

Lǎo
dài
lǎ
nǚ
láng

•La Thanh Mai•
•Editor: Iris N•

LÃO ĐẠI LÀ NỮ LANG

Tác giả: La Thanh Mai

Editor - Beta: Iris N

Thể loại: Quan Trường, Truyện Gia Đấu, Ngôn Tình, Truyện Nữ Cường, Cổ Đại, Truyện Khác, Truyện Sủng, Trọng Sinh

Nguồn: cungquanghang.com

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Bánh bao rau

Editor: không hiểu tại sao mấy chữ viết hoa của mình lúc đăng lên lại thành không thành viết hoa. Kiểu như nữ chính tên là Phó Vân anh, không hiểu sao chữ "anh" cứ bị đổi thành viết thường. Bạn nào biết xử lý thế nào làm ơn giúp mình nhé. Mình cảm ơn.

Phó Vân anh nằm mơ.

Nàng mơ thấy một ngày rét đậm. Bên ngoài, tuyết như những mảnh vải bông xé vụn lá tả rời như muốn cuốn hết mọi thứ. Trong nhà chính, cả nhà ngồi vây quanh nồi lẩu.

một chiếc nồi đồng đựng nước dùng sôi sùng sục đặt trên chiếc bàn bát tiên bằng gỗ hoa lê. Dưới nồi, than hồng cháy đượm vang lách tách. Trong nồi, phía dưới rải cải trắng, củ cải, nấm mới được đưa từ thôn trang tới và những miếng măng thái to bản, phía trên đó là một lớp thịt gà, thịt vịt, xương lợn, trên cùng là sủi cảo, chả cá, trứng cút, ngó sen, điểm xuyết mấy miếng phù trúc mềm mại. một nồi lẩu thập cẩm đầy ắp mang theo hương vị thơm ngọt tràn ra khắp phòng. Trong làn hơi ấm áp, Ngụỵ lão gia đứng lên, gắp một miếng thịt vào bát nàng.

Vẫn trong làn hơi ấm áp thơm ngọt ấy, cha, mẹ, anh trai, chị dâu, em gái, các cháu trai, cháu gái đều đang mỉm cười nhìn nàng. Nụ cười của họ vẫn như trong những ngày tháng đã qua từ lâu ấy, những ngày tháng êm đềm tươi đẹp. Nhưng rồi chẳng ai nói gì cả, ngay cả nồi nước lẩu đang sôi to kia cũng chẳng phát ra tiếng kêu ục ục theo lẽ thường, cả gian phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Vân anh nghi hoặc nhíu mày: Cha mẹ nàng còn sống sao?

sự nghi hoặc trôi đi, nỗi hân hoan ập vào lòng nàng, lòng bàn tay nàng cũng nóng rực lên, kích động đến run rẩy: Hóa ra người nhà nàng vẫn chưa chết, họ còn sống!

oOoTiếng gió rít từng cơn và giọt lệ nóng bỏng nơi khoe mắt kéo Vân anh lại với hiện thực, giữa đêm đen tĩnh lặng, nàng mở choàng mắt nhận ra khuôn mặt đã đắm nước mắt từ bao giờ.

Giờ đang là mùa đông, gió Bắc lạnh thấu xương, ngay cả nước cũng đóng thành băng.

Nơi biên ải lại càng khắc nghiệt, xung quanh trăm dặm cũng hoang tàn vắng vẻ. Từ bãi chồn thả của Thiên hộ sở [1] ở Cam Châu, đi về hướng nam, dần dần có thể thấy bóng dáng của thôn làng nhưng cũng vẫn đều hiu quạnh quẽ. Trong trạm dịch cũ nát, cửa sổ cũ nát bị gió thổi kêu kéo kẹt.

[1] Thiên hộ sở: đơn vị trong quân đội, quản lý 1000 quân.

Nàng khoác áo đứng dậy, khép lại cửa sổ.

Hàn thị đang ôm chặt một chiếc tay nải ngủ say sưa bỗng xoay người, lờ mờ nhận ra một bóng người đang đứng ở mép giường thì sợ tới mức lăn thẳng xuống. Lồm cồm bò dậy, việc đầu tiên bà làm là kiểm tra lại chiếc tay nải xem giấy thông hành và mấy xâu tiền đồng có còn hay không, sau đó mới ngẩng đầu lên xem cho rõ người đang đứng ở đó là ai. Nhận ra người đứng ở đầu giường chính là con gái Đại Nha của mình, bà mới thở phào nhẹ nhõm, ngáp một cái, lấy ngón tay ấn vào trán nàng, nhẹ nhàng quở trách: "Trời lạnh như thế này còn không chịu chui vào chăn cho ấm, đừng có để bị cóng!"

Đôi bàn tay thô ráp của bà lại di chuyển đến khuôn mặt nàng, lạnh ngắt, Hàn thị giạt mình, vội vàng ngồi dậy, động tác thô lỗ, còn bực bội lắm nhai: "Giờ bị bệnh muốn chữa phải mất mấy ngàn tiền [2], trên người mẹ chỉ còn lại có vài quan [2], vừa đủ chi

tiêu trên đường, con mà bị bệnh, mẹ cũng chẳng có tiền mời người đến khám đâu!"

[2] Đơn vị tiền tệ: 1 quan = 10 tiền = 1000 văn

nói xong bà lại mắng người chồng đã chết, "Bỏ mặc mẹ góa con cô chẳng nơi nương tựa, nếu không phải chú con còn có lương tâm, mẹ con ta chỉ còn nước hít khí trời thôi!"

Sống ba năm trong trại chăn nuôi của Thiên hộ sở, Hàn thị vẫn luôn chăm sóc cho Vân anh nên mặc dù chẳng mấy thân thiết với người phụ nữ thô lỗ này, nàng vẫn biết tâm địa bà chẳng phải là xấu. Nàng lặng lẽ bò lên giường đất, quấn chặt chăn quanh mình rồi nghe lời bà, nhắm mắt lại.

Hàn thị ca cẩm một hồi về những khổn khó của cuộc đời cho tới khi mồm miệng khô đắng mới mò mẫm lấy nước uống. Trời lạnh đến mức bà phải rùng mình. Nhìn thấy bả vai Vân anh đã lộ ra ngoài lớp chăn, bà cau mày, đưa tay kéo lại chăn cho nàng, đến cả khuôn mặt nhỏ cũng bị giấu dưới lớp chăn. Lúc này, bà mới nằm xuống ôm tay nài tiếp tục ngủ.

Vân anh bị chăn che đến mức khó thở nhưng vẫn chờ đợi một lúc, tới khi đầu giường bên kia vọng lại tiếng ngáy của Hàn thị mới im lặng kéo chăn xuống một chút để thở cho thoải mái.

Nàng vốn là đã chết từ lâu.

Vân anh là đích nữ (con gái con vợ cả) của Hàn Lâm Viện thị độc Ngụy Tuyển Liêm, từ nhỏ vốn được nuông chiều. Tới năm mười bốn tuổi, nàng gả cho thư sinh nghèo Thôi Nam Hiên. Tuy rằng nhà chỉ có bốn bức tường nhưng vợ chồng hòa thuận, giúp đỡ nhau vượt qua những tháng ngày khó khăn. Năm năm sau, Thôi Nam Hiên có công phò tá thiên tử nên một bước lên mây. Sau khi hoàng đế lên ngôi, công thần như hần cũng được hậu đãi, đặc cách phong làm Chiêm sự Phủ thiếu chiêm sự, chịu trách nhiệm quản lý Hàn Lâm Viện. hần được lòng vua, sự nghiệp lên như điều gặp gió.

Ngược lại, Ngụ Tuyền Liêm lại vì tỏ lòng thương cảm với Định Quốc Công bị chết oan mà khiến hoàng đế tức giận, bị phạt trượng đình đánh chết ngay trước triều đình.

Hoàng đế mới lên ngôi còn trẻ xốc nổi, nóng lòng muốn lập uy, không chỉ đánh chết Ngụ Tuyền Liêm trước mặt văn võ bá quan mà còn muốn diệt cả Ngụ gia.

Toàn bộ nam giới đã tới tuổi thành niên của Ngụ gia bị giết trong ngục của Bắc Trấn Phủ. Phụ nữ trong nhà bị bán đi làm nô tỳ. Ngụ phu nhân Nguyễn thị vốn dòng dõi thư hương, không chịu nổi nỗi nhục này, cùng con gái, con dâu, cháu gái uống thuốc độc tự sát. Các cháu trai, chắt trai còn nhỏ thì bị sợ hãi, cũng chẳng còn người chăm sóc nên lần lượt chết non.

Tân đế không dung nổi cừu thần, bốn đời Ngụ gia già trẻ lớn bé mấy chục con người chết đi như thế.

Vân anh là con gái đã gả ra ngoài, vốn thoát được kiếp nạn này. Chồng nàng Thôi Nam Hiên là học trò của Nội Các thủ phụ Thẩm Giới Khê, tuổi trẻ tài cao, lại được hoàng đế trọng dụng, mới hai mươi tuổi đã được liệt vào hàng cửu khanh, tiền đồ gấm vóc. không tới mười năm, chắc chắn hẳn sẽ lên tới vị trí cao trong triều đình.

Vậy mà nàng, vừa được phong cáo mệnh [3], lại rời kinh sư, rồi bỏ mạng ở nơi giá lạnh.

[3] Danh vị Cáo mệnh được phong cho vợ hay mẹ của quan lớn trong triều đình.

Nàng không biết Thôi Nam Hiên sẽ công bố nguyên nhân cái chết của nàng như thế nào, nàng chỉ nhớ rõ rằng nàng đã chết, chết ngày mười tám tháng mười một ba năm trước, đúng ba tháng sau ngày vị hoàng đế trẻ tuổi kia đăng cơ ở điện Kim Loan.

Cứ như thể một giấc mộng hoàng lương [4], sau khi tỉnh lại nàng đã trở thành một cô bé bốn tuổi, là con gái của Phó lão đại, một mã phu chuyên nuôi ngựa ở trại chăn nuôi của Thiên hộ sở ở Cam Châu. Mẹ nàng là Hàn thị, vốn là con gái nhà lành nhưng lại bị giặc Thát Đát bắt cóc đến vùng thảo nguyên này.

[4] Điển cố "giấc mộng hoàng lương": "Hoàng lương" có nghĩa là kê vàng. Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nồi kê nhà hàng còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.

Hàn thị vốn là người phủ Hán Trung, một lần chạy nạn cùng người nhà lại bất hạnh gặp cảnh chiến loạn, suýt nữa bị người Thát Đát làm nhục, không thể về quê được nữa. Bà quay mặt về hướng quê nhà khóc lớn một trận rồi quyết định gả cho Phó lão đại.

Hai vợ ngày ngày cùng nhau chăm sóc ngựa, cuộc sống trôi qua êm đềm hòa thuận.

Phó lão đại rất thương Vân anh, thấy nàng cả ngày ủ rũ, gầy rộc đi nên giấu chút muối ăn tích cóp được đổi bánh sữa, thịt dê của dân du mục trên thảo nguyên mang về cho nàng ăn, chỉ hy vọng nàng sớm có da có thịt.

Nhưng cuộc đời có ai nói trước được cái gì, đầu xuân năm trước Phó lão đại ốm nằm liệt giường rồi nhắm mắt xuôi tay, Hàn thị trở thành quả phụ còn Vân anh cũng thành đứa trẻ không cha.

Hàn thị khóc lên khóc xuống một chập rồi lại xắn tay áo, cầm xẻng lên, đến chuồng ngựa tiếp tục dọn phân. không có đàn ông thì sao chứ, vẫn cứ phải sống qua ngày đó thôi. Nước mắt cũng nào đổi được lương thực, bà chẳng có nhiều thời gian như thế để mà buồn đau.

Rồi cách đó không lâu, có một người trông có vẻ chất phác tới doanh trại Thiên hộ sở, tự xưng là lão bộc ở Phó gia, được tứ lão gia phái tới tìm anh trai ông ta là Phó lão đại.

Hỏi tên tuổi quê quán cho rõ ràng, thấy lão bộc cũng là người thật thà, Hàn thị quyết định đưa con gái về Hồ Quảng nương nhờ nhà chồng.

Nàng len lén nói với Vân anh: "Mẹ đã hỏi Vương thúc rồi, ông ta nói Phó gia dựa vào nghề nuôi tằm ươm tơ nên mới phát lên, giờ nhà cũng có mấy trăm mẫu đất, hai ba căn phòng lợp ngói, ngày mùa cũng không cần phải ra đồng, thuê người làm công là được! Cha con chỉ có mỗi đứa con gái là con, chú con thế nào cũng sẽ cho con vài mẫu đất, mẹ sẽ trồng tằm, nuôi lợn, dệt vải cũng được. Thôi cứ trở về vẫn hơn."

Wang thúc là lão bộc kia của Phó gia.

Hàn thị vốn là dân chạy nạn, trong lòng vẫn luôn mong muốn được trở về Trung Nguyên. Hồ Quảng thực, thiên hạ đủ [5], huyện Hoàng Châu cũng ở gần phủ Võ Xương và phủ Hán Dương giàu có đông đúc, là vùng trồng lúa, làm sao mà nghèo đói cho nổi.

[5] Hồ Quảng thực, thiên hạ đủ (ngạn ngữ): Chỉ cần lúa ở Hồ Quảng chín thì dân khắp nơi đều được no đủ. Ý nói Hồ Quảng là vùng đất màu mỡ, trồng được nhiều lương thực.

Huống chi Phó lão đại lúc sinh thời vẫn luôn nhớ về quê hương, nay người trong nhà tới tìm, Hàn thị cũng muốn đưa linh cữu chồng mình về quê, âu thì cũng là lá rụng về cội.

Trùng hợp thế nào tổ tiên Ngụy gia cũng là người Hồ Quảng, kiếp trước Vân anh lớn lên ở phủ Giang Lăng. Giang Lăng là vùng đất nhiều hồ, tôm cá đủ đầy, ngô sen chẳng thiếu.

Hàn thị đang say giấc lại trở mình, duỗi tay duỗi chân, đùi phải đập vào bụng Vân anh một phát, cũng chẳng nhẹ nhàng gì.

Vân anh vốn đang đắm chìm trong hồi ức bị đập đau đến nhú máu, giờ đã tỉnh táo hoàn toàn, cũng chẳng biết phải làm sao, chỉ mỉm cười. Nỗi bi thương đọng đầy khi này cũng như thể một đám bụi bị gió thổi qua, mau chóng tan thành mây khói, nàng lau khô nước mắt nơi khóe mi, đẩy chân Hàn thị ra, co người lại, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Người Ngụy gia đều đã chết, Vân anh cảm thấy mình còn sống nào có ý nghĩa gì. Nếu không phải mỗi lần nàng bị bệnh, Phó lão đại và Hàn thị đều khóc chết đi sống lại, chạy vạy khắp nơi vay tiền chữa bệnh cho nàng, nàng có lẽ đã buông tay nhân gian từ lâu.

Cuối cùng, nàng vẫn còn sống.

Nếu đã còn sống, thì phải sống cho thật tốt thì mới không phí một công chuyển thế làm người.

nói thế nào đi chăng nữa, còn sống vẫn luôn là điều tốt, mỗi ngày còn sống đều là món quà ông trời ban tặng cho nàng. So với bao nhiêu người khác, nàng chẳng phải là quá may mắn hay sao?

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Vân anh đã tỉnh dậy.

Bên ngoài tuyết rơi đã trở thành mưa đá, chút ánh sáng mờ mờ xuyên qua cửa sổ giấy dầu, gió Bắc vẫn đang gào thét, tiếng đá nện trên mái ngói nghe leng keng.

Vân anh xoa xoa hai tay, chạy trong vòng vài vòng cho ấm lên rồi hít thở đều đặn, luyện một bộ quyền pháp đơn giản mà Phó lão đại đã dạy cho nàng để rèn luyện sức khỏe. Từ năm bốn tuổi cho đến giờ là bảy tuổi, nàng vẫn kiên trì luyện tập, chưa một ngày lười biếng.

Hàn thị trèo xuống giường, vòng qua bình phong đi ra ngoài, trước khi đi còn quay lại nhìn Đại Nha, buồn bã thở dài.

Đại Nha nhỏ yếu thế này, có khi gió thổi qua cũng ngã, đừng nói đến làm việc nhà nông, không biết có thể nuôi lớn tới khi trưởng thành hay không.

Phó gia liệu có coi thường Đại Nha là con gái không?

Bà cả ngày chỉ biết nuôi ngựa ở trại chăn nuôi, cả người chìm trong phân ngựa, nào có thời gian chăm lo dạy dỗ con gái. Đại Nha đã bảy tuổi mà không biết châm bếp nhóm lửa, không biết thêu thùa may vá. Biên cương chỉ có gió với cát mà chẳng hiểu sao Đại Nha càng lớn càng yếu điệu yếu ớt, trong nhà lại chẳng có tiền, không có nổi mấy đồng làm đồ cưới. Đại Nha đáng vẻ như tiểu thư mềm yếu thế này, sau này việc hôn nhân tính thế nào đây?

Hàn thị càng nghĩ càng thấy buồn lòng, từ khi mới sáu tuổi, bà đã biết thổi cơm nấu canh, còn có thể giã gạo, hấp bánh bao, cán bột, hái quả, Đại Nha đã bảy tuổi rồi cơ mà! Bà cúi đầu lau lau tay vào cái bọc trước bụng mình, quyết định khi nào về Hồ Quảng sẽ dạy con gái nấu ăn, có khi còn phải mời người đến dạy con bé biết thêu thùa may vá. Con gái ấy mà, thế nào cũng phải học vài kỹ năng quán xuyên gia đình, nếu không sau này làm sao tìm được chồng tốt đây.

Đại Nha là đứa trẻ không cha, về sau làm gì có ai bảo vệ, giúp đỡ con bé, sau này con bé sẽ phải tự mình lo liệu mọi việc, không thể nuông chiều con bé nữa.

Hàn thị ngẫm lại chính mình là người tầm tiện, ăn uống kham khổ, sao Đại Nha lại chẳng khác gì đứa trẻ con được nuông chiều như thế chứ?

Mấy tiếng gõ cửa vang lên, tiếp đó là tiếng Vương thúc gọi cửa. Mấy người bước chân vào tới Trung Nguyên, ông kiểm lại tiền bạc thấy vẫn đủ dùng liền nhờ người thuê một chiếc xe lừa, giờ tới đây báo với mẹ con họ để khởi hành cho kịp giờ.

Sảnh nhà ra thất nghiệp, đâu đâu cũng đầy rẫy nguy cơ, khi Vương thúc vừa ra khỏi đất Hồ Quảng, lộ phí đã bị kẻ gian trộm mất, đến cả

chăn đệm cũng bị lấy, chỉ còn lại hai lượng bạc giấu ở vách. Ông ta là người có năng lực, dọc đường làm việc cho người ta, khuân vác, làm thuê cũng không cần tiền, chỉ cần tối đến có bát mì nóng, một chỗ ngủ trong đống cỏ khô nhà người. Cứ như thế, ông ta cũng tới được Cam Châu mà chẳng mất một đồng.

Hai lượng bạc kia cuối cùng dùng để thuê người bốc mộ cho Phó lão đại.

Hai mẹ con gấp gọn chăn đệm, xuống bếp mua mấy chén nước cơm nóng. Người làm trong bếp thấy thương cho bọn họ, cũng không lấy tiền.

Mỗi người uống một bát nước cơm xong, Vương thúc lau miệng nói: "Đều là do tiểu nhân đi đường không cẩn thận, không trông coi hành lý tử tế. Khi nào tới phủ Khai Phong hẳn sẽ đỡ hơn, tứ lão gia quen biết nhiều người, chỉ cần nói tên tứ lão gia là có thể tìm được thuyền đưa nương tử và tiểu nương tử về huyện Hoàng Châu. Bánh bao súp [6] ở phủ Khai Phong rất ngon, đến khi đó tiểu nương tử muốn ăn bao nhiêu cũng được!"

[6] Bánh bao súp, hay còn gọi là tiểu long bao, là loại bánh nhỏ, vỏ mỏng, có nhân thịt và nước súp ở trong.

Vân anh quá gầy, Vương thúc thậm chí nghi ngờ có phải nàng từ trước đến nay chưa từng được ăn no. Hàn thị nghe xong thì cả mừng, không còn quá tầm tiện, cắn răng chi ra hai văn tiền mua hai chiếc bánh bao rau cho Vân anh.

Vân anh đưa một chiếc cho Vương thúc, Vương thúc từ chối. Hàn thị chỉ mua hai chiếc cho con gái, đến bản thân bà cũng không nỡ ăn, ông làm sao dám nhận.

Hàn thị bật cười ra tiếng, chờ Vương thúc đi ra ngoài mới kéo tai Vân anh: "Ai cần con hào phóng hả! Ăn một mình thì có làm sao!"

Vân anh kéo tay Hàn thị đẩy ra. Hàn thị vốn bộp chộp, động tay không biết nặng nhẹ, "Mẹ, mẹ đừng keo kiệt như thế, cha mất rồi, hai mẹ con chúng ta trở về nhờ cậy Phó gia, ai mà biết được tình hình nhà họ như thế nào? Vương thúc là người tốt, ngàn dặm xa xôi tới đón chúng ta về quê, chúng ta đối xử tử tế với ông ấy một chút, về đến Phó gia cũng có thể giúp đỡ chúng ta ít nhiều."

Hàn thị nghe nàng nói xong lại gạt đi, "Đều là người một nhà, sao phải suy nghĩ nhiều như thế? Chúng ta cũng chẳng tham đồ nhà họ, cho mẹ vài mẫu đất đủ để nuôi sống con là được rồi."

Vân anh lắc đầu, Hàn thị sinh ra đã nghèo khổ, không hiểu tình hình của các gia tộc lớn, cả nhà có hai anh em, đến lúc chia gia sản cũng còn tranh chấp, đằng này Phó gia vừa mới giàu lên thoáng chốc, chỉ lo mỗi ngày đều có họ hàng nghèo khó tới cửa xin tiền. Lúc này, mẹ con họ tới nhờ cậy nhà họ, tự nhiên thêm hai miệng ăn, chắc chắn sẽ có người không vui.

Nàng còn nghe Vương thúc nói, Phó gia được như ngày hôm nay đều là do mình tứ lão gia gây dựng, chẳng liên quan gì đến Phó lão đại. Phó lão đại trước kia rời khỏi Hồ Quảng là vì uống rượu say đánh bị thương công tử nhà tri huyện, muốn tránh tai họa mới đào tẩu.

Phó gia phát triển đến mức này, Phó lão đại chẳng có đóng góp gì. Ông vốn là con trai trưởng, lại gây họa, bỏ mặc một nhà già trẻ lớn bé chạy trốn tới nơi khác, như vậy là bất hiếu bất nghĩa. Trước mặt Phó gia, Vân anh và Hàn thị sao có thể thẳng lưng mà sống đây!

Hơn nữa, đã vài lần Vân anh nhìn thấy Vương thúc muốn nói gì với Hàn thị nhưng lại chẳng nói nên lời.

Wương thúc có lẽ đang che giấu chuyện gì đó, mà chuyện kia chắc chắn không có lợi cho Hàn thị.

Trước khi trở lại Phó gia, Vân anh muốn biết rốt cuộc có vấn đề gì đang chờ đợi họ ở đó. Hàn thị là người thẳng tính, chẳng biết tính

toán gì. Bà không coi Vương thúc là nô bộc, rất tôn trọng ông ta nhưng cũng chưa hề nghĩ tới việc muốn nhờ ông ta giúp đỡ. Đối với bà, người một nhà vốn nên giúp đỡ nhau, chuyện đâu rồi có đó, không cần phải nghĩ quá nhiều.

Vân anh chỉ có thể dựa vào chính mình, nàng chẳng phải đứa trẻ bảy tuổi thật sự, nàng có thể giúp đỡ Hàn thị.

Nàng ăn xong một chiếc bánh bao, lấy chiếc còn lại, cắn một miếng nhỏ rồi nhét vào tay Hàn thị. "Mẹ ơi, rau cứng quá, con không thích ăn. Con ăn vỏ thôi, mẹ giúp con ăn nốt nhé."

Hàn thị mắng nàng, dí ngón tay vào đầu nàng, "Sao con lại kén chọn như thế chứ? một văn tiền một cái cơ đấy, lại còn không thích ăn?"

Mắng thì mắng thế nhưng bà cầm chiếc bánh trong tay, hơi do dự không biết có thêm có nên bỏ thêm chút tiền, "Ăn no chưa? Nếu còn đói mẹ lại mua cho con một chiếc nhân thị dê nhé?"

Vân anh cười cười lắc đầu, đi ra sau nhà tìm nước rửa tay.

Hàn thị cắn mấy miếng đã ăn xong chiếc nạm thầu, lau sơ miệng nghĩ thầm: Đại Nha thân thể yếu ớt, vẫn là phải nuôi con bé cho tốt rồi tính!

Đàn bà con gái là cái giống đáng thương, khi còn nhỏ phải sống khổ cực, thiếu ăn thiếu uống, làm việc vất vả, lấy chồng xong cũng không được sung sướng, phải chăm sóc cả gia đình nhà chồng, phải cung kính với cha mẹ chồng, nhường nhịn em chồng. Hàn thị từ nhỏ có được bữa nào no, đến khi thành thân với Phó lão đại cũng thoải mái hơn nhiều, nhưng không may Phó lão đại lại đoản mệnh. Hàn thị thờ dài, bà trải qua nhiều đau khổ đến thế, làm sao đành lòng để con gái cũng khổ như mình, thôi thì bà cố gắng kiếm thêm chút tiền, giúp con gái tích góp đồ cưới, đồ cưới nhiều thì con bé mới có tiếng nói trong nhà.

Bà chép miệng, quay đầu lại nhìn một nồi hấp bánh bao mềm mềm xốp xốp trắng như tuyết, lại nghĩ đến chiếc bánh vừa ăn xong, lại càng ôm chặt bọc quần áo chứa mấy quan tiền trước mặt.

Đúng là một văn tiền một cái có khác, ngon chết đi được ấy!

Chương 2: Dưa muối

Người đánh xe lừa là một ông lão tầm năm mươi tuổi, trên người khoác một chiếc áo bằng vải bố có lót bông trùm kín tới tận gối, đầu đội một chiếc mũ da sáu mảnh, đôi tay giấu trong tay áo, cười hiền hòa.

Hàn thị mang bọc chăn đệm lên xe lừa rồi quấn chặt Vân anh vào trong chăn như gói bánh chưng, xoa đầu nàng, "Ngồi ngoan đó cho mẹ, đừng có mà nghịch ngợm."

Vân anh cũng muốn ngồi yên nhưng đường đi gập ghềnh, xe lừa lại quá xóc, cứ đi một đoạn người nàng lại trượt ra khỏi tấm chăn. Hàn thị quấn đi quấn lại nhiều lần tự nhiên nảy ra ý tưởng nhờ ông lão đánh xe kiểm giúp bà một ít dây thừng để buộc cả người lẫn chăn lại cho đỡ mấy công.

Vân anh lắc đầu, nhất quyết không chịu, lấy tay giữ chặt tấm chăn, như vậy quá bằng trời nàng trong đồng hành lý, cái ý tưởng này mà Hàn thị cũng nghĩ ra được!

Hàn thị vốn chẳng phải là người có ý có tứ gì, không biết để ý trước sau, hồi còn ở trong trại chăn nuôi, đôi khi bận quá còn quên mất mình có đứa con gái là Vân anh. Có một lần Vân anh đang thiu thiu ngủ trên chiếc ghế đá dưới bóng cây, Hàn thị đi làm về, chẳng thèm để ý, đặt mông xuống là ngồi luôn, ngay chỗ đầu nàng, may mà nàng còn tránh kịp.

Vân anh có thể sống đến năm bảy tuổi cũng chẳng dễ dàng gì!

Hàn thử kéo chăn của Vân anh ra vài lần, thấy không tuột ra nữa thì bật cười ha hả, đập một cái đánh bốp vào cánh tay gầy như

que củi của nàng, "Hóa ra con cũng không yếu đâu nhỉ!"

Bà thầm nghĩ, xem ra việc bếp núc vẫn phù hợp với Đại Nha, xào nấu đồ ăn chẳng phải là cần cánh tay khỏe hay sao?

Trong lúc hai mẹ con còn đang co co kéo kéo, Vương thúc lại đang nói chuyện phiếm với ông lão đánh xe, đầu tiên là nói chuyện thời tiết năm nay và chuyện thu hoạch lương thực, sau lại nói về chi phí sinh hoạt trong nhà, rồi lại chuyển sang mấy tin tức quan trọng chốn kinh sư gần đây.

Ban đầu Vân anh cũng không chú ý nghe nhưng bỗng nhiên nghe được một cái tên quen thuộc thì bỗng ngẩn người.

Thôi Nam Hiên lại được thăng chức, hẳn giờ đã là Lễ Bộ hữu thị lang.

"Thôi đại nhân là một vị quan tốt!" Ông lão đánh xe mỉm cười nói, "Từ khi vạn tuế gia đăng cơ tới giờ, Thẩm các lão và Thôi đại nhân đã làm nhiều việc tốt, tạo phúc cho vạn dân. Khi ấy sai dịch dẫn mấy vị trong huyện nha tới thôn đo đạc ruộng đất, tất cả mọi người đều sợ hãi đến vãi ra quần! Ấy thế mà quan gia đâu phải tới thu thuế, không chỉ không thu thôi đâu, mà còn miễn thuế là đằng khác! Giờ Thiểm Tây, Hà Nam đều không cần nộp thuế đinh, trưng thu lương thực, lao dịch, tất cả đều quy thành ngân lượng, vãi vóc. Từ năm nay trở đi, dân cư sinh sôi nảy nở, ngày càng trù phú!"

Wương thúc cười ha hả, "Ông anh ạ, huyện Hoàng Châu chúng tôi năm kia cũng vậy! Còn sớm hơn bên anh nữa kia, nghe nói phía nam phủ Tô Châu, Hồ Châu, thuế ruộng cũng giảm xuống, còn nhiều thứ thuế chòng chát trước kia cũng được quy về một mối, việc vận chuyển lương thực bằng đường thủy, sửa đường, xây cầu đều do quan phủ chi tiền thuê nhân công!"

Ông lão đánh xe hơi ngượng ngùng, gỡ đầu gỡ tai, phẩy roi quất lừa, cười nói: "Thời buổi này ấy mà, phải cố gắng thôi, giờ không phải đã gần cuối năm hay sao, nhà cũng chẳng còn trống

trọt gì, lão già này cũng có chút thời gian làm thêm đôi việc, kiếm chút tiền, sang năm lại mua vài mẫu đất."

Vương thúc bình thường như cái hũ nút, cực kỳ ít nói, nhưng cứ nói đến hoa màu lương thực là như đã biến thành người khác, cứ như vậy hai người nói chuyện rôm rả quên cả trời đất.

Vân anh ôm chặt chần đệm quanh mình, im lặng nghe họ nói chuyện với nhau.

Ông lão đánh xe khen Thôi Nam Hiên nức nở.

Giảm bớt những chức quan dư thừa, cải cách thuế khóa, đo lại ruộng đất...

Mỗi việc làm đều có lợi cho dân, cho nước, chỉ mấy năm mà hệ thống thuế khóa đã thay đổi hoàn toàn.

Vương thúc cũng cho là phải. Hai người họ sùng bái Thôi Nam Hiên nhưng lại gần như quên mất Nội Các thủ phụ Thẩm Giới Khê.

Xung quanh trại chăn nuôi là thảo nguyên rộng lớn, cách xa phố xá thành quách. Vân anh đã ba năm không rời trại một bước, cái tên Thôi Nam Hiên nàng từ lâu cũng chẳng nghe người ta nhắc đến nữa.

Thôi gia hồi đó đã sa sút lắm rồi, khi Thôi Nam Hiên lên kinh dự thi cũng chỉ có mấy đôi giày rơm, nên sớm hiểu được sự khó khăn của dân chúng. Từ trước khi đỗ Thám Hoa, hắn đã chuẩn bị kỹ càng kiến nghị để dâng lên hoàng đế, khuyên hoàng đế miễn trừ sưu cao thuế nặng, cải cách lại hệ thống quan lại.

Khi đó còn chưa yết bảng, hắn đã tin chắc mình sẽ thi đỗ, hắn từ nhỏ đã có danh thần đồng, không sợ bất cứ kì thi nào.

Có người từng nhận xét hắn ỷ có tài năng mà khinh thường người khác, kiêu ngạo tự mãn.

thật không ngờ, hẳn thật sự đã làm được tất cả. Nếu như nói phò tá tân quân đang cơ giúp hẳn hẳn có cơ hội để thể hiện được tài năng thì mấy năm nay, hẳn đã cố gắng hết sức để thực hiện lý tưởng của mình, không sợ sự uy hiếp của đám người quyền quý, biết rõ cái cách lần này sẽ xâm phạm đến lợi ích của quan lại địa phương, đặc biệt là đám người ăn bám nọ nhưng vẫn tích cực hoàn thành, thực sự khiến người trong thiên hạ biết đến năng lực thực sự và thủ đoạn của hẳn.

Thôi Nam Hiên là con người quyết liệt cũng tàn nhẫn như thế.

Vân anh nhớ tới lần cuối cùng nàng tới gặp cha mình, Ngụy Tuyền Liêm, khi ấy phủ Thuận Thiên nghênh đón trận tuyết đầu tiên của mùa đông, đêm tối đặc quánh, tuyết lặng lẽ rơi, cửa chính Ngụy phủ đóng chặt. Nàng đợi mãi, đợi mãi, đợi tới hơn nửa canh giờ, hai chân đã lạnh cóng tới mức chẳng còn cảm giác, Ngụy Tuyền Liêm mới chịu ra gặp nàng.

Tiên đế lúc sinh thời chưa lập Thái tử lại đột ngột băng hà khiến triều đình rung chuyển, nội các đại thần và quan viên lục bộ tranh đấu kịch liệt vì hoàng tử mà mình ủng hộ, chỉ trong mấy ngày, kinh sư như vừa lột xác, cái gì cũng đổi thay.

Cha nàng tóc bạc đi nhiều, như thể già đi mười mấy tuổi.

Vân anh nước mắt như mưa nhưng Ngụy Tuyền Liêm lại khẽ mỉm cười, nhét chiếc lò sưởi tay bằng đồng vào tay nàng, "anh Nhi, cha là thầy dạy của Vinh Vương, Hoàng Thượng hạ lệnh diệt cả nhà Vinh Vương rồi, sau đó chắc chắn sẽ đến phiên cha, "quân xử thần tử, thần bất tử bất trung" (Vua muốn bề tôi chết mà bề tôi không chết là bất trung), Ngụy gia phen này tránh cũng không được... Nghe cha nói, khi đó con đừng tới nữa, con đã là dâu Thôi gia." Ông vuốt lên tóc nàng, phải đi bông tuyết trên mái đầu, "Thôi Nam Hiên cũng có công phò tá Hoàng thượng, Hoàng thượng tin nhiệm thần tử ủng hộ người từ đầu, về sau tất sẽ được trọng dụng. Đừng trách chông

con, cha với chồng con vốn chẳng thờ chung một chủ, chồng con cũng có cái khó xử riêng."

Ngày hôm sau, Ngụy Tuyền Liêm bị ngự tiền thị vệ đánh chết trước triều đình.

Ông biết rõ Ngụy gia gặp nguy, vẫn cười khuyên Vân anh trở về Thôi gia, dặn dò nàng đừng vì nhà mẹ đẻ mà ghét bỏ, xa lánh chồng mình.

Vân anh chỉ là phụ nữ tối ngày ở trong nhà, nào có hiểu chuyện triều chính, chỉ có thể bán đồ đạc, trang sức, quần áo lấy tiền để nhờ người lo lót.

Đáng tiếc là đã muộn, mẹ nàng là Nguyễn thị tính tình cương liệt, Cẩm Y Vệ mới phụng mệnh xuất phát, Chỉ Huy Sử còn chưa tới trước cửa, Nguyễn thị đã cùng với toàn bộ phụ nữ Ngụy gia tự sát.

Tin người nhà mẹ đẻ bỏ mạng và mũ phượng khăn quàng cáo mệnh của triều đình ngự ban cùng một lúc được đưa đến Thôi gia, hàng xóm láng giềng nườm nượp đến chúc mừng, Vân anh vẫn hết sức bình tĩnh, chẳng hề rơi một giọt nước mắt. Nàng bảo nha hoàn tiếp đón hàng xóm, còn bản thân thì quay về thư phòng, muốn viết cho Thôi Nam Hiên một bức thư nhưng ngồi mãi cũng chẳng viết ra nổi một chữ, mực trên ngòi bút chảy xuống tờ giấy đọng lại thành một vệt mực đen.

Cuối cùng nàng đi, chỉ mang theo chiếc lò sưởi tay mà Thụy Tuyền Liêm đã đưa nàng.

Ngụy Tuyền Liêm từng nói với nàng, Thôi Nam Hiên hết lòng vì thiên hạ, có chịu chút trắc trở cũng không vấn đề gì, chỉ cần thời cơ tới, hẳn nhất định có thể nắm chắc cơ hội rồi sẽ như điều gặp gió rồi từ đây trời cao biển rộng thỏa chí tung hoành.

"Chồng con sau này nhất định sẽ trở thành một vị quan tốt, hết lòng vì dân." Cho dù bất đồng ý kiến, Ngụy Tuyền Liêm vẫn tôn trọng con rể mình như thế

oOo

Vương thúc và ông lão đánh xe rôm rả bàn tán, Hàn thị cũng thích buôn chuyện, kéo màn xe ra góp lời: "Vị Thôi đại nhân kia năm nay mới hai mươi mấy tuổi thôi thật à?"

Hai mươi mấy tuổi, người bình thường có khi còn đang học tập gian khổ để chuẩn bị cho kỳ thi, vậy mà Thôi đại nhân đã lên tới chức Lễ Bộ hữu thị lang rồi!

Ông lão đánh xe cười đáp: "Đúng là như thế. Thôi đại nhân đỗ Thám hoa năm Đồng An thứ hai mươi. Tiên đế tự mình ra đề kiểm tra các vị tiến sỹ, thấy tài năng của Thôi đại nhân thì vô cùng quý trọng, nếu chẳng phải Thôi đại nhân đã kết hôn, tiên đế còn định phong ngài ấy là phò mã nữa cơ!"

Hàn thị nghe được câu cuối thì hiểu ngay Thôi đại nhân cuối cùng cũng không cưới công chúa, tỏ ra tiếc nuối. Thư sinh nghèo vào kinh dự thi, đỗ đạt thành danh, công thành danh toại, cưới được công chúa... như thế mới là hoàn mỹ chứ! Ai dà...

Vân anh ngồi bên cạnh chậm rãi khép mi.

Ngụy thị đã chết, Thôi Nam Hiên hiện giờ thăng quan tiến chức, danh tiếng ngất trời, chẳng còn là thư sinh nghèo ngày xưa mặc chiếc áo vá chằng vá đụp, chân đi giày rơm, tay cầm một túi bánh nướng vào kinh nữa, con gái quan lại muốn gả cho hắn nhiều như lá rụng mùa thu. Tuy vậy Vân anh có thể khẳng định Thôi Nam Hiên sẽ không cưới công chúa, mục tiêu của hắn nào đâu phải giàu sang phú quý, hắn có lý tưởng lớn hơn nhiều, bởi thế cũng khinh thường cái danh phò mã này.

Ngụy Tuyền Liêm khuyên Vân anh không nên vì Thôi Nam Hiên thấy chết không cứu mà giận dữ hắn. Cha nàng thật ra không biết rằng khi ấy nàng căn bản cũng không nghĩ nhiều đến chuyện Thôi Nam

Hiên lựa chọn bên nào, người Ngụy gia đắc tội chính là Thiên tử, Thôi Nam Hiên nào có quan hệ gì đâu.

Ngụy gia và Thôi gia là đồng hương, hai bên gia đình từng đính ước với nhau. Sau này Thôi gia sa cơ lỡ vận, Thôi lão thái thái bán cả tổ trạch, đưa con cái đi nơi khác nhờ cậy họ hàng, từ đó hai nhà không còn liên hệ.

Năm Vân anh mười ba tuổi, Thôi Nam Hiên bỗng nhiên tìm tới cầu hôn.

Ngụy Tuyền Liêm thấy Thôi Nam Hiên nghèo khó, lại nhiều năm chẳng có liên lạc gì thì có phần do dự.

Khi đó nhà Binh Bộ thượng thư cũng muốn kết thông gia với Ngụy gia, công tử nhà họ tức giận phái binh lính tới vây chặt ngôi chùa bỏ hoang mà Thôi Nam Hiên đang trú ngụ, buộc hẳn phải trả lại tín vật đính hôn giữa hai nhà Thôi - Ngụy. Thôi Nam Hiên nhất định từ chối.

Vân anh từ nhỏ do Nguyễn thị dạy dỗ, theo thừa may vá đều xuất sắc, lời ăn tiếng nói tinh tế quý củ, kính cẩn vâng lời cha mẹ.

Lần này, Nguyễn thị yêu cầu nàng thực hiện ước định giữa hai nhà, gả cho Thôi Nam Hiên.

Ngụy Tuyền Liêm gọi nàng vào nói với nàng, Thôi Nam Hiên nghèo đến mức chẳng có tiền vào ở khách điếm, hỏi nàng có sợ không.

Nàng trả lời: "Cha, con không sợ vất vả."

Ngụy Tuyền Liêm thở dài một tiếng rồi từ chối Binh Bộ thượng thư.

một năm sau, Vân anh gả cho Thôi Nam Hiên, của hồi môn chỉ có hai rương quần áo và vài món trang sức đơn giản.

Thôi Nam Hiên từ nhỏ đã có tài, nào có thể không cao ngạo, hẳn không muốn mang tiếng dựa vào nhà vợ, cự tuyệt sự trợ

giúp của nhà mẹ đẻ nàng. Ngụ Tuyển Liêm lo cho đôi vợ chồng trẻ vì mấy thứ đồ cưới mà xích mích liền không để Vân anh mang đồ đi, cất vào trong kho phòng giữ cho nàng.

Đợi đến khi Thôi Nam Hiên đỗ Thám hoa, Ngụ gia mới mang đồ cưới của Vân anh tới Thôi gia.

Trong mấy năm ấy, Vân anh từ một tiểu thư ở nhà không phải làm lụng gì đã học được cách nhóm lửa nấu cơm, trải giường gấp chăn, học được cách tầm tiện chi tiêu, làm thế nào để dùng một số tiền nhỏ nhất mua được mớ rau tươi ngon nhất, làm thế nào để chế biến bó rau dại vừa chua vừa chát thành món dưa muối ngon miệng...

Nàng chưa từng làm gì có lỗi với Thôi Nam Hiên.

Lúc rời bỏ Thôi gia, trong lòng nàng không còn gì lưu luyến, dù chỉ là một chút.

Người nhà mẹ đẻ đều đã chết, tim nàng cũng đã chết, nào còn hơi sức đi hận người khác.

Từ lâu đã chẳng còn hận thù, chỉ còn hờ hững thờ ơ.

Trước khi lấy chồng, nàng cửa chính không ra cửa sau không tiến, luôn nghe lời cha mẹ và anh trai. Sau khi lấy chồng, toàn bộ vinh nhục của nàng đều gửi gắm ở Thôi Nam Hiên.

Nhà mẹ đẻ gặp nạn, ngoài việc khóc lóc cầu xin chồng giúp đỡ, nàng chẳng làm nổi điều gì.

Nàng là con gái của Ngụ gia, là vợ của Thôi Nam Hiên, Thôi Ngụ thị, nhưng nàng chưa từng là chính mình... Thân như cánh bèo, nước chảy bèo trôi.

Thực ra nàng đâu có thích những thứ quy củ mà Nguyễn thị dạy nàng, nàng ghét cay ghét đắng việc cả ngày làm việc nội trợ, nàng

mệt mỏi rồi, nàng không muốn tự tra tấn chính mình nữa.

Rồi nàng chết đi, nàng trở thành con gái Đại Nha của Phó gia.

Chiếc xe lừ chạy qua khúc cua đường núi, gió trên núi thổi xuống làm lay động màn xe, mấy hạt mưa đá nho nhỏ văng vào chắn đệm trên xe.

Hàn thị nhìn mà rầu rĩ, mấy cái chắn này đến phủ Khai Phong còn phải dùng đấy! Bà giang tay giang chân, bò lên chắn đệm, định dùng thân thể của mình để che bớt, hy vọng băng tuyết không làm ướt chúng.

Vân anh lắc đầu bật cười, tựa vào người Hàn thị, ôm lấy eo bà, hai người sát vào nhau như vậy cũng ấm áp hơn một chút.

Chương 3: Bánh bao súp

Suốt dọc đường, mấy người họ gian lao vất vả, trèo đèo lội suối, cố gắng chịu đựng những cơn gió lạnh sắc như dao cắt trên mặt.

Nửa tháng sau, ba người cuối cùng cũng tới được phủ Khai Phong phồn hoa náo nhiệt.

Vừa vào thành, Vương thúc đã đến một cửa tiệm buôn bán thực phẩm miền nam. không ngoài dự đoán, ông tìm được một người quen của tứ lão gia, nhờ người ta cho vay chút tiền rồi đưa hai mẹ con Hàn thị và Vân anh tới quán ăn ăn một bữa no nê.

Lần đầu được ăn bánh bao súp, Hàn thị vô cùng kinh ngạc: Từ trước tới giờ bà nào đã được ăn thứ gì ngon như vậy!

Bánh bao súp của phủ Khai Phong vốn nổi tiếng khắp vùng từ triều đại trước. Đây là một món ăn tinh tế hết sức tinh tế, vỏ mỏng nhân nhiều, dùng đũa gấp lên có thể nhìn thấy nước súp chảy xuống, giống như một chiếc đèn lồng nho nhỏ, đặt trên lòng hấp lại thấy nếp gấp mở ra thành hình một đóa hoa cúc trơn mượt lấp lánh.

Hàn thị ăn lấy ăn để.

“Hình bất thượng đại phu, lễ bất hạ thứ dân” [1], dân chúng bình thường không cần tuân thủ nghiêm khắc ba năm để tang không được ăn mặn, chỉ cần bảy bảy bốn mươi chín ngày là được.

[1] Ý là quan lớn không phải chịu hình phạt nặng, dân chúng thì không cần giữ lễ nghĩa quá chịn chu.

An bánh bao súp vốn cũng có quy tắc, khi gắp phải nhẹ nhàng, đưa vào bát phải chậm rãi, phải mở bánh trước rồi mới uống nước súp. Đầu tiên dùng chiếc đũa tạo một lỗ nhỏ trên thân bánh, sau đó nếm nước súp tràn ra, thường thức một chút beo béo thơm thơm ngon ngọt, rồi mới dùng thìa nhỏ múc nước súp này từ từ uống hết, cuối cùng mới ăn đến phần bánh, cảm nhận hương thơm tỏa ra trong miệng.

Trong khi Vân anh thong thả chậm rãi ăn thì Hàn thị đã ăn xong một lồng bánh, lúc này mới để ý thức giục nàng: "Ăn nhanh lên, ăn nhiều vào!"

Tính ra hai mẹ con cũng đã tầm nửa năm không được ăn thịt, Hàn thị từng tự giễu rằng đến ngựa nuôi ở trại có khi còn được ăn tử tế hơn bọn họ.

Vương thúc để Hàn thị và Vân anh ở tiệm ăn đợi ông, ông muốn ra bến thuyền một chuyến. Bến thuyền này vốn là nơi trung chuyển đường thủy của địa phương, ông ra đó nhờ khách đi thuyền nào qua huyện Hoàng Châu thì báo tin giúp. Bến thuyền người đến kẻ đi, tình hình phức tạp, hạng người nào cũng có, Hàn thị đưa Vân anh đi cùng cũng không tiện.

Nhân dịp Vương thúc không ở cạnh, Vân anh quay qua Hàn thị: "Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ."

Nàng nói, giọng điệu trịnh trọng.

Hàn thị phì cười, thấy mặt nàng nghiêm túc nên lại muốn trêu nàng, "Đại Nha, con chưa ăn no à?"

Theo ý Hàn thị, nuôi con cũng giống như nuôi ngựa, chỉ cần giải quyết được nhu cầu quan trọng nhất là được: cho nó ăn no.

Vân anh lắc đầu, quyết định nói thẳng, "Mẹ, cha con mười mấy năm nay không về quê, Phó gia đã lấy vợ cho cha, còn lấy danh nghĩa của cha nhận nuôi một đứa con trai... cũng tầm chín năm rồi."

Tin tức này do nàng dò hỏi Vương thúc mà có, Vương thúc là người chất phác, nàng cũng chẳng phải cố gắng gì nhiều đã hỏi được chuyện này.

Tứ lão gia nghe đồn rằng Phó lão đại đã chết nơi đất khách, tin là thật, chi tiền cưới vợ cho anh trai, là cháu gái bên nhà mẹ đẻ của lão thái thái, nhà bên kia quá nghèo, cô cháu gái này đồng ý thủ tiết cho Phó lão đại, chỉ cần Phó gia giúp đỡ nàng nuôi sống mẹ già và anh em trong nhà.

So sánh ra thì thời điểm Phó gia cưới Ngô thị này còn trước cả khi Phó lão đại gặp Hàn thị.

nói cách khác, Phó gia chắc chắn sẽ không thừa nhận thân phận của Hàn thị, chỉ có thể đối xử với bà như thiếp thất. nói cho cùng, Ngô thị là con dâu được Phó gia cưới hỏi đàng hoàng, còn có công thủ tiết cho Phó lão đại nhiều năm như thế.

Hàn thị nóng tính, bộc trực, nghe Vân anh nói vậy thì giận điên lên, cơn giận bốc lên đầu, mặt lúc đen lúc đỏ, ném chiếc lồng hấp trên bàn xuống, lớn tiếng nói: "Ta cũng là con gái nhà lành, dù chẳng có tam môi lục sính, cũng là đã bái đường thành thân, ta không phải là thiếp!"

Vân anh không nói gì, chờ Hàn thị bình tĩnh lại, đứng dậy nhặt chiếc lồng hấp lên, rồi rót cho bà một ly trà nóng.

Cũng may mùa đông trời lạnh, người ra vào cửa tiệm cũng không nhiều, tiệm ăn này chỉ có vài ba bàn thực khách, không ai chú ý đến họ, chỉ có gã chạy bàn là lảng lạng trừng mắt nhìn Hàn thị vài cái.

Hàn thị hùng hổ uống mấy bát trà nóng liền, cơn bực tức trong lòng mới từ từ hạ xuống, bà hừ lạnh một tiếng, "Tới khi sắp xếp xong chuyện hậu sự cho cha con, mẹ con chúng ta dọn ra chỗ khác ở."

Chuyện Phó gia cưới vợ cho Phó lão đại, bản thân ông cũng không biết, hơn nữa người cũng đã mất rồi, Hàn thị cũng không đến mức trút giận lên người người đã khuất.

Vân anh thấy Hàn thị bình tĩnh được như thế cũng kinh ngạc, gật đầu đồng ý.

Hàn thị vốn là người nhanh nhẹn, làm được việc, lại có sức khỏe, cần cù chịu khó. Tới khi nàng lớn, cũng có thể giúp đỡ bà làm việc. Hồ Quảng nằm ở giữa vùng hạ du sông Trường Giang, nhiều hồ nước, đất đai bằng phẳng phì nhiêu, tốt hơn ở Cam Châu nhiều, hai mẹ con nàng chẳng phải tài giỏi gì nhưng nuôi sống bản thân thì chẳng thành vấn đề.

Hàn thị vốn đang bực tức nhưng nghĩ lại thì Phó lão đại đã mất, chẳng còn lý do gì để bực mình. Bà xoa đầu Vân anh thở dài.

Nếu như Phó lão đại còn sống, Hàn thị nhất định không bước vào Phó gia một bước! Chỉ là hiện tại ông đã chết, lại chỉ có Đại Nha là huyết mạch duy nhất, làm sao bà nỡ để Đại Nha theo mình chịu khổ?

Đại Nha, nói cho cùng, mang họ Phó!

Hàn thị uống một ngụm trà rồi thở dài.

oOoVương thúc trở lại, dẫn theo một đoàn người.

đi đầu là một người đàn ông tầm ba mươi tuổi tướng mạo đoan chính, đầu đội mũ lụa sáu mảnh, mặc một chiếc đạo bào (*xem chú thích của tác giả phía dưới*) màu xanh lá, vừa vào đến tiệm ăn nhìn thấy Hàn thị liền quỳ xuống.

Ông ta dập đầu mạnh mấy cái đến thâm tím cả trán.

Hàn thị hoảng hốt.

Người đàn ông này nước mắt như mưa, khóc không thành tiếng,
"Khiến chị dâu và cháu phải chịu khổ rồi."

Vương thúc đứng bên cạnh cũng gạt gạt nước mắt, thấy Hàn thị đang lúng túng thì khẽ nhắc: "Nương tử, đây chính là tứ lão gia."

Hóa ra đây chính là người một mình vực cả Phó gia dậy, Phó tứ lão gia.

Hàn thị vốn quyết tâm tới huyện Hoàng Châu nhất định sẽ nói rõ ràng với người Phó gia. Giờ thật sự gặp Phó tứ lão gia, bà lại cuống lên, mồ hôi túa ra, ấp úng chẳng nói nên lời.

Phó tứ lão gia dáng người cao lớn, quần áo chỉnh tề, không giống Phó lão đại chút nào. Từ trước đến giờ, Hàn thị nào có gặp được ai giàu sang phú quý như thế.

Thấy Hàn thị lúng túng, Vân anh đành phải đứng dậy thay mẹ đáp lễ: "Cháu gái bái kiến tứ thúc."

Phó tứ lão gia nhìn nàng một lúc, "Đây là anh tử nhi sao?". Hai mắt ông đỏ lên, khuôn mặt lộ ra vẻ đau buồn, "Đúng là giống đại ca như tạc".

nói dối cũng hay ghê, Vân anh đâu có giống Phó lão đại.

Ầm ỉ một hồi như vậy làm cho chủ tiệm cũng phải chú ý, tên tùy tùng tinh ý chạy tới tìm chủ tiệm đề nghị thuê một phòng riêng, đỡ Phó tứ lão gia dậy rồi mời Hàn thị và Vân anh tới phòng riêng nói chuyện.

Gã chạy bàn thấy Phó tứ lão gia ăn mặc chỉnh chu nên phục vụ cẩn thận, mang khăn và nước ấm tới cho ông lau mặt.

Hàn thị lấy di vật của Phó lão đại ra.

Phó Tứ lão gia ôm lấy quần áo cũ của Phó lão đại mà khóc lóc một hồi, khóc đến lạc cả giọng.

Mấy tên tùy tùng sợ Phó tứ lão gia khóc nhiều ảnh hưởng đến sức khỏe nên vội vàng khuyên giải.

Vương thúc là lão bộc của Phó gia từ khi Phó Tứ lão gia còn nhỏ nên cũng không rào đón nhiều, nói thẳng: "Quan nhân nén đau thương, tìm thấy vợ con của đại lão gia là tốt rồi, giờ việc quan trọng cần làm là sắp xếp cho nương tử và tiểu nương tử."

Phó tứ lão gia vẫn khóc: "Còn có thể nói thế nào đây, đại ca đi rồi, ta đây là em chỉ hận không thể đi thay! mấy năm nay nhờ có người trong họ tộc giúp đỡ, ít nhiều cũng còn kiếm được chút tiền, chi tiêu không còn khó khăn, nhất định phải chăm sóc chị dâu cho thỏa đáng." Dứt lời, ông ta kéo tay Vân anh lại, nhìn nàng hồi lâu, lại thấy nàng gầy yếu như thế, mũi lại nghèn nghẹn, nước mắt tiếp tục ầng ậc tuôn ra, "anh tử nhi đáng thương, còn nhỏ như vậy mà đã không còn cha, giờ Viện tử nhi của đại phòng có cái gì, con cũng sẽ có cái đó, Nguyệt tử nhi, Quế tử nhi cũng không thể bằng được."

Mấy tên tùy tùng thềm kinh ngạc, trao đổi ánh mắt với nhau: Phó Viện là đích nữ của tộc trưởng, Phó Nguyệt là con gái ruột của tứ lão gia, Phó Quế là con gái nhà tam lão gia. anh tử nhi không còn cha, tứ lão gia thương xót cháu gái, đối xử tử tế với anh tử nhi cũng là chuyện bình thường, nhưng mà so sánh với Viện tử nhi... phải chăng là hơi quá rồi?

Vương thúc cũng kinh ngạc, không nói nên lời, ông thương cho mẹ con Hàn thị nên mới hỏi tứ lão gia định sắp xếp như thế nào, ngờ đâu tứ lão gia lại nói Nguyệt tử nhi cũng sẽ không bằng, Nguyệt tử nhi chính là hòn ngọc quý trên tay tứ lão gia đó!

Nhưng mà nghĩ lại thì Phó lão đại và Phó tứ lão gia khi còn nhỏ vốn rất thân thiết, chưa bao giờ xung đột, kể ra cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Lần này Vương thúc vô tình gặp được Phó tứ lão gia.

Củ sen và rau cải của đất Hồ Quảng vốn nổi tiếng khắp cả nước, rau cải được trồng trong khu vực gần chùa Bảo Thông phủ Võ Xương còn là cống phẩm, hơn nữa sau đợt tuyết mùa đông là lúc rau cải tươi ngon nhất, dân chúng muốn ăn cũng chẳng có mà mua, rau này chỉ để dành cho các quan lại quyền quý mà thôi. Nơi khác cũng có thể trồng rau cải nhưng chẳng đâu có hương vị thơm ngon được như thứ rau được trồng ở phủ Võ Xương. Tuyết vừa ngừng rơi, Phó Tứ lão gia đã đưa một thuyền củ sen tươi và rau cải tới phủ Khai Phong. Vương thúc tới bến thuyền tìm người giúp đỡ liền nhận ra thuyền của Phó gia đang đậu ngay đó nên vui mừng khôn xiết.

Phó Tứ lão gia nghe Vương thúc kể Hàn thị và Vân anh đang chờ ở tiệm ăn thì ngay lập tức tới gặp, quyết định không đi thăm bạn nữa, đưa chị dâu và cháu gái về nhà mới là chuyện quan trọng nhất.

Gặp được bọn họ, sau đó hàn huyên chuyện Phó lão đại lúc sinh thời, khóc lóc một chập mới nhận ra trời đã gần tối, Phó tứ lão gia lau nước mắt, lệnh cho tùy tùng chuẩn bị lên đường.

Dẫu trên mặt ông còn vương lệ, hai mắt đỏ hoe nhưng sự uy nghiêm thì không hề suy giảm.

Lúc ông nói chuyện với Hàn thị, mấy gã tùy tùng yên lặng, không dám nói một câu. Tới khi ông quay qua phân phó công việc, họ nhanh chóng tiến lên nghe lệnh, đối với chủ nhân cung kính vô cùng.

Vân anh tự nhủ, vị Phó Tứ lão gia này không đơn giản, thảo nào ông ta có thể vực dậy cả Phó gia.

Hàn thị và Vân anh đi theo bọn họ ra khỏi tiệm ăn.

Ngay bên cửa đã có một chiếc kiệu đang đứng đợi.

Tiệm ăn cách bến thuyền không xa, hơn nữa những người ngồi kiệu thì đều phải là các phu nhân nhà quan, Hàn thị là một người

nghèo khổ xuất thân từ nông thôn, nào dám lên kiệu? Bà nhất quyết từ chối.

Tuy vậy Phó Tứ lão gia kiên trì thuyết phục, Hàn thị đành đồng ý, bước lên kiệu vẫn ngại ngùng đến cứng cả người.

Lên kiệu rồi, Hàn thị mới nhìn ngang ngó dọc, tấm tắc khen: "Êm ái, không xóc nảy gì hết, thế này mới thoải mái chứ!"

Vân anh giật giật ống tay áo Hàn thị, "Mẹ, tứ thúc còn chưa nói tới đại nương tử trong nhà kia đâu."

Hàn thị sờ chỗ này một chút, sờ chỗ kia một tẹo, cũng không quan tâm mấy, nói: "Tứ thúc con là người tốt, hẳn khóc lóc như thế, mẹ cũng ngại hỏi... Thôi kệ đi, đợi tới huyện Hoàng Châu rồi nói."

Vân anh dờ khóc dờ cười, Hàn thị vô lo vô nghĩ, trời sinh không phải lo lắng chuyện đời.

Tới bến thuyền, Vương thúc dẫn Hàn thị và Vân anh lên thuyền.

Lát sau, trên thuyền có thêm hai bà tử, Phó tứ lão gia lo hai mẹ con Vân anh không có người chăm sóc nên phái người đến nhà bạn bè mượn tạm hai người hầu tới.

Hai bà tử này vốn quen việc hầu hạ người khác, chỉ cần nhìn qua là biết kích thước quần áo của hai mẹ con, một người đi chuẩn bị nước thơm tắm rửa, một người chuẩn bị quần áo. Giờ chắc chắn không kịp may mới, chỉ có thể đi ra tiệm mua mấy bộ quần áo sạch sẽ, mấy bộ quần áo ở đó hơn nửa là vài mẫu cũ mà nhà giàu có mới mặc qua đôi lần đã bỏ đi vì không còn hợp thời, còn lại là quần áo mới.

Hàn thị tắm rửa rồi thay một chiếc áo màu lam phối với chiếc váy lụa màu vàng xong còn không dám xuống đất đi lại, "Quần áo đẹp thế này, quệt qua quệt lại một tẹo là lại bẩn, làm sao tôi dám mặc bây giờ!"

Bà nói rồi kéo chiếc áo cũ ra phủ ra ngoài bộ đồ mới.

Hai bà tử nọ mặt hơi biến sắc nhưng vẫn cúi đầu không nói.

Vân anh cũng đã thay quần áo mới, bên trong là chiếc áo tơ tằm màu ngà, khoác bên ngoài là áo chèn cổ cao màu xanh đậm, phía dưới là chiếc váy lụa nhạt có thêu hoa văn tinh xảo tươi sáng. Bà tử thậm chí còn chuẩn bị cho nàng một chiếc ngọc bội treo bên eo, chải tóc song ốc cuốn bằng dây bạc, thoạt nhìn trông y như một tiểu nương tử nhà giàu nào đó.

Hàn thị suýt nữa không nhận ra con gái mình.

một bà tử cầm đôi khuyên tai đính hương ướm thử bên tai Vân anh, cười nói: "Tỷ nhi cũng nên xỏ lỗ tai rồi."

Hàn thị nghe xong cũng muốn làm ngay.

Bà tử lại vội vàng ngăn làm lại, "Nương tử đừng vội, lúc này trời còn lạnh, tháng ba năm sau xỏ lỗ tai cũng không muộn."

Hàn thị nghe vậy cũng không ý kiến gì nữa.

Đợi Hàn thị ngủ rồi, Vân anh mới bước ra khoang thuyền, bà tử hỏi nàng: "Tỷ nhi có đói bụng không?"

Tại sao mọi người đều cho rằng nàng bị đói thế không biết? Nàng quả thật đâu có đói.

Vân anh chỉ tay ra phía ngoài, nói: "Ta đi tìm tứ thức nói chút chuyện."

Hàn thị chắc hẳn muốn đưa nàng về Phó gia, nếu không làm gì có chuyện vừa nghe họ nói các tiểu thư đều xỏ lỗ tai thì ngay lập tức muốn xỏ luôn cho nàng. Hàn thị lo các chị em họ ở Phó gia sẽ coi thường nàng.

Nàng muốn tìm Phó tứ lão gia hỏi cho rõ, phen này Phó gia cuối cùng muốn giải quyết chuyện Phó lão đại "cưới" hai vợ một lúc như thế

nào.

Lời tác giả:

Đạo bào: một loại áo rộng bằng vải lụa, không phải là đồ của đạo sĩ, mọi người cứ coi như là loại áo mà kẻ sĩ dưới triều Minh thường mặc.

Quần áo trong truyện đa phần dựa vào trang phục triều Minh.

Triều Minh ấy mà, đàn ông cũng có thể mặc áo choàng hồng, đi giày đỏ nữa cơ... Ôi gu thẩm mỹ của người xưa thật là...

...

nói về kiếp trước, anh tử nhi rời bỏ Thôi gia, chủ yếu là nhận ra dù nàng có tuân thủ nghiêm ngặt tam tòng tứ đức, nghe mẹ nàng chỉ bảo dạy dỗ, trở thành hiền thê lương mẫu, nhưng cuối cùng chẳng thay đổi được gì.

Cha nàng là người tốt, biết rõ ủng hộ Quốc Công gia sẽ làm liên lụy đến phụ nữ trong nhà nhưng vẫn không cầu xin hoàng đế.

Chồng nàng hiểu rõ nàng đau khổ thế nào nhưng cũng không ra tay giúp đỡ bởi vì giúp đỡ gia đình nhà vợ sẽ làm ảnh hưởng tới tiền đồ của hắn.

Dưới tình huống như vậy, phụ nữ nào có thể làm gì được, chỉ có thể chấp nhận.

Cảm giác bất lực này chính là lý do khiến anh tử nhi bỏ đi dứt khoát như thế, không phải đơn giản bởi vì chồng ta không ra gì, ta buồn ta khổ ta đau lòng, ta phải ra đi vân vân (nhưng đương nhiên là cũng sẽ không quay lại).

Ba tháng sau đó, điều gì đã xảy đến với nàng, tại sao nàng chết, phần sau sẽ nói rõ hơn.

....

Kiếp này, anh tử nhi sẽ sống theo ý mình, không cần suy xét thanh danh này kia, không cần lo không gả nổi chồng, nàng sẽ chỉ sống cho bản thân mình, nữ chính vẫn là người của thời đại này, không phải linh hồn xuyên không gì cả, tác giả chỉ muốn nữ chính được sống một cuộc sống không có gánh nặng.

Đây là tiểu thuyết ngôn tình nên sẽ không quá nặng nề, tác giả sẽ cố gắng hết sức, chỉ tạo tình huống nhẹ nhàng, thoải mái.

...

Giải thích qua một chút tâm lý của nữ chính như thế, về sau sẽ không kể lể dông dài nữa...

Chương 4: Bánh trôi vùng

Đến tối, bên trong khoang thuyền được thắp sáng bằng đèn dầu lạc, một gã tùy tùng lên tiếng: "Lão gia, bên đại phòng lại làm ầm lên, Trần lão thái thái còn tát nhị thiếu gia một cái."

Phó tứ lão gia cau mày, cười lạnh lẽo: "Làm loạn gì thế chứ! Dám đánh cả cử nhân lão gia!"

Ông ngẫm nghĩ một lúc rồi mới hạ lệnh: "Chờ tới lúc thuyền cập bờ, người về huyện Hoàng Châu trước, nói với thái thái, nhà chúng ta còn có thể giữ được mấy phần ruộng đất kia chẳng lẽ không phải là nhờ nhị thiếu gia đỡ cử nhân hay sao! Đừng có xem thường nhị thiếu gia. Bảo bà ấy nghĩ cách khuyên Trần lão thái thái, đừng có làm to chuyện, sau này khó xử lý lắm. Cử nhân lão gia là khách quý ở chỗ tri huyện lão gia, tri huyện lão gia cũng phải tôn trọng nhị thiếu gia, lão thái thái làm vậy là quá đáng rồi, dạy dỗ con cái cũng không nhất thiết phải đánh người mới được!"

Gã tùy tùng vâng vâng dạ dạ, bỗng ngoài cửa có người nói khẽ: "Lão gia, ngũ tiểu thư tới."

Phó gia xếp thứ bậc cho con trai và con gái riêng biệt, Phó Vân anh nhỏ nhất, xếp theo tuổi nàng đứng hàng thứ năm.

Phó tứ lão gia vội đáp: "Mau mời ngũ tiểu thư vào."

Gã tùy tùng lui ra phía ngoài.

Phó Vân anh đi vào khoang thuyền. Sắp đến Tết, trên sông có nhiều thuyền ngược xuôi đi lại suốt cả đêm nên lúc này nhìn từ cửa sổ

cũng có thể thấy những con thuyền đèn đuốc sáng trưng trên mặt sông.

Phó tứ lão gia thấy nàng đã thay quần áo mới thì hài lòng gật đầu.

"Tứ thúc, mẹ con sẽ về Phó gia cùng với con ạ?" Phó Vân anh hỏi thẳng.

trên mặt Phó tứ lão gia xuất hiện mấy phần xấu hổ, nói cho cùng, chính ông là người đã thay mặt Phó lão đại cưới Ngô thị kia vào Phó gia.

"Tất nhiên là mẹ con sẽ cùng về với con rồi." Ông nhẹ nhàng nói, "anh tử nhi, tứ thúc sẽ coi con như con đẻ, yêu thương con, về sau mẹ con con sẽ không còn vất vả như trước nữa."

Phó Vân anh nhìn thẳng vào mắt Phó tứ lão gia, "Tứ thúc, mẹ con không làm thiệp."

Phó tứ lão gia nghe vậy thì giật mình, chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, ánh mắt như muốn tìm hiểu điều gì.

Phó Vân anh tỉnh bơ như không, kiên nhẫn chờ ông trả lời.

Phó tứ lão gia mỉm cười, sau đó nói nghiêm túc: "Tứ thúc hiểu rồi... Con yên tâm, chúng ta sẽ không bỏ bê mẹ con."

Nghe được câu này của ông, Phó Vân anh mới yên tâm, xin phép ra ngoài, "Tứ thúc nghỉ ngơi sớm một chút ạ."

Phó tứ lão gia cũng không đi ngủ ngay, ông lặng lẽ ngồi đó một lúc. Tới khi bắc đèn cháy hết rồi tắt phụt, ông phì cười, lấy chiếc que khêu bắc đèn, "Đại ca là người chất phác, vậy mà lại sinh ra anh tử nhi cố chấp thế này..."

Nhưng thôi, táo bạo một chút cũng tốt, đứa trẻ không có cha, phải kiên cường mới không bị bắt nạt.

Ngày hôm sau, thuyền mới cập bờ, Phó tứ lão gia dẫn Hàn thị và Phó Vân anh rời thuyền rồi lại lên xe ngựa tiếp tục đi về phía nam. đi tới bến thuyền tiếp theo lại lên thuyền lần nữa.

Cứ như vậy, thuyền thuyền xe xe đến rã cả người, năm ngày sau, họ mới tới huyện Hoàng Châu.

Thuyền vừa mới cập bờ, họ đã thấy người hầu kẻ hạ Phó gia đợi trên đó. Trời khi ấy âm u, có vẻ sắp có tuyết rơi.

Phó Vân anh theo Hàn thị xuống thuyền, Hàn thị hơi say sóng, ngồi trên bờ một lúc cho khỏi chóng mặt, chân còn dò dẫm xung quanh, "Cuối cùng cũng được đặt chân lên mặt đất!"

Bà tử, nha hoàn trong nhà ra đón, thấy Hàn thị đi như say rượu, chân tay khua loạn xạ, muốn cười cũng không dám cười.

Phó Vân anh không nói gì, chỉ đảo mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy một bà tử cao lớn đi thẳng tới chỗ Vương thúc, hai người nói chuyện với nhau, có vẻ rất thân thiết thì đoán được người đó chính là Vương thẩm, âm thầm ghi nhớ.

Đợi đến khi Vương thẩm tới chỗ nàng giúp đỡ khuôn vác hành lý, nàng cười nói: "Nào dám làm phiền thẩm, trên đường đi Vương thúc đã giúp đỡ chúng ta nhiều rồi."

Kiếp trước nàng là đích nữ của Ngụy gia, từ nhỏ đã học theo mẹ nàng, từ dáng vẻ cử chỉ đến lời ăn tiếng nói đều chịn chu, mấy thứ quy củ này đã ngấm vào xương cốt. Dù hiện giờ là đứa nhóc gầy trơ xương, thể hiện một chút cũng coi như có khí chất hơn người.

Wương thẩm bị nàng làm cho kinh ngạc, lúng túng nhưng cũng nhanh chóng cười tươi như hoa, khẽ cúi người thưa: "Tiểu thư nói quá rồi, đó vốn là việc bà lão này phải làm."

Sau đó, Vương thẩm đi cùng Hàn thị và Phó Vân anh, nhiệt tình giới thiệu cho hai mẹ con từng nha hoàn, bà tử, kể lễ chi tiết cho họ về mối quan hệ thân thích trong Phó gia.

Phó gia gốc gác vốn ở huyện Hoàng Châu, là một gia tộc lớn, Phó lão đại và Phó tứ lão gia chỉ nằm trong một chi trong tộc. hiện giờ, dòng chính của Phó gia đang ở trong tòa nhà lớn nhất ở phố Đông Đại, đó là một chi khác, bình thường gọi là đại phòng.

Phó tứ lão gia chịu trách nhiệm chăm sóc lão thái thái, ở trong một tòa nhà trong hẻm ở đầu bên kia phố Đông Đại, tuy hơi nhỏ những nhà cũng không đông người, chỉ có hai anh em Phó lão tam và Phó tứ lão gia, cộng thêm lão thái thái nên cũng thoải mái.

Phó lão tam và tam thái thái ở trong một viện, sinh được một cô con gái độc nhất là Phó Quế. Tam thái thái sinh ra Phó Quế đúng vào dịp hoa quế trong viện nở rộ, nên lấy chữ "Quế" đặt tên cho con gái. Tam lão gia và tam thái thái đều là người ít nói nhưng tứ tiểu thư Phó Quế lại thích nói thích cười, cả ngày ríu rít. Mấy đứa nha hoàn bình thường làm việc trong sân, nghe thấy tiếng cười từ xa, ắt là Phó Quế đang đi tới.

Phó tứ lão gia và tứ thái thái có một trai một gái, con trai tên là Phó Vân Thái, con gái tên là Phó Nguyệt. Phó gia hiện do tứ thái thái quản lý, tứ thái thái là người nghiêm khắc, quy củ.

Ngô thị, người đồng ý thủ tiết cho Phó lão đại, ở một viện riêng, bà ta là một quả phụ nên thường ngày không thể ra ngoài, cách đây chín năm gả vào Phó gia, cũng chưa từng về nhà mẹ đẻ đến một lần.

Ngô thị chăm sóc cho con thừa tự của Phó lão đại là cữu thiếu gia Phó Vân Khải.

Nhắc đến Ngô thị và cữu thiếu gia Phó Vân Khải, Vương thẩm cũng ngại ngùng.

"Thế còn nhị lão gia?" Phó Vân anh hỏi Vương thắm. Vương thắm ăn nói vụng về, trước đó chưa từng nhắc đến chuyện trong nhà của Phó gia.

Wương thắm trả lời: "Nhị lão gia là thuộc một chi khác trong tộc."

Phó Vân anh nghe xong cũng tóm lược đại khái được các mối quan hệ thân thích trong nhà:

Tam thúc tam thẩm sinh ra tứ tỷ tỷ Phó Quế.

Tứ thúc tứ thẩm sinh được đại tỷ tỷ Phó Nguyệt và thập ca Phó Vân Thái.

Bà nội nàng là lão thái thái.

Ngoài ra còn cả Ngô thị và cửu ca Phó Vân Khải.

Phó gia thật sự rất đơn giản, Phó tứ lão gia có hai thông phòng, tam lão gia không nạp thiếp, trong nhà cũng không có con do vợ lẽ sinh ra.

Bên dòng chính đại phòng kia cũng chẳng biết cách bao nhiêu đời, vốn đã phân ra thì tạm thời nàng không cần quan tâm đến.

Xe ngựa nhanh chóng tới trước cửa Phó gia.

Wương thắm bế Phó Vân anh xuống xe, mấy bông tuyết rơi trên mặt nàng lạnh ngắt.

Tuyết lại rơi rồi.

Có tiếng cười nói ở cửa vọng lại, các nha hoàn, tứ thái thái Lư thị đang đứng đợi ở đó, vây quanh là các nha hoàn bà tử. Lư thị thân thể khỏe mạnh, cao xấp xỉ chồng mình là tứ lão gia, mày rậm mắt to, mặt mày tươi cười, nhìn có vẻ dễ gần.

Nếu chẳng phải trước đó Vương thẩm buột miệng nói ra chuyện Lư thị từng ra lệnh đánh một nha đầu ăn trộm trái cây đến gãy một chân, Phó Vân anh có khi còn cho rằng bà ta chắc hẳn là một người hiền từ.

Tam lão gia và tam thái thái đứng ở một góc cũng cười theo.

Tứ lão gia nhíu mày, "Mấy đứa trẻ con trong nhà đâu cả rồi?"

Lư thị cười nói: "Hôm nay mấy đứa chúng nó hái trái cây, mẹ gọi chúng nó qua ăn bánh trôi vừng rồi, thiếp vừa mới kêu người gọi chúng qua đây nhưng mẹ nói bên đó đang vui, không chịu cho chúng đi."

Có gì đó không bình thường.

Tam lão gia và tam thái thái cũng mỉm cười không nói gì, các bà tử cúi đầu không dám hé răng.

Tất cả mọi người trong Phó gia đều biết lão thái thái không thích Phó lão đại, mỗi gần nghe thấy người khác nhắc tới phó lão đại, mặt bà đã biến sắc, quay ra cửa sổ mắng nhiếc, nói rằng năm đó lão thái gia chính là bị Phó lão đại làm cho tức chết, nàng không có đứa con bất hiếu như vậy.

Phó tứ lão gia thờ dài thườn thượt, quay đầu lại phía sau, cầm tay Phó Vân anh, dẫn nàng vào trong, "anh tử nhi, về đến nhà rồi."

Mọi người xung quanh lén lút nhìn nhau.

Phó tứ lão gia thân thể khỏe mạnh, lòng bàn tay ấm áp, Phó Vân anh để ông dẫn vào, không có chút lúng túng nào, không quan tâm đến ánh mắt của những người xung quanh, cùng nhau bước qua cửa lớn Phó gia.

Lư thị dẫn Hàn thị đi phía sau, một tiếng "Đại tẩu" nghe đến là thân thiết, nói chuyện mấy câu đã khiến cho Hàn thị cười tươi hơn hớn.

Vương thẩm nhận xét Lư thị là người vợ chu đáo cũng không phải nói quá, gã tùy tùng chạy về Phó gia thông báo xong, Lư thị đã hiểu ngay ý chồng, sai người dọn dẹp phòng của Hàn thị và Phó Vân anh.

Đó là một viện nhỏ độc lập, cửa chính hướng nam, buổi sáng đón nắng vào sân, sau buổi trưa nắng rọi vào đến phòng, sáng sửa, sạch sẽ. Trong viện còn có một cây táo, dưới gốc cây có xây mấy bồn hoa. Mùa đông hoa cỏ khô héo hết cả, Lư thị sai người mua mười mấy bồn hoa lan, sơn trà và thủy tiên mới, sắp xếp lại khu vườn, cây cối có trắng có đỏ, nhìn không quá đơn điệu nhàm chán.

Phía bắc viện là nhà chính gồm ba gian, bên trong cùng là phòng ngủ, gian giữa là phòng khách, đây là không gian dành cho Hàn thị.

Phó tứ lão gia là em chồng, không tiện vào phòng Hàn thị nên vòng qua khu này, vào thẳng đến dãy nhà bên.

thật ra người làm chú cũng không nên đi vào phòng ở của cháu gái nhưng ông vẫn nhất định dẫn Phó Vân anh tới phòng được chuẩn bị cho nàng. Vân anh còn nhỏ, không cần quá lo lắng.

Hóa ra tứ lão gia cũng chiều ngũ tiểu thư như thế... Người làm trong nhà thì thầm với nhau, tỏ ra cung kính với Hàn thị hơn.

Lư thị cũng tiếp đón bà nhiệt tình hơn một bậc.

Phòng bên này của Phó Vân anh cũng có ba gian, gian giữa có tấm bình phong thêu mai lan cúc trúc, bên trong có đầy đủ bàn ghế. Hai bên, một phía là phòng ngủ gồm một chiếc giường sơn đen, thành giường trạm trổ họa tiết phú quý trường xuân, bên dưới có bậc để leo lên, phía trên có màn rèm che bằng lụa, bên tường là đôi ghế tựa bằng gỗ liễn. Phía còn lại là giá áo khắc hoa đặt cạnh bốn năm chiếc rương gỗ đựng đồ, ngoài ra còn một chiếc bàn vuông có lò than sưởi ấm, bên cạnh là một bàn trang điểm và một bộ ấm trà tinh xảo.

Hàn thị chưa bao giờ nhìn thấy khuê phòng lịch sự tao nhã như phòng này, mắt mở to kinh ngạc. Phó Vân anh lại cảm thấy đồ đạc trong nhà của Phó gia cũng khá bình thường, có lẽ cũng như mấy gia đình tầm tầm ở chốn kinh sư, dù sao Phó gia mới phát lên được vài năm, cũng không chú trọng vào việc bài trí, huyện Hoàng Châu đâu gì cũng ở nơi xa xôi hẻo lánh.

Lư thị lệnh cho các nha hoàn và ma ma tới bái kiến Phó Vân anh, dặn họ phải hầu hạ ngũ tiểu thư cho tốt, bọn họ cũng cung kính dạ dạ vâng vâng.

Phó tứ lão gia nhìn quanh, có vẻ chưa hài lòng: "Còn trống trải quá."

Lư thị khẽ đáp: "Quan nhân, cháu gái còn mấy tháng nữa mới qua hạn chịu tang..."

"Dù thế vẫn cứ là trống trải." Phó tứ lão gia nói, "Mang chiếc bình phong bằng gỗ tử đàn trong hậu viện qua đây đi."

Lư thị nghe xong cũng tái mặt, nhà bọn họ tổng cộng cũng chỉ có ba bốn bộ bằng gỗ tử đàn, trong phòng lão thái thái bày một bộ, trong phòng vợ chồng họ có một bộ, còn một bộ bà ta cất lại cho Phó Vân Thái.

Do dự trong nháy mắt, bà ta nhanh chóng lấy lại vẻ mặt tươi cười, lập tức kêu người bê bình phong tới, nhìn qua cũng chẳng thấy bà ta có gì không thoải mái.

Sắp xếp một lượt, Phó tứ lão gia đi nhà chính gặp lão thái thái.

Lư thị lo hai mẹ con xích mích vì chuyện Phó lão đại nên để nha hoàn và ma ma lại hầu hạ Hàn thị và Phó Vân anh rồi vội vàng đi theo.

Bảo ma ma ra ngoài, Hàn thị kích động, nắm chặt lấy bả vai Vân anh, "Thôi không đi nữa! Mẹ thấy có khi để mẹ làm người làm cho họ cũng được ấy chứ!"

Phó Vân anh chẳng biết nói sao nhưng cũng đáp, "Mẹ, mẹ không được dao động, mẹ là con nhà lành, không thể làm thiếp cho người. Nếu Phó gia không cho mẹ một câu trả lời thỏa đáng thì mẹ con ta đi luôn."

"Ai ôi...", Hàn thị dí tay vào trán nàng, "Con gái ngốc, cha con mất sớm, mẹ cần cái danh phận đó làm gì chứ! Danh phận mà ra ăn được chắc! Chỉ cần họ chịu nuôi con là được rồi, không thừa nhận mẹ thì cũng có làm sao!"

Ban đầu bà còn tưởng Phó gia có mấy trăm mẫu đất là đã không tệ rồi, ai mà biết Phó gia giàu có thế này! Đến quần áo của nha hoàn, bà tử nhà họ còn đẹp hơn đồ của mẹ con bà.

Phó Vân anh lắc đầu phản đối: "Đói cho sạch, rách cho thơm [1]."

[1] Nguyên văn là "Phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di", là lời Mạnh Tử nói về bậc trượng phu, đại ý là dẫu giàu sang cũng phải giữ được phép tắc, biết giữ quy củ, dẫu nghèo hèn cũng phải giữ được chí khí, không biến bản thân trở thành ti tiện, vô liêm sỉ.

Hàn thị nghe không hiểu, túm chặt lấy Vân anh mà kêu: "Giàu rồi, giàu rồi, Đại Nha, con giàu rồi con có hiểu không, con xem chần trên giường kia kìa, bằng lụa cả đấy! Con mau lấy lòng tứ thúc con đi thôi, mẹ thấy tứ thúc hẳn là thương yêu con lắm."

Bà kích động đến mức nói năng lung tung, đi vòng mấy vòng quanh phòng ngủ, quỳ rạp xuống ngắm hoa văn trên nền nhà, vừa trầm trồ vừa nói: "Đại Nha, con nên ở lại đi!"

Phó Vân anh cuối cùng không nhịn nổi nữa nên phì cười, Hàn thị chỉ là một người phụ nữ bình thường, bà chăm chỉ, chịu thương chịu khó nhưng tính tình hiếu thắng, keo kiệt, thô lỗ, chỉ ham cái lợi trước mắt, làm sao hiểu được cái gì gọi là không chịu khom lưng vì năm đấu gạo... Hàn thị có rất nhiều khuyết điểm nhưng Vân anh lại thích bà như thế.

Nàng đã nhìn thấy cảnh mấy nhà xung quanh doanh trại Thiên mục sở đem nữ nhi ra đổi lương thực với đám đàn ông trong quân doanh, một bé gái tám tuổi cũng chỉ có thể đổi lấy một gánh lúa mạch. Khi Phó lão đại vừa mất, có người khuyên Hàn thị đem nàng đi bán rồi đi thêm bước nữa, Hàn thị nhất quyết không chịu.

"Mẹ, tứ thúc sẽ không đuổi mẹ đi đâu."

Hàn thị ngẩng đầu lên, nghi ngờ hỏi, "thật thế ư?"

Phó Vân anh gật đầu, kéo Hàn thị dậy, "Nếu bọn họ thừa nhận mẹ, mẹ con mình cùng đi."

Hàn thị bực mình con gái không chịu nghe lời, tức giận nói: "Con bị làm sao vậy? Phó gia giàu có như vậy, con phải ở lại! đi theo mẹ con chỉ khổ thôi, hiểu không?"

Bà nhìn ngó xung quanh, nhỏ tiếng thì thầm với Phó Vân anh: "Nếu bọn họ đuổi mẹ đi thật, con càng phải ở lại, mẹ con còn chờ con trưởng thành chăm sóc cho mẹ, con là do mẹ nuôi lớn, không được quên mẹ đâu đấy nghe chưa!"

Phó Vân anh bật cười, hóa ra Hàn thị vẫn biết tính toán nhỉ, đây là đồ dành nàng đây mà.

Lời tác giả:

nói một chút về chuyện giữ đạo hiếu, dân chúng bình thường sẽ không quá chú ý, cẩn thận lắm cũng chỉ giữ hai mươi mấy tháng. Trong truyện Phó lão đại qua đời đã gần hai năm.

Người làm quan và trí thức nói chung thì có quy tắc hơn bởi nếu không giữ đạo hiếu sẽ bị buộc tội.

Cổ đại có nhiều quy định phức tạp nhưng trong dân gian thì số người thật sự tuân thủ cũng không nhiều. Ví dụ: Từ lâu cổ

nhân đã quy định biểu huỳnh biểu muội không được kết hôn, nhưng chuyện này chẳng ai quan tâm...

Ngoài ra, hoàng thất quy định dân chúng không được mặc một số loại trang phục nhưng trên thực tế dân chúng đã muốn mặc thì cũng không cấm được, hiện tượng này tương đối phổ biến dưới thời nhà Minh.

Chương 5: Bánh bao thịt dê

Chính viện.

Lão thái thái Đại Ngô thị đầy phẫn nộ chất vấn, "Thanh nương là do nhà chúng ta cưới hỏi đàng hoàng nâng vào cửa, nó còn trẻ mà đã thủ tiết vì đại ca con nhiều năm như thế, giờ con nói không cần là không cần, về sau nó biết sống làm sao?"

Phó tứ lão gia gượng cười trả lời: "Mẹ, con không nói định đuổi Thanh nương đi... nói cho cùng việc này là đều là do con suy nghĩ không chu toàn, giờ đã tìm được chị dâu và cháu gái, làm sao có thể đẩy mẹ con họ ra ngoài sống đời cơ khổ..."

Đại Ngô thị mặt hầm hầm, tuy là bà không thích con trai cả nhưng Hàn thị cũng là quả phụ, không nơi nương tựa, phải chăm sóc một đứa con gái bảy tuổi, kể ra cũng đáng thương. Về tình về lý, Phó gia đều không thể bỏ mặc hai mẹ con họ. Cùng lắm là thêm hai đôi đũa, Phó gia hiện giờ cũng không phải không nuôi nổi thêm hai người.

Nhưng mà Tiểu Ngô thị lại là người nhà mẹ đẻ của bà, gả đến Phó gia đã được chín năm rồi, cần cù chăm chỉ, cẩn thận lễ phép, bà cũng không nỡ kéo Tiểu Ngô thị xuống làm thiếp.

Cách một tấm bình phong, tứ thái thái Lư thị nghe được đến đó thì trầm ngâm một chút, lệnh cho nha hoàn đưa đại tiểu thư Phó Nguyệt, tứ tiểu thư Phó Quế, cửu thiếu gia Phó Vân Khải và thập thiếu gia Phó Vân thái ra ngoài hiên chơi rồi tự nhắc rèm đi vào, cười nói: "Mẹ, mẹ đừng vội tức giận, để xem quan nhân định sắp xếp thế nào."

Đại Ngô thị thấy Lư thị đi vào cũng không còn cau có như trước. Con dâu không giống con trai, con trai làm sai gì có thể đánh, có thể mắng nhưng con dâu chẳng phải do mình mang nặng đẻ đau, dù sao cũng phải để ý một chút, làm sai cái gì có thể từ từ dạy bảo. Phó tứ lão gia thưa: "Thanh tử nhi tuổi cũng chưa lớn, mới hơn hai mươi, nếu muội ấy muốn lấy chồng, con có thể tìm cho muội ấy một nhà tử tế, đồ cưới con sẽ chuẩn bị, về sau con coi muội ấy như em gái ruột, nhất định sẽ không để mặc. Muội ấy không muốn lấy chồng cũng được, Phó gia chúng ta sẽ nuôi muội ấy cả đời."

Đại Ngô thị trầm ngâm không nói.

Lư thị bước lại gần rót cho bà một chén trà, "Mẹ, người cũng chưa gặp đại tẩu và anh tử nhi đâu... Con bé cũng rất đáng thương, gầy gò ốm yếu... A Ngân lúc nãy mang bánh trái qua cho họ, đại tẩu còn bảo từ bé đến giờ chưa được ăn bao giờ..."

Đại Ngô thị hừ một tiếng, gắt: "Lão đại nếu biết điều chút thì làm sao đến nông nỗi đó!"

Phó tứ lão gia lại thở dài, "Mẹ, đại ca chỉ còn có một đứa con gái là anh tử nhi."

Trong phòng có đốt than, hơi nóng bốc thẳng lên mặt, Đại Ngô thị xua tay, "Ta mặc kệ các con đấy, muốn làm gì thì làm, nhưng phải nhớ, phải đối xử tử tế với Thanh nương và Khải ca nhi, phải nhớ Khải ca nhi đã được ghi tên vào gia phả rồi."

không đợi Phó tứ lão gia lên tiếng, Lư thị đã cười đáp lời: "Mẹ, người yên tâm đi, vẫn còn có con đây mà."

Hai vợ chồng ra khỏi chính viện, Phó tứ lão gia mới hỏi Lư thị, "Thanh nương muốn tái giá không? Nàng thử đi hỏi muội ấy xem sao."

Lư thị hơi nhếch môi cười, "không cần hỏi đâu, Thanh nương sẽ không tái giá! Nếu không mẹ cũng sẽ không đồng ý thôi"

mái như thế."

Nhà mẹ đẻ Tiểu Ngô thị quá nghèo, mấy năm nay toàn do Phó gia chu cấp cho nhà họ, bao gồm cả mẹ già, anh em, chị em dâu. anh em nhà đó toàn lữ lười biếng, chỉ biết trông chờ vào tiền em gái gửi về, cả ngày hết ăn lại chơi, trong nhà hết gạo lại đẩy mẹ đẻ của Tiểu Ngô thị đến Phó gia tìm con gái đòi tiền. Ngô gia khi đến thì đi tay không, lúc về thì đồ đạc, thức ăn, quần áo, cái gì cũng lấy đi hết, đến cả cái lu đựng nước trong viện của Tiểu Ngô thị chắc cũng chẳng còn.

Ngô gia không chỉ là người thân của Tiểu Ngô thị, còn là người thân của lão thái thái Đại Ngô thị, Lư thị cũng không quản nổi, mặc kệ bọn họ muốn ra sao thì ra, dù sao Tiểu Ngô thị cũng đồng ý trợ cấp cho người nhà mẹ đẻ, chẳng đến lượt bà nói ra nói vào.

Tình hình Ngô gia thế nào, Đại Ngô thị là người hiểu rõ hơn cả. Có một đám người thân vô tích sự như thế, Tiểu Ngô thị căn bản không tìm được người tử tế để gả đi, Phó tứ lão gia đồng ý nuôi cả nhà họ, Tiểu Ngô thị là người chịu ơn, nên chỉ cần có thể ở lại Phó gia, Tiểu Ngô thị thế nào cũng đồng ý.

Lão thái thái cũng hiểu người nhà mẹ đẻ bà vô dụng nhưng không nở để mặc họ, Tiểu Ngô thị vì thế trở thành cái cớ để bà đường đường chính chính tiếp tế cho Ngô gia. Lão thái thái cũng sẽ không để Tiểu Ngô thị tái giá.

Hai vợ chồng bàn bạc hồi lâu, Phó tứ lão gia nói, "Giờ cũng không suy xét được nhiều nữa, Thanh nương sau này là con gái của mẹ, tiền ăn mặc vẫn sẽ như trước đây, khi nào muội ấy muốn lấy chồng, ta sẽ chuẩn bị đồ cưới cho muội ấy xuất giá."

Lư thị thở dài: "Quan nhân là người nhân hậu."

Phó tứ lão gia lắc đầu, "Chuyện này vốn là tại ta mà ra..."

Lư thị ngắt lời ông, "Nể mẹ còn đó thiếp cũng không dám nói gì, nhưng quan nhân đừng suy nghĩ nhiều, năm đó nếu không phải

mẹ nói Thanh nương đáng thương, quan nhân mới chọn muội ấy. Nếu không có sự giúp đỡ của nhà chúng ta, Thanh nương có khi bị anh em nhà muội ấy bán đi chỗ bần thỉu nào rồi cũng nên. Mấy năm nay Thanh nương không phải lo ăn lo mặc, cả nhà mẹ đẻ cũng ăn bám chúng ta, thiếp còn chưa nói một câu, nhà chúng ta đâu có làm gì có lỗi với muội ấy!" Bà dừng lại một chút, "Chỗ khó là ở Khải ca nhi, Thanh nương sau này không phải mẹ thẳng bé, không thể chăm lo cho thẳng bé nữa. Theo ý thiếp, Khải ca nhi cũng lớn rồi, hay là cho thẳng bé chuyển ra ngoại viện, để nó tập trung đọc sách."

Phó Vân Khải là con thừa tự của Phó lão đại, hơn Phó Vân anh một tuổi.

Phó tứ lão gia gật đầu đồng ý.

Phó tứ lão gia là trụ cột của Phó gia, ông đã quyết định cái gì thì không ai dám phản bác.

Tin tức nhanh chóng truyền ra khắp Phó gia.

Ma ma và đám nha hoàn đều tươi cười, gọi Hàn thị là thái thái.

Hàn thị vừa đứng lên định lấy đồ, ngay lập tức có nha hoàn chạy tới lấy giúp bà. Bà vừa mới ngồi xuống, mama vội pha trà nóng cho bà. Bà muốn vén rèm ra ngoài xem sắc trời [1] đã có ngay mấy bà tử vây quanh, giúp bà khoác áo choàng... Hàn thị cảm thấy gò bó, không thoải mái.

[1] Người xưa xem sắc trời để biết giờ.

Phó Vân anh an ủi, "Mẹ, đừng sợ, dần dần sẽ quen thôi."

Hàn thị bối rối, hai tay vịn vào nhau, "Chúng ta xuất thân nghèo khổ, làm sao quen được? Vẫn là trả nha hoàn lại đi, có thể tiết kiệm không ít tiền công..."

Phó Vân anh đặt tay lên tay Hàn thị, nhiều năm vất vả khiến đôi tay này chai sần khô nứt, "Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con cũng ở đây cơ mà."

Hàn thị không sợ vất vả, bà là người tháo vát, đến đám đàn ông ở trại chăn nuôi có khi còn chẳng được bằng bà, nhưng Phó gia lại làm cho bà hoảng sợ, giống như đang mơ, mọi thứ đều tạo cảm giác không chân thực.

một mâm đồ ăn vừa được mang vào, đã vào thánng chạp, đồ ăn toàn thịt cá, bà tử trong bếp muốn lấy lòng Hàn thị, biết bà là người phương bắc nên làm một lồng bánh bao thịt dê và một nồi nhỏ mì gà xé sợi.

Cuộc đời này còn có gì quan trọng hơn ăn uống.

Hàn thị cầm đôi đũa lên, lại tiếp tục hoảng hốt: Bà chưa từng ăn món mì nào ngon thế!

Ăn cơm xong, Lư thị đưa hai mẹ con đi gặp lão thái thái Đại Ngô thị.

Đại Ngô thị tuổi cao nên sợ lạnh, phòng chính cả ngày đốt chậu than giữ ấm, Phó Vân anh đứng bên sập một lúc đã nóng đến toát mồ hôi.

Lão thái thái dù đang ở trong phòng cũng mặc áo khoác lông, vạt áo đính một đôi nút áo phúc thọ bằng vàng, phía dưới mặc váy dài thêu hoa văn phú quý, trên đầu dùng đai buộc đầu bằng gấp đen thêu họa tiết vạn thọ, đeo khuyên tai hình hồ lô, trên cổ tay còn đeo một chiếc vòng vàng to bản lấp lánh. Tóc bà đã bạc nhiều nhưng mặt vẫn hồng hào, khỏe mạnh.

Đối với Hàn thị và Vân anh, thái độ bà không nhiệt tình cũng chẳng khắc nghiệt, bà tặng Vân anh một đôi trâm cài phật thủ bằng bạc rỗng rồi gọi nha hoàn đến đưa nàng ra ngoài chơi.

Phó Vân anh ngồi bên giường chơi dây với nha hoàn. Tết được mấy loại thì Hàn thị cũng đi ra, lão thái thái không nói nhiều, chỉ dặn nàng phải đối xử tử tế với Phó Vân Khải.

Phó Vân Khải hiện còn được nuôi ở bên Tiểu Ngô thị. Lão thái thái nói Tết nhất mà chuyển chỗ ở thì không may mắn, đợi sang năm sẽ chuyển Phó Vân Khải ra ngoại viện.

Hàn thị vẫn chưa yên tâm, Phó lão đại rất ít khi kể chuyện gia đình, bà chẳng biết gì về Phó gia.

Phó Vân anh thấy bà đứng ngòì không yên liền tìm ma ma lấy mấy mảnh vải nhỏ và chỉ thò để Hàn thị làm mấy đôi giày tặng cho tam thái thái và tứ thái thái Lư thị.

Hàn thị thấy vậy cũng vỗ tay hưởng ứng, "Chúng ta chẳng có gì, nhưng mà vẫn có thể làm mấy thứ tặng cho bọn họ."

Bà ngòì bên cửa sổ thêu giày, cẩn thận đến từng đường kim mũi chỉ. Tập trung vào việc này, bà dần bình tĩnh lại, không còn hoảng loạn như trước. Mới làm được một nửa, nha hoàn trong phòng Lư thị là A Kim đã tới, "Tứ lão gia cho mời ngũ tiểu thư đi chính viện."

Hàn thị hỏi: "Cho mời anh tử nhi đi có chuyện gì sao?"

A Kim đáp lời: "Tứ lão gia muốn đưa ngũ tiểu thư vào từ đường vái lạy tổ tiên."

Vào từ đường vái lạy tổ tiên là việc lớn, Hàn thị là đàn bà con gái, không hiểu những quy củ này nhưng cũng biết đây việc này là quan trọng nên chọn cho Phó Vân anh một bộ áo xanh quần hồng, tóc cũng sửa lại.

Lư thị không hổ là có khả năng quản lý gia đình, ngay từ đầu đã ra lệnh cho bà tử chuẩn bị cho Vân anh vài bộ quần áo, do hơi gấp gáp nên mặc lên tay áo và cổ áo vẫn hơi rộng.

Ma ma ngòì xỏm xuống giúp Vân anh sửa lại chân váy bồng có người vén rềm đi vào, "Cửu thiếu gia tới."

một bà tử nắm tay một bé trai da trắng nỡn bước vào.

Hàn thị ngây người, ma ma liền nhắc bà đưa quà gặp mặt, bà lục tìm trong tay áo một lúc lâu mới đành lấy ra một xâu tiền, "Ca nhi cầm cái này để mua đồ ăn vặt."

Phó Vân Khải không chịu cầm, đôi tay nhỏ vắn vẹo, trốn sau lưng bà tử.

Bà tử ngại ngừng cười, "Thái thái, Khải ca nhi sợ người lạ."

Hàn thị cũng không biết phải nói gì, chỉ cười cười rồi nhét tiền vào tay bà tử.

"Ta không cần đồ của bà ta!" Phó Vân Khải bỗng hét lên, đẩy bà tử ra, chạy ra ngoài.

Bà tử tái mặt.

Hàn tử vốn chẳng để ý gì nhiều nên cũng không giận một đứa trẻ, xua tay nói: "Bên ngoài lạnh lắm đó, các người ra xem thế nào."

Mấy bà tử vội nói lời xin lỗi rồi chạy ra ngoài đuổi theo Phó Vân Khải.

Phó Vân anh nhìn theo bóng dáng Phó Vân Khải đã chạy xa, ông anh trai này của nàng thực ra cũng đáng thương, mấy năm nay vẫn yên bình làm thiếu gia nhà giàu, bỗng nảy ra một người mẹ và một đứa em gái từ trên trời rơi xuống. Tiểu Ngô thị nuôi dưỡng cậu ta mấy năm nay lại trở thành con gái nuôi của Phó gia, từ nay về sau cậu ta sẽ phải gọi Hàn thị là mẹ, làm sao mà hiểu ngay được, về tình cảm có thể tha thứ.

Bên ngoài tuyết bay tán loạn, ma ma bung dù vải, đưa Phó Vân anh đi nhà chính.

Phó tứ lão gia nghe kẻ dưới nói Phó Vân Khải giận đối với Hàn thị chỉ thở dài một hơi, không nén nổi thất vọng trên mặt. Tổ tiên Phó gia

vốn làm nghề trồng trọt, không có sản sinh ra nhiều người đặc biệt tài giỏi, cũng không có quá nhiều quy củ, nhưng mà Phó Vân Khải ngang ngược như thế, chắc hẳn là bị nuông chiều quá rồi.

Vương thúc hỏi Phó tứ lão gia, "Quan nhân không định chờ cửu thiếu gia sao ạ?"

Phó tứ lão gia lắc đầu, nhìn thấy Phó Vân anh được nha hoàn bà tử đưa tới đã đứng trước cửa, hơi trầm mặc một chút rồi quyết định, "không chờ Khải ca nhi nữa."

Vất vả suốt dọc đường, anh tỳ nhi còn nhỏ mà cũng chưa từng than khổ, cũng là hiếm có. Tứ lão gia mấy ngày nay luôn âm thầm theo dõi anh tỳ nhi, thấy cháu gái không chỉ đằm tĩnh hiểu chuyện mà còn biết rõ rất nhiều chuyện mà đến người lớn đều không hiểu được, hoàn toàn không giống với một bé gái lớn lên từ nơi hẻo lánh.

Trẻ con nhà nghèo sớm biết gánh vác, có lẽ chính là như vậy.

Chi này của Phó gia mười năm trước còn nghèo xơ xác, sau khi phát lên, cuộc sống quá sung túc, mấy đứa trẻ như lớn lên trong hũ mật, quá ấu trĩ. Bản thân tứ lão gia từ nhỏ vất vả, không nỡ nghiêm khắc với chúng thành ra Khải ca nhi tám chín tuổi vẫn ngày nào cũng khóc lóc, đi đâu cũng quẩn lầy Tiểu Ngô thị. Thái ca nhi bị Lư thị chiều quá hóa hư, không chỉ kiêu căng tùy hứng mà còn thích bắt nạt anh chị em trong nhà.

Phó tứ lão gia dặt tay Phó Vân anh, đại ca chỉ để lại một dòng huyết mạch, ông sẽ dạy dỗ anh tỳ nhi cho thật tốt.

Phó Vân anh biết Phó tứ lão gia vẫn thầm quan sát mình, nàng không lo lắng gì, bình thường vốn thế nào vẫn thể hiện ra như thế, không muốn giả vờ làm một bé gái hồn nhiên ngây thơ.

Phó gia tuy chẳng phải phú quý nhưng cũng không nghèo, nàng có thể sống một cách yên bình tựa như một tiểu thư vô lo vô nghĩ, nhưng mà như vậy, có gì khác với kiếp trước đâu?

Nếu đã được tặng thêm một cuộc đời nữa, làm sao có thể lãng phí món quà của ông trời, nàng không có thời gian để ngáy thờ hồn nhiên.

Từ đường Phó gia ở tòa nhà lớn ở đầu phố bên kia, tộc trưởng Phó gia hiện là tam lão gia của đại phòng, cũng chính là dòng chính của Phó gia.

"Ở đại phòng, nhị thiếu gia là có tiền đồ nhất." Phó tứ lão gia chỉ vào tòa nhà lớn tường trắng ngói đen ở nơi cuối phố Đông Đại, nói với Vân anh, "Mười bảy tuổi đỗ cử nhân, mấy chục năm rồi Phó gia chúng ta mới sinh ra được một người như vậy."

Huyện Hoàng Châu không có truyền thống khoa cử, bình thường phải mấy chục thậm chí mấy trăm năm mới có người đỗ tiến sĩ, đỗ tú tài đã có thể gọi là rạng rỡ tổ tiên, cử nhân thì quý giá như phượng hoàng vàng.

Nhị thiếu gia Phó Vân Chương chính là con phượng hoàng bay ra từ cái ổ cỏ của Phó gia, đến tri huyện lão gia còn phải gọi nhị thiếu gia hai tiếng "tiểu hữu". Phó gia trong mười năm có thể phát triển đến vậy cũng có một phần rất lớn là nhờ vào danh tiếng của nhị thiếu gia.

Phó Vân anh hơn nhướn mày.

Nam Trục Lệ có truyền thống khoa cử, văn nhân tài tử thi đỗ nhiều như sao sa, nhất là phủ Tô Châu, ngôn ngữ phố phường là "đâu đâu chẳng thấy cử nhân, so ra chó vẫn hơn phân tú tài" [2]. Đến kinh sư cũng không có nhiều anh tài hội tụ như Nam Trục Lệ, Chiết Giang nên Vân anh vốn cho rằng cử nhân cũng rất bình thường, ai ngờ sinh ra được một vị cử nhân đã khiến cho toàn thể Phó gia kích động.

[2] Nguyên văn bản edit là "cử nhân khắp nơi đi, tú tài không bằng chó", mình thấy để thô quá nên đổi lại như vậy

Cũng phải thôi, mười bảy tuổi đã đỡ cử nhân cũng chẳng phải chuyện đơn giản.

Hơn nữa nhị thiếu gia này còn dựa vào công danh mà giúp đỡ cả một gia tộc lớn trở nên thịnh vượng, ắt hẳn phải giỏi giao tiếp, có tài năng, còn phải có thủ đoạn, nhị thiếu gia hẳn là không phải loại một sách không hiểu sự đời.

Phó tứ lão gia khen ngợi Phó nhị nhiều gia một hồi, dẫn Phó Vân anh đi về phía trước, "Hai ca ca con hiện đang ở học trong tộc học [3], tộc học này là do nhị thiếu gia mở, Khải ca nhi hiện đang học "Long Văn tiên ảnh", Thái ca nhi vẫn đang học "Tam tự kinh". Tứ thúc mong họ có thể thi đỗ, lấy được công danh, không đỡ cử nhân cũng phải đỗ tú tài chứ."

[3] Tộc học là lớp học do gia tộc mở, mời thầy đến dạy cho con cháu

Chín tuổi mới bắt đầu học "Long Văn tiên ảnh" sao? "Long Văn tiên ảnh" là sách vỡ lòng thôi mà...

Phó Vân anh trầm nghĩ, tứ thúc à, cứ như vậy thì mong muốn của người chắc không thành được rồi.

Lời tác giả:

"Long Văn tiên ảnh" (Con ngựa Long Văn và bóng roi), tên ban đầu là "Mông dưỡng cố sự" (Truyện dạy trẻ) biên soạn vào năm Vạn Lịch, được hiệu đính dưới thời Minh mạt và đổi tên thành "Long Văn tiên ảnh". Trong truyện là hư cấu nên chọn tên này để làm tên sách, các bạn có thể liên tưởng đến "Long Văn tiên ảnh" chúng ta được học từ lúc sáu tuổi

...

Trong truyện địa danh lớn có thật, địa danh nhỏ là hư cấu.

Chương 6: Chè bột củ sen hoa quế

Bái lạy tổ tiên trong từ đường xong, tộc lão kéo Phó tứ lão gia qua một bên hỏi chuyện.

Lão chỉ vào Phó Vân anh, hỏi: "Đây là con gái nhà lão đại sao?"

Phó tứ lão gia gật đầu trả lời: "không sai, đây là Vân anh, sang năm tám tuổi."

Tộc lão cau mày, "Chữ Vân là xếp cho con trai, con bé là con gái, sao lại đặt tên thế được?"

Con trai Phó gia đều đặt tên hai chữ, con gái thì tên một chữ, thế hệ này lấy chữ Vân đặt tên cho con trai, con gái thì không có quy định gì.

Phó tứ lão gia lấy ra một túi tiền, đặt vào tay tộc lão, "Xin thúc công nể mặt đại ca cháu mà châm trước cho một chút, huynh ấy có mỗi một đứa con gái này thôi."

Tộc lão ước lượng độ nặng của túi tiền rồi cười tủm tủm: "Được, được, ta cũng đã nhìn lão đại lớn lên, cho nó phá lệ một chút vậy."

Dù sao trên gia phả, con gái chỉ ghi thứ tự chứ không viết khuê danh, con gái của Phó lão đại tên là Phó Vân anh hay Phó anh cũng chẳng có gì khác biệt.

Phó tứ lão gia nói chuyện vài câu với tộc lão rồi dắt Phó Vân anh về nhà.

Lúc đi ngang qua tộc học, bên trong vọng ra tiếng giọng đọc sách trong trẻo của thiếu niên.

Phó tứ lão gia dừng chân, kinh ngạc nói: "Tiên sinh cũng đã về quê ăn tết, ai mà giờ này còn đọc sách vậy?"

Tộc học là một tòa nhà tường trắng ngói đen gồm hai dãy nhà, cửa đóng chặt, bên tường cây cối sum suê, dù trời đã vào đông nhưng cây hoa quế vẫn tươi tốt xanh rì.

Gã tùy tùng tiến lại, ngó qua bờ tường nhìn vào trong.

Trong viện vắng vẻ, chỉ có một thiếu niên thanh tú, dáng người dong dỏng đang đứng trước cửa sổ đọc sách.

Gã tùy tùng thưa: "Hình như là Tô thiếu gia nhà tam lão gia."

Chi bên Phó tam lão gia là chi giàu có nhất của Phó gia, do tam lão gia đứng đầu. Nhị thiếu gia Phó Vân Chương là cháu trai ruột của tam lão gia nên cũng thuộc chi này.

Tô thiếu gia vừa được nhắc đến là biểu thiếu gia Tô Đông. Mười năm trước, thanh niên trai tráng của Tô gia bị quan phủ ép đi xuống phía nam đào kênh đào để vận chuyển lương thực bằng đường thủy, đúng lúc Trường Giang lũ lụt. Đàn ông Tô gia đều chết tha hương. Tam lão gia là người nhân nghĩa, đưa cô nhi quả phụ Tô gia về nuôi dưỡng. Tô Đồng lớn lên ở Phó gia.

Con trai tam lão gia mất sớm, nhà chỉ còn một con gái tên là Phó Viện, nên coi Tô Đồng như con đẻ.

Phó tứ lão gia gật đầu, "Tháng hai sang năm huyện thí (kì thi cấp huyện), nghe nói Đồng ca nhi sẽ dự thi lần này, thảo nào chăm chỉ như thế."

Tô Đồng cũng mới mười một tuổi, không lớn hơn Phó Vân Khải và Phó Vân Thái bao nhiêu, người ta đã sắp đi thi, huyện thí, viện thí rồi phủ thí (các kì thi tổ chức ở địa phương theo thứ tự ở huyện, ở viện rồi ở phủ), trẻ con nhà mình được cưng chiều đến thế giờ mới đang nhận mặt chữ...

So sánh với nhau thật nực cười.

Phó tứ lão gia dắt tay Phó Vân anh đi khỏi đó, bước chân cũng nhanh hơn.

Ngoài đường vắng lặng, tuyết rơi xuống mặt đất lát đá xanh tạo thành một lớp mỏng, dưới mái hiên nhà tuyết tan ra nhỏ xuống đọng lại thành cột băng, phản chiếu ánh sáng mặt trời chói mắt, chỉ có tiếng xoàn xoạt phát ra từ chiếc chổi quét tuyết đọng trước cửa nhà của gã sai vặt mặc áo vải xanh, đầu đội mỏng.

Mấy tiểu thiếu gia đầu đội mũ dạ, người khoác áo dày đang tập trung một chỗ, dùng cây gậy trúc gõ nhẹ vào mấy cột băng đọng. Lão bộc dừng bên cạnh lựa lời khuyên chúng về phòng nhưng mấy tiểu thiếu gia nào thèm để ý, còn trừng mắt nhìn ông ta.

Phó tứ lão gia dừng lại nhìn một lúc, bỗng nhiên mỉm cười, "Nhớ khi còn nhỏ, đại ca thích nhất là đưa mấy anh em ra ngoài đập băng đọng. Mỗi khi có tuyết, mấy anh em cầm gậy trúc đi khắp làng trên xóm dưới, cứ thấy có băng đọng là đập, hỏi đó có nhà nào là không biết đại ca, cả thôn cũng không ai dám tranh băng với huynh ấy."

Khi đó còn nghèo, đến tết nhà người khác có cá có thịt, có chân giò hầm, có hoa quả tươi từ phía nam đưa đến, có hoa quả khô, có bánh bao thịt nóng hổi, anh em họ chỉ có thể đập băng đọng ra làm đồ ăn vặt.

Giờ ông đã có tiền, trong nhà đã có sơn hào hải vị, của ngon vật lạ, người đại ca ấy lại không còn trên đời nữa.

Phó Vân anh ngẩng đầu lên nhìn Phó tứ lão gia, khẽ nói: "Tứ thúc, cảm ơn người."

Nàng biết tên của con gái sẽ không được ghi vào gia phả nhưng vẫn nhất định muốn giữ cái tên Phó Vân anh, Phó tứ lão gia không cần

hỏi tại sao liền lập tức đồng ý với nàng. Phó lão đại trước kia chưa từng nhắc tới chuyện ở quê nhà, tới lúc hấp hối mới nhắc tới tên người thân. Nàng vốn cho rằng Phó lão đại có quan hệ không tốt với người nhà, nhưng mấy hôm nay ở đây, cách Phó tứ lão gia đối xử với nàng khiến nàng nhận ra mình đã lầm.

Vương thúc không lừa nàng, tình cảm anh em Phó tứ lão gia và Phó lão đại rất khăng khít.

Phó tứ lão gia mỉm cười, cúi xuống xoa đầu Phó Vân anh, "Tứ thúc là chú ruột con, không cần cảm ơn. Về sau con muốn gì cứ nói cho tứ thúc."

Phó Vân anh cũng cười.

thật ra nàng cũng không biết bản thân mình muốn gì. Nhưng mà cũng không quan trọng, ít nhất giờ nàng biết rõ mình không muốn gì.

Quay về Phó gia, từ xa đã nghe thấy tiếng cười nói trong viện.

Lão thái thái thích đông vui náo nhiệt, gọi các con dâu đưa các cháu vào nhà chính nói chuyện phiếm với nàng nhưng nói một lúc lại thấy mệt mỏi, nghiêng người trên giường la hán ngủ gà ngủ gật.

Lư thị, Hàn thị và tam thái thái chuyển qua noãn các bên ngoài vừa sưởi ấm vừa nói chuyện.

Hàn thị kể chuyện ở trại chăn nuôi, nào là chăm sóc ngựa, cho ngựa ăn, nào là chạy trốn mỗi khi gặp người Thát Đát.

Tam thái thái và Lư thị vốn sinh ra ở huyện Hoàng Châu, đi ra ngoài xa lắm cũng chỉ đến phủ Võ Xương, được nghe chuyện của Hàn thị thì hứng thú lắm.

Trong chậu, than củi kêu lách tách, quanh chậu để một cái giá để mấy loại hạt dẻ, đại tiểu thư Phó Nguyệt và tứ tiểu thư Phó Quế ngồi trên ghế con, chờ nha hoàn nướng hạt dẻ rồi bóc cho họ ăn.

Thập thiếu gia Phó Vân Thái dính chặt vào người mẹ mình là Lư thị, Lư thị vuốt ve mặt hấn, bảo nha hoàn A Kim lấy cho con trai mình một chén chè bột củ sen hoa quế.

Cách đó một dãy hành lang, Phó tam lão gia ngồi dưới mái hiên đan đèn lồng, nan trúc mỏng nháy nhót trong tay ông. Chỉ một lát sau, một khung đèn lồng bằng nan trúc đã được đan xong.

Nha hoàn mang đèn lồng ra noãn các, Phó Quế cầm lấy, bảo nha hoàn đi lấy giấy đỏ và hồ dán, nàng muốn làm đèn lồng.

Phó Vân Thái nhìn thấy chiếc đèn lồng nọ thì mắt sáng lên, buông thìa cùng chén sứ trong tay, đi về phía Phó Quế đòi đèn lồng.

Phó Quế tiếc rẻ, chỉ ra phía ngoài nói: "Đệ đợi một chút, để tỳ bảo cha làm chiếc khác cho đệ."

Phó Vân Thái hừ một tiếng, giật lấy ngay chiếc đèn lồng trên tay nàng, còn đẩy cả nàng lẫn ghế ngã nhào xuống đất, "Tiền trong nhà này đều là cha ta kiếm, cha mẹ người đều phải nghe lời cha ta, người cũng phải nghe lời ta, không cho ta cũng lấy!"

Nha hoàn, bà tử xung quanh nhìn nhau rồi vội vàng đỡ Phó Quế dậy, giúp nàng phủ bụi trên quần áo. Nàng vốn ngồi gần chậu than nhất, suýt nữa là ngã vào chậu cả tóc.

Phó Quế vừa giận vừa sợ, khuôn mặt trứng ngỗng trắng trẻo lập tức đỏ ửng lên, mắt ầng ậng nước.

Nha hoàn vội vàng khẽ khuyên, "Thái ca nhi nói đùa, tỳ nhi đừng suy nghĩ nhiều." Rồi nàng nháy mắt với Phó Quế, "Quế tỳ nhi, tứ thái thái đang nhìn kia..."

Lư thị nghe được tiếng náo động bên này cao giọng hỏi: "Thái ca nhi lại nghịch ngợm phải không?"

Bà tử ấp ửng, không biết nên trả lời thế nào.

Phó Quế khẽ cắn môi tới khi ngẩng đầu lên, khuôn mặt tươi cười trở lại, cười nói: "không có gì đâu ạ, con với Thái ca nhi đùa giỡn thôi ạ!"

Lư thị ừ một tiếng rồi quay lại tiếp tục nói chuyện với Hàn thị.

Đại tiểu thư Phó Nguyệt hơi nhíu mày, kéo tay Phó Quế, đặt hạt dẻ nóng mới nướng xong vào tay nàng, dịu dàng lên tiếng: "Tứ muội muội, đừng chấp Thái ca nhi, nó chỉ thích lấy đồ của người khác. Nó chơi một lúc là lại chán thôi, ta sẽ bảo nó mang đèn lồng qua trả cho muội."

Phó Quế nhẹ nhàng đẩy tay Phó Nguyệt ra, vẫn cười: "Đại tỷ tỷ, chỉ là cái đèn lồng thôi, không cần đâu, muội cũng không đến nỗi keo kiệt như thế."

Phó Nguyệt cũng chỉ biết ngượng ngùng.

Khi Phó Vân anh theo Phó tứ lão gia vào phòng, nàng cũng tinh tế nhận ra không khí trong noãn các không được thoải mái.

Nàng cũng quen rồi. không giống như nam giới, phụ nữ không thể ra ngoài, cả ngày chỉ có thể ở trong nhà, ngoài quan tâm đến chồng con thì không có gì khác để làm, ngày qua ngày không thể không có xích mích với những người phụ nữ xung quanh, khi là lỡ lời, khi là nói dối đổ oan, khi lại gây chuyện thị phi. Những xích mích trong nhà như vậy nàng đã từng chứng kiến từ kiếp trước.

Phó tam lão gia và tam thái thái trước đây cũng đã có hai đứa con trai nhưng đều mất sớm, chỉ có con gái là Phó Quế có thể lớn đến chừng này. Phó Quế từ nhỏ đã do lão thái thái nuôi dạy, hiện vẫn đang ở với lão thái thái. Tam lão gia và tam thái thái đều trầm lặng ít nói, Phó Quế lời ăn tiếng nói sắc bén hơn nhiều, cũng rất hiếu thắng.

Vương thẩm khi trước từng nói với Phó Vân anh, người dưới trong nhà từng nói đùa đại tiểu thư Phó Nguyệt và tứ tiểu thư Phó Quế có khi là đầu thai nhằm thân thể, hoặc là khi còn nhỏ bị nhằm với nhau chứ nhìn đi nhìn lại thì Phó Nguyệt trầm tĩnh giống y tam lão gia, còn Phó Quế thì lại có nét tương đồng với Lư thị.

Có người chồng đứng đầu cả gia đình như Phó tứ lão gia, Phó thị luôn lấn lướt các chị em dâu trong nhà, nhưng về khoản con cái lại không bằng người. Lão thái thái vẫn thích Phó Quế hoạt bát vui vẻ hơn Phó Nguyệt ít nói, Thập thiếu gia Phó Vân Thái ương ngạnh cũng không được người lớn yêu thích bằng cửu thiếu gia Phó Vân Thái.

Phó Vân anh không muốn bị kéo vào tình trạng khó xử giữa hai người chị họ liền vào trong phòng hỏi thăm lão thái thái, lúc đi ra thì kéo Hàn thị trở về phòng.

Hàn thị hoàn toàn không cảm nhận được sự cạnh tranh ngầm giữa tam thái thái và tứ thái thái, bịn rịn nói lời cáo biệt với hai em dâu, quay lại phòng còn cười nói với con gái: "Hai thím của con đều dễ gần cả."

Phó Vân anh cười cười, "Mẹ thích là được."

Hàn thị dễ thích nghi, không tham lam, cũng chẳng cố học đòi cái gì, chẳng có tranh chấp lợi ích gì với Lư thị hay tam thái thái nên đương nhiên sẽ là người thoải mái nhất.

Phó Vân anh thắc mắc: "Cửu ca đâu rồi ạ?"

Tiểu Ngô thị cũng không xuất hiện, hơn nữa không muốn gặp phải Hàn thị nên không thấy nàng đâu cũng là bình thường. Nhưng mà Phó Vân Khải cũng không ở đó, lẽ nào người dưới còn chưa tìm được hắn?

Hàn thị trả lời: "Tứ thẩm con tìm thấy thằng bé xong đưa nó về phòng rồi."

Phó Vân Khải làm mình làm mẩy không chịu ăn cơm, Lư thị lo Tết nhất còn ẩm ỉ sẽ không hay nên đẩy đưa cháu này về viện của Tiểu Ngô thị để Tiểu Ngô thị khuyên bảo.

Phó Vân anh nhướn mày, nhìn thoáng qua cửa sổ, tuyết vẫn đang rơi, đọng lại thành một tầng dày trên cành táo khô.

Nàng nói với ma ma, "Mời cửu thiếu gia qua đây."

Phó Vân Khải là con thừa tự đã được ghi tên vào gia phả, là người thừa kế của Phó lão đại, trên danh nghĩa là anh trai nàng.

Cứ coi việc "làm thân" với anh trai là bước đầu tiên để nàng bước vào Phó gia đi.

Lời tác giả:

Băng đọng: Vào mùa đông, khi có tuyết lớn, từ mái nhà rủ xuống những cây băng dài trong suốt, sáng lấp lánh, là "kem thiên nhiên".

Chương 7: Trà bát bảo

Huyện Hoàng Châu nhiều hồ. Thời Tần Hán, nơi này khói sóng mênh mông, là một phần của Vân Mộng Trạch. Sau này bị các nhánh của sông Trường Giang xâm thực (mài mòn), chia cắt tạo thành địa hình gồm các vùng bình nguyên và sông ngòi đan xen, hồ nhiều như sao sa, tạo thành một vùng sông nước mênh mông.

Phó gia ngụ trên một con phố ở phía đông huyện Hoàng Châu, cách huyện thành mấy dặm đường và một con sông [1]. Nghe nói người ở phố Đông Đại đến vào huyện thành mua rau cũng phải đi thuyền.

[1] Huyện thành ở đây có thể hiểu là trung tâm của huyện.

Ma ma của Vân anh, Trương ma ma có nói, trước kia lão thái thái và mấy huynh đệ Phó gia sống tận trong núi, đến khi giàu có mới dọn sang phố Đông Đại ở.

Phó Vân anh chợt hiểu ra. Tòa này này của Phó gia nhìn bên ngoài vào thấy hơi cũ, tường viện cũng loang lổ rêu phong, nhưng tường phòng, mái ngói, cửa sổ lại mới, đồ dùng trong phòng cũng mới, vậy là tòa nhà này được tứ lão gia mua lại rồi sửa chữa bên trong.

Trương ma ma ngồi trên chiếc ghế nhỏ khâu giày. Bên cạnh là chậu than đặt dưới bàn, bà tựa vào bên bàn, đưa chân lại gần chậu than sưởi ấm, tay thoăn thoắt thành thạo khâu vá nhưng miệng vẫn nói chuyện phiếm với Hàn thị, "Cầu qua sông trước đây được tri huyện cho xây, người trong huyện nhớ ân này gọi nó là cầu Tri Huyện nhưng cầu Tri Huyện xa quá, từ phố Đông Đại đi tới đó phải đi đường vòng rất xa, không tiện đi lại. Cử nhân lão gia, chính là nhị thiếu gia của đại phòng ấy, nói sang năm muốn xây cho Phó gia chúng ta một cây cầu. Ngày nhị thiếu gia còn nhỏ, trong nhà còn

chưa có tộc học, mỗi ngày nhị thiếu gia phải tới nhà thầy từ khi trời còn chưa sáng, tới tận đêm mới về đến nhà. Khi đại lão gia của đại phòng mất, nhị thiếu gia vẫn còn trong bụng mẹ, Trần lão thái thái phải dệt vải lấy tiền nuôi nhị thiếu gia. Nhị thiếu gia khi đó không có tiền ngồi đò, chỉ có thể vòng đường xa, mỗi ngày đi bộ hơn mười dặm đường. Thế có khổ không chứ! Bên phố Tây Đại ấy à, mấy thái thái, tiểu thư đi huyện thành chơi đều ngồi thuyền, các vị quan nhân vào thành từ sáng cũng phải có thuyền đến đón."

Phố Đông Đại ở phía đông huyện thành, không nằm trong khu vực trung tâm huyện thành, trong phố hơn nửa là người Phó gia nên người trong huyện nếu không có việc gì thì cũng không tới phố Đông Đại. Cửa hàng của Phó gia tập trung ở phố Tây Đại, phố Tây Đại lại ở ngay gần bến thuyền, là nơi phồn hoa náo nhiệt nhất ở huyện Hoàng Châu. Hàn thị và Phó Vân anh lần trước cũng tới bến thuyền này rồi mới đi xe ngựa về Phó gia. Khi đó, Phó Vân anh đã để ý thấy càng đi về phía đông thì bên đường cửa hàng càng lúc càng ít đi, dân cư cũng thưa thớt dần.

Hàn thị ngắt lời: "Thế tại sao không dọn sang phố Tây Đại?"

Trương ma ma ngẩng đầu lên, trong phòng còn có hai đứa nha hoàn đứng trước cửa sổ hong quần áo. Nay trời tuyết, Phó Vân anh dù che dù ra ngoài nhưng gấu váy vẫn bị ướt, phải hong cả đêm để mai còn mặc tiếp. Bà lấy kim đâm tiếp hai nhát trên góc giày, nói nhỏ, "Quan nhân và thái thái vốn muốn dọn đi nhưng lão thái thái không đồng ý. Người trong tộc đều ở phố Đông Đại mà nhà chúng ta lại chuyển sang phố Tây Đại, lạ nước lạ cái. Hơn nữa, lão thái thái thích đánh bài, sợ không tìm được người chơi cùng."

Hàn thị cười nói: "Như thế cũng đúng, người trong tộc cùng sống một nơi, xung quanh toàn người họ Phó, thế mới không sợ người khác bắt nạt."

Phó Vân anh lại cảm thấy Trương ma ma không nói thật. Nàng còn nhớ Vương thúc từng bảo, Ngày còn nghèo khổ, người trong

tộc không những không giúp đỡ Phó lão đại, Phó lão tam và tứ lão gia lại còn thường xuyên chèn ép anh em họ, chiếm đoạt hết mấy mẫu đất còn lại của nhà họ nên Phó lão đại mới hay đi đánh nhau với người khác, tính tình cũng trở nên dữ dằn, cuối cùng gây họa, phải bỏ đi tha hương.

Lão thái thái không đồng ý chuyển nhà, chắc hẳn không phải do không muốn xa mấy người trong tộc, mà căn bản là do nhà mình khó khăn lắm mới phát lên được nên muốn khoe khoang trước mặt mấy họ hàng thân thích kia cho bố tức.

Hàn thị làm xong một đôi giày rồi đưa Trương mục mục.

Trương mục mục cười gượng, "Thái thái khéo tay quá, giày rất chắc chắn."

Phó Vân anh cầm đôi giày lên, Hàn thị ghép mấy mảnh vải vụn đầu thừa đuôi thẹo vào làm giày, tam thái thái và tứ thái thái sao có thể đi đôi giày này. Nhưng thôi còn cách nào khác, Hàn thị khỏe mạnh, tháo vát nhưng không tinh tế. Các thái thái nhà giàu toàn đi giày thêu đế cao, bà chưa thấy lần nào thì làm sao làm nổi.

Nàng nhìn Trương ma ma đầy ẩn ý rồi nói với Hàn thị, "Mẹ làm thêm mấy đôi nhé, con giữ lại để đem tặng."

Hàn thị cười mắng, "Mẹ làm, sao lại thành của con rồi?"

Ngoài cửa vọng lại tiếng gõ cửa, nha hoàn Phương Tuế đi ra kiểm tra.

Trương ma ma đứng dậy ra ngoài xem, "Là Xương Bồ, nha hoàn của tứ tiểu thư."

Phó Vân anh nhú mày, nàng vốn tưởng là Phó Vân Khải đã tới.

Cửa vừa mở ra đã có thể nghe thấy tiếng gió rít ngoài trời, Xương Bồ bước vào, mang theo một chiếc đèn lồng, "Đây là đèn tam lão gia

vừa làm, Quế tử nhi bảo nô tì mang tới cho ngũ tiểu thư chơi."

Đèn lồng đan bằng nan hình hồ lô mềm mại, phía ngoài bọc giấy đỏ, bên trong để trống, có lẽ định để thắp ngày Tết.

Phó Vân anh nhận chiếc đèn lồng, "Vây là làm phiền tứ tử rồi, người nhớ thay ta cảm ơn tứ tử."

Phó Quế từ nhỏ đã do lão thái thái chăm sóc, là bảo bối trong lòng của lão thái thái, một cô bé xinh đẹp, kiêu ngạo, cái gì cũng hơn đại tỷ Phó Nguyệt nhưng cha mẹ nàng lại vô dụng, chỉ có thể phụ thuộc vào Tứ lão gia. Bởi vậy, nàng mới không cam lòng, chỉ mong muốn vượt lên trên Phó Nguyệt.

Phó Vân anh mới về Phó gia, tứ thái thái còn chưa cho nàng cái gì, Phó Quế đã vội đưa tới cho nàng một chiếc đèn lồng. Đây là muốn lấy lòng nàng, muốn kéo nàng về phe mình.

cô bé này còn nhỏ tuổi đã vội vã kéo bè kéo cánh nhưng đáng tiếc là lại chưa biết suy xét đầy đủ. Năm nay bốc mộ cho Phó lão đại nên Tết này Phó Vân anh không cần ra ngoài chúc Tết, trong phòng cũng không thể dùng màu đỏ.

Phương Tuế tiễn Xương Bồ ra ngoài viện, Phó Vân anh nói Trương ma ma cất đèn lồng đi, hỏi một nha hoàn khác là Chu Viêm, "Giờ là giờ nào rồi?"

Chu Viêm vén rèm nhìn sắc trời, "Cũng tầm khoảng giờ Dậu ba khắc."

Phó Vân anh đứng dậy, "không chờ nữa, ta tự đi mời cừu ca."

Hàn thị cản nàng, "Bên ngoài tuyết lớn như thế, trời cũng tối rồi, sao phải phiền toái thế! Mai rồi đi." Nàng ngừng lại một chút, nói khẽ, "Mẹ không cầu mong gì, chỉ cần hai mẹ con chúng ta có thể có cơm ăn. Cừu thiếu gia đã lớn thế rồi, nhất định phải thân thiết với người đã nuôi hấn bấy lâu, chúng ta có đối xử tốt với hấn thế nào

cũng là đem mặt nóng đi áp vào mông lạnh, con đừng để ý nữa. Thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện."

Phó Vân anh cất giọng không biểu cảm: "Huynh ấy nếu đã là con thừa tự của cha con thì phải gánh vác một phòng nhà chúng ta, nghe mẹ gọi mà huynh ấy còn làm mình làm mẩy không tới, trên đời làm gì có đạo lý ấy."

Trương ma ma và Chu Viêm nhìn nhau, vốn thấy ngũ tiểu thư ít nói còn tưởng ngũ tiểu thư giống đại tiểu thư Nguyệt tỷ nhi, là người hiền lành, dịu dàng, không ngờ bông hoa này có gai.

Như thế cũng tốt, phòng bên này đại lão gia thì đã mất, nay có ngũ tiểu thư như vậy mới không bị người khác chèn ép.

Phương Tuế bung dù, Chu Viêm châm đèn lồng, Trương ma ma đi lấy một chiếc áo choàng cũ khoác lên người Phó Vân anh. Lư thị vốn chỉ đưa qua đây một chiếc áo choàng lông sơn dương, rất đắt tiền, bị ướt thì hỏng mất, bà cũng không dám lấy ra cho Vân anh lúc này.

Hàn thị lo lắng, "Làm ấm ỉ lên tứ thúc con liệu có tức giận không? Tết nhất đến nơi rồi..."

"Con căn bản là đang muốn làm ấm ỉ lên đây." Phó Vân anh nói xong thì đã lẫn vào đêm tối tuyết rơi. Trương ma ma luống cuống chạy theo.

Suốt đường đi mọi người đều im lặng, bà tử trực đêm thấy họ cũng không dám hỏi han. Từ lúc biết được Phó lão đại không phải đã chết từ lâu như đồn đại, người hầu kẻ hạ trong nhà cũng đoán được Phó lão đại chắc chắn đã lấy vợ sinh con ở bên ngoài. Giờ Tứ lão gia đưa đại thái thái và ngũ tiểu thư về Phó gia, thế nào cũng ấm ỉ một hồi, họ vẫn còn đang chờ xem thế nào đây.

Lúc đi đến khúc quanh ở lạnh lang, họ nhìn thấy ánh đèn lay động đang tiến về phía này.

Trương ma ma nhận ra người đang đến, "anh tử nhi, đó là cháu gái bên nhà mẹ đẻ lão thái thái, Tiểu Ngô thị."

Phó Vân anh dừng bước.

Người đối diện càng lúc càng tới gần, một phụ nữ tầm ba mươi tuổi, vóc người khỏe mạnh đang bước nhanh về phía trước. Người này dung mạo bình thường, tóc búi lỏng, đội khăn trùm đầu, trên người mặc chiếc áo khoác màu lục phối với chiếc váy vải hoa xanh, trên cổ tay đeo một đôi vòng bạc đơn giản, bàn tay dặt tay cửu thiếu gia Phó Vân Khải.

Phó Vân Khải vắn vẹo, muốn quay ngược lại. Người phụ nữ không đồng ý, vừa đi vừa khế khàng quở trách.

Phó Vân Khải không chịu nghe, tiếp tục vùng vằng vắn vẹo.

Tiểu Ngô thị tức giận, bực bội đánh cho Phó Vân Khải hai cái vào mông.

Phó Vân Khải tủi thân, gào lên: "Mẹ mới là mẹ của con, sao con phải nghe lời bà ta chứ!"

Tiểu Ngô thị vội vàng che miệng Phó Vân Khải lại, "Tiểu tử tông của ta ơi, sau này đừng nói thế nữa, về sau đại thái thái mới là mẹ của con!"

Hai người họ vừa đi vừa cúi đầu nói chuyện, không nhìn thấy Phó Vân anh trước mặt.

Trương ma ma nhìn Phó Vân anh, ho vài tiếng, cất giọng nói: "Đại thái thái cho mời cửu thiếu gia mà cửu thiếu gia mãi không thấy tới. Ngũ tiểu thư lo lắng cho cửu thiếu gia nên tự đến tìm cửu thiếu gia đây."

Tiểu Ngô thị hoảng hốt, rảo chân tiến về phía trước.

Người đã tới gần, Phó Vân anh mới nhìn rõ khuôn mặt Tiểu Ngô thị dưới ánh đèn lồng mờ mờ.

Vành mắt Tiểu Ngô thị đã đỏ, mũi cũng hơi đỏ, hình như mới khóc xong.

Phó Vân Khải muốn vùng chạy mất, Trương ma ma và Phương Tuế lại bước qua đó, mỗi người giữ một bên vai hắn, nhẹ nhàng giữ cho hắn khỏi chạy mất.

Phó Vân anh cười nói: "Cửu ca đã tới đây rồi, tiểu cô không cần đưa thêm nữa, chút nữa cháu sẽ để Trương ma ma đưa huynh ấy trở về."

Lão thái thái có một con gái là Phó đại cô, lấy chồng ở trấn trên, Tiểu Ngô thị nhỏ tuổi hơn Phó đại cô nên nàng gọi là tiểu cô.

Tiểu Ngô thị hơi ngượng, gượng cười tránh người.

Phó Vân anh bỗng lên tiếng: "Tiểu cô chờ chút."

Người Tiểu Ngô thị run lên, lập tức dừng lại.

Phó Vân anh nói với Phương Tuế, "Muộn thế này rồi, tiểu cô cũng không đi cùng nha hoàn, nhớ ngã thì phải làm sao. Người đưa tiểu cô về đi."

Tiểu Ngô thị ngây ra, đứng sững đó một lúc lâu.

Tới lúc nàng định từ chối, Phó Vân anh đã đi rồi.

oOo

Phó Vân anh đưa Phó Vân Khải trở lại viện, sai người mang bài vị của Phó lão đại ra, lạnh lùng nói: "Quy xuống."

Phó Vân Khải ương bướng vùng vằng: "Người nhỏ tuổi hơn ta, có lý gì bắt ta quy!"

Chu Viêm pha một ly trà bát bảo nóng đến chính phòng. Trà có đường đỏ, long nhãn, cam thảo, hạch đào, táo đỏ, nho khô, cầu kỷ, trần bì, chỉ cần hé nắp, hương đã bay khắp phòng.

Phó Vân anh cầm chén trà lên uống cho đỡ lạnh. Bên ngoài giá lạnh, tay chân nàng đã lạnh cóng.

Hàn thị ngồi trong phòng mà rối cả lòng, muốn ra khuyên con gái vài câu nhưng nghĩ một hồi lại ngồi xuống tiếp tục khâu giày. Bà vốn chỉ biết làm việc nặng, không hiểu những thứ khác, tóm lại vẫn không nên khiến con gái thêm phiền. Cừu thiếu gia không phải con đẻ của bà, về sau chắc chắn sẽ không quan tâm đến bà, chỉ có con gái sẽ hiểu thuận, chăm sóc cho bà thôi.

Phó Vân anh chậm rãi uống từng ngụm trà, trong phòng vẫn im phăng phắc, nha hoàn bà tử trong chính phòng đến thờ cũng không dám thở mạnh.

không biết vì sao Phó Vân Khải lại cảm thấy sợ hãi cô em gái nhỏ hơn mình một tuổi này, vốn định vùng chạy đi nhưng hai chân như bị đông cứng.

Tầm mười lăm phút sau, Phó Vân anh mới đặt chén trà xuống, dịu dàng nói: "Hóa ra cừu ca cũng hiểu được huynh hơn tuổi muội?"

Phó Vân Khải cứng người, mặt đỏ bừng lên.

"Muội nghe tứ thúc nói cừu ca đã bắt đầu học "Long Văn tiên ảnh", là người đọc sách biết chữ, ắt là phải hiểu được chữ hiểu của người làm con." Phó Vân anh nhìn Phó Vân Khải, chậm rãi nói từng chữ, "Huynh là con thừa tự của cha, huynh họ Phó, Phó gia cho huynh ăn, cho huynh uống, hiện giờ bài vị của cha đang ở trước mặt huynh, huynh quỳ hay không quỳ đây?"

Phó Vân Khải siết chặt nắm tay, răng nghiến và nhau ken két, miễn cưỡng quỳ xuống, "Quỳ thì quỳ!"

Đem bài vị của cha ra ép hắn, có gì hơn người! Hắn cũng không tin cái thứ em gái từ trên trời rơi xuống này dám để hắn quỳ cả đêm!

Hắn về sau là người thừa kế hương hỏa cho đại phòng, ngũ muội muội chắc chắn không dám đắc tội hắn.

Chương 8: Dạy dỗ anh trai

Vóc người Phó Vân anh nhỏ bé, ngồi trên ghế bành gỗ liễn, chân cũng không chạm đất. Dưới chân váy lộ ra một đôi hài xanh thêu mây tím, mũi giày cong cong làm bằng tơ ngũ sắc hơi rung rung.

Ánh nến leo lắt hắt lên khuôn mặt non nớt của nàng.

Đám nha hoàn thấy nàng còn nhỏ mà đã dám răn dạy cửu thiếu gia, ban đầu còn cảm thấy thú vị, đứng bên ngoài cười trộm nhưng sau đó không ai dám cười nữa.

Ngũ tiểu thư vô cùng nghiêm túc, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt như có vụn băng, sắc đến điếng người.

Phó Vân Khải run rẩy, hấn quỳ cả buổi còn không cho hấn đứng dậy, cái đứa em gái này thật sự làm tới!

hấn dập đầu trước bài vị Phó lão đại một cái rồi lóc cóc bò dậy, "Ta muốn về!"

Phó Vân anh liếc mắt nhìn hấn, "Cửu ca, mọi khuyên huynh nên quỳ tiếp đi."

Phó Vân Khải ở Phó gia từ nhỏ, trước nay chưa bao giờ bị ép buộc như thế, hấn đã chịu thua, hấn đã quỳ xuống, nàng còn muốn thế nào nữa!

hấn tức đến trợn cả mắt, "Ta thấy ngươi còn nhỏ tuổi nên không chấp ngươi, ngươi đừng bắt nạt người khác quá đáng, ta quỳ cũng đã quỳ, ngươi còn muốn gì?"

Phó Vân anh hơi nhướn mày.

Nha hoàn, bà tử nhìn nhau rồi cúi đầu lui ra ngoài hành lang.

Phó Vân anh đứng dậy, nhếch môi cười, "Cửu ca, cái nhà này là do tứ thúc gây dựng, không phải cha. Huynh là đúng là con thừa tự của đại phòng, thì sao nào? Ai nuôi huynh? Ai cho huynh ăn uống? Huynh định về sau sống thế nào?"

Phó Vân Khải cứng người một lát, khẽ hừ một tiếng, "Người là con gái, những chuyện này không cần người quan tâm."

Mặt Phó Vân anh tối sầm, nhìn thẳng vào mắt Phó Vân Khải, "Ta không quan tâm mấy chuyện của người, ta quan tâm con thừa tự của cha ta."

Nàng thấp hơn Phó Vân Khải, lúc nói chuyện còn phải ngẩng đầu ngược nhìn hắn nhưng Phó Vân Khải bị ánh mắt của nàng dọa cho sợ đến lúc phải lùi về sau mấy bước, "Người có ý gì? Người là em gái, người phải nghe lời ta, nào đâu có chuyện em gái quản thúc anh trai?"

"Phó gia này không thiếu một thiếu gia như người." Phó Vân anh lại ngồi lên ghế, đôi chân nhỏ lại lắc lư không chạm đất, "Tứ thúc cho rằng cha ta không còn mới đưa người đến Phó gia, giờ ta trở về rồi, ta mới là huyết mạch của cha ta, người cảm thấy tứ thúc sẽ thân thiết với người hay là với ta đây?"

Phó Vân Khải liếc mắt nhìn Phó Vân anh, xem thường nàng, hất cằm, "Thế thì thế nào? Ta mới là con thừa tự được ghi tên vào gia phả, về sau ta sẽ thừa kế đại phòng, người là phận đàn bà con gái, lớn lên sẽ gả đến nhà người khác, không còn là người Phó gia, chuyện của Phó gia, người muốn quan tâm cũng chẳng được!"

Phó Vân anh cũng cười, "Người thừa kế... Người định thừa kế cái gì? Đại phòng không có tiền, chẳng có nhà, chẳng có gì cả... Tứ thúc muốn nuôi người, người sẽ có cơm ăn, một ngày nào đó tứ thúc không thích người nữa, tổng cổ người ra ngoài, không có nha

hoàn bà tử hầu hạ người, người ăn gì, uống gì, lấy gì chăm sóc Tiểu Ngô thị?"

Mặt Phó Vân Khải trắng bệch, suy nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra gì để phản bác, vung tay một cái, tức tối nói: "Tứ thúc rất thương ta, sẽ không bỏ mặc ta!"

"Đấy là trước kia thôi." Phó Vân anh thờ dài, "Về sau không biết thế nào. Người không tôn trọng mẹ, lời người nói người cũng dám phớt lờ, tứ thúc sẽ vẫn yêu thương người như trước kia sao?"

Mắt Phó Vân Khải đỏ hoe, tay nắm chặt, "Ta, ta..."

Phó Vân anh không để hấn giải thích, ngắt lời hấn, "Về sau nếu người còn dám hỗn hào với mẹ ta, ta sẽ ghi nhớ rồi kể hết cho tứ thúc nghe, người làm mình làm mẩy với mẹ ta như thế nào, ta sẽ làm cho tứ thúc ghét bỏ người, ta nói được thì làm được!"

"Người, người, người!" Phó Vân Khải trợn mắt không nói nên lời. Từ trước đến giờ hấn chưa từng gặp ai độc ác như ngũ muội muội! hấn nghiến răng, "Người sao lại hư đốn như thế chứ! Ta sẽ nói với tứ thúc, người thích nói xấu sau lưng người khác!"

Phó Vân anh mỉm cười, phẩy phẩy tay, thoải mái nói: "Đúng đấy, ta hư đốn thế đấy."

Phó Vân Khải ngây người sừng sốt, bỗng miệng nhếch ra, nước mắt ầng ậc tuôn xuống: "Ta mới là con trai của đại phòng, tứ thúc thương ta, tứ thúc sẽ không tin người... ô ô...". hấn càng khóc càng thấy tủi thân, nằm ngửa ra đất giãy giụa khóc lóc, "Người không phải người tốt, người bắt nạt ta!"

Miệng Phó Vân anh run lên vì nhịn cười, nhìn hấn khinh thường, ban nãy không phải hùng hùng hổ hổ, khí phách hiên ngang lắm à, cứ tưởng trời có sập xuống cũng không sợ chứ? Sao lại thành khóc lóc nỉ non rồi thế này?

Nàng thờ dài, "Người đứng lên nói đi."

Phó Vân Khải khóc to hơn, nằm trên mặt đất lăn qua lăn lại ăn vạ, "Ta không đứng dậy đấy, người làm gì được ta! Ta sẽ cho người trong nhà biết người hư đốn thế nào!"

Ôi cái thằng bé ngu ngốc này, Phó Vân anh bắt lực nhìn Phó Vân Khải một lúc rồi đứng lên, đi đến bên vị tiểu thiếu gia dầm nước mắt kia, "Ta biết, người đây là trút giận thay cho tiểu Ngô thị, người cảm thấy bà ta bị thiệt thòi..." Nàng uyển chuyển, "Thế ta và mẹ ta thì sao? Khi mẹ ta thành thân với cha ta, tuy không tổ chức rình rang nhưng vẫn nghiêm chỉnh mời bà mối, lập hôn thư, mẹ ta và cha ta lại đồng cam cộng khổ nhiều năm như thế, vợ chồng khăng khít, bà ấy làm sai cái gì à, bà ấy đáng bị thiệt thòi hay sao?"

Phó Vân Khải bật dậy, lấy tay áo lau nước mắt, khòe mắt đỏ hoe, nước nở, "Các người không cho ta nhận mẹ!"

Phó Vân anh tức giận đến bật cười, "Rốt cuộc là Phó gia hay là Tiểu Ngô thị nuôi người, người vẫn chưa hiểu phải hay sao? Phó gia nói ai là mẹ người thì người đó mới là mẹ người!"

Phó Vân Khải câm nín không nói được lời nào. Tuy hắn còn nhỏ nhưng cũng hiểu được Tiểu Ngô thị là con dâu mà Phó gia bỏ tiền ra mua về. Phó tứ lão gia cảm thấy tự nhiên lại để cho một phụ nữ trẻ thủ tiết cả đời là việc thất đức, vốn định mua một người tàn tật, không ai muốn cưới về làm đại thái thái. Tuy vậy Ngô gia vốn đã thềm thường tiền của Phó gia nên sau khi biết tin đã chủ động đưa Tiểu Ngô thị đến. Lão thái thái thiên vị nhà mẹ đẻ nên đã buộc Phó lão tứ gia nhận người. Tiểu Ngô thị vì thế mới trở thành mẹ của hắn.

"Người nếu nhất quyết phải nhận Tiểu Ngô thị làm mẹ, ta có thể khuyên tứ thúc." Phó Vân anh nói.

Phó Vân Khải khịt khịt mũi, nửa tin nửa ngờ, "Người nói thật chứ?"

hắn nói chuyện còn vương tiếng nước nở, nghe đến là đáng thương.

Phó Vân anh gật gật đầu, "Tứ thúc đã nói, Tiểu Ngô thị nếu muốn lấy chồng, hắn sẽ giúp bà ta chọn một nhà tử tế, nếu bà ta không muốn, tứ thúc sẽ nuôi bà ta cả đời. Chỉ cần Tiểu Ngô thị muợn nhận người, người cũng có thể làm con trai bà ta..."

Mắt Phó Vân Khải sáng lên.

Phó Vân anh nói tiếp, "Đương nhiên, cần phải tìm một người khác làm con thừa tự cho đại phòng. đã ghi tên vào gia phả cũng không có vấn đề gì lớn, cũng chẳng phải không thể sửa lại! Ta và mẹ ta có thể lại nhận một đứa trẻ khác trong tộc, nuôi nó lớn, sau này nó sẽ càng có hiếu với mẹ ta. Người và Tiểu Ngô thị có thể tiếp tục làm mẹ con, ta có thêm một đứa em trai, cả nhà đều vui..."

Ầm một tiếng, tuyết ngoài trời lớn quá, tuyết đọng trĩu cả cành táo, một đợt tuyết ào ào rơi xuống.

"Ta... Người..." Phó Vân Khải hết xanh lại tím, hết tím lại trắng bệch, không nói nên lời.

Ngũ muội muội mới bảy tuổi rưỡi, sao nàng lại biết nhiều thứ như thế!

Phó Vân anh tươi cười, "Cửu ca, huynh cảm thấy ý tưởng này của muội thế nào?"

Môi Phó Vân Khải run run, chớp chớp mắt, nước mắt lại trào ra, "Người bắt nạt ta!"

Phó Vân anh nhưn mày, im lặng một lúc, mặc kệ Phó Vân Khải khóc lóc.

Chờ tới khi hắn khóc đến lạc cả giọng, nàng mới nhếch môi, nhẹ nhàng nói: "Cửu ca, nói thế nào đi chẳng nữa, nếu như

huynh đã là con thừa tự dưới danh nghĩa của cha muội thì huynh chính là ca ca của muội, muội là muội muội của huynh."

Nàng vỗ về khuôn mặt của Phó Vân Khải, nói tiếp, "Đại phòng chúng ta dù sao cũng chẳng có gì để mà tranh giành, muội sẽ không cướp của huynh cái gì, huynh cũng không đoạt được gì của muội, muội không muốn cãi nhau với huynh. Chỉ cần huynh kính trọng mẹ muội, muội đảm bảo không nói xấu huynh. Nếu huynh còn làm ầm ĩ, ngày mai muội sẽ đi đón một đứa em trai mới về."

Phó Vân Khải quệt mặt, khắp mặt đều đầy nước mắt nước mũi.

Phó Vân anh chờ hấn bình tĩnh lại, đá nhẹ vào chân hấn một cái, "Chờ huynh trưởng thành, tự có nhà của mình, lúc đó huynh muốn chăm sóc Tiểu Ngô thị, ai sẽ ép buộc được huynh chứ? Huynh làm được vậy, tứ thúc vui vẻ, Tiểu Ngô thị vui vẻ, mọi người trong nhà đều vui vẻ. Huynh không nghe lời, tứ thúc không vui, Tiểu Ngô thị cũng làm sao vui được... Về phần mẹ của muội, huynh cũng không cần lo lắng. Mẹ muội, muội sẽ nuôi."

Giọng nàng càng lúc càng lạnh lẽo, "Huynh đừng tưởng rằng ỷ vào chuyện là con trai của đại phòng thì có thể bắt nạt đứa em gái này. Huynh muốn đọc sách, muốn đi thi kiếm công danh đúng không? Người đọc sách quan trọng nhất là phẩm hạnh, nếu huynh dám có ý nghĩ xấu, muội sẽ đi tìm nhị thiếu gia tố giác, sau này huynh đừng có mà hy vọng đọc sách làm quan gì nữa!"

Nhị thiếu gia của đại phòng là cử nhân trẻ tuổi nhất huyện Hoàng Châu mà thầy dạy ở tộc học chỉ là đồng sinh [1], học vấn có hạn. Nhị thiếu gia thi thoảng cũng sẽ tới tộc học dạy thay vài buổi, nhân tiện kiểm tra việc học hành của con cháu Phó gia. Người huyện Hoàng Châu ai chẳng biết mấy thiếu gia nhỏ tuổi của Phó gia trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ nhị thiếu gia.

[1] Đồng sinh là những người đọc sách có tư cách đi thi chứ chưa đỗ đạt.

Lời đồn không phải là giả, Phó Vân Khải đến cái danh xưng nhị thiếu gia đã hơi run run.

Lời hay lời dở gì Phó Vân anh cũng đã đều nói cả, hấn bấn loạn không biết phải nghĩ sao. Đưa tay quệt nước mũi trên mặt, hấn sụ sịt: "Được, ta thừa nhận mẹ ngươi, sau này tiểu cô già rồi ta sẽ chăm lo cho bà, ngươi không được ngăn cản ta!"

hấn đưa bàn tay bấn vừa quệt mũi ra, "Chúng ta ngoéo tay, ai đổi ý là con chó con!"

Cuối cùng vẫn là đứa trẻ con, vừa đe dọa vừa dụ dỗ một chút là nghe lời... Phó Vân anh bật cười, "một lời đã định!"

Sau đó, nghe thấy tiếng ho khan của Phó Vân anh, mấy nha hoàn, bà tử mới lục tục trở về phòng.

Trương ma ma đang định đưa Phó Vân Khải quay về bên kia, hấn đã lau khô nước mắt rồi nói, "Ta vẫn chưa xin phép mẹ."

nói xong hấn đi vào phòng trong đập đầu với Hàn thị rồi mới quay về.

Mấy đứa nha hoàn đều há hốc mồm kinh ngạc.

Nhà bếp mang nước ấm tới, Hàn thị liền xách ấm nước đổ vào chậu rửa chân cho Phó Vân anh. Nha hoàn muốn làm thay, bà chỉ cười nói: "Cứ để ta, trời tối rồi, các ngươi về nghỉ sớm đi."

Phương Tuế và Chu Viêm nhìn nhau, biết hai mẹ con muốn nói chuyện riêng nên im lặng ra ngoài.

"Đại Nha, con giỏi thật!" Hàn thị đặt chân Phó Vân anh vào chiếc chậu ngâm chân bằng đồng chứa dược liệu, "Dọa Khải ca nhi sợ mất hồn mất vía!"

Nước quá nóng, Phó Vân anh giật mình muốn rút chân về.

Hàn thị giữ chặt chân nàng không chịu buông ra, "Đừng sợ nóng, thầy thuốc nói, cơ thể con không khỏe, nên ngâm chân mỗi ngày nếu không sau này lớn lên sẽ bị bệnh! Ngoan, một tí là xong ấy mà." Đôi tay bà cũng cho vào nước nóng nên đỏ bừng lên nhưng cũng coi như không. Bà ngồi xổm trên mặt đất, liên tục đổ thêm nước ấm, lải nhải không ngừng, "Bị ốm sẽ khó chịu lắm đấy, con sau này sẽ biết. Trước kia không có điều kiện, mẹ không có đủ tiền nên không chú ý, giờ con là con gái nhà giàu rồi, phải chăm sóc bản thân cẩn thận. Mẹ thấy công tử tiểu thư nhà giàu đều bị bầm trằng trẻo, đáng yêu biết bao! Huyện Hoàng Châu này khí hậu dễ chịu, vài năm nữa, con mẹ sẽ còn đáng yêu hơn bọn họ..."

Phó Vân anh nhẹ nhàng đồng ý, "Con hiểu ạ."

Nàng đẩy hết nha hoàn, bà tử ra ngoài, chỉ giữ lại mình Hàn thị trong phòng vì nàng hiểu, dù nàng có nói ra những lời ghê gớm thế nào chẳng nữa, Hàn thị cũng sẽ chỉ biết đau lòng vì nàng phải lớn trước tuổi, sẽ không nghĩ linh tinh. Từ khi Phó lão đại bệnh chết, Hàn thị một mình nuôi nàng. Nhiều người khuyên Hàn thị bán nàng đi, Hàn thị nhất quyết không đồng ý, dù nàng thường xuyên ốm đau, một lần ốm cũng đã đủ đánh bay vài đồng tích lũy của Hàn thị.

Thi thoảng nàng cũng sẽ tranh cãi với Hàn thị, Hàn thị ngoài miệng thì mắng nàng bạo gan nhưng đều vẫn luôn lắng nghe lời nàng nói, tôn trọng nàng.

Bởi vậy, nàng muốn bảo vệ Hàn thị, người thân kiếp trước đều đã chết cả, kiếp này nàng sẽ không đi vào vết xe đổ đó.

oOoTrong viện của Phó tứ lão gia, cửa sổ đang hé mở, con gió thổi qua lay động ngọn đèn dầu lặc.

Nha hoàn vừa đẩy cửa vào, gió đã ùa thẳng tới làm ngọn đèn bên cửa sổ ấy cuối cùng cũng tắt phụt.

A Kim vội vàng đem giá cắm nến bằng đồng đặt lên bàn bát tiên (bàn vuông rộng), "Lão gia, ngũ tiểu thư cho mời cửu thiếu gia

đến, không biết nói gì với thiếu gia nhưng Trương ma ma nói hình như nghe thấy cửu thiếu gia khóc. Sau đó, cửu thiếu gia lại ngoan ngoãn hành lễ với đại thái thái, còn gọi đại thái thái là mẹ. Cửu thiếu gia cuối cùng cũng nghe lời!"

Tứ thái thái Lư thị đang ngồi trước giường may áo sừng sốt ngẩng đầu lên hỏi, "Cửu thiếu gia có khóc không?"

Chương 9: Bánh sơn tra

Lư thị suy tư một chút rồi hỏi nha hoàn: "Có nghe thấy anh tử nhi nói gì không?"

A Kim đáp: "Ngũ tiểu thư đuổi người hầu kẻ hạ ra ngoài, cách khá xa, bên ngoài gió lại to nên Trương ma ma không nghe rõ bên trong nói gì, chỉ nghe thấy cừu thiếu gia khóc ra tiếng."

Lư thị cười, "anh tử nhi bình thường không nói nhiều, ta còn tưởng con bé cũng hiền lành ít nói như Nguyệt tử nhi, không nghĩ cũng có bản lĩnh như vậy."

Phó tứ lão gia cười to đắc ý, "Cái này nàng không hiểu đâu, anh tử nhi là cháu gái ta, giống ta là đúng rồi!"

Lư thị cười mắng, "Chúng ta đang nói chuyện anh tử nhi, quan nhân lại tự nhận công về mình như thế. Thiếp chỉ nghe nói cháu trai giống cậu chứ chưa từng nghe ai nói cháu gái giống chú."

Bà đặt đồ trong tay xuống, dò hỏi, "Quan nhân, ngài không lo lắng gì à? anh tử nhi là con gái, Khải ca nhi mới là con trai..."

"Lo cái gì?" Phó tứ lão gia cời chiếc đạo bào bên ngoài, chui người vào chăn ấm, "Ta còn mong anh tử nhi mạnh mẽ hơn nữa nữa kia, con bé mới là con gái của đại ca. Khải ca nhi bị chiều quá thành ra thích làm mình làm mẩy, cái đó mới đáng lo."

Lư thị mỉm cười, ra ngoài bảo nha hoàn A Ngân, "Lấy chiếc vòng vàng cá chép đưa sen trong tráp của ta ra đi rồi sáng mai người nhớ cầm sang cho anh tử nhi."

"Thái thái, lấy chiếc váy tròn hay loại to bản ạ?"

Lư thị cười dai buộc trán, ngẫm nghĩ rồi nói, "Lấy chiếc to bản kia đi."

Phó tứ lão gia nghe vậy, mày cũng nhướn lên, gối đầu lên cánh tay hỏi, "Chiếc đó không phải nàng định để dành cho Nguyệt tỷ nhi à?"

Lư thị cởi giày leo lên giường, đấm đấm vào vai lưng cho đỡ nhức mỏi, "anh tỷ nhi số phận đáng thương, thiếp là người cứng rắn mà cũng còn thấy thương con bé. Nguyệt tỷ nhi còn nhiều đồ, không sợ thiếu." Bà đẩy đẩy Phó tứ lão gia, "Quan nhân, chuyện của Nguyệt tỷ nhi có tin tức gì không? Tam thái thái của đại phòng nói sao?"

Phó tứ lão gia nhíu mày nói: "Về sau đừng bàn việc này nữa, Tô Đồng là do đại phòng nuôi dưỡng, nhị thiếu gia nói lần này thẳng bé nhất định có thể đỗ tú tài, người muốn kết thông gia nhiều quá, đến nhà bên ngoài của tri huyện cũng hỏi thăm Tô Đồng đã đính hôn hay chưa, đại phòng đến giờ vẫn im lặng, ta thấy họ chắc chắn muốn chọn Tô Đồng làm con rể."

"Đại phòng muốn đính hôn cho Viện tỷ nhi và Tô Đồng sao?" Lư thị hơi nhụt chí, "Viện tỷ nhi là tiểu thư xinh đẹp nhất của Phó gia, tính tình lại tốt, Nguyệt tỷ nhi tính ra cũng kém người ta."

"Làm gì có ai nói con gái mình như thế chứ?" Phó tứ lão gia đưa tay buông màn, "Huyện Hoàng Châu còn nhiều đứa trẻ khác, cũng rất khá, Nguyệt tỷ nhi còn nhỏ, cứ từ từ lựa chọn, có gì phải gấp thế."

Lư thị lườm Phó tứ lão gia một cái, "Nam nhân mấy người thì biết cái gì chứ! Chọn con rể là phải chọn sớm, đối tượng môn đăng hộ đối không dễ tìm đâu. Chờ ngài muốn tìm, thóc lúa tốt đã bị người ta cắt hết, chỉ có thể mót được thóc lúa rơi rớt người ta không thèm nhặt. Đến lúc đó ngài lại giận thiếp làm mẹ mà không biết chuẩn bị cho sớm."

Bà trở mình, quay lưng về phía Phó tứ lão gia, thầm nghĩ: Tô gia cô nhi quả phụ, cả nhà đều phụ thuộc vào tộc trưởng Phó gia là

tam lão gia. Tam lão gia chưa lần nào đề cập chuyện để Tô Đồng ở rể. Tô Đồng có tiền đồ nhưng lại nghèo quá. Viện tử nhi xinh đẹp như thế, tam thái thái bên đại phòng cao ngạo, chỉ mong gả Viện tử nhi vào nhà quan lại, không muốn chọn Tô Đồng. Tô gia lại mang ơn Phó gia nên mẹ Tô Đồng từng nói con dâu của bà phải là con gái Phó gia, Nguyệt tử nhi và Tô Đồng tuổi tác phù hợp, chuyện hôn nhân của con gái bà phen này chưa chắc đã là vô vọng.

Sáng sớm hôm sau, Phó Vân anh xuống giường đánh bài quyền xong, Phương Tuế đã dâng lên một đôi vòng vàng to bản lên cho nàng, "Tiểu thư, lúc nãy tứ thái thái bảo nha hoàn mang tới."

Hàn thị nhìn thấy vòng vàng thì sửng sốt, vội đi tìm chìa khóa tráp đựng đồ trang sức, miệng tấm tắc: "Đây là đồ tốt đấy nhé, mẹ từng thấy thái thái nhà thiên hộ sở đeo một chiếc gài như vậy, để mẹ cất đi cho, sau này giữ cho con làm đồ cưới, con mà đánh rơi ở đâu thì mẹ tiếc chết mất."

Phó Vân anh ngăn Hàn thị lại, "Mẹ, đừng cất đi vội, để con đeo vào chút nữa đi gặp bà nội."

Vương thẩm từng bảo với nàng, hai người thím của nàng đều không phải người xấu. Tam thẩm hiền lành ít nói. Tứ thẩm quản lý toàn gia, hiếu thắng, thích thể diện, ưa nịnh nọt. Tứ thái thái sai người mang một đôi vòng vàng sang cho nàng, nói thế nào nàng cũng phải đeo mấy lần để cho người khác còn khen bà hiền lành hào phóng.

Lão thái thái đã lớn tuổi nên cũng ít ngủ, trời chưa sáng đã dậy rồi bảo nha hoàn bà tử hầu hạ bà ăn cháo. Tứ tiểu thư Phó Quế cũng ăn cùng bà.

Lúc Hàn thị và Phó Vân anh vừa vào nhà chính, hai bà cháu đang vừa ăn cháo vừa nói nói cười cười. trên chiếc bàn bằng gỗ liễn để một liễn cháo bát bảo, một âu chân giò hầm gạo nếp, một đĩa bánh bao còn bốc khói và năm loại đồ ăn: một đĩa đậu

trắng, một đĩa dưa ngâm, một đĩa trứng luộc nước trà cắt lát, một đĩa củ cải ngâm mật và một đĩa chân vịt rút xương.

"Bá nương với anh tử nhi cũng mau tới ăn sáng đi ạ." Phó Quế đứng dậy, kéo Phó Vân anh vào ngồi.

Phó tứ lão gia ra ngoài làm việc nên dậy sớm, hai thiếu gia đi học nên cũng phải dậy sớm, vậy nên mỗi phòng của Phó gia đều chuẩn bị đồ ăn sáng riêng để không phải chờ đợi nhau.

Phó Vân anh cũng đã ăn sáng ở viện của mình nhưng thấy lão thái thái đang cầm đĩa nhìn mình, nàng cũng không tiện từ chối, chỉ có thể ngồi xuống. Hàn thị mới về nhà nên theo quy củ, không được ngồi chung mâm với mẹ chồng, phải đứng một bên tiếp đồ ăn cho bà.

Nha hoàn lấy thêm một bộ bát đĩa, Phó Vân anh gấp một chiếc bánh bao rồi chầm chậm ăn.

Phó Quế rất nhiệt tình với Phó Vân anh, liên tục gấp đồ ăn cho nàng, "anh tử nhi có thích đèn lồng hôm qua không?"

Phó Vân anh mỉm cười gật đầu, thềm nghĩ về mặt quy củ, Phó gia có vẻ rất thoáng, lúc ăn cơm cũng có thể nói chuyện.

Ăn cơm xong, lão thái thái ngồi lên chiếc sập trái đệm xanh bên cạnh, Phó Quế và Phó Vân anh ngồi phía dưới sưởi ấm.

Phó Quên bảo nha hoàn mang hộp điểm tâm tới, mở một ngăn ra, lấy cho Phó Vân anh một nắm kẹo đậu phộng và bánh sơn tra, "Mấy thứ này là tứ thức mang từ phủ Tô Châu về, muội nếm thử xem."

Kẹo đậu phộng và bánh sơn tra của phủ Tô Châu khi xưa cũng rất được ưa chuộng ở kinh sư, Phó Vân anh cũng đã lâu không được ăn. Nàng nhón tay lấy một viên kẹo đậu phộng ngậm vào miệng, vẫn là hương vị ở kiếp trước.

Phó Quế cắn một miếng bánh sơn tra, cười nói: "Tích tô bào ốc [1] của phủ Tô Châu là ngon nhất, vừa thơm vừa ngọt, đến tỷ tỷ nhà tri huyện còn nói tích tô bào ốc là loại điểm tâm ngon nhất trên đời! Đáng tiếc món đó không để lâu được nên tỷ ăn hết rồi. Lần tới tứ thúc đi Tô Châu, muội cũng sẽ được ăn thôi."

[1] Tích tô bào ốc là loại đồ ăn vặt là từ sữa, thành phẩm trông giống hình con bào ngư nên gọi như thế. Đồ ăn TQ có nhiều loại đơn giản nhưng tên hoa mỹ quá không chuyển ngữ nổi

Nha hoàn vào báo Lư thị đưa Phó Nguyệt, Phó Vân Khải và Phó Vân thái tới. lát sau, Phó tam thẩm cũng tới, Tiểu Ngô thị vẫn không thấy đâu.

Phó Vân Khải tối hôm trước vừa khóc lóc một trận, hai mắt sưng lên như hạt đào.

Lão thái thái hơi cau mày, "Sao Khải ca nhi lại khóc vậy?"

Phó Vân Khải tủi thân, liếc xéo Phó Vân anh một cái, khịt khịt mũi, "Nãi nãi, con..."

Phó Vân anh từ từ ngẩng đầu lên.

Phó Vân Khải giật mình, không dám nói nữa.

Phó Vân anh cười, khẽ nói, "Tối hôm qua con cùng cửu ca nói chuyện về cha lúc sinh thời, cửu ca đau lòng nên khóc ạ."

Lão thái thái không thích Phó lão đại nên nghe thấy thế không hỏi tiếp nữa.

Phó Vân Khải hậm hực, lén lờm Phó Vân anh một cái.

Phó Vân anh cũng lờm lại, chỉ về phía thập thiếu gia Phó Vân Thái đang làm nũng với lão thái thái, thì thầm hai chữ: "Em trai."

Mặt Phó Vân Khái tái đi, miễn cưỡng im miệng đành phải chạy sang chỗ khác chơi với nha hoàn.

Lão thái thái hỏi đến hai đứa con trai Phó tam gia và Phó tứ lão gia.

Phó tam thắm thừa Phó tam thúc vừa ăn xong đã đi ra ngoài, sắp hết năm nay cũng nhiều việc, ông ra cửa hàng giúp đỡ mọi người. Gần đến Tết, áo lông thú bán chạy, Phó tứ lão gia mới nhập mấy rương từ phủ Khai Phong về, vẫn chưa vào sổ.

Lão thái thái không mấy để tâm mấy lời tam thắm nói, nghe xong cũng chỉ ậm ừ.

Đến lượt Lư thị đáp lời, bà mỉm cười nói Phó tứ lão gia còn chưa ngủ dậy.

Lão thái thái vội nhắc: "Đừng đánh thức nó, để cho nó ngủ tiếp, khổ, suốt ngày chạy ngược chạy xuôi, đến sắp Tết cũng có được nghỉ đâu." Thế rồi bà lại gọi nha hoàn vào, "Lão gia nhà các người thích ăn cá kho, người xuống bếp nhắc bọn họ làm chút cá tươi rồi để riêng ra đó, chờ lão gia dậy thì mang sang bên đó."

Tuy rằng Phó tam thúc không giỏi giang như Phó tứ lão gia nhưng dù sao trước mặt các cháu, lão thái thái vốn không nên tỏ ra quá thiên vị như vậy.

Phó Quế nghe xong mặt mày cũng tối lại.

Phó Nguyệt biết hôm qua Phó Quế không vui, chủ động tới cạnh nàng ngồi xuống nhưng chưa được mấy câu đã bị tứ muội muội phớt lờ.

Bỗng nhiên một tiếng kêu kinh ngạc vang lên, Phó tam thắm cầm lấy tay Phó Vân anh, cảm thán, "Chiếc vòng này đẹp quá."

Mọi người đều nhìn sang Phó Vân anh. Quanh cổ tay trắng nõn là một đôi vòng vàng bản rộng chạm hình hoa sen, quả là rất đẹp.

Hàn thị cảm kích: "Tứ thâm của con bé cho đấy."

Đối với lão thái thái, ngoài đứa cháu gái cho chính mình nuôi dưỡng là Phó Quế, tình cảm của bà dành cho mấy đứa khác đều như nhau, dẫu sao cũng là cháu bà. Thấy con dâu đối xử tốt với cháu gái bên chồng như thế, bà cũng vui lòng, gật đầu tán thưởng: "Ta cũng đoán được là nó, nó lúc nào cũng thương mấy đứa trẻ."

Nha hoàn, bà tử xung quanh cũng góp lời phụ họa. Chỉ một lát, xung quanh đã tràn ngập những lời khen dành cho tứ thái thái.

Lư thị làm sao mà không vui cho được, cười nói: "Đây là điều con nên làm mà, thật ra con còn thương anh tử nhi như con ruột nữa ấy chứ."

Phó Vân anh cười ngượng ngùng nhưng vẫn thoáng thấy Phó tam thắm lén lờm Phó Quế một cái cảnh cáo, nhắc nàng không được phản ứng.

Phó tam thắm nhìn qua thì tưởng chẳng để tâm cái gì, hóa ra cũng không hoàn toàn là vậy.

Lão thái thái nhắc các con dâu về lo việc của mình, chỉ giữ lại các cháu ở bên nói chuyện với bà.

Lư thị cần phải chuẩn bị đồ ăn Tết, Hàn thị và Phó tam thắm cũng trợ giúp bà.

Tới giờ Tý hai khắc, Phó tứ lão gia cuối cùng cũng dậy, lệnh cho nha hoàn đến nhà chính nói với các thiếu gia tiểu thư, "Tứ lão gia ăn cơm xong sẽ đi ra bờ sông dạo chợ Tết nên muốn hỏi các thiếu gia, tiểu thư có muốn đi cùng hay không."

Phó Quế đang giận dữ, không muốn đi. Nàng không đi, Phó Nguyệt cũng bảo không đi.

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái đang say sưa chơi đánh đáo với đám nha, cuộc chơi đang đến hồi gay cấn nên cũng xua tay đuổi nha hoàn đi, "không đi, không đi!"

Chỉ có mình Phó Vân anh nói: "Phiền tỷ tỷ nói với tứ thúc ta muốn đi."

Lão thái thái cau mày, liếc nhìn Phó Vân anh, ánh mắt có vẻ không đồng ý.

Phó Vân anh cũng vờ như không nhìn thấy.

Phó tứ lão gia đội mũ dạ, mặc chiếc đạo bào bằng tơ Tùng Giang màu hoa lau, dắt tay Phó Vân anh ra ngoài, "anh tỷ nhi, trước kia con đã đi chợ Tết bao giờ chưa?"

Phó Vân anh lắc đầu. Mười dặm xung quanh trại chăn nuôi không có một bóng người, lấy đâu ra chợ Tết. Kiếp trước nàng cũng từng đi, nhưng mà hồi đó phần lớn là ngồi trong kiệu, cưỡi ngựa xem hoa, chỉ để cảm nhận không khí náo nhiệt mà thôi.

Tuyết vẫn chưa ngừng rơi, Phó tứ thúc lấy chiếc mũ gấm đội lên đầu cho Vân anh, chỉnh đi chỉnh lại một lúc lại bật cười, quay qua nói với Vương thúc, "Cũng nên mua cho anh tỷ nhi một bộ vòng tay, trâm cài, khi nào tới gian hàng bán đồ bạc, lão nhớ nhắc ta."

Wương thúc dạ dạ vâng vâng.

"Tứ thúc, con không cần trâm bạc." Phó Vân anh ngẩng đầu lên nói.

Phó tứ gia cúi xuống, đôi mày hơi nhướn lên, gạt bỏ sự uy nghiêm hằng ngày, tươi cười, trông hiền hòa, đầy yêu thương, "À, thế anh tỷ nhi thích cái gì nào? Chỉ thêu, rối gỗ, hoa khô, hoa lụa, trong chợ tết đều bán cả đấy."

Phó Vân anh trả lời: "Con muốn mua giấy bút và mực viết."

Phó tứ lão gia bất chợt ngân ra.

Chương 10: Trúng bắc thảo

Phó tứ lão gia hỏi khế: "anh tử nhi, vì sao con muốn học chữ?"

Kiếp trước, khi Vân anh còn nhỏ cũng đi học với các anh chị em trong nhà.

Nàng và các chị nàng đều học rất tốt, khi anh trai nàng còn đang ngâm nga "Tam tự kinh" đến phát chán, các chị em nàng đã có thể thuộc lòng "Thanh luật vỡ lòng".

Tuy nhiên, học chữ xong, mẹ nàng lại không để các con gái tiếp tục học hành.

"Con gái không thể tham gia dự thi, cũng chẳng lên triều làm quan, đọc sách nhiều cũng phí công, biết chữ là đủ rồi."

"Nữ tử vô tài tiện thị đức [1], đọc sách nhiều không tốt đâu, sau này không cần đi học nữa."

[1] Phụ nữ không có tài mới là có đức.

"Phu nhân nhà thủ phụ trước khi lấy chồng cũng là tài nữ nức tiếng xa gần. Vậy mà trước khi gả vào Thẩm gia, Thẩm gia bắt nàng đem mấy rương sách ra đốt bằng hết rồi mới chọn ngày thành hôn. Đọc sách thì có lợi ích gì chứ? Bàn chuyện hôn nhân, trước là hôn đăng, sau là hộ đối, sau nữa là phẩm hạnh, tướng mạo chứ có ai hỏi xem con gái nhà người ta có biết chữ không."

Mẹ nói vậy, cha cũng nói vậy, những người khác cũng nói vậy, Vân anh và các chị nàng cũng nghe theo, tập trung học thêu thùa may vá với các ma ma, không còn có cơ hội sờ vào sách vở nữa.

...

Tuyết vẫn đang rơi.

Phó tứ lão gia nghiêm túc đứng chờ Phó Vân anh trả lời.

Nàng mỉm cười, nói từng chữ: "Tứ thúc, vì con thích học."

Nàng thích đọc sách, thích học đường lanh lạnh tiếng ngâm đọc, thích những câu chuyện lịch sử chấn động miêu tả trong sách vở, cũng thích đưa bút từng nét từng nét tạo thành chữ viết.

Trong nhà vĩnh viễn sẽ chỉ có từng ấy thứ, các chị dâu nàng và mấy thiếp thất suốt ngày tranh cãi vì mấy việc không đâu. không phải vì bọn họ muốn chôn chân trong đó, mà vì họ chẳng còn lựa chọn nào khác.

Nàng biết con gái không thể tham gia khoa cử, như người ta vẫn nói, con gái đi học đường đọc sách chỉ là lãng phí thời gian và tiền bạc. Kiếp trước nàng cũng sợ như thế, không suy nghĩ gì cả, chỉ vâng lời cha mẹ vứt bỏ sách vở, tập trung học theo mẹ nàng, học quản gia như thế nào, lấy chồng rồi cũng bận rộn hầu hạ nhà chồng, nên cũng không còn đầu óc nghĩ đến những chuyện khác nữa.

Nhưng mà lúc này, nàng muốn được thoải mái làm theo ý mình một lần.

Nếu cuộc đời lần này là nàng may mắn mới có được, thì phải sống thật thoải mái, hoặc là sống thật vui vẻ, hoặc là chết thật vui vẻ.

Phó tứ gia lặng người suy nghĩ một lúc lâu rồi bật cười. "Được." Ông xoa xoa chiếc mũ trên đầu Phó Vân anh, thở dài, "Đại ca hồi nhỏ cũng rất thông minh. Nếu như nhà chúng ta không quá nghèo, có chút tiền cho huynh ấy đi học, huynh ấy hẳn phải đỗ tú tài!"

Hai chú cháu vừa đi vừa nói, mặc hai bên đường người đi kẻ lại ồn ào, thoáng chốc đã đến bờ sông.

Chợ Tết ở huyện Hoàng Châu không hề giống với trong tưởng tượng của Vân anh.

Bờ sông đông như trẩy hội. Hai bên đường, cửa tiệm san sát, tiệm bán đồ ăn, bán nển, bán nồi niêu, bán dầu vừng, bán chỉ thêu, bán giày, bán trang sức, bán đồ bạc, cái gì cũng có. Quán trà, quán rượu người đến kẻ đi tấp nập, trước tiệm có một bếp lò đặt một lồng hấp bánh bao, bánh bao chất cao như tòa núi nhỏ. Giữa đủ thứ âm thanh ồn ào, người ta vẫn nghe thấy tiếng tiểu nhị cười hỏi: "Quý khách lấy một chay một mặn chứ? Chọn rượu nhẹ hay rượu nặng?"

Đồ da thú, nhân sâm nhung hươu, thịt dê thịt hươu từ phương bắc, bình bà (na xiêm) từ Bắc Trục Lệ, táo Mật Vân, lê trắng Sơn Đông, đậu đỗ Sơn Tây, trứng bắc thảo Tứ Xuyên, chà bông Giang Tây, bánh vỏ quýt và bánh vừng ngào đường của Phúc Kiến, tương đậu cay của phủ Quế Lâm, Quảng Tây, sơn tra ngào đường và vệt muối của Kim Lăng, trà bánh, quýt đường của Hàng Châu, các loại quạt xếp từ phủ Dương Châu, tơ lụa từ phủ Tùng Giang... tất cả đều đổ về đây.

Trấn Hán Khẩu của phủ Võ Xương là cảng chủ chốt trên con đường vận chuyển lương thực bằng đường thủy, lương thực từ Hành, Vĩnh, Kinh, Nhạc và cả phủ Trường Sa được vận chuyển trên sông đều phải đi qua trấn Hán Khẩu [2]. Là nơi tập kết lương thực cũng là trạm trung chuyển quan trọng như vậy, trấn Hán Khẩu ngày càng phồn vinh, xứng với danh hiệu một trong thiên hạ tứ đại danh trấn.

[2] Hán Khẩu là một trong 3 địa danh, bên cạnh Vũ Xương, Hán Dương, đã được hợp lại để tạo thành thành phố Vũ Hán ngày nay. Vũ Hán thuộc tỉnh Hồ Bắc nhưng ở giáp với Hồ Nam. Hành, Vĩnh, Kinh, Nhạc là 4 địa điểm xung quanh Hán Khẩu, theo hiểu biết địa lý của mình rất có thể là Hành Dương (nay thuộc tỉnh Hồ Nam), Vĩnh

*Châu (Hồ Nam), Kinh Châu (Hồ Bắc), Nhạc Dương (Hồ Nam).
Trường Sa là thủ phủ tỉnh Hồ Nam hiện nay.*

Hàng hóa vận chuyển từ phía nam lên phía bắc và ngược lại đều trung chuyển ở phủ Võ Xương. Huyện Hoàng Châu ngay gần Võ Xương nên trong chợ cũng có đủ thứ hàng hóa từ khắp nơi trong cả nước cũng là hợp lý.

Phó Vân anh thích nhất là những đội thuyền buôn nhiều không đếm xuể.

Huyện Hoàng Châu chỉ là một huyện nhỏ, ban đêm có lệnh giới nghiêm, cửa hàng trên phố được mở cửa từ giờ Thìn (7-8h sáng), tới khi mặt trời xuống núi lại phải đóng cửa, cả năm chỉ có mấy ngày tết là không buôn bán.

Nhưng chợ tết không chỉ có những cửa hàng trong huyện mà còn có người từ khắp nơi đưa thuyền hàng tới bán đồ tết.

Mỗi đội buôn bao gồm dăm ba nông hộ (gia đình làm nông) hợp tác với nhau để thuê hoặc mua thuyền, mỗi đội có hơn mười thuyền nhỏ. Mỗi năm vào dịp chợ tết, trai tráng đưa những thuyền này tới đây bán sản vật địa phương rồi mua về các loại dầu muối tương dấm, bánh trái, kim chỉ, cước xẻng, dụng cụ lao động để mang về thôn nhà mình.

Mặt sông bị vô số chiếc thuyền lầy đầy trông giống như chiếc lưng của một con cá voi màu đen vừa trôi lên mặt nước, chỉ có chính giữa lòng sông là còn chừa ra vài thước tạo thành một đường nhỏ cho thuyền bè đi qua. Tuyết vẫn rơi xuống những chiếc thuyền buôn, nhưng cũng chỉ rơi xuống rồi lập tức tan ra.

Trong khoang thuyền chứa đầy các loại hàng hóa, có dưa muối, cá muối, có rượu gạo tự ủ, có thịt thú rừng được săn trên núi, có tương đậu, có giỏ nan, sọt nan, có bát đĩa, có khăn áo, giày thêu, giày cỏ do phụ nữ trong nhà làm...

Người trong huyện đi dọc theo bờ sông lựa chọn hàng hóa, thấy vật nào vừa ý sẽ đi xuống bậc thềm bằng đá, đi qua tấm ván bằng gỗ lên thuyền bàn bạc giá cả với người bán.

Các nông hộ dùng trợ trợ dùng tiếng địa phương bàn bạc giá cả với khách hàng, cũng có nhà thuyền trạch thuyền bên cạnh đụng vào thuyền nhà mình, bên kia lại có mấy tên hư đốn cố ý lấy mái chèo đập trên mặt nước làm nước bắn lên ướt hết váy áo của một phụ nữ nhà thuyền khác, có mấy nhà chỉ lo bàn chuyện làm ăn, quên mất thuyền vẫn đang trên mặt nước, dùng một cái bốn năm chiếc thuyền đã va vào nhau, người làm đổ rổ rau nhà ta rồi, ôi thùng cá của ta, còn có người loạng choạng ngã xuống dòng nước lạnh mùa đông. Người rao hàng, người hét lên sợ hãi, người chửi rửa bực dọc, người quát mắng ầm ầm, người xin lỗi nỉ non...

Người người ồn ào, náo loạn cả lên.

Phó Vân anh nào đã bao giờ nhìn thấy cảnh này. Kiếp trước, khi còn nhỏ, nàng ở phủ Giang Lăng như phủ Giang Lăng không có sông lớn nên cũng không có tàu bè từ các châu huyện lân cận đi qua.

Phó tứ lão gia thấy nàng nhìn thuyền buôn trên mặt sông không chớp mắt thì mỉm cười. Đứa bé này cả ngày nghiêm túc này cuối cùng cũng giống trẻ con một chút.

Ông lệnh cho tùy tùng đi thuê một chiếc thuyền rồi dắt tay nàng đi về phía bờ sông lát đá. "Lên thuyền ngắm, thấy cái gì thích thì dừng lại mua, cũng phải mua cho anh chị con ở nhà, nếu không chúng nó lại giận dữ cho mà xem."

Phó Vân anh theo Phó tứ lão gia lên thuyền. Khoang thuyền sạch sẽ ngăn nắp. Trong khoang có một bàn ghế, trên bàn có một bộ ấm trà nhỏ bằng sứ thô, một hộp điếm tâm bốn ngăn: một ngăn bánh, một ngăn hạt dưa rang, một ngăn hạt dẻ nướng, một ngăn củ năng tươi.

Gã sai vặt rót ra hai ly trà nóng, Phó tứ lão gia cũng ngồi đó bóc hạt dẻ.

Rèm trong thuyền được vén lên để hai chú cháu có thể vừa ngồi trong khoang thuyền thưởng trà ăn điểm tâm vừa ngắm được cảnh bên ngoài. Thuyền nhỏ như con cá bạc, lách giữa các thuyền hàng. Thuyền khác nhìn thấy bọn họ cũng lên khua mái chèo chào hỏi.

Mỗi lần nhìn thấy thuyền nào có bán đồ mình muốn mua, Phó tứ lão gia lại kêu nhà đò dừng lại, đứng phía đầu thuyền mặc cả với người bán.

Phó Vân anh tự mua cho mình chút kim chỉ, vải vóc và khung thêu, mua cho Phó Nguyệt và Phó Quế mỗi người một con vịt khắc bằng gỗ, mua cho Phó Vân Khải và Phó Vân thái mỗi người một chiếc mặt nạ Quan Công.

Dọc theo dòng sông đi về phía tây, thuyền trên sông càng ngày càng ít. Cuối cùng, thuyền dừng lại bên bờ đá, Phó tứ lão gia dẫn Vân anh bước lên thềm đá lên bờ. "đi tiệm giấy bút nào."

Trời lạnh, chủ tiệm ngồi trong phòng sưởi ấm, tự nhiên nghe thấy tiếng Phó tứ lão gia nói chuyện với tiểu nhị thì mới vội vém rèm đi ra đón tiếp ông, chào hỏi mấy câu xong thì cười lấy lòng: "Công tử trong phủ muốn mua bao nhiêu giấy?"

Phó tứ lão gia cúi xuống nhìn Phó Vân anh.

Trong mắt chủ tiệm hiện lên một chút kinh ngạc nhưng cũng không hỏi nhiều, cũng đoán được Phó Tứ lão gia là người yêu thương con cháu trong nhà, hôm nay vớ được mối hời rồi!

Phó Vân anh không nói gì, đi xung quanh nhìn ngắm các kệ hàng một lượt.

Tiểu nhị cũng biết Phó tứ lão gia là người có tiền nên dù thấy Phó Vân anh còn nhỏ nhưng cũng không coi thường nàng, đi theo nàng, kiên nhẫn giới thiệu cho nàng các loại giấy trong cửa hàng, bao gồm giá cả và ưu điểm của từng loại.

Giấy làm bằng gỗ tre bình thường là 80 văn tiền một trăm trang, giấy làm từ đay là 400 văn, giấy làm từ gỗ cây lá bản là 600 văn, cũng có nhiều loại đắt hơn từ vỏ cây thanh đàn, đến ba lượng bạc một trăm trang, loại rất đắt như giấy Cao Ly, giấy Tuyên Thành, người bình thường không hay dùng, tiểu thị không nhắc đến.

Phó Vân anh đề nghị mua mấy trăm trang giấy loại rẻ nhất, làm bằng gỗ tre.

Tiếp theo là chọn bút, bút lông có nhiều loại: lông thỏ, lông dê, lông chuột, lông ngựa..., cán bút cũng được làm từ đủ loại chất liệu từ rẻ đến đắt như trúc, gỗ, ngà voi, ngọc, sứ, vân vân...

Phó Vân anh chỉ chọn một cây bằng trúc.

Phó tứ lão gia không biết mấy về giấy bút, không nói nhiều, bảo tiểu nhị lấy hết các loại bút lông, từ mềm đến cứng, mỗi loại một chiếc, giấy cũng mua mấy trăm trang mỗi loại.

Phó Vân anh nghĩ ngợi một lúc rồi cũng không từ chối, dù sao thì ân tình nợ cũng đã nợ rồi, sau này nàng trưởng thành nhất định sẽ báo đáp cho tứ thúc.

Cuối cùng là chọn mực, mực thỏi cũng nhiều loại. Mực tốt chất mịn, trơn, màu đen, âm thanh trong trẻo. Mực mịn tức là không có tạp chất, mực phải trơn thì viết ra nét mới liền mạch, không bị nặng tay, màu mực phải đen, không lẫn màu nào khác, còn âm thanh là khi thỏi mực đập vào nhau phải phát là tiếng keng keng trong trẻo, như thế mới là một thỏi mực tốt, không có tạp chất.

Chủ tiệm ban đầu coi thường Phó Vân anh, tưởng rằng vị tiểu thư này của Phó gia coi giấy bút là đồ chơi nên đòi người lớn mua cho

mình, định nhân cơ hội làm ăn, lấy ra mấy thỏi mực tầm thường nhưng lại giới thiệu như thể đây là loại thượng hạng, được dùng trong cung, có pha thêm hương liệu, đảm bảo viết ra chữ sẽ đẹp, mỗi thỏi giá mấy lượng bạc...

Phó Vân anh ngẩng đầu nhìn chủ tiệm, cười đầy ẩn ý.

Chủ tiệm thấy vậy cũng chợt dạ, thầm nghĩ: Sao mình lại sợ một đứa bé gái cơ chứ? Nhưng rồi dù không biết tại sao nhưng không còn ý định ban đầu nữa, thật thà hơn hẳn, giới thiệu với Phó tứ lão gia mấy thỏi mực thường dùng.

Xong xuôi, chủ tiệm tiễn hai chú cháu họ ra ngoài, "Quan nhân cứ về nhà là được, chiều nay chúng tôi sẽ mang đồ đến tận nhà."

Lời tác giả:

"Thanh luật vỡ lòng" là sách vỡ lòng được biên soạn dưới triều nhà Thanh

Chương 11: Chân giò hầm mật

Hai chú cháu quay lại thuyền đi về phố Đông Đại.

Chợ vẫn còn đông đúc náo nhiệt, thuyền nhỏ len lỏi giữa những thuyền hàng, đội sóng trở về.

Gần cập bờ, Phó tứ lão gia bỗng ngạc nhiên kêu một tiếng rồi chỉ vào một chiếc thuyền phía đối diện, "Đó là thuyền của đại phòng."

Khoảng cách giữa hai chiếc thuyền dần ngắn lại, từ bên này có thể nghe thấy tiếng nói vọng ra từ thuyền bên kia.

Phó tứ lão gia cau mày. Chiếc thuyền đối diện rung chuyển, có vẻ như người trên đó đang tranh cãi.

"Rầm!", tiếng động vang lên chát chúa, dường như là tiếng lật bàn. Thuyền đối diện ngừng lại, có người vén rèm nổi giận đi ra.

Đó là một người đàn ông trung niên tầm hơn bốn mươi tuổi đầu đội mũ dạ, trên người mặc trường bào bằng lụa Sơn Đông, chòm râu đã lấm tẩm hoa râm, quay đầu lại cười lạnh, nói với người trong khoang thuyền: "Cháu giờ thì giỏi rồi, là người học hành đỗ đạt, là ông nọ bà kia, dám người già chúng ta nào dám động vào, nhưng cháu đừng có quên năm ấy làm sao mẹ cháu mới nuôi nổi cháu lớn đến chừng này!"

Nhà dò không dám lên tiếng.

Phó tứ lão gia vốn định ra nói mấy câu với người trung kiên kia nhưng nghe thấy thế cũng vội quay về khoang thuyền nhà mình, nhìn mặt với Phó Vân anh rồi nhắc nhà dò, "đi thôi."

Tiếng mái chèo lại bì bõm vang lên, thuyền nhỏ lại phóng trên mặt nước.

Khi hai thuyền lướt qua nhau, họ nghe thấy người trên thuyền kia nói, "Tam thúc, cháu không đồng ý."

Tiếng nói trầm ấm, giọng điệu ôn hòa nhưng vẫn quả quyết và dứt khoát.

Người đàn ông trung niên hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Tới lúc về gặp mẹ cháu, cháu còn dám nói thế không?"

không nghe thấy người bên trong thuyền sẽ trả lời thế nào.

Gió Bắc thổi qua, tốc lên một góc rèm, lộ ra một dáng người mảnh khảnh đứng trong khoang thuyền, hai tay chấp lại, đôi mắt vẫn hướng về phía mặt sông như đang ngắm tuyết rơi.

Trong chớp mắt, Phó Vân anh không kịp nhìn kỹ tướng mạo của người con trai kia, chỉ cảm thấy trước mắt như hiện lên một quầng sáng trong như băng tuyết.

Dẫu chỉ thoáng qua trong giây lát nhưng nàng đã nhìn thấy vài đường nét trên khuôn mặt người nọ, thật sự là mặt mày như họa.

Nếu nàng không nhầm, người trên thuyền là một mỹ nam.

Nàng cúi đầu chỉnh lại chiếc vòng vàng trên cổ tay đã lộ ra ngoài tay áo, thoáng nghĩ, giọng nói đã hay đến thế, vẻ ngoài phải đẹp đến thế nào mới phù hợp đây.

Về tới Phó gia, chính viện đang tràn ngập tiếng nói cười.

Phó Nguyệt và Phó Quế không biết vì sao đã lại làm hòa với nha, hai chị em ngồi trên sập chơi đàn dây, mấy nha hoàn đứng xung quanh chỉ dẫn.

Hai thiếu gia Phó Vân Khải và Phó Vân Thái đang chơi đánh đáo. Phó Vân Khải thắng ít thua nhiều nên bực bội cởi áo khoác, tựa vào bên sập, chăm chú theo dõi từng động tác của Phó Vân Thái.

Lão thái thái quan tâm Phó tứ lão gia, hỏi chuyện ông ra ngoài làm ăn thì ăn uống ngủ nghỉ như thế nào.

Phó Vân anh bảo nha hoàn mang đồ chơi mua từ chợ về ra, tặng cho các anh chị.

Quà giống nhau, không có gì phải so bì tranh giành, Phó Nguyệt và Phó Quế mỗi người cầm một phần, cười cảm ơn nàng, rủ nàng chơi cùng.

Nàng chưa kịp từ chối, đại nha hoàn của lão thái thái là Phu Nhi đã bế nàng lên sập rồi xoa đầu nàng.

Phu Nhi là con gái nhà nông, người khỏe mạnh nên bế nàng cũng không có gì khó khăn.

Phó Vân anh cầm lấy dây lụa, đan mấy lần đã làm được mấy kiểu phức tạp.

"Đây là kiểu gì thế? Sao tỳ chưa thấy bao giờ?" Phó Quế thấy thế liền phẫn khích, giật lấy dây lụa, vòng vào cổ tay mình, "anh tỳ nhi, muội mau dạy tỳ làm thế nào đi!"

Phó Nguyệt nhẹ nhàng: "Quế tỳ nhi, đợi anh tỳ nhi chơi xong lại dạy muội được không? Để muội ấy chơi thêm một lúc nữa rồi sẽ lại đến lượt muội mà."

Phó Quế tối mặt.

Phó Vân anh không nói lời nào, hai chị em họ này đúng là oan gia, lúc trước thì tay nắm tay cười cười nói nói, lúc sau thì mặt đỏ tía tai không nói không rằng.

Nàng từ lâu đã quên cách làm bạn với mấy cô bé mười một mười hai tuổi, nghĩ ngợi một lúc rồi bám lấy thành sập trèo xuống.

Sập này không có chỗ để chân, nàng cố mấy lần đôi chân nhỏ mới chạm đất an toàn.

Mấy nha hoàn bên cạnh cười khúc khích, trông ngũ tiểu thư lật đật bò xuống sập trông đáng yêu quá mà!

Phó Vân anh muốn quay về viện của mình. Khi mua giấy bút và mực viết cho nàng, Phó tứ lão gia cũng đồng ý sẽ không can thiệp vào chuyện học hành của nàng, nhưng cũng không nói nàng có thể đi học đường học như các thiếu gia.

Đầu tiên nàng cần biểu hiện sao cho thật không giống bình thường, vậy mới có thể có cơ hội. Kiếp trước nàng chỉ học đến khi biết chữ rồi hoàn toàn từ bỏ nên nàng cũng chỉ có thể đọc hiểu thư từ chú tri thức trong sách vở nàng đã quên hết từ lâu. Thời gian sẽ chẳng đợi ai cả, nàng cần phải tranh thủ ôn lại kiến thức, nhanh chóng đuổi kịp mấy vị thiếu gia trong nhà rồi từ từ vượt qua bọn họ.

Lão thái thái vẫn đang nắm tay Phó tứ lão gia hỏi cái này cái khác thì trong viện vang lên tiếng cười nói của Lư thị.

Lư thị đi vào, theo sau là một đám nha hoàn bà tử, bên cạnh là Hàn thị và Phó tam thẩm. Đã đến giờ ăn trưa, Lư thị tới hỏi lão thái thái bữa trưa hôm nay bà muốn ăn vịt hầm hay canh xương.

Phó Vân anh cũng cùng ăn với người trong nhà.

Phó tam thúc đã về, Phó tứ lão gia sai người bày rượu, hai anh em ngồi bên ngoài phòng, vừa ăn vừa uống rượu, lại vừa bàn chuyện làm ăn.

Lão thái thái và các cháu nội ăn ở một gian khác, các con dâu mỗi người ngồi trên một chiếc ghế cạnh con mình, giúp con gắp đồ ăn.

An được nửa bữa cơm, phía ngoài có tiếng bước chân gấp gáp, Vương thúc từ ngoài chạy vào, hỗn hển: "Quan nhân, bên đại phòng lại có chuyện gì rồi, tam lão gia mời đại diện các chi qua bên đó nói chuyện."

Tam lão gia của đại phòng là tộc trưởng hiện giờ của Phó gia.

Tộc trưởng cho mời, là chuyện lớn.

Phó tứ lão gia và Phó tam thúc nhìn nhau rồi đặt chén rượu xuống.

Vương thúc lại tiếp: "Lần này chắc phải có chuyện lớn, bên đó nói mỗi chi có bao nhiêu anh em thì phải từng ấy người qua, nếu không ở nhà thì phải cử con trai hoặc cháu trai đi thay, không ai được phép vắng mặt. Hình như là việc gấp nên bên kia giục già nôn lắm, quan nhân mau đi thôi ạ."

"Lần này là để bầu tộc lão à?" Phó tam thúc vẫn ngỡ ngác, chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Chuyện trong tộc bình thường là do các tộc lão bàn bạc và quyết định. Tộc lão là những người đức cao vọng trọng trong tộc một khi đã được chọn, sẽ không thay đổi, trừ phi người đó làm gì quá đáng lắm khiến mọi người không thể chấp nhận được. Chỉ khi người đời trước mất đi mới có người đời sau thay thế, trở thành tộc lão mới.

Tết đến là thời điểm mọi người làm ăn bên ngoài đều trở về nhà nên những việc quan trọng trong tộc đều được bàn bạc vào dịp này.

Phó tứ lão gia lông mày khẽ nhíu lại, nhìn về phía gian bên cạnh.

Phó Vân Khải đang gặm một miếng chân giò hầm mật, miệng bóng nhẫy mỡ, nước xương chảy xuống tong tồng.

Phó Vân anh giật giật ống tay áo Phó Vân Khải, "Cửu ca, tứ thúc nhìn huynh kìa, mau đi rửa mặt chải đầu, sửa soạn đi thôi."

Trong miệng vẫn còn ngậm miếng thịt, Phó Vân Khải ngơ ngác, "Cái gì cơ?"

Phó Vân anh chậm chậm nói: "Vương thúc vừa nói đó thôi, không ai được vắng mặt, cha không còn nữa thì huynh phải đi chứ."

Lư thị cũng hiểu ra, nhanh chóng lệnh cho nha hoàn đi múc nước giúp Phó Vân Khải rửa tay rửa mặt.

Phó Vân Khải suýt nghẹn miếng thịt trong cổ họng, nuốt nước miếng đánh ực một tiếng, "Con không đi!"

Lư thị đứng lên kéo hăn dậy, cười an ủi: "Khải ca nhi ngoan, không có việc gì đâu, con đi theo hai thúc thúc con, đừng sợ."

Phó Vân Khải run rẩy, tránh thoát khỏi tay Lư thị, chui vào lòng lão thái thái, "Nãi nãi, con muốn ăn cơ... Người đừng bắt con đi."

Lão thái thái vỗ về mặt cháu trai, cao giọng nói: "Lão tứ, hai đứa con đi là được rồi, Khải ca nhi còn nhỏ, Tết nhất đến nơi, đừng làm nó sợ."

Khuôn mặt Phó tứ gia lộ ra vẻ khó xử.

Trong tộc, nhà nào càng nhiều anh em thì lại càng có thế, người khác nhìn không dám chèn ép, phân chia tài sản cũng sẽ có lợi. Nếu phòng nào không có con thừa tự thì đất đai tổ tiên để lại cũng bị dòng họ thu về. Ông nhận con thừa tự cho Phó lão đại cũng chính là vì muốn giữ lại được phần gia sản của dòng họ nằm dưới danh nghĩa của Phó lão đại, dù ít dù nhiều nhưng cũng không thể để cho người khác cướp đi. một cái núi hoang cũng còn có thể có quặng ngọc nữa là!

Ông có thể cho Khải ca nhi vị trí con thừa tự của Phó lão đại nhưng muốn người trong tộc thực sự nhìn nhận, đứa trẻ này phải tự cố gắng.

Đưa Khải ca nhi đi nghe người lớn trong tộc bàn bạc chuyện quan trọng là để nó có cơ hội học hỏi.

Đáng tiếc, Khải ca nhi bị nuông chiều... Bắt ép nó đi, không biết chừng nó sẽ khóc lóc ầm ĩ trước mặt người lớn trong tộc, thế thì còn biết để mặt vào đâu.

Phó tứ lão gia mặt mày nhăn nhó, ánh mắt chột quét đến Phó Vân anh đang ngồi ngay ngắn bên cạnh.

Phó Vân Khải chỉ biết làm nũng, chỉ thiếu nước chui tọt vào trong ống tay áo của lão thái thái. anh tử nhi lại tỉnh táo hiểu chuyện, không cần ông nói cũng hiểu ông định mang Khải ca nhi đi từ đường trong tộc.

Phó tứ lão gia vẫy tay với cháu gái, "anh tử nhi, con đi vậy."

Phụ nữ trên bàn ngơ ngác.

Hàn thị bỗng giật mình, "Thế này..."

"Mẹ, con đi với tứ thúc ra ngoài một chuyến, không có vấn đề gì đâu ạ." Trong khi bà nội và các thím vẫn đang nghĩ ngợi, Phó Vân anh chậm rãi đứng dậy, nhắc nha hoàn mau đi theo mình rồi đi ra ngoài.

Chờ nàng đi tới, Phó tứ lão gia nắm tay nàng, "Cũng chẳng còn cách nào, trong tộc cũng có người đi làm ăn buôn bán, quanh năm suốt tháng không ở nhà, nương tử nhà bọn họ có thể thay mặt chồng mình, chỉ có điều không thể bước vào từ đường. Qua bên đó con ngồi cùng với họ ở phòng bên cạnh, nếu con sợ thì gọi Vương thúc đưa con về là được."

Phó Vân anh gật đầu, "Tứ thúc, con hiểu rồi ạ."

Phó lão đại mất rồi, cửu ca Phó Vân Khải chẳng có tác dụng gì, nàng thay mặt đại phòng tham dự. Con gái nếu không có việc

gì thì không thể bước vào từ đường, nàng sẽ cùng với các bà các thím trong tộc ngồi phòng bên cạnh nghe bàn bạc.

Phó tứ lão gia chẳng phải mong muốn từ nay nàng sẽ thay thế Phó Vân Khải, đưa nàng đi từ đường chỉ là để nói nhà Phó lão đại vẫn còn con cái, đề phòng người trong tộc nói ra nói vào mà thôi.

Nàng đồng ý trở thành vật trang trí (bù nhìn), việc gì cũng phải có trình tự của nó, sao có thể một lần là xong. Hôm nay coi như là bước đi đầu tiên của việc xây dựng lòng tin, đi lần này có lợi cho việc về sau nàng xin phép Phó tứ lão gia cho nàng đi học đường học hành. Phó tam thúc lúc nào cũng nghe lời em trai mình là Phó tứ lão gia, không bao giờ phản đối quyết định của em trai. Ngoài viện đang tuyết lớn, mấy gã sai vặt bung dù cho ba chú cháu đi bộ về phía từ đường.

Dọc đường đi, bọn họ gặp thêm vài người Phó gia khác. Mọi người chào hỏi nhau rồi khẽ bàn luận không biết vì sao lại triệu tập đàn ông trong tộc gấp như thế, có người đoán là bầu tộc lão, có người lại đoán là để chia quà cuối năm.

Phó Vân anh đi sát vào Phó tứ lão gia, nàng nhỏ người lại không nói tiếng nào nên cũng có rất ít người để ý tới nàng.

Khi gần đến từ đường, một bóng người nhỏ gầy từ trong hẻm đi ra, bước tới trước mặt Phó tứ lão gia, "Tứ lão gia, lão thái thái nhà chúng ta mời ngài qua đó nói chuyện."

Phó tứ lão gia nhận ra người đó nên dừng bước, "Trần lão thái thái muốn gặp ta sao?"

Người nọ gật đầu.

Phó tứ lão gia trầm ngâm một lát rồi quay qua nói với Phó tam thúc: "Huỳnh tới từ đường trước nhé, chút nữa đệ tới ngay."

"À, được." Phó tam thúc không hỏi nhiều, đi tiếp với những người khác.

Phó tứ lão gia cúi xuống nói với Phó Vân anh, "Đây là người của đại phòng, Trần lão thái thái là mẹ của nhị thiếu gia."

Bọn họ đi theo gã sai vặt vào tòa nhà bề thế nhất phố Đông Đại.

Trời đang rét đậm, trong viện của đại phòng lại xanh ngắt một màu, theo hành lang đi sâu vào phía trong, nơi đình viện sâu thẳm là một rừng trúc đang lay động theo gió tạo ra tiếng sần sạt tựa mưa rơi.

Gã sai vặt dừng lại trước một cánh cửa, "Tứ lão gia chờ một lát, tiểu nhân đi vào báo một tiếng."

Phó tứ lão gia cười gật đầu.

Đợi một lát, người vẫn chưa thấy quay lại.

Phó tứ lão gia chỉ vào rừng trúc phía sau, khẽ nói: "anh tỳ nhi, con nhìn rừng trúc này xem, tất cả đều được chuyển từ phủ Trường Sa tới trồng ở đây, Trần lão thái thái là người phủ Trường Sa."

Phó Vân anh khẽ à lên một tiếng, nàng không có mấy hứng thú với trúc.

Phó tứ lão gia nhìn xung quanh, định tìm người hầu nào đó để hỏi. Nhìn một vòng, ông bỗng giật mình: "Nhị thiếu gia!"

Mặt tràn đầy hưng phấn, ông kéo tay Phó Vân anh đi xuống thềm đá điểm rêu.

Trong viện yên ắng, một mảnh rừng trúc tỏa bóng xuống mặt hồ tạo thành một khoảng đen lạnh lẽo.

Tới khi lại gần, Phó Vân anh mới nhận ra hóa ra có người đang đứng bên bờ hồ. Đó là một thanh niên trẻ tuổi mặt mày tuấn tú, đường

nét rõ ràng, có phong phạm của người đọc sách, trên người mặc một bộ quần áo lụa màu trắng tay áp rộng, đầu không mang nho khăn, chỉ dùng khăn lược vấn tóc [1].

[1] Nho khăn là mảnh vải quấn quanh búi tóc, ở đây nhị thiếu gia ở nhà nên không dùng khăn này, chỉ dùng một tấm lược để cố định búi tóc. Tác giả giải thích thêm ở cuối Chương 13.

Tuyết đã phủ kín vai y, chắc hẳn y đã đứng dưới tuyết khá lâu.

Phó Vân anh ngẩng đầu nhìn thật kỹ người thanh niên này, thấy khuôn mặt y ôn hòa, thanh cao, đôi mắt lại thâm thúy sắc bén, ánh mắt rất sáng như ẩn chứa báu vật.

Phó tứ lão gia hơi lúng túng, đến thờ cũng cố thờ nhẹ lại, cố gắng kìm nén sự phấn khích của bản thân, dắt tay Phó Vân anh đi nhanh về phía đó, lên tiếng: "Vân Chương đang thưởng tuyết sao?"

Người thanh niên đang trầm tư kia bỗng như bừng tỉnh, hơi hơi gật đầu, tiếng nói nhu hòa như dòng nước mùa xuân, "Tứ thúc."

Phó Vân anh chớp mắt, giọng nói trong trẻo mà không mất đi khí thế này rất quen, là người tranh cãi với Phó Tam lão gia trên chiếc thuyền ở chợ tết.

Đây chính là kỳ tài ngút trời đã đỡ cử nhân từ thuở thiếu niên Phó Vân Chương? Chính là nhị thiếu gia đã dùng công danh vực dậy toàn bộ gia nghiệp của đại phòng ấy ư?

Chương 12: Khoai lang nướng

Danh tiếng của nhị thiếu gia Phó Vân Chương như sấm bên tai.

Hồi còn chưa về tới huyện Hoàng Châu, Phó Vân anh đã nghe Vương thúc và Phó tứ lão gia nói về nhị thiếu gia. Sau khi về Phó gia, số lần nghe thấy người khác nhắc đến nhị thiếu gia cũng nhiều hơn. Người Phó gia trên phố Đông đại đều sùng bái nhị thiếu gia. Ở huyện Hoàng Châu này, y là đại tài tử nổi tiếng khắp gần xa. Đến nông hộ tới đây họp chợ cũng biết nhị thiếu gia của Phó gia là cử nhân lão gia trẻ tuổi nhất huyện.

Nghe danh không bằng gặp mặt, Phó Văn Chương như hạc giữa bầy gà [1], khí chất nho nhã thanh cao, anh tuấn, không kém gì danh tiếng bên ngoài của y.

[1] Ý là nổi bật, ngoài ra đặt vào bối cảnh của truyện còn là sự cảm thán của tác giả rằng cái sự "gà" của những người xung quanh làm nổi bật lên chất "hạc" của Phó Văn Chương.

Là con người, ai cũng lòng yêu cái đẹp, trên quan trường cũng thế. Người đọc sách nếu như có vẻ ngoài đẹp đẽ thì khi thi đình sẽ dễ được Hoàng Thượng ưu ái hơn người khác. Thôi Nam Hiên năm đó đỗ Thám hoa nhưng nghe trong tiệc mừng, tiên đế thấy hấn phong độ phóng khoáng tựa người trời liền đặc cách phong quan cho hấn, bỏ quên Trạng nguyên Diêu Văn Đạt già nua, thế nên về sau quan hệ giữa Diêu Văn Đạt và Thôi Nam Hiên không tốt cũng là dễ hiểu.

Phó Vân Chương tuổi còn trẻ như thế, phong tư lại xuất chúng, nếu như y có thể vào kinh tham gia thi đình, nhất định cũng sẽ có thể thành danh.

Cả đời Phó tứ lão gia sùng kính người đọc sách, Phó Vân Chương tuy rơi vào hàng con cháu nhưng ông lại ít khi gọi thẳng tên Phó Vân Chương, mỗi lần nhắc tới y là lại gọi "Cử nhân lão gia" hoặc là "Nhị thiếu gia". Giờ ông tươi cười, giục Phó Vân anh, "anh tử nhi, đây là nhị ca ca của con, con mau chào đi."

Phó Vân anh sửng người một chút, ba chữ nhị ca ca thật sự nói không nổi, đành phải kêu hai tiếng: "Nhị ca."

Ánh mắt Phó Vân Chương nhẹ lướt qua nàng, mi mắt rũ xuống, khóe miệng lại hơi cong lên như thể đang cười, giống như mặt hồ tháng ba gợn sóng.

Phó Vân anh không chắc y rốt cuộc có cười hay không, mắt cũng cong lên, lễ phép mỉm cười đáp lại.

Tối hôm trước nàng vừa lấy Phó Vân Chương ra hù dọa cửu ca Phó Vân Khải, ngày hôm sau đã gặp ngay vị nhị thiếu gia này, nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy thú vị.

Phó Văn Chương đưa năm tay lên miệng, khẽ khàng ho một tiếng.

Phó tứ lão gia nghe thấy thì quan tâm nói: "Trời rét, đừng để bị lạnh, sức khỏe cháu không tốt, vào nhà sớm một chút."

Phó Vân Chương hơi hơi mỉm cười.

Lúc này, gã sai vặt biến mất khi nãy của đại phòng mới tìm đến, chấp tay thi lễ nói: "Tứ lão gia, lão thái thái mời ngài qua."

nói xong, hấn lại cúi đầu vái chào Phó Vân Chương, "Nhị thiếu gia, lão thái thái cũng gọi ngài vào cùng."

Phó Vân Chương hơi nhìn xuống, không nói gì, sắc mặt hơi tối lại.

Gã sai vặt đi tới cạnh Phó tứ lão gia, nói nhỏ mấy câu vào tai ông, Phó tứ lão gia cũng giật mình, nhìn Phó Vân anh áy náy.

"Tứ thúc, con đợi người ngoài mái hiên." Phó Vân anh ngẩng đầu, giật giật tay áo Phó tứ lão gia, khẽ nói.

Nàng loáng thoáng nghe gã sai vặt nói đến hai chữ "đền thờ", mà tộc trưởng Phó tam lão gia lại triệu tập người trong tộc đến họp bàn, rất có thể là để nói về chuyện triều đình tặng biển tiết liệt.

Phó gia muốn lập đền thờ trình tiết cho phụ nữ ở giá trong tộc, Trần lão thái thái lại tìm Phó tứ lão gia ngay trước buổi họp bàn, chắc hẳn là muốn nhờ ông góp thêm tiếng nói.

Sau khi chồng bị bệnh mà chết, Trần lão thái thái luôn ăn mặc giản dị, không dùng trang sức phấn son, đóng cửa ở trong viện, không ra ngoài, ngâm đắng nuốt cay nuôi lớn đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ Phó Vân Chương, cho y đọc sách đi thi. Giờ Phó Vân Chương là cử nhân số một số hai trong huyện, tiếng nói có khi còn có trọng lượng hơn cả các bậc bô lão trong huyện. Dòng họ xin quan trên lập đền thờ trình tiết cho Trần lão thái thái cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Thân phận, địa vị, tiền tài, Phó Vân Chương đều có cả, chỉ tiếc y còn trẻ quá, không đủ khiến người ta kính phục. Trần lão thái thái muốn trợ giúp con trai. hiện tại, Phó tứ lão gia đương nhiên là người khôn khéo, có thực lực nhất ở thế hệ của ông, trong tương lai ông rất có thể sẽ trở thành tộc lão nên Trần lão thái thái quyết định tìm ông.

Xác định vấn đề một cách nhanh chóng, Phó Vân anh lẩn cấn trong lòng, cái thứ đền thờ trình tiết này thật nực cười, phụ nữ có muốn tái giá hay không là do họ tự lựa chọn. Nếu nàng có thể đại diện đại phòng đưa ra ý kiến, chắc chắn nàng sẽ phản đối.

"Tứ thúc, người đi từ đường trước đi." Phó Vân Chương nhẹ nhàng phủi tuyết trên vai áo. "Cháu sẽ đi gặp mẹ cháu."

Nếu như không tìm thấy Hàn thị và Phó Vân anh, Phó tứ lão gia cũng không phản đối chuyện trong tộc xin lập đền thờ trình tiết. Nhưng giờ Tiểu Ngô thị đã thủ tiết cho Phó lão đại mấy năm, giờ đền

thờ trình tiết lập ra lại không có phần Tiểu Ngô thị, ông không muốn dây dưa vào chuyện này, do dự, "Giờ ta đi thì phía đại tẩu tẩu..."

Gã sai vặt há miệng định nói gì nhưng Phó Vân Chương đã nhìn hắt một cái, hắt liền cúi đầu, yên lặng lui sang một bên.

Phó Vân Chương khoát tay thành tư thế mời, "Tứ thúc, mời người."

Phó tứ lão gia thờ phào nhẹ nhõm, dặt tay Phó Vân anh đi ra. nói thật, Trần lão thái thái rất cố chấp nên nói chuyện với người chị dâu này còn mệt mỏi hơn so với việc đối phó với loại người lơ lửng mềm mại nhưng bà lại là quả phụ ở giá nhiều năm, con trai lại có năng lực, không thể nào từ chối, động tác này của nhị thiếu gia đã giúp ông giải vây.

Trong từ đường đang nhộn nhạo, thi thoảng lại có tiếng tộc trưởng Phó tam lão gia quát ép con cái nhà ai đó phải trật tự.

Phó tứ lão gia đứng bên ngoài nghe ngóng một chốc rồi tự đưa Phó Vân anh tới phòng bên cạnh.

Trong phòng có đốt chậu than để sưởi ấm, các chị em dâu có chồng đã chết hoặc đi làm ăn không ở nhà đang quây quanh chậu than bàn bạc rôm rả, nhìn thấy Phó Vân anh liền xúm lại hỏi thăm.

Phụ nữ trong tộc hơn nửa là người nhà quê, giọng nặng tiếng địa phương.

Phó Vân anh dựa theo bối phận đi chào một lượt, họ đều là bề trên của nàng, những người cùng thế hệ với cha chú nàng thì gọi là "thẩm thẩm", cùng thế hệ với ông nội nàng thì gọi là "thái bà".

Họ cũng thương nàng tuổi còn nhỏ mà đã mất cha. Hơn nữa, tuy nàng còn nhỏ nhưng bạo dạn không hoang mang, sợ sệt nên càng thích nàng hơn.

Thập bát phẩm dùng que gắp than đống lớn than phía trên trong chậu ra, lấy lên một củ khoai lang nướng bóc cho nàng ăn, "Trời lạnh lắm đấy, ăn một chút cho ấm người."

Phó Vân anh cảm ơn thập bát phẩm. Khoai lang nướng chín nục vừa thơm vừa mềm, vừa nóng vừa ngọt, nàng mở miệng nhóp nhép ăn, tự nhiên lại nghĩ đến lần đầu ăn khoai nướng kiếp trước.

Khoai lang được vào Trung Nguyên từ Tây Dương, ban đầu chỉ có quân Vệ Sở ở biên giới ăn. Sau này, do khoai lang dễ trồng, sản lượng lớn nên dần dần được đưa vào tới tận kinh sư. Thôi Nam Hiên đã từng đệ tấu chương lên triều đình, đưa ra kiến nghị để quan phủ cấp giống miễn phí cho dân để mở rộng trồng trọt loại lương thực nhưng đề nghị này bị bác bỏ. Thủ phụ hồi ấy là Trương Trinh, người Chiết Giang, còn Thẩm Giới Khê vẫn là người ít kinh nghiệm nhất trong nội các, Trương Trinh và Thẩm Giới Khê vốn bất đồng ý kiến, Trương đảng và Thẩm đảng cũng như nước với lửa nên mỗi khi Thẩm đảng dâng sớ đề nghị cái gì, không cần biết đúng sai, đại thần Trương đảng sẽ đồng loạt phản đối.

Mẹ Thôi Nam Hiên cũng giống Trần lão thái thái, là người ở giá nuôi con. Sau khi hắc đở Thám hoa, để biểu dương sự trung trinh của Thôi mẫu, Thôi gia xin lập đền thờ trinh tiết và được quan phủ đồng ý. Cả tộc Thôi thị vô cùng hãnh diện, phân ra hai trăm mẫu đất màu mỡ nhất từ tài sản chung của dòng họ để mỗi tháng cấp tiền cấp gạo nuôi dưỡng cô nhi quả phụ trong tộc. Đây vốn là một chuyện tốt nhưng cuối cùng lại tạo thành sự bất hạnh của nhiều người khác. Trong vòng hai năm sau, nơi ấy có thêm mấy chục trường hợp tuấn tiết vì chồng, trong đó hơn một nửa là bị cha mẹ chồng hoặc người trong họ tộc bắt ép.

Để "làm vẻ vang" dòng họ, nhiều cô gái trẻ trung chưa chồng cũng vâng lời cha mẹ ruột mà treo cổ tự sát. Vị hôn phu của họ bị bệnh mà chết, là hôn thê, dù chưa cưới hỏi nhưng họ cũng phải thủ tiết.

Phó Vân anh không biết liệu Thôi Nam Hiên có từng hối hận vì chuyện xin lập đền thờ trình tiết cho mẹ hấn hay không, chỉ biết hấn chưa từng viết thư về quê khuyên răn người trong tộc. Phụ nữ trong tộc trung trinh cương liệt như vậy có lợi cho danh tiếng của Thôi gia. Đối với hấn, tiền đồ quan trọng hơn tất cả, dòng họ giúp đỡ hấn cũng là lẽ đương nhiên, chết thì cũng chỉ là mấy người họ hàng xa, hấn cũng chẳng mấy để tâm.

Đàn ông trên đời này đều vậy cả, Phó gia nay có một Phó Vân Chương, Phó gia liền vội vàng muốn gây dựng danh tiếng cho hấn.

Ở phòng bên, phụ nữ trong tộc vây quanh Tô nương tử hỏi thăm việc xin lập đền thờ. Tô nương tử đưa theo một trai một gái đến nhờ cậy Phó tam lão gia, con trai bà là Tô Đồng học hành giỏi giang, đầu xuân năm sau sẽ đi thi. Bà là quả phụ, không có việc gì nhiều, nên thường nói chuyện phiếm với Phó tam thái thái, ắt có nhiều tin tức.

Tô nương tử vẫn cầm giá thêu trong tay, khẽ nói: "Tám chín phần mười là ổn rồi, chỉ cần nhị thiếu gia viết thư lên trên, thế nào cũng được phê chuẩn."

Mọi người xung quanh mắt sáng lên, khuôn mặt cũng tỏa ra vẻ tự hào.

Phó Vân anh lắc đầu than thầm, những người phụ nữ này bị mấy vị tộc lão tẩy não, nghĩ rằng trong tộc có một đền thờ trình tiết là việc vinh quang.

Dòng tộc nhà ai có đền thờ trình tiết, chuyện cưới xin con trai con gái trong tộc đó cũng thuận lợi. Họ chỉ biết có đền thờ rồi, mấy người làm quan cao cao tại thượng kia coi trọng thanh danh, nói không chừng sẽ nể Phó gia có đền thờ mà hạ thấp tiêu chuẩn để kết thông gia với Phó gia. Tuy vậy họ không biết rằng đền thờ cũng là một loại công xiềng, giam cầm phụ nữ trong tộc.

Phụ nữ trong tộc hăng hái bàn bạc đến quên cả trời đất. Bỗng phía ngoài viện vang lên tiếng chào đón, một đứa nha hoàn nhỏ tuổi kéo

kèm lên, đỡ một bà lão tóc bạc nhưng tinh thần vẫn quắc thước bước vào phòng.

Lão phu nhân trên đầu mang một đai buộc trán họa tiết phúc thọ vạn niên, thân mặc áo xanh viền nhung phối với áo khoác khuy vàng sẫm màu, trên tóc bà gần như không có trang sức chỉ có một chiếc trâm bạc đơn giản hình chữ thọ, trên tay là một chuỗi phật châu. Bà nắm tay một tiểu cô nương thanh tú bước vào phòng, nhìn quanh một lượt rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Phụ nữ trong phòng đều hơi sửng lại trong chốc lát rồi đồng loạt đứng dậy, tươi cười chào hỏi, "Lão thái thái đã tới ạ, lão thái qua đây ngồi đi ạ."

Vài người nhanh chóng bày chỗ ngồi, đưa mấy cái chậu than tới trước người lão phu nhân, những người còn lại vây xung quanh, mong muốn được đỡ bà. bước qua đó.

Phó Vân anh ngồi trên ghế nhỏ, tay cầm khoai nướng, tiếp tục ăn.

Thập bát thậm không ngồi nữa, vội vàng đứng dậy lấy lòng lão phu nhân, lại thì thầm: "Đại tẩu tử của đại phòng chưa bao giờ ra khỏi viện, sao hôm nay lại tới đây nhỉ?"

Phó Vân anh ăn xong củ khoai, lấy khăn lụa ra lau tay.

Lão phu nhân này chính là mẹ đẻ của nhị thiếu gia Trần lão thái thái sao? Thảo nào các nàng dâu Phó gia đều nhiệt tình đón tiếp bà ấy đến vậy.

Trần lão thái thái xuất hiện làm mọi người vừa mừng vừa lo, Tô nương tử vừa cười lấy lòng lão thái thái vừa ngằm liếc mắt ra hiệu cho nha hoàn.

Đứa nha hoàn kia cũng hiểu, vội ra ngoài tìm gã sai vặt để hỏi thăm xem có phải đại phòng có chuyện gì hay không.

Rất nhanh, một tin tức giật gân đã được truyền về: Nhị thiếu gia Phó Vân Chương đại nghịch bất đạo, từ chối tham gia buổi họp mặt của gia tộc hôm nay, y không đồng ý xin lập đền thờ trình tiết cho mẹ mình là Trần lão thái thái và các quả phụ khác trong tộc!

Phụ nữ trong phòng đều kinh ngạc.

Lời tác giả:

Tây Dương: Dưới triều Minh, Tây Dương là chỉ khu vực Đông Nam Á ngày nay.

Chương 13: Dương đường

Dương đường: nghĩa gốc nô m na chính là đường ngoại nhập Ở đây mình không biết chuyển ngữ sao cho phải, các bạn có thể hiểu là một loại đường quý thôi. Có chú thích của tác giả ở cuối chương.

Trong từ đường náo loạn.

Các chi của Phó gia vốn đều không quan không tước, nhị thiếu gia tuy còn trẻ tuổi nhưng đã là cử nhân, được tất thầy người Phó gia tôn trọng. Nhờ vào công danh của nhị thiếu gia, Phó gia mới có thể thịnh vượng nhưng giờ nhị thiếu gia lại là người đầu tiên phản đối việc xây đền thờ khiến tộc lão trở tay không kịp.

Sau khi Trần lão thái thái xuất hiện, mọi người càng âm ỉ.

Tộc trưởng tam lão gia cố gắng trấn an mọi người, "Đây chính là việc làm rạn vỡ tổ tông, Vân Chương làm sao có thể không đồng ý? Để ta hỏi lại nó lần nữa, có lẽ người đưa tin nghe lầm chăng?"

Trong hoàn cảnh hỗn loạn ấy, Phó tứ lão gia ra tìm Vương thúc đang đứng chờ bên hành lang, nhíu mày nói: "Xem ra hôm nay Trần lão thái thái muốn làm to chuyện, có khi còn âm ỉ đến tối. Lão đưa anh tỳ nhi về trước, ở đây lộn xộn, mọi người còn mãi tranh cãi, sợ không ai chăm sóc cho con bé." Ông khẽ than, đúng là đen đủi, lúc ra khỏi nhà còn nghĩ là tộc họ định phân chia lợi tức hoặc đồ tể nên mới đưa anh tỳ nhi đi cùng để lấy thêm một suất, ai ngờ mấy vị tộc lão lại có tính toán riêng, lời cả họ đến đây chỉ vì muốn ép nhị thiếu gia đưa ra một câu trả lời dứt khoát!

Họ hy vọng dưới sức ép của cả họ, nhị thiếu gia sẽ phải thay đổi quyết định. Phó tứ lão gia thấy mấy vị tộc lão làm vậy cũng chỉ phí

công, nhị thiếu gia đọc nhiều sách như thế, ắt hiểu biết hơn mấy vị tộc lão không biết mấy chữ này. Nếu nhị thiếu gia không đồng ý thì đừng đi xin lập cái đèn thờ gì đó nữa, dù sao quan phủ cũng sẽ chẳng giảm thuế cho nhà nào vì nhà họ nhiều quả phụ đâu.

Vương thúc đi về phía căn phòng cách vách. Nếu như bên kia đám đàn ông đang cãi cọ ầm ĩ thì bên này phụ nữ khá bình tĩnh, ít ra không có ai la hét ồn ào.

Người hầu kẻ hạ kê một chiếc ghế bành lớn đặt dưới mái hiên.

Mấy người phụ nữ đỡ Trần lão thái thái vào ngòi, rồi lại sợ bà bị lạnh liền vội vàng đặt một chậu than lớn trước mặt bà.

Khuôn mặt nghiêm túc của Trần lão thái thái lúc này lạnh như băng, quay qua cô gái mặc áo hồng váy lục bên cạnh, "đi nói cho anh con, bà già này sẽ ngồi đây chờ nó, khi nào nó tới ta mới đứng dậy."

cô gái vâng dạ rồi nhấc váy chạy đi, mấy đứa nha hoàn vội đuổi theo.

Trong phòng, ngoài Phó Vân anh ra, còn ba cô bé. Cha bọn họ đều mất sớm, mẹ họ thủ tiết không được đi, chỉ có bọn họ thay mặt chi nhà mình tới đây. Máy cô bé đều chưa lấy chồng nên những người khác không cho bọn họ ra ngoài, dặn họ phải ngồi trong phòng sưởi ấm.

Ba cô bé không hiểu hết ý nghĩa của đèn thờ trinh tiết, họ cũng không quan tâm liệu cuối cùng đèn thờ có được lập hay không, chỉ tập trung cắn hạt dưa. một người trong số họ chỉ cô gái vừa chạy đi: "Đó là Dung tử nhi của đại phòng, lão thái thái nhận nuôi từ nhà mẹ đẻ, lão thái thái thương nàng còn hơn con gái ruột ấy chứ. Mỗi tháng nàng ấy được lão thái thái thuê người may cho một bộ đồ mới, mẹ ta nói tú nương đó được mời từ phủ Tô Châu tới, mỗi bộ quần áo tận mấy quan tiền! Vải vóc thì toàn hàng hảo hạng, từ Tùng Giang, Hàng Châu, Sơn Tây, Nam Trực Lệ, còn có cả loại mua từ tàu đi biển, nghe nói hàng Tây Dương... Đúng là không tiếc tiền mà!"

Hai cô bé khác nghe thấy thế cũng tấm tắc trầm trồ đầy hâm mộ.

Vương thúc nhân dịp những người khác không để ý, rón rén tới bên rèm cửa, gọi vọng vào, "Ngũ tiểu thư, quan nhân bảo lão tới đưa tiểu thư về."

Phó Vân anh thở phào, nàng cảm thấy chán chết đi được, nãy giờ chỉ ngồi đếm than trong chậu, đếm đi đếm lại, đếm đến hoa cả mắt rồi.

Nàng chào tạm biệt mấy cô chị họ xa đến mức không biết đi bao nhiêu đường mới đến được rồi đi ra khỏi phòng.

Vương thúc bung dù, gọi nha hoàn tới rồi lặng lẽ đưa nàng rời khỏi từ đường.

Ở chỗ rẽ bỗng vang lên tiếng giày lông cao cổ đập lên nền tuyết. Gió lạnh thổi tuyết tấp vào tường viện gạch xanh, một đôi tay với những ngón tay dài trắng xanh đang vén những dây leo đã héo khô trên đó ra.

Lấp ló sau đám dây leo khô héo là một khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, mặt mày tinh xảo, văn nhã tuấn tú.

Đó là nhị thiếu gia Phó Vân Chương, y bước vào hành lang dài, từng bước đi về phía trước, dáng người vững vàng như đỉnh núi, lại ngạo nghễ như thanh tùng, dù có bước trong gió lớn những vẫn bình thản ung dung, sống lưng thẳng tắp.

Tiểu cô nương Phó Dung, người vừa chạy đi khi nãy, đang dẫn theo nha hoàn đi phía sau hẳn, vừa đi vừa trách móc: "Nhị ca ca, mẹ đã vất vả nuôi huynh trưởng thành, huynh báo đáp người như vậy sao? Mẹ khổ cực như thế, lập một cái đền thờ thì làm sao chứ? Cũng chẳng phải chúng ta chi tiền, huynh chỉ cần viết một bức thư cho tri huyện cứu cứu, cứu cứu có thể sắp xếp..."

Phó Vân anh nhìn trái nhìn phải, con đường này không có ngã rẽ, cũng chẳng có chỗ ẩn nấp, đành phải bước chậm lại, khẽ ho một tiếng.

Phó Dung cũng giật mình dừng bước, nhìn thấy nàng thì cau mày, nuốt lại những lời chưa nói hết, hừ lạnh một tiếng rồi nổi giận đùng đùng bước tiếp về phía trước.

Phó Vân Chương lắc đầu thật khẽ, ánh mắt lơ đãng lướt qua Phó Vân anh.

Người này khí chất ôn nhuận, nho nhã lễ độ nhưng khi quan sát người khác lại có chút lãnh đạm sắc bén, Phó Vân anh gật đầu với hắn, bình tĩnh gọi: "Nhị ca."

Phó Vân Chương giật mình, khẽ ừ một tiếng rồi nhanh chóng đi về phía từ đường.

anh em hai người người trước người sau đều biến mất sau góc ngoặt.

Phó Vân anh đi tiếp vào bước bỗng xoay người lại, "Quay về."

Vương thúc và nha hoàn sững người tại chỗ trong chốc lát rồi rào bước theo sau nàng.

oOo

Từ lúc Phó Vân Chương xuất hiện, mấy vị tộc lão trong từ đường càng âm ỉ hơn.

Cách một bức vách, Phó Vân anh có thể nghe thấy tộc lão đang mắng Phó Vân Chương "bất trung bất hiếu, vong ân phụ nghĩa", thậm chí còn quá đáng hơn, nói y lòng lang dạ sói, là bạch nhãn lang không biết báo ân.

Nàng cười mỉa mai. Phó gia có thể lớn mạnh như ngày hôm nay là nhờ Phó Vân Chương thi cử đoạt lấy công danh, rải đường cho người trong tộc đi tới. không biết vị tộc lão đó lấy tự tin từ chỗ nào đến mà dám mắng vị cử nhân này té tát như thế.

Xa xa lại nghe thấy tiếng mấy người phụ nữ an ủi Trần lão thái thái, Trần lão thái thái mặt mày lạnh lẽo, nhất quyết không chịu đứng dậy.

Phó Vân anh chợt hiểu ra, suýt nữa nàng đã quên mất mẹ ruột của Phó Vân Chương còn ngồi kia. Triều đại này lấy hiếu trị quốc, mấy vị tộc lão cũng không phải không có chỗ dựa, họ dựa vào chính Trần lão thái thái.

Quả cũng khó cho nhị thiếu gia, Gia Cát Khổng minh khẩu chiến quần nho vẫn còn có Lỗ Túc giúp đỡ [1], giờ đây y lại chỉ có một mình chống lại toàn bộ dòng tộc. Đến cả mẹ ruột cũng hợp tác với người ngoài ép buộc y, đạo làm con lúc này như một ngọn núi lớn đè xuống thân y, y dẫu có tài hùng biện đến đâu cũng không thể không thỏa hiệp với người mẹ đã có công sinh công dưỡng với mình.

[1] "Khổng Minh khẩu chiến quần nho" diễn ra trong bối cảnh Tào Tháo đã đánh chiếm được Kinh Châu qua đó thu tóm khoảng 2/3 lãnh thổ Trung Quốc thời bấy giờ. Mục tiêu còn lại của Tào Tháo là phần lãnh thổ phía Đông Nam sông Trường Giang. Do đó, Lưu Bị đã cử Gia Cát Lượng sang Giang Đông gặp Tôn Quyền để thuyết khách và đề nghị tạo liên minh chống lại Tào Tháo. Khi sang đất Giang Đông, Gia Cát Lượng đã gặp phải rào cản lớn đến từ các mưu sĩ của Tôn Quyền (những người đang có ý định đầu hàng Tào Tháo). Tuy nhiên, bằng khả năng hùng biện đại tài của mình, Khổng Minh đã dùng lý lẽ để phản bác những ý kiến nhu nhược của quần hùng Giang Đông. Cộng thêm sự hậu thuẫn của hai nhân vật quan trọng là Chu Du và Lỗ Túc, cuối cùng Gia Cát Lượng đã thuyết phục được Tôn Quyền đứng lên chống lại Tào Tháo. Editor không hiểu sao tác giả chỉ nhắc Lỗ Túc mà không nhắc Chu Du, Lỗ Túc chỉ nói nếu Tôn Quyền đầu hàng thì "muốn có chỗ yên để về chăng?"

nhưng cũng khá kém thuyết phục. Có lẽ điểm quan trọng ở đây là Lỗ Túc đã đưa ra ý kiến về việc tham vấn Chu Du, ý kiến của Chu Du cuối cùng mới là sự giúp đỡ mấu chốt để khẩu chiến dành chiến thắng. Có lẽ tác giả cho rằng Lỗ Túc mới là người giúp Khổng Minh, còn Chu Du chỉ là đưa ra ý kiến cá nhân mà thôi?

Nhưng ngoài dự kiến của Phó Vân anh, không biết Phó Vân Chương nói gì, khí thế của mấy vị tộc lão bỗng nhiên kém hẳn, tiếng ồn ào vọng lại từ phòng bên cạnh càng lúc càng nhỏ.

Mấy người phụ nữ cũng cảm thấy sự khác thường này, nhìn nhau nghi hoặc.

Thấy trong viện yên ắng, đám người dưới cũng không dám thờ mạnh, không khí lại càng lặng lẽ.

"Làm sao thế?" Trần lão thái thái cũng phát hiện ra vấn đề, quay sang bên hỏi Tô nương tử, "Mẹ Đồng ca nhi, cô qua bên kia xem có việc gì."

Thái độ bà nóng nảy.

Tô nương tử vâng lời, đạp tuyết tới bên hành lang, tìm một gã sai vặt để hỏi tình hình trong từ đường.

Gã sai vặt khẽ khàng trả lời: "Nhị thiếu gia nói ngài ấy sẽ không gửi thư xin tri huyện đại nhân lập đền thờ, ai dám lấy danh nghĩa của ngài ấy mà tác động vào chuyện này, ngài ấy sẽ thu lại ruộng đất của nhà ấy. Mấy vị tộc lão nghe xong không dám nói gì nữa, đồng ý với nhị thiếu gia về sau sẽ không đề cập đến chuyện đền thờ nữa."

Tô nương tử chỉ là một người phụ nữ, nào hiểu ruộng đất của Phó gia phân chia thế nào. Tuy vậy bà cũng biết ruộng đất dưới danh nghĩa của nhị thiếu gia không những được giảm thuế, còn được hưởng nhiều ưu đãi khác. Do đó sau khi nhị thiếu gia thi đỗ cử nhân, người trong tộc đua nhau hiến ruộng hiến đất, thậm chí có người còn

định biểu kho hàng, cửa hàng cho nhị thiếu gia không lấy một đồng, sẵn sàng trở thành người làm công cho nhị thiếu gia.

Nàng quay lại nói với lão thái thái những lời vừa rồi.

Trần lão thái thái nổi giận lôi đình, ngón tay bấu chặt vào tay vịn ghế bành, phẫn nộ: "Trong mắt nó còn người mẹ như ta hay không!"

Phó Dung nhíu chặt lông mày, đau lòng nói, "Mẹ, nhị ca ca cố chấp quá! thật không hiểu được rốt cuộc huynh ấy nghĩ cái gì nữa!"

Mấy người phụ nữ nhìn nhau, từ từ khuyên giải Trần lão thái thái, "Nhị thiếu gia là người thông minh, có lẽ có tính toán khác, đại tẩu từ đừng tức giận."

Tô nương tử cũng cao giọng ca ngợi: "Lão thái thái, nhị thiếu gia nhà ngài chính là sao Văn Khúc [2] giáng thế, về sau làm quan lớn, nhị thiếu gia nhất định sẽ xin cho ngài danh vị cáo mệnh, ngài không nên suy nghĩ nhiều làm gì, chờ hưởng phúc là được rồi!"

[2] Sao Văn Khúc: sao thứ tư của chòm Bắc Đẩu, sao chủ danh tiếng, công danh quan trường và văn chương thơ phú.

...

Mỗi người một câu lấy lòng, sắc mặt Trần lão thái thái mới dịu lại đôi chút.

một lát sau, gã sai vặt lại truyền lời qua rằng hôm nay không thảo luận chuyện đền thờ nữa. Nhị thiếu gia lệnh cho người hầu chuẩn bị vải tốt, bánh giày, rượu trái cây, thịt heo mới giết và dương đường để mọi người mang về. Mỗi nhà được nửa khúc vải, một bình rượu, hai hộp bánh, một cân thịt heo và một bao dương đường. Tộc trưởng cho mời các vị đi ra cửa từ đường lấy quà cuối năm, lấy rồi ai lại về nhà nấy.

Mấy vị tộc lão đều chịu thua, phụ nữ như họ còn có thể làm gì? Nghe nói có đồ mang về, mọi người đều vui mừng, như ong vỡ tổ ào về phía cửa, sợ chậm một chút thì sẽ bị người khác lấy mất phần.

Phó Dung giận tái mặt, "Như chết đói đến nơi, nhìn thấy thịt là sáng mắt lên!"

Trần lão thái thái cũng tức giận đùng đùng, run rẩy đứng dậy, phất tay áo bỏ đi.

Phó Vân anh xem hết trò vui liền đứng ngoài cửa từ đường chờ Phó tam thúc và Phó tứ lão gia.

Vậy là mọi người tới hôm nay đều có quà cuối năm mang về.

Phó tam thúc vẫn nhớ lão thái thái thích ăn dương đường, đường trong nhà đều mua ở cửa hàng trong huyện, không trắng trong ngọt lành được như dương đường nên ông nói với Phó tứ lão gia một tiếng rồi ra xếp hàng với mọi người.

Giải quyết xong chuyện đèn thờ, Phó tứ lão gia khá vui vẻ, vừa nhìn ngắm một hàng rỗng rảnh xếp trước cửa từ đường, "anh tử nhi đã ăn dương đường bao giờ chưa? Đường này chuyển từ phủ Quảng Châu tới... Chờ tam thúc con lấy được quà cuối năm, phần đường của tứ thúc cũng cho con hết."

Phó Vân anh mỉm cười.

Trước kia nàng từng tò mò, Phó Vân Chương căn bản chỉ hơn người khác là y có đọc sách, được học hành thôi, làm cách nào để chấn hưng cả một gia tộc như vậy? Y nhất định có chỗ hơn người. Quả nhiên, y không phải là chỉ là một thư sinh cổ hủ chỉ biết đắm đầu vào sách vở.

Đánh rắn phải đánh đập đầu, chuyện ruộng đất chỉ là chuyện nhỏ, y lấy ruộng đất ra uy hiếp người trong tộc mới chỉ là cảnh cáo bước đầu mà thôi. Máy vị tộc lão đều già đến mức thành tinh được rồi,

giờ đã hiểu ra y rất kiên quyết. Họ vẫn còn quan tâm đến lợi ích của bản thân, sao dám chống đối y. Đầu tiên là dùng thân phận cử nhân làm các tộc lão phải nhượng bộ, sau đó lung lạc người trong tộc, chuyển sự chú ý của họ sang quà tết, cứ thế dập tắt chuyện này. Cuối cùng chỉ còn lại mẹ y, dù sao cũng chỉ là một người phụ nữ, làm sao lay chuyển được cả dòng họ.

Vậy tại sao y lại phản đối chuyện xin lập đền thờ trình tiết cho quả phụ trong tộc như thế? Mẹ y là quả phụ... Theo lý thuyết, y cũng sẽ phải giống như những quan viên kia, một khi có chút công danh sẽ ngay lập tức đệ đơn xin cho mẹ mình mới đúng.

Quay về Phó gia, lão thái thái gọi hai đứa con vào, tỉ tê hỏi họ xem tộc trưởng gọi họ qua có việc gì.

Phó tam thúc lấy ra một bọc dương đường, cười hề hề nói, "Mẹ, con mang dương đường về cho mẹ."

Lão thái thái trừng mắt nhìn ông, không thềm trả lời, chỉ hỏi Phó tứ lão gia, "Lão tứ, con lại đây, nói chuyện chính sự đã."

Phó tam thúc mặt mày xấu hổ, nụ cười cũng đông cứng nơi khoe miệng.

Lời tác giả:

Dương đường: Dưới triều Minh, dương đường là chỉ đường Mỹ Châu, chất lượng tốt nên được ưa chuộng. Về sau trong nước (Trung Quốc) sản xuất được đường chất lượng tốt đều được gọi là dương đường.

Editor: Mỹ Châu là địa danh thuộc Quảng Châu. Dưới triều Minh, hoàng đế cho phép thương nhân châu Âu, cụ thể là Bồ Đào Nha, tới Quảng Châu với mục đích thông thương mậu dịch. Như vậy, dương đường vốn là đường trắng của phương Tây, sau TQ sản xuất trong nước được đường chất lượng tốt tương đương nhưng vẫn dùng tên đó, bán mới được giá.

Tiếp tục lời tác giả:

Ở chương trước tác giả đã quên nói về khăn lưới. Dưới triều minh, đàn ông đọc sách đều phải dùng khăn lưới, họ búi tóc, bọc lại bằng khăn lưới, sau đó quấn nho khăn hoặc đội mũ ở ngoài. Các dạng sử dụng hiện đa phần đã thất truyền.

Lúc xem phim cổ trang Hàn Quốc, ta thường xuyên nhìn thấy các đại thần đều dùng khăn lưới. Tuy nhiên, điều này chắc chắn không đúng với triều Minh vì họ chỉ dùng mình khăn lưới khi ở nhà, một khi đi ra ngoài phải sử dụng thêm nho khăn hoặc mũ, nếu không sẽ bị coi là không lịch sự.

Chương 14: Bánh dày

Bánh dày ở đây giống như mochi của Nhật, đại loại là loại bánh vỏ bằng nếp, nhân ngọt.

Mùa đông, trời rất nhanh tối. Chưa đến giờ Dậu (5h chiều), trời đã tối đen. Gió to tuyết lớn, ngoài cửa sổ thường vang lên tiếng cành khô gãy do tuyết đọng quá nhiều.

Hàn thị ngồi trước đèn dầu khâu giày, luôn miệng kể cho Phó Vân anh những chuyện hôm nay bà vừa tìm hiểu được.

Trong mấy chị em dâu, Hàn thị và Phó tam thẩm hợp nhau hơn một chút.

Phó tam thẩm và Hàn thị đều làm được việc nặng, biết trồng trọt chăn nuôi. Đến tận bây giờ, Phó tam thẩm vẫn chưa quen có người hầu kẻ hạ. Năm đó Phó gia giàu lên nhanh đến mức Phó tam thẩm cũng không kịp trở tay. Nhớ lại hồi ấy bà còn đang chân trần gieo mạ ngoài ruộng, mặt trời chiếu thẳng xuống đỉnh đầu, mồ hôi mồ kê ròn ròn trên mặt thì bỗng có rất nhiều người từ đầu thôn chạy về báo Phó tứ lão gia phát tài rồi. Bà cả người toàn bùn đất về đến nhà thì đã thấy một chiếc xe ngựa xa hoa dừng ngay trước cửa nhà mình, còn có cả vài xe lừa, chở rất nhiều đồ quý hiếm.

Phó tứ lão gia kiếm được nhiều tiền liền mua luôn con lợn béo nhất trong thôn mổ lấy thịt, làm đủ loại món ăn, hầm, nướng, chiên, xào, nấu canh, mùi thơm lan tỏa khắp cả thôn, đồ ăn nhiều đến nỗi một chiếc bàn cũng không chứa đủ, cả nhà quây quanh bếp mà ăn, mỗi người một bát lớn, ăn lấy ăn để, không ngừng đầu lên.

Phó tam thẩm làm đầu tiên được ăn nhiều thịt đến thế.

Về sau, Phó gia chuyển vào trong huyện ở, chuyển sang tòa nhà lớn, mua nha hoàn, đầu bếp, có người giữ cổng, mẹ chồng đổi thành lão thái thái, những chị em dâu trong tộc trước kia không thèm quan tâm đến họ nay khác hẳn, thường xuyên đến chơi, còn cố gắng lấy lòng lão thái thái, khen Phó Nguyệt và Phó Quế như thể tiên nữ trên trời.

Phó Vân anh bảo nha hoàn ra ngoài, khế hỏi Hàn thị: "Tam thúc biết làm nghề mộc, lúc rảnh rỗi vẫn làm giỏ tre, lồng trúc, chổi để bán, tuy không thể quá giàu có nhưng cũng kiếm được chút tiền, tam thúc và tam thẩm có vẻ như đều là người chăm chỉ, vì sao không nghĩ tới việc này ạ?"

Từ khi Phó lão đại nhất, Hàn thị một thân một mình nuôi con, lo lắng gì cũng chỉ có thể bàn bạc với Phó Vân anh. Bởi vậy, chuyện con gái mình nói chuyện như người lớn không làm bà ngạc nhiên, trẻ con nhà nghèo sớm phải gánh vác, năm đó bà cũng thế, lại nói, "Lão thái thái không cho tam thúc ra ngoài nhận việc về làm, nói là mất mặt."

Lão thái thái thấy làm nghề mộc không kiếm ra tiền, bảo Phó tam thúc đến cửa hàng giúp đỡ Phó tứ gia. Phó tam thúc không biết chữ, không biết tính toán sổ sách, còn không biết ăn nói, thật thà, chất phác không thể làm chưởng quầy, không quản lý được kho hàng, có khi làm tiểu nhị ông cũng không làm được, chỉ có thể làm mấy việc nặng và khuân vác hàng hóa.

Phó Vân anh hơi cau mày, lão thái thái không cho Phó tam thúc làm nghề mộc thì hẳn là cũng không đồng ý để con dâu dệt vải mang bán, xem ra nàng chỉ có thể tìm Phó tứ lão gia giúp đỡ. Nàng lấy que khều mỏng kêu bắc đèn, "Mẹ, mẹ con ta không thể chỉ dựa vào tứ thúc được. Con nghĩ rồi, muốn dệt vải thì phải mua khung cửi, nhà cũng ít phòng, mẹ mà dệt vải trong phòng thì lão thái thái sẽ nghe thấy tiếng khung cửi..."

"Mẹ cũng đang buồn đây! Trồng trọt không được, chăn nuôi cũng không được... Mẹ có sức mà không có cái gì làm, chỉ còn biết

dệt vải thôi." Hàn thị nhíu mày nói, bà không muốn gây xích mích với lão thái thái, nói thế nào thì lão thái thái cũng là mẹ chồng bà.

Những người đàn bà trong gia đình bình thường có thể thêu thùa may vá kiếm thêm chút tiền cho gia đình, nhưng vấn đề là ở huyện Hoàng Châu, phụ nữ nhà nào chẳng biết thêu thùa may vá, Hàn thị chỉ biết thêu mấy đóa hoa, vài nhành liễu, đồ thêu tinh xảo bà không biết làm, không thể bán cho cửa hàng, còn bán cho mấy người bán rong thì giá cả quá thấp.

Phó Vân anh lấy ra kim chỉ vải vóc mua ở chợ ra, "Mẹ, con mua kim chỉ và vải lụa. Tết này mẹ con ta không cần ra ngoài chúc tết, con ở nhà dạy mẹ làm khăn lưới, còn đơn giản hơn dệt vải. Khăn lưới thì ai cũng phải dùng cả, dễ bán hơn làm túi tiền."

Hàn thị đồng ý ngay. Hai mẹ con nói mấy chuyện nữa rồi rửa mặt mũi chân tay đi ngủ.

Đến tận lúc đã lơ mơ, Hàn thị mới nhớ ra, xoay người thắc mắc: "Đại nha, con học làm khăn lưới từ khi nào thế?"

Phó Vân anh ngáp một cái, "Thái thái nhà Vệ Sở thiên hộ dạy con..."

Thái thái nhà thiên hộ rất thích nàng, định mua nàng về làm nha hoàn. Hàn thị lại không muốn bán con làm nô tì nên không đồng ý.

Hàn thị cũng tin, ừ một tiếng rồi chỉnh lại chăn cho con gái, bảo nàng ngủ thêm một chút.

Phó Vân anh lại không ngủ được.

Nàng đã học làm khăn lưới từ kiếp trước, hồi đó Thôi Nam Hiên mới thi đỗ, nhậm chức ở Hàn Lâm Viện, chức quan cũng không cao nhưng lại phải đi giao tế xã giao, bổng lộc khi ấy của hắn chẳng đủ tiêu dùng. Sau đó nàng nghĩ ra một cách, rủ hàng xóm cùng nhau mua dây mua sợi về làm khăn lưới, làm xong mang đến cửa hàng gửi bán hộ, thế nào cũng có thêm chút tiền mua rau xanh lương

thực. Nàng làm khăn lưới rất tốt, làm được nhiều kiểu, hơn nữa còn mang danh là vợ của Thám hoa, người trong kinh tranh nhau mua, không lo không bán được hàng.

Sau này, Thôi Nam Hiên được lòng thứ phụ Thẩm Giới Khê, dần thăng quan tiến chức, trong nhà cũng trở nên dư dả, nàng không tiếp tục làm khăn lưới đem bán nữa.

oOoLúc Phó tứ lão gia trở lại phòng mình, trong phòng đã sáng đèn.

Ông đặt lên bàn một bọc dương đường, một hộp bánh dày hoa hồng.

Phó tứ lão gia chỉ bọc đường, "Giữ cho Thái ca nhi và Nguyệt tỷ nhi một phần, còn lại sáng mai mang sang cho anh tỷ nhi." Ông quay qua hỏi Lư thị, "Kẹo đậu phộng với ô mai trám lần trước ta mang từ phủ Tô Châu về đã ăn hết chưa?"

Lư thị ngồi trước bàn trang điểm, cởi khăn trùm đầu thêu hoa xuống, nói: "Quan nhân không cần lo lắng mấy chuyện này, kẹo đậu phộng hết rồi nhưng thiệp đã sai người vào trong huyện mua mấy cân sơn tra ngào đường, kẹo mạch nha, bánh in, bánh hoa quế, mỗi loại một hộp lớn, sẽ không để anh tỷ nhi bị thiệt."

Phó tứ lão gia rửa sạch chân, đi giày đi trong nhà đến phía sau Lư thị, giúp bà tháo búi tóc, chấp tay thi lễ với cái bóng trong gương của vợ mình, "Chả trách mọi người trong huyện Hoàng Châu này đều khen nàng dâu của Phó tứ lão gia là người vợ hiền! Vi phu bội phục, bội phục!"

Lư thị không nén được nụ cười trên mặt, nghe thấy tiếng mấy đứa nha hoàn cười trộm, liền xị mặt, hắng họng, liếc mắt lườm Phó tứ lão gia, "Quan nhân, thiệp phải nói với người chuyện này, chuyện lập đền thờ lần này được hay không được cũng không sao nhưng người sao không sai người đưa anh tỷ nhi về trước? Con bé vẫn là đứa trẻ con, mấy chuyện như thế không nên để nó nghe mới phải."

Phó tứ lão gia chậm rãi dạo quanh phòng một lần rồi dừng lại trước giường, chui vào chăn, nắm sát túi chườm nước nóng, ấm áp thờ ra một hơi, "Sách nói Hạng Thác bảy tuổi có thể làm thầy của Khổng thánh nhân [1]. Con bé anh tử nhi này trưởng thành sớm, dẫu chẳng thể so với thánh nhân nhưng ít ra so với Khải ca nhi và Thái ca nhi thì thông tuệ hơn. Con bé không giống Nguyệt tử nhi với Quế tử nhi, từ nhỏ đã đi theo cha mẹ, chịu bao nhiêu vất vả nên cũng hiểu chuyện sớm, suy xét mọi việc rõ ràng, ta đang định đưa con bé đi học đọc sách viết chữ với mấy đứa Khải ca nhi."

[1] Tương truyền rằng Khổng Tử từng có một cuộc đối đáp thú vị với một cậu bé thần đồng bảy tuổi tên là Hạng Thác, ngài hỏi 40 câu hỏi mà Hạng Thác trả lời được hết, ngài phải nhận xét cậu bé là "hậu sinh khả úy" là bái cậu bé làm thầy. Điển tích này dài quá nên mình chỉ nói vắn tắt, ai muốn đọc về những đối đáp này có thể google thêm.

Nghe chòng chệch bai con trai như thế, trong lòng Lư thị không vui nhưng nghe đến câu cuối cùng, bà hoảng hốt đến nỗi quên cả bực bội, "Đọc sách viết chữ? Quan nhân, anh tử nhi là con gái!"

Trong huyện cũng chưa có nhà nào bỏ tiền cho con gái đi học, đến con gái cưng của tri huyện cũng không biết chữ, nhà bọn họ cũng chẳng phải danh gia vọng tộc, cứ gì phải vậy?

Phó tứ lão gia đã quyết, không chấp nhận bàn bạc thêm, "Chuyện này đã được quyết định rồi, khi nào Tôn tiên sinh trở lại, ta sẽ tự nói với ông ấy."

Lư thị xưa nay vẫn nghe lời chòng, thấy Phó tứ lão gia đã quyết định, dẫu mày nhíu chặt nhưng không dám nói gì thêm nữa.

oOoTrong phòng chính của Phó gia, lão thái thái đại Ngô thị cũng vẫn chưa ngủ.

Phó Quế tự rót đồ nước mang tới cho Đại Ngô thị rửa mặt. Lão thái thái lớn tuổi, da khô bong tróc nên mùa đông thường bị ngứa. Phó

Quế vắt khô khăn, chà lưng cho Đại Ngô thị rồi giúp bà bôi một lớp thuốc mỡ mát lạnh chống ngứa, thế là mười đầu ngón cũng dính đầy thuốc.

Bôi thuốc xong, Đại Ngô thị gọi nha hoàn rửa tay cho Phó Quế, vuốt mặt nàng, "Quế tử nhi nhà chúng ta là hiếu thuận nhất."

Phó Quế cười ngọt ngào, nàng có một đôi mắt dài giống tam thái thái, lúc cười mắt híp lại thành một đường, nhìn vui vẻ khiến người ta cũng vui theo.

Nàng lau khô tay, lấy khung thêu, ngồi đến bên sập, cúi đầu cầm kim, "Nãi nãi, người ngủ trước đi ạ, túi tiền con thêu cho ngài còn chút nữa là xong rồi."

Đại Ngô thị nhú mày nói: "Túi tiền làm lúc nào chẳng được, Quế tử nhi ngoan, mai lại làm tiếp, đừng làm hỏng mắt."

"Con không buồn ngủ." Phó Quế đeo nhẫn thêu lên tay, cười nói, "Nãi nãi, mấy ngày nay Tô nương tử dạy bọn con thêu hạt sa, con thêu đẹp nhất, còn đẹp hơn Viện tử nhi nhà tam lão gia."

Đại Ngô thị nằm trên gối, mỉm cười: "Được, đợi con làm xong túi tiền, nãi nãi sẽ đeo mỗi ngày."

Ánh đèn càng lúc càng tối lại, Phó Quế cũng không khêu lại bắc đèn, ngồi trong bóng tối mờ mờ dùng mũi kim, cắt chỉ, vổ về túi tiền, đứng dậy rửa mặt. Nha hoàn Xương Bồ khuyên nàng, "Tiểu thư, ngài tội gì phải ganh đua với Nguyệt tử nhi..."

Mấy hôm trước, Phó Nguyệt biểu lão thái lái một túi tiền, lão thái thái khen nàng khéo tay. Phó Quế lúc ấy không nói gì nhưng đến đêm lại bảo nha hoàn chuẩn bị kim chỉ, nhất định phải tự tay thêu cho lão thái thái một chiếc túi tiền khác.

Xương Bồ hầu hạ Phó Quế từ năm mới ba bốn tuổi, hai người bên ngoài là chủ tớ, bên trong lại gần như coi nhau là chị em, cũng chỉ có

Xương Bồ mới dám nói những lời thẳng thắn, khuyên bảo Phó Quế mà không lo lắng gì. "Đây không phải là ganh đua..." Phó Quế cắn môi, "Hôm nay người cũng nhìn thấy nãi nãi đối xử với cha ta như thế nào... Tứ thúc ở nhà này nắm quyền hết thảy, cha mẹ ta lại không có bản lĩnh, chỉ khi nãi nãi thương ta, ta hiếu thuận với người, sau này mới có thể gả cho người tốt."

Từ giữa thu, tứ thím Lư thị đã bắt đầu thu xếp việc hôn nhân cho Phó Nguyệt, tứ thúc có tiền, người muốn cưới Phó Nguyệt cũng không ít, nhưng tứ thím khinh thường, muốn vị hôn phu của Nguyệt tử nhi phải là một người đọc sách. Nghe nói tứ thím vừa ý Tô Đồng.

Nàng chỉ nhỏ hơn tử tử một tuổi nhưng vẫn chưa có tới ai hỏi nàng.

Phó Quế càng nghĩ càng bực mình, đóng mạnh hộp đồ thêu.

Cha mẹ vô dụng, chỉ có thể trách nàng không may mắn. Gả chồng lại là chuyện đại sự cả đời, nàng nhất định phải tìm được một người chồng có bản lĩnh, về sau mới có thể ngẩng mặt nhìn đời.

oOoNgày hôm sau trời nắng.

Khi Phó Vân anh thức dậy, ngoài cửa sổ là một mảnh sáng chói lòa. Mặt trời đã lên cao, ánh nắng xuyên qua lớp giấy dán trên cửa sổ, chiếu vào tấm bình phong, tạo thành bóng sáng lung linh.

Phó Vân Khải, Phó Vân Thái, Phó Quế và Phó Nguyệt đều đi cùng với nha hoàn đến viện của lão thái thái đắp người tuyết, chơi ném tuyết. một lúc sau, mấy đứa trẻ trong viện đùa nào cũng quần áo xộc xệch, đầu đầy tuyết trắng, tiếng kêu, tiếng hét, tiếng cười đùa vang lên hết đợt này đến đợt khác. Nàng nói nàng sợ lạnh, không tham gia hỗn chiến với các đường huynh đường tử. Ra khỏi viện của lão thái thái, nàng đi tìm Phó tứ lão gia.

Phó tứ lão gia cũng vừa mới dậy, đang nằm nghỉ ngơi trên sập, bóc quýt ăn, một chân gác lên bàn bên cạnh. Nghe thấy nha hoàn thông

báo cháu gái tới gặp, ông vội vàng ngồi dậy, chỉnh lại quần áo, ngồi ngay ngắn chờ nàng.

Phó Vân anh đi theo A Kim vào phòng, chào hỏi Phó tứ lão gia, cảm ơn ông đã đưa đồ ăn qua cho nàng, rồi nói với ông chuyện làm khăn lưới.

Phó tứ lão gia mặt mày biến sắc, "anh tử nhi, con có chuyện gì tủi thân sao? Hay là ai nói với con điều gì không hay? Đừng sợ, nói với tứ thúc, tứ thúc giúp con xử lý!"

Lúc ông nghiêm túc không cười như vậy trông cũng hơi đáng sợ.

Nha hoàn, bà tử trong phòng đều cúi đầu, im phăng phắc.

"Mọi người trong nhà đều đối xử tốt với mẹ con con." Phó Vân anh lắc đầu, tiến lên, xắn tay áo rót một ly trà nóng cho Phó tứ lão gia, "Tứ thúc, mẹ con không chịu ngồi yên, làm việc một chút bà mới thoải mái được, thúc yên tâm, làm khăn lưới là việc nhẹ nhàng, mẹ con cũng không vất vả."

Phó tứ lão gia chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, biết trong nhà không có ai bắt nạt nàng, thở dài, "Cũng được, tứ thúc giúp con che giấu, sẽ không khiến mẹ con khó xử."

Phó Vân anh mỉm cười, "Tứ thúc, chuyện ngày hôm qua các bá bá, thúc công trong tộc bàn bạc ồn ào đến vậy, sau này còn định tiếp tục làm hay sao ạ?"

Phó tứ lão gia vỗ vỗ mép sập, ý bảo nàng ngồi, bóc một quả quýt đã được nha hoàn hơ cho nóng lên cho nàng ăn, "Vẫn chưa làm, chờ sang năm lại bàn tiếp."

Phó Vân anh trèo lên sập, đôi chân gầy yếu xếp lại ngay ngắn ở mép sập, nghiêm túc nói: "Tứ thúc, con cũng hiểu chuyện lập đền thờ."

Phó tứ lão gia dừng tay, nhìn đôi chân nhỏ của nàng. Nàng còn nhỏ như thế, ngồi trên sập mà chân không chạm đất mà nói chuyện còn nghiêm túc hơn cả người lớn, bật cười: "Tốt, con nói thử xem lập đền thờ thì sau đó sẽ như thế nào?"

"Nhà ai lập đền thờ, về sau người khác sẽ không dám gả con gái nhà họ nữa..." Phó Vân anh nhận quả quýt Phó tứ lão gia đưa, ăn từng múi một, từ từ nói, "Con ở Cam Châu cũng từng thấy đền thờ. Lý gia ở đó lập đền thờ, mọi người đều muốn cưới được tiểu thư nhà họ nhưng mà người dân xung quanh lại không ai muốn kết thân với thiếu gia nhà họ nữa, người ta nói sợ rằng gả qua đó rồi sợ con gái sẽ chịu khổ. Về sau Lý gia đành phải chọn con dâu ở nơi khác tới... Ngày đó nhà họ tổ chức lễ cưới, mẹ con sang giúp đỡ việc bếp núc, khi trở về còn nói tân nương khóc nhiều lắm, người thân của tân nương cũng khóc."

Thiếu gia Lý gia bị bệnh lao, lúc bãi đường còn bị ngất, phải nhờ đến huynh đệ thay thế hẳn làm lễ mới hoàn thành. Gia phong của Lý gia rất nghiêm, phụ nữ gả vào rồi nhất định phải thủ tiết cho người chồng đã chết cả đời, tân nương nhìn thấy chồng mình thờ hờ hững, có thể ra đi bất cứ lúc nào nên khóc chết đi sống lại.

Mấy anh em Lý gia đều phải cưới vợ từ nơi khác.

Nghe nàng nói xong, Phó lão gia khẽ cau mày lại, thầm nghĩ: Nếu Phó gia thực sự có thể xin lập đền thờ... Danh tiếng có vẻ hay ho lắm nhưng mà thực tế nào có được lợi lộc gì, tiền lập đền thờ còn phải lấy từ trong tộc... Có một cái đền thờ nằm đó, về sau mấy vị tộc lão có thể quang minh chính đại can thiệp vào chuyện hôn nhân gả cưới của các chi khác trong tộc. Nhà người ta có chồng qua đời đã là bất hạnh lắm rồi, lẽ nào người vợ còn bị ép thủ tiết hay sao?

Những phụ nữ đã có con thủ tiết đã đành, đó là người ta tử tế, người trong tộc có trách nhiệm tôn trọng, nuôi ăn nuôi uống. Nếu người ta không muốn, cũng đâu có vấn đề gì, làm quả phụ nào có phải việc thoải mái gì.

không được, cái đền thờ này không thể lập. Chuyện hôn nhân của con gái, con trai ông không đến lượt người trong tộc can thiệp!

Phó tứ lão gia quyết định thế, xoa đầu Phó Vân anh, "anh tử nhi ngoan lắm, tứ thúc có việc phải ra ngoài một chuyến, để A Kim chơi với con được không?"

Phó Vân anh nháy xuống sập, cung kính tiễn Phó tứ lão gia ra ngoài.

Nàng không đoán ra nguyên nhân Phó Vân Chương phản đối lập đền thờ nhưng nếu mục đích giống nhau thì nguyên nhân cũng không cần phải tìm hiểu làm gì. Nàng muốn tìm một người giúp đỡ Phó Vân Chương, phá vỡ cái ý định lập đền thờ, như thế thì những người thực sự được lợi sẽ là những cô con dâu yếu thế và các tiểu thư của Phó gia, trong đó bao gồm cả Hàn thị. Hơn nữa, nếu tứ thúc công khai phản đối việc lập đền thờ thì có thể gia tăng thiện cảm của vị cử nhân trẻ tuổi kia với ông.

Cử nhân có thể làm quan, tuy rằng không phải quan lớn, nhưng đối với một nhà bình thường như Phó gia, có một người có thể nói chuyện được với quan phủ là đã giúp họ tránh được không ít phiền toái.

Tứ thúc là người làm ăn, Phó Vân Chương là chỗ dựa lớn cho ông, đáng tiếc quan hệ hai nhà không sâu.

Giữa lúc tứ cố vô thân, không ai giúp đỡ, bỗng có người nguyện đứng về phe mình, cùng mình đấu tranh với dòng tộc, Phó Vân Chương chắc chắn sẽ nợ tứ thúc một ân tình.

Lời tác giả

Hạng Thác: Thần đồng thời Xuân Thu, người nước Lỗ.

Chương 15: Bánh trôi

Tuyết tan, trời lạnh hơn.

Mặt trời dâng dần lên cao, tinh không không một gợn mây, vậy mà trước mái hiên, nước tuyết tan theo mái ngói lại chảy xuống như một trận mưa tí tách, từng giọt nước tựa như châu như ngọc rơi xuống khay bạc.

Thư đồng Liên Xác cúi xuống làm sạch giày rồi mới bước vào phòng, thao thao bất tuyệt: "Thiếu gia, mấy hôm nay tứ lão gia đến từng nhà trong phố vận động các gia đình cùng nhau phản đối việc lập đền thờ. Còn có chuyện hay hơn cơ, ngày hôm qua, các bà các thím còn tới gặp tam lão gia khóc lóc ăn vạ, họ nói nếu dòng tộc lập đền thờ, họ sẽ bỏ về nhà mẹ đẻ hết."

Phó Vân Chương vốn đang nhìn xa xăm chốn nào bỗng quay lại hỏi, "Tứ lão gia chi nào?"

"Cái nhà ở cuối phố bên kia, mười năm trước mới từ quê lên. Chính là tứ lão gia mà năm nào cũng đưa thuyền buôn đi xuống phía nam, vận chuyển đồ từ phương nam lên bán ở bắc phủ Khai Phong ấy ạ." Liên Xác thưa.

Phó Vân Chương gật đầu, khẽ ừ một tiếng.

Thư phòng lạnh cóng, Liên Xác lạnh đến mức run cả người, vén rèm lên thì thấy chậu than đã tắt từ hồi nào. Hắn vội lấy kim sắt đi gấp thêm than, hầm hừ: "Nha hoàn tiếp than lười nhác trốn ở chỗ nào rồi? Than đã cháy thành tro hết cả, phòng lạnh như thế, thân thể thiếu gia người không khỏe, làm sao chịu nổi!"

Phó Vân Chương cầm bút lên, cúi đầu viết gì đó, giọng nói không biểu cảm: "Ta đuổi hết ra ngoài rồi. Chút nữa người qua chỗ quản gia chọn hai nha hoàn khác."

Liên Xác giật mình sững lại trong chốc lát nhưng cũng vâng một tiếng thật to.

Loay hoay đốt than một lúc, đợi đến khi thư phòng ấm lên, hấn lau mồ hôi, đứng thẳng dậy thở phào một hơi. Nhị thiếu gia vẫn đang đứng bên bàn viết thư, hấn không dám quấy rầy thiếu gia, yên lặng đi ra ngoài.

hấn vào trong viện, hỏi mấy bà tử đang quét dọn, "Liên Diệp và Liên Hoa đâu rồi?"

Hai bà tử mặt mày nhăn nhó, khẽ nói: "Hai đứa nha hoàn kia tính toán quá nhiều, không thành thật... Nhị thiếu gia gọi ma ma đưa hai đứa đi rồi."

Liên Xác giật nảy mình, cười lạnh làm bầm: "Thiếu gia tốt bụng đó, nếu con mà ở đó, sẽ báo với lão thái thái, xem mấy đứa chúng còn định bày trò gì!"

Bà tử vội vàng bịt miệng hấn, khuyên nhủ: "Con ơi là con, bớt giận bớt giận, coi như là tích đức đi! May mà lão thái thái không biết chuyện này, nếu để lão thái thái biết, cả nhà chúng nó cũng hết đường sống! Lần trước đứa nha hoàn kia, chỉ là ăn mặc cử chỉ hơi quá mức, lão thái thái đã ra tay, sai người đánh chết, con gái người ta mới có mười sáu tuổi, xuân xanh mơn mớn, nói đánh chết là thật sự đánh đến chết. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhị thiếu gia cũng muốn tránh, mà đừng có mà đi rêu rao! Cẩn thận nhị thiếu gia tức giận, bán luôn cả mà đi không biết chừng!"

"Được rồi, con hiểu mà, dù sao cũng chẳng phải lần đầu." Liên Xác lè lưỡi. "Lần này con tự đi chọn nha hoàn cho nhị thiếu gia, tiêu chuẩn đầu tiên là phải thành thật!"

Nhị thiếu gia là phượng hoàng vàng của Phó gia. Nghe quản gia nói bên thư phòng của nhị thiếu gia còn thiếu hai người làm, đám nha hoàn trong phủ đã loạn cả lên, ai cũng muốn nắm lấy cơ hội này.

Ai ngờ kẻ đi chọn người là Liên Xác lại chẳng giống ai, không cần đẹp, cũng không cần thông minh, cũng không cần ân cần dịu dàng, cuối cùng lại chọn hai đứa nha hoàn chuyên làm việc nặng chỉ giỏi cuốc đất trồng trúc kia chứ.

Đám nha hoàn đương nhiên không chịu, tìm Liên Xác, nhất quyết bắt hẳn chọn lại.

Liên Xác giấu hai tay trong tay áo, miệng cười nhưng giọng nói lạnh lẽo, "Muốn đổi cũng dễ ấy mà, ta về nói với lão thái thái, các người thấy thế có được không?"

Đám nha hoàn nhìn nhau, vội vàng lui mất.

Lão thái thái lúc nào cũng mong ngóng nhị thiếu gia đỗ đạt, quản thúc vô cùng nghiêm khắc. Từ khi nhị thiếu gia mới ba tuổi, học vỡ lòng, đã phải thức dậy đọc sách từ lúc trời còn chưa sáng, chong chong đến tận nửa đêm, thư phòng vẫn còn sáng đèn. Một năm ba trăm sáu mươi ngày, nhị thiếu gia đều phải đứng trước bài vị lão thái gia đọc một chương sách, lễ tết cũng không nghỉ.

Tiểu quan nhân trong huyện tầm mười ba mười bốn tuổi đã đánh tiếng cho bà mối làm mai, cân nhắc chọn lựa để lo việc hôn nhân, mười lăm mười sáu tuổi thì cưới vợ, mười tám mười chín đã có con. Nhị thiếu gia giờ cũng đã gần mười tám tuổi vẫn chưa cưới vợ. Đó là lão thái thái sợ nhị thiếu gia phân tâm nên trước đó đã thông báo rộng rãi nhị thiếu gia sẽ không cưới vợ sớm, đợi nhị thiếu gia đỗ tiến sĩ sẽ tìm cho y một nương tử tốt ở Bắc Trục Lệ.

Người trong huyện ghen ghét, lén nói lão thái thái không biết lượng sức, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Người trong Phó gia lại thấy thế là đương nhiên, mấy đứa con gái nhà quê làm sao xứng đôi với nhị

thiếu gia? Nhị thiếu gia nhân phẩm xuất chúng như thế, ắt phải cưới thiên kim tiểu thư ở kinh thành mới đúng.

Lo bọn nha đầu làm hỏng thị thiếu gia, lão thái thái không cho phép nha hoàn hầu hạ bên người nhị thiếu gia tô son điểm phấn, ai dám quyến rũ nhị thiếu gia, loạn côn đánh chết, không ai được phép xin cho.

Đám nha hoàn cũng biết quy định này, đâu dám giỡn mặt lão thái thái mà dây vào nhị thiếu gia.

Đuổi hết đám phiền phức nọ đi, Liên Xác lạnh lùng dẫn hai đứa nha hoàn đang thấp thỏm lo lắng tới thư phòng thỉnh an nhị thiếu gia.

Hai đứa nha hoàn mặt mày ngơ ngác, tới lúc vào tới trong viện của nhị thiếu gia mới dám khẳng định mình không phải đang mơ.

Họ thế mà có thể hầu hạ nhị thiếu gia thật!

Hai người nhìn nhau, không dám thở mạnh, vừa áp lực vừa kích động, vội quỳ xuống dập đầu với nhị thiếu gia.

Phó Văn Chương ngồi ở bàn đọc bản chép tay trình văn (*có giải thích của tác giả ở cuối chương*) nên cũng không ngẩng đầu lên.

Liên Xác đưa mắt ra hiệu cho hai đứa nha hoàn, "Được rồi, các người ra ngoài trước đi, chút nữa ma ma sẽ đưa các người đi nhận quần áo và tiền công, nhớ học quy củ cho tử tế."

Hai nha hoàn vâng dạ, cung kính lui ra.

"Thiếu gia, ngài có khát nước không? Hay là đói bụng? Tiểu nhân bưng cho ngài một chén chè bột củ sen nhé? Hôm qua nhà bếp mới làm một mẻ bánh quai chèo, còn có lỗ tai heo, cả sủi cảo nữa, vừa thơm vừa giòn, ngài muốn ăn đồ ngọt đồ mặn gì cũng có." Liên Xác chờ hồi lâu vẫn không thấy nhị thiếu gia đáp lại, cúi xuống khơi lại chậu than cho cháy đượm rồi sửa sang bàn sách sách một chút, lấy

hết can đảm bước lên hỏi tiếp, "Hay tiểu nhân bưng lên cho ngài bát mì nhé? Ngài muốn ăn mì gà xé sợi hay mì chả cá?"

Phó Vân Chương hơi cau mày, ngược mắt lên liếc hẩn một cái, chỉ chiếc hộp đựng giấy bút mực viết và nghiên mực bên cạnh, "Mang cái này biểu tứ thúc."

Liên Xác thưa, "Vâng ạ!" Sau đó hỏi tiếp, "Hay ngài muốn ăn miến? Hay xôi ngọt vậy?"

Khó Văn Chương cau mày chặt hơn.

Liên Xác toát mồ hôi lạnh, chột dạ. Nhưng mà mấy ngày nay nhị thiếu gia chỉ ăn uống qua loa, từ sáng tới giờ mới ăn một chén chè hạt sen, nếu nhị thiếu gia bị đói, lão thái thái sẽ lột da hẩn mắt. hẩn hẩn hẩn giọng, run run nói tiếp, "Còn có bánh trôi rượu..."

Thư phòng im phăng phắc, đến tiếng lật sách cũng trở nên rõ ràng. Phó Vân Chương khẽ nói: "đi ra ngoài."

Liên Xác thờ hất ra.

oOo

Phó tứ lão gia ra ngoài thăm bạn bè trở về liền dắt lừa đi về phía chuồng gia súc ở Tây viện, Vương thúc đỡ lấy roi lừa từ tay ông, "Quan nhân, nhị thiếu gia của đại phòng mới sai người đưa sang mấy thứ, lão đã đưa tới Đông viện rồi."

"Nhị thiếu gia sai người mang sang à?" Phó tứ lão gia vui mừng ra mặt, không kịp thay ủng đi đường ra đã đi thẳng về Đông viện. Trong phòng có đốt than sưởi ấm, bình thường ông vẫn ngồi bên này tính toán sổ sách, lập phương án làm việc, gọi chường quày các cửa hàng qua uống rượu, bàn việc làm ăn ở bên này nên trong phòng lúc nào cũng có hai gã sai vặt.

Phó tứ lão gia cởi đạo bào bên ngoài ra, ngồi trước chậu than sưởi ấm, gã sai vặt bưng lễ vật Phó Vân Chương sai người mang sang qua cho ông xem.

Đó là một chiếc hộp lớn nằm trên khay đen, trên hộp khắc hình cây trúc, trong hộp chứa nhiều văn phòng tứ bảo: mấy chiếc nghiên mực Giang Tây, mấy thỏi mực đen, mấy chiếc bút lông Hồ Châu.

Phó tứ gia cả mừng, quay ra bảo gã sai vặt: "Đưa sang cho Khải ca nhi, Thái ca nhi và anh tử nhi, mỗi đứa một phần, nói cho chúng đây là đồ của nhị thiếu gia, phải giữ gìn cẩn thận, đừng làm hỏng."

Gã sai vặt hơi khó xử hỏi: "Quan nhân, thế còn chiếc hộp đựng này thì sao?"

Nghiên mực, bút lông Hồ Châu còn dễ, có mấy chiếc, chia ra là được, chỉ có hộp đựng thì chỉ có một. Chiếc hộp này mới là tinh xảo nhất, một rất lớn, có thể đóng vào mở ra, gồm ba tầng, mỗi tầng có ngăn kéo riêng, chia làm mười mấy ngăn kích thước lớn nhỏ khác nhau, có ngăn để giấy, để bút, để mực, ngoài ra trong hộp còn có sẵn cả chặn giấy, giá bút, khay đựng nước rửa bút, sáp đóng dấu, giá nển... Đồ dùng cho người đọc sách cái gì cũng có cả.

Phó tứ lão gia quyết đoạn, "Khải ca nhi và Thái ca nhi đều có hộp đựng giấy bút rồi, bộ này cho anh tử nhi."

Ông thầm nhủ nhị thiếu gia bỗng dưng lại tặng quà chắc chắn là do chuyện lập đền thờ. Dù sao cũng là nhờ anh tử nhi nhắc nhở ông, ông mới kiên quyết phản đối ý định của tộc trưởng như thế, chiếc hộp này cho anh tử nhi là đúng nhất rồi.

Nhà nhỏ ít người, chuyện chia quà này nhanh chóng đã đến tai mọi người.

Lão thái thái Đại Ngô thị gọi Phó tứ lão gia đến, "Nhị thiếu gia là cử nhân lão gia. Ngài ấy đưa quà tới, đưa qua cho Khải ca nhi và Thái ca nhi, dù chúng nó không thiếu đồ nhưng cũng được hưởng chút

may mắn cũng tốt. Huống chi người ta còn cẩn thận nhi thể, toàn đưa đến những đồ cần thiết cho việc học hành, vậy thì càng nên mang đến cho Khải ca nhi và Thái ca nhi dùng. không hiểu con nghĩ thế nào, mang chiếc hộp tốt như thế đến cho một đứa con gái! anh tử nhi có đọc sách đi thi được đâu!" Bà ngừng lại lấy hơi rồi nói tiếp, "một đứa con gái thôi, cho nó đồ trang sức là được rồi không phải sao? Lão tứ, con sai người mang chiếc hộp kia về."

Phó tứ lão gia nghĩ ngợi một hồi, quyết định nói dối, "Mẹ, người không biết đâu, mấy thứ kia căn bản là đồ nhị thiếu gia tặng anh tử nhi. Mấy hôm trước con đưa anh tử nhi tới từ đường, gặp được nhị thiếu gia, nhị thiếu gia rất thích anh tử nhi."

Đại Ngô thị nửa tin nửa ngờ. Trong mắt bà, nhị thiếu gia chính là sao Văn Khúc hạ phạm. Nếu mấy thứ kia là do nhị thiếu gia tặng cho đích thân anh tử nhi thì sao có thể ép anh tử nhi trả lại...

Phó tứ lão gia lại tiếp, "Khải ca nhi và Thái ca nhi cũng đã có hộp đựng giấy bút rồi, có thêm một bộ cũng chẳng ích lợi gì. Hơn nữa, chỉ có một bộ, biết cho đứa nào bây giờ. Cho Thái ca nhi, Khải ca nhi lại bị thiệt thòi, thôi thì cho anh tử nhi, hai anh em nó khỏi phải xích mích vì mấy vật ngoài thân."

Đại Ngô thị nghe xong mấy lời này mới xuôi xuôi: "Thế cũng được". Rồi nàng lại nói, "Lão tứ, ta biết con thương anh tử nhi không có cha, mọi chuyện đều nghĩ cho con bé. Nhưng con không tể quá thiên vị, Nguyệt tử nhi, Quế tử nhi cũng đều là con gái Phó gia, thậm chí Nguyệt tử nhi còn là con ruột của con đấy."

Phó tứ gia không cười nữa, sắc mặt hơi trầm, cười nhạt một tiếng, "Lần này lại có ai lắm miệng nói linh tinh với người?"

Trong phòng đột nhiên im phăng phắc, đám nha hoàn cũng nín thở, sợ hãi lùi lại mấy bước.

Đại Ngô thị cũng sững người. Bà hằng ngày ăn sung mặc sướng, các con dâu và người hầu kẻ hạ trong nhà răm rắp nghe theo, bà có

thể chỉ thẳng vào mặt lão tam, mắng con trai vô dụng, cũng có thể cần nhần chuyện các con dâu không đủ hiếu thuận với bà nhưng lão tứ là chỗ dựa cuối đời của bà. Đứa con thứ tư này của bà suốt ngày ở bên ngoài làm lụng vất vả, dầm mưa dãi nắng, tiếp xúc với đủ hạng người. Khi nó vui vẻ, nó vẫn có thể cười cười nói nói, làm nũng với bà như ngày nhỏ. Bực tức lên rồi, nó không nói không rằng, nghe nói nó chỉ cần chỉ tay ra ngoài cửa là chường quày, tiểu nhị ở cửa hàng có khi sợ đến tè ra quần.

Con trai không vui, bà cũng sợ hãi.

Phó tứ lão gia trầm ngâm một hồi rồi lại cười, "Mẹ, Nguyệt tử nhi ngoan ngoan thật thà, nó là con gái con, con sẽ chuẩn bị đồ cưới cho nó, rồi sau này chọn cho nó một nhà giàu có, không để nó thiệt thòi. Quế tử nhi cũng có tam ca và tẩu tử lo, con không tiện can thiệp, con chỉ có thể nói là đồ cưới của con bé con cũng sẽ chuẩn bị, chắc chắn không ít hơn Nguyệt tử nhi. Nhưng mà anh tử nhi, đại ca mất rồi, lại chỉ có một đứa con gái, con bé và đại tẩu là cô nhi quả phụ, từng chịu bao nhiêu vất vả bên ngoài, giờ mới về nhà được có mấy ngày. Đây là cái Tết đầu tiên của con bé ở nhà, con thiên vị nó mấy phần thì có làm sao chứ?"

Đại Ngô thị nhíu mày nói: "Nhưng con cũng phải có chừng mực, dù sao cũng là chị dâu, cháu gái, đừng để người ngoài nói ra nói vào."

Phó tứ lão gia cười lạnh, "Miệng của người khác cũng mọc trên người họ, họ muốn nói gì cho họ nói. Nếu như Phó lão tứ sợ miệng lười người đời thì năm đó làm sao dám đi theo thuyền buôn với người trong huyện."

Đại Ngô thị không biết nói gì hơn, "Giờ con cũng có con cái, có sự nghiệp, ta cũng không quản thúc nổi nữa... Ta chỉ nghĩ cho con, con không sợ người đời nói ra nói vào, chẳng lẽ vợ con cũng không sợ sao? Còn đại tẩu con thì sao? Còn cả anh tử nhi, con bé chắc gì đã muốn thế, con gái thì nên ở nhà học tập người lớn làm

thế nào để quán xuyên gia đình, học nhóm lửa nấu ăn, còn đọc sách viết chữ là việc của đàn ông con trai."

Phó tứ lão gia nheo mắt, hóa ra mục đích chính hôm nay của mẹ ông không phải nằm ở chuyện chiếc hộp đựng giấy bút kia. Ông ngả lưng vào lưng ghế, cần chén trà uống một ngụm, "Người biết rồi ạ?"

Đại Ngô thị tức giận, giọng cũng run run: "Con định cho anh tử nhi đi học sao? Định làm loạn cái gì thế hả? Con ra ngoài xem trong cái huyện này, có ai nhàn rỗi không có việc gì tự nhiên lại cho con gái đi học không?"

Lời tác giả:

Trình văn: Sau kì thi, bài thi của những người thi đỗ được công khai để sĩ tử các nơi sao chép lại. Quan chủ khảo cũng viết bài để làm mẫu cho các sĩ tử cho kì thi lần sau. nói một cách đơn giản, đây chính là những bài được điểm cao được đem ra làm văn mẫu.

Chương 16: Sủi cáo trứng chiên

Đại Ngô thị giận đến tức ngực.

Nha hoàn Phu Nhi vội vàng tiến lên, rót cho Đại Ngô thị một ly trà bát bảo.

"Đó là họ không đủ hiểu biết." Phó tứ lão gia vẫn cương quyết, chờ Đại Ngô thị bình tĩnh lại, từ từ phân tích, "Huyện Hoàng Châu nhỏ như mắt muỗi, có được một dúm người chứ bao nhiêu! Mẹ, con từng đi Nam Trục Lệ, Nam Kinh, phủ Tô Châu, phủ Hàng Châu. Ở những đó, con gái nhà quan lại được đọc sách từ nhỏ, ai cũng biết viết biết vẽ, có khi viết chữ còn đẹp hơn cả tú tài. Họ là tiểu thư cành vàng lá ngọc, nhà chúng ta không so sánh được nhưng học tập làm theo họ thì có gì là xấu, chỉ là đọc vài quyển sách, sao lại gọi là làm loạn?"

Đại Ngô thị biết con trai đã quyết nhưng trong lòng vẫn không thoải mái, hỏi lại: "Nếu nói như thế... sao con không cho cả Nguyệt tỷ nhi và Quế tỷ nhi đi học cùng với Khải ca nhi và Thái ca nhi đi?"

Phó tứ lão gia thở dài bất lực: "Nguyệt tỷ nhi là đứa yếu đuối, con sẽ không gả con bé đi xa, tránh cho con bé ở bên ngoài bị thiệt thòi. Cho nó đi học, người khác chưa cần nói ra nói vào, con bé đã thần hồn nát thần tính, tự mình dọa mình. Quế tỷ nhi là đứa có chủ kiến, dù gả đi đâu cũng sẽ không bị người khác ức hiếp. Quế tỷ nhi lại giỏi thêu thùa, con nghe nói đợt này con bé còn xuống bếp học nấu canh, làm bánh bao, người thử nghĩ xem, nó liệu có bỏ mấy việc đó để đọc sách hai canh giờ mỗi ngày không?"

"Con thấy anh tỷ nhi không giống những đứa trẻ khác, con bé chịu được áp lực." Phó tứ lão gia mỉm cười nói tiếp, "Người không cần lo

lắng, anh tỳ nhi giống con, huyện Hoàng Châu quá nhỏ, không chứa nổi con bé, người cũng không cần lo lắng con bé sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Phó gia."

Con gái Phó gia không biết chữ. đi học, đối với bọn họ mà nói, là một con đường chưa ai đặt chân lên, ở phía trước có lẽ sẽ có nhiều gian nan hiểm trở, Phó tứ lão gia sao dám để cho Nguyệt tỳ nhi và Quế tỳ nhi mạo hiểm?

anh tỳ nhi thì khác, con bé là đứa trẻ mất cha, mẹ con bé lại là người thoải mái, qua loa, không can thiệp nhiều đến cuộc sống của nó, con bé tự do hơn hai chị nó, nó còn có thể chịu được vất vả. Vì được đi học, con bé có thể hy sinh nhiều thứ khác, chuyện này Nguyệt tỳ nhi và Quế tỳ nhi không làm được.

Con gái dù có đi học cũng không thể đi thi, không thể làm quan, đọc nhiều sách đến đâu cũng vẫn cứ phải lấy chồng, phải hầu hạ nhà chồng... anh tỳ nhi biết thế nhưng vẫn muốn đi học, mặc cho tương lai có bao nhiêu khó khăn, tốt cũng được, xấu cũng được, con bé sẽ không hối hận.

thật ra Phó tứ lão gia cũng có chút lo lắng, không biết quyết định của mình có phải sẽ có hại cho anh tỳ nhi hay không. Ông là người lớn trong nhà, đại ca không còn nữa thì anh tỳ nhi chính là con gái ông. Cháu gái còn nhỏ, ông có trách nhiệm trông coi con bé cẩn thận, giúp đỡ, chỉ dẫn cho nó dần dần trưởng thành.

sự nuông chiều của ông có thể ảnh hưởng tới cả cuộc đời con bé.

Nhưng nếu anh tỳ nhi thích như thế, ông sẽ không do dự. Ít ra người chú như ông cũng có thể đảm bảo anh tỳ nhi không cần phải lo lắng chuyện cơm áo. Đọc sách cũng được, thêu thùa may vá cũng được, nàng thích cái gì thì làm cái đó.

Ông đã tính rồi, con gái Phó gia cũng không lo không thể gả cho người, sau này cùng lắm thì tìm cho anh tỳ nhi một người đồng ý ở rể.

Đại Ngô thị cúi đầu, vuốt ve vòng ngọc trên tay, "Tôn tiên sinh nói sao?"

Lão đồng sinh dạy ở tộc học Phó gia học vấn có hạn, hơn nữa mỗi ngày đều phải quản lý hai ba mươi học sinh, dạy không xuể. Phó tứ lão gia tự mời một vị tiên sinh khác tới giúp con trai và cháu trai mình ôn tập. Vị tiên sinh này họ Tôn, bình thường ở Tây viện Phó gia, buổi sáng ra ngoài, buổi chiều dạy học cho Phó Vân Khải và Phó Vân Thái, ngày lễ ngày tết về nhà thăm mẹ. Thường thường, ăn tết xong, sớm thì mừng năm, muộn thì mừng tám, Tôn tiên sinh sẽ quay lại huyện Hoàng Châu.

Phó tứ lão gia cười nói: "Việc này thì người không cần lo lắng, con đã phải người đến hỏi Tôn tiên sinh, thêm một học sinh là thêm một phần tiền lễ nhập học, ông ta còn vui mừng nữa là khác. Trước kia ông ta dạy học tại nhà quan chủ bộ ở Kinh Châu, học sinh chính là các tiểu thư nhà chủ bộ."

Ngoài Đại Ngô thị, không ai trong Phó gia dám phản bác những quyết định của Phó tứ lão gia, mọi việc do vậy được quyết định.

Trước Tết, công việc bề bộn, gửi lời chúc mừng xã giao, đặt mua hàng tết, mời rượu cuối năm, nhân dịp này còn mổ lợn mổ ngỗng mời bạn bè tới liên hoan... Phó tứ lão gia, Đại Ngô thị và Lư thị đều bận đến tối tăm mặt mũi.

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái không phải đi học, hai đứa con trai đang tuổi nghịch ngợm hiếu động nên không chịu ngồi yên, hôm nay hẹn mấy đứa trẻ nhà bên đi đập băng đong, ngày mai đi giày lông chạy đến bến thuyền xem tàu lớn, tới tận tối mới về nhà.

Tết năm nay Phó Vân anh không cần gặp mặt tiếp khách, không cần ra ngoài chúc tết, thế lại càng tiện cho nàng có thời gian dạy Hàn thị làm khăn lưới

Nàng đặt ra kỷ luật cho bản thân mình, mỗi ngày đến giờ Mẹo (5h sáng) là phải ngủ dậy, luyện bài quyền rèn luyện sức khỏe, ăn sáng sau đó thì trải giấy mài mực, bắt đầu luyện chữ. Buổi trưa, nàng đến chính viện của Đại Ngô thị dùng cơm với lão thái thái, Phó Nguyệt và Phó Quế rủ nàng thêu thùa. Nàng cũng dùng phương pháp thêu sa hạt làm vài cái túi tiền họa tiết trường xuân phú quý cho Đại Ngô thị, Phó tam thẩm, tứ thẩm Lư thị, Phó Nguyệt, Phó Quế, mỗi người một cái, ngay cả Tiểu Ngô thị cũng có phần.

Đại Ngô thị thấy kỹ năng thêu thùa của nàng cũng không kém Phó Quế là bao, thậm chí đáng tiếc, bóng gió khuyên nàng giữ gìn bốn phận, không nên làm đường lạc lối.

Nàng làm như không hiểu sự ám chỉ của Đại Ngô thị.

Buổi chiều, nàng tiếp tục tập viết cho tới khi nha hoàn trong viện Đại Ngô thị tới bên nàng thông báo đã tới giờ cơm. Buổi tối, Hàn thị làm khăn lưới, nàng ở bên cạnh viết chữ, đến giờ Tuất mới dừng bút.

Phó tứ lão gia cố gắng hết sức tìm cơ hội để Phó Vân anh và Phó Vân Khải thân thiết với nhau hơn, nhân lúc Tôn tiên sinh chưa trở lại, ông bảo Phó Vân Khải dạy Phó Vân anh tập viết.

Phó Vân Khải đương nhiên là cực kì không vui. Tết đến, người lớn đều bận rộn nên không ai quản lý mấy đứa trẻ, chúng không cần đọc sách, không cần ngâm nga văn thơ đến méo cả miệng. Hằng ngày, hắn và mấy anh em họ la cà khắp nơi, chơi đến quên cả trời đất, đâu có rảnh mà dạy em gái tập viết?

Phó Vân Khải không muốn dạy, Phó Vân anh muốn học chắc!

Nàng tự nói với Phó Vân Khải, hắn muốn đi chơi lúc nào cũng được, nàng sẽ giúp hắn giấu giếm với Phó tứ lão gia.

Phó Vân Khải nào nghĩ đến em gái tự nhiên lại dễ tính như vậy, vừa mừng vừa sợ, vội vàng kéo thư đồng chui ra ngoài từ cửa ngách.

Ngày mừng tám, Tôn tiên sinh, như thường lệ, tạm biệt người nhà trở lại huyện Hoàng Châu. Ông ta biết lần này sẽ có thêm một nữ học sinh học vỡ lòng nên cũng đã chuẩn bị thêm sách vở. Ban đầu, ông ta tính dạy từ những thứ đơn giản nhất để vài năm sau ngũ tiểu thư có thể nhận biết một hai ngàn chữ là được. Dù sao cũng là tiểu thư, đọc sách cũng chỉ là thú vui tiêu khiển, cũng không cần nghiêm túc quá.

Nhưng tới lúc Phó tứ lão gia đưa cho ông ta xem chữ viết của ngũ tiểu thư, ông ta lập tức nhận ra mình đã nhầm.

Ông ta hỏi Phó tứ lão gia, "Ngũ tiểu thư chưa từng học vỡ lòng thật sao?" Chữ viết của cô bé tám tuổi vẫn còn non nớt, người bình thường nhìn thấy có thể sẽ chê cười nét chữ trẻ con của nàng nhưng Tôn tiên sinh lại nhạy cảm phát hiện ra đằng sau những con chữ xiêu xiêu vẹo vẹo kia còn tồn tại một hai phần khí khái.

Phó tứ lão gia cũng chỉ biết vài chữ, không hiểu cái gì là khí khái. Ông chỉ biết mỗi ngày cháu gái đều ngồi trong phòng tập viết, chăm chỉ hơn hai thằng anh không biết bao nhiêu lần. Nghe Tôn tiên sinh hỏi như thế, ông cũng đoán rằng cháu gái viết tốt, mặt không giấu được tự hào, trả lời: "Trước kia con bé sinh sống ở phía bắc, có theo học một vị trưởng bối được mấy chữ, từ tháng chạp ta bảo Khải ca nhi dạy con bé tập viết, để tiên sinh chê cười rồi. Về sau mong tiên sinh dạy cho nó thêm."

Tôn tiên sinh thềm ngạc nhiên nhưng cũng tạm thời giấu đi sự nghi hoặc, gọi Phó Vân Khải và Phó Vân Thái vào phòng, kiểm tra bài vở.

Dù sao đi nữa, Phó tứ lão gia mời ông ta tới là để dạy cho hai tiểu thiếu gia nên nhiệm vụ chủ yếu của ông ta là dạy dỗ hai vị tiểu thiếu gia thành tài, chỉ nhân tiện dạy thêm cho ngũ tiểu thư mà thôi.

một lúc sau, chỉ bằng thời gian uống một chén trà, trong thư phòng truyền ra tiếng gầm giận dữ của Tôn tiên sinh.

Tối hôm ấy, Phó Vân anh và Hàn thị đi chính viện ăn cơm với Đại Ngô thị, lúc đi qua hành lang đã nghe thấy tiếng khóc trong buồng.

Tay Phó Vân Khải và Phó Vân Thái đều bị Tôn tiên sinh đánh cho sưng lên, hai đứa khóc thút thít, Đại Ngô thị, Phó tam thẩm, Lư thị và Phó Nguyệt, Phó Quế đều ở xung quanh khuyên giải, an ủi. Mấy đứa nha hoàn múc nước lau cho hai vị thiếu gia, lỡ tay đụng tới tay Phó Vân Khải và Phó Vân Thái, hai đứa bé đau đến tái mặt, kêu la ầm ĩ.

Đại Ngô thị thương xót nói: "Tết nhất mà còn đánh hai đứa trẻ nặng như thế, tiên sinh quá nhẫn tâm!"

Lư thị lại cười, "Mẹ, đấy chẳng phải là do hai đứa chúng nó học hành không nên thân sao! Chỉ ham chơi thôi! Con thấy lần này tiên sinh đánh vẫn còn nhẹ đấy!"

Miệng bà nói thế nhưng mày đã nhú chặt. Bà mở chiếc hộp nhỏ hình trụ ra, lấy chiếc trâm nhỏ trên mái xuống, lấy một ít thuốc mỡ, hà mấy hơi cho thuốc tan ra rồi bôi thuốc cho con trai và cháu trai.

Thuốc mỡ mát lạnh nên lúc mới thoa lên tay còn chưa cảm thấy gì nhưng chỉ chốc lát sau, lòng bàn tay sưng đỏ lại đau đớn hơn, Phó Vân Khải và Phó Vân Thái gào khóc thất thanh.

"không được khóc!" Phó tứ lão gia chấp tay sau lưng nhẹ bước vào phòng, sắc mặt tối đen, "Người trong nhà đều kỳ vọng vào tiền đồ của mấy đứa, mấy đứa thì sao, ngày nào cũng la cà với một đám cầu bơ cầu bắt, chơi đến mức mất hồn rồi đúng không? Còn không biết xấu hổ. Khóc cái gì mà khóc? Đứa nào khóc ta sẽ đánh đứa đó thêm một trận!"

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái sợ tới mức nghẹn lại, tiếng khóc im bật.

"Được rồi được rồi, làm gì có trẻ con nhà ai không ham chơi. Còn chưa qua rằm đâu đấy!" Đại Ngô thị kéo hai đứa cháu trai tới bên sập, mỗi tay ôm một đứa, dỗ dành, "không khóc nữa, tháng giêng mà

khóc là đông cả năm đấy. Tối nay có sủi cảo trứng chiên, mấy đũa không phải thích ăn món này nhất sao? Chút nữa ăn nhiều một chút".

Hai vị thiếu gia nhìn trộm Phó tứ lão gia đang ngồi trên ghế bành một cái, khịt khịt mũi, không khóc nữa.

Ăn xong bữa tối, Hàn thị dắt Phó Vân anh về phòng. Vừa ra khỏi chính viện, bà liền không chờ nổi nữa lên tiếng hỏi nàng: "Đại Nha, Tôn tiên sinh sau này sẽ không đánh vào tay con chứ?"

Phó Vân anh cười đáp: "Mẹ, Tôn tiên sinh đánh cửu ca và thập ca là bởi vì ông ấy kỳ vọng nhiều vào họ. Con là con gái, Tôn tiên sinh sẽ không quá nghiêm khắc với con."

Hàn thị thờ phào nhẹ nhõm, "Nếu Tôn tiên sinh đánh con, con đừng đi học nữa, nghe chưa! Bàn tay con gái đánh hồng rồi thì về sau con lấy gì ra thù thù bây giờ?"

Gió từng đợt lạnh buốt, Phó Vân anh khép lại cổ áo, mỉm cười, "không sao đâu. Mẹ đừng lo."

Có cơ hội để đi học đã là khó khăn lắm rồi. đã đi học, phải học cho tốt, nàng sẽ không cho Tôn tiên sinh lý do để đánh nàng.

Lời tác giả:

Về chuyện dạy học ở học đường, tác giả tham khảo "Trình thị gia đình độc thư phân niên nhật trình" (*Dịch nôm là Giáo trình dạy học tại nhà theo năm của Trình thị*)

Tác giả học không tốt, viết cũng không chi tiết được, phần tiếp theo khi viết về khoa cử sẽ tham khảo đề thi trong lịch sử, cụ thể là đề thi hương, thi hội dưới triều Minh.

Có vài năm đề thi thật sự rất "dị", thí sinh đi thi năm đó thật đáng thương.

Chương 17: Đi học

Sang năm mới, thời tiết ngày một ấm lên.

không khí mùa xuân tràn ngập không khí, gió đùa dương liễu xóa đi dấu vết của tuyết đọng, gió mơn trớn những cành khô trơ trụi, những ngọn cây già khẳng khiu cũng xuất hiện những chồi non mới.

Theo lệnh của Phó tứ lão gia, người hầu kê vào trong thư phòng thêm một bình phong lớn bằng gỗ khắc tranh sơn thủy, chia đôi thư phòng, tạo thành chỗ ngồi học của Phó Vân anh.

Khi Tôn tiên sinh kiểm tra việc học của Phó Vân Khải và Phó Vân thái bên ngoài bình phong, nàng ngồi ngay ngắn sau bình phong tập trung luyện chữ.

Tiên sinh cho nàng học lại từ đầu, nàng không có gì oán giận bởi tuy nàng đã nhận mặt được mấy ngàn chữ nhưng chưa đọc nhiều sách. Dựa vào những kiến thức kiếp trước, có lẽ nàng nhất thời có thể qua mắt được tiên sinh, nhưng cùng lắm là ăn gian được một năm học. Giờ bắt đầu lại từ đầu, nàng quyết tâm nghiêm túc học hành, đọc sách không phải là chuyện ngày một ngày hai, muốn học hành có thành tựu để có thể trở hết tài năng, đầu tiên phải khổ luyện. Nàng không thể bởi vì bản thân giỏi hơn hai người anh ham chơi kia một chút mà tự cao tự đại.

Bên ngoài bình phong, Tôn tiên sinh răn dạy hai học sinh một chập, phạt bọn họ chép sách. Tay Phó Vân Khải và Phó Vân Thái đã hết đau, không dám lý do lý trấu gì, hai anh em chỉ dám bĩu môi, trợn mắt sau lưng Tôn tiên sinh.

Tôn tiên sinh bỗng nhiên quay đầu lại.

Hai người đều giật mình.

Phó Vân Thái phản ứng nhanh hơn một chút, quay mặt đi giả vờ lật quyển "Tiểu học tập giải" ở bàn bên cạnh ra xem, không dám nhìn thẳng vào tiên sinh.

Phó Vân Khải không kịp thay đổi nét mặt, chớp chớp mắt, hy vọng tiên sinh không để ý nhưng cuối cùng lại thấy Tôn tiên sinh mặt mày u ám, xách tai Phó Vân Khải đẩy ra khỏi thư phòng, bắt đứng phạt trong viện.

Bên ngoài cũng không còn quá lạnh nhưng người đến người đi nhiều, trên hành lang, đám bà tử đi đi lại lại trước mặt hắn. Tuy họ cố gắng không lộ ra nét mặt gì khác thường nhưng hắn vẫn có thể thấy được sự châm biếm trong đáy mắt họ, Phó Vân Khải xấu hổ đến mức đến vành tai cũng đỏ lên, hận không thể chui xuống khe đất nào đó trốn.

Nhất là khi nghe thấy tiếng Tôn tiên sinh khen ngợi ngũ muội muội từ đằng sau lớp rèm mỏng bên cửa sổ vọng lại, hắn càng không biết giấu mặt vào đâu.

Vén rèm, nha hoàn mang bài tập Phó Vân anh đã viết xong ra đưa cho tiên sinh. Tôn tiên sinh cầm lấy, xem thật kỹ càng, trên mặt lộ ra khen ngợi nhưng đồng thời cũng là tiếc hận. Nếu ngũ tiểu thư mà là con trai, ông sao phải lo lắng đến thế này, cứ thế này ông lo mình chẳng thể hoàn thành tâm nguyện của Phó tứ lão gia.

Ông trở về bên giá sách, lấy ra hai cuốn sách chép tay, một quyển "Tính lý tự huấn", một quyển "Thiên tự văn"

"Bắt đầu từ cương lĩnh, đầu tiên đọc đoạn dài, tiếp đó đoạn dài phân thành các ngắn, đoạn ngắn phân thành các cụm câu, mỗi ngày đọc đoạn, mỗi đoạn đọc 300 lần. Từ ngày mai bắt đầu đọc, mỗi ngày thuộc lòng một đoạn ngắn, cách một ngày đọc lại cho ta nghe (không nhìn sách)."

Đưa hai quyển sách cho nha hoàn, Tôn tiên sinh dạo bước đến phía trước tấm bình phong, vuốt chòm râu, cao giọng nói vọng vào.

Phó Vân anh mở sách ra, lướt qua một lượt, trước kia nàng đã từng học "Thiên tự văn", giờ đọc vài lần chắc hẳn có thể lại thuộc nằm lòng, nhưng "Tính lý tự huấn" nàng chưa học bao giờ.

Nàng khép sách lại: "Học sinh nhớ rồi ạ."

Tôn tiên sinh cũng dạy Phó Vân Khải và Phó Vân Thái như thế, đầu tiên học thuộc lòng, chưa cần phải hiểu từng câu từng chữ nhưng phải thuộc từ đầu chí cuối, thuộc lầu lầu. Tiên sinh chọn ngẫu nhiên một câu bất kỳ, họ phải lập tức đọc được câu tiếp theo. Học thuộc rồi, tiên sinh mới giảng giải chi tiết ý nghĩa của từng đoạn.

Triều đại này quy định nền tảng của việc học của người đi thi là Tứ thư và Ngũ Kinh, "Dịch", "Thư", "Thi", "Xuân Thu" và "Lễ". Đề thi cũng dựa vào những câu chữ trong đó. Muốn thăng quan tiến chức ắt phải tham gia khoa cử cử. đi thi quan trọng nhất là viết văn giải đề, muốn viết cho tốt thì phải hiểu được Tứ thư, Ngũ kinh. Triều đình quy định đề thi yêu cầu giải thích ý nghĩa của một câu trong sách, chỉ có thể căn cứ vào Trình Chu lý học để giải thích, viết thành văn, phải dựa theo phương pháp giải kinh của Trình Di, Chu Hi, mỗi chữ, mỗi câu đều phải chặt chẽ tuân thủ quy phạm của Trình Chu lý học [1].

[1] Lý học là một trường phái của Nho giáo, được khai sinh bởi Trình Di, phát triển bởi Chu Hi, học trò bốn đời của ông, nên còn được gọi là Trình Chu lý học. Trình Di, Chu Hi đã giải thích và phát triển các tư tưởng của Nho giáo (chủ yếu trong Ngũ Kinh) theo quan điểm lý học. Lý học sau này đã được coi như trường phái chính thống của Nho giáo dưới triều Minh - Thanh. Trong truyện này, tác giả sử dụng phần nhiều bối cảnh nhà Minh, là lúc lý học thịnh hành, nên sĩ tử đi thi cũng phải giải thích Tứ thư, Ngũ kinh theo tư tưởng của lý học.

Huyện Hoàng Châu xưa nay không có truyền thống khoa cử, con cháu nhà bình thường đi thi, có thể đỗ tú tài đã cảm thấy mỹ mãn,

đậu tới cử nhân thì là tổ tiên phù hộ, cả nhà có thể theo đó mà phát lên trông thấy. Sau khi đỗ cử nhân, đa phần bọn họ chọn cách dùng tiền lo lót để tìm lấy một chức quan béo bở, rất ít người tiếp tục kiên trì khổ luyện, trở hết tài năng để thi hội.

Thứ nhất, thí sinh Giang Nam mỗi người đều học rộng tài cao, chiếm hơn nửa số tiến sĩ được yết bảng, còn lại là học sinh từ Bắc Trục Lệ và các tỉnh phụ lân cận, học sinh từ các châu huyện xa xôi thì từ học thức đến tầm nhìn đều không bằng họ. Mỗi đợt thi hội, học sinh cả nước đều tề tựu về kinh sư, anh tài hội tụ, mỗi người đều xuất khẩu thành thơ, tài cao ngất trời, là rồng phượng trong cõi người. So với họ, cử nhân từ những địa phương nhỏ như huyện Hoàng Châu đến tư cách mở miệng nói chuyện cũng không có, nói gì đến chuyện cạnh tranh. Thứ hai, thi tiến sĩ tốn quá nhiều tiền, về sau xã giao lui tới cũng cần không ít bạc, gia đình bình thường không kham nổi. Giang Nam giàu có sung túc, học sinh mới có thể thoải mái tiêu dùng.

Học sinh từ các châu huyện xa xôi lên kinh dự thi hội, hoặc là cực kỳ tự tin vào tài học của mình, cảm thấy bản thân tám phần là có tên trên bảng, không cam lòng từ bỏ, hoặc là xuất thân từ gia đình giàu có, không tiếc tiền, nhân cơ hội này để ra ngoài cho thông tỏ sự đời.

nói cách khác, đỗ tú tài là đạt được mục đích học tập. Đỗ cử nhân là niềm vui ngoài ý muốn. Riêng Phó Vân Chương, người còn trẻ mà đỗ cử nhân như y, huyện Hoàng Châu chỉ có mình y, cả huyện không có tiên sinh nào dám dạy y, cũng không dạy nổi y.

Do vậy, tiên sinh chỉ dạy chương trình học cơ bản xung quanh thi đồng sinh và thi hương, chỉ cho học Tứ thư, Ngũ kinh, các loại sách khác đều không dạy. Học sinh cũng không muốn lãng phí thời gian đọc các loại sách khác, trên bàn mỗi người cũng chỉ có tứ thư ngũ kinh. Dù sao thì chỉ cần hiểu được những sách này, huyện thí, phủ thí, viện thí đều có thể thi được.

"Tiểu học tập giải", "Âu học quỳnh lâm" chỉ là sách vỡ lòng cơ bản nhất, trên lớp chủ yếu sẽ phải học "Hiếu kinh", "Đại Học", "Trung Dung", sau đó mới là "Luận ngữ". "Mạnh Tử" và những loại sách khác, tiên sinh trên lớp sẽ bỏ qua, học sinh bình thường có thể tự đọc, có gì không hiểu có thể hỏi tiên sinh. Học xong Tứ thư thì có thể bắt đầu chuyển qua "Kinh Thi", "Thượng Thư", "Chu Dịch", "Lễ Ký", "Tả Truyện".

Học thuyết của Lão Trang được coi là bàng môn tả đạo, tiên sinh không chỉ không dạy mà còn không cho học sinh đọc. Tới khi họ học chắc cơ bản mới đồng ý để họ đọc cho biết.

Phương pháp dạy của lão tiên sinh ở tộc học và Tôn tiên sinh đều là như vậy. Điểm khác biệt chính là lão tiên sinh ở tộc học sẽ giảng giải từng câu từng chữ, không cho học sinh cơ hội tự giải thích. Tôn tiên sinh dù sao cũng là người từng dự thi hương, so với lão tiên sinh kia thì hiểu biết hơn, nhưng ông ta là người được Phó tứ lão gia mời đến dạy cho con cháu trong nhà nên nếu học sinh học không tốt thì là ông ta thất trách. Do đó, ông ta nghiêm khắc hơn lão tiên sinh ở tộc học rất nhiều.

Phó Vân anh không cần tham gia khoa cử, yêu cầu của Tôn tiên sinh đối với nàng khác với yêu cầu dành cho Phó Vân Khải và Phó Vân Thái.

Nhưng mà khác nhau ở điểm nào, Phó Vân anh cũng không biết rõ. Nếu nói là tiên sinh không nghiêm khắc thì không đúng, nếu như một hôm nào đó nàng có chút lơ là, ông ta ngay lập tức có thể nhìn thấy sự qua loa đó từ chữ viết của nàng, rồi ngày hôm đó chắc chắn sẽ có thêm một phần bài tập để trừng phạt. nói là tiên sinh nghiêm khắc cũng không phải, với việc thi thoảng nàng xuyên tạc chú thích của cổ nhân, ông ta làm như không thấy, có cảm giác không mấy để tâm.

Ngoài ra, còn có có một sự kiện làm Phó Vân anh dờ khóc dờ cười: Sau khi trưng cầu ý kiến của Phó tứ lão gia, Tôn tiên sinh yêu cầu

nàng học thuộc sách vỡ lòng, đồng thời bỏ qua "Nữ tặc", "Nữ huấn", dạy luôn cho nàng "Cửu chương số học".

Ra là Phó tứ lão gia mong muốn Phó Vân anh học cách ghi sổ sách, sau này giúp ông quản lý cửa hàng. Nghe nói "Cửu chương số học" dạy tính toán, ông nhiệt liệt yêu cầu Tôn tiên sinh đưa quyển sách này vào chương trình học.

Đọc thuộc lòng là thế mạnh của Phó Vân anh, "Thanh luật vỡ lòng" bảy tám nghìn chữ, "Huấn môn biên câu" hơn sáu ngàn chữ, mỗi ngày nàng đọc một đoạn, nửa tháng sau đã có thể thuộc lầu lầu. "Cửu chương số học" thực tế cũng không khó, nàng từng học "Cửu cửu thừa pháp ca quyết" [2] nên tính toán không phải là vấn đề. Vấn đề là ở chỗ Tôn tiên sinh vốn biết phương pháp tính toán ở phòng thu chi và phương pháp học toán "Cửu chương số học" chẳng liên quan gì đến nhau, tại sao còn nghe theo ý Phó tứ lão gia?

[2] "Cửu cửu thừa pháp ca quyết" là Bảng cửu chương ta học ở tiểu học. "Cửu chương số học" là một quyển sách toán.

"Cửu chương số học" chương thứ nhất chính là đo đạc ruộng đất, bắt đầu từ một đề số học đơn giản: "Ta có một thửa ruộng quảng mười lăm bộ, từ mười sáu bộ. Hỏi diện tích thửa ruộng là bao nhiêu?"

Quảng là chỉ chiều rộng thửa ruộng, từ là chỉ chiều dài thửa ruộng, chiều dài nhân với chiều rộng là ra số tích bộ [3], lấy số tích bộ này chia cho 240 thì ra số mẫu.

[3] Đơn vị đo chiều dài ở đây là bộ, $bộ \times bộ = bộ^2$, gọi là tích bộ, một đơn vị diện tích không thường dùng. 1 mẫu = 240 tích bộ.

Mười lăm nhân mười sáu được vừa đúng 240 tích bộ, nên đáp án của đề này là một mẫu.

Tôn tiên sinh giảng xong đề thứ nhất liền hỏi Phó Vân anh: "Nghe có hiểu không?"

Phó Vân anh khẽ gật đầu.

"Tốt lắm, khép sách lại."

Tôn tiên sinh nói.

Phó Vân anh làm theo.

"Giờ ta có một thửa ruộng quảng hai dặm, từ ba dặm, hỏi thửa ruộng bao nhiêu mẫu?"

Đề này vẫn nằm trong "Cửu chương số học", Phó Vân anh không do dự, lập tức trả lời "22 khoảng 50 mẫu."

Năm thước là một bộ, 300 bộ là một dặm, hai dặm là 600 bộ, ba dặm là 900 bộ. 600 nhân với 900, lại chia cho 240 là 2250 mẫu, cứ 100 mẫu là một khoảnh, đáp án là 22 khoảnh 50 mẫu.

Tôn tiên sinh trầm ngâm một lát, ánh mắt quét qua phía bên ngoài bình phong. Bên ngoài, Phó Vân Khải và Phó Vân Thái đang dựng thẳng quyển sách lên, giả vờ đọc nhưng thực ra là đang gật gà gât gù, chắc chắn là đang ngủ gật. Ông ta lắc đầu, hỏi Phó Vân anh: "Kết quả này là do ngũ tiểu thư học thuộc hay là tự tính?"

Ngũ khí hơi khác so với bình thường, có một cảm giác trang nghiêm mà Phó Vân anh không lý giải được.

Nàng thành thật trả lời: "không dám dối gạt tiên sinh, là học trò học thuộc, chương về đo đạc ruộng đất này ta đã thuộc lòng tất cả các đề rồi."

Tôn tiên sinh hiếm khi cười nhưng giờ trên mặt cũng có một nét cười nhàn nhạt: "Vậy có suy nghĩ đến phương pháp tính không?"

Phó Vân anh cúi đầu suy nghĩ, nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra, đứng dậy đáp: "Học trò hiểu rồi ạ."

"Người ngồi xuống đi."

Tôn tiên sinh gật đầu ý bảo nàng ngồi xuống, thờ dài một tiếng.

thật ra ông ta để Phó Vân anh học "Cửu chương số học" vốn là định làm khó nàng, để nàng biết khó mà lui.

Cổ nhân nói: "Giáo dục không phân nòi giống", dù thân phận học sinh có thấp kém cỡ nào, chỉ cần một lòng hiếu học, người làm thầy vẫn nên dạy dỗ cho đến nơi đến chốn. Đối với câu này, các thế hệ đã có vô số cách giải thích khác nhau, không phân biệt giàu nghèo, không phân biệt thông minh hay ngu dốt, không phân biệt đất rẻ sang hèn, thậm chí không phân biệt thiện ác, chỉ có chưa từng có ai nói câu này còn bao hàm ý nghĩa không phân biệt nam nữ.

Tôn tiên sinh không phải chưa từng dạy học sinh nữ. Trong số đó, có rất nhiều người thông minh sáng dạ, khả năng tiếp thu và thiên phú không thua nam giới. Nhưng chỉ có mình Phó Vân anh khiến ông ta nhìn thấy tham vọng và sức sống mãnh liệt. Nàng học tập bằng một sự bướng bỉnh và kiên trì đến mức kì quái, có cảm giác giống như loài cỏ dại điên cuồng phát triển ở đồng quê mỗi khi hè về, nhìn như không hề có trật tự gì nhưng lại bền bỉ, mạnh mẽ, không biết lùi bước.

Hơn thế, dầu có bị thiêu cháy cũng sẽ mau chóng mọc lại.

Con đường phía trước xa vời là thế nhưng nàng tựa như một ngôi sao, một ánh nến, ở trong mưa gió dầu dập chờn nhưng không tắt, cố chấp đi về phía trước.

Nếu như Phó Vân anh chỉ coi việc học hành là cách để nàng tô điểm những đức tính của mình thì không sao, Tôn tiên sinh sẵn sàng dốc hết tài học dạy cho nàng, nhưng nàng nào nghĩ thế.

Cuộc đời này cực kỳ hà khắc với phụ nữ, đặc biệt có vài phụ nữ không hợp đọc sách, đọc nhiều sách, họ sẽ hiểu ra nhiều chuyện. Hiểu rõ rồi sẽ đau khổ phần hận cả đời.

Cuối cùng vẫn là học sinh của mình, Tôn tiên sinh không nỡ nhìn thấy Phó Vân anh bước lên con đường không có lối thoát này, ông ta muốn kéo nàng quay trở lại. Tạo lập một con đường mới phải gánh chịu quá nhiều thành kiến của thế tục và đôn đai của người đời, con đường bằng phẳng mà mọi người đều có thể chấp nhận mới là con đường nàng nên đi.

Nhưng ông ta thất bại rồi. Phó Vân anh vẫn cứ cố chấp như thế, cần cù, chăm chỉ, thật sự quá kiên định. Nàng thức dậy từ sáng sớm, cặm cụi cả ngày. Cái quyết tâm học tập đến mức độ có thể gạt bỏ mọi chuyện này khiến cho một người đã nhiều lần tham gia thi hương như Tôn tiên sinh cũng phải giật mình, thậm chí là chấn động.

Chỉ trong có mấy tháng, nàng đã đuổi kịp Phó Vân Khải và Phó Vân Thái.

Nghĩ đến đây, Tôn tiên sinh bỗng nhiên xoay người, đi đến gian ngoài, lấy thước ra, đập mạnh xuống bàn học của Phó Vân Khải và Phó Vân Thái vài cái.

Ầm ầm mấy tiếng phát xuống, hai anh em đang ngủ gà ngủ gật không biết chuyện gì xảy ra còn tưởng rằng có động đất đến nơi thét lên một tiếng, ném sách đang chắn trước mặt ra, sợ đến nỗi nháy cả lên.

Sách vở giấy bút đều quăng hết xuống đất, đến chiếc ghế bằng gỗ liễu cũng đổ rầm xuống đất, ầm ỹ cả lên.

Sắc mặt Tôn tiên sinh âm thầm như nước.

Lời tác giả:

Về "Mạnh Tử", bởi vì Chu Nguyên Chương thấy trong đó có câu "Dân vi quý, xác tắc thứ chi, quân vi khinh" (Dân là quý hơn hết, kể đó là xã tắc; vua là nhẹ), "Quân chi thị thần như thổ giới, tắc thần thị quân như khấu thù" (Vua mà coi bề tôi như cỏ rác, thì bề tôi sẽ coi

vua như thù địch), vân vân, có thể gây bất lợi với cho sự thống trị của Chu gia nhà lão nên vô cùng tức giận, hạ lệnh đem bài vị Mạnh Tử ra khỏi Khổng miếu, yêu cầu xóa toàn bộ những câu đề cập đến chuyện "dân nặng vua nhẹ" ra khỏi sách "Mạnh Tử".

Thời đó, ở học đường dạy bản rút gọn của "Mạnh Tử", thi cử cũng sẽ không dùng "Mạnh Tử" để ra đề.

Đương nhiên trong truyện sẽ không nhấn mạnh việc này.

.....

Tiến sĩ thật sự rất rất rất khó mà thi được. Mỗi lần thi hội thời xưa, tiến sĩ đại khái tầm hai ba trăm người, đây là tuyển chọn trong cả nước. Đất Giang Nam học bá nhiều như chó con, trên trời dưới đất không sai so được, không cần nói đến. Ở các huyện thị khác, đỗ được cử nhân đã thấy mỹ mãn rồi, có thể có cái chức quan nhỏ. Châu huyện bình thường một thế hệ được một hai tiến sĩ đã là tốt lắm rồi.

Chương 18: Mua sách

Hôm ấy, lúc Phó tứ lão gia mang chiếc một chiếc hộp đựng nhỏ về tới nhà, Vương thúc nói với ông, Phó Vân Khải và Phó Vân Thái lại bị đánh.

Đại Ngô thị và Lư thị vô cùng đau lòng, oán giận phàn nàn tính cách của Tôn tiên sinh càng ngày càng tệ.

Phó tứ lão gia cười ha hả: "Nên đánh! Đòn đau nhớ đời!"

Lần trước bị đánh tay còn chưa hết đau, nay lại bị đánh tiếp, Phó Vân Khải và Phó Vân Thái khóc đỏ cả mắt, đến tận lúc ăn vẫn còn thút thít.

trên bàn ăn có một đĩa thịt chưng gạo nếp bọc lá sen, gạo nếp trắng nõn, thịt béo ngậy ửng đỏ, lá sen thơm nồng. Phó Vân Thái thích ăn món này nên không đợi nha hoàn hầu hạ, tự lấy đũa gấp một miếng to nhưng lại bất cẩn đụng vào vết thương, a một tiếng, đau đến tái cả mặt.

Lư thị vội giật đi đôi đũa trên tay hẳn, "Đừng tự gấp, để A Kim dứt cơm cho con đi."

Bà vừa dứt lời, A Kim đã bước tới, cúi người bên cạnh Phó Vân Thái, cầm chiếc thìa, định dứt cho hẳn.

Phó Vân Thái nhìn sang Phó Vân Khải, trên tay Phó Vân Khải vẫn quấn mấy lớp băng gạc, nước mắt lưng tròng, dứt quãng nước nở nhưng hẳn không gọi nha hoàn hầu hạ, mặt mày nhăn nhúm lại nhưng vẫn cố chịu đau tự gấp thức ăn.

Đại Ngô thị và Phó tứ lão gia liếc nhìn hần đầy vẻ ngợi khen.

Phó Vân Thái hừ lạnh một tiếng, đẩy A Kim ra, "Để ta tự ăn!"

Phó Vân Khải trong lòng thật khó chịu.

Từ khi ngũ muội muội cùng theo học Tôn tiên sinh với hai anh em họ, Tôn tiên sinh nhìn ngang thấy bọn họ không vừa mắt, nhìn dọc vẫn thấy anh em bọn họ không vừa mắt. Chỉ trong có mấy tháng, số lần bọn họ bị mắng còn nhiều hơn cả năm trước ấy chứ.

hần lén lờm Phó Vân anh một cái, mũi nghèn nghẹn, ngũ muội nguội chính là khắc tinh của hần! Nàng trở về chính là để cho hần sống không được thoải mái mà!

Phó Vân anh cảm nhận được ánh mắt của Phó Vân Khải, khẽ nhướn mi lên, ánh mắt lướt qua mặt hần, dừng lại một lát rồi bỗng nhiên cười với hần.

Cạch một tiếng, chiếc đĩa từ trên tay Phó Vân Khải rơi xuống, hần sợ hãi giật mình thon thót, vội vàng xoay người sang bên cạnh nói chuyện với nha hoàn.

Phó Vân anh mỉm cười.

Ăn xong, Phó tứ lão gia bảo bà tử mang chiếc hộp ông mới mang về ra, mở nắp hộp, "Hôm nay tới nhà tri huyện uống rượu, tri huyện đại nhân tặng ta một hộp tích tô bào ốc, nha hoàn nhà ngài ấy là người phủ Tô Châu, tay chân khéo léo, biết hầm canh, lại còn biết làm món này. Mấy tỷ muội các con tự chia nhau đi."

nói rồi sắc mặt trầm xuống, quay qua nhìn Phó Vân Khải và Phó Vân Thái nói, "Hai đứa không có phần."

Hai anh em xấu hổ, lấy cớ mai còn phải dậy sớm đi học đường học, sợ ngũ muội sẽ không dậy được, vội vàng cúi mắt.

Phó Nguyệt là đại tỳ, nhận lấy chiếc hộp, nên trong có tổng cộng mười tám chiếc bào ốc. Đầu tiên, nàng chia làm ba phần đều nhau, sau đó lại từ phần của mình lấy ra ba cái đưa cho Phó Vân anh, "anh tỳ nhi chưa bao giờ ăn món này, tỳ cho muội một nửa."

Phó Quế lập tức cũng nói: "Muội đưa hết cho anh tỳ nhi, muội không ăn."

Phó Vân anh nhướn mày, đến cả cái này cũng phải hơn thua hay sao? Nàng cảm ơn hai chị họ, chỉ lấy phần của mình, "Muội không hảo ngọt, hai tỳ giữ lại ăn dần."

Phó nguyệt dịu dàng thật thà, người khác nói thế nào nàng liền tin như thế, nghe thấy cũng ừ một tiếng, cầm lấy ba cái của mình.

Phó Quế cầm tay Phó Vân anh, tươi cười: "Trước kia tỳ từng nói nếu lại có tích tô bào ốc thì sẽ nhường hết cho muội ăn, nói rồi phải giữ lời, đừng khách sáo với tỳ thế chứ. Giờ thời tiết không nóng, cũng để được mấy ngày, muội lấy ăn dần, mời cả bá nương nếm thử luôn."

Rồi không đợi Phó Vân anh từ chối lần nữa, nàng chủ động bảo nha hoàn Xương Bồ lấy bào ốc nhét vào tay Phương Tuế.

Lư thị bên cạnh cũng bực mình, tức đến không biết nói sao. Có đôi khi bà cũng hoài nghi Phó Nguyệt và Phó Quế khi nhỏ có phải bị nhầm cho nhau hay không, bà và chồng bà đều không ngu dốt gì, sao mà Phó Nguyệt lại không biết đối nhân xử thế như vậy? Phiền lòng tới tận tối, bà khẽ hỏi Phó tứ lão gia, "Chuyện Đồng ca nhi đã có quyết định gì chưa?"

Phó tứ lão gia gối đầu lên hai bàn tay đan vào nhau, thờ dài một tiếng, nói, "Nàng cũng đừng nghĩ đến Đồng ca nhi nữa, cứ coi như tam lão gia không định chọn Đồng ca nhi, Nguyệt tỳ nhi nhà chúng ta cũng không đến lượt đâu. Hôm nay ta nghe tri huyện lão gia nói Tô nương tử từ chối cứu gia nhà tri huyện rồi, tri huyện phu nhân không chịu, tìm Tô nương tử hỏi cho rõ ràng, Tô nương tử đành phải nói thật với bà ấy. Trần lão thái thái định gả Phó Dung cho

Đồng ca nhi. Chuyện của Nguyệt tử nhi ta có tính toán khác, Đồng ca nhi đâu có học vấn tốt nhưng chưa chắc đã thích hợp với Nguyệt tử nhi."

Chỉ cần một Phó Viện đã đủ khiến Lư thị đau đầu, giờ lại thêm một Phó Dung, bà buồn bực: "Phó Dung là do lão thái thái nhận nuôi, cũng không tính là con gái Phó gia..."

Phó tứ lão gia cười, "Nhưng con bé đó họ Phó, có phải con gái ruột hay không thì có gì khác nhau? Nàng đừng quên anh trai người ta là nhị thiếu gia đấy nhé!"

Phó Viện là con gái tộc trưởng tam lão gia, cực kỳ xinh đẹp, là hòn ngọc quý trong nhà, nhà họ lại có ơn với Tô Đồng. Phó Dung là em gái của nhị thiếu gia Phó Vân Chương, có một anh trai tài hoa xuất chúng, Trần lão thái thái lại thương nàng, đề cử ắt sẽ phong phú.

Dù là Phó Viện hay Phó Dung, Phó Nguyệt đều không hơn được.

Lư thị trần trọc mãi không ngủ được, bực bội nói: "Bỏ đi, coi như Đồng ca nhi và Nguyệt tử nhi không có duyên phận đi."

Sang tới cuối xuân đầu hạ, nắng ấm ngập tràn, cây táo trong viện đã trở nên đầu sức sống, những cành khô đen sì thuở trước nay đã được phủ một tầng xanh non.

Khi ánh mặt trời xuyên qua lớp sương mù dày đặc, phiến đá xanh trên mặt đất cũng lấp lánh ánh nắng, ngõ nhỏ dần náo nhiệt. Ông lão bán đậu hũ bắt đầu đẩy xe cút kít đi qua, bánh xe lộc cộc cán qua đường đất không bằng phẳng, gọi mọi người thức dậy. Rất nhanh, các hộ xung quanh cũng phát ra những âm thanh ngày mới: tiếng lão bộc mở cửa, đứng trên thềm đá cò kè mặc cả với ông lão bán hàng, tiếng trẻ con khóc, tiếng phụ nữ trách móc, tiếng trút rau vào chảo dầu... Cuộc sống vẫn tiếp diễn như thường ngày, đàn ông trên phố chào hỏi nhau, vừa ăn bánh bao nóng, mình xào, bánh quẩy, bánh nướng, vừa bàn luận mấy chuyện trong huyện, rủ nhau

ra bờ sông chờ thuyền. Phụ nữ thì bưng chậu gỗ ra bờ sông giặt quần áo, dọc đường nói cười với nhau. Thi thoảng có cô con dâu nhà này trêu chọc cô con dâu nhà khác, thế là lại có là bị đuổi theo mắng mỏ. Tiếng cười đùa quanh quẩn khắp phố mãi không dứt.

Phó Vân anh bị thức dậy cùng tiếng chim hót lạnh lạnh, đứng trong phòng đánh răng súc miệng. Sương mù còn chưa tan, trời lạnh buốt, bột đánh răng trộn lẫn bạc hà mát lạnh khiến nàng rung mình.

Nha đầu Phương Tuế lấy hoa khô cho vào nước rửa mặt cho nàng. Phó Vân anh dậy sớm, Phương Tuế cũng phải dậy sớm theo nên chưa kịp chải đầu, ngái ngủ ngáp một cái, đến nước mắt cũng trào ra, thắc mắc: "Nguyệt tỷ nhi và Quế tỷ nhi vẫn chưa dậy, tại sao tiểu thư người sáng nào cũng dậy sớm như vậy?"

Phó Vân anh rửa mặt xong, ngồi trước gương đồng thoa một tầng trân châu phấn dưỡng da, cười mà không nói.

Nàng không dám lơ lửng, con người một khi đã hạ thấp yêu cầu với bản thân mình, về sau tất sẽ tìm ra càng nhiều lý do để nuông chiều bản thân. Nàng không có thiên phú như nhị thiếu gia, chỉ có thể cần cù bù thông minh, người chậm chạp thì phải bắt đầu sớm mới bù lại được.

Tới khi Phó Vân Khải và Phó Vân Thái rửa mặt chải đầu, mỗi người cầm lấy một chiếc bánh bao vội vã chạy ra ngoài, nàng đã đứng dưới cây táo đọc "Khổng Tử gia ngữ" (*có chú thích cuối chương của tác giả*) được nửa canh giờ rồi.

Ăn sáng xong, Hàn thị ngồi bên cửa sổ làm khăn lưới, Phó Vân anh quay lại thư phòng luyện chữ. Nàng đã xin phép Lư thị, đổi sương phòng thành thư phòng, đám nha hoàn biết nàng cũng đọc sách luyện chữ như các thiếu gia nên tránh làm ồn, bình thường mỗi khi đi qua mái hiên lại nhón mũi chân, sợ làm ồn, ảnh hưởng đến nàng.

Nàng vừa mới chép xong một đoạn sách, trong viện bỗng vang lên tiếng bước chân, Phó tứ lão gia vén rèm bước vào thư phòng, cười nói: "anh tử nhi đang học bài à?"

Phó Vân anh buông bút đứng dậy chào hỏi, vén tay áo rót cho Phó tứ lão gia một ly trà, "Tứ thúc tới thăm con ạ."

"Tiền bán khăn lưới tháng này, con thử tính rồi ghi vào sổ đi."

Phó lão gia ngồi ở bàn uống một ngụm trà, chỉ về phía chiếc túi tiền bằng vải thô mà ông vừa mang tới rồi nói.

Phó Vân anh vâng một tiếng rồi đi đến phía sau bình phong, mở rương lấy sổ sách ra. Nha hoàn giúp nàng chuẩn bị bút, mực và bàn tính, đổ tiền trong túi ra, đặt trên bàn sách. Nàng đếm số tiền lời tháng này, sau đó rút một tờ giấy làm bằng gỗ tre ra ghi rõ tiền mua chỉ vải tháng này ra, từng mục từng mục một.

Khăn lưới dành cho nam giới, ai cũng phải dùng nên bán chạy nhưng giá cả không cao. Loại khăn lưới mà người giàu có dùng thường làm bằng tơ lụa thượng hạng, ngoài ra còn đính vàng, ngọc, đá quý nên giá cao nhất có thể lên tới mười lượng bạc nhưng dân chúng bình thường thì không cầu kì như thế, cùng lắm cũng chỉ mấy đồng.

Lợi nhuận không nhiều, nhưng ít ra còn nhiều hơn làm túi tiền. Phó tứ lão gia ra mặt gửi cho cửa hàng khăn mũ bán hộ, giá cả bên kia đưa ra cũng hợp lý, Hàn thị nhờ vậy mỗi tháng có thể tích góp được hai ba tiền. Nếu cứ tiếp tục làm thế này, một năm không chừng có thể kiếm được hai lượng bát. Phó Vân anh ghi chi tiết các mục chi tiêu, ngón tay gảy bàn tính, tính đi tính lại ba lần rồi lại lấy một tờ giấy trắng, chép lại rồi đưa cho Phó tứ lão gia xem. Từ khi nàng bắt đầu đi học, Phó tứ lão gia đã tận dụng mọi cơ hội, cứ gặp nàng là lại khuyến khích nàng học tính toán sổ sách. Biết nhiều thứ cũng không hại gì, hơn nữa Phó tứ lão gia cũng rất quan tâm nàng và Hàn thị, nàng không do dự, lập tức đồng ý. Phó lão gia bảo nàng đầu tiên cứ lấy việc bán khăn lưới của Hàn thị để luyện tập trước đã.

Phó tứ lão gia không biết nhiều chữ, nhưng xem các mục chi tiêu vẫn hiểu được, xem xét thật kỹ xong gật đầu vui vẻ, nói: "đi thay quần áo đi, hôm nay ấm áp, tứ thẩm con đưa mấy chị em đi tiệm đồ bạc đánh trang sức."

Phó Nguyệt đã đến tuổi làm mai, theo phong tục địa phương, trước khi đính hôn, mẹ chồng sẽ đích thân tới nhà gặp mặt con dâu, Lư thị đã từng nói phải đánh cho con gái mấy bộ đồ trang sức thật đẹp.

Phó Vân anh trở về phòng báo với Hàn thị một tiếng, xõa tóc xuống, chải tóc song kể buộc sợi nhung, bên tóc cài một bông hoa nhài bằng lụa, mặc bộ váy màu đỏ hải đường thêu hoa văn tỳ bà và áo kép mỏng, phía dưới là quần lụa xanh nhạt. Hải đường khi nở vốn vô cùng vũ mị kiều diễm, Phương Tuế cảm thấy tiểu thư nhà mình bình thường quá giản dị, cố tình chọn bộ đồ tươi sáng này cho nàng mặc, ai ngờ mặc loại màu sắc này, anh tỳ nhi dường như càng thanh lãnh.

Mấy tháng sung sướng không cần lo chuyện cơm áo, lại kiên trì rèn luyện hằng ngày, Phó Vân anh cao lên không ít, tay áo và váy không cần gập lại nữa, cổ tay áo còn hơi chật. Phương Tuế sợ nàng bị lạnh, khuyên nàng khoác thêm chiếc áo xanh thêu hoa.

Khi nàng sang tới chính viện của Đại Ngô thị, Lư thị, Phó Nguyệt và Phó Quế đều đã chuẩn bị kĩ càng.

Cửa hàng đồ bạc không xa, thật ra có thể đi bộ ra nhưng Lư thị là phụ nữ, không thể thoải mái như Phó tứ lão gia. Vương thúc chuẩn bị xe rồi chờ bên ngoài, mấy thím cháu ngồi trên xe tới cửa hàng, chỉ về phía bến tàu bên sông hỏi Vương thẩm, "Đợt trước nói định xây cầu không phải sao? Sao đến giờ còn chưa thấy động tĩnh gì vậy nhỉ?"

Wương thẩm vỗ nhẹ lên đùi: "Ngài không biết sao, Trần lão thái thái bên đại phòng hôm nào cũng làm ầm cả nhà lên, nhị thiếu gia không muốn tranh cãi với lão thái thái nên cách

đây không lâu đã lên thuyền đi phủ Võ Xương gặp bạn, chuyện xây cầu cũng bị hoãn lại rồi."

"Vẫn là vì việc lập đền thờ ư?" Lư thị hỏi.

"Còn không phải sao! Chuyện lập đền thờ không thành, lão thái thái trút hết bực tức lên người nhị thiếu gia. Vì chuyện này, nhị thiếu gia cũng ăn vài trận đòn, bị đánh đến phá tướng (đánh lên mặt), lão tiên sinh ở tộc học thấy lão thái thái làm quá nên khuyên nhị thiếu gia đi rồi."

Phó Nguyệt, Phó Quế và Phó Vân anh ngồi một bên yên lặng lắng nghe hai người to nhỏ chuyện đại phòng. Phó Quế bỗng nhiên giật nhẹ ống tay áo của Phó Vân anh, "anh tử nhi, muội đã gặp nhị thiếu gia rồi hả?"

Phó Vân anh nhớ tới bóng người tĩnh lặng kiêu ngạo sừng sững trong tuyết ngày ấy. Nếu như trong trời đất chỉ còn lại hai màu đen trắng, màu trắng của tuyết và màu đen lạnh lẽo của đêm đen thì Phó Vân Chương cũng sẽ không lẫn vào trong đó, giống một cây hồng mai đang nở, vừa cô độc, lạnh lùng là vậy nhưng cũng rực rỡ đến thế.

"Muội gặp rồi." Nàng gật đầu

Phó Quế lại hỏi: "Thế còn em gái của nhị thiếu gia, Dung tử nhi thì sao?" Nàng thì thầm với Phó Vân anh, "Muội cảm thấy tử ấy với Nguyệt tử nhi ai đẹp hơn?"

Phó Vân anh hơi nhú mày, ánh mắt lướt qua trên mặt Phó Quế một lát rồi lại dời đi. Phó Quế liếc mắt rồi khẽ cười, "Tử cảm thấy Nguyệt tử nhi xinh đẹp hơn Dung tử nhi."

Phó Vân anh cười cười, vẫn không nói lời nào.

Trước đó, Phó tứ lão gia đã qua đánh tiếng trước với cửa tiệm đồ bạc nên khi xe ngựa vừa dừng lại trước tiệm, chương quỳ đã ra

ngoài đón Lư thị vào. Hôm nay Phó Nguyệt là nhân vật chính nên tiểu nhị trong tiệm đón tiếp Lư thị và Phó Nguyệt, mồm nấp miệng mười nịnh nọt, nịnh đến mức Lư thị cười không khép miệng.

Trang sức phấn son lúc nào cũng có lực hấp dẫn với các tiểu nương tử, Phó Nguyệt và Phó Quế ít khi ra ngoài, nhìn thấy cái gì cũng thích mê, dù vòng tay cũng chỉ có đôi ba hình thức đơn điệu nhưng cũng phải thử tới mấy chục cái mà chưa tìm được cái nào ưng ý.

Phó Vân anh đi với họ một chút, nhân lúc Lư thị vui vẻ mới nói: "Thẩm thẩm, bên cạnh là tiệm sách, con nhớ tiên sinh nói con cần mua mấy quyển sách, con qua đó một chút, lát nữa sẽ trở về ngay."

Nếu người đưa ra yêu cầu là mấy thằng bé búống bình Phó Vân Khải hoặc Phó Vân Thái thì Lư thị nhất định sẽ không đồng ý, nhưng Phó Vân anh thì bà lại yên tâm tuyệt đối, cô cháu gái này y bà cụ non, chưa bao giờ làm nghịch ngợm. Bà lấy một xâu tiền từ trong tay áo, đưa cho Vương thẩm, bảo Vương thẩm đi tiệm sách với nàng, cười bảo: "Mua xong rồi về ngay nhé, đừng đi xa. Tiền do Vương thẩm của con giữ, muốn mua gì thì mua cái đó." Rồi dặn dò Vương thẩm, "Gọi chồng bà đi theo cùng đi, nếu tiền không đủ còn có người quay lại đây báo tin."

Vậy là nha hoàn Phương Tuế, Vương thẩm và Vương thúc đi theo Phó Vân anh bước vào tiệm sách bên cạnh.

Bên trong yên tĩnh, không khí tràn ngập mùi mực viết không biết có thể được miêu tả là thơm hay không. Tiệm sách gồm hai gian, một gian bày đủ các loại giá sách, trên giá là từng chồng sách; một gian là nhã gian, bên trong có bảy tám chiếc bàn và mười mấy băng ghế dài, có mấy nam nhân đầu đeo nho khăn, thân mặc trường bào đang ngồi trong đó sao chép gì đó. Họ là thư sinh trong huyện, không mua nổi sách, mỗi ngày chỉ có thể bỏ ra một hai tiền thuê chỗ ngồi chép lại sách để đọc, cũng có người chép sách thuê cho cửa tiệm để kiếm chút tiền giúp đỡ gia đình.

Bồng Vương thẩm a lên một tiếng, chỉ vào một trong những thiếu niên trong đó: "Kia không phải là Tô thiếu gia sao?"

Phó Vân anh nhìn theo hướng ngón tay bà chỉ, đó là một thiếu niên mặc áo màu nguyệt bạch, ngũ quan thanh tú, dáng ngồi đoan chính. Hôm nay trời nắng nhưng trong tiệm sách lại lạnh, hắn ăn mặc mỏng manh, không biết là do bị lạnh hay là do đã ngồi một tư thế quá lâu, ngón tay cũng đã hơi xanh.

Nàng xoay người đi tới bên kệ, tìm sách mình muốn mua. Kệ trong tiệm quá cao, nàng kiễng chân cũng với không tới, thôi thì cứ xem giá ở dưới trước, sau lại nhờ Vương thẩm bế nàng lên tìm tiếp vậy.

Sách bán chạy nhất ở tiệm là cái loại đề mẫu, hành cuốn, hành văn cho kỳ thi đồng sinh và thi hương, tiếp theo là kinh Phật, cũng có cả bản thoại tiểu thuyết nhưng cũng không có nhiều lắm, bản thoại ở huyện Hoàng Châu đều là sách cũ từ phủ Võ Xương chuyển về.

Chủ tiệm cũng cùng tìm với Phó Vân anh nhưng cuối cùng cũng phải áy náy: "Cái tiệm nhỏ này của ta không có sách mà anh trai của tiểu nương tử muốn tìm, các vị chỉ có thể tới phủ Võ Xương mua thôi."

Phó Vân anh hơi thất vọng, tiện tay cầm một quyển sách, ý bảo Vương thẩm trả tiền, nói: "Làm phiền ngài."

Lúc này, phía sau vang lên một thanh âm trong sáng hiền hòa, tự như tiếng ngọc va vào nhau, "Muốn tìm sách gì?"

Lời tác giả:

Khổng Tử gia ngữ: Sách ghi chép về cuộc đời và tư tưởng của Khổng Tử, nhiều ý kiến cho rằng những thứ trong sách này không có thật nhưng cũng có nhiều người phản đối nhưng dù nói sao thì quyển sách này cũng được truyền bá rộng rãi,

Hành cuốn, hành văn: Văn mẫu do cử nhân viết.

Editor: Truyện này miêu tả chi tiết và rất hay ho về quần áo của nhân vật nhưng mình kiến thức có hạn về khoản áo quần thời Minh của TQ nên chỉ cố gắng hết chữ chắc chắn không chuyển ngữ hoàn chỉnh được. Mình đã đối chiếu với bản tiếng Trung, nhưng dù có google tra ra hình cái áo cũng không biết cái áo đó tiếng Việt gọi là gì.) Về sách vở mình tự tin ngồi viết chú thích chữ về quần áo trang sức chẳng biết cái gì. Haha.

Chương 19: Tứ thúc kích động

"Nhị thiếu gia!"

Nhìn thấy người vừa tới, Vương thúc và Vương thẩm đến giọng nói cũng thay đổi, lúng túng, dùng một loại ngữ điệu thành kính chào hỏi y.

Phó Vân Chương khẽ gật đầu với hai người. Y mới từ bến thuyền trở về, đầu đội mũ, trên người vẫn mặc áo đi đường màu xanh thêu hoa văn chìm, eo đeo thắt lưng, chân đi ủng, tuy trông phong trần mệt mỏi nhưng ánh mắt vẫn trong trẻo, khí độ bất phàm.

Chủ tiệm cười tươi, kích động đến mức nói năng lộn xộn: "Nhị gia đến cửa tiệm này của ta, quả là rồng đến nhà tôm, rồng đến nhà tôm mà."

Phó Vân Chương khách khí cười, ánh mắt vẫn dừng lại trên mặt Phó Vân anh.

Mọi người thấy thấy y như vậy cũng quay qua nhìn, ngay cả người đi ngoài đường cũng phải ra nhìn cử nhân lão gia một cái, Phó Vân anh đành trả lời: "Nhị ca, muội muốn tìm một quyển "Thủy bộ lộ trình" của Thương Tuấn, hoặc của Tráng Du Tử cũng được."

Đương thời, giao thương mậu dịch ở Giang Nam phát triển, phía nam, thương nhân buôn muối giàu nứt đổ vỡ vách. Ở các thành trấn trong vùng Tô Châu, Dương Châu, trong một thị trấn nhỏ có khi cũng có đến mấy chục hộ cự phú. Trong triều, rất nhiều đại thần ủng hộ tư tưởng "nông thương cùng có lợi", địa vị của thương nhân cũng được nâng lên, rất nhiều văn nhân thi nhiều lần không đỗ cũng phần uất, quyết bỏ sang làm thương nhân.

Những thương nhân xuất thân nho học này biết nhiều chữ nghĩa, lại hiểu phong tục, dân sinh. Xuất phát từ mong muốn giúp đỡ nhiều người hoặc là lưu danh sử sách, nhiều người dùng kinh nghiệm và hiểu biết của chính mình để viết sách dành riêng cho thương nghiệp. Những sách này nói về lộ trình đường bộ, đường thủy trong nước, các quy tắc thương nghiệp, giá cả hàng hóa ở các nơi, phương pháp sản xuất, lưu thông hàng hóa, về cả thị trường và phương pháp kinh doanh, đặc biệt, sách cũng miêu tả tỉ mỉ về giao thông thủy bộ từ bắc chí nam bao gồm các trạm dịch, bến tàu trên đường đi.

Mỗi lần Phó tứ lão gia ra ngoài làm ăn, tới một thị trấn mới, thường phải thuê dân bản xứ dẫn đường. Những người dẫn đường này, có người thật thà chất phác nhưng cũng có người gian manh xảo trá. Tuy Phó tứ lão gia là người có kinh nghiệm nhiều năm bôn ba ở ngoài nhưng nhiều khi trở tay không kịp, bị người ta cho vào bẫy, mất tiền mất hàng.

Phó Vân anh muốn mua cho ông một quyển "Thủy bộ lộ trình", ông không đọc được, nàng có thể đọc cho ông nghe. Sau này ông muốn đi buôn bán ở đâu thì lại tìm ghi chú trong sách về nơi đó. Như vậy không những có thể tránh được việc đi lòng vòng, giúp tiết kiệm chi phí mà còn có thể dựa vào thông tin trong sách để biết được nơi ấy thiếu hàng hóa gì rồi mang theo bán kiếm tiền. Hơn nữa, ông còn có thể tránh được việc bị thương nhân nơi đó lừa đảo.

một hòn đá trúng tận mấy con chim.

Chi phí cho việc học vốn không phải là thấp, không kể đến nhập học phải gửi cho Tôn tiên sinh, riêng chi phí mua giấy bút thôi cũng không phải ai cũng chi trả được. Tiền này là tứ thúc chi cho nàng, nếu không có ông, Phó Vân anh là sao có thể với tới học hành sách vở một cách thuận lợi như vậy. Phó Vân Khải và Phó Vân Thái sau này có thể tham gia khoa cử, lấy được công danh báo đáp cho tứ thúc. Nàng không thể đi thi, vậy thì phải tìm cách khác, từ đó cho ông thấy việc học hành của nàng không phải ném tiền qua cửa sổ.

Phó Vân Chương nghe nàng nói xong, ừ một tiếng, hỏi: "Mua cho tứ thúc phải không?"

không hổ là thiếu niên cử nhân, phản ứng rất nhanh, Phó Vân anh gật đầu.

"Trong thư phòng của ta có quyển sách này, khi nào về thì sai người qua chỗ ta lấy."

Phó Vân Chương nói xong lại hỏi, "Muội đi một mình ra đây đây à?"

Vương thúc khẽ trả lời: "Ngũ tiểu thư đi cùng với thái thái ạ, thái thái đang ở cửa hàng bạc bên cạnh."

Phó Vân Chương không đáp, gật đầu chào chủ tiệm rồi về.

Người tới xem cũng chậm rãi tản ra.

Trong phòng chép sách, mấy thư sinh bàn tán sôi nổi. một thanh niên mặt chữ điền khẽ chọc chọc cánh tay Tô Đồng, "Ai, đệ nhìn nhị thiếu gia Phó gia mà xem, thật có khí độ mà! Đệ không phải người nhà bọn họ sao? Có thể giúp ngu huynh có cơ hội gặp mặt một lần hay không?"

Bất ngờ bị chạm vào tay làm cho trang giấy đang viết của Tô Đồng bị dây ra một vết mực, Tô Đồng hơi nhú mày. Thanh niên vội nói: "Xin lỗi, xin lỗi. Huynh giúp đệ viết lại trang này được không?"

Tô Đồng ngẩng đầu lên, gương mặt tuấn tú mỉm cười, ôn hòa nói: "không sao, là do đệ bị phân tâm sẵn rồi." hấn xoa xoa cổ tay nhức mỏi, "Đệ không thân thiết với nhị thiếu gia, huynh cũng biết, đệ ăn nhờ ở đậu..."

Thanh niên nọ xấu hổ, vỗ vỗ vai hấn, "Là huynh lỗi mãng, đệ có cái khó xử của đệ. Nghe nói lần này đệ đi thi, học hành là quan trọng hơn cả, huynh không quấy rầy đệ học nữa."

Tô Đồng mỉm cười nhè nhẹ.

Phó Vân anh trở lại cửa hàng bạc, Lư thị nhất quyết phải đánh cho nàng một bộ vòng bạc, lại kéo tay áo nàng lên, lộ ra đôi vòng vàng trên cổ tay nàng, chỉ cho tiểu nhị trong tiệm, nói, "Vòng tay này ta giữ mấy năm, bị xỉn màu, các người đánh bóng lại cho sáng lên."

Rồi mặc cho Phó Vân anh liên tiếp từ chối, Lư thị vẫn cứ kiên quyết bắt nàng chọn một bộ vòng bạc.

Đám tiểu nhị đương nhiên là lại đua nhau tâng bốc, khen Lư thị hào phóng, thương yêu cháu gái, khen Phó tứ lão gia giỏi giang, có bản lĩnh, một mình nuôi được cả gia đình.

Lư thị cười híp cả mắt.

Phó Vân anh nghe thấy người đằng sau khẽ hừ lạnh một tiếng, liếc qua liền thấy Phó Quế đang cúi đầu tóm chặt tay áo.

không cần hỏi cũng biết, khi nãy Lư thị chắc chắn cũng cố tình chỉ cho tiểu nhị xem vòng tay trên cổ tay Phó Quế, hơn nữa còn cố ý nói ra là chiếc vòng này do bà cho.

Lư thị là người quy củ, nghiêm khắc, thích tính toán chi li nhưng thể hiện ra ngoài lại đầy hào phóng, khiến người ta không ai có thể chê trách gì được bà.

Nhưng mà lại khoe khoang quá.

Phó Quế dễ tự ái, lại nhạy cảm. cô bé này đang vào tuổi hiếu thắng. Lư thị thích khoe khoang về sự tốt bụng, hào phóng của bản thân bà và Phó tứ lão gia nhưng chưa từng bận tâm đến cảm nhận của cháu gái. Mỗi khi có khách tới nhà, lúc nào bà cũng kể chuyện Phó tam thúc và Phó tam thẩm sống dựa vào Phó tứ lão gia. Có mấy lần mấy người bạn thân của Phó Quế tới chơi, Lư thị cũng kể lể với bọn họ Phó tứ lão gia chi cho Phó tam thúc cái này cái kia, dùng hết bao

nhiều bạc, Phó Quế cười không được, khóc cũng không xong, giận đến tái mặt, suýt nữa trào nước mắt. Lư thị vẫn chẳng để ý.

Ngoài ra, tiểu thiếu gia Phó Vân Thái kia lại quá lắm lời, không coi ai ra gì, thường xuyên chế nhạo Phó Quế khiến cho bản thân nàng vừa nhục nhã lại vừa áp lực, Phó Quế cảm kích Phó tứ lão gia, ghét Lư thị và Phó Vân Thái. Nhưng Lư thị bình thường đối xử với nàng không tệ, chi phí ăn mặc của nàng nào có kém Phó Nguyệt, nếu như nàng hận Lư thị thì quá là vong ân phụ nghĩa rồi...

Phó Vân anh không muốn can thiệp vào chuyện này nhưng nàng biết cứ như vậy, Phó Quế cũng không biết phải nghĩ thế nào về Lư thị, vậy nên quan hệ giữa Phó Quế và Phó Nguyệt mới khi tốt khi xấu, lúc nóng lúc lạnh.

Phó tứ lão gia thường làm ăn xa nhà, chuyện trong nhà đều là do Lư thị quản lý, nha đầu, bà tử đều nghe theo bà, mẹ chồng đã nghỉ ngơi, mặc cho bà làm gì cũng được, Lư thị làm sao có thể không kiêu ngạo. Hơn nữa, bà là người cố chấp, không chấp nhận bất cứ ai chỉ ra cái sai của mình.

Phó Vân anh cúi đầu, chỉnh lại ống tay áo, chuyện này phải do Phó Nguyệt nói ra, Lư thị nóng tính, chỉ có con gái bà mở miệng khuyên mới có thể khiến bà bình tĩnh mà nghe vào mấy câu.

Quay lại Phó gia, Vương thúc lập tức đi Đông viện kể với Phó tứ lão gia chuyện đi mua sách gặp được nhị thiếu gia.

"Nhị thiếu gia bảo ngũ tiểu thư sai người qua chỗ ngài ấy lấy quyển sách kia, tên là sách năm sáu gì đó."

[1] Phó Vân anh muốn mua "Thủy bộ lộ trình" (Shui bu lu cheng), Vương thúc không biết chữ nên nghe không hiểu, nghĩ là "năm sáu" (wu liu)

"Sách gì cơ, năm sáu?"

Phó tứ lão gia không hiểu lão nói gì nhưng chuyện này cũng không ngăn được nụ cười trên mặt ông, "Sách của nhị thiếu gia cho mượn thì không thể qua loa như thế được, sao có thể sai người qua lấy chứ! Ta sẽ đích thân đưa anh tỳ nhi qua bên đó một chuyến, nhân tiện cảm ơn nhị thiếu gia luôn."

Vương thúc vội nói: "Quan nhân, nhị thiếu gia mới từ phủ Võ Xương về, đến quần áo còn chưa thay! Giờ chắc mới về đến nhà."

"Vừa về đến nhà luôn hả? Thế thì cũng vừa đúng lúc..."

Phó tứ lão gia cố nén xúc động và vui mừng, đi mấy vòng xung quanh phòng mới bình tĩnh lại được, "Thôi được rồi, nhị thiếu gia vừa về, chúng ta cũng không nên tới làm phiền, ngày mai đi." Rồi ông gọi gã sai vặt, "nói với anh tỳ nhi mai ta sẽ đưa con bé qua bái kiến nhị thiếu gia."

Gã sai vặt chạy đến cửa viện của Phó Vân anh thì chuyển lời cho bà tử, thúc giục, "Quan nhân đang chờ ngũ tiểu thư trả lời đó!"

Bà tử nghe vậy liền vào trong thuật lại lời của Phó tứ lão gia cho Phó Vân anh nghe.

Phó Vân anh không biết nói gì cho phải.

Thuở nhỏ nhà nghèo không được đi học là nỗi tiếc lớn của Phó tứ lão gia nên ông đặc biệt tôn trọng người đọc sách, thậm chí còn sùng bái nhị thiếu gia Phó Vân Chương một cách cuồng nhiệt mù quáng. Chỉ đến lấy quyển sách thôi, sai tùy tùng đến lấy là được nhưng ông nhất định phải tự đi, như thể có thể đứng gần Phó Vân Chương một chút là có thể hít được mấy hơi tiên khí, kéo dài tuổi thọ không bằng.

"Truyền lời cho tứ thúc, ta biết rồi, ngày mai ăn sáng xong ta sẽ chờ tứ thúc ở phòng chính."

Hàn thị nghe nói Phó Vân anh chuẩn bị đi sang bên đại phòng bán kiến Phó Vân Chương, mặt hơi đỏ sắc, tay cũng dừng làm khăn lược, "Liệu có phải gặp Trần lão thái thái không con?"

Phó Vân anh trả lời: "Con chỉ gặp nhị ca thôi, tìm huynh ấy mượn sách."

Hàn thị hít lấy một hơi, mân mê chiếc nhẫn thêu đeo ở ngón tay, nói: "Lão thái thái kia khó tính lắm, con mà gặp bà ấy thì nói năng cẩn thận, đừng nói linh tinh, biết chưa?"

Chả mấy khi người vô tư lự như Hàn thị lại sợ người khác đến thế, Phó Vân anh trèo lên sập, uống một ngụm trà, cười nói: "Mẹ gặp Trần lão thái thái rồi à?"

Hàn thị đáp: "Hồi tháng giêng đi xem diễn, nhìn thấy bà ấy từ xa một lần, rất khí phái, còn hơn cả thái thái nhà thiên hộ ấy chứ! không phải mẹ dọa con cho vui đâu, đến tứ thúc con còn sợ bà ấy nữa là." Đôi mắt bà liếc quanh một vòng, thấy không có ai mới thì thầm, "Mẹ nghe tam thẩm con nói, ngày ấy Phó lão thái gia bị bệnh mà chết, người trong tộc từng bàn bạc đưa một đứa con trai tới, đặt dưới danh nghĩa của lão thái thái hòng chiếm đoạt gia sản nhà họ. Trần lão thái thái khi ấy bụng to vượt mặt còn từ từ đường chạy ra khóc lóc thảm thiết, dọa sống dọa chết, còn cào mặt tộc trưởng máu me đầm đìa. Người trong tộc nào dám ép bà ấy tự sát thật, vậy là bà ấy mới giữ được cái nhà, nhưng mà ruộng đất, thôn trang, thuyền bè vẫn bị người ta cướp mất. Mãi đến khi nhị thiếu gia đỗ tú tài đứng thứ nhất thì mới lấy lại được."

Phó Vân anh giật mình, nghĩ ngợi xa xăm.

Họ tộc chèn ép cô nhi quả phụ vốn là chuyện thường gặp. Năm đó Thôi gia sa sút, mẹ Thôi Nam Hiên mang con trai con gái đi tha hương cũng là do bị người trong tộc chèn ép. Ngụy gia vốn quê ở phủ Giang Lăng, ở quê cũng còn mấy hộ họ hàng xa nên khi mới trở lại huyện Hoàng Châu, nàng cũng đã ngầm hỏi thăm người nhà họ Ngụy. Sau khi Ngụy Tuyền Liêm mất, người nhà họ Ngụy cũng

mất đi chỗ dựa, lo lắng không thôi, sau này bỏ hết cả nhà cửa mà bỏ đi nơi khác.

Nàng đờ đẫn một lát rồi giúp Hàn thị sửa lại khăn lược, lên tiếng: "Người trong tộc chèn ép lão thái thái, lão thái thái thật đáng thương."

"Đúng là đáng thương, nhà không có đàn ông, chẳng biết trông cậy vào đâu, thân thích chẳng giúp đỡ gì, lại còn tới tranh giành tài sản..." nói tới đây, Hàn thị trợn mắt, bà hận nhất là những người chèn ép quả phụ. Bà nhớ tới chuyện ở Cam Châu lại bực mình, bĩu môi, khế nói tiếp. "Nhưng Trần lão thái thái cũng không phải là người dễ bắt nạt. Sau khi nhị thiếu gia đỗ cử nhân, bà ấy kết nghĩa với tri huyện lão gia, tri huyện phu nhân còn phải gọi bà ấy là đại tỷ. Trong huyện từ đó không ai dám đắc tội với lão thái thái, cũng không biết bà ấy làm cách nào mà những người đắc tội với bà ấy năm ấy đều bị điều đi mấy vùng hẻo lánh làm lao dịch, người thì vào quân doanh, người làm phu khuân vác, người ra đồng muối, người đi xây đường, người vào lò rèn, nói chung toàn việc cực nhọc cả. Năm kia cái vị thôi đại nhân gì đó hủy bỏ chế độ lao dịch cho dân chúng, người người không cần làm việc nặng nhọc nữa, người nhà họ phải người đi đón về, hóa ra chẳng còn ai sống sót."

Phó Vân anh nhắm chặt mắt, nhớ tới thảm cảnh của Ngụy gia, sợ hãi co rúm người.

Hàn thị nghĩ là nàng nghe xong chuyện bà kể nên mới hoảng hốt như thế, đặt khăn lược trong tay xuống, ôm lấy nàng, "Đừng sợ, con nhớ cách Trần lão thái thái xa một chút là được. Nếu bà ấy làm gì con, con cũng đừng âm thầm chịu đựng, mẹ đến nói lý lẽ với bà ấy!"

Phó Vân anh trầm mặc một lúc lâu, khế hỏi: "Nhị thiếu gia cứ để như thế hay sao ạ?"

Trần lão thái thái muốn trút giận thực ra cũng là chuyện bình thường, nhưng cách làm của bà ấy quá cực đoan. Phó Vân Chương hướng tới con đường khoa cử, không thể có vết nhơ, những chuyện như

thể này nếu bị người ta tố giác thì sẽ là dấu chấm hết cho tiền đồ của y, dù y có là sao Văn Khúc giáng trần thật đi nữa thì cũng không thể làm quan.

"Nhị thiếu gia khi đó đi phủ Trường Sa, không ở trong huyện." Hàn thị nói, "Hơn nữa cũng là quan phủ bắt người, nhị thiếu gia có ở đó cũng không ngăn cản nổi. Ai, loại dân đen như chúng ta ấy mà, làm sao đấu lại được với người nhà quan. Vậy nên tứ thúc con mới ngóng trông Khải ca nhi và Thái ca nhi có thể đọc sách đi thi, chỉ có làm quan mới không cần khom lưng cúi gối!"

Bà xoa đầu Phó Vân anh, "Đáng tiếc Đại Nha không phải con trai, con mà là con trai, mẹ cũng sẽ tích cóp tiền nuôi con đi học, con cũng có thể giống Trạng nguyên trong vờ diễn ấy, kiếm cho mẹ một danh vị cáo mệnh."

Phó Vân anh chỉ cười, không nói gì.

Sáng sớm hôm sau, Phó Vân anh lại thức dậy vào giờ Mẹo như thường lệ, Phương Tuế múc nước cho nàng rửa mặt.

A Kim trong phòng Phó tứ lão gia đứng trước bậc thềm ngoài viện nhìn vào trong, thấy Phó Vân anh đã sửa soạn xong xuôi liền quay về gọi Phó tứ lão gia dậy. Tứ lão gia thích ngủ dậy muộn, nhưng lại nhớ hôm nay được gặp Phó Vân Chương nên nhắc nha hoàn nhớ gọi ông dậy.

Phó Vân anh lại không lo lắng chút nào, đọc sách nửa canh giờ rồi cùng Hàn thị ăn sáng, sau đó đi chính viện vấn an Đại Ngô thị.

Phó tứ lão gia đợi nàng ở hành lang bên ngoài, thấy nàng tỉnh an xong thì bước tới nắm lấy tay nàng, vội vàng kéo nàng đi, "đi thôi đi thôi, không nhị thiếu gia ra ngoài mất thì sao."

Phó Vân anh muốn cười lắm nhưng vẫn kìm lại, khuôn mặt trông vô cùng thoải mái. Phó tứ lão gia lại căng thẳng, vô thức đưa tay vuốt lại quần áo cho thẳng thớm.

Hình ảnh trước mặt khiến cho Vương thúc đang đi theo phía sau họ có một ảo giác: không hiểu sao lão cảm thấy ngũ tiểu thư mới là người lớn trong nhà, còn tứ lão gia thì y hệt cô con dâu mới lần đầu được người lớn đưa sang nhà vị hôn phu gặp chị em dâu...

Chương 20: Mượn sách

Chú cháu Vân anh tới trước cổng tòa nhà của đại phòng, nhờ người hầu vào trong truyền lời. Chỉ lát sau, một gã sai vặt vừa gầy vừa đen đã chạy ra đón, tươi cười nói: "Tứ lão gia, ngũ tiểu thư, mời đi bên này."

Vào cổng, đi qua chính viện, phía nam chính viện là chính đường, thư phòng của Phó Vân Chương thì ở phía tây. đi qua cửa ngách, vòng qua khúc quanh trên hành lang, cả đường đi đều yên tĩnh, rất ít khi nhìn thấy bóng dáng nha hoàn bà tử, họ thấy một căn phòng tường trắng ngói đen ở sâu trong viện, núp bóng bên rừng trúc biếc xanh.

Bấy giờ là đầu hạ, mùa thực vật phát triển, ong bướm vờn quanh. Sân viện của Phó Vân anh tuy chỉ có một cây táo nhưng trông cũng phủ lên màu xanh ngọc rục rỡ, bên đại phòng lại chẳng có hoa cỏ gì, ngoài một mảnh rừng trúc đang xào xạc theo gió kia thì cũng chỉ có mấy khối đá đủ mọi hình thái khác nhau.

"Mấy khối kia là là đá Linh Bích, còn ở góc tường là đá Thái Hồ."

Phó tứ lão gia nắm chặt tay Phó Vân anh, thấy nàng ngơ ngác, chỉ vào đá trong viện, khẽ nói, "Nhị thiếu gia thích đá, mấy khối kia được đưa từ phía nam lên, có cả đá của Nam Trục Lệ và Chiết Giang."

Đá Thái Hồ và đá Linh Bích đều nằm trong thiên hạ tứ đại danh thạch (bốn loại đá nổi tiếng nhất trong thiên hạ), Phó Vân anh đương nhiên cũng nhận ra, nàng chỉ lấy làm lạ là hoa viên đại phòng có vẻ như quá giản dị.

Đúng lúc đó, một tiếng đàn réo rắt vang lên bên tai, nàng nghiêng đầu lắng nghe, gió nhẹ thổi qua, tiếng đàn mỏng manh như có như không. đi tới phía trước vài bước, đi qua vòm cửa tròn, đập vào mắt là một khoảng sông nước long lanh, nước hồ hắt lại ánh mặt trời. Xung quanh hồ không có cây cối, vẫn chỉ có một khối đá Linh Bích đen tuyền sừng sững. Phía cuối hành lang là một căn phòng năm gian, mái phủ rêu xanh, viền mái sơn đen cong cong.

Tất cả giống như một bức tranh thủy mặc thanh khiết mà quanh quẽ.

Gã sai vặt dừng lại trước một cầu nhỏ bằng trúc, mỉm cười đưa tay: "Thứ lỗi cho tiểu nhân thất lễ, nhị thiếu gia ở bên trong thư phòng."

Phó tứ lão gia mỉm cười cảm ơn, dắt tay Phó Vân anh bước lên cầu trúc, đi vào hành lang.

Cửa sổ phía nam của thư phòng hướng ra mặt hồ, mấy tấm bình phong đã bị gỡ xuống khiến cho trong phòng tràn ngập ánh sáng. Ánh nắng nhu hòa xuyên qua rừng trúc rọi vào hành lang, tạo thành những bóng nắng mờ lung, nhị thiếu gia Phó Vân Chương quay lưng về phía cửa, ngồi trước bàn đánh đàn. Tuy chỉ là một bóng lưng nhưng vẫn có thể thấy được phong tư mà người thường không thể nào sánh được của y.

"Tranh" một tiếng, tiếng đàn ngừng lại, Phó Vân Chương đứng dậy nhìn ra: "Tứ thúc tới rồi."

Thái độ thoải mái, tự nhiên, không câu nệ, ánh mắt dừng trên gương mặt Phó Vân anh một lúc, "Muội đi theo ta."

Phó Vân anh ngược nhìn Phó tứ lão gia, Phó tứ lão gia mỉm cười khẽ đẩy nàng, "Nhị thiếu gia gọi con đấy, mau đi đi!"

Phó Vân Chương dẫn Phó Vân anh vào thư phòng.

Thư phòng lúc này tràn ngập ánh sáng, thậm chí có thể nhìn thấy những hạt bụi lấp lánh bay trong không khí. trên chiếc bàn đặt cạnh

cửa sổ có một chiếc bình sứ men trắng, nước men trắng ngần như phủ một lớp nước trong suốt, chiếc bình hoàn mỹ, xa xỉ là thế nhưng lại đựng trong lòng một cành hoa dại vô danh. trên bàn đốt hương là một đôi lư đồng kiểu tuế hàn tam hữu đặng, từ trong lư đồng, từng sợi khói mỏng tỏa ra lượn lờ trong không khí. Bốn phía thư phòng đều là kệ sách bằng gỗ ngập sách. không biết là do quá nhiều, không sắp xếp được hay là do thường xuyên được lấy xuống nên sách xếp thành đống, có cuốn còn đang mở đã bị đặt lên kệ, khá lộn xộn.

Thư phòng của Phó Vân Chương khiến cho người ta có ấn tượng khác hẳn với bản thân y. Phó Vân anh còn tưởng rằng thư phòng của người này sẽ giống như y, thanh tĩnh, ngăn nắp, mỗi quyển sách, mỗi trang giấy đều ngay ngắn tinh tươm, cả thư phòng mang mùi mực thơm nhàn nhạt.

Cuối cùng thơm đúng là vẫn thơm nhưng hoàn toàn không có gì gọi là ngăn nắp cả.

Phó Vân Chương vẫn điềm nhiên như không, dường như không cảm thấy thư phòng mình có gì không ổn, ngón tay dài của y chỉ kệ sách bên góc tường, "Chỗ ta có "Sĩ thương yếu lược" của Trình Xuân Vũ, "Nhất thống lộ trình đồ ký" của Hoàng Biện, "Thủy bộ lộ trình" của Tráng Du Tử, còn có "Tân khắc khách thương nhất lãm tinh mê thiên hạ thủy bộ lộ trình" của Lý Tấn Đức, muội chọn lấy một quyển, xem xong rồi mượn quyển khác sau."

Vậy là y định cho nàng mượn hết số sách đó nhưng mỗi lần lại chỉ cho nàng mượn một cuốn?

Phó Vân anh không biết tại sao Phó Vân Chương không cho nàng mượn hết chỗ sách ấy trong một lần, có thể vì những cuốn sách đó là do y tốn công tốn sức sưu tầm từ nhiều nơi khác nhau, sợ nàng còn nhỏ không biết quý sách sẽ làm hỏng chẳng?

Nàng gật đầu, đi đến kệ sách, nhìn lên trên, kiễng chân với thử nhưng cũng chỉ với tới tầng thứ nhất.

Tầng thấp nhất này là một loạt các bản văn mẫu chép tay, sách nàng muốn tìm hẳn phải ở tầng trên.

Nàng quay đầu lại nhìn về phía cửa, Phó Vân Chương đã đi ra ngoài từ khi nào, hiện đang đứng ở hành lang trước phòng nói chuyện với Phó tứ lão gia, ánh nắng mặt trời được lọc qua rừng trúc một lần giờ đang chiếu rọi trên sườn mặt y khiến các đường nét trên khuôn mặt càng trở nên rõ ràng, phong thần tuấn lãng.

Trong thư phòng không có nha đầu hay sai vặt hầu hạ, Phó Vân anh nghĩ ngợi một chút rồi vén tay áo, bê ghế vuông trong phòng đến trước kệ sách rồi trèo lên.

Nàng đứng trên ghế, ngón tay dò theo những cuốn sách trên kệ, nhanh chóng tìm thấy "Nhất thống lộ trình đồ ký". Quyển sách này ghi lại tỉ mỉ hơn 140 lộ tuyến bao gồm điểm khởi đầu, kết thúc, khúc quanh, ngã rẽ, hành trình, bản đồ, vị trí trạm dịch đường bộ và đường thủy. Toàn bộ những miêu tả về lộ trình và thông tin về thị trường hàng hóa của các địa phương trong sách được tổng hợp dựa trên kinh nghiệm hơn hai mươi năm trải nghiệm của tác giả Hoàng Biện. Phó tứ lão gia sắp tới đi Nam Trục Lệ buôn hàng, giờ nàng có thể bắt đầu đọc cuốn "Nhất thống lộ trình đồ ký" này để vẽ cho ông một bản đồ gồm những trạm dịch đường bộ và đường thủy quan trọng dọc đường đi trước khi tứ thúc lên đường.

Nàng nhảy xuống khỏi ghế vuông, bê ghế về chỗ cũ, rút khăn lụa trong tay áo ra, lau sạch ghế và kệ sách để chắc chắn mình không đảo lộn thư phòng của Phó Vân Chương rồi mới ra trước cửa, "Nhị ca, mọi chọn xong rồi."

Phó Vân Chương cúi đầu nhìn nàng, "Chọn quyển nào thế?"

Phó Vân anh trả lời: "Nhất thống lộ trình đồ ký". Mọi nghe Tôn tiên sinh nói cuốn sách này viết rất kỹ càng tỉ mỉ."

Phó Vân Chương gật đầu, ánh mắt cũng ôn hòa hơn, "Nếu muội hỏi ta, ta cũng sẽ đề nghị muội đầu tiên cứ chọn cuốn này."

Phó tứ lão gia có nghe cũng không hiểu hai người họ đang nói về cuốn sách nào nhưng ông lại nhạy bén nhận thấy Phó Vân Chương đối xử với cháu gái mình rất hiền hòa, ánh mắt ông hiện lên vài tia sang khác thường, chen lời: "Vân Chương, Tôn tiên sinh khen anh tử nhi viết chữ rất đẹp, đẹp hơn Khải ca nhi và Thái ca nhi nhiều, mà nhà chúng ta không ai hiểu cái này... Cháu là cử nhân, trình độ nhất định còn cao hơn Tôn tiên sinh. Hôm nào cháu rảnh, tứ thúc mang chữ của anh tử nhi tới, cháu nhìn giúp một chút được không?"

Ông dừng lại một chút, thờ dài, "Đáng tiếc bá phụ cháu mất sớm, nếu ông ấy biết anh tử nhi giỏi giang nhường này, nằm mơ cũng có thể cười đến tỉnh."

Phó Vân Chương khẽ nhướn mi nhưng vẫn ôn hòa nói: "không dối gạt tứ thúc, cháu viết chữ không bằng Tôn huynh, nếu huynh ấy đã khen như vậy, chắc chắn là không tồi rồi." Y cúi xuống nhìn Phó Vân anh, "Nhân tiện hôm nay ta cũng rảnh rồi không có việc gì, anh tử nhi, muội thử viết cho ta xem đoạn "Thượng đại nhân, Khổng ất dĩ" đi.

Phó tứ gia cười đến mức chỉ thấy miệng không thấy mắt, vội vàng giục cháu gái, "anh tử nhi, mau viết đi, nhị thiếu gia muốn chỉ điểm con viết chữ đấy!"

Khóe miệng Phó Vân anh run run. Vô gian bất thương [1], tứ thúc đúng là một thương nhân chính hiệu. Hóa ra đây mới là lý do khiến cho ông nhất quyết phải đến đây bằng được, nói lời cảm ơn là giả, tìm cơ hội tiếp cận Phó Vân Chương mới là thật, đúng là biết cách lợi dụng thời cơ!

[1] không gian xảo thì không buôn bán được, hoặc không gian xảo thì không phải thương nhân.

Nàng đưa cuốn "Nhất thống lộ trình đồ ký" cho cái người đang cười tươi như hoa vì vừa mới thực hiện được gian kế kia, quay về thư phòng. Phó Vân Chương là người trên, lại còn là cử nhân cao cao tại thượng, đương nhiên sẽ không giúp nàng lấy giấy mài mực. Phó tứ lão gia thì vẫn đang mãi nhìn Phó Vân Chương cười không khép miệng lại được thì còn đâu tâm trí mà để ý chuyện này. Nàng hỏi Phó Vân Chương, "Nhị ca, muội có thể mượn bút của huynh không?"

Phó Vân Chương giật mình, khoe miệng cong lên, "Thế mà ta lại quên." hần đi đến bên bàn sách, cầm một chiếc bút trúc, trong giọng nói lẫn chút ý cười, "anh tử nhi, muội lại đây."

Phó Vân anh vâng lời đi sang. Đối với nàng, bàn của Phó Vân Chương quá cao, nàng kiễng chân lấy giấy, nghiền mực và giá để bút trên bàn xuống, xếp lên ghế. Đặt chặn giấy lên cho ngay ngắn, nàng thở ra một hơi lấy bình tĩnh, trầm ngâm chốc lát rồi nâng cao cổ tay đặt bút viết.

Đoạn Phó Vân Chương muốn nàng viết là "Thượng đại nhân, Khổng ất dĩ, hóa tam thiên, thất thập sĩ, nhĩ tiểu sinh, bát cửu tử, giai tác nhân, khả tri lễ." [2]

[2] Bậc cao nhân thời thượng cổ, chỉ có ngài Khổng Khuru (Khổng Tử) mà thôi, ngài giáo hóa ba nghìn đồ đệ, có bảy mươi học trò giỏi, nay học trò nhỏ các người, tám chín đứa, làm điều nhân, biết lễ nghĩa. Dịch nghĩa này lấy từ cuốn "Ngàn năm áo mũ" của Trần Quang Đức.

Tổng cộng chỉ có hai mươi tư chữ. Hai mươi tư chữ này đều là những chữ đơn giản, ít nét. Đứa trẻ nào tập viết cũng bắt đầu từ mấy câu này.

Kiếp trước, khi Phó Vân anh bắt đầu tập viết, ngày nào cũng tập viết những câu này, viết nhiều đến nỗi nhiều khi nàng nghĩ nàng nhắm mắt cũng có thể viết được hai mươi tư chữ này trên giấy một cách nghiêm chỉnh. Ngụy Tuyền Liêm thấy nàng nóng vội như thế, cười cốc đầu nàng một cái, nói với nàng hai mươi tư chữ này tuy đơn giản

nhưng bao gồm đầy đủ kỹ thuật bút pháp cơ bản của chữ Hán, luyện đi luyện lại những chữ này mới có thể nắm chắc cơ bản, hiểu được kết cấu của chữ Hán, sau này học viết những chữ khó hơn mới có thể viết liền mạch lưu loát, có gân có cốt.

Nàng viết từng chữ một, cẩn thận nắn nót nhưng sự nắn nót này lại không hề ảnh hưởng đến sự liền mạch của nét bút.

Nàng không định che giấu bản thân, nếu đã chọn con đường không giống người khác vậy thì đã là kẻ khác người rồi, cần gì phải che che đậy đậy, cũng chỉ phí công.

Phó Vân Chương đứng phía sau nàng xem tư thế cầm bút cũng như từng nét bút của nàng. Ở những nét bút đầu tiên của nàng, y đã nở nụ cười, tới khi nàng viết xong ba chữ "Khổng ất dĩ", y khẽ cau mày, thần sắc càng lúc càng nghiêm túc.

Chữ nàng thanh tú, mềm mại, rốt cuộc thì tuổi còn nhỏ, lực cổ tay không đủ nên còn non nớt.

Nhưng khi nàng viết chữ, tư thái lại bộc lộ tài năng, sự tiêu sái tự nhiên, tự tin thông dong khi viết chữ của nàng vậy mà lại tiếp cho y động lực, cũng mong muốn được múa bút vẩy mực, tỷ thí một phen với nàng.

Khóe miệng Phó Vân Chương lại cong lên, ánh mắt chậm rãi lướt tới biểu hiện trên mặt Phó Vân anh.

Nàng tập trung toàn bộ vào con chữ đến độ có lẽ chính nàng cũng không biết khi nàng viết chữ, miệng cũng hơi mỉm cười.

hắn xuất thần trong giây lát rồi không biết vì sao cũng cười theo.

Phó tứ lão gia đứng bên cạnh không hiểu Phó Vân anh viết như vậy là tốt hay không, lo lắng đến nỗi không dám thở mạnh, mồ hôi trên trán cũng túa ra.

Con gái đi học có thể sẽ bị người khác nhìn bằng ánh mắt khác thường nhưng nữ học sinh được cử nhân lão gia đào tạo thì không, hơn thế nữ học sinh này còn là đường muối của cử nhân lão gia! Nếu nhị thiếu gia đồng ý nhận anh tử nhi là đồ đệ... Hoặc là chỉ cần chỉ điểm cho anh tử nhi vài câu thôi cũng được, có cái danh phận học sinh này, anh tử nhi về sau sẽ không lo không tìm được người tử tế để lập gia đình nữa.

Như thế, Phó tứ lão gia mới dám thực sự yên tâm để cho anh tử nhi tiếp tục theo học Tôn tiên sinh.

Ông lặng lẽ siết chặt tay, thành hay bại là ở bước này, nhất định phải nắm thật chắc mới được!

Lời tác giả:

Mấy quyển sách trong chương này đều xuất bản trong giai đoạn từ cuối đến giữa thời Minh, chuyên giới thiệu về đường xá, giá cả hàng hóa, hoạt động thương nghiệp ở các địa phương trong cả nước, ngoài ra còn nói về đạo kinh thương, đạo đức thương nghiệp, truyền thụ kinh nghiệm kinh thương. nói một cách đơn giản, đây là kim chỉ nam cho các thương nhân.

Chương 21: Bái sư

Cuối cùng, Phó Vân anh vẫn không thể mượn được cuốn "Nhất thống lộ trình đồ ký" từ chỗ Phó Vân Chương.

Phó Vân Chương yêu cầu nàng hằng ngày đến thư phòng y chép sách nửa canh giờ, chép xong mới cho nàng mượn thêm cuốn nữa.

Phó tứ lão gia vui mừng đồng ý thay Phó Vân anh, tròn mắt đảo một vòng, có vẻ hơi chột dạ, thăm dò, "nói như vậy, Vân Chương chính là thầy dạy của anh tử nhi rồi, bình thường đến xin sư phó dạy nghề cũng còn phải làm nghi thức bái sư..."

nói một nửa, ông cố tình hạ giọng, tỏ vẻ chần chừ, thấp thòm.

Phó Vân Chương hiểu ý, không muốn làm ông khó xử, nói: "không sao, anh tử nhi, muội đi rót một ly trà nhỏ rồi mang lại đây."

Phó Vân anh sững sốt, nàng còn chưa nói gì mà sao đã thành bái sư rồi? Hơn nữa Phó Vân Chương không phải nói chữ y viết không đẹp sao? Thế y định hại con cháu nhà người ta à?

Phó tứ lão gia thấy nàng sững sờ, giục giã nàng, "Đứa nhỏ này nhất định là vui mừng đến choáng váng luôn rồi, anh tử nhi, ấm trà ở trên bàn ngoài kia kìa, nhanh lên."

Phó Vân anh thềm thờ dài, đi đến gian ngoài, thấy trên bàn là một bộ ấm trà mai lan cúc trúc. Nàng kiễng chân với ấm trà, rót một ly trà nóng, đặt lên khay, bưng đến bên cạnh Phó Vân Chương, nâng cao khay trà, "Nhị ca, mời huynh dùng trà."

Phó Vân Chương cúi nhìn nàng, không nói một lời.

Tay nàng nâng khay trà, mặt mày bình tĩnh, sống lưng thẳng tắp.

Phó tứ lão gia nín thở nhìn hai người, tim đập thình thịch.

Thư phòng lặng ngắt như tờ, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi trên mặt đất. Phó Vân anh vẫn không nhúc nhúc, vững vàng tựa khối đá Linh Bích vẫn sừng sững dưới ánh mặt trời ở ngoài sân.

Phó tứ lão gia lau mồ hôi vài lần, Phó Vân Chương mới thông thả nhận lấy khay trà, đặt lên bàn, cầm ly trà uống một ngụm nhỏ, "Giờ Tý ngày mai, tại chính thư phòng này, muội làm được không?"

Phó Vân anh gật đầu.

Phó tứ lão gia vui mừng khôn xiết, mặt mày tươi rói, về đến nhà, trà cũng không cần uống, mũ cũng không cần cởi liền đi chính phòng khoe với Đại Ngô thị, "Mẹ, nhị thiếu gia đồng ý nhận anh tử nhi làm học sinh rồi!"

Yên tĩnh, cả phòng toàn đàn bà con gái đều sững sờ. một lúc lâu sau, Lư thị là người đầu tiên lên tiếng, "thật thế à?"

"Chuyện này sao có thể giả được?"

Phó tứ lão gia cười chiếc mũ trên đầu ra, phe phẩy quạt quạt, "Bắt đầu từ ngày mai, buổi sáng anh tử nhi sẽ đi sang chỗ nhị thiếu gia học, buổi chiều lại học với Tôn tiên sinh."

Đại Ngô thị ban đầu khiếp sợ nhưng cuối cùng lấy lại tinh thần, nhìn kỹ Phó Vân anh hồi lâu, nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra, mỉm cười nói: "anh tử nhi, con lại đây, đến ngồi cạnh nãi nãi."

Phó Vân anh đi đến trước mặt Đại Ngô thị, Phó Quế và Phó Nguyệt đang ngồi cạnh Đại Ngô thị cũng tránh ra, kéo nàng lên sập.

Đại Ngô thị nâng mặt nàng, lần đầu tiên nhìn kỹ khuôn mặt nàng, vỗ về mặt nàng, thân thiết nói: "Nhị thiếu gia là quý nhân của Phó gia chúng ta, không ngờ nhị thiếu gia lại thích con, con phải nghe lời, không được làm nhị thiếu gia tức giận, biết chưa? Nếu Thái ca nhi và Khải ca nhi có gì muốn thỉnh giáo nhị thiếu gia, con phải đỡ lời cho hai đứa nó. Ở huyện Hoàng Châu này nhị thiếu gia vẫn là người có công danh cao nhất, học vấn tốt nhất. Về sau Thái ca nhi và Khải ca nhi có tiền đồ, chị em các con mới có thể thẳng lưng làm người."

"Mẹ nói đúng ạ, anh tử nhi nhà chúng ta là người có phúc, vậy mà lại được lòng nhị thiếu gia..." Lư thị kéo tay Phó Vân anh cười nói, "anh tử nhi hình như cao lên rồi, phải chuẩn bị vài món quần áo mới, tay áo cũng chật rồi đây này."

Đại Ngô thị tiếp lời: "Con xem cần làm gì thì làm, Dung tử nhi của đại phòng có cái gì, anh tử nhi cũng phải có mới được, đừng để người ta coi thường chúng ta."

Nha hoàn, bà tử trong phòng thấy Đại Ngô thị và Lư thị vui vẻ cũng đứng bên cạnh phụ họa, nào là chuyện may áo, chuyện đánh trang sức, chuyện bày biện thư phòng. nói một hồi lại nói tới chuyện hôn nhân của Phó Dung và Tô Đồng.

"đã trao đổi canh thiệp rồi."

Phó tứ lão gia uống một ngụm trà, chậm rãi nói, "Nhưng mà Dung tử nhi và Tô Đồng tuổi cũng chưa lớn nên việc này tạm thời chỉ có người trong nhà biết. Mấy hôm trước tam lão gia đưa Tô Đồng đi lên huyện báo danh ở lễ phòng, còn tìm năm vị tú tài làm người bảo đảm cho thằng bé. Đây là lần đầu Tô Đồng đi thi, nếu có thể đỗ vòng huyện thí thì tháng tư có thể tiếp tục tham gia phủ thí, nếu phủ thí cũng qua thì viện thí chắc cũng không vấn đề gì. Trần lão thái nói chờ Tô Đồng thi đỗ, có công danh thì sẽ công bố việc hôn nhân cho mọi người cùng biết."

Tuy vẫn biết với điều kiện của Phó Nguyệt thì khó có thể cạnh tranh với Phó Viện hoặc Phó Dung, trong lòng Lư thị vẫn có một tia hy

vọng. Tô Đồng là do Phó tam lão gia nuôi lớn, là thanh mai trúc mã với Phó Viện, ai cũng biết Phó Viện thích Tô Đồng nhưng cuối cùng chẳng phải chuyện hôn nhân của hai đứa cũng không thành hay sao? Lư thị vẫn mong Trần lão thái thái sẽ giống mẹ Phó Viện, khinh thường Tô Đồng nghèo khổ, không ngờ mọi chuyện lại được quyết định nhanh đến thế, mấy hôm trước mới nghe được chút tiếng gió mà nay việc kết thân giữa hai nhà đã quyết định đến nơi rồi.

Bà khó nén nổi thất vọng nhưng lại sợ người hầu kẻ hạ nhìn thấy, kể lung tung thì mang tiếng, gượng cười nói: "Đây cũng là nhân duyên của hai đứa nó!"

Rốt cuộc vẫn cứ không cam lòng, bà miễn cưỡng khen một câu rồi lấy một nắm hạt dưa từ trong hộp điểm tâm của Phó Nguyệt, lấy có về phòng lo công việc trong nhà để trở về. Về đến phòng, bà đuổi hết nha hoàn ra ngoài, ngồi một mình bên cửa sổ cắn hạt dưa, từng hạt từng hạt một như muốn đem toàn bộ thất vọng và bực tức trút vào vỏ hạt dưa vậy.

Sau khi Phó Vân anh bá Phó Vân Chương làm thầy, trong nhà không còn có ai dám nói ra nói vào chuyện nàng đi học nữa. Ban đầu đám nha hoàn, bà tử còn dám bàn luận sau lưng, cười nhạo nàng, không ngờ lại bị Phó tứ lão gia bắt được. Phó tứ lão gia nổi trận lôi đình, ai đáng bị phạt tiền công thì phạt tiền công, ai đáng bị bán thì bán. Trong một thời gian ngắn, người hầu kẻ hạ im ắng như ve sầu mùa đông, không dám bàn luận về ngũ tiểu thư nữa.

Phó Vân anh nhờ thế mà được yên tĩnh hơn nhiều.

Phó Vân Chương quả là phượng hoàng vàng của Phó gia. Tuy rằng y rất ít khi gặp mặt lấy lòng các bà các thím trong tộc nhưng bọn họ ai cũng coi y như bảo bối của Phó gia, thậm chí là vô cùng tin tưởng, răm rắp nghe theo y.

Phó Vân anh trở thành học sinh của Phó Vân Chương nên tối đến, Đại Ngô thị, Lư thị, Phó tam thẩm liền vội vàng mang tới cho nàng đủ loại quà mừng. Đại Ngô thị lần này rất hào phóng, tặng một bộ trang

sức hoàn chinh bao gồm trâm bạc, vòng bạc và nhiều thứ khác, đúng kiểu được các cô gái trẻ ưa thích. Lư thị tặng cho nàng vải vóc được mang về từ Giang Nam. Phó tam thậm không dư dả như thế, tặng nàng khăn tay, túi tiền bà tụt thêu.

Đến cả Tiểu Ngô thị, người cả ngày đóng cửa ở trong phòng, khiến người ta suýt nữa là quên mất sự tồn tại của mình, cũng làm cho nàng đôi giày.

Hàn thị kiểm kê quà tặng từ mọi người, sắp xếp ngăn nắp, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: "Hóa ra thầy dạy có tác dụng như thế, bái sư xong là có thể khiến bà nội con nguôi giận, thế mà mẹ lo lắng mấy ngày nay."

Phó Vân anh ngồi trước đèn dầu đọc sách, nghe mẹ nói thế cũng chỉ cười chứ không nói gì.

Mấy người phụ nữ trong nhà bỗng nhiên thay đổi thái độ như thế nào phải là do nàng, mà do sùng bái Phó Vân Chương, hoặc là muốn lấy lòng Phó tứ lão gia mà thôi. nói đến cùng, cuộc đời này, tất cả mọi tiêu chuẩn đều do đàn ông đặt ra, phụ nữ chỉ cần nghe theo họ, hành động theo những tiêu chuẩn đã được đặt sẵn.

Phần hận cũng chẳng được cái gì, nàng chỉ là một cô gái yếu đuối, không có cái khả năng phá vỡ những quy tắc ấy. Vậy thì nàng phải cố gắng thích ứng với chúng, lợi dụng chúng để một ngày nào đó có thể hoàn toàn thoát khỏi chúng.

Thậm chí còn có thể vượt qua những quy tắc ấy.

Ngày hôm sau, Phó Vân anh thức dậy đúng giờ. Ngoài cửa sổ, chim hót véo von, trời đã sáng, nắng sớm mờ mờ, chân trời là một đường màu trắng, sương sớm trên lá cây vẫn còn chưa khô, Phương Tuế xách ấm nước từ nhà bếp đi vào trong viện, chân váy quét qua những vạt hoa quả dầm sương ướt một mảng.

Nàng rửa mặt ăn sáng, bữa sáng nay có cháo thịt ngũ vị, một đĩa rau tần ô (cải cúc) xào chay, một đĩa tôm nõn xào rau dền, một nửa bát cà tím chưng, một đĩa nhỏ bánh hoa quế đậu xanh.

Ngoài ra còn có một bát nhỏ thịt chưng nước hàng. Đây là ý của Phó tứ lão gia, mỗi sáng nàng phải ăn thêm một bát nhỏ thịt chưng nước hàng. Món này được làm ăn trong ngày, mềm ngọt béo, đủ dinh dưỡng, phù hợp cho người già và trẻ nhỏ, Đại Ngô thị cũng thường hay ăn.

Nàng trước đây từng trải qua cảnh đói, ăn cơm không cần người khác dỗ dành, ngồi đối diện Hàn thị ăn hết cháo thịt và thịt chưng, đi ra ngoài cho đỡ no, sau đó lẩm nhẩm lại cho thuộc đoạn sách vừa đọc lúc sáng sớm. Đợi Hàn thị chuẩn bị xong, hai mẹ con cùng đi chính viện.

Đại Ngô thị đã cao tuổi, tai nghễnh ngãng, ngồi lệch qua một bên nói chuyện với nha hoàn. Phòng trong vẫn che màn, Phó Quế còn chưa ngủ dậy. Nhìn thấy Phó Vân anh, Đại Ngô thị hồ hởi, quay qua hỏi nha hoàn Phu Nhi, "Giờ là giờ nào rồi?"

Phu Nhi trả lời: "Vẫn còn sớm ạ, vừa mới qua giờ Thìn."

Đại Ngô thị thúc giục Phó Vân anh, "Về sớm một chút còn chuẩn bị, đừng đi muộn, nhị thiếu gia trăm công nghìn việc vậy mà còn lấy ra nửa canh giờ dạy dỗ con, đấy là cái phúc của con. Con phải tinh ý chút, không được làm mình làm mẩy, mè nheo làm nũng."

Phó Vân anh nghe bà nội luôn miệng dặn dò hết chuyện này đến chuyện khác, nhàn nhạt thừa vâng rồi xin phép ra ngoài. đi ngang qua sân lại gặp Lư thị đang chỉ đạo nha hoàn vẩy nước quét nhà, lại bị gọi tới nghe dặn dò tới tận khi Phó tứ lão gia gọi Lư thị trở về tìm giúp ông bộ quần áo, nàng mới thoát được.

Hai nha hoàn Phương Tuế và Chu Viêm đi theo nàng tới đại phòng, cũng may nàng giờ còn nhỏ tuổi, làm gì cũng không cần kiêng kị quá nhiều, để thêm vài tuổi nữa, làm gì có chuyện hằng ngày có thể đem

theo nha hoàn ra ngoài như thế này. Tuy rằng dọc con phố này cũng toàn là các thân thích của Phó gia nhưng con gái đến tầm mười ba tuổi cũng không tiện ra ngoài.

Nàng sửa soạn hộp đựng giấy bút, nhưng lại nhớ ra chiếc hộp này là do chính Phó Vân Chương đưa sang, giờ mang qua đó lại có cảm giác nàng cố tình gây chú ý, hơn nữa cũng chỉ cần mang giấy bút, không cần thiết phải mang nguyên cả một bộ như thế. Nghĩ một lúc, nàng sai Phương Tuế sang tìm Phó Vân Khải mượn bao đựng bút sách của hắn.

Phó Vân Khải khi ấy đang bung cháo chậm rãi ăn, không chịu cho mượn, "Đồ dùng của người đọc sách, làm sao có thể cho người khác mượn như thế chứ?"

Phương Tuế trở lại phòng, thuật lại nguyên văn lời này cho Phó Vân anh nghe.

Phó Vân anh nhếch miệng cười.

Hàn thị sợ nàng giận dữ, vội vàng nói: "Được rồi, hôm nay để tạm vào hộp đựng điểm tâm đi. Bao đựng bút sách chỉ là chiếc túi to cỡ trang giấy thôi, đúng không? Hôm nay mẹ sẽ làm cho con một cái, ngày mai là con có cái mới để dùng rồi."

Phó Vân anh không nói gì, sắp xếp những thứ muốn mang theo, đi ra ngoài, bên kia đã có người ra đón.

Gã sai vật Liên Xác mà nàng vừa gặp hôm trước giờ đang đứng bên tường chờ nàng, người này trời sinh đã có một khuôn mặt cười tươi roi rói khiến người ta nhìn cũng thấy vui vẻ, "Xin chào ngũ tiểu thư."

Phó Vân anh cũng chào hỏi hắn, ánh mắt nhẹ nhàng liếc qua, Phương Tuế hiểu ý nàng, lấy mấy chiếc bánh in, kẹo mạch nha trong hộp điểm tâm ra cho Liên Xác.

Liên Xác nói lời cảm ơn.

Phó Vân Chương đặt tên cho người hầu kẻ hạ bên người cũng rất tùy ý, Liên Xác, Liên Diệp, Liên Hoa, ngụ ý "Liên trúng tam nguyên", vốn là để may mắn, nhưng tên này dường như quá tầm thường, nhất là khi so sánh với khí chất của y, lại càng có vẻ thô thiển quá [1].

[1] Liên Xác là gương sen sau khi lấy hết hạt ra thì đem phơi khô. Liên Diệp: lá sen. Liên Hoa: hoa sen. "Liên" trong ba cái tên là chỉ hoa sen, đồng nghĩa với "liên" trong "liên trúng tam nguyên" là liên tục suốt ba kì thi (thi hương, thi hội, thi đình). Tuy nhiên ba cái tên này rất bình thường, không cần phải là người biết chữ mới đặt được nên đứng cạnh "phượng hoàng vàng" Phó Văn Chương có vẻ hơi tục.

Đây chính là điểm mâu thuẫn của con người Phó Vân Chương. Bình thường, y tạo cho người ta cảm giác hẳn thật văn phạm phong kinh, tao nhã vượt ra ngoài thế tục. Trong lòng người dân huyện Hoàng Châu này, nhị thiếu gia là người như thế, ôn hòa lễ độ, thiên tư thông minh.

Nhưng từ khi được tiếp xúc trực tiếp với Phó Vân Chương, Phó Vân anh phát hiện y hình như không giống những gì người ta nói cho lắm.

Ví dụ như thư phòng của y... thực sự quá lộn xộn.

Ngày hôm trước có thể là do không biết có người tới, trở tay không kịp nhưng hôm nay, biết rõ là nàng sẽ tới chép sách, Phó Vân Chương cũng không hề thu dọn thư phòng, trên bàn sách vẫn cứ bừa bộn như thế, sách vở, giấy viết, cuộn tranh chồng chất lên nhau, góc tường còn có một cuộn tranh găm bị quăng quật, mực viết thì văng đầy trên mặt đất, nhìn thật đáng sợ.

Phó Vân anh nhìn chiếc bàn bừa bộn trước mắt mà ngờ ra, quay đầu lại nhìn cái người nho nhã khí khái đang ngồi dưới mái hiên, đang hướng tầm mắt lơ đãng nhìn ra phía mấy phiến đá trong viện kia... Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong mà.

Nàng không để Phương Tuế và Chu Viêm bước vào thư phòng, tránh cho hai cô gái này nhìn thấy bộ mặt thật của nhị thiếu gia mà họ luôn sùng bái lại thất vọng hoàn toàn. Thực ra là nàng nghĩ nhiều quá rồi, mấy nha hoàn mà nhìn thấy thư phòng của nhị thiếu gia hỗn loạn thế này, có khi còn lo lắng, thương cảm cho y không ai chăm sóc ấy chứ, làm gì có chuyện thất vọng về nhị thiếu gia.

"Nhị ca, cuộn tranh này đặt ở đâu được ạ?"

Nàng đặt chiếc hộp đựng điểm tâm giờ đang dùng để chứa giấy bút của mình xuống, vén tay áo lên, bần khoản một hồi, chỉ về phía những cuộn tranh đã xếp thành núi ở trên bàn. Những cuốn sách đang mở ra nàng không dám động vào, sợ làm mất dấu của Phó Vân Chương, chỉ có mấy cuộn tranh này là có thể chuyển ra chỗ khác.

Phó Vân Chương hơi giật mình ngẩn ra, thấy nàng hỏi mình, vẻ mặt nghiêm túc. cô bé này, mím môi một chút có thể thấy lúm đồng tiền bên má như ẩn như hiện, giờ làm ra vẻ nghiêm túc lại khiến người ta cảm thấy như một đứa trẻ đang giả vờ làm người lớn, thật đáng yêu.

Y mỉm cười, đứng dậy đi vào phòng, lấy tay quơ qua mặt bàn, thô bạo đẩy cả sách lẫn tranh sang một bên, "Để đó Liên Xác dọn dẹp sau, muội bắt đầu chép sách đi."

Phó Vân anh nhìn thế là hiểu, thảo nào thư phòng của Phó Vân Chương lại lộn xộn như thế, hóa ra bình thường y dọn dẹp bàn sách như vậy...

Nàng chấp tay thi lễ với Phó Vân Chương, tỏ ý vâng lời rồi mở cuốn "Nhất thống lộ trình đồ ký", lấy chiếc bút mình thường dùng ra, trải giấy lên bàn, bắt đầu chép.

Phó Vân Chương đứng phía sau nàng nhìn một lát, bỗng nhiên hỏi: "Giấy bút mực viết đều là do tứ thúc mua cho muội sao?"

Giọng điệu không phải chỉ bao hàm sự dò hỏi thông thường mà còn có chút phiền muộn.

Nàng sững sốt ngừng lại một lát liền hiểu ra, trả lời, "Tứ thúc đối xử với muội tốt lắm."

Phó Vân Chương mồ côi từ trong bụng mẹ, sinh ra đã không có cha, Trần lão thái thái phải dệt vải đem bán mới nuôi dạy y nên người, còn cho y đi học, cô nhi quả phụ, chắc chắn đã chịu nhiều vất vả. Con nhà nghèo đi học, chỉ riêng tiền chi cho giấy bút mực viết thôi đã là một khó khăn không nhỏ rồi. Năm đó khi y đi học, để mua được những thứ này, chắc hẳn hẳn từng bị tủ thân không ít lần. nói không chừng Trần lão thái thái không thể không đưa hẳn tới nhà nhiều họ hàng thân thích vay tiền mới đủ mua.

Nàng cũng không còn cha, Phó Vân Chương nhìn thấy nàng sẽ nhớ mình khi còn nhỏ.

Chẳng lẽ... đây chính là lý do y thuận theo ý của Phó tứ lão gia, trở thành thầy của nàng chăng?

Thấy nàng trả lời dứt khoát, thật lòng, không có chút lẩn tránh, miễn cưỡng nào, nét phiền muộn trên mặt Phó Vân Chương cũng tan biến, y nói: "Vậy là tốt rồi."

Chương 22: Nghe mà giặt mình

Giờ đang là tháng năm, dây leo trên tường viện đã ra hoa, đứng xa xa đã có thể ngửi thấy hương thơm nhè nhẹ.

Trời cũng sáng sớm hơn, còn chưa tới giờ Ty, mặt trời đã lên cao, Phó Vân anh bị nắng chiếu đến chói mắt, Phương Tuế đi bên cạnh bung dù cho nàng, ánh nắng bị lọc qua một lớp vải tạo thành bóng nắng nhảy nhót dưới chân nàng.

Tối hôm qua trời nhiều sao, hôm nay chắc chắn sẽ nắng to, đám nha hoàn mang quần áo ra sân phơi. Dưới tán cây, Phó Nguyệt và Phó Quế đang đá cầu. Mấy đứa nha hoàn nhỏ tuổi đang ôm giỏ, cúi người hái hoa móng tay, nghiền nát, cho thêm phèn chua, chờ chút nữa nhuộm móng tay cho các tiểu thư.

Phó Quế đầu đầy mồ hôi, nhận lấy nước ô mai nha hoàn đưa tới uống ực một hơi là hết, vẫy tay gọi Phó Vân anh, "anh tử nhi, lại đây chơi đi. Tử nhuộm móng tay cho muội."

Phó Vân anh uyển chuyển từ chối, vào chính viện chào Đại Ngô thị, đi ra liền nghe thấy Phó Nguyệt đang ngồi trước lan can thì thầm với nha hoàn: "anh tử nhi suốt ngày đọc sách, không chơi với chúng ta, về sau nàng cũng sẽ đi thi tú tài giống Đồng ca nhi sao?"

Nàng vừa dứt lời, Phó Quế đứng dưới hành lang đã cười nhạo, "anh tử nhi là con gái, sao có thể đi thi được?"

Phó Nguyệt tựa vào lan can, tư lự: "Vậy anh tử nhi đi học với Khai ca nhi, Thái ca nhi để làm gì nhỉ?"

"Ai mà biết được! Đại bá nương để muội ấy muốn ra sao thì ra, nãi nãi cũng mặc kệ, tứ thúc lại chiều muội ấy, muội ấy muốn gì được nấy, ngay cả nhị thiếu gia..."

Tiếng Phó Quế nói càng lúc càng nhỏ, không nghe rõ nữa.

Phương Tuế khựng lại, liếc trộm Phó Vân anh.

"không sao, đi thôi."

Phó Vân anh bước xuống bậc thềm, thẳng lưng tiến vào vùng nắng nóng cháy trước mặt.

Liên Xác như thường lệ đã chờ ở bên ngoài từ trước. Phương Tuế cũng như thường lệ lấy mấy miếng bánh và kẹo đậu phộng đưa cho hắn. Hơn một tháng rồi ngày nào cũng vậy, hắn biết Phó tứ lão gia yêu thương ngũ tiểu thư, ngũ tiểu thư không thiếu mấy thứ này nên cũng không từ chối, nhận lấy, cất lòng ngực áo, cười nói: "Ngũ tiểu thư, hôm nay tri huyện lão gia tới đây từ sáng, nhị thiếu gia không ở nhà, bảo tiểu thư cứ tự nhiên. Nhị thiếu gia nói vẫn phải chép sách, về ngài ấy sẽ kiểm tra."

Phó Vân anh gật đầu.

Chữ của Phó Vân Chương quả thực cũng đúng như lời y nói, không phải quá đẹp, nhưng để dạy nàng thì vẫn thừa đủ. Mỗi ngày y yêu cầu nàng chép sách, sau đó đứng bên cạnh chỉ dẫn cho nàng, nhìn thì có vẻ không để ý, không quy phạm, nhưng nàng cũng học được rất nhiều. Chuyện này làm nàng nghĩ mãi không ra, Phó Vân Chương biết rõ phương pháp vận dụng ngòi bút, lại là người chăm chỉ khổ luyện, cũng không lười biếng, cho dù đã thi đỗ cử nhân nhưng ngày nào cũng kiên trì học tập, người như vậy tại sao không luyện chữ cho đẹp?

thật sự kì quặc.

Sắp đến tết Đoan Ngọ, nha đầu, bà tử ôm một bó xương bồ, lá ngải, sả ra treo. Theo phong tục vùng này, mỗi khi đến tết Đoan Ngọ, cửa sổ và mái hiên đều phải treo lá thơm để tránh côn trùng, sau tết Đoan Ngọ vẫn cứ để đó, để khô tự nhiên, tới gần tết, quét tước phòng ốc mới gỡ xuống. Đoan Ngọ còn gọi là nữ nhi tiết (Tết con gái) nên Phó Quế và Phó Nguyệt đã ngóng trông ngày này từ tháng trước. Từ mừng một đến mừng năm, nhà nào có con gái đều cho con gái ăn đồ mới, xinh đẹp rạng rỡ, đeo túi thơm, cài trâm hoa, đeo bùa xua đuổi ngũ độc [1]. Con gái đã lấy chồng cũng sẽ về nhà mẹ đẻ gọi là "trốn Đoan Ngọ". Đến đúng ngày, mọi người cũng uống rượu hùng hoàng, ăn bánh chưng, bánh đậu xanh, trứng vịt muối, rồi cả nhà già trẻ cùng nhau ra bờ sông xem đua thuyền rồng tới tận đêm mới về nhà.

[1] Ngũ độc bao gồm rắn, bò cạp, rết, cóc, thằn lằn, là năm loài động vật có độc theo quan niệm dân gian Trung Quốc, có nơi thay thằn lằn bằng ong.

Mấy ngày nay, Phó Nguyệt và Phó Quế đều dùng nước hoa thơm rửa mặt, mỗi ngày nhuộm móng tay một lần, dùng nước hoa quế thoa lên tóc, thoa đến khi mỗi sợi tóc đều đen bóng, chuẩn bị cho nữ nhi tiết. Đến tết Đoan Ngọ, các vị tiểu thư Phó gia sẽ tụ họp, không ai muốn bị thua kém người khác.

Bởi vậy, Phó tứ lão gia cũng nhờ người ở phủ Tô Châu mua giúp mấy độ bồ trang sức, lại nghe người ta nói các tiểu thư Giang nam thường nhai trà, có thể làm mềm miệng thơm tho nên cũng nhờ mua mấy cân, chia cho Phó Nguyệt, Phó Quế và Phó Vân anh mỗi người một phần.

Ngoài ra, ông còn mua cho mẹ, vợ và các chị dâu mỗi người một chiếc quạt. Quạt Tứ Xuyên chế tác tinh xảo, từ thời Đường đã được chọn làm cống phẩm, duy trì đến giờ. Mỗi năm, cứ vào tháng năm, phủ Thành Đô lại tổ chức hội chợ về quạt, người đất Thục sẽ vận chuyển quạt tới phủ Thành Đô để bán. Thương nhân từ khắp nơi lại đổ về thu mua, chuyển về kinh sư hoặc Giang Nam bán lại. Những chiếc quạt này ra khỏi nơi làm ra nó, đến vùng khác, giá trị

lập tức tăng lên gấp mười thậm chí là mấy chục lần, tuy vậy, những nhà quan lại, nhà giàu có vẫn tranh nhau mua, sợ hết hàng.

Bà tử quét hết phòng này đến phòng khác, tiếng chổi cọ trên gạch nghe sần sạt khi thì liền mạch, khi lại ngắt quãng. Lúc Phó Vân anh bước vào thư phòng của Phó Vân Chương đã ngửi thấy mùi hùng hoàng rất đậm, tết Đoan Ngọ, tưới rượu hùng hoàng vào góc phòng có thể xua đuổi côn trùng. Nhà bếp, kho lúa và những nơi ẩm thấp càng phải tưới nhiều.

Thư phòng của Phó Vân Chương nằm bên bờ hồ, sau lại là rừng trúc, ẩm ướt lạnh lẽo, đương nhiên không thể bỏ qua.

Nàng bảo Liên Xác đốt hương, sau đó mở toàn bộ cửa sổ ra, lấy trong chiếc túi nhỏ bên người ra mấy viên tòng hương, kim ngân hương cho vào trong lư hương, chờ tới khi lư hương tỏa ra những sợi khói trắng nhạt, không khí cũng dễ chịu hơn.

Chờ mùi hùng hoàng nhạt đi, nàng ngồi lên ghế, bắt đầu chép sách. Vóc dáng nàng thấp bé nên Phó Văn Chương bảo nha hoàn kê cho nàng một chiếc bàn nhỏ, coi như bàn sách để nàng không cần phải mất công trèo lên ghế.

Thư phòng yên tĩnh không một tiếng động, phía bên ngoài lại rất náo nhiệt, Liên Hoa và Liên Diệp dẫn mấy bà tử đi lau đá Linh Bích, tuy rằng họ đã cố gắng nhỏ tiếng nhưng vẫn có thể nghe được tiếng thì thầm. Mỗi lần nước trong thùng văng ra là lại có tiếng nước ào ào và tiếng bà tử bực tức mắng chửi. Phó Vân Chương tính cách kì quái, thư phòng thì bừa bộn như thế mà còn yêu cầu người hầu kẻ hạ hôm nào cũng phải đi lau đá trong viện.

Chép xong chữ cuối cùng, nàng thở ra một hơi dài, đặt bút trên tay xuống, hong khô mực trên giấy, đặt chặn giấy lên rồi chờ Phó Vân Chương về nhận xét.

Ngẩng đầu lên, nàng bỗng nhìn thấy một người đang đứng ngoài cửa.

Đó là một thiếu niên chân đi giày vải, trên người mặc một bộ quần áo bằng vải đay không có hoa văn, quần áo tuy đơn giản nhưng diện mạo lại mi thanh mục tú, đôi mắt rất có thần, không giống mấy công tử bình thường. Phó Vân anh đứng dậy, chân mày hơi nhíu lại. Khi nàng chép sách thường rất tập trung, không biết có người tới, người này rốt cuộc đã đứng đó nhìn bao lâu?

Thiếu niên chăm chú nhìn nàng chép sách đến mức ngơ ngác xuất thần, lúc này mới như chợt bừng tỉnh, thi lễ tạ lỗi, "Vừa rồi sợ quấy rầy ngũ muội nên không dám gọi."

Phó Vân anh nhìn thấy bàn tay lộ ra ngoài tay áo của hắn tái nhợt hơi xanh, nhớ ra thiếu niên này chính là người mà trước đó không lâu vừa đính hôn với Phó Dung, Đồng ca nhi của Tô gia, nàng đã từng nhìn thấy gắn ở hiệu sách một lần.

Tô Đồng lớn lên ở Phó gia, Tô nương tử và chị gái hắn là Diệu tỷ nhi hay đi lại thân thiết với các bà các thím của Phó gia, đám con trai đứng hàng chữ Vân của Phó gia bình thường vẫn coi hắn như anh em.

Phó Vân anh vẫn nhớ Tô Đồng hình như cũng đứng hàng thứ năm nên khẽ trả lời: "Ngũ biểu ca, nhị ca đang ở tiếp khách ở chính đường, không ở trong thư phòng."

Tô Đồng đưa một nắm tay che miệng, khẽ ho một tiếng, giơ ra một xấp giấy kín chữ, cười nói: "Ta biết, quản gia bảo ta tới đây chờ."

Phó Vân anh từng nghe Phó tứ lão gia nói Tô Đồng đã thi xong huyện thí vào tháng hai và phủ thí vào tháng tư, nhận được thân phận đồng sinh, còn một lần thi cuối cùng nữa là viện thí. Năm nay lạnh hơn năm trước, tháng tư tự nhiên lại có đợt mưa lớn, Tô Đồng dự phủ thí rất vất vả, vừa ra khỏi trường thi đã ngã bệnh.

"Ngũ biểu ca vào ngồi đi." Nàng thu dọn giấy bút của mình, đi ra ngoài hành lang, thấy ngay Liên xác đang dựa vào hành lang ngủ gà ngủ gật, "Biểu thiếu gia của tam phòng tới, mau đi rót chén trà nóng."

Tam phòng biểu thiếu gia Đồng ca nhi là con rể tương lai của lão thái thái, làm sao có thể khiến người ta chờ lâu, Liên Xác lau khô nước miếng bên khõe miệng, vội vàng, "Tiểu nhân đi ngay, đi ngay đây."

hắn pha một ly trà nóng bùng vào phòng, "Tiểu nhân nhất thời ngủ quên, khiến biểu thiếu gia phải chờ lâu."

Tô Đồng ôn hòa nói: "không sao, ta cũng vừa mới đến."

Phó Vân anh học tập ở chỗ Phó Vân Chương đã lâu, biết rõ thói quen của hắn nên không chạm và mấy quyển sách đang kẹp vào nhau của hắn, ra phía kệ sách rút một quyển bình văn "Tứ thư chương cú tập chú" rồi ngồi dưới mái hiên đọc. Lúc này, Phương Tuế chạy lại nói, "Nhị thiếu gia sắp trở về, Khổng tứ tướng công cũng đi cùng."

Khổng tứ tướng công là một tú tài, từng học chung với Phó Vân một thời gian, gia cảnh không tốt lắm, làm thầy dạy ở nhà tri huyện kiếm tiền nuôi gia đình. Hắn thường tới chỗ Phó Vân Chương đọc nhờ sách, Phó Vân anh đã gặp hắn vài lần.

Tiếng bước chân dần dần gần lại, Phó Vân Chương và Khổng tú tài bước lên cầu trúc, hai người trông đều nghiêm túc, khẽ nói chuyện với nhau, Phó Vân Chương cau mày, mặt đầy sầu muộn.

"Nhị ca, Tô ngũ biểu ca tới đó."

Phó Vân anh khép lại sách chạy ra đón, quay qua gật đầu với Khổng tú tài, "Khổng tứ ca."

Khổng tú tài đang buồn phiền nhưng lại thấy một cô bé nhỏ như nàng lại hành xử như người lớn cũng phải mỉm cười, cố ý chấp tay thi lễ với nàng. "anh tỳ nhi".

Phó Vân anh cũng đáp lại bằng lễ vạn phúc, khách khí đáp, "Khổng tứ ca hữu lễ."

Khổng tú tài cười ha ha.

Tô Đồng nghe thấy tiếng nói chuyện cũng vội ra đón.

Chào hỏi nhau xong, Phó Vân Chương hỏi Tô Đồng: "Viết xong rồi hả?"

Tô Đồng cung kính trả lời: "Viết xong rồi ạ, ngoài ra còn có bài của chín người đồng án (*chú thích của tác giả ở cuối chương*) khác, đệ cũng mang tới đây, phiền nhị ca thu xếp công việc bỏ chút thời giờ xem giúp."

Phó Vân Chương nhìn hẩn, chậm rãi nói: "Hôm nay ta có việc, sẽ không giữ đệ ở lại lâu. Mai đệ lại qua đây. Thi cử quan trọng nhưng không thể quá nóng vội, đầu tiên phải điều dưỡng lại sức khỏe đã. Ta thấy đệ còn đang ho khan, mấy ngày tới đừng thắp đèn học đêm nữa, nghỉ ngơi sớm một chút, thôi thì cũng đúng lúc dịp này, coi như bỏ thời gian ăn tết với mẹ đệ."

Tô Đồng vâng dạ rồi ra ngoài.

Phó Vân anh không đi, theo Phó Vân Chương và Khổng tú tài vào thư phòng.

"Diêu học đài và Lễ Bộ thị lang Thôi đại nhân cùng niết bảng một năm, năm đó Thôi đại nhân đỗ Thám hoa, Diêu học đài đỗ đầu, chắc chắn là người học cao hiểu rộng, nhưng tại sao tới lúc ra khán phong đề (*chú thích của tác giả ở dưới*) lại rập khuôn tiền nhân như vậy?"

Khổng tú tài vừa đi vừa nói.

Phó Vân Chương cười khổ: "Diêu học đài từ xưa đến nay vẫn vậy, làm cho người ta không nắm bắt được. Huynh không biết chứ khi Diêu học đài mới tới Hồ Quảng, Trần tri huyện từng lấy danh bạn cũ đưa văn ta viết cho ông ta đọc..."

Khổng tú tài nghe vậy vội hỏi han: "Sau đó thì thế nào?"

"Diêu học đài chỉ cho một lời bình: không được chút nào, không đành đọc hết."

Khổng tú tài phì cười. không đành đọc hết chính là ý nói văn chương quá bi thương nên không đành lòng đọc nốt, Diêu học đài không đọc hết nên mới dùng mấy chữ này để bình văn của Phó Vân Chương, thật sự quá xảo quyệt.

Phó Vân Chương lắc đầu, thờ dài một tiếng. Y đỗ cử nhân từ thờ thiếu niên, vô cùng nổi bật, tuy không dám nói bản thân học thức uyên bác nhưng văn y viết ít nhất cũng là số một số hai ở huyện Hoàng Châu, mấy vị cử nhân ở phủ Võ Xương cũng nhất trí cho rằng y viết rất tốt, vậy nhưng Diêu học đài lại dùng mấy chữ "không đành đọc hết" để móc mỉa y, thực sự đã làm cho y bị đả kích.

Phó Vân anh nghe hai người họ thảo luận chuyện Diêu học đài bình thường thích văn chương kiểu gì, mày hơi nhú lại.

Nàng biết Diêu Văn Đạt. Năm đó Diêu Văn Đạt là Trạng nguyên, vốn đứng đầu nhưng sự chú ý của hoàng thượng lại bị Thôi Nam Hiên cướp mất, vậy nên ông ta ghi hận trong lòng, lúc nào cũng muốn đổi nghịch với Thôi Nam Hiên. Khi ấy nàng vô cùng lo lắng, sợ Diêu Văn Đạt hãm hại Thôi Nam Hiên nên nghĩ mọi cách kết giao với Diêu phu nhân, định nhờ Diêu phu nhân hòa giải giúp, khiến hai người hóa thù thành bạn. Về sau, Thôi Nam Hiên biết chuyện bảo nàng không nên phí công làm gì.

"Cái tên Diêu Văn Đạt này, tính cách quang minh lỗi lạc, sẽ không làm hại ta."

Sau này sự thật chứng minh mắt nhìn người của Thôi Nam Hiên không tệ. Diêu Văn Đạt như một đứa trẻ con đang giận dỗi, cả ngày soi mói, cố gắng lôi ra đủ thứ sai lầm của Thôi Nam Hiên, hôm nay nói triều phục hắt không chỉnh tề, ngày mai chàm chọc hắt cố ý lấy lòng Thẩm Giới Khê, nhưng đa phần chỉ là nói cho sướng miệng nhưng về việc công thì chưa bao giờ cố ý làm hắt khó xử.

Bốn năm trước, Diêu Văn Đạt nhậm chức thị độc ở Hàn Lâm Viện, từ bao giờ đã trở thành Đề đốc Học chính (*chức quan ở Quốc Tử Giám*)?

Nàng yên lặng đến xuất thần, đột nhiên lại nghe thấy một cái tên quen thuộc, giật nảy mình.

Bên kia Khổng tú tài vẫn đang nói tiếp, "Có lẽ là vì muốn ăn mừng việc Hoắc tướng quân còn sống, học đài mới ra cái đề này. Mấy năm trước người Thát Đát tràn xuống phía nam xâm phạm biên giới, Hoắc tướng quân hùng hực oai hùng, dẫn ba nghìn Hoắc gia quân đi nghênh chiến, dùng binh bất ngờ, giành được chiến thắng, lấy lại được Cam Châu làm người Thát Đát chạy bán sống bán chết. Khi ấy học đài nghe được tin chiến thắng, lập tức viết một bài văn về Hoắc tướng quân, gọi ngài là nhân vật hàng đầu của thời đại này."

Phó Vân Chương gật đầu, "Ta cũng đã đọc bài văn đó, còn chép lại một bản, vẫn cất ở nhà."

Y đi đến bàn sách, lật bên này, nhấc bên kia, muốn tìm thấy bài văn nọ từ đống giấy hỗn độn.

Khổng tú tài học với hắt từ nhỏ, hiểu rõ bản tính của hắt, cười cười không nói gì.

Phó Vân anh giật nhẹ ống tay áo của Khổng tú tài, cố gắng hết sức để dùng giọng điệu bình thường hỏi hắt, "Minh... Hoắc tướng quân còn sống ư?"

Khổng tú tài sửng sốt, cười nói: "Muội cùng từng nghe nói về Hoắc tướng quân à?" Nhưng ngay sau đó lại nhớ ra Phó Vân anh khi còn nhỏ lớn lên ở Cam Châu, có khi mẹ nàng còn là do Hoắc tướng quân cứu cũng nên, thế là không tiếp tục coi nàng là trẻ con mà qua loa vài câu nữa, nghiêm túc nói, "Bốn năm trước Hoắc tướng quân lãnh binh kháng Oa (*Oa = Nhật Bản*), mang theo mấy ngàn tướng sĩ ra biển tìm hang ổ của giặc, trên đường gặp phải sóng to gió lớn, thuyền đắm người chết. Mọi người đều cho rằng Hoắc tướng quân cũng bất hạnh ra đi, nhưng ông trời phù hộ, tháng trước Hoắc tướng quân cập vào bờ biển Chiết Giang, tuần phủ Chiết Giang lập tức báo lên triều đình, tin tức đã truyền khắp nơi."

nói xong lời này, hắn còn kích động siết chặt tay: "Vùng duyên hải giặc Oa hung hăng ngang ngược, phía bắc Thất Đất, bộ tộc Ngõa Lạt, Diệc Lực Bả Lí, Nữ Chân như hổ rình mồi, nam có thổ ty (*từ trường địa phương*) phản loạn, chỉ hận ta là thư sinh trời gà không chặt nếu không cũng có thể cùng Hoắc tướng quân rong ruổi sa trường, thanh trừ giặc dữ!"

Phó Vân anh cúi đầu không nói, trầm mặc hồi lâu rồi khẽ nhắm mắt lại, trong lòng không biết là có cảm giác gì.

Hoắc Minh Cẩm vậy mà còn sống.

Lời tác giả:

Khán phong đề: Học quan ra đề mục, học sinh cả nước đều phải làm, gần giống như thi thử. Nếu có thể được học quan tán thưởng thì tiền đồ vô lượng.

Lời tác giả 2: (Đoạn này vốn nhắc ở chương sau nhưng mình thấy là giải thích cho chương này nên để vào đây)

Đồng án là chỉ những người cùng thi đỗ đồng sinh. Trong lịch sử từng có rất nhiều người đỗ đồng sinh nhưng tham gia viện thí nhiều lần vẫn không đỗ, cả đời vẫn là đồng sinh, không đỗ nổi tú tài. thật đau lòng mà.

Chương 23: Thay đổi

Triều đại của Thái Tổ được gây dựng trong thời loạn, người dẫn binh đánh Đông dẹp Bắc, chinh chiến tới hai mươi mấy năm mới ổn định được quốc gia, dùng máu xương đổi lấy thiên hạ thái bình.

Ngày đầu dựng nước, Thái Tổ phong thưởng cho công thần, trong đó tám người phong tước công, ban cho Đơn thư thiết khoán [1], con cháu đời đời được kế thừa tước vị của tổ tiên; ba mươi người được phong tước hầu, quan to lộc hậu, vợ con cũng được hưởng đặc quyền. Những người đi theo Thái Tổ từ thuở hàn vi, ăn bờ ngủ bụi từ đó bước vào tầng lớp quyền quý, vinh hoa phú quý cả đời hưởng không hết, con cháu đời sau có thể tiếp tục được thơm lây công tích của tổ tiên.

[1] Đơn thư thiết khoán: một dạng văn bản của đế vương thời xưa ban thưởng cho công thần được thụ hưởng sự đãi ngộ hoặc miễn tội, dùng màu đỏ viết lên trên phiến sắt. Gần như tương đương với kim bài miễn tử về sau.

Hơn trăm năm sau khi mười mấy vị công thần vì nước mà bỏ mạng, đổ máu, lập chiến công oai hùng ghi danh sử sách trở về với cát bụi, con cháu bọn họ lâm vào kết cục thê lương: người thì chết, người thì bỏ trốn, người bị bỏ tù, chỉ còn có thể cố gắng duy trì chút hơi tàn gợi nhớ một thời huy hoàng của tổ tiên.

Cũng chỉ ba mươi năm sau ngày lập quốc, ba mươi tám vị công thần được phong tước ngày nào lần lượt chết thảm dưới lưỡi đao đồ tể vì đủ loại nguyên nhân khác nhau, trong số họ chỉ có hai người là có thể chết già.

Trong đó, một người là người đã tự nguyện dẫn theo con cháu trong tộc nhiều đời trấn thủ Vân Nam, Vệ Quốc Công Đồng Mậu Tài; người còn lại là cụ tổ năm đời của Hoắc Minh Cẩm, Hoắc Lượng.

Những ngày đầu dựng nước ấy, sau khi Hoắc Lượng được phong An Quốc Công đã từ bỏ quyền lực khi còn đang trên đỉnh vinh quang. Ông thể hiện quyết tâm muốn đuổi hết dư nghiệt của tiền triều ra thảo nguyên, thề không thành công không trở về rồi đưa mấy người con chạy tới vùng tái ngoại chỉ có gió và cát. Khi đó, đại thần trong triều còn đang bận bàn chuyện liên hôn với nhau, cầu hôn công chúa, tạo quan hệ tốt với gia tộc của hoàng hậu, mọi người còn ngăm cười nhạo Hoắc Lượng ngu ngốc, trải qua bao nhiêu vất vả mới đoạt được giang sơn, cuối cùng đã đến lúc hưởng thụ vinh hoa, ông ta lại đi chịu khổ, mà chịu thì chịu một mình đi, còn kéo theo cả con cháu đi cùng, vậy thì làm sao có thể tạo quan hệ với hoàng tộc được nữa?

Vài thập niên sau, mọi người rất cuộc đã hiểu ra Hoắc Lượng mới là người thông minh nhất trong số họ.

Cả nhà Vệ Quốc Công tha hương đi Vân Nam, cách kinh sư mấy ngàn dặm, trời ở cao hoàng đế ở xa, đương nhiên trở thành vương thành tướng ở đất Vân Nam. Bề ngoài, họ có thể duy trì mối quan hệ hài hòa với triều đình đến tận nay nhưng mặt khác, họ cũng đã bị các gia tộc Trung Nguyên bài trừ, đánh đồng bọn họ với đám người man di không hiểu lễ nghi. Người Đồng gia vì thế cũng chỉ có thể kết hôn với con cháu của các bộ tộc địa phương.

Ở kinh sư, ba mươi mấy vị công thần đều đã táng thân dưới những âm mưu vằn vữa rung chuyển của triều đình, chỉ có An Quốc Công phủ qua năm đời vẫn cứ đứng vững, hơn nữa đời này qua đời khác liên tục nắm quân quyền, nhiều đời An Quốc Công giành được sự tín nhiệm của Hoàng đế.

Hoắc Minh Cẩm là đích tử (*con trai do vợ cả sinh ra*) của An Quốc Công, từ thuở thiếu niên đã nổi tiếng anh dũng, mười hai tuổi đã bắt

đầu theo các bậc cha chú chinh chiến sa trường. Năm mười lăm tuổi, chàng chém đầu hơn một trăm quân địch, tới khi trở lại kinh sư tham gia hội thi võ, đoạt được hạng nhất ngay lần đầu tham dự, tiên đế vui mừng, phong chàng làm Cẩm Y phó thiên hộ. Tháng mười năm ấy, cha chàng và mấy người anh họ của chàng mắc bẫy của địch, chết dưới vó ngựa của người Thát Đát, năm vạn đại quân như rấn mất đầu, thất bại đã ở ngay trước mặt, Hoắc Minh Cẩm lập tức lao ra tiền tuyến, chỉ huy quan quân dưới quyền còn lại của cha chàng, dẫn quân lui vào trong thành, cố thủ trong đó gần hai tháng cho tới khi viện binh tới nơi. Mấy tháng sau, chàng mang theo một đội quân xông vào thảo nguyên, dùng kế gậy ông đập lưng ông, giăng bẫy mai phục, tự tay đâm chết kẻ thù, báo thù rửa hận cho cha.

Rồi chàng lại dùng vài năm nữa để dẹp yên thảo nguyên, chàng giống như một thanh kiếm sắc, nhắm thẳng vào yết hầu của địch, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Giặc Thát Đát và bộ tộc Ngõa Lạt nghe tiếng chàng đã sợ vỡ mật, không muốn thương vong thì không thể không vứt bỏ mảnh đất màu mỡ, chạy bán sống bán chết về Mạc Bắc.

Diêu Văn Đạt từng mượn câu thơ "Nhất kiếm sương hàn thập tứ châu" [2] để miêu tả chàng. Thiếu niên oai hùng nhường ấy, làm sao có ai hợp với câu thơ ấy hơn chàng!

[2] Trích thơ Quán Hưu, đại ý là xuất một chiêu kiếm, mười bốn châu đều rét lạnh. Quán Hưu là nhà thơ thời Văn Đường, câu thơ này cũng để miêu tả người anh hùng chống giặc phương Bắc (khi đó là Khiết Đan).

Kiếp trước, mẹ Vân anh là Nguyễn thị và An Quốc Công lão phu nhân là họ hàng. Khi lão phu nhân còn tại thế, hai nhà cũng từng lui tới. Nàng nhớ rõ khi còn nhỏ Hoắc Minh Cẩm từng đi cùng bà nội tới Ngụy gia dự tiệc, khi đó nàng và các chị em họ tránh sau bình phong nhìn lén. Nghe nói Hoắc nhị công tử võ nghệ cao cường, mọi người đều cảm thấy tò mò vì kinh sư phần lớn toàn là công tử bột, do dù có đi quân doanh Vệ Sở rèn luyện thì cũng chơi nhiều làm ít, đi cho

gọi là có, chứ rất ít con cháu các nhà quyền quý còn trẻ mà đã lên chiến trường đánh giặc.

Hoắc Minh Cẩm khi ấy không giống như lời đồn đại, các biểu tỳ kể với nàng, chàng cao tám thước, có đôi mắt còn to hơn cả chuông đồng, trên mặt còn có mấy vết sẹo to như miệng chén. Nhưng mà nhìn tận mắt, nàng chỉ thấy chàng là một thiếu niên trầm mặc ôn hòa.

Sau này, lão phu nhân qua đời, cha và các anh họ của Hoắc Minh Cẩm lần lượt chết thảm, anh trai chàng Hoắc Minh Hằng thừa kế tước hiệu An Quốc Công, quan hệ giữa Hoắc gia và Ngụy gia cũng dần nhạt đi.

Xét về dòng dõi, Ngụy gia có thể qua lại thân thiết như thế với An Quốc Công phủ đã là với cao, tất cả cũng chỉ nhờ quan hệ họ hàng của lão phu nhân và Nguyễn thị mà thôi. Lão phu nhân không còn, quan hệ giữa hai nhà nhạt đi cũng là chuyện đương nhiên.

Hoắc Minh Cẩm chết đi là khi Vinh Vương và đương kim thánh thượng bắt đầu tranh đấu quyết liệt.

Khi chiến sự ở thảo nguyên tạm thời lắng xuống, giặc Oa phía nam lại đánh vào, quân đội địa phương vô cùng sợ hãi, chưa đánh đã hàng. Giặc Oa cập biển Chiết Giang, đánh vào Nam Trực Lệ, dọc đường đi đốt giết đánh cướp, có mấy trăm người mà suýt nữa đánh thẳng vào Nam Kinh.

Tiên đế nổi giận, lệnh cho Hoắc Minh Cẩm chinh đốn binh mã tiến xuống phía nam diệt trừ giặc Oa, còn nắm tay tiễn chàng ra tận cửa thành. Ba tháng sau, tiên đế bệnh nặng băng hà.

Chính lúc này, phía Chiết Giang đưa tin về, Hoắc Minh Cẩm đã chết trên biển.

Vinh Vương và Hoắc Minh Cẩm là bạn chơi từ nhỏ. Tuy Hoắc Minh Cẩm chưa từng thể hiện chàng nghiêng về phía Vinh Vương hay

đương kim thánh thượng nhưng để áp chế Vinh Vương, Hoắc Minh Cẩm không thể không chết.

Ngụy Tuyền Liêm khi ấy mới thực sự ý thức được thánh thượng đã hận các đại thần từng thân cận với Vinh Vương đến thấu xương, nên mới cảnh báo Vân anh không được qua lại với nhà mẹ đẻ nữa.

Vân anh là phận đàn bà con gái, không hiểu chuyện triều chính. Nhưng khi nghe Ngụy Tuyền Liêm nói cái chết của Hoắc Minh Cẩm không rõ ràng, trong lòng nàng chợt cảm thấy thật nực cười. Hoắc gia có bao nhiêu thế hệ chấn giữ biên cảnh, chiến công hiển hách, nhiều thế hệ An Quốc Công đa phần chết trận sa trường, da ngựa bọc thây là vậy, được mấy người chết trong cảnh phú quý giàu sang, cuối cùng lại rơi vào kết cục này. Chuyện tranh đoạt hoàng quyền, quả nhiên vô tình.

oOo

Kinh sư.

Tháng năm hoa lựu nở, hai bên đường hoa lựu như lửa, đang lúc hoàng hôn, những đóa hoa đỏ rực ấy càng thêm mấy phần thướt tha diễm lệ.

trên trời đã phủ một tầng mây tía, trong dòng người đang trở về nhà giữa lúc chiều tà, một người khoác chiếc áo mỏng ngắn tay, cưỡi một con ngựa cao lớn toàn thân đỏ như lửa, chậm rãi đi tới trước cửa thành.

Người này mặc đồ trắng, tầm hai mươi mấy tuổi, mắt sáng như sao, mày sắc như kiếm, đầu đội kim quan, tròn mắt đen láy, ngũ quan sắc nét.

Trước cửa thành người đến kẻ đi, người đó bỗng kìm lại dây cương, mắt nhìn về cố hương xa cách đã lâu, mày hơi nhíu lại.

Binh sĩ thủ thành tiến lên kiểm tra, yêu cầu người đó xuống ngựa, thấy người này không có động tĩnh gì, đang định mắng chửi bỗng nhiên ngẩn ra, hẳn đã nhận ra người trên ngựa, mặt mày không giấu nổi kích động, vội vàng thi lễ: "Hoắc tướng quân!"

Mấy tiếng này khiến cho những người khác chú ý, dân chúng đang vào thành cũng dừng lại bước chân nhìn về phía đó. Hoắc tướng quân uy danh vang xa, danh tiếng dững mãnh của chàng đã truyền đi từ nam chí bắc. Bốn năm trước, khi đại quân xuất chinh, bọn họ từng theo tiên đế tiễn họ lên đường. Người trước mắt này cũng hiên ngang, nghiêm nghị, có chút giống với Hoắc tướng quân ngày ấy nhưng giữa hai mắt người này lại mang theo sự nặng nề thâm trầm. Hoắc tướng quân là thiếu niên anh hùng, phấn chấn oai hùng, thần thái hơn người, làm sao có thể nặng nề như thế này?

Có lẽ chỉ là trùng hợp, là một tướng quân họ Hoắc khác mà thôi.

Đám người tò mò cũng dần giải tán.

Đám binh sĩ lại không dám chần chừ, nhanh chóng cưỡi người vào trong thành báo tin, để mưu người cẩn thận ở lại, vây quanh người cưỡi ngựa vào thành ấy.

Tháng trước Hoàng thượng hạ chỉ, nhìn thấy Hoắc tướng quân phải lập tức thông báo cho Ngũ Quân Đô Đốc Phủ, không được có bất kỳ sai sót nào.

Sắc trời dần tối, tia ráng màu cuối cùng cũng chìm vào bóng đêm đen kịt. Hoắc Minh Cẩm khẽ mím môi, tay siết dây cương, phóng ngựa vượt qua phố xá sầm uất. Người đi đường cuống cuống tránh né, tiếng chửi tục oán giận vang hết lần này đến đợt khác.

Nhưng nào ai cản được chàng.

Sau khi biết được Nhị gia sắp về phủ, An Quốc Công phủ lại sôi lên sùng sùng như thể chảo dầu nóng bị nước bắn vào, trong nhà ngoài sân rối loạn như mớ bòng bong.

Ngoài viện đèn đuốc sáng trưng, giờ chỉ có cây đuốc là vẫn lẳng lẳng đứng đó, cháy rùng rục.

một môn nhân [3] quỳ gối trước chính viện, người run lên bần bật, "Quốc Công gia, Nhị gia đã trở lại..."

[3] Môn nhân là người dưới trướng các vị quan lớn, không phải là người hầu kẻ hạ nhưng là người được vị quan lớn kia nâng đỡ, có thể coi như học trò nhưng bị phụ thuộc hơn học trò.

Trước mặt hắn là một người áo gấm chỉnh tề đang khoanh tay đứng đó.

Môn nhân to gan đề nghị: "Quốc Công gia, hay là ngài tạm thời qua bên nhà mẹ đẻ phu nhân tránh một chút..."

Người mặc áo gấm nhếch môi, lạnh nhạt lên tiếng: "Tránh qua mừng một lại chẳng tránh được mùi lăm, hắn muốn tới thì để hắn tới thôi."

hắn vừa dứt lời, một người đàn bà mặc váy dài vân cẩm đã được đám nha hoàn đỡ vào chính viện, nước mắt trên mặt bà ta còn chưa khô, vẫn tiếp tục nức nở: "Tướng công, giờ không phải là lúc sĩ diện, trước tiên cứ phải tránh được sóng gió lần này rồi hẵng tính!"

Quốc Công phu nhân đã tới, đám môn nhân cúi gập đầu xuống đất.

Hoắc Minh Hằng bất động trước hành lang, không nói không rằng.

Người đàn bà vẫn nức nở khuyên hắn, môn nhân hết dùng tình cảm để lung lạc, lại dùng lý lẽ để thuyết phục.

Nhưng Hoắc Minh Hằng vẫn không động đậy.

Ngoài viện bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, cửa chính dường như đã bị người ta phá ra, gã sai vặt hoảng loạn, thất tha thất

thểu chạy vào chính viện, cổ họng nghèn nghẹt như bị gọng kìm vô hình siết chặt, giọng nói cũng run rẩy: "Nhị gia đã trở về!"

Người đàn bà sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, không màng đến ánh mắt kinh ngạc của đám nha hoàn, bà tử, bước lên siết chặt cánh tay chồng mình, nghiến răng rít lên: "Minh Hằng, ông muốn chết trên tay Hoắc Minh Cẩm hay sao?! Ông đã quên tuần phủ Chiết Giang chết như thế nào rồi à? D dưỡng thương xong, việc đầu tiên Hoắc Minh Cẩm làm chính là lũng bắt cả nhà tuần phủ Chiết Giang rồi băm ông ta thành thịt vụn đấy!"

Hoắc Minh Hằng chột dạ, mồ hôi trên trán túa ra, nhưng vẫn tức giận nói cứng: "Cứ để nó đến giết chết ta đi!"

Người đàn bà không quan tâm đến cơn giận của hắn, nhất quyết kéo hắn đi, "Hoắc Minh Cẩm điên rồi, chúng ta không thể ở lại làm giá cho hắn chém giết được!" Chỉ cần nghĩ đến kết cục của tuần phủ Chiết Giang thôi, tay chân bà ta cũng đã nhũn như chi chi. Em chồng bà ta quả là người đã từng lên chiến trường, lấy mạng người ta cũng dứt khoát như thế, tàn nhẫn tuyệt tình. Hai vợ chồng bà ta đã liên thủ với tuần phủ Chiết Giang sắp đặt mưu kế hại hắn, làm sao hắn có thể bỏ qua cho bọn họ đây!

Môn nhân thấy Hoắc Minh Hằng nhắc chân đi cũng vội vàng đi theo, hộ tống vợ chồng họ đi ra cửa ngạch lui vào hậu viện, "Quốc Công gia, cửa chính chắc chắn đã bị chặn lại rồi, chúng tiểu nhân đưa Quốc Công gia đi ra ngoài từ cửa ngạch, bên kia sẽ có người tiếp ứng."

Sắc mặt Hoắc Minh Hằng tối lại.

hắn vốn không định chạy trốn. Trốn chạy có nghĩa là hắn sợ em trai hắn, nhưng một khi đã nổi sợ hãi đã nhen nhóm trong lòng, lúc hắn bước bước đầu tiên ra khỏi chính viện, tất cả sự kiên cường cuối cùng cũng đã biến mất hết. Thay vì chờ em trai hắn tìm tới, chẳng thà cứ tránh né trước là hơn, hắn là công thần đã có công phò tá Hoàng thượng đăng cơ, Hoàng thượng sẽ không bỏ rơi hắn.

Đoàn người vội vã chạy qua hành lang về hướng cửa ngách.

Môn nhân cầm cây đuốc trong tay, đi phía trước dẫn đường, gạt đám dây leo rậm rạp trước mặt, mở cửa ngách, lách người ra nhìn trái nhìn phải một lượt cũng không thấy ai, thở phào một hơi, "Quốc Công gia, mời đi bên này."

Hoắc Minh Hằng quay đầu lại, nhìn về phía nội viện, bước chân hơi chần chừ. Sau một chốc lát do dự, hấn vẫn đi theo hướng môn nhân chỉ, bước từ cửa ngách ra ngoài.

"Rầm", đoàn người vừa chui ra khỏi cửa ngách, đằng sau bỗng vang lên tiếng sập cửa, cửa ngách đã bị đóng lại.

Hoắc Minh Hằng hoảng hồn khiếp vía, đầu ong lên, bước chân cũng sững lại.

Bên ngoài cửa ngách là hẻm nhỏ tối tăm tịch mịch. Mấy hôm nay trời nóng, bậc thềm đá bị nắng chiếu một ngày, lúc dẫm lên nóng đến bỏng chân, mấy gã sai vặt hằng ngày đều phải đi tưới nước, giờ phiến đá xanh vẫn còn ướt sũng.

"Đại ca, thế này là huynh định bỏ của chạy lấy người sao? Sợ hãi đến thế rồi à?"

Trong bóng tối vang lên giọng nói trầm trầm mà Phó Minh Hằng đã quen thuộc từ lâu, một người bước ra từ đêm đen, chậm rãi đi về phía ánh lửa lay động bên này. Ánh sáng mờ mờ lung hắt lên khuôn mặt người đó, ngũ quan vẫn sắc nét, tuấn lãng như vậy. hấn trầm mặc vài giây, khẽ nói, "Nếu có quân địch tới xâm phạm, huynh cũng sẽ làm như thế hay sao?"

Hoắc Minh Hằng nghiêng răng: "Nhị đệ."

Hoắc Minh Cẩm như chớp mi, ánh mắt lạnh lẽo, ngữ khí bình đạm, "Đại ca."

không gian bỗng tĩnh lặng.

Trong sự yên lặng ấy, An Quốc Công phu nhân lại đẩy Hoắc Minh Hằng, kéo hẳn đi, móng tay sơn đỏ tươi chỉ thẳng về hướng Hoắc Minh Cẩm, thét lên the thé: "Người đâu, bắt lấy hắn! Bắt lấy hắn!"

Đám hộ vệ giờ mới hoàn hồn, rút loan đao ra, bao vây Hoắc Minh Cẩm. Hoắc Minh Cẩm cười khinh miệt, rút bội kiếm bên hông ra.

Chỉ trong chớp mắt, chàng đã đánh bại hộ vệ, áp sát tới trước người Hoắc Minh Hằng, mũi kiếm chỉ thẳng vào cổ họng hắn.

Mũi kiếm sáng như tuyết, tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo ghê người.

Người đàn bà nọ không dám lên tiếng nữa, bịt chặt miệng, mặt đầy sợ hãi.

Đám môn nhân mồ hôi như tắm.

Người đàn bà không kiềm chế được, sợ hãi nấc lên, quỳ rạp xuống, lê gối đến trước mặt Hoắc Minh Cẩm, dập đầu xuống đất, trâm cài trang sức rơi hết xuống đất kêu leng keng, nước mắt tuôn ào ạt, khiến khuôn mặt loang lổ một mảnh phấn son, "Nhị thúc, đệ muốn chém muốn giết thì hãy cứ nhắm vào ta đây này. Minh Hằng là anh ruột của đệ cơ mà!"

Hoắc Minh Cẩm tra lại kiếm vào vỏ, không thèm nhìn người đàn bà kia, đưa chân đá thẳng vào đầu gối Hoắc Minh Hằng.

Hoắc Minh Hằng đau đớn quỳ rạp xuống đất.

Hoắc Minh Cẩm giơ tay kéo cổ áo hắn, dẫn hắn quay lại phủ.

Đám hộ vệ xung quanh nhìn nhau, muốn tiến lên cản lại nhưng tự biết bản thân không phải đối thủ của Nhị gia, hơn nữa Quốc Công gia đang ở trong tay Nhị gia, bọn họ ném chuột sợ vỡ bình, nhất thời không biết phải làm sao.

Trong lúc đó, bên trong có người mở cửa ngách ra, Hoắc Minh Cẩm không nói một lời, lôi Hoắc Minh Hằng vào.

Hoắc Minh Hằng cao bảy thước lại bị em trai lôi xềnh xệch như vậy, lê lét trên mặt đất, vài lần định vùng thoát ra, Hoắc Minh Cẩm liền nhấc vỏ kiếm lên gõ mạnh vào khuỷu tay hắn. một tiếng rắc giòn tan vang lên, Hoắc Minh Cẩm sợ hãi thét lên, cánh tay hắn mềm oặt, rũ xuống.

Hoắc Minh Cẩm đã đánh trật khớp khuỷu tay hắn.

Người đàn bà nước mắt tuôn như suối, bước hụt một bước, ngã thẳng về phía trước, đập mặt xuống đất. Đám nha hoàn ba chân bốn cẳng chạy đến đỡ bà ta dậy, bà ta bất chấp khuôn mặt đau đớn, kinh hoàng nói: "Mau đi mời lão phu nhân!"

Hoắc Minh Cẩm kéo Hoắc Minh Hằng vào từ đường Hoắc gia.

Từ đường có người ngày đêm trông coi, trong từ đường có những chiếc nến to bằng cánh tay, ánh nến chiếu rọi, trong phòng sáng như ban ngày.

Lại mấy tiếng rắc rắc vang lên, Hoắc Minh Cẩm đã chỉnh lại khớp tay cho Hoắc Minh Hằng, đẩy cái kẻ đầu thì mướt mái mồ hôi, miệng thì trầm giọng rên rỉ kia tới trước bàn thờ tổ tiên.

Chàng đứng trước một hàng bài vị tổ tiên Hoắc gia, đồng dục nói: "Hoắc gia ta đã trải qua nhiều thế hệ tài năng, cả nhà đều anh dũng, không kết bè kết đảng, không đưa con gái vào cung, tổ tông bao nhiêu thế hệ chinh chiến sa trường, vào sinh ra tử vì non sông xã tắc mới có thể kéo dài đến nay. Con trai Hoắc gia, từ nhỏ tập võ, mười mấy tuổi liền cùng cha anh cầm quân tác chiến, những người chưa kịp trưởng thành đã chết trận cũng lên đến 33 người, cả nhà đại bá cũng đã tuyệt tự."

Chàng cúi xuống nhìn Hoắc Minh Hằng, ánh mắt lạnh như băng, "hiện giờ, trăm năm cơ nghiệp của Hoắc gia, tất cả hủy trong tay ngươi."

Hoắc Minh Hằng nằm trên mặt đất, hai mắt đỏ rực, cười to mấy tiếng rồi nói: "Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ngươi chỉ biết cầm quân đánh giặc, căn bản không hiểu chuyện triều đình. Ta phụ tá Hoàng thượng đăng cơ, Hoắc gia mới có thể tiếp tục phát triển. Nếu như là ngươi thừa kế tước vị Quốc Công, Hoắc gia ta đã diệt tộc giống như hai nhà Định Quốc Công và Ngụy gia! Ta mới là đích trưởng tử (*con trai trưởng do vợ cả sinh ra*). Ta mới là người đủ tư cách kế thừa tước vị, ngươi chỉ là một tên mãng phu ngoài biết vũ đao lộng thương thì chẳng có gì!"

Hoắc Minh Cẩm trầm mặc trong giây lát, "Cho nên ngươi liên hợp với người ngoài, âm thầm bày mưu tính kế đẩy ta vào chỗ chết?"

Ánh nến lay động chiếu lên khuôn mặt Hoắc Minh Hằng, lúc tối lúc sáng, thần sắc phức tạp, "Ngươi là và Vinh Vương thân thiết như thế, không diệt trừ ngươi, Hoàng thượng sao có thể yên tâm được?"

Trong phòng bỗng chốc tĩnh lặng.

Hoắc Minh Cẩm siết chặt nắm tay, cười tự giễu, "nói như thế có nghĩa là ngươi thừa nhận."

Hai anh em cùng một mẹ lớn lên bên nhau... Người ta đều nói máu mủ tình thâm, vậy mà trước tham vọng và quyền lực, tình cảm anh em ruột thịt còn chẳng bằng vài câu nói mê hoặc của người ngoài.

"Ngu xuẩn." Chàng buông tay, nhìn theo ánh nến đang nhảy nhót, môi nhếch lên thành một nụ cười chế giễu, "Ngươi cho rằng ngươi đầu quân vào phe Thẩm Giới Khê, Hoắc gia có thể từ đây phát triển không ngừng sao? Vinh nhục của Hoắc gia từ trước đến nay chẳng bao giờ can hệ đến chuyện hoàng tử nào bước lên đại vị. Vinh Vương có trở thành hoàng đế hay không, ta vẫn có thể cầm quân

đánh giặc. Bản thân người lòng dạ bất chính, ham mê quyền lực, hãm hại anh em ruột, nhúng tay vào việc triều chính... Hoắc gia hiện tại có thể vinh sủng nhất thời, chờ Thẩm Giới Khê rút đài, người nghĩ người có thể cứu nổi bản thân mình nữa không?"

Rồi lại tiếp, "Tổ tông bao nhiêu thế hệ tích lũy công lao, ăn nhần nhiều năm như thế, giờ bị người chôn vùi hết cả."

Hoắc Minh Hằng trừng mắt, mặt đầy giận dữ, phản bác: "Người mới ngu xuẩn! Người biết người trong kinh sư nói Hoắc gia thế nào không? một nhà toàn vũ phu!"

"Vũ phu thì làm sao?"

Hoắc Minh Cẩm rút trường kiếm ra lần thứ hai, ánh nến chiếu rọi trên mũi kiếm, hắt ra ánh sáng chói lòa, "không có vũ phu bảo vệ đất nước, lấy đâu ra thiên hạ thái bình?"

Từng câu từng chữ vang lên đầy khí phách.

Hoắc Minh Hằng trừng mắt, nhìn chăm chăm trường kiếm trong tay chàng, răng nghiến vào nhau đến phát ra tiếng, "Người đã giết tuần phủ Chiết Giang, giờ định giết cả ta sao?"

"Đại ca." Hoắc Minh Cẩm khẽ nói, trong mắt hiện lên một làn sương mờ lạnh lẽo, "Người có biết người đã hại chết bao nhiêu người không? Tuần phủ Chiết Giang cố ý cắt đứt tiếp viện, khiến ta mắc kẹt trên đảo hoang ba năm... Suốt ba năm đó, ta và mấy ngàn tướng sĩ chống đỡ vất vả, cuối cùng chỉ còn lại có mình ta. Bọn họ vốn cùng ta đi xuống phía nam diệt giặc Oa, cuối cùng không chết trên chiến trường mà bị chính người nước mình hãm hại mà chết, bọn họ có người chết vì bệnh tật, có người chết đói, thậm chí chết khát..." Giọng chàng đột nhiên thay đổi, "Đại ca, người biết tận mắt nhìn thấy thuộc hạ của mình từng người chết đi là loại cảm giác gì sao?"

Chàng cúi người tới gần sát Hoắc Minh Hằng, giọng trầm xuống, tựa như trong ác mộng, "Sống không bằng chết, đau đớn đến chết."

Khi nghe chàng lớn tiếng lên án, trong lòng Hoắc Minh Hằng cũng không sợ hãi chút nào nhưng giờ phút này nghe chàng nói ra tám chữ này, từ chữ, từng chữ một đập vào tai, hấn sợ tới tái mặt, mồ hôi ướt đầm lưng áo, run rẩy từng cơn.

Hoắc Minh Cẩm bỗng bật cười, "Đại ca, nay ta từ mười tám tầng địa ngục trở về, mấy ngàn binh sĩ kia, sẽ không chết vô ích đâu."

"Minh Cẩm! Con buông kiếm xuống ngay!" một âm thanh già nua vang lên, vợ Hoắc Minh Hằng đỡ Hoắc lão phu nhân tóc đã bạc trắng đi vào từ đường.

Hoắc Minh Cẩm không nói gì, trường kiếm trong tay vẫn để trên cổ họng của Hoắc Minh Hằng.

Hoắc lão phu nhân thờ hớn hển, vượt ngục lấy hơn rồi lại nói, giọng đầy đau đớn: "Minh Cẩm, con hồ đồ rồi hay sao? Minh Hằng là anh ruột con, là An Quốc Công, anh con cũng chỉ là nghe lệnh người khác, con giết nó thì thay đổi được cái gì chứ?"

Hoắc Minh Cẩm ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Hoắc lão phu nhân, "Mẹ."

Trong mắt lão phu nhân đã loang loáng nước mắt, "Minh Cẩm, mẹ biết con bị thiệt thòi... Nhưng con cũng phải thông cảm cho Minh Hằng, Hoàng thượng biết con và Vinh Vương thân thiết, nếu nó không nghe theo Hoàng thượng, một nhà già trẻ lớn bé của Hoắc gia chúng ta đều sẽ chôn cùng Vinh Vương cả. Định Quốc Công che giấu cho người nhà Vinh Vương mà bị hạch tội, chém đầu cả nhà, trong triều có người nói đỡ cho Định Quốc Công mấy câu cũng bị đánh chết giữa triều đường, khi đó con ở Chiết Giang, Minh Hằng không nghe lệnh thì còn biết làm thế nào nữa?"

Bà gơ tay gạt nước mắt, nói tiếp, "Các con cốt nhục tương tàn đã là có lỗi với tổ tông, chẳng lẽ phải làm đến mức người chết ta sống mới

bằng lòng bỏ qua hay sao?"

Hoắc Minh Cẩm không nhìn bà nữa, mũi kiếm từ từ hướng tới ngực Hoắc Minh Hằng, "Ta chưa từng chưa từng đồng ý với Vinh Vương bất cứ điều gì. Thẩm Giới Khê thăm dò ta, ta cũng không phản hồi. Hoắc gia vốn có thể đứng ngoài cuộc, từ lúc đại ca đồng ý liên thủ với tuần phủ Chiết Giang hại chết ta, Hoắc gia mới bị kéo vào cái vòng không thể thoát ra này."

Cái cảm giác người trên đời đều say chỉ mình ta tỉnh hóa ra là khó chịu thế này. Phụ nhân ra đi đột ngột, đại ca lại là người lòng dạ hẹp hòi. Khi ấy chàng nhận lệnh lên chiến trường, ngăn cơn sóng dữ, dùng bả vai non nớt gánh vác cả Hoắc gia, chĩnh đốn lại toàn bộ Hoắc gia quân khi ấy đã sắp sụp đổ sau cái chết của cha, đại ca lại ghen ghét chàng cướp đi uy danh của gia chủ Hoắc gia, sau đó bị người khác khích bác thêm, âm mưu hại chàng, kéo toàn bộ Hoắc gia vào vũng bùn.

Mười mấy tuổi chàng đã quất roi rong ngựa, cầm đao ra trận, phấn chấn oai hùng như thế. Hiện giờ chàng cứu tử nhất sinh, từ cõi chết trở về, cái nhiệt huyết và khí phách của tuổi thiếu niên đã không còn nữa, làm sao kéo nổi Hoắc gia trở về con đường sáng đây?

Chàng đâu phải mình đồng da sắt, cũng có lúc mệt mỏi.

"Minh Cẩm, nghe mẹ nói, ngoan ngoãn nhận sai với Hoàng thượng, Hoàng thượng quý trọng nhân tài, nói không chừng còn sẽ để cho con cầm quân đánh giặc..." Hoắc lão phu nhân tiến lại gần vài bước, thanh âm nhu hòa từ ái, y như hồi chàng còn nhỏ, "Mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi."

Hoắc Minh Cẩm bi thương cười, "Mẹ, con trai Hoắc gia chúng ta ai cũng dùng thương, con lại luôn dùng kiếm, mẹ biết vì sao không?"

Hoắc lão phu nhân sửng người một lát, không hiểu vì sao đột nhiên con mình lại hỏi chuyện này.

Hoắc Minh Cẩm liếc mắt qua Hoắc Minh Hằng đang được người đàn bà kia nâng lên, "trên chiến trường đao kiếm không có mắt, chỉ cần sơ sẩy một chút là có khả năng chết trong tay địch. Trường kiếm dùng để phòng thân rất tốt nhưng không thích hợp trên chiến trường, nhưng ta vẫn dùng kiếm." hắh giơ bảo kiếm trong tay lên, bất ngờ bổ về phía Hoắc Minh Hằng, "Bởi vì đại ca từ nhỏ thân thể đã yếu đuối, không thích hợp luyện thương, cho nên ta cũng không muốn luyện thương." Động tác huy kiếm mang theo kiếm ý lạnh thấu xương, người đàn bà kia hét thất thanh.

Mũi kiếm chuẩn xác lướt qua mặt Hoắc Minh Hằng, xoẹt một tiếng, máu tươi văng lên, bắn lên mặt người đàn bà kia.

Máu tươi bắn lên mặt, thậm chí có chút còn bắn vào miệng, bị bà ta nuốt xuống bụng, bà ta vừa sợ hãi buồn nôn, dạ dày như đảo lộn, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Hoắc Minh Hằng đau đến chết đi sống lại, từ cổ họng phát ra tiếng thét thảm thiết: hóa ra Hoắc Minh Cẩm thật sự nhẫn tâm đến thế, một chiêu chém đứt lìa ngón út trên bàn tay trái của hắh!

Hoắc lão phu nhân nghẹn họng nhìn trân trối, dường như không thể tin nổi những gì đang diễn ra trước mắt, thân mình già nua loạng choạng chạy tới bên đứa con lớn, nước mắt rơi như mưa, "Minh Cẩm, con thật sự điên rồi!"

Hoắc Minh Cẩm bình tĩnh, đẩy ngón tay đã đứt lìa kia ra, "Hoắc Minh Hằng, từ nhỏ đến lớn ta chưa bao giờ có ý muốn tranh đoạt tước vị Quốc Công. Hôm nay, trước bài vị tổ tông, người thử để tay lên ngực tự hỏi xem, khi người cùng tuân phủ Chiết Giang nội ứng ngoại hợp hãm hại ta, là bởi Thẩm Giới Khê ép người hay là xuất phát từ mong muốn của bản thân người?"

Hoắc Minh Hằng ép chặt vị trí ngón tay bị chặt đứt trên bàn tay trái, gân xanh trên trán nổi lên, gào: "không sai, ta chính là muốn ép người vào chỗ chết! Lúc Thẩm Giới Khê tìm tới

ta, không cần hấn mở miệng đề nghị, ta đã đồng ý hợp tác với hấn, ta mới là đích trường tử, vì cái lý gì mà cái gì người cũng giỏi hơn ta!"

"Minh Hằng!" Hoắc lão phu nhân rơi lệ nói, "Minh Cẩm là em ruột con cơ mà! Sao con lại có thể vì suy nghĩ của bản thân mà ép nó vào chỗ chết?"

Nghe được những lời ghen ghét ấy của Hoắc Minh Hằng, Hoắc Minh Cẩm cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên.

Chàng vút kiếm, nhấc áo quỳ xuống, dập đầu trước các vị tổ tiên Hoắc gia.

Cuối cùng, chàng dập đầu với Hoắc lão phu nhân, "Mẹ, con đi đây."

Chàng đứng dậy rời đi.

Hoắc lão phu nhân ngơ ngác hỏi: "Minh Cẩm... Con muốn đi đâu? Đây là nhà của con mà."

Hoắc Minh Cẩm quay đầu lại.

Hoắc lão phu nhân ngược mắt lên nhìn chàng, lo lắng hỏi, "Minh Cẩm... Lẽ nào sẽ giống như con nói thật sao, lần này Hoắc gia thật sự sẽ lụi tàn?"

Hoắc Minh Cẩm không nói gì.

Hoắc phu nhân bình tĩnh, dịu dàng nói: "Minh Hằng nói thế nào cũng là anh ruột con, hai đứa con hợp tác, có lẽ sẽ còn có cách cứu được Hoắc gia chẳng? anh em đoàn kết, có gì không làm được..."

Bà gả vào Hoắc gia mấy chục năm, không thể trơ mắt nhìn Hoắc gia sa sút như các thế gia khác!

Hoắc Minh Cẩm nhìn thẳng vào Hoắc lão phu nhân một lúc lâu, "Mẹ, lúc đại ca và tuần phủ Chiết Giang chuẩn bị lập mưu hại con, mẹ biết đúng không?"

Hoắc lão phu nhân khép hờ đôi mắt, né tránh ánh mắt chàng, không đáp.

Hoắc Minh Cẩm khước miệng nhếch lên một chút, quay đầu rời đi.

Tới tận khi chàng ra khỏi cửa chính Hoắc gia, mấy gã môn nhân trốn ở chỗ tối mới dám vào từ đường, trị thương cho Hoắc Minh Hằng.

đi một đoạn thật xa, Hoắc Minh Cẩm mới quay đầu nhìn lại An Quốc Công phủ.

Chàng sinh ra ở đó, cũng từ nơi đó, đã bao lần chàng nói lời từ biệt với mẹ mình, cùng với các bậc cha anh lên ngựa ra chiến trường. Khi chiến thắng trở về, mẹ chàng lại dẫn mọi người trong nhà ra cửa chờ đợi. Khi ấy, mặt chàng rất bình tĩnh, tựa như không vui không buồn nhưng trong lòng thật ra là rất vui vẻ. Đây là nhà của chàng, rường cột chạm trổ, đình viện thâm sâu, nhiều năm như thế, những cảnh này đã trở nên quen thuộc với chàng. hiện giờ, tấm trong ánh trăng, phủ đệ vẫn hiên ngang tráng lệ như cũ nhưng đâu đó bóng tối đã xuất hiện. Nhiều thế hệ tổ tiên Hoắc gia đã ngậm đắng nuốt cay để tìm được con đường sống giữa những tranh giành chốn cung đình, nhưng giờ có lẽ cũng đã đi tới cuối đường.

Bao nhiêu tâm huyết vậy mà chỉ trong phút chốc bỗng đổ sông đổ bể.

Chàng không khỏi nhớ tới chính mình năm mười ba tuổi, một mình lên vào trại địch, một cây đuốc sáng đốt hết lương thảo của người Thát Đát. Ánh lửa bốc lên tận trời, ngập cả một vùng đồi núi, người Thát Đát bị đánh cho tan nát, chạy chối chết. Chàng đứng trên đỉnh núi đối diện, phóng tầm mắt ra xa nhìn cha anh mình đuổi theo truy kích quân địch, máu nóng trong người cũng sôi lên chảy khắp người, một tiếng thét vang thấu trời xanh.

Chẳng lẽ đúng như lời cha chàng từng nói, người Hoắc gia sát nghiệp quá nặng, cuối cùng không tránh được vận mệnh bị diệt tộc?

Năm mười hai tuổi, lần đầu tiên chàng bước lên chiến trường, chàng vốn tưởng rằng tương lai mình chắc chắn cũng sẽ chết trên sa trường, ai ngờ được giữa lúc chàng hăng hái nhất, suýt nữa lại chết bởi âm mưu của anh trai ruột.

Thiên hạ to lớn nhường này, nơi nào mới là chỗ dành cho chàng?

một cơn gió nhẹ thổi qua, năm bóng người giống hệt nhau bỗng xuất hiện từ trong bóng tối, từ các hướng khác nhau chạy nhanh về phía chàng, cung kính: "Nhị gia."

Hoắc Minh Cẩm không nhìn ngôi nhà cũ ấy nữa.

Người cầm đầu nghiêm trang ôm quyền nói: "Nhị gia, thuộc hạ đã hỏi thăm được, Thôi phu nhân Ngụy thị... đã chết từ mấy năm trước."

Mặt Hoắc Minh Cẩm cứng đờ, thất thần trong giây lát, lẩm bẫm: "đã chết?"

Người nọ trả lời: "Bị bệnh mà chết. Sau khi Ngụy đại nhân ra đi, Ngụy gia tan cửa nát nhà, Thôi phu nhân thương tâm quá độ, mấy tháng sau cũng đi theo."

Hai hàng lông mày Hoắc Minh Cẩm nhíu chặt lại lại, trầm mặc không nói lời nào, đi tiếp về phía trước. đi được một đoạn khá xa, thân mình cao lớn bỗng run lên, suýt nữa là ngã khụy xuống đất.

"Nhị gia!" Mấy người tùy tùng vội vàng chạy tới, đỡ lấy vai chàng.

Hoắc Minh Cẩm đẩy tùy tùng ra, cố chấp bước tiếp về phía trước. Mấy người kia vẫn theo sát chàng, vừa đi theo vừa khẽ gọi, hỏi han. Chàng dường như không nghe thấy gì, loạng choạng bước tiếp, một lúc lâu sau bước chân mới hơi chậm lại, nấc lên một tiếng, trong cổ họng cảm thấy một vị tanh ngọt trào lên.

Chàng ưm một tiếng, nhổ ra một búng máu tươi.

Người tùy tùng trợn mắt, tay siết lấy bội đao bên hông: "Nhị gia, ngài bị thương!"

Hoắc Minh Cẩm lau vết máu bên khóe miệng, ngăn cản đám thuộc hạ đang định quay lại An Quốc Công phủ tìm Hoắc Minh Hằng tính sổ, nhàn nhạt nói: "Chôn ở đâu?"

Người kia ngẩn ra, lại nghe thấy chàng hỏi lần nữa, "Ngụy thị được mai táng ở chỗ nào?"

"Ở Hồ Quảng, phủ Giang Lăng, trong phần mộ tổ tiên Thôi thị." Gã thuộc hạ cuối cùng cũng hiểu được chàng đang định hỏi gì, vội trả lời, "Nghe nói Thôi đại nhân và Thôi phu nhân tình sâu nghĩa nặng. Sau khi Thôi phu nhân bệnh nặng qua đời, Thôi đại nhân vô cùng đau xót, tự đưa linh cữu của phu nhân về quê."

Đêm hè, từng cơn gió mát thổi qua, quần áo cũng bay phàn phật, cũng giống như mùa hè nhiều năm trước. Hoắc Minh Cẩm nhắm mắt lại, xoay người lên ngựa, siết chặt dây cương.

"đi phủ Giang Lăng."

Trong bóng đêm, ánh trăng như dòng nước bạc rót xuống tràn khắp mặt đất.

Đội tùy tùng cũng vội vã lên đường, bóng hình đoàn người dần dần lặn vào ánh trăng.

oOo

Hồ Quảng, huyện Hoàng Châu.

Gần tới Đoan Ngộ, càng lúc càng có nhiều người lục tục tới nhà tìm Phó Văn Chương xin chữ.

Dân địa phương mê tín, cảm thấy cử nhân lão gia là người chính trực, nên có khi đến chữ y viết ra cũng có tác dụng trừ tà. Bởi vậy, họ

muốn nhân dịp Đoan Ngọ, treo chữ y trong nhà, xua đuổi tà ma. Thế là Phó Vân Chương lại bận vài ngày.

Lúc y viết chữ, Phó Vân anh không chép sách nữa, đứng bên bàn chăm chú nhìn y, theo dõi thật kỹ từng động tác của y.

Nàng nhận thấy một khi Phó Vân Chương viết chữ một cách nghiêm túc, chữ viết rất có khí thế, nhìn qua chỉ thấy ngay ngắn chỉnh tề nhưng nhìn kỹ lại thấy mấy phần phóng khoáng, tự do không che lấp được, không giống chữ y viết hằng ngày.

Phó Vân Chương viết chữ cho Trần tri huyện xong, nhìn sang Phó Vân anh, mỉm cười, "anh tử nhi, thư phòng ta còn thiếu một tấm biển, muội thấy nên lấy tên gì bây giờ?"

Phó Vân anh suy nghĩ một lúc, tựa vào cạnh bàn nhìn ngắm chữ y vừa viết xong, hỏi lại: "Nhị ca không thích cái tên nào sao?"

"Bởi không thấy thực sự thích tên nào, nên mới bảo muội đặt."

Phó Vân Chương xoa đầu nàng, cố tình làm rối tóc nàng, "Muội bái ta làm thầy, còn chưa tặng quà bái sư đầu đấy, thế thì viết cho ta mấy chữ, đặt tên cho thư phòng của ta đi."

Phó Vân anh đưa tay lên sửa lại tóc, mặt hơi nghi hoặc.

Ở bên cạnh Phó Vân Chương càng lâu, nàng lại càng không hiểu được y.

Ngày ấy trên sông nhìn thoáng qua khoang thuyền kia, nàng còn nghĩ y là một mỹ công tử dịu dàng. Ở từ đường nghe y đấu khẩu với tộc lão, nàng nhận ra y ngoài mềm trong cứng, là người cố chấp, hoàn toàn không giống đám thư sinh tầm thường cổ hủ.

Y phong tư xuất chúng, từng động tác giơ tay nhắc chân đều tao nhã như thế, nàng cứ tưởng rằng y chắc hẳn là giống Ngụy Tuyển Liêm, tuấn tử nho nhã.

Trước mặt người ngoài, y chính là như thế thật, lạnh lùng, thanh cao, thoát tục.

Nhưng mà mỗi khi chỉ có nàng bên cạnh, Phó Vân Chương dường như đã biến thành người khác. Y lười nhác, thoải mái, không để ý nhiều, sách đọc xong ném sang một bên, bút dùng xong vứt lung tung, nói mấy chuyện trời ơi đất hỡi khiến nàng bật cười, rồi lại còn cười nhạo lời nói của thánh nhân.

Sự nho nhã của y đã được khắc sâu vào trong xương cốt, chắc chắn không phải giả vờ nhưng cái con người tay chân vụng về, thường xuyên gạt đổ nghiên mực bên trong y cũng hết sức chân thật, không có chút giả tạo nào.

Phó Vân anh không biết tại sao trong con người y lại tồn tại những sự khác biệt lớn như vậy, nhưng nàng cũng không cố tìm hiểu, suy nghĩ một hồi, nói: "Cận thủy tri ngư tính, cận sơn thức điệu âm [4]. Nhị ca, huynh thích nghe tiếng nước mưa rơi xuống đá Linh Bích, hay là gọi là Lâm Lang Sơn Phòng [5]?"

[4] Ở gần nước (hồ, sông, biển...) thì biết đặc tính của cá, ở gần rừng núi thì hiểu tiếng chim hót.

[5] Lâm lang là từ tượng thanh, miêu tả tiếng vang.

Phó Vân Chương bất ngờ, "Sao muội biết ta thích nghe tiếng mưa rơi?"

"Tháng trước trời mấy lần đổ mưa, muội chép sách trong thư phòng, nghe được tiếng mưa bên ngoài rơi, mưa rơi trên mặt đá, mưa rơi xuống mặt hồ, âm thanh đều rất hay."

Phó Vân anh chỉ về phía cửa sổ đang mở rộng. Trong viện chẳng có cây cối gì, chỉ có một hồ nước xanh biếc và một khối đá Linh Bích đen như mực, nhìn thì đơn điệu nhưng mỗi khi mưa rơi lại tạo thành một cảm giác hoài cổ kì lạ, "Nghe thật êm tai."

trên mặt Phó Vân Chương hiện ra ý cười, lẩm bầm mấy lần bốn chữ "Lâm Lang Sơn Phòng", gật đầu nói, "Được, vậy đặt tên thế đi."

Y cao giọng gọi Liên Xác vào phòng, bảo hẩn chuẩn bị giấy lụa cho Phó Vân anh viết.

"Chữ muội viết còn chưa đủ cứng cáp, nhị ca, huynh định lấy chữ muội làm biển treo thật à?"

Phó Vân anh thấy y không có vẻ gì là đang đùa liền hỏi.

Phó Vân Chương cười đáp: "không sao." Y dừng lại một chút rồi tiếp, "Ta cũng viết cho muội mấy chữ, muội mang về treo mà trừ tà."

Phó Vân anh không nhin được cũng phải mìm cười.

Nàng viết xong, sang gian bên cạnh rửa tay. Tới khi trở lại thư phòng đã thấy Phó Vân Chương đứng bên bàn sách, duỗi cánh tay dài vớ về phía hộp đựng giấy bút bên cửa sổ, ống tay áo rộng quệt phải đồ trên mặt bàn, loảng xoảng mấy tiếng, giấy tờ rơi lả tả khắp nơi.

Y vội vàng quay đưa tay còn lại cố bảo vệ giá bút đang lung lay sắp đổ, khuỷu tay lại đập vào hộp sách bên cạnh, cạch một tiếng, chiếc chặn giấy rơi xuống đất, may mà không bị nứt.

Phó Vân anh đã quen rồi, ngồi xổm xuống giúp y thu dọn giấy tờ rơi trên mặt đất, dọn dẹp lại bàn sách, chuyển hộp đựng giấy bút đến nơi vừa tầm tay Phó Vân Chương, "Nhị ca, muội rót cho huynh một ly trà nhé?"

Phó Vân Chương gật gật đầu, vẫn rất vân đạm phong khinh. Y không hề cảm thấy việc mình làm khi nãy có gì đáng xấu hổ.

Phó Vân anh rót cho y một ly trà hoa quế, sợ y lỡ tay làm đổ trà nên chỉ rót nửa ly.

Phó Vân Chương nâng ly trà lên uống, trước mặt là một chồng giấy. Đó chính là mấy bài văn Tô Đồng mang tới. Y uống trà xong, mở lật từng trang giấy, cầm bút phê bên lề những lời nhận xét, chỉ ra cái sai, đề nghị sửa chữa. Cặp mày lúc nhăn lại, lúc lại giãn ra.

Phó Vân anh đứng bên cạnh dọn lại bàn, thi thoảng ánh mắt lại quét qua bài văn đặt trên bàn: "Trong mười người này, chỉ có Tô Đồng có thể thi đỗ tú tài, còn chín người khác, nếu may mắn có thêm hai người nữa đỗ là cùng."

Phó Vân Chương lơ đãng ừ một tiếng, "Sao mọi lại nghĩ thế?"

Phó Vân anh chỉ mấy bài văn trong đó, trả lời: "Nhị ca, huynh ra đề là "Thiên hạ hữu đạo, tắc lễ nhạc chinh phạt tự thiên tử xuất" [6], đây là đề thi hội năm vừa rồi, giải đề không khó nhưng mấy người này không hiểu gì, lạc đề tận đâu rồi không biết. Khi giải đề văn, đầu tiên là phải hiểu đề, nhưng hiểu trên câu chữ thôi thì không đủ, còn phải biết ý nghĩa sâu xa trong đó, như vậy mới có thể phân tích, ra ví dụ, đưa ra kiến nghị, họ chưa tới trình độ này. Mấy người còn lại thì lập luận không tốt, tới trường thi áp lực nặng nề thì viết sẽ lại càng kém hơn.

[6] Thiên hạ có đạo thì lễ nhạc và chinh phạt đều do thiên tử đề ra, câu tiếp theo là "Thiên hạ vô đạo, tắc lễ nhạc chinh phạt tự chư hầu xuất" (Thiên hạ vô đạo thì lễ nhạc và chinh phạt đều do chư hầu tự quyết định). Theo ý hiểu của mình, một khi là do thiên tử đề ra, mọi quy định và hoạt động của đất nước đều được thống nhất, chư hầu quyết định thì mỗi nơi một cách, đất nước sẽ loạn.

Cuối cùng, nàng chỉ vào bài văn của Tô Đồng, "Tô Đồng viết chữ đẹp, văn chương phân tích thấu đáo trôi chảy, nói không chừng có thể là một trong những người đứng đầu kì thi."

Phó Vân Chương ban đầu còn lơ đãng, nhưng sau đó sắc mặt lại thay đổi, nụ cười trên mặt cũng biến mất, thay vào đó là vẻ kinh ngạc.

"anh tử nhi, Tôn tiên sinh bắt đầu dạy muội giải đề văn từ bao giờ thế?" Ngũ muội muội là con gái, Tôn tiên sinh tuy dạy muội ấy học nhưng chắc chắn sẽ không dạy muội ấy giải đề thi.

Phó Vân anh mặt mày tinh bơ, bình tĩnh trả lời: "Tôn tiên sinh không dạy muội, nhưng mà cửu ca đã bắt đầu được học rồi, muội ở sau bình phong nghe lén."

trên thực tế, nàng đâu cần nghe lén, mỗi khi Tôn tiên sinh răn dạy Phó Vân Khải và Phó Vân Khải, tiếng nói vang vọng khắp phòng, nàng chỉ cần cẩn thận lắng nghe là có thể nghe thấy từng chữ. Về chuyện giải đề văn này, một phần là do nàng tự học, một phần là ngồi sau bình phong nghe giảng, còn có một phần nữa là từ kiếp trước, mấy người anh của nàng từng bởi giải đề văn không tốt mà vật vã cả ngày. Lúc nàng đi tìm các anh chơi cùng vẫn thường nghe bọn họ bàn tán về những bài văn nổi tiếng đất kinh kỳ. Thẩm Giới Khê viết văn giải đề rất hay, nàng hồi đó thấy thú vị nên cũng cùng đọc với các anh.

Phó Vân Chương không tiếp tục ép hỏi nàng, mỉm cười nói: "Nếu muội thật sự muốn học, ta có thể dạy cho muội, về sau không được lén lút như vậy nữa. Thế là thất lễ đấy."

Phó Vân anh sững sốt sững người một lúc rồi mới gật đầu.

Cứ tưởng rằng Phó Vân Chương sẽ cố hỏi cho bằng được, không ngờ y lại bỏ qua như thế.

Phó Vân Chương xoa đầu nàng, nhắc lại lần nữa, "anh tử nhi, sau này muội muốn học cái gì thì phải nói với nhị ca, nhớ chưa?"

Nàng mím chặt môi, khẽ vâng một tiếng.

"Nào, dựa theo ưu điểm, khuyết điểm, muội sắp xếp thứ tự cho mười bài văn này đi." Phó Vân Chương dừng bút, vẫy tay gọi nàng lại bên cạnh mình.

Phó Vân anh không do dự, bước tới đọc lại mười bài văn đó một lần nữa, suy tư một hồi rồi sắp xếp theo thứ tự, Tô Đồng đứng thứ nhất.

Phó Vân Chương hơi thất thần, trên mặt khó giấu nổi sự hoảng hốt.

Kết quả này giống y hệt bình luận của y khi nãy.

Y trầm mặc một lát, quyết đoán nói: "không cần phải sau này, bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ dạy muội viết văn giải đề."

Lời tác giả

"Thiên hạ hữu đạo, tắc..." là đề văn lấy từ sách "Luận ngữ", từng vài lần xuất hiện trong đề thi hội.

Editor: Chương này thật sự là vừa dài vừa nặng nề vì nhân vật Hoắc Minh Cẩm đáng thương quá. Haizzz. Cơ mà mình muốn hỏi là đối với những chương dài như thế này, mình có nên tách ra để mọi người dễ theo dõi không? Thông thường mình sẽ edit cả chương một lúc rồi mới beta cho liền mạch nhưng để đọc thì mình không rõ thế này có bị dài quá không. một chuyện nữa là kích thước chữ này mình thấy ok cơ mà nếu với mọi người nó bị nhỏ quá thì báo với mình nhé. Mình cảm ơn.

Chương 24: Đoan Ngọ

Từ chương trước tới chương này có một bug của tác giả, có ai đoán được là gì không? Mình không sửa vì là văn của tác giả nhưng nghe nó rõ... điều... Lỗi nhỏ thôi, sẽ kể ở cuối chương nha.

Ra roi thúc ngựa, đi từ kinh sư đến Hồ Quảng, cùng lắm mất hai ngày.

Bên ngoài khoang thuyền, vầng trăng chiếu rọi. Hắt xuống mặt sông, ánh trăng lại càng sáng, nổi bật trên nền nước sông đen kịt, đen không thấy đáy.

Trong khoang, một người đàn ông ngồi trước đèn lau một thanh loan đao. Thanh đao này chém sắt như chém bùn, vậy mà người đó lại dám dùng lòng bàn tay cọ qua lưỡi đao sắc bén, chẳng màng đến ánh sáng lạnh lẽo đến đáng sợ đang hắt ra từ thân đao.

Cốc cốc mấy tiếng, tùm tùm gõ vào cửa khoang, "Nhị gia, đã đến phủ Giang Lăng."

Thuyền cập bến lúc nửa đêm, vậy mà trên bờ đã có người chờ sẵn từ lâu, đèn đuốc sáng rực. Vị tri phủ mặc bộ quan phục màu xanh run rẩy lên tiếng: "Hoắc tướng quân, hạ quan..."

Hoắc Minh Cẩm không để ý đến hắn, sai đi về phía con ngựa đang được tùy tùng dẫn tới, xoay người lên ngựa, quát một tiếng, cưỡi ngựa rời đi.

Mặt tri phủ từ xanh đổi sang trắng, từ trắng chuyển sang đỏ, bỗng nhiên hai tay vỗ đánh phách một cái cười ha hả.

Mấy chục quan nha tiểu lại [1] xung quanh nhìn nhau, đại nhân bị dọa sợ đến phát điên rồi hả? Hay là giận quá hóa điên?

[1] Quan lại là từ chỉ chung những người trong bộ máy nhà nước phong kiến, bao gồm quan và lại. Quan là người điều hành, lại là người thực hiện theo lệnh của quan. Nhìn chung, lại là cấp bậc nhỏ hơn quan, giúp việc cho quan.

Quan chủ bộ đánh liều kéo cánh tay tri phủ, "Đại nhân, ngài xem giờ phải làm thế nào bây giờ?"

Tri phủ ngừng cười, vung tay hất chủ bộ ra, thờ phảo một hơi, nói: "Giải tán! Giải tán! đi về thôi!"

Nghe nói Hoắc tướng quân sắp đi về phía nam, hấn sợ tới mức mấy đêm nay không đêm nào ngủ được. Tuần phủ Chiết Giang kia chính là họ hàng xa của thủ phụ Thẩm Giới Khê, vậy mà Hoắc tướng quân nói giết là giết, không chỉ giết mà băm người ta thành thịt vụn cho chó ăn. Bao nhiêu năm làm quan, tri phủ chưa từng nghe nói có vị quan võ nào dám ngạo mạn trước mặt quan văn như vậy.

Nhưng Hoắc tướng quân dám. Người ta không chỉ dám làm còn đường đường chính chính tập hợp tội trạng của tuần phủ Chiết Giang, bẩm báo lên đương kim thánh thượng. Thánh thượng không những không trách tội Hoắc tướng quân, còn nói người ta giết đúng người nữa kia!

Khi ấy, cả triều văn võ đều trợn mắt kinh hoàng, mấy vị các lão đại thần thường ngày vốn hô mưa gọi gió cũng đành tạm thời không phản ứng, để xem sau này thế nào.

Nghe tin Hoắc tướng quân sắp đến phủ Giang Lăng, tri phủ sợ hãi khẩn trời vái đất lạy lục tổ tiên, suýt nữa còn định chuẩn bị đồ dùng cần thiết, kéo một nhà già trẻ lớn bé chạy trốn. Trốn thôi, so với mạng thì cần gì cái chức quan này nữa chứ.

Ngẫm lại vẫn thấy sợ! Tri phủ lau mồ hôi, may quá, Hoắc tướng quân không tới đây vì hấn.

Phần mộ tổ tiên Thôi gia không khó tìm. Trước kia, Thôi gia cũng là một gia tộc lớn trong vùng nên nhiều người biết đến, gần đây danh tiếng của Thôi Nam Hiên lại lên cao như điều gặp gió, cứ chọn bừa một người trong vùng để hỏi thăm thì đều sẽ biết phần mộ tổ tiên Thôi gia nằm trên sườn núi Nam Sơn, thế tựa núi nhìn sông, phong thủy rất tốt.

Tuy giờ là mùa hạ, đường đi trên núi lại rất sạch sẽ, đường rộng bằng phẳng, không có cỏ dại mọc lan tràn khắp nơi, chắc hẳn là do thường xuyên có người lên đó dọn dẹp.

đi một lúc đã tới sườn núi.

Tùy tùng chỉ vào một tấm bia đá mà chỉ cần nhìn thôi cũng đoán ra được rằng tấm bia này mới được dựng lên chưa lâu. "Nhị gia, đây ạ."

Theo phong tục của Hồ Quảng, người chết ba năm mới được lập bia.

Hoắc Minh Cẩm đứng trước tấm bia đá một lúc, gió đêm lạnh lẽo, lửa trên đuốc cũng bị gió tắt đi, chỉ còn leo lét. Khuôn mặt chàng như đã hòa vào ánh trăng thanh lãnh kia, mắt chàng tối lại, trầm giọng nói: "Đào lên."

Đám tùy tùng vâng dạ, cầm lấy cuốc xẻng đã chuẩn bị từ sáng sớm, bước lên chuẩn bị đào.

"Dừng tay!" một tiếng quát vang lên, mười mấy người mặc đồ đen vụt ra từ rừng thông bên cạnh, vây chặt Hoắc Minh Cẩm và đoàn tùy tùng, cánh cung trong tay mỗi người đã kéo căng, những mũi tên nhọn chỉ thẳng vào Hoắc Minh Cẩm.

Người đàn ông cầm đầu có khuôn mặt chữ điền đi vài bước tới trước mặt Hoắc Minh Cẩm, ôm quyền kính cẩn, "Hoắc tướng quân, cái

chuyện đào mộ nhà người ta là thất đức, ngài không sợ người dưới đất kia tới sẽ tìm ngài sao?"

Hoắc Minh Cẩm nhếch môi: "Người là người của Thôi Nam Hiên?"

Người đàn ông mặt chữ điền không nói gì.

Hoắc Minh Cẩm ra lệnh cho tùy tùng tiếp tục, lơ đãng nói: "Các người không ngăn nổi ta, tránh ra."

Người đàn ông mặt chữ điền siết chặt tay, bỗng nhiên hét lớn một tiếng rồi quăng nắm tay về phía Hoắc Minh Cẩm.

Hoắc Minh Cẩm dễ dàng đánh bật quyền này của hắn, chỉ đôi chiêu đã nhẹ nhàng đánh gãy tay người kia.

Tùy tùng của chàng cũng lao tới, giữ lấy người đàn ông mặt chữ điền, ra một quyền, lại một tiếng nứt vỡ răng rắc vang lên, người kia kêu lên thảm thiết, người tùy tùng đẩy người đàn ông nọ ra, xoa xoa nắm tay, "Cỡ như thằng nhãi này mà cũng cần Nhị gia tự ra hay hay sao!"

Vụt vụt mấy tiếng, nhanh như chớp, mũi tên từ khắp các hướng khác nhau bay thẳng về phía hai người họ nhưng đều bị tùy tùng dùng song đao gạt ra.

Hai bên lao vào nhau chém chém giết giết nhưng không ai nói lời nào, chỉ có tiếng gió núi u u hú hét tựa như tiếng gào khóc của ma quỷ.

Hoắc Minh Cẩm đứng khoanh tay, quay lưng về phía tấm bia đá, gió núi quẩn lấy quần áo trên người chàng, vạt áo tung bay.

"Nhị gia!" Mấy người tùy tùng đào xong mộ thì nhảy xuống tìm kiếm một lúc lâu rồi lại nhảy lên mặt đất, "Quả nhiên chỉ là một cái mộ chôn quần áo và di vật!"

Hoắc Minh Cẩm chậm rãi khép mắt lại. Lát sau, chàng mở mắt, đôi mắt sáng đến rợn người.

Chàng đi về phía người đàn ông mặt chữ điền đang nằm trước mặt, từ tốn nói: "nói với Thôi Nam Hiên, muốn lừa gạt người đời thì phải làm cho giống một chút."

Người đàn ông mặt chữ điền xì một tiếng khinh miệt, "Ban đầu làm gì có ai nghi ngờ, Hoắc tướng quân, ngài lật tung lên như vậy mới hỏng việc đấy!"

"hắn đang đề phòng ai nghi ngờ?" Hoắc Minh Cẩm hỏi.

Người đàn ông mặt chữ điền biết mình nói lỡ lời, hất mặt đi chỗ khác, không nói chữ nào nữa.

Hoắc Minh Cẩm nhếch môi thành một nụ cười châm chọc, "Hóa ra là vậy, hắn cũng đề phòng Thẩm Giới Khê."

Thẩm Giới Khê phò tá hoàng thượng đăng cơ, một bước này đủ để đưa lão từ một thần tử ít kinh nghiệm nhất trong nội các lên tới thẳng vị trí thủ phụ, Thôi Nam Hiên là học trò lão tin tưởng nhất. Ngày Ngụy Tuyển Liêm bị đánh chết, Thôi Nam Hiên vẫn đứng trên bậc thang chuyện trò với Thẩm Giới Khê. Hắn tận mắt nhìn thấy nhạc phụ thường ngày vẫn yêu quý hắn chịu chết dưới trượng hình nhưng vẫn thờ ơ không quan tâm, thậm chí mày cũng không nhíu chút nào.

Vốn tưởng rằng Thẩm Giới Khê và Thôi Nam Hiên thân thiết như cha con, Thôi Nam Hiên còn vì ủng hộ thầy mình mà bỏ rơi gia đình nhà vợ, hóa ra chỉ đến vậy, họ vẫn đề phòng lẫn nhau.

Nhìn chung người thông minh đều thế cả, làm gì có bạn bè vĩnh viễn, còn chung lợi ích thì họ còn là đồng minh của nhau, vậy thôi.

Người đàn ông mặt chữ điền tức giận phùng phùng: "Ta chưa nói gì hết! Người suy đoán lung tung!"

Hoặc Minh Cẩm đã biết được cái mình muốn biết, không do dự, lập tức quay đầu rời đi.

oOo

Đoan Ngọ là phải ăn năm thứ "hoàng": hoàng ngư (cá vược vàng), hoàng thiện (lươn), hoàng qua (dưa chuột), hàm đàn hoàng (lòng đỏ trứng muối) và rượu hùng hoàng.

Tháng năm là mùa dưa chuột, cá vược và lươn: dưa chuột tươi roi rói, xanh tươi ngon miệng, cá vược vàng và lươn cũng béo, ngọt mềm nhiều thịt. Tầm Tết Đoan Ngọ, trứng vịt muối ngâm từ tiết thanh minh cũng vừa tới độ, lòng trắng đã lỏng ra, lòng đỏ đỏ hồng, chín nục, ăn với cháo đậu xanh là ngon nhất. Còn lại, rượu hùng hoàng là dùng để trừ tà giải độc.

Thời tiết dần oi bức, những quả đào, quả hạnh, quả sơn trà đã chín mềm, quả đỏ rực, quả vàng óng treo trĩu cả cành, có thể giơ tay là với đến được.

Đến đúng Đoan Ngọ, Phó Vân anh vẫn dậy sớm như thường lệ, ăn cháo nấu bằng cơm rượu, lươn chiên rồi bị Phương Tuế ép uống một ít rượu hùng hoàng, sau đó lại đi ra sân đọc sách dưới gốc táo.

Vừa đọc đến đoạn "Duyên Thái Sơn chi a, vũ vu tùng bách chi hạ" [2], Phó Quế và Phó Nguyệt đã rón ra rón rén đi tới sau lưng nàng, rồi bất ngờ vỗ một cái vào vai nàng, cười hì hì: "Ngũ muội muội, đừng đọc sách nữa, hôm nay tứ thúc đưa chúng ta đi xem đua thuyền rồng!"

[2] Đại ý là núi Thái Sơn (dù có cao đến đâu) vẫn ở dưới gốc tùng bách.

Phó Nguyệt rút cuốn "Chiêu Minh Văn Tuyển" trong tay Phó Vân anh ra rồi đưa cho nha hoàn đứng bên cạnh, "Ngày nào cũng đọc cái này, muội không thấy buồn chán sao?"

Phó Vân anh cười cười không nói gì.

Phó Quế nâng cằm nàng lên ngắm nghía một lúc. "Hôm nay các bà các thím trong tộc đều sẽ đi ra bờ sông xem đua thuyền, cũng phải trang điểm cho muội một chút mới được. Nào, tới đây, tẩy với Nguyệt tẩy nhi chải đầu cho muội nhé."

Nha hoàn mang đồ trang điểm ra trước hành lang. Phó Quế ấn Phó Vân anh ngồi xuống, xoa tóc nàng ra, lấy chiếc lược sừng chấm một chút dầu hoa quế rồi chải tóc cho nàng, đầu tiên phải gỡ cho tóc khỏi rối rồi mới chải cho thật suông. Phó Nguyệt đứng cạnh, lúc đưa giúp cái này, lúc đưa hộ cái kia.

Phó Vân anh ngồi tựa vào hành lang, nhìn lên những chùm hoa táo đang náu mình trong tán lá, mặc cho các chị họ chải tóc cho mình. Mấy cô bé mười mấy tuổi, đang tuổi ham chơi, nàng nhỏ tuổi nhất nhưng lại trầm tĩnh nhất. Phó Nguyệt và Phó Quế bình thường vẫn muốn rủ nàng chơi cùng, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội, làm gì có chuyện để nàng trốn thoát.

Đoan Ngọ mọi người đều nghỉ học, tộc học nghỉ, Tôn tiên sinh cũng xin phép về quê thăm mẹ. Phó tam thẩm và Tiểu Ngô thị đã được bên nhà mẹ đẻ đón về nhà "trốn Đoan Ngọ", Lư thị phải lo liệu nhiều việc trong nhà nên không về nhà mẹ đẻ. Đến chiều, Phó tứ lão gia và Lư thị sẽ đưa mấy đứa trẻ trong nhà đi bờ sông xem đua thuyền rồng, ngay cả Đại Ngô thị và Hàn thị cũng sẽ đi cùng. Đến khi đó, người cả huyện cũng sẽ đều đổ ra bờ sông, cổ vũ cho các dũng sĩ trên thuyền. Đích thân tri huyện đại nhân còn sẽ mời cụ ông cao tuổi nhất trong huyện lên trúc lâu (*lầu cao làm bằng trúc*) uống rượu. Trúc lâu nhìn ra bờ sông, tầm nhìn rộng mở, có thể theo dõi toàn bộ trận thi đấu.

Phó Quế khéo tay, nhanh chóng chải cho Phó Vân anh hai cái búi tóc nho nhỏ đáng yêu, buộc lại bằng dây nhung, còn cài trâm hoa, cuối cùng nhét mấy đóa hoa nhài xuống dưới nếp tóc đã được cuộn lại

phía dưới búi tóc, như vậy có thể tỏa hương cả ngày mà lại không bị lộ hoa ra ngoài.

Phó Nguyệt nhìn cũng ngứa ngáy chân tay, mở hộp phấn, định thoa lên mặt Phó Vân anh nhưng đã bị Phó Quế gạt ra, "anh tử nhi còn nhỏ, đâu cần thoa phấn chứ."

Phó Nguyệt cười ngượng ngùng, đặt hộp phấn xuống.

Nhưng Phó Quế lại đổi ý, "Nhưng mà hôm nay là Tết cơ mà!"

nói xong, nàng cầm hộp trang điểm lên, lấy chiếc trâm gạt lấy một ít sáp trong, bôi lên môi Phó Vân anh, cười dỗ dành: "anh tử nhi xinh đẹp quá này!"

Phó Vân anh mặt tỉnh như không.

Phó Nguyệt cuối cùng cũng cầu được ước thấy, cẩn thận giúp Phó Vân anh thoa phấn. Nàng dùng phấn hoa đào, người bán son phấn còn quảng cáo phấn này dùng những cánh hoa đào đẹp nhất của tháng ba để bào chế, dù thật ra là lừa đảo, phấn hoa đào trên cơ bản toàn là bột đậu, nhưng được cái cũng không cho gì độc hại, sẽ không hại da.

Phó Quế và Phó Nguyệt làm hết cái này đến cái kia, đến nỗi đầu toát đầy mồ hôi, lại thêm đám nha hoàn bị chỉ đạo cho chạy ra chạy vào làm việc này việc nọ nên trong sân thi thoảng lại vang lên tiếng cười. Chỉ có Phó Vân anh là vẫn không nói lời nào, vào vai búp bê sứ bị hai chị họ người này ôm một cái, người kia sờ một phen.

Giữa trưa, vào giờ ăn cơm, Phó tứ lão gia nhìn Phó Vân anh đã bị trang điểm đến độ không giống ban đầu cũng ngứa tay xoa xoa hai búi tóc nhỏ trên đầu nàng, "anh tử nhi nhìn thật giống tiểu Kim Đồng bên cạnh Quan âm."

Lư thị cười, "Phải nói là giống tiểu Ngọc Nữ chứ!"

Mọi người cũng cười theo.

Phó Vân anh đang tập trung ăn cơm rượu, mặt vẫn nghiêm túc không cười như cũ, tự nhiên lại cau mày. Cơm rượu này không ngon lắm, chua quá.

Nàng nào biết nàng càng tỏ vẻ nghiêm trang trịnh trọng, người lớn trong nhà càng thích trêu chọc nàng.

"anh tử nhi, tứ thúc mua cho con một cây trâm cài hình con bướm này, con thích không?"

Ăn cơm xong, Phó tứ lão gia sai nha hoàn mang đồ trang sức ông mua cho các tiểu nương tử trong nhà ra, từ trong hộp lấy ra một chiếc trâm bướm bướm bằng bạc quơ quơ trước mặt Phó Vân anh, cười cười hỏi.

Phó Vân anh ngẩng đầu, đứng dậy nói: "Đa tạ tứ thúc." rồi cung kính đưa tay đỡ lấy chiếc trâm.

Phó tứ lão gia và Lư thị nhìn nhau như thăm than thở "Đó đó, vẫn vậy". Phó tứ lão gia cười ngược. Ông chưa bao giờ từ bỏ ý định trêu chọc, hy vọng Phó Vân anh cười một cái, anh hùng bất khuất ra trận là thế vậy mà đánh trận nào thua trận đó. Nhưng không sao, ông không thể nhụt chí được, vẫn phải tiếp tục cố gắng.

Cháu gái giống như một con mèo lạnh lùng, nghe lời thì vẫn nghe lời, nhưng mà lại yên tĩnh quá, không thích làm nũng với người lớn, ngồi một mình cũng có thể ngồi nguyên một ngày. Nhiều khi ông chỉ muốn xách con bé lên lắc lắc vài cái, cho nó có thêm chút biểu cảm, tốt nhất là chuyển sang biến thành con chó nhỏ vui vẻ chạy nhảy cả ngày.

Tiểu nương tử phải như thế mới đúng chứ!

Trời nóng, uống mấy ly trà trúc điệp lạnh cho giải nhiệt, mấy chị em lại ngồi trước hiên hóng mát.

Đám bà tử cầm gậy trúc, xách giỏ tre, ôm vải bạt, bê ghế vào trong viện hái quả chín: nào là sơn tra, hạnh, mận, đào. Họ lấy gậy trúc đập vào nhánh cây, thế là bạch bạch mấy tiếng, lá bay tán loạn, quả chín cứ thế rơi xuống, lăn lông lốc trên vải bạt.

Phương Tuế, Xương Bò đem sơn tra, đào, mận đi rửa sạch rồi bung tới mái hiên cho các vị tiểu thư ăn.

Phó Nguyệt không cho Phó Quế và Phó Vân anh ăn nhiều mận, miệng cứ lái nhai: "Quả đào mới bổ dưỡng, quả hạnh độc, dưới gốc cây mận còn chôn người chết đấy."

Phó Quế trừng mắt, cố tình chỉ ăn mận, nhét cả quả vào miệng nhai rôm rốp.

Phó Nguyệt thấy nàng không nghe lời mình nên tủi thân, nhìn nàng chăm chăm như lên án.

Từ ngoài viện, Chu Viêm đi vào phía mái hiên, tay nâng niu mấy tờ giấy đỏ, nói: "Ngũ tiểu thư, đây là nhị thiếu gia bên đại phòng sai người mang sang."

Nghe nói là đồ của Phó Vân Chương đưa sang, mọi người nhao nhao đòi xem. Phó Vân anh đặt sơn tra trong tay xuống, rửa sạch tay, đỡ giấy đỏ từ tay nha hoàn, hóa ra là Phó Vân Chương vẫn nhớ viết cho nàng mấy chữ. Y cho đưa sang bốn chữ "Đan Ánh Sơn Quán", có lẽ là Phó Vân Chương biết trong viện của nàng có một cây táo nên lấy hai chữ "Đan Ánh" [3] này.

[3] Đan là màu đỏ. Ánh là ánh sáng rọi lại. Đan Ánh là ánh sáng màu đỏ rọi lại, theo mình hiểu có lẽ là ánh sáng mặt trời chiếu vào quả táo nên rọi lại ánh sáng màu đỏ.

Nàng bảo Chu Viêm cất đồ về phòng, Phó Quế huých nàng, "anh tỳ nhi, muội định lấy gì làm quà đáp lễ cho nhị thiếu gia?"

Quà đáp lễ thực ra đã tặng rồi, mấy chữ “Lâm Lang Sơn Phòng” hiện đã được ghi trên chiếc biển treo trước cửa thư phòng. Nhưng mà chữ của cử nhân lão gia thì đương nhiên vẫn có giá trị hơn chữ của nàng...

Phó Vân anh suy tư một lát, vừa đúng lúc mấy bà tử bê một sọt sơn tra và quả hạnh đi ngang qua, có vẻ là đang đưa đến các viện của các tiểu thư, thiếu gia. Nàng gọi Phương Tuế lại, "Phần của ta không cần giữ lại, mang qua đại phòng tặng nhị thiếu gia."

Phương Tuế cười cười nói: "Tứ lão gia đã dặn để lại một phần tặng nhị thiếu gia rồi ạ."

Phó Quế chen lời: "Đấy là tứ thúc tặng, phần này của anh tử nhi tặng, vẫn khác nhau mà."

Phương Tuế nhìn Phó Vân anh chờ nàng quyết định.

Phó Vân anh nói: "Nếu tứ thúc tặng rồi thì thôi vậy."

Phó Quế nhưn mày, đi tới cạnh Phó Vân anh, thì thầm vào tai nàng: "Muội ngốc thế! Nhị thiếu gia chính là cử nhân lão gia, sau này có thể làm quan, muội mà được lòng nhị thiếu gia, huyện Hoàng Châu này làm gì có ai dám bắt nạt muội nữa, hiểu không?"

Phó Vân anh tưởng tượng ra hình ảnh Phó Vân Chương mặc triều phục, đội mũ quan, không hiểu sao lại bỗng nhiên liên tưởng tới hình ảnh Thôi Nam Hiên sau khi đề tên bảng vàng cưới ngựa diều phố ngày nào, hơi thất thần ngẩn ra một lát rồi mới nói: "không sao đâu, đưa nhiều quá huynh ấy làm sao ăn hết được, muội sẽ tặng quà khác sau."

Phó Quế gật đầu nhưng vẫn không an tâm hẳn, dặn dò nàng: "Muội không được quên đâu đấy!" nói xong, Phó Quế thờ dài, cảm thấy mấy chị em nhà mình không ai khiến người ta yên tâm được, Nguyệt tử nhi quá yếu mềm, anh tử nhi quá kì quặc, thật đáng lo mà!

Đợt khi ánh nắng không còn quá chói chang, Phó tứ lão gia sai người chuẩn bị xe để người trong nhà cùng đi ra bờ sông xem đua thuyền.

Mấy chị em đều đeo trang sức hình thảo trùng (ong, bướm...), mặc đồ mới, trang điểm rực rỡ. Phó Vân anh mặc một chiếc áo rộng bằng lụa màu trứng muối khoác bên ngoài áo kếp màu xanh, eo đeo ngọc bội kết hoa, phía dưới mặc váy dài thêu hoa sen, chân đi giày đế cao thêu mây như ý. Nàng đang tuổi lớn, gàn đây cao lên rất nhanh, đã gàn cao bằng Phó Quế, đi giày đế cao nhìn càng cao hơn.

Xe ngựa vừa bắt đầu đi vào khu phố xá đông đúc, mọi người đã nghe thấy tiếng trống tùng tùng và tiếng thanh la bằng đồng lạnh lạnh. Lư thị vén màn xe nhìn ra bên ngoài, hai bên bờ sông là biển người tấp nập, rộn ràng, nam thanh nữ tú đều ăn mặc trang điểm đẹp đẽ.

Đàn ông thì mặc trường bào, đội mũ, đeo túi thơm thêu ngũ độc, đi qua nhau chấp tay chào hỏi. Phụ nữ thì chải đầu thùy kế (kiểu tóc có lọn tóc rũ xuống), cài trâm vàng trâm bạc hình ngũ độc, tóc mai cài hoa lụa đỏ tươi, đeo ngọc bội ngũ sắc, trang điểm điểm lệ, luôn miệng nói cười. Trẻ con thì mặc quần áo họa tiết may mắn, ngụ ý khỏe mạnh trường thọ, túi áo chứa đầy các loại trái cây ngọt, mút quả, chạy đuổi nhau đùa nghịch.

Lư thị chỉ vào đám người chen chúc dạn dò: "Chút nữa các con không được chạy lung tung. Bên ngoài có ba bị chuyên bắt cóc trẻ con, nếu bị chúng bắt đi, khóc hết nước mắt cũng không ai tìm thấy các con để cứu về đâu đấy!"

Mắt Phó Quế và Phó Nguyệt đang dính vào mấy cô bé bên ngoài vây quanh một người bán hàng để mua đồ chơi, mặt háo hức mong chờ, nghe thấy vậy mặt cũng biến sắc, gật đầu lia lịa.

Vừa đến nơi, Lư thị bảo nha hoàn đưa Phó Vân Khải và Phó Vân thái tới cạnh bà, "Bọn nó còn nghịch hơn khi, quan nhân trông thế nào được. Để chúng nó đi với ta, để ta xem xem trước mặt ta còn đứa nào còn dám không nghe lời!"

Mấy chữ cuối cùng nói như rít lên vì xe ngựa còn chưa dừng hẳn, Phó Vân Khải và Phó Vân Thái vốn đang ngồi cùng xe với Phó tứ lão gia đã vội vàng vén rèm nhảy xuống, chạy vèo đi mất.

"Hai đứa quay lại đây cho ta!" Lư thị tức giận đến xanh cả mặt.

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái bị bà tử bắt được đưa về, dẫn dỗi tới bên cạnh Lư thị, Lư thị tay trái một đứa, tay phải một đứa, không cho chúng chạy nhảy lung tung nữa.

Bên bờ sông có xây trúc lâu, phần lớn đều là những quán ăn ngày thường vẫn bán rượu và đồ ăn cho thủy thủ trên các thuyền buôn. Dịp lễ tết, họ đóng cửa, cho các nhà giàu trong huyện thuê lại. Những dịp như thế này, các gánh hát sẽ biểu diễn trên sân khấu ở bờ sông, Tết Trung thu vẫn là đông nhất, đến dân chúng các châu huyện xung quanh cũng chèo thuyền tới xem diễn. Những người giàu có thuê trúc lâu ở gần đó để phụ nữ trong nhà có thể ngồi trên trúc lâu vừa xem vừa ăn trái cây, không cần phải chen chúc bên ngoài.

Mọi người trong nhà bước lên lầu hai của trúc lâu. Cửa sổ giờ đã được dỡ xuống hết, ánh sáng tràn vào trong trúc lâu, bàn ghế được kê dọn sạch sẽ, nước trà, trái cây và đồ ăn vặt đều đã được chuẩn bị kỹ càng.

Lư thị và Hàn thị đỡ Đại Ngô thị ngồi xuống, Phó Vân Khải và Phó Vân Thái cũng nhân lúc này lui đi mất.

Cuộc đua thuyền rồng còn chưa bắt đầu, dân chúng tới xem hai bên bờ sông đã kéo ra hò hét rất hăng. Mỗi đội thi đấu đại diện cho một địa phương khác nhau, thuyền rồng là do những hộ giàu ở địa phương đó đóng góp, những người chèo thuyền là những thanh niên trai tráng khỏe mạnh nhất vùng. Có người lớn tiếng khoe khoang các thành viên đội mình đều là đại lực sĩ, nhất định có thể giành giải nhất. Người khác lên tiếng phản đối. Thế là đôi bên cãi cọ vánh bờ sông.

Sau đó, dân chúng bên bờ sông bắt đầu hát đối. Theo phong tục địa phương, hát đối là để bày tỏ tình cảm ái mộ giữa thanh niên nam nữ, giờ những người đang hát đối kia đều đã tức giận nên đối hết lời ca ngọt ngào sang thành chửi bới, người này chửi lời thô tục, người kia văng lời thô lỗ, người chửi cha ta là chó chết, ta chửi tổ tông nhà người toàn là rùa đen, không ai chịu thua ai.

Nhưng bởi đang là dịp lễ tết, mọi người xung quanh đều cười xòa, không mấy ai quá quan tâm chuyện mấy lời hát đối giờ đã lẫn thêm mấy chữ thô tục, chỉ có mấy người mẹ che tai con gái mình lại, sợ con gái nghe được mấy lời hư hỏng không hay ho kia.

Hàn thị chưa được xem đua thuyền rồng bao giờ nên cũng phấn khích.

Bên bờ sông không chỗ nào là không đầy người, các gánh hát, đoàn thì đang múa sư tử, múa rồng, đoàn múa điệu chèo thuyền, đi cà kheo, còn có người hóa trang thành ông cá, bà cá, yêu tinh sò ốc, binh tôm tướng cua, có người đang phe phẩy cây quạt rách. Chiêng trống vang lên rung cả trời, mấy người đi cà kheo, múa chèo thuyền với mấy người giả trang thần tiên ma quái cũng nhảy theo tiết tấu làm đủ mọi động tác gây cười làm dân chúng xem diễn cười lăn cười bò.

Tiếng thanh la ngày càng gần, đoàn múa chèo thuyền và mấy yêu tinh sò ốc đã tới trước cửa trúc lâu mà người Phó gia đang ngồi, chấp tay thi lễ với họ.

"Bọn họ đang làm gì thế?" Hàn thị hỏi Phó Vân anh.

Phó Vân anh trả lời: "Họ đang xin thưởng."

Nàng vừa dứt lời, Đại Ngô thị ngồi bên cạnh lên tiếng nói với Ngô thị: "Thưởng họ mấy đồng tiền, cho thêm kẹo đậu phộng, kẹo mạch nha là được rồi."

Lư thị vâng dạ rồi xoay người gọi nha hoàn đưa cho tiền thưởng cho họ, "Bên ngoài đều là người trong vùng, đừng để họ cười quan nhân nhà chúng ta keo kiệt."

Bọn nha hoàn cười thưa vâng, tứ thái thái từ trước đến nay lúc nào cũng sĩ diện như thế.

Phó Quế kéo Phó Vân anh tới ngồi cùng, bóc đậu phộng cho nàng ăn, hỏi nàng nhị thiếu gia bình thường qua lại với những ai, trong huyện còn có ai có học vấn tốt giống y hay không, đã thành thân hay chưa.

Phó Vân anh thầm nghĩ cô bé này vẫn còn trẻ con lắm, vô ý vô tứ hỏi trắng ra như thế này...

Thực ra thế cũng là bình thường, đối với con gái, hôn nhân quyết định hạnh phúc cả đời. Phó tam thúc và Phó tam thẩm không quen biết rộng, Phó Quế tự tính toán cho tương lai là chuyện đương nhiên, nàng ấy cũng đâu có làm hại đến ai.

Nàng cũng là con gái, nàng hiểu sự thấp thỏm âu lo của cô bé này đối với việc hôn nhân đại sự.

Đàn ông nếu cưới phải người vợ không tốt, có thể bỏ vợ, có thể nạp thiếp, phụ nữ gặp phải người không ra gì thì đa phần đều gặp phải kết cục thê lương.

Phó Vân anh nghĩ ngợi một hồi, cũng không qua loa lấy lệ, nghiêm túc nói với Phó Quế: "Muội không để ý, để lần tới muội hỏi nhị ca xem sao."

Mặt Phó Quế hơi đỏ lên, khẽ nói: "Nếu nhị thiếu gia hỏi muội, muội nhất định không được nói là tỷ hỏi đâu đấy, nói là mẹ tỷ hỏi muội."

Phó Vân anh gật đầu đồng ý.

Phó Nguyệt thấy hai người ngồi sát bên nhau to to nhỏ nhỏ, bung đĩa củ ấu tươi lại gần. Mấy chị em lại ngồi nói chuyện phiếm, mấy người đi cà kheo cũng dần tản đi.

Bà tử mang theo cả bếp lò để luộc đậu tằm tươi mới thu hoạch năm nay. Họ ngồi dưới lều luộc mà mùi hương bay lên tận trên lều. Đậu tằm chỉ cho muối chút muối, không cần thêm gia vị, mỗi người cầm một bát nhâm nhi, thơm thơm ngọt ngọt. Phó Vân anh thích ăn món này, nhoáng một cái đã ăn cả một bát lớn.

Bống ở phía bờ sông trước mặt nổi lên mấy tiếng vang, tri huyện đại nhân đã xuất hiện ở đài cao trước trúc lâu, đám người đang ầm ĩ cũng dần yên tĩnh, cuộc đua thuyền rồng chuẩn bị bắt đầu.

Lúc này, một người đã đi theo Vương thúc trèo lên trúc lâu, đến trước mặt Phó tứ lão gia, thi lễ rồi cười nói: "Nhị thiếu gia nghe nói ngũ tiểu thư ở bên này, sai tiểu nhân tới mời ngũ tiểu thư sang bên đó."

Phó tứ lão gia đang cầm một củ khoai lang nướng ăn ngon lành nghe thấy thế suýt bị nghẹn, ho khù khụ mấy tiếng, đặt khoai lang xuống, vuốt ngực áo, quay về với dáng điệu nghiêm túc, mỉm cười hỏi: "Nhị thiếu gia đang ở trúc lâu nào?"

Liên Xác chỉ về đài cao tri huyện đại nhân đang đứng, tới gần mấy bước, nói nhỏ với ông: "Tri huyện đại nhân mời khách quý, mời nhị thiếu gia đi tiếp khách. Nhị thiếu gia nói nhất định phải để ngũ tiểu thư gặp vị khách quý kia."

Phó tứ lão gia suy nghĩ thật nhanh. Ban đầu, ông vốn không định để anh tử nhi ra chỗ Phó Vân Chương, cả nhà đang quây quần vui vẻ, không nên đi quấy rầy người khác, sợ lại làm anh tử nhi sợ hãi nhưng mà nếu đã là khách quý, từ chối cũng không hay lắm. Ông vẫy tay với Phó Vân anh, "anh tử nhi, con đi theo Liên Xác sang bên đó, đừng sợ, tứ thúc bảo Vương thúc đi theo con, nhị thiếu gia đang đợi con đấy."

Phó Vân anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hôm qua Phó Vân Chương còn nói hôm nay không cần qua chỗ y học, nhưng cũng không nhắc đến chuyện này.

Nàng từ biệt Đại Ngô thị, Lư thị và Hàn thị, dẫn theo hai nha hoàn, một ma ma và Vương thúc, đi xuống trúc lâu với Liên Xác.

Editor: Bug ở đây chính là... ánh trăng. Hai chương đều đặt thời gian mấy ngày trước và trong tiết Đoan Ngọ (5/5 âm lịch) mà lúc nào trăng cũng sáng ngời chiếu rọi. Đoan Hoắc Minh Cẩm về nhà chắc tầm mừng 2, mừng 3 là cùng mà lúc nào cũng thấy tấm mình trong ánh trăng sáng. Có thể là do tác giả theo đuổi hình tượng duy mỹ, vì hình ảnh đoàn người lặn vào trong ánh trăng là một hình ảnh rất đẹp (dù hơi điệu). Cũng có thể ánh trăng là hình ảnh ước lệ, đó là ánh trăng trong lòng Hoắc Minh Cẩm, ánh sáng chiếu rọi cho cuộc đời u tối của chàng, mỗi tội ước lệ hơi siêu thực thôi...

Xin lỗi mọi người vì cơn phân tích văn học lại nổi lên, có điều hồi đi học phải phân tích nghiêm túc sâu sắc, ngôn từ chọn lọc, giờ toàn phân tích kiểu nhớ nhăng hời hợt, dùng từ tùy tiện thế này. Những đứa từng đi thi văn (dù là thi HSG, thi chuyên hay thi đại học), rất nhiều đứa có ước mong được phân tích bậy bạ vào bài một lần mà không dám, đến khi hết đi thi thì viết ra cũng vẫn vui, dù không có được cái cảm giác “thành tựu” như viết vào giấy thi nữa rồi (mình đã từng làm một lần, hậu quả cũng dễ đoán nhưng lúc viết còn đang cười ngớ ngẩn như con điên, nộp bài không hối hận). Có khi tại mình là đứa trải qua rất nhiều năm cuộc đời trong các phòng thi nên đọc truyện này thấy khá đồng cảm mấy vụ thi thi học học.

Lần sau mình sẽ tách ra, không bình luận dưới chương nếu không cần thiết nữa. Đạo này chỗ mình ở vẫn bị cô Vi đề cho nát bét nên mình vẫn có nhiều thời gian edit... Xin lỗi vì lải nhải nhiều... vì mình ở nhà buồn quá. Cảm ơn các bạn đã like và comment cổ vũ mình nha! Các bạn cho mình thêm nhiều động lực lắm.

Chương 25: Quý nhân

Mặt trời lên cao tận đỉnh đầu, mấy cây chuối bên tường viện đã bị nắng thiêu đến mức héo rũ. Ánh nắng chói chang xuyên qua phiến lá dày chiếu xuống mặt đất tạo thành bóng nắng lung linh lay động như sóng nước.

Ngụy gia đại thiếu gia tóc quấn nho khăn, trên người mặc chiếc áo gấm màu lam còn mới đưa tay gạt chiếc lá chuối đang rủ xuống trước cửa tròn sang một bên, dẫn một thiếu niên mày kiếm mắt sáng, dáng người cao lớn đi vào phía trong trong. Thi thoảng cậu lại dừng lại, giới thiệu cho thiếu niên kia phong cảnh trong viện, cười nói, "Năm nay ít mưa nên nóng bức, ngoài đình hóng gió ở bên hồ mát mẻ hơn một chút."

Thiếu niên mặc một bộ trường bào xanh đen họa tiết kỳ lân công lụa, eo mang thắt lưng, chân đi ủng, sống lưng thẳng tắp, đi theo phía sau Ngụy đại thiếu gia, trầm mặc không nói một lời.

Ngụy đại thiếu gia không biết thiếu niên cứ thế này là vui hay không vui nữa, cậu lo đến toát mồ hôi. An Quốc Công phủ không giống những công thần quý thích khác. Hoàng thân quốc thích, dù có diễu võ dương oai đến thế nào, cùng lắm cũng chỉ được một hai đời nhưng An Quốc Công phủ thì khác. Từ khi khai quốc đến nay, Hoắc gia vẫn luôn là gia tộc tôn quý nhất. Đan thư thiết khoán Thái Tổ Hoàng đế ban cho hiện vẫn còn đang được thờ ở An Quốc Công phủ kia kìa. Xuất thân người ta hiển hách như thế, Ngụy gia nhà cậu làm sao có thể đắc tội nổi. Tuy rằng mẹ cậu và An Quốc Công phu nhân có quan hệ họ hàng nên Ngụy gia và Hoắc gia cũng có thể coi như là thân thích, nhưng trước kia hai nhà chưa từng tiếp xúc, tới tận mấy năm nay gần đây mới năng đi lại với nhau. Người ta

còn chịu nhận thân thích cũng đã là ngoài dự kiến của Ngụy đại nhân cha cậu rồi.

An Quốc Công lão phu nhân gần đây thường xuyên tới chơi nên số lần Hoắc nhị thiếu gia tới đây cũng ngày càng tăng lên. Lần nào cậu cũng phải tiếp đón người ta. Gặp nhau nhiều lần như thế mà cậu còn chưa được thấy cái người nghe đồn là mười hai tuổi đã lên chiến trường này cười một lần nào.

rõ ràng cậu còn lớn tuổi hơn Hoắc Minh Cẩm nhưng không biết tại sao ngay từ đầu cậu đã sợ ông em họ xa này đến thế.

Người hầu trong nhà vừa mới tưới nước cho hạ nhiệt, cậu đang mãi suy nghĩ, lỡ chân dẫm vào vũng nước trong bụi hoa, vạt áo liền bị nước bắn lên vừa ướt vừa bẩn. Mặt đỏ lên, cậu lúng túng nói: "Biểu đệ ngồi đây chơi một lát, ta sẽ trở lại ngay."

Hoắc Minh Cẩm trả lời: "Biểu huynh cứ tự nhiên."

Ngụy đại thiếu gia vội vàng rời đi.

Hoắc Minh Cẩm nhắc chân bước lên thềm đá còn chưa khô, phía sau bỗng truyền đến tiếng sột soạt của váy áo quệt vào cành lá. Chàng từ nhỏ đã tập võ, tai thính mắt tinh, phản ứng nhạy bén, giờ nghe thấy vậy thì mi mắt nhướn lên.

Khóe miệng vô thức cong cong.

Cây hoa quế trong vườn cành lá sum suê. Người đang ngồi trên đó có lẽ còn đang cảm thấy mình trốn rất kỹ nhưng không biết tua rua gắn trên ngọc bội đeo bên người đã xuyên qua tầng lá, hơi rủ xuống, tua rua lay động theo gió, cọ vào phiến lá phát ra âm thanh sột soạt khe khẽ.

Chàng quay đầu ra hiệu cho đám người hầu kẻ hạ cách đó không xa lui ra ngoài, từ từ đi đến dưới gốc cây.

một cô bé ăn mặc yêu kiều đang trốn trên tán cây, ôm chặt thân cây, đôi mắt mở to, căng thẳng nhìn ngó xung quanh, ánh mắt ấy vừa hay bắt gặp ánh mắt chàng thì giật mình ngẩn ra.

Chàng tựa hồ có thể nghe thấy tiếng tim nàng đập thình thịch, mắt thấy hai má nàng đỏ rực lên, đỏ như lửa, đỏ như hoa lựu đang nở rộ trong vườn, nàng cuống quýt đến mức sắp khóc, lúng túng ngập ngừng lên tiếng: "Minh Cẩm ca ca, huynh tới rồi."

"Xuống đây." Chàng bước tới gần vài bước, dang hai tay ra.

Nàng cắn môi, không dám nói gì, chiếc giày thêu đế cao mò mẫm thăm dò tìm chỗ đặt chân trên thân cây, từ từ tụt xuống.

Có lẽ là do chột dạ, nàng trượt chân, loạng choạng, suýt nữa ngã lộn cổ xuống dưới, cành cây rung lên bần bật.

Hoắc Minh Cẩm đưa tay cầm lấy tay nàng, ngón tay nhẹ nhàng ấn lên cổ tay lạnh lẽo của nàng, "Đừng sợ, ta đỡ muội."

"Muội không sợ." Nàng nói rồi từ từ lấy lại thăng bằng, lấy tay chàng làm điểm tựa, nhảy xuống. Tiếp đất rồi, nàng thở phào một hơi, nghĩ lại cảnh vừa rồi vẫn thấy sợ hãi. Sửa sang lại váy áo và ngọc bội bên eo, nàng ngẩng đầu cười với chàng, cố ý lấy lòng, "Minh Cẩm ca ca, đừng nói cho mẹ muội huynh thấy muội trèo cây, được không?"

Hoắc Minh Cẩm cúi xuống nhìn nàng, thấy khuôn mặt nàng đỏ bừng, nóng đến toát mồ hôi, không biết đã ở trên cây bao lâu, "Sao muội lại trốn trên cây?"

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, thấy không có ai thì thờ dài chán nản, hừ một tiếng nói: "Muội cãi nhau với các anh, bọn họ chê cười muội, muội không muốn nói chuyện với họ nữa." Nàng ngừng lại một chút, nhấn mạnh, "Muội tức giận lắm lắm luôn ấy, cực kỳ tức giận luôn."

"Cho nên muội liền đi trốn?" Hoắc Minh Cẩm đưa tay gỡ mấy chiếc lá đang vướng vào tóc nàng, chần chừ giây lát rồi lấy khăn lụa ra, lau mồ hôi bên thái dương cho nàng.

"Lúc muội ở một mình vẫn thường leo lên cây ngồi chơi đó, có khi còn ngủ trưa trên ấy luôn." Nàng cười ra tiếng, ưỡn thẳng ngực về phía trước. Như vậy chàng càng dễ dàng lau mồ hôi cho nàng hơn. Tới khi chàng đưa tay về, nàng làm một lễ vạn phúc đúng tiêu chuẩn với chàng, tươi cười, đôi mắt cong thành hai vầng trăng non, ngọt ngào nói, "Đa tạ Minh Cẩm ca ca đã giúp đỡ."

Hoắc Minh Cẩm rất ít cười nhưng khi đối diện với nàng lại luôn mỉm cười trong vô thức. Chàng khẽ nói với nàng bằng giọng điệu dịu dàng mà chính chàng cũng không phát hiện ra: "Bên ngoài nắng nóng, muội về phòng sớm một chút."

Nàng vâng một tiếng thật to, gật đầu, "Minh Cẩm ca ca, muội về đây."

Nàng đi được một quãng rồi, chàng vẫn dõi mắt trông theo.

Lát sau, Ngụy đại thiếu gia cũng đã trở lại, đưa chàng đi dạo quanh vườn, ngồi đình hóng mát thưởng trà. Tới tận lúc trời gần tối, chàng mới đi về phía viện của Ngụy phu nhân Nguyễn thị đón bà nội. Đứng ngoài cửa sổ, chàng nghe thấy tiếng Nguyễn thị ngập ngừng: "Lão phu nhân thích anh tỳ nhi... đó là may mắn của con bé... Nhưng mà anh tỳ nhi không có duyên có được cái may mắn này. Hồi con bé còn nhỏ, nhà cháu vẫn còn ở phủ Giang Lăng, cha nó khi ấy đã đính hôn cho nó với tiểu quan nhân Thôi gia, là đồng hương với nhà cháu... Hai nhà ngày đó đã bàn với nhau, đợi tới khi Thôi tiểu quan nhân thi đỗ, lấy được công danh thì sẽ chuẩn bị hôn lễ cho hai đứa..."

Trong phòng lặng ngắt như tờ, An Quốc công lão phu nhân này giờ vẫn không nói gì.

Nguyễn thị mỗi lúc một lo lắng thấp thỏm, đến giọng nói cũng run rẩy, "Quan nhân nói tuy Thôi gia giờ đã sa sút nghèo túng, nhưng chúng cháu không thể nói không giữ lời..."

Hoắc Minh Cẩm đứng ngoài cửa một chốc, trời mùa hè nóng như thiêu, đến tượng đá trong sân viện cũng bị nung, nóng đến bỏng tay nhưng chàng lại thấy người mình lạnh ngắt.

Vài tiếng cọt kẹt vang lên, cửa phòng đóng chặt đã mở ra, Nguyễn thị và đám bà tử đang tiễn lão phu nhân ra ngoài.

Chàng im lặng bước tới đỡ bà.

Ngụy Tuyền Liêm và Nguyễn thị vẫn chưa hoàn hồn, kính cẩn đưa hai bà cháu ra khỏi phủ. Đợi họ đi rồi, hai vợ chồng mới nhìn nhau, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ngụy phủ nằm trong một ngõ nhỏ. Chờ xe ngựa ra khỏi ngõ, An Quốc Công lão phu nhân mới vỗ nhẹ lên tay Hoắc Minh Cẩm, từ ái nói: "Minh Cẩm, Hoắc gia chúng ta gia phong đoan chính, không phải hạng ý thể bức người. Nếu như anh tử nhi đã đính thân, chuyện này đành thôi đi vậy. Nãi nãi sẽ chọn người khác cho con."

Hoắc Minh Cẩm vẫn im lặng, không nói lời nào.

An Quốc Công phu nhân bị chàng chọc tức đến bật cười, gõ ngón tay lên trán chàng, giận dữ: "Ngoan cố ý như cha con!" Rồi bà thở dài, nói tiếp, "Trước đây ta cũng đã hỏi thăm rồi, Thôi gia kia nhiều năm nay cũng không qua lại với Ngụy gia nữa, mẹ anh tử nhi lần này cố ý lấy Thôi gia làm cái cứ thôi. Ban đầu ta còn coi thường dòng dõi Ngụy gia, nếu không phải con thích anh tử nhi như thế, ta cũng sẽ không vác cái mặt già này mấy ngày lại qua Ngụy gia một lần đâu, nào ngờ người ta còn chê, không muốn kết thân với nhà chúng ta nữa là đằng khác. Ngụy Tuyền Liêm quả là vị quan thanh liêm, cháu trai ta xuất thân cao quý như vậy, nhân phẩm lại xuất chúng như thế, vậy mà hấn cũng không động tâm chút nào."

Bà ngừng lại một chút, nhíu mày: "Ý thể bức người, đoạt việc hôn nhân của người khác không phải chuyện hay ho gì. Cha con

còn đang nắm binh quyền, bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào đấy! Nếu để cái đám ngôn quan cả ngày chỉ hở ra là bới móc người khác kia biết được thì lớn chuyện, có khi đến chức quan cũng không giữ nổi. Hơn nữa, con còn nhỏ, bây giờ con cảm thấy tiểu biểu muội như anh tử nhi rất đáng yêu, nhất nhất muốn cưới về nhà. Thêm vài tuổi nữa, biết đâu con lại không còn thích con bé nữa. Ngụy gia chỉ có một đứa con gái bảo bối, ta thấy người ta cũng không muốn gả anh tử nhi vào mấy gia đình quyền cao chức trọng, sau này nhớ có bề gì lại bị liên lụy. Lần này dù không có chuyện hôn ước với Thôi gia đi nữa, họ cũng sẽ không đồng ý đâu. Con đừng thương nhớ con bé đứa, tội gì phải vì một chuyện hôn nhân không thành mà khiến mình phải lúng túng, khó xử."

"Con sẽ không làm nàng bị liên lụy." Hoắc Minh Cẩm quả quyết.

An Quốc công lão phu nhân giật mình, phì cười, "Con thật sự thích con bé nhà họ Ngụy kia lắm hả?" Chẳng lẽ thằng cháu từ trước đến nay chỉ biết vũ đao lộng thương của bà cuối cùng cũng đã hiểu chuyện rồi? Nó còn bao nhiêu biểu tử muội xinh đẹp điểm lễ, sao tự nhiên lại thích đúng anh tử nhi chứ?

Mặt Hoắc Minh Cẩm lạnh tanh, không nói không cười.

An Quốc Công lão phu nhân nín cười: "Thôi được rồi, cũng không phải không thể xoay chuyển tình thế. Nãi nãi có cách khiến Ngụy gia đồng ý."

Hoắc Minh Cẩm không biết bà nội chàng nói có cách là cách nào, khi ấy không biết, sau này... lại không có cơ hội biết.

An Quốc Công lão phu nhân đã lớn tuổi. Chỉ một đợt nhiễm phong hàn cảm mạo bình thường, người trong nhà còn cho rằng không có việc gì nên vẫn mời thái y tới kê đơn cho lão phu nhân như thường lệ, vậy mà thái y bắt mạch xong lại lắc đầu thở dài.

Nửa tháng sau lão phu nhân qua đời. Chàng để tang cho bà còn chưa được một tuần, tin người Thát Đát xâm phạm biên

giới đã truyền về, chàng khoác áo giáp đi theo cha và các anh đi Tây Bắc, đi mấy năm liền.

Trong mấy năm ấy, biết bao chuyện đã xảy ra.

Lúc đầu họ thắng nhiều bại ít, sau đó lại bất ngờ bị người Thát Đát đưa vào bẫy, cha và các anh họ chàng mắc bẫy tử trận. Chủ tướng bỏ mình, trong khoảnh khắc, mấy vạn đại quân hoảng loạn, thất bại đã ở ngay trước mắt. Binh sĩ tử vong ngày một nhiều hơn. Khi ấy chàng mới mười mấy tuổi lại phải nhận nhiệm vụ khó khăn này. Giữa lúc tình thế nguy cấp, chàng phát lên lá cờ chủ soái, chính khoảnh khắc dài bằng một cái chớp mắt ấy, chàng dường như đã trưởng thành. không còn thời gian để khâm liệm cho cha và các anh nữa, chàng nhanh chóng quyết định đơn độc xông lên, chỉ huy đại quân lui về thành.

Người Thát Đát thắng thế, ngày đêm dùng chiêu kích tướng để nhục mạ, châm biếm họ là lũ hèn nhát. Các tướng sĩ nghe vậy cũng bị kích động, chàng ra lệnh không ai được hành động thiếu suy nghĩ.

Sau đó, người Thát Đát đem thi thể của cha và các anh chàng tới dưới tường thành, giày xéo lên thi thể họ ngay trước mặt chàng.

Binh sĩ trong thành gào khóc, gọi tên cha và các anh họ chàng, yêu cầu chàng dẫn binh nghênh chiến. Mấy phó tướng mắt đẫm lệ, mắng thẳng vào mặt chàng rằng chàng nhát gan như chuột, tham sống sợ chết, không xứng làm đàn ông Hoắc gia.

Nhưng chàng không dao động. Chàng đứng trên tường thành, trơ mắt nhìn thi thể cha mình, anh mình bị người Thát Đát cưỡi ngựa giẫm lên nát bấy.

Mấy tháng sau, viện binh mới tới nơi.

Tới khi chàng báo xong thù cho cha và các anh rồi trở về kinh thành, nha hoàn của lão phu nhân nói với hắn, tiểu nương tử Ngụy gia sắp kết hôn rồi.

Trong nháy mắt, dường như đã trải qua mấy kiếp.

Cuối cùng chàng cũng đã hiểu vì sao Ngụy gia uyển chuyển từ chối lời cầu hôn của Hoắc gia. Vinh hoa phú quý thì có là gì đâu, nàng là hòn ngọc quý trên tay Ngụy Tuyền Liêm, từ nhỏ đã được nuông chiều, hẳn là nên gả cho một người ôn tồn lễ độ, sống một cuộc đời bình đạm vui vẻ chứ không phải giống như con dâu Hoắc gia lúc nào cũng phải sẵn sàng thủ tiết thờ chồng.

Tết Đoan Ngọ năm ấy, một người bạn cũ kéo chàng tới phủ Định Quốc Công uống rượu, chàng lại vô tình nhìn thấy người xa cách đã lâu kia. anh trai nàng cưới cháu gái của Định Quốc Công, nàng đi với chị dâu về nhà thăm người thân.

Nàng trưởng thành rồi nhưng mặt mày dường như vẫn giống trước kia, chỉ có điều không còn hay cười như trước. Mắt ngọc mày ngài, mái tóc đen nhánh, cử chỉ ôn nhu hiền thực.

Chàng gọi tên nàng, nàng ngẩng đầu nhìn chàng, đôi lông mày đang nhíu lại bỗng giãn ra, cuối cùng nàng cũng nhận ra chàng, nhưng lại khách khí, xa lạ hơn nhiều, nàng gọi chàng là "Minh Cẩm ca".

Từ khi An Quốc Công lão phu nhân qua đời, chàng theo cha xuất chinh, Hoắc gia và Ngụy gia đã không còn qua lại với nhau nữa.

Ngày nhỏ, nàng vẫn cười gọi chàng "Minh Cẩm ca ca", kéo tay chàng, dẫn chàng đi xem cây hoa nàng tự tay trồng. Chàng về, nàng sẽ đưa chàng tới trước cửa viện, rồi bắt chước người lớn nói lời tạm biệt với chàng, "Lần sau lại tới chơi nhé!"

Giờ nàng đã sắp cập kê rồi, những chuyện của quá khứ, chắc hẳn nàng đã quên từ lâu.

...

...

"Nhị gia." Ngoài khoang thuyền bỗng vang lên tiếng gọi của tùy tùng, "Nhị gia, tới nơi rồi ạ."

Hoắc Minh Cẩm mở mắt, đôi mày kiếm hiên ngang nhíu lại, mấy ngày bôn ba, đôi mắt sáng của chàng cũng nhòa đi rồi.

Chàng bước lên cầu thang, tiến về phía mũi thuyền, bến tàu đông như trẩy hội, tiếng người nói ồn ào.

oOo

Trúc lâu rất náo nhiệt, tiếng cười tiếng nói không dứt. Phụ nữ người nào cũng mặc lụa là gấm vóc, đầu ai cũng cài châu ngọc vàng bạc, đàn ông ai cũng ăn mặc chỉnh tề, tóc quăn nhỏ khắn, lưng đeo thắt lưng lụa. Chỉ cần nhìn vào cách ăn mặc, người ta đã hiểu những người này không phải dân chúng bình thường.

Cộng thêm nha hoàn, bà tử hầu hạ xung quanh, khung cảnh nhìn qua đã thấy toàn người là người.

Phương Tuế chưa từng thấy nơi đông đúc như thế, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, khẽ hỏi Liên Xác, "Quý nhân mà nhị thiếu gia nói là ai vậy?"

Liên Xác chỉ về phía một người đàn ông đang bị mọi người vây quanh, đưa nhau tâng bốc nịnh nọt, "Chính là ông ta."

Phó Vân anh nhìn theo hướng ngón tay hắc chỉ, nơi này đông người, nàng nhìn không rõ tướng mạo người nọ, chỉ thấy được một góc áo của ông ta.

Ngay lúc ấy, thị nữ đang che khuất tầm nhìn của nàng tránh ra, cuối cùng nàng cũng nhìn rõ, hóa ra người đang thu hút mọi sự chú ý của tất cả mọi người trong phòng lúc này là một ông lão tầm hơn sáu mươi tuổi đang ngồi chính giữa. Ông ta mặc một bộ đạo bào bằng

lụa Tùng Giang màu đỏ nhũ bạc, tóc bạc da mồi, dáng người nhỏ bé, lúc nói chuyện trên mặt luôn mang vẻ tươi cười.

"Đó là Triệu đại quan nhân, mọi người đều gọi ông ta là Triệu sư gia." Liên Xác khẽ nói. "Nhà họ rất có thế, sinh ra rất nhiều cử nhân, thậm chí tiến sĩ cũng vài người, con gái nhà họ còn ghê gớm hơn, là chính thê (vợ cả) của thủ phụ Thẩm đại nhân."

Bước chân Phó Vân anh khựng lại, hóa ra là người nhà mẹ đẻ các lão phu nhân Triệu thị.

Thôi Nam Hiên là học trò của Thẩm Giới Khê, nàng thường đi cùng hẳn tới Thẩm phủ dự tiệc. Nghe nói trước khi lấy chồng, vị các lão phu nhân này là một đại tài nữ. Tuy vậy văn thơ của tiểu thư khuê các sao có thể được truyền ra ngoài nên mọi người chỉ cho là có người muốn lấy lòng Thẩm Giới Khê nên mới tán dương như thế. Nói cho cùng, Triệu thị chưa bao giờ thể hiện rằng bà là người từng được học hành.

Nhưng nàng biết Triệu thị thật sự là người tài hoa, ngày ấy nàng ngồi xem kịch với Triệu thị, nghe bà thuận miệng chỉ ra mấy từ hát không thuận miệng trong đó, sửa chữa một chút, lời ca liền có nhịp điệu, hát lên cũng trôi chảy hẳn.

Triệu gia là thông gia với Thẩm gia...

Nàng muốn về rồi.

"Sao thế, sợ à?" Tiếng nói vang lên sau lưng nàng, trong trẻo, mang theo tiếng cười, Phó Vân Chương từ từ bước lên trúc lâu, cúi đầu nhìn nàng, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn, "Đừng sợ, thầy rất dễ gần, chút nữa muội viết mấy chữ cho thầy xem là được."

Phó Vân anh mím môi suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Nàng có thể đoán được tính toán lần này của Phó Vân Chương. Mọi người ở đây, từ tri huyện đến chủ bộ đều cố lấy lòng Triệu sư gia, có nghĩa là thân phận của người này chắc chắn không chỉ là một sư gia đơn giản thôi

đâu. Nếu Triệu sư gia tán thưởng nàng trước mặt mọi người thì ít nhất là ở huyện Hoàng Châu, sau này nào ai dám chỉ trỏ, bàn tán về nàng nữa.

Kết cục của cả nhà Vinh Vương, nhà Định Quốc Công hay Ngụy gia nhà nàng nói cho cùng đều do vướng vào hoàng quyền tranh đấu, Thảm gia có làm gì đi nữa thì cũng không liên quan đến người Triệu gia. Nàng không nên sợ hãi như thế.

Phó Vân anh tự trấn an, đi theo sau Phó Vân Chương vào nhã gian được trang hoàng tráng lệ.

Phó Vân Chương phong thái xuất chúng nên y vừa xuất hiện, ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn lên người y.

Trong đám người truyền ra tiếng thì thầm của các tiểu cô nương. Có mấy cô nương ngượng ngùng nấp sau bình phong nhìn lên Phó Vân Chương, cũng có mấy người to gan hơn một chút thì mượn cớ đứng lên, giả vờ nói chuyện với người lớn trong nhà nhưng toàn bộ sự chú ý vẫn đặt trên người y.

Phó Vân Chương đã quen với việc bị người khác nhìn chăm chăm như thế, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, khuôn mặt vẫn ôn hòa nhưng lãnh đạm, tự nhiên đi về phía ông lão tóc bạc nọ, "Thưa thầy, đây là một vị muội muội trong tộc của con."

Phó Vân anh nghe vậy cũng thi lễ với Triệu sư gia.

Triệu sư gia ngược mắt nhìn lên, ánh mắt như đang tỉ mỉ đánh giá Phó Vân anh rồi cười nói, "Người đã cố ý đưa nàng tới gặp ta vậy thì chắc hẳn nàng phải có chỗ hơn người."

Phó Vân Chương trả lời: "Tất nhiên rồi ạ."

Liên Xác mang giấy bút và mực đã được chuẩn bị sẵn lên, Triệu sư gia chỉ vào chiếc bàn dài trước mặt, "Viết mấy chữ cho ta xem nào."

Người trong phòng đều thể hiện vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt dành cho Vân anh lập tức đã thay đổi.

Phó Vân anh thầm nghĩ vở kịch này Triệu sư gia và Phó Vân Chương diễn quá dở. Triệu sư gia vừa gặp nàng, chưa hỏi han gì đã bảo nàng viết chữ. Thế này chẳng phải bóc trần sự thật rằng ông ta đã từng nghe nói về nàng từ trước hay sao?

Phó Vân Chương đứng bên cạnh nàng, thấy nàng không động đậy, nghĩ là nàng lo lắng liền cúi đầu an ủi: "anh tử nhi, không sao đâu, cứ như bình thường thôi."

Nàng mỉm cười, đi đến trước bàn dài, hít sâu một hơi, cầm bút chấm mực.

Triệu sư gia ban đầu ngồi từ xa nhìn nàng viết chữ nhưng tới khi nàng viết đến chữ cuối cùng, lông mày ông ta đã hơi nhướn lên, đáy mắt hiện lên một tia vui mừng, đột ngột đứng dậy, đi mấy bước cạnh bàn, nâng tờ giấy còn chưa khô mực lên nhìn, tấm tắc: "Quả đúng là có tiềm năng, người thật sự không lừa ta."

Khóe miệng Phó Vân Chương cong lên, liếc nhìn Phó Vân anh một cái đầy khen ngợi. Phó Vân anh cũng ngẩng đầu, trên mặt như viết mấy chữ "hóa ra nhị ca cũng biết lừa người ta".

Lại nghĩ đến cái thanh danh của "thiếu niên cử nhân, Phó gia nhị lang" nho nhã tuấn mỹ, bác học đa tài truyền được đi xa như thế, chắc hẳn phải do có người Phó gia tích cực đưa đẩy, hai người nhìn nhau mỉm cười.

"Nha đầu!" Triệu sư gia làm sao cam tâm bị bỏ quên, đi tới bên cạnh Phó Vân anh, cúi xuống đối mặt với nàng, "Ta nhận ngươi làm học trò được không?"

Cả phòng ồ lên, có người không nén nổi kích động còn kêu thành tiếng. Từ một góc nào đó còn vang lên tiếng chén trà rơi xuống đất.

Ngay cả Phó Vân Chương cũng ngẩn ra một lát.

Phó Vân anh tằm mình trong đủ loại ánh mắt của mọi người, có hâm mộ, có ghen ghét, cũng có kính ngạc nhưng nàng vẫn nhẹ nhàng cười, uyển chuyển từ chối Triệu sư gia, "Cháu đã bái nhị ca cháu làm thầy rồi, ngài là thầy của nhị ca, nếu cháu cũng bái ngài làm thầy thì chẳng phải là rối loạn bối phận hay sao ạ?"

Triệu sư gia phồng râu trợn mắt, "Người với nhị ca người là cùng một thế hệ, làm sao lại kém bối phận được?"

Phó Vân anh ung dung trả lời: "Nhị ca là nhị ca của cháu, cũng là thầy của cháu, cháu đã làm lễ bái sư rồi, vậy thì xét theo bối phận vẫn là thầy trò."

trên mặt Triệu sư gia khó nén nổi sự thất vọng, chăm chú nhìn nàng một lúc, xoa tay, "Thôi thôi, dưa xanh hái không ngọt, không ép người nữa."

Lúc này, Phó Vân anh có thể cảm thấy có lẽ người trong nhã gian này đều đang thầm mắng nàng, cứ nhìn sắc mặt quái lạ của họ là biết rồi, chắc chắn họ đang mắng nàng không biết điều.

Phó Vân Chương cũng trầm mặc trong giây lát, hàn huyên với Triệu sư gia vài câu rồi dặt tay Phó Vân anh, đưa nàng ra khỏi đó.

"Vì sao không chịu bái sư?" Lúc đi xuống thang trúc, y hỏi nàng, "Muội có biết thầy là người như thế nào không?"

Phó Vân anh cũng đoán ra rồi. Vị Triệu sư gia này rất có thể là thầy dạy của Triệu thị, nàng từng nghe thái thái nhà mấy vị quan lớn khác bàn tán rằng Triệu thị được người lớn trong nhà dạy đọc sách viết chữ, vị kia cả đời không thi đỗ tiến sĩ nhưng tài năng uyên bác, được người trong Triệu gia tôn kính.

Thảo nào trước mặt Triệu sư gia, Trần tri chuyện cũng phải cung kính như thế, thầy dạy của các lão phu nhân. Địa vị hiện giờ của Thẩm gia, của Triệu gia hay danh tiếng của chính Triệu sư gia, chỉ cần một trong những yếu tố đó thôi cũng đã đủ để cho quan lại lớn nhỏ của huyện Hoàng Châu này phải cung kính tôn trọng.

Nếu như nàng có thể trở thành học trò của Triệu sư gia, sau này lúc bàn chuyện hôn nhân, chỉ cần bà mối nói nàng là đồng môn của các lão phu nhân Triệu thị, người tới cầu thân chắc chắn có thể san bằng bậc cửa Phó gia luôn ấy chứ.

Phó Vân Chương muốn tốt cho nàng, nhưng nàng không muốn có liên quan tới người nhà họ Triệu.

"Nhị ca, huynh là thầy của muội là tốt lắm rồi."

Nàng nháy xuống bậc thang cuối cùng, vung tay lên, hào hứng nói, "Sau này muội thành danh, là thầy của muội, huynh thế nào cũng sẽ nổi danh bốn bể."

Phó Vân Chương biết nàng đang nói đùa, lắc đầu bật cười, xoa đầu nàng. Dù sao đi nữa, mục đích nhờ Triệu sư gia giúp đỡ đã đạt được, sau này người Phó gia sẽ không còn dám nói ra nói vào chuyện nàng theo y học đọc sách viết chữ nữa. Bái sư hay không chỉ là chuyện bên lề, cứ chiều theo ý thích của nàng là được rồi.

"Đừng trở về bên đó nữa, ta cũng thuê một gian nhả gian, ở ngay lầu một, không chỉ có thể nhìn thấy toàn bộ cuộc thi đấu mà còn có thể xem Trần tri huyện phát thưởng cho đội chiến thắng, muội ở đây xem thi đấu với ta đi. Mẹ ta không tới đâu..." Ý ngập ngừng một lúc rồi mới nói tiếp, "Có thể gọi cả mấy anh chị của muội tới luôn, càng đông càng vui."

Phó Vân Thái và Phó Vân Khải không biết đã chạy đi đâu, dù sao hai người họ căn bản cũng không ngồi yên một chỗ được, Phó Vân anh nói, "Nếu như huynh không phiền, muội gọi Nguyệt tỷ nhi và Quế tỷ nhi tới được không?"

Phó Vân Chương ừ một tiếng, bảo Liên Xác, "đi mời hai người họ đi."

Thấy khuôn mặt y lộ ra vẻ cô đơn, giữa hai chân mày hơi u ám, không nhẹ nhàng tự tại như khi nãy, Vân anh giật giạt tay áo y, "Nhị ca, những người như Triệu sư gia đều rất kiêu ngạo, ông ta đồng ý giúp đỡ như thế, có phải huynh đã đồng ý với ông ta cái gì rồi không?"

"Gì cơ?" Phó Vân Chương đang thất thần, không nghe rõ câu hỏi.

Phó Vân anh đành nhắc lại.

Phó Vân Chương cười cười, "không có gì, chỉ là thầy muốn huynh đánh với thầy ván cờ mà thôi."

Triệu sư gia thích đánh cờ, nhưng mà cái nết đánh cờ của ông ta thật không thể nuốt nổi, tính tình thì ngang ngược, suốt ngày đòi đi lại, người Triệu gia sợ nhất là phải đánh cờ với ông ta.

Kỹ thuật đánh cờ của Phó Vân Chương cũng không phải đặc biệt xuất sắc nhưng y lại có khả năng khiến cho những người chơi cờ cùng y cảm thấy đánh cờ là một việc hết sức vui vẻ. Nếu người đối diện giỏi đánh cờ, y có thể thi đấu sòng phẳng với họ, không đặt nặng thắng thua. Nếu người đối diện đánh cờ không tốt, y cũng sẽ không đánh cho họ không còn mảnh giáp, chắc chắn sẽ lưu cho họ vài con đường sống nhưng cũng khéo léo, không để lộ cho họ thấy y đang cố ý nhường cờ.

Triệu sư gia rất thích đánh cờ với Phó Vân Chương bởi mỗi lần đánh cờ với y, Triệu sư gia đều đạt được cái ảo giác rằng bản thân ông ta chắc chắn là một cao thủ tuyệt đỉnh làng cờ.

"không có gì khác chứ?" Phó Vân anh ép hỏi.

Phó Văn chương hơi nhăn sống mũi, điệu bộ này làm cho y trông trẻ ra ít nhiều, thực ra y cũng chỉ là thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi mà thôi, "không có gì nữa, ngũ muội muội của ta ạ."

Phó Vân anh bấy giờ mới thả lỏng, gật đầu.

Phó Vân Chương cúi đầu nhìn nàng, cô bé này vẫn đang mím chặt môi, mặt mày nghiêm túc. hấn nhướn mi, trong lòng thấy có chút buồn cười, người ta đều nói y là ông cụ non, sao y còn thấy anh tỳ nhi mới có mấy tuổi mà còn xúng làm "cụ" hơn cả y thế này?

oOo

Kinh sư.

Hoàng thượng thích phô trương xa xỉ nên từ giữa tháng ba, người đã lệnh cho Chung Cổ Tư tập ca múa để tổ chức lễ mừng Đoan Ngọ cho thật long trọng, định nhân dịp này chung vui với dân chúng.

Quan viên Lễ Bộ từ trên xuống dưới bận rộn suốt hơn một tháng mới dựng được một sân khấu dài mười dặm, dự định phải huy động tới mấy vạn cung nhân để hoàn thành toàn bộ nghi thức tế trời. Ai ngờ ông trời vẫn chẳng chiều lòng người, tới đúng Đoan Ngọ, trời đang quang mây bỗng thấy sét đánh đì đùng rồi mưa tí tách rơi xuống.

Lễ mừng được mong chờ trong suốt hơn một tháng tan thành mây khói. Trong cung, Hoàng thượng nổi giận dùm dùm, quan viên Lễ Bộ ăn mắng té tát đành quay lại Tả Thuần Môn trực ban, luôn miệng thở vắn than dài.

Mưa càng lúc càng lớn, trong tiếng mưa rơi ào ào, một thanh niên mặc quan phục màu xanh đẩy cửa ra, tùy tùng nhanh chóng bung dù che mưa cho hắn.

Có người chấp tay chào hỏi hần: "Thôi đại nhân đi về ạ? Chiều nay không có việc gì sao?"

Thanh niên cười nhàn nhạt.

Quay trở lại Thôi phủ, quản gia lo lắng chạy ra đón, đưa cho hần một tấm danh thiếp: "Lão gia, người này xông vào phủ, giờ đang đợi ngài ở thư phòng, tướng tá hần hung thần ác sát, võ nghệ lại cao cường, hộ vệ trong phủ thật sự không ngăn cản nổi..."

Thôi Nam Hiên liếc qua tấm danh thiếp, mặt không đổi sắc, gương mặt thanh tuấn không biểu hiện một chút tức giận nào, nói: "không sao."

hần bảo quản gia đi làm việc khác, cởi áo choàng ra rồi đi vào thư phòng.

Trong thư phòng, một người đàn ông cao lớn đang đứng khoanh tay trước cửa sổ, nhìn về phía màn mưa trước mái hiên. Chỉ một bóng lưng mà khí thế như thể thiên binh vạn mã.

"Hoắc tướng quân." Thôi Nam Hiên lên tiếng.

Người đàn ông xoay người, liếc mắt nhìn hần, ánh mắt giống như lưỡi dao lướt qua gương mặt hần, hỏi thẳng, "Nàng sống hay chết?"

Thôi Nam Hiên đi đến trước bàn, tự rót cho mình một ly trà. hần mới đi từ bên ngoài về, một bên tay áo bị nước mưa xối ướt, để lại một vệt nước trên góc bàn, "Hoắc tướng quân ngày đi nghìn dặm, không ngủ không nghỉ, đi tới đi lui giữa kinh sư và Hồ Quảng là vì người vợ đã khuất của tại hạ hay sao?"

Hoắc Minh Cẩm mặt không cảm xúc. Bởi mệt mỏi, khuôn mặt chàng càng thêm xanh xao lạnh lẽo, "Theo ý người thì là vì sao?"

Ly trà men sứ trắng xanh tỏa ra làn khói mờ, ngón tay Thôi Nam Hiên nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, im lặng không nói.

"Phanh" một tiếng, Hoắc Minh Cẩm rút một chiếc thẻ bài ra, ném tới trước mặt hắn, "Thôi thi lang, ta là người học võ, chỉ thích nói thẳng, người không nên giờ trò âm mưu quỷ kế vòng vèo trước mặt ta làm gì, ta chỉ hỏi người một câu, nàng còn sống hay đã chết?"

Thôi Nam Hiên không nói.

"Ta không được kiên nhẫn như văn nhân các người." Hoắc Minh Cẩm cười cười nhưng đáy mắt lại lạnh như băng, "một nén nhang sau, nếu người còn không mở miệng, ta chỉ còn có thể mời Thôi thi lang tới Bắc Trấn Phủ Ty một chuyến."

Bắc Trấn Phủ Ty [1] có thể tự giám sát, điều tra và xét xử vụ việc. Hơn nữa, phủ ty này chỉ làm việc cho Hoàng thượng, có quyền uy rất lớn. Quan viên trong triều chỉ cần nghe tới tên Bắc Trấn Phủ Ty là đã sợ chết khiếp

[1] Bắc Trấn Phủ Ty: Cơ quan nằm dưới sự quản lý của Cẩm Y Vệ. Cẩm Y Vệ ra đời dưới thời Minh, là thân quân trong cung cấm, cảnh vệ của riêng Hoàng đế, là vệ đội duy nhất không trực thuộc Đô Đốc Phủ. Dưới Cẩm Y Vệ có Nam - Bắc Trấn Phủ Ty. Nam Trấn Phủ Ty phụ trách hình pháp trong nội bộ Cẩm Y Vệ. Bắc Trấn Phủ Ty xét xử, điều tra phạm nhân (chủ yếu là tù nhân chính trị), trực tiếp hành động theo lệnh của Hoàng đế, không cần thông qua trình tự Tam pháp ty (Hình Bộ, Đại Lý Tự, Đô Sát Viện). Ở đây, do không cần thông qua các cơ quan khác trong bộ máy quan lại, Hoắc Minh Cẩm dọa đưa Thôi Nam Hiên tới Bắc Trấn Phủ Ty là có thể thần không biết quỷ không hay thăm vấn Thôi Nam Hiên. Hơn nữa, Bắc Trấn Phủ Ty nổi tiếng với những dụng cụ tra tấn tàn khốc nhất thời xưa.

Thôi Nam Hiên cười, bình tĩnh: "Từ khi nào Hoắc tướng quân có thể nhúng tay vào chuyện xét xử, hạ ngục rồi?"

Hoắc Minh Cẩm cũng cười, "Chuyện này không quan trọng." Chàng quay đầu nhìn ra phía mấy cây đình hương đang chìm trong màn mưa ngoài cửa sổ, dường như đang tính toán thời gian.

Từ khí đông lai, mấy sân viên của Thôi phủ đều trồng cây đình hương [2], chỉ có mình nơi nàng ở là trồng cây hoa quế chừng mười mấy năm tuổi.

[2] Từ khí đông lai: Khí tía (tím) từ phía đông tới. Đây là loại khí mang lại may mắn, bình an. Đình hương nở hoa màu tím (tử) nên cây đình hương cũng được cho là mang lại may mắn.

Thôi Nam Hiên khẽ khép mắt lại, một lát sau mới khẽ nói: "không biết."

hắn dường như đang nói với Hoắc Minh Cẩm, cũng dường như là nói với chính mình.

Ầm vang một tiếng, sấm sét từ trên trời đánh xuống, vừa đúng lúc át đi câu trả lời của hắn.

Nhưng Hoắc Minh Cẩm vẫn nghe rõ mấy chữ này. Chàng siết chặt nắm tay lại, môi run lên nhẹ nhẹ, không biết có phải đang cười hay không, "không biết?"

Thôi Nam Hiên không biết nàng rời kinh sư từ khi nào, cũng không biết nàng đi đâu, nàng hiện giờ ở đâu... hắn không biết gì hết.

Trực giác nói cho hắn biết nàng đã không còn trên đời này nữa nhưng nàng chết như thế nào, chết khi nào, hắn không biết được.

thì ra nàng lại dứt khoát đến thế, tới tận khi chết cũng phải cắt đứt toàn bộ quan hệ với hắn.

"Trước khi nàng đi đã cố ý tung ra một lời đồn, nói trước khi tiên hoàng hậu lâm chung đã đưa cho Định Quốc Công thứ gì đó. Thầy ta đã phủ nhận lời đồn này nhưng Hoàng thượng lại vô cùng tin tưởng..." Thôi Nam Hiên khẽ nói tiếp, "Tạm thời đến giờ không ai biết lời đồn này là do nàng tung ra, nếu thầy ta biết,

nàng không thể không chết. Ta xây cho nàng một ngôi mộ chôn cất quần áo và di vật, xóa hết dấu vết nàng để lại, người đời đều cho rằng nàng đã chết."

Tiên hoàng hậu không có con đẻ, Hoàng thượng và Vinh Vương đều không phải đích tử. Sau khi đăng cơ, Hoàng thượng lấy cơ quốc trượng Định Quốc Công che giấu thân thích của Vinh Vương, đã hạ lệnh bắt giam cả nhà Định Quốc Công.

Sau khi nàng rời đi, kinh sư bỗng truyền ra một lời đồn: Trước khi lâm chung, tiên đế đã chuẩn bị một di chiếu, trên đó viết Vinh Vương kế thừa đại thống. Tiên hoàng hậu đã đưa di chiếu đó cho quốc trượng Định Quốc Công cất giữ và khi thủ phụ Thẩm Giới Khê dẫn người tới bắt giữ Định Quốc Công, ông ta đã lấy được di chiếu này.

Đây hoàn toàn là lời đồn, quả thực di chiếu không tồn tại. Khi Cẩm Y Vệ bắt giữ Định Quốc Công, Thẩm Giới Khê cũng căn bản không tới hiện trường.

Nàng biết rõ tân quân đăng cơ chưa lâu, đa nghi, nhạy cảm, nên cố tình tung ra lời đồn này. Hoàng thượng quả nhiên không cần điều tra cũng bắt đầu nghi ngờ Thẩm Giới Khê, mấy lần tìm ông ta đòi di chiếu của tiên đế. Thẩm Giới Khê biện bạch, nói mình không cầm di chiếu nào trong tay cả, Hoàng thượng cũng nửa tin nửa ngờ.

Thôi Nam Hiên biết lời đồn này là do nàng tung ra nên đã giúp nàng xóa hết dấu vết, Thẩm Giới Khê sao có thể nghĩ đến nàng.

Nàng chỉ là một người phụ nữ ở trong hậu trạch, có một người chị dâu là cháu gái của Định Quốc Công mà thôi, vậy mà nàng thật sự có thể làm được, nàng đã trả thù được Thẩm Giới Khê và Hoàng thượng... Tuy chỉ là một cái kế ly gián nhỏ nhoi nhưng thường thì những mâu thuẫn giữa đế vương và thần tử đều bắt đầu từ sự nghi ngờ lẫn nhau như thế.

hắn còn cho rằng đợi khi sự việc lắng xuống, chờ cho nàng hết giận, có thể nàng sẽ trở về. hắn phái người đi tìm, thậm chí còn sai người

rong thuyền vượt biển, tới tận Oa quốc nhưng vẫn không thấy tung tích của nàng.

Người chết như đèn tắt. Đèn tắt rồi, trên đó hẳn sẽ còn vương vấn vài sợi khói mỏng vờn quanh. Nhưng nàng thì khác, nàng biến mất hoàn toàn, biến mất triệt để, không để lại bất kì dấu vết nào.

oOo

Nghe Thôi Nam Hiên nói xong, Hoắc Minh Cẩm lặng lẽ khép hờ đôi mắt, chậm rãi ra khỏi thư phòng.

Hy vọng quá xa vời, nàng là một người phụ nữ mềm yếu, nhà tan cửa nát, bơ vơ không nơi nương tựa, người thân đều đã chết. Nàng làm sao có thể sống nổi đây?

Lúc còn ở trên hoang đảo, chàng đã từng nghĩ thật may mắn năm đó không ỷ vào thế lực của gia tộc ép nàng lấy mình, nếu không nàng thật sự đã bị chàng làm liên lụy.

Đến giờ, nói cái gì cũng đã muộn rồi.

Lời nói của thánh nhân, lẽ nghĩa của người quân tử, tất cả đều là rác rưởi, chỉ có cái gì nắm được trong tay mình mới là chân thật.

Khi đi qua bên cạnh Thôi Nam Hiên, chàng trầm giọng hỏi: "Người xây mộ, chôn quần áo và di vật của nàng, thật ra chỉ là để tránh cho bản thân mình khỏi bị nghi ngờ có phải không?"

Nếu Thẩm Giới Khê điều tra được lời đồn là do nàng tung ra, không biết liệu có bởi thế mà đề phòng cả Thôi Nam Hiên hay không. Nàng có chết, hẳn mới được an toàn.

Thôi Nam Hiên cười cười, gương mặt tuấn tú như bị một tầng sương mù bao phủ nhưng hai tròng mắt vẫn tinh tường, thản nhiên thừa nhận, "Hoắc tướng quân lần này đại nạn không chết, còn học được hiểu rõ lòng người."

Hoắc Minh Cẩm khẽ mỉm cười, hờ hững nói, "Người còn sống thì vẫn phải sống, nhưng người đã chết thì sẽ không chết vô ích. Thôi Nam Hiên, cái nợ người nợ nàng, sớm muộn cũng sẽ phải trả thôi."

nói xong, chàng xoay người rời đi.

Nàng nhìn có vẻ ngoan ngoãn dịu dàng nhưng bản chất rất bướng bỉnh, nếu đã muốn làm gì sẽ cố chấp làm bằng được.

Có một lần, anh trai nàng chê cười nàng, nàng thề nếu anh trai không xin lỗi thì sẽ không nói chuyện với anh trai nữa. Mọi người đều nghĩ là nàng giận dỗi, làm mình làm mẩy thôi chứ không làm thật. Sau này Nguyễn thị kể cho bà nội chàng, nàng thật sự đã không thề nói chuyện với anh trai mấy tháng liền, cho tới tận khi anh trai nàng thật lòng xin lỗi nàng mới thôi.

sự cố chấp vốn tồn tại trong lòng nàng, chỉ cần không cần động vào điểm mấu chốt, nàng sẽ dịu dàng như nước, hiền lành, dễ tính hơn bất cứ ai.

một khi thật sự động vào điểm mấu chốt trong lòng nàng, nàng sẽ quyết tuyệt tới mức vô tình.

Ánh sáng lân tinh chẳng thể nào tồn tại dưới ánh sáng mặt trời. Ngụy Tuyền Liêm không thể không chết, nàng chỉ là một người phụ nữ được nuông chiều từ bé trong hậu trạch, làm sao có khả năng lật đổ một người ở dưới một người mà ở trên vạn người như Thẩm Giới Khê, lại càng không thể tiếp cận Hoàng đế, báo thù cho người nhà.

Đáng lẽ ra nàng phải quên đi thù hận, cố gắng bảo vệ bản thân, tiếp tục làm Thôi phu nhân như cũ.

Nhưng nàng không làm thế. Nàng dứt khoát trốn đi, trước khi đi còn gài bẫy Thẩm Giới Khê, làm hoàng đế nghi ngờ vô cớ, cả

đời không thể an tâm. Giữa quân vương và thần tử, một khi đã có hiềm khích, dẫu đã từng tín nhiệm đến đâu cũng khó quay lại được như ban đầu.

Chuyện tiếp theo, chàng sẽ làm.

Chàng vốn tưởng mình sẽ cùng chết với binh sĩ của mình nhưng thật may mắn, chàng không chết. Chàng sẽ khiến cho người từng hại chàng phải trả giá: nợ máu phải trả bằng máu.

Chương 26: Kết bè đánh nhau

Cuộc đua bắt đầu, năm chiếc thuyền rồng hẹp dài giống như mũi tên nhọn, phóng qua vạch xuất phát là một sợi dây thừng màu đen vắt ngang mặt sông, mái chèo mở ra tựa như đôi cánh để chiếc thuyền bay lượn trên mặt nước.

trên bờ, tiếng kèn, tiếng trống, tiếng chiêng vang lên không dứt.

Phụ nữ trẻ em, sĩ tử văn nhân, nhân dân trong huyện giống như những làn sóng tầng tầng lớp lớp nhào về hướng bờ sông để xem cho rõ hơn.

Tiếng hò hét cổ vũ vang tận mây xanh. Ngay cả người đang ngồi trên trúc lâu quan sát cuộc đua cũng có thể nghe được những tiếng gào thét đầy kích động.

Phó Quế không kiềm chế nổi liền đứng dậy, tựa người vào bệ cửa sổ, chỉ vào một chiếc thuyền rồng sơn son, "Nhìn kìa, đó là ngũ ca ca của tam phòng!"

Phó Vân anh nhìn theo đầu ngón tay đỏ rực của Phó Quế, thấy một chiếc thuyền rồng đang đội từng đợt sóng, phi nhanh như chớp về hướng trúc lâu bọn họ đang ngồi. Thanh niên trên thuyền đều để lưng trần, mặc quần rộng màu trắng, eo đeo thắt lưng đỏ thẫm, cơ bắp cuồn cuộn, bóng loáng như bôi mỡ. Bọn họ chèo thuyền nhịp nhàng theo tiếng sóng, tạo ra từng đợt sóng trắng xóa. Ánh mặt trời chiếu vào những giọt nước bắn lên không trung tạo thành một vầng sáng rực rỡ đủ màu.

Đây là lần đầu tiên nàng được xem đua thuyền rồng, Phó Nguyệt ngồi bên cạnh khe khẽ giảng giải cho nàng: "Phó gia chúng ta và

Trịnh gia ở trấn Cam Tuyền là một thuyền, trong huyện một thuyền, Chu gia và Lý gia một thuyền, Dương gia, Tề gia, Quách gia chung nhau một thuyền, chiếc còn lại là từ nơi khác tới dự thi."

Năm chiếc thuyền rồng này hằng năm đều tham gia thi đấu, người trên thuyền đều là các dũng sĩ được tuyển chọn từ các dòng họ của địa phương, họ đều là những người thân thể cường tráng, khỏe như trâu mộng.

Phó Quế tới bên Phó Vân anh, gật đầu cười nói: "Nhiều năm rồi nhà chúng ta chưa giành chiến thắng, năm nay họ tộc nhất định phải gọi mấy người ngũ ca ca về. Mấy người ngũ ca ca hằng năm đều đưa thuyền đi buôn hàng, rất khỏe đó, nhất định sẽ đứng nhất cho xem."

Phó Vân anh nhưn mày liếc về phía Phó Vân Chương đang đứng trước cửa sổ. Dáng người y mảnh khảnh nhưng cao lớn, không biết người trong tộc có bao giờ nghĩ tới chuyện kéo y tham gia đua thuyền rồng hay không. Người huyện Hoàng Châu mê tín, sao không nghĩ tới việc đưa y vào đội ngũ người thi đấu để "trừ" mấy đội khác như trừ tà nhỉ?

Hai búi tóc nhỏ trên đầu nàng bỗng bị xoa nhẹ, nàng vội vàng giơ tay lên giữ. Phó Vân Chương cúi đầu nhìn nàng, khoe miệng hơi cong lên, "Vui không?"

Nàng chợt dạ nhìn đi chỗ khác, không dám nói với y chuyện nàng đang tưởng tượng cảnh y đứng trên thuyền rồng múa may cổ vũ dũng sĩ chèo thuyền trong tộc họ. Như thế thì lại thành trò cười mất thôi. Cảnh thích hợp với y hẳn phải là đêm trăng dạo thuyền trong hồ, một ấm trà, một lò hương, một ván cờ tàn, y đắm chìm trong ánh trăng thanh lãnh, gió thổi quần áo phấp phới bay.

Bên tai lại truyền đến tiếng cười của Phó Quế: "Mau tới xem này, thuyền rồng nhà chúng ta sắp thắng rồi kìa!"

Thuyền rồng của Phó gia và Trịnh ra đang dẫn đầu, bỏ lại bốn chiếc thuyền rồng khác lại phía sau. Trong nhịp trống dồn dập, người dân

bên bờ sông gào thét cổ vũ nhiệt liệt. trên lầu, Trần tri huyện đã mời Triệu sư gia đứng dậy, chuẩn bị trao giải cho đội được hạng nhất.

Phó Quế tươi cười, vỗ tay hô hoán: "Sắp cướp được cờ màu rồi kìa!"

Cờ màu treo trên một gậy tre dài ngay trước trúc lầu, đội nào giật được cờ màu đầu tiên thì đội đó giành chiến thắng.

Tiếng hò hét, tiếng cổ vũ, tiếng cười vui, còn có cả những tiếng thì thào bất mãn của một vài người tạo nên âm thanh hỗn loạn nhưng phấn khích vang động.

Phó Quế đã sẵn sàng nhảy lên chúc mừng, bỗng tiếng hò hét tắt ngấm, từ mặt sông dội lại một tiếng ầm thật lớn.

Cả bờ sông ồ lên.

Hai chiếc thuyền rồng đâm vào nhau. một chiếc thuyền trong số đó đã nhếch đầu lên, đâm thẳng về hướng con thuyền đang sắp giành thắng lợi của Phó gia. Thuyền rồng của Phó gia bị đâm đến nghiêng đi, người trên thuyền liên tiếp rơi xuống nước.

Ba chiếc thuyền rồng còn lại ngõ ngàng trong chốc lát nhưng cũng vội vàng tận dụng thời cơ, tiến về phía trước.

Chiếc thuyền rồng trong huyện lướt qua chiếc thuyền đã bị lật của Phó gia, giật được cờ màu. Chiếc thuyền rồng vốn tưởng sắp giành chiến thắng của Phó gia đột nhiên bị đâm đến mức bị lật nghiêng, người dân trên bờ đứng hồi lâu vẫn chưa thoát khỏi sự bàng hoàng. Tới tận khi Trần tri huyện xuất hiện bên ngoài trúc lầu, mấy tên tiểu lại cao giọng thông báo thuyền giành chiến thắng hôm nay là thuyền rồng trong huyện, khán giả hai bên bờ sông mới nhớ ra cần phải vỗ tay hoan hô.

Đương nhiên, rất nhiều người trong số họ đã mặt đỏ tía tai, lớn tiếng chửi mắng chiếc thuyền rồng của Chu gia và Lý gia vì đã đâm lật

thuyền của Phó gia. Đủ các loại lời lẽ tục tĩu dơ bẩn đều văng ra, phụ nữ ngồi trên trúc lâu vội vàng che tai con gái mình lại.

Phó Quế tức giận đến mức kéo tay áo lên, hận không thể nhảy xuống đẩy hết người Chu gia và Lý gia xuống sông, "Lũ người Chu gia dê tiện! Nhất định là người Chu gia mà!"

Phó Vân Chương nhíu chặt mày lại, dặn dò Phó Vân anh, Phó Nguyệt và Phó Quế, "Các muội ở lại đây, đừng đi lung tung." Dứt lời, y vội vã đi lên lầu trên.

trên trúc lâu, Trần tri huyện đang xấu hổ, Triệu sư gia lần này tới huyện Hoàng Châu thăm bạn, ông ta phí bao nhiêu công sức mới mời được người ta tới bờ sông xem đua thuyền rồng, không nghĩ lại thành ra thế này.

Trái lại, Triệu sư gia lại cảm thấy thú vị, vuốt râu cười ha ha nói: "Trước đây từng nghe người ta nói nhân dân quý huyện hoạt bát, chất phác hồn nhiên, quả nhiên là như thế!"

Trần tri huyện còn có thể nói gì đây? đành phải cố giương ra một gương mặt cười, hòa theo: "Khiến Triệu sư gia chê cười rồi."

Đám tiểu lại chèo thuyền ra cứu những người rơi xuống nước lên. Người Phó gia và Trịnh gia thấy chiến thắng đã gần ngay trước mắt bỗng lại bị Chu gia, Lý gia đánh lén, lỡ mất thời cơ đoạt được cờ màu nên đương nhiên nào chịu buông tha cho người Chu gia và Lý gia, bơi tới trước bên rồng của bọn họ, hợp sức đẩy lật thuyền rồng nhà bọn họ luôn!

"Bùm bùm", người rơi xuống nước ngày càng nhiều, đám đàn ông rơi xuống nước rồi lại tiếp tục đánh nhau, đám tiểu lại muốn kéo họ ra nhưng họ đang ở dưới nước, kéo ra thế nào được?

trên bờ, những người đến xem thi đấu cũng bị kích động, cởi áo tháo giày, nhảy xuống sông giúp nhà mình đánh nhau.

một trận hỗn chiến. Người trên bờ căn bản không biết nhà ai đang chiếm thế thượng phong, từ trên nhìn xuống chỉ thấy cuộn cuộn sóng nước, mấy chục gần trăm người đang đánh nhau dưới nước, tiếng chửi bới vang lên ào ào, át cả tiếng chiêng trống, thanh la trên bờ.

Làm Phó Vân anh sững sốt hơn nữa là cảnh đám phụ nữ bên bờ sông nhìn thấy chồng con, anh em nhà mình đánh nhau hăng là thế cũng nhảy vào đấu võ mồm với nhau, cuối cùng không hiểu xô đẩy thế nào mà cũng đánh nhau luôn. Người giật tóc ta, ta kéo khuyên tai người, tiếng thét, tiếng chửi còn chói tai hơn cánh đàn ông.

Nàng nhìn xung quanh, dưới sông, bờ sông, trên trúc lâu, cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé... người đánh nhau, người đứng xem, người cổ vũ, thậm chí có mấy thím lớn tuổi còn nhận nhiệm vụ chạy theo mấy người phụ nữ trẻ hơn để nhặt trang sức họ đánh rơi, người nào việc nấy, vô cùng náo nhiệt.

thật ra... đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nhiều người như vậy chia phe chia phái ra đánh nhau... thật hoành tráng!

Trong gió truyền lại tiếng cười của Triệu sư gia: "Hôm nay thật đã làm lệnh mổ được mở rộng tầm mắt, mở rộng tầm mắt rồi!"

Trần tri huyện giận tái mặt.

Phó Nguyệt hay lo lắng, đứng tựa vào cửa sổ ưu tư nhìn xung quanh, "Cha tử liệu có ở trong đám người kia không? Nếu bị thương thì làm thế nào bây giờ?"

Phó Vân anh trấn an: "Tứ thúc còn phải bảo vệ nãi nãi bên kia, sẽ không kích động như mấy người ngũ ca đâu."

Nàng vừa dứt lời, một bà tử đầu tóc rối bời đã trèo lên trúc lâu, luôn miệng gào thét chửi bới toàn từ ngữ thô tục nhưng vừa nhìn thấy các vị tiểu thư thì vội ngừng chửi, "Tứ lão gia sợ các tiểu thư lo lắng, sai

nô tì qua đây nói với các tiểu thư một tiếng. Các tiểu thư cứ theo sát nhị thiếu gia bên này, chưa cần trở về nhà vội, đợi đám người dưới kia tản ra rồi về sau cũng được." nói xong lời này, bà ta cũng chậm rãi lui ra ngoài nhà gia. Nhưng rồi lại xét thấy các vị tiểu thư cũng không cần mình, bà ta lập tức cúi xuống cởi giày, xông vào giữa mấy thím lớn tuổi đang đánh nhau bất phân thắng bại, "Cái lũ vô liêm sỉ này! Hôm nay ta phải cho các ngươi biết chúng ta Phó gia ghê gớm thế nào!"

Nghe thấy bà tử bắt đầu chửi bới, Phó Vân anh...

Nàng thậm chí nghi ngờ không biết có phải Phó tứ lão gia đã sai hết đám người hầu kẻ hạ trong nhà ra đánh nhau rồi không.

Phó Quế tựa vào cửa sổ, chỉ về phía người Chu gia đang ngụp lặn trong nước khế mắng, Phó Quế sốt sắng như vậy, dường như đã rất muốn xuống lầu so cao thấp một phen với người Chu gia rồi.

Phó Nguyệt vẫn lo âu sốt ruột, đi đi lại lại trước bình phong.

một hội đua thuyền rồng cuối cùng kết thúc bằng cảnh ẩu đả như thế.

Đợi Triệu sư gia được người hầu Triệu gia đỡ xuống lầu, Trần tri huyện mới tức giận phùng phùng bỏ đi.

Đám tiểu lại bất lực, không khuyên can nổi mấy họ lớn trong vùng ngừng đánh nhau, cũng không thể bắt bọn họ tới huyện nha. Người quá nhiều, bắt không hết, đành phải chèo thuyền qua qua lại lại cứu những người lại vừa bị ném xuống nước.

Phó Vân Chương nhanh chóng trở lại đưa Phó Vân anh, Phó Nguyệt và Phó Quế về nhà. Địa vị của y ở Phó gia hết sức quan trọng, đa số người Phó gia đều nghe lời y, nhìn thấy y mặt mày cau có, không cần y lên tiếng, đám người Phó gia cũng tự tan. Mấy họ khác vẫn đang đánh nhau, không dứt ra được.

Vừa ra khỏi trúc lâu, một tiểu nương tử dáng người mặc áo hồng thêu hoa đỏ duyên đã nhào tới, trên mặt đầy nước mắt, "Nhị ca ca!"

Bước chân Phó Vân Chương khựng lại.

Phó Vân anh thấy tiểu nương tử kia khóc lóc thảm thiết, người run rẩy, dường như là đang cực kỳ sợ hãi nhưng tầm mắt lại cực kỳ chuẩn, trái không ngã, phải không ngã, lại ngã đúng về hướng Phó Vân Chương thì mày hơi nhíu lại, bước một bước dài, chắn trước người Phó Vân Chương, đỡ được tiểu nương tử kia, lạnh nhạt nói: "Tỷ tỷ cẩn thận."

Phó Vân Chương ngạc nhiên nhìn nàng một cái, đáy mắt hiện lên ý cười.

Tiểu nương tử đang khóc sụt sùi nọ nào nghĩ đến nửa đường lại có một cô bé sắc mặt lãnh đạm nhảy ra như thế, hơi sững sốt. cô bé này là ai? Sao lại từ nhã gian của nhị ca ca đi ra? Hôm nay Phó Dung không đi xem đua thuyền rồng cơ mà?

Phó Quế vòng từ sau lưng Phó Vân anh lại, kéo tay tiểu nương tử, "Tô tỷ tỷ, sao tỷ lại ở đây?"

Tô tiểu nương tử giờ mới bình tĩnh lại, cúi đầu lau nước mắt, nhìn rất đáng thương, "Khắp nơi toàn người là người, tỷ với Tô Đồng bị lạc nhau."

Phó Quế nháy mắt với Phó Vân anh một cái, cười nói với Tô tiểu nương tử: "Bên ngoài rối loạn, tỷ đi cùng với bọn muội nhé." Rồi không cho đối phương cơ hội từ chối, tiến lên ôm cánh tay Tô tiểu nương tử, kéo nàng ta theo rồi đỡ nàng ta lên xe ngựa.

Phó Vân anh vẫy tay, "Nhị ca, không cần cảm tạ."

Phó Vân Chương lắc đầu bật cười, xoa đầu nàng, "Được, về thôi."

oOo

Phó tứ lão gia vừa mới đưa Đại Ngô thị, Lư thị và Hàn thị về đến nhà, đang định trở lại bờ sông đó con gái và các cháu thì đã nhìn thấy Phó Vân Chương đích thân đưa mấy chị em về nhà, cảm ơn rối rít.

Phó Vân Chương cũng khách khí vài câu với Phó tứ lão gia vài câu, thấy mấy người Phó Vân anh vào nhà rồi cũng xin phép ra về.

Phó Vân anh nhắc nhở Phó tứ lão gia, "Tứ thúc nhớ sai người đưa Tô tỷ tỷ về nhà."

Phó tứ lão gia đồng ý ngay, Tô tiểu nương tử nhìn bóng dáng Phó Vân Chương đang vội vàng rời đi mà tràn đầy thất vọng.

Trở lại trong viện, Phó Quế bật cười, cầm tay Phó Vân anh, "anh tỷ nhi, mọi lúc này phản ứng rõ là nhanh."

Phó Vân anh bình tĩnh, "Vẫn kém tỷ tỷ."

Phó Quế cười nhạt, hất cằm lên, "Nhị thiếu gia là người có tiền đồ nhất trong hàng chữ Vân của Phó gia chúng ta, sau này còn phải thi tiến sỹ, cưới thiên kim tiểu thư nhà quan, Diệu tỷ nhi Tô gia kia làm sao xứng đôi với Nhị thiếu gia cho được chứ!"

Phó Nguyệt bên cạnh hơi nhíu mày, "Quế tỷ nhi, mọi người đừng nói người ta như thế, Tô tỷ tỷ cũng đáng thương..."

Phó Quế trừng mắt, kéo Phó Vân anh sang một bên, tiếp tục buôn chuyện với nàng, "Diệu tỷ nhi Tô gia kia mơ ước viễn vông, Tô Đồng đính hôn với Phó Dung xong, nàng ta còn lên nói với nha hoàn rằng hai nhà quan hệ tốt như thế, hẳn là nên thân càng thêm thân, mong muốn hai chị em họ, Tô Đồng cưới Phó gia tiểu thư, nàng ta gả cho Phó gia thiếu gia... nói còn hay hơn hát, sao không nghĩ xem đến tiểu thư nhà tri huyện lão gia còn chẳng lọt được vào mắt xanh của nhị thiếu gia, làm sao đến lượt nàng ta!"

Con gái lớn của Tô nương tử, Tô đại tỷ là con dâu cả của Phó tam lão gia. Sau này, con trai Phó tam lão gia bệnh nặng qua đời, Tô đại tỷ ở lại Phó gia thủ tiết. Khi đó Tô lão gia lại cũng bị bệnh qua đời, để lại Tô nương tử và hai đứa con, một trai một gái, lâm vào cảnh cô nhi quả phụ nên bị nhiều người chèn ép. Phó tam lão gia là người trọng nghĩa, đón Tô nương tử và Diệu tỷ nhi, Tô Đồng về đoàn tụ với Tô đại tỷ. Từ đó, Diệu tỷ nhi và Tô Đồng cũng được Phó gia nuôi dưỡng. Sau này, Tô đại tỷ cũng bị bệnh rời xa nhân thế, Phó tam lão gia cũng không nở đuổi mấy mẹ con Tô nương tử đi. Tô nương tử biết ơn Phó gia không để đâu cho hết, nhiều lần công khai nói trước mặt mọi người rằng con trai bà sẽ chỉ cưới Phó gia tiểu thư còn con gái cũng sẽ làm con dâu Phó gia.

Giờ Tô Đồng và Phó Dung đã đính thân, chuyện hôn nhân của Diệu tỷ nhi Tô gia lại vẫn chưa quyết định, ngũ thiếu gia của tam phòng từng muốn cầu hôn nhưng lại nghe nói nàng ta có ý với Phó Vân Chương nên cũng không dám đánh tiếng nữa.

Phó Vân anh từng sống ở kinh sư nhiều năm, mỗi lần có kết quả thi hội, bảng vàng đã đề tên xong, trong thành chắc chắn sẽ có một cơn sốt khiến người người hứng khởi: mọi người đua nhau cưới gả. Chờ cơn sốt qua đi, những người vợ tào khang của mấy tân tiến sỹ đó mới lên tới kinh thành, làm ầm lên một trận, những chuyện kiểu vì kết thân với nhà quyền quý mà vứt bỏ vợ con cũng chẳng phải là chuyện mới nữa.

Phó Vân Chương còn trẻ, tư dung xuất chúng, nếu vào kinh dự thi, một khi có tên trên bảng vàng, những người ở kinh sư vẫn chờ đợi kết quả yết bảng để chọn rể kia chắc chắn sẽ đua nhau cầu thân với y. Dù là xét về gia cảnh hay xét về quan hệ, cưới người ở kinh sư làm vợ vẫn sẽ có ích cho Phó Vân Chương hơn là cưới người ở huyện Hoàng Châu nhiều. Trần lão thái thái không cho y thành thân sớm quả là việc làm sáng suốt.

Phó Quế còn đang oán giận Diệu tỷ nhi Tô gia không biết điều, "Tỷ theo Tô nương tử học thêu thùa, Tô nương tử là người

tốt, không bao giờ mắng bọn tỳ, Tô Đồng cũng tốt, rất thân thiện. Diệu tỳ nhi thì khác, nhìn yếu đuối thể thôi mà tính toán ghê lắm, nàng ta toàn đi với Phó Dung, bắt nạt bọn tỳ thôi. anh tỳ nhi, lần tới mà gặp Diệu tỳ nhi ấy, muội phải cảnh giác chút, đừng để nàng ta lừa, muội là học sinh của nhị thiếu gia, Diệu tỳ nhi có khi còn phải lấy lòng muội giống như lấy lòng Phó Dung cũng nên."

Nàng lại liếc nhìn Phó Nguyệt đang đứng gần đó, thì thầm: "Nguyệt tỳ nhi vẫn cứ cho nàng ta là người tốt, đúng là chỉ biết nghĩ cho người ngoài, nhiều lần tỳ ấy còn bênh Diệu tỳ nhi nữa!"

Phó Vân anh cười cười không nói lời nào. Phó Quế bình thường rất hoạt bát, vui vẻ nhưng lại rất lãnh đạm với Phó Nguyệt, chỉ thích chỉ ra cái sai của Phó Nguyệt. Phó Nguyệt là người mềm yếu, không thích tranh giành với ai, đương nhiên sẽ thích những người dịu dàng dễ gần như Diệu tỳ nhi Tô gia.

Mấy chị em cuối cùng cũng tách nhau ra, ai về viện người đó. Khi Phó Vân anh trở lại Đan Ảnh Sơn Quán, Hàn thị đã kéo nàng lại sờ soạng khắp nơi xem nàng có bị va đập vào đâu không, cuối cùng cười lớn: "Bọn họ đua thuyền rồng đến đánh nhau luôn! Ai, nếu không phải bà nội con còn ngồi đó, mẹ cũng muốn nhảy xuống đánh cho mấy người đàn bà đánh đá chanh chua đó một trận tơi bời hoa lá!"

Hồi còn ở Cam Châu, Hàn thị chính là người đánh đá nhất, chanh chua nhất, đánh nhau giỏi nhất. Ai dám bắt nạt bà, bà sẽ vác xẻng lên đánh cho đối phương sưng đầu.

Hai mẹ con uống trà cho bình tĩnh lại rồi ngồi bên cửa sổ làm khăn lược. Phó Vân anh báo thu nhập hằng tháng cho Hàn thị, Hàn thị vui lắm, làm khăn lược cũng nhanh tay hơn.

một lát sau, nha hoàn Phu nhi của Đại Ngô thị sang gọi nàng: "Ngũ tiểu thư, lão thái thái cho mời tiểu thư qua nói chuyện."

Hàn thị nhìn ra hỏi Phu Nhi, "Có chuyện gì vậy?"

Phu Nhi đáp: "Nô tì không biết, lão thái thái muốn tìm ngũ tiểu thư nói mấy câu."

Phó Vân anh đặt dây nhang trên tay xuống, sửa soạn lại váy áo cho thẳng thớm rồi trấn an Hàn thị, "không sao đâu mẹ, chắc bà nội sợ hôm nay con bị sợ hãi thôi."

Nàng theo Phu Nhi tới chính viện, Lư thị, Phó Quế, Phó Nguyệt đều đang ở trong phòng, sắc mặt Đại Ngô thị không được tốt lắm, vừa nhìn thấy nàng đã đánh phủ đầu: "Triệu sư gia muốn người bái ông ấy làm thầy, người không đồng ý phải không?"

Phó Vân anh bình tĩnh đáp lời, "Vâng ạ."

Mặt Lư thị biến sắc, mặt Phó Quế cũng tỏ vẻ kì quái, Đại Ngô thị đập mạnh trên sập một cái, "Cái đồ không có tiền đồ này! Người biết Triệu sư gia là ai không? Là thầy dạy của các lão phu nhân! Người thường như chúng ta thì đến cửa Triệu gia nhà người ta cũng không bước vào được! Người thì sao, trước mặt bao nhiêu người trong huyện mà còn dám làm mất mặt Triệu sư gia!"

Nàng chỉ thẳng vào Phó Vân anh, lạnh lùng nói: "Ta sẽ sai người chuẩn bị lễ vật, người mang đi xin lỗi Triệu sư gia!"

Phó Vân anh nghĩ ngợi một lát, nếu bây giờ nàng đối đầu chính diện với Đại Ngô thị thì càng to chuyện, thế thì không tốt... Nhưng mà trong mắt Đại Ngô thị, lâu nay nàng đã là một đứa cháu gái phản nghịch rồi, giờ tại sao lại phải thỏa hiệp? Dù nàng có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng chẳng thể thay đổi cách nhìn nhận của Đại Ngô thị về nàng. Phó Nguyệt và Phó Quế ban đầu căn bản cũng không hiểu những hành động khác người của nàng nhưng bọn họ đều còn nhỏ, chỉ là nghi hoặc, là khó hiểu chứ cũng không có ác ý gì. Đại Ngô thị thì thật sự ghét nàng.

Nàng uyển chuyển: "Nãi nãi nói đúng ạ, là do con lỗ mãng, đờn tứ thúc về, con sẽ tới xin lỗi tứ thúc."

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái còn chưa về nhà, Phó tứ lão gia đã ra ngoài tìm người. Đại Ngô thị không hiểu ẩn ý trong lời nói của Phó Vân anh, cho là nàng khuất phục, hừ nhẹ một tiếng, chì chiết: "Cha người chết sớm, tứ thúc, tứ thẩm của người thấy người đáng thương, không nỡ quản giáo người, để cho người muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, ta thấy lão tứ chiều người quá rồi!"

Phó Nguyệt sợ tới mức run rẩy, Phó Quế cắn chặt môi, nhìn Phó Vân anh lo lắng.

Lư thị sợ Phó Vân anh đau lòng, cố gắng cười cười, đang định nói gì xoa dịu, Phó Vân anh đã khẽ mỉm cười, "Nãi nãi nói đúng ạ, tứ thúc đúng là rất thương con."

Nàng nói, mặt vẫn tỉnh bơ, không có chút gì gọi là xấu hổ.

Lư thị sửng sốt.

Đại Ngô thị cũng ngẩn ra, há miệng mà không biết phải nói gì tiếp.

Lúc này, tiếng bước chân bên ngoài bỗng dồn dập truyền đến, tiếng người nói ồn ào cũng nổi lên.

Lư thị nhíu mày đi ra ngoài, "Có chuyện gì mà loạn lên thế?"

Vương thúc lau mồ hôi, "Thái thái, không hay rồi, Tô thiếu gia bị thương!"

Phó gia chỉ có một Tô thiếu gia, đó chính là Tô Đồng. Nhưng mà Tô Đồng bị thương thì liên quan gì đến bọn họ? Nếu có sốt ruột thì cũng phải là Tô nương tử với Phó Dung của đại phòng mới phải chứ?

Lư thị vội bước ra ngoài đã thấy mấy gã sau vật đang nâng một cái cáng đi vào chính đường. trên cáng là một thiếu niên mặt vàng như nến, đầu đầy mồ hôi, Phó Vân Thái và Phó Vân Khải đang nắm chặt

tay hấn, vừa đi vừa nức nở, hai anh em hồn xiêu phách lạc, nước mắt ừng ực tuôn mãi không dứt.

Vương thúc thở dài kể rõ ngọn nguồn: Phó Vân Thái và Phó Vân Khải trốn ra ngoài chơi, lại gặp phải đám người Chu gia, hai bên xích mích suýt nữa đánh nhau nhưng lại có người khác khuyên ngăn. Vốn tưởng sẽ chẳng có việc gì, sau lại xảy ra chuyện thuyền rồng của Chu gia đâm lật thuyền rồng của Phó gia, Phó Vân Khải và Chu gia thiếu gia lại đụng phải nhau lần nữa, lúc này thù mới hận cũ mới bùng bùng nổi lên, hai bên lao vào đánh nhau.

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái trốn Lư thị chạy ra ngoài nên chỉ mang theo hai gã sai vặt, làm sao so lại được bên Chu gia thiếu gia người đông thế mạnh, bị người Chu gia đè ra đất đánh một trận.

Khi đó, Tô Đồng đi ngang qua, vì cứu Phó Vân Khải và Phó Vân Thái nên bị người Chu gia đánh chảy máu đầu, gãy cả tay.

Người Chu gia vốn không nhận ra Tô Đồng, tới khi gã sai vặt của Tô gia bù lu bù loa lên nói Tô Đồng sắp tham gia viện thí thì mới biết lần này mình đã gây ra họa lớn, lập tức đào tẩu.

Lư thị tức giận, nếu người bị thương là Phó Vân Khải hoặc Phó Vân Thái thì thực ra cũng không có gì, trẻ con nghịch ngợm, bị kích động một chút, gây chuyện cũng là bình thường, nhưng mà Tô Đồng lại sắp thi tú tài!

Người ta vừa mới thi đỗ huyện thí và phủ thí, nhị thiếu gia nói hấn nhất định có thể thi đỗ tú tài!

Thế này thì nhà bọn họ biết ăn nói với Tô nương tử và Trần lão thái thái thế nào đây!

Lư thị cuống quýt: "Mau đi mời thầy thuốc, mời thầy bấm huyệt, mời thầy xoa bóp, ai cũng được, chỉ cần là người biết cách trị thương, mời hết về đây!"

Rồi gọi người mau đi tìm Phó tứ lão gia, giục ông về nhà.

Thầy thuốc vội vàng tới Phó gia, chưa kịp thở đã bị Vương thúc giục già mau mau đến chính đường xem vết thương cho Tô Đồng. Ông ta cắt trường bào trên người Tô Đồng ra, nhìn vết thương rồi nói, "Ít nhất phải dưỡng thương một tháng."

Mặt Lư thị tái mét.

Phó Vân Thái và Phó Vân Khải lại khóc nức lên, nhưng Tô Đồng vẫn bình tĩnh, an ủi hai người, "không sao, chỉ là vết thương nhỏ. Viện thí sau này thi cũng được."

hắn càng biết thông cảm, Lư thị càng áy náy trong lòng. Đầu tiên, bà dặn dò người dưới nâng Tô Đồng vào phòng để thầy thuốc chẩn trị cho kỹ càng. Sau đó, bà phái người đi mời Tô nương tử tới.

Trong chính viện, lão thái thái Đại Ngô thị nghe Phu Nhi nói chuyện Tô Đồng bị thương, mặt cũng biến sắc, ưu sầu nói: "Giờ phải làm sao đây? Người ta sắp thi tú tài..."

Loảng xoảng máy tiếng, ly trà rơi xuống đất. Phó Nguyệt tay chân luống cuống, vội vàng đứng lên giữ lá trà bị bắn vào váy xuống, mặt đỏ bừng.

Phó Quế liếc nàng một cái, khẽ nhú mày.

Bị chuyện này cắt ngang, Đại Ngô thị không còn hứng thú răn dạy Phó Vân anh, xua tay ra hiệu cho nàng trở về phòng.

Phó Vân anh cáo lui đi ra ngoài, đi tới hành lang bên ngoài, đã có người vội vàng đuổi theo, đặt tay lên bả vai nàng, "anh tử nhi, muội đừng giận, nãi nãi cũng muốn tốt cho muội thôi."

Phó Quế thờ hờn hển, nhét một nắm kẹo đậu phộng và kẹo đường vào tay Phó Vân anh. Mỗi khi muốn người khác nghe lời mình, Phó

Quế vẫn thích dùng mấy thứ đồ ăn đồ chơi đồ dành họ, với nha hoàn là thế, với Phó Vân anh cũng là vậy.

Phó Vân anh cười cười, nhẹ nhàng trả lại cho Phó Quế, "Tứ tỷ giữ lấy mà ăn."

Phó Quế ngậm ngừng, "anh tỷ nhi... Đáng lẽ ra muội phải bái Triệu sư gia làm thầy mới phải, muội còn nhỏ, không hiểu được ông ta lợi hại thế nào đâu, bái ông ta làm thầy rồi người trong nhà cũng sẽ đối xử tốt với muội hơn."

Phó Quế ầm ức. Phó Nguyệt là con gái của tứ thúc, sau này thế nào cũng sẽ có rất nhiều đồ cưới, vậy mà tính tình lại yếu đuối, thế thì làm sao có thể gả tới nhà giàu được! Nếu Phó Quế nàng có một người cha bản lĩnh như ông, đừng nói là nhà tri huyện, có khi nhà tri phủ nàng cũng có thể gả tới được ấy chứ! Còn ngũ muội muội nữa, không chỉ nhị thiếu gia muốn làm thầy dạy cho muội ấy, đến Triệu sư gia cũng muốn muội ấy bái ông ta làm thầy, vậy mà chẳng hiểu muội ấy suy nghĩ cái gì, từ chối thẳng thừng luôn! Đúng là bỏ lớn lấy nhỏ!

Phó Quế ghen tỵ đờ cả mắt, nếu như nàng có thể bái Triệu sư gia làm thầy, nàng căn bản không cần lo sau này không tìm được người tốt để gả nữa!

Ông trời thật không công bằng mà! Phó Quế chua xót nhưng vẫn cố gắng ép sự ghen tỵ đang quay cuồng trong lòng xuống, khuyên nhủ: "anh tỷ nhi, lần tới nếu lại có chuyện tốt như thế, muội phải hỏi tứ thúc hoặc tứ thẩm trước rồi mới được quyết định, đừng để đắc tội với người ta, muội hiểu không?"

Phó Vân anh không nói gì, chỉ gật đầu. Thực ra Phó Quế cũng không có ác ý gì hết, nàng cứ gật đầu, coi như đồ dành người chị nhỏ này đi.

Chương 27: Giải quyết hậu quả (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thế là to chuyện rồi.

Phó tứ lão gia vừa về đến nhà đã nổi giận lôi đình.

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái nép sau Đại Ngô thị run lên bần bật, khóc đến sưng đỏ cả mắt. Phó tứ lão gia trừng mắt, hai anh em lại càng ôm chặt cánh tay Đại Ngô thị, khóc ãm lên.

Đại Ngô thị vỗ về hai đứa cháu trai, nói: "Lão tứ à, trước hết đừng có đánh hai đứa nó vội, bên Tô thiếu gia, chúng ta làm thế nào ăn nói với người ta cho phải đây?"

Phó tứ lão gia sai người mời thầy thuốc tới, hỏi thăm chuyện vết thương trên người Tô Đồng. Nghe thầy thuốc nói Tô Đồng phải nằm bất động một tháng, suýt nữa bóp nát chén trà trong tay.

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái càng run tợn.

Phó tứ lão gia hừ lạnh một tiếng, nhìn chăm chăm con trai và cháu trai một lát, ánh mắt âm trầm, phất tay áo, cố nén tức giận để qua thăm Tô Đồng trước.

Con trai bị thương, Tô nương tử nào còn màng đến kiêng kị gì nữa, đưa con gái Diệu tỷ nhi qua bên này, giờ hai mẹ con đang ngồi cạnh mép giường Tô Đồng lau nước mắt.

Phó tứ lão gia hổ thẹn, chấp tay thi lễ với mấy mẹ con Tô Đồng, còn chưa kịp lên tiếng, Tô Đồng đã nói trước: "Tứ thúc không cần áy náy,

việc này không liên quan tới cửu thiếu gia và thập thiếu gia, nói đến cùng là do cháu không cẩn thận. Cháu lớn hơn cửu thiếu gia và thập thiếu gia, đáng lẽ ra không nên lỗi mắng như thế."

Sắc mặt hắn tái nhợt, giữa hai mắt có chút nặng nề, hắn là vì không thể tham gia viện thí nên thần sắc mới ảm đạm vậy, lại không trút giận lên người người khác, không những thế lại còn lên tinh thần, xin cho Phó Vân Khải và Phó Vân Thái không bị phạt. Tâm tính tốt nhường này, ai có thể không cảm động cho được.

Phó tứ lão gia thở dài, việc đã tới nước này, nói cái gì cũng không được nữa, chỉ có thể cố gắng sau này bồi thường cho Tô Đồng thật tốt, "Đồng ca nhi, đều do hăng ngày tứ thúc chiều chuộng hai đứa hư đốn kia quá đây, tự nhiên lại làm ảnh hưởng đến cháu, tứ thúc sẽ không để cho ngươi bị thiệt oan... Ngươi cứ cố gắng dưỡng thương cho tốt trước đã."

Chính viện đã loạn lên, gã sai vặt tiến vào thông báo nhị thiếu gia của đại phòng tới.

Phó tứ lão gia vội vàng đích thân ra ngoài đón y, trong lòng nặng trĩu. Trần lão thái thái từng nói chờ Tô Đồng đỗ tú tài sẽ công bố chuyện đính hôn giữa hắn và Phó Dung. Nếu bởi chuyện lần này mà việc hôn nhân kia có vấn đề gì... nhà họ thật sự mang tội lớn với Tô Đồng rồi.

Đám người hầu kẻ hạ dẫn đường cho Phó Vân Chương đi vào. trên người y vẫn mặc bộ đồ ban ngày đi xem đua thuyền ở bờ sông, mặt vẫn bình tĩnh.

Vương thúc đi theo phía sau y, lắp bắp thuật lại cho y chuyện đã xảy ra.

Phó tứ lão gia thấy y không tức giận, trong lòng cũng bớt căng thẳng, thở dài hổ thẹn nói: "Vân Chương, cháu xem chuyện này..."

Người làm ruộng ngóng trông mưa thuận gió hòa, người làm ăn buôn bán ngóng trông khách khứa ra vào tấp nập, còn người đọc sách, đương nhiên họ ngóng trông trông có thể tới trường thi thể hiện hết tài năng, khoa cử là con đường thành công duy nhất của họ, nếu không thể đi thi thì có tài năng uyên bác thế nào cũng vô dụng. Tô Đồng chuẩn bị lâu như thế cho chuyện khoa cử, trải qua bao nhiêu vất vả mới thi đỗ huyện thí rồi phủ thí, cuối cùng ngay trước viện thí, tay phải lại bị thương, quả là thất bại trong gang tấc. Muốn đi thi lần nữa là phải đợi tận ba năm!

Phó Vân Chương tạm dừng bước chân, nói: "Đồng ca nhi chăm chỉ đọc sách, học vững cơ bản, lần sau đi thi nhất định có thể thi đỗ, lần này coi như mài giũa cho nó một lần." Y lại nghĩ tới chuyện khác, hỏi Vương thúc, "đã điều tra được người đánh là thiếu gia chi nào của Chu gia chưa?"

Wương thúc bấy giờ mới ngó ra, lắc đầu.

Phó tứ lão gia đập đánh bốp một cái vào đầu mình, "Chỉ lo chuyện bên này, thế mà lại quên chuyện điều tra, ta phải đi hỏi hai cái thằng hư đốn kia!"

Người Chu gia đánh Tô Đồng bị thương, thế mà không hề sai người qua bên này hỏi thăm tiếng nào, tưởng như thế là trốn thoát được hay sao? không có cửa đâu. Tô Đồng đi thi đồng sinh xếp thứ nhất, lần này đi thi được ắt phải đỗ tú tài, chuyện này đã chắc như đinh đóng cột, làm gì có chuyện bị đánh oan như vậy!

Phó Vân Chương hơi nhíu mày, đi theo bà tử dẫn đường vào phòng thăm Tô Đồng.

Tô nương tử nhìn thấy y đến cũng giật mình, lau khô nước mắt đứng lên, tay chân luống cuống, "Nhị thiếu gia, sao ngài lại tới..."

Bên kia Diêu tỷ nhi nước mắt như mưa, "Nhị ca ca..."

Tô Đồng liếc mắt nhìn chị mình một cái, mệ mội, "Mẹ, tử tử, hai người ra ngoài trước, con muốn nói chuyện chính sự với nhị thiếu gia."

Phó Vân anh đẩy tay ma ma ra, tiến lên vài bước, từ từ nói: "Tứ thúc, Tô thiếu gia ở ngay trong phòng phía ngoài kia, tứ thúc định dạy dỗ cửu ca và thập ca cũng không cần thiết phải đánh luôn bây giờ, nhà chúng ta nhỏ, ít phòng, Tô thiếu gia nghe thấy cửu ca và thập ca bị đánh, chắc chắn sẽ phiền lòng."

Nàng vừa dứt lời, nha hoàn A Kim của Lư thị đã rón rén đi vào sân, "Quan nhân, Tô thiếu gia nghe thấy tiếng bên này vọng vào, hỏi ai đang khóc, nghe nói hai vị ca nhi bị đánh nhất quyết đòi sang đây. Mấy người hầu hạ Tô thiếu gia uống thuốc phải khuyên mãi Tô thiếu gia mới thuận theo."

Phó tứ lão gia cứng người lại, chau mày.

Lư thị ở trong phòng nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài, tròn mắt hơi đảo liền đi ra, "Quan nhân, ngài đánh Khải ca nhi và Thái ca nhi là muốn chúng nó "đòn đau nhớ đời", hai đứa này quả là đáng đánh! Nhưng Tô thiếu gia còn đang dưỡng thương trong phòng không biết chừng còn cho là ngài cố ý đánh chúng cho người ta xem, Tô thiếu gia khuyên cũng không phải, không khuyên cũng không hay... Như vậy ngài không phải đang làm người ta khó xử hay sao?"

Phó tứ lão gia tức giận đến ầm ạch cả bụng, nào có nghĩ nhiều như vậy? Nghe Lư thị nói xong, ông trầm ngâm một lúc, "Thôi được rồi, mấy roi còn lại cho ghi nợ, về sau từ từ đánh tiếp!"

Lư thị thở phào nhẹ nhõm, sợ Phó tứ lão gia đổi ý, vội vàng cáo giọng sau nha hoàn bà tử đưa hai vị thiếu gia vào trong phòng chăm sóc.

Đám người hầu kẻ hạ ba chân bốn cẳng khiêng hai vị thiếu gia mặt đỏ vàng như nghệ, đầu đầy mồ hôi lạnh vào phòng, không khí trong viện lập tức được thả lỏng.

Phó tứ lão gia nhìn xung quanh. Đám người hầu đều rùng rần kéo nhau vào chính phòng, Đại Ngô thị và Lư thị lớn tiếng mắng mỏ nha hoàn quay sang hai vị thiếu gia ân cần hỏi han, giục giã ma ma thấp thêm đèn dầu, cả phòng rối loạn cả lên.

Chỉ có Phó Vân anh vẫn đang đứng bên cạnh ông, trong bóng đêm, ông không nhìn thấy cảm xúc trên mặt cháu gái, chỉ thấy đôi mắt đen nhánh vẫn tỏa sáng, trong veo như nước. Ông thở dài một hơi, xoa đầu cháu gái, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, tứ thúc không tức giận nữa, anh tử nhi ngoan, về phòng đi con."

Phó Vân anh tiến lên một bước, đỡ Phó tứ lão gia đứng dậy, "Tứ thúc, chuyện này thật tình cũng đâu phải do cửu ca và thập ca, là do người Chu gia không có chừng mực."

Mấy người đều là thiếu niên, đúng vào cái tuổi hoạt bát dễ kích động nhất, đấu võ mồm mấy câu là y rằng có chuyện, người Chu gia thấy không thắng nổi Phó gia nên cay cú, cố ý đâm lật thuyền rồng của Phó gia. Hai họ ở thế đối đầu với nhau nên đám thiếu niên chẳng khác gì gà chọi, cứ nhìn thấy đối phương là đỏ mắt tức giận, nghe bên kia nói gì không thuận tai là nhảy vào đánh đấm một trận, thực ra cũng là bình thường.

Ai mà biết được cuối cùng lại liên lụy đến Tô Đồng đâu?

Phó tứ lão gia đưa nàng đi lên hành lang, thở dài: "trên lý thuyết là như vậy, nhưng dù sao việc này cũng là do hai thằng anh hư đốn của con gây ra, nếu như vì chuyện lần này mà làm cho Tô Đồng vừa không lấy công danh lại vừa mất mối hôn sự..."

Ông đang nói dở thì Vương thúc từ khúc quanh trên hành lang đi lại, "Quan nhân, người Chu gia tới, nhị thiếu gia mời ngài qua bên đó."

Phó tứ lão gia hừ lạnh một tiếng, "Nhà bọn họ có giá quá, ta phải người đi mời, cả nhà trốn tiệt ở trong, làm như không ai ở nhà. Sao giờ nhị thiếu gia vừa ra mặt, cả đám đều ở nhà hết thế, còn sang nhanh thế này?"

Ông làm bầm mấy câu rồi vội vã bỏ đi.

Phó Vân anh nấp sau cửa tròn, kéo mấy dây hoa lẵng tiêu xuống che rồi nghiêng người ngó ra ngoài nhìn trộm.

Chương 27-2: Giải quyết hậu quả (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lâm Lang Sơn Phòng vẫn luôn như thế, một hồ nước gợn sóng lấp lánh, một khối đá Linh Bích tự nhiên sừng sững, tường viện trắng tựa mây dưới ánh mặt trời chiếu rọi.

Y đứng trước bậc thềm nhìn lên mấy chữ "Lâm Lang Sơn Phòng", chữ viết uyển chuyển tú lệ, vẫn là thể đài các (*chú thích của tác giả ở cuối chương*) hiện rất thịnh hành trong triều nhưng nét bút lại ngay ngắn chỉnh tề chứ không là ướm yếu mềm.

Tối hôm qua có lẽ y đã làm cho cô bé ấy sợ rồi, cô bé ấy từ nay về sau chắc sẽ không tới nữa.

Y bước vào thư phòng, đẩy cửa rồi bỗng ngẩn ra.

một cô bé đầu chải tóc song kể, mặc váy áo xanh lục đeo thắt lưng thêu hoa nhỏ đang ngồi trên chiếc ghế trước bàn nhỏ, trong tay cầm một quyển sách. Nàng ngồi nghiêm túc ngay ngắn, trên đầu cài một cây trâm, đầu trâm có hình chiếc đèn lồng nhỏ xinh xắn nhưng bởi nàng quá tập trung, đầu trâm cũng không hề động đưa chút nào. Y mở cửa, ánh nắng chiếu vào, chiếc trâm trên đầu nàng lấp lánh.

Nghe thấy tiếng bước chân, nàng hơi nghiêng người, ngẩng đầu lên nhìn y, vẫn là cái nhìn bình đạm mà y đã quen thuộc từ lâu, "Nhị ca,

huynh về muện."

Lời tác giả:

Thể dài các: Là một thể văn, cũng là một thể chữ (thư pháp)

Chương 28: Sơn tra và bánh chưng (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 28-2: Sơn tra và bánh chưng (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Chương này đề cập nhiều về sách vở và thi cử, nên phải chú thích thêm một chút Đầu thời Minh, khoa cử ở Trung Quốc thực sự đã thi đầy đủ những thứ này thật nhưng sau này thi cử dần thiên về thi phú nhiều, mất dần tính thực tiễn. nói thêm một chút về các hạng mục thi cử, trong bản edit này mình nhắc đến văn giải đề, thực ra gốc Hán-Việt là "bát cổ văn", nhưng mình để là giải đề cho dễ hiểu vì loại văn này hướng tới việc giải thích một câu bất kỳ trong Tứ thư, Ngũ kinh. Mỗi bài văn bát cổ, hay còn gọi là chế nghệ bát cổ bao gồm: phá đề, thừa đề, khởi giảng, nhập thủ, khởi cổ, trung cổ, hậu cổ, thúc cổ. Từ khởi cổ đến thúc cổ, 4 phần đó mỗi phần có 2 vế song song đối nhau thành 8 vế nên gọi là "bát cổ". Cấu trúc bài văn rất phức tạp, giải thích, đưa trích dẫn, đặt mình vào vị trí của bậc thánh hiền để giảng giải, viết văn phải dùng lối biện ngẫu, các câu đăng đối

song hành. nói ra vậy để hiểu là loại văn này muốn viết được không phải là đơn giản, các cụ thời xưa không phải cứ học thuộc dăm ba quyển sách là kéo nhau đi thi, thế mà chậ vật mãi không thi nổi tú tài. Hoàn toàn không phải thế. (Vây mà hồi nhỏ mình nghĩ thế thật, ám ảnh phim Trung Quốc về chuyện ngồi lắ lư học thuộc lòng, xin lỗi các cụ). nói là giải thích một câu trong sách nhưng không phải như văn nghị luận văn học của mà chúng ta học hồi phổ thông...

Chương 29: Đề nghị (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 29-2: Đề nghị (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 29-3: Đề nghị (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 30: Chị em

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 31-1: Tâm sự (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 31-2: Tâm sự (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 32: Khẳng định (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 32-2: Khẳng định (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

@Hale205 Kiếp trước hay kiếp này Vân anh cũng đều rơi vào gia đình tốt cả. Kiếp trước Vân anh chưa bao giờ cố gắng sống một cuộc đời khác với người khác như kiếp này. Giả dụ nàng cố gắng, chắc gì Ngụy Tuyền Liêm đã không giống như tứ thúc ở kiếp này đâu? Ít ra lúc quyết định để nàng lấy Thôi Nam Hiên thì Ngụy Tuyền Liêm đã hỏi ý kiến nàng còn gì. Nhưng thôi, càng đọc sẽ càng thấy cái gia đình ở kiếp này nó dễ thương hahaaa. Ví dụ như chương này...

Chương 33: Anh trai em gái

Đối xử với kẻ điên và người bệnh đều cần kiên nhẫn.

Phó Vân anh lãnh đạm nói: "Cửu ca, huynh không thích muội, muội cũng không thích huynh, chúng ta không liên quan gì đến nhau là tốt cho cả hai bên."

Phó Vân Khải chống chế: "Người không thích ta trước nên ta mới không thích người, nếu người đối xử tốt với ta, sao ta lại không thích người được?"

hắn nói, trừng mắt nhìn nàng đầy vẻ tủi thân.

Phó Vân anh cười.

Phó Vân Khải sao mà thích nàng được cơ chứ. Có lẽ là do mọi người trong Phó gia đều chiều chuộng hắn, nhường nhịn hắn, Hàn thị cũng tôn trọng hắn, chỉ có mình đứa em gái là nàng là không có cái kiên nhẫn để chịu đựng hắn nên hắn mới không cam lòng rồi nói ra những lời này. Đây chỉ là đứa bé được nuông chiều từ nhỏ nên kiêu ngạo, tưởng mình là cái rốn của vũ trụ thôi.

Con cá sống là con cá to. Nếu như nàng cũng giống như mọi người, chiều chuộng nhường nhịn hắn, gần như chắc chắn một điều là hắn sẽ khinh thường nàng. Nàng vẫn còn nhớ ngày ấy nàng và Hàn thị vừa mới về huyện Hoàng Châu, Phó Vân Khải đã đối xử với hai mẹ con như thế nào.

"Cửu ca, huynh dưỡng bệnh cho tốt đi, khi nào rảnh muội lại tới thăm huynh." Nàng từ từ đi ra ngoài, mở cửa phòng.

Nha hoàn thấy nàng chỉ một chốc đã ra ngoài như thế, lấp bắp không nói nên lời, đưa mắt nhìn nhau rồi cả đám quỳ rạp hết xuống đất.

Phó Vân anh bảo họ lui ra vài lần nhưng không ngờ họ lại trung tâm đến thế, nhất quyết ép nàng phải ở lại.

"đã có ai sai người đi mời Tiểu Ngô thị về chưa?" Nàng hỏi.

Phó Vân Khải lên cơn điên thế này, chỉ có Tiểu Ngô thị trở về mới chữa khỏi tâm bệnh cho hắn.

Mặt nha hoàn hơi biến sắc, khẽ khàng nói: "Ngũ tiểu thư... Tiểu Ngô thị sẽ không quay về đâu... Lão thái thái bảo Tiểu Ngô thị sẽ gả cho người ở vùng khác."

Phó Vân anh giật mình sửng sốt.

Nha hoàn chần chừ trong chốc lát rồi tiếp: "Ngô gia tìm cho Tiểu Ngô thị một mối tốt, đề cử của Tiểu Ngô thị do tứ lão gia nhà chúng ta chuẩn bị. Người bên Ngô gia nói họ sợ Tiểu Ngô thị ngại nên đã nhờ vả họ hàng tìm một nhà phú hộ ở vùng khác, nhà có mấy trăm mẫu ruộng thành ra cũng không phải lo chuyện cơm áo, nghe nói nhân phẩm tốt, diện mạo cũng không tệ. Tứ thái thái đã đích thân tới gặp mặt rồi."

Tiểu Ngô thị vốn không chịu lấy chồng, sau này không biết nghe người nhà mẹ đẻ khuyên như thế nào lại đổi ý. Phó tứ lão gia và Lư thị đương nhiên sẽ không ép buộc Tiểu Ngô thị, hỏi ý kiến bà ta cho chắc chắn đó là bà ta tự nguyện xong cũng chuẩn bị cho bà ta một lượng lớn đồ cửu để bà ta xuất giá. Người Ngô gia tới gặp Đại Ngô thị, bảo muốn để Tiểu Ngô thị xuất giá từ nhà mẹ đẻ, Phó tứ lão gia cũng đồng ý.

Mọi người luôn giấu Phó Vân Khải chuyện này, Tiểu Ngô thị chưa từng kể cho hắn, trong nhà cũng chỉ có Đại Ngô thị và vợ chồng Phó tứ lão gia biết chuyện.

Nhưng Phó Vân Khải có lẽ cũng ngầm đoán ra rồi.

Phó Vân anh nhíu mày, cuối cùng nàng cũng hiểu tại sao Phó Vân Khải lại cố ý kéo cho bệnh mãi không khỏi.

Đến người hấn vẫn luôn ý lại là Tiểu Ngô thị còn bỏ hấn đi lấy chồng, hấn sợ hãi, sợ người Phó gia cũng sẽ vứt bỏ hấn.

Nàng thờ dài, quay lại bên giường.

"Cửu ca, huynh là con thừa tự của đại phòng, chỉ cần huynh hiếu thảo với người lớn trong nhà, mọi người sẽ luôn yêu thương huynh như từ trước tới giờ."

Phó Vân Khải nắm lấy tay áo nàng, nắm chặt đến mức ngón tay cũng trắng bệch, lẩm bẩm: "Muội muội, tại sao muội lại không thích huynh?"

"Thế chẳng lẽ cửu ca thích muội sao?" Phó Vân anh mỉm cười hỏi lại hấn, chậm rãi nói, "Cửu ca, muội đã từng thử làm thân với huynh nhưng huynh lại không thèm quan tâm đến muội. Muội cũng không phải người tốt tính gì, cửu ca, huynh đối xử với muội như thế nào thì muội đối xử với huynh như thế."

Nàng đã từng nhờ vả Phó Vân Khải vài lần, hấn đã bao giờ giúp nàng chưa? Đến mượn một cái túi đựng giấy bút thôi cũng bị từ chối nữa là.

Phó Vân Khải ngồi thẳng dậy, mặt đỏ bừng, miệng méo xệch, nước mắt lại chảy ra, "Là muội không thích huynh trước đấy chứ! Muội suốt ngày chơi với nhị ca, muội không thèm quan tâm tới huynh, huynh bị đánh, muội cũng không thèm để ý, huynh bị bệnh sắp chết tới nơi, muội cũng không thèm tới thăm..." hấn càng nói lại càng đau buồn, tay nắm lại, siết chặt, "Muội thật sự ghét huynh đến thế à?"

Ghét cũng không hẳn, Phó Vân anh chỉ đơn giản là không thêm quan tâm đến hẳn mà thôi.

Nàng chỉ quan tâm đến những người đối xử tốt với mình.

Ngoài cửa có tiếng bước chân, mấy nha hoàn lục tục đi vào phòng, thấy Phó Vân Khải khóc thảm thiết như thế cũng khóc theo, "Ngũ tiểu thư, có phải tiểu thư còn giận chuyện thiếu gia không cho tiểu thư mượn túi đựng giấy bút hay không? thật ra lần đó thiếu gia cũng muốn cho mượn, hôm ấy thiếu gia đợi rất lâu, còn bảo chúng nô tì đem túi ra giặt cho sạch sẽ để chờ tiểu thư tới lấy mà..."

"Muội năn nỉ một câu, huynh sẽ đồng ý cho muội mượn ngay, cho muội luôn cũng được..." Phó Vân Khải ngồi trên giường quệt nước mắt, "Huynh cũng muốn làm một người anh trai tốt, tại sao muội lại không năn nỉ huynh chứ? Huynh chỉ nói đùa với muội một chút thôi mà..."

Lúc mới nghe đến chuyện mình sẽ có thêm một cô em gái, cô em gái này lại còn là con gái ruột của Phó lão đại, cảm xúc trong lòng hẳn rất hỗn loạn, cảm giác đầu tiên là căm ghét, sau đó là sợ hãi. hẳn chỉ là đứa con thừa tự không chung huyết thống. Bởi Phó lão đại đã mất nên hẳn mới được Phó gia nhận nuôi. Nếu cô em gái này ỷ vào quan hệ máu mủ mà chèn ép hẳn, cướp đi vị trí của hẳn, nha hoàn của hẳn, sự chiều chuộng của tứ thúc tứ thẩm dành cho hẳn, hẳn sẽ thế nào đây?

Càng sợ hãi, hẳn càng cố ra vẻ ta đây không quan tâm, hẳn định đánh đòn phủ đầu trước để cô em gái này biết hẳn mới là anh trai của nàng, để nàng phải nghe lời hẳn.

Nếu như em gái cũng hiền lành như Nguyệt tỷ nhi, hẳn có thể làm một người anh trai tốt.

không ngờ hẳn còn chưa kịp ra đòn, em gái hẳn đã nổi giận, làm cho hẳn sợ phát khóc.

Về sau, em gái đi học với hấn và Thái ca nhi, Tôn tiên sinh vô cùng yêu quý nàng, thường xuyên khen nàng thông minh hiếu học, cần cù chịu khó hơn thẳng con trai bọn họ nhiều.

Ngoài miệng, Phó Vân Khải vẫn luôn chê bai em gái, hấn nói với Phó Vân Thái nàng đọc sách cũng chẳng để làm gì, sớm muộn gì chẳng phải lấy chồng nhưng thực ra trong thâm tâm hấn vẫn khâm phục nàng.

Bạn cùng học ở tộc học cũng có em gái nhưng em gái hấn vẫn là giỏi nhất đấy!

Nhưng em gái hấn lại không thích hấn, không thèm để ý đến hấn, tuy rằng nàng vẫn lễ phép gọi hấn là cửu ca nhưng hấn biết nàng không thèm quan tâm đến hấn chút nào.

Tiểu Ngô thị đi mất rồi, rõ ràng bà ấy đã nói sẽ mãi mãi ở lại Phó gia làm mẹ của hấn nhưng cuối cùng nói đi là đi luôn, không có ai thương hấn cả.

Phó Vân Khải khóc ướt cả gối, "Huynh chỉ nói đùa với muội thôi mà, tại sao muội không năn nỉ huynh?"

Phó Vân anh im lặng hồi lâu.

Nàng đã từng năn nỉ người khác, đó còn là người thân thiết nhất với nàng, nàng khi ấy thậm chí còn nghĩ nếu như mình quỳ xuống cầu xin, có khi Thôi Nam Hiên sẽ mềm lòng. Thực tế, nàng đã quỳ thật, đó là một ngày tháng chạp, nền gạch lạnh đến thấu xương, từng đợt gió rét thổi qua như cắt vào da thịt. Nàng không nhớ rõ mình đã quỳ ở đó bao lâu, lúc nàng tỉnh lại thì trời đã sáng, ma ma và nha hoàn đưa nàng về phòng, nói với nàng thư phòng của hấn từ đầu đến cuối vẫn luôn đóng chặt... Cảm giác ấy không dễ chịu chút nào.

Nàng sẽ không bao giờ dễ dàng năn nỉ cầu xin ai nữa, dù là đùa giỡn cũng không được.

Ma ma đẩy cửa vào phòng, trên tay bưng một bát thuốc đen như mực, từ xa đã ngửi thấy mùi thuốc ngai ngái.

"Huynh uống thuốc đi." Phó Vân anh đưa mắt ra hiệu cho nha hoàn tới hầu hẩn uống thuốc.

trên giường, Phó Vân Khải mấp máy đôi môi tái nhợt, "Chẳng ai thích ta, chẳng ai thương ta cả..."

Phó Vân anh nhú mày, xoay người đi ra ngoài.

Mấy nha hoàn xúm lại quanh giường, nước mắt như mưa. Ngũ tiểu thư quả là tàn nhẫn, thiếu gia đã khóc lóc cầu xin như thế mà tiểu thư vẫn không muốn ở lại!

Mưa vẫn đang rơi trắng trời, bong bóng mưa vỡ tan trên mặt đất.

Phó Vân anh đứng trên hành lang một lúc, ngắm nhìn đình viện ngập trong cơn mưa tầm tã.

Ma ma bê chiếc bát không ra, nói với nàng, "Cửu thiếu gia đã uống thuốc rồi ạ."

Nàng ừ một tiếng, quay lại phòng hẩn.

Bọn nha hoàn vẫn đang tụ lại cạnh giường, khuyên Phó Vân Khải ăn cơm.

hẩn không chịu ngồi dậy, nằm quay mặt vào trong, kéo chăn cao đến nửa mặt, chỉ lộ mũi ra để thở.

"Cửu ca, dậy ăn cơm đi."

Phó Vân anh gọi.

Phó Vân Khải tưởng nàng đã đi mất, nghe thấy tiếng nàng gọi liền vội vàng tung chăn ra, xoay người ngồi dậy, đôi mắt đã sưng đỏ vì khóc nhìn nàng không chớp.

rõ ràng là lớn hơn nàng mà lại còn đòi nàng phải dỗ dành... không hiểu sao trước đây Phó tứ lão gia lại chọn trúng phải đứa nhóc mít ướt mè nheo này nữa...

"Cửu ca, huynh muốn anh em chúng ta hòa thuận vậy thì huynh cũng phải đối xử tốt với muội một chút." Phó Vân anh nói nghiêm túc. "Muội đã nói rồi, huynh đối xử với muội như thế nào, muội sẽ đối xử với huynh như thế. Huynh muốn một đứa em gái quan tâm đến huynh, vậy thì huynh phải là người anh tốt trước đã."

Phó Vân Khải giật mình, ngập ngừng: "Huynh có bao giờ không phải là người anh tốt..."

Phó Vân anh nhìn hấn thật lâu.

Phó Vân Khải chột dạ, cười trừ.

"Ăn cơm trước đi đã, một người anh trai tốt sẽ không làm mình làm mẩy."

Phó Vân anh chỉ vào bát súp đã xếp đầy thức ăn trong tay nha hoàn.

"Ăn thì ăn!" Phó Vân Khải vội vàng quệt tay lên mặt, lau nước mắt nước mũi, nghiêm chỉnh đỡ lấy bát đũa trong tay nha hoàn, cười nói: "Vậy thì về sau muội phải bỏ thời gian chơi với huynh đấy."

Đúng là giòn cười tươi khóc.

Y như ngày tháng sáu, lúc trước những tia sét còn đan đầy trời, mưa rơi tầm tã, lúc sau mưa tạnh gió ngừng, trời quang mây tạnh.

Hơi giống một người Phó Vân anh quen biết kiếp trước.

rõ ràng là rất sợ sệt lại ngang bướng tự nhận mình là người lớn nhưng rồi lát sau, một con chó hoang chạy ra từ sau bụi cây thì lại hét lên một tiếng, sấp vào bên người nàng, sợ tới mức ôm nàng run bần bật.

Nàng hơi thất thần. Phó Vân Khải thì hoàn toàn chưa hiểu được đánh đến độ nào thì phải thu binh, được đằng chân lại lân đằng đầu: "Ngũ muội muội, huynh mới là anh trai của muội, nhị ca chỉ là anh họ ở chi khác, muội phải thích huynh mới đúng, muội thấy có phải không?"

Phó Vân anh lờm hẩn một cái.

Mẩn đỏ trên mặt hẩn vẫn chưa lặn hết, vành mắt lại sưng lên như hạt đào, còn ảo tưởng như thế.

rõ dờ hơi.

Nhưng mà cũng đáng thương.

Được rồi, cứ dõ dành trước đã. Nếu như sau này hẩn có thể thân thiết với Hàn thị, Phó tứ lão gia chắc chắn sẽ vui lắm.

"Ăn cơm của huynh đi."

Phó Vân anh nói, lần này thì nàng đi thật.

Mấy nha hoàn thờ phào.

Trong mắt Phó Vân Khải vẫn còn loang loáng nước mắt, nhét một thìa đầy cơm và thịt vào miệng, lo lắng gọi với theo Phó Vân anh: "Nhớ nha, huynh cố gắng trở thành anh trai tốt, muội cũng phải là em gái tốt. Muội muội, buổi tối nhớ đến thăm huynh đó!"

Miệng đầy đồ ăn, nói cũng lúng búng nhưng vẫn có thể nghe thấy hẩn đang cực kỳ vui sướng.

Phó Vân anh không quay đầu lại, ma ma và Phương Tuế đi trước bung dù cho nàng, nàng giấu tay vào tay áo, bước vào màn mưa.

Trong lòng nàng thầm nghĩ với cái điệu mè nheo làm nũng của Phó Vân Khải ngày hôm nay, không biết hẩn phải cố gắng đến bao giờ

mới thực sự trở thành người anh tốt được.

Editor: Kết thúc series các chương về chuyện trong nhà, mình post cả lượt luôn, chương sau khó quá chưa làm hehee.

Chương này đặt trong bối cảnh trời mưa rất to, chính là "Trời mưa bong bóng phập phồng, mẹ đi lấy chồng con ở với ai" đó, đùa chứ ngôn ngữ này trong tiếng Trung là "Trời phải đổ mưa, mẹ phải lấy chồng", ý nghĩa không ai oán như ca dao tiếng Việt, dùng để chỉ những sự tất lẽ dĩ nhiên, những việc đương nhiên phải xảy ra ở đời. Chuyện Tiểu Ngô thị tái giá là chuyện đương nhiên vì Phó tứ lão gia sẽ chi tiền đồ cưới, nhà mẹ đẻ bà ta làm sao bỏ qua cơ hội này, lại còn xuất giá từ nhà, liệu Tiểu Ngô thị mang được bao nhiêu đồ cưới đến nhà chồng....

Tác giả cũng rất là chăm dùng các thủ pháp ước lệ, khi nào mình nhớ ra thì mình lại ghi lại cho mọi người đọc cho biết vậy thôi.

Chương 34: Ra ngoài

Hai ngày sau, thuyền khởi hành theo kế hoạch.

Phó Nguyệt áp dụng biện pháp Phó Quế dạy, đi tìm Phó tứ lão gia làm nũng.

Con gái lớn từ trước đến nay ít nói, chẳng mấy khi xin cha cái gì nên Phó tứ lão gia cũng không nỡ từ chối, quyết định không chỉ Phó Nguyệt và Phó Quế được theo ông tới phủ Võ Xương ngay cả Phó Vân Khải và Phó Vân Thái vốn đang bị phạt sau lần gây họa hôm trước cũng được phép đi.

Hai tên nhóc mừng phát điên, vừa nghe được tin này đã vội vàng thúc giục nha hoàn chuẩn bị đồ đạc.

Cứ như thể vừa uống thuốc tiên, Phó Vân Khải khỏi bệnh ngay lập tức.

Đại Ngô thị và Lư thị cũng đoán ra hắc giả bệnh nhưng cũng không vạch trần, chỉ nhắc nhở ma ma nhớ mang theo thuốc mỡ để bôi thêm cho hắc.

Ngày xuất phát, thời tiết đẹp, sau khi ăn sáng và chào từ biệt người nhà xong, Phó tứ lão gia dẫn các con các cháu lên thuyền.

Phó Vân Chương đã tới từ trước, khi đó đang ngồi sau bàn trong khoang thuyền đọc tập văn mẫu, nghe thấy tiếng cười nói vọng lại mới lên boong nói chuyện với Phó tứ lão gia.

Sau mấy câu chào hỏi và hỏi thăm sức khỏe, Phó Vân Chương ra lệnh xuất phát.

Phó gia lần này có một chiếc thuyền lớn, ba chiếc thuyền nhỏ, bốn chiếc thuyền nhỏ, tổng cộng tám chiếc thuyền cùng nhau thuận gió giương buồm, hướng về phía lòng sông rộng lớn, đi thẳng về phía bắc

Giờ đã là cuối hạ, hai bên bờ sông, lau sậy trải dài, có những khúc dài tới mười dặm không dứt. Xa xa là những dãy núi nhấp nhô, dáng hình núi đá hiện lên rõ ràng dưới ánh sáng mặt trời xán lạn, trông như một bức tranh thủy mặc cực lớn mà trong đó trời cao vạn dặm cũng chỉ là một mảnh giấy trắng.

Non xanh nước biếc, cảnh đẹp đến nao lòng.

Phó Nguyệt và Phó Quế nói cho cùng tuổi vẫn còn nhỏ, lần đầu tiên đi chơi xa mà không có Lư thị đi cùng nên cực kỳ kích động, nhìn cái gì cũng thấy thú vị, bám lấy Phó tứ lão gia hỏi han hết cái này đến cái khác.

Phó tứ lão gia gật đầu mỉm cười, kiên nhẫn kể cho hai người nghe về những chuyện ông từng tai nghe mắt thấy, bờ sông này, dãy núi kia, sơn cốc tĩnh mịch nọ, kể cho họ nghe về nguồn gốc tên gọi của châu chuyện, thôn trang, chùa chiền trên núi. Thi thoảng ông còn kể mấy câu chuyện cười vô thưởng vô phạt, Phó Nguyệt, Phó Quế và Phó Vân Khải, Phó Vân Thái đều bị lôi cuốn, tiếng cười vang lên không ngớt.

Phó Vân anh mới lành bệnh chưa lâu, Phó tứ lão gia lo nàng không chịu nổi đi lại vất vả, không cho nàng ở bên ngoài quá lâu, giục nàng vào khoang nghỉ ngơi.

Nàng vâng một tiếng rồi xoay người trở về khoang thuyền. Khi trước đi từ Cam Châu về Hồ Quảng mất cả mấy tháng, màn trời chiếu đất, đi lại mệt nhọc, dù là ngồi xe hay ngồi thuyền nàng cũng đã kinh qua cả.

Đối với Phương Tuế và Chu Viêm, đây lại là lần đầu tiên họ được đi một chiếc thuyền lớn như thế nên say sưa ngắm nhìn cảnh vật hai bên bờ sông. Tuy vậy, thấy nàng đứng dậy, hai nha hoàn vẫn không hề do dự, theo chân nàng xuống khoang thuyền.

đi ngang qua khoang của Phó Vân Chương, Phó Vân anh dừng bước, gõ cửa: "Nhị ca?"

Bên trong phát ra tiếng lạch cạch, Liên Xác mở cửa, tươi cười mời nàng và nha hoàn vào trong.

"Sao lại xuống đây thế này?"

Phó Vân Chương không ngẩng đầu lên, tay cầm bút, đang ghi chú bên lề tập văn mẫu, mỉm cười hỏi.

"Tứ thúc bảo muội vừa lành bệnh, không được bêu nắng."

Phó Vân anh đi tới bên cạnh bàn, bám vào cạnh bàn kiếng chân đọc chữ ghi trên tập văn mẫu, trên đó chắc chắn có tên và quê quán tác giả, hóa ra Phó Vân Chương đang đọc bài thi Đề đốc Học chính Diêu Văn Đạt từng viết năm ông ta đỗ Trạng nguyên.

Đề bài là "Quân tử hiền kì hiền nhi thân kì thân" trích trong đoạn: "Thi vân: "Ô hô, tiền vương bất vong." Quân tử hiền kì hiền nhi thân kì thân, tiểu nhân nhạc kì nhạc nhi lợi kì lợi. Thử dĩ nhất thế bất vong dã." trong sách "Đại Học". [1]

[1] Dịch nghĩa: Kinh thi nói "Hỡi ô! Những bậc vua đời trước, người ta không quên". Người quân tử ca ngợi các thánh vương đời trước tôn trọng những người hiền, yêu mến người thân của mình; kẻ tiểu nhân (cũng nhờ công đức của thánh vương đời trước) mà được vui hưởng niềm vui, được thụ hưởng điều lợi, vì thế người ta đời đời không quên. (Bản dịch nghĩa lấy từ sách Đại Học của dịch giả Phan Văn Các)

Đề bài loại văn giải đề này nhất thiết phải được trích từ Tứ thư Ngũ kinh.

Bởi vậy, khi học sinh làm loại văn này, khi giải thích cũng chỉ có thể căn cứ vào cách chú giải của Chu Hi hoặc các học giả theo trường phái lý học khác, không thể tự phát triển giải thích của bản thân. Hơn nữa, ngay cả đoạn đứng ở vị trí của bậc thánh nhân để giải thích cũng phải dùng ngôi thứ nhất.

Viết loại văn này cần tuân thủ nghiêm khắc cấu trúc của bài, đầu tiên là phần mở đầu, hay còn gọi là phá đề, thừa đề, khởi giảng.

Khởi đầu là phá đề, dùng hai ba câu giới thiệu và giải thích ý nghĩa của đề bài.

Tiếp theo đó là thừa đề, trong vòng ba câu phải thuyết minh, bổ sung, mở rộng ý nghĩa của đề bài.

Nguyên đề nêu rõ mục đích của đề bài.

Sau đó là một đoạn khởi giảng, bắt đầu đi vào trình bày và phân tích đề mục, đưa ra những góc nhìn và chú giải của tiền nhân về vấn đề này, từ đó dẫn vào phần chính.

Tiếp nữa mới là phần chính của bài văn, đi sâu vào việc trình bày và phân tích quan điểm của mình về đề bài. Phần chính này bao gồm bốn đoạn, mỗi đoạn hai vế song song đối nhau. Bốn đoạn này gồm có: đề cổ (hay còn gọi là khởi cổ), trung cổ, hậu cổ, thúc cổ. Mỗi phần lại có hai vế gọi là xuất cổ và đối cổ, đối ngẫu nghiêm ngặt, khai, thừa, chuyển, hợp, cấu trúc phải đăng đối cả về bằng trắc và về ngữ nghĩa, bài văn có tổng cộng tám vế nên mới gọi loại văn này "bát cổ văn".

Phần cuối cùng gọi là tiểu kết, dùng để tổng kết, khái quát lại ý nghĩa của toàn bài. Tiểu kết có thể nhắc lại hoặc mở rộng ý nghĩa của đề bài.

Bát cổ văn có cấu trúc rõ ràng, được chia thành các đoạn như sau:

Phá đề: Giải nghĩa đề, thuyết minh chủ đề, ba đến bốn câu.

Thừa đề: Mở rộng ý nghĩa của đề, dùng để chuyển tiếp, ba đến bốn câu.

Nguyên đề: Chỉ ra nguyên nhân, mục đích thánh nhân đề cập đến câu trích được nêu trong đề, năm đến sáu câu.

Đoạn khởi giảng: Đặt mình vào vị trí của bậc thánh hiền để giảng giải, thuyết minh ý nghĩa của đề, bảy đến tám câu.

Đề cổ, vế xuất cổ: Khoảng sáu câu.

Đề cổ, vế đối cổ: Có cấu trúc đối ngẫu với vế trước.

Trung cổ, vế xuất cổ: Phần nghị luận trung tâm của bài văn, khoảng bảy đến tám câu, trường hợp dài nhất có khi lên tới hơn hai mươi câu.

Trung cổ, vế đối cổ: Có cấu trúc đối ngẫu với vế trước.

Hậu cổ, vế xuất cổ: Nếu trung cổ dài thì hậu cổ ngắn, trung cổ ngắn thì hậu cổ phải dài. Tổng kết ý nghĩa toàn đề.

Hậu cổ, vế đối cổ: Có cấu trúc đối ngẫu với vế trước

Thúc cổ, vế xuất cổ: Nhấn mạnh lại phần trung cổ, bổ sung cho phần hậu cổ, khoảng năm câu, không vượt quá tam câu.

Thúc cổ, vế đối cổ: Có cấu trúc đối ngẫu với vế trước.

Tiểu kết.

Toàn bộ đoạn trích chứa câu "Quân tử hiền kì hiền" này nói về Chu Văn Vương làm cho người ta không thể nào quên, ông tôn kính trọng dụng người hiền tài, quan tâm đến những người xung quanh, dân

chúng bởi vậy nên đều vui mừng, được hưởng lợi từ những quyết sách của ông, đây là chính là nguyên nhân khiến người người cả đời không quên ơn Chu Văn Vương.

"Tứ thư tập chú" đã có chú giải cho những câu này như sau: "Bậc quân đời trước cốt tại tân dân, chỉ ư chí thiện, có thể khiến thiên hạ đời sau, như một lẽ dĩ nhiên, ghi nhớ đời đời, không bởi chuyện đã qua từ lâu mà quên được." [2]

[2] Ba cương lĩnh của Đại học bao gồm: Minh minh đức (làm sáng cái đức sáng của chính mình), Tân dân (làm mới cho dân, theo Chu Hi, "tân tức là bỏ cái cũ, ý nói đã tự mình làm sáng tỏ cái đức sáng của mình, lại phải nên suy ra đến người khác, khiến họ cũng có thể bỏ được vết nhơ nhiễm phải từ trước"), Chỉ ư chí thiện (an trụ ở nơi chí thiện, chí thiện là đạo đức hoàn mỹ, "là tột đỉnh của cái lý đương nhiên, cái lẽ việc phải như vậy"). Ba cương lĩnh này được cụ thể hóa bằng 8 điều mục: cách vật (tiếp nhận và nhận thức sự vật), tri trí (đạt tri thức về sự vật), thành ý (làm cho ý của mình thành thực), chính tâm, làm cho tâm của mình được trung chính), tu thân (tu sửa thân mình), tề gia (sắp xếp mọi việc cho gia đình hài hòa), trị quốc (khiến cho nước được an trị), bình thiên hạ (khiến cho thiên hạ được yên bình). Trong đó, minh minh đức ứng với cách vật, tri trí, thành ý, chính tâm và tu thân; tân dân ứng với tề gia và trị quốc; chỉ ư chí thiện ứng với bình thiên hạ. (Tổng hợp từ Đại học, bản dịch của Phan Văn Các và wikipedia). Ở đây nói về bậc quân vương nên cũng tập trung vào tân dân (trị quốc) và chỉ ư chí thiện (bình thiên hạ).

Bài văn của Diêu Văn đạt dùng ý chú giải này để phá đề "Dựa vào sự ghi nhớ của người đời sau mà hiểu được cái đức tân dân của bậc quân vương đời trước. Lời này đã nói lên vai trò của tân dân trong chỉ ư chí thiện", chỉ một câu đã giải thích được ý nghĩa của đề bài, lấy "chí thiện" làm trung tâm để lý giải.

Bài viết đơn giản rõ ràng, súc tích, cách phá đề vừa tinh tế lại vừa chuẩn xác.

Trong bài viết có nhiều trích dẫn trong "Tứ thư tập chú", sắp xếp hợp lý, luận chứng quan điểm rõ ràng, cuối cùng lấy câu "không bởi chuyện đã qua từ lâu mà quên được" từng được nhắc đến ở đoạn đầu, áp dụng phương thức đầu cuối tương ứng để chốt lại toàn bài.

nói tóm lại, văn giải đề của Diêu Văn Đạt tuy dùng nhiều trích dẫn nguyên văn nhưng lại hoàn toàn không tạo cảm giác bị rập khuôn, gò ép mà hoài cổ thanh nhã, câu chữ ngắn gọn, sử dụng linh hoạt trích dẫn về chú giải và chú thích kinh thư thể hiện ông ta thấu hiểu những kinh thư của cổ nhân.

Đây là một tác phẩm xuất sắc hiếm có.

Năm ấy bài viết này được các quan chỉ khảo nhất trí cho điểm cao, sau tới thi đình, ông ta đối đáp trôi chảy nên đỗ Trạng nguyên.

Đáng tiếc ông ta lại không được may mắn cho lắm, bị Thám hoa Thôi Nam Hiên cướp mất sự chú ý của Tiên đế, về sau con đường làm quan cũng không thông thuận.

oOo

"Muội cảm thấy bài văn giải đề này thế nào?"

Qua khước mắt, Phó Vân Chương nhìn thấy Phó Vân anh đang đứng cạnh mình, mắt nhìn chăm chăm tập văn mẫu, mày nơi nhú, có vẻ như đang nghiêm túc suy nghĩ cái gì nên hỏi.

"Văn của Trạng nguyên đương nhiên là phải hay rồi."

Phó Vân anh thuận miệng đáp.

"Muội nghe Khổng tứ ca nói, Diêu học đài là Trạng nguyên."

Nàng tự nhiên nhớ ra, mặt không đổi sắc, bổ sung một câu.

Phó Vân Chương nhướn mày nhưng cũng không hỏi tiếp nữa.

"Nhị ca, lần này đi phủ Võ Xương, có phải huynh định đi bãi phỏng Diêu học đài không?"

"Ừ."

Phó Vân Chương gật đầu, một lát sau lại cười, "Trước đây ta cũng đã từng gặp Diêu học đài."

Phó Vân anh hơi nhướn mày, nhìn ngắm Phó Vân Chương một hồi, lòng chợt hiểu ra.

Thảo nào Diêu Văn Đạt năm lần bảy lượt châm chọc, làm Phó Vân Chương khó xử, hóa ra là vậy. Cả đời này người Diêu Văn Đạt hận nhất chắc chắn là Thôi Nam Hiên. Phó Văn Chương tuổi trẻ tuấn tú, còn trẻ như thế mà đã đổ cử nhân. Diêu Văn Đạt tuổi già sức yếu, đi còn phải chống gậy, nhìn thấy y vẫn chưa đến tuổi trưởng thành mà đã có danh tiếng, khí độ tao nhã thông dong, lại còn nói giọng Hồ Quảng, làm sao có thể không giật mình nhớ tới Thôi Nam Hiên.

không phải Phó Vân Chương viết văn không tốt mà là bị tai bay vạ gió.

Nàng trầm ngâm một lúc rồi từ từ nói: "Nhị ca, Khổng tứ ca nói Diêu học đài và Lễ Bộ thị lang Thôi đại nhân như nước với lửa, khi nào huynh gặp Diêu học đài, huynh nhớ tỏ ra mình không liên quan gì đến Thôi đại nhân, nói không chừng Diêu học đài sẽ không soi mói huynh nữa."

Khi nói ra mấy chữ "Thôi đại nhân", nàng không ngập ngừng, mấy chữ ấy tựa như sương sớm lăn trên lá cỏ, vụt qua đầu lưỡi nàng, trôi chảy đến không ngờ.

Phó Vân Chương đưa tay xoa đầu nàng, "Khổng tứ còn dạy muội cơ à?"

Khổng tú tài là người biết người biết ta, với khả năng của hấn, thi hương thêm vài lần nữa có khi cũng sẽ có ngày may mắn có được cái danh cử nhân nhưng mà cũng chỉ đến thế thôi.

Nhà hấn cũng không phải giàu có gì, không có khả năng chi tiền cho hấn thi tiếp, thế là hấn quyết định từ bỏ con đường làm quan, tập trung tìm hiểu chuyện xã giao chốn quan trường.

Phó Vân anh đoán mục tiêu của Khổng tú tài rất có thể là trở thành môn khách của Phó Vân Chương trong tương lai.

Đối với tiến sĩ, chuyện tuyển chọn quan có quy định nghiêm ngặt về hộ tịch, không thể về quê làm quan, bắt buộc phải đi vùng khác nhậm chức. Cường long bất áp địa đầu xà [3], vậy nên khi những vị quan này tới một địa phương mới, đa phần sẽ đưa theo môn khách phụ tá mình tín nhiệm, những người này thường là đồng hương với vị quan kia nên thân thiết hơn nhiều, cũng sẽ được vị quan kia nể trọng hơn nhiều so với phụ tá ở địa phương mới.

[3] Rồng đầu có mạnh cũng chưa chắc đã thắng được đám rắn tại hang ổ của nó. Tiếng Việt có nhiều câu tương tự nhưng không có câu nào hoàn toàn đồng nghĩa.

Khổng tú tài thường xuyên giúp Phó Vân Chương xử lý mấy việc xã giao, lo lắng trước sau, là người chịu khó hỏi thăm tin tức, liên lạc trên dưới, giao hảo với học quan, thầy dạy, thực tế đã là môn khách đầu tiên của Phó Vân Chương rồi.

hấn biết mình không thể làm quan nên cũng không phải sống gò ép, không nhìn Phó Vân anh bằng ánh mắt khác thường.

Có vài lần hấn đến Lâm Lang Sơn Phòng mượn sách, Liên Xác và mấy nha hoàn đều không biết chữ nên không biết sách hấn muốn mượn nằm chỗ nào, tìm mãi vẫn không thấy. Phó Vân anh từng sắp xếp lại thư phòng cho Phó Vân Chương nên không cần nghĩ cũng biết cuốn sách đó ở đâu.

Khổng tú tài thấy thế liền trêu chọc nàng, đổ nàng đọc thuộc lòng Tứ thư rồi phát hiện ra nàng có thể đọc được thật nên vô cùng kinh ngạc. Từ đó, hấn không còn dùng giọng điệu dỗi dành trẻ con để nói chuyện với nàng nữa.

Khổng tú tài kể cho nàng nghe rất nhiều tin đồn ở chốn quan trường.

Nào là họ hàng nhà Thẩm các lão làm xằng làm bậy, quan viên địa phương muốn lấy lòng Thẩm các lão nên ra sức bao che, bị ngôn quan dâng tấu lên Hoàng thượng, cuối cùng người nhà Thẩm các lão vẫn chẳng làm sao, ngôn quan kia lại bị bãi miễn.

Nào là Diêu học đài lòng dạ hẹp hòi, thù dai như đĩa. Mấy chục năm trước ở quê có một vị hương lão đắc tội với ông ta. Ngày ông ta về quê tế tổ sau khi đỗ Trạng nguyên, tri huyện địa phương, tộc lão và con cháu Diêu gia tổng cộng mấy trăm người tụ tập trên đường lớn dẫn vào huyện, chờ suốt cả buổi dưới ngày trời nắng, chờ đến đầu vầng mắt hoa nhưng cũng không thấy Trạng nguyên đâu. Sau khi tìm người nghe ngóng họ mới vỡ lẽ ra Trạng nguyên đã sai tiểu tốt đổi sang đi đường khác, nhất nhất phải đi qua mộ cái vị hương lão đã chết từ hai mươi mấy năm trước kia khua chiêng gõ trống diễu vài vòng để cho vị hương lão đó biết Diên Văn Đạt đỗ Trạng nguyên rồi đây này!

...

Những chuyện như thế, Phó Vân anh đã nghe nhiều rồi.

"Ai dạy mà chẳng được, dùng được là được rồi."

Thấy Phó Vân Chương đã dừng bút, Phó Vân anh đi tới bên cửa sổ rót một ly trà hồ đào bung qua cho y, chậm rãi nói. thật ra chỉ cần Phó Vân Chương nói xấu Thôi Nam Hiên mấy câu trước mặt Diêu Văn Đạt là ổn nhưng tính cách Phó Vân Chương như thế, chắc không nói xấu sau lưng người ta được.

Nhất là y còn rất tôn trọng Thôi Nam Hiên. Lúc nàng dọn dẹp thư phòng cho y còn nhìn thấy một tập văn của Thôi Nam Hiên.

"Diêu học đài tuy không xấu nhưng lại quá cố chấp. Ông ta thấy ta thế nào là chuyện của ông ta, ép buộc quá có để làm gì đâu."

Phó Vân Chương nhấp một ngụm trà, cười nhàn nhạt, "Tùy ông ta đi."

Phó Vân anh cũng đoán được y sẽ trả lời như vậy, nhìn y có vẻ ôn hòa nhưng bản chất bên trong lại ngang ngạnh.

Nàng suy nghĩ một hồi, lại hỏi: "Nhị ca, Diêu học đài là người Nam Trục Lệ, ông ta có phải đời sau của Diêu Quảng Hiếu không?"

Diêu Quảng Hiếu, từ thưở thiếu niên đã xuất gia, pháp danh Đạo Diễn, Thành Tổ ban cho tên là Quảng Hiếu, phụ tá Thành Tổ dành được chiến thắng trong chiến dịch Tĩnh Nạn, nhờ đó đoạt được ngôi vị hoàng đế nên rất được Thành Tổ tín nhiệm, có "Đào hư tử tập" lưu truyền hậu thế.

"Diêu Quảng Hiếu?" Phó Vân Chương sững sốt, kiên nhẫn giải thích với nàng: "Diêu Quảng Hiếu là người Nam Trục Lệ, phủ Tô Châu, quê Diêu học đài cũng ở Nam Trục Lệ nhưng lại cách phủ Tô Châu mấy trăm dặm, không phải cùng tộc với Diêu Quảng Hiếu."

Phó Vân anh vẫn tiếp: "Nhưng mà Khổng tứ ca lại nói với muội Diêu học đài vẫn thường tự nhận mình là người trong tộc Diêu Quảng Hiếu."

"Diêu gia là tộc lớn, đông người, trải ra nhiều nơi nên Diêu học đài mới có thể nói như thế, cũng không thể nào chắc chắn là cùng chi với Diêu gia ở phủ Tô Châu. Ví dụ như một người họ Vương nói mình vốn có nguồn gốc là tộc Vương thị ở Thái Nguyên, chắc gì đã là người Thái Nguyên." Phó Vân Chương đặt chén trà xuống nói.

Phó Vân anh im lặng để y nói hết lời, lơ đãng đề xuất: "Diêu học dài đã sùng bái Diêu Quảng Hiếu như thế, nhị ca, sao huynh không thử tìm hiểu văn phong của Diêu Quảng Hiếu xem sao?"

Đừng đọc văn mẫu của Diêu Văn Đạt nữa, ông ta thích loại văn dạt dào cảm xúc cơ.

"Sao tự nhiên muội lại nghĩ thế?"

Phó Vân Chương đã quen với việc nàng sẽ nói những điều khiến người ta phải giật mình nên thấy nàng đổi đề tài nhanh như vậy cũng không đến nỗi trở tay không kịp, trả lời nàng, "Diêu Quảng Hiếu hiểu thuật âm dương, bản thân ông ta hùng hực khí thế, văn phong cũng rất táo bạo, người khác chỉ có thể bắt chước cấu trúc bài viết của ông ta chứ học thế nào cũng không học nổi khí khái trong đó."

Điều này cũng đúng, Phó Vân Chương cũng có thói quen sử dụng câu từ của riêng mình, y có thể bắt chước phong cách của Diêu Văn Đạt nhưng Diêu Quảng Hiếu, từ con người đến văn phong đều quá khác biệt với y, tự nhiên đi bắt chước thì chưa chắc đã có thể lấy lòng Diêu Văn Đạt. Bắt chước không xong có khi còn hỏng việc.

Phó Vân anh ngần ra hồi lâu bỗng hiểu ra, đi đường tắt có thể đạt đến cái lợi trước mắt nhưng không thể vì ham lợi mà đắm đầu vào ngõ cụt.

Nàng suy nghĩ quá đơn giản rồi.

"Nhị ca, muội hiểu rồi." Nàng khẽ nói.

Phó Vân Chương cũng không hỏi nàng vừa hiểu ra cái gì, mỉm cười gật đầu. Tốc độ học tập của nàng còn nhanh hơn nhiều so với y dự đoán, giống như vùi một hạt giống vào trong đất ẩm rồi tận mắt nhìn nó nảy mầm đâm rễ lên lá non. Giờ nàng đang cần thật nhiều ánh sáng mặt trời, nhưng cũng cần có mưa có gió, trải qua trải nghiệm của sương gió, rễ cây mới đâm sâu được.

Chỉ là không biết nàng có chịu đựng được hay không.

oOo

trên boong đang tràn ngập tiếng cười nói, một lúc sau, Vương thẩm bước tới mời cả nhà xuống khoang thuyền ăn cơm.

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái đang chơi hăng, chạy xuống bếp tìm bà tử nhờ lấy giúp mấy con cá trắm đen và bếp than hồng đang cháy đượm, muốn tự nướng cá ăn. Phó Quế, Phó Nguyệt đứng bên cạnh xem hai anh em xát muối lên thân cá đã đánh vẩy sạch sẽ.

Phó tứ lão gia chiều trẻ con nên cũng để mấy đứa muốn làm gì thì làm, đi xuống khoang tìm Phó Vân Chương, định mời y uống rượu.

Vừa vào tới cửa, ông đã nhìn thấy Phó Vân Chương ngồi bên bàn viết chữ, Phó Vân anh ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, trong tay cầm một quyển sách chăm chú đọc, một lớn một nhỏ đều rất tập trung.

Mấy nha hoàn và gã sai vặt ngồi dưới đất, người thêu thùa, kẻ đan mũ rơm, ai làm việc của người đó, không ai nói chuyện, cả phòng im phăng phắc.

Ông ngại làm phiền nên lại đi ra.

Trở lại boong, nhìn thấy Phó Vân Khải và Phó Vân Thái đang phòng mang trợn mắt thổi bếp lò, tà áo đã giắt vào cặp quần, ông tự nhiên thấy ngứa mắt.

Phó tứ lão gia cuối cùng cũng hiểu vì sao từ ngày Phó Vân anh bắt đầu đi học, Tôn tiên sinh lại trở nên khó tính, hay bực mình như thế.

Trước kia không có ai để so sánh, cũng không thấy có vấn đề gì, Phó Vân Chương quá ưu tú, không dám đem ra so, hơn nữa y cũng lớn

hơn hai đứa kia mấy tuổi.

Nhưng anh tử nhi còn nhỏ hơn hai thằng anh con bé mà!

Cứ coi như anh tử nhi tảo tuệ [4] đi, không so sánh con bé với chúng nó nữa... Thế còn Tô Đồng thì sao? Tô Đồng cũng chẳng lớn hơn Khải ca nhi và Thái ca nhi bao nhiêu...

[4] Từ nhỏ hiểu biết hơn người, gần giống như thần đồng.

Phó tứ lão gia hừ một tiếng, xoay người về khoang.

Thôi thì khuất mắt trông coi.

Đêm nay thuyền của bọn họ đậu lại ở một bến tàu. trên sông gió nhẹ sóng yên, thực ra có thể đi cả đêm, vậy có thể đến phủ Võ Xương trước hừng đông, nhưng trên tàu lại có mấy đứa trẻ, hơn nữa lần này đi chơi là chính, không vội vàng gì, Phó tứ lão gia liền quyết định dừng lại một đêm rồi đi tiếp sau.

Bến tàu không chỉ có thuyền nhà bọn họ, còn có thuyền của vài nhà khác.

Chờ thuyền dừng hẳn, Phó tứ lão gia và Phó Vân Chương gặp gỡ chủ nhân các thuyền xung quanh, hỏi tên hỏi tuổi, hỏi thăm sức khỏe một hồi.

Trong khi người lớn đi xã giao, đám trẻ con chơi cả một ngày đã thấm mệt nên ăn cơm xong phải chuẩn bị đi ngủ luôn.

Phó Nguyệt, Phó Quế và Phó Vân anh ngủ chung một gian phòng, ma ma, nha hoàn như sắp ra trận, chia nhau túc trực ở trước khoang thuyền, cả đêm không ngủ.

Phó Nguyệt tò mò, "trên thuyền toàn người nhà mình, người khác có vào được đâu, tại sao mấy ma ma lại thức trắng đêm canh gác làm

gì?"

Phó Quế cười ha ha, tung chẵn ngồi dậy, thì thào, "Muội nghe Liễu bà tử dưới bếp kể chuyện này..."

Nàng từ từ kể câu chuyện đó: Trước kia ở huyện Hoàng Châu, Trịnh gia có một tiểu nương tử đi nơi khác với cha mẹ, ban đêm ngủ ở trên thuyền. Đêm ấy, trên một chiếc thuyền khác cũng đậu ở bến, có một vị công tử Thẩm gia. Vị công tử này nhìn thấy tiểu nương tử Trịnh gia vô cùng xinh đẹp liền đem lòng ái mộ, nhân dịp hai chiếc thuyền đậu sát nhau liền lén chạy sang chiếc thuyền của Trịnh gia...

Nghe đến đó, mặt Phó Nguyệt đỏ bừng, che mặt nói: "Được rồi được rồi, tử muốn đi ngủ!"

Phó Quế bĩu môi, "Sợ cái gì chứ? Câu chuyện này ai cũng biết ấy mà, sau này tiểu nương tử Trịnh gia thành thân với công tử Thẩm gia kia thôi."

Phó Vân anh nằm bên ngoài không biết phải nói gì, đại khái Phó Quế không biết công tử Thẩm gia hôm đó lén chạy sang thuyền Trịnh gia xong thì điều gì xảy ra tiếp theo.

Ánh trăng như nước, cảnh vật đều tắm trong ánh trăng.

Nằm trên thuyền tựa như gối lên dòng nước trôi, đến giấc mơ cũng bồng bênh.

Sáng sớm hôm sau, Phó Vân anh bước chân xuống giường, đầu vẫn còn tròn trĩnh, lúc đi giày suýt nữa là trượt chân ngã sõng soài.

Ma ma giữ cho nàng ngồi vững, giúp nàng đi giày rồi chải đầu cho nàng.

Bến tàu đông vui tấp nập, nha hoàn mở cửa sổ hướng ra mặt sông, đủ loại âm thanh từ phía ngoài vọng vào hòa lẫn với nhau

trong sự tròng trành của sóng nước, tiếng nói, tiếng bước chân, tiếng cười của con trẻ.

Phó Vân anh lên boong hít thở không khí lại bắt gặp Liên Xác đang ngồi gặm củ ấu.

Liên Xác nói với nàng Phó Vân Chương còn chưa dậy.

"Tối hôm qua tình cờ gặp được quý nhân ạ!" hấn cắn một miếng củ ấu, tươi cười nói, "Thuyền bên cạnh chúng ta là do đồng tri mới nhậm chức ở phủ Võ Xương Lý đại nhân thuê, ngài ấy có vẻ quý mến thiếu gia nhà chúng ta, nhất quyết rủ thiếu gia đàm luận thâu đêm, đêm qua tới canh tư thiếu gia mới trở về."

Đồng tri phủ Võ Xương?

"Lý đại nhân là người phía nam sao?"

Liên Xác lắc đầu, "không, là người phương Bắc, hình như là Bắc Trục Lệ, ngài ấy nói giọng phương Bắc, từng làm quan ở kinh thành nữa!"

Nếu là người phương Bắc, đáng ra vị này phải đi đường bộ xuống phía nam, tại sao lại đi thuyền ngược lên thế này?

Liên Xác gọt vỏ một củ ấu, gơ về phía Phó Vân anh, "Ngũ tiểu thư, tiểu thư ăn củ ấu không?"

Phó Vân anh lắc đầu.

Liên Xác thu tay về, cắn một miếng, loáng một cái đã ăn hết củ ấu to tròn mập mạp, lúng búng nói: "Lý đại nhân định đi phủ Giang Lăng, hấn phải dời mộ cho người Ngụy gia."

Phó Vân anh giật nảy.

"Người Ngụy gia nào cơ?" Cố lấy lại bình tĩnh, nàng im lặng một lát rồi hỏi.

"Ngụy gia ở phủ Giang Lăng, trước kia nhà đó có rất nhiều cử nhân." Liên Xác gãi gãi đầu, suy nghĩ hồi lâu. "Sau này nhà bọn họ đi kinh thành, được vài năm thì chết cả. Lý đại nhân nói ngài ấy được người khác nhờ vả đưa linh cữu người Ngụy gia từ kinh thành về quê an táng."

Người Ngụy gia được mai táng ở một nghĩa địa ở ngoại vi kinh sư, mỗi lần Phó Vân anh muốn tế bái người nhà cũng chỉ có thể hướng về phương bắc vái vọng. không có sự cho phép của triều đình, người bình thường không thể tới gần nghĩa địa kia chứ đừng nói tới chuyện dòi mộ cho người nhà.

"Lý đại nhân đó tên là gì?"

Nàng không nhớ rõ Ngụy gia có họ hàng nào họ Lý hay không.

Liên Xác trả lời: "Ngài ấy tên Lý Hàn Thạch, người cũng trắng trẻo thư sinh lắm."

Phó Vân anh lục tìm trong trí óc, cái tên Lý Hàn Thạch này nàng mới nghe tới lần đầu.

không, không phải Lý Hàn Thạch, Liên Xác nói hẳn được người ta nhờ vả, ai là người nhờ hẳn dòi mộ cho Ngụy gia đây?

Người này có thể thuyết phục được cả Hoàng đế, địa vị chắc chắn không bình thường.

Chẳng lẽ lại là người kia?

không phải, người nọ đã ở tận chân trời góc bể, không thể nào xuất hiện ở kinh sư được.

Phó Vân anh siết nhẹ nắm tay, người này sẵn sàng mạo hiểm, không màng tới nguy cơ khiến Hoàng đế tức giận để an táng cho người Ngụy gia, chắc chắn phải là người thân thiết với cha nàng.

Hoặc là... có người cố ý làm như vậy để dụ nàng xuất hiện.

Gió thổi trên mặt sông cuốn theo hơi nước, thổi tới mặt tới người nàng, lạnh buốt.

Nàng rùng mình một cái, từ từ bình tĩnh lại.

Mộ đã được dời về đây, về sau thế nào cũng có cơ hội tới tế bái, không cần phải nóng vội, trước khi tới cần phải hỏi thăm được người sau lưng Lý Hàn Thạch là ai.

Nếu là người bụng dạ khó lường, nàng không thể đi phủ Giang Lăng. Nếu là bạn cũ khi xưa của Ngụy gia, coi như nợ người ta một phần nhân tình.

Quyết định như vậy, nàng trở lại phòng tiếp tục đọc sách.

Lật được vài trang bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện.

Phó tứ lão gia đứng trên boong lớn tiếng nói chuyện với một người nào đó. Ở bến tàu tiếng người nói ồn ào, hai người nói chuyện với nhau cũng phải nói thật to thì người kia mới nghe thấy.

Lát sau, trên đó vọng lại tiếng nói nhu hòa thanh lãnh của Phó Vân Chương, y đang chào từ biệt người ở thuyền bên cạnh, hai người còn hẹn hơn một tháng nữa sẽ gặp lại nhau ở phủ Võ Xương.

Giọng nói sang sảng kia có lẽ là của Lý Hàn Thạch.

Phó Vân anh chăm chú lắng nghe, tự khẳng định thêm lần nữa là nàng không biết người này.

Thuyền Phó gia lại rời bến, đi về phương Bắc.

Ăn sáng xong, Phó Vân anh tìm Phó Vân Chương hỏi mấy vấn đề nhưng lại thấy cửa khoang của y đóng chặt.

Liên Xác đang canh giữ ngoài cửa lắc đầu nói, "Tối qua thiếu gia uống nhiều rượu nên giờ đang đau đầu, khi nãy dậy chào từ biệt rồi ngủ lại rồi ạ."

Phó Vân Chương có vẻ như không uống được nhiều rượu, lần nào tham gia hội văn hội thơ gì về y sẽ lại say tới lão đảo cả người.

Trời nóng thế này say rượu rất khó chịu, nhất là lại ở trên thuyền.

"Ở đây ta có kim ngân lộ, ta sẽ bảo bà tử dưới bếp chưng lên, sạch sẽ hơn đồ mua bên ngoài, trên thuyền có băng lạnh, người làm một bát trà kim ngân ướp lạnh cho nhị ca uống đã rượu."

Phó Vân anh bảo Phương Tuế đưa bình đựng kim ngân lộ cho Liên Xác.

Liên Xác nhận chiếc bình, cảm ơn rối rít, "Ngũ tiểu thư thật chu đáo, nhị thiếu gia thích uống cái này nhất, trong nhà cũng thường làm, đáng tiếc là năm nay phơi kim ngân chưa đủ độ nên hỏng hết cả."

"Đây là chuẩn bị cho nhị ca, ở nhà ta còn nhiều, nếu huynh ấy thích thì khi nào về ta bảo nha hoàn mang qua."

Liên Xác cười thưa vâng.

oOo

Tới chiều, thuyền trên sông càng ngày càng nhiều, tốc độ di chuyển càng lúc càng chậm, đã có thể nghe thấy tiếng ồn ào phía xa xa.

Tới phủ Võ Xương rồi.

Thuyền Phó gia chậm chậm cập bến.

Phủ Võ Xương là nơi giao nhau giữa hai con sông Trường Giang và Hán Thủy, xưa kia vốn là vùng giao tranh về quân sự. Ban đầu hệ thống đường thủy được xây dựng với mục đích quân sự, bắt đầu từ thời Tây Hán, khi nơi này vẫn có tên là Ngạc Huyện. Tới thời Tam

Quốc, khi Tôn Quyền nước Đông Ngô đoạt lại Kinh Châu từ trong tay Lưu Bị, dời đô về đây, lấy ý "Dùng võ trị quốc nhi xưng" (Dùng võ trị quốc để thay đổi) để đổi tên thành Võ Xương. Nhà thơ thời Đường Lý Bạch đã viết những câu thơ "trên lầu Hoàng Hạc thổi sáo ngọc, Giang Thành tháng năm mai hoa rụng" tại đây, vậy nên phủ Võ Xương còn có tên là Giang Thành. Tới triều Nguyên, Võ Xương trở thành tỉnh lỵ của tỉnh Hồ Quảng, từ đó về sau chở thành thủ phủ của một vùng rộng lớn.

Phủ Võ Xương ở kế bên huyện Hán Dương, trấn Hán Khẩu. Sơn nam thủy bắc vi dương [5], cái tên Hán Dương có nguồn gốc như thế. Trong những năm Thành Hóa, Hán Thủy đổi dòng chảy từ Quy Sơn lên phía bắc nhập vào Trường Giang. Tới năm Gia Tĩnh, bên bờ phía bắc của Hán Thủy đã hình thành một thị trấn mới - trấn Hán Khẩu. Những ưu điểm về địa lý tự nhiên đã khiến trấn Hán Khẩu nhanh chóng đuổi kịp và vượt qua Hán Dương và Võ Xương, trở thành một thành trấn quan trọng trong việc thông thương hàng hóa.

[5] Trong câu "Sơn nam thủy bắc vi dương, sơn bắc thủy nam vi âm". Trung Quốc (giống Việt Nam) ở Bắc bán cầu, mặt trời mọc ở đằng Đông và lặn ở đằng Tây, trong quá trình mặt trời chiếu sáng thì mặt trời sẽ "đi qua" phương Nam. Do đó, sườn phía nam của núi sẽ nhiều nắng, sườn bắc sẽ không có nắng. Vậy nên "sơn nam" là dương (sáng), "sơn bắc" là âm (tối). Bên cạnh đó sông của Trung Quốc đa phần chảy từ Tây sang Đông, do trục trái đất nghiêng nên dòng chảy bị lệch về phía nam, phần bờ phía nam bị xói mòn nên phía nam ẩm ướt còn phía bắc khô ráo. Do đó, "thủy bắc" là dương (khô), "thủy nam" là âm (ẩm).

Mười dặm cột buồm như phố thị, vạn nhà đèn đuốc sáng trắng đêm.

Đừng nói đến hai cô bé ít khi được đi đâu xa nhà như Phó Nguyệt, Phó Quế, đến hai đứa con trai thường tự xưng mình là người "nhiều kiến thức" như Phó Vân Khải và Phó Vân Thái cũng bị cảnh tượng tấp nập ở phủ Võ Xương làm cho kinh ngạc đến há hốc cả mồm.

Lời tác giả:

Diêu Quảng Hiếu: Pháp danh Đạo Diễn, từng xuất gia, phụ tá Yến Vương Chu Lệ, học rộng tài cao. Để che giấu sự thật Chu Lệ soạn vị nên khi giám sát biên soạn sách sử đã bóp méo lịch sử khá nhiều.

Trong truyện, nói về cách phá đề của Diêu Văn Đạt, tác giả tham khảo vài thi của một vị tiến sĩ đi thi năm Vĩnh Nhạc thứ hai.

"Quân tử hiền kì hiền..." có nhiều cách giải thích khác nhau, truyện chỉ giải thích một trong số đó.

Phần nói về "bát cổ văn" đã tham khảo tài liệu.

Ở các thời đại khác nhau, loại văn này cũng có sự khác biệt, ví dụ đầu thời Minh, loại văn này có cấu trúc rời rạc hơn, càng về sau lại càng có các quy tắc nghiêm ngặt, mỗi phần bao nhiêu câu đều có quy định. Sau năm Vạn Lịch, loại văn này không còn phần "Nguyên đề" nữa.

Trong truyện này, yêu cầu của bài văn chặt chẽ hơn đầu thời Minh nhưng thoải mái hơn giữa triều Minh

Editor: Trong truyện, khi nói về văn thơ, tác giả thường nhắc tới yêu cầu nghiêm ngặt về đối ngẫu. Đối ngẫu (thường gọi tắt là đối) là một trong những đặc trưng của thơ văn trung đại và cổ đại. Có nhiều kiểu đối khác nhau, cùng có nhiều các phân loại, ở đây editor chỉ đưa ra ví dụ vài kiểu đối để các bạn dễ hình dung. Ngôn đối là đối bằng từ ngữ, từ này trong câu trên đối với từ ở vị trí tương tự trong câu dưới. sự đối là đối bằng điển cố. Hai câu cách nói khác nhau nhưng cùng một ý gọi là chính đối, ý nghĩa trái ngược nhau gọi là phản đối. Ngoài ra đối ngẫu còn yêu cầu về từ loại (danh từ đối với danh từ, động từ đối với động từ...) về thanh (bằng đối với trắc và ngược lại)...

Ngoài ra, cấu trúc khai-thừa-chuyển-hợp cũng là cấu trúc phổ biến trong văn học (đặc biệt là thơ Đường, chúng ta đều học ở phổ

thông). Thực ra có rất nhiều cách hiểu khác nhau của nhiều học giả khác nhau (vì người đề xuất nói mông lung quá), ở đây cũng nhắc tạm một cách hiểu đơn giản: Khai là mở đầu, thừa là mở rộng, chuyển là biến hóa để dẫn đến kết (hợp).

Thêm một chương học máu, mỗi lần Chu Hi là lại học máu, mình kị cái này từ hồi bé rồi, tầm mười mấy tuổi nghĩ đọc gì chứ không đọc Chu Dịch (vì khó quá). Hiểu biết của mình về phần này rất nông nên giải thích nhiều khi nghe ngây ngô. Phải cái hình như lắm người giống mình nên trên mạng cũng ít tài liệu. Học máu lần 2.

Chương 35: Cao nhân

Tôi tớ của Phó gia đã đưa kiệu xe tới đón, chờ sẵn ở ở bến tàu.

Phó Vân Chương đã từng đi học ở phủ Võ Xương, mấy năm trước y đã mua một tòa nhà nhỏ ở gần phố Cống Viện, giờ y không hay tới đó nữa nên đã để một nửa cho những học sinh quen biết thuê.

Phố Cống Viện ở ngay gần trường thi, đất đai đắt đỏ, ở quê mua một tòa nhà lớn ba mươi mấy gian cũng chỉ cần một trăm lượng bạc, nhà của Phó Vân Chương ở đây đã hơn tám trăm hai. Nhà trên phố Cống Viện đều như vậy, một nửa để ở, một nửa cho học sinh đi thi thuê.

Tiền thuê nhà cũng không phải là thấp, mỗi tháng một lượng bạc, không bao gồm tiền ăn, nhưng những học sinh có thể đi thuê nhà đều là người có tiền lại hào phóng, không tiếc mấy đồng tiền này. Đại đa số học sinh sẽ ở nhờ trong chùa miếu đạo quan, như thế tiết kiệm được tiền thuê, lại còn được tiếp đón ân cần.

Phó tứ lão gia cũng thường lui tới phủ Võ Xương nên cũng có chỗ nghỉ, chỉ có điều không ở phố Cống Viện.

"Biết phố Đại Triều không? Nhà chúng ta ở phố Đại Triều."

Phó tứ lão gia cười nói, mặt lộ vẻ tự hào.

Phó Vân Khải và Phó Vân Khái sáng mắt bừng phấn khích, tưởng như nhảy lên đến nơi, "Có thể nhìn thấy Vương thành phải không ạ?"

Từ khi khai quốc, Thái Tổ đã học được bài học "Chủ nhược thần cường" (vua yếu triều thần mạnh) của triều trước nên đã phong

vương phân đất cho con cháu. Những phiên vương này có thể nắm binh quyền ở đất phong. Thái Tổ hy vọng có thể củng cố hoàng quyền, phòng ngừa quyền thần đoạt quyền, chống giặc ngoại xâm.

Phân đất phong vương vốn là để bảo vệ cho hoàng quyền của hoàng đế nhưng thế lực của phiên vương quá lớn thì ngược lại, sẽ gây áp lực lên hoàng quyền.

Sau đó, Thành Tổ, vốn là phiên vương, lại đoạt ngôi vị hoàng đế từ tay cháu gọi mình là chú, áp dụng sách lược vỗ về phiên vương, dần dần làm suy yếu thế lực của họ. Từ đó về sau, phiên vương không được can dự vào việc triều chính, cũng không thể can thiệp vào hệ thống chính trị ở địa phương, không được kết giao với các đại thần.

Phiên vương không có thực quyền, tuy giàu sang phú quý, sống cuộc sống xa hoa nhưng lại không thể bước ra khỏi đất phong một bước.

Năm Hoảng Ngộ thứ mười bốn, con trai thứ sáu của Thái Tổ được phân tới Võ Xương. Sở Vương phủ nằm dưới dãy Xà Sơn, tựa bắc nhìn nam, cột đỏ ngói màu, rường cột chạm trổ, rộng chừng hai dặm, dài chừng bốn dặm, gần như chiếm một nửa chủ thành.

Chùa chiền, miếu mạo, đạo quan, các nha môn trong phủ đều xây xung quanh Sở Vương phủ.

Quan lại ở Võ Xương, Hán Khẩu, Hán Dương, Giang Hạ về lý thuyết là dưới quyền Sở Vương phủ, nhưng thực chất là vâng mệnh triều đình. Ai cũng biết quan viên tới Võ Xương nhậm chức đều gánh thêm trọng trách giám sát Sở Vương, tuy nhiên điều này cũng không có nghĩa là Sở Vương phải khom lưng cúi gối. trên thực tế, Sở Vương vẫn cứ là "vua" ở phủ Võ Xương, các tộc lớn trong vùng này cơ bản đều con cháu những quan lại từng nhiều đời phò tá Sở Vương.

Phố Đại Triều đối diện với Sở Vương phủ, có thể nhìn thấy tường thành và các tòa nhà lớn của Sở Vương phủ.

Sở Vương phủ có tường thành bằng đá, sơn son thiếp vàng uy nghiêm hùng tráng chẳng khác gì cung điện, dân địa phương chưa từng tới kinh sư, chưa nhìn thấy Tử Cấm Thành cũng đoán chừng nơi ấy chắc cũng giống như Vương phủ mà thôi, bởi thế ngầm gọi Vương phủ là Vương thành.

Phố Đại Triều ở ngay đối diện Sở Vương phủ đấy!

"Đương nhiên là có thể nhìn thấy Vương thành rồi, mai đưa mấy đứa đi Quảng Phụ Truân, có khi còn có thể thấy quân sĩ luyện binh."

Phó tứ lão gia nói xong, thấy cháu trai và con trai đã kích động tới mức nói năng tía lía, vỗ vai hai đứa, dặn dò: "Ở đây là phủ thành, khác với khi ở trong huyện. Đừng có chạy lung tung. Vương thành canh phòng nghiêm ngặt, để vệ binh Vương phủ tóm được cũng không hay ho gì đâu!"

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái tuy còn nhỏ nhưng đã biết kính sợ hoàng quyền, sợ hơn cả sợ thầy giáo và người lớn trong nhà, hơn nữa bị sự náo nhiệt đông đúc ở phủ thành làm cho choáng ngợp nên hai đứa cũng không dám nghịch ngợm, ngoan ngoãn đáp lời, "Hiểu rồi ạ."

thật sự vô cùng ngoan ngoãn.

Bên kia, Phó Vân Chương xuống thuyền xong lên xe ngựa luôn, tựa đầu vào gối ngủ thiếp đi, mặt tái nhợt, có vẻ như còn chưa tỉnh rượu.

Phó Vân anh nghĩ ngợi một lát, không đánh thức y, xin phép Phó tứ lão gia rồi cùng y về phố Cống Viện.

Phó tứ lão gia dặn dò nàng mấy câu, sai Vương thúc, Vương thẩm đi theo nàng, còn mình thì đưa Phó Nguyệt, Phó Quế, Phó Vân Khải và Phó Vân Thái sang phố Đại Triều.

Trong thành sông ngòi chằng chịt, cách một đoạn đường lại gặp một khúc sông, bến đò, thềm đá, nhân dân trong thành đa phần sống ven sông, phần hoa tập nập. Người dân chủ yếu đi lại bằng thuyền, đi đường sông không chỉ nhanh hơn đường núi, còn tiết kiệm chi phí.

Tuy vậy, nếu đi thuyền sẽ không tránh khỏi việc phải lên bờ đổi xe đổi kiệu, như thế quá vất vả, Phó Vân anh thấy Phó Vân Chương đã rã rời, mất tâm quàng nên không muốn gọi y dậy, dứt khoát sai Liên Xác đi vòng đường xa tới phố Cống Viện.

Phố xá bên trong thành được xây dựng thẳng thớm rộng rãi, lát gạch vuông màu xanh. Để thuận lợi cho việc thoát nước, đường xây cao ở giữa, hai bên có lan can bằng đá, người đi bộ không được đi ở giữa đường, chỉ có thể đi nép vào hai bên lề đường, nhường đường cho xe ngựa và kiệu.

Móng ngựa đập trên mặt đường lộ cộc, thi thoảng vang lên tiếng kéo kẹt của bánh xe nghiêng lên mặt đường.

Hai bên đường cửa hàng cửa hiệu san sát, thương nhân người nam kẻ bắc đều tề tựu về đây, hàng hóa từ khắp trời năm biển bắc cũng cuồn cuộn theo những con thuyền đổ về nơi này, thông qua trao đổi buôn bán giữa các thương nhân để tảo đi những nơi khác trong cả nước.

Đủ thứ đồ, son phấn Hàng Châu, tạp hóa Tứ Xuyên, mứt hoa quả đủ vị Phúc Quảng, các loại hàng hóa quý hiếm từ Tây Dương, đặc sản Nam - Bắc Trục Lệ, cái gì cũng có, rục rĩ muôn màu.

Vương thúc thường ra ngoài làm ăn với Phó tứ lão gia nên từ bên ngoài mời xe tì mĩ giới thiệu về phủ Võ Xương cho Phó Vân anh.

Nghề đóng thuyền, luyện kim, đúc đồng và làm đồ sứ ở đây phát triển. Những người làm đồ sứ chủ yếu tập trung ở ven hồ Lương Tử và hồ Phủ Đầu, nổi tiếng nhất với sản phẩm sứ men xanh, nước men trong sáng, ôn nhuận như ngọc, nổi tiếng xa gần, thậm chí còn được

bán đi tận Tây Dương. Các cửa hàng trong thành chủ yếu bán hàng hóa từ nơi khác chuyển đến, từ bắc chí nam đều có cả. Xưởng ép dầu, phường nhuộm, hầm ủ rượu ở phía tây thành, các điểm tập trung mua bán trâu, lợn, dê, ngựa, gà vịt không sạch sẽ nên đã bị dời hết ra ngoài thành.

Chủ thành được xây dựng trên một vùng sông nước, những hồ nước lớn nhỏ như những viên ngọc được khám chi chít lên toàn bộ thành, điểm tuyết bằng những bóng núi xanh, chia chủ thành thành những thị trấn nho nhỏ. trên núi, cây mọc san sát, chủ yếu là thông, xen kẽ là đủ loại mai, trúc, ngô đồng, bách, đào, mận.

Khi ánh mặt trời tháng ba trải khắp là lúc hoa đào trên núi nở rộ, cánh đào rơi xuống hồ nước trong xanh, tạo thành khung cảnh lộng lẫy. Tới hè, trong núi mát mẻ, tùng bách rợp bóng, nước suối ngọt lành mát lạnh, những gia đình quan lại giàu có có biệt viện trên núi thường tới đó nghỉ mát.

Phó Vân anh vén một góc màn xe, nhìn ra bên ngoài, cảnh dân cư phía đông đúc giàu có này không khỏi khiến nàng nhớ tới kinh sư ở phía bắc.

Trước cửa hàng ồn ào náo nhiệt, có người nói giọng Bắc Kinh, giọng Tô Bạch, có người lại nói tiếng địa phương Phúc Kiến, Lưỡng Quảng.

Đương nhiên, nghe thấy nhiều nhất vẫn là giọng phủ Võ Xương và các loại tiếng địa phương Hồ Quảng.

Vân anh có thể nói giọng Hồ Quảng và giọng miền Bắc, giọng Tô Bạch nàng cũng có thể vừa nghe vừa đoán nhưng tiếng địa phương Phúc Kiến và Lưỡng Quảng nàng có nghe cũng không hiểu gì.

Tuy vậy ngôn ngữ không phải là rào cản ở đây, tiểu thương có thể dùng tiếng địa phương thao thao bất tuyệt, trao đổi hàng hóa với nhau một cách thuận lợi vì đã có người trung gian phiên dịch.

Phương Tuế và Chu Viêm bên ngoài đang mãi mê nhìn ngắm xung quanh, nhìn thế nào cũng chưa đủ, cái này cũng lạ, cái kia cũng chưa thấy bao giờ, đến kiểu tóc và quần áo của những người phụ nữ ở phủ Võ Xương cũng khác biệt, họ nào đã bắt gặp lần nào.

Tới phố Cống Viện, Liên Xác xuống xe gõ cửa.

Người gác cổng mở cửa, tươi cười chào đón, "Đồ ăn đã chuẩn bị xong, quan nhân chắc mệt mỏi rồi." Người nọ trước đây từng gặp Phó Dung, nay thấy Phó Vân anh cũng theo tiêu chuẩn đó, cung kính hành lễ với nàng, "Ngũ tiểu thư."

"Đưa nhị ca về phòng nghỉ ngơi trước đã."

Phó Vân anh hơi cau mày. Rốt cuộc tối qua Phó Vân Chương đã uống bao nhiêu rượu? Đến đi cũng không đi nổi, phải có Liên Xác đỡ.

Người khác cổng vội nói: "Trong phòng có chuẩn bị nước tắm rồi ạ."

Loạn lên một hồi, cuối cùng ai cũng về phòng nấy.

Phó Vân anh rửa mặt, thay một bộ đồ mới ngồi đọc sách bên cửa sổ.

Bỗng có tiếng cười nói vang lên từ phía tường viện đằng sau, đến chim chóc trong bụi cây cũng giật mình đập cánh bay bên, làm hoa lá rụng lả tả.

Phương Tuế ra ngoài hỏi thăm một chút rồi nhanh chóng quay lại: "Mấy vị tướng công đang trọ ở đây nghe nói nhị thiếu gia tới nên cùng nhau sang thăm."

Phó Vân Chương không thiếu tiền, lý do y cho những người này thuê phòng thực ra là để giúp đỡ bạn học trong trường, do vậy tiền thuê nhà rất thấp lại còn có người hầu kẻ hạ giúp đỡ bọn họ chuyện bếp núc giặt giũ. Mấy người kia rất cảm kích sự giúp đỡ của y nên mỗi lần y tới đây, họ lại lập tức tới chào hỏi.

Quen biết càng lâu, Phó Vân anh càng hiểu rõ về Phó Vân Chương, bề ngoài thì có vẻ như y không thêm để ý mấy chuyện xã giao nhưng thực ra những chuyện lung lạc nhân tâm như thế này đối với y đã trở thành thói quen, không cần để ý cũng làm được.

Khổng tú tài toàn tâm toàn ý với y, những người ở đây cũng thế, y không ở phủ Võ Xương nhưng chỉ cần ở phủ Võ Xương có động tĩnh gì, những người này sẽ chủ động để ý giúp y.

Thảo nào y chỉ là một cử nhân nhưng lại có thể dễ dàng đưa văn thơ của mình tới trên bàn của Đề đốc Học chính Diêu Văn Đạt.

Phó Vân anh thất thần một lát, nha hoàn bưng một hộp đựng đồ ăn vào phòng, tiếng bước chân nhẹ nhàng khiến nàng bưng tỉnh, "Ngũ tiểu thư, thiếu gia bảo tiểu thư dùng bữa trước, ăn xong thiếu gia đưa tiểu thư đi Trường Xuân Quan."

Trường Xuân Quan?

Nàng ngẩn ra rồi bật cười.

Y muốn đưa nàng đi đoán mệnh hay là trừ tà đây?

Nàng bảo Phương Thuế chuẩn bị giày và dù lụa. Ăn xong, nàng thay một bộ váy áo khác. Tuy trên núi sẽ râm mát hơn nhưng ngày nóng như thế này leo lên núi vẫn sẽ toát mồ hôi, cần chọn một bộ quần áo thoáng mát một chút.

Phó Vân Chương tiến mấy vị tướng công ra về rồi mới sang gặp nàng. Mặt y tuy vẫn hơi nhợt nhạt nhưng tinh thần đã khá hơn nhiều, gương mặt thanh tuấn mang nụ cười ôn hòa, trên người mặc một đạo bào màu nguyệt bạch thêu hoa văn chìm, eo đeo thắt lưng, tóc buộc nhỏ khăn, trong tay cầm một cây quạt xếp.

"đã thoa thuốc mỡ chưa?"

Y thấy Phó Vân anh ăn mặc chỉnh tề, đầu đội mũ sa (mũ có che mặt), chân đi giày nhẹ thì gật đầu, quay qua hỏi Vương thắm.

Wương thắm đáp, "Thoa rồi ạ."

trên núi âm u, nhiều muỗi, ngay cả ban ngày cũng nhiều muỗi, đi lên núi mà không thoa thuốc mỡ phòng côn trùng thì chắc chắn bị đốt cho mẩn ngứa đầy người.

"Cầm đi này, trên núi nhiều côn trùng."

Phó Vân Chương lấy từ trong tay áo rộng ra một cây quạt xếp nan trúc đưa cho Phó Vân anh.

"Cảm ơn nhị ca."

Phó Vân anh mở quạt xếp ra xem, trên mặt quạt trống không.

"Thích cái gì thì tự vẽ cái đó vào, đề mấy chữ cũng được."

Phó Vân Chương phe phẩy chiếc quạt, cười nói.

Phó Vân anh gật đầu, ánh mắt hướng về chiếc quạt trên tay y, trên quạt vẽ mấy cây trúc, thẳng tắp tinh tế nhưng đường nét lại quá nhu hòa. Nàng hỏi: "Nhị ca, huynh vẽ à?"

Phó Vân Chương nhướn mày, mở quạt ra nhìn một lát rồi thờ dài, "Chẳng có việc gì nên vẽ cho vui thôi."

Triệu sư gia thường nói Phó Vân Chương vẽ tranh không tốt, chữ y viết cũng không đẹp lắm. Nhưng nếu y viết một cách nghiêm túc cẩn thận thì vẫn có thể viết đẹp... Y không phải là người lười nhác, nếu chịu khó kiên trì luyện tập thì cũng chưa chắc không thể trở thành một người viết chữ đẹp.

Vậy tại sao y lại dừng bước?

Phó Vân anh không nỡ làm Phó Vân Chương buồn nên khẽ cười nói: "một cây quạt cũng chưa đủ cho muội vẽ đâu."

"Biết vò vĩnh nhị ca rồi đấy hả?" Phó Vân Chương phấn chấn lại tinh thần, nhướn mày mỉm cười, lấy chiếc quạt trong tay gõ nhẹ lên đầu nàng, "Đợi muội vẽ đẹp thì nói sau nhé."

Phó Vân anh cười, lúm đồng tiền bên má lại hiện lên trong thoáng chốc.

Hai anh em không đi xe ngựa, mỗi người cưỡi một con lừa, dẫn người hầu kẻ hạ nha hoàn bà tử đi bộ theo sau, rời khỏi phố Cố Nguyệt Viện, đi về hướng Xà Sơn.

Phủ Võ Xương có một ngôi tháp nổi tiếng là Hoàng Hạc Lâu, Hoàng Hạc Lâu cất trên đỉnh Hoàng Hạc. Nghe nói nơi đây từ có một ngôi tửu lâu, thường có tiên nhân đến thổi sáo, những áng mây trắng lững lờ bay lại, bỗng một ngày con hạc vẽ trên tường tửu lâu hóa thành tiên hạc, tiên nhân nhẹ nhàng cưỡi lên tiên hạc ngao du sơn thủy. Người đời sau tưởng nhớ tiên nhân mà dựng lên một tháp cao gọi là Hoàng Hạc Lâu.

Câu chuyện về tiên nhân nọ chỉ là hư cấu, Hoàng Hạc Lâu ban đầu được xây dựng với mục đích quân sự, để quan sát quân tình từ xa, sau này quan lại, quý nhân lui tới nhiều, người làm ăn, lữ khách phương xa tới thường mở tiệc tiễn bạn bè tại đây, nơi này dần trở thành danh lam thắng cảnh.

Trường Xuân Quan cách Hoàng Hạc Lâu không xa, Trường Xuân Quan ở lưng chừng núi còn Hoàng Hạc Lâu ở trên đỉnh núi.

Con lừa dừng lại trước Trường Xuân Quan, đạo sĩ trong quan hẳn đã biết Phó Vân Chương từ trước, sau khi nói chuyện vài câu liền đưa bọn họ vào trong.

Đạo quan ở thế tựa lưng vào núi, toàn bộ xây bằng gạch mộc, chia làm ba phần.

Ở giữa có năm tòa nhà, Linh Quan Điện, Nhị Thần Điện, Thái Thanh Điện, Cổ Thần Đền, Cổ Tiên Nông Đền, nối giữa hai đền là Địa Bộ Thiên Cơ và Hội Tiên Cầu.

Phía bên phải là Thập Phương Đường, Kinh Đường, Đại Khách Đường, Công Đức Từ, Đại Sĩ Các và Tàng Kinh Các.

Phía bên trái là Trai Đường, Liêu Đường, Khâu Tổ Điện, Phương Trượng Đường, Thế Phổ Đường, Thuần Dương Từ.

Phó Vân Chương nắm tay dẫn Phó Vân anh vào bên trong, thì thoảng quay qua nói chuyện với đạo sĩ, có vẻ đã rất quen thuộc với đường đi lối lại trong đạo quan.

Chẳng lẽ nhị ca từng làm đạo sĩ rồi à?

Phó Vân anh ngẩng đầu nhìn xung quanh, trong viện có mấy chục chiếc cọc gỗ cao thấp khác nhau, mấy cái trùn khăn, có mấy tiểu đạo sĩ mặc vải đang giã trên cọc gỗ luyện quyền.

trên bãi đất trống, chừng hai mươi tiểu đạo sĩ hàng ngũ chỉnh tề đang luyện kiếm, xoạt một tiếng, các đạo sĩ đồng loạt rút kiếm, bóng kiếm loang loáng rất có khí thế.

Họ đi qua một lối nhỏ rất dài, dừng lại trước một sân rộng.

Trong viện trống trải, chỉ có một cây cổ thụ, vỏ cây đen sì, tán cây trĩu lúi, nhìn mãi không ra đây là cây gì.

Phó Vân Chương gõ cửa.

"Vào đi."

Bên trong vang lên một giọng già nua.

Phó Vân Chương cúi đầu, nhìn Phó Vân anh, chậm rãi buông tay nàng ra, đẩy nàng đi vào, "Nhị ca ở đây chờ muội, đạo trưởng bên

trong là người quen của nhị ca, đừng sợ nhé."

Phó Vân anh gật đầu, vâng một tiếng rồi vào một mình bước vào trong.

Màn trúc được vén lên một nửa, ánh nắng chiếu xuyên qua hành lang, rọi vào một lão giả đang ngồi xếp bằng trước đình.

Lão giả đầu đội khăn lưới, người mặc đạo bào bằng vải thô nhưng không tạo cho người ta cảm giác thanh cao lãnh đạm như các đạo sĩ bình thường, ngược lại khuôn mặt với nụ cười hiền từ lại làm cho người ta gợi nhớ đến những vị hòa thượng già trong chùa.

"Đạo trưởng hữu lễ."

Phó Vân anh chậm rãi bước tới bên hành lang, làm một lễ tục gia với lão giả.

Lão giả giơ tay, ý bảo nàng ngồi trên đệm hương bồ đối diện với mình.

Phó Vân anh bước lên thềm đá, ngồi xuống.

"Duỗi tay ra."

Lão giả nói.

Nàng vươn tay.

Lão giả ấn ngón tay trên cổ tay nàng, trầm ngâm một hồi lâu, mỉm cười nói: "không sao, ngươi có thể ra ngoài."

Thế này là xong rồi.

Phó Vân anh ngơ ngác nhưng cũng không hỏi nhiều, đứng dậy đáp lễ rồi từ từ ra khỏi sân.

Mặt trời chói chang, ve ngân từng đợt, gió từ bên ngoài thổi vào, lão giả ngồi ngay ngắn trước đình, chăm chú nhìn theo bước chân thong dong của nàng, khẽ gật đầu.

Phó Vân Chương vẫn ở ngoài viện chờ Phó Vân anh, thấy nàng ra sớm như vậy cũng có vẻ rất kinh ngạc.

"Vân Chương, người vào đây."

Y còn chưa kịp hỏi gì, lão giả đã lên tiếng gọi tên y.

"Qua bên kia hành lang ngồi chờ ta, ta sẽ qua ngay."

Phó Vân Chương chỉ về phía hành lang, nơi ấy râm mát rợp bóng, mát mẻ yên tĩnh,

Phó Vân anh vâng một tiếng, nhìn theo Phó Vân Chương đi vào.

oOo

"Sao rồi ạ?"

Phó Vân Chương bước tới hành lang, vén áo bào ngồi xuống, hỏi.

Lão giả không cười nữa, hừ nhẹ một tiếng, quay mặt đi, không thèm nhìn y, "Ta thấy nàng còn khá hơn người."

Phó Vân Chương mỉm cười, không nói gì.

Lão giả đợi một lúc lâu, thấy y không nói lời nào liền quay mặt lại, nhìn y nói: "Được rồi, không đánh đổ người nữa. Nàng trước kia dường như từng trải qua một lần bệnh nặng tới cứu tử nhất sinh, được cái giờ mạch tượng đã vững vàng, khí huyết dồi dào, chỉ cần chăm sóc cho tốt, tuy không thể chắc chắn sẽ sống lâu trăm tuổi nhưng mấy chục năm thì không thành vấn đề."

"Nàng thật sự đã từng bị bệnh nặng." Phó Vân Chương lẩm bẩm, ánh mắt hơi tối lại như thể đang suy tư điều gì.

"Ta nói nàng khá hơn người, không phải ý đơn giản là như thế." Mắt lão giả sáng lấp lánh, nói, "Đôi mắt của nàng rất trong sáng, không phải loại trong sáng vì chưa trải nghiệm nhiều mà là trong lòng đã sáng tỏ nhưng vẫn trong sáng như cũ, tuy là tảo tuệ nhưng cũng không quá u ám, chỉ là hơi cố chấp thôi, người không cần quá lo lắng, nàng sẽ không giẫm lên vết xe đổ của người. So với người, người ta biết cách buông bỏ hơn nhiều..."

Những sầu lo trong bao ngày qua chợt tan thành mây khói, Phó Vân Chương mỉm cười, "VẬY là tốt rồi."

Gió nhẹ nhàng thổi qua, đưa tới làn hương thanh khiết thấm vào tâm can, đều là mùi hương của các loại hoa cỏ lấy từ trên núi xuống, các đạo sĩ cũng không chăm sóc tỉ mỉ, cứ để tự nhiên như vậy mà dây leo đã bò kín tường viện.

"Người thật sự không nghĩ tới chuyện trở thành môn hạ của ta sao?" Lão giả đột nhiên tiến đến cạnh Phó Vân Chương, đụng vào cánh tay hắn, khuôn mặt hiền hòa đối diện với Phó Vân anh khi nãy đã hoàn toàn biến mất, tưởng như đã trở thành một người khác, mắt lão liên nhìn đầy gian xảo, "Ta có thể dạy người cách kéo dài tuổi thọ."

Phó Vân Chương liếc nhìn lão giả, lắc đầu, đứng dậy chào từ biệt, "Những linh đan diệu dược vô cùng kì diệu của ngài, tiểu tử không có phúc được dùng, xin ngài cứ giữ lại cho Sở Vương đi."

Lão giả bĩu môn, nhìn y đi ra ngoài, lầm bầm vẻ không phục, "Sớm muộn gì cũng có ngày người phải cúi đầu trước ta thôi."

oOo

Gió lùa qua hành lang đưa tới một luồng không khí mát mẻ.

Phó Vân anh tựa vào hành lang, một tay chống cằm, chăm chú nhìn về phía các tiểu đạo sĩ đang luyện kiếm.

Gió thổi lung lay cành bách, rì rào tựa tiếng mưa rơi.

Bỗng có tiếng sột soạt, một thứ âm thanh vừa khẽ khàng tinh tế, vừa thông thả mềm dẻo đập vào tai nàng.

Nàng sợ hãi đột ngột đứng dậy.

âm thanh này rất quen.

đã bao lần giữa đêm khuya thanh vắng nàng đã giật mình tỉnh dậy trong thứ âm thanh này.

Đó là tiếng lên dây cung, dây cung đã kéo căng.

Lời tác giả:

Cấu trúc bên trong Trường Xuân Quan tham khảo tài liệu thực tế.

Phủ Võ Xương là có thật nhưng câu chuyện này là hư cấu, trong đó sẽ có thêm nội dung hư cấu, khoa trương, có thể không giống với hiện thực.

Chương 36: Tượng đất

Phó Vân anh bật dậy làm Liên Xác và Phương Tuế giật mình.

Hai người này đang ngồi trên bậc thang xem các tiểu đạo sĩ giẫm lên cọc gỗ luyện quyền, đang xem mê mẩn bỗng thấy mặt nàng biến sắc thì xúm lại, lo lắng: "Tiểu thư?"

"Nãy ra nhiều mồ hôi, gió thổi qua lạnh quá."

Phó Vân anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, gượng cười, ngồi xuống.

Phương Tuế và Liên Xác không nghi ngờ gì.

"Bên ngoài nắng nóng mà trên núi lại lạnh thế."

Nhìn thấy người trong đạo quan đi về sau Trai Đường nghỉ ngơi, Phương Tuế mới nhớ ra Vương thẩm vẫn đang cầm mấy thứ đồ mang đi từ nhà, định ra lấy cho nàng chiếc áo choàng.

Phó Vân anh ngăn Phương Tuế lại, "không cần đâu, chúng ta đi ngay ấy mà."

không biết là ai đang ẩn náu ở Trường Xuân Quan, dù thế nào đi nữa thì nơi này cũng không thể ở lại lâu.

Ở đầu hành lang bên kia, Phó Vân Chương đã đang đi tới, nét lo lắng giữa hai mắt đã biến mất, sự mệt mỏi do say rượu cũng đã tiêu tán, nhẹ nhàng phe phẩy quạt, mỉm cười hỏi: "Cơm chay ở Trường Xuân Quan là đặc sản của phủ Võ Xương, trưa nay ăn ở đây nhé?"

"Nhị ca, muội hơi mệt." Phó Vân anh làm như bị váng đầu, dùng ngón tay day ấn đường, khẽ nói, "Muội muốn về."

Phó Vân Chương lập tức nhíu mày, đưa mặt ra hiệu cho Phương Tuế đỡ nàng, "Được, về thôi."

Y đi tìm người quen nói lời từ biệt, người nọ cũng không níu kéo gì, chủ động tiễn họ ra khỏi đạo quan.

Ngoài đạo quan có kiệu phu, mã phu chờ sẵn để đón khách, Phó Vân Chương quyết định trở về bằng xe ngựa. Đưa Phó Vân anh lên xe, thấy mặt nàng đã tái nhợt, y nhíu mày: "Hôm nay nóng quá. Vừa mới xuống thuyền, đáng lẽ không nên đưa muội đi luôn thế này."

Nàng mới lành bệnh được có mấy ngày, lại sinh ra ở phương bắc, có lẽ không quen ngồi thuyền. Vậy mà y lại còn đưa nàng ra ngoài giữa ngày nắng nóng.

Nghe ra sự áy náy từ trong giọng nói của y, Phó Vân anh không biết phải giải thích với y thế nào đành mỉm cười, khẽ khép mi lại.

oOo

Trường Xuân Quan.

Mặt trời chói chang, thời tiết nóng bức, ve kêu ồn ào tới mức khiến người ta khó chịu, tiếng lộc cộc của xe ngựa nghiêng trên con đường đầy đá vụn dần xa.

một người đầu đội mũ giáp, người mặc áo giáp viền vải tím, eo đeo Tú Xuân Đao rảo bước xuyên qua đình viện chìm trong ánh mặt trời nóng cháy, đi vào hành lang che màn trúc, dừng lại trước Tàng Kinh Các, ôm quyền nói: "Đại nhân, đã điều tra được thân phận người mà Trương tiên sinh vừa gặp."

Cửa phòng đang khép hờ, không thấy được bên trong, ánh sáng chiếu qua màn trúc tạo thành một cái bóng trong phòng, từ góc quan sát của người vừa nói, chỉ có thể nhìn thấy một đôi giày và một góc áo bào xanh thẫm.

Người đội mũ giáp không dám ngẩng đầu, nói tiếp: "Người nọ là một vị cử nhân ở huyện Hoàng Châu, họ Phó, trước kia từng ở nhờ mấy năm trong đạo quan, tiểu nương tử đi cùng là em họ hắn. Phó tướng công nhờ Trương tiên sinh bắt mạch cho tiểu nương tử kia, sau đó hai người nói chuyện mấy câu, không dùng cơm chay, vội vàng ra về."

Trong phòng truyền ra một tiếng nói khác: "Đại nhân, có cần giữ người họ Phó kia lại không?"

Lát sau, một giọng nói trầm thấp vang lên: "không cần, để bọn họ đi."

Người bên ngoài thưa vâng, chờ đợi một lúc, thấy chỉ huy sứ không ra lệnh gì khác liền khom người lui ra.

một tia sáng chiếu vào trong phòng, một người đàn ông đang ngồi trước bàn vuông lau thanh đao, ánh sáng trắng hắt ra từ lưỡi đao chiếu lên mặt chàng khiến ngũ quan tuấn lãng mơ hồ hiện ra.

"Có khi cái người họ Phó kia đã phát hiện ra cái gì rồi, không biết có thể làm hỏng chuyện của chúng ta hay không?"

một người trẻ tuổi tóc quăn nho khăn, thân khoác áo bào màu hoa lau ngồi trên ghế bành cạnh cửa sổ cách đó không xa khẽ cau mày.

Trầm ngâm một hồi, hắn đứng dậy: "Đại nhân, thuộc hạ vẫn cảm thấy không ổn, hay là giờ thuộc hạ đích thân dẫn người đi chặn người họ Phó kia lại."

Người này tên là Kiêu Hằng Sơn, là người được Cẩm Y Vệ xếp vào làm một tiểu lại ở Sở Vương phủ, mới ở phủ Võ Xương chưa tới hai năm. Hắn vốn chán chường tưởng rằng mình sẽ phải ở lại Sở Vương phủ như thế cả đời, không ngờ lại gặp may, Cẩm Y Vệ chỉ huy sứ mới nhậm chức nay lại bí mật xuống phía nam trắc nã dư nghiệt của vụ án Định Quốc Công năm nào. Giờ điều tra tới phủ Võ Xương, người hiểu rõ phủ Võ Xương như hắn đương nhiên trở

thành trợ thủ, đây là cơ hội ngàn năm có một, nếu phen này được Hoắc đại nhân đánh gia cao, có khi hẳn sẽ được gọi trở lại kinh sư.

Phủ Võ Xương cũng tốt nhưng nói cho cùng, muốn thăng quan tiến chức, nào có đâu bằng dưới chân thiên tử.

hắn khó kìm được sự kích động, chỉ muốn tìm một cơ hội gây ấn tượng cho Hoắc đại nhân, vậy mà mấy ngày này chỉ có thể ở Trường Xuân Quan ôm cây đợi thỏ, tuy rằng hằng ngày đều có thể gặp Hoắc đại nhân nhưng mà chỉ nói mấy câu như vậy làm sao thể hiện được bản lĩnh của hắn. hắn cần phải thể hiện mình thật tốt mới có thể khiến Hoắc đại nhân nhìn bằng con mắt khác.

Người đàn ông cười nhạt, đứng dậy, lạnh lùng nói: "Vậy lập tức động thủ." nói rồi sải bước ra ngoài.

Trong viện chợt vang lên tiếng bước chân dồn dập, sau màn trúc bỗng xuất hiện mấy chục người mặc giáp cầm Tú Xuân Dao.

Những người này đã mai phục ở đây nhiều ngày, dường như đã hợp thành một vớ chiếc bóng hắt lại từ màn trúc khiến Kiều Hằng Sơn suýt nữa đã quên mất sự tồn tại của bọn họ, vậy mà phản xạ của bọn họ vẫn nhanh nhạy như thế, bỗng đồng loạt chạy ra ngoài hành lang, theo Hoắc Minh Cẩm đi về phía Thái Thanh Điện.

Kiều Hằng Sơn ngăn người, khẽ mím môi đi theo.

hắn có thể lung lạc từ trường sử, điển bảo đến các hộ vệ ở phủ Võ Xương này, chỉ mình vị Cẩm Y Vệ chỉ huy sứ này là khiến cho hắn không biết đường nào mà lần.

Có lẽ vị chỉ huy sứ này mới nhậm chức chưa lâu, cũng nóng lòng lập công như hắn, không có hứng thú nghe những lời a dua nịnh hót của hắn chẳng?

hắn thầm nghĩ như thế.

oOo

Trương đạo trưởng bị tiếng mũi tên lao ra khỏi cung làm cho hoảng sợ.

không một tiếng kêu cứu, cũng không có tiếng thét sợ hãi, chỉ có tiếng mũi tên cắt qua không khí mang theo cái lạnh thấu xương gần trong gang tấc.

"Có chuyện gì thế không biết?"

Ông ta vừa mới tiễn Phó Vân Chương, định trở về phòng làm một giấc, cái thời tiết nóng bức này chỉ thích hợp cho một giấc ngủ trưa mát mẻ, Trường Xuân Quan là địa bàn của Sở Vương, ông ta còn là người được bệ hạ ban danh hào Tiên sinh, ai dám bắn tên trong quan?

"Người đâu hết rồi?"

Trương đạo trưởng còn chưa kịp sửa soạn lại áo quần cho chỉnh tề, một tay ôm đầu giữ chiếc khăn lưới sắp tuột, một tay giữ đai lưng, lao ra khỏi phòng, quan sát xung quanh.

Trong viện không một bóng người.

Ông ta thềm nghĩ phen này không hay rồi, trèo lên lan can bằng đá bám lên tường viện, nhìn sang sân bên cạnh.

Những gì nhìn thấy khiến ông ta sợ hết hồn, ông ta thấy một đám binh lính cường tráng người mặc áo giáp theo sau một người đàn ông cao lớn xông vào đại điện, còn chưa kịp nhìn kĩ đã thảng thốt hô lên một tiếng, ba mũi tên bay tới nhanh như chớp, mũi tên bay sát sườn mặt bên trái của ông ta. Giữa ngày nóng bức, gió từ mũi tên bay tới sao lại lạnh đến thế.

Ông ta a một tiếng, ngã ngửa vào bụi hoa phía sau, người dính đầy bùn đất.

Mấy tiểu đạo sĩ chạy lại, đỡ ông ta dậy, vội vàng giúp ông ta phủ bụi trên đạo bào, "Giám viện, là người của Cẩm Y Vệ, bọn họ nói có một phạm nhân đang ẩn nấp trong số khách khứa trong quan nên mang binh đi tróc nã. Phương trượng nói việc này không nên kinh động đến ngài, mọi chuyện đều có ngài ấy ra mặt xử lý rồi."

Thế là đi tong một cái đạo bào mới tinh, Trương đạo trưởng giũ vạt áo, vỗ khăn lưới, làm văng ra một đồng đất đen, trong lòng thầm than xui xẻo, trên mặt lại cố không biểu hiện cảm xúc gì, xoa tay, bình tĩnh cất lời: "đã là Cẩm Y Vệ tới phá án, các người không được ngăn trở."

Dứt lời, ông ta xoay người về viện.

Đám tiểu đạo sĩ nhìn nhau: Ngài đã ngã thế rồi, còn ra vẻ đạo mạo cái gì nữa?

Đương nhiên, làm gì có ai dám làm giám viện bực mình, họ lại nhìn nhau, gượng cười rồi tản đi.

oOo

Trở lại phố Công Viện, Phó Vân Chương sai người đi mời thầy thuốc.

Thầy thuốc nhanh chóng tới nơi, bắt mạch cho Phó Vân anh, hỏi mấy câu đơn giản rồi kết luận nàng đại khái là bị cảm nắng, không kê đơn thuốc, chỉ nói nàng nên ăn nhiều rau quả tươi, đồ ăn thanh đạm là được.

Phó Vân Chương khi ấy mới yên tâm, chờ trời tắt nắng, nhiệt độ bên ngoài giảm xuống mới đưa Phó Vân anh sang nhà Phó tứ lão gia ở phố Đại Triều.

Phó tứ lão gia đã đưa Phó Vân Khải và Phó Vân Thái ra ngoài chơi, vẫn chưa về nhà.

Phó Nguyệt và Phó Quế mới đi phố Hoa Lâu về, đó là nơi chuyên bán son phấn trang sức. Vừa nhìn thấy Phó Vân anh, hai chị em đã giữ rịt lấy nàng, chia cho nàng mấy thứ son phấn vừa mua được.

"Muội xem, cái này gọi là xà phòng thơm, là đồ quý hiếm đấy, mỗi viên tận mấy tiền."

Phó Quế mở chiếc hộp sứ Thanh Hoa, lấy ra một viên xà phòng hình cầu màu đen, nói với Phó Vân anh.

"Cái này có thể dùng để rửa mặt, tắm, còn có thể dùng để gội đầu."

Phó Nguyệt đứng bên cạnh tiếp lời, "Chương quây nói là hàng từ phủ Hàng Châu chuyển về, các tiểu nương tử ở Nam Trục Lệ toàn dùng cái này."

"Tứ thúc nói, mấy chị em mỗi người một viên."

Phó Quế nhét hộp sứ vào tay Phó Vân anh.

Phó Vân anh cầm hộp sứ, đưa cho Phương Tuế bên cạnh rồi bước vào phòng, ngồi xuống, bưng chén trà trên bàn lên, uống một hơi hết nửa ly trà.

Phó Nguyệt và Phó Quế vừa tới phủ Võ Xương, đi dạo được một hồi xong thì vô cùng hưng phấn nên không phát hiện điểm khác biệt của nàng. Tay cầm tay kéo nhau vào phòng, thao thao bất tuyệt kể cho nàng nghe chuyện đi chơi hôm nay, gọi nha hoàn mang những đồ chơi mới mua được lấy ra giới thiệu cho nàng từng cái một, bảo nàng đoán xem từng thứ dùng để làm gì.

Nàng cố giữ bình tĩnh, kiên nhẫn chơi đùa với hai cô chị một lúc.

Dù lần nào nàng cũng đoán đúng những đồ vật họ mua dùng để làm gì, Phó Nguyệt và Phó Quế vẫn hào hứng, tiếp tục bắt nàng đoán giá.

Cái người âm thầm mai phục ở chỗ tối kia đã làm cảm xúc trong lòng nàng bị xáo trộn, nàng hơi hoảng loạn, vốn định trở về phòng nghỉ ngơi nhưng ngồi nghe hai cô chị này ríu rít nói cười cũng đã khiến nàng bình tĩnh lại, cái cảm giác bị đè nén đến không thở nổi cũng đã dần biến mất.

"Cho muội cái này này."

một tượng đất đen sì xuất hiện trước mặt nàng, Phó Quế che miệng cười ra tiếng, "Tỷ thấy nó giống muội lắm!"

Phó Vân anh cầm tượng đất lên nhìn kỹ, tượng đất khá thô sơ, trên đầu tượng có hai búi tóc nhỏ nên nàng mới nhận ra đây là tượng bé gái. trên mặt tượng được khắc đầy đủ ngũ quan, đôi lông mày tinh tế, đôi mắt cong cong, khóe miệng nhếch lên, à, hóa ra là đang mỉm cười.

"Muội xem có phải là rất giống không?" Phó Quế nghiêng đầu, nâng tay nàng lên để tượng đất tới bên mặt nàng cho dễ so sánh, "Tỷ bảo giống, Nguyệt tỷ nhi bảo không giống."

Phó Nguyệt lẩm bẩm, "anh tỷ nhi trắng hơn tượng đất, đẹp hơn tượng đất."

Phó Quế liếc Phó Nguyệt một cái, "Có tượng đất nào trắng bao giờ đâu?"

Hai chị em lại tranh cãi.

Phó Vân anh hạ tay xuống, cúi đầu nhìn tượng đất trong tay, khóe miệng cũng nhếch lên giống như tượng đất.

Tiếng tranh cãi im bặt.

Phó Quế chăm chú nhìn nàng một lúc, kinh ngạc.

Lúc này, ngoài viện có tiếng bước chân chạy tới, tiếng đập cửa thành thành vang lên ngoài cửa lớn.

Người gác cổng chạy ra mở cửa, nói mấy câu với người bên ngoài, run rẩy một hồi rồi xoay người chạy như bay vào chính đường, quỳ rạp xuống dưới chân Phó Nguyệt, "Đại tỷ nhi, quan nhân xảy ra chuyện rồi!"

Chương 37: Oan uổng

Quản sự cũng nghe thấy chuyện rối loạn ngoài cửa.

Ông ta vội vàng chạy tới tiền viện, hỏi han người báo tin về chuyện đã xảy ra, rồi đi vào chính đường, đá nhẹ người gác cổng đang quỳ rạp dưới đất một cái, trầm giọng mắng: "Đừng có dọa đại tỳ nhi."

Ông ta ra hiệu cho người khác kéo người gác cổng đã sợ mất mật ra ngoài, rồi trình bày cụ thể tình hình cho mấy chị em.

Phó tứ lão gia và hai anh em Phó Vân Khải Phó Vân Thái gặp phải mấy tên nhà giàu vô công rồi nghề trên đường, hai bên có xích mích, đối phương hình như cũng có chút địa vị nên đã bắt Phó tứ lão gia lại rồi.

"Thực ra cũng không có chuyện gì lớn, tốn thêm ít tiền thôi, chỉ là xích mích nhỏ." Quản sự đưa mắt ra hiệu cho bà tử bên cạnh, "Trời sắp tối rồi, các tiểu thư về phòng trước đi, chút nữa quan nhân sẽ trở về ngay ấy mà."

Phó Nguyệt chưa từng trải, nghe người hầu kẻ hạ nói Phó tứ lão gia bị bắt đi, mắt đã đỏ hoe. Bà tử đi tới đỡ nàng, nàng theo bản năng giữ chặt lấy tay Phó Quế, "Quế tỳ nhi, phải làm gì bây giờ?"

"không sao, chưởng quầy ngoài cửa hàng nhất định sẽ tìm được người quen giúp đỡ." Phó Quế cũng sợ hãi nhưng nàng bình tĩnh hơn Phó Nguyệt, nhíu mày hỏi quản sự, "Có cần phái người về huyện Hoàng Châu báo tin không?"

Phó Vân anh nhìn ra ngoài cửa, trời đã tối, nàng nói: "Cửa thành sắp khóa tới nơi rồi, không biết có kịp không. Cứ phải người báo cho nhị ca trước đã."

Quản sự tự đập vào đầu mình một cái, "Thế mà lại quên mất cái này! Mau đi phố Cống Viện tìm nhị thiếu gia!"

Tôi tớ trong nhà vâng vâng dạ dạ, vội thắp đèn đi ra ngoài.

Phó Vân anh gọi bọn họ lại, dặn dò: "Đầu tiên ra hiệu thuốc mua mấy thang thuốc, nếu quá giờ giới nghiêm thì nói với lính tuần tra là trong nhà có người bị cảm nắng."

nói xong, nàng quay lại bảo nha hoàn Phương Tuế về phòng lấy đơn thuốc đưa cho mấy người họ.

Giờ giới nghiêm, dân chúng không thể tự do đi lại bên ngoài, nếu để vệ binh bắt được thì nhất định sẽ bị tống vào đại lao, chỉ có bị bệnh đột suất, cần phải ra hiệu thuốc bốc thuốc là trường hợp ngoại lệ.

Kẻ hầu người hạ thừa vâng, nhận đơn thuốc, sải bước ra ngoài.

Phó Nguyệt hoảng loạn, nha hoàn khuyên nàng về phòng rửa mặt nghỉ ngơi, nàng lắc đầu, nắm chặt tay Phó Quế.

Bắt đầu lên đèn, trước mái hiên cũng treo mấy chiếc đèn lồng lớn.

Phó tứ lão gia vẫn chưa về, kẻ hầu người hạ không dám về phòng ngủ, túc trực ngoài hành lang chờ tin tức.

Bóng người đi đi lại lại trong tiếng gió đêm.

Ngoài cửa sổ đom đóm bay bay, ánh sáng vàng nhạt lúc có lúc không. Cái nóng ban ngày dần dần tan đi, ban đêm trời lạnh dần.

Tiếng nói chuyện khe khẽ đầy lo lắng của đám tôi tớ vọng vào phòng, Phó Nguyệt càng thêm sợ hãi.

Phó Quế bực bội liếc Phó Nguyệt mấy lần, nhưng cũng không nổi mắng nàng, đành phải an ủi: "Nhị thiếu gia quen biết rộng, lúc ở trong huyện, đến tri huyện lão gia cũng nghe nhị thiếu gia. Khi còn đi học ở phủ Võ Xương, nhị thiếu gia chắc chắn cũng kết giao với nhiều người, tỷ đừng lo lắng."

Phó Vân anh nhớ ra Phó Nguyệt và Phó Quế cũng chưa ăn tối, bảo Phương Tuế lấy mấy bát chè bột củ sen mang tới chính đường, "Nguyệt tỷ nhi, tỷ ăn một ít đi đã. Tứ thúc mấy năm nay đi làm ăn từ nam chí bắc, cái gì mà chẳng đã trải qua rồi? Trước kia thuyền nhà chúng ta xuống phía nam buôn bán, tứ thúc với mấy người Vương thúc còn từng đánh nhau với bọn giặc cướp trên sông còn gì."

Nếu như trên núi có sơn tặc thì đường sông cũng có giang tặc tới cướp phá, bọn chúng hành tung khó lường, chuyên tìm những thuyền buôn đi lại trên sông để "hành sự", cướp của giết người, thủ đoạn tàn nhẫn. Phó tứ lão gia ra ngoài làm ăn, đương nhiên từng gặp phải đủ hạng người. Ông thường huênh hoang chuyện mình đã thoát khỏi quỷ kế của giang tặc, bảo vệ được hàng hóa trên thuyền như thế nào. Trên thực tế, ông đã từng giúp đỡ quan phủ bắt được một đám giang tặc.

Bình thường, nơi Phó tứ lão gia khoe khoang sự tích anh hùng của mình là trên bàn ăn của Phó gia ở chính viện. Mỗi lần ông đi đâu về là lại một lần ông kể cho các con các cháu trong nhà những chuyện đáng nhớ trên đường đi, người trong nhà cũng nửa tin nửa ngờ nhưng chẳng ai nghĩ đến chuyện tìm mấy kẻ tội tởm để hỏi xem là thật hay giả, cứ coi như là đang nghe một câu chuyện kể là được rồi.

Phó Nguyệt nhớ tới những chuyện cha mình từ kể, chuyện nào cũng có kết thúc vui, trong lòng cũng thư thái phần nào, cha nàng đến giang tặc còn không sợ, xích mích nhỏ thì có vấn đề gì đâu.

Chờ tới khi nàng lấy lại bình tĩnh, mấy chị em mỗi người ăn một bát chè bột củ sen.

Phó Vân anh yêu cầu bà tử đứng đầu quản lý, giám sát kẻ hầu người hạ trong nhà thật chặt chẽ để phòng có người nhân cơ hội này mà sinh sự. Trong nhà giờ chỉ có ba tiểu nương tử, Phó Nguyệt lớn tuổi nhất thì hoang mang lo sợ, chắc chắn không thể làm người dưới kính sợ.

Bà tử cung kính thưa vâng.

Nửa canh giờ sau, ngoài cửa lại có tiếng đập cửa thành thành.

Quản sự ra mở cửa, cánh cửa kêu kéo kẹt, cơn gió đêm thổi tới mang theo một giọng nói quen thuộc.

"Nhị ca tới rồi."

Phó Vân anh vỗ nhẹ vào tay Phó Nguyệt.

Phó Nguyệt lập tức đứng dậy, chạy vội ra gần ngưỡng cửa, tay siết chặt khăn lụa.

Vài bóng đèn lồng lay động đang tiến về hướng này, Phó Văn Chương dẫn một đám tôi tớ Phó gia đi vào chính đường. Dưới ánh trăng, sắc mặt y hơi tái, đôi mắt thâm quầng quét qua một lượt mấy đứa em, nhẹ nhàng nói: "không sao, sáng mai tứ thúc có thể quay về rồi, các muội đừng thức khuya, nghỉ ngơi trước đi đã."

Phó Nguyệt thấy y tới, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, hướng ánh mắt trông mong về phía y, nghe y nói thế nàng cũng gật đầu. Vừa nãy nha hoàn bà tử khuyên nàng trở về phòng, nàng nhất định không nghe, lúc này y vừa mới lên tiếng, nàng đã lập tức bảo nha hoàn chuẩn bị trở về. Nhị ca của đại phòng nói không sao, thế thì chắc chắn là sẽ không sao.

Nàng nghe lời y còn hơn nghe lời Lư thị.

Phó Quế trợn mắt, kéo nhẹ tay Phó Nguyệt, nói lời cảm tạ với Phó Vân Chương: "Nhị ca ca, đã trở thế này rồi, đúng là đã làm nhị ca ca lo lắng."

Phó Vân Chương khẽ gật đầu, đưa mắt ra hiệu cho quản sự ra ngoài với y, hai người đứng dưới hành lang khe khẽ bàn bạc.

Bà tử đưa Phó Nguyệt và Phó Quế về phòng. Phó Vân Chương vừa xuất hiện, đám người hầu kẻ hạ vừa rồi còn lo lắng đến độ tay chân ngoắc vào nhau giờ đã lấy lại trật tự, nói năng làm việc cũng lưu loát hẳn.

Phó Vân anh nhìn theo bóng Phó Nguyệt và Phó Quế đang trở về phòng, tiếp tục ngồi ở chính đường dùng trà.

Uống mấy ngụm, nàng đã lại nghe thấy tiếng Phó Vân Chương, "Sao không trở về phòng?"

"Tứ thúc đắc tội với ai?" Phó Vân anh ngẩng đầu hỏi y.

Phó Vân Chương cúi xuống nhìn nàng.

Nàng ngồi trên ghế bành, ngược mắt nhìn thẳng vào mắt y. Ánh đèn dầu lặc mờ mờ chiếu lên khuôn mặt non nớt của nàng. Nàng còn nhỏ như thế nhưng con ngươi lại sâu không thấy đáy, khiến người ta có cảm giác đôi mắt này hẳn đã từng chứng kiến bao bão táp của cuộc đời.

Phó Vân Chương hơi chau mày, dường như có gì đó khó xử, nhưng sự khó xử này cũng chỉ thoáng qua trong giây lát, y không giấu giếm gì nàng, trả lời thẳng: "Chung gia, nhà bọn họ là điển bảo ở Sở Vương phủ."

Điển bảo được tính là quan chính bát phẩm, quản lý ấn tín của Vương phủ. Tổ tiên Chung gia trước đây đã là điển bảo ở Sở Vương phủ, sau này con cái ra ngoài làm ăn, dựa vào quan hệ với Sở Vương phủ nên đã dần dần trở thành phú hào một phương. hiện giờ

điển bảo ở Sở Vương phủ vẫn là người Chung gia, thường xuyên ra vào Sở Vương phủ, tới sủng cơ của Sở Vương cũng họ Chung.

Cuối cùng cũng chỉ có thể nói là Phó tứ lão gia lần này xui xẻo. Ông vốn khéo đưa đẩy, dĩ hòa vi quý, chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ xích mích với người ta, tình cờ thế nào đại công tử Chung gia say rượu lại phóng ngựa đâm chết con lừa của Phó gia, còn làm bị thương vài người hầu của Phó gia.

Phó tứ lão gia biết đối phương là người có máu mặt, vốn định một điều nhin là chín điều lành, nhưng ngờ đâu ven đường lại có mấy thư sinh đột nhiên nháy ra chỉ thẳng vào mặt đại công tử Chung gia chửi mắng hằn là đồ mặt dày vô liêm sỉ, coi mạng người như cỏ rác.

...

nói xong câu cuối cùng, khéo môi Phó Vân Chương hơi cong lên, không biết có phải đang cười hay không, "Ta cũng có chút quen biết với người Chung gia, đợi ngày mai Chung Đại Lang tỉnh rượu, mời mấy người quen biết bày một bàn tiệc rượu, chuyện này cũng sẽ được giải quyết."

Những chuyện như thế này y cũng chẳng phải mới gặp lần đầu nhưng lần nào y cũng thấy thật nực cười, nhưng rồi y vẫn chỉ có thể dùng cách này cứu Phó tứ lão gia.

Nếu y cũng làm như mấy thư sinh kia, ra mặt thay cho tứ thúc, bênh vực kẻ yếu, cuối cùng không chỉ không cứu được tứ thúc mà sẽ còn kết thù với Chung gia.

Bên ngoài, đom đóm vẫn bay đầy trời, tựa những ngôi sao rơi xuống chốn phàm trần. Gió đêm thổi xuyên qua cành lá xào xạc, đèn lồng lắc lư trong gió.

Đại công tử Chu gia có tiếng ngang ngược, đâm chết lừa của Phó gia, làm bị thương tới Phó gia, không chỉ không xin lỗi bồi thường

mà còn giận cá chém thớt bắt Phó tứ lão gia, đến cả mấy đứa đứa trẻ vô tội như Phó Vân Khải và Phó Vân Thái cũng bị bắt. Nha dịch của quan phủ vốn phải chủ trì công đạo nhưng bọn họ chẳng thèm hỏi một câu. Muốn lấy lòng đại công tử Chung gia, họ vu khống trắng trợn cho lừa Phó gia làm ngựa Chung gia bị giật mình, như vậy là đã đưa tội danh đổ lên người khổ chủ như Phó tứ lão gia.

Phó Vân anh khép mắt lại, nàng không thích cái cảm giác chỉ có thể ngồi trong nhà chờ tin thế này.

Tuy là Phó tứ lão gia không bị nguy hiểm đến tính mạng, chuyện cũng không đến nông nổi liên quan đến sống chết nhưng cái cảm giác bất lực tuyệt vọng này nàng quá quen rồi.

Nàng không muốn trải qua thêm lần nào nữa.

Nhưng nàng chẳng còn cách nào khác.

Nhị ca có thể giúp nàng một lần, lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư thì thế nào?

Giống như kiếp trước, người nhà xảy ra chuyện cũng chỉ có thể đau khổ cầu xin sự giúp đỡ của người khác.

Nhờ người khác giúp đỡ chẳng phải việc gì đáng xấu hổ, ai mà không có thời điểm phải nhờ vả người khác.

Nhưng lần nào cũng phải nhờ đến sự giúp đỡ của người khác thì lại quá bị động, quá mềm yếu.

Nhị ca là trụ cột của Phó gia... Nàng muốn được như y, trở thành người để thân nhân có thể dựa vào, nàng cần phải có thân phận địa vị như y vậy.

Phó Vân anh từ từ mở mắt, nhìn những đốm sáng vàng nhạt trong đình viện tối đen, chậm rãi nói: "Nhị ca, mọi nghĩ thông rồi, hẳn là muội nên bái Triệu sư gia làm thầy."

Triệu gia là thông gia của Thẩm Giới Khê, đúng thế, nhưng Triệu gia không phải kẻ thù của nàng. Giờ nàng không có khả năng đối chọi với ai cả, nàng hẳn là phải nắm lấy mọi cơ hội để khiến bản thân trở nên mạnh mẽ.

Hơn nữa, gần Thẩm Giới Khê một chút, chưa chắc đã là chuyện xấu.

Phó Vân Chương giật mình, sau khi ý thức được Phó Vân anh đang nói gì, yên lặng nhìn nàng một lúc, cuối cùng trên mặt y cũng dần hiện lên một nụ cười, ngón tay hơi cong lại, cúi người gõ nhẹ lên trán nàng.

"Thầy sẽ vui lắm đây."

Y nói khẽ.

"Nhị ca, huynh có vui không? không cần phải nói dối cho muội vui đâu."

Phó Vân anh ngửa đầu nhìn y, nghiêm túc hỏi.

Mọi người trong Phó gia đối xử với nàng rất tốt. trên đời này, mỗi sự quan tâm đều xứng đáng được đáp lại một cách nghiêm túc. Nàng thực sự trân trọng những người đối xử tốt với nàng.

Ánh mắt cô bé này thật sự quá chân thành tha thiết, ánh mắt trong trẻo, giọng điệu còn nghiêm túc hơn những học sinh thảo luận về những chú giải trong sách vở ở hội thơ, Phó Vân Chương lại thấy hơi buồn cười.

"Vui."

Y cố ý xoa đầu làm rối cả tóc nàng, mỉm cười nói.

Lần trước sắp xếp cho nàng gặp Triệu sư gia, y đã muốn dụ dỗ thầy nhận nàng làm học trò. Thầy từng dạy học cho chính thê của Thẩm các lão Triệu thị, tuy hằng ngày có vẻ hơi cầu thả tùy tiện, nhưng

thực sự tính cách lại như trẻ con, sẽ không coi thường nàng vì nàng là con gái.

Y không biết bản thân mình còn có thể nhìn thấy nàng đi bao xa, vậy thì thầy có thể che chở cho nàng.

Cho đến một ngày, nàng đủ lông đủ cánh, có thể thoát khỏi những trói buộc này, thực sự có thể làm chủ cuộc sống của chính mình.

oOoĐêm nay Phó gia từ trên xuống dưới không ai ngủ ngon.

Do giới nghiêm không tiện ra ngoài nên Phó Vân Chương ngủ lại tại phòng dành cho khách trong nhà của Phó tứ lão gia bên phố Đại Triều.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, y đã vội vàng rửa mặt chải đầu, thay một chiếc đạo bào khá mới bằng tơ vân sa màu nguyệt bạch rồi ra ngoài. Tối hôm trước y đã nhờ người quen đưa thiệp mời người Chung gia tới uống rượu, tiệc được bày tại Hoàng Hạc Lâu trên đỉnh Hoàng Hạc.

Theo sự dặn dò của y, quản sự và chưởng quầy ở cửa hàng đã chuẩn bị tiền bạc và mấy rương lễ vật đầy ắp vải vóc tơ lụa, rau xanh quả tươi đưa tới Chung gia.

Chỉ một lúc sau, tôi tớ trở về thông báo, "Chung gia đã nhận thiệp mời và bạc của nhị thiếu gia."

Quản sự và chưởng quầy đều thở phào nhẹ nhõm.

Trước giờ ăn trưa, bỗng có tiếng ríu rít vui mừng của người hầu kẻ hạ từ ngoài cửa, Phó Nguyệt, Phó Quế và Phó Vân anh đang ngồi trong chính đường chờ tin cuối cùng cũng nhận được tin tốt: Phó tứ lão gia, Phó Vân Khải và Phó Vân Thái trở về rồi.

Ngồi trong tù một đêm, Phó tứ lão gia vẫn tỉnh như không, mặt mày vẫn hồng hào, Phó Vân Khải và Phó Vân Thái lại héo rũ như cà tím

phơi sương.

Hai anh em mắt thâm quầng, không nói nên lời nên đã được kẻ hầu người hạ đỡ về phòng.

Phó Vân anh còn nghe được tiếng kêu sợ hãi của Phó Vân Khải: "Rận, có rận! Ta muốn cắt tóc!"

Phó Nguyệt và Phó Quế vốn định lại gần an ủi hẳn đôi câu nhưng nghe thế thì mặt mày biến sắc, lập tức lui về sau vài bước theo bản năng.

"Cha, cha không bị làm sao chứ?" Phó Nguyệt đỡ Phó tứ lão gia vào phòng, tiếng nói vương tiếng nức nở.

Phó tứ lão gia cười ha ha, "không sao, không có việc gì đâu."

Ông lại cúi đầu xuống ngửi ngửi người mình, mặt mày nhăn nhúm, sai người hầu kẻ hạ đi chuẩn bị nước tắm, trở về phòng tắm rửa chải đầu.

Tới khi ông thay quần áo rồi quay lại, đồ ăn đã được bày biện trên bàn bát tiên trong chính phòng. Phó Vân Khải và Phó Vân Thái vẫn chưa ra khỏi phòng, Phó tứ lão gia bảo tôi tớ đưa đồ ăn tới phòng cho hai đứa, còn ông thì ăn cơm với con gái và hai cháu gái.

Ông vẫn cười nói như thường, ăn uống ngon miệng, ăn liền hai bát thịt hầm, còn gấp đồ ăn cho Phó Nguyệt, Phó Vân anh và Phó Quế, vừa ăn vừa kể chuyện vui.

Phó Nguyệt và Phó Quế bị ông làm cho bật cười.

Ăn xong, Phó tứ lão gia gọi quản sự tới bảo: "Sắp vào thu rồi, cũng nên mua quần áo mới cho mấy chị em Nguyệt tử nhi."

Quản sự vội trả lời: "Phố Hoa Lâu vẫn nổi tiếng về may mặc, ở đó có một tiệm do người phủ Tô Châu mở, họ biết rành rẽ ở Nam Trục

Lệ loại váy áo nào đang được ưa chuộng. Nghe nói thiên kim nhà tri phủ cũng mời họ tới may đồ."

Phó tứ lão gia không cần nghĩ ngợi, quyết định luôn: "Vây thì mời tiệm đó đi."

Đến chiều, thợ may tới lấy số đo may áo cho Phó Nguyệt, Phó Quế và Phó Vân anh.

Thợ may tiệm này thường tới may đồ cho các nhà quyền quý nên cũng quen với việc giao tiếp với các phu nhân, tiểu thư. Phó Nguyệt và Phó Quế vẫn đang lo lắng mà nghe họ nói dăm ba câu đã lại cười tươi roi rói.

Hai chị em háo hức nghe thợ may kể chuyện về Sở Vương phủ và mấy gia tộc lớn của phủ Võ Xương, đến đoạn gay cấn còn rất phấn khích, hỏi hết cái này đến cái kia, chẳng còn nhớ tới chuyện đáng sợ tối hôm trước nữa.

Trong mắt những người dân bình thường, vương phủ thì có khác gì hoàng cung đâu, những chuyện bí mật trong đó có sức hấp dẫn rất lớn đối với bọn họ. Chỉ những chuyện vụn vặt kiểu như hằng ngày Vương gia Vương phi ăn gì, mặc gì, chơi gì cũng đã đủ để họ bàn tán ba ngày ba đêm.

Phó Vân anh không thể không khâm phục Phó tứ lão gia, không hổ là người từng vào Nam ra Bắc. Tự nhiên vô duyên vô cớ bị bắt oan, ở trong tù lo lắng cả một đêm, về tới nhà, việc đầu tiên ông làm không phải là chửi mắng đại công tử Chung gia, mà là trấn an Phó Nguyệt và Phó Quế.

Lấy số đo xong, nàng trở lại trong phòng, rửa sạch tay rồi bảo Phương Tuế trái giấy mài mực. Triệu sư gia từng nhắc đến mẹ của tri phủ phủ Võ Xương, Triệu Thiện. Thông thường, nhắc đến phụ nữ, người ngoài chỉ nhắc họ chứ không đề cập đến tên, nhưng Triệu sư gia lại gọi thẳng tên Triệu Thiện, không phải vì ông ta không tôn trọng Triệu Thiện mà vì Triệu Thiện nổi danh nhờ kỹ thuật vẽ tranh, muốn

dùng tên của mình để giao tiếp với người khác, chứ không dùng họ của chồng.

Phó Vân anh ngồi trước cửa sổ, ngắm nhìn cây chuối xanh mướt mập mập trong vườn, chấm mực viết chữ.

Nàng không thể chần chừ nữa.

Editor: "Nhị ca ca của đại phòng" lúc nào cũng xuất hiện như một vị thần, dù sự xuất hiện lần này có hơi buồn. Hình ảnh đom đóm ngoài cửa sổ như những ngôi sao rơi xuống trần thế nghe nó chua xót lắm. Phó Vân Chương rơi trước, anh tỷ nhi rơi sau. Òi òi... Lý do mấy đứa trẻ Phó gia phải đi ra ngoài là để đối mặt với hiện thực và để trưởng thành, dù lúc nào trưởng thành cũng sẽ rất khó chịu... anh tỷ nhi không phải trẻ con nữa, nhưng nàng vẫn còn cơ hội để trưởng thành.

không biết các bạn có xem phim Little Women không, bản điện ảnh mới làm năm 2019 ấy, có muôn vàn câu hay ho, trong đó có một câu như thế này "Girls have to go into the world and make up their own minds about things."

Chương 38: Hóa giải

Lầu chính của Hoàng Hạc Lâu có ba tầng, mái lớn cong cong, nguy nga tráng lệ, bên trong có nhã gian, xung quanh là hành lang, có đình bát giác để hóng gió.

Cả một tòa tháp lớn sừng sững trên đỉnh Hoàng Hạc, lưng tựa vào Xà Sơn, nhìn xuống sông ngòi, thành quách, xa xa là gác Tình Xuyên bên bờ Trường giang. Nơi đây đã trở thành một biểu tượng của Giang Thành, tao nhân mặc khách từ nam chí bắc đi ngang qua vùng này ắt phải lên đây một lần để đề thơ vẽ tranh, tổ chức tiệc rượu, như thế mới không phí một công tới Giang Thành.

Đứng trên hành lang phía trước Hoàng Hạc Lâu, phóng mắt nhìn ra xa là núi non trùng điệp trải dài và những con thuyền bồng bênh trong khói sóng mênh mang, nước sông cuồn cuộn. Nếu đứng bên bờ sông, ngẩng nhìn lòng sông rộng, trải tới tận chân trời, người ta sẽ chợt cảm thấy mình nhỏ bé giữa cuộc đời này, còn những con thuyền phiêu diêu tựa những mảnh bèo trôi lá rụng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật úp dưới lòng sông. Nhưng bước lên lầu cao nhìn xuống lại có cái cảm giác mông lung của việc đứng lên trên tất cả thành trì phía dưới, chỉ cần đưa tay là có thể hái được sao trời, nắm được tất cả trong tay mình, dường như đã có thể hiểu được tại sao các nhà thơ lại thích đứng ở nơi này nhìn ngắm giang sơn, biểu đạt những cảm xúc của mình dành cho mảnh đất bên dưới.

Tới người quạnh quẽ như Phó Vân Chương, đứng ở nơi cao như thế này nhìn về phía xa cũng có thể cảm thấy trong lồng ngực mình tự nhiên bùng lên một loại khí phách hùng hồn: mệnh ta do ta không do trời.

"Thiếu gia, cao xú bắt thẳng hàn [1], gió cũng lớn nữa, có lẽ là nên vào trong đáp lễ đi thôi."

[1] Câu trích từ bài từ "Thủy diệu ca đầu" của Tô Thức, nghĩa đen là ở trên cao thì lạnh, chỉ những người ở địa vị cao/tài giỏi hơn người thì sẽ phải chịu cảnh cô đơn, không có người tri kỷ. Liên Xác hiểu câu này theo nghĩa đen.

Gió núi thổi qua làm lay động rèm lụa trên hành lang, Liên Xác run cầm cập, khẽ nói.

Tiếng nói run rẩy của gã sai vặt kéo Phó Vân Chương về với hiện thực, y hơi mỉm cười, trầm mặc không nói.

Mênh mông hào hùng chỉ là ảo giác trong nháy mắt, từ khi y sinh ra đã không có duyên với cái loại hùng tâm tráng trí đó.

Những chuyện như thế quá tốn sức, làm sao một thư sinh trói gà không chặt như y có thể đấu tranh với những định kiến của cuộc đời. Kiến càng rung cây [2], những câu như thế cũng khiến lòng người chấn động thật đấy, phẫn chấn thật đấy. Nhưng mà những người dám trả giá cho những hành động như thế chắc chẳng có mấy người. Y cũng thế, y sẽ không đặt bản thân mình vào hoàn cảnh gian nan tới cứu tử nhất sinh. Tuy rằng y cũng từng bất mãn, cũng từng nhiều lần mong muốn thay đổi Phó thị tông tộc nhưng y vẫn biết giới hạn nằm ở đâu. Từ trước tới nay, y chỉ dám tùy hứng làm càn trong một phạm vi nho nhỏ mà năng lực của y cho phép, nhất định sẽ không bao giờ lấy trứng chọi đá.

[2] Giống như "châu chấu đá xe", ý là không lượng sức mình nhưng mặt khác cũng thể hiện sự dũng cảm, dùng sức lực nhỏ nhoi để tác động đến những thế lực/định kiến to lớn. Khác với "châu chấu đá xe" ở chỗ kiến càng vốn ở trên cây lại còn rung cây

Phó Vân Chương ở huyện Hoàng Châu có danh có tiếng, bản thân y có thể gây ảnh hưởng tới toàn bộ châu huyện, ở trong

huyện không có ai ngăn cản được y, y cũng không cần phải e dè, có thể tận lực thể hiện năng lực của bản thân.

Phó Vân Chương ở phủ Võ Xương sẽ không hấp tấp như thế, y có nhiều ưu thế, lại linh hoạt, có khả năng thấu hiểu lòng người, từ những người quyền quý sống trong nhung lụa của Sở Vương phủ cho đến những phu khuân vác bốc dỡ hàng hóa ngoài bến tàu, ai cũng có thể trở thành bạn của y.

Có nhiều người cứ ca ngợi trúc xanh thà gãy chứ không chịu cong nhưng trên thực thực tế, thân trúc vẫn mềm dẻo, linh hoạt hơn từng bách. Mỗi khi cuồng phong cuồn cuộn kéo tới, trúc nghiêng mình theo gió, chỉ có thể uốn cong mới có thể thích nghi với hoàn cảnh, không bị gió to bẻ gãy.

Những cây thà gãy chứ không chịu cong đã gãy hoặc bị nhổ tận gốc từ lâu rồi.

"Câu "cao xú bất thắng hàn" không dùng như thế được."

một tiếng cười vương hơi men vang lên, một người đàn ông tướng mạo đỉnh đạc, đầu đội mũ cánh ve, thân khoác đạp bào bằng gấm Vân Cẩm màu tím vén rèm lên, lão đảo bước ra ngoài, dựa vào cái người vẫn đang trầm tư là Phó Vân Chương. Gã vừa mở miệng, mùi rượu đã xộc ra, "Hiền đệ tài cao như thế mà thư đồng lại không thông minh. thật đáng tiếc."

Phó Vân Chương không ngắm cảnh giang sơn hùng vĩ trước mắt nữa, mặt không đổi sắc, nhẹ nhàng lui ra sau một bước, tránh khỏi sự tiếp xúc của người kia, mỉm cười nói: "Tôi tớ trong nhà không biết chữ, khiến Chung huynh chê cười rồi."

Đột nhiên mất đi điểm tựa, Chung Đại Lang lão đảo đụng vào lan can, hơi sững sốt nhưng rồi lại cười lớn, nâng chén rượu trong tay, "Hiền đệ lo người có mùi rượu về nhà sẽ khó giải thích sao?"

Rồi hấn lại vỗ nhẹ vào đầu mình mấy cái, "Oi xem cái trí nhớ của ta này, hiền đệ nào đâu đã lấy vợ đâu!"

Phó Vân Chương mỉm cười, quay lại nhả thớt.

Y từng đi học ở Giang Thành thư viện, thuở thiếu niên từng bị chính loại khí phách của thiếu niên ấy hại cho lên bờ xuống ruộng. hiện giờ y vẫn không thích loại con cháu thế gia ỷ vào gia thế coi người dân bình thường như con sâu cái kiến kiểu Chung Đại Lang nhưng y đã biết phải đối phó với loại công tử con nhà quyền quý ấy như thế nào. Với loại người như thế, không thể lấy lòng quá mức, cũng không thể thanh cao quá mức: lấy lòng quá mức sẽ tự hạ thấp bản thân, bị người coi thường; thanh cao quá mức sẽ đắc tội với người.

không thể quá bảo thủ, cũng không thể quá kích động, phải khéo léo giữ gìn phẩm giá của bản thân.

Người bạn y mời tới dự tiệc để giúp đỡ hòa giải đã nói với y, Chung Đại Lang này tuy kiêu căng ngang ngược nhưng lại là người cá tính, đối xử với bạn bè rất có nghĩa khí.

Phó Vân Chương cảm tạ người nọ, trong bữa tiệc, y cũng đã nhanh chóng nhìn ra bản chất của Chung Đại Lang nên chỉ cần vài câu nói chuyện đã khiến đối phương nghĩ y là người đồng đạo, chỉ thiếu nước coi y là tri kỷ.

Người bạn nọ còn lén ám chỉ với y Chung Đại Lang khá thân thiết với thế tử của Sở Vương.

Sở Vương chỉ có một đứa con trai, yêu thương như trân bảo, nếu có thể kết bạn với vị thế tử này thì ngay cả nếu y thi trượt kỳ thi hội, cũng không tới mức không tìm nổi chỗ mưu sinh.

Tái ông thất mã [3], chưa chắc đã là chuyện không may. Phó tứ lão gia vô tình đắc tội Chung Đại Lang nên vô duyên vô cớ bị bắt oan, cuối cùng lại khiến y có thêm một người bạn mới.

[3] Điển cố dựa trên câu chuyện trong sách "Hoài Nam Tử". một ông lão ở gần biên giới giáp với nước Hồ, có nuôi một con ngựa. một hôm con trai ông lão dẫn ngựa ra gần biên giới cho ăn cỏ, vì lơ đãng nên con ngựa vọt chạy qua nước Hồ. Những người trong xóm nghe tin đến chia buồn với ông lão. Ông lão là người thông hiểu việc đời nên bình tĩnh nói: "Biết đâu con ngựa chạy mất ấy đem lại điều tốt lành cho tôi". Vài tháng sau, con ngựa chạy mất ấy quay trở về, dẫn theo một con ngựa Hồ, cao lớn và mạnh mẽ. Người trong xóm hay tin liền đến chúc mừng ông lão, và nhắc lại lời ông lão đã nói trước đây. Ông lão không tỏ vẻ gì vui mừng, nói: "Biết đâu việc được ngựa Hồ sẽ dẫn đến tai họa cho tôi". Con trai của ông lão rất thích cưỡi ngựa, thấy con ngựa Hồ cao lớn mạnh mẽ thì thích lắm, liền nhảy lên lưng cỡi nó chạy đi. Con ngựa này chưa thuần nết nên nhảy loạn lên. Con ông lão không cẩn thận để ngựa hất xuống, gãy xương đùi, bị què chân. Người trong xóm vội đến chia buồn với ông lão, thật không ngờ con ngựa không tốn tiền mua này lại gây ra tai họa cho con trai của ông lão như thế. Ông lão thản nhiên nói: "Xin các vị chớ lo lắng cho tôi, con tôi bị ngã gãy chân, tuy bất hạnh đó, nhưng biết đâu nhờ họa này mà được phúc". một năm sau, nước Hồ kéo quân sang xâm lược Trung Nguyên, trai tráng trong vùng đều phải sung quân. Quân Hồ thiện chiến, đánh tan đạo quân mới này họ đều tử trận, riêng con trai ông lão vì bị què chân nên miễn đi lính, được sống sót ở gia đình. Bởi vậy, câu này nghĩa là họa phúc khó lường.

"Hiền đệ!"

Chung Đại Lang đuổi theo Phó Vân Chương, lại quàng tay vào vai y, cụng ly đánh cách một cái, "Lần trước là ta say rượu, khiến thế thúc bị thiệt thòi. Nếu sớm biết đó là người lớn trong nhà của hiền đệ, ta làm sao có thể dung túng cho bọn người hầu trong nhà đánh người như thế? Thôi thì lần này coi như không đánh không quen đi. Ta đã sai người chuẩn bị lễ vật, ta cao lớn thô kệch thế này, sợ làm thế thúc hoảng sợ, không dám tự ý tới nhà, khi nào hiền đệ về nhà, nhớ thay ta xin lỗi thế thúc."

"Chung huynh khách khí rồi." Phó Vân Chương dừng lại bước chân, nhìn Chung Đại Lang đã say khướt, trịnh trọng vái một cái.

Người dự tiệc đã say đến bảy tám phần, đang vòng tay ôm ấp mỹ cơ, thấy hai người họ đi vào liền sai thị nữ rót rượu.

Chung Đại Lang cười ha hả đi về phía bàn tiệc, quay đầu nhìn Phó Vân Chương, "Chỉ là hiểu lầm thôi, hiền đệ đừng để ý, Nhưng đầu tiên đệ phải đồng ý với ta một chuyện trước đã, hôm nay ngày tốt cảnh đẹp, rượu ngon mỹ nhân, đệ phải uống vài chén rượu cho nghiêm chỉnh, không được thoái thác, không say không về!"

Người xung quanh nghe thấy vậy cũng ào ào lên tiếng: "Đúng thế, có say chúng ta cũng sẽ đỡ người về."

"Ta thật sự không quen uống rượu." Phó Vân Chương mỉm cười, đỡ Chung Đại Lang trở về ghế ngồi, "Nhưng mà cũng không thể nào coi thường ý tốt của Chung huynh, chỉ có thể liều mình bồi quân tử."

Y bưng ly rượu đầy trên bàn lên, uống một hơi cạn sạch.

Phất tay áo một cái đã chẳng còn thấy bóng dáng của cái người ôn tồn lễ độ thường ngày, y trở thành một người khác, thoải mái, tự nhiên, tiêu sái hào hùng.

"Hay lắm!"

Mọi người đều giật mình, tiếng khen ngợi, reo hò rộ lên.

oOoThợ may vừa ra khỏi cửa, tới đã vội vã chạy lại thông báo rằng người Chung gia lại tụ tập bên ngoài cửa, hùng hùng hổ hổ như thế chắc cũng không tốt lành gì.

Quản gia sợ gặp họa, nói dối rằng Phó tứ lão gia không có ở nhà, cũng không dám mở cửa. Thế mà người Chung gia lại lịch sự khác thường, đứng chờ ở bên ngoài thật.

Bọn họ cứ ở đó mãi khiến những nhà khác trong ngõ cũng không dám ra ngoài, cả ngõ ru rú trong nhà. không chỉ người trong nhà không dám ra ngoài, người từ bên ngoài trở về thấy người Chung gia tụ tập đông như thế cũng không dám về nhà nữa, quay đầu đi thẳng.

Quản gia lấy cây thang, trèo lên ngó qua bờ tường, quan sát tới gần nửa canh giờ, người Chu gia vẫn chưa có ý định ra về.

"Có bao nhiêu người tới?" Phó tứ lão gia hỏi.

Gã sai vặt lau mồ hôi, rón rén trả lời: "Ít nhất cũng hai mươi mấy người cao to..."

Phó tứ lão gia hoảng sợ, chén trà cũng tuột khỏi tay rơi xuống đất, nước trà bắn lên ướt một góc đạo bào.

Đắc tội ai cũng được, miễn là không đắc tội người làm quan. Đặc biệt là kiêu quan lại xuất thân thế gia, lại còn có quan hệ mật thiết với Vương phủ như Chung gia.

Dân đen mà đấu với người làm quan thì chẳng khác nào trứng chọi với đá, làm gì có phần thắng.

"Đừng làm mấy chị em Nguyệt tử nhi sợ."

Nha hoàn pha một ly trà khác, Phó tứ lão gia từ từ uống mấy ngụm trà cho bình tĩnh lại rồi đặt ly trà xuống, giữ giữ vạt áo, "Ta ra xem thế nào."

Nếu là phúc thì không phải họa, nếu là họa thì ắt không tránh được.

Vừa bước ra ngạch cửa chính đường ông đã thấy Liên Xác đi tới, dẫn theo mấy gã sai vặt.

"Nhị thiếu gia đâu?"

Phó tứ lão gia nhíu mày, không phải là Chung Đại Lang cũng bắt Phó Vân Chương lại rồi chứ? Nghĩ đến đó đôi chân mày ông càng nhíu chặt, Phó Vân Chương chính là phượng hoàng vàng của Phó gia, không thể do chuyện của ông mà liên lụy cả đến Phó Vân Chương được.

Liên Xác cười hơ hớ, hành lễ với ông, "Thiếu gia đang uống rượu với đại công tử Chung gia ở Hoàng Hạc Lâu ạ. trên núi gió lớn, thiếu gia sai nô tài về lấy chiếc áo khoác mang lên đó."

Phó tứ lão gia ngẩn người trong giây lát, mặt cũng giãn ra, nói: "Uống rượu xong không thể để bị cảm lạnh, người mau đi lấy đi."

Liên Xác thưa vâng rồi dẫn mấy gã sai vặt vào trong, cầm một cái bọc vải mang ra.

Phó tứ lão gia đứng bên cửa hiên chờ hẩn, thấy hẩn ra thì dặn dò: "Hầu hạ cho cẩn thận, đừng để nhị thiếu gia uống nhiều quá."

Liên Xác vâng một tiếng rồi nói: "Thiếu gia nói đêm nay có thể sẽ không về, xin tứ lão gia chớ lo lắng."

Phó tứ lão gia gật đầu, nhìn theo Liên Xác và mấy gã sai vặt khác đi ra ngoài. Bỗng nhiên ông vỗ tay đánh đốp một cái, cười ha hả.

Quan nhân mới khi nãy còn trầm tư lo lắng, sao chỉ trong chớp mắt đã vui mừng đến mức độ này, chẳng lẽ là sợ quá phát điên rồi?

Quan sự đang không hiểu chuyện gì, "Quan nhân, sao vậy ạ?"

"Ta còn tưởng đại công tử Chung gia khó khăn thế nào, không ngờ nhị thiếu gia vừa ra tay, người ta đã muốn hóa thù thành bạn với chúng ta rồi." Phó tứ lão gia gật đầu mỉm cười. "Nếu ta đoán không nhầm, những người bên ngoài kia là do đại công tử Chung gia phái tới tặng lễ, bảo đám người dưới đừng có thần hồn nát thần tính, cứ mở cửa ra đi."

Nhà của Phó Vân Chương ở phố Cống Viện, nếu như y muốn lấy áo khoác, đáng lẽ phải qua phố Cống Viện lấy mới phải, sao lại phải qua phố Đại Triều làm gì cho lòng vòng. Hôm qua y ngủ ở bên này cũng là chuyện cực chẳng đã, làm gì có chuyện mang áo khoác dày sang bên này để. Bởi vậy y cố tình sai Liên Xác sang đây chính là để nhắn với ông chuyện của đại công tử Chung gia đã giải quyết xong, để ông yên tâm.

Chung đại công tử tuy học hành cũng không phải tốt lắm nhưng quen biết rộng, hơn nữa cũng coi như có họ hàng với Sở Vương thế tử. Nếu có thể kết giao với người này, Phó gia ở phủ Võ Xương chẳng phải là có thêm chỗ dựa rồi hay sao?

Phó tứ lão gia mặt vui phơi phới, nói với Vương thúc, "Sai người nói với mấy chị em Nguyệt tỷ nhi để mấy đứa nó không phải lo lắng."

Wương thúc vâng dạ rồi về phòng nói với Vương thẩm chuyện Chung gia sang đây tặng lễ.

Wương thẩm vui mừng chấp tay niệm Phật một hồi, đến việc đang làm dở cũng không làm nữa, chạy ngay vào trong viện báo lại cho mấy chị em Phó Nguyệt, Phó Quế nghe.

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái nghe được tin này là kích động nhất. Hai thằng bé này, một đứa là con thừa tự, một đứa là độc đinh, từ bé được nuông chiều, cơm bưng nước rót, đến ngón tay có khi còn chưa đứt bao giờ, giờ tự nhiên lại động phải một người ngang ngược hơn hai đứa gấp vạn lần là đại công tử Chung gia, không cần nghe giải thích đã ném cả đám vào nhà lao một đêm, có lẽ chưa đến mức sợ mất mật nhưng chắc cũng gần đến thế rồi.

Chung Đại Lang giờ đã vượt qua Phó tứ lão gia, trở thành người hai đứa sợ nhất. Nhị ca kết bạn với Chung Đại Lang, từ giờ hai đứa sẽ không bị Chung Đại Lang bắt nạt nữa, hai anh em đều thờ phào nhẹ nhõm.

Đương nhiên là ngoài miệng hai đứa sẽ không thừa nhận đâu.

Có vẻ như Phó Vân anh là người duy nhất không ngạc nhiên.

Thông thường, thân sĩ địa phương sẽ không đả tội người đọc sách, đặc biệt là những người đọc sách lấy được công danh. Ai mà biết được, nhớ ngày nào đó thư sinh kia sẽ chỉ bằng một lần đi thi mà nổi danh thiên hạ thì sao?

Chung Đại Lang dù sao cũng là con cháu quan lại, lúc say rượu làm bị thương tới tót Phó gia. Tình rượu rồi nghe nói Phó Vân Chương còn trẻ tuổi thế mà đã đỗ cử nhân có khi đã hối hận mấy phần rồi, giờ lại có người đứng ra hòa giải, bày tiệc rượu mời hấn ăn uống, Phó gia lại còn tặng nhiều lễ vật như thế, từ trong ra ngoài mặt nào cũng lo liệu chu toàn. Nếu hấn vẫn cứ bám riết lấy chuyện này của Phó gia thì đúng là cực kỳ ngu xuẩn rồi.

Chương 39: Bản đồ

Đêm đó Phó Vân Chương không về nhà thật. Gã sai vặt được sai trở về báo tin nói bọn họ đi từ Hoàng Hạc Lâu xuống xong còn đi nơi khác uống rượu tiếp.

Nơi khác này người nọ không nói rõ nhưng Phó Vân anh cũng đoán được.

Văn nhân tụ hội với nhau cũng chỉ có vài loại địa điểm, hoặc là danh lam thắng cảnh, hoặc là đền chùa miếu mạo, còn lại chính là nơi yên hoa.

Lễ vật Chung gia đưa tới kể ra còn nhiều hơn lễ vật Phó gia đã mang tặng Chung gia một ít, Phó tứ lão gia vừa bất ngờ vừa khó xử nên lúc ăn tối đã bàn bạc với quản sự xem liệu có nên chuẩn bị một phần lễ khác mang tới Chung gia.

Phó Vân anh ngồi đằng sau bình phong với Phó Nguyệt và Phó Quế, nghe tới đó thì đôi đũa đang đưa ra, định gấp miếng ngó sen xào cũng khựng lại một chút.

Ăn xong, Phó Nguyệt và Phó Quế trở về phòng ngủ.

Tách nhau ra ở trước hành lang xong, Phó Vân anh đi dọc hành lang, thấy thư phòng Phó tứ lão gia vẫn sáng đèn, nghĩ ngợi một chút rồi lại rẽ sang hướng thư phòng.

Trời nóng, tấm bình phong đã được xếp lại. Từ bên ngoài có thể nhìn vào trong phòng, Phó tứ lão gia đang ngồi xếp bằng trên sạp, cúi đầu xem sổ sách. trên bàn có đến mấy chồng sổ sách đang chờ ông xem xét.

Đêm hè nhiều muỗi, người hầu trong phòng đang ngồi trong góc tường đốt thảo mộc đuổi muỗi, trong không khí có một hương thơm ngào ngạt đến mức hơi gay mũi.

Phó tứ lão gia vừa ngẩng đầu tìm bàn tính đã thấy có người đang từ phía hành lang đi về phía này, nheo mắt lại nhìn cho rõ, ông phát hiện ra là cháu gái mình đang đi cùng nha hoàn, cười nói, "Sao con lại qua đây thế này?"

Phó Vân anh bước vào thư phòng, chậm rãi tới trước sập, "Tứ thúc, nhà chúng ta định tặng lễ cho Chung gia lần nữa ạ?"

"Chuẩn bị xong rồi, ngày mai sẽ mang qua đó."

Phó tứ lão gia đưa mắt ra hiệu cho người hầu kẻ hạ, ý bảo họ lấy ghế từ phòng bên cạnh sang cho Phó Vân anh ngồi.

"Tứ thúc, người như đại công tử Chung gia rất sĩ diện, người nọ tặng lễ cho chúng ta, chúng ta tặng lại, người ta chưa chắc đã vui vẻ, chúng ta làm không khéo có khi còn đắc tội người ta."

Phó Vân anh chậm rãi nói, thân thể nhỏ bé ngồi lên ghế, mũi chân chỉ vừa đủ chạm đất.

Kiếp trước, nàng từng biết rất nhiều người như Chung Đại Lang, những người như thế một khi đã kết bạn với những kẻ thân phận không bằng mình, họ không quan tâm đến tài năng của người nọ, chỉ cần thấy có duyên, hợp mắt là được, nếu quá chú trọng vào phần lễ nghĩa sẽ khiến họ bực mình.

Phó tứ lão gia hơi cau mày, suy nghĩ một lát, đặt sổ sách trong tay xuống, "Ừ, tứ thúc cũng nghĩ vậy, nhưng mà không tặng lại cái gì thì lại là không hiểu lễ nghĩa..."

"Hay là đưa ít sơn tra, đài sen qua bên đó. Con nghe Nguyệt tỷ nhi và Quế tỷ nhi nói đài sen ở phủ Võ Xương không tươi, chúng ta tặng họ

mấy thứ này có khi còn hơn tơ lụa gấm vóc, dù sao thì cũng là đặc sản huyện Hoàng Châu, của ít lòng nhiều."

Phó Vân anh nghiêm túc nói.

Phó tứ lão gia bật cười, dù đã quen với việc bàn bạc việc trong nhà với cháu gái như hai người lớn với nhau nhưng nhìn con bé ngồi trên ghế ngựa mặt lên nhìn mình như thế ông vẫn không nhịn được cười, "Con nói vậy cũng đúng."

Rồi ông quay đầu sang dặn người hầu, "Sáng mai người qua cửa hàng nói với chường quầy để ông ta ra bến tàu xem có thuyền hàng từ huyện Hoàng Châu tới, nhà nào cũng được, thấy có đặc sản nào chất lượng tốt thì mua hết, bảo ông ta lựa chọn cho cẩn thận để ta còn biếu người ta."

Người nọ nghe xong vâng vâng dạ dạ.

Phó tứ lão gia quay lại nhìn Phó Vân anh, cười nói, "Nhị thiếu gia phen này có thể kết bạn với đại công tử Chung gia coi như lần này chúng ta tới đây cũng được một việc! Hôm qua tứ thúc đưa Khải ca nhi và Thái ca nhi đi chùa Trác Đảo Tuyền bái Phật, còn rút được quẻ tốt, hóa ra ứng nghiệm ở chỗ này!"

Nghe nói thời Tam Quốc, Quan Vũ từng đưa binh mã tới Võ Xương, trên đường đi có một con hổ trắng đã thành tinh nhảy ra chặn đường, Quan Vũ dũng mãnh chiến đấu với nó, diệt nó trừ hại cho dân, đao cắm xuống đất, từ dưới đất nước ngầm phun lên tạo thành một dòng suối. Người đời sau gọi nơi ngài từng đóng quân là núi Phục Hổ, còn suối này là suối Trác Đảo. Ngoài nơi Quan Công từng tắm cho ngựa cũng được đặt có tên là phố Tắm Ngựa, có người còn nói nơi Quan Công buộc ngựa xưa kia có hòn đá gọi là *đá Buộc Ngựa*. [1]

[1] Chỉ có hai cái tên Phục Hổ với Trác Đảo là văn vẻ nên editor để nguyên, hai cái còn lại cực kỳ dân dã nên đổi về thuần Việt.

Người đời sau bày tỏ lòng yêu kính với Quan Công nên đã dựng lên một ngôi chùa để thờ thanh bảo đao của ngài, gọi là chùa Trác Đao Tuyền. (*Tuyền = suối*)

Chùa này được dựng lên để tưởng niệm Quan Công nên dù cảnh quan không thể nào so sánh với chùa Quy Nguyên, chùa Bảo Thông Thiền nhưng nhờ vào sự kính trọng Quan Công của người đời, chùa Trác Đao Tuyền vẫn hương khói nghi ngút, du khách nườm nượp.

Phó tứ lão gia có đi chùa Trác Đao Tuyền thật không Phó Vân anh không biết nhưng chuyện cái quẻ tốt kia chắc chắn không phải thật.

Lần này vốn Phó Vân Chương chỉ định đưa nàng tới phủ Võ Xương, còn Phó tứ lão gia đưa mấy chị em Phó Nguyệt, Phó Quế tới đây là đi chơi, chuyện thợ thủ công chuyên về ươm tơ gì kia chỉ là cái cơ thôi. Vậy nên nếu lần này Phó gia thật sự đắc tội với người Chung gia, nàng chắc chắn sẽ áy náy.

Phó gia lại lo người trong nhà oán trách nàng chuyện Chung gia nên mới gạt chuyện này qua một bên.

Giờ nàng mới hiểu Phó tứ lão gia sau khi về tới nhà tỏ ra ung dung, không hề lo lắng như thế chắc chắn chẳng phải do ông không sợ người Chung gia mà là không muốn khiến nàng áy náy mà thôi.

"Tứ thúc rút quẻ cơ mà, làm sao ứng lên người nhị ca được?" Phó Vân anh cười nói.

Phó tứ lão thấy nàng nói đùa với mình như thế cũng vỗ tay phụ họa, cười cười nháy mắt với nàng, "Nhị ca con kết bạn với quý công tử, tứ thúc cũng được thơm lây mà, nói cho cùng vẫn là tứ thúc được lợi."

Trời tối dần, trong những bồn hoa ngoài hành lang, tiếng muỗi vo ve rầm rĩ, Vương thúc dẫn mấy người qua lấp thêm chắn cửa, trong

phòng lại càng tối.

Người hầu kẻ hạ vào phòng thấp đèn, ánh đèn lờ mờ tạo thành một khoảng sáng trước sập.

"Đúng rồi, bản đồ lần trước con đưa tứ thúc..."

Phó tứ lão gia bỗng nhớ tới một chuyện, lật tìm trong đống sổ sách, tìm mãi không thấy tấm bản đồ kia liền nháy xuống sập, cầm đèn dầu lạc vội vàng đi ra bàn sách phía trước cửa sổ lật tung lên mới tìm được bản đồ Phó Vân anh đưa cho ông lần trước. Trở lại gian ngoài, ông vỗ vỗ lên bản đồ, nói, "Lần trước đi ra ngoài mở nó ra xem, có mấy người nhìn thấy cũng muốn có một cái cho bằng được!"

Trong tay ông chính là bản đồ Phó Vân anh đã vẽ cho ông.

Nàng chép lại "Nhất thống lộ trình đồ ký" và "Khách thương tân khắc lái khán tình mê thiên hạ thủy bộ lộ trình" ở chỗ Phó Vân Chương xong liền bắt tay vào việc vẽ bản đồ cho Phó tứ lão gia. Do gấp gáp, nàng không có thời gian mô tả tỉ mỉ toàn bộ trạm dịch đường thủy và đường bộ, chỉ căn cứ vào hành trình của Phó tứ lão gia để vẽ ra sơ sơ vị trí các trạm dịch, khách điểm trên đường đi, ghi rõ nhu cầu hàng hóa của từng địa phương và giá cả tham khảo, ghi chú nơi nào cần chú ý đạo tặc. Phó tứ lão gia không biết nhiều chữ, nhiều chỗ nàng không thể viết ra cho ông hiểu nên đành vẽ vài kí hiệu đơn giản.

Ví dụ như vải vóc thì vẽ hình cuộn vải, lá trà thì là hình lá cây, quạt thì là hình tròn có nét sổ thẳng bên dưới.

Phó tứ lão gia rất thích bản đồ này, gọi nó là bản đồ dẫn đường.

"Con vẽ thêm mấy tấm là được ấy mà." Phó Vân anh nói. Tham khảo bản đồ của người đi trước, kết hợp với lời miêu tả của thủ thủy trong đoàn thuyền của Phó gia, nàng chỉ cần sửa chữa một chút, hoặc đơn giản lấy bản đồ có sẵn chú thích lại cho cẩn thận thì không cần phải tự mình đi đến những nơi đó cũng có thể vẽ được.

Phó tứ lão gia uốn ngực, cười nói, "Làm sao như thế được? không thể làm không công cho người khác. Đám đồng sinh trong huyện viết thư, đọc thư thuê, mở miệng mấy cái như thế còn lấy tiền nữa là. Ta bảo với bọn họ muốn bản đồ cũng được, mỗi cái mười lượng bạc."

Phó Vân anh cười. Mười lượng bạc là đủ tiền cho nàng sống cả năm, tứ thúc thật biết cách hết giá.

"Con thấy sao?" Phó tứ lão gia hơi lúng túng, "anh tử nhi, có phải miễn là trong sách có, con đều có thể vẽ ra được không? Bọn họ không biết chữ, mấy cái quyển con nói "năm sáu" gì đó họ không đọc được, họ chỉ thích cái này."

Ông gõ gõ ngón tay vào bản đồ, kiêu ngạo nói: "Ai bảo nhà họ không có cháu gái thông minh hiểu chuyện như anh tử nhi nhà chúng ta chứ! Đâu còn cách nào, chỉ có thể nhờ vả tứ thúc con thôi."

Đối với sự khen ngợi của ông, Phó Vân anh cũng không tỏ ra khẩn kích, "Nếu là vẽ lại bản đồ này, con có thể vẽ lại, cũng không mất đến nửa tháng. Nhưng nếu họ muốn bản đồ khác thì phải xem họ muốn bản đồ vùng nào con mới tìm tài liệu trong sách được."

Khi vẽ bản đồ cho Phó tứ lão gia, nàng đã phải hỏi Vương thúc và mấy người khác xong mới vẽ ra được, tới tứ trong nhà biết rõ mỗi lần Phó tứ lão gia xuống phía nam là đi những đâu, nàng mới có thể căn cứ vào yêu cầu thực tế mà vẽ nhanh như vậy. Nếu muốn vẽ lại toàn bộ đường xá miêu tả trong sách lại còn chú thích cẩn thận như thế, có khi vẽ cả năm cũng không xong.

Phó tứ lão gia khựng lại, gãi gãi đầu, ông không hiểu chuyện vẽ bản đồ, cứ tưởng chỉ cần mở sách ra đọc rồi vẽ vài nét theo như mô tả trong đó là xong. Ai dè...

"Bọn họ muốn bản đồ khác." Mặt ông hiện lên vẻ xấu hổ, nghe anh tử nhi nói, vẽ bản đồ có vẻ không phải là vạch vạch vài đường là xong,

"Tại tứ thúc nhanh mồm nhanh miệng, không sao, để tứ thúc tìm có từ chối họ."

Phó Vân anh còn đang nghĩ tới mười lượng bạc, nàng hy vọng có thể lớn thật nhanh, như thế có thể sớm báo đáp được cho những người xung quanh, cũng có thể thoát khỏi trói buộc nhanh hơn, vẽ bản đồ kiếm tiền tốt hơn làm khăn lưới nhiều.

"Tứ thúc, tứ thúc đồng ý cũng không sao." Nàng nói, "Nhưng mà phải nâng giá lên mới được, mười lượng bạc chỉ là tiền sao chép thôi, nếu họ chỉ hai mươi lượng, con có thể dựa theo yêu cầu của mỗi người bọn họ để vẽ ra một tấm bản đồ mà chỉ mình người đó hiểu."

Khi vẽ bản đồ này, để đề phòng bản đồ của Phó tứ lão gia bị người ngoài lấy mất, biết được những bí mật làm ăn của Phó gia, nàng đã vẽ trên đó những kí hiệu đặc biệt mà chỉ có Phó tứ lão gia hiểu. Người khác nhìn vào cũng sẽ chỉ hiểu được tuyến đường mà thôi.

Nàng tin những người bạn làm ăn của Phó tứ lão gia cũng biết một cái bản đồ chứa những ký hiệu đặc biệt có ý nghĩa với việc làm ăn của họ như thế nào. Nhận bản vẽ về, họ có thể tự sửa ký hiệu, sẽ không liên quan gì đến người vẽ là nàng nữa.

Phó tứ lão gia há hốc mồm kinh ngạc, ông còn tưởng cháu gái mình sẽ giống những người đọc sách khác, coi thường của cải, thấy tiền bạc là dơ bẩn, không muốn quan tâm đến chuyện này, ai ngờ nàng cũng biết tính toán như thế.

"Được!"

Ông khó kiềm chế được sự hưng phấn, đập đánh bộp một cái lên bàn, cái bàn rung lên, mấy chồng sổ sách trên đó đổ xuống ầm ầm.

oOo

Phó tứ lão gia làm việc rất năng suất, tối hôm trước mới nói với Phó Vân anh chuyện vẽ bản đồ, ngày hôm sau đã sai người đi khắp các cửa hàng xung quanh mua giấy, bút, mực, keo, thước, các loại thuốc màu, thượng vàng hạ cám cái gì cũng mua rồi sai người đưa tới phòng Phó Vân anh.

Nàng vừa thức dậy, đang ngồi đọc sách, nhìn thấy một đồng hồ lớn trước mặt chỉ biết lắc đầu, bảo Phương Tuế và Chu Viêm sắp xếp lại.

Còn sớm, mấy người bạn của Phó tứ lão gia vẫn chưa đề ra yêu cầu, hơn nữa sách còn ở trong thư phòng của Phó Vân Chương, giờ nàng muốn vẽ cũng không vẽ được.

Nghĩ tới Phó Vân Chương, nàng đặt sách xuống, đi về phía cửa sổ, hỏi nha hoàn, "Nhị thiếu gia tối qua về lúc nào?"

Nha hoàn trả lời: "Nhị thiếu gia còn chưa về ạ."

Phó Vân anh khẽ cau mày.

Ăn sáng xong, mấy người quen biết với Phó tứ lão gia lục tục tới thăm, hỏi thăm chuyện đại công tử Chung gia đi ngựa làm bị thương tới tở Phó gia.

Dệt hoa trên gấm thì dễ, đưa than ngày tuyết mới khó [1]. Những người quen biết, có người mới vừa nghe được tin đã lập tức chạy tới an ủi Phó tứ lão gia, giúp ông nghĩ cách; nhưng đa phần trong số họ biết ông gặp chuyện cũng chỉ đứng nhìn, nghe nói Chung gia tặng lễ cho Phó gia mới tới đây hỏi thăm tin tức, muốn nhân cơ hội này kiếm chút quan hệ với Chung gia.

[2] Khi ta gặp chuyện tốt đẹp, có nhiều người hùa vào là bình thường; lúc ta gặp khó khăn, có người giúp đỡ mới là hiếm có.

Phó tứ lão gia tiếp khách cả buổi, mặt cũng sắp tê cứng vì cười. Ông muốn chạy ra ngoài né tránh mấy người này như Phó Vân Khải và

Phó Vân Thái vẫn sợ đến mức chỉ dám ru rú trong nhà, Phó Vân Chương lại chưa trở về nên ông đành phải chôn chân ở nhà chờ tin.

Mãi tới khi mặt trời chuẩn bị xuống núi, trước cổng mới vang lên tiếng bánh xe ngựa cán lên mặt đường lát đá, Chung Đại Lang đã tự đưa Phó Vân Chương về tới nhà.

Người hầu kẻ hạ nhân ra Chung Đại Lang sợ hãi vô cùng, ba chân bốn cẳng chạy vào viện thông báo.

Phó tứ lão gia đang ngồi dưới giàn hoa tường vi ăn dưa ướp lạnh nghe thấy thế cũng giật nảy mình, vội vã về phòng thay chiếc đạo bào đẹp nhất, mũ mào chỉnh tề, dẫn hai đứa nhóc nhát chết là Phó Vân Khải và Phó Vân Thái ra cổng đón.

Chung gia ở phủ Võ Xương hoành hành ngang ngược, danh tiếng Chung Đại Lang cũng chẳng tốt lành gì.

Biết người đã chèn ép Phó tứ lão gia và hai cậu em nhỏ nhà mình là Chung Đại Lang tới đây, Phó Nguyệt, Phó Quế cũng không ăn dưa nữa, kéo nhau nép vào bên bụi hoa rậm rạp, lén nhìn ra cửa.

Phó Vân anh gọi bà tử tới, "Chuẩn bị canh rã rượu, thêm một bát canh để tiêu hóa nữa."

Bà tử hỏi: "Buổi sáng nhà bếp nấu canh gà rừng nắm hương giờ vẫn còn, hâm nóng mang lên được không ạ?"

"Canh gà ngấy quá, nấu canh cá đi, nấu một nồi nhỏ là được rồi."

Bà tử vâng vâng dạ dạ rồi xuống bếp chuẩn bị.

Phó Vân anh đứng dưới bóng cây thất thần một lát, nàng đã quen với việc chăm sóc người say. trên quan trường phải xã giao nhiều, dù là Ngụy Tuyền Liêm hay là Thôi Nam Hiên, đi uống rượu về cũng gần như chần chẫn là chưa ăn no, trên bàn tiệc miệng lưỡi như

dao, nói ra một chữ cũng phải cân nhắc, dù trước mắt toàn của ngon vật lạ đi chăng nữa thì mấy ai nuốt trôi được?

Phó Vân Chương vẫn chưa làm quan, nhưng rồi sẽ có ngày y cũng sẽ đi trên con đường giống như Thôi Nam Hiên.

Càng trải qua nhiều việc, nàng càng hiểu được những người gia thế bình thường, không có ai chống lưng mà muốn thành công trên con đường công danh thì khó khăn thế nào, cũng dần dần có thể hiểu được sự lựa chọn trước kia của Thôi Nam Hiên.

Đương nhiên, hiểu được chỉ là hiểu được mà thôi. Việc khiến nàng đau lòng thất vọng cũng không phải chuyện hấn khoanh tay đứng nhìn.

"Nhị ca ca về rồi!"

Giọng Phó Quế vang lên bên tai Phó Vân anh.

Phía hành lang bên kia vọng tới tiếng bước chân. đi đầu là Phó tứ lão gia và một người mặc áo gấm, phía sau hai người là đám người hầu kẻ hạ, Liên Xác đỡ Phó Vân Chương đi ở giữa.

Phó Vân Chương dường như đã say khướt, bước chân loạng choạng, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng. Chung Đại Lang thi thoảng lại quay đầu lại nói chuyện với y, y chỉ gật đầu, cười mà không nói.

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái đương nhiên vẫn sợ Chung Đại Lang ra mặt, chỉ dám tụt lại sau cùng, hận không thể đeo chặt vào người Vương thúc.

"Được rồi, ta sẽ chỉ đưa đệ tới đây thôi, Vân Chương, lần tới chúng ta lại uống tiếp!"

Chung Đại Lang vỗ bàn tay to như cái quạt lên vai Phó Vân Chương rồi lão đảo ra về

Phó tứ lão gia nào dám cứ để gã đi như thế, vừa gọi người hầu kẻ hạ tới đỡ gã, vừa giữ khách: "Trời nóng bức thế này mà lại để đại công tử đưa Vân Chương về, uống ly trà rồi đi vẫn chưa muộn."

Chung Đại Lang chân nam đá chân chiêu, đứng cũng không đứng được cho ra hồn nhưng lại nhất quyết không chịu để cho người hầu đỡ, xoa tay cười nói: "không uống trà! Lần sau lại đến!"

Phó tứ lão gia cũng không biết tính nết hãn người này nên không cố nài ép, cẩn thận tiễn hãn ra ngoài.

Đám người hầu cũng vội vàng theo sau, mọi người còn có thể nghe thấy tiếng cười sang sảng của Chung Đại Lang. Lúc này, Phó Vân Chương mới day day ấn đường, người bỗng đổ về phía trước, suýt nữa ngã xuống đất.

Liên Xác thảng thốt, mấy người bên cạnh vội vàng bước lên, may mà đỡ kịp Phó Vân Chương.

"Mau đưa Nhị ca ca về phòng." Phó Quế vội nói.

Phó Nguyệt đau lòng, "Người Chung gia kia thật không ra gì, bắt Nhị ca ca uống nhiều rượu như thế."

Phó Vân anh nhớ tới cái đêm Phó Vân Chương tình cờ gặp được Lý Hàn Thạch ở bến tàu cũng uống rượu say, y có vẻ cũng dễ say.

Rối loạn một hồi, người hầu kẻ hạ cũng chuẩn bị xong nước để hầu hạ Phó Vân Chương rửa mặt.

Tới khi Phó tứ lão gia tiễn Chung Đại Lang về xong, Phó Vân Chương đã thay một bộ quần sạch sẽ, đang tựa vào thành giường húp canh cá.

"Vân Chương không sao chứ?" Phó tứ lão gia nhìn kỹ sắc mặt y, "Có bị đại công tử Chu gia kia làm khó dễ không?"

Phó Vân Chương lắc đầu, khẽ nói: "không sao ạ, Chung Đại Lang cũng không khó gần."

Y cũng không muốn nói nhiều về Chung Đại Lang nữa, "Tứ thúc, nhờ tứ thúc chuẩn bị mấy món đặc sản, ngày mai cháu mang anh tử nhi đi gặp một người."

"không phải gặp rồi à?" Phó tứ lão gia sửng sốt, ông cho rằng lần này Phó Vân Chương tới phủ Võ Xương là để đưa anh tử nhi đi bái kiến đạo nhân ở Trường Xuân Quan.

một nét cười thoáng hiện ra trên mặt Phó Vân Chương, y không nói, chỉ tiếp tục húp canh cá.

Chương 40: Cố nhân

Phó Vân anh không ngờ, người quen cũ đầu tiên mà nàng gặp ở kiếp này lại là Diêu Văn Đạt.

Đứng trước một căn nhà nằm sâu trong ngõ hẹp, nghe thấy từ sau cánh cửa vọng lại một giọng nói quen thuộc đang lớn tiếng chửi mắng thói đời, châm chọc kẻ sĩ, nàng ngẩn ra một lát, khóe miệng vô thức cong lên.

Kiếp trước, là vợ của Thôi Nam Hiên, nàng căm ghét cái kẻ luôn cố ý làm chồng nàng khó xử mọi lúc mọi nơi là Diêu Văn Đạt, nàng cảm thấy ông ta bụng dạ hẹp hòi, tự hạ thấp mình.

Giờ nàng chỉ là một tiểu nương tử bình thường của Phó gia ở huyện Hoàng Châu, thay đổi góc nhìn, Diêu Văn Đạt dường như không đáng ghét như vậy nữa.

Tựa như lúc còn ở nhà thì chẳng thấy những đặc sản của quê hương mình có gì đặc biệt, sau này xa nhà ngàn dặm mới biết những thứ ấy thật trân quý, thật đáng để người ta hoài niệm. Tha hương nơi đất khách nhiều năm, bỗng nghe được một câu mang âm điệu quê hương cũng có thể khiến người ta xúc động đến cay cay sống mũi, nước mắt tràn mi. Lúc này bỗng nhiên gặp người quen cũ, cho dù mình đã từng ghét người kia thế nào cũng sẽ cảm thấy họ thật thân thiết đáng yêu.

Diêu Văn Đạt vẫn thế, Diêu đại nhân vẫn là cái người không biết lo liệu cho gia đình, chỉ biết sống nghèo khó qua ngày. Căn nhà ông ta đang ở ở ngay cạnh bến tàu, xung quanh khu này nhà cửa tồi tàn, theo cách nói của Chung Đại Lang, người ở trong cái ngõ nhỏ này toàn là "người hạ đẳng".

Ở đây tiền thuê rẻ.

Diêu gia chỉ có một nha hoàn, hai lão bộc. một lão bộc hầu hạ ở thư phòng, một lão bộc chuyên lo chuyện xã giao cho Diêu Văn Đạt, nha hoàn thì quét tước phòng ốc, giặt quần áo, may vá bếp núc, có bao nhiêu việc nhà thì làm hết từng ấy việc.

Hôm nay lúc nấu cơm, nha hoàn ngủ quên nên cháy cả nồi. trên cùng là một lớp cơm đã khô vàng, có thể coi là chín, phần ở giữa chưa chín kĩ, lớp dưới cùng thì đã cháy đen như than.

Nha hoàn tỉnh dậy chỉ biết quỳ trước hành lang nhận lỗi, Diêu Văn Đạt nổi giận lôi đình, đứng chống nạnh trong thư phòng, đóng chặt cửa sổ nói vọng ra ngoài mắng chửi nha hoàn.

Vậy mà âm thanh vẫn oang oang sang sảng.

Liên Xác đi tới vài bước định gõ cửa, Phó Vân Chương gọi hắt lại, "Đợi đã."

Phó Vân anh đứng bên cạnh bảo hắt: "đi ra đầu ngõ mua mấy lồng bánh bao hấp, mua thêm canh nóng, nếu như có bánh quẩy thì mua thêm mấy cái nữa."

Phó Vân Chương cúi đầu nhìn nàng.

Nàng chỉ vào hộp đựng lễ vật tới Phó gia đang cầm phía sau, khẽ nói: "Trước khi đi muội đã kiểm tra rồi, trong hộp ngoại trừ cá tươi còn có ngó sen, đài sen, củ ấu, dưa hấu, đồ nhắm thì có vịt muối, đậu phộng, rau muối chua và dưa chuột muối. Diêu tiên sinh là người phía nam nhưng ông ta ở phương bắc nhiều năm rồi, giờ lớn tuổi, khẩu vị sẽ thay đổi. Hồi muội ở phía bắc thấy nhiều người già, răng yếu rồi sẽ không thích ăn mấy đồ vừa nguội vừa cứng, chỉ thích ăn mì nóng."

"Muội nghĩ là Diêu tiên sinh sẽ mời chúng ta ở lại ăn cơm hả?" Phó Vân Chương nhướn mày, cười hỏi.

Phó Vân anh không trả lời, lờm y một cái.

Diêu Văn Đạt tính cách kì quái, khó chiều, từng dám chỉ thẳng vào mặt thủ phụ Thẩm Giới Khê mà mắng ông ta là quyền thần [1]. Phó Vân Chương nghĩ nàng chưa gặp Diêu Văn Đạt bao giờ. một người luôn lo lắng chu đáo cho nàng như y nhất định phải chắc chắn Diêu Văn Đạt sẽ không làm khó hai người bọn họ thì mới có thể đưa nàng tới Diêu gia lần này.

[1] Thần tử lạm quyền, lấn lướt hoàng đế.

Hơn nữa y còn chuẩn bị cả đồ nhắm thế kia, còn gì để hỏi nữa?

Phó Vân Chương khum tay lại, dùng mu bàn tay cốc nhẹ lên đầu Phó Vân anh, cười mà không nói.

Ban đầu y để ý tới nàng vốn chỉ bởi thân thể giống nhau, sau này lại tra được chuyện Phó tứ lão gia phản đối lập đền thờ có liên quan tới nàng, y nhận ra có lẽ y sẽ phải nhìn cô em họ khác chi này bằng cặp mắt khác xưa. cô độc đã lâu, đột nhiên có một người có thể hiểu được mình, cho dù nàng chỉ là một đứa trẻ, cũng vẫn khiến cho người cô đơn giữa vạn người như y cảm thấy được ủng hộ.

Để cho nàng có thể đi học giống như con trai trong tộc là xuất phát từ sự đồng cảm giữa những người cùng hoàn cảnh, y giúp đỡ nàng là để bù đắp cho những tiếc nuối trước kia của chính mình:

Y không thể làm những việc mình thích, hiểu được sự đau khổ bất lực của con người trước cuộc đời. Nàng là con gái, không chỉ phải đối mặt với sự ngăn cản và châm chọc của người khác mà còn cả những sầu lo cho tương lai của chính mình, nhưng nàng lại có thể bất chấp tất cả, kiên định, nỗ lực vì những gì mình muốn làm, nàng còn mạnh mẽ hơn y trước đây rất nhiều.

Vậy là y trao cho nàng một cơ hội, xem nàng có thể đi bao xa.

Quen biết nàng lâu hơn, y dần dần nhận ra nàng có quá nhiều điểm không giống người bình thường. Nhưng nàng vẫn thản nhiên, không cố gắng che giấu những điểm khác thường ấy.

Thân phận nữ tử trói buộc nàng nhưng đồng thời lại cho nàng một sự tự do và bình thản vượt ra ngoài những lo lắng của thế tục.

Những biểu hiện của nàng tinh tế lại vừa thẳng thắn, nếu đã không muốn mờ nhạt trong biển người, sao không bộc lộ bản thân.

Hãy nhom lửa mới lại châm trà, thơ rượu lúc tuổi hoa. [2]

[2] Hai câu cuối trong bài từ "Vọng Giang Nam - Siêu Nhiên đái tác" của Tô Thức, nằm trong đoạn:

"Sau Hàn thực

Tình rượu lại thương ta,

Chớ đối cố nhân mơ cố quốc,

Hãy nhom lửa mới lại châm trà

Thơ rượu lúc tuổi hoa!"

(Bản dịch của Đỗ Chiêu Đức)

Đại ý là tình rượu sau Tết Hàn thực, Tô Đông Pha cảm khái về cảnh xa nhà nhưng lại gạt bỏ nỗi buồn này sang một bên, không than thở nỗi lòng nhớ quê trước mặt bạn cũ mà nhóm lửa pha trà, vui cái vui trước mắt với thơ và rượu. Lửa mới là vì vào dịp Hàn thực, theo phong tục Trung Quốc, mọi người đều không nhóm lửa nên lửa đã được dập tắt, sau Hàn thực lửa lại được nhóm lên. Ở đây tác giả sử dụng hai câu này để nói về sự phóng khoáng, gạt bỏ sầu lo để tận hưởng tuổi xuân của Phó Vân anh.

Nàng trầm tĩnh, nghiêm túc, chưa bao giờ thể hiện khí phách hăng hái và sự kiêu ngạo của tuổi thiếu niên.

Nhưng lại không biết rằng trong mắt người khác, nàng như một vầng mặt trời mới mọc, bừng bừng sức sống, xung quanh ngập tràn những áng mây tia cuồn cuộn, chỉ chờ đợi vén màn mây là cháy lên rực rỡ, lấp lánh ánh sáng.

Phó Vân Chương nhìn Phó Vân anh trưởng thành với tốc độ kinh người với thật nhiều cảm xúc như thế.

Có học trò đầy hứa hẹn như nàng này, người làm thầy như y vừa vui mừng, vừa hâm mộ, vừa tán thưởng, ngoài ra còn có một chút cảm giác muốn trêu đùa khiến chính y cũng phải ngạc nhiên. Y vẫn thường cho rằng tâm hồn mình đã bình lặng như nước, cái loại cảm xúc hoạt bát vui tươi như thế đã mất đi từ lâu rồi.

Nhưng thực tế là có một cô em gái hành xử khác người, luôn hiểu được những ý nghĩ trong lòng y khi người khác còn chưa kịp hiểu, rồi nhanh chóng đáp lại, không nghịch ngợm, không phá phách, ngoan ngoãn nghe lời, hơn nữa lúc nào cũng nghiêm trang ít nói ít cười như thế khiến y rất khó kiềm chế mong muốn trêu chọc nàng một chút.

Y không có anh chị em. Phó Dung là do mẹ y nhận nuôi từ nhà mẹ đẻ, y hiểu rõ những tính toán trong lòng bà. Phó Dung là cháu gái bên nhà mẹ đẻ bà, có một đứa con dâu chung huyết thống với mình lại còn dễ kiểm soát như thế thì bà mới có thể tiếp tục khống chế mọi chuyện trong nhà. Y, vẫn như từ trước đây, ngầm đồng ý tất cả các quyết định của bà. Nếu như không phải cha mẹ đẻ của Phó Dung kiên quyết hai nhà liên hôn, Phó Dung sẽ không sửa họ để trở thành em gái y.

Nghe mẹ nói Phó Dung sẽ trở thành em gái mình, y thầm thở phào.

Mẹ y ở giá nhiều năm, giờ có thêm một đứa con gái để trò chuyện với bà, Phó Vân Chương cũng vui mừng. Phó Dung tuổi còn nhỏ, lại được nuông chiều từ nhỏ nên không hiểu được mưu tính của người lớn trong nhà. Y từng nghĩ sẽ đối xử với Phó Dung như em gái ruột của mình, nàng muốn cái gì, y sẽ cho nàng cái đó.

Y vốn cho rằng Phó Dung thật sự là em gái y cho đến một ngày, y bỗng nhận ra lời ăn tiếng nói điệu bộ cử chỉ, cách đối nhân xử thế, ngữ khí ngạo mạn khi nói chuyện với người khác, cách đi đứng, thậm chí cả cách nàng sai khiến, đòi hỏi y cái này cái kia như lẽ tự nhiên chẳng khác gì mẹ y.

Mẹ y có thêm một đứa con gái nhưng y vẫn không có anh chị em như cũ.

anh chị em, hẳn là giống như Khái ca nhi, Thái ca nhi, Nguyệt tỷ nhi, Quế tỷ nhi, bình thường có thể chơi đùa, tranh cái này giành cái kia, cùng nhau gây chuyện, cùng nhau bị phạt, tới lúc sợ hãi sẽ cùng khóc với nhau chẳng chút ngưng ngừng.

Người trong huyện đều khen y tảo tuệ, thật ra là y bị mẹ ruột mình ép phải nhìn rõ hiện thực trước tuổi mà thôi. Năm mười tuổi, y đã hiểu được bản thân mình đang gánh vác cái gì. Từ đó, y đã không còn giống như hồi còn nhỏ, hăm mộ bạn cùng trường có cha có mẹ, có anh chị em.

Y cần phải cố gắng bằng toàn bộ sức lực của mình, nhanh chóng thi đỗ, đạt được công danh, làm rạng danh tiên tổ. Có như vậy, y mới có thể làm chỗ dựa mẹ y. Vốn là "lúc tuổi trẻ không biết mùi vị buồn là gì", tưởng như mình vẫn còn thật nhiều thời gian để mà mắc lỗi nhưng y lại chỉ có thể vùi đầu vào sách vở, thế là "vì làm bài từ" đến tư cách nói buồn cũng không có. [3]

[3] Mượn ý bài từ "Thái tang tử - Thư Bác Sơn đạo trung bích" của Tân Khí Tật, trong bài từ vốn có đoạn:

"Lúc tuổi trẻ không biết mùi vị buồn là gì

Cứ thích lên lầu cao,

Thích lên lầu cao,

Vì làm bài từ mới nên nói gượng là buồn"

(Bản dịch lấy từ thivien.net)

Đại ý là tuổi trẻ không biết buồn là gì, muốn lên lầu cao ngắm cảnh làm một bài từ nhưng bài từ thì lúc nào chẳng phải có chút cảm khái về cuộc đời, đành phải giả là buồn thôi. Đặt vào Phó Vân Chương, vì theo nghiệp đèn sách mà không có tư cách nói lên nỗi buồn của bản thân mình, buồn là cái buồn của bài từ chứ nào phải của bản thân y, hoặc có thể nói là Phó Vân Chương phải quên đi nỗi buồn của bản thân để tập trung đèn sách, dù bản thân y không muốn thế. nói thế nào thì cũng đều đáng thương cả.

Nhưng hiện giờ Phó Vân Chương hình như cũng hiểu được cảm giác làm anh trai là như thế nào.

oOo

Bọn họ đứng chờ trước cổng Diêu gia một lúc.

Tiếng giày giẫm lên nền đất lồi lõm đưa Liên Xác trở lại, hắn bung một chiếc hộp đựng đồ ăn, "Ngũ tiểu thư, tiểu nhân đã mua đồ về đây."

Phó Vân anh mở hộp ra nhìn một lượt rồi gật đầu.

Diêu Văn Đạt, một người Chiết Giang tên Chu Ngọc và Thôi Nam Hiên là ba người đứng đầu trong cùng một khoa thi. Ban đầu, cả ba người đều nhậm chức ở Hàn Lâm Viện nên không thể nào không tiếp xúc với nhau. Ngày Diêu phu nhân còn sống, nàng, Diêu phu nhân và Chu phu nhân khá thân thiết, ngày lễ ngày tết vẫn thường tặng đồ cho nhau. Tới khi quan hệ giữa Diên Văn Đạt và Thôi

Nam Hiên trở nên căng thẳng, nàng và Diêu phu nhân tuy không lui tới nữa nhưng cũng không có gì mâu thuẫn, thi thoảng tình cờ gặp mặt trong tiệc nhà người khác cũng sẽ mỉm cười thăm hỏi.

Diên Văn Đạt đọc sách cả đời, cuối cùng cũng công thành danh toại, cưới ngựa diều phốt, đương nhiên là vui mừng khôn xiết, khiến người trong thiên hạ đều phải ngưỡng mộ nhưng Diêu phu nhân lại cả đời làm lưng vất vả, bệnh tật quấn thân, hưởng phúc chưa được hai năm đã bệnh nặng qua đời.

Phó Vân anh còn nhớ lần cuối cùng nàng nhìn thấy Diêu phu nhân. Khi đó bà ấy ngồi gần cửa ra, người mặc lễ phục, đầu đội ngọc quan (mũ của mệnh phụ), vui vẻ nói cười với các mệnh phụ trong bữa tiệc, toàn kể chuyện về Diêu Văn Đạt.

Diêu phu nhân lúc ấy sắc mặt hồng hào, không hề giống người bị bệnh lâu ngày chút nào.

Ấn tượng đó sâu sắc đến nỗi Phó Vân anh vẫn còn nhớ rõ những đồ ăn Diêu Văn Đạt ưa thích.

Nàng đang ngơ ngẩn nhớ lại bỗng tay áo bên trái bị giật mấy cái, ngẩng lên đã thấy Phó Vân Chương đang cúi đầu nhìn nàng, mỉm cười hỏi: "Nghĩ gì thế?"

Y chỉ thuận miệng hỏi vậy chứ cũng không cần nàng phải trả lời, nói tiếp, "Được rồi, Diêu tiên sinh mắng nha hoàn xong cơn tức cũng xả ra được rồi, chúng ta vào thôi."

Lão bộc gầy gò của Diên ra mở cửa, nhìn thấy Phó Vân Chương và Phó Vân anh, nói đúng hơn là nhìn thấy tới Phó gia đằng sau đang khệ nệ bê hộp quà thì mắt sáng lên, lập tức tươi cười chào đón: "Phó tướng công tới rồi! Mấy ngày nay đại nhân vẫn hay nhắc tới Phó tướng công, Phó tướng công phen này mà không tới, có khi đại nhân còn tự đi tìm."

Phó Vân Chương mỉm cười, nói với lão bộc vài câu, sai người mang đồ nhắm và thức ăn nóng hổi vừa mua khi nãy vào nhà.

Lão bộc vốn đang lo lắng vì cái nồi cơm duy nhất trong nhà vừa cháy thành than, giờ Phó tướng công tới thăm đại nhân, lại còn mang nhiều đồ ăn thức uống như thế, đúng là buồn ngủ gập chiếu manh!

Lão vui mừng tới mức tạ ơn thần phật mấy lần, cũng không để ý chuyện tôi tớ Phó gia đang lóng ngóng ôm đồ gần đó, vội vàng bảo nha hoàn đi rửa cho sạch khuôn mặt đầy nước mắt kia rồi quay lại đây hầu hạ, còn bản thân lão thì đi thư phòng thông báo, "Đại nhân, Phó tướng công tới rồi."

một tiếng hừ nhẹ vang lên, cửa thư phòng đột nhiên mở ra, một lão giả mặt mày nhăn nheo, tóc hoa râm, người mặc đạo bào màu xám đã hơi bạc đi ra ngoài, nhìn khắp xung quanh, khẽ lên tiếng: "Vân Chương tới rồi hả?"

Phó Vân Chương kéo tay Phó Vân anh tiến về phía ông ta, "đã lâu không gặp, khí sắc của tiên sinh đã khá lên nhiều."

"Ta vẫn khỏe, sống thêm mười năm nữa cũng không vấn đề gì." Diêu Văn Đạt xua tay, mắt nhìn xuống hai cái búi tóc nhỏ xíu cùng chiếc áo khoác màu lam và váy lụa thêu hoa trên người Phó Vân anh.

Phó Vân anh hành lễ với Diêu Văn Đạt như lời Phó Vân Chương đã dạy từ trước, ngược mắt bình tĩnh nhìn ông ta.

Ông ta hầu như chẳng thay đổi gì.

Người trong kinh đều nói Diêu Văn Đạt càng già càng dẻo dai, năm ấy trong bữa tiệc sau khoa thi, các sĩ tử khác thấy ông ta già như thế còn lén đánh cược với nhau xem tân khoa Trạng nguyên có thể sống thêm mấy năm nữa, đa số bọn họ cho rằng ông ta chắc chẳng làm ở Hàn Lâm Viện được bao lâu sẽ già từ nhân thế. Nhưng từ năm này qua năm khác, đến Tiên đế và nhiều đại thần khác trẻ hơn ông ta vài tuổi cũng đã ra đi, ông ta vẫn thế, dù đầu đầy tóc bạc, thi thoảng lại

bệnh một trận, lần nào thầy thuốc cũng bảo Diêu gia chuẩn bị hậu sự. Nhiều năm như thế, ông ta già nua ốm yếu, thuốc thang liên tục, tưởng như có thể ra đi bất kì lúc nào nhưng mà... vẫn cứ không chết.

Nhìn ông ta gầy đét vậy thôi chứ mỗi lần mắng chửi người khác là cứ như thể vừa hít được một hơi tiên khí, hùng dũng oai vệ, phí phách hiên ngang, giọng nói oang oang, đến võ tướng có khi còn không quát to bằng ông ta.

"Đây là muội muội của người hả? không giống người lắm, trông hoạt bát đáng yêu hơn người nhiều."

Diêu Văn Đạt ngồi xuống trước chiếc bàn đã bày đầy đồ ăn, món nóng món nguội đều đủ cả, lạnh lùng nhận xét.

Phó Vân Chương chỉ mỉm cười.

Phó Vân anh hơi nhú mày, quan hệ giữa Phó Vân Chương và Diêu Văn Đạt hoàn toàn khác với những gì nàng tưởng tượng.

Diêu Văn Đạt không phải là rất ghét Phó Vân Chương à?

"Học sinh đưa muội muội tới phủ Võ Xương chơi, nhớ tới tiên sinh vừa khỏi bệnh nên tiện đường tới thăm tiên sinh." Phó Vân Chương từ tốn nói.

Diêu Văn Đạt cũng không khách sáo với y, bưng bát canh thịt lên húp, "Ngồi xuống đi chứ, chẳng lẽ còn chờ ta mời người chắc?"

Phó Vân Chương nghe vậy liền ngồi xuống, vén tay áo, lấy một đôi đũa đưa cho Phó Vân anh.

Phó Vân anh nhận đôi đũa, cúi đầu dùng bữa.

trên bàn ăn im lặng, không ai nói chuyện.

Diêu Văn Đạt ăn một lồng bánh bao, uống hai bát canh thịt thì bỗng hơi khựng lại một chút, nhìn chiếc bát không thờ dài, nơi đáy mắt thoáng qua một chút thần thờ mà người khác không để ý thì không thể phát hiện được.

Thấy ông ta dừng đũa, Phó Vân Chương và Phó Vân anh cũng đặt đũa xuống, Liên Xác bùng lên mấy ly trà nóng.

"Cử nhân lần này có 36 người, không ngờ cuối cùng chỉ có mình người là theo được."

Diêu Văn Đạt uống mấy ngụm trà, bỗng nói một câu băng quơ.

"Cũng là do học trò may mắn, bắt đúng sở thích của tiên sinh." Phó Vân Chương mỉm cười nói.

Diêu Văn Đạt lắc đầu, cười chua xót, "Các người có thể đỗ kì thi hương, ai chẳng là rồng phượng trong cõi người. Có thể lấy được cơ hội vào kinh thành tham gia thi hội, có ai không phải văn thơ đầy bụng? Ta cố tình làm khó các người cũng chỉ là hứng thú nhất thời, cứ tưởng rằng chỉ có mấy đũa không ra gì là không chịu nổi, cuối cùng thì loại hết, chỉ còn lại có mình người, ta thất vọng không để đâu cho hết."

Nghe ông ta nói thế, Phó Vân Chương mặt không đổi sắc, nét cười trên mặt cũng không giảm đi dù chỉ một phần, tay vẫn nhẹ nhàng phe phẩy quạt, không nói lời nào.

Chương 41: Đạo lý

Chỉ một bữa cơm mà Diêu Văn Đạt đã châm chọc Phó Vân Chương đủ đường.

Phó Vân Chương ôn hòa, mỉm cười nghe ông ta quở trách, thì thoảng còn lễ phép vâng dạ.

Diêu Văn Đạt mặt mày cau có, ấn đường nhăn lại.

Phó Vân anh yên lặng dùng trà, không nói lời nào.

"Người vào thư phòng với ta."

Mắng mỏ hồi lâu, Diêu Văn Đạt trầm mặc một lát, đứng dậy đi một mạch về phía thư phòng, không thèm quay đầu lại nói với Phó Vân Chương.

Ông ta đã cố ý chế giễu Phó Vân Chương nhiều lần như thế, nếu như là những cử nhân trẻ tuổi khác, dù là người khiêm tốn kính cẩn đến thế nào đi chăng nữa chắc cũng đã uất ức mà nổi đóa lên rồi, người này từ đầu đến cuối vẫn giữ được thái độ ôn hòa trầm tĩnh, vẫn đạm phong khinh.

Hoặc là y trời sinh tao nhã rộng lượng, phóng khoáng, là người quân tử thật sự.

Hoặc là y là kẻ lòng dạ thâm sâu, có thể nhẫn nhịn giỏi hơn người khác.

Dù là loại nào thì người này tương lai chắc chắn tiền đồ vô lượng.

Nhìn Diêu Văn Đạt phất tay áo bỏ đi như thế, người ngoài có thể tưởng ông ta đang giận dữ điều gì nhưng lão bộc đi theo hầu hạ ông ta nhiều năm, đã hiểu rõ tính nết của ông ta lại hiểu rõ nếu không phải là người ông ta cực kỳ yêu thích, nhất định không thể được phép bước vào thư phòng của ông ta một bước.

Cuối cùng cũng có một cử nhân khiến cho đại nhân thấy thuận mắt! Hơn nữa người này giàu có, tiền bạc không thiếu, lại là người có học, biết đối nhân xử thế, thường xuyên mang đồ qua biếu tặng đại nhân. Sau này không cần lo lắng có ngày đại nhân tiêu hết bổng lộc, không có tiền mua gạo nữa rồi.

Lão bộc vui mừng ra mặt, cười nói: "Phó tướng công, mời đi bên này."

trên Phó Vân Chương hiện ra một nụ cười như đang cảm thán "Quả nhiên như thế", đưa mắt ra hiệu cho Phó Vân anh, ý bảo nàng ở lại đó chờ rồi đi theo Diêu Văn Đạt.

Thư phòng Diêu Văn Đạt sạch sẽ ngăn nắp, bày biện đơn giản, không có mấy thứ đồ tao nhã kiểu như bình phong hoa lá, trong phòng chỉ có hai kệ sách, một chiếc bàn sách, một chiếc ghế bành bằng gỗ thông. Ông ta thích yên tĩnh, mỗi lần đọc sách bị làm ồn thì chắc chắn sẽ chửi bới ầm lên, người hầu kẻ hạ trong nhà hằng ngày đều cố gắng cách thư phòng càng xa càng tốt, thà đi đường vòng qua nhà bếp còn hơn đi tới cạnh cửa sổ thư phòng.

trên bàn sách, đồ đạc được phân loại rõ ràng, xếp đặt ngay ngắn chỉnh tề. Sách vở và giấy xếp gọn gàng đã đành, đến chận giấy, nghiên mực, bát đựng nước rửa bút bằng sứ cũng được sắp xếp ngăn nắp, ngay cả bút trên giá bút cũng xếp thành một hàng theo thứ tự từ nhỏ đến lớn.

Phó Vân Chương nhìn thấy bài văn của mình đang được đặt riêng bên phải bàn sách.

"Người đọc mấy bài văn của những người khác xem." Diêu Văn Đạt tựa lưng vào chiếc ghế bành duy nhất trong phòng, chỉ vào chồng giấy bên trái.

Phó Vân Chương chấp tay thưa vâng, tiến lên mấy bước, nhanh như gió đã xem xong bài thứ nhất rồi lại cầm bài thứ hai lên.

Tầm một khắc sau, y đã xem xong tất cả những bài văn đó, nói: "Thành thật, ngắn gọn, có trọng tâm, hành văn trôi chảy, học sinh không bằng bọn họ."

Diêu Văn Đạt trừng mắt, cười khẩy nói: "Đừng có giả ngu nữa, người đã có thể trụ đến cuối cùng, sao không biết bọn họ sai ở đâu được?"

Phó Vân Chương hơi cúi đầu, tỏ vẻ chăm chú lắng nghe, "Mong tiên sinh giải đáp."

Diêu Văn Đạt liếc nhìn y một cái, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt y trong chốc lát, chỉ muốn lấy tập giấy trên bàn đập vào đầu y để xem y có còn giữ được cái thái độ khiêm tốn cung kính giả dối này hay không. Đáng tiếc người này lại là người duy nhất có thể qua được lần khảo nghiệm này của ông ta, so bó đũa chọn cột cờ một hồi cuối cùng lấy được mình y, trong đám học sinh Hồ Quảng tham gia thi hội lần này có thể có tiến sỹ hay không, Đề đốc Học chính là ông ta có thể nhân cơ hội này nổi danh hay không, tất cả chỉ có thể hy vọng vào mình y thôi. Nếu giờ đánh cho y thành đàn độn hoặc là sợ quá không dám tiếp tục học hành nữa, đám đồng liêu ở Hàn Lâm Viện ngày xưa chẳng phải sẽ cười vào mặt ông ta hay sao?

"Được rồi, chẳng rào trước đón sau với người nữa. Lần tới thi hội, người có tham gia không?" Ông ta cố kiềm chế ý muốn đánh người, hỏi.

Phó Vân Chương đáp: "Kinh sư đất lành chim đậu, tới kỳ thi hội anh tài trong thiên hạ đều sẽ hội tụ về đó, học sinh đương nhiên là muốn đi, dù là trải nghiệm việc đời thôi cũng đã là tốt lắm rồi."

"Lần này quan chủ khảo có thể là Thẩm thủ phụ, tính ra hai người coi như là đồng hương đấy." Nhắc tới Thẩm Giới Khê, Diêu Văn Đạt cười khinh miệt, nói tiếp, "Người như Thẩm thủ phụ giỏi nhất là làm bộ làm tịch, vì tránh người đời nói ra nói vào, lần này học sinh Hồ Quảng sẽ khó mà nằm trong mười người đứng đầu. Nếu quan chủ khảo không phải Thẩm thủ phụ thì lại có lợi hơn cho người, giám khảo trong kỳ thi sẽ tìm mọi cách để lấy lòng Thẩm thủ phụ, ví dụ như cho thêm vài học sinh Hồ Quảng vào danh sách đỗ. Còn có một khả năng nữa, gần đây Hoàng thượng nhiều lần tán dương Lễ Bộ thị lang Thôi Nam Hiên, hẳn ta còn trẻ nhưng lại do Hoàng thượng tự mình đề bạt, có khi Hoàng thượng tính để hẳn chủ trì kỳ thi lần này cũng nên, hẳn cũng là người Hồ Quảng."

nói cách khác, dù là Thẩm Giới Khê hay Thôi Nam Hiên làm quan chủ khảo thì cũng là điều bất lợi đối với học sinh Hồ Quảng.

Phó Vân Chương trầm ngâm hồi lâu, "Tiên sinh đang khuyên học sinh bỏ kỳ thi hội lần này hay sao ạ?"

"Thẩm thủ phụ một tay che trời, nắm quyền lực trong tay, nhìn thì có vẻ hào nhoáng như thế nhưng thật ra lại đang đứng trước nguy cơ rất lớn." Diêu Văn Đạt nói tới đây thì nheo nheo mắt, vuốt râu mỉm cười, đến nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra, "Chỉ huy sứ mới nhậm chức Hoắc Minh Cẩm và ông ta ở thế như nước với lửa, vừa nhậm chức đã động vào tâm phúc của Thẩm thủ phụ, Hoàng thượng cũng không quan tâm, ngầm chấp thuận cho Hoắc Minh Cẩm điều tra Thẩm thủ phụ. Như thế có thể thấy Thẩm thủ phụ đã mất thánh tâm. Cứ cho là cuối cùng Hoắc Minh Cẩm thua đi thì Thẩm thủ phụ cũng chưa chắc có thể an toàn."

Ông ta thuận miệng nói ra chuyện cơ mật của triều đình, có vẻ như hoàn toàn không sợ Phó Vân Chương sẽ tố cáo ông ta, chậm rãi nói, "Thẩm thủ phụ không còn kiêu ngạo được mấy năm nữa. Người là đồng hương với Thẩm thủ phụ, một khi đỗ tiến sĩ, người khác sẽ tự động coi người là người của ông ta, vậy thì người càng không nên đi thi bởi ngoài việc nguyện trung thành với ông ta

người không còn con đường nào khác. Người còn trẻ, nếu như là vì Thẩm thủ phụ mà tiền đồ bị phá hủy, chẳng phải là đáng tiếc hay sao? Lần này thi hội có thi hay không cũng chỉ đến vậy mà thôi."

Phó Vân Chương nhíu mày suy tư một lát, mỉm cười nói: "Tiên sinh đã dốc hết gan ruột với học sinh như vậy, học sinh không thể nào không cảm kích. nói ra không sợ tiên sinh chê cười, học sinh không có tham vọng ấy, chỉ mong thể thi đỗ, đạt được công danh, làm rạng danh dòng tộc, vậy đã là không sống uổng một đời rồi."

Mặt Diên Văn Đạt lộ vẻ kinh ngạc, mở to mắt nhìn chăm chăm y hồi lâu, thấy y không hề giả vờ, hơi cao giọng nói, "Người không muốn làm quan thật sao?"

Mười năm gian khổ, chong đèn thâu đêm, vùi đầu trong sách vở, không phải để một ngày kia có thể thăng quan tiến chức hay sao?

"Học sinh hồ thẹn, tuy rằng đã đọc qua loa vài quyển sách nhưng lại không biết kinh bang tế thế, học hành âu cũng chỉ vì sở thích của bản thân, cảm thấy mình khó có thể đảm nhận trách nhiệm trở thành quan phụ mẫu một phương, chỉ mong có thể đỗ thi hội để báo đáp công ơn gia mẫu."

Y vừa dứt lời, mặt Diên Văn Đạt đã biến sắc, đứng bật dậy, đưa tay chỉ thẳng vào mặt y, gân xanh nơi thái dương cũng nổi lên, nghiêng răng nghiêng lợi: "Người!"

Phó Vân Chương cúi đầu, lui ra phía sau một bước, "Học sinh vốn không muốn giấu giếm tiên sinh nên giờ mới nói ra suy nghĩ thật của bản thân, mong tiên sinh lượng thứ."

Cả phòng im phăng phắc, không khí nặng nề.

Phó Vân Chương tiếp tục im lặng.

"Được lắm!"

Giảng co như vậy một lúc, Diêu Văn Đạt bỗng bật cười, "Nếu người đã không thích công danh lợi lộc, thì lần nào chẳng giống nhau."

Khóe môi Phó Vân Chương khẽ cong lên.

Đối diện với người quang minh lỗi lạc lại cảm ghét thói đời như Diêu Văn Đạt, quả nhiên là thẳng thắn thành khẩn vẫn là hơn.

oOo

Trời dần về chiều, lão bộc của Diêu gia bê ghế tựa bằng trúc đặt dưới bóng cây, mời Phó Vân anh ngồi xuống dùng trà.

Trà ở Diêu gia cũng không phải lá trà như bình thường, nhắc nắp lên có thể thấy một vầng màu nâu vàng dưới đáy ly.

Lão bộc đứng bên cạnh nói: "Phó tiểu thư nếm thử trà nhà chúng ta đi, trà này sao từ lúa mạch chín, tuy rằng hơi thô nhưng mà thơm lắm."

Ngữ khí của lão bộc này thật giống Diêu phu nhân. Diêu phu nhân không biết chữ. Chồng bà suốt ngày bắt bẻ người này người kia, đắc tội với bao nhiêu người. Bà thì xởi lởi, dễ gần, lần nào nhìn thấy bà cũng là một lần thấy nụ cười trên gương mặt.

Diêu phu nhân thích trà lúa mạch.

Phó Vân anh nhìn ly trà lạnh trước mặt tới mức ngẩn ngơ, bỗng có tiếng cọt kẹt, cửa thư phòng mở ra, Phó Vân Chương cũng chậm rãi bước ra ngoài.

"Nhị ca."

Nàng đứng dậy đón y, mắt nhìn y chăm chú.

Y mỉm cười, đưa tay xoa đầu nàng.

Lão bộc nhanh chóng bưng một ly trà lúa mạch tới, "Mời Phó tướng công dùng trà."

Phó Vân Chương cảm ơn lão bộc, vừa dùng trà vừa khéo léo hỏi lão tình hình ăn uống sinh hoạt hằng ngày của Diêu Văn Đạt.

Lão bộc hỏi gì đáp nấy, ám chỉ với Phó Vân Chương về chuyện Diêu Văn Đạt sống quá kham khổ.

Phó Vân anh khẽ nói: "Ta ngưỡng mộ tài năng và nhân phẩm của tiên sinh, chỉ hy vọng có thể giúp đỡ tiên sinh. Tiên sinh là người phóng khoáng, sao có thể để tiên sinh phải lo lắng vì mấy việc tầm thường như thế? Sau này nếu trong phủ có gì khó khăn, ta nguyện giúp chút lực để giúp đỡ tiên sinh."

Lão bộc vui mừng, cười ngây ngô.

Lúc này Liên Xác bỗng tiến lại, kéo lão bộc ra ngoài nói chuyện.

không biết Liên Xác nói cái gì mà lão bộc gật đầu lia lịa, luôn miệng cảm ơn.

Uống trà xong, Phó Vân Chương nói lời cáo từ, Diêu Văn Đạt không ra tiễn y, lão bộc đi vào thông báo, từ trong thư phòng vang lên một tiếng quát, "Cút!"

Lão bộc đi ra, lúng túng nói: "Phó tướng công..."

"không sao, không quấy rầy tiên sinh nữa vậy."

Phó Vân Chương quay về hướng thư phòng nói lời từ biệt rồi dắt Phó Vân anh ra cổng.

đi được một đoạn, Phó Vân anh mới nói: "Nhị ca, muội hiểu rồi."

Nàng từng đề nghị Phó Vân Chương bắt chước văn phong của người khác để lấy lòng Diêu Văn Đạt nhưng y vẫn quyết trung thành

với lối hành văn của chính mình. Qua thái độ của Diêu Văn Đạt đối với y vừa rồi, xem ra sự quyết tâm của y đã có kết quả. Phó Vân Chương đưa nàng tới Diêu gia hẳn là vì chuyện nàng đã nói với y trước đây. Y lo nàng có ngày ham cái lợi trước mắt mà làm đường lạc lối.

"đi đường tắt nhiều khi cũng đỡ được một công nhưng nếu gặp phải người như Diêu học đài, đi đường tắt lại phản tác dụng."

Phó Vân Chương cúi đầu, búng nhẹ một cái lên trán nàng, nhấn mạnh từng chữ một.

Phó Vân anh khẽ gật đầu.

"Nhưng mà cũng không thể không tính toán gì." Phó Vân Chương nói tiếp, "Bởi vì học đài là Diêu đại nhân, ta mới không thay đổi văn phong. Nếu học đài là một vị quan khác, dựa theo sở thích của ông ta, sử dụng loại văn phong khác với văn phong của bản thân mình mới là cách làm đúng, nếu chỉ chăm chăm giữ lấy văn phong của bản thân thì không thể tiến xa được. Tóm lại, phải biết tùy cơ ứng biến."

"Nhưng muội nào có thể tham gia kỳ thi nào đâu." Phó Vân anh trầm mặc một lát, khẽ khàng, "Sao nhị ca lại dạy muội những điều này?"

Hai con lừa của Phó gia đang đứng ngay chỗ ngoặt ở đầu ngõ, gã sai vặt đáng ra phải trông lừa trốn vào nơi râm mát, tựa lưng vào tường đá ngủ gật, nghe thấy tiếng người ra thì giật mình úp vội mũ rơm lên đầu chạy ra đón.

Phó Vân Chương đứng lại, bế Phó Vân anh đặt lên lưng lừa, hơi cúi đầu xuống, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, chớp chớp mấy cái, y chột cười, ánh nắng cuối hạ phủ lên gương mặt tuấn tú của y một tầng lấp lánh, đường nét trên mặt vốn ôn hòa bỗng trở nên sắc nét hơn hẳn ngày thường.

"Trăm sông đổ về một bể, cứ là đạo lý thì đều như nhau cả, rồi sẽ có một ngày, mọi sẽ dùng tới thôi."

Y dịu dàng nói.

Chương 42: Lấy trộm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quay về phố Đại Triều, người gác cổng ra đón họ vào nhà, thông báo: "Chung gia lại vừa mang mấy thứ sang đây tặng, có đồ ăn đồ dùng, còn có hai con lừa, hai con la."

Trong viện, trên đường đi còn mấy cái sọt tre chưa mang vào hết, trong sọt đầy ắp rau quả tươi, mấy bình rượu trái cây, còn cả hai tảng thịt lợn.

Quản sự đang đứng trước hành lang chỉ đạo người hầu kẻ hạ trong nhà khiêng quà vào trong, cười như được mùa. Phó gia lần này mất một con lừa, bị uất ức một phen nhưng tính ra thì vẫn có lợi, không thiệt thòi gì. Hơn nữa đại công tử Chung gia quý mến nhị thiếu gia như thế, sau này Phó tứ lão gia làm ăn ở phủ Võ Xương này thì còn sợ ai chèn ép nữa?

"Nhị thiếu gia, mới có người từ huyện Hoàng Châu tới, là một vị tướng công họ Khổng, nói là tìm thiếu gia. Khổng tướng công hình như có việc gì gấp, sang phố Cống Viện, người bên đó nói thiếu gia ở bên này, Khổng tướng công lại tìm tới đây. Quan nhân đang uống trà với Khổng tướng công."

Quản sự chạy xuống bậc thềm, vừa giúp đỡ bê cái này nhắc cái kia vừa nói.

Phó Vân Chương ừ một tiếng rồi đi ra chính đường tìm Phó tứ lão gia và Khổng tú tài.

Trời nóng, Phó Vân anh mướt mải mồ hôi, tuy vẫn dùng sa mỏng che mặt nhưng gương mặt vẫn bị nắng chiếu đến đỏ bừng nên trở về trong viện rửa mặt chải đầu.

Phó Nguyệt và Phó Quế kéo nhau tới tìm nàng nói chuyện quần áo váy vóc.

Nàng gỡ tóc rồi chải lại một lần nữa, vấn thành một búi tóc đơn ốc, thay một chiếc áo cổ chéo bằng lụa mỏng Hàng Châu thêu hoa văn hoa rơi nước chảy [1] và váy điệp màu vàng rồi mới đi ra từ sau tấm bình phong, uống mấy ngụm nước ô mai mà Phương Tuế mới lấy từ nhà bếp lên, ngồi nói chuyện phiếm với hai chị họ.

[1] Hoa văn gồm một cây hoa (hoa mai, hoa mẫu đơn, v.v...) bên dòng nước.

Trước hành lang, màn trúc buông hờ, ánh nắng xuyên qua những khe hở trên cửa sổ tạo thành một mảng sáng mờ lung. Trong phòng, ánh sáng có phần ảm đạm.

Phương Tuế và Chu Viên mở cửa sổ ra, gió mát ùa vào xua tan cơn nóng trong phòng.

Mấy cô bé đang nói chuyện say sưa thì ngoài hành lang bỗng vang lên tiếng bước chân, một nha hoàn vội vàng chạy vào phòng, thờ hồn hển, "Ngũ tiểu thư, quan nhân gọi tiểu thư tới chính đường ngay."

Nha hoàn nhấn mạnh chữ "ngay".

Phó Quế và Phó Nguyệt nhìn nhau, đứng dậy nói: "anh tử nhi, tứ thúc tìm muội có việc, muội đi đi. Tử với Nguyệt tử nhi về phòng đây."

Phó Vân anh bảo Phương Tuế đưa hai chị họ ra ngoài, thầm nghĩ có Khổng tú tài ở đây, không thể mặc quần áo mỏng thế này ra gặp khách nên đành phải thay một bộ đồ đơn giản thường dùng rồi đi ra chính đường.

Chính đường im phăng phắc, trong ngoài phòng đều không có người đứng hầu, Phó tứ lão gia đã bảo bọn họ ra ngoài, trong phòng chỉ còn có Khổng tú tài và Phó Vân Chương.

Thấy Phó Vân anh tới, Phó tứ lão gia bảo Phương Tuế và Chu Viêm đang theo sau nàng đi ra ngoài. Đợi hai nha hoàn đã đi xa, ông mới khẽ nói: "anh tử nhi, trong nhà có chút chuyện."

Phó Vân anh không nói gì, nhìn Khổng tú tài đang ngồi bên cạnh, làm một cái lễ vạn phúc với hắn.

Khổng tú tài đứng dậy đáp lễ, mặt có vẻ lúng túng, "Vân Chương, anh tử nhi, chuyện này nói cho cùng là do ta sơ sẩy."

hắn chậm rãi kể rõ ngọn nguồn: Khi Phó Vân Chương rời huyện Hoàng Châu đã nhờ Khổng tú tài giúp y chép lại mấy quyển sách trong thư phòng. Khổng tú tài hay tới ăn nhờ ở đậu, mượn sách đọc, nên đồng ý ngay. Ban ngày hắn chép sách, ban đêm đọc sách tới mức mệt phờ nên thường ngủ lại trong phòng dành cho khách cạnh thư phòng của Phó Vân Chương. Đêm đó hắn đi ngủ muộn, đặt lưng xuống là ngủ một mạch tới tận trưa ngày hôm sau. Lúc vào thư phòng lại gặp Phó Dung từ bên trong đi ra, trong tay áo hình như còn giấu thứ gì, hắn có cảm giác không hay liền ngăn Phó Dung lại hỏi thử.

Phó Dung lấy một cây bút ra, nói nàng ta chỉ tới thư phòng mượn bút, không động vào sách vở của Phó Vân Chương.

Khổng tú tài dù sao cũng chỉ là khách, Phó Dung mới là tiểu thư Phó gia, hơn nữa nam nữ khác biệt, hắn cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể trơ mắt nhìn Phó Dung đi ra ngoài.

Phó Vân anh nghe tới đó cũng đã đoán ra phần nào, hỏi thẳng: "Tử ấy lấy cái gì?"

Khổng tú tài ngậm ngừng, theo bản năng quay sang nhìn Phó Văn Chương.

Phó Văn Chương mặt mày lãnh đạm, không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

"Ta đã kiểm tra cẩn thận mấy lần, đúng là nàng ta không động vào đồ của Văn Chương..." Khổng tú tài nhăn nhó, không biết giải thích thế nào.

"không động vào sách vở của nhị ca... Vậy là, tỳ ấy lấy mấy thứ muội viết đi rồi?" Phó Văn anh mặt không đổi sắc, hỏi một câu, cũng không chờ Khổng tú tài trả lời, lại hỏi tiếp, "Tất cả luôn à?"

Khổng tú tài gật đầu, "Đến cả bức Đoan Ngọ tức cảnh đồ muội vẽ nàng ta cũng lấy đi."

Phó tứ lão gia cau mày, mở miệng định nói gì, khoe mắt liếc nhìn Phó Văn Chương, thấy y không có ý định lên tiếng, nghĩ một lúc liền cắn răng nuốt mấy lời mắng chửi kia lại.

Phó Văn anh trầm tư một lát, khoe miệng khẽ cong lên, "Có ai tới Phó gia sao?"

Phó Dung không đi học, sẽ không tự nhiên lấy trộm văn thơ của nàng. Trừ phi có người khác khuyến khích, hoặc là có vị khách quan trọng nào đến Phó gia, Phó Dung vô tình tiết lộ cho người ta chuyện nàng theo học Phó Văn Chương, khiến họ tò mò nên mới khuyến khích Phó Dung lấy trộm tranh chữ (*tranh và chữ*) của nàng ra để họ xem cho vui.

Khổng tú tài giật mình, lại nhìn về phía Phó Văn Chương.

Phó Văn Chương không nói một lời, sắc mặt đã ôn hòa hơn khi nãy một chút, trên môi thoáng nở nụ cười, có vẻ như quyết tâm để Phó Văn anh tự xử lý việc này.

Xem ra Vân Chương muốn bồi dưỡng anh tử nhi như học sinh của mình thật... Khổng tú tài không nhìn y nữa, lấy lại bình tĩnh, biết rằng về sau bản thân hẳn sẽ không thể nào trêu chọc anh tử nhi như trêu trẻ con nữa, thành thật trả lời: "Tri huyện nương tử (*vợ của tri huyện*) tới thăm lão thái thái, dẫn theo một vị tiểu thư họ Triệu, nghe nói là cháu gái của Triệu sư gia, thân phận cao quý, tri huyện nương tử là người lớn nhưng lại rất tôn trọng nàng ta."

Phó Vân anh chợt hiểu ra.

Vậy thì chuyện cũng không khó đoán, Triệu sư gia thích kể lể, sau khi về Triệu gia thuận miệng nhắc tới nàng, rất có thể còn khen mấy câu, làm cho vị Triệu tiểu thư kia không phục, lúc tới Phó gia lại cố ý nhắc tới tên nàng. Phó Dung muốn lấy lòng Triệu tiểu thư nên nhất định có gì cũng tuôn ra hết, thậm chí còn lấy trộm tranh chữ của nàng ra ngoài cho Triệu tiểu thư xem.

Phó tứ lão gia bực mình hừ lạnh một tiếng, "Ta tuy không đọc sách nhưng cũng biết văn chương trong chốn khuê phòng là không thể tùy tiện đưa ra ngoài, Dung tử nhi tính toán cái gì mà lại có thể lấy trộm văn thơ anh tử nhi viết mang ra cho người ngoài xem!"

Triệu gia là gia đình nề nếp, các tiểu thư không thể ra khỏi nhà một mình, tiểu thư Triệu gia chắc chắn là đến huyện Hoàng Châu cùng người lớn trong nhà. Nếu Triệu tiểu thư đem tranh chữ của anh tử nhi cho anh em nhà nàng ta xem... Tuy chưa tới mức làm ảnh hưởng tới thanh danh của anh tử nhi nhưng cũng chẳng hay ho gì, càng nghĩ Phó tứ lão gia càng bực mình.

"Tứ thúc, không sao đâu."

Phó Vân anh điếm lại những thứ mình đã viết trong đầu một lần, trừ bài văn biên ngẫu phỏng theo bài văn của Triệu sư gia kia, cũng chỉ còn những ghi chép về những điều nàng tâm đắc khi đọc sách hằng ngày, không có gì bí mật nên bình thản nói: "trên tranh chữ của con đều ký tên cả rồi."

Phó tứ lão gia nhăn nhó, "Thế càng khó lường hơn! Lại còn để cho bọn họ biết cả tên con rồi còn gì?"

Phó Vân anh mỉm cười, trao đổi một ánh mắt với Phó Vân Chương, cả hai người đều tự hiểu trong lòng mà không ai nói gì.

oOo

Huyện Hoàng Châu.

Triệu gia thái thái, người từ trước đến nay vẫn khinh thường huyện Hoàng Châu, gọi đây là "nơi thâm sơn cùng cốc, thô tục nhà quê", bỗng nhiên chủ động tới thăm, khiến tri huyện nương tử vừa mừng vừa sợ, vội vàng chuẩn bị đủ loại món ngon tiếp đãi.

Sau một hồi nói chuyện với Triệu gia thái thái, tri huyện nương tử nhận ra người đối diện chẳng phải đến để gặp mình, suy nghĩ một hồi liền đề nghị tới Phó gia ngắm hoa.

Phó gia không có hoa viên nhưng Phó gia lại có một vị cử nhân trẻ tuổi tài năng và nhân phẩm đều xuất chúng.

Triệu gia thái thái tươi cười, thuận đà đưa đẩy, đồng ý với đề nghị này.

Trần lão thái thái nghe tri huyện nương tử nói Triệu gia thái thái tới từ Triệu gia ở phủ Giang Lăng, một gia tộc sản sinh ra rất nhiều cử nhân, nên cũng không dám để khách chờ lâu, mặt trời vừa mọc tỉnh giấc, tự mình ra đón ngoài cửa viện.

Triệu gia thái thái rất thân thiện vừa vào đến trong viện đã cầm tay Trần lão thái thái, luôn miệng khách sáo: "không dám, không dám."

Đáy mắt tri huyện nương tử sáng lên, thầm nghĩ: Triệu gia người ta như thế, chưa bao giờ bày tỏ ý muốn kết giao với người huyện Hoàng Châu, Triệu gia thái thái còn vô cùng kiêu ngạo, luôn luôn coi thường bọn họ. Hôm nay là mặt trời mọc đằng tây chẳng?

Mà dù nghĩ thế nào thì nghĩ, nụ cười trên mặt bà vẫn tươi như hoa nở.

Hai bên chào hỏi qua loa một hồi, Trần lão thái thái và Triệu gia thái thái đều cảm thấy người đối diện cũng tạm được, ít ra là có thể nói chuyện được.

Trà cũng đã uống, chuyện cũng nói đôi câu, chiếc bàn trong phòng khách giờ đã đầy ắp sơn hào hải vị.

trên bàn ăn, người lớn người này gắp cho người kia, người kia mời người này nếm thử món nọ món kia. Tan tiệc, mọi người lại ra đình hóng gió tiếp tục trò chuyện.

Mấy tiểu nương tử đương nhiên làm gì có hứng thú với mấy câu chuyện của người lớn, cũng không thể ngồi yên một chỗ nên kéo nhau đi ra bên cạnh hồ câu cá, chọi cỏ gà [2].

*[2] Trẻ em tìm những cọng cỏ có nốt sần do những bẹ lá tạo thành dưới tác động của sâu ký sinh để làm "gà". Những cọng cỏ được "chọi" nốt sần vào nhau, nốt sần nào bị đứt rời ra thì coi như "gà" thua. Trò chơi có thể chỉ gồm hai đứa trẻ "chọi" tay đôi hoặc nếu có nhiều người chơi hơn thì thi đấu luân phiên, bên thắng được quyền chơi tiếp. Sau khi chơi, những nốt sần được bóc ra và nếu cọng cỏ đủ già thì có thể thấy con sâu do ấu trùng đã kịp phát triển thành.
(Nguồn: Wikipedia)*

Phó Dung là con gái duy nhất của đại phòng nên ra mặt tiếp đón mấy vị tiểu thư Triệu gia.

Lúc đứng chờ khách với Trần lão thái thái ở cửa, nàng ta trông thật e dè lễ độ, cứ nghĩ là cùng lắm cũng chỉ là một lần gặp mặt xã giao bình thường.

Nào ngờ, sau khi gặp các vị tiểu thư Triệu gia, nàng ta lại càng lúc càng cảm thấy khó chịu.

Có người anh trai là Phó Vân Cương, nàng ta đã quen với việc các tiểu nương tử trong huyện thường xuyên tâng bốc nàng ta, tâng bốc đến độ nàng ta dần tự nghĩ mình ở một tầm cao khác, cho rằng bản thân mình là tiểu nương tử nổi bật nhất trong huyện, không ngờ núi cao còn có núi cao hơn, đứng cạnh các tiểu thư Triệu gia, nàng ta thấy mình chẳng khác gì cỏ dại, chỉ thiếu nước trở thành bùn đất luôn rồi.

Trang phục, trang sức của các vị tiểu thư Triệu gia về cơ bản cũng chỉ giống nàng ta thôi, thậm chí vài vóc có khi còn chẳng bằng, nhưng mà từng động tác cử chỉ của bọn họ lại nhã nhặn lịch sự một cách tự nhiên, không hề gượng ép, cái này nàng ta học thế nào cũng không học được.

Nàng ta vừa chán nản vừa thất vọng, nào còn cái vẻ dương dương tự đắc trước đây mỗi khi điếu võ dương oai trước mặt các chị em trong tộc nữa. Tiểu thư Triệu gia nói cái gì nàng ta cũng tin, bảo nàng ta làm gì thì nàng ta cũng làm. Nàng ta cũng muốn trở thành thiên kim tiểu thư như mấy tiểu thư Triệu gia!

Vì thế, khi tiểu thư nhỏ tuổi nhất của Triệu gia, cửu tiểu thư Triệu Thúc Uyển ám chỉ rằng nàng ấy muốn xem tranh chữ của Phó Vân anh, Phó Dung không cần nghĩ ngợi gì đã đồng ý luôn.

Người trong Phó gia ai chẳng phải nghe lời nhị ca ca, nhị ca ca nghe lời mẹ, mà mẹ thì nghe lời nàng ta. Phó Vân anh chỉ là một đứa trẻ không cha, chỉ biết dựa vào chú ruột sống qua ngày. Đây cùng lắm chỉ là Triệu Thúc Uyển bảo nàng ta lấy tranh chữ của Phó Vân anh. Kể cả nàng ta có lấy đi tất cả đồ đạc của Phó Vân anh đưa cho Triệu Thúc Uyển, Phó Vân anh cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đồng ý.

Nàng ta không biết chữ, nhưng nàng ta biết nét chữ của Phó Vân Cương và Phó Vân anh khác nhau. Đuổi nha hoàn trong phòng ra ngoài, nàng ta nhanh chóng tìm được tranh chữ của Phó Vân anh,

bọc thành một bọc, giấu vào trong tay áo rồi mang ra khỏi thư phòng, đưa ra bên hồ.

Bấy giờ, mấy đứa nha hoàn đang ngồi thành một vòng dưới bóng cây chọi cỏ gà, thi thoảng lại rộ lên tiếng cười vui vẻ.

Đại tỳ nhi, nhị tỳ nhi, tam tỳ nhi và cửu tiểu thư Triệu gia đang tựa vào lan can bằng đá cười nói, cần câu trước mặt vẫn bất động. Bọn nha hoàn túm tụm xung quanh, bung dù, quạt mát, dâng trà lạnh cho các tiểu thư.

Bỗng một thiếu nữ khuôn mặt thanh tú, dáng người mảnh khảnh, mặc áo cân vạt đỏ hồng thêu đố quyên phối với váy mã diện trắng thêu hoa, eo đeo hoàn bội bầy dây chỉ vào cần câu của mình, reo lên: "Giật! Giật đi kìa!"

Những người khác cũng xúm lại xem, nha hoàn khẽ nâng cần câu lên rồi bật cười, "Uyển tỳ nhi đừng nóng vội."

Mấy tiểu thư xung quanh đều bật cười, trêu chọc Triệu Thúc Uyển, "Hôm nay muội hét lên mấy lần rồi đấy, mà có lần nào có cá thật đâu?"

Triệu Thúc Uyển bĩu môi, mắng nha hoàn: "rõ ràng là ta nhìn thấy cần câu động đây mà, người phải cẩn thận chứ, đừng để cá chạy mất!"

Nha hoàn cũng không dám cãi lại, gật đầu thưa vâng.

Phó Dung thấy thời cơ đã đến, bước lên vài bước, giơ một xấp giấy thật dày lên quơ quơ, "Mấy vị tỳ tỳ lại đây xem này."

Triệu Thúc Uyển khẽ cau mày, giật lấy tập giấy trong tay nàng ta, lật ra từng tờ ra xem. Từ nhỏ nàng đã theo người lớn trong nhà đọc sách, tự xưng là tài năng hơn người, chị em trong tộc không ai bằng nàng. Người lớn trong tộc vẫn thường khen rằng trong các tiểu

nương tử trong tộc, chỉ có nàng là giống các lão phu nhân Triệu thị ở kinh sư nhất.

Nàng biết thừa người lớn trong nhà đều thiên vị mình nhưng vẫn không khỏi dương dương tự đắc. Ai ngờ khi nàng báai sư, thái gia khác chi - thầy dạy của cô cô Triệu thị - Triệu sư gia lại từ chối nhận nàng làm học sinh!

Triệu sư gia là người cầu thả, tùy tiện, rất ít khi quan tâm chuyện trong tộc, người trong tộc cũng không làm gì được ông ấy. Vẫn nói trâu không uống nước thì phải ấn đầu nó xuống, nhưng đầu của Triệu sư gia thì làm gì có ai dám ấn.

Triệu Thúc Uyển ấm ức đã lâu nhưng Triệu sư gia là người lớn, nàng không làm gì được. Thế mà Triệu sư gia tới huyện Hoàng Châu một chuyến trở về lại tấm tắc khen một tiểu nương tử khác họ không biết chui ở đâu ra, hơn nữa đòi làm thầy người ta lại còn bị người ta kiên quyết từ chối.

Cảm giác mất mát khi bị Triệu sư gia từ chối khi còn bé lại cuộn lên trong lòng, dần dần biến thành cảm giác ghen tỵ phẫn hận mãnh liệt, lần này nghe nói thăm thăm định tới huyện Hoàng Châu, Triệu Thúc Uyển làm nũng mãi cuối cùng cũng được đưa đi cùng.

Nàng muốn xem tiểu nương tử Phó gia kia rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Mấy tiểu thư Triệu gia xúm lại quanh Triệu Thúc Uyển, đọc từng trang giấy tràn ngập chữ còn chưa kịp đóng thành quyển kia với nàng.

Đại tỷ nhi Triệu gia cười nói: "Đều là do ngũ muội muội nhà các người viết đây sao? Hiếm có đấy, có khi nào nàng ấy cũng giống như Uyển tỷ nhi lúc nhỏ?"

Nhị tỷ nhi Triệu gia liếc qua Triệu Thúc Uyển, thấy mặt Triệu Thúc Uyển đã xanh mét, vội vàng đánh mắt ra hiệu cho chị mình.

Triệu Thúc Uyển kiêu ngạo, tự ái, không chịu được người khác hơn nàng cái gì. Các tiểu thư Triệu gia đều hiểu rõ tính nết nàng.

Thấy bàn tay đang cầm tập giấy viết của cô em họ này run lên nhè nhẹ, gân xanh trên mu bàn tay cũng nổi lên, ngón tay trắng bệch ra, đại tỷ nhi Triệu gia cũng đoán được em họ đang tức giận, hơn nữa là cực kỳ tức giận. Nàng hừ nhẹ một tiếng, không muốn dung túng cho em họ nữa. Chẳng lẽ chỉ bởi Triệu Thúc Uyển còn nhỏ mà bọn họ lúc nào cũng phải nhường nhịn hay sao?

Nàng đổ thêm dầu vào lửa: "Uyển tỷ nhi, muội suốt ngày chê bai cái này cái khác, hôm nay cũng coi như gặp được đối thủ rồi!"

Triệu Thúc Uyển cắn môi, giã nạy, "Ai thua ai thắng còn chưa biết đâu, muội sẽ mang về cho đại ca xem, cho huynh ấy làm trọng tài."

Đại tỷ nhi Triệu gia nhú mày, khựng lại một chút, không nói gì thêm nữa.

Nhị tỷ nhi Triệu gia thở dài, lui về phía sau hai bước, nhìn về phía mặt hồ lăn tăn sóng nước, nàng vẫn cứ tập trung câu cá thì hơn.

Chú thích của editor:

Tóc đơn ốc

Áo cổ chéo (nguyên văn là áo có cổ nhưng thực ra thời này có áo nào là áo không cổ đâu nên mình để như thế)

Chương 43: Đường về

Trong đình hóng gió, Triệu gia thái thái và Trần lão thái thái vẫn đang nói nói cười cười, nói xong mấy câu truyện, thái thái Triệu gia đã đoán được tính nết của Trần lão thái thái.

Phó Vân Chương đúng là tốt thật đấy nhưng người mẹ này của y thì không hay cho lắm. Mấy đứa con gái nhà bà đưa nào cũng được nuông chiều từ bé, chưa bao giờ phải chịu uất ức, tuy còn nhỏ mà đã tâm cao khí ngạo, làm sao có thể sống chung với người hẹp hòi như Trần lão thái thái.

Triệu gia thái thái suy nghĩ một lát, nâng ly trà lên nhắm một ngụm, lặng lẽ quan sát sắc mặt Trần lão thái thái qua khóe mắt. Tuy lão thái thái vẫn luôn nở nụ cười, rất cố gắng giả vờ hiền hòa nhưng nụ cười lại rất miễn cưỡng, lúc nói chuyện với tri huyện nương tử cũng lộ ra giọng điệu áp đặt.

Nha hoàn xung quanh trông rất căng thẳng, chỉ cần lão thái thái liếc qua một cái đã im bật, từ đó có thể thấy được thường ngày lão thái thái quyết liệt đến thế nào.

Thái thái Triệu gia thầm thở dài một hơi, nếu không phải quan nhân nhất quyết muốn kết thân với Phó gia, sao bà lại phải đi chuyến này, cũng không biết bà chị chồng trong kinh sư kia rốt cuộc đang nghĩ cái gì, Phó gia chỉ là một gia đình bình thường, sao có thể xứng đôi với con gái Triệu gia? Dù Phó Vân Chương kia có là kỳ tài ngút trời đi nữa thì giờ mới chỉ là một cử nhân mới thi xong kỳ thi hương mà thôi, Triệu gia là tộc lớn trong phủ Giang Lăng, dòng dõi thư hương, giờ chọn một người như thế làm con rể, quá thiệt thòi cho con gái Triệu gia rồi.

Nghe nói Phó Vân Chương tuần tú nhã nhận, nếu giờ y đỗ tiến sĩ thì may ra mới có thể xứng đôi với dòng dõi Triệu gia. Nhưng ai mà chắc chắn nổi y nhất định có thể có tên trên bảng vàng được cơ chứ? Mấy ngàn thí sinh mà cuối cùng vào đến kì thi đình cũng chỉ mấy trăm mà thôi, Triệu gia có truyền thông khoa cử như thế cũng chỉ có vài người đỗ tiến sĩ. Thầy dạy của các lão phu nhân, Triệu sư gia chẳng phải là một ví dụ sống hay sao?

Việc hôn nhân này không thể vội vàng hấp tấp được, để đó nói sau.

Triệu gia thái thái quyết định như thế, dù cho quan nhân nói như thế nào, bà sẽ không tùy tiện gả con gái mình đến Phó gia chịu khổ. Nghĩ vậy, bà không còn nói chuyện bằng giọng điệu thân thiết như ban nãy nữa, tri huyện nương tử tìm mọi cách đón ý hòa theo lấy lòng, bà cũng chỉ mỉm cười đáp lễ, không mấy nhiệt tình, thi thoảng mới buông một hai câu đáp lại.

Tri huyện nương tử cũng nhận ra thái độ bà thay đổi nhưng cũng không hiểu rõ nguyên nhân nên chỉ có thể tiếp tục gắng sức hâm nóng câu chuyện.

“nói chuyện mà không hợp nhau thì nửa câu cũng là còn nhiều” [1], Triệu gia thái thái không định ngủ lại huyện Hoàng Châu. Cúi đầu nhìn bóng sáng loang lổ dưới bóng trúc, bà mượn cơ phải ra bến tàu cho kịp thuyền về, mỉm cười nói lời cáo từ.

[1] Trích "Xuân nhật Tây Hồ ký tạ pháp - Tào Vận" của Âu Dương Tu.

Trần lão thái thái và tri huyện nương tử tích cực giữ khách nhưng thái thái Triệu gia đã quyết. Trần lão thái thái nhìn tri huyện nương tử khó hiểu, tri huyện nương tử cũng trả lại một ánh mắt ngơ ngác, Triệu gia thái thái tới bất ngờ, đi cũng bất ngờ, bà làm sao đoán đoán được ý định của người này.

Thế là họ đành phải đứng dậy tiễn người, nhìn theo bóng xe ngựa của Triệu gia thái thái và mấy vị tiểu thư Triệu gia một lúc lâu, cho tới khi xe rẽ ở góc đường, không thấy đâu nữa mới xoay người trở về.

Xe ngựa Triệu gia ra khỏi phố Đông Đại, Triệu gia thái thái mới thờ phào nhẹ nhõm. Qua khóe mắt, bà nhìn thấy Triệu Thúc Uyển thần thờ, mỉm cười hỏi: "Uyển tử nhi, con làm sao thế?"

Nhị tử nhi Triệu gia chần chừ một lúc, dựa vào người mẹ mình, nói khẽ mấy lời vào tai bà.

Triệu gia thái thái mặt hơi đổi sắc, nhíu mày nói: "Uyển tử nhi, con cầm đồ của tiểu nương tử Phó gia kia, sao không nói với thẩm thẩm một tiếng?"

Nghe con gái kể, bà biết được cái cô bé gọi là anh tử nhi kia cũng không ở huyện Hoàng Châu, Triệu Thúc Uyển chưa được chủ nhân cho phép đã cầm văn thơ của người ta đi, thế là quá lỗ mãng.

Triệu Thúc Uyển bĩu môi, nghèn nghẹn nói: "Đấy là Phó Dung đưa cho con đấy chứ. Nàng ta nói nàng ta có thể đồng ý thay Phó Vân anh, con gái Phó gia bọn họ đều nghe lời nàng ta hết. Hơn nữa nàng ta đã hỏi Phó gia lão thái thái rồi, lão thái thái cũng đồng ý. Thẩm thẩm, không hỏi mà lấy là trộm, con vẫn biết đạo lý này."

Nghe nàng nói chuyện này đã được Trần lão thái thái cho phép, Triệu gia thái thái thờ phào, mặt cũng ôn hòa hơn, nhưng nghe thấy câu cuối mày lại nhíu lại, véo nhẹ lên chóp mũi Triệu Thúc Uyển, giận dữ: "Con đấy, cái con bé này, thẩm thẩm nào có ý gì khác, chỉ sợ con quá hiếu thắng!"

Triệu Thúc Uyển nhíu mày, hừ lạnh: "Thẩm thẩm, con nuốt không trôi cục tức này. Con gái nhà chúng ta có gì không tốt, tại sao tam gia gia lại không chịu để mắt tới chúng con? Lại còn thiên vị một người ngoài như thế? Tam gia gia mới gặp Phó Vân anh kia một hai lần rồi cứ nhất định phải nhận người ta làm học trò, cha mẹ con xin tam gia gia nhiều lần như thế..."

Triệu gia thái thái im lặng, đưa mắt nhìn xung quanh, thấy mấy đứa con gái mình ngồi bên cạnh không nói gì nhưng vẫn có thể được

mấy đứa nó cũng không phục, rõ ràng là đang đồng ý với những gì Triệu Thúc Uyển nói.

"Chuyện này nói ra rất dài, tam gia gia của con bao nhiêu năm nay vẫn luôn không chịu dạy học cho con gái trong tộc, thực ra là có nguyên nhân." Triệu gia thái thái dựa vào vách xe ngựa, trâm cài hoa cúc trên đầu bà cũng chuyển động theo sự nảy lên của xe ngựa, chuỗi ngọc trên trâm nhẹ nhàng đu đưa, vỗ về mái tóc, "cô họ các con, chính là cái người trong kinh kia..."

Bà không nói rõ tên và thứ tự của người kia, lại tiếp, "Năm đó khi bà ấy xuất giá, nghe nói mẹ chồng mình ở Thẩm gia không thích con gái đọc sách nên đã đốt hết tất cả thơ từ tranh chữ mình từng làm khi còn trẻ. Sau khi gả vào Thẩm gia, bà ấy chỉ tập trung giúp chồng dạy con, mười mấy năm cũng không chạm vào sách vở một lần nào. Bà ấy còn tán đồng ý kiến của mẹ chồng rằng đọc sách là có hại, còn nói bà ấy hối hận hồi nhỏ đã theo tam gia gia đọc sách, tuyên bố rằng về sau sẽ không bao giờ dạy con gái Triệu gia học hành để sau này không bị người ta oán trách."

Nghe bà nói xong, các tiểu thư Triệu gia đều kinh ngạc, cả xe lặng ngắt như tờ, đến cả Triệu Thúc Uyển đang tức giận cũng không nói nên lời. Bọn họ biết cái người trong kinh kia là ai, Triệu gia chỉ có một người phụ nữ ở kinh sư, đó chính là các lão phu nhân Triệu thị.

Triệu Thúc Uyển siết chặt khăn lụa trong tay, từ nhỏ người lớn trong nhà đều nói nàng giống người cô họ ở kinh sư, nàng lấy làm tự hào lắm. cô họ khi còn nhỏ nổi tiếng khắp phủ Giang Lăng vì tài năng hơn người, sau này lấy chồng lại luôn ở trong nhà. Nàng còn nghĩ đó là bởi cô họ bận việc nội trợ trong Thẩm phủ nên mới gạt sách vở qua một bên. không ngờ cô họ lại quyết tuyệt như thế, chỉ vì làm vui lòng mẹ chồng mà còn đốt hết thơ từ mình từng làm, còn phản bội lại người thầy dạy mình từ thuở vỡ lòng là tam gia gia.

“Nhưng ta mặc kệ.” Nàng gục đầu xuống, mím chặt môi, thầm nhủ. Tam gia gia khen Phó Vân anh nhiều thế mà lại chẳng khen nàng câu nào. Nàng nhất định phải so tài cao thấp một lần với người kia mới thỏa.

oOo

Mấy anh chị em Phó gia nấn ná ở phủ Võ Xương thêm mấy ngày, thăm thú khắp hang cùng ngõ hẻm, nhìn ngắm sự náo nhiệt của bến tàu, ăn hết các loại thức ăn từ nam chí bắc.

Hôm nay, thợ may mới mang xiêm áo mới tới phố Đại Triều, Phó tứ lão gia nói với Phó Nguyệt, Phó Quế và Phó Vân anh, hai ngày sau sẽ khởi hành về lại huyện Hoàng Châu.

Huyện Hoàng Châu chẳng náo nhiệt phồn hoa bằng phủ Võ Xương, trong huyện chỉ có mấy cái đường lớn, đi dạo khắp trung tâm huyện thành cũng mất chưa đến một canh giờ, các đồ bán trong các cửa hàng cũng không đa dạng phong phú bằng trong phủ Võ Xương.

Nhưng chỉ cần nghĩ tới sắp được về nhà, mấy chị em Phó Nguyệt vẫn vô cùng vui vẻ, đến cả Phó Vân Khải và Phó Vân Thái cũng nhảy cẫng lên hoan hô.

Trước khi đi, Phó Vân Chương lại đưa Phó Vân anh đi Trường Xuân Quan lần nữa.

Lần này giam viện đạo trưởng lại không ở trong quan, người tiếp khách nói đạo trưởng đã đi Sở Vương phủ bắt mạch cho thế tử của Sở Vương.

Thế tử là đứa con Sở Vương mãi tới khi về già mới có được, từ nhỏ đã ốm yếu bệnh tật. Sở Vương lớn tuổi, không thể có thêm con, chỉ có thể có một đứa con là thế tử. Nếu đứa con bảo bối này bất hạnh qua đời, theo quy củ, Sở Vương sẽ phải quay về kinh thành. Sau này sẽ có con cháu khác của hoàng thất được ban cho

đất phong này. Bởi vậy không chỉ Sở Vương yêu quý đứa con này, toàn bộ Sở Vương phủ đều cung phụng thể tử như bồ tát sống. Thế tử lớn lên trong vòng tay của đám phụ nữ trong vương phủ, trước tám tuổi hầu như chưa bao giờ đặt chân xuống đất, cơm bưng nước rót, áo mặc cũng có người hầu, chẳng trách thân thể càng ngày càng yếu đuối, thường xuyên nhiễm bệnh.

Phó Vân Chương nói lời cảm tạ với người tiếp khác, dẫn Phó Vân anh đi bái kiến một vị lão đạo khác trong quan, nhờ lão đạo bắt mạch cho Phó Vân anh.

Các đạo trưởng ở Trường Xuân Quan thường chăm sóc cho những người quyền quý trong phủ Võ Xương, không tiếp người ngoài, luyện đan và khám bệnh là sở trường của bọn họ.

Phó Vân Chương không cần những thứ đan dược kia, chỉ muốn hỏi xem Phó Vân anh có bị bệnh gì không.

Phó Vân anh nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao Phó Vân Chương lại cố chấp như thế, nàng thậm chí nghi ngờ không biết có phải y đã phát hiện ra gì khác thường rồi hay không.

Nhưng cách Phó Vân Chương quan tâm không có chút giả dối nào, y chỉ lo nàng sẽ bị bệnh như lần trước.

Nàng không thể không thề thốt năm lần bảy lượt, "Nhị ca, nếu muội bị bệnh... không, nếu muội thấy người mình có gì không thoải mái, nhất định sẽ nói ngay với nha hoàn. Lần trước chỉ là sơ sẩy thôi mà."

Khóe miệng Phó Vân Chương hơi cong lên, hướng mắt về bóng cây trước hành lang, ngẩn ra thất thần.

Bịch một tiếng, một tiểu đạo sĩ đang đứng trên cọc gỗ bỗng rơi xuống, cả người dính toàn bùn đất. Các đạo sĩ trong viện cười ngặt nghẽo. Tuy bọn họ tu đạo từ nhỏ nhưng giờ tuổi vẫn chưa lớn, ngoài quần áo mặc trên người, trông cũng không khác gì những thiếu niên sống bên ngoài quan.

Phó Vân Chương mỉm cười, nắm tay Phó Vân anh, dắt nàng ra khỏi đạo quan.

oOo

Lúc về, cả nhà vẫn đi thuyền.

Trước lúc xuất phát, những thư sinh thân thiết với Phó Vân Chương còn ra tận bến tàu tiễn y, bọn họ đứng trước một quán ăn bịn rịn chia tay. Bỗng mùi mắm gia đình đầu mang khăn lưới, thân mặc áo ngắn đi về phía họ, tay khiêng bảy tám sọt chứa đầy trái cây và đặc sản địa phương. Những người này đi thành hai hàng, tạo thành một con đường ở giữa, một công tử người mặc đạo bào màu đen, eo đeo đai lưng lụa, tay cầm quạt bước ra, mỉm cười chấp tay chào hỏi Phó Vân Chương.

Bến tàu tấp nập người đi kẻ đến nhưng mọi người vẫn nhận ra người vừa tới là Chung Đại Lang. Xung quanh nghe như có tiếng hít vào đầy sợ hãi.

Chu Đại Lang không thềm để ý tới sự bàn tán của những người xung quanh, cười nói với Phó Vân Chương hẹn hội văn lần sau gặp lại.

Phó Vân Chương cũng mỉm cười đồng ý.

Phó tứ lão gia sắp xếp chỗ ở trên thuyền cho thợ thủ công chuyên về ươm tơ từ phía nam tới xong, đưa mấy chị em Phó Nguyệt lên thuyền trước, nghe gã sai vặt nói Chung Đại Lang tới cũng vội vã rời thuyền tới nói chuyện mấy câu.

Phó Nguyệt và Phó Quế đứng trên boong, tò mò nhìn về phía họ.

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái bên cạnh lăm lăm oán giận Chu Đại Lang.

"Đại công tử Chung gia trông đàng hoàng đĩnh đạc thế kia mà hóa ra lại là người như vậy." Phó Nguyệt thì thầm.

Phó Quế che một tay trên trán, nhìn về phía đám người trước bến tàu nói: "Công tử trong các gia đình giàu có đều thế cả. hấn chẳng phải đã nhận lỗi với nhà chúng ta rồi sao? Mọii cảm thấy hấn không xấu."

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái nhìn nhau rồi liếc mắt khinh thường.

Tới tận khi Phó tứ lão gia và Phó Vân Chương lên tới thuyền, trên bờ vẫn vang lên tiếng nói của Chung Đại Lang.

Công tử nhà giàu ngang ngược vô lý, đánh chết người cũng vô cảm, không chút hối hận. Nhưng nếu bọn họ đã muốn kết bạn với ai thì lại vô cùng nhiệt tình, hơn nữa còn không bao giờ cưỡng ép người ta phải nhận, làm người khác chẳng thể chê trách gì được, thậm chí còn cảm kích không thôi, nếu như từ chối họ còn có khi còn có cảm giác tội lỗi nữa là đằng khác.

Giờ đến Phó tứ lão gia cũng còn phải nhìn Chung Đại Lang bằng con mắt khác rồi. Ban đêm, thuyền Phó gia đỗ lại ở bến tàu, lúc mấy chú cháu anh chị em ngồi quây quần quanh bàn ăn, ông cứ nhắc tới Chu Đại Lang mấy lần, nói gã đó quả nhiên giống như người ta đồn, là người có chí khí, kết bạn cũng đáng.

Ăn xong, Phó Vân anh quay lại khoang thuyền, Phương Tuế pha nước ấm hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu.

Bóng đêm đặc quánh, không trăng cũng không sao, từng đợt gió lạnh lẽo quét qua mặt sông, dù có đóng cửa sổ lại vẫn có thể cảm nhận thấy gió len qua từ khe hở lùa vào phòng, đến cho ngọn lửa đang cháy trên cây nến trên bàn cũng run rẩy.

Phó Vân anh ngồi chong đèn đọc sách nhưng ánh nến lay động quá nhiều nên chỉ chốc lát sau, mắt nàng đã cay xè mệt mỏi, nàng xoa xoa hốc mắt, đứng dậy chuẩn bị đi ngủ.

Lúc này bên ngoài bỗng có tiếng bước chân dồn dập vọng vào.
Đường như có không ít người đang chạy đi chạy lại trên boong, khắp
nơi đều vang lên tiếng người ồn ào náo động.

Chương 44: Tụ cứu

Phó Vân anh cầm đèn đi vào phòng trong, vén màn, đánh thức Phó Nguyệt và Phó Quế đang ngủ say dậy.

Chỉ chốc lát sau, Phó tứ lão gia cũng tỉnh, tóc tai tán loạn, vạt áo cũng không chỉnh tề, trong tay cầm một chiếc đèn lồng, chân còn chưa xỏ hết vào giày, bảo mấy chị em theo ông rời thuyền lên bến ngủ một đêm.

Nửa đêm bị gọi dậy, mấy chiếc thuyền cập trong bến đều đèn đuốc sáng trưng, nơi nơi đều là tiếng thúc giục gào thét, không khí trên thuyền khẩn trương, Phó Nguyệt và Phó Quế sợ hãi, vội vàng sửa soạn đồ dùng tùy thân, bám theo Phó tứ lão gia ra khỏi khoang thuyền. Bên kia, Phó Vân Khải và Phó Vân Thái ngáp ngấn ngáp dài được Vương thúc dẫn ra. Phó Vân Chương không hề hoảng loạn, rảo bước đi tới, thì thầm với Phó tứ lão gia mấy câu rồi cả nhà cùng nhau xuống thuyền.

Bến thuyền này có mấy căn nhà chuyên dùng để phục vụ các lữ khách từ nam chí bắc, có ăn, có uống, có chỗ thuê trọ. Phó tứ lão gia vốn cho là khách điếm không sạch sẽ, hơn nữa dự định trời chưa sáng sẽ xuất phát trở về huyện Hoàng Châu nên buổi đêm không muốn lên bờ, giờ lại không thể không thuê phòng ở tạm một đêm.

Sảnh khách điếm đang lộn xộn, người làm ăn bị quan binh đuổi ra khỏi thuyền buôn xông vào như ong vỡ tổ. Người quá nhiều, khách điếm chắc chắn không đủ chỗ, ông chủ và những người đàn ông trên thuyền thương lượng nhường phòng cho phụ nữ trên thuyền tới nghỉ ngơi còn đàn ông thì ngủ dưới đất ngoài sảnh.

Những người làm ăn như họ thường đi lại bên ngoài, cảnh màn trời chiếu đất cũng nhiều như cơm bữa, hướng chi hôm nay thời tiết mát mẻ, ngủ dưới đất cũng không vấn đề gì nên đều đồng ý sắp xếp chỗ nghỉ cho phụ nữ trên thuyền trước rồi mới quay lại sảnh bàn tán.

Tiểu nhị khách điểm đang ngủ cũng phải khoác áo đứng dậy, đun nước pha trà mời đám phụ nữ vẫn còn đang kinh hồn táng đảm.

Nước nóng được đưa tới trước cửa phòng, Phương Tuế mở cửa tiếp nhận chiếc ấm đồng, nghe thấy bên ngoài có tiếng nói vọng vào: "Nghe nói thuyền của Thủy Mã Dịch [1] bị lấy trộm, quan phủ đang truy lùng kẻ trộm nên mới đuổi hết chúng ta lên bờ."

[1] Trạm ngựa trên sông dưới thời Minh.

một người nghi ngờ hỏi: "Thuyền của Thủy Mã Dịch thì ai dám trộm cơ chứ?"

Trong sáng vang lên tiếng cười ha ha, "Đạo tặc trên sông ấy mà, đến thuyền chở lương thực của quan binh bọn chúng còn dám cướp thì còn có thuyền nào là không dám trộm nữa? Nơi này hẻo lánh, thuyền viên trên thuyền của Thủy Mã Dịch đều tới hoa lâu uống rượu cả rồi, một khắc xuân tiêu giá ngàn vàng, có khi đi đến ba ngày năm ngày cũng không về, Thủy Mã Dịch chỉ còn mấy lão già gần đất xa trời ở lại trông coi, không trộm chỗ bọn họ thì trộm chỗ nào bây giờ?"

Chu Viêm đưa tiền thưởng cho tiểu nhị rồi pha trà cho mấy tiểu nương tử. Phó Nguyệt và Phó Quế uống xong lại ngủ thiếp đi, dù sao cũng còn nhỏ, cho dù khiếp sợ nhưng đặt lưng xuống là ngủ được ngay.

Phó Vân anh rửa mặt xong cũng trèo lên giường, vừa mới nằm xuống đã nghe thấy tiếng rầm rầm, ngay sau đó là tiếng kêu hoảng hốt, cửa ngoài sảnh khách điểm đã bị người ta đá văng.

Nàng mở to mắt, nghiêng đầu sang thấy Phó Nguyệt và Phó Quế vẫn đang ngủ ngon lành, không lên tiếng, búi lại mái tóc vừa tháo khi nãy, vén màn xuống giường.

Phương Tuế và Chu Viêm đang ngủ dưới mặt đất sát bên cạnh giường, hai người này vất vả cả một ngày, ngủ say như chết, còn ngáy khe khẽ.

Nàng rón rén đi tới cạnh cửa, chọc một lỗ trên giấy dán nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài vẫn sáng đèn nên có thể lờ mờ nhìn thấy cảnh dưới lầu, bên này là một tấm bình phong lớn ngăn cách giữa sảnh và quày, bên kia là những người làm ăn đang ngồi sát vào với nhau ngơ ngác nhìn quanh, nàng không thấy rõ vẻ mặt họ nhưng có thể đoán được họ đang rất lo lắng.

Mấy người đàn ông cao lớn mặc áo giáp, đầu đội đầu đội đầu (mũ rộng vành), tay cầm loan đao đang đứng phía sau họ. Lưỡi đao phản chiếu thứ ánh sáng lạnh lẽo ghê người.

Đuốc sáng rùng rục, trong sảnh, mọi người chen chúc với nhau nhưng không ai dám lên tiếng, bóng lửa nhảy múa hắt lên khuôn mặt bọn họ.

Phó Vân anh không biết có nên đánh thức mấy người trong phòng hay không, lúc này bỗng nhiên dưới lầu có một người khẽ cười một tiếng, nói: "Ta chỉ phụng mệnh truy nã đạo tặc, mọi người không cần sợ hãi."

Tiếp theo câu này của hắn, tiếng bước chân lại dồn dập, lại thêm một đoàn người ủa vào sảnh.

Những người này ai cũng cao to, cầm loan đao, đội mũ đen, mặc áo bó cổ tay bên ngoài là áo gấm dài màu xanh, bên hông thắt đai lưng.

Cách xa thế này nhưng Phó Vân anh vẫn nghe thấy tiếng hít vào sợ hãi vang lên từ khắp nơi trong sảnh khách điểm.

Đó không phải là những quan binh bình thường mà Cẩm Y Vệ đang làm nhiệm vụ trong Bắc Trấn Phủ Ty. Người ta bảo nghe tới Cẩm Y Vệ, đến đứa bé khóc đêm cũng phải nín bật. Đặc biệt là sau khi đương kim hoàng thượng đăng cơ, để cân bằng các thế lực trong triều đình, Cẩm Y Vệ đã đạt được sự tín nhiệm tuyệt đối, quyền lực của Bắc Trấn Phủ Ty đã vượt xa đám hoạn quan [2]. Dù là bình dân áo vải hay đại quan, quý nhân trong triều, mỗi lần nhìn thấy Cẩm Y Vệ cũng sẽ tự động cách xa ba bước, nào có ai tự dưng lại muốn đâm đầu vào mũi nhọn.

[2] Dưới thời Minh, hoàng đế lập ra các xưởng vệ để giám sát hành vi của các quan lại các cấp, đầu tiên là Cẩm Y Vệ, sau đó lần lượt là Đông Xưởng, Tây Xưởng và Nội Hành Xưởng. Ngoại trừ Cẩm Y Vệ, ba xưởng còn lại do các hoạn quan điều hành và cố vấn. Do sự giằng co về mặt quyền lực, mâu thuẫn giữa Cẩm Y Vệ và các hoạn quan ngày một tăng cao.

Dân chúng chưa thấy Cẩm Y Vệ phá án bao giờ nhưng trang phục của Cẩm Y Vệ thì đến cả phụ nữ và trẻ con cũng biết.

Ông chủ khách điểm run lên cầm cập, quỳ rạp xuống trước mặt Kiều Hằng Sơn. Kiều Hằng Sơn hỏi một câu, ông ta đáp mười câu, chỉ sợ lời chọc tức vị quan lão gia này, liên lụy cả nhà.

Dưới lầu cần kiểm tra, trên gác đương nhiên cũng phải kiểm tra.

Phó Vân anh gọi Phương Tuế và Chu Viên dậy, lay Phó Nguyệt và Phó Quế cho tỉnh ngủ, bảo họ mặc quần áo cho chỉnh tề, không tới khi Cẩm Y Vệ đá cửa xông vào, mấy tiểu cô nương lại phát hoảng.

Cẩm Y Vệ nhanh chóng bắt tay vào việc, tiếng bước chân nhanh chóng hướng lên trên lầu, sau đó, tiếng thét sợ hãi vang lên từng đợt từ những gian phòng gần cầu thang nhất.

Phó Vân anh thắp nến, kéo Phó Nguyệt và Phó Quế ra bàn vuông, ngồi xuống.

một bà tử run rẩy đẩy cửa ra, thấy bọn họ đang ngồi yên chờ đợi, hơi sửng sốt rồi lui sang một bên, "Quan gia, có thể vào được rồi."

Phó Nguyệt và Phó Quế siết chặt tay nhau, cúi đầu thật thấp, nghe thấy tiếng bước chân dần dần tiến về phía phòng mình rồi nhìn thấy mấy chiếc ủng đen bước qua ngưỡng cửa, dạo quanh phòng một vòng rồi đi ra ngoài, từ đầu đến cuối không dám ngẩng đầu lên một lần nào.

Dưới sảnh, Phó tứ lão gia lòng như lửa đốt nhưng lại có Cẩm Y Vệ đứng bên cạnh canh gác nên không dám động đậy, ông lo tới mức mồ hôi tuôn ra như tắm. Nhìn thấy Cẩm Y Vệ bước vào phòng của mấy đứa bé gái trong nhà, trong phòng lại không có tiếng thét vang lên, chỉ chốc lát sau lại thấy cẩm Y Vệ đi ra, bà tử đóng cửa phòng lại, ông mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tứ thúc đừng lo, có anh tử nhi trong đó rồi." Phó Vân Chương bên cạnh nói với ông.

Phó tứ lão gia lau mồ hôi, gật đầu lia lịa.

oOo

một đêm mà có tới hai lần bị đánh thức, Phó Nguyệt và Phó Quế làm sao ngủ nổi nữa.

Phương Tuế tựa vào cửa, úp tai vào giấy dán, lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Bên ngoài vẫn âm ỉ, Cẩm Y Vệ tựa hồ đã lật hết cả mấy khách điểm gần đó lên tìm. Tìm cả nửa canh giờ vẫn chẳng thấy cái gì, Kiều Hằng Sơn giận điên người, khế mắng chửi mấy câu rồi dẫn Cẩm Y Vệ đi mất. Mấy chục người rầm rập chạy vào trong thành, một lúc sau, tất cả tĩnh lặng trở lại.

Sau khi Cẩm Y Vệ đi khỏi, vẫn không ai dám lên tiếng.

Mọi người nín thở nghe ngóng hồi lâu, bên ngoài chỉ còn tiếng gió thổi và tiếng cờ xí ngoài bến tàu bay phàn phật.

Đám người làm ăn thờ phào nhẹ nhõm, nhìn nhau rồi vội vã chạy lên lầu tìm thân thích nhà mình, lập tức sửa soạn đồ đạc chuẩn bị lên đường.

"Nơi này không thể ở lâu, bọn họ vào trong huyện rồi, chúng ta đi thôi, đi thôi!"

Đã nửa đêm, không trăng không sao, bến tàu chìm trong bóng tối, tối đến mức giơ tay ra cũng không nhìn thấy ngón tay mình, tới mặt sông cũng tối. Cẩm Y Vệ vừa kiểm tra thuyền, đèn dầu trên thuyền cũng đã bị dập tắt, chỉ có thể dựa vào tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền để xác định phương hướng.

Phó tứ lão gia không muốn phải nơm nớp lo sợ như vậy cả đêm nên bàn bạc với Phó Vân Chương, quyết định cho thuyền rời bến ngay lập tức. Cẩm Y Vệ điều tra vụ án thì cũng không có gì đáng sợ nhưng chuyện Cẩm Y Vệ không cần hỏi chi tiết, động một chút là lại bắt bớ, đến người vô tội cũng không tha thì mọi người đều đã quen rồi. Dù chỉ là một vụ án nhỏ mà để bọn họ tự do điều tra, muốn bắt ai thì bắt, chỉ cần chụp cho cái mũ là âm mưu gây rối thì người nhà thủ phụ cũng chỉ có nước ngoan ngoãn nhận tội, làm náo loạn cả triều đình. Còn những người dân bình thường, một khi dính vào chuyện bắt bớ kiện tụng thì bao nhiêu tiền chẳng tiêu hết, tan cửa nát nhà chỉ là chuyện sớm muộn.

Vừa rời cái vị Kiều đại nhân kia không bắt được đạo tặc có vẻ đã không cam lòng, nhớ đâu người ta giận cá chém thớt, bắt hết đám người làm ăn bọn họ cho hả giận thì bọn họ kháng cự thế nào được?

Người làm ăn bình sinh sợ nhất là quan lại. Bởi thế chỉ một lúc sau, khách điểm vừa đông nghịt người đã trống rỗng.

oOo

Phó Vân Chương lên thuyền trước, dẫn Liên Xác đi kiểm kê nhân số và đồ đạc hàng hóa trên thuyền.

Phó tứ lão gia đưa anh chị em Phó Vân anh trở về khoang.

Phó Vân Khải quay đi quay lại, nháy mắt với Phó Vân anh, thấy nàng không thèm để ý liền để đèn lồng dưới cằm, làm mặt quỷ dọa nàng, "nói không chừng có cường đạo trốn trên thuyền, muội không sợ à?"

Phó Vân anh không nói gì. Phó Quế đứng chắn trước người nàng, lờm Phó Vân Khải trắng mắt, "Miệng quạ đen! không có việc gì tự nhiên dọa anh tỳ nhi làm gì hả?"

Phó Vân Khải lè lưỡi, quay sang cười trộm với Phó Vân Thái, hai đứa lại cao giọng trò chuyện về việc vừa rồi nhìn thấy Cẩm Y Vệ, với mấy đứa bé trai mười tuổi, những binh sĩ khí vũ hiên ngang đó là những người uy phong khí phái nhất mà họ từng gặp.

Đột nhiên từ phía bến tàu, thanh âm nhốn nháo lại vọng tới.

Phó tứ lão gia quay đầu lại nhìn xung quanh, mặt hơi biến sắc, mày nhíu chặt, "Sao lại quay lại rồi?"

Phía đằng xa bỗng sáng rực, mấy chục cây đuốc đi thành hàng như một con rồng lửa đang bay thẳng về phía bến tàu. Người trên thuyền dường như cũng cảm thấy khí nóng tỏa ra từ những cây đuốc bóng rầy ấy.

Ban đầu là thấy ánh lửa, lúc sau là nghe thấy tiếng bước chân rầm rập.

Phó Vân Chương đi từ phía đầu thuyền bên kia tới, khẽ nói: "Bọn họ cố ý."

Cẩm Y Vệ không tìm thấy đạo tặc đào tẩu, hoặc là bọn họ chỉ tìm thấy một hai người, muốn dẫn dụ những người khác ra nên cố tình vờ như đã kiểm tra xong rồi thả những người làm ăn về thuyền, làm ra vẻ sẽ đưa người về phủ Võ Xương ngay lập tức nhưng thực ra vẫn mai phục trong rừng, chờ đạo tặc sơ hở lộ ra dấu vết.

Phó tứ lão gia vừa lo vừa bực, khẽ chửi tục mấy câu. Cẩm Y Vệ điều tra thì cứ điều tra đi, có thể không cần bày mưu tính kế, làm cho những người dân vô tội như bọn họ sợ tới mức quay mòng mòng hay không?

"Biết thế ở lại khách điểm chờ đến sáng cho xong..."

Ông còn chưa dứt lời đã có chuyện xảy ra, một trong số các thủy thủ trên thuyền đột nhiên vùng chạy ra, chỉ mấy bước đã xông tới phía Phó Nguyệt.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, trong nháy mắt, người xung quanh không ai kịp phản ứng.

Phó Nguyệt đang đứng cạnh bà tử, lắng nghe Phó tứ lão gia và Phó Vân Chương nói chuyện với nhau bỗng cảm thấy có một giận gió tấp thẳng vào mặt, ngay sau đó là một cái gì đó ập xuống khiến trời đất cũng tối sầm lại, một hơi thở âm trầm đáng sợ, theo bản năng nàng cảm thấy sợ hãi, định tránh ra mà hai chân nặng như đeo chì, cố gắng thế nào cũng không nhúc nhích nổi. Lúc này, một tiếng thét mới thoát ra từ cổ họng, cánh tay bị người khác đẩy mạnh một cái, trời đất quay cuồng, ầm một tiếng, nàng ngã xuống sàn thuyền.

Nàng đầu váng mắt hoa, tim như đã nhảy lên tận cổ, lồm cồm bò dậy, lại có bốn năm người xô lại trước mặt nàng, vội vàng nâng nàng đứng lên, kéo nàng sang một bên. Thần trí nàng vẫn chưa trở lại sau cơn kinh hoàng, nước mắt ào ạt trào ra, giã giụa không ngừng.

"Nguyệt tử nhi, muội đây, đừng sợ." Phó Quế kìm tay nàng lại, giọng nói hơi run rẩy.

Nàng thoát rồi? Tim Phó Nguyệt dần dần ổn định trở lại, ôm chặt lấy Phó Quế và bà tử đang đỡ nàng, nước mắt vẫn tiếp tục rơi xuống như mưa.

Tôi tớ Phó gia ai vớ được gậy gộc gì thì cầm cái nấy bao vây một thủy thủ, hai bên giằng co. Tôi tớ Phó gia không dám xông lên bởi bàn tay nổi gân xanh của thủy thủ kia đang giữ chặt cổ họng một người. Phó Vân anh bị thủy thủ nọ bóp cổ, mặt đã tái xanh tái mét nhưng biểu hiện vẫn bình tĩnh như thể mấy ngón tay có thể bẻ gãy cổ nàng bất cứ lúc nào kia chỉ là những mảnh vải bông mềm mại.

Vừa rồi là anh tử nhi xông lên đẩy nàng ra, nàng mới có thể tránh thoát.

Phó Nguyệt nấc lên một tiếng khóc òa lên.

"Đừng lên tiếng!" Phó Quế bịt miệng nàng lại, kéo nàng về phía sau.

Phó tứ lão gia mặt mày xanh mét, nhận ra thủy thủ trước mắt này không phải là người làm công của Phó gia. Vừa rồi rối loạn nên không ai phát hiện ra.

"Vừa mới trà trộn lên thuyền." Tiếng nói của Phó Vân Chương vang lên bên tai ông, "Đầu tiên phải ổn định tình hình đã."

"Vị anh hùng hảo hán này..." Phó tứ lão gia nhìn chằm chằm khuôn mặt Phó Vân anh, trên mũi lấm tấm mồ hôi, khế cắn môi nói, "Ngài muốn cái gì, chỉ cần lên tiếng, chúng ta nhất định sẽ làm theo! Xin ngài nương tay, hiện giờ các quan lão gia vẫn đang ở bến tàu, chỉ cần chúng ta kêu một tiếng, tình cảnh của ngài..."

Thủy thủ cười lạnh lẽo, không muốn nhiều lời với Phó tứ lão gia, vừa lui về phía sau vừa nói: "Ai dám lên tiếng, ta chỉ cần mấy ngón tay là

có thể bóp chết con bé này."

hắn siết tay thêm một chút, Phó Vân anh không thở nổi, ngón tay bấu chặt vào cánh tay hắn đến mức đầu ngón tay trắng bệch.

Nhưng nàng vẫn chỉ hơi cau mày, không kêu tiếng nào.

Phó Quế nói đúng, Phó Vân Khải đúng là đồ miệng quạ đen. Giờ nàng đã hiểu vì sao Cẩm Y Vệ quay lại bến thuyền, bến thuyền là một cái bẫy đã được sắp đặt sẵn, những con thuyền trên bến và người trên thuyền như bọn họ đều là con mồi, chuyện điều tra trong khách điểm kia, nói cho cùng chỉ là một vở kịch mà thôi.

Phó tứ lão gia lòng như lửa đốt, hàm răng cắn chặt vào lưỡi đến bật máu, đau điếng nhưng ông cũng không quan tâm đến cái thứ đau đớn này, liên tục thương lượng với thủy thủ nọ.

Thủy thủ ngẩng đầu nhìn về phía bến tàu, trong mắt hiện lên sự tàn nhẫn, chậm rãi lùi từng bước về phía đầu thuyền cho tới khi không còn chỗ nào để lùi nữa, phía sau hắn giờ đã là dòng sông tối đen.

Phó Vân Chương hoảng hốt, người này không muốn trốn, hắn rốt cuộc muốn cái gì?

Hai chân Phó Vân anh cách mặt đất một đoạn, cổ bị người tay nắm chặt, chỉ có thể ngửa đầu nhìn lên một góc trời đêm đen kịt, không thấy được cảm xúc trên mặt thủy thủ, cũng không nhìn rõ ở phía đối diện Phó tứ lão gia và Phó Vân Chương đang cố gắng ra điều kiện với hắn ta. Có vài lần thiếu chút nữa là không thở nổi, nàng cố gắng giữ tinh táo, bóp chặt cánh tay lạnh đến thấu xương như thể vươn ra từ hầm băng kia.

Nàng nghe thấy Phó tứ lão gia và Phó Vân Chương đồng ý vì nàng mà bao che cho tên đạo tặc này, thậm chí hộ tống hắn rời khỏi Hồ Quảng cũng được nhưng người này lại không hề vội vã đưa ra yêu cầu. Hắn cũng chẳng sợ Cẩm Y Vệ phát hiện ra động tĩnh bên

này sẽ lên thuyền bắt người. Lòng bàn tay hần khô táo, không đổ mồ hôi, cánh tay đang siết chặt cổ họng nàng vẫn vững vàng như thép, không hề run rẩy chút nào.

Giọng hần hình như có khẩu âm phương bắc.

Hay là hần muốn bắt nàng làm con tin để ép Cẩm Y Vệ phải thả hần? Hay là chuyện Cẩm Y Vệ truy bắt đạo tặc có bí ẩn gì bên trong?

Dù thế nào đi chăng nữa, Cẩm Y Vệ cũng chẳng phải người thân hay bạn bè gì của nàng, chắc chắn sẽ không vì một tiểu cô nương như nàng mà nương tay với hần.

Nàng vừa mới trải qua những tháng ngày tốt đẹp nhất, vẫn chưa đạt được mục tiêu của mình, vẫn chưa báo đáp được những người thân trong kiếp này, vẫn chưa nhìn thấy kết cục của Hoàng đế và Thẩm Giới Khê, làm sao có thể chết trong tay cái loại vô danh tiểu tốt này được?

Hơn nữa còn chết vô nghĩa.

Phó Vân anh hít sâu một hơi, buông thõng tay, không giãy giụa nữa, thả lỏng thân thể, từ từ nhắm mắt lại.

Thủy thủ đang đối đáp với Phó Vân Chương thì bỗng cảm thấy nàng không thở nữa, giật mình, cúi đầu xuống xem xét, lực nắm trên tay cũng vô tình giảm xuống.

Tới lúc rồi!

Phó Vân anh linh hoạt nhảy ra khỏi lồng ngực hần thoát ra ngoài. Phía sau nàng lúc này là tên thủy thủ vừa giật mình phản ứng chậm một nhịp, hần đang vươn tay ra, đầu ngón tay đã chạm vào tóc nàng, phía trước là mặt sông tối đen như mực. Phó tứ lão gia và Phó Vân Chương muốn chạy tới cứu nàng nhưng lại cách quá xa, thủy thủ đã gần như chạm vào bả vai nàng, chỉ một chút nữa thôi sẽ tóm được nàng.

Nàng không do dự chút nào, lật người qua mép thuyền, thả người xuống dòng sông.

Con gái lớn lên ở đất Hồ Quảng này, bốn năm tuổi đã đi theo các anh các chị ra hồ chơi, phải ngày nắng gắt thì cả ngày từ bình minh tới hoàng hôn đều có thể ra bờ sông bơi lội, ngâm mình trong sông mà lớn lên, hầu như ai cũng biết bơi. Cách huyện Hoàng Châu mấy dặm cũng có con sông chảy qua, đường núi không thuận tiện như đường thủy, người trong huyện đi thăm người thân phần lớn đều đi thuyền, Phó tứ lão gia lo nàng từ phương bắc xuống sẽ không biết bơi nên đã dặn Phó Nguyệt và Phó Quế dạy nàng, nàng đành phải học một lần nữa.

Thủy thủ đờ đẫn cả người, trên tay vẫn còn nắm được một mảnh vải giạt xuống từ người Phó Vân anh. Tội tở Phó gia cũng ngẩn ra, sau đó tiếng hét phẫn nộ vang lên, đồng loạt xông về phía trước, ấn hẳn xuống sàn thuyền.

Bóng hình nhỏ bé biến mất ở mép thuyền, Phó Vân Chương sững sốt trong giây lát, trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã khụy. Y vội vàng chạy về phía mép thuyền, định cởi áo ngoài theo bản năng thì Liên Xác đã giữ chặt lấy tay y, "Thiếu gia, ngài không muốn sống nữa sao?"

Y mím chặt môi, không nói nên lời.

Liên Xác lại tiếp: "Thiếu gia yên tâm, Ngũ tiểu thư biết bơi."

Phó tứ lão gia hò hét thủy thủ trên thuyền, những tiếng người rơi vào trong nước liên tiếp vang lên, tội tở biết bơi hầu như đều đã nhảy xuống cứu người.

Lúc này, Cẩm Y Vệ mới bước chân lên thuyền.

Chương 45: Được cứu

Phó Vân anh không ngờ nước sông về đêm lại lạnh đến thế.

Tuy đợt này trời vẫn còn nắng nóng nhưng cũng sắp sang thu, đi thuyền trên sông đã cảm thấy mát mẻ hơn nhiều, hóa ra dưới nước lại lạnh thấu xương.

Nàng rơi xuống nước đã thấy lạnh tới cứng đờ cả người nhưng sợ thủ thủy kia cũng nhảy xuống theo nên lặn xuống nước một lúc, thấy không còn nguy hiểm mới ngoi lên mặt nước để thở. Gió lạnh thổi qua làm nàng rùng mình, bả vai cánh tay cũng nổi da gà.

Nàng nhìn xung quanh, phát hiện ra mình đã cách thuyền Phó gia một đoạn, có lẽ là do khi nãy lặn xuống đã bị nước sông cuốn đi.

Cách đó không xa có tiếng người nhảy xuống nước, lòng sông quá tối, sóng nước cuồn cuộn, không thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh, chỉ thấy những con thuyền sừng sững trên mặt sông và bến thuyền nơi xa. Trên thuyền có tiếng người la hét, có người cao giọng gọi tên nàng, tiếng gọi vương tiếng nước nổi.

Người Phó gia đang tới cứu nàng.

Nàng cảm thấy thân thể mình càng lúc càng lạnh, hít thở khó khăn, gơ tay sờ cổ, không biết có phải đã sưng lên hay không mà vô cùng đau đớn, đầu ngón tay vừa mới đụng vào đã cảm thấy đau tới tận xương, mắt hoa lên, chân tay nhũn ra, nàng lắc đầu, cố giữ tỉnh táo, bơi trở về thuyền.

Tiếng sóng đập và mạn thuyền quá lớn, bến thuyền thì hỗn loạn, nàng hướng về phía thuyền Phó gia hô hoán mấy tiếng nhưng chỉ

phát ra được vài tiếng rít nghẹn ngào, khi nãy bị thủy thủ kia bóp cổ nên cổ họng cũng bị thương, không nói được nữa.

Nàng chỉ có thể tiết kiệm sức lực, bơi về phía có tiếng ồn ào, bơi được một chốc, chân trái run rẩy rồi co rút.

Trong lúc hoảng hốt, nàng uống mấy ngụm nước lạnh, nước tạt lên mặt nàng, hiểm nguy trong gang tấc khiến nàng tỉnh táo hơn, nàng xác định phương hướng một lần nữa, tiếp tục bơi về phía trước. Những âm thanh trên bến tàu nhạt nhòa dần, trên đầu trời vẫn đen như mực, nước sông cũng một màu đen tuyền, nàng bất lực bơi thế nào cũng không bơi được tới bên thuyền lớn của Phó gia.

Ngay khi nàng cảm thấy mình đã sức cùng lực kiệt, có tiếng sóng nước ào ạt do bị phá vỡ từ xa vọng lại, có người phát hiện ra nàng, đang bơi lại phía nàng.

Bóng đêm dặt sệt, không thấy được khuôn mặt người đó, chỉ có thể lờ mờ nhìn được một bóng người. một giọng nói rõ ràng là xa lạ nhưng không hiểu tại sao lại có chút quen thuộc xuyên qua cái lạnh lẽo của nước sông truyền tới bên tai nàng, "Giữ chặt."

Thần chí nàng giờ đã mơ hồ, duỗi cánh tay bám chặt lấy người đang bơi lại đây, ngón tay lạnh lẽo chạm vào những cơ bắp rắn chắc, cảm giác ấm áp làm nàng theo bản năng tiến về phía đó, cho tới khi người đã dán vào ngực đối phương.

Người vừa tới dừng lại một chút, ôm chặt nàng, cánh tay nhẹ nhàng vòng qua vai nàng, vừa bơi vừa kéo nàng về.

Bơi tới trước một chiếc thuyền nhỏ, người cầm đèn trên thuyền nhìn thấy hai người vội vàng đặt đèn trên tay xuống, cúi người kéo người đàn ông lên thuyền, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: "Đại nhân, ngài tìm được người rồi!"

Người đàn ông buông tiểu cô nương đang run rẩy trong lòng ngực ra, lui ra phía sau vài bước, sai những người khác tới sưởi ấm cho

nàng.

Người cầm đèn khoác thêm áo cho người đàn ông, chặc lưỡi: "Nghe đồn con gái Hồ Quảng đánh đá hung hãn, thuộc hạ còn không tin đâu, không ngờ chuyện thật như đồn. Thuộc hạ thấy khi cô bé này nhảy xuống, tên tiểu tử kia sừng sốt đến mức mắt cũng trợn tròn!" hấn cười cười, chấp tay với người đàn ông đang đứng ở đầu thuyền, "Đại nhân định xử trí Phan Viễn Hưng thế nào?"

Thủy thủ trên thuyền là người làm Phó gia thuê, thấy Phó Vân anh được cứu lên, họ ra sức quạt mái chèo, thuyền nhỏ như mũi tên bật khỏi cung, chạy như bay về phía bến thuyền.

Ánh lửa trên bến thuyền chiếu vào mặt người đàn ông, tựa như ánh trăng lộ ra từ sau màn mây dày, gương mặt tuấn lãng dần hiện ra rõ ràng trong bóng đêm, đôi mắt đen thâm trầm, ngũ quan sắc nét, đôi mày mày kiếm hiên ngang, bên sườn mặt có bóng râu mờ mờ.

Người đàn ông như thể không nghe rõ câu hỏi của tùy tùng, thất thần một lát, hướng mắt về phía bến tàu, im lặng.

Tùy tùng bỗng nhiên ngớ ra, thềm hối hận vì khi nãy vừa nói lỡ lời, ngậm miệng lại không lên tiếng nữa.

oOo

Gió đêm thổi cờ xí bên bờ sông bay phàn phật, ngọn đèn dầu bị gió tạt chỉ còn leo lét.

Phó Vân anh cảm thấy thuyền nhỏ được neo vào trước bến tàu, tiếng người nói ồn ào và ánh đèn nhấp nháy đang tiến về bên này, nàng nghe thấy tiếng nói hoảng hốt của Phó tứ lão gia.

Có người bế nàng lên, ngón tay khô ráo khẽ vuốt tóc mai nàng, sờ thấy tóc đã ướt đẫm nước sông lạnh buốt thì giật mình, sai tôi tớ phía sau mau chuẩn bị nước ấm và sắc thuốc.

Nàng mở to mắt, nhìn thấy một đôi mắt đen sâu thẳm, nghẹn ngào nói: "Nhị ca."

âm thanh như muỗi kêu, gần như không thể phát ra tiếng.

Đôi mày Phó Vân Chương nhăn lại, đôi mắt lúc này tựa nước suối trong khe núi vừa trong trẻo lại vừa lạnh lẽo nhưng trên môi vẫn giữ nụ cười ôn hòa, dịu dàng an ủi nàng: "Được rồi, không sao đâu."

Y quay về phía người đàn ông trên thuyền: "Lần này cũng nhờ đại nhân ra tay cứu giúp, nhà chúng ta vô cùng cảm kích, xá mọi thân thể yếu đuối, sợ rằng sẽ bị cảm lạnh, cần phải mời thầy thuốc tới chữa trị ngay, ngày sau nhất định sẽ gặp mặt nói lời cảm tạ."

Người đàn ông cầm khăn vải thuộc hạ vừa đưa tới lau khô mái tóc ướt đẫm, nghe thuộc hạ bẩm báo rõ ràng sự việc, thi thoảng lên tiếng hạ lệnh.

Đèn lồng treo cao, người nọ đứng dưới đèn, ánh sáng nhạt nhòa, nửa khuôn mặt người đó chìm vào trong bóng tối, người ngoài chỉ có thể thấy nét quai hàm hài hòa nhưng mạnh mẽ, không thấy rõ cảm xúc trên mặt, nghe vậy chỉ nhàn nhạt nói: "Thuận tay thôi, xin cứ tự nhiên."

Người này hướng mắt nhìn về phía mặt sông nhưng dường như Phó Vân Chương lại cảm nhận được ánh mắt ấy ẩn chứa sự uy nghiêm khiến người khác phải rùng mình.

một tùy tùng cầm loan đao đi tới cạnh người đàn ông thì thềm mấy câu, trên mặt người đàn ông vẫn không biểu lộ bất kì cảm xúc gì, xoay người đi khỏi đó, mấy Cẩm Y Vệ cũng nhanh chóng theo sau, họ cùng bước lên một chiếc thuyền khác đang neo ở bến tàu.

Phó Vân Chương không tiếp tục nhìn theo họ, lập tức đưa Phó Vân anh đi tìm thầy thuốc.

Phó tứ lão gia còn muốn ở lại hỏi thăm một chút về thân phận của người đàn ông kia để sau này còn chuẩn bị quà cảm tạ nhưng nhìn thấy người đó khí thế ngút trời, Cẩm Y Vệ đều phải nghe lệnh người đó, thậm chí người vừa đảm nhiệm vai trò chỉ huy trong lần lục soát ở khách điểm là Kiều Hằng Sơn cũng chỉ có thể dạ dạ vâng vâng đi hầu bên cạnh, ngoan còn hơn cún. Dù người này chỉ mặc áo bào như binh sĩ bình thường như địa vị chắc chắn tôn quý, hơn nữa lại còn tướng mạo oai hùng, cử chỉ trầm ổn, sao có thể là người bình thường, nghe giọng thì có vẻ là người Bắc Trục Lệ. Ông không dám vội vàng lấy lòng người nọ, tìm một người có dáng vẻ giống như tùy tùng của người nọ rồi ríu rít nói lời cảm tạ, vận dụng hết công phu miệng lưỡi mới biết được người đàn ông vừa cứu Phó Vân anh kia họ Hoắc.

Chuyện tên thủy thủ kia trà trộn vào thuyền Phó gia hoàn toàn là do Cẩm Y Vệ cố ý giăng bẫy dụ dỗ nhưng vị Hoắc đại nhân kia cuối cùng cũng tự nhảy xuống nước cứu người, Phó tứ lão gia chỉ là một người dân bình thường, nào dám phỏng đoán xem rốt cuộc Cẩm Y Vệ đang bày mưu tính kế cái gì, chỉ luôn miệng cảm tạ tùy tùng của Hoắc đại nhân, còn sai người chọn mấy thứ lễ vật từ trên thuyền mang biếu người ta. Tùy tùng nọ nhất định từ chối, quà không nhận, bạc càng không. Phó tứ lão gia hết sức bày tỏ sự cảm kích, thấy tùy tùng nọ bắt đầu bực mình mới nói lời cáo từ rồi trở về thuyền.

trên thuyền bên cạnh có thầy thuốc. Ông ta xem xét tình hình của Phó Vân anh, nói cổ nàng bị thương nghiêm trọng, ảnh hưởng tới thanh quản, trong vòng nửa tháng nhất định không nói chuyện. Ông ta khai đơn thuốc, lại nhớ ra đêm đã khuya, bến thuyền lại cách ra thành trấn liền nói: "Chỗ ta có mấy vị thuốc, cứ sắc cho tiểu thư uống trước đã. Mai lại ra hiệu thuốc bốc thuốc sau."

Phó Vân Chương tiễn ông ta ra ngoài lại bắt gặp Phó tứ lão gia đang đi tới, thầy thuốc lại nói những lời vừa nói một lần nữa.

Phó tứ lão gia giờ mới an tâm một chút, căn dặn nha hoàn hầu hạ cho tốt rồi tiễn thầy thuốc về, trong lòng vẫn sợ hãi, thì thầm: "Giờ thì có thể đi rồi chứ?"

Vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng cầu thang bên mạn thuyền vang lên tiếng kẽo kẹt, hai người mặc trang phục Cẩm Y Vệ, eo đeo bội đao đã lên thuyền, gật đầu chào hỏi rồi lên tiếng: "Tiểu nương tử khi nãy rơi xuống nước đâu rồi?"

Phó Vân Chương ra hiệu cho Phó tứ lão gia im lặng, bản thân y tiến lên một bước, trả lời: "Xá muội vừa uống thuốc xong, đã ngủ rồi."

Cẩm Y Vệ nói: "Gọi nàng dậy, đại nhân có chuyện muốn hỏi nàng."

Phó Vân Chương hơi nhíu mày.

oOo

Phó Vân anh ngâm người trong nước gần nửa canh giờ, lạnh tới mức gần như đông cứng. Giữa lúc nàng vẫn còn hoảng hốt đã được bế về khoang thuyền, nha hoàn xung quanh xúm lại, nhanh chóng hầu hạ nàng rửa mặt mũi chân tay thay quần áo, giữa lúc nàng vẫn còn mơ mơ màng màng lại được người khác cho uống một bát thuốc nóng bỏng gay mũi, chiếc chăn ấm áp làm nàng khẽ thở ra một hơi thoải mái. Bên dưới lớp chăn mềm mại, một dòng nước ấm như đang di chuyển khắp người nàng, nàng quấn chăn, ngủ thiếp đi.

Lúc nửa tỉnh nửa mơ, có người nhẹ nhàng lay lay cánh tay nàng, bà tử khẽ nói bên tai nàng, "Ngũ tiểu thư, mấy quan gia kia đưa ác nhân nọ tới đây."

Lông mi rung rung, Phó Vân anh mở mắt, bà tử và nha hoàn đang đứng ở đầu giường, trong phòng thấp đèn, rèm đã buông xuống, giữa giường và cửa ra vào ngăn cách bởi một tấm bình phong lớn.

Vừa rồi Phó Nguyệt còn ngồi bên mép giường nàng khóc hồi lâu, nàng nói không ra tiếng nên không thể an ủi Phó Nguyệt, chỉ có thể đưa mắt ra hiệu cho Phó Quế giúp đỡ. Cuối cùng vừa mới được an tĩnh để ngủ trong chốc lát đã lại bị đánh thức, nàng ngơ ngác nhìn quanh, không hiểu có chuyện gì xảy ra. Bà tử cẩn thận đỡ nàng ngồi dậy, quấn chăn kín người cho nàng, bả vai cũng chèn thật kỹ, vén rèm lên rồi quay ra cửa hắng giọng tiếng.

Cửa vang lên tiếng kéo kẹt, Phó tứ lão gia đẩy cửa bước vào, phía sau là hai lực sĩ [1]. Lực sĩ đi vào trong khoang, đẩy một người đàn ông tới trước tấm bình phong, hai tay người đàn ông đã bị trói quặt ra sau, khàn giọng nói: "Người xem đi, đại nhân của chúng ta lừa người làm gì?"

[1] Binh sĩ cấp thấp của Cẩm Y Vệ.

Người đàn ông này chính là tên đạo tặc đã khiến cổ Phó Vân anh bị thương, tên là Phan Viễn Hưng, hấn ngẩng đầu, chăm chú nhìn Phó Vân anh, buồn bã nói: "Tiểu nương tử, xin lỗi, ta không muốn làm hại người."

Khóe miệng Phó Vân anh hơi nhếch lên thành một nụ cười mỉa mai, dù người đàn ông này có nổi khổ gì đi chăng nữa thì cánh tay đã siết chặt cổ nàng kia chẳng phải do nàng tưởng tượng ra. Nhiều lần nàng không thờ nổi, tới giờ vẫn không thể nói ra tiếng, nếu nàng không kịp thời tự cứu, chờ Cẩm Y Vệ tới nơi, nàng không còn có khả năng tự khống chế chuyện sống chết của bản thân mình nữa.

Lực sĩ nắm cổ áo người đàn ông, đẩy hắn ra ngoài, nói: "Được rồi đó, người thì người cũng đã nhìn thấy tận mắt rồi, đại nhân của chúng ta nói chuyện giữ lời, đã đồng ý với người sẽ cứu người thì nhất định sẽ cứu được người. Ngoan ngoãn một chút cho ta."

Chờ bọn họ ra ngoài, Phó tứ lão gia nhanh chóng đóng cửa khoang lại, không hiểu sao lại nhăm nhăm niệm Phật rồi khẽ lẩm bẩm: "Có gì không hay cứ trút cả lên ta là được rồi!"

Ông đi tới trước giường, an ủi Phó Vân anh mấy câu, thấy nàng lại thiếp đi mới dặn dò nha hoàn chăm sóc nàng cẩn thận.

oOo

Phan Viễn Hưng lão đảo xuống thuyền.

Bến đò hỗn loạn, từng tốp Cẩm Y Vệ qua lại hối hả, áp giải những kẻ sa lưới từ những con thuyền khác nhau xuống.

Bọn họ trốn chui trốn lủi hơn bốn năm, đã nhiều lần thoát khỏi nhanh vuốt của triều đình, mấy lần cứu tử nhất sinh nhưng vẫn may mắn thoát hiểm, vốn tưởng rằng lần này cũng có thể bình an vô sự, không ngờ lên kế hoạch mấy tháng, không chỉ không đánh lừa được Cẩm Y Vệ mà còn bị đối phương giăng lưới bắt gọn một mẻ.

Lý Hàn Thạch dẫn theo mấy chục tô tử, mở tiệc chiêu đãi khách khứa, kết bạn với danh sĩ, nghênh ngang lên thuyền xuôi nam hóa ra chỉ là cái bẫy, mục đích thực sự của hắn là đánh lạc hướng chú ý của người khác, Hoắc Minh Cẩm mới là người thực sự mang hoàng mệnh trong người.

Cũng may thế tôn nhân đã lợi dụng lúc rối loạn để đào tẩu, bọn họ cố ý kéo dài như vậy cũng chính là để giúp thế tôn có thêm thời gian bỏ trốn, chỉ cần thế tôn an toàn, sự hy sinh của bọn họ cũng là đáng giá.

Khóe miệng Phan Viễn Hưng hơi cong lên, sống lưng cũng tự nhiên thẳng tắp.

Dưới thuyền có người đang đợi hắn.

Cẩm Y Vệ đứng thành hai hàng, ở giữa là một người đàn ông mặc áo choàng lạng lẽ đứng nơi đầu gió, gió đêm thổi qua, quần áo bay phần phật, ánh lửa lay động chiếu lên thân hình cao lớn, bờ vai rộng và khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn.

"Hoắc tướng quân." Phan Viễn Hưng hừ lạnh một tiếng, chằm chọc.
"Xa cách đã lâu, không nghĩ tới lúc gặp lại ta lại trở thành tù binh dưới tay tướng quân."

Hoắc Minh Cẩm liếc hắt một cái, "Trong triều không còn Hoắc tướng quân nữa."

Phan Viễn Hưng ai nha một tiếng, "Vậy mà lại quên chúc mừng Hoắc tướng quân thăng chức! Xem cái trí nhớ của ta này, ta còn nhớ năm đó tiễn Hoắc tướng quân lên đường, Hoắc tướng quân tuy còn trẻ tuổi nhưng lại có thể chỉ huy cả ngàn quân, tài năng kiệt suất, phần chấn oai hùng, phong thái như vậy ở kinh sư đúng là có một không hai. Ta năm ấy vô cùng ngưỡng mộ, chỉ mong có một ngày kia có thể đi theo tướng quân... Ấy mà chỉ mấy năm, làm thế nào mà ngài đã trở thành một con chó săn cho hoàng đế, trợ Trụ vi ngược rồi?" hắt bước tới gần Hoắc Minh Cẩm, nghiêng răng nghiêng lợi, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được nói, "Tướng quân, ta vô tình liên lụy người vô tội, ngài đã đồng ý cứu một cô bé không quen không biết như thế, chứng tỏ vẫn còn có lương tâm, ngài thật sự cam lòng trở thành chó săn của hoàng đế hay sao? Binh sĩ của ngài chết oan uổng như vậy mà ngài còn có thể cam lòng bán mạng cho hoàng đế, tướng quân đã quên những tướng sĩ đã hy sinh thân mình vì ngài hay sao? Cả nhà Định Quốc Công đều chết thảm, chỉ để lại một mạch máu là thế tôn, thế tôn mới chỉ có mười tuổi! Cách để tướng quân thăng quan tiến chức còn rất nhiều, tại sao không thể để lại cho thế tôn một con đường sống? anh trai của thế tôn từng là bạn cùng học với ngài, trước khi chết còn dặn dò thế tôn tới cậy nhờ ngài, sao ngài có thể thấy chết không cứu như thế?

...

Bỗng phía sau có một cặp chân quét tới, lực sĩ sợ Phan Viễn Hưng ra tay nên tiến tới đạp thẳng một cước vào đầu gối hắt, hắt thét lên, quỳ rạp xuống đất.

Hoắc Minh Cẩm như chưa nghe thấy gì, cúi xuống nhìn hẩn chăm chăm, im lặng trong chốc lát rồi gằn từng chữ: "Từ Duyên Tông ở đâu?"

Phan Viễn Hương giương mắt nhìn Hoắc Minh Cẩm, ánh mắt thể hiện sự khinh thường, "Thứ cho ta không nói được, Hoắc tướng quân, nể tình bạn cũ, hãy cho ta chết thống khoái đi."

"Được."

Phan Viễn Hương nhếch miệng cười.

oOo

Sóng vỗ bên mạn thuyền, tiếng nước lúc mạnh lúc nhẹ, lúc có lúc không.

Phó Vân anh cảm giác được trước giường có bóng người đi qua đi lại, từ từ mở mắt.

Phương Tuế rót một ly trà bưng tới đầu giường, đỡ nàng ngồi dậy, giúp nàng uống mấy ngụm, làm dịu đi cổ họng sưng đau rồi mang bát thuốc mới sắc ra đút cho nàng uống.

Nàng không cần người khác dỗ dành gì, uống một hơi là hết, súc miệng, cố ăn mấy chiếc bánh hoa hồng để tiêu hóa.

Phương Tuế nói với nàng đã sắp về tới huyện Hoàng Châu. Tối hôm qua, ở bến tàu, Cẩm Y Vệ bắt khá nhiều người. Ngoài thuyền nhà bọn họ, mấy thuyền khác cũng có người bị bắt. Phó tứ lão gia sợ đêm dài lắm mộng, ngay khi được Cẩm Y Vệ chấp thuận đã lập tức khởi hành, nửa canh giờ nữa là đã có thể về đến nhà.

Phó Vân anh ừm một tiếng, xuống giường đi mấy bước quanh khoang. Ngủ suốt mấy canh giờ, ngoài cổ họng vẫn đang đau âm ỉ, nàng cảm thấy cơ thể đã thoải mái hơn nhiều.

"Tiểu thư, tối hôm qua lúc thay quần áo cho tiểu thư, nô tì thấy cái này..." Phương Tuế đi ra sau bình phong, tìm kiếm trong rương đựng quần áo một lúc rồi lấy ra một miếng ngọc bội hình con cá màu xanh thẫm tinh xảo, "Chu Viêm tìm thấy nhưng tối qua nhiều việc xảy ra quá, nàng ấy quên nói..."

Phó Vân anh cầm miếng ngọc bội lên, nhìn kĩ, tạo hình tinh xảo đặc sắc, không phải là quá quý hiếm nhưng nhất định không phải vật tầm thường. Quan trọng là vật này không phải đồ của nàng.

Editor: Hoắc nhị gia à Hoắc nhị gia... Chẳng biết phải nói sao với Hoắc nhị gia... Lần gặp đầu tiên ở kiếp này, anh dọa cả nhà người ta sợ hết hồn. Hờ hờ. Kinh dị hơn cả kiếp trước

Chương 46: Về nhà

Cuối cùng cũng về tới huyện Hoàng Châu.

Hai vợ chồng Phó tam thúc và Phó tam thẩm ra tận bến tàu chờ, thấy thuyền của Phó tứ lão gia thì cười tươi roi rói.

Hỏi thăm mấy câu thông thường xong, Phó tam thẩm nói: "Lão thái thái hôm qua cứ hỏi đi hỏi lại, nay nhà bếp còn nấu một nồi canh gà thật lớn, thôi nhanh nhanh về nhà nghỉ ngơi." nói xong nhìn lại thấy hai anh em Phó Vân Khải và Phó Vân Thái ngoan ngoãn khác thường, Phó Nguyệt và Phó Quế cũng tiu nghỉu, trong lòng bà cũng hơi nghi hoặc nhưng không hỏi nhiều, dẫn bà tử xuống thuyền thu dọn đồ đạc để mang về về nhà.

Phó Vân anh sửa soạn xong đồ dùng tùy thân, ra khỏi khoang thuyền lại bắt gặp Phó Vân Chương đang đi tới, phía sau là hai bà tử mặc váy lam bằng vải thô.

Y nhìn thấy nàng đi ra thì hơi ngẩn ra một chút, chăm chú nhìn nàng hồi lâu, "Xong rồi à?"

Sáng nay y dậy sớm theo thói quen, thuyền vừa cập bến, nghĩ tới Phó Vân anh yếu ớt lại còn đang bị bệnh nên dặn Liên Xác sắp xếp lại đồ đạc còn bản thân mình thì qua đây giúp đỡ nàng, không ngờ nàng đã sửa soạn xong, chuẩn bị rời thuyền, hoàn toàn không cần người khác hỗ trợ.

Phó Vân anh vẫn nói không ra tiếng nên chỉ biết gật đầu.

Chuyện tối hôm qua đã cho người trên thuyền một phen kinh hoàng, Phó tứ lão gia còn lo lắng sợ hãi đến trào cả nước mắt. Sáng nay,

đến những thủy thủ phải dậy sớm tất bật với công việc cũng còn vừa làm vừa lo, còn chính cái người tìm được đường sống trong chỗ chết là nàng lại chẳng có biểu hiện gì, so với ngày thường cũng chẳng khác là bao. Y không biết nên khen nàng hiểu chuyện hay nên lo lắng cho cái lá gan lớn hơn người khác của nàng đây. Phó Vân Chương khẽ thở dài rồi lại bật cười, nghiêng đầu ra hiệu cho bà tử không cần ở lại, dặt tay Phó Vân anh, "đi thôi."

Mấy chị em Phó Nguyệt, Phó Quế từ nhỏ đã ở huyện Hoàng Châu, cứ tưởng rằng những nơi khác cũng giống như quê mình, tới phủ Võ Xương ở mấy ngày mới biết cái gì gọi là phồn hoa náo nhiệt. Trước kia, bọn họ cảm thấy phố Tây Đại ở huyện Hoàng Châu là nơi tấp nập nhất trên đời này, củi gạo mắm muối, những vật dụng cần cho sinh hoạt, đồ dùng trong nhà, gia cầm súc vật, đủ kiểu cửa hàng, còn có những đồ quý hiếm từ khắp trời nam biển bắc đổ về. Vậy mà sau khi nhìn thấy cảnh rộn ràng ở trấn Hán Khẩu, giờ nhìn ra ngoài cửa sổ xe ngựa mới nhận ra đường phố vừa đủ cho hai chiếc xe ngựa tránh nhau này chỉ lớn bằng ngõ nhỏ ở phủ Võ Xương, những cửa hàng trang trí xanh đỏ từng khiến bọn họ thích mê giờ cũng trở nên ảm đạm, không có gì đặc sắc, chẳng khơi gợi được tí hứng thú nào nữa.

Đương nhiên, lúc này các nàng cũng chẳng có tâm trạng đâu mà hưng phấn với kích động. Trải qua sự sợ hãi tối qua, đến những đứa trẻ suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện vui đùa như Phó Vân Khải và Phó Vân Thái cũng trở nên yên tĩnh nghe lời, nói gì đến người đa sầu đa cảm như Phó Nguyệt, từ sáng sớm tới giờ Phó Nguyệt đã khóc mấy lần, Phó Quế khuyên thế nào cũng không được, nghe tiếng nỉ non mà bực mình nhưng vẫn không làm gì được.

"Tứ thúc nói chuyện này không thể để nãi nãi biết. Tỳ khóc cho sưng mắt, nãi nãi thế nào chẳng hỏi, tỳ lại ngốc thế, chắc chắn không lừa được người, tỳ cứ thế này thì anh tỳ nhi biết phải làm sao?"

Phó Nguyệt lấy khăn tay chấm lên khóe mắt, lau đi mấy giọt lệ, nhìn sang Phó Vân anh đang tựa lưng vào thành xe trầm tư, giọng run

run: "anh tử nhi..."

Lời còn chưa nói hết, nước mắt đã lại rơi xuống.

Phó Quế bất lực.

Phó Vân anh nắm tay Phó Nguyệt, lắc đầu.

Nàng cũng đâu có khăng khái tới mức tình nguyện chịu chết thay người khác, cứu Phó Nguyệt cũng bởi mọi việc diễn ra quá nhanh, không cho phép nàng suy xét quá nhiều. Phó Nguyệt là con gái của Phó tứ lão gia, tuổi lại còn nhỏ. Trong mắt nàng, Phó Nguyệt chỉ là một đứa trẻ. Phó Vân Chương nhìn vào nàng cảm giác như có thể nhìn thấy chính bản thân y lúc nhỏ, nàng nhìn vào Phó Nguyệt và Phó Quế cũng sẽ có cảm giác ấy. Cho nên lúc đó nàng đẩy Phó Nguyệt ra, thứ nhất là xuất phát từ bản năng bảo vệ cho người nhỏ tuổi hơn mình. Thứ hai, về mặt suy nghĩ, nàng không phải một đứa trẻ, hằng ngày lại kiên trì rèn luyện thân thể, hơn nữa cơ thể này còn kế thừa sức lực của Phó lão đại, nếu có bị bắt lại, khả năng chạy thoát của nàng dù sao vẫn lớn hơn một Phó Nguyệt đang hoảng loạn rất nhiều. Thứ ba, mấy tháng cuối cùng của kiếp trước, nàng bị truy binh vây bắt nhưng vẫn chạy được từ kinh sư tới tận núi Kỳ Liên, kinh nghiệm chạy trốn phong phú.

Phó tứ lão gia hiển nhiên là đã coi sự quyết đoán bình tĩnh trong phút chốc kia của nàng là hiên ngang lắm liệt nên bị xúc động, chỉ hận không thể thuê người khắc một tấm biển ghi mấy chữ "anh dũng cứu chi" đến treo trước cửa phòng nàng.

Nàng không giải thích nhiều, chỉ xin Phó tứ lão gia không kể chuyện này cho người khác.

Phó tứ lão gia lập tức đồng ý, lại càng thêm cảm động, nước mắt giàn giụa, còn nghẹn ngào hứa hẹn sẽ cho nàng thật nhiều thứ.

Phó Vân anh không từ chối, thản nhiên chấp nhận, tứ thúc là người hào phóng, so với mấy lời cảm kích suông, vàng bạc thực tế hơn

nhiều.

đi một lát đã về tới trước ngõ nhỏ trong phố Đông Đại, Phó Vân Chương nói với Phó tứ lão gia mấy câu rồi tách ra ở đầu ngõ. Phó tứ lão gia giờ mới nhớ tới một chuyện, lấy miếng ngọc bội hình con cá mà sáng sớm Phó Vân anh đã đưa cho ông ra, nói: "Cẩm Y Vệ hành tung bí ẩn, những người như chúng ta không có cách nào tìm được họ. Miếng ngọc bội này chạm trở tinh tế, có khi là vật gia truyền, ta muốn nhờ người mang tới kinh sư rồi từ từ hỏi thăm về vị Hoắc đại nhân kia."

Phó Vân Chương hơi nhíu mày, trầm ngâm một lát rồi nói: "Nếu tứ thúc tin cháu thì cứ giao miếng ngọc bội này cho cháu. Mấy ngày nữa cháu sẽ khởi hành lên phía bắc, Chung Đại Lang và mấy cử nhân khác cũng đi cùng, nhà bọn họ có người thân ở kinh thành, có khi từng nghe nói về vị Hoắc đại nhân kia cũng nên."

"Cháu muốn tham gia khoa thi hội lần này sao?" Phó tứ lão gia nghe vậy quên bay quên biển chuyện hỏi thăm chủ nhân miếng ngọc bội, vui vẻ ra mặt, tuôn ra một tràng, "Đây đúng là chuyện vui của nhà chúng ta. Nhưng mà lại nói, sinh nhà ra thất nghiệp, nhớ mang thêm mấy thứ đồ phòng thân, sức khỏe cháu không tốt, sợ chịu không nổi cái lạnh phương bắc, sao không để đầu xuân sang năm hẵng đi?"

Phó Vân Chương mỉm cười nói: "không sao ạ, đi sớm một chút sẽ không lo nhớ có chuyện gì thì lỡ mất kì thi, trên đường cũng tiện tham quan mấy danh lam thắng cảnh. Hơn nữa cháu đi cùng mấy người bạn, sau này tới kinh sư cũng tiện giúp đỡ lẫn nhau."

Đầu ngõ đương nhiên không phải là nơi phù hợp để nói chuyện chính sự, cổng chính Phó gia mở ra, Đại Ngô thị, Lư thị và Hàn thị cùng kẻ hầu người hạ đều đứng chờ ở cửa, mấy gã sai vặt khuân vác hàng hóa từ trên xe xuống, người qua kẻ lại, cười nói ồn ào, Phó tứ lão gia chỉ kịp dặn dò Phó Vân Chương thêm vài câu, hẹn ngày khác nói chuyện rồi để y ra về.

Dưới sự trấn an của Phó Vân anh và Phó Quế, Phó Nguyệt cuối cùng không khóc nữa, mấy chị em xuống xe, chào hỏi người lớn trong nhà.

Lư thị thấy mắt Phó Nguyệt đỏ hoe nghĩ nàng lâu mới được về nhà nên xúc động, không suy nghĩ nhiều, chỉ xoa đầu nàng, cười nói với Hàn thị và Phó tam thẩm: "Mấy chị em chúng nó hình như cao hơn một chút thì phải."

Cười nói rộn ràng một hồi, mọi người dắt díu nhau vào trong, ở chính phòng, chiếc bàn bát tiên bằng gỗ thông sơn đen khắc hoa đã bày kín đồ ăn, gà vịt thịt cá cái gì cũng có, ngó sen hoa quế, vịt muối, trứng bắc thảo, đậu phộng rang được mang lên sau thì không còn chỗ mà để, phải chõng cả lên nhau.

Hôm nay đoàn viên, không cần phải tách bàn, cả nhà ngồi trên một bàn ăn cơm.

Trong bữa ăn, Phó tứ lão gia nói lúc ở phủ Võ Xương, Phó Vân anh cảm lạnh nên bị mất tiếng, phải nghỉ ngơi cho tốt, trong vòng nửa tháng không được nói chuyện. Lư thị và Phó tam thẩm lo lắng, ân cần hỏi han một lượt, nhắc nha hoàn xuống bếp nấu canh tuyết lê đường phèn để nàng giải khát.

Thấy cả hai đứa trẻ bình thường vẫn hay kén cá chọn canh là Phó Vân Thái và Phó Vân Khải ngồi ăn hùng hục không nói năng gì, Đại Ngô thị đau lòng, gắp cho hai đứa cháu trai hết món này đến món khác, cần nhằn đi phủ Võ Xương gì mà không bằng ở nhà, hai đứa cháu đều đói ăn đến mức gầy cả người.

Lư thị nhìn xung quanh, ánh mắt lướt qua con gái và hai cháu gái, cuối cùng lại nhìn con trai, hơi chau mày. Bà lúc nào cũng cưng chiều con trai nên cũng biết rõ tính cách của thằng bé, nếu như Khải ca nhi là đứa thích làm mình làm mẩy thì Thái ca nhi là đứa kiêu căng, càn quấy, cũng may người trong nhà vẫn thường nhường nhịn nó, thế

mà sao đi phủ Võ Xương một chuyến về con trai bà lại đổi tính đổi nết thế kia?

Bà nghĩ vậy nhưng cũng chưa nói gì, dù sao vẫn đang bữa ăn.

Ăn xong, Phó tứ lão gia đưa Đại Ngô thị về phòng, kể tỉ mỉ cho bà nghe chuyện trên đường mấy ngày nay.

Phó Nguyệt, Phó Quế đều kêu mệt mỏi, xin phép về phòng thay quần áo. Lư thị liếc theo nhưng vẫn không nói gì, ra trước viện xử lý công việc. Đờ Phó tứ lão gia mang về còn phải phân loại rồi ghi vào sổ, quanh đi quẩn lại cũng mất hơn một canh giờ mới xong. Quay lại trong viện, bà tử đang ngồi ngủ gật ở hành lang nghe thấy tiếng bước chân của bà mới giật mình tỉnh lại, lau lau nước miếng bên khóe miệng, nói với bà Phó tứ lão gia mới về nên mệt mỏi, đi từ viện của Đại Ngô thị về cũng đã đi ngủ, tới giờ vẫn chưa tỉnh.

Lư thị nghĩ ngợi một hồi rồi nói, "Gọi đại tỳ nhi qua đây, ta có điều muốn hỏi con bé."

oOo

Phó Vân anh trở về Đan Ánh Sơn Quán, phát hiện ra trên cây táo đã rục rở ánh đỏ, mùi táo chín tản ra trong không khí dẫn dụ chim sẻ tới ăn quả.

Hàn thị tiết kiệm, miễn là những thứ có thể ăn được đều không muốn lãng phí, dựng ở cạnh cửa một cây gậy trúc dài để xua đuổi chim sẻ tới ăn vụng. Đầu gậy trúc có chiếc chuông được buộc vào bằng mảnh vải đỏ, mỗi lần khua gậy là lại có tiếng leng keng. Bà lấy gậy lừa một đám chim sẻ béo núc đi, quay sang Phó Vân anh cười nói: "Năm nay là năm đầu tiên ở đây, mấy hôm trước nha hoàn định hái táo, mẹ không cho họ hái, định chờ con về rồi hái."

Phó Vân anh cười cười, ra dấu bằng tay với bà.

Hàn thị giờ mới nhớ ra nàng không nói được, nhíu mày nói: "Có phải buổi đêm đá chẵn nên bị nhiễm lạnh không? Họng còn đau không?" đi tới trước mặt con gái, bà lấy ngón tay ấn vào trán nàng, "Bị bệnh có khó chịu không? Về sau phải cẩn thận một chút. Phải rồi, mẹ còn biết một bài thuốc dân gian chuyên trị đau họng..."

Bà về phòng lấy mấy đồng tiền từ trong rương ra, rồi gọi nha hoàn bảo họ đi phố Tây Đại mua chút cỏ tranh về.

Cũng may lúc này nhà bếp đưa canh tuyết lê đường phèn tới, Phó Vân anh đưa mắt ra hiệu cho Hàn thị không cần lo lắng. Thuốc sắc từ cỏ tranh gì đó nàng không nuốt trôi nữa rồi. Hồi trước ở Cam Châu không có tiền bốc thuốc, Hàn thị không biết hỏi ai được mấy bài thuốc dân gian, sau đó tự lên núi đào thảo dược về sắc cho nàng uống, may mà nàng còn biết nhận biết mấy loại thảo dược thường dùng, thấy Hàn thị mang về cái nào lạ là phải lén vớt đi ngay, không có khi đã uống nhầm thuốc rồi.

oOo

Phó Vân Chương bận rộn chuẩn bị lên phía bắc đi thi, Phó Vân anh lại bị bệnh. Sau khi từ phủ Võ Xương trở về, nàng nghe lời thầy thuốc dặn, hằng ngày chỉ ở nhà học cùng hai anh em Phó Vân Khải, không sang Lâm Lang Sơn Phòng nữa. Thi thoảng Phó Vân Chương tranh thủ được chút thời gian rảnh rỗi sẽ sai Liên Xác sang lấy bài vở của nàng, mang về phê chữa rồi lại sai Liên Xác đưa lại cho nàng.

Liên Xác nói hằng ngày Phó Vân Chương đi sớm về trễ, bận rộn đến độ chân không kịp chạm đất, từ tri huyện lão gia đến những người đức cao vọng trọng trong huyện đều muốn gặp y tặng đồ, vàng bạc, nhà cửa, ruộng đất, người hầu, đến cả tiểu thiếp cũng được đưa tới nhà tặng.

Người lớn trong tộc giờ đua nhau chửi mắng đám thương nhân giàu có đã tặng tiểu thiếp cho Phó Vân Chương. Chả là có người họ chọn một nha hoàn quyến rũ trong nhà mình đưa tới đại trạch Phó

gia. Những người khác cũng đua đòi làm theo, thế là chỉ trong một thời gian ngắn, đại viện Phó gia oanh ca yến hót, chen chúc toàn các "nha hoàn" được các nhà khác đưa tới để hầu hạ thiếu gia. Phó Vân Chương lựa lời xin miễn cho ý tốt này của mọi người, muốn đưa tất cả những nha hoàn này trở lại nơi ban đầu. Mấy nha hoàn đó khóc như cha chết, nhất định không chịu đi, rồi như một đàn ong ùa ra khỏi tổ, bâu lấy Phó Vân Chương, níu chặt lấy y, thế nào cũng không chịu buông tay, kéo xộc xệch hết cả quần áo trên người y, nho khăn, khăn lưới cũng bị giật. Cái đám đàn bà ấy, một khi phát điên lên rồi thì chấp hết, chẳng quan tâm y có phải cử nhân hay không.

Liên Xác châm chọc: "trên đường đến nơi ăn chốn ở còn không cố định, mang nha hoàn đi làm cái gì cơ chứ! Thiếu gia nhà chúng ta có đôi khi hứng lên còn ngủ một đêm trên núi hoang miếu đổ, mang theo một đũa nha hoàn như thế, không biết là nàng ta hầu hạ thiếu gia hay là thiếu gia hầu hạ nàng ta nữa!"

Phó Vân anh buồn cười, không phải vì lời nói châm chọc của Liên Xác mà là vì nghĩ đến cảnh tượng cái người xưa nay lúc nào cũng bình tĩnh, xử lý công lưu loát như Phó Vân Chương bị một đám nha hoàn xinh đẹp quyến rũ nhảy bổ vào người ngay trước cửa viện.

Chẳng mấy chốc nửa tháng đã trôi qua, nàng dần dần đã có thể nói trở lại.

Trong nửa tháng này, Phó tứ lão gia vẫn hết sức tích cực đưa đồ ăn đồ mặc tới cho nàng, Lư thị cũng tặng nàng nhiều đồ trang sức. Trước kia Lư thị đối xử tốt với nàng phần lớn là để được tiếng là yêu thương cháu gái nhà chồng và lấy lòng Phó tứ lão gia, giờ ánh mắt triu mến của Lư thị dành cho nàng nàng đã thực lòng hơn nhiều.

Lư thị có chê bai Phó Nguyệt thế nào đi chăng nữa thì Phó Nguyệt vẫn là máu mủ ruột rà của bà. Nghe con gái kể chuyện mạo hiểm đêm đó xong, nếu bà còn có thể coi cháu gái như người

ngoài thì chưa cần đến Phó tứ lão gia nói gì, bản thân bà cũng đã tự cảm thấy xấu hổ.

Đại Ngô thị không mấy quan tâm đến chuyện trong nhà, tất cả đều nghe theo Phó tứ lão gia. Con trai, con dâu đã đứng về phía Phó Vân anh như thế, bà còn có thể nói gì nữa, đương nhiên sau lưng vẫn cứ nói này nói nọ nhưng ít ra sẽ không mắng thẳng vào mặt nàng được.

Những chuyện đó đều đã nằm trong dự kiến của Phó Vân anh. Chuyện bất ngờ nhất là Thập ca Phó Vân Thái tự nhiên lại kính sợ nàng.

Phó Vân Thái là con trai duy nhất của Phó tứ lão gia. Đại Ngô thị và Lư thị coi hấn như trân bảo, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, nuôi còn cẩn thận hơn nuôi con gái. Bình thường, Phó Vân Thái rất thích bắt nạt Phó Nguyệt và Phó Quế, Phó Nguyệt hiền lành nên toàn nhường hấn, Phó Quế yếu thế, không dám cãi cọ với hấn, ngay cả Phó Vân Khải cũng hết sức tránh xích mích với Phó Vân Thái.

Phó Vân anh và Phó Vân Thái không tiếp xúc nhiều nên nghĩ mãi cũng không hiểu được tại sao Phó Vân Thái lại tự nhiên sợ mình như thế. Hôm nay bên ngoài mưa rơi tí tách, nàng ngồi bên cửa sổ vẽ bản đồ cho bạn làm ăn của Phó tứ lão gia, sai nha hoàn gọi Phó Vân Khải vào, hỏi hấn nguyên do chuyện này.

Đêm đó Phó Vân Khải chỉ muốn dọa nàng cho vui mới thuận miệng nói một câu rằng trên thuyền có cường đạo, ai ngờ lại thiêng như thế, người Phó gia bên ngoài không nói gì nhưng sau lưng lại thì thầm bàn tán rằng Quế tỷ nhi nói Khải ca nhi là đồ miệng quạ đen, quả đúng là như thế!

Những lời bàn tán của người hầu kẻ hạ cuối cùng đến tai Phó Vân Khải, hấn cũng không giận dữ như mọi khi. Sau một hồi suy nghĩ, hấn quyết định chuộc lỗi bằng cách đến Đan Ánh Sơn Quán hằng ngày để giúp đỡ Phó Vân anh, dù chỉ là giúp lấy cái này, cầm

cái nọ nhưng thái độ tử tế, ngoan ngoan, cái gì cũng nghe lời nàng, không dám cãi lại câu nào.

Đúng lúc này, Phó Vân anh lại đang cần một người biết đọc biết viết giúp đỡ. Nha hoàn thì đương nhiên là không biết chữ. Phó Vân Khải biết mình mắc lỗi trước nên không dám kiêu căng, không nghịch ngợm, không phá phách, dù vẫn hơi nhiều lời nhưng như vậy coi như tạm thời chấp nhận được nên nàng cũng không đuổi hấn đi, hằng ngày sai khiến hấn làm cái này cái kia. Tính ra hấn cũng là người nói được làm được, nàng sai việc gì, hấn cũng nghiêm túc hoàn thành, không có thái độ qua loa cho xong chuyện.

"Thái ca nhi đương nhiên phải sợ muội rồi!"

Phó Vân Khải đang nằm sấp trên mặt sàn ngoài hành lang vẽ phác thảo bản đồ, nghe nha đầu nói Phó Vân anh tìm hấn thì vội vàng rửa tay cho sạch, lê bước lết quẹt vào phòng. Nghe Phó Vân anh hỏi chuyện tại sao thái độ của Phó Vân Thái lại thay đổi như thế, hấn thì thầm, "Thái ca nhi đời này sợ nhất ba loại người, người không biết xấu hổ, người không sợ chết và kiểu người như Chung Đại Lang, một mình muội lấy được cả hai hạng đầu, nó làm sao không sợ muội được!"

hấn vừa dứt lời lại nhìn trộm sắc mặt Phó Vân anh, thấy nàng không tức giận gì cũng không thờ phào nhẹ nhõm mà ngược lại còn thấy mát mát, ngũ muội muội sang lại không tức giận? không mắng hấn thì thôi, lờm hấn một cái cũng được mà! hấn gãi đầu gãi tai, từ từ kể ra nguyên nhân tại sao Phó Vân Thái lại thay đổi thái độ như thế.

Trong mắt Phó Vân Thái, Phó Vân anh là một tiểu nương tử trong khuê phòng mà không sợ Đại Ngô thị và những người khác châm chọc, cũng không sợ những ánh mắt khác thường của người lớn là không biết xấu hổ; khi ở trên thuyền, gặp nguy hiểm mà không sợ hãi gì là không sợ chết. Người như thế không thể động vào được, hơn nữa Tôn tiên sinh còn thường khen nàng, do vậy từ lúc ở phủ

Võ Xương trở về, hắn đã thầm quyết định từ nay sẽ cách cái người kỳ quái như ngũ muội muội thật xa.

Nghe Phó Vân Khải nói xong, Phó Vân anh nhướn mày cười cười, hóa ra không biết xấu hổ và không sợ chết cũng uy phong ra phết.

oOo

Hai ngày sau, Liên Xác mang sách sang cho Phó Vân anh, báo với nàng hành lý của Phó Vân Chương đã chuẩn bị xong xuôi, sau Trung thu sẽ lên đường.

Phó Vân anh bảo Liên Xác ở lại uống trà rồi đứng dậy đi gian bên cạnh rửa tay. Mấy ngày nay nàng bận vẽ bản đồ, thư phòng lộn xộn, từ bàn sách đến bàn uống nước cũng toàn sách là sách.

Vất vả như vậy cũng đáng, chỉ hơn nửa tháng mà nàng đã kiếm được một trăm lượng bạc, đủ cho Hàn thị ăn no mặc ấm tới mười, hai mươi năm. Hàn thị vừa mừng vừa sợ, cất thật cẩn thận, nói với nàng sau này không sợ không đủ đồ cưới nữa. Nàng không nói gì, giờ khắc này, hôn nhân với nàng mà nói không phải toàn bộ cuộc đời nữa. Đương nhiên, nàng sẽ không bởi vì Thôi Nam Hiên mà lạnh lòng, từ đây coi đàn ông trong thiên hạ đều là những kẻ phụ lòng nhưng nếu bảo nàng cũng giống như kiếp trước, nghe theo mong muốn của người lớn trong nhà mà xuất giá thì gần như là không thể.

Hàn thị chỉ là một người phụ nữ bình thường, hết lo lắng chuyện ăn mặc của nàng sẽ lo lắng tới chuyện hôn nhân cho nàng. Nàng bây giờ còn nhỏ, không thể chưa gì đã đã kích sự nhiệt tình của mẹ mình. Đợi nàng lớn hơn một chút, có thể làm chủ cuộc sống của mình, Hàn thị sẽ tự hiểu được những tính toán của nàng.

Liên Xác ngồi trên ghế con ăn bánh trung thu ngũ nhân, đỡ tay trái dưới cằm để hứng vừng lạc đang rơi là tả. Phương Tuế thấy hắn ăn ngon lành như vậy, bốc cho hắn đầy một nắm kẹo đường, bánh trung thu, bánh hoa quế để hắn nhét vào túi áo, hắn ngẩng đầu cười hì hì.

Phó Vân anh trở lại thư phòng, rút một tập bản vẽ mỏng ra, đưa cho Liên Xác cầm về cho Phó Vân Chương.

Phó Vân Chương học nhiều hiểu rộng, nàng không vẽ tuyến đường cụ thể rõ ràng cho y, chỉ đánh dấu phương hướng, địa danh, những nơi nào có danh môn vọng tộc nào cần tới bái phỏng, chú thích thêm về hệ thống gia phả và quan hệ thông gia của nhà họ. Còn chuyện nơi nào tiện đi thuyền, nơi nào tiện ngồi xe, lấy cứ không dễ tìm, nàng dứt khoát không tìm, tới giờ khắc này, nàng đã không cần phải giấu giếm gì trước mặt Phó Vân Chương nữa.

Tôn tiên sinh không biết nàng đã sống hơn hai anh em Phó Vân Khải tới mười mấy năm nên đã khen nàng trời sinh tảo tuệ, chỉ trong một thời gian ngắn đã đọc rất nhiều loại sách. Nàng mặt dày mày dạn chấp nhận lời khen này, đã có thanh danh là tảo tuệ, thế thì không cần giấu giếm nữa, cứ để người xung quanh tiếp tục ngưỡng mắt lên nhìn nàng đi vậy. Càng ưu tú tới mức khiến người ta phải sùng sốt, lại càng không có ai nghi ngờ nàng.

Liên Xác lau sạch miệng, đỡ lấy tập bản vẽ rồi tự nhiên lấy tay đập vào đầu đánh bốp một cái, "Suýt nữa thì quên, Ngũ tiểu thư, thiếu gia nói ngày mai hoặc ngày kia, muộn nhất là sau đó một ngày, Triệu sư gia sẽ tới huyện Hoàng Châu, thiếu gia bảo tiểu thư chuẩn bị sẵn sàng."

Phó Vân anh gật đầu ừ một tiếng.

"Còn có chuyện Dung tử nhi..." Liên Xác thì thầm, "Thiếu gia bảo tiểu thư đừng nóng vội, thiếu gia sẽ đòi lại công bằng cho tiểu thư."

Sau khi Phó Vân Chương trở về từ phủ Võ Xương đã chất vấn Phó Dung, cấm túc nàng, bắt nàng ta phải sang gặp Phó Vân anh xin lỗi. Phó Dung không muốn bị mất mặt như thế, làm ầm lên một trận, khiến Trần lão thái thái cũng biết chuyện. Trần lão thái thái không cần biết ai đúng ai sai, quở trách Phó Vân Chương một hồi, nói y chỉ biết bênh vực người ngoài.

Mấy ngày nay Phó Vân Chương không cho Phó Vân anh đi đại trạch thực ra cũng là để nàng không phải gặp Trần lão thái thái. Trần lão thái thái đã mấy lần nhắc tới tên nàng, lần nào cũng tức giận, thái độ bực dọc. Y bận rộn khách khứa, sợ Trần lão thái thái nhân dịp y không ở đó trút giận lên người nàng.

Phó Vân anh cười, "không sao, nhị ca đang bận, đừng khó xử vì chuyện của ta làm gì."

Tái ông thất mã, biết là họa hay là phúc. Nếu Phó Dung biết được lần này nàng ta tùy ý làm bậy như thế lại là giúp nàng một việc, không biết sẽ nghĩ thế nào

Chương 47: Ôn ào

Phó gia đại trạch.

Trước Tết Trung thu một ngày, Triệu sư gia tới đại trạch Phó gia. Quản gia vừa mừng vừa sợ, vội vàng cử người tới phủ tri huyện lão gia gọi Phó Vân Chương đang dự tiệc ở đó trở về, đồng thời cũng phái người vào nội viện thông báo.

Trần lão thái thái ở giá nhiều năm, rất ít khi gặp khách lạ nên vẫn như thường lệ, bà sai bà tử đắc lực bên người ra tiếp đón cho đúng lễ nghĩa. Triệu sư gia có vẻ như nôn nóng tìm Phó Vân Chương, cũng không có hứng thú nói chuyện với bà tử nên đối đáp vài câu cho có lệ rồi tự đi vào thư phòng chờ Phó Vân Chương trở về.

Khi gã sai vặt tìm tới nhà tri huyện lão gia, trong viện đang bày biện mấy bàn tiệc lớn, tri huyện lão gia hôm nay sắp xếp một ngày nghỉ để chiêu đãi văn nhân danh sĩ trong huyện, mọi người cùng nhau chơi trò đánh trống chuyền hoa nối thơ đối vần. Lúc này người thua đang bị những người khác kéo tay ấn xuống trước bàn phạt rượu, không khí trong viện vui vẻ náo nhiệt.

Phó Vân Chương ít tuổi nhưng lại là người có danh tiếng lẫy lừng nhất ở đây, thoải mái ngồi bên trái tri huyện lão gia, tay cầm chén rượu mỉm cười nhìn mấy người Khổng tú tài cười đùa. Mấy người cùng bàn cười nói với y mấy câu làm thân, lời ăn tiếng nói có ý thăm dò. Y cân nhắc nặng nhẹ, nhẹ nhàng đáp lại vài câu, vừa không khiến họ bức mình vừa không để lộ sơ hở gì. Mấy người đó thấy ngay cả lúc uống rượu y vẫn có thể nói chuyện cẩn thận cẩn thận như thế nên cũng không tiếp tục bám riết lấy y nữa, cười xòa rồi chuyển sang chủ đề mới mẻ nhất trong huyện dạo gần đây.

"Lần trước Triệu lão tướng công kia thật chẳng ra sao, tri huyện lão gia có ý tốt mời ông ta tới huyện ta xem đua thuyền, ông ta lại viết một bài văn biền ngẫu châm chọc làm nhục người dân trong huyện, làm người ta tức điên người! Cũng may huyện Hoàng Châu chúng ta tre già măng mọc, người tài liên tục xuất hiện, gần đây ta thấy đám học sinh ở học đường tranh nhau chép một bài "Phủ Giang Lăng kỳ văn chí" (*Những điều kì thú ở phủ Giang Lăng*) mới tò mò mượn đọc thử một lần, từ nào từ nấy như châu như ngọc, câu cú sắc bén, từng câu từng chữ nhằm thẳng vào bài văn kia của Triệu lão tướng công, đọc thôi cũng thấy hả lòng hả dạ!"

Tri huyện lão gia đã chuech choáng say. Nghe mấy tú tài thì thầm thì, ông vuốt râu cười ha hả. Từ ngày bài văn kia của Triệu sư gia được lưu truyền khắp chốn, ông ta không biết giấu mặt vào đâu, còn bị đồng liêu cười nhạo châm chọc, bực tức không để đâu cho hết. Từ đó tri huyện lão gia coi Triệu sư gia như kẻ thù, ông ta đã hơn năm mươi tuổi rồi, còn thăng quan tiến chức gì nữa, ai mà quan tâm sau lưng Triệu lão gia có chỗ dựa lớn chừng nào, ông ta quyết không nhẫn nhịn gì nữa!

Cũng bởi tri huyện lão gia không thêm che giấu sự oán hận của mình đối với Triệu sư gia, người trong huyện trước kia còn tôn kính gọi ông ta là Triệu sư gia giờ chỉ còn gọi ông ta là Triệu lão tướng công, có lắm kẻ bỡn cợt còn gọi ông ta là Triệu lão đầu.

Những thư sinh dự tiệc hôm nay tuy cũng không phải tinh tế gì nhưng cũng thường xuyên qua lại với tri huyện lão gia, đương nhiên cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng ông ta, thấy ông ta thích thú với chủ đề này như thế cũng dừng lại chuyện mình đang nói dở, chuyển sang bàn tán về "Phủ Giang Lăng kỳ văn chí". Dù biết bài văn kia chỉ là phỏng theo bài gốc của Triệu sư gia nhưng họ vẫn không tiếc lời ca ngợi.

Tri huyện lão gia tuy không được tận mắt chứng kiến vẻ bực tức của Triệu sư gia nhưng cứ có người chống lại Triệu sư gia là ông ta vui, nghe đám tú tài mỗi người một câu chê bai, hạ thấp Triệu sư gia, ông

ta tươi cười vỗ tay, "Àng văn này đề tên Đan Ánh công tử mà ta lại không biết Đan Ánh công tử là bút danh của ai, tại sao trước đây chưa nghe tới bao giờ?"

Mọi người nhìn nhau dò hỏi rồi lại lắc đầu. Có mấy người còn túm tay người bên cạnh, cười hỏi: "Có phải huynh không? Nhận đi. Đừng ngại!"

Trong phút chốc, người này ép hỏi, người kia phủ nhận, kẻ chỉ xem cho vui, thi thoảng thêm vài lời khiến cho trong viện ồn ào hẳn lên, người hầu cũng ngừng đánh trống, mọi người ầm ĩ một hồi vẫn không hỏi ra được chuyện này.

Tri huyện lão gia lắc đầu cười nói: "Ta thế nào cũng không thể tin người viết ra một áng văn chương như thế lại là hạng vô danh tiểu tốt."

Huyện Hoàng Châu không lớn lắm, tri huyện lão gia yêu quý nhân tài, dựa vào việc là quan phụ mẫu một phương, những học sinh có chút tài năng đều được ông ta quan tâm chú ý. Người dân trong huyện chất phác, thật thà, thân thiện nên mỗi khi rảnh rỗi ông ta cũng không câu nệ, đi thăm các nơi trong huyện, làm quen với học sinh ở đó, khắp làng trên xóm dưới, miễn là những người có đầu óc sáng láng một chút, ông ta cơ bản đều quen biết, ngay cả chưa từng gặp mặt đi chăng nữa thì cũng phải nghe người khác nhắc đến rồi, làm gì có chuyện tự nhiên có một Đan Ánh công tử mà ông ta chưa từng nghe tới từ dưới đất chui lên như thế.

Mọi người lại nhìn nhau, cười cười thờ dãi, nói: "không dám gạt thái gia, thực sự không phải học sinh làm."

Tri huyện lão gia thấy mọi người cũng không phải đang nói đùa, cũng kinh ngạc, "Kì lạ thật".

Lúc này bỗng có một tiếng cười khe khẽ vang lên.

Mọi người nhìn theo hướng phát ra tiếng cười, những ánh mắt tự nhiên đổ dồn về phía Phó Vân Chương.

Phó Vân Chương hơi nhếch khóe miệng, đặt ly rượu trên tay xuống, nhìn xung quanh một lượt rồi lại nhìn tri huyện lão gia: "Khiến cứu cứu chê cười, thật ra bài văn ấy chỉ được viết ra trong lúc nhàn hạ cho vui thôi mà."

Mọi người nhìn nhau, im lặng không nói.

Tri huyện lão gia hiểu sai ý, vỗ vỗ vai y, cười nói: "Lẽ nào lại là người viết?"

"không phải." Phó Vân Chương lắc đầu, cười nói với mọi người, "Đan Ảnh công tử là một đứa trẻ trong tộc ta, ta giao bài tập cho nàng, nàng lại viết mấy đoạn văn về phủ Giang Lăng, sau này không biết tôi tở trong phủ sơ sẩy thế nào mà lại mang bài vở của nàng ra ngoài, không ngờ lại có người đọc được, sao ra mấy bản cho mọi người cùng đọc nên giờ mới ồn ào huyên náo đến mức này, ta đã trách phạt nàng rồi."

Nghe y giải thích xong, mọi người cười vang: "Hóa ra là tiểu tướng công Phó gia các người nghịch ngợm!" [1]

[1] Ngồi thứ ba trong tiếng Trung, từ chỉ nam và chỉ nữ đồng âm với nhau.

Tri huyện lão gia cười bò, giả vờ bực tức: "Người còn trẻ thì phải hăng hái như thế chứ! Người trách phạt hắn làm gì? Đến ta còn đau lòng."

Phó Vân Chương biết mọi người hiểu lầm đứa trẻ mà y nói là một cậu em họ nào đó trong tộc, mỉm cười không nói lời nào, hiện tại không phải là lúc đưa anh tử nhi ra trước đầu sóng ngọn gió, đầu tiên phải nâng cao thanh danh cho nàng đã, đợi tới khi có một chỗ đứng vững chắc, về sau nàng mới có thể làm mọi việc theo ý mình. Nếu ngay từ đầu đã để lộ chuyện anh tử nhi là con gái ra

ngoài, tri huyện lão gia và đám thư sinh trong buổi tiệc hôm nay chắc hẳn sẽ không thể nào cười thoải mái đến vậy, bọn họ sẽ dùng những từ ngữ sâu cay nhất để châm chọc anh tử nhi, hoặc là giả vờ tiếc hận thở dài hai tiếng, từ đây không bao giờ nhắc tới tên nàng nữa.

oOo

Gã sai vặt Phó gia đợi ở hành lang hồi lâu mới thấy có cơ hội đi vào, thì thềm vào tai Phó Vân Chương mấy câu.

Biết thầy mình đã tới, Phó Vân Chương nhướn mày, khẽ mỉm cười, cũng không vội vàng đứng dậy ra về, bảo: "Thế thì tiếp đón cho cẩn thận."

Rồi y lại tiếp tục đàm luận học vấn với những thư sinh được tri huyện lão gia mời tới.

Bên này Triệu sư gia nôn nóng tới mức không chờ nổi nữa. Uống hết mấy chén rượu hoa quế, ông bỗng đứng dậy, phát tay áo, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, "Thế thì sang thăm anh tử nhi, con bé ở đâu?"

Quản gia bên cạnh rón rén trả lời: "Cách đây không lâu ngũ tiểu thư bị cảm, phải ở nhà nghỉ ngơi, cũng nhiều ngày rồi không ra ngoài ạ."

Tiểu nha đầu bị bệnh à? Vậy thì giờ tự nhiên tới nhà cũng không hay lắm.

Triệu sư gia khựng lại, hừ một tiếng, lại quay về thư phòng, "Tiểu tử thối này cũng dám để cho ta leo cây, thế thì ta càng phải chờ nó về! Máy người các ngươi đi chuẩn bị rượu với vài món nhắm đi!"

Ông ta đưa tay chỉ bừa mấy gã sai vặt Phó gia đang đứng ngoài cửa.

Mấy gã sai vặt nhìn nhau ngơ ngác, quản gia liếc mắt ra hiệu cho bọn họ, thúc giục: "Còn không mau đi đi!"

Tới khi Phó Vân Chương chào từ biệt tri huyện lão gia rồi trở lại thư phòng, Triệu sư gia đã uống hết nửa bầu rượu với ngó sen và thịt vịt muối, hai má đỏ bừng, ống tay áo xắn cao, miệng ngâm nga tiểu khúc, vui thích không để đâu cho hết.

"Thầy đã tới rồi ạ." Phó Vân Chương đưa chiếc tráp nhỏ bọc gấm cho Liên Xác, chậm chậm đi tới bàn. Nha hoàn định bước tới rót trà, y xua tay, nha hoàn lại khom người lui ra.

Triệu sư gia hừ lạnh một tiếng, ăn một miếng thịt muối đỏ hồng, lúng búng nói, "Đừng có giả vờ ngớ ngẩn để lừa ta, chuyện Đan Ánh công tử kia là thế nào? Là anh tử nhi? Hay là người?"

Phó Vân Chương đứng trước mặt Triệu sư gia, đưa tay rót rượu cho ông ta, mỉm cười nói: "Thầy chẳng lẽ lại không nhận ra chữ viết của anh tử nhi hay sao?"

Đôi đũa trong tay tuột ra, rơi xuống chiếc đĩa sứ trắng đánh cạnh một cái, Triệu sư gia sừng sốt, đẩy bát đũa sang một bên, ngẩng đầu nhìn thẳng Phó Vân Chương, gương mặt đầy nếp nhăn nghiêm nghị, ánh mắt trở nên sắc bén, "Đây là tính toán của người, hay là của anh tử nhi?"

Phó Vân Chương không trốn tránh ánh mắt của Triệu sư gia, cũng nhìn vào mắt ông ta, hỏi lại: "Theo thầy nghĩ thì thế nào ạ?"

Triệu sư gia nhìn y không chớp mắt một lúc, sau mới cười nhạt, nói: "Thế nào cũng được, tự người hiểu là được rồi."

Ông ta từ nhỏ đã tự phụ về học vấn của bản thân, cuối cùng lại thi trượt nhiều lần, cả đời cũng không đỗ nổi tiến sĩ. Về sau, người trong tộc nghĩ cách giúp ông ta có được một vị trí ở kinh sư nhưng ông ta làm chẳng được mấy năm, không chấp nhận nổi sự lừa lọc chốn quan trường, nghĩ cách để bị điều tới nơi khác. Kinh sư là nơi hội tụ những nhân tài kiệt xuất nhất, ưu tú nhất, có thiên phú nhất. Ở dọc Thiên Bộ Lang, chọn bừa một tiểu quan vớ vẩn nào cũng là nhân tài danh chấn một phương. Đặt mình trong đó, ông ta cũng từng tràn

đầy nhiệt huyết, cảm thấy vinh dự, cảm thấy bản thân mình cũng có thể cùng với những anh tài nơi đó tạo nên sự nghiệp lẫy lừng lưu danh sử sách. Nhưng trong số họ cuối cùng lại có rất ít người có thể kiên trì với lý tưởng ban đầu của mình, rất nhiều người vì danh lợi mà không từ thủ đoạn, bỏ vợ bỏ con cũng là bình thường, có những người thậm chí còn giết người phóng hỏa, không chuyện ác nào không làm, tâm can đã đen như mực.

Khi còn trẻ, thủ phụ Thẩm Giới Khê cũng là người công chính vô tư, không khoan nhượng, từng dám làm cả những chuyện cả thiên hạ không ai tán đồng là buộc tội Trịnh các lão. Nhưng ai mà ngờ được, trong chớp mắt, Thẩm Giới Khê cũng trở thành các lão, ông ta chuyên quyền độc đoán, dùng người không khách quan, để loại trừ những người phản đối hành động của mình nên giết oan cả những vị quan tốt, dung túng cho người trong họ làm xằng làm bậy, ức hiếp dân chúng, áp bức thương nhân buôn muối, buôn trà, Thẩm gia giờ đã giàu nứt đổ đổ vách, ông ta vẫn không thỏa mãn, thậm chí gần đây còn nhúng tay vào cả việc hậu cung, có vẻ như với ông ta, chỉ làm một quyền thần vẫn còn là chưa đủ.

Triệu sư gia còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm các lão năm đó. Ông ta là thân thích của Thẩm các lão nhưng bởi người kia quanh năm suốt tháng đều ở trong kinh thành nên vẫn chưa chính thức gặp gỡ lần nào, ngày ấy ông ta cùng với những học sinh đi thi khác đứng chờ trên đường con đường mà thị lang mới nhậm chức Thẩm Giới Khê sau khi hạ triều nhất định phải đi qua. Đột nhiên trời mưa to, người trên đường vội vã tìm chỗ trú, bọn họ vẫn không nhúc nhích, vẫn cứ đứng đó ngẩn ngơ nhìn về phía hoàng thành, trong mắt tràn ngập sự sùng kính và hâm mộ.

Thẩm đại nhân đi qua, nhìn thấy bọn họ còn vén rèm xuống kiệu, nói chuyện với đám học sinh bọn họ, khuyên bọn họ về sớm, tập trung ôn tập bài vở để sau này lấy tài năng phò tá triều đình.

Khi ấy tất cả học sinh trên đường đều hừng hực khí thế, những giọt mưa rơi xuống mặt bọn họ không những không lạnh mà còn nóng

như lửa. Bọn họ vô cùng kích động, thề phải lấy Thẩm đại nhân làm gương, cho dù con đường phía trước có chông gai đến thế nào đi chăng nữa cũng sẽ phải bước tới cho bằng được.

Khi đó có ai ngờ Thẩm đại nhân đang ôn tồn cổ vũ bọn họ đây sẽ có một ngày trở thành người bọn họ khinh bỉ nhất?

Chỉ mong Phó Vân Chương có thể trở thành ngoại lệ.

Triệu sư gia nhớ đến mục đích ông ta tới nhà Phó Vân Chương ngày hôm nay, giấu nỗi phiền muộn trong lòng đi, cầu nhàu:

"không nói chuyện tập văn kia nữa, Uyển tỷ nhi lỗi mắng, cha con bé đã cấm túc nó nửa năm, sau đó hứa sẽ bảo Kỳ ca nhi nhà ông ta tới đây chính thức tạ lỗi với anh tỷ nhi. Còn lý do tại sao tập văn đó lại được lưu truyền ra bên ngoài, ta cũng không rõ lắm, hẳn là do mấy thằng nhãi thối tha Triệu gia cố ý gây rối thành ra mới rêu rao ra bên ngoài như thế..."

nói tới đây, Triệu sư gia ho nhẹ hai tiếng rồi cố tình lờ đi, không nói tiếp.

Thứ Triệu Thúc Uyển lấy đi thực ra cũng không phải là một tập văn, chỉ là một xấp giấy rất dày. Mấy thiếu gia Triệu gia thường ngày cũng thàm trách cứ Triệu sư gia nhưng do ông là người lớn trong nhà nên cũng họ không dám oán giận ra mặt. Ngày ấy Triệu Thúc Uyển mang bài vở của Phó Vân anh về tìm đại ca Triệu Kỳ nhờ hắn nhận xét, vừa lúc ấy mấy người anh em họ của Triệu Kỳ cũng ở đó. Ban đầu, mấy thiếu gia chỉ cho là chuyện mấy đứa con gái ghen tỵ với nhau nên cũng đồng ý, nhưng lật đến bài văn nhằm vào Triệu sư gia kia, Triệu Kỳ đọc xong mắt cũng sáng lên, không chỉ chép lại y nguyên từng câu từng chữ mà còn đóng thành một tập để anh em trong nhà xem cùng.

không chỉ có tri huyện lão gia ngóng chờ Triệu sư gia bị phản đòn, đến cả các thiếu gia Triệu gia cũng muốn thấy tam gia bị người ta đánh trả! Người đọc sách chú trọng thanh danh là sự thật nhưng với họ, tiền đồ của bản thân còn quan trọng hơn. Muốn đạt được thành

tự trong chốn quan trường, trước hết phải thi đỗ, lấy được công danh, Triệu sư gia là một vị quan văn, chức vị không lớn cũng không nhỏ, sau lưng lại có Triệu gia làm chỗ dựa, chỉ cần là người đầu óc hơi tinh táo một chút thôi thì sẽ không hơi một tý là chống đối lại ông ta, cho nên dù người trong huyện Hoàng Châu có căm phẫn đến thế nào đi chăng nữa cũng làm gì có mấy ai dám thực sự nhảy ra đối đầu với ông ta.

Cuối cùng cũng có một người là Đan Ánh công tử ra tay, mấy anh em Triệu Kỳ vui đến phát điên, không phải người trong cuộc thì sợ gì bị ảnh hưởng, bọn họ chỉ mong Đan Ánh công tử cãi nhau với Triệu sư gia, cãi càng to càng tốt.

Bài văn truyền ra ngoài, càng lúc càng có nhiều người biết đến. Đợi đến khi Triệu sư gia phát giác ra chuyện này, cái tên Đan Ánh công tử đã gắn chặt với tên ông ta rồi, đến người ngoài đường rảnh rỗi nhắc tới ông ta cũng sẽ thuận miệng nhắc tới Đan Ánh công tử. Ông ta từ trước đến nay vẫn thoải mái, phóng khoáng, nào có quan tâm người trên phố đồn đại những gì về mình, nhưng anh tử nhi dù sao cũng là nữ tử chốn khuê phòng, nếu có chuyện gì xảy ra nhất định sẽ làm ảnh hưởng tới thanh danh của con bé, vậy nên ông ta cũng không đứng ra giải thích.

Con cháu nhà mình lại dám gài bẫy hạ thấp mình, tuy Triệu sư gia không hay để ý những chuyện tầm thường vặt vãnh nhưng cũng không thể nào thấy thoải mái cho được. không muốn phân tích tỉ mỉ nguyên nhân bên trong với Phó Vân Chương, ông ta đành đổi đề tài, hỏi sang chuyện khác: "Ta nghe cháu dâu ta nói, đợt trước người đưa anh tử nhi đi phủ Võ Xương bán kiến Diêu học đài phải không?"

Phó Vân Chương không hỏi chuyện Triệu gia sẽ xử trí Triệu Thúc Uyển như thế nào, khẽ gật đầu.

Triệu sư gia tức điên người, "Ta mới là thầy của ngươi! Tuy rằng ta chẳng dạy ngươi được cái gì nhưng một ngày là thầy, cả đời là thầy,

vậy mà người lại khinh thường ta, còn đi tìm cái lão già cứng đầu kia nữa hả? hấn thì có thể dạy anh tử nhi cái gì chứ?"

Lão già trẻ con, lão già trẻ con này.

Phó Vân Chương vốn chờ Triệu sư gia tới nhà chất vấn mình, đáy mắt hiện lên một ý cười nhàn nhạt, từ tốn nói: "Con sẽ lên phía bắc đi thi, không có ai dạy học cho anh tử nhi nữa. Diêu học đài học rộng tài cao, lại là Học chính một vùng, có ông ta quan tâm tới anh tử nhi, con mới yên tâm đi thi được."

"Ai nha!" Triệu sư gia vỗ đùi, lấy ngón tay chỉ thẳng vào mũi mình, đứng dậy đối diện với Phó Vân Chương gầm ghe: "Ta có chỗ nào không bằng lão Diêu? hấn ốm đau bệnh tật, ba ngày thì có hai ngày lần nằm liệt trên giường, nói không chừng đi lúc nào không biết. Ta còn đáng tin cậy hơn hấn nhiều! Ta mà làm thầy của anh tử nhi ấy à, đảm bảo sẽ dạy con bé học thật giỏi, còn giỏi gấp mười lần cái đứa cháu gái không có lương tâm kia của ta, tới khi người trở về, con bé còn giỏi hơn cả người..."

Phó Vân Chương hơi nhíu mày, đi ra ngoài hành lang ra hiệu cho tôi tớ đi tới đỡ Triệu sư gia đã say khướt về phòng dành cho khách nghỉ ngơi.

Y đứng ở hành lang nhìn theo bóng Triệu sư gia dần dần đi xa mới quay người trở về thư phòng.

Tuy rằng lời Triệu sư gia vừa nói chỉ là lời nói linh tinh của người say nhưng y đã đạt được mục đích của mình, chuyện này quyết định xong rồi, giờ phải dành thời gian xử lý vụ Phó Dung mới được.

"Sau giờ Ngọ bảo anh tử nhi qua bên này một chuyến".

Y gọi Liên Xác tới, dặn dò.

Liên Xác thưa vâng.

Chương 48: Trùng phạt

Trung thu, trong nhà công việc bề bộn, chường quày và phòng thu chi ở các cửa hàng, tá điền quản lý địa tô dưới quê đồng loạt tới nhà báo cáo công việc. Phó Vân anh ban ngày thì lo vẽ bản đồ, đến tối lại giúp Phó tứ lão gia hạch toán, sao chép lại sổ sách, bận đến tối tăm mặt mũi. Cùng còn may, nàng không cần suy nghĩ tới việc hội đèn lồng đêm trung thu sẽ mặc bộ váy nào, dùng trang sức nào giống như Phó Nguyệt và Phó Quế, hơn nữa còn có trợ thủ là Phó Vân Khải chia sẻ bớt một phần công việc, vậy nên bận thì bận nhưng mọi việc vẫn có thể xử lý ổn thỏa, vẫn còn thời gian để ôn tập bài vở.

Tối trưa, nàng giúp Phó tứ lão gia kiểm tra lại sổ ghi nợ, hai chú cháu nói chuyện hội đèn lồng Trung thu. Khi đó, trong huyện sẽ mời gánh hát tới hát hí khúc, chiêng trống rộn ràng suốt đêm, lễ hội diễn ra cả đêm, tới tận bình minh mọi người mới ra về. Dân chúng khắp nơi trong huyện sẽ chèo thuyền tới xem. Đêm trung thu, các tiểu nương tử trong huyện sẽ ăn mặc đẹp đẽ, được người lớn trong nhà đưa ra ngoài chơi, gặp được tiểu quan nhân tuấn tú cũng không cần phải thẹn thùng, có thể thoải mái nhờ người trong nhà tiến lên hỏi người ta tên họ là gì, nhà ở đâu, sau Trung thu có thể nhờ họ hàng hỏi thăm về nhân phẩm, gia thế người họ, nếu như môn đăng hộ đối thì có thể mời bà mối tới làm mai, thế là thành một mối duyên lành. Đương nhiên, nhà trai cũng có thể hỏi nhân dịp này gặp được tiểu nương tử mình thích, hỏi thăm cho rõ xem người ta là con gái nhà ai, ngày hôm sau có thể chủ động tới nhà cầu thân.

Phó Nguyệt là chị cả, Lư thị đang khẩn trương thu xếp chuyện hôn nhân cho nàng, Phó Quế cũng lớn rồi, cũng cần trang điểm cho thật xinh đẹp. Để con gái và cháu gái nhà mình có thể nổi bật giữa các chị em họ ở các chi khác trong đêm hội đèn lồng trung thu

cả năm có một lần này, ngay trên bàn ăn, Lư thị nhắm mắt làm lơ ánh mắt khiển trách của Đại Ngô thị, bàn bạc với Phó tứ lão gia chuyện bỏ ra hơn một trăm lượng bạc để may quần áo, đánh trang sức cho hai chị em, hơn nữa còn tự liên hệ với các cửa hàng vải để mua cho được các loại vải vóc tốt nhất từ phủ Tô Châu, phủ Hàng Châu, phủ Tùng Giang, tơ lăng la, the hương vân, hàng sa, xuân la, ninh lụa, tế lụa, thực la, cái gì cũng có. Phó tứ lão gia không do dự chút nào, đồng ý ngay lập tức, còn dặn dò Lư thị đừng quên Phó Vân anh, Hàn thị vội vàng từ chối, Lư thị cười nói: "Quan nhân yên tâm, thiếp hiểu, Nguyệt tỷ nhi có cái gì, Quế tỷ nhi và anh tỷ nhi cũng sẽ có cái đó."

Phó Vân anh đang tuổi lớn, nàng ăn ngon, ngủ ngon. Khác với Phó Nguyệt, Phó Quế vẫn thường ở trong phòng, nàng ngày nào cũng chạy ra chạy vào, vận động nhiều hơn hẳn nên cao lên rất nhanh, mới trước đây còn cao ngang Phó Quế, nay đã cao gần bằng Phó Vân Khải. Vì chuyện này, Phó Vân Khải lo lắng một thời gian dài, anh trai mà còn lùn hơn em gái, đám anh em họ trong tộc có khi sẽ cười hần thối mũi.

Phó Vân anh vừa nghe Phó tứ lão gia kể chuyện hội đèn lồng, vừa tựa vào bàn chép lại các khoản chi tiêu, nói với ông: "Tứ thúc, con không cần may đồ mới đâu, mặc được hai lần là lại chật, may nhiều lãng phí lắm."

Phó Nguyệt và Phó Quế thì dễ rồi, kích thước về cơ bản là ổn định, may váy áo đẹp sau này mỗi dịp lễ tết lại có thể lấy ra mặc. Váy áo của nàng thì mặc chẳng được mấy tháng đã phải đem ra sửa lại, sau đó không lâu lại phải may mới, hơn nữa càng là lụa tốt thì lại càng khó giữ, dính bản vào là đã không giặt được, nói gì đến chuyện sửa đi sửa lại như thế.

Phó tứ lão gia nghĩ ngợi, nhìn Phó Vân anh một lượt từ đầu đến chân, thấy nàng ngồi trên sập cúi đầu đưa bút, miệng hơi mím lại, hết sức nghiêm túc chẳng khác gì người lớn, khế thờ dài, trẻ con mau lớn, dường như mỗi ngày một khác, mấy ngày không gặp cứ như đã lớn thêm một tuổi, cười nói: "không may đồ mới cũng được,

nhưng mà vải vóc con cứ giữ lại, để mẹ con may dần cho con, thích cái gì may cái nấy."

Phó Vân anh khẽ thưa vâng.

Phó tứ lão gia bảo nha hoàn hầu hạ bên cạnh đi ra ngoài, ngồi xuống vị trí đối diện Phó Vân anh, rót cho nàng một ly trà, khẽ nói: "anh tử nhi này, tứ thúc muốn nhờ con một chuyện."

Phó Vân anh đặt bút xuống, ngược mắt lên nhìn Phó tứ lão gia, mỉm cười nói: "Tứ thúc lo chuyện Nguyệt tử nhi đúng không ạ?"

Phó tứ lão gia ngại ngừng, Nguyệt tử nhi tính tình hiền lành, nhút nhát, có chuyện gì vẫn thích giấu ở trong lòng, ông là đàn ông, cũng có nhiều chuyện không tiện nói trực tiếp với con gái, chỉ có thể đi đường vòng nhờ cháu gái giúp đỡ: "Chị em các con tình cảm khăng khít, Nguyệt tử nhi có tâm sự gì cũng không giấu con. Ngày mai đi hội đèn lồng, con đi với Nguyệt tử nhi, Quế tử nhi ra phố Tây Đại chơi, nếu Nguyệt tử nhi thích tiểu quan nhân nào mà không dám nói, nhờ con để ý một chút, cũng không nhất thiết phải chọn một người duy nhất, chỉ cần Nguyệt tử nhi hơi để ý ai, con cũng cứ nói hết cho tứ thúc. Chỉ chọn một người thì làm sao đủ? Nhớ đâu nhân phẩm, tính cách người ta không tốt, hoặc là việc hôn nhân đã định rồi thì sao? Tốt nhất chọn một lần mười bảy, mười tám, mười chín người, rồi chúng ta từ từ chọn sau."

Đối với con gái, chuyện hôn nhân là chuyện lớn liên quan đến cả đời, Phó Vân anh cũng hy vọng Phó Nguyệt có thể chọn được một người chồng như ý nên đồng ý ngay, "Tứ thúc, con nhớ rồi."

Lúc này, nha hoàn ở ngoài cửa thông bẩm rằng Liên Xác tới đây tìm ngũ tiểu thư, nhị thiếu gia mời nàng sang bên đó.

Phó tứ lão gia vội vàng ngồi ngay vào bàn, cầm lấy sổ sách, thúc giục Phó Vân anh đứng dậy về phòng thay quần áo, "Nhị thiếu gia sắp đi rồi, tới khi nhị thiếu gia trở về, nếu như đỗ tiến sĩ, cũng không biết còn nhớ chúng ta không. anh tử nhi, sang đó

nhớ nói chuyện với nhị thiếu gia nhiều một chút, dặn dò nhị thiếu gia mang quần áo dày giữ ấm, phương bắc lạnh lắm, mùa đông tuyết còn đóng dày vài thước cơ!"

Phó Vân anh hiểu ngụ ý của ông. Ông ám chỉ nàng nhớ lấy lòng Phó Vân Chương cho cẩn thận vào, tốt nhất là nghĩ ra cách khiến Phó Vân Chương luôn nhớ tới cô em họ khác chi là nàng, đỡ tiến sĩ rồi vẫn thân thiết với nàng như cũ.

một tháng trở lại đây, trong huyện Hoàng Châu, phàm là những người có quen biết với Phó Vân Chương đều tìm mọi cơ hội tới tận nhà tiễn y, nói tới nói lui không biết bao nhiêu lời trên trời dưới biển, thật ra chỉ có một câu quan trọng: Nhị thiếu gia, ta sẽ luôn nhớ tới ngài, sau này ngài đỗ đạt thì đừng quên ta nhé!

Phó tứ lão gia cũng có ý này

Phó Vân anh không biết phải nói sao, cúi đầu nhìn xuống người mình, một chiếc áo lụa thêu mẫu đơn phối với váy viền hoa, không nghĩ nhiều nữa, nói: "không cần thay quần áo đâu, dù sao cũng không phải gặp khách."

Phó tứ lão gia mỉm cười, bảo nha hoàn bà tử hầu hạ nàng cẩn thận rồi tiễn nàng ra cổng, nhìn nàng đi được một đoạn mới quay về.

oOo

Đường đi vẫn như trước đây.

Phó Vân anh đã tới đại trạch Phó gia rất nhiều lần nhưng chưa một lần chính thức bái kiến Trần lão thái thái, về lý mà nói thì thế là cực kỳ thất lễ. Nhưng tính tình lão thái thái kì quái, Phó Vân Chương chưa bao giờ nhắc tới, Phó tứ lão gia cũng dặn riêng nào nếu tránh được Trần lão thái thái thì nên tránh, vì vậy nàng chưa bao giờ hỏi Phó Vân Chương vì sao không đưa nàng tới chào hỏi bà.

Nha hoàn hầu hạ trong Lâm Lang Sơn Phòng đã lại thay đổi. Khi Phó Vân anh đi vào, hai bên núi đá bỗng có vài người chạy ra, nhận ra là nàng, đám nha hoàn vỗ ngực thở phào, nhoèn miệng cười, "anh tử nhi tới rồi ạ."

Liên Xác hỏi họ: "Thiếu gia đâu rồi?"

Đám nha hoàn nhìn nhau, mặt mày hoảng hốt, một người bạo gan háng giọng một chút rồi nói khế: "Vừa rồi thiếu gia bảo quản gia gọi Dung tử nhi tới, bắt Dung tử nhi quỳ xuống... Dung tử nhi làm sao chịu uất ức như thế, làm ầm lên đòi tìm lão thái thái phân xử, thiếu gia..." Nàng hít một hơi, dường như vẫn còn sợ hãi, nói tiếp, "Thiếu gia liền nổi giận!"

Phó Vân Chương từ trước tới nay vẫn luôn lịch sự văn nhã, lúc ở trong nhà cũng quanh quẽ lạnh nhạt, không thích vui đùa với người khác nhưng chưa bao giờ tức giận quát mắng người hầu.

Phó Dung là hòn ngọc quý trên tay lão thái thái, tuy chỉ là con nuôi nhưng lại rất được lão thái thái yêu thương, còn tôn quý hơn các tiểu thư thực sự trong các chi khác của Phó gia. Nàng ý vào sự yêu thương của mẹ, từng chống đối Phó Vân Chương nhiều lần. Phó Vân Chương rất hiếu thảo với mẹ, lại là đàn ông, không mấy để ý những việc vặt vãnh trong nhà, cái gì nường nhịn được đều cố gắng nường nhịn, chỉ cần mẹ y thích, y cũng sẽ không can thiệp, Phó Dung muốn làm loạn thế nào cũng được.

Dần dần, kẻ hầu người hạ trong nhà cũng quen với việc Phó Dung muốn gì phải được nấy. Hôm nay Phó Vân Chương bỗng nhiên trừng phạt Phó Dung như thế này, đám nha hoàn đều sợ hết hồn, đến lúc bình tĩnh lại mới nhận ra người đang quỳ gối trước thư phòng kia đúng là Phó Dung thật.

Khác hẳn với bọn nha hoàn còn đang ngỡ ngác, Liên Xác nghe nói Phó Vân Chương phạt Phó Dung quỳ thì vui như hội, "Đáng lẽ phải như thế từ lâu rồi mới phải! Thiếu gia tốt tính mới nường

nàng ta, nàng ta thì ngược lại, thật sự nghĩ là thiếu gia nhà chúng ta dễ bắt nạt, nàng muốn bắt nạt thế nào cũng được chắc!"

Phó Vân anh hơi nhíu mày, chẳng lẽ Phó Vân Chương gọi nàng sang chỉ để cho nàng xem cảnh Phó Dung bị phạt... Như thế này có vẻ không hay cho lắm.

oOo

Trước thư phòng, Phó Dung quỳ gối trên đệm hương bồ, nước mắt như mưa, khóc nói, "Nhị ca ca, huynh thật vô lý!"

Phó Vân Chương đứng trước kệ sách ở gian trong sửa soạn sách vở, nghe thấy vậy cũng không quay đầu lại, nhất quyết quay lưng về phía nàng ta.

"Muội không quỳ nữa! Muội đi tìm mẹ tới giúp muội lấy lại công bằng!" Phó Dung quệt nước mắt, nhấc váy vung văng đứng lên, hừ lạnh, "Huynh dựa vào cái gì mà bắt muội quỳ chứ?"

Nha hoàn phụ trách trông coi bên cạnh thấy vậy cũng chỉ biết nhìn quanh, khó xử, chỉ về phía lư hương trên bàn đang tỏa ra những sợi khói mờ mờ, khẽ nói: "Dung tỷ nhi, thiếu gia nói để tiểu thư quỳ nửa canh giờ, hương còn chưa tắt, tiểu thư vẫn phải tiếp tục quỳ."

Phó Dung cắn môi, với tính khí bình thường của nàng ta, đừng nói là phạt quỳ, Phó Vân Chương chỉ cần hơi nặng lời với nàng ta vài câu, nàng ta đã chạy như bay về phòng khóc lóc kể lể với mẹ, nhưng sự uy nghiêm lãnh đạm vừa rồi của Phó Vân Chương đã làm nàng ta sợ hãi.

oOo

"Dung tỷ nhi, chuyện làm ăn ở các cửa hàng của Phó gia, tiền nong từ ruộng đồng thôn trang, và cả tòa nhà muội đang ở, tất cả là do ta giành về. Ta là con trai duy nhất của đại phòng Phó gia, là anh trai muội. Chuyện hôn nhân sau này của muội, đồ cưới sau này của muội

cũng là do ta quyết định, ta muốn muội được gả đến nhà tử tế, muội sẽ được gả cho nhà tử tế, ta không thừa nhận muội, cả huyện Hoàng Châu này còn có gia đình khá giả nào dám cưới muội về? Chỉ cần ta muốn, ta có thể để muội lấy chồng xong không thể bước chân về nhà mẹ đẻ một bước."

Phó Vân Chương nói những lời này với ngữ khí lạnh nhạt giống hệt thường ngày, trên mặt cũng không biểu hiện gì, vẫn ôn hòa nhưng xa cách như thế, nhưng những lời y nói lại làm Phó Dung hãi hùng, toát mồ hôi lạnh.

"Nhị ca ca, huynh đang uy hiếp muội đấy à?" Nàng ta không tin vào tai mình, vô thức lùi Trần lão thái thái ra đe dọa, "Huynh không sợ muội mách với mẹ à? Mẹ sẽ không để huynh làm thế! Chuyện hôn nhân của muội không phải do huynh quyết định!"

Phó Vân Chương khẽ nhếch môi, cười mỉa mai, nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt lạnh lẽo như tuyết tháng chạp, "Ta mười mấy tuổi, chưa trưởng thành, đã đỡ cử nhân, lấy lại toàn bộ sản nghiệp tổ tiên từ trong tộc về, muội cảm thấy ta thật sự không làm gì được muội hay sao?"

Y thong thả nói, "Muội hãy cứ nhớ lại cho cẩn thận xem, đủ thứ chuyện từ nhỏ đến lớn trong cái nhà này, bao gồm chuyện làm ăn, chuyện mua bán ở cửa hàng, và cả việc hôn nhân của muội, rốt cuộc là do ai quyết định."

Cửa phòng mở rộng, gió từ bên ngoài thổi vào, Phó Dung tái mặt, lòng như lửa đốt mà thân thể lại lạnh đến mức run rẩy, từng cơn buốt lạnh thấm vào cơ thể, bàn tay lại dần ướt đẫm mồ hôi.

Mẹ lúc nào cũng chiều theo ý nàng, Nhị ca ca lại nghe lời mẹ, nàng đã quen đứng ở đỉnh cao nhất, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa nhưng nếu nghĩ kỹ lại, ngoại trừ những việc nhỏ như ăn mặc sinh hoạt trong nhà mà nhị ca ca không quan tâm ra, một khi nhị ca ca đã quyết tâm làm gì thì không ai ngăn cản được. Đến các tộc

lão cũng phải nghe lời nhị ca ca, nói gì đến một người phụ nữ chỉ biết ở trong nhà như mẹ?

"Mẹ ở một mình lâu cũng buồn, ta là con mà lại không thể thường xuyên ở bên cạnh người, ta không an tâm. Sau đó Trần gia đưa muội tới, có thêm một đứa con gái ở bên mẹ, nói chuyện với người để giết thời gian, thay ta chăm sóc mẹ, ta cũng rất vui mừng."

Phó Vân Chương hơi mỉm cười, ôn hòa nói: "Mẹ ở trong nhà lâu ngày không ra ngoài. Chỗ mà muội có thể tự tung tự tác cũng chỉ có mấy sân viện trong đại trạch này. Ra khỏi Phó gia, ta muốn muội sống thì muội được sống, ta muốn muội sống không bằng chết, muội cũng phải chịu thôi."

Tới lúc này, Phó Dung mới nhận ra anh trai mình chính là nhi thiếu gia, người chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã chấn hưng toàn bộ đại phòng Phó gia, là người các tộc lão đều nể trọng, tin tưởng, là chỗ dựa và niềm tin duy nhất của mẹ.

Mặt nàng ta đột nhiên tái xanh rồi lại trắng bệch, quần áo ướt đầm mồ hôi, tay chân cũng nhũn ra, thờ hất ra, ngã ngồi trên mặt đất.

"Cho dù ta có rời khỏi huyện Hoàng Châu, nơi này vẫn có người ta lưu lại trông coi. Tốt nhất là muội nên an phận thủ thường, chăm sóc mẹ cho tử tế, ta là anh trai của muội, có thể quan tâm muội, chắc chắn không bỏ mặc muội. Nhưng nếu muội bướng bỉnh ngu muội, nhân dịp ta không ở nhà mà gây ra chuyện gì..." Phó Vân Chương nhìn xuống Phó Dung đã ngã rạp xuống đất kia, chậm chậm nói, "Ta không còn lời nào để nói nữa, muội tự tính toán đi."

oOo

Từ đầu tới cuối, Phó Vân Chương luôn dùng giọng điệu ôn hòa, Phó Dung lại vô cùng sợ hãi, chỉ cần hơi tưởng lại cảnh đó thôi cũng đang run rẩy cả người.

Nàng ta khịt mũi, tiếng nức nở cũng nghẹn lại, không dám phát ra tiếng, lại quỳ xuống đệm hương bồ.

Từ ngoài sân, tiếng bước chân vọng vào, đám nha hoàn đang nói nói cười cười với ai đó.

Nhị ca ca thích yên tĩnh, ai dám lớn tiếng cười đùa ở thư phòng như vậy?

Trong lòng Phó Dung vừa tủi thân sợ hãi, vừa bàng hoàng bất lực, một nỗi sợ chưa từng có trong đời siết chặt lấy nàng ta, nàng ta tha thiết mong đợi có gì đó để dời đi lực chú ý của chính mình. Quay đầu về nhìn phía cửa, đập vào mắt nàng ta là một đôi giày thêu tinh xảo bước vào ngưỡng cửa, nhìn lên trên, một chiếc váy xanh, thắt lưng lụa màu nguyệt bạch, áo lụa vàng, hai búi tóc nho nhỏ đen bóng, khuôn mặt nhỏ nhắn, nước da trắng nõn, sau này ắt sẽ là một mỹ nhân.

Nhìn thấy người vừa tới, nỗi sợ hãi vừa sinh ra bởi sự tàn nhẫn bất ngờ của Phó Vân Chương thoáng chốc đã tan thành mây khói, trong lòng, trong mắt nàng ta giờ chỉ còn phần hận, Phó Dung nhìn Phó Vân anh chăm chăm, hai mắt đỏ rực như thể có thể phun ra lửa.

Đều là tại nó!

Mấy nha hoàn cũng cảm thấy được thần sắc của Phó Dung không tốt, trong mắt thậm chí còn lộ ra sự âm ngoan. Họ thềm kinh hãi, không dám nhìn nàng ta, đầu cúi gập, vội vàng tránh xa.

Phó Vân anh bình tĩnh, không quan tâm tới ánh mắt sắc như dao đó, đi thẳng vào trong phòng.

"Nhị ca." Nàng tới trước kệ sách, khẽ lên tiếng.

Bấy giờ Phó Vân Chương mới hoàn hồn, cúi đầu nhìn nàng, khóe miệng hơi cong lên.

Y cười chua chát.

Sau khi cha y mất, hai mẹ con y sống nương tựa vào nhau. Y là đứa trẻ mồ côi từ trong bụng mẹ, khi ấy chỉ biết gào khóc đòi ăn, không thể chia sẻ với mẹ điều gì. Một quả phụ trẻ tuổi xinh đẹp, hơn nữa người chồng đã chết của bà còn để lại rất nhiều tài sản như thế, cuộc sống của bà sẽ gian nan thế nào cũng dễ đoán. Tới khi y được ba bốn tuổi, để giữ được tính mạng của hai mẹ con, mẹ y đã không còn xu dính túi, chỉ dựa vào hàng xóm láng giềng tiếp tế qua ngày. Bọn họ bữa no bữa đói, có những ngày mẹ y không thể cứ tiếp tục mặt dày mày dạn tới nhà khác xin ăn, họ chỉ có bát cháo loãng trong khi những người trong tộc đã cướp đoạt tài sản nhà bọn họ lại thịt cá ngập cả bàn ăn.

Y vĩnh viễn không quên được những đêm dài dằng dặc đó, luôn có người đi lại bên ngoài cửa nhà bọn họ, những tiếng cười lạnh lẽo đáng khinh khả ố. Mẹ y vừa khóc vừa nắm chặt chiếc kéo giấu dưới gối, ngồi dựa vào giường run rẩy như thế cả đêm, tới tận hừng đông mới dám ngủ thiếp đi.

Vì bảo vệ cho mẹ, giành lại tài sản, ngày lại ngày, đêm lại đêm, y cần cù đọc sách, dốc hết tâm huyết chong đèn thâu đêm, sử dụng toàn bộ sức lực của bản thân, cuối cùng cũng chờ được đến ngày mây tan trăng rạng, giúp mẹ y nở mày nở mặt.

Cái ngày nhận được tin ấy, y từng tự thề với bản thân mình, dù sau này địa vị mình có cao đến đâu đi chăng nữa, tuyệt đối sẽ không bao giờ giống như những người trong tộc ngày đó chèn ép mẹ y. Y sẽ không sử dụng bất cứ biện pháp ép buộc nào để đối phó với những người phụ nữ trói gà không chặt. Bọn họ bị trói buộc trong căn nhà nhỏ hẹp đã là quá thiệt thòi rồi, họ mềm yếu, bất lực, chịu đủ loại áp bức, chỉ cần đi sai một bước là hoàn toàn không có cơ hội làm lại nữa.

Y là đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, đáng lẽ ra phải cây cột chống trời, tạo riêng cho người nhà một vùng trời để họ có thể

sống một cuộc đời vô lo vô nghĩ.

Nhưng chỉ vừa nãy thôi, y lại lấy thân phận chủ gia đình để uy hiếp Phó Dung, tuy Phó Dung là người sai trước nhưng y vẫn khinh bỉ chính bản thân mình.

một khi nguyên tắc bị phá vỡ, bên ngoài nhìn vào tưởng như sóng yên biển lặng nhưng bên trong đã là biển cuộn sóng trào.

Đúng như Diêu Văn Đạt vẫn luôn dặn dò y, cho dù khó khăn đến thế nào đi chăng nữa thì nhất định phải bảo vệ giới hạn của bản thân mình, bởi vì một khi ta đã lơ lửng, buông thả bản thân một lần, về sau ta sẽ tự tìm được lý do để tự tha thứ cho chính mình hết lần này đến lần khác. Như vậy sớm muộn sẽ có một ngày ta từ bỏ toàn bộ lý tưởng ban đầu.

oOo

Y lại ngẩn ra như vậy cho tới khi nghe thấy tiếng ống tay áo quét qua kệ sách sột soạt mới bừng tỉnh.

Phó Vân anh thấy y trầm mặc như thế, chờ một lúc liền yên lặng giúp y sửa soạn lại sách trên kệ. Việc này nàng đã làm rất nhiều lần nên nhanh chóng xếp những cuốn sách y muốn mang theo thành một chồng đặt sang một bên rồi nhân thể cũng xếp lại những cuốn sách y vừa bới ra khi nãy lên kệ cho gọi gàng.

"Muội xem, lúc ta tức giận cũng thật đáng sợ."

Y nhìn xung quanh một lượt, quyết định không đứng trước kệ sách nữa, đi về phía bàn, mỉm cười nói.

Y im lặng trong chốc lát, thấy nàng không định lên tiếng đành nói:
"Phó Dung nhất định sẽ giận cá chém thớt với muội, muội có sợ không?"

Phó Vân anh bê một chồng sách thật dày đặt lên bàn, ngửa đầu nhìn y, mặt không đổi sắc: "không sợ." Phó Vân Chương không biết lúc nàng tức giận mới thực sự đáng sợ.

nói xong lại tiếp tục dọn dẹp kệ sách.

Phó Vân Chương hơi nhăn sống mũi, lắc đầu bật cười.

Chương 49: Ly biệt

Phó Vân Chương gọi Phó Vân anh sang đương nhiên không phải chỉ là để nàng giúp đỡ y dọn dẹp thư phòng.

Y bảo nha hoàn ngoài cửa gọi Phó Dung vào thư phòng.

Phó Vân anh dọn dẹp xong, rửa sạch tay sạch sẽ rồi ngồi xuống ghế bành gần cửa sổ dùng trà, nghe thấy tiếng Phó Dung lên bước vào thư phòng cũng không ngẩng đầu lên, im lặng không nói lời nào.

"Nhị ca ca." Phó Dung siết chặt ống tay áo, chầm chậm tiến vào thư phòng, liếc trộm Phó Vân Chương qua khước mắt, thấy sắc mặt y đã thả lỏng, cho rằng y đã nguôi giận nên cao giọng hơn một chút, "Muội có thể trở về được chưa?"

Phó Vân Chương liếc nhìn nàng ta một cái rồi đưa mắt về phía Phó Vân anh, ống tay áo rộng của đạo bào quét qua góc bàn, "Xin lỗi anh tử nhi đi."

Phó Vân anh vẫn không phản ứng.

Phó Dung ngẩn người ra một lúc rồi mới nhận ra y đang nói gì, cả người lạnh toát, khuôn mặt từ trắng bệch chuyển sang đỏ bừng, rồi từ đỏ bừng chuyển thành xanh mét, rồi lại từ xanh mét chuyển thành tái nhợt, mắt trợn trừng tức giận.

"Nhị ca ca, huynh..."

Phó Vân Chương dứt khoát ngắt lời nàng ta, không cho nàng ta có cơ hội nói ra những lời oán hận, nhắc lại một lần nữa: "Xin lỗi đi."

Âm một tiếng, đầu như vừa bị đập cho một phát đến độ hoa mắt váng đầu, cộng thêm vừa mới quỳ hồi lâu, hai chân đã tê dại, nàng ta tức giận đến run rẩy, đứng không vững.

"Muội không xin lỗi! Thứ muội lấy đi cũng đâu phải bài vở của anh tử nhi, muội nghe đám nha hoàn nói, cái tập văn mà Triệu gia mang đi là Đan Ánh công tử nào đó viết, không liên quan gì đến anh tử nhi hết!" Nàng ta rít lên.

Phó Dung không biết rằng tập giấy nàng ta đưa cho Triệu Thúc Uyển ngoài chữ viết ra thì không có bất kỳ dấu hiệu gì có thể khiến người ta liên hệ đến Phó Vân anh, chỉ có một dòng ký tên Đan Ánh công tử, tuy không rõ ràng nhưng để ý kỹ có thể thấy trong đó còn một đoạn ghi chú có lời tự giới thiệu của tác giả. Những dòng này vốn nằm trong kế hoạch của Phó Vân anh, hành động lén lút của Phó Dung và Triệu Thúc Uyển chỉ vô tình khiến cho cái tên Đan Ánh công tử được biết đến sớm hơn mà thôi. Từ khi còn ở phủ Võ Xương, Phó Vân Chương đã cố tình tung tin này ra, khiến người Triệu gia cho rằng bài vở Triệu Thúc Uyển mang về không phải là của tiểu nương tử nào của Phó gia cả mà là của một vị tiểu thiếu gia. Mấy anh em Triệu Kỳ cũng tin như thế, thứ nhất bọn họ sẽ không tự nhiên lại đi nghi ngờ lời nói của Phó Vân Chương, thứ hai họ căn bản cũng không tin một cô bé tám chín tuổi lại có thể chỉ trong một năm ngắn ngủi đã viết được một bài văn biên ngẫu đối ngẫu tinh tế, sử dụng từ ngữ trau chuốt hoa mỹ đến thế.

Bởi vậy, Triệu Thúc Uyển nổi giận đùng đùng, lúc nói chuyện với các chị em trong nhà còn thể hiện sự oán giận với Phó Dung, nói nàng ta không chỉ nhân phẩm không ra gì mà còn ngu dốt, dám thề thốt là sẽ lấy được đồ, cuối cùng đúng là lấy được thật nhưng chưa từng được người lớn trong nhà cho phép lại còn lấy sai đồ!

Phó Vân Chương hơi nhú mày, "Dung tử nhi, muội lấy nhầm không có nghĩa là muội có thể thoát được vụ này. không hỏi mà lấy, đó là trộm, lấy trộm chữ viết của em họ để lấy lòng người ngoài, đó là thiếu cận, là ích kỷ. Muội tuy chưa từng đi học nhưng khi

còn nhỏ cũng đã từng được tiên sinh dạy cho học thuộc lòng những câu chuyện của các bậc tiên hiền, biết đạo lý làm người, tưởng là lớn lên sẽ hiểu được lý lẽ, không ngờ ngược lại muội lại quên hết cả lễ nghĩa liêm sỉ rồi hay sao?"

Từng câu từng chữ gằn xuống làm Phó Dung cảm thấy như vừa bị một chậu nước lạnh buốt hắt vào vào mặt, Phó Dung cau mày trừng mắt, khớp hàm cắn chặt vào nhau kêu lạch cạch, vừa xấu hổ, buồn bực lại vừa tủi nhục, sợ hãi, gằn như ngạt thở.

Nàng ta bị mất mặt trước Phó Vân anh như vậy, nhục nhã lần này, nàng ta cả đời cũng sẽ không quên!

"Xin lỗi đi."

Phó Vân Chương lại nhắc nhở nàng ta lần nữa, giọng điệu vẫn ôn hòa như thế nhưng ánh mắt ngày càng lạnh lẽo.

Phó Dung khẽ cắn môi, bàn tay giấu trong ống tay áo đã siết chặt, cố nén oán hận trong lòng, liếc Phó Vân anh một cái, ấp úng: "anh tỳ nhi, xin lỗi."

một người ngồi bên cửa sổ, một người đứng ở cửa, cách xa mấy thước, Phó Vân anh dường như có thể cảm nhận rõ ràng lửa giận đang hừng hực thiêu đốt tràn ra trong ngực Phó Dung. Khóe miệng nàng khẽ cong lên, gật đầu với Phó Dung.

Phó Dung sừng sốt, vành mắt đỏ hoe, lấy tay áo che mặt, nước nờ chạy đi.

"Đợi đã." Phó Vân Chương gọi nàng lại, ánh mắt lướt qua đá Linh Bích sừng sững trong đình viện, giơ tay chỉ cửa viện phía xa, nhấn mạnh từng chữ, "Nhớ cho kỹ, thư phòng của ta không phải là nơi muội có thể muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, về sau nhất định không được bước vào Lâm Lang Sơn Phòng một bước."

Phó Dung dừng lại, lấy ống tay áo lau sạch nước mắt trên mặt, cười lạnh mấy tiếng, hốt hoảng chạy đi.

oOo

Giờ thì có thể coi như gây thù chuốc oán với Phó Dung thật rồi, nhìn cái ánh mắt âm trầm của nàng ta trước khi rời đi, có thể thấy nàng ta hận không thể xả Phó Vân anh và Phó Vân Chương thành tám miếng, cắt thịt chặt xương. Phó Vân anh mặt không đổi sắc, thâm nghĩ nhị ca quả nhiên cái gì cũng giỏi, đến khả năng đắc tội với người khác cũng xuất sắc.

"Nhị ca, huynh không muốn muội sống hòa thuận với Dung tử nhi sao?" Nàng đặt chén trà rỗng xuống, hỏi.

Phó Vân Chương chắc chắn là cố ý, tâm tư y tinh tế như thế, hoàn toàn không cần phải sử dụng phương pháp thô bạo như vậy để xử lý việc của Phó Dung.

"Thế phải xem bản lĩnh của muội, nếu ngay cả Dung tử nhi muội cũng không đối phó được, tới khi muội thật sự lấy thân phận Đan Ảnh công tử để đối diện với người khác, làm sao giao tiếp được với đám đàn ông con trai ngoài kia chứ?"

Phó Vân anh ngược mắt nhìn y, nghiêm túc nghe y nói.

"Thỏa hiệp với tất cả mọi người hay đứng ở chỗ cao giẫm lên hết thảy những người khác là tùy thuộc vào sự lựa chọn của muội." Phó Vân Chương cười, chấp tay đi tới trước cửa sổ, nhìn về phía mặt hồ lấp lánh dưới ánh mặt trời, "Cây cao đón gió. anh tử nhi, không bao giờ được mất cảnh giác."

Ngọc bất trác bất thành khí (*ngọc thô không mài không sáng*), Phó Vân Chương định mài giũa nàng chăng?

Phó Vân anh ngẩn ra một chút rồi mỉm cười nói: "Quân đến tướng chặn, nước đến đất ngăn [1]. Nhị ca, huynh đừng lo cho muội,

muội không phải gánh vác trách nhiệm gì, dễ dàng hơn nhị ca năm đó nhiều."

[1] Ý là bất kể đối phương sử dụng thủ đoạn nào, đều có thể linh hoạt đối phó.

Phó Vân Chương giật mình, ngoái đầu nhìn về phía nàng.

Nàng lơ đãng, tỏ vẻ bất cần, cười nói: "Có lẽ đây chính là ưu thế lớn nhất của việc là con gái, tứ thúc và mẹ muội không yêu cầu muội phải làm cái gì, tất cả những việc muội làm đều bởi bản thân muội muốn làm mà thôi."

Phó Vân Chương từ khi có trí nhớ đã không thể không gánh vác trọng trách vực lại gia nghiệp, thiếu niên mười mấy tuổi đầu, hằng ngày ngồi trước bàn cần cù đọc sách, cuối cùng cũng thi đỗ, giành được công danh, rồi lại phải vất vả đoạt lại sản nghiệp của tổ tiên, có lẽ đây là lý do khiến y trở thành một người mâu thuẫn đến thế: Trời sinh y là người phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết, vốn hẳn phải trở thành người chỉ cần thấy đủ là thỏa mãn, vui vẻ vậy mà lại trở nên trầm ổn nặng nề, thanh cao lãnh đạm, từng cử chỉ đều toát ra cảm giác vượt ra ngoài thế tục.

"Là ta nghĩ sai rồi." Nghe nàng nói thế, Phó Vân Chương trầm mặc trong giây lát, thờ dài nói, "Muội vẫn luôn xử lý mọi việc rất tốt."

Thực tế, chuyện nào có đơn giản như nàng nói. Nếu như nàng không kiên trì thuyết phục, hơn nữa còn liên tục chứng minh mình có chỗ hơn người, ngay cả Phó tứ lão gia và Hàn thị có thể đã ra tay ngăn cản nàng từ lâu. Nhưng mà nàng sẽ không để ý, nàng có mục tiêu rõ ràng, dẫu con đường phía trước có thật nhiều chông gai nhưng sẽ không ai có thể ngăn cản nàng dần dần trở nên mạnh mẽ.

Lời nói lúc say của Triệu sư gia không tin hết được, nhưng có một câu lại đúng, đến khi y trở về từ Kinh sư, thanh danh

của anh tử nhi có lẽ sẽ còn lừng lẫy hơn cử nhân nhỏ tuổi là y năm đó.

Cũng không biết y có thể nhìn thấy ngày ấy hay không...

Y im lặng mỉm cười, xoay người lại ra dấu cho Phó Vân anh đi theo mình, "Giờ chắc thầy đã tỉnh rượu rồi, muội ra đây với ta."

oOo

Triệu sư gia say quắc cần câu một trận, lúc tỉnh lại cái gì cũng quên sạch bách, chỉ nhớ rõ chuyện Phó Vân Chương đồng ý giao Phó Vân anh cho ông ta dạy dỗ.

"Người không được nuốt lời!" Ông ta nắm chặt vạt áo Phó Vân Chương, gầm ghe, "Ta say thì say thật nhưng vẫn chưa lẫn đâu."

Phó Vân Chương lùi về phía sau hai bước, né tránh Triệu sư gia đang giương nanh múa vuốt, "Học sinh chỉ là anh họ của anh tử nhi thôi, cũng không phải người thân thiết nhất của con bé, làm sao có thể tự tiện giao con bé cho thầy được?"

Mặt Triệu sư gia biến sắc, ngậy ra hồi lâu, bực tức nói: "Người lại lừa ta cho vui phải không?"

"Thầy, thầy đừng nóng." Phó Vân Chương thông thả nói, "Tứ thúc từ trước đến nay vẫn ngưỡng mộ nhân phẩm của thầy, nếu thầy chủ động tới nhà nhận anh tử nhi làm học sinh, tứ thúc có khi mừng đến phát khóc ấy chứ, làm sao từ chối cho được?"

Triệu sư gia nghe thấy vậy cả người cứng đờ, hắng giọng mấy tiếng, vuốt râu nói: "Giờ mà sang tận nơi nhận học trò, danh sĩ một vùng như ta chẳng phải là mất hết thể diện à?"

Chẳng biết ai hết lần này đến lần khác dụ anh tử nhi bái ông ta làm thầy, khi đó sao không quan tâm thể diện đi?

Phó Vân Chương mặt không đổi sắc, từ từ nói: "Nếu đã như thế thì học sinh chỉ có thể xin Diêu học đài giúp đỡ. Lần trước ở phủ Võ Xương tứ thúc cũng gặp Diêu học đài rồi, còn tấm tắc khen Diêu học đài..."

Y chưa nói hết lời, Triệu sư gia đã bức bối, xoa tay, lườm y trắng mắt, càu nhàu: "Được rồi, được rồi, cái tên tiểu tử thối này, rõ ràng là biết ta thích anh tử nhi, còn cố ý làm cho ta bức mình! Đưa ta đi gặp cái vị tứ thúc kia của ngươi ngay!"

Hai người vừa ra khỏi phòng, Liên Xác đã chạy vội vào, tiến về sau tấm bình phong lớn khắc tranh sơn thủy khảm pha lê, cung kính nói: "Ngũ tiểu thư, thiếu gia sai nô tài đưa tiểu thư ra cửa ngách đi về."

Phó Vân anh ừ một tiếng, đứng lên, gọi nha hoàn bà tử, đi theo con đường nhỏ xuyên qua viện ra khỏi đại trạch Phó gia.

Phó Vân Chương thật sự đã tính toán rất kĩ càng, sau khi biết nàng đổi ý cũng không báo tin cho Triệu sư gia ngay mà uyển chuyển đưa đẩy, ép Triệu sư gia phải chủ động tới nhận học trò. Triệu sư gia già rồi mà tính nết như trẻ con, cả đời sống tùy tiện, tính tình cũng kì quái, làm khó ông ta một tý thì sau này ông ta cũng sẽ quan tâm đến đứa học sinh là nàng hơn.

Nàng chỉ là một cô em họ khác chi thôi, đáng ra Phó Vân Chương cũng không cần phải quan tâm lo lắng cho nàng chu đáo đến thế.

"Ngũ tiểu thư, tới nơi rồi."

Giọng nói của ma ma làm Phó Vân anh đang trầm tư bỗng bừng tỉnh, nàng định thần, bước chân qua cánh cửa nhỏ trong nhà bếp.

oOo

Phó tứ lão gia suýt nữa mừng phát khóc thật.

Dù người huyện Hoàng Châu giờ đã căm hận Triệu sư gia đến thế nào chẳng nữa, nếu một ngày Triệu sư gia nói muốn nhận học trò, mấy nhà quan lại và phú hộ trong cái huyện Hoàng Châu này vẫn cứ sẽ đánh nhau vỡ đầu để giành lấy cái cơ hội này thôi!

Vậy mà Triệu sư gia lại chỉ thích anh tử nhi, tuy là ông ta đã bị anh tử nhi từ chối tới hai lần cũng không bực mình chút nào, thậm chí giờ cái người tôn quý ấy lại còn hạ mình tới tận nhà chủ động nhắc tới chuyện nhận học trò lần nữa!

Đối với Phó tứ lão gia mà nói, nếu Phó Vân Chương là sao Văn Khúc hạ phàm thì Triệu sư chính là sư phụ của sao Văn Khúc cơ đấy! Hơn nữa, Triệu sư gia còn xuất thân từ danh môn thế gia, là thầy dạy vỡ lòng cho thế tử của Thẩm các lão nơi triều đình, ông ta không cần phải dạy anh tử nhi cái gì, chỉ cần chính miệng thừa nhận anh tử nhi là học sinh của ông ta thì Phó tứ lão gia còn phải lo lắng chuyện anh tử nhi hành xử khác người hay sao?

Chưa đến một năm sau, ngưỡng cửa Phó gia chắc chắn sẽ bị bà mối tới cầu thân san bằng hết cả ấy chứ!

Phó tứ lão gia vui mừng khôn xiết, quên cả cảm ơn Phó Vân Chương, vội vàng thúc giục người hầu: "Mau gọi anh tử nhi tới đây, đặt tiệc rượu, loại rượu ngon nhất ấy, thức ăn cũng hạng nhất luôn, không thể để Triệu đại quan nhân chờ lâu!"

Phó Vân anh lúc này đã trở lại Đan Ảnh Sơn Quán, thay quần áo xong, nghe thấy người hầu qua mời, cũng dứt khoát bước vào chính đường, chậm rãi hành lễ với Triệu sư gia đang ngồi ở đó, cố gắng ra vẻ đức cao vọng trọng.

Mấy tháng không gặp, nàng đã cao hơn nhiều. Tuy tuổi còn nhỏ, khuôn mặt cũng còn non nớt nhưng đã là một tiểu nương tử thanh tú. Cái loại khí chất khác hẳn với những đứa trẻ bình thường trên người nàng mới thật sự đáng chú ý, khi nàng vừa bước vào chính đường, chỉ vài động tác đã thấy được sự khác biệt ở nàng,

cử chỉ vừa quy củ vừa tự nhiên, khiến nàng trở nên nổi bật, là hạc giữa bầy gà.

Dần dần nàng sẽ lớn lên, năm tháng sẽ giống như gió xuân mềm mại thổi bay đi lớp tro bụi bên ngoài viên ngọc này, dần dần lộ ra ánh sáng rực rỡ.

Nha đầu này thật sự không giống với khuê nữ mà những người như Phó gia có thể nuôi dạy nên.

Triệu sư gia nghĩ thế liền không giả vờ trầm lặng nổi nữa, vẫy tay ra hiệu cho Phó Vân anh bước lên mấy bước, vui vẻ nói: "Lại đây, nha đầu, về sau ngươi phải gọi ta là thầy rồi, ha ha!"

oOo

Người Phó gia loạn cào cào, quẩn hết cả vào nhau.

Dưới nhà bếp, mấy bếp lò lớn đều đỏ lửa, các bà tử cắt cắt thái thái, giết gà bắt ngỗng, Lư thị, Phó tam thẩm và Hàn thị tất bật trông coi, của ngon vật lạ, sơn hào hải vị, món nào có thể nghĩ đến đều làm bằng hết. Phó tứ lão gia quyết định mấy món đã được chuẩn bị cho Tết Trung thu cũng được đưa hết lên bàn tiệc trong chính phòng, Lư thị chỉ thoáng do dự nhưng cũng gật đầu luôn, bảo bà tử dọn lên.

Đến cả người chưa bao giờ quan tâm tới Phó Vân anh là Đại Ngô thị cũng biết, tự chống gậy ra tiếp đón, lấy lòng Triệu sư gia, còn mượn cơ hội này kéo Phó Vân Khải và Phó Vân Thái tới bên bàn rót rượu cho Triệu sư gia.

Trong nhà rối loạn như thế, vai chính Phó Vân anh lại để những người đang tất bật kia ở lại, một mình xuyên qua hành lang dài, bước ra cửa viện, bắt kịp bóng người cao gầy đang chuẩn bị ra ngoài, gọi với theo, "Nhị ca, huynh sắp phải đi rồi à?"

Phó Vân Chương lấy cớ trong nhà có việc, từ biệt Phó tứ lão gia rồi nhân lúc mọi người rối loạn yên lặng rời đi, cứ tưởng rằng trong chốn

lát sẽ không có ai chú ý tới.

Y ngừng bước, trên mặt hiện lên một nụ cười, từ từ xoay người lại, "Thầy trông có vẻ như là người tùy tiện, thích hơn thua, hay dối vặt, nhưng lại là người rộng lượng, phóng khoáng, không bao giờ thù dai. Trước đây thầy ở kinh sư làm quan, từng chủ trương nữ tử cũng nên đi học giống như nam tử, bị đồng liêu nhạo báng, con đường làm quan cũng kết thúc tại đó. Thầy chán ghét chốn quan trường, tuy vẫn giữ một chức quan nhỏ nhưng thật ra công vụ đều giao hết cho người Triệu gia xử lý. Cả đời này thầy chỉ có một mong muốn là dạy dỗ ra mấy học sinh nữ xuất sắc để khiến cho những đồng liêu chế giễu thầy ngày xưa phải sáng mắt ra. Mọi người không cần cố gắng lấy lòng thầy đâu, chỉ cần an tâm đọc sách, thầy sẽ lo lắng, bảo vệ cho mọi người." "

Mấy câu nói đó nghe chỉ như những lời dăn dò bình thường nhưng từng câu từng chữ lại mạnh mẽ như sấm rền chớp giạt, mang theo khí thế của ngàn vạn binh mã, che trời lấp đất, khiến Phó Vân anh tự nhiên nói không nên lời.

Lần đầu tiên Phó Vân Chương đưa nàng tới ra mắt Triệu sư gia hẳn đã suy tính kỹ càng như thế, vậy mà khi đó y lại chẳng nói lời nào.

Sống mũi nàng cay cay, không biết trong lòng đang có cảm giác gì, "Ngày đưa thuyền rông Tết Đoan Ngọ, mọi người suy nghĩ kỹ đã từ chối Triệu sư gia, ủng hộ công nhị ca suy nghĩ cho mọi người, sao nhị ca lại không nói với mọi người những lời đó chứ?"

Phó Vân Chương nhướn mày, nàng suy ra cũng nhanh thật.

Y khẽ bật cười thành tiếng, bàn tay khum lại, cốc nhẹ lên trán nàng, "Thầy rất tốt, nhưng thầy sẽ vô thức áp đặt kỳ vọng của chính mình lên người học sinh. Thầy đã từng kỳ vọng rất cao vào các lão phu nhân Triệu thị, sau này Triệu thị lại đối xử với thầy như thế, thầy vẫn phần hận đến giờ. anh tử nhi, mọi người này đã nói mọi người chỉ làm những gì mọi người muốn làm, không muốn gánh vác ý nguyện của người

khác... Đây chính là loại tự do mà ta hằng mơ ước, muội từ chối thầy cũng được, đồng ý bái thầy làm thầy cũng thế, đó là sự lựa chọn của muội. Muội phải tự suy nghĩ kỹ càng rồi mới quyết định thì về sau muội mới có thể kiên định với lựa chọn của mình."

Y đau lòng, thầm nhủ, thế mà ta lại không làm được.

Phó Vân anh nuốt lấy từng lời của Phó Vân Chương, dường như nhận ra cái gì, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên hỏi: "Nhị ca, vậy giờ huynh muốn làm gì nhất?"

Phó Vân Chương tươi cười, nghiêm túc nhíu mày làm ra vẻ tự hỏi một lát rồi lơ đãng trả lời: "Ta còn chưa nghĩ ra, sau này sẽ nói cho muội."

Phó Vân anh lờm y một cái, người này nói cho có lệ, không thành thật.

"Được rồi, không cần đi tiễn ta, ngày mai ta sẽ lên thuyền đi phủ Võ Xương rồi từ đó đi lên phía bắc với bạn bè." Phó Vân Chương mỉm cười, xoa đầu Phó Vân anh, "Ta không thích mấy chuyện tiễn đưa, sáng mai trời còn chưa sáng sẽ khởi hành. không được chảnh mắng việc học hành, nhớ viết thư cho ta, có việc gì khó khăn thì tìm Không tú."

Ly biệt buồn thì buồn, nhưng cả hai người đều không quá bi thương.

Cả hai đều biết mục tiêu của mình là gì, y là vì sự kỳ vọng của mẹ mình mà tới trường thi, nàng là vì sự độc lập của chính mình sau này mà lặng lẽ phát triển sức mạnh của bản thân.

Có đôi khi, những người bạn sóng vai trên đường đời cũng không cần phải ở ngay bên cạnh, trời nam đất bắc cũng có thể cùng tiến về phía trước.

Những người khác đều sẽ chúc Phó Vân Chương gặp nhiều may mắn, nhanh chóng đỗ đạt. Phó Vân anh không như thế, nàng chỉ gật

đầu với y, nhìn theo bóng y ra ngoài.

Chương 50

Nửa đêm, người hầu Phó gia gõ cửa, tiếng chó sủa vang lên âm ỉ, Khổng tú tài khoác áo đứng dậy, một tay cầm đèn, một tay đặt trước đèn che cho ngọn lửa leo lét khỏi phụt tắt trong gió. Ra tới nơi, hắn nhìn thấy trước cổng là một đám người đông nghịt, mùi mấy tô tở đứng xung quanh Phó Vân Chương. Nhiều người như thế mà chỉ thấp có hai chiếc đèn lồng, từ chỗ tối vọng ra tiếng ngựa hí và tiếng bánh xe lộc cộc cán trên mặt đường gồ ghề, có thể lờ mờ trông thấy hai chiếc xe ngựa đang đứng chờ ở góc đường.

Dưới ánh đèn leo lét, khuôn mặt thanh tú đoan chính của Phó Vân Chương hiện ra, y mặc một chiếc đạo bào màu xanh ngọc, tóc quấn nhỏ khăn, lưng đeo đai lụa, chân đi ủng đi đường cao cổ, đứng trong gió đêm. Nghe tiếng mở cửa, Phó Vân Chương ngược mắt lên nhìn hắn, gật đầu chào hỏi. Thụ đồng phía sau cũng một rương sách, có vẻ là sắp lên đường.

Khổng tú tài dờ khóc dờ cười, khép cổ áo lại cho khỏi lạnh, run run nói: "Nghe nói đệ sẽ tham dự hội đèn lồng trung thu lần này, các tiểu nương tử xinh đẹp trong huyện đã vơ vét đủ loại đồ trang sức và vải vóc quý hiếm từ khắp các cửa hàng, thế mà đệ lại thế này, chẳng báo với ai một câu mà đã đi là thế nào?"

Phó Vân Chương mỉm cười: "Ta đi lần này, nhanh thì hai năm, chậm thì ba năm mới trở về được, chuyện trong nhà phải nhờ huynh lo lắng giúp."

Gió thu hiu hiu thổi, đây là đợt lạnh nhất từ đầu mùa thu đến giờ, Khổng tú tài vừa mới từ trong chăn chui ra, lạnh đến mức run lên cầm cập, lui ra phía sau một bước, mời Phó Vân Chương vào nhà nói chuyện, cười nói: "Cái gì mà lo lắng với chẳng không lo lắng,

đệ tin ta như thế, ta vui còn chẳng hết. Chờ tới ngày đệ đỗ đạt, ta sẽ mặt dày mày dạn tới tìm đệ đòi thù lao. Đến lúc đó đệ không nói không quen biết gì ta là được, nhớ đấy!"

Phó Vân Chương xua tay, từ chối vào trong, đưa mắt nhìn hai bên, thư đồng và những tôi tớ khác khom lưng lui người ra phía sau tới tận góc đường mới dừng lại.

Y chậm rãi dặn dò: "Chuyện sổ sách ta đã giao cho người thích hợp quản lý, cửa hàng, đồng ruộng, thôn trang mỗi thứ do một người khác nhau lo liệu, ngày kia họ sẽ mang sổ sách năm nay tới gặp huynh. Họ đều là những người thật thà, chất phác, ta đi rồi, họ có thể sẽ mắc sai lầm, huynh cũng đừng trách móc nặng nề, của cải giữ được là được rồi."

Y nói câu nào, Khổng tú tài lên tiếng đồng ý câu đó.

nói xong chuyện công việc, Phó Vân Chương khẽ nói tiếp: "Mẹ và em gái ta cũng phiền huynh chăm sóc giúp. Hôm qua ta đã răn dạy Phó Dung, con bé đó chỉ biết bắt nạt người trong nhà, với tình tình của nó, trong vòng ít nhất nửa năm chắc chắn không dám gây chuyện thị phi. Nếu nó lại làm loạn, không cần khuyên nhủ gì cả, phạt cấm túc cho tới khi ta trở về. Trước khi ta trở về, dù có bất kỳ ai tới nhà cầu hôn cũng phải cố hết sức lần lữa, không có sự đồng ý của ta, Phó Dung không được phép đính hôn."

Khổng tú tài gật đầu: "Đệ yên tâm, ta hiểu."

Phó Dung là em gái của Phó Vân Chương, nếu có người thừa dịp Phó Vân Chương không ở nhà mà lừa Trần lão thái thái đồng ý chuyện hôn nhân của Phó Dung, làm cho Phó Vân Chương tự dưng dính phải một nhà thông gia không ra gì thì dù Phó Vân Chương có đỗ Trạng nguyên đi chẳng nữa, tới khi về cũng chỉ có thể chấp nhận gã em rể này. Cách tốt nhất là đợi Phó Vân Chương trở về mới chọn rể cho Phó Dung.

"Về phần mẹ ta..." Phó Vân Chương chần chừ một chút rồi mới nói, "Mấy năm gần đây cảm xúc của mẹ ta không ổn định, lúc mừng lúc giận, không còn giữ được bình tĩnh như xưa..."

Tình cảm mẹ con giữa Trần lão thái thái và Phó Vân Chương lúc tốt lúc xấu, lúc gần lúc xa luôn là lo lắng lớn nhất của Phó Vân Chương, Khổng tú tài quen biết y đã nhiều năm, đương nhiên cũng biết chuyện này, hơn nữa lại là chuyện khó nói, thềm thờ dài trong lòng.

hắn còn nhớ ngày bọn họ còn nhỏ, hằng ngày đi học đường đọc sách với nhau. Phó Vân Chương ở xa trường, hôm nào cũng phải lên thuyền đi đi về về, mỗi lần qua sông là một văn tiền, ngày nào cũng thế nên khoản tiền phải bỏ ra cũng không phải là nhỏ. Để chu cấp cho Phó Vân Chương đi học, Trần lão thái thái ngày ngày dậy sớm dệt vải, dệt tới tận nửa đêm mới được nghỉ ngơi. Khi đó Phó Vân Chương từng nói, chờ y thi đỗ nhất định sẽ chăm sóc mẹ y thật tốt, để mẹ y có thể sống những tháng ngày giàu sang phú quý, có cơm bưng nước rót, có nha hoàn nô bộc hầu hạ.

Năm tháng qua đi, Phó Vân Chương cuối cùng cũng thực hiện được lời thề nhưng Trần lão thái thái lại bỗng nhiên trở nên xa cách với y, nhiều khi hai mẹ con ngồi đối diện nhau trên một bàn ăn mà không nói không rằng, mỗi lần nói chuyện là y rằng lại cãi cộ.

Phó Vân Chương cho rằng mẹ y trách cứ chuyện y đỗ cử nhân xong lại tập trung vào việc vực lại gia nghiệp tổ tiên mà bỏ bê học hành nên mới tức giận như thế. Nhưng là người ngoài, Khổng tú tài biết lý do không phải nằm ở đó.

Trần lão thái thái vất vả nửa đời người bỗng nhiên một ngày lại được nở mày nở mặt, không chỉ có cuộc sống hoàn toàn thay đổi, đến tính tình cũng đổi khác. Tuy Phó Vân Chương luôn lãnh đạm với mọi người nhưng thực ra y lại là người trời sinh ôn hòa, lương thiện, tính cách này hoàn toàn đối lập với sự nóng nảy, cay nghiệt gần đây của mẹ y. sự khác biệt càng lúc càng lớn, hai mẹ con lại không còn phải

sống nương tựa lẫn nhau như những ngày tháng gian khổ trước đây nên càng lúc càng thiếu đi sự đồng cảm.

Trước đây, Trần lão thái thái cũng từng là một người phụ nữ dịu dàng, hiền hòa. Ngày còn ít tuổi, Khổng tú tài từng ngủ lại ở Phó gia nhiều lần. Khi ấy những bữa ăn cũng chỉ là cơm canh đạm bạc nhưng Trần lão thái thái đối xử với hắn rất thân thiện. Giờ Trần lão thái thái lúc nào cũng lạnh lùng, không cần phải quát mắng gì, khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà đã thể hiện sự độc đoán, khắc nghiệt.

"Ta quen biết đệ nhiều năm như vậy, lão thái thái cũng biết ta từ nhỏ đến lớn, chắc sẽ không làm khó ta, đệ cứ yên tâm đi." Khổng tú tài ngắt lời Phó Vân Chương, khế nói, "Ta học hành không bằng đệ, nhưng đỡ dành, nịnh bợ cho người lớn vui lòng thì giỏi hơn đệ nhiều, chỉ sợ tới ngày đệ trở về, lão thái thái đã coi ta như con ruột, đến lúc đó đệ không được ghen tỵ đâu đấy."

Phó Vân Chương cười, trầm mặc trong giây lát, những chuyện khác đều đã dặn dò từ trước, Khổng tú tài và y quen biết nhiều năm, không cần nhắc lại nữa.

"Còn anh tử nhi." Y nhắc đến chuyện sau cùng. "Con bé từ nhỏ đã mất cha, tính tình trầm lặng khép kín, không hòa đồng, thực sự khiến ta lo lắng, ta đã bảo con bé nếu có gì khó khăn thì tới tìm huynh..."

nói tới đây, y day day ấn đường, cười lắc đầu, "Kể cả khi con bé thật sự gặp rắc rối thì gần như chắc chắn cũng không tới nhờ huynh giúp đỡ."

Khổng tú tài vỗ tay bật cười, suýt nữa làm đổ đèn dầu, "anh tử nhi không tới, ta sẽ chủ động qua nhà xin anh tử nhi hãy để ta giúp đỡ, thế đã được chưa? Ta mặt dày mày dạn, anh tử nhi có đuổi ta cũng không đi."

Phó Vân Chương nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Họ còn nói thêm mấy chuyện vụn vặt khác, đêm dần bớt lạnh, phía chân trời, một vầng sáng dần ửng lên.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, chấp tay bái biệt.

Khổng tú tài đứng khoanh tay nhìn theo đoàn người đưa Phó Vân Chương đi càng lúc càng xa.

Tiếng xe ngựa lại làm chó nhà nào đó giật mình, tiếng chó sủa vang lên từng tràng, càng sủa càng to, gà vịt ngan ngỗng trong ngõ nhỏ đều bị đánh thức, gà trống gáy o o, vịt kêu quang quác, ngỗng kêu cạc cạc, những người đàn bà dậy sớm đứng trong viện quét mǎng chõng con, trẻ con gào khóc nỉ non, đủ loại âm thanh hòa vào nhau, thúc dục mặt trời ló rạng.

Bình minh lên, những vầng mây lộng lẫy tản ra, ánh nắng lấp lánh dần dần xuất hiện chiếu sáng khắp không gian. Thành nhỏ ngủ say suốt một đêm giờ tắm trong ánh mặt trời sáng sớm lấp ló đằng sau mái hiên.

Khổng tú tài đứng ngẩn ra hồi lâu, lẩm bẫm: không tệ, là điềm tốt.

oOo

Tới khi người Phó gia biết nhị thiếu gia Phó Vân Chương đã lạng lẽ rời huyện Hoàng Châu từ khi trời còn chưa sáng thì đã là giữa trưa.

Phó Vân anh có thể đoán được phản ứng của những người khác trong huyện, đơn giản là ngạc nhiên và thất vọng, trong đó những người bị tổn thương nhất chính là những tiểu nương tử đã may áo, đánh trang sức mới, trang điểm thật lộng lẫy để chờ gặp được y đêm hội đèn lồng.

"Trần tử tử khóc lên khóc xuống."

Ăn trưa xong, Phó Quế nắm một vốc hạt dưa sang Đan Ánh Sơn Quán tán chuyện với Phó Vân anh, vừa cắn hạt dưa vừa kể chuyện.

Con gái Trần tri huyện ái mộ Phó Vân Chương đã lâu nhưng hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Trần tiểu thư cũng không có ý định nài ép gì, nhưng phải cái Phó Vân Chương lại mãi không đính hôn nên vô tình tiếp cho nàng thêm chút hy vọng, ngóng trông có một ngày Phó Vân Chương thay đổi suy nghĩ của mình. Phó Vân Chương thường xuyên tới phủ Võ Xương tham gia các loại hội thơ hội văn, cũng không hay ở nhà. Mấy năm gần đây, hội đèn lồng trung thu năm nào y cũng ở phủ Võ Xương. Riêng năm nay, thời gian y ở huyện Hoàng Châu lâu hơn hẳn mọi năm, hội đèn lồng lại sắp đến, Trần tiểu thư và các tiểu thư khác trong huyện chắc hẳn năm nay y sẽ ở nhà ăn tết Trung thu nên vui mừng khôn xiết. Các tiểu thư âm thầm thi đua cao thấp với nhau, ai cũng muốn mình sẽ nổi bật trước mặt Phó Vân Chương, nếu nổi bật đến độ vừa gặp đã thương thì càng tốt. Đúng ngày trung thu, các tiểu thư dậy thật sớm, xông hương, thoa son, thoa phấn, trang điểm lộng lẫy xong xuôi, còn chưa tới lúc ganh đua cao thấp với người khác thì đã nghe người nhà hoặc nha hoàn báo tin Phó Vân Chương đã đi rồi!

Trần tiểu thư ngay lập tức khóc nức nở, gương mặt trang điểm mất hơn một canh giờ cũng nhòe nhoẹt theo dòng nước mắt.

Những chuyện này là do người tới chải đầu kể cho Lư thị, người này không những tạo được những kiểu tóc độc đáo phức tạp mà còn biết trang điểm, thường ra vào nội viện mấy nhà giàu có nên cũng biết các bà các cô nơi này thích nhất là mấy tin đồn như thế.

Phó Vân anh đứng bên bàn vẽ xong một bản phác thảo sơ lược, mỉm cười không nói.

Triệu sư gia đúng là cứ như trẻ con, dù Phó tứ lão gia chuẩn bị nhiều lễ vật như thế cho ông ta mang về, ông ta vẫn nhất định đòi quà bái sư từ nàng. Nàng suy nghĩ, thấy không nên lãng phí thời gian rào trước đón sau với Triệu sư gia nên hỏi thẳng ông ta thích cái gì. Triệu sư gia tươi cười, nói ông ta thích bức tranh "Trăng sáng đêm Trung

thu" của Triệu Thiệu, nhưng lại ngại xin Triệu Thiệu, muốn nàng vẽ lại một bức tặng cho ông ta.

Phó Vân anh thần kinh ngạc, không có bản gốc, nàng vẽ lại thế nào được?

Cũng may Triệu sư gia lần này tới đây với mục đích nhận học trò nên đã chuẩn bị sẵn, lấy bản gốc thật sự ra. Hóa ra bức tranh "Trăng sáng đêm Trung thu" của Triệu Thiệu cũng là tranh vẽ lại nhưng Triệu sư gia lại thích bức tranh của Triệu thị hơn bản gốc.

"Bà ấy tặng kích thước lá sen lên, phiến lá rất lớn, nhưng vẫn uyển chuyển nhẹ nhàng." Triệu sư gia nhắc đi nhắc lại rằng điểm mình thích ở bức tranh của Triệu Thiệu là hình ảnh lá sen phủ kín nửa hồ, nhấn mạnh cái hồ sen đó đẹp hơn trong bản gốc nhiều, "Người cứ vẽ theo bức họa này, riêng lá sen thì vẽ to hơn là được."

nói một cách đơn giản, ông ta tự nhiên lôi ra một bức họa bắt nàng vẽ lại, lại còn yêu cầu nàng vừa vẽ lại vừa tưởng tượng ra bức tranh nàng chưa bao giờ nhìn thấy của Triệu Thiệu để thay đổi vài chi tiết, thực ra cũng không quá khó nhưng ý tưởng này thật kì quái.

Ban đầu, Phó Vân anh vốn định bảo Triệu sư gia đổi yêu cầu khác nhưng suy nghĩ một hồi lại đổi ý, gạt bức họa gốc kia sang một bên, chỉ vẽ mình lá sen.

Triệu sư gia thích lá sen dưới ngòi bút của Triệu Thiệu, vậy thì nàng sẽ dựa theo sở thích của ông ta, vẽ lá sen cho đẹp đã, tới khi nào Triệu sư gia hài lòng với lá sen của nàng, nàng sẽ vẽ lại toàn bộ bức "Trăng sáng đêm Trung thu" kia sau.

Tối hôm qua, đầu tiên nàng phác họa hình dạng cơ bản của lá sen, để mực khô một nửa mới vẽ thêm gân lá, đỉnh lá. Tới hôm nay, đợi cho mực khô hoàn toàn mới dùng màu hoa thanh tô màu cho lá. Sau đó, nàng lại vẽ một bức khác, để tiết kiệm công sức, mỗi lần nàng chỉ vẽ một phiến lá.

Triệu sư gia là người hấp tấp, lúc nói chuyện lại tiếp tục ám chỉ chuyện muốn đưa nàng đi phủ Võ Xương bá kiến Triệu Thiện, "Cầm kỳ thư họa, người chọn một cái đi, học hành cũng không thể đọc sách thôi là được, có nhiều loại kiến thức thanh cao văn nhã mà trong sách cũng không có mà học."

Phó Vân anh hỏi ý Phó tứ lão gia về chuyện này.

Phó tứ lão gia vừa mừng vừa sợ, đồng ý ngay. Ông còn nói ông sẽ đích thân đưa nàng tới phủ Võ Xương, nếu được thì ở lại đó cũng không sao, ông sẽ cử mấy người hầu trung hậu, thật thà tới phủ Võ Xương chăm sóc cho nàng, hoặc là Hàn thị chuyển qua đó luôn cũng được, "Con không cần lo lắng về bà nội con, chuyện này tứ thúc quyết là được."

Thôi được, Triệu sư gia mới nói bóng nói gió mà Phó tứ lão gia đã làm triệt để như thế, một người thổi tới một đám mây đen, người kia đã cho mưa xuống xối xả không kiêng dè gì.

Trước đây, Phó Vân anh từng nghe nói những bậc thầy danh tiếng như Triệu Thiện nhận học trò cũng không giống bình thường, quan hệ thầy trò trong giới hội họa hơi có cảm giác "giang hồ".

trên văn đàn có các trường phái khác nhau, trong giới hội họa cũng có, giới hội họa đương thời chủ yếu thiên về trường phái vẽ tranh của văn nhân. Muốn trở thành danh họa, đầu tiên là phải đọc mồn kinh thư sách vở, nếu không thì dù có vẽ đẹp đến đâu cũng không được người đời đánh giá cao.

nói một cách đơn giản, người đời cho rằng chỉ có những bức họa dưới ngòi bút của những người có học vấn cao mới có phong cách, có linh hồn, có tình cảm, có thần có cốt, có ý nghĩa sâu xa; còn những họa sĩ chỉ lấy việc vẽ tranh làm công cụ kiếm tiền thì tranh vẽ của họ cũng chỉ được coi là đồ trang trí trong nhà, tựa như thứ đồ chơi không mấy giá trị mà thôi.

Đến những người chuyên vẽ tranh cho hoàng tộc như họa sư cung đình ở kinh sư, tài giỏi thì tài giỏi thật nhưng luôn luôn vị các văn nhân bài xích, chính bản thân bọn họ cũng tự ti, không dám ngẩng cao đầu.

Triệu Thiện là đích nữ của Triệu gia, tuy rằng về sau gia tộc xuống dốc nhưng vẫn là dòng dõi thư hương, thuộc về trường phái vẽ tranh của văn nhân. Nếu như Phó Vân anh báì bà làm thầy, tất sẽ phải gia nhập trường phái này.

Phó Vân anh hiện giờ vẫn chưa muốn đi phủ Võ Xương.

Phó Quế thấy nàng bận rộn như thế mà vẫn phải nghe mình kể chuyện dong dài cũng hơi xấu hổ. Ăn nhiều hạt dưa tới mức khát khô cả cổ, Phó Quế đứng dậy, rót hai ly trà rồi bung khay trà tới bên cửa sổ, đặt một ly lên bàn cho Phó Vân anh, "anh tử nhi, uống trà đi này."

Phó Vân anh ừm một tiếng nhưng cũng chưa động vào.

Tới khi nước trà nguội lạnh, Phó Vân anh còn chưa uống được ngụm nào, Lư thị đã sai nha hoàn sang đây mời hai cháu gái đi chính viện, người lớn trong nhà đều đã chải đầu xong, giờ tới lượt ba chị em họ sang bên đó để người ta bới tóc cho.

Lời tác giả:

Phần về các trường phái hội họa do tác giả tự viết. Trong lịch sử, mỗi triều đại lại có những trường phái khác nhau, phức tạp hơn trong truyện rất nhiều.

Chương 51: Bóng ma

Còn chưa tiến vào phòng, Phó Vân anh đã ngửi thấy mùi ngọt tới gay mũi của dầu bôi tóc.

Phụ nữ trong nhà bình thường chỉ búi tóc thấp rồi lấy khăn trùm ra ngoài nên cũng không cần dùng dầu bôi tóc, hôm nay là ngày tết, lại có người chuyên chải đầu tới nhà tạo kiểu nên mới sử dụng.

Trong sương phòng, Hàn thị đỏ mặt, ngồi trên ghế soi mình trong gương, sờ bên này, vuốt bên kia, cảm thấy không được tự nhiên, giờ tay định gỡ chiếc trâm thỏ ngọc bằng vàng trên mái tóc xuống.

Lư thị kéo tay bà lại, tươi cười nói: "Đây là đồ dùng dịp Trung thu, người trong nhà ai cũng phải đeo."

Hàn thị nhìn sang Phó tam thẩm, thấy hóa ra bà cũng đeo một chiếc trâm thỏ ngọc, lúng túng nói: "Ta hấp tấp, vụng về, bên ngoài trời lại tối, làm sao nhìn rõ được, nếu không cẩn thận làm rơi mất, ta chẳng tiếc đứt ruột ra ấy chứ."

"Có mấy đứa nha hoàn rồi, tẩu tử không cần phải lo đâu." Lư thị lại cười nói.

Hàn thị cười ngượng ngùng, thầm nghĩ tới tối nay ra ngoài nhất định phải để ý, toàn trâm vàng trâm bạc nặng trĩu cả đầu thế này, không thể để người khác trộm mất được.

Chị em dâu cười nói mấy câu, thấy Phó Nguyệt, Phó Quế và Phó Vân anh tới, Lư thị vẫy tay gọi mấy cô bé, chỉ vào trước bàn trang điểm, cười tủm tỉm nói: "Đêm nay đi hội đèn lồng, mấy đứa ra đây để Uyển cô vấn cho mấy đứa kiểu tóc đang phổ biến gần đây nào."

Mặt Phó Nguyệt ửng hồng, e thẹn đi tới trước bàn trang điểm, cúi đầu xoắn xoắn góc áo.

Người chuyên chải đầu, Uyển cô ngắm trái ngắm phải, đỡ nàng ngồi xuống, tấm tắc khen: "Tiểu thư đúng là tươi như hoa, đẹp như trăng, nhìn da mặt này xem này, mềm ghê không!"

Uyển cô vừa luôn miệng lấy lòng Lư thị vừa tháo tóc Phó Nguyệt ra, chải lại cho suông.

Khóe môi Lư thị cong lên, im lặng mỉm cười.

Phó Quế bật cười, ghé sát vào vai Phó Vân anh, thì thầm bên tai nàng: "Mềm làm cái gì, bà ấy định làm vắn thẩn không bằng? Da mặt chứ gì, da tỳ còn làm được sủi cỏ đây này." [1]

[1] Da người hay vỡ vắn thẩn, sủi cỏ trong tiếng Trung đều là "da". Vỡ để làm vắn thẩn sủi cỏ cũng phải mềm mịn nên Phó Quế mới mỉa mai như thế.

Phó Vân anh cười cười không nói lời nào. Thấy Uyển cô ra sức lấy lòng Lư thị và Phó Nguyệt như thế, Phó Quế đương nhiên là khó chịu, nhất định phải nói ra mấy lời cay nghiệt chua chát cho thoải mái thôi, chứ thực ra nếu Uyển cô mà nói xấu Phó Nguyệt xem, Phó Quế chẳng là người đầu tiên tức giận ấy chứ.

Nha hoàn của Phó Nguyệt bùng tráp trang sức của nàng tới, lấy từng chiếc trâm ra ướm thử lên đầu Phó Nguyệt cho Uyển cô xem. Uyển cô cân nhắc một hồi, chọn ra mấy cái rồi hỏi ý kiến Lư thị. Cuối cùng, Uyển cô chọn cho Phó Nguyệt một bộ trâm hoa hình hồ lô, một chiếc trâm bạc bướm bướm, một đôi khuyên tai thỏ ngọc xinh xắn. Ngoài ra, Phó Nguyệt còn phối thêm một chiếc vòng tay bằng bạc, eo thắt đai lụa, bên hông là một tua ngọc bội.

Uyển cô trang điểm cho Phó Nguyệt xong là đến phiên Phó Quế.

Nha hoàn bà tử trong phòng một nửa giúp đỡ Uyển cô, một nửa còn lại vây quanh Phó Nguyệt xuýt xoa. Phó Nguyệt đã được trang điểm rực rỡ, nhìn diễm lệ hơn hẳn ngày thường. Phó Vân anh nhân cơ hội này đi về phía Lư thị, nhón chân, thì thầm mấy câu vào tai bà.

Lư thị thấy nàng đến gần, mỉm cười nghiêng tai lắng nghe. Nghe xong, nụ cười cũng nhạt đi, kinh ngạc, cúi xuống nhìn nàng thật lâu, chần chừ một lúc rồi nhíu mày nói: "Cũng được, nếu tứ thúc con đồng ý..."

Được sự cho phép của Lư thị, Phó Vân anh cong khóe miệng mỉm cười, quay ra xin phép Hàn thị và Phó tam thẩm rồi dẫn ma ma, nha hoàn về phòng thay quần áo.

...

Phó Nguyệt và Phó Quế đều đã trang điểm xong, ngắm nghía nhau một lát, người này cười trêu ghẹo người kia mấy câu, ngẩng đầu nhìn xung quanh lại không thấy Phó Vân anh đâu cả liền đi ra ngoài hành lang tìm mà tìm hồi lâu vẫn không thấy nàng.

"Hay là anh tử nhi thẹn thùng rồi?", Phó Quế kết luận, cười nói, "anh tử nhi, đừng trốn, có gì mà phải thẹn thùng nào?"

Nàng vừa dứt lời đã nhìn thấy một tiểu quan nhân thanh tú đang đi tới từ đầu hành lang bên kia, nàng hơi nhíu mày, thắc mắc: Trung thu là dịp đoàn viên, là ai mà giờ này còn tới nhà người khác chơi chứ? Chẳng lẽ là bạn học của Phó Vân Khải và Phó Vân Thái?

Vị khách này vóc người không cao, nhìn có vẻ còn nhỏ tuổi hơn Phó Vân Thái nhưng khí độ bất phàm, dáng dấp tuấn tú, trắng trẻo thư sinh, trên người mặc chiếc áo bào màu xanh ngọc thêu hoa văn chìm, tay cầm quạt khế phe phẩy, chân đi chiếc giày lụa màu đen, cử chỉ nhẹ nhàng, tự nhiên nhưng vẫn tràn đầy khí chất, không biết là con cái nhà ai.

Tiểu quan nhân này quá đẹp, hơn hẳn những thiếu gia, công tử khác trong huyện. Phó Quế thấy người kia tuổi còn nhỏ nên không kiêng dè gì, mắt dán chặt vào "y".

Thiếu niên thấy nàng nhìn trộm mình cũng mỉm cười chấp tay, mỉm cười với nàng coi như chào hỏi.

Chỉ một động tác đơn giản như vậy thôi đã khiến tim Phó Quế như lạc một nhịp. Nàng chột dạ, không dám nhìn "y" nữa, nghiêng người tránh vào góc hành lang, trong lòng thầm mắng: Sao lại có tên háo sắc ở đâu ra thế này, còn dám vô lễ như thế nữa!

Khoan đã, thiếu niên kia môi hồng răng trắng, đôi mắt sâu thẳm, sống mũi cao thẳng, hình như hơi quen quen, giống như từng gặp ở đâu rồi...

Nhận ra điều gì, Phó Quế bỗng nhiên xoay người một cái, thiếu niên đã ở ngay gần nàng, nàng nhìn kỹ thiếu niên, sửng sốt tới mức mồm miệng cũng há hốc, hồi lâu cũng không khép lại được.

"anh tử nhi!"

Khóe miệng thiếu niên hơi nhếch lên, khép quạt, chấp tay thi lễ với nàng: "Quế tử nhi, tiểu sinh hữu lễ."

Người từ trước đến nay vẫn nhanh mồm nhanh miệng như Phó Quế bỗng cứng họng, không nói nên lời, vừa xấu hổ vừa bực tức, mặt đỏ bừng, hừ một tiếng xoay người chạy về phòng, ngọc bội bên hông cũng nhảy nhót theo bước chân nàng.

Phó Vân anh sửng sốt trong giây lát. Nàng còn nhỏ tuổi, ở tuổi này vốn đã khó phân biệt nam nữ, lại còn mặc nam trang. Bộ quần áo này là do Hàn thị mới may cho nàng. Khi nãy nàng vào phòng thay quần áo, vấn kiểu tóc của con trai rồi bắt chước dáng đi và cách nói chuyện hằng ngày của Phó Vân Chương, ma ma và nha hoàn cười rập, còn bảo nàng nhìn y hệt mấy tiểu quan nhân nhà giàu được nuông chiều từ nhỏ. Nàng tưởng đó là ma ma trêu chọc nàng

thôi nên thử không dẫn theo nha hoàn, ra khỏi Đan Anh Sơn Quán một mình, đi thẳng đến chính viện xem người hầu người hạ trong phủ sẽ phản ứng ra sao.

Quả nhiên, bà tử đang quét sân không nhận ra nàng, còn nghĩ nàng là khách của Phó Vân Khải và Phó Vân Thái. Thậm chí cả Phó tứ lão gia đang lơ đãng, không nhìn kỹ cũng không nhận ra được nàng, còn nhíu mày hỏi nàng là con cái nhà ai, sao lại chạy vào nội viện Phó gia thế này.

Nhận được câu trả lời của nàng, Phó tứ lão gia sửng sờ, đi tới bên cạnh nắm bả vai nàng nhìn chăm chăm một lúc lâu rồi ôm bụng cười: "anh tử nhi, con còn tuấn tú hơn hai thằng anh kia của con nhiều!"

Cười xong ông còn định lôi nàng đi gặp anh em Phó Vân Khải để so sánh một lần xem đứa nào tuấn tú hơn.

Phó Vân anh khuyên mãi mới kiềm chế được cơn hưng phấn quá độ của Phó tứ lão gia, chạy về bên này tìm Phó Nguyệt và Phó Quế. Nhìn phản ứng ban đầu của Phó Quế, chắc hẳn là lúc đầu Phó Quế cũng không nhận ra nàng.

Mãi tới khi nàng cố ý tới gần, Phó Quế mới phát hiện ra có gì đó khác lạ.

Về phần Phó Nguyệt, nàng đang giơ tay che trán nhìn khắp xung quanh để tìm Phó Vân anh nên nào có phát hiện được thiếu niên mặc nam trang kia chính là cô em họ mình vẫn đang tìm. Thấy Phó Vân anh đang nhìn chăm chăm mình, Phó Nguyệt ngẩn ra một lúc, lui ra sau nửa bước, hỏi nha hoàn đang đứng bên cạnh: "Đây là tiểu quan nhân thuộc chi nào thế?"

Nàng nghĩ Phó Vân anh là đường đệ nào đó trong tộc.

Ban đầu, mấy nha hoàn cũng nghĩ giống Phó Nguyệt, cho rằng Phó Vân anh là tiểu thiếu gia Phó gia nhưng sau lại nghe thấy nàng và Phó Quế nói chuyện nên cũng hiểu ra. Giờ thấy Phó Nguyệt hỏi như

thế, nha hoàn mím môi cười, "Vị tiểu quan nhân này Nguyệt tử nhi vẫn hay gặp mà, Nguyệt tử nhi nhìn kỹ lại xem."

Phó Nguyệt nghi ngờ nhìn ngắm Phó Vân anh thật kỹ. một lúc lâu sau nàng chột a một tiếng, cười xòa: "anh tử nhi!"

Vừa kinh ngạc lại vừa buồn cười, nàng tiến lên vài bước, kéo tay Phó Vân anh, nhìn trái nhìn phải còn sờ tay lên khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của nàng: "Tử cứ tưởng thiếu thiếu gia nhà ai cơ!"

Phó Vân anh mím cười, nhìn về hướng Phó Quế vừa chạy đi, hơi nhíu mày, Phó Quế đã nhận ra nàng mà sao lại còn chạy mất nhỉ?

...

Lư thị và Phó tam thẩm nhìn thấy Phó Vân anh mặc nam trang cũng cười rộ lên kinh ngạc. Sáng nay khi Phó Vân anh thử đồ, Hàn thị đã được mở rộng tầm mắt một lần nhưng giờ nhìn thấy Phó Vân anh vẫn nhã tuấn tú đi đằng sau Phó Nguyệt vào phòng, bà cũng không khỏi muốn dụi mắt thử xem có phải mình nhìn nhầm rồi không.

Phó tứ lão gia căn dặn phụ nữ trong nhà không được tiết lộ chuyện này. Tuy mọi người trong nhà không biết hai chú cháu đang định làm gì nhưng vẫn cứ mím cười đồng ý. Lư thị sai bà tử ra ngoài cảnh cáo người hầu kẻ hạ trong nhà, ai dám lẩm mồm nói linh tinh thì sẽ bị bán đi ngay lập tức, đám nha hoàn vội vàng cung kính vâng vâng dạ dạ.

Thấy người lớn trong nhà yêu thương chiều chuộng, khoan dung với mình như thế, ngay lúc ấy, Phó Vân anh có một quyết định.

Nàng sẽ tới phủ Võ Xương. Nếu còn ở huyện Hoàng Châu, họ hàng thân thích ở các chi khác của Phó gia chưa gặp nàng bao giờ, có gặp cũng không nhớ diện mạo của nàng nhưng lẩm người nhiều miệng, nàng mặc nam trang như vậy dù sao cũng chỉ là kẻ sách tạm thời, sớm muộn sẽ bị lộ ra ngoài. Vậy tốt nhất là ra khỏi huyện Hoàng

Châu sớm hơn một chút. Ở phủ Võ Xương, có rất ít người biết nàng, nàng có thể lấy một thân phận khác xuất hiện trước mặt người khác. Thực ra nàng cũng chẳng sợ người khác phát hiện ra nàng là con gái, nàng chỉ lo lắng cho Phó Nguyệt và Phó Quế, dù sao cũng là người một nhà, sống dưới một mái hiên, những hành động của nàng dù ít dù nhiều cũng sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của hai người chị. Một khi nàng vẫn chưa đủ mạnh mẽ để có thể che chở cho người thân của mình, giữ khoảng cách mới là tốt cho tất cả mọi người.

Nàng không muốn gây ảnh hưởng không tốt đến chuyện hôn nhân của Phó Nguyệt và Phó Quế.

...

Khi cả nhà xuất phát đi trúc lâu bên bờ sông xem diễn, Phó Vân Khải và Phó Vân Thái nhận ra tiểu quan nhân đang đi bên cạnh Phó tứ lão gia là ngũ muội muội thì vô cùng sửng sốt.

Phó Vân anh không ngồi cùng xe với Phó Nguyệt và Phó Quế. Dưới ánh nhìn chăm chăm của hai anh em Phó Vân Khải, nàng vẫn thoải mái tự nhiên để Vương thúc đỡ lên lừa rồi điều chỉnh lại tư thế cho ngay ngắn, nghiêng đầu mỉm cười với hai anh em, nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt.

Phó Vân Khải rùng mình. Trước kia hẳn đã hơi sợ ngũ muội muội, giờ ngũ muội muội mặc nam trang, cử chỉ lại có phần giống với nhị ca của đại phòng Phó Vân Chương, hẳn lại càng sợ nàng hơn.

Từ tài năng đến nhân phẩm, nhị ca đều xuất chúng. Đám con trai trong tộc từ khi còn nhỏ đã bị người lớn trong nhà răn đe, bảo họ phải học theo nhị ca. Ban đầu bọn họ cũng không phục, gân cổ lên cãi lại nhưng sau này lại nhận ra dù có vất chân lên cổ mà chạy cũng chẳng đuổi kịp một phần mười của nhị ca nên chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời. Dù cùng là người Phó gia nhưng mỗi lần nhìn thấy nhị ca, đứa nào cũng rùng mình rồi nhanh chóng nghĩ cách tránh người này càng xa càng tốt, chạy còn nhanh hơn chuột thấy mèo.

Phó Vân Thái không nhận ra điểm giống nhau giữa Phó Vân anh và Phó Vân Chương nhưng vẫn vô thức rùng mình, giọng run run, "Cửu ca, đệ cảm thấy hơi tức ngực sao ấy."

"Huynh cũng thế." Phó Vân Khải xấu hổ thở dài, "Huynh cứ nghĩ đợi anh tỳ nhi lớn lên chút nữa, chúng ta có thể được giải thoát rồi, ít nhất ở bên ngoài cũng được giải thoát, Tôn tiên sinh sẽ không dạy muội ấy mãi..."

Phó Vân anh không chỉ cần cù chịu khó còn học rất nhanh, đặt nàng bên cạnh để so sánh, hai anh em hầu như hôm nào cũng bị đánh mắng. Tôn tiên sinh cảm thấy bất lực vì dạy mãi mà hai anh em nhà này chẳng khôn ra nổi, hai anh em họ thì không lo chắc! Cũng may Phó Vân anh là con gái, con gái dù học hành giỏi giang thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ người trong nhà và Tôn tiên sinh biết. Đợi vài năm nữa, Phó Vân anh nhất định sẽ bận rộn chuyện mai mối, gả chồng, đến lúc đó hai anh em họ có thể thoát khỏi bể khổ này rồi!

Nhưng mà giờ thì sao... Ngũ muội muội lại mặc nam trang! Ngũ muội muội là người biết tính toán, làm gì có chuyện tự nhiên hứng lên thì mặc nam trang cho vui đâu. Họ bắt đầu tưởng tượng đến cảnh sau này rất có thể họ sẽ bắt gặp hình ảnh của ngũ muội muội trong những lớp học ngoài phạm vi nội viện Phó gia... Ngũ muội muội là khắc tinh của bọn họ, còn xuất hiện khắp mọi nơi, rồi cũng sẽ giống như nhị ca, sẽ bỏ xa bọn họ, còn bọn họ đuổi thế nào cũng không đuổi theo kịp, người lớn trong nhà sẽ cầm gậy đuổi theo phía sau bọn họ, vừa mắng bọn họ không biết cố gắng vừa thúc giục bọn họ chạy nhanh lên, nhanh lên...

Hai anh em nhìn nhau một lúc, trong lòng nổi lên một cảm giác bất an, như một bóng ma mãi không tiêu tán, hơn nữa còn càng lúc càng rõ ràng hơn.

Phó Nguyệt và Phó Quế lo lắng cho Phó Vân anh, cả tối liên tục quay đầu nhìn lại xem nàng thế nào, sau rồi lại bị cảnh náo nhiệt ở hội đèn lồng hấp dẫn mới dần quên đi việc này. Tới khi họ đột nhiên nhớ

tới cô em họ, nôn nóng nhìn quanh thì Phó Vân anh đang bình thản ung dung nói chuyện với vợ chồng Trần tri huyện.

Trần tri huyện và tri huyện nương tử tới trúc lâu của Phó gia tặng lễ cho Trần lão thái thái, tiện thể qua chào hỏi Phó tứ lão gia. Tri huyện nương tử thấy bên cạnh Phó tứ lão gia còn có một tiểu quan nhân trắng trẻo tuấn tú lại còn trầm tĩnh văn nhã như vậy nên yêu thích vô cùng, trù mển hỏi tên "y". Từ trước đến nay bà cũng chỉ qua lại với đại phòng và tộc trưởng của Phó gia là tam lão gia nên chưa gặp Phó Vân anh bao giờ.

Phó tứ lão gia bình tĩnh, cười ha hả trả lời: "Thằng bé là em của Thái ca nhi và Khải ca nhi, Vân ca nhi, đứng hàng thứ mười một."

Phó Vân anh không biết phải nói sao, chữ "Vân" này là tên đệm của tất cả con trai Phó gia thế hệ này, Phó tứ lão gia gọi nàng là Vân ca nhi, thế chẳng lẽ tên nàng là Phó Vân Vân à?

Tuy vậy tri huyện nương tử và Trần tri huyện cũng không phát hiện ra điều này, vẫn tươi cười gọi nha hoàn mang lễ gặp mặt tới.

Phó tứ lão gia từ chối lấy lễ rồi vẫn nhận lễ này, bảo Phó Vân anh tới chính thức bái kiến Trần thi huyện.

Phó Vân anh nghe lời làm theo.

Bỗng Trần tri huyện a lên một tiếng, vuốt râu nhìn ngắm Phó Vân anh, ánh mắt có chút nghi hoặc.

Phó tứ lão gia cứng đờ người, tim đập thành thịch.

Rồi Trần tri huyện lại nói: "Hình như phong thái có vẻ hơi giống Vân Chương."

Phó Vân Chương vẫn chưa có tên chữ [2] nên người khác vẫn gọi thẳng tên của y.

[2] Tầng lớp quý tộc thời xưa khi mới sinh thì đặt tên (danh), hai mươi tuổi trưởng thành thì làm lễ đội mũ và đặt thêm tên chữ (tự). Tên (danh) dùng để tự xưng, còn người khác muốn biểu thị sự tôn trọng với người mình gọi, thường gọi bằng tên chữ (tự).

Nghe Trần tri huyện nói vậy, Phó tứ lão gia cũng an tâm, chậm rãi nói: "Ngài quả là có con mắt tinh tường, Vân ca nhi theo nhị ca thằng bé đọc sách một thời gian, nhị ca nó cũng nói như vậy."

Trần tri huyện nghe thế, ánh mắt dành cho Phó Vân anh lại càng từ ái hơn, tấm tắc khen Phó Vân anh đủ điều.

...

Sau đó, Phó Vân anh còn gặp người lớn ở các chi khác của Phó gia.

So với hồi mới ở Cam Châu về, nàng đã cao lên rất nhiều. Hơn nữa trời đã tối, dưới ngọn đèn vàng vọt, ngay cả những chú bác từng gặp nàng trước đây cũng không thể nhận ra nàng. Đa phần mọi người đều đoán nàng là đứa bé Phó tứ lão gia nhận ở đâu về nuôi.

Phó tam thúc và Phó tam thẩm chỉ có một con gái là Phó Quế. Thời còn trẻ, Phó tam thẩm chịu quá nhiều vất vả, thầy thuốc nói bà không thể sinh con được nữa. Đại Ngô thị bề ngoài không nói gì nhưng sau lưng lại ám chỉ với Phó tứ lão gia phải nghĩ cách nạp thiếp cho Phó tam thúc, cũng không cần phải mời rước, chỉ cần tìm một nha hoàn khỏe mạnh, có thể sinh con là được rồi, dù sao cũng không thể để tam phòng tuyệt tự. Sau này Phó tam thúc biết được tính toán này của Đại Ngô thị. Vậy là lần đầu tiên trong đời ông dám cãi lại mẹ mình, cuối cùng chuyện này chẳng đi đến đâu.

Phó Vân Khải là do Phó gia nhận nuôi để sau này trở thành người thừa kế của Phó lão đại. Bởi vậy người trong tộc cũng nghĩ "Vân ca nhi" là con thừa tự Phó tứ lão gia nhận nuôi thay cho Phó tam thúc.

Đương nhiên, cũng có vài người nghi ngờ Vân ca nhi là con rơi con rớt bên ngoài của Phó tứ lão gia.

Nhưng dù người trong tộc có suy đoán gì về thân phận của Phó Vân anh đi chăng nữa thì từ đầu đến cuối vẫn chẳng có ai nghi ngờ về giới tính của nàng.

Nàng thờ phào nhẹ nhõm, thế là không uổng nửa năm cố gắng của nàng.

...

Nàng ở cạnh Phó Vân Chương lâu ngày, không chỉ được y dạy đọc sách, viết chữ mà từng lời ăn tiếng nói, thái độ cử chỉ của y nàng đều thầm ghi tạc trong đầu. Dù sao nàng cũng là con gái, không bắt chước nổi cái khí chất hào sảng của Phó tứ lão gia, người ôn tồn, lễ độ như Phó Vân Chương để bắt chước hơn nhiều. Hơn nữa, Phó Vân Chương còn tình nguyện dạy nàng làm thế nào để lấy thân phận nam tử tiếp xúc với người khác. Y nói thân phận này sẽ mang tới cho nàng nhiều cơ hội hơn.

Về phần áp lực và nguy hiểm, nàng cũng không để tâm.

Phó Vân Chương tuy thường tỏ ra lãnh đạm xa cách với mọi người nhưng thực ra lại cực kỳ thích trêu chọc nàng. Y từng dặn dò nàng bằng giọng điệu trịnh trọng: "anh tử nhi, quan sát cho thật kỹ, bắt chước cho thật chuẩn, sau này nếu có ngày nhị ca gặp nạn, có khi muội có thể noi gương Hoa Mộc Lan thay nhị ca tòng quân."

Phó Vân anh phản bác ngay: "Nhị ca, huynh không có quân tịch, sẽ không bị ép nhập ngũ tòng quân đâu."

Phó Vân Chương bật cười khe khẽ, cố nhẹ lên trán nàng.

...

Đêm nay, nhân hội đèn lồng trung thu, nàng quyết định thử một lần, Phó Vân Chương nói đúng, thân phận nam tử thực sự có nhiều cái lợi.

Về nhà nàng lại nhờ Hàn thị may cho vài bộ quần áo nữa vậy.

Chương 52: Hội đèn lồng

Editor: Chương này và chương sau nói nhiều về đồ đèn, đa phần là chơi chữ nên câu nào mình biết mình sẽ giải thích, không thì thôi nhé.

Hội đèn lồng Trung thu không tưng bừng bằng hội hoa đăng Tết Nguyên tiêu nhưng thời tiết lại ấm áp thoải mái hơn nhiều, ánh trăng cũng trong sáng hơn. Người trong huyện đều đổ ra đường, từ nam tới nữ, từ người già tóc bạc đến con trẻ tóc trái đào. Những trúc lâu bên bờ sông treo mấy ngàn chiếc đèn lồng đỏ rực, khung cảnh vừa lung linh lại vừa hoành tráng.

Bóng đèn lồng chiếu xuống mặt sông đen kịt trông như bầu trời đầy sao rơi xuống trần gian. Trên mặt nước, những con thuyền bồng bênh trên mặt nước, sóng nước dập dềnh, phản chiếu lại ánh sáng từ trên bờ chiếu xuống. Tựa vào lan can nhìn xuống một mảnh sông lấp lánh giống như dòng ngân hà cuộn cuộn, cả người như đã đắm chìm trong biển sao.

Những người phụ nữ lớn tuổi trong các gia đình ngồi trên trúc lâu xem diễn, nam nữ trẻ tuổi nghe thấy những âm thanh rộn ràng trên phố đã xoắn xang trong lòng, cố gắng kiên nhẫn chờ tới khi vở diễn kết thúc mới dám rủ rê anh chị em và bạn bè, kéo nhau đi xuống, hòa mình vào dòng người bên dưới.

Phó Vân anh đi bên cạnh Phó Nguyệt và Phó Quế, nhìn ngắm những hàng quán hai bên đường đang bán đủ các loại đèn lồng hình dáng khác nhau và những loại đồ chơi mới lạ, ném thử đủ loại mút trái cây, cả các cửa hàng bán chỉ thêu, bán sơn phấn cũng khiến bọn họ lưu luyến... Cứ đi một đoạn lại dừng một lúc như vậy, họ gặp được khá nhiều người quen, gặp ai là lại đứng lại chào hỏi rồi lại mỗi

người một ngả. Thi thoảng lại có những công tử trẻ tuổi lạ mặt ngăm nhìn Phó Nguyệt hoặc Phó Quế tới ngẩn ngơ cả người, Phó tứ lão gia lập tức ra hiệu cho người hầu đi hỏi thăm tên họ, gia đình của người kia rồi ghi nhớ trong lòng.

Cũng có mấy công tử trẻ tuổi táo bạo hơn một chút, nhận ra Phó tứ lão gia liền bước về phía bọn họ, nhờ người bên cạnh tới giới thiệu làm quen.

Phó tứ lão gia đưa mắt ra hiệu cho Phó Vân anh rồi lịch sự đối đáp với mấy công tử vừa chủ động giới thiệu tên tuổi gia đình, vừa không có vẻ quá vồ vập, cũng không quá lãnh đạm tới mức làm đối phương tự ái, ôn hòa nhưng vẫn đúng mực.

Phó Vân anh thì thầm hỏi Phó Nguyệt, Phó Nguyệt xấu hổ im lặng nhưng nhìn cũng đoán được có vẻ trong đó không có tiểu quan nhân nào khiến Phó Nguyệt vừa ý.

Trước mặt ma ma nha hoàn, nàng cũng không tiện hỏi kỹ hơn, lại quay sang Phó Quế, Phó Quế bĩu môi với nàng: "anh tử nhi, kệ tử đi, nếu tử thấy thích ai thì đã nói với muội rồi! Muội cứ hỏi Nguyệt tử nhi đi, Nguyệt tử nhi ấy mà, phải đợi người khác hỏi đi hỏi lại mới chịu mở miệng, làm người ta bức mình chết đi được."

Mặt Phó Nguyệt nóng bừng, khẽ giải thích: "Cách xa thế này... Tử cũng không nhìn rõ họ đẹp hay xấu, phong thái, nhân phẩm thế nào..."

Phó Quế hừ một tiếng, nói: "Kệ chứ! Chỉ cần vừa mắt là được rồi, rồi hỏi tên tuổi gia đình, đề phòng bị người khác nắm tay trên, sau này tìm hiểu kỹ càng rồi quyết định sau. một người không tốt, ta chọn hẳn mười người, cũng không đến nỗi cả mười đều không ra gì!"

Phó Vân anh cười, khẽ nói: "Đêm nay chỉ là đi chơi thôi mà, cũng đâu cần phải quyết định luôn việc hôn nhân đại sự của tử đâu. Nguyệt tử nhi, tứ thúc nói, tử cứ coi như là đang chơi trò chơi đi, thích

ai thì nói với muội, tứ thúc sẽ tìm hiểu nhân phẩm gia thế của người ta, nếu thấy người ta là người đứng đắn mới suy xét tiếp."

Phó Nguyệt cúi đầu siết chặt khăn tay một lúc lâu rồi mới khẽ ừm một tiếng, gật đầu.

...

đi dạo tới gần giờ Hợi, Phó tứ lão gia mới cười nói với mấy chị em Phó Nguyệt: "Cũng không còn sớm nữa, đi thêm một lát nữa rồi về, trong nhà có bánh trái cây, mấy đứa còn phải làm lễ bái nguyệt (*cúng mặt trăng*), tế bái xong thì cắt bánh trung thu cả nhà cùng ăn."

Theo phong tục địa phương, vào đêm trung thu, tiểu nương tử sẽ chọn giờ lành để làm lễ bái trăng, cầu cho mình mãi mãi xinh đẹp. Sau nghi thức này cả nhà sẽ cùng nhau ăn bánh trung thu đã dùng để tế nguyệt, ước nguyện cho năm sau. Nghi thức bái nguyệt này do phái nữ trong nhà lo liệu, tiểu thiếu gia và đại quan nhân chỉ cần uống rượu xem diễn là được.

Các loại trái cây Phó gia dùng để tế nguyệt là lựu, dưa hấu, nho và đài sen, hoa thì gồm có hoa quế, ngọc trâm, thu hải đường. Bánh trung thu hình tròn, đầu tiên dùng để dâng lên các vị tiên nhân trên cung trăng, sau đó người trong nhà mới chia nhau ăn, phần còn thừa có thể để nơi thoáng mát để bảo quản, nhiều ngày sau vẫn chưa hỏng, ăn hết mới đạt được ngụ ý "đoàn viên".

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái thích ăn bánh trung thu, hai đứa đã sớm ì ềo với Đại Ngô thị muốn nhân bánh trung thu năm nay có thêm nhiều mút, hạt dưa và đậu phộng. Bánh mua ở ngoài tuy đẹp nhưng ít nhân, không ngon bằng bánh tự làm. Đại Ngô thị đồng ý ngay, bánh trung thu làm ngon, trước có thể dâng lên các bậc thần tiên, sau có thể để cho cả nhà cùng thưởng thức.

Phó Nguyệt và Phó Quế đi dạo cả buổi tối cũng đã mệt mỏi. Phó tứ lão gia sai người hầu mua mấy gói kẹo, gà xé sợi và rượu Huệ Tuyền mang về cho Đại Ngô thị. Bọn họ đang định len qua đám

người để trở về bỗng Vương thúc đi tới hỏi: "Khải ca nhi và Thái ca nhi ở bên kia đoán đố đèn với mọi người, vẫn chưa muốn về ạ."

Phó tứ lão gia tỏ vẻ coi thường con trai và cháu trai, "Hai đứa chúng nó thì đoán được cái gì?"

Vương thúc giơ một chiếc đèn lồng hoa sen trong tay lên, "Đèn này là Khải ca nhi đoán đúng nên lấy được."

Phó tứ lão gia nhướn mày, đưa gói giấy đựng kẹo cho người hầu bên cạnh, "Thế thì qua xem thế nào."

...

Trước một gian hàng nhỏ treo đầy đèn lồng đủ loại, Phó Vân Khải và Phó Vân Thái đang gãi đầu gãi tai, nghĩ mãi không ra.

...

Huyện Hoàng Châu có ít người đọc sách, không thể nào so sánh được với chốn kinh sư phồn hoa hưng thịnh, cũng không thể được như những vùng đất học nổi tiếng ở phía nam. Bởi vậy, hội đèn lồng trung thu mọi người thường chỉ xem kịch, dạo dưới ánh trăng, đốt đèn Khổng Minh cầu phúc chứ ít khi thấy những sạp đoán đố đèn như ở kinh sư.

Gian hàng được bày trước tiệm sách. Chủ gian hàng này là vốn là chủ tiệm sách, nghe nói là một đồng sinh, dẫu có mở sạp cũng chỉ chỉ là thú vui phong nhã, ông ta sai tiểu nhị trải giấy lụa để ông ta viết câu đố, dán lên trên đèn để người đoán, người đoán đúng có thể thắng được chiếc đèn đó, nghe nói đèn này được mua từ tận Tứ Xuyên. Chủ tiệm cũng chu đáo, đa phần các câu đố đèn là những câu đố liên quan đến những điển cố phổ biến trong dân gian hoặc những ngạn ngữ khôi hài, những người không đi học cũng có thể đoán đúng vài cái.

Phần thưởng chỉ là mấy chiếc đèn lồng, cũng không có gì đáng giá nhưng người trong huyện này cứ thấy ở đâu đông là lại xúm lại xem thành ra trước cửa tiệm sách giờ người đã chật như nêm cối, người tới xem giải đố đèn xếp tới mấy vòng xung quanh.

Người đang đi trên phố thấy quanh tiệm sách đông đúc rộn ràng cũng tò mò tới xem thành ra giờ có tới hơn trăm người. Người xem thì đông vậy còn những người thực sự giải đố thì chỉ có vài người đọc sách mà thôi.

Chủ tiệm thấy người đông như thế cũng bất ngờ nên sai tiểu nhị nâng giải thưởng lên, nhân tiện giới thiệu mấy bộ sách mới của tiệm.

Tin tức trước tiệm sách sẽ tổ chức thi đoán đố đèn được truyền tai từ người này đến người khác, mười mấy thư sinh đang ngấm trăn ngâm thơ nghe thế cũng kéo tới, có người chỉ đơn giản là đến cho vui, nhưng cũng có người tới vì năm lượng bạc tiền thưởng.

Người đọc sách trong huyện đều tới, con cháu Phó gia làm sao có thể vắng mặt, cũng chạy lại xem thế nào. Phó Vân Khải và Phó Vân thái đoán được mấy câu đố dễ nên vô cùng đắc ý, bỗng nhiên lại nhìn thấy mấy người Chu gia từng gây thù chuốc oán với Phó gia cũng tham gia giải đố đèn, thậm chí còn giải được nhiều câu hơn bọn họ, thù mới hận cũ trong lòng bùng lên, hung hăng: "Dù không có phần thưởng cũng không sao, miễn là không thua Chu gia là được!"

Đám con cháu Phó gia tự nhiên đoàn kết hẳn lên, thề phải áp đảo Chu gia một phen mới thỏa.

Người Phó gia không thích người Chu gia, người Chu gia lần trước bị Phó Vân Chương hành cho lên bờ xuống ruộng, làm sao có thể thích người Phó gia cho được?

Giữa một rừng đèn lồng rực rỡ, hai bên gườm ghè lẫn nhau, có mấy tên nhóc hiếu chiến đã xắn tay áo lên, chuẩn bị lao vào đánh nhau bất cứ lúc nào

Bên Phó gia nhất trí cử Tô Đồng ra ứng chiến, lần trước hẳn vốn là người bị hại, bị thương nên bỏ lỡ kì thi, giờ bọn họ tình nguyện nghe lệnh hẳn. Tự nhiên bị mọi người đẩy ra, Tô Đồng có khổ cũng không nói nên lời. Nếu biết trước sẽ lại đụng tới người Chu gia, lại còn rơi vào tình trạng tranh chấp như thế này, hẳn nhất định sẽ không tò mò đi cùng bọn họ tới xem đổ đèn!

Bên Chu gia chọn Chu Đại Lang là người dẫn đầu.

Chu Đại Lang tầm mười bốn mười lăm tuổi, đang tuổi háo thắng, cười lạnh liếc nhìn Tô Đồng: "Vẫn thường nghe người ta nói tiểu quan nhân Tô gia là người thông minh hiểu học, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội được học hỏi."

Trong lòng Tô Đồng vốn cũng chẳng thích thú gì việc tranh đấu vì mấy chuyện con con nhưng trước ánh mắt của bao nhiêu người, hẳn cũng không thể tỏ ra yếu thế, chấp tay lại, từ tốn nói: "không dám, Chu huynh lớn tuổi hơn ta, trước đây cũng có tiếng càn cù chịu khó, ngu độn nguơng mộ đã lâu, mong Chu huynh chỉ giáo cho."

Từ khi được Tô Đồng cứu hôm Đoan Ngọ, hai anh em Phó Vân Khải và Phó Vân Thái trở nên thân thiết với hẳn, thấy hẳn phản pháo được Chu Đại Lang liền hùng hực khí thế, chạy lại sát bên hẳn, cổ vũ cho hẳn.

Chủ tiệm thấy người đọc sách trong huyện dường như đều đã tới, cười tươi roi rói, quay lại tiệm, bước lên lầu hai, lấy những chiếc đèn lồng đã dán sẵn câu đối ra chuẩn bị mở cuộc thi đấu.

Ngoài con cháu hai nhà Phó gia và Chu gia, có những văn nhân khác cũng tham gia đổ đèn. Chủ tiệm chuẩn bị đầy đủ giấy bút cho họ, đặt trước mặt mỗi người một chiếc đèn, mỗi người trong số họ sẽ viết đáp án lên giấy rồi giao cho tiểu nhị, sau khi chủ tiệm xem hết một lượt sẽ tuyên bố ai là người đưa ra đáp án đúng. Những người đứng xem cũng có thể tham gia bất cứ lúc nào, người đoán

đúng nhiều nhất và người đoán đúng câu khó nhất đều có thưởng, không nói chuyện thắng thua, vui vẻ là chính.

Đương nhiên chuyện Chu gia và Phó gia thi đấu với nhau hay không thì chủ tiệm cũng không quan tâm, họ thích đấu thì cho họ đấu thôi.

Đầu tiên là câu đố đèn đơn giản nhất:

Nam Dương Gia Cát Lượng, ngồi ở trướng tướng quân, xếp trận đồ bát quái, bay tới là bắt gọn.

Câu này rất đơn giản, đáp án là con nhện. [1]

[1] Trận đồ bát quái là mạng nhện (8 cạnh), những thứ "bay tới" là côn trùng nên Gia Cát Lượng ở đây là con nhện. Câu đố đèn là thơ đố nhưng mình lười quá, không đặt vần...

Mọi người viết đáp án ra giấy, hầu như ai cũng đoán đúng.

Tiếp theo là một câu thơ cổ: Ngẩng đầu nhìn trăng sáng. Tìm tên một vị thuốc.

Phó Vân Khải thì thầm với Phó Vân Thái đầy lo lắng, Tô Đồng nhíu mày suy nghĩ một lát rồi viết hai chữ "đương quy".

Chủ tiệm công bố đáp án, đúng là đương quy. [2]

[2] Câu thơ trong "Tĩnh dạ tứ" của Lý Bạch, "Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương". Suy ra là nhìn thấy trăng thì ngay lúc đó (đương) sẽ muốn trở về (quy) nhà. Đáp án là đương quy.

Phó Vân Khải thở phào nhẹ nhõm, vỗ vai Tô Đồng: "Đồng ca nhi, lần này nhất định phải áp đảo người Chu gia nha!"

Tô Đồng cười gượng gạo, hấn cũng không giỏi vụ đoán đố đèn.

trên đời có hàng chục hàng trăm cách giải đố đèn, có những câu đố hỏi trực tiếp nghĩa đen, có những câu phải suy đoán, có câu dựa vào đồng âm khác nghĩa, có câu lại phải tách chữ ra đoán, có những câu kết hợp tất cả những yếu tố đó, xem xét các bộ tạo thành chữ viết và cách phát âm của chữ đó mới giải được, lúc thì tách chữ ra, lúc phải hợp chữ lại, từ một chữ tách thành ba bốn chữ mới ra đáp án. Có câu đố, câu hỏi có hai chữ mà đáp án lại tận bảy tám chữ, rất phức tạp. Nhiều khi biết mấy chục cách giải đố nhưng trong thời gian ngắn như thế cũng không kịp nghĩ ra đáp án.

Tuy là không chắc thắng được Chu Đại Lang lần này nhưng hắn vẫn phải cố gắng hết sức, không thể chừa đâu đã hàng được. Phó Vân Chương vừa ra khỏi huyện Hoàng Châu, đây là cơ hội để hắn thể hiện tài năng của bản thân, cho dù có thua đi chăng nữa, hắn cũng phải thua một cách oanh liệt, như thế mới thu phục được đám con cháu Phó gia.

...

Phó Vân Khải đứng sát Tô Đồng dần dần phát hiện ra hắn giải đố chật vật như thế nên cũng lo lắng. Lôi kéo con cháu Phó gia cùng bàn bạc đưa ra đáp án, nhưng bọn họ không ai giỏi bằng Tô Đồng, đến Tô Đồng còn đoán không ra, làm sao bọn họ đoán ra được, chỉ có thể đứng xung quanh lo lắng suông mà thôi.

Phó tứ lão gia vừa dẫn mọi người tới nơi đã bị biển người đông đứng trước tiệm sách làm cho kinh ngạc.

Phó Quế kiễng chân nhìn vào trong, khẽ tiếc nuối: "Hóa ra mấy thiếu gia làng hoàng một chút đều trốn ở trong này, thảo nào vừa rồi chẳng thấy được mấy người thuận mắt."

Phó Vân Khải đang lo sốt vó, qua khước mắt liếc thấy tứ thúc và Vương thúc đang tới thì hơi sửng sốt, ánh mắt tìm tới Phó Vân anh đang mặc nam trang đi cạnh đó bỗng sáng lên, chen người qua đám anh em họ Phó gia, chạy tới trước mặt nàng, không giải thích gì cả đã đẩy nàng tới đứng bên cạnh Tô Đồng, "Em gái ngoan,

muội tới giúp Đồng ca nhi đi, nếu chúng ta thắng, tứ thúc sẽ vui mừng lắm đấy!"

Phó tứ lão gia nhìn thấy thế cũng chỉ vuốt râu không nói gì, cũng không phản đối chuyện này.

Giờ Tô Đồng đang vướng phải một câu đố khó, cảm thấy bên cạnh có thêm một người cũng không ngẩng đầu lên.

Phó Vân anh nhanh chóng hiểu ra tình huống, gạt tay Phó Vân Khải ra nói: "Tại sao muội lại phải giúp Đồng ca nhi?"

Mọi người xung quanh ồn ào, nàng cố nói nhỏ giọng nên đám con cháu Phó gia bên cạnh không nghe thấy rõ nàng nói gì, chỉ thấy Phó Vân Khải kéo một tiểu thiếu gia lạ mặt tới đây, cười nhạo: "Đây là em trai huynh hả? đã cai sữa chưa đấy? Gọi tới đây làm gì?"

một người còn thô lỗ: "Dắt em trai về đi! Đừng làm phiền Đồng ca nhi!"

Người nọ vừa nói vừa bước tới đẩy Phó Vân anh.

Phó Vân anh không đề phòng lại bị người ta đẩy bất ngờ như thế, loạng choạng lùi ra sau mấy bước mới đứng vững.

Thấy có người chế nhạo Phó Vân anh còn đẩy nàng như thế, Phó Vân Khải tức giận, sải bước tới chắn trước mặt nàng, lấy người bảo vệ cho nàng ở phía sau, đang định phản bác nhưng lại nhớ tới chuyện tứ thúc dặn dò rằng nhất định không thể để lộ thân phận của nàng, mặt đỏ lên bưng vì tức giận: "nói vớ vẩn! Em trai ta còn giỏi hơn mấy người nhiều!"

Người xung quanh cười âm lên.

Phó Vân anh im lặng không nói, lạnh lùng đưa mắt nhìn quanh một lượt.

Anh mắt nàng như mang theo một luồng gió lạnh thấu xương tạt vào mặt đám con cháu Phó gia, mọi người lập tức nín bật, không dám cười cợt nữa.

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái nhìn nhau, hóa ra không chỉ có bọn họ sợ anh tỳ nhi, thế thì tốt rồi!

Tô Đồng cúi đầu tập trung suy nghĩ cách giải đố bỗng thấy xung quanh mình an tĩnh đến lạ, đám con cháu Phó gia suốt ngày nghịch ngợm càn quấy giờ này đã ngoan như cún.

hắn nhướn mày nhìn theo tầm mắt của mọi người.

một thiếu niên văn nhã tuần tú liếc mọi người xung quanh một cái rồi giơ tay ra hiệu cho chủ tiệm, động tác thông thả ung dung lại cực kỳ tao nhã. Mọi người không biết "y" là ai nhưng lại bị khí độ của y áp đảo, tự lui ra sau một bước, nhường đường cho "y".

Y không nói không cười, bước lên phía trước, nhận lấy giấy bút rồi nhanh chóng viết mấy chữ, đưa cho tiểu nhị.

Tiểu nhị nhận giấy rồi đưa lại cho chủ tiệm.

Chủ tiệm mở giấy nhìn qua đáp án của thiếu niên rồi ngẩn ra vì kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn mọi người cười nói: "Vị tiểu quan nhân này là người đầu tiên trả lời đúng."

Tô Đồng hơi nheo mắt.

Người Chu gia cũng sửng sò.

Những thư sinh khác ngẩng đầu lên nhìn quanh tự hỏi, đứa trẻ này ở đâu ra vậy?

Ban đầu Phó Vân Khải cũng ngẩn người nhưng sau đó trong đầu hắn bỗng vang lên một câu cảm thán: Đương nhiên là phải thế rồi!

hắn lắc đầu, bưng tỉnh, giật giật ống tay áo Phó Vân anh, khẽ năn nì: "anh tử nhi, sao muội lại đoán một mình? Muội là người Phó gia, đoán cùng chúng ta mới đúng chứ."

Phó Vân anh nhếch miệng, liếc hắn một cái, lãnh đạm nói: "Bọn họ đẩy muội, muội không thích bọn họ, muội không muốn chia phần thưởng với bọn họ. Nếu muội tự thắng được người Chu gia, tứ thúc càng vui hơn chứ sao?"

Phó Vân Khải ai nha một tiếng, "Bọn họ đã giải xong mấy đề, giờ muội mới tham gia chẳng phải sẽ bị thiệt à, muội làm sao đọ với bọn họ được."

Phó Vân anh mỉm cười, không nói gì.

Bổng tiểu nhị lên tiếng báo thời gian đã hết, chủ quan đọc hết một lượt những đáp án mọi người viết trên giấy, lắc đầu, chấp tay cười nói: "Thời gian đã hết, chỉ có tiểu quan nhân này là đoán đúng, đáp án là bốn chữ: Nhất nhật vạn lý [3]. Chiếc đèn lồng sẽ thuộc về tiểu quan nhân này."

[3] Nghĩa đen là chỉ ngựa chạy nhanh mỗi ngày chạy vạn dặm, ý chỉ rất nhanh.

Người xung quanh mỗi người một cảm xúc. Chủ tiệm vừa rời ra đề hóc hiểm, đề chỉ có hai chữ "Tảo thần" gợi ý là giải đề bằng quy tắc hợp bích (*kết hợp các chữ lại với nhau*). Bọn họ vắt óc suy nghĩ mà còn chưa nghĩ ra cách kết hợp cụ thể nào, vậy mà thiếu niên lạ mặt kia chỉ nhìn câu đố một chút, cũng không suy nghĩ bao lâu đã viết ra đáp án, cứ tưởng "y" chỉ viết bừa một đáp án, ai ngờ đâu lại viết đúng! [4]

[4] Đáp án của câu này là nhất nhật vạn lý (一日千里), 一日 kết hợp lại là 旦 (đán, cũng có nghĩa là sáng sớm sớm, 千里 kết hợp lại là 重 (trùng, nghĩa là lặp lại), "đán" kết hợp với "trùng" đối với "tảo" và "thần" nghĩa là sáng sớm.

Điều này nói lên rằng hoặc là thiếu niên này rất may mắn, hoặc là y đã thuộc lòng tất cả các quy tắc giải câu đố, không cần nghĩ nhiều mà cũng đã chọn được cách giải phù hợp trong thời gian rất ngắn.

Đám thư sinh thì rối rắm như thế nhưng người xem bên ngoài nào biết gì về các quy tắc giải câu đố, xích phân, đôi kim, phá kính, tập cầm, hợp bích là cái gì họ cũng không biết, chỉ thấy câu đố này có mình Phó Vân anh đoán được nên trầm trồ khen ngợi.

Trong đám đông, Phó tứ lão gia và Phó Quế là những người cổ vũ nhiệt tình nhất.

Phó Vân anh quay lại gật đầu với Phó tứ lão gia và Phó Quế một cái, Phó Quế lại càng kích động, hưng phấn vẫy tay với nàng.

Chủ tiệm lại lấy ra một chiếc đèn lồng khác, trên mặt đèn dán một miếng giấy lụa viết thơ cổ: Nâng chén mời trăng sáng, đáp án hai chữ.

Hiển nhiên, chủ tiệm ra câu đố này là để an ủi an ủi những thư sinh mặt mày tái mét do không giải được đề trước, đáp án rất đơn giản.

Tiểu nhị vẫn chưa đếm tới chín mươi chín, mọi người đã viết xong đáp án lên giấy để nộp lên.

Chủ tiệm công bố đáp án: Thượng quang. [5]

[5] Thượng quang, tách hai chữ ra thì mang nghĩa ngắm ánh sáng (vì ngẩng đầu mời trăng nên nhìn thấy ánh sáng), kết hợp thành một từ lại có nghĩa khác là hoan nghênh, chào đón (ánh trăng).

Sau đó, chủ quán tiếp tục đưa ra các loại câu đố khác nhau từ kim chung, hồi văn, trâm hoa, thùy liễu đến đan tâm, có câu dễ, cũng có câu khó.

Có những câu đố đơn giản "Nông thôn thôn thán tư ít người nhàn. Đáp án là hai loại tiết khí", liên quan tới những kiến thức phổ thông

về tiết khí [6] mà người bình thường cũng biết. Cũng có những câu như "Người người đội mũ Tử Chiêm, Quân thật mới chuyển chức quan mới. Cửa lớn mới tiễn Vương Giới Phủ, Lộ Công không biết lạnh là gì" đề cập tới những điển tích của người xưa. (Đáp án ở chương sau) Những câu đố phức tạp bao quát đủ mọi chủ đề trên trời dưới đất, nếu đầu óc không nhanh nhạy, hoặc không biết câu chuyện đó thì nghĩ nát óc cũng chẳng ra.

[6] Tiết khí là 24 điểm nằm trên quỹ đạo của Trái Đất quay xung quanh mặt trời, mỗi điểm cách nhau 15 độ, người xưa sử dụng để làm thành lịch. 24 loại tiết khí chia làm 4 loại: 8 loại biểu thị sự thay đổi về mùa (Lập xuân, Xuân Phân, Lập Hạ, Hạ chí, Lập thu, Thu Phân, Lập Đông, Đông Chí), 5 loại biểu thị sự thay đổi về nhiệt độ (Tiểu Thử, Đại Thử, Xử Thử, Tiểu Hàn, Đại Hàn), 7 loại liên quan đến mưa (Vũ Thủy, Cốc Vũ, Bạch Lộ, Hàn Lộ, Sương Giáng, Tiểu Tuyết, Đại Tuyết), 4 loại liên quan đến sự vật/hiện tượng (Kinh Trập, Thanh Minh, Tiểu Mãn, Mang Chủng)

Cuộc thi đấu đố đèn này cũng giống như leo núi, lúc dốc lúc thoải, không quá dễ đến mức người ta cảm thấy nhàm chán, nhưng cũng không quá khó để khiến các thư sinh nản lòng.

Phó Vân anh vừa ung dung viết đáp án vừa chú ý tới phản ứng của những người xung quanh, thầm nghĩ ông chủ tiệm sách này thật có tài, biết cách khơi dậy hứng thú của đám đông.

Người xem càng lúc càng nhiều.

Mọi người vắt óc suy nghĩ, những người xuất chúng như Tô Đồng và Chu Đại Lang có thể đưa ra đáp án cho hầu hết các câu hỏi một cách nhanh chóng, nhưng đôi khi cũng bị lâm vào thế bí. Nàng thì từ đầu đến cuối vẫn ung dung như thế, mỗi khi một chiếc đèn mới được treo lên, nàng chỉ cần đọc mấy lần đã viết ngay được đáp án chính xác.

Biểu hiện này của nàng nhanh chóng khiến cho chủ tiệm chú ý. Phó Vân anh gia nhập cuộc đấu giữa chừng, chủ tiệm thấy nàng tuy tuổi

còn nhỏ nhưng phong thái đường hoàng, văn nhã sâu sắc, tới chất liệu xiêm y cũng là hàng hảo hạng, đoán là tiểu công tử nhà giàu nào đó nên cũng không buông lời trách cứ, đồng ý để nàng tham gia thi đấu. Vốn từ đầu ông ta chỉ nghĩ càng nhiều người thì càng vui thôi, nếu nàng không đoán được sẽ tự biết xấu hổ mà rút lui, không ngờ thiếu niên này lại thông minh dị thường, hỏi đề nào đáp đề nấy, tất cả đáp án đều chính xác!

Lần này, chủ tiệm đã lấy hết những câu đố ông ta sưu tầm mấy năm nay ra dùng hết, rốt cuộc thiếu niên này là người phương nào mà có thể đưa ra câu trả lời nhanh đến vậy?

Tuy rằng bắt đầu sau người khác, bị mất mấy câu đầu nhưng chỉ dựa vào cách "y" trả lời những câu đố từ khi bắt đầu tham dự cuộc thi đấu, vị trí thứ nhất không thoát khỏi tay "y".

Trong đám đông, một thiếu niên mặt mày xanh xao mặc áo gấm đứng quan sát những người thi đấu đoán đố đên một cách đầy hứng thú. Xuyên qua đám người chen chúc xô đẩy đang đứng xem xung quanh, ánh mắt y tập trung vào Phó Vân anh.

"Nhìn kỹ người kia, đợi thi đấu xong, dẫn người đó tới gặp ta."

Trong bóng tối, người đàn ông cao to đứng sau hắn ôm quyền, trầm giọng thưa vâng.

Lời tác giả:

Câu đố trích dẫn từ "Các câu đố đên trong lịch sử". thật ra cũng đơn giản, nhìn là biết đáp án nhưng nếu thay đổi chủ đề liên tục, đầu óc cũng không theo kịp chủ đề câu đố.

Chương 53: Giải đố

Tiểu nhị gõ thanh la thông báo cuộc đấu kết thúc, đám đông trước cửa tiệm sách bùng nổ trong tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Chu Đại Lang mặt mày xanh mét, siết chặt nắm tay, đám con cháu Chu gia phía sau cũng không cam lòng, vốn tưởng là phen này có thể phân cao thấp với Tô Đồng một phen, ai ngờ tự nhiên lại có một kẻ gây rối, một mình đánh bại cả một đám con cháu Chu gia lẫn Phó gia.

Tuy rằng "y" vào cuộc giữa chừng nhưng mọi người đều thấy được "y" xứng đáng là người thắng cuộc đêm nay.

Chủ quán tự tay trao năm lượng bạc cho Phó Vân anh. Tô Đồng và Chu Đại Lang thi đấu không tệ, cũng có phần thưởng.

Đêm nay, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Phó Vân anh, Tô Đồng hơi thất vọng nhưng vẫn giữ được nụ cười trên mặt. Sau khi chia sẻ phần thưởng cho bạn học cùng trường, hắn cười với Phó Vân anh nói: "Chúc mừng."

Phó Vân anh đáp lễ, "Là huynh nhường ta thôi."

Ánh mắt giao nhau, nhìn nhau trong chốc lát, cả hai người đều hiểu trong lòng mà không ai nói ra.

...

Phó Vân anh có thể qua mặt những người chưa từng gặp hoặc đã từng gặp nàng mà không chú ý, nhưng Tô Đồng dù sao cũng là người thông minh, hơn nữa còn gặp và nói chuyện với nàng

nhiều lần, biết nàng là học sinh của Phó Vân Chương, vốn đã có ấn tượng sâu sắc về nàng. hấn quan sát nàng mấy lần, nghe giọng nói của nàng đã dần cảm thấy có gì đó không bình thường, sau lại để ý thấy Phó tứ lão gia, Phó Nguyệt, Phó Quế đều đứng bên cạnh nàng, Phó Vân Khải lại một mực bảo vệ cho nàng. Thân phận của thiếu niên này đã chẳng có gì phải nghi ngờ nữa.

Tô Đồng từ nhỏ đã mồ côi cha, là phận ăn nhờ ở đậu, Phó Vân Chương vẫn luôn quan tâm hấn. Phó Vân Chương luôn tìm cách né tránh Diệu tỷ nhi Tô gia nên bề ngoài, Phó Vân Chương tỏ ra lãnh đạm với hấn nhưng bên trong vẫn để ý tới việc học của hấn, hấn chỉ cần có đôi chút chênh mảng thì Phó Vân Chương sẽ là người đầu tiên phát hiện. Sợ hấn ngại không dám nói với Phó tam lão gia, đại phòng thường cung cấp cho hấn một ít giấy bút mực viết. hấn không học Phó nhưng Phó Vân Chương thường xuyên dò thầy dạy ở tộc học phải tận tâm tận lực dạy dỗ hấn. hấn bày mưu tính kế để thoát khỏi việc hôn nhân với Phó Dung, Phó Vân Chương thất vọng thì thất vọng nhưng sau đó vẫn đối xử tốt với hấn như trước, không vì hấn không muốn cưới Phó Dung mà sắp xếp để người Phó gia ngáng chân hấn.

Năm đó một mình Phó Vân Chương có thể đuổi hết tất cả những kẻ từng coi thường, làm nhục hai mẹ con y ra khỏi huyện Hoàng Châu, làm sao có thể là kẻ ngu ngốc hay giản đơn cho được. Tô Đồng biết rằng y giỏi về sử dụng thủ đoạn thu phục lòng người nhưng vẫn không thể không bị thuyết phục.

Sau này, Phó tứ lão gia đưa cháu gái lưu lạc bên ngoài về nhà nuôi dưỡng, Tô Đồng khi ấy đã đoán Phó Vân Chương nhất định sẽ âm thầm quan tâm ngũ muội muội kia của y, Phó Vân Chương từng chịu nhiều cực khổ, mỗi khi gặp phải những đứa bé có cảnh ngộ tương tự, nếu giúp đỡ được, thế nào y cũng sẽ giúp đỡ. Quả nhiên, đúng như hấn dự đoán, Phó Vân Chương luôn quan tâm Phó Vân anh, không những công khai trở thành chỗ dựa cho nàng mà thậm chí còn giới thiệu nàng với Triệu sư gia.

Tuy vậy, chứng kiến sự yêu quý đặc biệt của Phó Vân Chương dành cho Phó Vân anh, ngay cả người tự cho là hiểu rõ tính cách của y như Tô Đồng cũng phải ngạc nhiên. Trước kia Phó Vân Chương luôn ôn tồn lễ độ, nhưng thực chất là lãnh đạm xa cách, nhìn thì như có vẻ yêu quý tất cả mọi người, sẵn lòng giúp đỡ người khác nhưng y vẫn luôn duy trì khoảng cách vừa phải với những người xung quanh, không lạnh lùng cũng không vồ vập. Y có thể thể hiện mình là người tốt bụng, hào phóng, khiến người xung quanh đều cảm động tới rơi nước mắt nhưng cũng có thể dứt ra bất cứ lúc nào, không hề lưu luyến gì. Người y trân trọng nhất chỉ có mẹ y, Trần lão thái thái, những người còn lại đối với y chỉ là khách qua đường mà thôi. Hoàn toàn không có ngoại lệ. Tô Đồng có cảm giác nếu một ngày nào đó mình đi qua giới hạn cho phép của Phó Vân Chương, Phó Vân Chương cũng sẽ xử trí hấn không run tay chút nào.

Nhưng Phó Vân anh đã trở thành ngoại lệ, Phó Vân Chương thực sự đã coi nàng như em gái ruột, thật lòng thật dạ, cái gì cũng có thể chia sẻ với nàng, sẵn sàng che chở cho nàng. Điều này đã khiến Phó Dung tức giận, thường xuyên nói xấu Phó Vân anh.

Nàng chỉ là con bé nhà quê, có tài đức gì mà có thể trong vòng chưa đến một năm đã giành được tình cảm và lòng tin của Phó Vân Chương như vậy...

Tô Đồng rất tò mò. Phó Vân Chương lên phía bắc dự thi, ít nhất phải hai ba năm mới có thể về nhà. Trong thời gian này, Phó Vân anh sẽ mất đi sự che chở của y, làm sao có chỗ đứng ở Phó gia được nữa? Nàng chỉ là con gái, dù sao cũng vẫn sẽ phải nghe lời người lớn trong nhà. Tới khi Phó Vân Chương trở về, nói không chừng nàng đã đính hôn, sắp phải lấy chồng tới nơi rồi. Những ngày tháng tươi đẹp của nàng thế là cũng kết thúc.

...

Nhưng mà giờ khắc này, nhìn thấy Phó Vân anh tự nhiên thoải mái nói chuyện với đám con cháu Phó gia, Tô Đồng hiểu ra rằng

những chuyện mà hấn dự kiến sẽ không trở thành sự thật.

Phó Vân anh cũng biết Tô Đồng nghĩ gì nhưng nàng không quan tâm, Tô Đồng là người thông minh, hơn nữa từ trước đến nay luôn có chừng mực, không xen vào việc không liên quan đến mình nên hấn tạm thời sẽ không vạch trần thân phận của nàng trước mặt mọi người.

Còn về sau này, nàng sẽ tự tìm cách xử lý sau.

...

Chu Đại Lang tức tối nhận lấy phần thưởng từ tay tiểu nhị, gạt đám con cháu Phó gia trước mặt ra, nhanh chóng đi tới trước mặt Phó Vân anh.

"Người định làm gì?!" Đám con cháu Phó gia kích động, chắn trước mặt Chu Đại Lang, "Làm sao? không thắng được Vân ca nhi nhà chúng ta thì định đánh nhau à? Hóa ra Chu Đại Lang cũng chỉ đến thế mà thôi."

Khi nấy đám con cháu Phó gia tò mò đã bám lấy Phó Vân Khải hỏi xem cho bằng được Phó Vân anh là gì của hấn. Phó Vân Khải thấy khó qua mặt được bọn họ nên đành nghe theo lời dặn của Phó tứ lão gia, nói với họ Phó Vân anh là em trai mình. Đám con cháu Phó gia vui mừng khôn xiết, nếu như đã là người Phó gia thì cũng là em họ bọn họ rồi. Ai dám bắt nạt đứa em họ bảo bối này thì phải vượt qua cửa của bọn họ trước đã!

Chu Đại Lang cười lạnh, mắt nhìn chăm chăm Phó Vân anh đang được cả đám con cháu Phó gia vây quanh như đang cảnh cáo nàng.

Phó Vân anh tỉnh bơ như không, nhìn thẳng vào hấn, xoay người đi mất. Năm lạng bạc đã nằm trong tay nàng, bị lờm thế chứ lờm nữa thì có mất miếng thịt nào đâu cơ chứ, kệ hấn đi.

Chu Đại Lang tức giận nghiêng răng ken két.

...

"Tứ thúc, con lấy về cho tứ thúc này."

Phó Vân anh lách người ra khỏi đám đông, đưa năm lượng bạc cho Phó tứ lão gia đang đứng cười như được mùa.

Phó tứ lão gia ho khan vài tiếng, thấy người xung quanh nhìn mình chằm chằm, có người hâm mộ, có người tò mò, cũng có kẻ ghen ghét thì sóng lưng thẳng hẳn lên. Ông chằm chằm nâng tay phải, chằm chằm vỗ nhẹ bả vai Phó Vân anh, chằm chằm nhận lấy năm lượng bạc rồi lại chằm chằm nhìn xung quanh một vòng, hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của mọi người một lần nữa, sung sướng nói: "Giỏi lắm."

Phó Vân anh cười.

Ngay lúc này, một người đàn ông mặc trường bào, chân đi ủng tách mọi người ra, đến gần Phó Vân anh, làm một tư thế mời, giọng khàn khàn: "Phó gia tiểu quan nhân, công tử nhà ta cho mời."

Người đàn ông trông đầy ngạo mạn, không tự giới thiệu mình là người nhà nào, Phó tứ lão gia cau mày, nhìn về hướng tay hẳn liền trông thấy tầm bảy tám người có vẻ như là tùy tùng đang đứng ở một góc, vây quanh một thiếu niên khôi ngô mặc áo gấm, gương mặt trắng bóc. Thiếu niên cũng đang nhìn về phía này, mỉm cười với Phó Vân anh như đang chờ bọn họ đi qua bên đó.

Quần áo của mấy người tùy tùng cũng chần chu, thậm chí tương đương với những người giàu có trong huyện Hoàng Châu, bước chân nhẹ nhàng, không phát ra tiếng động, ánh mắt sắc bén, có vẻ như là người học võ. Thiếu niên áo gấm tuy tuổi còn trẻ nhưng tùy tùng vẫn rất cung kính cẩn thận, không chút lơ là. Nhìn thái độ bọn họ như thế, ông có thể đoán ra thiếu niên này hẳn là người quyền quý.

Phó tứ lão gia suy nghĩ một hồi, thiếu niên này không phải là người huyện Hoàng Châu, có thể là công tử trong gia đình giàu có nào đó ở phủ Võ Xương tới đây du ngoạn. Ông không muốn tự nhiên lại đi đắc tội người ta nhưng cũng không thích thái độ kiêu căng thất lễ của người nọ nên cũng không muốn đi, bọn họ tuy chỉ là dân chúng bình thường nhưng đâu phải là hạng để những người quyền quý kia có thể gọi là đến, đuổi là đi!

Ông kiếm cớ từ chối: "Trời tối rồi, nhà chúng ta còn có mẹ già ở nhà chuẩn bị tiệc rượu, chờ cả nhà trở về đoàn viên, sợ người có tuổi phải đợi lâu, giờ chúng ta phải về ngay, mong công tử quý phủ thứ lỗi."

nói xong, ông đưa mắt ra hiệu cho Vương thúc đưa Phó Nguyệt, Phó Quế và hai thằng nhóc Phó Vân Khải, Phó Vân Thái đi trước, riêng ông dắt tay Phó Vân anh đi đằng sau. không đợi người kia trả lời, cả nhà đã kéo nhau ra về.

...

Bên kia, thiếu niên áo gấm đang phe phẩy chiếc quạt, nhìn thấy người Phó gia đột nhiên tránh như tránh tà như thế thì ngạc nhiên đến trợn tròn cả mắt, nghi hoặc nói: "Sao bọn họ lại đi rồi?"

Người hầu trở về phục mệnh trả lời: "Phó tướng công bảo ông ấy phải về hầu mẹ già ở nhà uống rượu ngắm trăng."

Xoát một tiếng, thiếu niên áo gấm khép chiếc quạt lại, bấy giờ mới hiểu ra, nói: "Hóa ra là vậy, ngày tốt cảnh đẹp như thế này, lại còn là lễ hội, cản trở bọn họ đoàn viên cũng không hay." hắn trầm mặc một chút bỗng lại đổi ý, "Nếu đã thế, ta đây đi với bọn họ về Phó gia là được rồi không phải à? Nhân tiện tìm hiểu xem những người bình thường ăn Tết Trung thu như thế nào."

hắn càng nghĩ càng thấy đây đúng là ý hay, cầm chiếc quạt gõ gõ vào lòng bàn tay, rào bước theo sau bọn họ.

Mấy người tùy tùng liếc mắt nhìn nhau, biết chủ tử nhà mình từ trước đến nay vẫn là như vậy, không dám nói thêm gì chỉ biết lập tức bám theo.

...

Phó tứ lão gia dẫn người đi được một đoạn dài, quay đầu nhìn lại lại phát hiện thiếu niên áo gấm vừa rồi vẫn đi đằng sau. Hơn thế, hẳn lại còn hùng hùng hổ hổ dẫn theo hơn mười tùy tùng cao to, mặt mũi bặm trợn. Ông vô cùng hoảng hốt.

Ông từng gặp nhiều người xấu xa, làm việc lén lút nhưng chưa bao giờ thấy công tử nhà giàu nào lại đường đường chính chính bám theo dân chúng bình thường như thế nên lấy làm kinh ngạc.

"Tứ thúc, hay là cứ gặp vị công tử kia một lần." Phó Vân anh giật nhẹ ống tay áo Phó tứ lão gia, khẽ nói. "Đầu tiên cứ bảo Vương thúc đưa Nguyệt tỷ nhi và Quế tỷ nhi về trước, chúng ta hỏi cho rõ thân phận người ta rồi tính sau."

Phó tứ lão gia chần chừ một chút, Phó Vân anh đưa mắt nhìn Vương thúc, Vương thúc cũng hiểu ý, dẫn ma ma, nha hoàn hộ tống hai chị em Phó Nguyệt đi trước.

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái đang không hiểu có chuyện gì xảy ra, thấy Phó Nguyệt đi cũng vô thức đi theo. Cuối cùng chỉ còn lại Phó tứ lão gia và Phó Vân anh là còn đứng lại ở đầu ngõ chờ công tử áo gấm, bảy tám tô tở đứng thành một vòng tròn xung quanh hai chú cháu.

"Ai, người đây rồi!"

Thiếu niên áo gấm nhìn thấy Phó Vân anh dừng lại cũng rảo bước nhanh chóng đi tới trước mặt bọn họ, khuôn mặt tươi cười đầy vẻ tò mò, hỏi nàng: "Sao người lại đoán ra mấy câu đố đèn đó thế?"

Phó tứ lão gia hơi sừng sốt, hơi hơi nghiêng đầu, tránh tầm nhìn của thiếu niên kia và đám gia nô của hắn, ông trợn trắng cả mắt. Chỉ vì mấy câu đố đèn mà bám dai như đĩa thế à? Nếu đã biết bọn họ họ Phó, ngày mai mang lễ vật tới nhà thỉnh giáo, chẳng lẽ bọn họ còn có thể đuổi hắn ra khỏi cửa không bằng? Thế mà làm ông cứ tưởng phen này mình gặp phải kẻ ỷ mạnh hiếp yếu, định bắt anh tỳ nhi đi!

Phó Vân anh mặt không đổi sắc, nàng cũng đoán được mục đích mà thiếu niên này muốn gặp nàng nằm ở mấy câu đố đèn.

Nàng im lặng không nói gì, chỉ ngược nhìn Phó tứ lão gia một cái.

Phó tứ lão gia giật mình, khôi phục vẻ mặt đứng đắn, ho nhẹ một tiếng rồi đáp thay nàng: "Những chuyện liên quan tới học vấn như thế này, nào có thể một hai câu là nói hết được, tiểu tướng công là con cái nhà ai? Nếu muốn thỉnh giáo, ngày mai tới cũng được."

Thiếu niên áo gấm nghe vậy tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn không chịu để Phó Vân anh đi, "không được, ngươi phải nói cho ta ngay bây giờ, người làm cách nào giải được nhiều đố đèn như thế?"

"Tào thần làm sao giải ra được bốn chữ nhất nhật vạn lý?"

"Còn cái câu Chiêu Quân xuất tái (*Chiêu Quân ra biên cương*) kia nữa, đáp án là gì? Khi ấy ta không nghe rõ..."

...

Thiếu niên hỏi một mạch bảy tám câu đố, dừng lại một chút, rồi lại hỏi tiếp.

Phó Vân anh không trả lời, đợi thiếu niên áo gấm dừng lại để thở, lãnh đạm nói: "Xin thứ cho không thể phụng cáo."

Thiếu niên ngẩn ra, ngờ ngác không hiểu chuyện gì.

Người đàn ông mặt chữ điền đứng đằng sau giận tím mặt, một tay đặt vào bên hông, soạt một tiếng, tùy tùng xung quanh đều rút loan đao sáng loáng!

Phó tứ lão gia kinh hãi, đứng chắn trước mặt che cho Phó Vân anh, tức giận quát: "Các người làm cái trò gì thế?"

trên đường lớn người đi kẻ lại đôn đốc, nha dịch thường xuyên tuần tra, nếu đám người kia dám ngang nhiên đánh người, trước mắt bao nhiêu người thế này, xem họ định làm thế nào.

không khí cứng đờ.

Thiếu niên kia nhú mày quay lại lườm người đàn ông mặt chữ điền đằng sau. Người nọ lúng túng, cất loan đao đi rồi lại tìm bên hông một lúc, giật xuống một chiếc túi bằng vải thô, ném xuống đất: "Đây là mười lượng bạc, còn nhiều hơn tiền thưởng khi nãy, công tử nhà chúng ta thật lòng muốn hỏi, mong tiểu tướng công đừng từ chối."

Phó tứ lão gia không nói nên lời.

Nhìn thấy người đàn ông này hùng hổ như thế, đến chuyện chạy trốn như thế nào ông cũng đã nghĩ tới rồi, hóa ra chỉ là sợ bóng sợ gió, người đàn ông mặt mũi bặm trợn kia vụt một cái cất thanh loan đao sáng loáng đi, nhưng cũng không lấy ra chủy thủ hay roi da gì cả, lại còn móc bạc ra định mua chuộc họ!

một lần kinh hãi, một lần ngạc nhiên, ông cảm thấy mình to gan hơn một chút, nắm lấy tay Phó Vân anh, lạnh lùng xoay người hừ lạnh, phen này phải đi cho chóng thôi.

"Đợi đã!" Thiếu niên áo gấm gọi với theo, thăm dò, "Hai mươi lượng được không?"

Hai mươi lượng cũng không phải số tiền nhỏ.

Phó tứ lão gia ra vẻ thanh cao lạnh lùng, coi tiền bạc như cặn bã, vẫn tiếp tục bước về phía trước.

Thiếu niên phía sau lại lên tiếng, "Ba mươi lượng!"

Phó tứ lão gia hơi do dự.

"Năm mươi lượng!" Thiếu niên áo gấm tiếp tục tăng giá.

Bước chân Phó tứ lão gia khựng lại, liếc nhìn Phó Vân anh.

Phó Vân anh khẽ gật đầu.

Phó tứ lão gia nhanh chóng quay lại, đi tới trước mặt thiếu niên áo gấm, "Được, ta đồng ý!"

...

Hai bên đã thỏa thuận xong, tiền trao cháo múc.

Tùy tùng bên cạnh thiếu niên áo gấm lấy ra năm nén bạc, mỗi nén mười lượng, Phó Vân anh cũng trực tiếp giải đáp từng câu hỏi của thiếu niên.

"Chiêu Quân xuất tái, đáp án là Vương bất lưu hành." [1]

[1] Đây là tên một vị thuốc, còn có nghĩa là vua không giữ lại được, phù hợp với điển cố Vương Chiêu Quân ra biên cương.

"Câu đố "Tảo thần" có gợi ý là sử dụng cách hợp bích. Hợp bích được hiểu như trong "Hán Thư", nhật nguyệt như hợp bích [2], đáp án gồm bốn chữ, cứ hai chữ lại kết hợp lại thành một chữ, "nhất nhật" tạo thành "đán", "vạn lý" tạo thành "trùng", "đán trùng" đối nghĩa với "tảo thần"."

[2] Hợp bích về nghĩa đen là hai nửa viên ngọc ghép lại thành viên ngọc, ý chỉ sự tròn trịa toàn vẹn, ở đây dùng với nghĩa kết hợp, ghép

vào nhau. Nhật nguyệt, biểu thị cho ngày đêm, là được hiểu là hai nửa của bầu trời, theo quan niệm trời tròn đất vuông thời xưa.

"Nông thôn thôn thàng tư ít người nhàn, đáp án là hai tiết Hạ chí và Mang chủng." [3]

[3] Ít người nhàn là nhiều người bận, "mang" nghĩa là bận, đồng âm với "mang" trong mang chủng. Còn Hạ chí thì mình không biết tại sao

"Người người đội mũ Tử Chiêm, Quân thật mới chuyển chức quan mới. Cửa lớn mới tiễn Vương Giới Phủ, Lộ Công không biết lạnh là gì. Dựa theo "Tổng sự" của người xưa, ý chỉ bốn người Trọng Trường Tống, Tư Mã Thiên, Vương An Thạch, Ôn Ngạn Bác." [4]

[4] Trọng Trường Tống mình không biết là ai, chắc liên quan đến Tô Thức vì tự của Tô Thức là Tử Chiêm. Quân thật là tên tự của Tư Mã Quang, từ "chuyển" (qian) đồng âm với "Thiên" (qian), nên đáp án là Tư Mã Thiên. Vương An Thạch, tự là Giới Phủ. Ôn Ngạn Bác sinh thời được phong là Lộ Quốc Công, nổi tiếng đối đáp thông minh nên không có câu hỏi nào làm ông lạnh người.

"Ban đêm có, ban ngày không; trong mộng có, tỉnh lại không; khi chết có, khi sống không, nhiều thì có hai cái, ít thì chẳng có cái nào. Đáp án là bộ tịch." [5]

[5] Câu này dễ, căn bản cần biết chữ Tàu. Ban đêm (夜间) có, ban ngày (白日) có, trong mộng (梦里) có, tỉnh lại (醒来) không, khi chết (死时) có, khi sống (活时) không, nhiều(多) có hai cái, ít (少) không có cái nào. Đáp án là bộ tịch (夕)

...

Thiếu niên áo gấm chăm chú lắng nghe Phó Vân anh từ từ giải đáp từng câu đố, gật đầu lia lịa, thỉnh thoảng hiểu ra ồ lên một tiếng, như muốn cảm thán "thì ra là thế, cuối cùng cũng biết tại sao".

Cảm giác này tuyệt vời thật.

Lần đầu tiên được nghe giải thích về cách giải câu đố một cách kỹ càng như thế, hắn thỏa mãn, thở phào một hơi, hỏi: "Ta nghe người lớn trong nhà đố một câu như thế này "Giai nhân vờ say nhờ người đỡ, trước ngực nàng da trắng như tuyết. đi vào màn thêu tìm không được, mặc hắn mưa gió khắp giang hồ", đáp án là tên bốn người, không biết phải giải đáp ra sao?"

Phó Vân anh hơi khựng lại, hơi nhướng mi, nhìn thiếu niên một cái.

Thiếu niên mắt ngậy thơ tròn mắt nhìn nàng không chớp, tha thiết chờ đợi câu trả lời của nàng.

Nếu không phải do biểu hiện ngốc nghếch này của hắn, Phó Vân anh đã nghi ngờ hắn có phải đã đoán được mình là con gái nên cố tình trêu ghẹo hay không.

Phó tứ lão gia không đọc sách nhưng mấy từ "giai nhân", "trước ngực", "da trắng như tuyết" ông nghe là hiểu, mặt mày biến sắc, cau mày.

Phó Vân anh lắc đầu, ý bảo không sao, suy nghĩ một hồi nói: "Đây là câu đố của người xưa, nhà chúng ta có một vị trưởng bối thích tìm hiểu về câu đố, từng sưu tầm những câu đố từ cổ chí kim, soạn thành sách, coi như là thú vui lúc rảnh rỗi. Câu đố công tử vừa hỏi cũng có trong đó, ta từng nghe trưởng bối nói, đáp án là Thi Nô Giả Đảo, Lý Thái Bạch, Tân Thành La ẩn, Tiêu Dao Tử Phan Lãng." [1]

[1] Giả Đảo là nhà thơ cuối thời Đường, được giới phê bình gọi là "Thi Nô" (nô lệ của thơ), hai chữ trong tên nhà thơ đồng âm với hai chữ "giả" là giả vờ và "đảo" là ngã, đổ. Lý Bạch, tự là Thái Bạch, "lý" vừa là họ, vừa là lớp lót phía trong quần áo, "bạch" là trắng. La ẩn là nhà thơ thời Văn Đường, người Tân Thành, "la" là lụa, chỉ màn lụa, "ẩn" là giấu nên không tìm thấy. Phan Lãng là nhà thơ thời Bắc Tống, tự Tiêu Dao nên còn được gọi là Tiêu Dao Tử, tính tình càn rỡ, sống phóng túng, cuộc đời chìm nổi nên "mưa gió khắp giang hồ".

Thiếu niên không ngờ Phó Vân anh còn biết cả câu đố này nên vừa ngạc nhiên vừa vui mừng vô cùng, ghi nhớ đáp án, hỏi tiếp: "không biết lệnh trưởng bối là..."

"Người đã về cõi tiên rồi." Sắc mặt Phó Vân anh hơi tối lại.

Thiếu niên giật mình a một tiếng, vội vàng chấp tay xin lỗi.

Phó Vân anh mặt mày ảm đạm, im lặng một lát bỗng nhiên cười nói: "Công tử thích đố đền như vậy, vị trưởng bối kia của ta nếu còn trên đời, nhất định sẽ thích nói chuyện với công tử. Quyển sách kia đã thất lạc nhưng ta đã thuộc nằm lòng, có thể chép lại từ đầu tới cuối. không biết cao danh quý tính của công tử là gì, đợi ta chép lại cuốn sách về đố đền xong có thể đưa công tử một quyển."

Thiếu niên vốn đang hối hận vì động vào chuyện buồn của Phó Vân anh nghe thấy vậy vui mừng khôn tả, rối rít: "Đa tạ đa tạ! Ta đang định nhờ người cho ta mượn quyển sách kia mang về đọc đây!"

hắn kích động hồi lâu, bỗng lại nhớ ra cái gì, khẽ nói: "Ta không phải người ở đây, nhà ta ở phủ Võ Xương, mai ta phải về rồi. Nếu người cần tìm ta thì có thể tới bến tàu tìm nhà họ Dương, ông ta là lão bộc của nhà chúng ta hồi trước." nói đến đây, hắn ngại ngùng, "Ta họ Dương, tên là Dương Bình Trung."

Phó Vân anh ừm một tiếng, lịch sự nói lời bái biệt.

Dương Bình Trung thấy nàng còn định cho hắn mượn quyển sách chưa đựng cả tâm huyết của trưởng bối trong nhà như vậy, bảo tôi tới gửi nàng một trăm lượng để tạ ơn, Phó Vân anh kiên quyết từ chối: "Năm mươi lượng vừa nãy là đủ rồi, công tử là người có duyên, nếu ta nhận chỗ bạc này, trưởng bối dưới suối vàng mà biết sẽ trách tội ta."

nói xong, nàng quyết đoán quay người đi mất.

Dương Bình Trung vẫn chưa thỏa mãn, vẻ mặt đầy vẻ tiếc nuối, đôi mắt nhìn theo mấy người Phó Vân anh.

Chờ bóng nàng đã mờ đi ở phía xa, Dương Bình Trung mới cảm thán: "Vẫn thường nghe nói người huyện Hoàng Châu hiền hậu, chất phác, thân thiện, quả nhiên là như thế. Tiểu tướng công này của Phó gia không chỉ thông minh hơn người mà còn là người phóng khoáng, ta thích!"

Đám tôi tới mắt nhìn xuống đất, im lặng không nói lời nào.

...

Phó tứ lão gia cầm năm mươi lượng bạc về tới nhà, người vẫn lâng lâng, không hiểu chuyện gì: "anh tử nhi, trưởng bối khi nãy con nói đến là ai thế? Có phải người thầy nào của nhị thiếu gia không?"

Phó Vân anh khẽ đáp: "Tứ thúc, đó là con lừa Dương Bình Trung, quyển sách về đồ đèn kia là con tự soạn ra cho vui thôi."

Nàng không nói dối, có điều quyển sách kia là do nàng soạn ra từ kiếp trước trong lúc nhàn rỗi chẳng có việc gì làm để dành chơi hoa đăng tết nguyên tiêu nên giờ cũng không có sẵn ở đây để đưa Dương Bình Trung.

Phó tứ lão gia sừng sốt, cong bàn tay lại cốc nhẹ lên đầu Phó Vân anh, "Con gái ngọc, sao lại có thể lừa người ta thế được, không may mắn."

Phó Vân anh nghe ông trách mắng mà ngữ điệu vẫn ôn hòa cũng ngăn người.

Sống mũi cay cay, nàng mỉm cười: "không sao ạ."

"Con mất công mất sức soạn ra cuốn sách đó, sao lại tặng không cho Dương Bình Trung?"

Phó tứ lão gia nói thế là có lý của ông. Phó Vân anh biết Dương Bình Trung xuất thân từ gia đình giàu có, thậm chí rất có thể là cực kỳ giàu có con nên vừa rồi mới giả vờ phớt lờ Dương Bình Trung, tiện thể kiếm được năm mươi lượng bạc, sao không làm lớn một lần, kiếm một trăm lượng? Trong các gia đình giàu có ở phủ Võ Xương, thực sự cũng có nhà họ Dương, nhà bọn họ giàu nhất vùng, vàng bạc trong nhà chất cao như núi, giàu nứt đổ đổ vách, một trăm lượng đối với người dân bình thường là một số tiền khổng lồ nhưng trong mắt người Dương gia, chẳng qua chỉ một lần chơi bời mà thôi. Thực ra cũng không cần từ chối.

Ánh trăng sáng như một dòng nước bạc chảy xuống mái hiên trong viện.

Phó Vân anh nhận lấy đèn lồng từ tay nha hoàn, lơ đãng trả lời: "Năm mươi lượng bạc đã là đủ rồi ạ."

Dương Bình Trung có thể ngốc nghếch thật đấy nhưng tô tử của hắn lại không phải hạng ngu dốt, lừa gạt hắn một lần là để trả thù vụ người hầu của hắn vô lễ, chặn đường bọn họ, nhưng lừa nhiều hơn thì không khéo lại mất cả chì lẫn chài.

Phó tứ lão gia cúi đầu nhìn Phó Vân anh thật lâu, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

anh tử nhi không thiếu tiền tiêu. Nhưng có thể là do vất vả từ nhỏ, con bé không muốn ỷ lại hoàn toàn vào sự nuôi nấng của người làm chú như ông, vừa về nhà không lâu đã nghĩ cách tự kiếm tiền.

Ông thấy vậy tuy vui mừng nhưng cũng hơi lo lắng, sợ nàng còn nhỏ tuổi đã rơi vào vòng luẩn quẩn của việc kiếm tiền, dễ mất cốt cách.

Cũng còn may, anh tử nhi có chừng mực.

Phó tứ lão gia vuốt râu mỉm cười.

...

Trung thu qua đi, Lư thị cũng không rảnh rỗi được là bao.

Có nhiều người lục tục tới nhà hỏi thăm Phó Nguyệt và Phó Quế. không chỉ Lư thị bận rộn, Đại Ngô thị và Phó tam thẩm cũng tất bật, người chẳng bao giờ phải lo liệu việc trong nhà là Hàn thị cũng bị gọi tới nhờ giúp đỡ.

Hôm đó, bỗng nhiên có người tới nhà cầu thân, tự xưng là người của Chung gia ở phủ Võ Xương.

Lư thị nghe thấy tới tứ bẩm báo như thế thì cực kỳ kinh ngạc, vội vàng sai người tới cửa hàng mời Phó tứ lão gia về, bà chỉ là đàn bà con gái, không quyết định được chuyện này.

Chương 54: Viết thư

Cây táo dần rụng lá, chỉ còn trơ lại cành khô, cùng với nền trời xanh thẳm, những tường viện xám trắng, mái ngón đen nhánh, trở thành một bức tranh tĩnh lặng.

Phó Vân anh đọc xong bức thư mà Khổng tú tài tự tay mang tới, ngẩng đầu nhìn qua cửa sổ, trước mắt nàng là bức tranh này. Bỗng nhiên nàng nghe thấy tiếng vịt quàng quạc.

Phương Tuế và Chu Viêm đã thả vào hồ nước mới đào trong viện mấy con vịt chẳng biết giống gì nhưng giờ nước xanh vịt trắng, sân viện vốn quạnh quẽ nay cũng vui mắt vui tai hơn mấy phần.

"Quan nhân nói bên này quá yên tĩnh." Phương Tuế đẩy cửa vào phòng, rót cho Phó Vân anh một ly trà nóng, "Nuôi mấy con vịt cho tiểu thư đỡ buồn."

Phó Vân anh ừm một tiếng.

Cũng không phải viện quá yên tĩnh, mà là do chủ nhân là nàng lãnh đạm, kì quái, cả ngày không ra khỏi phòng, Phó tứ lão gia lo nàng buồn, cứ vài ngày lại nghĩ ra cách dụ dỗ nàng ra ngoài chơi, còn thường xuyên đưa mấy thứ mới lạ tới Đan Ánh Sơn Quán. Nào là chim biết nói, nào là chó mèo biết chấp tay thi lễ, nào là thỏ xám ngâm thơ đáng yêu... Nàng nuôi chẳng được nửa tháng đã tặng cho người khác, Phó tứ lão gia cũng không nản lòng, lại tặng cho nàng mấy con vịt này.

Phó tứ lão gia đã suy xét rõ ràng, nàng quá bận, không có sức chơi với mèo con chó con, nhưng vịt thì khác, chỉ cần để chúng trong viện

là được, hoàn toàn không cần chăm sóc gì, nuôi lớn một chút, vịt còn có thể đẻ trứng để làm trứng muối.

Phương Tuế thuật lại những lời này cho Phó Vân anh nghe, nàng lắc đầu bật cười. Từ từ uống hết một ly trà hoa quế, bỗng nghe thấy đám nha đầu trong viện đang đến bên bờ ao cười khanh khách, tự nhiên nảy ra một ý, sai Phương Tuế mang giấy bút ra, trải giấy, cầm bút chấm một ít nùng mực, phác họa mấy nét rồi lại dùng búng bút [1] chấm một chút đậm mực, lợi dụng độ cong của búng bút để vẽ phần lưng, ức và bụng, cuối cùng dùng tròng mực vẽ mỏ và chân vịt. Cứ thế một con vịt con mập mập đang xòe đôi cánh dần hiện lên trang giấy ngả vàng.

[1] Phần phình ra ở đầu bút lông. Nhắc một chút nếu mọi người đã quên, về độ đậm nhạt: nùng mực > tròng mực > đậm mực.

"Tiểu thư vẽ đẹp quá." Phương Tuế đứng bên cạnh tấm tắc khen.

Phó Vân anh mỉm cười. "Vì sao lại thấy đẹp?"

trên mặt Phương Tuế lộ vẻ nghi hoặc, nghĩ ngợi rồi đáp: "Bởi vì tiểu thư vẽ giống quá mà! Chẳng khác gì vịt thật, thiếu mỗi kêu quạc quạc nữa thôi."

Phó Vân anh nhìn xuống trang giấy ngả vàng, suy tư một lúc.

Mỗi ngày nàng đều vẽ một bức họa, chim bay trên trời, cá bơi dưới nước, kiến trốn trong bụi cỏ, mai lan trúc cúc trồng sau viện... Nàng nhìn thấy cái gì thì vẽ cái nấy, vẽ rất thoải mái, không quan tâm đến kết cấu bố cục, chẳng bàn đến trình tự hình thái, trước mắt hiện ra cái gì cái gì thì dưới ngòi bút hiện ra cái đấy.

Văn nhân vẽ tranh, nét vẽ nào cũng mang nhiều ý nghĩa, dù là tranh sơn thủy hay là tranh hoa cỏ, nếu không phải thanh cao kiêu ngạo thì sẽ là cao nhã kiên trinh, hoặc tiêu sái phóng khoáng, hoặc ẩn mình tránh đời, tất cả đều mang theo phẩm cách riêng. Người đọc sách vẽ tranh, cây vững như thép, núi xa như lụa, nét

bút nhẹ nhàng ý nhị, tập trung vào tình cảm ẩn giấu bên trong chứ không nặng về hình thức.

Phó Vân anh thì ngược lại, nàng không noi theo bọn họ mà đưa nét chữ của chính mình vào tranh vẽ. Khi vẽ nàng không suy nghĩ nhiều đến thế nên chắc chắn sẽ không vẽ những bức tranh chất chứa tình cảm như vậy.

Nếu Triệu sư gia nhìn thấy những bức họa của Phó Vân anh hiện giờ, ông ta nhất định sẽ phê bình nàng cầu thả, đi vào ngõ cụt.

Nàng trầm tư như vậy một chút, lệnh cho nha hoàn trái giấy mài mực, ngồi bên cửa sổ sáng sủa viết thư hồi âm cho Phó Vân Chương.

Phó Vân Chương vừa rời phủ Võ Xương đi lên phía bắc. Tuy y vẫn thường xa nhà nhưng cũng chưa từng ra khỏi phạm vi Hồ Quảng, lần đầu tiên đi tới nơi xa nhà ngàn dặm như Bắc Trục Lệ, chắc chắn lẽ có nhiều lo lắng, áp lực và kích động.

thật khó có thể tưởng tượng một Phó Vân Chương vân đạm phong khinh cũng có ngày kích động như thế nhưng từ bức thư y viết, nàng lại cảm thấy như vậy. Trong thư hẳn viết sơ lược về những điều tìm hiểu được trên đường đi, kể chuyện đi thăm danh lam thắng cảnh cùng bạn bè ra sao, đêm ngủ ở trạm dịch khó khăn thế nào, dù chỉ là những hàng chữ, không có hình ảnh nhưng lại tràn ngập sự nhẹ nhàng, hoạt bát, vui vẻ.

rõ ràng vẫn là nét chữ và cách dùng từ của Phó Vân Chương nhưng lại không giống Phó Vân Chương thường ngày.

Phó Vân anh có cảm giác cách xa Trần lão thái thái, Phó Vân Chương dường như đã trở nên tự do, thoải mái hơn nhiều.

Quả thật, y cũng chỉ là một thiếu niên còn chưa làm lễ trưởng thành mà thôi...

Phó Vân anh ngẩn ngơ thất thần, mực chảy xuống theo đầu bút, loang trên trang giấy trắng. Nàng thay một trang giấy khác, viết câu đầu: "Trọng Văn ngô huynh..."[2]

[2] Thư dùng ngôn từ trịnh trọng. Câu này hiểu là "Gửi Trọng Văn, huynh trưởng của ta", tuy nhiên mình muốn giữ lại giọng điệu trịnh trọng nên để nguyên. Phần sau của thư cũng dùng giọng điệu này, câu chữ chia tách 4 chữ một, mình sẽ edit cho dễ hiểu hơn nhưng cái nào giữ được 4 chữ thì sẽ giữ.

Trước khi Phó Vân Chương lên đường, Triệu sự gia đã chọn tên chữ cho y là Trọng Văn.

"... Ngô huynh, thấy chữ như thấy người, cách xa nhiều ngày, nay mới nhận thư, muội yên tâm nhiều. Mọi việc trong nhà vẫn ổn, vạn lần đừng nhọc tâm lo lắng. Cuối thu mát mẻ, huynh cùng bạn bè vui vẻ du ngoạn, muội biết cũng mừng. Sắp tới trời rét, phía bắc giá lạnh, huynh ở xa nhà, phải giữ sức khỏe..."

Nàng dặn dò y nhớ chuẩn bị quần áo chống lạnh, nhắc nhở y đừng quên dùng thuốc mỡ phòng nứt nẻ, nói với y Triệu sự gia đã treo ấn từ quan, sơn trưởng [3] ở Giang Thành thư viện là người quen cũ của ông ta, ngưỡng mộ tài năng của ông ta nên đã mời ông ta tới dạy ở Giang Thành thư viện, Triệu sự gia đồng ý. Sắp tới, nàng sẽ theo Triệu sự gia tới phủ Võ Xương, Hàn thị cũng sẽ đi với nàng, hai mẹ con dọn tới phố Đại Triều.

[3] Tương tự hiệu trưởng trường học. Thư viện là trường học.

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái cũng sẽ đi. Phó Vân Chương vừa đi, đám thiếu gia, công tử ở tộc học như ngựa đứt cương, không ai quản lý, cả ngày vui chơi nhảy múa, dạo chơi không biết đường về, có khi mấy ngày liền chẳng thấy mống nào đi học. Tôn tiên sinh lo lắng, đề nghị Phó tứ lão gia đưa hai vị thiếu gia tới Giang Thành thư viện học hành, thư viện quản lý rất nghiêm khắc, có nhiều sách vở, thầy dạy cũng là những người đọc sách có tiếng trong

vùng, đi một ngày đàng học một sàng khôn. Phó tứ lão gia không phân vân chút nào, lập tức đồng ý, ông từ lâu đã muốn đưa con trai và cháu trai đi nơi khác để trải nghiệm nhưng Đại Ngô thị và Lư thị lại lo lắng không muốn hai đứa nó phải chịu vất vả nên kế hoạch cứ bị trì hoãn hết lần này tới lần khác. Thấy hai thằng nhóc này có lớn mà chẳng có khôn, Phó tứ lão gia lại nghĩ tới chuyện này. Đúng lúc này, Phó Vân anh lại theo Triệu sư gia tới phủ Võ Xương, ông cũng nhân tiện quăng hai tiểu tử thối này đi phủ Võ Xương luôn, có nhiều người có thể chăm sóc lẫn nhau cũng tốt.

Trong lòng Phó tứ lão gia cũng hiểu, có Phó Vân anh ở đó, Phó Vân Khải và Phó Vân Thái sẽ không phải chịu vất vả gì. Nhìn anh tử nhi có vẻ lãnh đạm với hai thằng anh như thế nhưng con bé lúc nào cũng bảo vệ người nhà, nếu có người bắt nạt Khải ca nhi và Thái ca nhi, anh tử nhi chắc chắn sẽ xả giận cho hai tên nhóc kia. Đương nhiên, cũng không thể cái gì cũng dựa vào anh tử nhi hết được, Phó tứ lão gia từng dặn dò nàng, nếu Khải ca nhi và Thái ca nhi tự nghịch ngợm, tự gây họa cho mình thì cứ mặc kệ hai đứa nó, để chúng nó tự xử lý, hai đứa lớn như thế rồi mà tính tình vẫn như trẻ con, nên để cho chúng nó hiểu được sự khó khăn của cuộc đời.

...

Phó Vân anh viết xong chuyện của mình rồi chần chừ không biết có nên viết một chút về chuyện gần đây của Trần lão thái thái.

...

Cuối cùng Phó Dung cũng chẳng chờ được tới cuối năm đã nói ra chuyện giải trừ hôn ước của nàng ta với Tô Đồng, người trong huyện có người kinh ngạc, có kẻ nghi ngờ. Vài người còn tới hỏi Tô nương tử xem chuyện này là thật hay giả, Tô nương tử kinh sợ, nói đi nói lại chuyện Phó gia có ơn với mấy mẹ con bọn họ, gần như là gián tiếp thừa nhận chuyện này. Sau Trung thu, những nhà giàu có trong huyện tranh nhau tới cầu hôn Phó Dung, nhân phẩm, dung mạo cũng

chỉ là thứ yếu, quan trọng nàng ta là em gái của Phó Vân Chương, dù thế nào họ cũng muốn có được nàng dâu này!

Mấy ngày gần đây, Trần lão thái thái chỉ lo chuyện chọn rể, chọn tới hoa cả mắt.

Khổng tú tài không ngờ Phó Dung lại lảm mềm như thế, chuyện từ hôn này đối với cả Tô Đồng và nàng ta đều chẳng phải là việc đáng tự hào gì, ngoan ngoãn chờ đợi một hai năm mới từ từ công khai là cách tốt cho tất cả mọi người. Ai mà biết được nàng ta không quản lý được cái miệng mình, giờ thì to chuyện, phía Tô Đồng phải đối mặt với đủ loại tin đồn vớ vẩn, nàng ta tưởng mình chẳng liên quan gì hay sao? hiện giờ không có ai chỉ trở bàn tán cũng chỉ vì nàng ta là em gái của Phó Vân Chương mà thôi!

Khổng tú tài giận đến tức cả ngực, Phó Dung lại đạt được mục đích vì Trần tri huyện biết phen này không thể chọn Phó Vân Chương làm rể liền thay đổi chiến thuật, tới nhà cầu thân một lần nữa, nói Trần gia đông con nhiều cháu, Phó Dung muốn chọn ai cũng được.

Phó Dung vẫn còn đang bị cấm túc, không được ra ngoài. Người hầu phụ trách trông coi nàng ta chỉ cho phép nàng ta đi lại trong viện. Đúng như lời Phó Vân Chương, trong nội viện, nàng ta có thể tự tung tự tác, muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, dù nàng ta có leo lên mái nhà lật ngói thì cũng không ai cấm cản nhưng chỉ cần nàng ta bước ra khỏi nội viện một bước sẽ có người đứng ra ngăn lại ngay. Nàng ta mách với Trần lão thái thái, Trần lão thái thái tức giận, sai người dẫn mấy người hầu dám chèn ép nàng ta tới trừng trị, nàng ta vui vẻ ra mặt, tự đi tới hậu viện chỉ điểm, cuối cùng lại chẳng thấy những người phụ nữ cao lớn to khỏe kia đâu cả! Nàng ta gần như lật tung cả nội viện Phó gia lên cũng chẳng thấy gì. Hỏi người hầu kẻ hạ xung quanh, họ đều đồng loạt lắc đầu, nói căn bản làm gì có mấy người kia.

"Ra khỏi Phó gia, ta muốn muội sống thì muội được sống, ta muốn muội sống không bằng chết, muội cũng phải chịu thôi."

Phó Dung tự nhiên nhớ tới lời Phó Vân Chương nói ngày ấy và ánh mắt lạnh như băng của y, nàng ta rùng mình, toát mồ hôi lạnh, suýt nữa đã ngã ngời ngay tại chỗ. Đêm đó, nàng ta vừa ngủ được một lúc, mấy người phụ nữ to khỏe kia lại như những bóng ma tự nhiên xông vào phòng nàng ta. Dù nàng ta kêu thét réo gọi thế nào, kẻ hầu người hạ bên ngoài cũng như thể chết rồi, không ai trả lời.

"Nhị thiếu gia nói chỉ cần tiểu thư an phận thủ thường thì sẽ không ai làm khó tiểu thư."

Ý họ là nếu nàng ta dám kể lể với Trần lão thái thái lần nữa, sẽ còn có những thủ đoạn lợi hại hơn đang chờ nàng ta.

Những người phụ nữ to khỏe này cực kì cứng rắn, dù Phó Dung không chịu ăn uống gì để đe dọa, đói đến mức chỉ còn thoi thóp cũng không cho nàng ta ra ngoài. Nàng ta định tuyệt thực, họ vẫn có cách để nhân lúc nàng ta kiệt sức, đổ đồ ăn vào miệng nàng ta. Dù chỉ là giả bệnh nhưng chuyện nàng ta bị bệnh cuối cùng cũng đến tai Trần lão thái thái, thầy thuốc tới nhà không hề ngại ngần nói thẳng sức khỏe nàng ta rất tốt, còn khỏe hơn con la Phó gia nuôi nữa kia. Khi nàng ta đi gặp Trần lão thái thái, lúc nào cũng có một ma ma lạ mặt đứng bên cạnh, nàng vừa mới mở miệng ám chỉ với mẹ chuyện Phó Vân Chương bắt nạt nàng ta thì sẽ có người ngắt lời ngay. Nàng ta cũng muốn bất chấp tất cả để nói ra hết nhưng Phó Vân Chương dù sao cũng đi rồi, mẹ có tức giận thì cũng chẳng làm gì được. Rất có thể, nàng ta sẽ bị những người phụ nữ kia ép về Trần gia ở dưới quê. Vùng nông thôn hoang vắng quanh quẽ nương ấy, nàng ta làm sao mà sống nổi!

Phó Dung không biết làm cách nào đành trở lại phòng, khóc lóc ăn vạ, làm đủ mọi cách cuối cùng cũng tìm được một nha hoàn đưa cơm, nhờ người này giúp đỡ để tung tin ra bên ngoài rằng chuyện hôn nhân của nàng ta đã bị hủy bỏ.

Nàng ta thật sự sợ hãi Phó Vân Chương, văn nhã thanh cao gì chứ, rõ ràng là một kẻ tiểu nhân âm độc chỉ được cái mẽ ngoài!

Mẹ đối xử với nàng ta rất tốt, nhưng những người bên cạnh mẹ đều do Phó Vân Chương sắp xếp, không ai giúp nàng ta cả, nàng ta chỉ có thể đem tất cả hy vọng đặt lên chuyện hôn nhân. Nàng không thể ra khỏi nội viện Phó gia thì vẫn có thể nói với mẹ mời những người cầu thân tới nhà gặp mặt, nàng ta không tin chuyện gì nàng ta cũng phải nghe theo Phó Vân Chương.

Khổng tú tài lập tức tung tin rằng Phó Vân Chương tập trung vào chuyện thi cử, không có thời gian quan tâm việc hôn nhân của Phó Dung, đợi khi y từ Bắc Trục Lệ trở về mới chọn rể cho nàng ta. Người trong huyện dần bình tĩnh lại, bọn họ tới Phó gia cầu thân cũng chỉ vì Phó Vân Chương, nếu phen này kết thân không được thì chớ, lại còn làm Phó Vân Chương bực mình thì mất cả chì lẫn chài.

Những người trong huyện đột nhiên không tới nữa, Phó Dung chỉ có thể vội vã chọn lựa qua loa được mấy nhà, tới xin Trần lão thái thái giúp nàng ta đính hôn.

Ai mà ngờ được Trần tri huyện, người lúc trước chỉ mong mau mau chóng chóng tới rước Phó Dung về Trần gia, còn năm lần bảy lượt ám chỉ với lão thái thái chuyện đính hôn, nay lại uyển chuyển trì hoãn việc này, nói mấy đứa còn nhỏ, chờ Phó Vân Chương về rồi tính sau.

Trần lão thái thái vừa xấu hổ vừa tức giận, kìm nén mãi mới không trở mặt với Trần tri huyện.

Phó Dung chui vào góc phòng khóc hết nước mắt, sự sợ hãi đối với Phó Vân Chương lại càng sâu đậm, đồng thời, sự ghen ghét với Phó Vân anh cũng ngày càng mãnh liệt.

...

Vì chuyện của Phó Dung, Khổng tú tài phải chạy đôn chạy đáo mệt bỏ hơi tai nên thường xuyên tới căn nhà với Phó Vân anh.

Tuy nàng không tới đại trạch nhưng những chuyện xảy ra ở đại trạch nàng vẫn tường tận ngọn ngành.

Những chuyện vụn vặt nực cười như thế cho vào thư cũng không vui vẻ gì. Hơn nữa, Phó Vân Chương chắc chắn cũng không muốn đọc những chuyện đó, càng không muốn đọc được bất cứ chuyện gì liên quan đến đại trạch trong thư hồi âm của nàng.

Phó Vân Chương cẩn thận, chu đáo, tỉ mỉ, luôn luôn tìm cách che chở cho nàng, không để cho nàng phải đối diện với những khó khăn và ưu sầu. Y muốn nàng được làm những gì nàng thích, muốn cảm nhận được niềm vui thơ ấu từ cuộc sống của nàng, như thế chỉ cần nàng có thể đạt được mong muốn, y cũng sẽ cảm thấy tự do, thoải mái và vui vẻ như nàng vậy.

Nếu trong thư hồi âm của nàng lại xuất hiện tên của Trần lão thái thái và Phó Dung thì gần như đã trực tiếp phá hủy niềm vui này của Phó Vân Chương.

Phó Vân anh suy tư một lúc, dừng bút chờ mực khô.

Chuyện đại trạch chắc chắn đã được Khổng tú tài báo cho nhị ca biết, nàng không nên quan tâm quá nhiều.

Viết xong thư, Phó Vân anh nhờ Vương thúc mang tới chỗ Khổng tú tài rồi trở về phòng sửa soạn hành lý. Phủ Võ Xương cách huyện Hoàng Châu không xa, thời tiết bốn mùa không khác nhau là mấy, nàng chỉ cần chuẩn bị đồ thường dùng là đủ, quần áo cũng không cần mang theo quá nhiều, dù sao thì sau này nàng cũng sẽ mặc nam trang, váy vóc có mang cũng không dùng tới.

Nàng vừa mở chiếc rương đựng quần áo ra, nha hoàn bên ngoài đã thông bẩm: "Ngũ tiểu thư, quan nhân mời tiểu thư qua bên đó."

...

Ở chính viện, Phó tứ lão gia đang phân vân suy nghĩ, ông bảo Phó tam thúc dùng trà với người Chung gia rồi tìm cách đi ra, hướng về phía hậu viện, sai tôi tớ gọi Phó Vân anh tới.

Phó Vân anh vừa mới tới hành lang đã thấy Phó tứ lão gia đi đi lại lại dưới giàn hoa tường vi, tiến về phía ông mấy bước, còn chưa kịp gọi một tiếng tứ thúc, Phó tứ lão gia đã nhìn thấy nàng, rảo bước đi tới chỗ nàng, vội vàng lên tiếng: "anh tử nhi, người Chung gia tới nhà cầu thân, nhà bọn họ muốn cầu hôn con."

Phó tứ lão gia vội vã nói líu cả lưỡi, sợ Phó Vân anh nghe không rõ lại nói lại lần nữa.

Phó Vân anh sửng sốt, ngẩn ra một lúc mới hiểu ông đang nói gì.

"Tại sao lại là con?"

Phía trên nàng còn có hai người chị, tuổi lại còn nhỏ, người bình thường sẽ không hấp tấp như thế. Nếu thực sự có ý kết thân, họ sẽ thăm thăm dò trước, về sau mới nói rõ ràng, làm gì có chuyện chưa rào trước đón sau gì đã tới thẳng nhà cầu thân như thế.

"Chuyện này quá đột ngột, tứ thúc vốn định từ chối, nhưng Chung gia lại nói lần này là cầu thân cho em trai ruột của Chung Đại Lang..."

Phó tứ lão gia ưu tư.

Người đời đều chú trọng môn đăng hộ đối, nhưng nếu có thể với cao, có ai là không muốn đâu? Những người như Chung gia có thể để ý tới con gái Phó gia, hơn nữa lại là cưới về làm vợ cho đích tử của đại phòng, nghe nói tướng mạo, nhân phẩm người kia cũng không tệ, ai mà không cho rằng đó là cái phúc của Phó gia? Đáng ra họ phải mừng rơi nước mắt, vội vàng đồng ý ấy chứ. Nếu Phó gia không thể đưa ra một lý do thuyết phục đã trực tiếp từ

chối thì chẳng khác gì tát thẳng vào mặt Chung gia một cái. Người ngoài sẽ hỏi Chung gia là tộc lớn trong vùng, lại còn giàu sang phú quý như thế, tiểu nương tử nhà các người đến Chung gia còn không bằng lòng, chẳng lẽ còn đòi gả cho đế vương không bằng.

Vì thế, Phó tứ lão gia cũng khó xử.

Phó Vân anh lại hoàn toàn không thấy có gì khó xử lý, sự kinh ngạc nhạt đi, nàng chậm rãi nói: "Con hiểu rồi ạ."

Phó tứ lão gia chỉ im lặng, chờ đợi nàng nói tiếp.

Editor: Về sau là hết chương ngắn rồi, chỉ có chương dài và chương dài đến mức muốn bóp cổ tác giả thôi...

Chương 55: Vân ca nhi

"Tứ thúc, con vừa đọc thư của nhị ca. Cách đây không lâu, tri phủ phủ Võ Xương, Phạm Duy Bình, đã cử hành hội thơ ở Hoàng Hạc Lâu, nhị ca được hạng nhất, đại công tử Chung gia hôm đó cũng tới."

Phó Vân anh sai nha hoàn về phòng lấy thư của Phó Vân Chương rồi chậm rãi giải thích.

Phó tứ lão gia ngăn nha hoàn lại, ông biết không nhiều chữ, có cầm thư trong tay cũng không hiểu hết được, anh tử nhi chắc chắn không lừa dối ông, không đọc cũng chẳng sao.

"Hai nhà chênh lệch nhau quá nhiều, nhà phú quý như Chung gia mà lại chủ động tới nhà chúng ta cầu thân, đương nhiên là phải có nguyên do, hoặc là nhà bọn họ tin tưởng nhân phẩm của con, không so đo chuyện xuất thân, hoặc là tiểu quan nhân nhà họ có vấn đề gì đó không thể nói cho người ngoài. Nghe con nói như vậy, tứ thúc cũng hiểu được mấy phần." Phó tứ lão gia thờ dài, gượng cười, "Lần trước Chung Đại Lang cực kỳ quý mến nhị ca con, khi đó ta còn đoán Chung gia có thể sắp xếp chuyện hôn nhân của một thứ tử (*con vợ lẽ*) của chi nào đó với Phó Dung, không ngờ nhà bọn họ lại nghĩ tới con."

Phó Vân anh trầm ngâm trong chốc lát, chợt hiểu ra, nói với ông: "Có lẽ là bởi nhị ca viết thư cho con."

...

Phó Vân anh đoán không sai. Lý do Chung gia tới nhà cầu thân thật sự là vì phong thư kia của Phó Vân Chương.

Tổ tiên Chung gia từng là quan lại trong vương phủ, từ đầu đã đi theo Sở Vương tới đất phong ở Võ Xương này, quê quán không phải ở Hồ Quảng nên khác với những gia tộc lâu đời khác ở đất này, Chung gia chỉ dựa vào mấy đời trung thành với vương phủ để kéo dài sự phồn vinh của gia tộc. Có Sở Vương che chở, ở phủ Võ Xương, Chung gia làm mưa làm gió, không ai dám khinh thường. Uy phong thì uy phong thật đấy nhưng giờ Sở Vương già yếu, thế tử của Sở Vương lại ốm đau bệnh tật, có thể chết yếu bất cứ lúc nào. Nếu Sở Vương tuyệt tự, triều đình có thể sẽ phân một hoàng tử khác tới đây. Tục ngữ có câu vua nào triều thần ấy, vị Vương gia mới tới cũng sẽ đưa những quan viên mà ông ta tin dùng tới. Khi đó, Chung gia mất đi chỗ dựa, làm sao có chỗ đứng ở phủ Võ Xương được nữa?

Chung gia lo xa, quyết định không chỉ chăm chăm kết thân với những gia tộc tách ra từ vương phủ như trước nữa, bắt đầu nghĩ tới chuyện liên hôn với những thế gia ở phủ Võ Xương để củng cố địa vị gia tộc. Từ đời cha của Chung Đại Lang, nam giới nhà bọn họ ai cũng có vợ xuất thân từ những gia tộc lớn lâu đời của Hồ Quảng.

Phó gia chỉ là một gia đình bình thường, vốn không nằm trong phạm vi suy xét của Chung gia, nhưng Chung Đại Lang lại không nghĩ thế. hấn là người phóng túng, ngang ngược kiêu ngạo, chỉ giỏi chơi bời đàn điểm, nhưng không phải kẻ vô dụng, hấn hào phóng, quảng giao, có bạn bè ở khắp nơi, mấy năm gần đây hấn tích cực kết bạn với danh sĩ bốn phương cũng không đơn giản là để cho vui.

Từ lần gặp Phó Vân Chương trong tiệc rượu để xin cho Phó tứ lão gia, Chung Đại Lang đã đặc biệt chú ý tới Phó Vân Chương, thấy đối phương không phải hạng tầm thường, chắc chắn sẽ có ngày bộc lộ tài năng, công thành danh toại.

Chung Đại Lang không dám tự nhận mình là Bá Nhạc [1], nhưng hấn tự tin về trực giác của bản thân. Khi ấy, hấn từng mong sẽ chiêu được Phó Vân Chương về làm rể Chung gia, Chung gia hứa sẽ cố gắng hết sức bồi dưỡng việc học hành thi cử của y,

chuẩn bị cho con đường làm quan sau này của y nhưng Phó Vân Chương ngoài mềm trong cứng, linh hoạt nhưng kiên quyết, Chung Đại Lang chưa kịp nói ra ý định của mình đã bị Phó Vân Chương uyển chuyển khước từ.

[1] Thời Xuân Thu, có người họ Tôn, tên Dương, tự Bá Nhạc, có tài xem tướng cho ngựa, còn viết một quyển Mã Kinh truyền từ đời này qua đời khác. Về sau, Bá Nhạc dùng để chỉ những người giỏi cảm nhận được tiềm năng của người tài.

Người như Phó Vân Chương không thể tùy tiện chèn ép, nếu không dù có thể ép Phó Vân Chương cưới con gái Chung gia đi chẳng nữa, sau này y thăng quan tiến chức, ai mà biết được y có xuống tay với nhà vợ để trả thù rửa hận hay không?

Phó gia không thiếu tiền, Phó Vân Chương lần này đi lên phía bắc dự thi cũng chẳng phải là đi một mình, y không chỉ giúp đỡ hơn mười đồng hương không mấy dư dả vào kinh thành dự thi với mình, y còn có khả năng chăm sóc cho thân thích trong nhà, trong huyện. Những thủ đoạn mua chuộc lòng người của Chung Đại Lang chẳng hề có ý nghĩa nào với y.

Chung Đại Lang cân nhắc hồi lâu, vẫn chưa muốn bỏ cuộc, thầm nghĩ: con gái Chung gia không thể gả cho Phó Vân Chương, vậy cứ cưới con gái Phó gia đi!

Phái người đi hỏi thăm, tới tứ thu thập được tin tức nói Phó Vân Chương là con trai độc nhất trong nhà, không có chị em ruột, mẹ y nhận nuôi một cháu gái bên nhà mẹ đẻ làm con gái nhưng từ trước đến nay hai người họ không hòa thuận. Hơn nữa, cô em gái này đã đính hôn.

Phó Vân Chương có rất nhiều em họ nhưng Chung Đại Lang lại coi thường. Hội thơ Trung thu, Chung Đại Lang lại gặp lại Phó Vân Chương lần nữa, vừa đùa giỡn vừa thăm dò Phó Vân Chương vài câu. Chẳng hề bất ngờ khi hấn lại nhận được một câu trả lời khiến hấn phải thất vọng.

sự lãnh đạm của Phó Vân Chương không khiến hắn xấu hổ mà giận dữ, Chung Đại Lang vẫn tiếp tục nói chuyện trên trời dưới đất với y. Tàn tiệc, hắn đỡ cái người uống rượu không giỏi là Phó Vân Chương trở lại khách điểm nghỉ ngơi, tình cờ nghe được người hầu Phó gia bàn tán, biết được Phó Vân Chương dù bận rộn trăm bề vẫn luôn dành thời gian để dạy một cô em họ học hành. Nghe thấy thế, hắn vô cùng kinh ngạc.

Sau đó, hắn sai người để ý thư từ liên lạc giữa Phó Vân Chương và huyện Hoàng Châu, phát hiện ra ngoài người mẹ ở giá nhiều năm và một người họ Khổng, Phó Vân Chương luôn viết một phong thư riêng cho ngũ đường muội kia của y. Thư này không tới thẳng chỗ Phó Vân anh mà do Khổng tú tài đưa tới, điểm này càng nói lên rằng Phó Vân Chương rất yêu thương cô em họ này, tới cả những chuyện vụn vặt như thế cũng suy xét kỹ càng.

Tới khi tôi tớ nói với Chung Đại Lang chuyện Phó Vân anh tuy mất cha từ nhỏ nhưng lại được chú ruột yêu thương như con, hơn nữa của đồ cưới còn rất dày dặn, Chung Đại Lang đã có đáp án mình mong muốn, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh! Em trai hắn là đứa con nhỏ nhất trong nhà, được người lớn cưng chiều, anh chị thương yêu, nên tính cách còn mềm yếu hơn cả con gái, sau này trưởng thành, thế nào cũng yếu thế. Nếu chọn cho nó một người vợ có gia thế cao, sợ rằng nó sẽ bị lép vế, thế nào cũng bị nhà vợ chèn ép. Hơn nữa, thằng bé không được chia cho nhiều gia sản thì chớ, nếu bên vợ cũng nghèo khó, bà nội hắn chắc chắn sẽ không yên lòng. Phó Vân anh này tuy xuất thân bình dân nhưng có thể được Phó Vân Chương để ý đến vậy thì nhân phẩm chắc chắn phải tốt, gia thế hơi thấp nhưng như thế mới có thể ngoan ngoãn vâng lời, không dám bắt nạt em trai hắn, còn có thể mang theo một khoản tiền lớn gả tới Chung gia. Ngoài ra nếu Phó Vân Chương có thể một bước lên mây, em trai hắn được y quan tâm, nói không chừng cũng có thể kiếm được chút công danh.

Chung Đại Lang nóng vội, sai người tìm mấy người bạn làm ăn của Phó tứ lão gia tới, hỏi thăm tin tức về chi này của Phó gia.

Mấy thương nhân kia tấm tắc khen Phó Vân anh, nói bọn họ tuy chưa từng được gặp nàng nhưng thường xuyên nghe thấy Phó tứ lão gia vô tình nhắc tới tên Phó Vân anh, có thể thấy ông rất yêu quý nể trọng nàng. Tiểu nương tử Phó gia linh hoạt thông minh, những tấm bản đồ nàng vẽ ra vừa chính xác vừa dễ hiểu.

Sau cùng, họ còn nói đùa nếu không phải Phó Vân anh tuổi còn nhỏ, phía trên còn có hai người chị chưa đính hôn, bọn họ đã tranh nhau tới nhà cầu thân từ lâu rồi.

Chung Đại Lang nhướn mày. Sau khi tiễn đám thương nhân về, ngay lập tức hắn đã chuẩn bị chuyện cầu thân cho em trai.

...

Bởi đã được Chung đại lang dặn dò từ trước, người phụ nữ Chung gia tới ra mặt làm mai tỏ thái độ ôn hòa, không dám khinh thường Phó gia chút nào.

Lư thị vừa mừng vừa sợ nhưng xưa nay cái gì bà cũng nghe lời Phó tứ lão gia nên cũng không đến nỗi bị choáng ngợp bởi dòng dõi của Chung gia, tạm thời vẫn có thể tỏ vẻ bình tĩnh, chờ ông quyết định.

Đương nhiên, tới khi Phó tứ lão gia lấy cớ "Phó Vân anh mắc chứng bất túc [2], dự kiến sẽ tới phủ Võ Xương tu hành với Trương đạo trưởng" để từ chối mối duyên này với Chung gia, Lư thị đã không còn giữ nổi vẻ bình tĩnh ban đầu. Bà giật mình, ly trà men trắng hoa xanh cầm trong tay cũng run lẩy bẩy, nước trà vừa mới rót văng ra tay, nóng đến nỗi bà suýt kêu ra tiếng.

[2] Bất túc chỉ người sinh ra đã yếu ớt, thể chất không tốt. một số biểu hiện: khó thở, tim đập nhanh, ra mồ hôi trộm, vầng đầu, mạch suy yếu...

không ngờ Phó gia có thể từ chối dứt khoát như thế, người phụ nữ Chung gia kinh ngạc tới cứng đờ cả người. Lát sau, hoàn hồn lại, bà ta vẫn không biết phải nói sao, đã từng thấy người nói con gái nhà mình không tốt, không xứng với nhà trai, cũng từng gặp nhà gái vừa nghe xong đã sừng sộ quát tháo chửi mắng nhà trai, từ đó hai nhà cắt đứt quan hệ với nhau. Có bao nhiêu cách dùng để từ chối một lời đề nghị cầu thân, sao lại có cái gia đình như Phó gia, nỗ đẩy con gái trong nhà vào đạo quan như thế cơ chứ!

Phó tứ lão gia vẫn bình tĩnh, sai người mang thư của Trương đạo trưởng tự tay viết mà Phó Vân anh vừa đưa cho ông tới, mời người phụ nữ Chung gia kia đọc rồi nói: "Phải nói thêm là, Trương Xuân Quan giám viện Trương đạo trưởng cũng có qua lại sơ sơ với quý phủ."

Người phụ nữ hơi khựng lại.

Trương đạo trưởng là khách quý của Sở Vương, lại từng được tiên đế chính miệng ban cho tôn danh đạo trưởng, nghe nói ông ta thần thông quảng đại, có thể dựa vào vọng, văn, vấn, thiết [3] để đoán tuổi thọ con người. Thế tử của Sở Vương từ nhỏ đã ốm yếu, ít nhiều cũng nhờ đan dược của Trương đạo trưởng mới có thể vượt qua nguy hiểm tới tận mấy lần. Chung gia thường giúp Sở Vương tìm mua các loại dược liệu trân quý từ khắp nơi trong cả nước để Trương đạo trưởng luyện đan, nên đúng là cũng quen biết Trương đạo trưởng.

[3] Các phương pháp khám bệnh cơ bản của Đông y: vọng là quan sát hình thái, màu sắc của mặt, mắt, mũi, môi, lưỡi...; văn là nghe tiếng nói, ho, thở, nấc; vấn là hỏi cảm giác của người bệnh về nóng lạnh, mồ hôi...; thiết là bắt mạch.

Bà vốn còn tưởng Phó gia bịa ra cái cớ này để từ chối lời cầu thân, ai ngờ đạo trưởng mà Phó tứ lão gia nhắc tới là Trương đạo trưởng ở Trường Xuân Quan! Phó gia có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám mượn danh tiếng của Trương đạo trưởng để lừa

gạt Chung gia. Lừa dối như thế không những dễ lộ mà còn có thể đắc tội Trương đạo trưởng.

Phó gia thế mà lại có thể có quan hệ với cả Trương đạo trưởng, Trương đạo trưởng còn muốn thu Phó Vân anh làm đồ đệ... Chuyện tiểu nương tử này mắc chứng bất túc là thật hay giả giờ không còn quan trọng nữa, Chung gia dù có ý đồ với ai cũng không thể có ý đồ gì với nàng.

Đối với việc quý thần, tốt nhất là chỉ nên kính ngưỡng từ xa. Sở Vương còn ngại, không muốn đắc tội với Trương đạo trưởng, huống chi là Chung gia.

Người phụ nữ nghĩ như vậy, lập tức đơn đả nở nụ cười, tỏ vẻ tiếc nuối, hỏi thăm tình hình bệnh tật của Phó Vân anh, lân la nói đôi câu chuyện phiếm rồi mới để lễ vật lại, nói lời cáo từ.

...

"Việc này không thể để lão thái thái biết."

Tiến người phụ nữ Chung gia về xong, một lúc lâu sau, Lư thị vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Người tới cầu thân là Chung gia cơ đấy! Chung gia ở phủ Võ Xương! Còn là đích tử của đại phòng nữa chứ!

Rốt cuộc thì thần thánh phương nào đầu thai thành anh tử nhi mà con bé lại dám đưa ra cái ý tưởng long trời lở đất như thế không biết... Quan nhân cũng không uốn nắn cho con bé, tuy nói con bé từ nhỏ đã mất cha, là đứa trẻ đáng thương nhưng làm sao có thể để con bé càn quấy muốn làm gì làm như thế được... Mỗi hôn sự tốt thế này... nếu nhà bọn họ muốn cưới Nguyệt tử nhi, bà đã đồng ý chẳng chút phân vân.

Lão thái thái mà biết quan nhân từ chối lời cầu thân của Chung gia, sao có thể không nổi giận lôi đình cho được...

Lư thị quay cuồng trong suy nghĩ của chính mình, vừa trách quan nhân từ chối thẳng thừng quá, vừa hâm mộ Hàn thị có con gái xuất sắc, lại có cảm giác lo lắng vì sự tùy tiện của Phó Vân anh, cuối cùng bà bực dọc, thăm lầu bầu mấy tiếng rồi về phòng giận dỗi.

Bà tức giận, quên hỏi Phó tứ lão gia có quan hệ với Trương đạo trưởng từ bao giờ.

...

thật ra bà có hỏi Phó tứ lão gia cũng không biết phải trả lời sao, bởi vì căn bản ông chưa từng gặp Trương đạo trưởng lần nào. Lúc Phó Vân anh lấy bức thư ra, ông còn đờ người ra tới tận một khắc.

Theo lời đồn đại của dân chúng, Trương đạo trưởng là người tiên phong đạo cốt, thông hiểu thuật âm dương, có thể giao tiếp với quỷ thần. Nhiều người biết chuyện lại nói vị Trương đạo trưởng này là kẻ tùy tiện, không quan tâm đến thế tục, nhìn thấy cậu bé, cô bé nào thanh tú sẽ xúi giục người ta theo ông ta tu đạo, nhiều người còn cho rằng ông ta định bắt cóc trẻ con nên đuổi đánh không thương tiếc. Con cháu trong các gia tộc lớn ở phủ Võ Xương muốn bái ông ta làm thầy, tình nguyện dâng vàng dâng bạc tới đạo quan nhưng ông ta lại khinh thường, chẳng thèm nhìn cười ta lấy một cái, tự nhiên đi đường gặp đứa trẻ nào thuận mắt là sẽ bám theo người ta mấy con phố, năn nỉ ỉ ôi, la hét khóc lóc ăn vạ, chỉ muốn người ta theo ông ta học luyện đan.

Khi nói chuyện phiếm với người khác, Phó tứ lão gia từng cười nhận xét, đại khái coi như những người đặc biệt thì sẽ làm những chuyện chẳng giống ai, người như Trương đạo trưởng phải kì quặc như thế mới là bình thường.

Cũng chỉ vừa nãy thôi, Phó Vân anh đã tiết lộ cho Phó tứ lão gia, cái người mà nghe nói bị Trương đạo trưởng đeo bám kia chính là Phó Vân Chương.

"Khi nhị ca tới phủ Võ Xương học hành đã từng có tầm hai ba năm ở tại Trường Xuân Quan."

Phó tứ lão gia nghe thế thì sửng sốt, ông từng nghe Phó Vân Chương thường tới Trường Xuân Quan, cũng biết y có quan hệ tốt với đạo trưởng nào đó, chỉ không ngờ là đạo trưởng được nói đến kia là Trương đạo trưởng!

Thảo nào Phó Vân Chương tạo cho người ta cái cảm giác vượt ra ngoài thế tục đến thế, suýt nữa là y đã thành đạo sĩ rồi!

"Bức thư của Trương đạo trưởng là do con tỵ xin."

Chờ sắc mặt phó tứ lão gia thả lỏng, Phó Vân anh mới chậm rãi kể rõ ngọn ngành.

Muốn đi cùng Triệu sư gia tới Giang Thành thư viện, trước hết nàng cần phải dàn xếp thân phận ngũ tiểu thư Phó gia của mình, phải tìm một cái cớ hợp lý để ngũ tiểu thư Phó gia biến mất trước mặt mọi người, nghĩ đi nghĩ lại, nàng quyết định nhờ Trương đạo trưởng giúp đỡ. Trương đạo trưởng đưa ra điều kiện là mỗi tháng nàng sẽ phải dành ra một ngày tới đạo quan học thuật luyện đan độc nhất vô nhị của ông ta.

Phó Vân anh đồng ý. Cái gọi là thuật luyện đan này chẳng liên quan gì đến trường sinh bất lão mà gần giống như một loại phương pháp điều chế thuốc đặc biệt, nàng chẳng có bất cứ hiểu biết gì về lĩnh vực này nhưng cứ coi như chơi đồ hàng với Trương đạo trưởng là được, dù sao nàng cũng không hứa trước rằng nàng có thể đạt được thành tựu gì.

"anh tỵ nhị, nhị ca con biết chuyện này không?"

Phó tứ lão gia kinh ngạc, nhìn Phó Vân anh một lúc lâu rồi khẽ hỏi.

Phó Vân anh thành thật trả lời: "Con đã hỏi ý kiến nhị ca rồi ạ."

nói cách khác, chuyện giả trang nam đi học đường, tất cả đều là kế hoạch của bản thân anh tử nhi, Phó Vân Chương sau khi biết được quyết định này của con bé đã giúp nó hoàn thiện kế hoạch. Mấy tháng trước, con bé đã bắt đầu chuẩn bị... không, còn phải sớm hơn thế, lần đầu con bé xin mua giấy bút mực viết, hẳn đã tính tới tình huống này rồi. Tin ngũ tiểu thư Phó gia mắc chứng bất túc truyền ra ngoài, còn ai sẽ tới nhà cầu thân nữa? anh tử nhi đã biết trước sẽ có người tới cầu thân với mình chỉ vì muốn tiếp cận Phó Vân Chương, vậy bức thư của Trương đạo trưởng con bé nhận được khi nào? Có lẽ là từ khi ở phủ Võ Xương con bé đã suy nghĩ chu toàn... anh tử nhi không chỉ có ý định cự tuyệt một mình Chung gia, như thế này rõ ràng là đã chuẩn bị để đẩy lùi bất kỳ ai tới cầu thân, con bé không muốn gả cho bất kỳ ai...

"Tứ thúc?"

Phó Vân anh khẽ gọi.

Phó tứ lão gia giờ mới hoàn hồn, cúi đầu quan sát Phó Vân anh thật kỹ.

Phó Vân anh thản nhiên nhìn ông, ánh mắt không giấu giếm điều gì.

Phó tứ lão gia nhớ lại hình ảnh của đại ca ông trước khi bỏ nhà ra đi cách đây nhiều năm, lặng lẽ thờ dài, khóe miệng hơi cong lên, đưa tay xoa đầu Phó Vân anh.

Đại ca chỉ có một đứa con gái, để nó muốn làm gì thì làm nấy đi.

Người phi thường ắt làm được những việc phi thường.

anh tử nhi là người nhạy cảm, lại còn khác người như thế, quy củ Chung gia nghiêm ngặt, con bé mà gả cho người Chung gia thì thế nào cũng vất vả. Sau này, người sẽ sống vai cùng anh tử nhi, không quan trọng anh tuấn ra sao, giàu có thế nào, thông minh bao nhiêu, nhưng nhất định phải là một người có thể hiểu, tôn trọng, bao dung và tin tưởng con bé.

...

Sau khi người phụ nữ Chung gia ra về, Phó tứ lão gia vẫn ngồi trước bàn uống trà, người hầu kẻ hạ sắp xếp lại lễ vật mà Chung gia mang tới, ông kiểm tra một lượt rồi sai người chuẩn bị quà đáp lễ.

Phó Vân anh đi vào chính đường, nói: "Tứ thúc, nếu nãi nãi hỏi tại sao người Chung gia tới bái phỏng, tứ thúc cứ trả lời thật."

Phó tứ lão gia khó xử, nhíu mày nói: "anh tử nhi, con cũng biết, nãi nãi con..."

Ông ngừng lại một chút, liếc mắt nhìn quanh, đám tôi tớ hiểu ý vội vàng khom lưng lui ra ngoài.

Đợi bọn họ đi xa, Phó Vân anh mới nói: "không sao ạ, dù sao con cũng phải đi. Nãi nãi sớm muộn gì mà chẳng biết chuyện này. Nếu để nãi nãi biết được chuyện cự tuyệt đề nghị cầu thân này từ miệng người khác thì chẳng thà hôm nay nói với nãi nãi luôn."

Đồ đạc của nàng đã chuẩn bị xong xuôi, lúc nào cũng có thể xuất phát.

Đại Ngô thị còn chưa biết Phó Vân Khải và Phó Vân Thái cũng sẽ phải tới phủ Võ Xương, so với cái tin hai đứa cháu trai sắp phải xa nhà, chuyện Phó tứ lão gia uyển chuyển cự tuyệt đề nghị kết thân của Chung gia, trong mắt bà, chắc cũng không đáng kể. Kể cả bà có tức giận thật đi chăng nữa, cùng lắm Phó Vân anh cũng chỉ phải nghe bà oán trách mấy câu thôi.

Vào tai này lại ra tai kia, nàng cũng không lo lắng gì.

...

Hôm đó quả nhiên Đại Ngô thị không vui.

Ma ma lo lắng, đứng cách một đoạn ngắn bằng chiều dài một cánh tay, kể cho bà nghe chuyện Chung gia tới nhà cầu thân như thế nào, Phó tứ lão gia từ chối đề nghị này ra sao...

Nghe được nửa câu chuyện, Đại Ngô thị đã nổi giận lôi đình, chiếc gậy trong tay gõ mạnh xuống mặt sàn, sàn nhà vang lên tiếng rạn vỡ, hóa ra bà đã đánh rạn cả gạch trên sàn.

Cũng không đợi Đại Ngô thị lấy hơi chửi mắng, ma ma tiếp tục nói với bà chuyện Phó Vân Khải và Phó Vân Khải sắp xa nhà.

Đại Ngô thị nhìn ma ma trân trân, không nói nên lời, hai hàng lệ ầng ầng chảy ra từ khóe mắt. Bà ném chiếc gậy trong tay đi, đập bàn rồi gào khóc thảm thiết bằng giọng điệu kéo dài như thể đang hát hí khúc: "Con... trai... lớn..., không... nghe... lời... mẹ..."

Lư thị, Phó tam thẩm và Hàn thị vội vàng xúm lại an ủi khuyên giải bà, Đại Ngô thị ngồi trên sập vừa khóc lóc vừa chửi mắng, tay còn đập bôm bốp lên sập, trông chẳng khác gì những người đàn bà đánh đá ăn vạ ngoài chợ, mấy người con dâu buồn cười nhưng không dám cười, chỉ có thể dựa theo mấy lời rền rĩ đó để mà khuyên giải bà.

Sau đó, Phó tam gia và Phó tứ lão gia cũng tới chính viện khuyên giải Đại Ngô thị. Đứa cháu được Đại Ngô thị yêu thương nhất là Phó Quế chỉ dám đứng ngoài hành lang chờ đợi trong chốc lát, thấy Đại Ngô thị chỉ thẳng vào mặt Hàn thị mà mắng bà nuôi dạy nên một đứa nghiệp chướng, Phó Quế nhú mày, suy tư một chút rồi trở về phòng.

Chính viện ầm ĩ tới tận tối mới lại yên tĩnh, Phó tứ lão gia đồng ý với Đại Ngô thị để Phó Vân Khải và Phó Vân Thái ở nhà thêm một thời gian nữa, năm sau mới đi.

Đạt được tâm nguyện, Đại Ngô thị không còn nghĩ tới chuyện Phó Vân anh nữa, hai tay bà níu chặt hai thằng cháu trai như sợ Phó tứ lão gia sẽ nhân lúc bà không để ý lén đưa hai đứa tới phủ Võ Xương mất.

Mẹ già lấy cái chết ra đe dọa, Phó tứ lão gia cũng không biết phải làm gì, chỉ có thể thỏa hiệp.

...

Vì thế, mấy hôm sau, khi Phó Vân anh lên thuyền rời huyện Hoàng Châu, bên cạnh chỉ có Hàn thị, nha hoàn, ma ma và người có nhiệm vụ hộ tống nàng là Vương thúc.

Ban đầu, Phó tứ lão gia vốn lên kế hoạch sẽ đích thân đưa nàng tới phủ Võ Xương, chờ tới khi nàng sắp xếp cuộc sống bên đó cho tốt mới trở về, nào ngờ ở cửa hàng trong nhà xảy ra chút chuyện, cần ông phải trực tiếp giải quyết khiến ông không dứt ra được.

Phó Vân anh vẫn khởi hành theo kế hoạch, "Vương thúc là lão bộc trong nhà, rất đáng tin cậy, tứ thúc không cần lo lắng. Và lại bên phủ Võ Xương thầy con đã chuẩn bị xong cả rồi."

Hôm trước, Triệu sư gia gửi thư tới, ông ta đã thuê được một tòa nhà ở phủ Võ Xương, bên phía thư viện cũng đã được sắp xếp ổn thỏa, chỉ chờ Phó Vân anh lấy danh nghĩa học sinh của ông ta để nhập học.

Phó tứ lão gia đứng trên bến tàu, dõi mắt theo chiếc thuyền chở Phó Vân anh xuyên qua màn sương mờ đi về phương xa.

Có vài người sinh ra đã khác biệt, vốn biết rằng người nọ chắc chắn sẽ giương cánh bay cao, càng bay càng nhanh, sẽ cách mình càng lúc càng xa, cho tới một ngày hoàn toàn bay ra khỏi phạm vi mà tầm mắt của mình có thể nhìn thấy được.

Có kiêu ngạo, có vui mừng, cũng có phiền muộn.

Chim non trưởng thành, thế nào cũng có ngày rời tổ. Nhưng Nguyệt tỷ nhi, Quế tỷ nhi, Khải ca nhi, Thái ca nhi còn đang học cách đập cánh mà anh tỷ nhi nhỏ tuổi nhất đã đội mưa đội gió tung cánh bay

cao, một mình tiến về phía trước, chỉ còn để lại một bóng hình non nớt nhưng cứng cõi.

Phó tứ lão gia lặng lẽ thở dài, ông còn chưa kịp khoe khoang khắp chốn đã phải thần thờ đối mặt với sự thật rằng cháu gái đã không cần sự che chở của mình nữa rồi.

...

Phó gia có mấy chiếc thuyền lớn rất tiện nghi, nhưng chuyện ngoài ý muốn lần trước khiến Phó tứ lão gia vẫn cứ sợ mãi đến giờ. Thuyền lớn đông người, thủy thủ, công nhân làm thuê hỗn tạp, dễ bị người ta lợi dụng sơ hở. Lần này, Phó Vân anh ra ngoài, Phó tứ lão gia không chọn thuyền lớn mà chọn một chiếc tầm trung, người chèo thuyền cũng toàn tỳ tở của Phó gia.

Chiếc thuyền tầm trung này không thoải mái như thuyền lớn, khoang thuyền nhỏ, nếu gặp sóng lớn sẽ xóc hơn, Phó Vân anh hơi say sóng, ăn cơm xong liền lên boong hóng gió, chờ trời tối mới trở lại khoang nghỉ ngơi.

Lần này lên thuyền tới phủ Võ Xương thời tiết ngày nào cũng đẹp, mặt trời ấm áp, nước vỗ bong bong, một dải rừng quýt trái dọc mười mấy dặm bờ sông chi chít quả, tựa những viên đá quý được khảm vào bức tranh nước trong trời xanh này.

Mặt trời dần lặn về tây, mặt trăng lại hiện lên từ phía đông. Hôm nay, thuyền của bọn họ vẫn dừng ở bến tàu lần trước.

Hàn thị không biết chuyện lần đó nên ngủ say như chết, ngáy khò khò.

Mấy người Vương thúc lại lo lắng không thôi. Còn chưa tới bên tàu, ông đã phái người lên thuyền hoa tiêu bơi tới bến tàu trước để thăm dò tin tức, biết nơi này an toàn mới quyết định đưa thuyền vào bến. Tới nơi, ông còn chỉ huy mấy người nữa chèo thuyền nhỏ tuần tra

bên cạnh, chỉ cần có chút động tĩnh liền gọi người nổi lửa thắp đèn đầy cảnh giác.

một đêm náo loạn trôi qua, nhìn thấy mặt trời bắt đầu ló rạng, Vương thúc thở phào nhẹ nhõm, chỉ huy mọi người đưa thuyền hoa tiêu trở về.

Đúng lúc này lại có mấy tiếng "bồm bồm" vọng tới, người trên thuyền bên cạnh ồ lên.

Mặt Vương thúc sa sầm.

Hôm trước Phó Vân anh say sóng, tới đêm ngủ cũng không ngon, tiếng ngáy của Hàn thị vang vọng ngay bên cạnh, nàng càng không ngủ được. Sáng sớm hôm nay ngủ dậy rửa mặt chải đầu, khi tiếng rơi xuống nước kia vang lên, nàng đang đứng trước cửa sổ đọc sách như thường lệ. Đôi mắt hơi mỏi, nàng đứng dậy tựa vào vách thuyền nhìn về phía sóng nước mênh mông cuộn cuộn giữa dòng sông lớn tráng lệ.

Tiếng kêu sợ hãi xuyên quan màn sương mù dày đặc đập vào tai nàng, nàng hơi nhướn mày, thầm nghĩ: Cái bến tàu này có khi không may mắn cho lắm.

"Vân ca nhi, có người rơi xuống nước."

Phía ngoài vang lên tiếng Vương thúc.

Từ khi rời huyện Hoàng Châu, Phó Vân anh đã thay đổi cách ăn mặc, chuyển thành nam trang. Kẻ hầu người hạ cũng thay đổi cách xưng hô. Nàng đã chọn được thư đồng, là con trai Vương thúc, còn nhỏ tuổi hơn nàng, tầm tám chín tuổi. Nếu lớn quá thì hai năm sau lại phải đổi người, nàng ngại thay đổi nên quyết định chọn đứa bé nhỏ một chút, dù sao thư đồng cũng không phải làm lụng gì vất vả, ngoan ngoãn là được.

Cửa sổ nhìn ra mặt sông, Phó Vân anh quan sát xung quanh một lượt. Trời đã sáng rõ, ánh mắt trời xuyên qua lớp sương mù chiếu xuống mặt sông giúp nàng nhìn rõ tình hình dưới nước.

đang giẫy giụa trong nước là một người phụ nữ trẻ, chắc tầm hai mươi mấy tuổi, trong lòng nàng ta ôm một đứa bé nhìn cũng không đoán được là bao nhiêu tuổi, mấy người đàn ông vừa nhảy xuống khi này đang bơi về phía người phụ nữ, có vẻ đang vây lại xung quanh nàng ta, khuôn mặt người phụ nữ lộ ra vẻ kinh hãi, ra sức đẩy bản thân và đứa trẻ ra càng xa càng tốt.

Phó Vân anh khẽ nhíu mày, hơi chần chừ trong chốc lát rồi lên boong, nói với Vương thúc: "Mọi người cũng xuống giúp đỡ cứu người đi." Nàng ngập ngừng một chút rồi dặn dò, "Kêu gọi cả người ở các thuyền khác đi cùng, nếu có vấn đề gì thì phải quan sát rồi hẵng làm."

Wương thúc thừa vâng rồi hô hoán các thuyền khác, kêu gọi những người biết bơi chèo thuyền nhỏ ra cứu người.

Những chiếc thuyền buôn khác cũng phái tôi tớ nhà mình xuống nước. Họ đều là những người chịu cảnh lang bạt quanh năm suốt tháng, nếu có thể giúp thì nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Người xuống nước càng ngày càng nhiều, người phụ nữ cảm thấy có hy vọng, vận sức bình sinh, né tránh những người đàn ông đang bơi tới kia, ôm đứa trẻ bơi về phía chiếc thuyền bên cạnh, vừa bơi vừa hét lên kêu cứu.

Mọi người đều cảm thấy có gì đó không ổn nên đều khựng lại, quan sát tình hình.

Đám đàn ông tức nổ phổi, bơi đuổi theo người phụ nữ, một kẻ trong số đó vung tay một cái, trên mặt người phụ nữ hằn lên vết ngón tay, đứa trẻ trong lòng nàng ta bật khóc.

Người phụ nữ vùng vẫy kịch liệt: "Bọn chúng là bọn buôn người!"

Những người đứng xem không còn do dự nữa, vừa chửi mắng vừa bơi thuyền về phía họ.

Mặt nước hỗn loạn, tiếng cãi vã, tiếng chửi mắng, tiếng khóc, tiếng cầu cứu, không nghe rõ nổi ai là ai, chỉ thấy nước sông bắn tung tóe.

Ánh nắng huy hoàng chiếu rọi, gió quét qua xua tan sương mù.

Vương thúc thay quần áo xong bước lên khoang nói cho Phó Vân anh về thân phận của người phụ nữ kia: "Đó là một phụ nữ trẻ tuổi ở quê mới lên nhờ cậy người nhà, trên đường bị bọn buôn người giả mạo nhà đồ bắt cóc. Nàng ấy nhân lúc bọn chúng không chú ý, dạy đứa con gái sáu tuổi cắn đứt dây thừng nhảy xuống sông chạy trốn, may mà chúng ta cứu được, nếu không không biết mẹ con họ sẽ bị bán đi đâu nữa."

"Chiếc thuyền kia đâu rồi?" Phó Vân anh hỏi.

Vương thúc ngỡ ngàng, giờ mới hiểu ra, lúng túng nói: "Thuyền đi mất rồi."

Mấy tên đàn ông to khỏe kia thấy người phụ nữ được người khác cứu, thềm chửi mấy câu, bơi lại về thuyền lớn, thuyền lập tức rời bến, những người xung quanh chỉ quan tâm tới việc an ủi người phụ nữ nên quên mất việc chặn chiếc thuyền kia lại. Dù sao bọn họ cũng có phải quan phủ đâu. Thế là đám đàn ông kia đã chạy trốn mất dạng.

trên thuyền có lẽ còn có rất nhiều phụ nữ khác cũng bị bọn buôn người lừa gạt.

Phó Vân anh thở dài: "Phải một người nhanh nhẹn tới địa phương lân cận tìm quan phủ báo tin đi."

Nàng không biết làm như thế có tác dụng gì hay không, nhưng đối với những người phụ nữ khổ khổ trên thuyền kia, chỉ cần có

thêm một chút hy vọng là tốt lắm rồi.

Vương thúc vâng một tiếng rồi đi ra ngoài sắp xếp.

Đúng là trùng hợp, vừa may đồng tri phủ Võ Xương là Lý Hàn Thạch cũng vừa từ phủ Giang Lăng trở về, đêm qua nghỉ lại trong quán trọ trên bờ. Lúc còn đang nửa tỉnh nửa mơ, nghe thấy tiếng lao xao ở bến thuyền, phái người tới hỏi chuyện, gặp được người Phó gia phái đi báo tin liền hỏi cho rõ, người Phó gia tóm tắt sự việc cho họ biết.

Tùy tùng lập tức chạy về báo cho Lý Hàn Thạch biết, Lý Hàn Thạch sửng sốt, vội vàng đứng dậy khoác áo, "Nhanh chóng chuẩn bị thuyền đuổi theo, đừng để bọn buôn người kia chạy thoát!"

Người của quan phủ đương nhiên là làm việc năng suất hơn hẳn thuyền buôn. Tới khi Phó Vân anh ăn sáng xong xuôi đã nghe thấy tiếng bước chân vọng tới, Vương thúc lên tiếng đầy kích động, "Vân ca nhi, Lý đại nhân đã phái người đuổi theo chiếc thuyền kia rồi!"

Mấy tên đàn ông trên thuyền phát hiện có thuyền đuổi theo liền dứt khoát nhảy khỏi thuyền bơi về bờ. Người của quan phủ lập tức đuổi theo nhưng hai bên bờ sông đều là những sơn cốc sâu hun hút, mấy tên đàn ông kia trốn vào rừng chẳng khác gì cá bơi ra biển, làm sao tìm được. Tuy không bắt được mấy tên đàn ông đang trốn chạy nhưng mười mấy người đàn bà trên thuyền thì không trốn kịp nên đều bị bắt lại. Chúng là những kẻ chuyên lừa gạt phụ nữ. Trên thuyền còn có mấy chục người phụ nữ nhà đàng hoàng bị lừa gạt, sau này quan phủ sẽ sắp xếp để đưa họ về nhà, hoặc báo cho người thân tới đón.

Vương thúc trước giờ vẫn ít nói hay vô cùng phần khích, hào hứng kể chuyện quan phủ truy bắt bọn buôn người xong lại đập đánh bốp vào đầu mình một cái, nói: "Đúng rồi, Vân ca nhi, Lý đại nhân muốn gặp thiếu gia."

Lý Hàn Thạch đã từng uống say một trận với Phó Vân Chương, có ấn tượng tốt với cử nhân trẻ tuổi nọ, nay nghe thuộc hạ bẩm báo thuyền đã cứu được người phụ nữ từ tay bọn buôn người kia là thuyền Phó gia, cũng để ý hơn một chút, định trực tiếp khen ngợi Phó Vân anh.

Vương thúc khó xử: "Vân ca nhi, hay là thôi đừng gặp."

anh tỳ nhi chỉ là một bé gái, lại mặc nam trang tiếp xúc với người khác, Lý đại nhân là người làm quan, nhớ đâu phát hiện ra thân phận thực sự của anh tỳ nhi, nhớ đâu lại tức giận bắt giữ anh tỳ nhi để bêu phốt răn đe thì phải làm sao bây giờ?

Lý Hàn Thạch được người khác nhờ vả, đưa linh cứu người Ngụy gia về quê, nàng vốn sợ đây chỉ là cái bẫy nên mãi vẫn chưa đi phủ Giang Lăng tế bái, chỉ lên nhờ người hỏi thăm. Lý Hàn Thạch thuê người sửa chữa lại phần mộ tổ tiên Ngụy gia, xử lý việc nhập liệm, sau đó mới về phủ Võ Xương, gần như không có điểm nào bất thường.

Nhưng Phó Vân anh vẫn không đi phủ Giang Lăng, nếu cha mẹ nàng dưới tuổi vàng có linh, chắc chắn sẽ hy vọng nàng có thể bình an vui vẻ sống tới hết đời, lòng nàng luôn nhớ đến họ, đi phủ Giang Lăng hay không cũng chỉ là hình thức mà thôi.

không cần đi phủ Giang Lăng nhưng vẫn cần phải gặp Lý Hàn Thạch một lần, thăm dò lòng dạ hắn ta một chút, xem người này rốt cuộc là có ý tốt hay là đang giấu giếm ý đồ xấu xa gì.

Editor: Cuộc đời anh tỳ nhi bắt đầu bước sang một trang mới...

Chương 56: Song lục

Song lục là một trò chơi cờ cổ, chơi bằng xúc xắc, rất đơn giản, ai cũng chơi được nhưng mà giải thích thế nào thì hơi dài, bạn nào thích có thể tìm "backgammon" trên mạng sẽ có thông tin, không có tên tiếng Việt nhưng có giải thích bằng tiếng Việt. Đại loại là trò may rủi thôi, dễ như chơi cá ngựa ấy.

Lý Hàn Thạch vừa nhìn thấy Phó Vân anh trên bến tàu đã ngăn người kinh ngạc, thậm chí tiểu quan nhân Phó gia sao mà ai ai cũng thanh tú thế không biết.

Người trước mắt hẳn hiện giờ còn nhỏ tuổi nhưng đã tự nhiên phóng khoáng, ung dung tao nhã, trong từng cử chỉ đã thấy được chỗ hơn người, hơn nữa còn trắng trẻo tuấn tú, đôi mắt tựa có hai viên ngọc trai đen bóng, sau này lớn lên, khí độ ắt không kém Phó Vân Chương.

nói chuyện đôi câu, hẳn vẫn không đoán ra được chính xác người này bao nhiêu tuổi. Sau đó, hẳn được biết lần này nàng dong thuyền lên phía bắc tới phủ Võ Xương liền mỉm cười mời nàng đồng hành, coi như là giúp đỡ lẫn nhau.

Bến tàu này ngay gần phủ Võ Xương, từ đây đến đó không cần cập bờ thêm lần nào, chuyện giúp đỡ là nói cho có cơ chứ thật ra Lý Hàn Thạch ngồi thuyền lâu đến phát chán, chỉ muốn tìm người chơi song lục cùng mà thôi.

Phó Vân anh uyển chuyển từ chối một lần, Lý Hàn Thạch lại mời lần nữa, nàng cố tình tỏ vẻ suy tư, chần chừ một lúc rồi mới đồng ý.

Từ trước đến nay, đồng tri ở phủ Võ Xương đều rất cao ngạo nhưng Lý Hàn Thạch mặc kệ. hấn là người ôn hòa, bình dị, chỉ mấy tháng ngắn ngủi đã dễ dàng làm thân với nhiều nhà nho có tiếng ở đất Hồ Quảng. Đối với nhiều người, Phó Vân anh chỉ là một đứa trẻ chưa đủ lông đủ cánh, không đáng để hấn tìm cách tiếp xúc, hấn vẫn lại không nghĩ thế, hấn tự cho mình là bạn của Phó Vân Chương, lúc đầu còn bảo Phó Vân anh gọi hấn là Lý huynh.

Đương nhiên, Phó Vân anh sẽ không gọi như thế, nàng không phản bác nhưng vẫn cung kính gọi hấn là "Lý đại nhân".

Lý Hàn Thạch lắc đầu nhưng vẫn bật cười chấp thuận cách gọi này của nàng.

Phó Vân anh về thuyền báo cho Hàn thị và Vương thúc rằng nàng sẽ ngồi chung thuyền với Lý Hàn Thạch tới phủ Võ Xương.

Hàn thị và Vương thúc kinh hãi, sợ nhỡ đâu trên đường đi sự thật bại lộ, nhất nhất đòi đi với nàng, nàng không giải thích nhiều, để những người khác ở lại, chỉ đưa Vương thúc và thư đồng đi cùng, rời thuyền nhà mình rồi theo chỉ dẫn của tô tở Lý gia, đi về phía chiếc thuyền neo ở cách đó không xa. Hàn thị là phụ nữ, không thể đi theo gặp đàn ông bên ngoài, đành phải ở lại.

trên đường đi, có người đi tới trước mặt bọn họ.

một người phụ nữ đang đỏ mặt đứng trên bến thuyền quan sát hồi lâu tiến tới, hành lễ với nàng rồi trịnh trọng nói: "Phó tiểu tướng công, vừa nãy cũng nhờ tiểu tướng công ra tay cứu giúp."

Nàng ta cầm tay một cô bé xinh xắn đáng yêu. Thấy mẹ mình khom người tạ ơn, cô bé cũng chấp tay thi lễ theo.

Đây là người phụ nữ và đứa bé bị bọn buôn người bắt cóc vừa được cứu khi nãy. Tô tở Phó gia kéo được họ lên thuyền liền lấy quần áo mới cho họ thay, thấy bé gái đã đói meo thì nhanh chóng chuẩn bị cơm canh nóng hổi. Hàn thị thấy hai mẹ con họ đáng thương, nghĩ

tới cảnh mình khi trước liền đích thân chăm sóc họ, lựa lời an ủi, còn nghe lời Phó Vân anh đã dặn lúc trước, đưa họ chút bạc rồi mới tiễn họ rời thuyền. Người phụ nữ cảm động tới rơi nước mắt, nhất quyết phải trực tiếp nói lời cảm tạ với Phó Vân anh rồi mời bằng lòng rời đi.

Xa cách vài năm, nét mặt người phụ nữ này vẫn không thay đổi, có điều mệt mỏi uể oải, tiều tụy hơn xưa rất nhiều.

Phó Vân anh ngẩn ra một lát, khóe mắt liếc thấy bé gái đang nắm chặt góc áo mẹ.

Cầm tỷ nhi đã lớn như vậy rồi.

Nàng không phải chưa từng tưởng tượng ra cảnh mình sẽ gặp lại những người thân quen thuở trước nhưng cũng giống như lần bãi phỏng Diêu Văn Đạt, khi người quen cũ thứ hai xuất hiện trước mặt nàng, nàng chỉ thấy lòng mình gợn lên một chút chứ chẳng kích động chút nào.

Nàng nhẹ nhàng trả lời: "Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà."

Người phụ nữ vô cùng cảm kích, kéo tay con gái bái tạ nàng lần nữa, thấy mặt mày nàng vẫn lãnh đạm, sợ làm lỡ việc của nàng, nhắc lại lời cảm ơn mấy lần rồi cũng nhường đường, mắt dõi theo nàng thật lâu.

Phó Vân anh lên thuyền Lý gia, Lý Hàn Thạch đã xử lý xong công việc, phái tùy tùng mời nàng vào khoang thuyền nói chuyện, mỉm cười hỏi: "Có biết chơi song lục không?"

Nàng nhìn xung quanh một vòng, trong khoang có một chiếc sập, giữa sập có một bàn cờ song lục trạm trở tinh vi, Lý Hàn Thạch cầm xúc xắc trong tay nhìn về phía nàng đầy mong đợi, vẻ mặt tha thiết.

Phó Vân anh cảm thấy không còn gì để nói, thầm nghĩ lần trước nhị ca uống rượu với Lý Hàn Thạch, hai người ngồi với nhau tới nửa đêm, Phó tứ lão gia luôn nghĩ hai người bọn họ đàm luận vấn đề gì

say mê lắm thì Lý Hàn Thạch mới tiếc nuối, không muốn để Phó Vân Chương về sớm như thế. Giờ nghĩ lại, nhị ca hẳn là bị bắt chơi cờ song lục với Lý Hàn Thạch cả đêm chẳng?

Nàng biết chơi cờ song lục. Phụ nữ chốn khuê phòng cả ngày chỉ ở trong nội viện bé bằng lòng bàn tay, từ ngày này qua ngày khác đều như thế, quanh năm suốt tháng không ra khỏi nhà, dù sao cũng phải làm gì đó giết thời gian. Kiếp trước nàng thường xuyên chơi cờ song lục với các chị dâu trong nhà. Con gái gia đình giàu có bình thường an tĩnh hiền thực, cười không lộ răng, nói không nói to, quy củ là thế nhưng một khi đã vào bàn song lục thì cả đám đều xắn tay áo, la lên hét xuống, chẳng khác gì dân cờ bạc ngoài đường. Người lớn trong nhà nhìn thấy tuy không thích nhưng cũng không trách móc nặng nề, chỉ răn dạy đôi câu. Sau này lấy chồng sẽ phải hầu hạ nhà chồng, quản lý việc nhà, trở thành đương gia chủ mẫu rồi, nào có thể thoải mái như lúc chưa lấy chồng được, chơi thì cứ chơi đi.

Phó Vân anh kìm nén suy nghĩ trong lòng, nhẹ nhàng nói: "Cũng biết một chút ạ."

Lý Hàn Thạch nghe vậy vui mừng khôn xiết, thúc giục nàng mau vào ngồi, vui vẻ nói: "Nhị ca người ấy à, văn chương thì viết tốt thật đấy nhưng cờ song lục lại chẳng biết tí nào."

Phó Vân anh cười, cúi đầu xắn tay áo, "Mời đại nhân đi trước."

...

Nửa canh sau, Lý Hàn Thạch đã không còn giữ được dáng vẻ ban đầu: vạt áo xộc xệch, nho khăn lệch sang một bên, quần áo ướt một mảng do vài lần trượt tay làm đổ ly trà mà người hầu bung tới, hẳn cũng không thêm thay, tay vẫn đổ xúc xắc, đôi mắt nhìn chăm chăm viên xúc xắc đang quay tròn, miệng tẩm tắc, "Tiểu hữu hóa ra là cao thủ trò này."

Phó Vân anh liếc mắt nhìn hẳn xem thường, quan phụ mẫu một vùng đây sao, ngồi không ngay ngắn, đứng không chỉnh tề, chỉ cần

đánh một ván cờ song lục với nàng đã một câu "tiểu hữu" hai câu "tiểu hữu", làm thế nào người này vượt qua nổi lần tuyển chọn quan lại để được đưa tới Hồ Quảng làm quan thế không biết?

Thuyền đã rời bến đi lên phía bắc, chớp mắt một canh giờ lại qua đi, Phó Vân anh xoa nhẹ cổ tay mỗi nhừ, muốn tìm cơ về khoang nghỉ ngơi. Lý Hàn Thạch lại đang tới lúc hưng phấn, hai mắt sáng bừng, chớp mũi đỏ ửng, đương nhiên sao có thể để nàng đi như thế, năn nỉ nàng chơi thêm ván nữa. Miệng nàng mấp máy mà chẳng biết phải nói sao, đành phải đồng ý.

Cuối cùng mãi tới buổi trưa, người hầu kẻ hạ nhiều lần tới thúc giục Lý Hàn Thạch dùng bữa, hẳn mới sai người xếp bàn cờ lại, mời Phó Vân anh cùng ăn.

Người hầu chuẩn bị một mâm rượu và thức ăn mang vào trong khoang, tôm viên, cua viên, hoa quế củ sen, canh cá đậu hũ, hạt dẻ tươi hầm gà rừng, vịt hầm bát bảo, toàn là những đồ ăn đúng mùa ở vùng này.

Phó Vân anh cảm tạ thịnh tình của Lý Hàn Thạch, hai người tới trước bình phong dùng bữa.

Lý Hàn Thạch liên tục gấp đồ ăn cho Phó Vân anh, nhìn nàng trêu mếu nhưng lời nói ra lại hoàn toàn không có phong cách của người lớn tuổi hơn chút nào, "Tiểu hữu này, dùng cơm xong, chúng ta làm thêm vài ván được không?"

rõ ràng là một kẻ nghiện song lục đến phát rồ.

Về tuổi mà nói, Lý Hàn Thạch lớn hơn Phó Vân anh mười mấy tuổi, tính là trưởng bối. Về tôn ti mà nói, Lý Hàn Thạch là đồng tri phủ Võ Xương, cao cao tại thượng, Phó Vân anh còn có thể nói thế nào đây? Vậy là nàng đành phải nghe lời trưởng bối, gật đầu đồng ý.

Cả hành trình trôi qua trong tiếng gieo xúc xắc, ngoài cửa sổ, nắng dần tắt, chim mỗi cánh bay về tổ, ánh sáng chiều hôm rực rỡ chiếu

qua cửa sổ rọi vào khoang thuyền, người hầu vén rèm tiến vào, chấp tay thưa: "Đại nhân, tới phủ Võ Xương rồi ạ."

Lý Hàn Thạch như vừa bừng tỉnh, kinh ngạc: "Nhanh thế à?" Ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài mới phát hiện ra đã tới bến tàu thật, thậm chí còn nghe thấy loáng thoáng tiếng ồn ào trên bờ sông. Một lát sau, trên boong vang lên tiếng người chỉ huy việc bốc dỡ hàng hóa rõ ràng quy củ.

Phó Vân anh nhân lúc này chào từ biệt Lý Hàn Thạch.

Lý Hàn Thạch tha thiết giữ lại.

Nàng vẫn nhất quyết phải đi: "Tiểu tử còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, không dám tiếp tục làm phiền đại nhân."

Lý Hàn Thạch cười ha hả, trên mặt cũng không có chút ngại ngùng nào, cất giọng sang sảng: "Lần này còn chưa chơi đã, hôm nào tiểu hữu rảnh rồi chúng ta lại tỷ thí được không?"

Lời mời này chẳng qua chỉ là lời xã giao, Phó Vân anh cũng không coi là thật, hơn nữa chiều nay nàng đã tìm hiểu được điều mình muốn biết, nên càng không quá để ý, lịch sự đáp lại mấy câu liền nói lời cáo từ rời đi.

...

Lý Hàn Thạch vốn làm quan ở Bộ Lại, sau khi tham gia phân công hằng tháng thì được phân tới Hồ Quảng nhậm chức đồng tri. Nghe cách nói năng hành xử của người này, hẳn chắc chắn là môn sinh của Thẩm Giới Khê.

Phó Vân anh thấy trên bàn của hắn còn đặt một bộ "Thái Túc văn tập" của Thẩm Giới Khê. Thái Túc là bút danh thuở thiếu niên của Thẩm Giới Khê. Mấy cuốn sách này trang giấy đã ố vàng, có vẻ như đã dùng nhiều năm, có vẻ Lý Hàn Thạch không chỉ thường

mang theo người mà còn liên tục giở ra đọc, gáy sách đã bị mài đến bạc thếch.

Thẩm Giới Khê không thể nào có ý tốt bảo môn sinh của mình an táng Ngụy Tuyền Liêm. Hai người họ không chỉ đơn giản là bất đồng chính kiến. Năm đó, Ngụy gia sụp đổ nhanh đến mức không kịp trở tay cũng không chỉ là do đương kim hoàng thượng nổi giận lôi đình, không ai dám xin thay, mà còn do Thẩm Giới Khê và Ngụy Tuyền Liêm từ có thù oán cũ, muốn dùng việc công trả thù tư. Đại thần trong triều khi ấy nơm nớp lo sợ, ốc còn không mang nổi mình ốc, sợ bị Thẩm Giới Khê giận cá chém thớt nên tất cả đều im lặng.

Mấy năm nay, Phó Vân anh cũng nghe ngóng được chuyện trước kia. Khi xưa, Thẩm Giới Khê và Ngụy Tuyền Liêm cùng làm việc ở Hàn Lâm Viện đã từng có đôi lần tranh cãi, cụ thể là về chuyện gì thì cũng chỉ là lời nói gió bay, không ai nhớ rõ, chỉ biết đó chỉ là mấy việc vặt vãnh mà thôi. Ai mà ngờ được cái người được dân chúng kính trọng như Thẩm các lão lại thù dai như thế, sau bao nhiêu năm vẫn canh cánh trong lòng, nhân dịp hoàng đế tức giận liền đổ thêm dầu vào lửa, diệt trừ toàn bộ Ngụy gia?

Phủ Giang Lăng quả nhiên là cái bẫy.

Nhưng Thẩm Giới Khê cũng không biết lời đồn về di chiếu là do nàng tung ra, làm gì đến mức sẽ bám riết lấy nàng như thế, hơn nữa Thôi Nam Hiên từ lâu đã công bố về cái chết của nàng. Thôi Nam Hiên là người cẩn thận, chắc chắn hẳn không thể để lộ bất kỳ sơ hở nào để Thẩm Giới Khê nghi ngờ.

Vậy chỉ còn một khả năng: Chỉ mình Thôi Nam Hiên biết chuyện nàng biến mất sau khi rời kinh sư, Lý Hàn Thạch là môn sinh của Thẩm Giới Khê, chắc chắn sẽ quen biết Thôi Nam Hiên, phải chăng hẳn là người của Thôi Nam Hiên?

Phó Vân anh nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ còn có khả năng này.

Nếu thật sự là Thôi Nam Hiên nhờ Lý Hàn Thạch giúp đỡ đưa linh cữu người Ngụy gia về quê thì sự tình mới hợp lý. Năm đó, Thôi Nam Hiên thấy nhà vợ đi vào chỗ chết cũng không đưa tay cứu giúp, chỉ biết bo bo giữ mình. Phân tích kỹ càng ra, hẳn không sai, cách làm của hẳn không ai có thể chỉ trích, những người khác rơi vào tình huống như vậy thì cũng thế thôi. Về lý thì là như thế nhưng không quan tâm nhà vợ, ngay cả cha vợ tắt thở trước mặt vẫn cười nói như thường, người như thế là người lòng dạ sắt đá, đồng liêu trong triều sẽ đánh giá hẳn là kẻ vô tình. Có ai dám hợp tác với người lạnh lùng vô tình như thế, nói gì đến tin tưởng, giúp đỡ?

Thôi Nam Hiên muốn lung lạc lòng người, đầu tiên cần phải thay đổi góc nhìn của người khác dành cho hẳn, vậy là hẳn ra tay giúp đỡ xử lý hậu sự cho nhà vợ.

Hoặc là có lẽ sau khi nàng chết, Thôi Nam Hiên bỗng cảm thấy lương tâm cắn rứt, muốn đền bù cho nàng một chút.

Phó Vân anh nhếch môi, chuyện này gần như là không thể.

...

Vương thúc không biết chơi song lục nhưng thấy Lý Hàn Thạch đối xử thân thiện với Phó Vân anh như thế cũng thờ phào nhẹ nhõm, không lộ là được rồi.

Ở phủ Võ Xương, tôi tớ Phó gia đều đã được thay đổi, giờ gồm toàn những người trước kia chưa từng gặp Phó Vân anh. Họ chỉ biết trong nhà có vị tiểu thiếu gia sắp tới. Từ sáng sớm, quân sự đã đích thân tới bến tàu chờ đón, nhìn thấy Lý Hàn Thạch đi cùng với Phó Vân anh bước lên cầu thang bằng đá dẫn lên bờ sông thì bất ngờ ngẩn ra, vội vàng chạy tới chào hỏi, lấy lòng.

Rời khỏi bàn cờ song lục, Lý Hàn Thạch vẫn có mấy phần uy nghiêm của bậc quan phụ mẫu, đối đáp mấy câu với người Phó gia, dặn dò bọn họ chăm sóc Phó Vân anh cho cẩn thận rồi lại nài ép Phó Vân anh phải đồng ý lần sau lại chơi song lục với hẳn rồi mới dẫn

theo đám tùng tùng và sai dịch tiến về phía chiếc kiệu đang chờ bên cạnh. Đoàn người rờn rợn kéo nhau đi.

...

Phó Vân anh nói mấy câu với quản sự, chờ Hàn thị lên bờ rồi đi cùng đi về phố Cống Viện.

Giang Thành thư viện tọa lạc trong một sơn cốc có phong cảnh nên thơ, ngay gần Hoàng Hạc Lâu và Trường Xuân Quan, cách phố Đại Triều khá xa nên nàng tự bỏ tiền thuê một tòa nhà nhỏ ở gần tòa nhà của Phó Vân Chương.

Hàn thị say sòng, chưa kịp nhìn ngắm nhà cửa phòng ốc cho kỹ càng đã tiến thẳng vào trong nhà, đặt lưng xuống là ngủ luôn.

Quản sự ban đầu cũng không đánh giá cao Phó Vân anh, cũng không hẳn là xem thường nàng, chỉ đơn giản cho rằng việc chăm lo cho một tiểu thiếu gia mới từ dưới huyện lên cũng chẳng phải việc gì to tát, làm cho có lệ mà thôi, nhưng sau khi nhìn thấy Lý Hàn Thạch đối xử với Phó Vân anh như người ngang hàng mới phát hiện ra mình đã nhầm. Ông ta vừa mừng vừa sợ, nói năng kính cẩn: "Thiếu gia, đồ ăn thức uống và nước tắm đều đã chuẩn bị xong, thiếu gia muốn tắm gội trước hay dùng bữa trước ạ?"

"Ăn uống thì thôi đi, chuẩn bị phòng tắm trước đã."

Bến tàu đông đúc, nhộn nhạo, đêm qua Phó Vân anh ở trên thuyền nên cũng chưa tắm rửa gì được, sau khi rời thuyền lại ngựa ngựa xe xe, trên người đã hơi có mùi gì đó khác thường, muốn tắm rửa sạch sẽ trước.

một thùng nước lớn được đưa vào phòng tắm, Phó Vân anh đuổi hết người hầu ra ngoài, chỉ để mấy đại nha hoàn ở bên cạnh hầu hạ.

Phương Tuế và Chu Viêm theo nàng tới phủ Võ Xương, bình thường nàng ra ngoài sẽ đưa thư đồng và Vương thúc theo, về đến nhà vẫn

cần nha hoàn hầu hạ, có điều từ nay nàng sẽ không đưa họ ra ngoài nữa. đang yên đang lành lại bị thư đồng cướp cơ hội ra ngoài, hai nha hoàn không tránh khỏi tủi thân.

Phó Vân anh tắm gội xong, thay một bộ đồ mới mang mùi hương thoang thoảng rồi nói: "Các người ở nhà học mẹ ta làm khăn lược, việc nặng không cần phải làm nhưng học lấy một cái nghề cũng tốt, sau này có thể dùng tới."

Phương Tuế và Chu Viêm đều ngạc nhiên, cắn môi, hiểu ra chuyện họ lo lắng mấy ngày nay tiểu thư cũng nhìn ra được, mặt nóng bừng lên, khom người nói: "Đa tạ tiểu thư đã nghĩ tới chúng nô tỳ."

Vừa nói xong đã thấy Phó Vân anh cau mày, Phương Tuế gãi đầu, vội vàng sửa lại, "Đa tạ thiếu gia."

...

Hàn thị ngủ một giấc xong tỉnh lại đã tràn trề năng lượng, bảo nha hoàn đưa bà đi dạo một vòng quanh nhà rồi lại quay trở về phòng, hỏi hã: "Phủ thành có khác, mẹ đứng trong viện còn có thể nghe thấy tiếng rao hàng của người bán hành rong ngoài phố, thật náo nhiệt."

Chỉ có những đại viện sâm nghiêm mới có thể hoàn toàn ngăn cách với phố phường.

Phó Vân anh sắp xếp chỗ ăn ở cho Hàn thị xong, trở về phòng chỉ huy nha hoàn dỡ rương hành lý ra, xong xuôi mọi chuyện đã không biết là giờ nào mới yên tâm đi ngủ.

Ngày tiếp theo, trời còn chưa sáng hẳn đã thấy ngoài cửa sổ vọng vào tiếng ồn ào, cửa phòng kêu cọt kẹt, Phương Tuế bước vào phòng, "Thiếu gia, Khải ca nhi tới!"

Phó Vân anh còn tưởng mình nghe nhầm, khoác áo đứng dậy, lắng tai nghe một chút, quả nhiên nghe thấy tiếng Phó Vân

Khải nói chuyện bên ngoài. Nàng xuống giường, lê bước tới bên cạnh bình phong, ngó ra bên ngoài.

Trong viện, Phó Vân Khải mặt mày tiu nghỉu, chân đá mảnh đá vụn trong sân, tay gạt nước mắt, nhìn tức tưởi đáng thương. Đám nha hoàn đang vây quanh hắn nhẹ nhàng an ủi.

"Sao lại thế này?"

Phó Vân anh búi tạm một búi tóc nam đơn giản, đẩy cửa đi tới hành lang, vừa sửa lại vạt áo vừa hỏi.

Phó Vân Khải nhìn thấy nàng, khịt khịt mũi, tủi thân nói: "Huynh tới từ hôm qua cơ ý!"

Hóa ra hôm đó Phó Vân anh vừa rời huyện Hoàng Châu, Triệu gia đã mang rất nhiều lễ vật tới nhà. Triệu Kỳ tới để gặp Đan Ánh công tử, Triệu Thúc Uyển tới để trực tiếp xin lỗi Phó Vân anh.

Phó tứ lão gia ra mặt đón tiếp người Triệu gia, thấy Triệu Kỳ lễ nghĩa chu đáo, kính cẩn nói lời xin lỗi, hơn nữa oan gia nên giải không nên kết, ông cũng thay mặt Phó Vân anh bỏ qua chuyện này.

Nhưng cái cô Triệu Thúc Uyển kia thì làm thế nào bây giờ? May mà có danh tiếng của Trương đạo trưởng, Phó tứ lão gia nhắc tới ông ta, Triệu Kỳ và Triệu Thúc Uyển nào nghi ngờ cho nổi liền nói một câu đáng tiếc, uống mấy ly trà rồi ra về.

Phó tứ lão gia tiễn người Triệu gia về xong liền nghĩ ra một ý, sai tôi tớ sắp xếp lễ vật Triệu gia vừa đưa tới để chuyển đi phủ Võ Xương cho Phó Vân anh. Sửa soạn xong, ông hùng hổ, "Bảo Khải ca nhi và Thái ca nhi mang qua đó."

Hai anh em nhìn nhau, Phó tứ lão gia hẳn là sợ Đại Ngô thị nghe tin, liền tục thúc giục hai đứa đi cho chóng.

không ngờ đám kẻ hầu người hạ lắm miệng như thế, Đại Ngô thị biết chuyện, chống gậy đuổi tới, Phó Vân Thái bị Đại Ngô thị khóc lóc kéo về. Phó Vân Khải nhanh chân hơn nên đã ra khỏi phố Đông Đại, Phó tứ lão gia nghĩ đưa được một đứa đi trước cũng tốt, đầu tiên đưa Khải ca nhi đi, sau này cho Phó Vân Thái đi sau không phải dễ dàng hơn hay sao? Vậy nên ông không cho Phó Vân Khải quay lại, ép hẳn phải đi cùng đám tôi tớ, đưa đồ tới phủ Võ Xương bằng đường bộ.

Nếu thời tiết tốt, đi đường bộ có khi còn nhanh hơn đi đường thủy, chỉ có điều phải lên dốc xuống đèo nên vất vả hơn, bình thường mọi người sẽ không chọn đi đường bộ.

Phó Vân Khải xuất phát muộn hơn Phó Vân anh nhưng lại tới phủ Võ Xương trước, ở một mình bên phố Đại Triều đợi nửa ngày, sáng sớm nay nghe nói Phó Vân anh cũng đã đến liền lập tức chạy tới gặp nàng.

"anh tử nhi, huynh ở bên này với muội, bên phố Đại Triều chỉ có mình huynh thôi, chán ngắt."

Phó Vân Khải vừa khóc lóc, quệt nước mắt nước mũi vừa kể lể chuyện mình đi đường bộ gặp bao nhiêu khó khăn rồi khịt mũi nói.

Phó Vân Thái không đi được, để Phó Vân Khải ở bên phố Đại Triều một mình cũng không ổn.

Phó Vân anh gật đầu.

Phó Vân Khải nín khóc ngay lập tức, cười toe toét, lớn tiếng hoan hô, sải bước đi tới dưới hành lang, ngẩng đầu nhìn nàng, "anh tử nhi, thiếu gia Triệu gia cũng đi học ở Giang Thành thư viện, hẳn còn nói muốn luận bàn với muội, muội phải chú ý đấy."

Phó Vân anh cười, "Biết rồi."

Chương 57: Giang Thành thư viện

Ba ngày sau, Triệu sư gia tới nhà, đưa Phó Vân anh tới Giang Thành thư viện bái kiến sơn trưởng Khương Bá Xuân.

Giang Thành thư viện ban đầu là nơi để sách của một ngôi chùa nhỏ, khi Sở Vương đời đầu tiên được phân đất phong ở Võ Xương, hưởng ứng lời kêu gọi đào tạo nhân tài của Thái Tổ hoàng đế nên mua lại Tàng Thư Lâu này, trồng cây ươm hoa, dựng lầu các, xây học xá lên tới một trăm tám mươi gian, rồi noi theo hình mẫu của Bạch Lộc Động thư viện để xây dựng nội quy, mời những nhà nho lớn tới làm thầy dạy, quản lý và sưu tầm sách vở, tuyển chọn học sinh, từ đó nơi này trở thành thư viện.

Lúc đầu, Giang Thành thư viện cũng giống bao thư viện khác trong cả nước, có một thời vàng son. Về sau, kẻ sĩ cũng dần biến chất, từ các thư viện liên tục truyền ra những chuyện xấu xa, người đọc sách kiện lên tận triều đình yêu cầu điều tra, triều đình lấy cớ thư viện gây ra tốn kém, ảnh hưởng tới việc dạy học của quan học [1] và phổ biến tà học, cấm học sinh trong các thư viện bình luận tình hình chính trị đương thời, thậm chí còn trắng trợn thiêu hủy một loạt các thư viện trong nước, nhiều thư viện từng một thời hưng thịnh từ đó không gượng dậy nổi nữa.

[1] Quan học là trường do triều đình mở. Ngoài ra còn có tư học, là trường do tư nhân mở, ví dụ Phó gia có tộc học, tính là tư học.

hiện giờ, những thư viện tập trung vào dạy học, chất vấn và biện luận đã không còn tồn tại. Các thư viện lớn vẫn sợ hãi, không dám lại châm biếm, đả kích tình hình chính trị, cũng không dám đưa ra ý kiến hoài nghi về trường phái lý học chính thống, chuyển sang nghiên cứu sâu xa về các kinh sách của Nho giáo, không còn khuyến khích việc

đọc nhiều sách như trước mà chú trọng vào bài giảng và thi cử, học sinh trong thư viện cũng phải tập trung toàn bộ tinh lực vào Tứ thư, Ngũ kinh, không để ý những chuyện bên ngoài, một lòng đọc sách thánh hiền. Khi giải đáp những vấn đề của học sinh, thầy dạy cũng phải trích lời Khổng Mạnh, lấy Trình Chu lý học làm chuẩn mực, không dám đàm luận nhiều chiều.

nói cách khác, thư viện giờ đã phụ thuộc vào khoa cử, thư viện được mở ra chỉ để phục vụ cho các kì thi.

Trường học có thể bồi dưỡng người đọc sách, nhưng người đọc sách có được công nhận hay không chỉ có thể dựa vào khoa cử.

Trường học giờ chỉ dùng để đào tạo học sinh tham gia khoa cử, mục đích học tập của học sinh cũng chỉ có một - thi đỗ, làm quan.

Thư viện liên tục đào tạo nhân tài cho triều đình, học sinh cũng chỉ biết đọc sách rồi lại đọc sách, đọc văn rồi lại viết văn, cho tới khi thi đỗ, đề tên bảng vàng.

Vòng đi vòng lại chỉ có vậy.

Triệu sư gia đứng trước cổng thư viện, nhìn lên chiếc biển lớn treo chính giữa cửa lớn do Thái Tổ hoàng đế ban "Giang Thành thư viện", cảm thán, "Năm đó những thư viện trăm hoa đua nở, nhiều nhà nho nổi tiếng đi khắp nơi dạy học, không khí học tập rầm rộ, học sinh còn có thể phát biểu suy nghĩ riêng của mình, đàm luận việc đương thời, tranh luận với nhau hùng hồn đến mức khiến tâm hồn người ta cũng phải dậy sóng, tới giờ ta vẫn còn nhớ cái không khí lúc Dực Dương tiên sinh giảng bài ở Nhạc Lộ thư viện năm ấy..."

Từ ngày Thẩm Giới Khê vào Nội Các, thi hành chính sách mới nên đã hạ lệnh phá hủy thư viện trên cả nước, bốn thư viện lớn nhất đứng nơi đầu sóng ngọn gió, cuối cùng tuy vẫn gắng gượng giữ được thư viện nhưng sơn trường, giáo thụ (*thầy dạy nói chung*) đều bị trục xuất, từ đó việc dạy học do học quan đảm nhiệm. Những nơi từng phồn vinh nhất về học thuật nay đều có kết cục đáng buồn.

Triệu sư gia lúc đầu, thờ dài: "Đáng tiếc."

Thư viện từng hoạt động độc lập, không liên quan tới quan học và tư học, phong thái ngạo nghễ. Trong thư viện, từ giáo thụ đến học sinh đều có thể tự do bàn luận, dám bác bỏ những quan điểm trong sách thánh hiền, vậy nên thư viện tràn ngập những luận điểm mở rộng, coi khinh quy tắc. Bởi thế, tuy bọn họ có nhiều học vấn nhưng lại không thể dùng vào chỗ nào, điểm này không phù hợp với ước nguyện ban đầu của Thái Tổ hoàng đế khi cổ vũ việc xây dựng thư viện. Thái Tổ hoàng đế muốn nhân tài được đào tạo đến nơi đến chốn để cống hiến cho triều đình chứ không phải là những kẻ chỉ đơn giản là đam mê nghiên cứu học vấn.

Sau khi tiên đế lên ngôi, lo những kẻ sĩ biến chất kia sẽ làm ảnh hưởng tới đại đa số học sinh, sau đó làm dao động căn cơ của triều đình liền hạ mấy chiếu chỉ để uốn nắn thư viện ở các địa phương, buộc họ đi vào khuôn khổ, quy định toàn bộ chi phí dùng cho trường học sẽ phụ thuộc vào châu học địa phương, thư viện sơn trường chỉ có thể do triều đình lựa chọn và phái đi, quan phủ cũng có thêm quyền lực để khống chế thư viện.

Triều đình làm vậy là vì giang sơn xã tắc nhưng lại quên mất sự phát triển của một mình trường phái lý học cũng gây ra nhiều tiêu cực. Nếu như việc chỉ biết đàm luận suông sẽ khiến sĩ tử sa vào hưởng lạc, nói cho sướng miệng, coi trọng vẻ bề ngoài, thì ngược lại, chỉ tập trung vào viết lách loại văn giải đề sẽ phá hủy tinh thần chí khí của sĩ tử, tạo ra những người đọc sách chỉ biết lặp đi lặp lại những lời sáo rỗng, tưởng như uyên bác nhưng không có thực chất.

Từ lâu đã có những người nhìn xa trông rộng nhìn ra vấn đề này, muốn thay đổi nhưng dù tài năng xuất chúng, học thức uyên bác, giỏi tính toán như Gia Cát Khổng Minh tái thế cũng không nghĩ ra nổi phương pháp xử lý.

Chỉ có những nhân tài vượt qua thử thách của khoa cử mới có thể làm quan nhưng có thể vượt qua được hay không lại chủ yếu phải

xem văn giải đề viết thế nào. Đạo lý này rất dễ hiểu, đến đàn bà và trẻ con cũng hiểu được.

Học sinh toàn thiên hạ để có được công danh lợi lộc thì bắt buộc phải thi đỗ, bắt buộc phải trói buộc bản thân với Trình Chu lý học, xu thế này lớn tới mức không ai có thể chống lại được.

Triệu sư gia nói cho Phó Vân anh, Khương sơn trưởng chính là một trong những người luôn lo lắng chuyện những người đọc sách chỉ chăm chăm viết văn giải đề sẽ đi vào ngõ cụt, hy vọng có thể tìm thấy những người thật sư có tri thức từ đám học sinh chỉ có mục đích thi cử trong thư viện.

"Sơn trưởng tiền nhiệm chỉ cho giáo thụ dạy học sinh Tứ thư Ngũ kinh, nghiên cứu sách cổ. Từ khi Khương Bá Xuân bắt đầu tiếp nhận vị trí này đã noi theo phong cách cổ, học sinh cần phải học thêm quân tử lục nghệ (*sáu tài nghệ của người quân tử*), bao gồm lễ, nhạc, xạ, ngự, thư, số, ngoài ra còn phải học về y học."

Phó Vân anh hơi nhưn mày, lễ, nhạc, thư, số cũng còn được, Tôn tiên sinh đã dạy nàng nhưng trước kia Triệu sư gia cũng chưa từng nói với nàng rằng sau khi nhập học còn phải học xạ và ngự.

Ánh mắt nàng không gợn sóng nhưng Triệu sư gia lại chột dạ, chớp mắt mấy cái, khẽ nói, "Ta có thể xin phép hộ ngươi, Khương sơn trưởng thấu tình đạt lý, thấy ngươi gầy yếu thế này, có lẽ sẽ miễn cho ngươi hai môn đó."

"không cần đâu ạ."

Phó Vân anh lắc đầu nói.

Xạ là bắn tên, ngự là điều khiển chiến xa. Thời cổ, đọc sách là đặc quyền của quý tộc, cái gọi là quân tử, nhất định xuất thân phải cao quý, không chỉ có học thức mà còn cần tinh thông võ nghệ, như thế mới có thể phò tá quân vương thống trị quốc gia, khi ấy thiên hạ còn chưa quy về một mối, chiến tranh thường xuyên xảy ra, quân tử lúc

nào cũng có thể phải lao ra chiến trường, nếu không biết cách bắn tên, điều khiển chiến xa thì làm sao có thể dẫn dắt tướng sĩ dưới trướng chiến đấu nơi chiến trường?

Năm tháng trôi qua, biến cả hóa nương dâu, thời thế thay đổi, khái niệm về quân tử cũng thay đổi, trong sáu tài nghệ ban đầu ấy, xạ, ngựa, số dần dần bị lãng quên.

Giang Thành thư viện dạy lục nghệ chắc chắn chỉ là thứ yếu, chủ yếu vẫn là tập trung vào chuẩn bị cho khoa cử. Dù sao bọn họ cũng không thể thực sự bắt những thư sinh trói gà không chặt gặt sách vở sang một bên để nghiên cứu kỹ thuật điều khiển xe ngựa.

...

Hai người đứng trước cổng chính thư viện, tôi tớ thư đồng đứng phía sau. lát sau, một người mặc áo dài, đầu quấn nho khăn, trông có vẻ giống quản sự ra đón họ. Biết được thân phận của Triệu sư gia, người nọ tươi cười: "Vốn đã ngưỡng mộ danh tiếng của tiên sinh, biết tin tiên sinh hạ mình tới Giang Thành thư viện, dám học sinh vô cùng vui sướng, mong chờ mấy tháng nay, cuối cùng cũng chờ được tiên sinh."

Triệu sư gia từ trước đến nay vẫn thoải mái, phóng khoáng, cười ha hả, nói chuyện mấy câu với người nọ rồi dẫn Phó Vân anh bước vào bên trong.

Thư viện tọa lạc trong một sơn cốc sâu thẳm, phía trước là sông lớn cuộn cuộn, sau lưng là núi cao hùng vĩ, mùa xuân hoa đào hoa hạnh phủ kín, liễu xanh chắn gió, mùa hè hoa sen tỏa hương khắp mặt hồ, mùa thu hoa quế hoa cúc nở, mùi hương ngào ngạt mùi dấm, lúc đông giá tuyết rơi đọng trên tán tùng, hồng mai nở rộ, một năm bốn mùa mùa nào cũng nên thơ trữ tình. Thư viện cơ bản chia thành khu dạy học, khu giữ sách, khu hiến tế và một khu riêng để làm chốn nghỉ ngơi, du ngoạn cho học sinh nằm trong sơn cốc.

Qua cửa chính, lại tới cửa thứ hai, vào phía trong là giảng đường nơi thư viện cử hành những hoạt động quan trọng, gồm có sáu gian, hai bên đường đi vào thông tới ký túc xá của giáo thụ, người làm công và học sinh. Khu nhà phía bắc là nơi dành cho sơn trường, chủ giảng, phó giảng, khu nhà phía nam là nơi ở cho học sinh.

Phía sau khu giảng đường là nơi cất giữ bản quản sách vở gọi là Tàng Kinh Các, quy mô của Giang Thành thư viện tuy kém bốn thư viện hàng đầu nhưng sách ở đây cũng rất phong phú, bao gồm hơn bảy ngàn cuốn sách.

"Chủ yếu ta cũng bởi vì đồng sách của Giang Thành thư viện mới tới đây."

Nhân lúc người dẫn đường khi này đang nói chuyện với học sinh trông coi Tàng Kinh Các, Triệu sư gia nháy mắt với Phó Vân anh thì thầm.

Sách được giữ trong thư viện đến từ bốn nguồn: Triều đình cấp, học giả nổi tiếng của địa phương quyên tặng, thư viện tự mua và thư viện tự in ấn.

Từ khi Khương Bá Xuân đảm nhiệm vị trí sơn trường của Giang Thành thư viện, ông ta không chỉ đưa cả gia đình tới phủ Võ Xương mà còn hiến cho thư viện toàn bộ sách vở mà mấy đời Khương gia tích góp được, trong đó có vài cuốn Triệu sư gia muốn đọc nhiều năm mà không sao tìm được. Nghe nói sách của Khương gia đều đã được chuyển tới Tàng Kinh Các của thư viện để cất giữ vào bảo quản, Triệu sư gia lập tức đồng ý lời mời của Khương Bá Xuân.

Phó Vân anh mỉm cười, mục đích của nàng cũng chẳng khác Triệu sư gia là mấy.

Nàng không tham gia khoa cử, điều hấp dẫn nhất của thư viện đối với nàng chính là ở đây, nàng có thể tự do học tập mà không lo sự dòm ngó của người đời, tận hưởng bầu không khí học tập tuyệt vời và một cơ sở sách vở phong phú. Bề ngoài, kho

sách của thư viện mở cửa cho tất cả mọi người, người bên ngoài cũng có thể mượn đọc tự do nhưng thực ra lại có hạn chế nghiêm ngặt, chỉ có giáo thụ, học sinh trong thư viện và những cử nhân có nguyên quán ở nơi này mới có thể mượn sách ở Tàng Kinh Các.

...

Theo quy củ của thư viện, hằng tháng cứ tới ngày một, ba, sáu, tám, sơn trưởng sẽ đích thân giảng bài. Hôm nay vừa hay là mừng sáu, sơn trưởng Khương Bá Xuân đứng lớp ở khu phòng học phía đông, giảng cho các học sinh vỡ lòng về "Khổng Tử gia ngữ".

Khu phía bắc là nơi ở của sơn trưởng, phía nam là ký túc xá học sinh, phía đông là phòng học nơi học sinh hằng ngày học tập, phía tây là sân hiến tế, có tượng Khổng Tử và các bậc tiên hiền.

Tiếng đọc sách lạnh lạnh xuyên qua tấm bình phong vọng vào tai bọn họ, người dẫn đường dẫn Triệu sư gia và Phó Vân anh đi qua một hành lang dài về phía khu nhà phía nam, mím môi giới thiệu: "Thư viện cũng tổ chức chiêu sinh, mỗi khóa gồm một trăm học sinh, ba mươi người là chính khóa sinh, bảy mươi người là phụ khóa sinh."

Chính khóa sinh, đọc sao hiểu vậy, là những học sinh vượt qua kì thi chính thức của thư viện để nhập học. Còn phụ khóa sinh bao gồm những học sinh đạt được kết quả không tốt lắm trong kì thi tuyển chọn của thư viện, thứ tự thấp hơn học sinh chính khóa sinh một chút, ngoài ra còn có cả những trường hợp đặc biệt là do các gia đình quan lại hoặc những nhà giàu có đưa con em tới thư viện, dù sao thư viện cũng khó từ chối các trường hợp này. Chính khóa sinh và phụ khóa sinh khác biệt về nơi ở nhưng hằng ngày vẫn đi học cùng nhau, chính khóa sinh nào trốn học nhiều, kết quả học tập không duy trì được vị trí dẫn đầu thì có thể bị đánh tụt xuống thành phụ khóa sinh. Tương tự như thế, những học sinh vốn là phụ khóa sinh nhưng học hành chăm chỉ, đạt được kết quả tốt cũng có thể được nâng lên thành chính khóa sinh.

Thư viện trong cả nước chiêu sinh đáng ra đều noi theo lời của thánh nhân "giáo dục không phân nòi giống", không có tiêu chuẩn ngặt nghèo về xuất thân, hộ tịch, chỉ cần có chí học hành thì không phân biệt giàu nghèo, quê quán, đều có thể nhập học. Nhưng nếu như thế thật thì đám học sinh đã tụ tập hết về bốn thư viện hàng đầu rồi, còn ai muốn ở lại chốn quê nhà học hành gì nữa? Thư viện tuyên bố với bên ngoài là không có tiêu chuẩn gì nhưng thực tế không chỉ đặt ra tiêu chuẩn mà tiêu chuẩn này còn rất cao là đẳng khác, đầu tiên nhất thiết phải tham gia kỳ tuyển chọn, sau đó phải gặp mặt các thầy dạy trong thư viện để họ xác định xem học sinh có tôn sư trọng đạo hay không, lễ nghi có tốt hay không, nhân phẩm có đáng tin tưởng hay không, gia thế có vết nhơ gì hay không mới có quyết định trúng tuyển.

nói như thế, những thư viện ít tiếng tăm đa phần thiên về việc tuyển học sinh bản địa, chỉ có những thư viện có tiếng như Bạch Lộc Động thư viện, Nhạc Lộc thư viện mới có thể kén chọn, thậm chí còn đưa ra yêu cầu chỉ có cử nhân mới có thể nhập học.

Giang Thành thư viện tuy được xây dựng đã nhiều năm nhưng đến nay vẫn chưa sản sinh ra nhà nho nào danh tiếng lừng lẫy, không dám lên mặt, không đặt ra quá nhiều tiêu chuẩn để tuyển chọn học sinh, những người vượt qua kì thi, giá thể trong sạch là có thể vào học.

Học sinh trong thư viện chia làm hai loại, một loại là học sinh học vỡ lòng, tuổi tác phần lớn dưới mười ba tuổi. Loại thứ hai là những học sinh lớn hơn, đang chuyên tâm chuẩn bị cho kì thi, loại học sinh này có tuổi từ mười bảy, mười tám tới tận hai ba mươi tuổi. Hai loại học sinh này đều được phân thành chính khóa sinh và phụ khóa sinh.

"Thưa thầy, bao giờ mới đến kì thi nhập học?"

Phó Vân anh hỏi Triệu sư gia.

Triệu sư gia bật cười đắc ý, khoe khoang, "Ta nhận lời mời của Khương sơn trưởng tới đây làm chủ giảng, sao có thể không lấy được ưu đãi gì? Người không cần thi vẫn có thể nhập học bình thường."

Phó Vân anh hơi nhíu mày, "Cần gì để thầy phải thiếu nhân tình của người ta như thế, nếu thư viện đã tuyển chọn rộng rãi thì đề thi chắc hẳn cũng không khó, con sẽ dành thời gian chuẩn bị trước, chưa chắc đã không thi được."

Triệu sư gia bất ngờ nhưng cũng mỉm cười: "thật ra cũng không phải nhân tình gì, mỗi chủ giảng của thư viện đều có thể đề cử một người là con cháu trong nhà tới nhập học, sau một năm nếu thi không qua thì sẽ bị đuổi học giữa chừng. Mấy đứa cháu trong tộc của ta có nhiều cách lắm, không cần nhờ đến ta, người là học sinh của ta, suất này cho người là được, không dùng cũng lãng phí mà!"

Qua khoe mắt, Phó Vân anh thấy người đang dẫn đường phía trước dường như đi chậm lại, nàng mỉm cười, hơi cao giọng hơn một chút: "Con vẫn không muốn khiến thầy phải lo lắng, kì thi nhập học thì khó gì? Con muốn thử một lần, nếu như không thi được tới lúc đó lại mặt dày mày dạn nhờ thầy giúp đỡ sau."

Triệu sư gia cũng hiểu ý, quay đầu sang nhìn mặt trêu nàng, khẽ ho khan, trả lời: "Cũng được, nửa tháng nữa là tới kì thi nhập học, đợi người thi xong, có kết quả thì tính sau vậy."

Hai người không hề cố gắng kiềm chế âm lượng nên người trông có vẻ như là quản sự nghe được rành mạch nhưng sắc mặt từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, không hề liếc nhìn hai thầy trò chút nào. Tới trước khu phía nam, người nọ chỉ vào trong viện trống, cười nói: "Đây là nơi ở của học sinh mới sắp tới sẽ nhập học."

Người nọ nhìn Phó Vân anh một lát, cười ôn hòa với nàng, vẫy tay ra hiệu cho một người làm công chuyên dọn dẹp gần đó rồi chấp tay xin

lỗi Triệu sư gia, bảo người nọ dẫn Triệu sư gia đi tới chỗ ở mới của ông ở khu phía bắc.

Thư viện nhiều quy củ, học sinh không thể ra vào khu phía bắc, người trẻ tuổi trông như quản sự này là học trưởng do Khương Bá Xuân chọn ra, thường gọi là đường trưởng, thường ngày chuyên giám sát học sinh, bản thân người này cũng là học sinh nên chỉ có thể dẫn Triệu sư gia tới đây.

Triệu sư gia vỗ vai đường trưởng, nói: "Đưa cháu trai [2] này của ta đành để ở đây với người vậy!" rồi đi theo người kia.

[2] Nguyên văn là đại ngoại sinh, nghĩa là cháu trai lớn nhất gọi Triệu sư gia là cậu, cái này tiếng Việt không biết để thế nào

...

Phó Vân anh rất muốn trừng mắt lườm ông ta một cái nhưng phải kiềm chế lại, nàng trở thành cháu trai của Triệu sư gia từ bao giờ thế?

Học trưởng dõi mắt nhìn theo Triệu sư gia đi dọc hành lang, rồi quay lại tự giới thiệu bản thân, hấn họ Trần tên Quỳ, năm nay hai mươi hai tuổi, đã đỗ tú tài, tuổi trẻ tài cao, hào hoa phong nhã, lúc nói chuyện trên môi vẫn vương nụ cười, có thể thấy là người ôn hòa, còn nhiệt tình giới thiệu phong cảnh trong thư viện cho Phó Vân anh.

Khu nhà phía nam tường trắng ngói đen, gồm hơn một trăm gia, nửa tây thông ra sơn cốc sau núi, là nơi ở của phụ khóa sinh, nửa đông gần khu phòng học phía đông, là nơi ở của chính khóa sinh. Phòng ốc tuy hơi cũ nhưng rất sạch sẽ, trong viện rợp bóng cây cỏ thụ, ngoài ra còn trồng nhiều loại hoa cỏ đan xen.

Trần Quỳ chỉ về phía dãy nhà vừa rồi, cười nói: "Năm nay học sinh mới nhập học thật may mắn, ta còn nhớ ngày ta mới vào học, bốn người ở một viện, năm nay Lý đại nhân vừa nhậm chức đồng

tri đã quyết góp xây dựng thêm dãy nhà mới, thành ra có thêm viện, năm nay học sinh mới hai người một viện, sẽ thoải mái yên tĩnh hơn."

Phó Vân anh mỉm cười không nói, thể hiện thái độ khiêm tốn kính cẩn, yên lặng lắng nghe Trần Quý giảng giải.

Nàng không sợ Trần Quý biết nàng có Triệu sư gia giúp đỡ, chuyện này cũng chẳng có gì đáng xấu hổ, dù sao đi nữa nàng cũng đâu thèm để ý tới cái nhìn của những học sinh khác. Trần Quý có thể trở nên nổi bật giữa hơn một trăm học sinh, trở thành học trưởng, tài năng nhất định không tệ, hơn nữa chắc chắn phải giỏi giao tiếp, được lòng cả thầy dạy lẫn học sinh trong trường, những học sinh như vậy đa phần là những người thông minh, hiểu sự đời. Nàng thể hiện điểm khác biệt của bản thân, Trần Quý ắt sẽ có ấn tượng sâu sắc về nàng, về sau dù không giúp đỡ nàng cũng sẽ không dám tùy tiện bắt nạt nàng.

...

Triệu sư gia đưa Phó Vân anh tới Giang Thành sư viện vốn là định đưa nàng đi bái kiến Khương Bá Xuân nhưng nghe nói nàng muốn tham gia kì thi nhập học như các học sinh khác liền đổi ý luôn.

đi ra từ khu phía bắc, ông ta nói lời cảm ơn Trần Quý vì đã giúp đỡ, rồi bảo Phó Vân anh đi theo mình, "Gặp Lão Khương rồi, nếu người không gặp ông ta thì ta cũng chẳng có gì để nói với ông ta cả. Chúng ta về nhà chuẩn bị cho kì thi đi."

Trần Quý mới đi được mấy bước đã nghe thấy hai chữ "Lão Khương", mặt bỗng cứng đờ, trong lòng có dự cảm không tốt.

Thầy chủ giảng mới tới này... hình như không nghiêm túc lắm...

hắn hơi thất thần, nhận ra mình nghe Triệu sư gia nói xong liền vô thức gấn một sợi dây liên tưởng giữa vị sơn trưởng thận trọng,

nghiêm túc, cổ hủ và gùng già gùng non gì đó, vôi vãi lắc đầu như thể cố hất hai chữ "củ gùng" ra khỏi đầu. [3]

[3] Khương, chỉ họ Khương và khương nghĩa là gùng là cùng một chữ. Triệu sư gia gọi Khương sơn trưởng là Lão Khương, theo kiểu bạn bè, không nghiêm túc, thực ra trong trường thì không ai gọi thế cả. Lão khương còn có nghĩa là gùng già.

một lát sau, không hiểu sao đầu óc vẫn toàn gùng, hấn khẽ cắn môi, vôi vàng đi ra khỏi chỗ thị phi đó.

...

Phó Vân anh đi theo Triệu sư gia ra khỏi Giang Thành thư viện. Đám tôi tớ dẫn hai con lừa ra đón, thư viện ngay gần Trường Xuân Quan, cũng có một đoạn đường dốc, cưỡi lừa là tiện nhất.

Vương thúc bế Phó Vân anh lên lưng lừa, vừa mới nâng roi lên đã nghe thấy bên cạnh vang lên một tiếng gọi vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ, một thiếu niên trắng trẻo mặc áo gấm nhấc rèm ra khỏi kiệu, rảo bước về phía bọn họ, "Người cũng là học sinh ở Giang Thành thư viện sao?"

Lời tác giả:

Những từ như giáo thụ, trợ giáo, tiến sĩ, học trưởng, giảng sư...v.v... có từ thời xưa, chỉ là ý nghĩa hơi khác so với nghĩa thường dùng hiện tại. *(Đa phần editor sẽ giữ lại vì lẩm từ quá, tiếng Việt không có)*

Ví dụ như học trưởng không phải là học sinh khóa trên mà là học sinh được chọn để giám sát các học sinh khác, giải đáp thắc mắc cho các học sinh khác, vị trí này do học sinh có tài năng xuất chúng đảm nhiệm.

Những miêu tả về thư viện trong truyện có một phần nhỏ tham khảo trong lịch sử nhưng không hoàn toàn giống, một phần do tác giả

tưởng tượng ra.

Chương 58: Ôn thi

Ánh mắt Phó Vân anh lướt qua khuôn mặt thiếu niên áo gấm liền nhớ tới năm mươi lượng đêm hội đèn lồng.

Quyển sách về đố đèn nàng vẫn chưa chép xong, Dương gia ở bến tàu thực ra đã phái người tới nhà hỏi mấy lần, nhưng họ cũng không dám thúc giục, mỗi lần tới nhà đều mang theo nhiều lễ vật, khéo léo dò hỏi tiến độ, thái độ thậm chí còn có chút cung kính, sợ sệt. Phó tứ lão gia cũng lấy làm lạ, lần nào gặp tới tớ của Dương gia cũng được người ta sẵn đón nên lấy làm băn khoăn, về nhà lựa lời khuyên Phó Vân anh: "Tiểu quan nhân kia xuất thân phú quý mà lại không lấy thế áp người như thế cũng là hiếm có, anh tỷ nhi à, tớ tớ nhà người ta còn đối xử với con cung kính như thế, con bớt chút thời gian chép lại mấy câu đố đèn đó cho họ mang đi đi, như vậy cho yên tâm, dù sao cũng là năm mươi lượng bạc!"

Đố đèn chỉ là trò tiêu khiển lúc rảnh rỗi của đám văn nhân, có rất ít người nghiêm túc nghiên cứu. Những câu đố này nhiều câu rất phức tạp, lấy nguồn rất rộng, bất cứ người nào, vật nào trên đời cũng có thể lấy ra làm câu đố, mỗi chữ mỗi câu đều có thể trở thành một cái bẫy, nếu không biết điểm mấu chốt thì ngay cả những người học thức uyên bác nhất cũng có thể nghĩ mãi không ra đáp án của một câu đố đơn giản. Phó Vân anh từng sưu tầm những câu đố đèn từ cổ chí kim nên trong hội đèn lồng mới có thể trả lời lưu loát như thế, ngay cả Tô Đồng cũng không theo kịp nàng.

Chép lại một lần nữa không khó, cái khó là phân loại những câu đố này theo thời gian và tác giả, vì thế nàng tìm đọc rất nhiều sách cổ, sách của Phó Vân Chương cũng sắp bị nàng lật rách đến nơi.

Tới giờ nàng mới hoàn thành hơn một nửa.

...

Dương Bình Trung lại căn bản không đề cập tới quyển sách về đồ đèn kia, mặt mày hưng phấn, chiếc quạt trong tay cũng quạt mạnh hơn, cười nói: "Năm nay ta cũng nhập học, đang lo lạ nước lạ cái, may quá gặp được người. Đúng rồi, người ở phòng nào ở khu nhà phía nam thế?"

Phó Vân anh thấy hắn có vẻ rất mong chờ được bắt chuyện với mình như thế thì hơi cau mày, đứng xuống chào hỏi hắn nói: "Ta theo thầy tới bãi kiến trường bồi, vẫn chưa nhập học."

Bên kia Triệu sư gia thấy nàng bị người khác giữ lại nhưng cũng không lại gần, cũng chẳng thúc giục nàng, còn đứng bên cạnh quan sát một cách đầy hứng thú, khoe miệng cong lên.

Nàng thầm liếc xéo Triệu sư gia, Triệu sư gia giống y Phó Vân Chương, cảm thấy nàng không hòa đồng, muốn nàng làm quen với những người cùng lứa tuổi, không cần biết người đó là nam hay nữ.

Dương Bình Trung dường như không ý thức được sự lãnh đạm của Phó Vân anh, tiến lên hai bước, không kìm được nắm lấy tay nàng, "Hẹn trước cũng chẳng bằng tình cờ gặp gỡ, bây giờ người chuẩn bị về phủ Võ Xương phải không? Hay để hôm nay ta làm chủ nhà đi, đưa người đi dạo một vòng được không? đi Hoàng Hạc Lâu tựa lan can ngắm cảnh thì thế nào? Ta sẽ sai người chuẩn bị tiệc rượu..."

hắn vẫy tay, tôi tớ đang đứng cách đó không xa vội vàng khom người chạy tới, nghe hắn sai bảo, vâng vâng dạ dạ.

Phó Vân anh mặt không đổi sắc tránh khỏi tay Dương Bình Trung, khoe miệng nhếch lên, nàng mới mấy tuổi chứ, chuẩn bị tiệc rượu cái gì chứ?

"Đa tạ thịnh tình của Dương huynh, nếu ta có thể trúng tuyển nhập học, sau này còn nhiều cơ hội gặp mặt." Nàng nhìn sang Triệu sư

gia, nheo nheo mắt.

Triệu sư gia rùng mình, không dám đùa với nàng nữa, nhận chiếc roi lão bộc vừa đi tới, nhẹ nhàng quất vào con lừa ông ta còn cưỡi, cười hơ hớ: "Vân ca nhi, đi thôi!"

Phó Vân anh cười với Dương Bình Trung rồi nói lời cáo từ rời đi.

Trong đáy mắt Dương Bình Trung hiện lên một chút thất vọng nhưng cũng không dám ép nàng ở lại, ngơ ngẩn đứng nhìn theo bóng nàng. Đám tôi tớ mắt dính chặt xuống đất, đứng như tượng gỗ, quy củ đứng bên cạnh.

một lúc lâu sau, Dương Bình Trung mới thoát khỏi sự ủ ê, phe phẩy chiếc quạt, cười nói: "Ta và Phó tiểu tướng công đúng là có duyên, không ngờ hần lại tới phủ Võ Xương... Về sau còn nhiều cơ hội gặp mặt..."

hần lẩm bẩm, liếc sang một tôi tớ đứng phía sau, khẽ nói: "đi hỏi xem Phó tiểu tướng công ở viện nào, chuyển sang ở cùng viện với ta."

Gã tôi tớ khom lưng nói: "Thiếu gia, Chung tướng công sợ ngài không quen ở chung viện mới người khác nên đã thông báo với thư viện trai trường (*gần như người quản lý ký túc xá*), ngài sẽ ở một mình một viện..."

Dương Bình Trung cau mày, xoay người lại, chiếc quạt trong tay gõ cạch một cái vào đầu tên tôi tớ nọ, "Bảo người làm gì thì làm đi, ta muốn ở cùng viện với ai thì cùng viện với người đó."

Gã tôi tớ không dám cãi lại nữa, vội vàng trả lời: "Thiếu gia, Phó tiểu tướng công vẫn chưa nhập học... Mà cậu ta có thi qua kì kiểm tra hay không còn chưa biết, hiện tại trai trường cũng không biết cậu ta sẽ ở viện nào..."

Dương Bình Trung hừ nhẹ một tiếng khinh thường, "Ta muốn hần thi được thì hần phải thi được."

Gã tôi tứ hiểu ý, không dám nhiều lời nữa, thưa: "Tiểu nhân hiểu rồi ạ."

...

Trở lại phố Cống Viện, quản sự nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài vội vàng chạy ra đón: "Thiếu gia, thiếu gia trở về rồi! Người Triệu gia vừa mới tới, thái thái đang sốt ruột chờ thiếu gia về!"

Triệu Kỳ và Triệu Thúc Uyển tới phủ Võ Xương, hỏi được địa chỉ của Phó Vân anh liền đến thẳng đây. Phó Vân anh theo Triệu sư gia ra ngoài, Hàn thị chỉ có thể cắn răng làm tròn vai trò thái thái để tiếp đón hai anh em họ, Phó Vân Khải cũng phải ra tiếp khách.

Hàn thị không biết chữ, cũng chỉ quen nói chuyện với chị em dâu như Phó tam thẩm, đến nói chuyện với người thích phô trương như Lư thị cũng thấy ngại ngần, làm sao có thể thoải mái tiếp đãi người văn nhã lịch sự như thiếu gia và tiểu thư Triệu gia được. Mới được nửa canh giờ, tóc bà như đã bạc thêm mấy sợi rồi.

Nghe tôi tứ thông bẩm Triệu sư gia và thiếu gia đã trở về, bà vui vẻ ra mặt, suýt nữa đã nhảy cẫng lên trước mặt Triệu Kỳ và Triệu Thúc Uyển, cười nói: "Báo cho thiếu gia một tiếng, thiếu gia và tiểu thư Triệu gia đang chờ!"

Triệu Kỳ mỉm cười không nói.

Triệu Thúc Uyển bĩu môi, thầm nghĩ, Hàn thị quê mùa, Phó Vân Khải tính như trẻ con, cái nhà này đúng toàn những người không hiểu lễ nghĩa.

Nàng ta bưng ly sứ thanh hoa, nhấp một ngụm trà. Nghe thấy ngoài cửa vọng vào tiếng bước chân và tiếng nói chuyện của đám tôi tới, mí mắt hơi nhướn lên, lơ đãng liếc ra ngoài.

Nhìn xung quanh một lát, cuối cùng cũng thấy một thiếu niên đang đi cạnh tam gia gia, bàn tay nâng ly trà của nàng bỗng khựng lại ngẩn người.

Thiếu niên đi theo Triệu sư gia vào chính đường, chào hỏi Triệu Kỳ.

Người này dáng người mảnh khảnh, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt vừa trong vừa sáng, đôi mày tuấn tú vắn nhả, trên người mặc áo lụa màu lục, dáng người thẳng tắp, cử chỉ đầy khí độ, tuy tuổi còn nhỏ nhưng điệu bộ đã toát ra vẻ ưu nhã, khiến người khác chẳng thể coi thường.

Mặt Triệu Thúc Uyển nóng bừng, khế cắn môi. "Y" chính là anh trai của Phó Vân anh, Đan Ánh công tử? Đúng là tuổi cũng không lớn... Trời xui đất khiến thế nào mình không hỏi đã cầm bài vở của "y" đi, "y" có tức giận lắm không nhỉ...

Nàng lo lắng hoảng hốt, không nghe rõ Triệu Kỳ vừa gọi nàng mấy lần, vẫn bưng ly trà ngẩn người.

Triệu Kỳ xấu hổ, tươi cười với Phó Vân anh, "Tiểu muội còn nhỏ tuổi, người lớn trong nhà thường cưng chiều nên có chỗ thất lễ, mong Phó tiểu tướng công đừng trách. Ta thay mặt tiểu muội xin lỗi Phó tiểu tướng công."

Dứt lời, hấn quay sang liếc Triệu Thúc Uyển một cái, "Uyển tỷ nhi, mau lại đây nhận lỗi với Phó tiểu tướng công đi."

Phó Vân anh khế trả lời: "không sao, lệnh muội lớn tuổi hơn ta, không dám nhận lỗi."

Triệu Kỳ ngạc nhiên, quan sát từ đầu đến chân Phó Vân anh, đánh giá một chút, thấy "y" cao dong dỏng, khí độ bình tĩnh, thận trọng, còn tưởng rằng "y" lớn hơn Triệu Thúc Uyển, hóa ra còn nhỏ tuổi hơn Triệu Thúc Uyển!

Câu "không dám nhận lễ" này rõ ràng là đang châm chọc Triệu Thúc Uyển lớn tuổi hơn "y" mà lại tùy hứng thất lễ, nhân dịp "y" không ở nhà mà lấy trộm văn chương của "y", tuy rằng đồ vật là do Phó Dung lấy ra, Triệu Thúc Uyển cũng không biết rõ nhưng như thế là quá kiêu căng lỗ mãng. Nghĩ sâu hơn một chút, Phó Vân có phải cũng đang nhân tiện châm chọc hẳn luôn không? Bài vở kia là do Triệu Thúc Uyển lấy nhưng người cố ý truyền bài văn phản đòn Triệu sư gia kia ra ngoài chính là con cháu Triệu gia bọn họ.

Triệu Kỳ đờ ra, vốn tưởng rằng anh em họ đã chủ động nhận sai, một tên nhóc chưa thành danh xuất thân chốn hương dã như Phó Vân chắc chỉ có thể đưa đẩy cho qua việc này. Hơn nữa, Triệu sư gia đã nhận "y" và em gái "y" làm học sinh, "y" còn kiêu ngạo, làm mình mất mặt ngay trước mặt Triệu sư gia?

Bỗng ly trà chạm vào bàn gỗ cách một tiếng phá vỡ sự im lặng trong chính đường, Triệu Thúc Uyển mặt đỏ bừng, tay chân luống cuống đặt lại chiếc ly trên bàn cho ngay ngắn, ho khan một tiếng, đứng dậy hành lễ xin lỗi Phó Vân anh.

Triệu Kỳ ngoài miệng thì nói xin lỗi nhưng ánh mắt lại lơ đãng, không có thành ý nên Phó Vân anh chẳng thèm giữ mặt mũi cho hẳn, tới khi Triệu Thúc Uyển lên tiếng, nàng không chấp nhận nữa, đưa tay đáp lễ.

Triệu Thúc Uyển hơi chần chừ một chút rồi nói: "không biết lệnh muội có ở đây không? không thể trực tiếp nói lời tạ lỗi với nàng, ta cũng khó an lòng."

Nhờ những sắp xếp của Phó Vân anh, hai thân phận ngũ tiểu thư Phó gia và Phó Vân đã hoàn toàn tách biệt, ngũ tiểu thư Phó gia sẽ tu hành ở Trường Xuân Quan, Phó Vân bái Triệu sư gia làm thầy, nhập học ở Giang Thành thư viện. Ngay cả tới Phó gia và tiểu nhị ở cửa hàng cũng cho rằng Phó tứ lão gia lại nhận nuôi một đứa trẻ nữa.

Phó Vân anh trả lời: "Xá muội sức khỏe không tốt, Trương đạo trưởng nói tốt nhất nàng không nên gặp người lạ, xin thứ cho."

Triệu Thúc Uyển áy náy: "VẬY làm ơn chuyển lời tới lệnh muội, ta cũng chỉ là vô tình, may mắn thay là không tạo ra sau lầm lớn, mong nàng tha thứ cho."

Phó Vân anh mỉm cười im lặng.

nói chuyện một lát, Triệu sư gia đòi đưa hai đứa trẻ nhà mình về, Hàn thị mời Triệu sư gia ở lại dùng bữa, ông ta xua tay, "Bữa này cứ để đó đã, lần sau ta lại tới ăn."

Trước khi đi, Triệu Kỳ nhìn thẳng vào Phó Vân anh, mỉm cười nói: "Nửa tháng sau Giang Thành thư viện mở kì thi nhập học, mong có thể được thấy tiểu tướng công thể hiện tài năng lần nữa."

Phó Vân anh cũng đáp lại bằng một nụ cười, đáp: "Đương nhiên ta sẽ cố hết sức."

...

Tiến hai anh em Triệu gia ra về, Hàn thị thở phào một hơi, cười nói: "Mẹ thấy tiểu thư Triệu gia rất lịch sự nhã nhặn, không giống kiểu người chưa được cho phép đã lấy đồ của người khác."

Phó Vân Khải trừng mắt, "Lấy thì đã lấy rồi, không giống đi nữa thì cũng là nàng ta lấy!"

Phó Vân anh bảo thư đồng lấy kẹo đậu phộng, bánh sơn tra Tô Châu và kẹo mạch nha Phúc Kiến khi này mua trên đường đưa cho Hàn thị, Phó Vân Khải nhìn thấy cũng cười ngoác miệng.

Kinh sư nhiều nhà quyền quý, cũng sẽ có lắm kẻ ăn chơi đàng điếm. Nhưng những kẻ ăn chơi đàng điếm kia cũng là công tử thế gia, chọn bữa một tên chơi bời lêu lổng, hờ tỵ là gây chuyện thị phi, bị người lớn trong nhà tức giận cầm gậy đuổi đánh, thậm chí là coi

thường mạng người, cưỡng đoạt dân nữ, không việc ác nào không làm nào đó, đặt hẳn vào trong những bữa tiệc quan trọng hoặc đi báỉ kiến họ hàng thân thích thì đảm bảo người này vẫn lễ nghĩa chu toàn. Những quy củ đó họ đã được học từ nhỏ, làm sao có thể không hiểu đạo lý đối nhân xử thế. Triệu Thúc Uyển dù sao cũng là tiểu thư nhà quyền quý, từ nhỏ đã được dạy từng chút một, quy củ lễ nghĩa đã ăn vào trong xương trong máu nàng ta, bình thường tham dự yến tiệc hoặc đi ra ngoại thành dạo chơi với những thế gia khác, nàng ta sẽ không bao giờ thất lễ.

Nàng ta tùy ý làm bậy ở Phó gia như thế chẳng qua là bởi nàng ta không coi Phó gia ra gì thôi. Cũng giống như những kẻ ăn chơi đàng điếm kia, trước mặt những vương công quý tộc hoặc người lớn có thân phận cao, bọn họ là những đứa trẻ ngoan ngoãn kính cẩn, hiểu chuyện nhất. Trước mặt dân chúng bình thường yếu ớt không có tiếng nói, họ lại như đã thay cho mình một tấm da khác, trở thành con cháu nhà giàu ngang ngược kiêu ngạo.

Triệu sư gia vội vàng tuyên bố thân phận học sinh của nàng, cảnh cáo con cháu Triệu gia rằng ai dám bắt nạt học sinh của ông ta chẳng khác gì tát vào mặt ông ta, Triệu Thúc Uyển dù không cam lòng tới đâu đi chẳng nữa cũng chỉ còn cách thay đổi thái độ với Phó gia. Vậy nên Hàn thị mới thấy Triệu Thúc Uyển dịu dàng dễ gần, lịch sự nhã nhặn.

Thấy Phó Vân anh nhìn mình có vẻ khen ngợi, Phó Vân Khải vui sướng, từ đầu đến chân như có một làn sóng tự hào chạy qua, mắt vẫn nhìn chăm chăm bao giấy dầu Hàn thị đang mở ra, không kiềm chế được cơn thèm, lên tiếng làm nũng: "đã lâu không ăn kẹo mạch nha."

Hàn thị a một tiếng, đặt bao kẹo mạch nha vào tay hắn, "Khải ca nhi thích ăn cái này à? Cho con hết!"

Phó Vân Khải nghiêng đầu, nhìn về phía Phó Vân anh đầy trông đợi.

Phó Vân anh hơi trầm mặc, nàng chỉ nhớ mua đồ ăn Hàn thị thích mà lại quên mua cho Phó Vân Khải.

"Kì thi nhập học của Giang Thành thư viện sắp tới, huynh chuẩn bị đến đâu rồi?"

Nàng đổi sang đề tài khác.

Phó Vân Khải ngỡ ngác, hỏi lại: "Chuẩn bị cái gì cơ?"

"Giang Thành thư viện mỗi năm chỉ nhận ba mươi suất chính khóa sinh, bảy mươi suất phụ khóa sinh. Huynh muốn vào thư viện học hành thì phải thi qua kì thi trước đã."

Phó Vân Khải cười ha hả nói: "anh tỳ nhi, muội không cần lo cho huynh, tứ thúc đã chuẩn bị xong rồi!"

Phó Vân anh dở khóc dở cười.

Thảo nào Phó tứ lão gia chưa bao giờ nhắc tới chuyện thi cử, hóa ra ông cũng không nghĩ Phó Vân Khải và Phó Vân Thái có thể thi vào thư viện được, nên đã nhờ người mua hai suất từ trước, Phó Vân Khải sẽ nhập học theo diện phụ khóa sinh. Nửa số học sinh phụ khóa sinh là nhập học bằng cách này, thư viện không nhận lễ vật nhập học, cũng không thu tiền ăn ở, mỗi tháng còn phát tiền đèn sách, hoa hồng (*chú thích của tác giả ở cuối chương*), tiền mà châu học chuyển cho hằng năm căn bản không đáp ứng được. Để duy trì việc dạy học, hiến tế ở văn miếu, lương bổng cho giáo viên, trợ cấp cho học sinh, thư viện còn nhận thêm những khoản quyên góp của những nhà giàu có trong vùng.

Nếu biết trước Phó tứ lão phải tốn một khoản tiền lớn như thế, đáng lẽ ra phải nhờ Triệu sư gia giúp đỡ rồi sau đó lấy khoản tiền kia biếu Triệu sư gia, được lợi cũng là người nhà mình được lợi.

Phó Vân Khải không biết Phó Vân anh đang nghĩ gì, thấy nàng lặng im không nói, nghĩ ngợi một lúc, suy đoán rằng nàng khó xử chuyện

gì, bèn tỏ ra thông minh, sốt sắng giúp nàng giải quyết nỗi băn khoăn, thì thềm: "anh tử nhi, muội đừng sợ, Thái ca nhi không phải đã bị nãi nãi bắt về không tới được hay sao? Vừa hay, suất của đệ ấy có thể để dành cho muội, thế là muội cũng có thể nhập học thư viện rồi!"

Phó Vân anh lờm hẩn một cái, sao lại nghĩ ra cái ý tưởng hợp lý thế không biết?

"Nửa tháng sau là đến kì thi, muội sẽ tập trung ôn thi, huynh cũng thế. Bắt đầu từ ngày mai, muội dậy lúc nào huynh cũng phải dậy lúc ấy, muội chưa nghỉ ngơi huynh cũng không được lười biếng."

Phó Vân Khải há hốc mồm, ngơ ngác nhìn Phó Vân anh.

...

Khi đọc sách, đầu tiên đọc "Luận ngữ", "Mạnh Tử", sau đó là "Đại Học", "Trung Dung", đọc hết Tứ thư rồi chuyển sang "Kinh Thi", "Thượng Thư", "Lễ Ký", "Chu Dịch", "Xuân Thu".

Thuộc được Tứ thư, có thể bắt đầu học làm văn, văn giải đề bắt đầu từ việc viết hai ba câu "phá đề", đây là nguyên tắc không thể thay đổi nên nhất thiết phải luyện tập phá đề cho tốt, sau đó tới thừa đề, nguyên đề, tiểu giảng, viết chính văn cần có các vế đối ngẫu, luyện dần cho tới khi có thể viết ra một bài văn bảy tám trăm chữ hoàn chỉnh.

Người lớn trong nhà hỏi thăm tình hình học tập của con hỏi sẽ hỏi luôn học làm văn đến phần nào rồi, nếu trả lời là có thể phá đề có nghĩa là đã thuộc lầu Tứ thư, nếu trả lời là có thể viết được một bài văn giải đề hoàn chỉnh có nghĩa là đã qua giai đoạn học vỡ lòng để trở thành tú tài. Ở những địa phương nhỏ như huyện Hoàng Châu, người đạt tới trình độ này là có thể đi thi được rồi.

Phó Vân Khải vừa mới bắt đầu học phá đề và phần trước tiểu giảng, vẫn chưa viết được một bài văn giải đề hoàn chỉnh.

Phó Vân anh kêu hấn học quá chậm, bắt hấn ôn tập Tứ thư hai lần, yêu cầu hấn đọc thuộc lòng nội dung trong đó, phát hiện ra tuy hấn vẫn còn ngắc ngư nhưng cũng đã học thuộc toàn bộ, coi như có gốc.

Nàng hỏi Triệu sư gia về nội dung thi khóa trước của Giang Thành thư viện, đề thi tuyển sinh nên cơ bản không khó, chỉ cần đọc thuộc lòng Tứ thư là có thể thi được.

Phó Vân Khải to gan ra điều kiện với nàng: "anh tử nhi, nếu thi không khó thì huynh không cần phải học hành vất vả như thế nữa được không..."

Vốn biết anh tử nhi chăm học, không ngờ ngày nào nàng cũng tuân theo một thời gian biểu nghiêm ngặt, học hành và nghỉ ngơi đúng giờ, không chểnh mảng khắc nào! Buổi sáng giờ Mão phải thức dậy, ban đêm tới giờ Hợi mới được đi ngủ, dù nắng mưa gió bão gì cũng không thay đổi, hoàn toàn không có ngoại lệ nào hết!

Phó Vân Khải trước kia còn oán giận Tôn tiên sinh quá nghiêm khắc, nay ôn thi với Phó Vân anh, bị nàng giám sát mấy ngày, hấn cảm thấy Tôn tiên sinh còn khoan dung hiền từ chán!

Trời còn chưa sáng, nàng đã sai nha hoàn xách tai hấn nhấc ra khỏi chần, sáng mùa thu sương mù dày đặc vẫn bắt hấn đứng trong viện đọc thuộc lòng, đọc xong mới cho hấn ăn sáng. Sau khi ăn xong nàng liền bắt hấn vào thư phòng, giám sát hấn ôn tập bài vở, hấn dám lơ đãng, nàng không nói một tiếng đã đập chiếc thước trúc xuống. Giờ ăn trưa mới có thể thở phào một hơi nhưng hấn nào dám vui mừng quá sớm, buổi chiều nàng sẽ kiểm tra bài vở hấn học ngày hôm qua, nếu hấn không trả lời được, nàng cũng không trách phạt hấn, chỉ có ánh mắt lạnh lẽo của nàng quét qua người hấn khiến hấn run cầm cập, chỉ muốn tự đào hố rồi chôn mình xuống đó cho đỡ xấu hổ.

Phó Vân Khải bắt đầu hâm mộ Phó Vân Thái bị giữ lại nhà, anh tử nhi còn khó đối phó hơn Tôn tiên sinh nhiều! Tôn tiên sinh đánh bọn họ, đau cũng chỉ là đau da thịt, bọn họ da dày, không sao. Ánh mắt thất vọng lạnh lẽo của anh tử nhi mới là đáng sợ, bị ánh mắt ấy lướt qua hẳn còn thấy đau hơn bị thước đánh vào tay gấp mười lần, hơn nữa thước đánh đau cũng chỉ đau tay, bị anh tử nhi nhìn thì cả người đều bức bối, hẳn thực sự có cảm giác muốn cúi rạp xuống chân nàng xin tha.

"Cửu ca," Phó Vân anh vừa viết xong một bài văn, đặt tờ giấy còn chưa khô mực sang một bên, nhẹ nhàng trả lời, "Tứ thúc đã chuẩn bị cho huynh một suất phụ khóa sinh, đương nhiên huynh không cần học hành vất vả như thế. Nhưng dù sao phụ khóa sinh làm sao chắc chắn như chính khóa sinh được, nếu như huynh có thể nằm trong ba mươi người đầu tiên, trở thành chính khóa sinh, tứ thúc và nãi nãi nhất định sẽ vui mừng, mấy anh họ trong tộc học đều sẽ hâm mộ huynh nữa đấy."

Ngữ điệu dịu dàng hơn ngày thường của nàng đã thành không làm dịu lại những bất mãn trong lòng Phó Vân Khải, hẳn mở sách ra, tưởng tượng tới cảnh tượng ở Phó gia sau khi cái tin mình có thể tự mình thi được vào Giang Thành thư viện được đưa về huyện Hoàng Châu, cười ngớ ngẩn, "Huynh có thể nằm trong ba mươi người đứng đầu thật hả?"

Vụt một tiếng, Phó Vân anh khẽ nhưn mi, lấy thước trúc đập lên bàn hẳn, "Nếu như huynh chăm chỉ, có khi có lại được không biết chừng."

...

Nửa tháng nhanh chóng trôi qua, dưới sự đốc thúc của Phó Vân anh, Phó Vân Khải đã ôn tập lại toàn bộ bài vở. hẳn kinh ngạc nhận ra những tri thức hỗn độn hẳn học thuộc trước kia nay đã trở nên có kết cấu, có trình tự. Như người vừa tỉnh mộng, trí óc như mở rộng, giữa mông lung bỗng tìm được hướng đi, tuy rằng vẫn còn rất nhiều

điều hần chưa lý giải được nhưng cũng không còn nhìn thấy sách là đầu vầng mắt hoa như trước kia nữa.

hần cảm thán: "anh tử nhi, muội học nhanh như thế là do ngày nào cũng ôn tập tổng kết những điều đã học à?"

không, muội học nhanh như vậy là vì có nền tảng từ kiếp trước.

Phó Vân anh lơ đãng trả lời: "Đấy là do nhị ca dạy tốt."

Phó Vân Khải liếc nàng một cái, hừ một tiếng, không nói gì nữa.

...

một đêm trước ngày thi, bỗng nhiên lại có người tới nhà.

một người tự xưng là tôi tớ của Dương gia đưa cho Phó Vân anh một xấp giấy tràn ngập chữ, nói với nàng: "Thiếu gia nhà chúng ta có mấy chỗ còn chưa hiểu, muốn thỉnh giáo Phó thiếu gia một chút."

Lời tác giả:

Đền sách: nói một cách đơn giản thì đây là sinh hoạt phí thư viện phát cho học sinh, học sinh ăn ở đều không tốn tiền, thư viện còn cho người tiền tiêu. Như vậy, tiền đền sách của chính khóa sinh sẽ cao hơn phụ khóa sinh.

Hoa hồng: Khoản này tương tự học bổng, học sinh biểu hiện tốt, khi đi thi xếp hạng cao thì có thưởng thêm gọi là hoa hồng.

Editor: Dương công tử lại chơi ngu rồi...

Chương 59: Xin lỗi

Từ ngày tình cờ gặp nhau trước cổng thư viện, Dương Bình Trung biết Phó Vân anh thuê nhà ở phố Cống Viện đã tới nhà báỉ phỏng. Nếu không phải Phó Vân anh bận ôn thi, không rảnh tiếp hấn thì hấn chỉ mong ngày nào cũng có thể tới nhà nàng ăn nhờ bữa cơm.

"Thiếu gia vốn định đích thân tới đây nhưng vừa ra tới cửa lại gặp đại quan nhân nên bị bắt ra sân bóng..."

Gã tôi tớ vừa chỉ huy những người khác đưa quà vào trong viện vừa giải thích với nàng.

Dương đại quan nhân thời trẻ thích chơi xúc súc, nhưng giờ tuổi đã lớn nên không chơi được nữa. Ông ta già rồi nhưng vẫn dẻo dai, không cam lòng ngồi nhà trên chó, nghịch mèo, cho chim ăn. Gần đây ông ta cuối cùng đã tìm được sở thích mới, đó là chũy hoàn [1]. Chơi chũy hoàn không cần phải chạy khắp sân như chơi xúc súc, không cần vận động quá nhiều nhưng vẫn có thể lưu thông khí huyết, thả lỏng tinh thần, các thái thái, phu nhân nhà giàu cũng có thể chơi được

[1] Xúc súc là môn thể thao gần bóng đá. Chũy hoàn là môn thể thao dùng gậy đánh bóng, giống chơi golf.

Dương gia còn xây hấn một sân bóng để chơi chũy hoàn, mỗi khi Dương đại quan nhân rảnh rỗi thường bắt đũa con ăn không ngồi rồi đi chơi chũy hoàn với mình. Dương Bình Trung chán ngán, giờ nhìn thấy gậy đánh bóng đã phát mệt.

Phó Vân anh liếc mắt nhìn qua nội dung trên tờ giấy, mày hơi nhíu lại, liếc mắt nhìn gã tôi tớ của Dương gia một cái.

Gã tôi tớ cười toe toét.

Phó Vân anh hỏi: "Thiếu gia nhà các người bảo người mang thứ này tới thật sao?"

Gã tôi tớ mặt hơi biến sắc, "Thiếu gia bảo tiểu nhân đưa cho Phó thiếu gia."

"Vậy phiền người cầm về cho Dương thiếu gia, cả mấy thứ đồ trong viện cũng mang về luôn đi."

Phó Vân anh đặt xấp giấy kia xuống, đứng dậy bảo quản sự tiễn khách rồi đi luôn.

Gã tôi tớ Dương gia không hiểu có chuyện gì nhưng thấy "y" hơi tức giận nên không dám nói nhiều, nhận lấy xấp giấy từ tay quản sự, cả đoàn người lại thất thủ kéo nhau về Dương gia.

Quản gia thấy bọn họ khi đi thì vui vẻ hào hứng là thế mà lúc về đã mặt mày ủ ê xám ngoét bèn tò mò hỏi han.

Gã tôi tớ kể lại chuyện tặng quà còn bị trả về, tự nhiên thấy tủi thân, hừ lạnh: "Phó tiểu tướng công kia nhìn có vẻ nhỏ tuổi thế mà cứ thích làm to chuyện."

Quản gia nghe hẳn kể rõ ngọn ngành xong cười lạnh: "Tự cho là thông minh lắm vào! Đáng lắm! Thiếu gia bảo mày cứ mang đồ thì sang đó thế à?"

Gã tôi tớ gật đầu, "Thiếu gia bảo cháu mang sang đó thật mà."

Quản gia mở miệng mà mãi không nói nên lời, lúc sau mới nghiến răng khế măng: "Thiếu gia chưa kết bạn với ai bao giờ... Mày cũng không hiểu đạo lý đối nhân xử thế chắc? Trong cái đầu này của

mày toàn là hồ nhảo hay sao hả? Làm sao lại có người đưa thẳng đề thi cho người khác như thế hả? Mày còn không biết là phải tìm một người biết chữ sao ra một bản rồi hăng mang sang đó hay sao? trên giấy còn cả con dấu của thư viện đây này! Người đọc sách họ chú trọng cái gì mày cũng không biết hay sao? Hùng hùng hổ hổ mang đề thi đưa cho Phó tiểu tướng công, người ta liếc qua một cái là hiểu mày định làm cái trò quỷ gì rồi! Người ta lịch sự bảo mày mang về mày còn tủi thân nữa hả? Phó gia không đánh cho mày một trận, xem như người ta kiềm chế tốt lắm rồi đấy!"

Gã tôi tớ gục đầu xuống, lẩm bẩm, "Thiếu gia làm vậy chẳng phải là lo Phó tiểu tướng công thi không đỗ hay sao!"

"Thi đỗ hay không thì cần thiếu gia đích thân lo lắng chắc! Ta hỏi rồi, Phó tiểu tướng công là học sinh của Triệu lão tam, đương nhiên là chính khóa sinh, mà dù người ta có thi không đỗ đi chăng nữa thì vẫn còn có Chung tướng công bên kia cơ mà! Lo chuyện bao đồng, tém tém lại, đừng có suốt ngày nghĩ ngợi lung tung! Rồi lại suốt ngày xúi giục thiếu gia làm bậy đấy!"

Quản gia mắng thì mắng nhưng ngữ khí cũng không nghiêm khắc.

Gã tôi tớ cười hề hề, khoanh tay xin tha, "Cháu cũng sợ thiếu gia thất vọng mới không suy nghĩ cho kỹ, nếu có lần sau, cháu nhất định hỏi ý kiến ông trước, ông tha cho cháu lần này đi mà."

Quản gia bật cười, phòng râu trợn mắt, đập đánh bốp vào đầu gã tôi tớ một cái, "Những chuyện thiếu gia không nghĩ tới, mày phải nghĩ tới! Thiếu gia vừa động lòng mày, mày đã phải biết thiếu gia muốn cái gì rồi, không cần chờ thiếu gia phải nói ra. Phó tiểu tướng công này ở dưới huyện lên, học sinh nghèo đều trọng thể diện, mày đắc tội người ta, lần sau gặp người ta nhớ xin lỗi cho tử tế đấy!"

Gã tôi tớ vỗ ngực đảm bảo: "Cháu hiểu rồi, cháu sẽ đi Phó gia xin lỗi, nói với Phó tiểu tướng công chuyện đưa đề là ý của cháu, không có quan hệ gì với thiếu gia hết!"

Quản gia mím cười, lắc đầu, "không được, nói dối hỏng chuyện, chuyện này vẫn nên để thiếu gia tự nói thì tốt hơn."

...

Nhân lúc cha mình còn đang trêu ghẹo những thị nữ xinh đẹp được gọi tới chơi chủ hoàn với ông ta, Dương Bình Trung vút vọt đánh bóng sang một bên, lén lút chạy ra khỏi sân bóng, nghe quản gia nói gã tới đưa đề thi sang cho Phó Vân anh bị đuổi về, mày nhíu lại, "Tại sao hấn lại không cần cơ chứ? Lần trước mấy tiểu tướng công Chung gia lấy được đề thi đều mừng như bắt được vàng cơ mà!"

Quản gia cố gắng lắm mới không trừng mắt lờm hấn, Chung gia căn bản cũng chẳng lo không được nhập học, bọn họ vui mừng là cho ngài vui thôi, "Thiếu gia, Phó tiểu tướng công tức giận, thiếu gia xem nên bảo Cát Tường qua đó xin lỗi hay là..."

Ông ta còn chưa dứt lời, Dương Bình Trung đã vội vàng lau mồ hôi trên trán, cười nói: "Ta đi ta đi! Ta tự đi! Ta còn chưa bao giờ xin lỗi ai đâu đấy!"

Quản gia cuối cùng chẳng nhịn nổi nữa, xoay người giấu mặt đi chỗ khác, tỏ vẻ xem thường, rồi lại quay mặt lại, trên mặt vẫn là vẻ cung kính như cũ, "Vậy thì tiểu nhân gọi người chuẩn bị xe."

...

Phó Vân anh đọc văn giải đề cả buổi sáng, vừa đến giờ ăn trưa, quản sự đã tới thông báo người Dương gia đưa mấy xe lễ vật sang bên này.

Phó Vân Khải mấy ngày nay chăm chỉ học hành, lấy cố này năn nỉ Phó Vân anh cho ngồi cùng bàn dùng bữa, nghe thấy thế cười hì hì nói: "Lại tới nữa à? Cái món thịt chiên hôm trước nhà bọn họ mang sang ăn ngon ơ là ngon."

Phó Vân anh lờm Phó Vân Khải một cái, "Đó là thịt chuột hoang."

"Cái gì?!" Phó Vân Khải kinh hãi, chiếc đĩa trong tay cũng rơi xuống bàn đánh cạnh một cái.

một lúc lâu sau, hắn mới thoát khỏi cơn sửng sốt, ôm cổ, làm như muốn nôn, "Thế mà huynh lại ăn phải thịt chuột!"

Phó Vân anh thấy hắn làm trò cũng không nói gì, đặt bát xuống, dùng trà súc miệng. Tới khi nàng ra chính đường đón khách, Dương Trung Bình đang được quản sự dẫn vào, nhìn thấy nàng lại càng bước nhanh hơn, "Ứng Giải, đệ không vui à?"

hắn mặt mày ngơ ngác, hết sức chân thành, rõ ràng dáng người cao to là thế, phải cao hơn Phó Vân anh tới hai cái đầu, nhưng mỗi khi lên tiếng đều rất nhẹ nhàng, hoàn toàn không tạo áp lực cho người khác, còn khiến Phó Vân anh có cảm giác mình đang tạo áp lực cho hắn thì có.

Phó Vân Khải vẫn quen gọi nàng là anh tỳ nhi, bị Dương Trung Bình vô tình nghe thấy, tò mò hỏi nàng, nàng trả lời rằng người lớn trong nhà mình tin Phật, vì thích câu "Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh, như lộ diệc như điện, ứng tác như thị quán" (*Tất cả các pháp hữu vi, như mộng, huyễn, bọt, ảnh, như sương, cũng như chớp, nên quán xét như vậy*) trong "Kim Cương Bàn Nhược Ba La Mật Kinh" nên đặt cho nàng nữ danh (*tên hời hợt*) là Ứng Giải (*đồng âm với anh tỳ*).

"Dương huynh, đúng là ta không vui." Nàng trả lời, "Ta biết huynh có ý tốt, nhưng không thể có lần sau."

Nàng không bài xích việc đi đường tắt, trên đời này cũng không có gì gọi là công bằng tuyệt đối, nếu không làm việc gì gây tổn hại cho người khác thì có thể lợi dụng ưu thế của mình một cách vừa phải. Nếu nàng từ đầu đến giờ không có sự trợ giúp của Phó tứ lão gia, Phó Vân Chương và Triệu sư gia thì làm sao đi được đến giờ? Nếu

nàng là người cứng nhắc, chắc chắn sẽ không nữ giả trang nam tới tận phủ Võ Xương đi học.

Nhưng đi đường tắt cũng phải có nguyên tắc.

Thi đỗ, nàng sẽ nhập học. Thi không đỗ, nàng sẽ giống như Phó Vân Khải, quyên một khoản tiền, trở thành phụ khóa sinh rồi sau đó sẽ nỗ lực học tập để nhanh chóng trở thành chính khóa sinh.

Kết quả vẫn như nhau. không cần Dương Trung Bình làm việc thừa thãi.

Dương Trung Bình gãi gãi đầu, "Ta hiểu rồi, đệ đừng nóng giận, ta xin lỗi đệ."

hắn chấp tay quy củ thi lễ với Phó Vân anh, lưng còn chưa cong xuống, Phó Vân anh đã ngăn hắn lại, "không cần, dù sao cũng chẳng có gì."

Nàng nào dám nhận lễ của hắn.

Dù hắn là chỉ là nhân rồi chẳng có việc gì làm lấy dân chúng bình thường như nàng ra làm trò tiêu khiển hay hắn thực sự là người ngây thơ, đơn thuần đến độ không hiểu việc đời, hắn có thể hạ mình dùng danh nghĩa bạn cùng trường để qua lại với nàng, nhưng nàng thì không thể.

Thấy "y" không để bụng chuyện đề thi nữa, Dương Trung Bình cười cười, "Đệ không giận là tốt rồi."

Hóa ra xin lỗi lại đơn giản như thế! Ứng Giải thật đúng là thấu tình đạt lý, tha thứ cho sự lỗ mãng của hắn nhanh như thế. Mỗi lần hắn với ông già cãi nhau, mười ngày nửa tháng không thèm nói chuyện với ông già là bình thường, có một lần hắn còn không thèm để ý ông già chút nào tới ba tháng khiến ông già cuống phát khóc cơ.

Dương Bình Trung ngoác miệng cười, thầm nghĩ, lần sau lại làm ông già bực mình thì đành xuống nước trước đền bù cho ông già vậy.

...

Trời đã vào thu, mặt trời dần dần xuống núi như rơi vào một vùng núi non phủ sương, núi non mờ sương vốn đã như được thoa một lớp phấn, nay mặt trời lặn, lớp mây mù càng thêm rục rỡ. Dọc theo con đường núi quanh co từ trên dốc xuống, những nóc nhà cao của Giang Thành thư viện ẩn hiện trong những lớp tùng trúc xanh rì, hành lang uốn lượn, đình viện thâm sâu, yên tĩnh thanh cao.

Trong một gian đình bát giác ở khu phía bắc, hành lang chạm trổ, những bồn cúc ngập trong ánh hoàng hôn xán lạn càng trở nên diễm lệ. Bên trong đình đặt bình phong và bàn ghế, trên bàn có mấy thứ đồ nhắm và hoa quả tươi, hai gã sai vặt trẻ tuổi đứng sau phe phẩy quạt, một gã tôi tớ lớn tuổi hơn một chút đang ngồi xõm dưới đất hâm nóng rượu.

Hương rượu nồng hòa quyện với hương cúc nhạt khiến người ta muốn uống cho say, sơn trưởng Khương Bá Xuân cầm danh sách báo danh năm nay do trai trường đưa tới, uống một chén rượu, thờ dài một tiếng: "Hơn một nửa là những thí sinh mới vừa học phá đề, thư viện đã xuống cấp tới mức này rồi, trở thành nơi dạy người ta đối phó với chuyện khoa cử?"

một người đàn ông trung niên ước chừng ba mươi tuổi đầu quần nho khăn ngồi bên cạnh cao giọng cười ha hả, "Văn võ nghệ học được, bán cả cho đế vương. Người đọc sách trên đời này đơn giản chỉ vì công danh phú quý, đây là chuyện thường. Đâu phải ai cũng có thể quan tâm đến vận mệnh dân tộc và quốc gia như sơn trưởng?"

Khương Bá Xuân gượng cười: "Ta cũng biết đời là như thế, chỉ là đang cảm khái mà thôi."

Ông ta uống thêm một chén rượu, nói: "Thôi không nói chuyện này nữa, ngày mai Lý đồng tri, Diêu học đài, Phạm tri phủ đều sẽ tới quan

sát kỳ tuyển chọn nhập học, cái ông Triệu chủ giảng kia là người bừa bãi, phóng túng, sợ sẽ gây chuyện với mấy người Phạm tri phủ, thôi người ra mặt đi vậy."

Người đàn ông đối diện với ông ta tên là Ngô Đồng Hạc, một cử nhân, đảm nhiệm chức phó giảng ở thư viện, nghe vậy thì mày hơi nhú lại, "Ta nghe người ta nói Diêu học đài từ lúc vào thu sức khỏe không được tốt, đau ốm suốt."

Khương Bá Xuân kinh ngạc: "thật thế à? Ta lúc nào cũng bận mấy việc trong thư viện, cũng chưa để ý chuyện này, Diêu học đài từ trước tới nay sức khỏe vẫn không tốt. Về lý mà nói, ông ta không tới cũng không sao nhưng nếu chúng ta không mời, với tính cách của ông ta sợ là lại một hồi ầm ĩ."

Ngô Đồng Hạc cười khế nói: "Nếu sơn trưởng không biết thì chắc cũng không có việc gì lớn. Diêu học đài, Phạm tri phủ và Lý đồng tri thực ra cũng không vừa mắt lẫn nhau, ngày mai thế nào cũng có chuyện."

"Có chuyện cũng được, không có chuyện cũng thế, kệ bọn họ đi, chỉ hy vọng ngày mai có thể chọn được mấy người có tiềm năng trong đám thí sinh..."

Khương Bá Xuân xoa tay, cầm đề thi mà mấy vị chủ giảng ở khu phía bắc đã soạn ra, nhú mày, a một tiếng, "Sao lại có thêm một đề thi thế này?"

Kỳ thi nhập học thường dễ hơn so với huyện thí, phủ thí và viện thí. Cũng phân thành ba phần thiếp kinh, tạp văn, sách luận, lần lượt kiểm tra việc thuộc lòng, văn chương và chính kiến về những tình hình chính trị đương thời, nhưng kỳ thi nhập học tập trung vào thiếp kinh (*chép thuộc lòng*), trong Ngũ kinh chỉ cần thuộc tốt ba cuốn, "Luận Ngữ" và "Hiếu Kinh" là bắt buộc, còn lại có thể tự chọn, chỉ cần viết ra được một đoạn mà mình đã thuộc nằm lòng trong các đoạn được chỉ định là được.

Năm nay cách thức ra đề lại khác với năm trước, cuối cùng có thêm một đề văn giải đề, đề là: Đức bất cô, tất có lân. *(Người có đức không sợ lẻ loi, tất có bạn cũng trọng đạo đức như mình)*

"Vớ vẩn! Hơn nửa số thí sinh mới vừa đọc hết Tứ thư, làm sao có thể làm một bài văn hoàn chỉnh được?"

Ngô Đồng Hạc vội trả lời: "Sơn trưởng không biết đó thôi, đề này là cố ý cho vào."

hắn đứng dậy, tới gần Khương Bá Xuân, thì thào vào tai ông ta mấy câu.

Khương Bá Xuân tròn mắt, khuôn mặt đầy nếp nhăn hiện lên vẻ bất ngờ. Ngẩn ra một lúc lâu, đôi tròng mắt bởi chuyển choáng say mà hơi mờ đục bỗng trở nên trong sáng mấy phần, kích động đến mức môi cũng run rẩy: "Tốt! Tốt lắm!"

Chương 60: Gặp lại

Sáng sớm, mặt trời lên đánh tan mây mù, trời quang mây tạnh, bầu trời xanh ngắt không một gợn mây. Tia nắng chiếu lên tường viện màu trắng. Gió thu hiu hiu, thổi bay vài giọt sương vẫn còn vương trên cành lá, vài giọt đậu xuống người đám học sinh đang đứng chờ dưới tán cây, chuẩn bị bước vào kì kiểm tra nhập học của thư viện.

Học trưởng Trần Quý dẫn vài bạn học dán danh sách lên bảng, bước chân lên bậc thang cao nhất, xua tay ra hiệu cho những người đang nôn nóng chờ đợi giữ trật tự, cất cao giọng nói: "Mời các vị tới lấy thẻ dự thi của mình rồi dựa vào thẻ dự thi này để tìm được lều có số của mình trong trường thi, giờ Thìn bắt đầu tính giờ, muộn nhất là đến buổi trưa phải nộp bài."

Trước trường thi người đông như kiến, mấy trăm học sinh trẻ tuổi người mặc quần áo mới tinh vây xung quanh Trần Quý. Thông báo dán trên bức tường đá xanh cũng bị đám người bâu lại kín mít, người phía trước khẽ đọc thông tin trên đó cho người bên cạnh nghe, người phía sau kiễng chân ngó vào nhìn.

Mấy học sinh thấp bé nghe không rõ Trần Quý nói gì, vô cùng bức bối, muốn chen vào trong nhưng chen vào lại bị người khác đẩy ra, tức giận khẽ chửi mắng mấy câu.

Đứng phía sau đám người chen chúc, Phó Vân Khải nghển cổ xem danh sách thi trên bảng, quay đầu lại thì thầm với Phó Vân anh, chắc lưỡ: "Làm y như thi thật luôn."

hắn từng đưa mấy người anh họ trong tộc đi thi huyện thí, lúc ấy trước trường thi cũng không khác lắm so với cảnh tượng lúc này ở

Giang Thành thư viện. Tuy nhiên huyện thí dù sao vẫn có nhiều quy định nghiêm ngặt hơn so với kì thi nhập học, giờ Mẹo một khắc đã bắt đầu vào bàn, đa phần học sinh sẽ đến sớm trước giờ thi. Quan phủ phái binh sĩ đóng trước cửa trường thi, kiểm tra thật cẩn thận giỏ đựng giấy bút và quần áo của thí sinh, có năm tra xét rất kỹ, thí sinh gần như phải cởi hết quần áo giữa đường.

Giang Thành thư viện không làm kỹ càng đến thế, mười mấy thiếu niên tầm mười lăm mười sáu tuổi, người mặc đạo bào màu nguyệt bạch ngồi trước bàn kiểm tra, kiểm tra giỏ đựng đồ đạc tùy thân của thí sinh ra rồi chỉ dẫn cho bọn họ vào lều thi, không kiểm tra quần áo trên người họ.

Phó Vân anh nhận thấy họ đối xử với thí sinh rất ôn hòa, tự nhiên bị người nhà thí sinh nào túm lấy hỏi cái này cái nọ cũng không nóng giận, mặt vẫn tươi cười nhẹ nhàng trả lời.

Những thiếu niên đó là học sinh của thư viện, đã có thể viết được bài văn giải đề hoàn chỉnh, về cơ bản đã có thể tham gia huyện thí, phủ thí, viện thí, có khi trong đó có mấy người đã là tú tài. Ngoài ra còn có một nhóm học sinh nữa nhỏ tuổi hơn, đó là học sinh vào thư viện học từ lúc học vỡ lòng, bắt đầu từ Tứ thư Ngũ kinh học lên. Hôm nay là ngày thi nhập học, học sinh lớn của thư viện được cử đến giữ trật tự, đám học trò nhỏ thấy đông người nên đến chơi nhưng cũng nhất định đòi giúp đỡ liền được phân cho việc hướng dẫn cho thí sinh, dẫn bọn họ vào lều thi đánh số của mình sao cho đúng.

"Mấy năm gần đây thư viện mới bắt đầu áp dụng hình thức này, trước kia có nhiều thí sinh thi kì thi định kì hằng tháng được hạng nhất nhưng tới khi thi tú tài lại không sao thi đỗ, các thầy hỏi ra mới biết người nọ vừa đến trường thi đã tim đập chân run, ngồi trong lều thi run rẩy không viết nổi chữ nào." Trần Quý lách qua đám học sinh đông đúc, đi tới trước mặt Phó Vân Khải và Phó Vân anh, mỉm cười giải thích với họ, "Sau này các kì thi của thư viện đều tổ chức theo kiểu này, có thể dự thi mới được vào trường thi, dùng lều thi cách biệt, sau khi vào trường thi không có việc gì gấp không được đi ra,

cho tới khi nộp bài mới được ra khỏi lều. Luyện nhiều lần cũng can đảm hơn, đến lúc đi thật ít nhiều gì cũng đã quen hơn người khác."

Triệu sư gia hôm nay chủ trì lễ hiến tế ở văn miếu với sơn trưởng Khương Bá Xuân, ông ta nhờ Trần Quý giúp đỡ Phó Vân anh.

Trần Quý làm xong việc của mình mới tìm được thẻ dự thi của Phó Vân Khải và Phó Vân anh, đưa cho hai người, "Giữ cho cẩn thận, có cái này mới được vào bàn, lúc nộp bài thi phải trả lại thẻ cho mấy học huynh (*học sinh hơn tuổi*) đứng ở cửa."

Trần Quý dáng người cao nên dễ dàng nhìn thấy tám bản đồ dán trên bảng, xác định vị trí lều thi của hai người rồi chỉ về bên tay trái, "Hai người đi gặp đội bên trái kia đi."

Hai người thưa vâng, cảm tạ hẳn rồi xoay người bước về hướng thềm đá, đứng sau đám người đang xếp hàng rồng rắn.

Thư đồng và gã sai vặt cầm theo một giỏ đồ tùy thân đi sau hai người.

Vương Đại Lang sợ Phó Vân anh đói bụng, trong giỏ đặt một hộp đồ lớn toàn đồ ăn, đồ mặn thì có bánh nướng nhân thịt, ngọt thì có bánh hoa quế bột củ sen, nhưng sợ không đủ, thấy trong một ngõ nhỏ gần thư viện có bày mười mấy sạp bán hàng rong, có bánh bao rau, có bánh chưng, có hoành thánh, có bánh quẩy chiên, có cả hoa quế ngó sen và vịt muối, hấp háy mũi hít hít mấy cái rồi hỏi Phó Vân anh, "Thiếu gia, hay mua vịt bát bảo nhé? Cái đó ăn chắc bụng."

Phó Vân anh chưa trả lời, chiếc quạt trong tay Phó Vân Khải đã gõ thẳng lên đầu Vương Đại Lang, cười mắng: "Ai đi thi còn ăn vịt bát bảo bao giờ? Ăn xong tay toàn dầu mỡ, làm sao cầm bút được?"

Vương Đại Lang gãi đầu, hỏi tiếp: "Lều thi không có nước nóng, trời lạnh thế này, thiếu gia sức khỏe không tốt không được ăn lạnh uống lạnh, nếu muốn uống trà thì làm thế nào bây giờ?"

Thằng nhóc này còn nhỏ, tính trẻ con, không biết làm thư đồng cho thiếu gia thì phải làm những gì, chỉ biết nghe cha mẹ dặn, nhất định không được để thiếu gia đói bụng, không được để thiếu gia lạnh, đặc biệt là nếu có ai bắt nạt thiếu gia thì nó phải là đứa đầu tiên nhảy tới trước mặt thiếu gia chặn đòn.

Phó Vân Khải há miệng nhưng không biết phải nói gì, liếc nhìn hắn một cái, "Người câm miệng! Nghe người dong dài ta đến ong cả đầu." Lần này hắn đi thi không có áp lực, thoải mái nhìn quanh tò mò hỏi, "Dương thiếu gia sao không thấy đến nhỉ?"

Rồi hắn hừ một tiếng, "hắn cứ thích quần lấy muội suốt, chẳng phải sáng sớm nay hắn đã tới nhà chờ muội cùng tới thư viện sao?"

Giọng điệu giận dữ của Phó Vân Khải đã thành công thu hút sự chú ý của Phó Vân anh, nàng khẽ trả lời, "Dương thiếu gia không cần thi."

Năm nay số suất phụ khóa sinh không cố định. Trong mấy trăm học sinh tới dự thi, ba mươi người là chính khóa sinh, thứ hạng từ ba mươi một đến tám mươi là phụ khóa sinh, những người nộp tiền, đi cửa sau cũng tính là phụ khóa sinh, bởi vì có thể có nhiều người như thế nên thường thì tổng số học sinh được nhận mỗi năm không nhất định phải là một trăm người, thường là sẽ cao hơn. Sau đó sau mỗi lần kiểm tra giữa tháng, vài học sinh sẽ bị loại ra.

Dương Bình Trung không thể nào trở thành học sinh bị loại giữa chừng, nên ngay cả kì thi nhập học cũng không tới.

"Ặc!" Phó Vân Khải ưỡn ngực, mắt lộ ra vẻ khinh thường, "Hóa ra là suất nộp tiền."

Phó Vân anh lờm hắn một cái, còn nói thế nữa, huynh thì không phải chác!

...

Đám người đi trước đi rất chậm, mãi rồi cũng đến lượt Phó Vân anh, nàng đi tới trước bàn đăng ký, đợi các học sinh ở đó kiểm tra giỏ đồ dùng của mình.

Vừa lúc này một cũng tới lượt một nhóm thí sinh khác, một người cầm theo chiếc giỏ tới cạnh nàng chờ kiểm tra.

Qua khoeo mắt, nàng liếc thấy người bên cạnh có vẻ quen quen, quay đầu nhìn sang, hóa ra là người quen thật.

Tô Đồng cảm nhận được ánh mắt của nàng, miệng hơi cong lên, mỉm cười với nàng, "Vân ca nhi."

Phó Vân anh gật đầu chào hỏi, "Ngũ biểu huynh."

Tô Đồng sẽ không vạch trần thân phận của nàng, hại người hại cả mình, hễ có quan hệ phức tạp với Phó gia, nếu không cẩn thận có khi lưỡng bại câu thương (*cả hai bên đều thua, gặp tổn thương lớn*). Hơn nữa, hễ chắc chắn không muốn tự nhiên lại đắc tội với Phó Vân Chương hay Phó tứ lão gia, còn cả lão già trẻ con Triệu sư gia nữa.

Quan trọng hơn, Tô Đồng cần tiền, hễ không thể cứ dựa vào tiền của Phó tam lão gia mà sống như thế được, hễ cần phải nhanh chóng thoát khỏi Phó gia. Trước đó, hễ phải thật cẩn thận, không nhúng tay vào chuyện không liên quan đến mình, không nhúng mũi vào chuyện của người khác.

Hai người đều hiểu trong lòng mà không ai nói ra, không nhìn nhau nữa.

Lúc này, ở bàn thứ nhất bên trái, học sinh đang kiểm tra đồ đạc bỗng nhiên nhíu mày.

Chủ nhân của chiếc giỏ này là một thiếu niên tầm mười ba mười bốn tuổi, thấy học sinh kia khựng lại, khuôn mặt hấn lập tức đỏ bừng, gân xanh trên trán nổi lên, lạnh lùng lên giọng: "Làm sao? Các

người không phải đã nói bút mực và nghiên mực có thể tự chuẩn bị sao?"

Giọng nói của hắn hơi nặng, có vẻ không quen nói giọng Hồ Quảng.

Học sinh kiểm tra hơi chần chừ nhưng vẫn không cho thiếu niên đi vào, đứng lên tới cạnh Trần Quý, thì thầm bàn bạc với Trần Quý mấy câu.

Những thí sinh xung quanh đa phần tuổi còn nhỏ, đúng vào cái tuổi hiếu kỳ, thích nghịch ngợm, gây sự, thấy thế lại càng hứng thú, miệng ghé tai thì thào.

"Có phải hắn định gian lận không?"

"Nhìn kìa, chắc là bị phát hiện! Đáng đời! Đường lớn không đi, lại giờ thủ đoạn hèn kém, xem về sau hắn còn dám học hành thi cử gì hay không!"

Mặt thiếu niên càng lúc càng đỏ, nhìn xung quanh một lượt, ánh mắt lạnh như băng.

Học sinh kia vẫn còn đang nói chuyện gì đó với Trần Quý, đám thí sinh đang xếp hàng giờ đã nhận định rằng thiếu niên ban nãy nhất định là gian lận, cố tình cao giọng châm biếm hắn.

Mặt thiếu niên tái mét, nắm tay siết chặt kêu lách cách.

Bàn kiểm tra Phó Vân anh đang đứng ở gần Trần Quý nhất nên đại khái có thể nghe rõ nội dung câu chuyện hai người đang nói, học sinh kia ngăn thiếu niên lại căn bản cũng không phải do trong giỏ của hắn giấu đồ vật gì không nên mang mà là hắn không có gì cả, chỉ có giấy bút và nghiên mực, chiếc bút kia đã mòn vẹt, không biết có thể dùng tới khi thi xong hay không. Đồ ăn thức uống và đồ giữ ấm cũng không có. Quần áo trên người hắn trông thì đẹp đẽ chỉnh tề, nhưng chân lại đi một đôi giày rơm cũ mòn cả đế.

Thiếu niên là người phủ Trường Sa, xét về dòng tộc, đáng lẽ ra không đến mức nghèo khó đến thế, học sinh sợ người này mạo danh đi thi nên mới tìm Trần Quý xác nhận lại thân phận của hắn.

đang nhộn nhạo, một thiếu niên mặc áo gấm, tướng mạo đường đường bước tới cạnh thiếu niên tới từ phủ Trường Sa kia, chấp tay chào hỏi, đôi mày nhíu lại, "Dù sao cũng chỉ là kì thi nhập học, về sau các thầy chủ giảng còn phải gặp mặt hỏi chuyện, có học vấn thật hay chỉ là hạng vớ vẩn, các thầy hỏi mấy câu đã lộ ra rồi. Là người đọc sách với nhau, ai lại có thể có những thứ suy nghĩ xấu xa như thế chứ?"

hắn nhìn thì như thể đang giải vây giúp thiếu niên phủ Trường Sa nhưng thực ra là đang cố ý châm chọc thiếu niên nọ.

Chu Đại Lang vừa dứt lời, xung quanh đã ồ lên tiếng bàn tán. Mấy người thẳng tính còn chỉ thẳng vào mặt thiếu niên nọ, nói hắn làm vậy là làm nhục sách vở, còn không mau thu dọn đồ đạc mà đi cho mau, đừng để nhiều người nhận ra thì mất mặt.

Trong mắt thiếu niên loang loáng nước mắt, mặt mày hằm hằm tức giận.

Phó Vân anh hơn nhíu mày, đưa mắt nhìn Trần Quý ở cạnh đó, "Trần học trưởng, sao vậy ạ?"

Trần Quý đang mãi nói chuyện với học sinh kiểm tra về chuyện thiếu niên nọ rốt cuộc có phải là mạo danh đi thi hay không nên không chú ý tới đám thí sinh xếp hàng bên này, nghe thấy câu hỏi của Phó Vân anh mới ngừng câu chuyện, đi tới nói: "Chuyện nhỏ thôi, các người vào đi."

Giọng địa phương đặc biệt như thế, thiếu niên kia gần như không thể là người mạo danh.

Thấy học sinh kiểm tra đã cho đi, thiếu niên kia lại càng tức giận, giật mạnh chiếc giỏ của mình rồi quay về những người vừa chỉ trỏ vừa

rồi nhổ mạnh một búng nước bọt rồi nghênh ngang đi vào.

Mọi người vội vàng trốn tránh, người lui về phía sau miệng lắp bắp, "Nður thế thật là... Nður thế thật là..."

Khóe miệng Phó Vân anh nhếch lên, thiếu niên này dám nhổ nước bọt vào Chu Đại Lang trước mặt mọi người, Phó Vân Khải và Phó Vân Thái sẽ thích hẳn lắm đây.

Chu gia và Phó gia chẳng là kẻ thù truyền kiếp còn gì, thực ra cũng phải phải huyết hải thâm thù gì cả nhưng mà nhìn nhau đã thấy ngứa mắt, gặp nhau là muốn đánh một trận.

...

Vào trường thi, tìm tới lều thi của của mình theo chỉ dẫn trên thẻ dự thi, Phó Vân anh đặt chiếc giỏ của mình xuống. Nhìn xung quanh, nàng phát hiện ra thiếu niên có giọng địa phương kì lạ khi nãy ở lều đối diện với mình, chỉ cách đường đi ở giữa.

Nàng mở chiếc giỏ đi thi mà Vương Đại Lang đã chuẩn bị cho nàng ra, trong đó có mấy bộ giấy bút dự phòng, nàng lấy một bộ, đưa cho một học trò nhỏ đang đi kiểm tra, nhờ người nọ đưa sang phía đối diện.

Cậu học trò nhỏ mặt mày nghiêm túc, kiểm tra thật cẩn thận rồi mới đưa sang cho thiếu niên, "Nè, Phó tiểu tướng công phía đối diện cho huynh mượn dùng."

Thiếu niên nhú mày, "Ta có quen biết hẳn đâu!"

Cậu học trò nhỏ liếc nhìn chiếc giỏ trống huếch trống hoác của hẳn, nói: "Huynh cứ nhận đi, thư viện chúng ta không cung cấp giấy bút đâu, nhớ đâu huynh viết được một nửa lại phải đi mượn người khác thì sao."

Thiếu niên im lặng.

Cậu học trò nhỏ cứ đặt giấy bút bên góc bàn rồi đi ra.

...

Giờ Thìn, Trần Quý gõ chuông báo hiệu thời gian làm bài thi bắt đầu, các lều thi dần an tĩnh, chỉ còn tiếng bút lông quét trên giấy và tiếng lật giấy sột soạt.

Phó Vân anh mở đề thi, nhanh chóng xem một lượt.

Thiếp kinh chiếm phần lớn nội dung, nhiều câu hỏi là đưa ra một câu bất kỳ trong Tứ thư, yêu cầu viết tiếp đoạn tiếp theo. Có nhiều câu là đưa ra câu ở giữa, yêu cầu chép lại phần trước và phần sau. Có câu lắt léo hơn một chút, chỉ đưa gợi ý, yêu cầu chép lại một đoạn hoàn chỉnh.

Tóm lại, chỉ cần thuộc lòng Tứ thư thì cơ bản không có vấn đề gì.

Ngoài ra còn có tạp văn, sách luận, thí thiếp thi nhưng dễ hơn huyện thí, chỉ cần sử dụng ngôn từ để hiểu để biểu đạt ý tứ của mình một cách rõ ràng rành mạch là được.

Phán, chiếu, cáo, tấu trạng, chương biểu lại càng đơn giản, cứ đúng theo công thức mà làm.

Cuối cùng có vài câu hỏi về thiên văn, địa lý, số học, nông nghiệp do chủ giảng ở thư viện tự đặt ra, thí sinh có thể chọn một câu trong số đó để trả lời, cũng có thể trả lời toàn bộ, thiếu một câu cũng không có vấn đề gì. Đây là dạng đề thi tự chọn được thêm vào.

Phó Vân anh nhìn xuống phần đề thi cuối cùng, hơi sững sốt.

Đức bất cô, tất hữu lân.

Vậy là lại còn có một câu là văn giải đề.

Học trò nhỏ tuổi trong thư viện mới vừa bắt đầu học Ngũ kinh, chưa thể chế nghệ (*viết văn giải đề*). Đương nhiên đa số học sinh đến thi hôm nay lại càng không thể viết ra được một bài văn giải đề hoàn chỉnh.

...

Đề tự chọn thí sinh có thể làm, cũng có thể không làm, thư viện chỉ thêm một đề văn để thử trình độ bọn họ mà thôi nhưng lại sao lại chọn đúng câu này?

...

Đề bài của văn giải đề nhất định phải là một câu lấy từ Tứ thư Ngũ kinh. Trong Tứ thư Ngũ kinh, bốn cuốn Tứ thư cộng lại vào khoảng hơn năm vạn chữ, Ngũ Kinh dài hơn, "Chu Dịch" hơn hai vạn bốn nghìn chữ, "Thượng Thư" hơn hai vạn năm nghìn chữ, mỗi kì thi thí sinh phải làm một đề.

Nghĩ một chút mà xem, trong những cuốn sách này, loại bỏ những nội dung không thể xuất hiện trong đề thi thì còn lại bao nhiêu đề?

Khắp các vùng trong cả nước, ba năm có hai lần thi đồng sinh, ba năm có một lần thi hương và một lần thi hội ở kinh sư, tính toán một cách sơ lược thì số lượng đề được ra là tầm năm nghìn đề, triều đại này đã qua hai trăm năm, vậy tổng cộng đã có bao nhiêu đề?

Tứ thư ngũ kinh nội dung có hạn, những câu có thể dùng để ra đề đã bị học quan các vùng xào xáo không biết bao nhiêu lần, thậm chí đến thi hương cũng sẽ có thể xuất hiện hiện tượng đề thi bị lặp lại.

Có nhiều người nhìn thấy lỗ hổng này, những người giàu có muốn trục lợi chi tiền mời những nhà nho nổi tiếng nghĩ đề, đoán đề, rồi làm văn để con cháu nhà mình học thuộc lòng. Tới khi vào trường thi, có khi trúng đề đến tám phần, như thế không cần học hành vất vả vẫn có thể dễ dàng thi đỗ, đạt được công danh.

Cách làm như vậy gọi là đạo văn giải đề, nhưng càng ngày càng nhiều người đổ theo cách đó, kẻ sĩ trong thiên hạ càng tích cực bắt chước, tình hình càng ngày càng nghiêm trọng, triều đình đã ban lệnh cấm nhưng không ăn thua gì.

Số người thi đỗ ở mỗi kì thi ít ỏi vô cùng, cứ một kẻ hèn hạ nhờ vào học thuộc bài văn mà thi đỗ, lại có một học sinh chăm chỉ cần cù bất hạnh thi trượt.

Để đảm bảo công bằng, công chính cho các kì thi, quan chủ khảo phải vắt óc suy nghĩ, lật xới từng câu trong Tứ thư Ngũ kinh tìm được đề thi mới, thậm chí không theo quy tắc cũ, lấy hai câu không liên quan gì đến nhau, gộp lại, lấy làm đề thi để đối phó với nạn đoán đề.

Mỗi sĩ tử đi thi, sau khi thuộc lòng Tứ thư ngũ kinh, sẽ bắt đầu luyện làm văn, cũng tự đoán đề, sau đó không ngừng ôn luyện. một đề cũng có thể sử dụng các góc độ khác nhau để phá đề, viết ra mấy chục thậm chí cả trăm bài văn.

Cứ như thế, từ khi bắt đầu có khoa cử, giám khảo và thí sinh liên tục đấu trí đấu dũng.

Giám khảo thì vắt óc suy nghĩ đề thi, học sinh thì vận sức bình sinh đoán đề, giải đề.

"Đức bất cô, tất hữu lân" xuất phát từ "Luận Ngữ", những đề thi được đoán và giải sẵn trên phố thường rất ít khi có đề này.

Bởi vì đây là một đề thi hội đích thực.

Do cũng mới thi gần đây nên trong vòng mười năm không thể lặp lại, đề thi hương ở Giang Nam, Bắc Trục Lệ và mấy lần thi hội sắp tới nhất định sẽ không xuất hiện đề này.

...

Phó Vân anh có ấn tượng sâu sắc với câu này... Đây là đề thi gốc của kỳ thi hội năm Đồng An thứ hai mươi.

Sau kỳ thi hội, triều đình công bố bài văn của quan chủ khảo và những sĩ tử thi đỗ, nàng cũng đã sưu tầm mấy bài.

không biết đây là trùng hợp hay có gì khác... Nàng ngẩn ra một lúc, thất thần.

...

Tiếng loạt soạt của lá cây trong đình viện bị gió thu thổi bay và tiếng bước chân của những học trò nhỏ đã làm Phó Vân anh bừng tỉnh.

Nàng định thần, nghĩ luận điểm phá đề, cầm bút viết.

Mục tiêu của việc làm văn là để tuyển chọn quan lại cho triều đình, do đó người làm văn cần trình bày quan điểm của bản thân về đạo trị quốc, giải thích về luân lý của xã hội, từ đó thể hiện tài hoa khát vọng của bản thân. Khi nàng học làm văn đã tự đặt mình vào vị trí của nam giới để tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, đứng từ góc nhìn của nam giới đọc đề, hiểu đề rồi phá đề, sử dụng giọng điệu của thánh nhân, liên hệ với tình hình chính sự đương thời để trình bày và phát huy quan điểm, sử dụng ngôn từ tinh tế, ý nghĩa sâu xa, lập luận sắc bén.

Lập luận thế nào thì cũng chỉ hướng vào những tư tưởng trung quân ái quốc (*trung với vua, yêu nước*) và kính thiên trung quân hiếu thân (*kính trọng trời cao, trung thành với vua, có hiếu với cha mẹ*) mà thôi.

Biết giới hạn là ở đâu thì mới có thể hoàn thành bài văn theo đúng những nguyên tắc đã đặt ra, đồng thời phải mở rộng, phát huy phong cách của bản thân.

Nàng nhanh chóng hoàn thành bản nháp, kiểm tra lại mấy lần rồi chép lại vào bài thi.

...

Lều thi trong thư viện được dựng ở sâu trong đình viện, gió từ bốn phương tám hướng thổi lại, lạnh tới mức các thí sinh đều run lên cầm cập.

Phó Vân anh sợ lạnh, thấy mình đã hoàn thành toàn bộ bài thi liền đứng dậy nộp bài.

Học trò nhỏ thấy "y" cũng còn nhỏ, đánh giá hành động này của "y" là sự ngạo mạn của tuổi thiếu niên, mỉm cười đồng cảm đưa "y" ra khỏi lều.

...

Bên ngoài trường thi người đông như kín, người nhà và tôi tớ của các thí sinh đứng tràn ra trước cửa, kiễng chân lên cũng không nhìn được vào trong, thấy có người ra liền đổ xô ra đón, phát hiện không phải người mình đang chờ lại phất tay áo, trở về chỗ tiếp tục đợi.

Khi Phó Vân anh bước qua ngạch cửa, đám người dường như khựng lại một chút, sau đó xung quanh vang lên tiếng cười mỉa mai.

"Ôi chao, nhỏ như vậy..."

"Chỉ được cái xinh xắn..."

"Chắc là không trả lời được nên xấu hổ mới ra sớm đây mà..."

...

Những tiếng bàn tán mang theo tiếng cười nhạo đập vào tai Phó Vân anh, nàng mặt không đổi sắc, đi tới bàn điều hành trả lại thẻ dự thi.

Học sinh thu thẻ đọc tên trên thẻ rồi lại quay qua nhìn nàng, mãi tới khi nàng đi xa vẫn nhìn theo.

Phó Vân Khải còn chưa ra.

Vương Đại Lang cầm ấm trà nóng ra đón Phó Vân anh, nước trà nhanh chóng được bung lên cho nàng, "Thiếu gia, nô tài vừa mới đun đấy!"

Sạp bán hoành thánh trong ngõ nhỏ vẫn chưa dọn hàng ra về, vẫn còn mấy người đang lấy tiền ra gọi hoành thánh. Ở bàn bên cạnh, mấy người khác đang ngồi ăn mì. Vương Đại Lang mượn bếp của nhà bán hoành thánh này để đun trà.

"Vịt bát bảo đây, nô tài vừa mua xong, thiếu gia ăn luôn cũng được."

hắn bung chiếc hộp đựng vịt bát bảo lên.

Phó Vân anh lắc đầu, uống một ngụm trà.

...

Lúc Phó Vân Khải ra khỏi trường thi thì đã tầm giờ Ty.

"Huynh thấy mình làm bài không tệ, những nội dung trong đó huynh vừa ôn tập xong, thuộc hết!"

hắn cười tươi hơn hớn, nhét chiếc giỏ đi thi vào lòng gã sai vặt đang đứng phía sau, vừa vung tay vung chân vừa nói.

"Đề văn cuối cùng huynh cũng viết rồi hả?" Phó Vân anh hỏi.

Mặt hắn cứng đờ, thờ dài: "Đề này tiên sinh dạy rồi, ta làm theo lời tiên sinh dạy, viết phần phá đề, không biết có được hay không."

Hai người vừa đi vừa bàn tán về đề thi nhập học.

Trước cửa một bóng người bỗng xuất hiện. Học trưởng Trần Quý vội vàng đi tới, nhìn khắp xung quanh tìm kiếm, thấy hai anh em thì rào bước tiến về phía họ, "Triệu chủ giảng tìm hai người."

...

Triệu sư gia hôm nay chủ trì buổi hiến tế ở văn miếu nên ăn mặc chỉnh tề, hiện đang đứng bên tường vẩy tay với Phó Vân anh, "Diêu học đài bị bệnh, hôm nay không tới, ta thay mặt sơn trưởng tới thăm. Nghe Trọng Văn nói người đã gặp Diêu học đài rồi hả?"

Phó Vân anh gật gật đầu.

Gặp thì gặp rồi nhưng chắc Diêu Văn Đạt không nhớ nàng, tuy rằng ngày hôm đó ông ta đã khen nàng vài câu. Giờ nghĩ lại thì lúc ấy ông ta cũng chỉ định cố chọc tức Phó Vân Chương mới nói thế thôi.

"Được rồi, người đi với ta. Máy người Trần Quý cũng đi."

Diêu Văn Đạt tính khí dữ dằn, từ sơn trưởng Khương Bá Xuân tới các vị chủ giảng, phó giảng trong thư viện đều từng bị ông ta chửi mắng té tát. Vài vị tiên sinh lén suy đoán, Diêu học đài ngày thường đã hơi tí là nổi giận đùng đùng, đến lúc bị bệnh thì càng khó tính, đi thăm bệnh quá bằng đi nghe mắng, thế là phái mấy học sinh trẻ tuổi mang lễ vật tới nhà thăm bệnh. Diêu học đài quý trọng nhân tài, hẳn là không đến mức mắng chửi cả mấy tiểu quan nhân mới mườì mấy tuổi đâu nhỉ?

Bỗng Triệu sư gia ở bên cạnh lại tỏ vẻ bản thân ông ta quen biết Diêu học đài, tình nguyện dẫn học sinh đi Diêu gia thăm bệnh, sơn trưởng biết thừa ông ta đang thừa dịp làm bậy, định cự tuyệt nhưng lại nghĩ có lẽ có thể nhân cơ hội này kéo lại quan hệ giữa hai ông lão cứng đầu này nên lại đồng ý.

Đoàn người tập trung trước cổng thư viện rồi lên xe la đi Diêu gia.

Dẫn đầu đám học sinh đương nhiên là học trưởng Trần Quý.

Triệu Kỳ vừa nộp bài thi xong cũng đi cùng.

Trần Quý biết được Phó Vân anh đã gặp Diêu học đài, suy tư một chút rồi quay đầu lại đưa mắt ra hiệu cho mấy học sinh vẫn có quan hệ tốt với mình.

Triệu Kỳ lúc này vẫn không biết nói gì với mấy người Trần Quý, đi tới cạnh Phó Vân anh, mỉm cười khế nói chuyện phiếm với nàng, "Ta xưa nay vẫn ngưỡng mộ nhân phẩm của Diêu học đài nên mới xin tam gia gia cho ta tới thăm cùng."

Phó Vân anh mỉm cười không đáp.

Trong mấy người, chỉ có Phó Vân Khải là ngơ ngác nhất. trên đường đến Diêu gia, hắn đi sát Phó Vân anh, đề phòng các học sinh khác, đặc biệt là Triệu Kỳ, tới gần nàng. Cho tới tận khi xe la dừng lại trước ngõ nhỏ dẫn vào Diêu gia, hắn mới biết mục đích chuyến đi này.

Trần Quý gõ cửa.

Lão bộc Diêu gia tiến lên mở cửa, nhìn quanh một lượt, ngó gã sai vặt đang tay xách nách mang cơ man nào là lễ vật rồi mới nhận ra người tới là ai, "Triệu đại quan nhân tới chơi ạ."

Ngữ khí không mấy thân thiện.

Diêu Văn Đạt và Triệu sư gia không hợp, thường xuyên viết văn chửi bới lẫn nhau.

...

Lão bộc dẫn đoàn người vào trong, "Lão gia đang tiếp khách, mời các vị tướng công ngồi chờ một lát.

Tòa nhà Diêu gia nhỏ hẹp, ít phòng. Cửa phòng Diêu Văn Đạt đang mở rộng, trong phòng bày biện đơn giản, không đặt bình phong, đứng ở cửa là có thể nhìn thấy hết quang cảnh trong phòng.

Khi đoàn người đi qua hành lang đã thấy Diêu Văn Đạt ốm yếu đang nửa nằm nửa ngồi dựa vào thành giường, mặt hướng ra ngoài, đầu tóc chưa chải, tóc bạc che hết nửa khuôn mặt, thần sắc uể oải.

Người đối diện ông ta quay mặt vào trong, đưa lưng về phía cửa, ngồi trên ghế nói chuyện với ông ta. Tuy là đang ngồi nhưng sống lưng thẳng tắp, dáng người đoan chính, tạo cho người ta một cảm giác trầm tĩnh uy nghiêm.

Thanh âm tuy chỉ có thể nghe thấy loáng thoáng nhưng có vẻ như là một người trẻ tuổi.

Bên cạnh còn có một người đàn ông trung niên vẻ mặt phúc hậu đang chấp tay, cung kính nói chuyện với người trẻ tuổi.

Diêu Văn Đạt uể oải nhưng vẫn lớn tiếng nói chuyện, đang nói bỗng nhiên kích động, tay quơ về phía trước, ngón tay gầy đét suýt nữa chọc vào mắt người trẻ tuổi.

Người đàn ông trung niên vội vàng đỡ lấy ông ta.

Diêu Văn Đạt nằm lại về gối, trong cổ họng phát ra tiếng cười khàn.

Lão bộc đứng ở cửa nhìn một lát, thờ dài, dẫn Triệu sư gia và đoàn học sinh vào chính đường dùng trà.

"Tam gia gia! Đại ca ca!"

Trong phòng, hai người trẻ tuổi, một nam một nữ, đang ngồi nói chuyện bỗng đứng dậy, "Sao tam gia gia và đại ca ca tại tới đây?"

Đó là Triệu Thúc Uyển và một người anh họ khác của nàng ta.

"Ai đưa mấy đứa tới thế?" Triệu sư gia hỏi.

Triệu Thúc Uyển nhìn thấy đám học sinh của Giang Thành thư viện bước vào cũng không có vẻ sợ hãi thẹn thùng gì, thoải mái trả lời: "Vừa rồi chúng con tới chỗ đường cô cô chơi, biểu huynh đưa chúng con sang đây. Biểu huynh nghe nói Diêu đại nhân đang nói chuyện với ai đó nên không cho chúng con qua gặp, bảo chúng con ngồi đây chờ."

Đường cô cô mà nàng ta nói đến là người Triệu sư gia đã vài lần đề cập tới, Triệu Thiện, biểu huynh thì là tri phủ phủ Võ Xương Phạm Duy Bình.

"Thảo nào vừa rồi ta thấy người ngồi trong phòng quen quen." Triệu sư gia nhấp ngụm trà, bảo mấy người Trần Quý ngồi xuống.

Trong phòng có một tiểu nương tử diễm lệ, mấy người Trần Quý không dám ngẩng đầu lên, ngồi cũng không dám ngồi, liên tục chối từ, tìm cơ chạy ra khỏi chính đường, đi ra tận hành lang mới dám thở ra một hơi.

Triệu Kỳ không đi ra, bảo Triệu Thúc Uyển, "Muội đó! không biết tránh một chút hay sao."

Triệu Thúc Uyển hừ một tiếng: "Tránh làm gì? rõ ràng là muội đến trước, tại sao cứ gặp đám đàn ông con trai các người là muội phải trốn với tránh?"

Hai anh em họ tranh cãi một hồi, ánh mắt Triệu Thúc Uyển bỗng dừng lại ở người đang yên lặng dùng trà bên cạnh Triệu sư gia là Phó Vân anh, "Còn không biết phải xưng hô với Phó gia thiếu gia thế nào?"

Triệu Kỳ ngạc nhiên, miệng mấp máy không nói nên lời.

không đợi Phó Vân anh trả lời, Phó Vân Khải đã nhảy vào cướp lời: "Em trai ta là học sinh của tam gia gia của tiểu thư, tiểu thư thấy nên xưng hô thế nào đây? Hay gọi là ngũ thúc đi."

Phó Vân anh liếc Phó Vân Khải một cái, hăn lập tức im bặt.

Triệu Thúc Uyển lờm Phó Vân Khải, thầm trách hăn lẩm miệng.

Triệu sư gia đang cúi đầu dùng trà bỗng phụt cười, nước trà bắn ra, chảy xuống theo chòm râu, "Ha ha, ngũ thúc!"

...

Lát sau, lão bộc quay lại bưng thêm trà và trái cây mời mọi người.

"Để các vị phải chờ lâu, mong các vị thứ lỗi."

Mọi người đều biết Diêu Văn Đạt làm quan thanh liêm, nhà cửa xác xơ, nghèo khổ, trong nhà chỉ có hai người hầu hạ, giờ Diêu Văn Đạt đau ốm nên tiếp khách không chu toàn cũng là chuyện bình thường, vội đứng dậy đáp lễ.

Ở phòng bên cạnh, tiếng gào thét tức giận của Diêu Văn Đạt xuyên qua bức vách đập vào tai mọi người.

Mấy người Trần Quý ngại ngùng, đứng bên hành lang khe khẽ nói chuyện.

Triệu sư gia vẫn tỉnh bơ, dù có nghe thấy tiếng Diêu Văn Đạt ho sảng sặc đến mức nghẹt thở ở bên kia vách tường, ông ta vẫn không nhú mày, tập trung uống trà.

Tầm nửa canh giờ sau, lão bộc mới qua mời bọn họ sang phòng bên cạnh.

Triệu sư gia bảo mấy người Phó Vân anh ở lại, một mình đi gặp Diêu Văn Đạt trước.

Lát sau, lão bộc mời bọn họ cùng sang bên đó.

Phó Vân anh đặt ly trà xuống, chờ Triệu Kỳ, Triệu Thúc Uyển và mấy người Trần Quý ra tới trước hành lang mới đi theo sau.

Phó Vân Khải không biết chuyện gì đang xảy ra, bám sát bên người nàng.

Mới đi được vài bước, Trần Quý ở phía trước đã nhìn thấy một người trẻ tuổi đứng trên cầu đá xa xa đối diện bọn họ, sừng sốt sùng người, dừng bước.

...

"Sao thế?"

Phó Vân Khải kiễng chân nghển cổ, nín thở, ngó về phía trước.

Phó Vân anh đang đi cuối cùng hơi nhú mào, nhìn theo ánh mắt hần, bỗng dừng ngẩn ra. Dưới bóng cây, một thanh niên mặc đạo bào màu xanh đá đứng trên cầu đá, nhìn ngấm cá bơi dưới áo, phong nhã tuấn tú, thân cao dong dỏng, ánh mắt trầm tĩnh như thể vực sâu biển lớn, gió thu thổi qua tán lá khẽ lay động ống tay áo hần.

hần vẫn đứng yên, mặc kệ tay áo đung đưa theo gió, thần sắc thanh lãnh bình lặng, có vẻ như không vui cũng không buồn.

Như thể đột nhiên bị quăng tới đầu sóng ngọn gió, Phó Vân anh đột nhiên ngờ ngẩn, tay chân lạnh toát, cái lạnh thấm vào tận xương.

Trước mắt nàng, cảnh vật như tĩnh lại, gió thu thổi bay lá trong viện, tiếng loạt soạt đập vào tai nàng.

Giờ khắc này, mọi giác quan của nàng trở nên vô cùng nhạy bén, nàng thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng máu chảy trong cơ thể mình.

Gió thổi qua, trong viện lạnh lẽo.

Nàng bỗng nhiên đứng lại như thế khiến Triệu Kỳ đi phía trước cũng ngoảnh lại nhìn nàng.

Tim đập thành thịch, nàng khẽ nhìn xuống, lông mi che lại sự kinh ngạc trong mắt.

Nàng gần như bước về phía trước một cách dờ dẫm.

Mấy học sinh trẻ tuổi đứng trước đang bàn tán sôi nổi, suy đoán thân phận của thanh niên.

hắn chính là người trẻ tuổi vừa rời ngòi trước giường bệnh nói chuyện với Diêu Văn Đạt.

Có người nói hắn là người nhà của Diêu Văn Đạt, có người nói hắn có thể là học sinh. Nhưng nhìn khí độ hình như không giống lắm, học sinh nào có khí độ bình tĩnh thận trọng như thế, cũng không uy nghiêm như thế.

Phó Vân anh thì nhận ra hắn.

Nhoáng một cái đã mấy năm không gặp, hắn chẳng thay đổi gì.

Người chồng kiếp trước của nàng.

Người được dân chúng ca tụng, Thôi thị lang.

Nàng khẽ khép mắt lại. Lúc mở ra, đôi mắt đã không còn một tia gợn sóng.

Phía trước vọng lại tiếng hít vào của Triệu Thúc Uyển, nàng ta nhìn Thôi Nam Hiên đứng dưới bóng cây, si mê nói: "Hình ảnh này có khác nào trong tranh. Người kia là ai mà tuần tú đến thế!"

Triệu Kỳ nhếch miệng cười nhạt, nhìn xung quanh rồi khẽ cảnh cáo nàng ta: "Đó chính là Thôi thám hoa, đại công thần phò tá Hoàng thượng đang cơ, thủ đoạn tàn nhẫn, thiết diện vô tình, đến hoàng thân quốc thích cũng dám buộc tội, là học trò tâm đắc nhất của cô phụ nhà chúng ta, Thẩm các lão. Mọi người nghiêm chỉnh chút đi, nếu không đến cha mọi người cũng chẳng bảo vệ nổi mọi người đâu!"

Mắt Triệu Thúc Uyển như dính chặt vào người Thôi Nam Hiên, "Người ta đẹp, muội khen người ta mấy câu thì làm sao? Chẳng lẽ còn phải nói dối là người ta xấu xí à?"

Triệu Kỳ thờ dài, không trả lời nàng ta.

Lúc này lão bộc Diêu gia mới khom người nói: "Vị này là một người bạn ở Kinh Sư của lão gia chúng ta, họ Thôi, là Thám hoa năm Đồng An thứ hai mươi, hôm nay tới đây thăm lão gia."

Lời này như một cơn sóng đánh mạnh vào đám học sinh, nhiều người không kịp được còn thốt ra tiếng kêu kinh ngạc.

Cùng với việc thi hành chính sách mới, danh tiếng của Thôi thị lang đã lẫy lừng khắp thiên hạ, trong số họ có nhiều người đã từng nghe tới Thôi Thám hoa, còn từng bắt chước văn phong của Thôi Thám hoa, hâm mộ đã lâu, không ngờ hôm nay lại có cơ hội nhìn thấy người thật.

Đám học sinh ủa đẩy lẫn nhau, muốn tới chào hỏi Thôi Nam Hiên nhưng lại sợ mình lỡ mồm làm hấn không vui.

Có người tinh ý khẽ hỏi: "Thôi đại nhân không phải làm quan ở kinh sư ư? Tại sao lại tới Võ Xương?"

Đình viện vừa rồi còn riu rít tiếng học sinh bỗng lắng lại mấy phần, chỉ có người thanh niên trên cầu đá từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi vẫn không thay đổi, yên tĩnh như cũ, thời gian dường như cũng vì ái mộ vẻ ngoài của hấn mà ngừng lại.

Nghe được tiếng nói chuyện của đám học sinh, hấn ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng tựa sao trời.

Mọi người bị ánh mắt của hấn làm cho sửng sờ ngây ngẩn.

Phó Vân anh vô thức tránh ánh mắt hấn.

Ngụy Tuyền Liêm khi xưa vẫn luôn yêu thích phong độ và cốt cách của Thôi Nam Hiên, từng mượn thơ Sơn Đào ca ngợi Kê Khang để miêu tả hẳn, bảo hẳn "Nham nham nhược cô tùng chi độc lập, nguy nga nhược Ngọc Sơn chi tương băng" [1]

[1] Hai câu Sơn Đào dùng để miêu tả vẻ ngoài của Kê Khang, bình thường thì cao thẳng sừng sững như tùng bách, tới khi say sấp ngã cũng không mất vẻ phong nhã, như băng trên Ngọc Sơn đổ xuống. Sơn Đào và Kê Khang đều là nhà thơ thời Tây Tấn, giai đoạn này nam giới rất chú trọng vẻ bề ngoài nên làm hẳn thơ để ca ngợi vẻ ngoài của nhau....

Phong tư tuấn tú, nổi bật giữa bao người.

Chẳng phải không có lý do mà lần đầu gặp hẳn, tiên đế đã thấy hẳn như thể người trời, khen hẳn tài năng ngất trời, ngay giữa buổi tiệc phong quan cho hẳn, trái hẳn lẽ thường.

hẳn không cần làm gì khác biệt, chỉ cần đứng đó thôi đã làm lu mờ tất cả những tiến sĩ cùng thi năm đó.

Phó Vân anh từng cảm thấy Phó Vân Chương rất giống Thôi Nam Hiên, khí khái quạnh quẽ giống nhau, từ nhỏ tạo tuệ giống nhau, gia thế, hoàn cảnh khi còn bé cũng tương tự.

Sau này, nàng nhận ra hai người thực ra chẳng giống nhau gì hết. Phó Vân Chương nhìn có vẻ lãnh đạm nhưng lại dịu dàng, tình cảm, tiếp xúc nhiều có thể cảm nhận được sự ấm áp nơi y. Còn Thôi Nam Hiên ôn tồn lễ độ, nói năng thông thả ung dung, đối diện với Diêu Văn Đạt, người vẫn luôn soi mói, cố gắng làm hẳn khó xử vẫn luôn ôn hòa ưu nhã lại thực ra là người lạnh lẽo vô tình, lý trí sắt đá, dù người khác có lấy dao vạch tim mình ra cho hẳn xem hẳn cũng sẽ không cảm động.

Nàng còn nhớ đêm thành thân ấy, tân phòng lạnh lẽo. Thôi gia khi ấy đã xuống dốc, lúc hẳn lên kinh không mang theo nhiều tiền, tiệc

cưới cũng rất đơn giản, sau khi người tới chúc mừng ra về, hỉ nường nói mấy câu cát tường xong thì ra ngoài, cửa phòng đóng lại, chỉ còn hai vợ chồng trẻ ngồi đối diện nhau, nấn đỏ lay động.

Tim nàng đập thình thịch, lòng bàn tay ướt đẫm, nhẹ nhàng ngược lên nhìn hấn một cái.

Trong một vùng đỏ thắm, hấn mặc quần áo kết hôn màu xanh thắm, mặt mày như tranh vẽ, vừa uống rượu nên hai má cũng đỏ lên.

hấn đẹp thật đấy! Người đẹp như vậy, chắc hấn sẽ là một người chồng tốt phải không?

Nàng đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, tim đập càng lúc càng nhanh.

hấn cũng nhìn nàng chăm chú, nét mặt vẫn bình tĩnh, hoàn toàn không giống một tân lang mới cưới được kiều thê, khóe môi hình như hơi cong lên nhưng hình như lại không phải. Môi hấn vốn đầy đặn, khi không cười khóe miệng cũng hơi cong lên rồi.

Cho tới hôm nay, Phó Vân anh cũng không biết được rốt cuộc khi ấy hấn có cười hay không

Nàng chỉ còn nhớ rõ đôi mắt trong sáng của hấn, dưới ánh nến dường như có ánh nước lay động.

Nàng cúi đầu.

Lời tác giả:

Thi hội là thi toàn quốc nên ít khi xảy ra trường hợp lặp lại đề thi.

Thi đồng sinh và thi hương thì khác, cả nước có nhiều vùng như thế, mấy năm thi một lần, phạm vi ra đề rộng, còn phải bỏ bớt một phần nội dung trong sách không thích hợp đưa vào làm đề thi. Vậy nên mỗi lần là mấy trăm đề.

Những người dựa vào việc đoán đề và học thuộc lòng thực ra không ít.

Thậm chí vào năm Vạn Lịch triều Minh còn có người học thuộc bài văn mà đổ tiến sĩ, viết từ đầu đến cuối không khác một chữ.

...

Đội ngũ giám khảo cũng không biết phải làm sao, nhiều giám khảo phải lấy bừa trong sách hai câu không liên quan ghép lại thành đề, ép các thí sinh phải động não, không chỉ là phải tìm được sự liên quan giữa hai câu này mà còn phải viết được một bài văn hùng hồn đống dạc, khó hơn cả thời hiện đại thi đại học phải suy đoán xem tác giả suy nghĩ những gì.

Editor: Chương dài đằng đẵng nhưng tại chương này với chương sau mình thích nên cố làm nhanh. nói thật là lúc chuyển ngữ đoạn miêu tả anh trai phượng hoàng đã hốt hoảng vì bao nhiêu từ miêu tả vẻ đẹp đập hết vào anh rồi, đến đoạn tác giả miêu tả Thôi Nam Hiên thì cảm thấy người này không phải là người, tả chóng hết cả mặt. Chương này quá dài, nhiều phân đoạn, chẳng biết nhận xét ra sao, đoạn đầu đoạn giữa thấy dễ thương, nhiều nhân vật dễ thương, đặc biệt là mấy ông già siêu dễ thương. Đến cuối chỉ thấy thương anh tử nhi của kiếp trước, văn tác giả viết không có gì bi thương, chỉ có mấy câu nhưng nghe vẫn đau lòng, thực ra nàng đã từng rất hy vọng vào cuộc hôn nhân đó...

Chương 61: Phế hậu

Mấy người Trần Quý đang chần chừ không dám bước lên thì Phạm tri phủ đã tới bên cạnh Thôi Nam Hiên, thì thầm gì đó vào tai hắn.

Thôi Nam Hiên hơi cau mày, ánh mắt nhẹ nhàng quét qua mấy người Trần Quý vẫn đang háo hức chờ mong, xoay người bước xuống cầu đá. Mấy người ăn mặc có vẻ như là tôi tớ không biết từ góc nào chui ra lũ lượt đi theo hắn đi ra ngoài.

Mãi tới khi bọn họ đi thẳng ra phía cổng chính của Diêu gia, đám học sinh vẫn còn ngây người nhìn theo.

Gió hiu hiu thổi, bóng cây đu đưa, như thể bóng dáng phong lưu ưu nhã vừa rồi chỉ là ảo giác trong phút chốc của bọn họ.

Phó Vân anh nhìn thẳng phía trước, lướt qua Triệu Kỳ và Triệu Thúc Uyển vẫn đang nói chuyện khe khẽ.

Phó Vân Khải ngơ ngác, vô thức bước theo sau, vội vàng bám sát nàng.

Trần Quý phía trước cũng vừa kịp hoàn hồn, quay đầu lại cười với đám học sinh phía sau. "Dù chưa thể nói được lời nào nhưng có thể nhìn thấy phong thái của Thôi thị lang một lần đã là phúc ba đời."

...

Diêu Văn Đạt đang tranh cãi với Triệu sư gia.

Dựa vào chiếc gối mềm phía sau, Diên Văn Đạt thờ hồng học như trâu, mặt mũi trắng bệch, chỉ vào Triệu sư gia thêu thào gì đó, không cần nghe cũng biết chắc chắn chẳng phải lời hay ý đẹp gì.

Triệu sư gia ngồi trước giường bệnh dùng trà, không ngẩng đầu lên, nghe một câu, đáp một câu, thanh âm như chuông, tròn vành rõ chữ.

Diêu Văn Đạt tức giận phát điên.

Mấy người Trần Quý vừa bước chân tới cửa quay lại nhìn nhau, vào không được, không vào cũng không xong.

Bọn họ hình như là tới thăm bệnh mà? Triệu sư gia tại sao lại còn tranh cãi với người bệnh thế kia...

Trong lòng mọi người thầm than thở, lần này nếu làm Diêu học đài tức quá có mệnh hệ gì, người Diêu gia hẳn sẽ không bắt bọn họ đền mạng chứ?

"Tới rồi thì vào đi!"

Triệu sư gia, người đang ngang nhiên chọc giận người bệnh, nghe thấy tiếng đám học sinh thì thầm bên ngoài, quay đầu vẫy tay với Trần Quý.

Trần Quý không dám tỏ vẻ không tán đồng, đành đi vào.

Đám học sinh thay nhau thăm hỏi, thái độ cung kính.

Có hậu bối ở đây, thần sắc Diêu Văn Đạt cũng thả lỏng đôi chút, nói mấy câu với Trần Quý rồi không hiểu sao lại không muốn gặp nữa, xua tay bảo bọn họ đi ra ngoài.

Trần Quý biết tính Diêu Văn Đạt nên cũng bình tĩnh, "Vạn lần hy vọng học đài giữ gìn sức khỏe."

Đám người bước ra ngoài.

Triệu Kỳ không đồng ý với việc Triệu Thúc Uyển tự tiện làm theo ý mình, kéo nàng ta sang một bên, khuyên nàng ta trở về:

"Giữa một đồng đàn ông con trai, muội là con gái ở đây là gì? Cần

thận đấy, thế nào đường cô cô cũng mắng muội cho mà xem! cô mẫu nghiêm khắc, quy củ, muội đã theo cô mẫu học vẽ thì học hành cho tử tế, đừng tưởng cứ như ở nhà, ai cũng phải nhường nhịn muội!"

Triệu Thúc Uyển nhíu mày nói: "Biểu huynh vừa thấy Thôi thị lang đã quên bég muội với bát ca rồi còn đâu, muội về thế nào được? Ban đầu bảo định đi tiệm bồi tranh mua lụa Nga Khê, bức tranh của đường cô cô cần được bồi, biểu huynh nói muốn đích thân chọn mẫu lụa cho đường cô cô, huynh ấy không ở đây, muội với bát ca không dám tự quyết định."

"Lần sau đi cũng được mà." Nghe nàng ta nói xong, Triệu Kỳ thầm thở phào nhẹ nhõm, hấn còn tưởng Triệu Thúc Uyển muốn tiếp cận Phó Vân nên mới cố tình ở lại, "Muội về Phạm phủ với bát đệ trước đi, Thôi thị lang là quan trong kinh, biểu huynh là quan địa phương, đương nhiên phải nghe Thôi thị lang sai phái, chẳng lẽ biểu huynh lại có thể bỏ Thôi thị lang lại để đi với muội và bát đệ hay sao?"

Triệu Thúc Uyển dẩu mỏ, cố ý làm như vô tình liếc nhìn Phó Vân anh, dường như lại không muốn đi nữa, Triệu bát lang giật nhẹ ống tay áo nàng ta thúc giục, nàng ta đành hậm hực ra về.

"Ặc!" Phó Vân Khải kêu lên một tiếng kì quái, tiến tới cạnh Phó Vân anh, "Tiểu thư Triệu gia đánh đá quá thể! anh tử nhi, về sau muội cẩn thận một chút, nàng ta toàn lờm muội."

Phó Vân anh không quan tâm tới hấn, tách khỏi đám người, tìm lão bộc Diêu gia, "đã mời vị thầy thuốc nào xem mạch cho Diêu ông chưa?"

Lão bộc trả lời: "Cảm ơn tiểu tướng công đã quan tâm, nhờ có phúc của lệnh huynh, hôm qua Trương đạo trưởng đã đích thân đến đây bắt mạch cho lão gia nhà chúng ta, để lại đơn thuốc, hôm nay đã bốc thuốc rồi, lão gia uống hai thang, sắc mặt khá hơn mấy ngày trước nhiều."

Diêu Văn Đạt ốm đau liên miên, trước khi đi, Phó Vân Chương đã lệnh cho tôi tớ thường xuyên giúp đỡ Diêu gia mua tất cả củ gạo mắm muối và nhu yếu phẩm. Diêu Văn Đạt không nhận đồ biếu xén nhưng một khi trong lòng ông ta đã nhận định y là học sinh của mình, ông ta sẽ không khách khí với y. Phó Vân anh cũng được Phó Vân Chương dặn dò, sau khi chuyển tới phủ Võ Xương, dù chưa đích thân tới nhà nhưng thi thoảng vẫn sai tôi tớ qua đây thăm hỏi. Lão bộc Diêu gia biết nàng là em họ của Phó Vân Chương nên lấy làm cảm kích.

"Vị Thôi đại nhân kia..." Phó Vân anh làm như lơ đãng, nhẹ nhàng đổi chủ đề, "Tới đây từ bao giờ?"

Lão bộc mặt hơi biến sắc, ngó nghiêng xung quanh một lượt rồi mới thì thầm: "Lão gia vừa dặn ta nói với tiểu tướng công, trong kinh xảy ra biến cố lớn, tiểu tướng công nhớ viết thư nhắc nhở nhị thiếu gia, sau khi vào kinh, ngàn vạn lần không được tới báii vọng Thẩm các lão!"

Ông ta ngừng lại một chút, khom lưng nói: "Vị Thôi đại nhân khi nãy bị báii quan rồi, Thôi đại nhân vốn là thị lang lão gia, mũ quan thế mà nói lộ cái là lộ luôn. Làm quan ấy mà, cũng không dễ làm."

Phó Vân anh mặt mày biến sắc, gật đầu đồng ý.

Ba người đứng đầu khoa thi năm Đồng An thứ hai mươi, Trạng nguyên Diêu Văn Đạt bị đẩy ra khỏi Hàn Lâm Viện, mang cái danh Đề đốc Học chính nhưng lại bị Thẩm gia ngáng chân liên tục, không thể tham gia vào quản lý việc học hành thi cử ở đất Hồ Quảng. Con đường làm quan của bảng nhãn còn khó khăn hơn, không biết đã lưu lạc phương nào.

Tiến sĩ thi đỗ năm ấy tản đi khắp nơi, không có ai có tiếng tăm gì, có người đã chết, có người về quê, xa lánh thế sự, có người bị đả kích vẫn chưa gượng dậy nổi.

Giờ người vốn được cho là đi trên con đường rộng thênh thang, có cơ hội trở thành phụ tá đắc lực cho Thẩm Giới Khê là Thám hoa Thôi Nam Hiên cũng bị thời thế xô ngã, bị bãi quan về quê.

Cục diện chốn quan trường thay đổi trong nháy mắt, như dong thuyền trên biển, một khắc trước vẫn là sóng yên biển lặng, thuận buồm xuôi gió, lát sau đã là sóng to gió lớn, thuyền đắm người chết.

...

Rời khỏi Diêu gia, Triệu sư gia quyết định đưa Phó Vân Khải và Phó Vân anh về phố Cống Viện, đám học sinh phải trở về Giang Thành thư viện, Triệu Kỳ vội vã tới Phạm phủ hỏi thăm lý do Thôi Nam Hiên xuống phía nam lần này.

Mọi người chấp tay từ biệt rồi mỗi người một ngả.

"Có chắc chắn được hạng nhất không?"

Về đến nhà, sau khi sai đám nha hoàn đi chuẩn bị trà, Triệu sư gia vén đạo bào ngồi xuống ghế trong chính đường, ngẩng đầu lên hỏi.

Phó Vân Khải ghen lời nhìn ông ta trân trối, người toát mồ hôi lạnh, nhận ra Triệu sư gia không phải đang hỏi mình thì liếc trộm Phó Vân anh một cái.

May mà không phải đang hỏi hấn.

Phó Vân anh nhận ly trà từ tay nha hoàn, bưng tới cho Triệu sư gia, trả lời: "Thầy chẳng phải đã dạy con phải khiêm tốn hay sao ạ? Núi cao còn có núi cao hơn, con còn có nhiều điểm không bằng người khác."

Triệu sư gia vuốt râu mỉm cười, uống một ngụm trà, "Người cũng không nên đánh giá thấp bản thân, nếu thi thơ phú hoặc cổ văn, người thật sự không bằng Triệu Kỳ, Tô Đồng. Nhưng thi thiếp kinh, làm văn lại đều là thế mạnh của người. Hơn nữa nửa tháng nay

ta không ngại khó không ngại khổ dạy dỗ người như thế, người nhất định sẽ đứng trong mười người đầu tiên."

Đề thi nhập học dễ hơn so với đề thi đồng sinh, đơn giản là dựa vào khả năng ghi nhớ và áp dụng quy tắc, những câu cần tới khả năng văn chương thực sự cũng không nhiều.

Bởi vậy những học sinh tài hoa xuất chúng như Triệu Kỳ, Tô Đồng không có đất dụng võ ở kỳ thi nhập học này, bởi vì đáp án của mọi người đều không khác nhau là mấy, đơn giản chỉ so trí nhớ ai tốt hơn ai mà thôi.

Đại tài tử mà gặp phải bài thi nhiếp kinh thì tài năng văn chương cũng không dùng nổi.

Phó Vân anh học phần gốc rất vững, giỏi bắt chước, học thuộc, cấu tứ không bằng Tô Đồng, Triệu Kỳ nhưng khả năng nắm chắc đề bài, trình bày luận chứng, suy luận lại tốt hơn hai người kia. Hơn nữa nàng lại coi như "trưởng thành sớm", so với học sinh đồng lứa, nàng có tầm nhìn rộng hơn nhiều.

Triệu sư gia hoàn toàn tin tưởng, cảm thấy nàng có thể đạt hạng nhất. Nàng không chỉ chuẩn bị kĩ càng cho kỳ thi, tuổi còn nhỏ hơn Tô Đồng, Triệu Kỳ, vẻ ngoài thanh nhã tuấn tú cũng là một ưu thế lớn.

Trong chuyện khoa cử, có một quy tắc ngầm mà mọi người đều biết: Giám khảo sẽ ưu ái những thí sinh tuổi còn nhỏ, phong tư xuất chúng hơn một chút.

Tỷ như cái vị vạn tuế gia ở Kim Loan điện kia chưa bao giờ che giấu sự thiên vị của mình dành cho những quan viên có tướng mạo hơn người, thích chiêu mộ người trẻ tuổi, không quan tâm người kia có năng lực thực sự hay không, cứ thấy vừa mắt là cho một chức quan, đặt bên cạnh mình trước đã rồi tính. Khi tiên đế còn tại vị cũng là người như thế, quan viên bên người ai ai cũng tuấn nhã. Thôi Nam Hiên chính là do tiên đế đề bạt đó thôi.

Sứ giả từ các nước phụ thuộc tới dâng cống phẩm, nhìn thấy các vị đại thần trong Nội Các trên triều đình, bị phong thái của họ làm cho mất hồn, ngây ra như phỗng, quên sạch sành sanh mấy từ tiếng phổ thông mới học, không nói nên lời, sau khi về nước đành dâng tấu để biểu đạt tâm tình. Các sĩ tử cho rằng đó là việc phong nhã.

Đừng thấy các vị các lão già dặn cẩn trọng như thế mà cho rằng họ đứng ngoài việc này, họ cũng ngầm để ý, tự so sánh mình và các đồng liêu xem ai xấu ai đẹp.

Những nhà giàu có ở Giang Nam còn thường xuyên chọn những đứa trẻ mặt mày thanh tú để nhận nuôi, cho đi học, sau này đỗ đạt sẽ trở về báo đáp công ơn dưỡng dục. Sĩ tử phía nam cực kì chú trọng dung mạo phong độ, sĩ tử thoa phấn vẽ mày đã trở thành phong trào. Họ không tiếc tiền mua vải vóc quý giá để tô điểm cho mình, ngoài ra còn mua thêm mấy thư đồng mặt mũi sáng sủa hầu hạ bên người.

Khoa cử đương nhiên vẫn là quan trọng nhất đối với các sĩ tử nhưng sự coi trọng vẻ bề ngoài trong phần đông sĩ tử cũng ít nhiều ảnh hưởng tới trường học, thư viện.

Phó Vân anh nhỏ tuổi nhất nhưng lại có khí độ điềm tĩnh vì thế chiếm ưu thế rất lớn.

Hơn nữa, Phó Vân anh viết chữ đẹp, còn có thần.

Đây cũng là một yếu tố để có được sự thiên vị từ sơn trưởng và các vị chủ giảng.

"không phải con tự hạ thấp mình, những chuyện liên quan đến học vấn, từ trước đến nay khó có thể dự đoán được." Phó Vân anh bình tĩnh nói.

Thi cũng đã thi xong rồi, kết quả cuối cùng cũng phải xem sơn trưởng nhận xét thế nào.

Triệu sư gia cười nhạt, bĩu môi, ngón tay ấn nhẹ vào trán Phó Vân anh, cầu nhàu: "Y hệt nhị ca ngươi, nhạt nhẽo."

Học sinh của ông ta đáng lẽ ra phải tự tin, tiêu sái phóng khoáng, tốt nhất là đi thi phải làm xong sớm nhất, đi ra ngoài, khinh khỉnh chê bai học sinh khác trước mặt mọi người, làm người khác tức điên nhưng cũng không làm gì được con bé, còn phải tươi cười tới tìm con bé hỏi bài, như thế mới vui chứ!

Phó Vân anh cười mà không nói, nàng biết Triệu sư gia đang nghĩ gì.

Lúc làm bài, nàng thực sự đã làm như những lời nói với Triệu Kỳ hôm đó, "cố gắng hết sức", nàng không sợ mình thể hiện hết khả năng sẽ rước lấy sự ghen ghét đố kỵ của người khác. Là thiếu niên, chắc chắn phải có khí phách thiếu niên.

Tuy rằng tâm hồn nàng không phải là thiếu niên thực sự nhưng đặt mình giữa một đám thiếu niên bông bột phấn chấn, nàng không thể không bị bọn họ ảnh hưởng.

Đương nhiên vẫn phải giữ chừng mực, tự tin thoải mái và tự cao tự mãn chỉ cách nhau một lần ranh.

Nàng còn nhớ Trần Quý đã nói, mười người đứng đầu trong kỳ thi nhập học sẽ có đặc quyền tự lựa chọn bạn cùng viện trong ký túc xá. Nàng không dám khẳng định mình nhất định sẽ nằm ba người đứng đầu nhưng mười người đứng đầu thì nàng tự tin mình có thể đạt được.

Phó Vân anh liếc mắt nhìn Phó Vân Khải một cái.

Chỉ mong cửu ca có thể nằm trong ba mươi suất chính khóa sinh, nàng vất vả đốc thúc huynh ấy ôn thi như thế cũng chỉ vì mục đích này, dù sao ở cùng người khác không tiện lắm, ở cùng với anh trai mình vẫn là tốt nhất.

Phó Vân Khải thấy nàng đang nhìn mình thì gãi đầu, cười hề hề.

Phó Vân anh nhớ tới một chuyện, đẩy hẳn ra ngoài: "Cửu ca, huynh đi thư phòng làm lại đề thi hôm nay đi."

Phó Vân Khải hơi sửng sốt, "anh tử nhi, hôm nay cũng phải viết bài giải đề nữa sao?"

Phó Vân anh yêu cầu hẳn ngày nào cũng phải luyện viết văn, văn viết ra dù tốt hay không thì kết cấu cũng phải hoàn chỉnh. Đến tối, nàng đọc lại bài văn hẳn viết, đọc kỹ từng câu từng đoạn, tìm lỗi sai, chỗ thiếu, giảng giải cho hẳn nghe rồi bắt hẳn sửa lại lần nữa, sửa tới khi nàng vừa lòng mới thôi, sau đó lại làm bài khác.

Mấy ngày vừa rồi, để chuẩn bị cho kì thi nhập học, ngày nào hẳn cũng thức khuya dậy sớm, nghiêm túc tuân thủ thời gian biểu nàng đề ra, giờ đã thi xong, chẳng lẽ vẫn phải tiếp tục sao?

hẳn đã tính cả rồi, ngày mai tới chỗ Tô Đồng thuê nhà tìm Tô Đồng rồi hai người đi chơi với nhau một ngày... anh tử nhi rốt cuộc là do thần thánh phương nào đầu thai thành, đã thông minh hơn bọn họ thì thôi, lại còn cần cù như thế!

Như có thể nghe được tiếng hẳn đang chửi thầm trong bụng, Phó Vân anh nhếch môi, trong mắt hiện lên ý cười sâu xa, "Cửu ca, viết hay không viết?"

Phó Vân Khải hoảng hốt, lập tức gật đầu lia lịa, "Huynh viết, huynh viết!"

Ánh mắt anh tử nhi thật đáng sợ, hẳn không dám không làm.

...

Triệu sư gia mỉm cười nhìn hai anh em nói chuyện, nhìn theo bóng Phó Vân Khải đi ra ngoài rồi lại thấy Phó Vân anh ra đóng cửa sổ,

"Muốn hỏi cái gì nào?"

Phó Vân anh khẽ hỏi: "Thầy ơi, kinh sư bên kia gần đây có chuyện đại sự gì thế?"

Triệu sư gia nhướn mày, đặt ly trà xuống, "Muốn nói chuyện đại sự à, đơn giản là tin tức trong hoàng thành. Hoàng hậu dâng thư tự xin phế hậu, chuyển vào đạo quan tu đạo, Hoàng thượng chấp thuận, muốn nhân cơ hội này sắc phong Quý Phi được sủng ái là hậu, các đại thần nhất trí phản đối. Còn có một chuyện nữa, Lễ Bộ thị lang Thôi Nam Hiên làm Hoàng thượng tức giận nên bị bãi quan, vị quan nhân tuần tú mà các người nhìn thấy trong nhà Diêu lão chính là hắn."

Từ khi còn là hoàng tử, Hoàng thượng đã không hòa hợp với chính phi mà yêu thích một người thị thiếp trong phủ là Tôn thị. Tôn thị sinh con trai cả cho ông ta, Hoàng hậu nhiều năm như thế vẫn chưa có con. Sau khi đăng cơ, Hoàng thượng liền muốn lập Tôn thị làm hậu luôn nhưng bị các đại thần lấy lý do Hoàng hậu là hoàng tử phi do tiên đế thân phong để ngăn cản. Mấy năm nay, vì việc phế hậu, Hoàng thượng đã phát sinh xung đột với triều thần rất nhiều lần, các đại thần rất có nguyên tắc, Hoàng thượng có thể lạm sát con cháu, huynh đệ nhưng không thể phế hậu!

Hoàng hậu là người chính trực, không dễ dàng thỏa hiệp, dù không có sự sủng ái của Hoàng thượng đi chăng nữa, nếu bà ấy nhẫn nhịn thì vẫn có thể chèn ép được Quý Phi như thường, nay tự nhiên lại tự xin thoái vị nhường hiền (*từ bỏ vị trí vốn có, nhường vị trí cho người tốt hơn mình*), khiến cả triều đình kinh ngạc. Các đại thần trở tay không kịp, hện nhau tới cửa Tả Thuận khóc lóc can gián, trong cung lại truyền ra tin tức rằng Hoàng hậu đã cởi lễ phục, mặc một bộ quần áo tu sĩ, chuyển sang cung khác ở.

sự đã rồi, các triều thần cũng không còn cách nào.

Nghe nói Thôi Nam Hiên bị bãi quan là do từ chối khởi thảo chiếu thư phong hậu cho Hoàng thượng.

Nghe đến đó, khoe miệng Phó Vân anh hơi cong lên, cười âm đạm.

Quả nhiên là như thế, dựa vào thủ đoạn của Thôi Nam Hiên, dù có bị bãi quan, hẳn cũng phải đòi lại được một thứ gì đó. Mặc dù bị đuổi ra khỏi kinh sư một cách tức tưởi, hẳn vẫn không quên tạo thế cho mình, chỉ bằng cái tiếng phản đối lập Tôn thị làm hậu nên bị bãi quan, danh tiếng của hẳn trong lòng các sĩ tử lại tăng lên một bậc.

Triệu sư gia thở dài, dặn dò Phó Vân anh: "anh tử nhi à, mấy năm nay kinh sư không được yên bình, nhị ca người còn trên đường đến đó, không biết nó thế nào rồi. Người viết cho nó một phong thư, bảo với nó hôm nay nhìn thấy Thôi Nam Hiên ở chỗ Diêu lão." Ông ta ngừng lại một chút, "thật tình ta cảm thấy Trọng Văn không cần đi thi vội, bản thân nó cũng không có chí làm quan, đáng tiếc mẫu thân nó lại cứ mong con mình hóa rồng. Trong kinh tình hình rối loạn, Hoắc Minh Cẩm và Thẩm các lão đang đấu đến hồi sống chết, nó bước lên con đường làm quan sớm như vậy chưa chắc đã là chuyện tốt, làm gì sơ sẩy một chút là bị cuốn vào cuộc chiến giữa Nội Các và Cẩm Y Vệ..."

Phó Vân anh mặt mày hơi biến sắc.

Nàng ngược mắt, cố dùng ngữ khí bình tĩnh để đặt câu hỏi, "Con nghe nhị ca nói, Thẩm các lão là quyền thần, không phải trung thần nhưng cũng không phải là gian thần đại gian đại ác. Vị Hoắc Minh Cẩm đại nhân này thì ra sao?"

Triệu sư gia tuy là chú họ kiêm thầy dạy võ lòng cho vợ của Thẩm Giới Khê nhưng cũng không lui tới với Thẩm gia, hơn nữa cũng không thích cảnh Thẩm Giới Khê vì muốn nắm toàn bộ quyền lực trong tay mình mà không tiếc tay vu hãm những người đối lập, đẩy bọn họ vào chỗ chết.

Triệu sư gia mỉm cười, cũng không ngạc nhiên khi nàng hỏi vấn đề này. Mấy ngày nay, ông ta cố tình bồi dưỡng nhận thức của nàng về những chuyện chốn quan trường, cũng là để chuẩn bị cho tương lai,

nàng không thể làm quan nhưng cần phải biết đại khái tình hình của triều đình, đề phòng sau này lại vô tình đắc tội thân thích của vị nào đó trong triều. Trong những người đọc sách, có nhiều người có quan hệ dây mơ rễ má với quan viên triều đình, gần như không ai thoát được. Đón cửa đọc sách căn bản là để tham gia khoa cử, nếu thi đỗ, đạt được công danh mà vẫn có thể như trước kia, không để ý đến chuyện bên ngoài thì không cần làm quan nữa, nhân lúc còn chưa muộn thì về nhà dạy trẻ quách đi cho rồi!

"Hoắc Minh Cẩm vốn là một tướng quân trẻ tuổi, ông tổ của Hoắc gia là một trong những khai quốc công thần, cả nhà trung liệt, là thế gia lâu đời, đáng tiếc người này mất tích trên biển mấy năm, tới khi trở về thì tính tình hoàn toàn thay đổi, không ngờ lại cam lòng trở thành nanh vuốt..." Ông ta thờ dài, lắc đầu, nói tiếp, "Lần này, chuyện Hoàng hậu bị buộc phải dâng thư xin phế hậu chính là bút tích của hắn."

Theo nguyên tắc, người nhà Hoàng hậu sẽ được phong tước hầu. Triều đại này, hậu phi của hoàng tộc đa phần xuất thân bình dân, người nhà mẹ đẻ Hoàng hậu là người nghèo ba bốn đời, tự dựng phất lên, vênh váo đắc ý, đương nhiên không tránh khỏi làm mấy chuyện ngu xuẩn. Hoắc Minh Cẩm thân là Chỉ Huy Sứ, quản lý chuyện tuần tra truy bắt, lấy người nhà Hoàng hậu ra uy hiếp Hoàng hậu, Hoàng hậu muốn bảo vệ người nhà nên không thể không chủ động rút khỏi vị trí Hoàng hậu.

Đơn giản như vậy, nói xong chân tướng của việc phế hậu, Triệu sư gia không khỏi tiếc nuối nói: "Truy lùng hậu nhân của Định Quốc Công, bức Hoàng hậu thoái vị, liên thủ với phi tần hậu cung... Vị tướng quân trẻ tuổi, mười hai tuổi đã theo cha và các anh xuất chinh, chiến công hiển hách ngày nào nay lại trở thành một quyền thần chỉ biết lấy lòng hoàng đế."

Trong lời nói của ông ta ẩn chứa nhiều cảm khái và thương tiếc.

Phó Vân anh không nói lời nào.

...

Bóng đêm đặc quánh, vô số đom đóm đang bay lượn trong sân, phát ra thứ ánh sáng vàng nhạt mông lung, như thể sao trời lạc xuống nhân thế.

Trong màn đêm, không nhìn rõ được bóng hoa thắm liễu xanh trong vườn, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy những nhành hoa bên yên lặng dựa vào vách tường.

Phó Vân anh vừa mới gội đầu xong, đang xõa tóc cho khô. Nàng mặc một chiếc áo mỏng, ngồi bên cửa sổ đọc sách.

Phương Tuế xắn cao tay áo, mài mực bên cạnh.

"Thiếu gia, xong rồi ạ."

Làm xong, Phương Tuế nhẹ nhàng lên tiếng.

Phó Vân anh đặt cuốn "Đông lai bác nghị" trong tay xuống, đưa mắt ra hiệu cho Phương Tuế đi ra ngoài.

Khi nàng viết thư không thích có người đứng bên cạnh, dù nàng biết Phương Tuế không biết chữ.

Nàng viết một chút về tình hình gần đây, báo cho Phó Vân Chương nàng sắp vào học ở thư viện, kể một chút về bệnh tình của Diêu Văn Đạt, nhắc nhở y chú ý tình hình ở kinh sư...

Cuối cùng viết đến một chữ "Hoắc", ngòi bút chợt ngừng lại.

Nàng nhíu mày suy nghĩ, suy nghĩ đến xuất thần.

Miếng ngọc bội màu xanh đậm hình con cá kia đã được giao cho Phó Vân Chương, vốn định nhờ y đưa lại cho Hoắc Minh Cẩm.

Đêm đó trời quá tối, nàng còn sợ hãi, không nhận ra người đàn ông đã cứu nàng lên bờ là ai, chỉ nhớ rõ người kia thân hình cao lớn, có lẽ còn cao lớn hơn thủy thủ trên thuyền rất nhiều.

Sau này trở lại huyện Hoàng Châu, Phó tứ lão gia từ từ hỏi thăm về vị quan lớn họ Hoắc trong Cẩm Y Vệ. Hoắc Minh Cẩm năm xưa từng nhiều lần dẫn quân xuất chinh, danh tiếng anh hùng không ai không biết, ngay cả những người phụ nữ trong khuê phòng như Lư thị còn biết tới người này. Phó tứ lão gia không tốn mấy công sức đã biết được người đứng đầu Cẩm Y Vệ hiện giờ là Hoắc tướng quân năm xưa.

Liên tưởng thêm một chút, Phó Vân anh đoán ra người đã cứu nàng lên chính là Hoắc Minh Cẩm.

Nhớ kỹ lại, kiếp trước, sau khi nàng thành thân hình như không gặp người anh họ xa này lần nào nữa, nhưng đại khái là do những ấn tượng về những lần gặp gỡ thuở nhỏ đã khắc sâu trong lòng nên nàng vẫn nhớ rõ diện mạo của người này.

Nàng còn nhớ như in hình ảnh của một thiếu niên áo gấm trầm mặc ít nói, sống lưng thẳng tắp, im lặng đứng ở phía sau bà nội kiên nhẫn lắng nghe người lớn nói chuyện.

Các chị họ nói trên mặt huynh ấy có sẹo, giết người như ma, bàn tay còn to hơn mặt chậu sành, mắt trừng lên làm người ta sợ phát khóc.

Hôm ấy, nàng đứng trốn sau bình phong, tò mò quan sát, trong lòng thầm nghĩ, các chị họ lại lừa nàng rồi, Hoắc gia biểu huynh lông mày như kiếm, mắt sáng như sao, tuấn tú lịch sự, nhìn qua không hề thấy hung ác chút nào.

Hoắc Minh Cẩm tai thính mắt tinh, cảm giác nhạy bén, dường như cảm nhận thấy điều gì nên bỗng nhiên liếc mắt về phía bình phong, trông mắt sâu thẳm.

Ánh mắt dừng lại ở chỗ nàng.

Phó Vân anh ngăn người ra một lát, sợ bị mẹ trách mắng, vội vàng lùi về phía sau bình phong.

Chỉ một lát sau, nha hoàn đi tới mời nàng ra ngoài, lão phu nhân muốn gặp nàng.

Ngụy gia tuy có truyền thống thư hương nhưng so với thế gia lâu đời như Hoắc gia thì cũng chỉ tầm thường mà thôi. Hai nhà tính đủ loại dây mơ rễ má cũng được coi là họ hàng thân thích, nhưng Phó Vân anh nào dám mở miệng nhận thân, cũng bắt chước mọi người gọi lão phu nhân.

Lão phu nhân rất ôn hòa, nhẹ nhàng kéo tay nàng, dịu dàng nói chút chuyện phiếm trong nhà, rồi quay đầu lại liếc nhìn Hoắc Minh Cẩm một cái, cười nói: "Qua đây gặp biểu muội của con đi."

Hai người hành lễ biểu huynh muội với nhau.

Phó Vân anh không dám ngẩng đầu, thấy Hoắc Minh Cẩm tới gần, khẽ nhìn xuống, gọi hai tiếng biểu ca.

Hoắc Minh Cẩm nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Thanh âm ôn hòa, âm sắc trong trẻo, không ồm ồm như những thiếu niên khác.

Chẳng hiểu vì sao về sau hai nhà thường qua lại.

Hoắc Minh Cẩm tới nhà nàng nhiều lần, cũng dần dần trở nên thân thiết với mấy vị thiếu gia Ngụy gia.

Khi đó Phó Vân anh còn nhỏ, chưa hiểu sự đời, ngây thơ hồn nhiên. Có một lần mấy anh em họ rủ nhau chủ hoàn trong viện nàng rút trúng lá thăm cùng đội với Hoắc Minh Cẩm, đảm nhiệm nhiệm vụ phát cờ, thấy chiếc gậy trong tay Hoắc Minh Cẩm đánh trúng quả bóng, khiến bóng lăn xuống lỗ, nàng kích động, vô tình thuận miệng

dùng cách xưng hô bình thường với những biểu huynh khác, gọi mấy tiếng "Minh Cẩm ca ca".

Buột miệng thốt ra xong nàng mới ý thức được hai người họ chỉ là họ hàng xa, người kia còn là công tử phủ Quốc Công, có cảm giác mình đang thấy người sang bắt quàng làm họ, vội a lên một tiếng.

Hoắc Minh Cẩm đứng trong đình, gậy đánh bóng khựng lại, từ xa nhìn nàng một cái, khe khẽ lên tiếng trả lời.

Dường như cũng không ghét cách xưng hô này.

Thấy Hoắc Minh Cẩm bình dị, gần gũi như thế, nàng vốn đang xấu hổ đỏ mặt vì thất lễ liền thở phào nhẹ nhõm, vẫy vẫy chiếc cờ trong tay, cười thật tươi.

Khóe miệng Hoắc Minh Cẩm cũng cong lên.

Nàng còn nhớ ngày hôm đó, sau khi tính điểm, Hoắc Minh Cẩm đạt số điểm cao nhất, toàn thắng.

Các anh nàng thua tâm phục khẩu phục.

Dựa theo số điểm chênh lệch sẽ có tiền thưởng, Hoắc Minh Cẩm chiến thắng nhưng không lấy đồng nào, đưa toàn bộ tiền thưởng cho Phó Vân anh.

Nàng cảm tạ Hoắc Minh Cẩm rồi hoàn lại tiền vừa bị thua cho các anh, tiền ai trả về cho người ấy.

Các chị họ lại sai bét rồi.

Hoắc gia biểu huynh là công tử nhà quyền quý, được nuôi dạy thật là tốt, dịu dàng khiêm tốn, hoàn toàn không giống một người máu lạnh từng lên chiến trường, chém đầu người như cắt dưa giống như bọn họ từng kể.

...

Hai nhà Ngụy - Hoắc thân thiết được một thời gian.

Nhưng trời cũng có lúc mưa gió thất thường, mấy năm sau đó, đối với Hoắc Minh Cẩm mà nói, có thể nói là quá thảm khốc.

Hoắc Minh Cẩm tận mắt nhìn thấy xác chết của cha và các anh mình bị kẻ địch phóng ngựa giày xéo. Thiếu niên hùng hực khí thế mà phải nhìn thấy cha anh mình chết thảm trên chiến trường, còn phải chịu nỗi nhục này, ai mà chịu thấu?

Nhưng Hoắc Minh Cẩm vẫn phải chịu đựng, bảo vệ thành trì mấy tháng, cho tới khi viện binh tới nơi mới ra khỏi thành nhặt xác cho cha và các anh.

Từ đó về sau, Hoắc Minh Cẩm gánh vác trên vai toàn bộ cơ nghiệp của Hoắc thị, xông vào thảo thuyên cho tới khi có thể báo thù rửa hận cho cha và các anh mới trở lại kinh thành.

Bà nội bệnh nặng qua đời, cha và các anh chết thảm, cho dù Hoắc Minh Cẩm có nhiều lần lập chiến công, được tiên đế tán dương, phong là Đại tướng quân cũng chẳng thể nào gặp lại những người thân đã mất nữa.

Vài năm sau gặp lại, Phó Vân anh suýt nữa không nhận ra Hoắc Minh Cẩm.

Ngày hôm đó tiết trời nóng ẩm, Hoắc Minh Cẩm đứng cạnh núi giả nói chuyện với thể tử của Định Quốc Công, dáng người cao lớn, mặt lạnh như băng, thân mặc một bộ áo bào xanh thẫm, đai lưng xanh nhạt, chân đi ủng da, cử chỉ điệu bộ đã không còn bóng dáng của thiếu niên hiền hòa ít nói thuở nào.

Hình ảnh thiếu niên tuấn lãng đầu đội mũ sa, áo dài cuốn lại giắt vào đai lưng, tay áo xắn lên thật cao đứng trước đình cầm tay cầm cây gậy đánh vào quả bóng trong trí nhớ của Phó Vân anh dường như đã bị chôn vùi trong những tháng năm bôn ba.

Nàng thấy khó xử, lúc này gặp lại Hoắc gia biểu huynh thì phải nói với huynh ấy cái gì cho phải?

nói chuyện cùng chơi khi còn nhỏ, sợ lại gợi lên nỗi buồn trong lòng huynh ấy, hơn nữa, cũng không phù hợp hoàn cảnh.

Họ đều đã trưởng thành, không thể nào cùng vui đùa như trước đây nữa rồi.

Huynh ấy cũng chưa chắc đã nhớ chuyện lúc nhỏ.

Cuối cùng nàng chỉ gọi huynh ấy mấy tiếng “Minh Cẩm ca”.

...

Nghĩ đến đây, Phó Vân anh đặt bút xuống, ngồi bất động trước ngọn đèn dầu lay động, khẽ mỉm cười.

Khi ấy thiên kim tiểu thư của Ngụy gia còn đang thấp thòm lo âu về chuyện lấy chồng, vẫn chưa biết sự đời gian khổ.

Lúc đó nàng nào hiểu được, con người đều sẽ thay đổi.

Hoắc Minh Cẩm trải qua biến cố lớn, tính tình thay đổi, nàng không phải cũng thế hay sao?

Từ một tiểu thư được nuông chiều, chẳng phải làm lụng gì trở thành một cô con dâu Thôi gia biết nhóm lửa nấu canh một cách thuần thục.

Từ một Thôi phu nhân dịu dàng nhã nhặn trở thành một Ngụy thị tâm lạnh như dao, quyết đoán tách khỏi nhà chồng.

Lại cho tới bây giờ, trở thành Phó Vân anh kì quái lãnh đạm.

Dù sao cũng chỉ mất mấy năm mà thôi.

...

Lần gặp gỡ tình cờ ở phủ Định Quốc Công năm ấy chính là lần cuối cùng nàng nhìn thấy Hoắc Minh Cẩm. Sau này không gặp lại lần nào nữa.

Ngày Hoắc Minh Cẩm xuất chinh xuống phía nam chống giặc Oa, già trẻ lớn bé ở kinh sư đều đi tiễn.

Nàng ban đầu cũng định đi nhưng đúng hôm đó Thôi Nam Hiên lại bị cảm phong hàn, phải ở nhà dưỡng bệnh. Nàng lo hẩn tởn lại không ai chăm sóc nên ngồi trước giường may cho hẩn một bộ thường phục.

...

Ngày gặp lại, Hoắc Minh Cẩm cứu nàng, nàng lại không nhận ra người xưa.

Phó Vân anh chần chừ một chút.

Ánh sáng trên bàn mờ mịt, nàng cầm cây kéo bạc cắt hoa đèn, trước bàn sáng sủa thêm vài phần.

Nàng bình tĩnh lại, đặt bút viết tiếp.

"Miếng ngọc bội hình cá nờ huynh giữ, nếu..."

Nếu có cơ hội, hãy để nàng đích thân trả lại cho Hoắc Minh Cẩm.

Triệu sư gia khinh thường Hoắc Minh Cẩm trở thành nanh vuốt để Hoàng đế giám sát quan lại, đe dọa triều thần, nàng cũng thấy tiếc thay cho huynh ấy.

Nhưng có lẽ đau lòng nhiều hơn.

Hoắc Minh Cẩm làm gì còn lựa chọn nào khác?

Hoàng đế không tin tưởng huynh ấy, làm sao có thể cho huynh ấy một binh một tốt. Hoắc Minh Cẩm là con cháu Hoắc gia, từ khi có ý thức đã hiểu được sứ mệnh của bản thân là bảo vệ biên cương đất nước, Hoắc gia đời đời cưỡi chinh chiến trên thảo nguyên, da ngựa bọc thân. Quân đội Hoắc gia bị hủy diệt, gần như đã chặt đứt tay chân của Hoắc Minh Cẩm.

Hoắc Minh Cẩm nào đâu lấy lòng Hoàng đế chẳng vì mục đích gì. Từ khi trở về ngày ấy, Hoắc Minh Cẩm cắt đứt với người nhà, giết tuần phủ Chiết Giang, tiếp nhận chức vụ Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ, công khai đối nghịch với Thẩm Giới Khê.

Thẩm Giới Khê có quan hệ tốt với anh em của Hoàng hậu. Hoàng hậu không có sự sủng ái của Hoàng đế mà vẫn giữ được vị trí của mình, không thể nào không liên quan tới sự ủng hộ sau lưng của Thẩm Giới Khê.

Hoắc Minh Cẩm ép Hoàng hậu thoái vị, thứ nhất là lấy lòng Hoàng đế, thứ hai là khiến Tôn Quý Phi phải mang ân, quan trọng nhất là đã loại bỏ được tai mắt của Thẩm Giới Khê ở hậu cung.

Mọi việc Hoắc Minh Cẩm làm đều chứng minh giữa huynh ấy và Thẩm Giới Khê thù đã sâu như biển.

Phó Vân anh đã nghe Phó Vân Chương và Khổng tú tài ngầm bàn luận về chuyện này, bọn họ suy đoán chuyện Hoắc Minh Cẩm gặp nạn trên biển có thể liên quan tới rất nhiều người.

Nhưng Hoắc Minh Cẩm còn đích thân truy lùng Từ Duyên Tông, người đã chạy thoát sau vụ án phủ Định Quốc Công.

Chính là do Hoắc Minh Cẩm đuổi giết Từ Duyên Tông, Phó Vân anh mới nghĩ mãi không ra Hoắc Minh Cẩm rốt cuộc đang muốn làm cái gì.

Bởi vậy cách đây không lâu, sau khi hỏi thăm được ân nhân của mình chính là Hoắc Minh Cẩm, nàng không muốn trả lại miếng ngọc

bội kia nữa.

...

hiện tại, nhờ có việc phế hậu, nàng đại khái có thể xác nhận hai điều: Hoắc Minh Cẩm muốn bắt Từ Duyên Tông và Hoắc Minh Cẩm và Thẩm Giới Khê đối đầu, không chết không ngừng.

Nàng là người duy nhất trên đời có thể chắc chắn chuyện Từ Duyên Tông còn sống.

Vì bảo vệ Từ Duyên Tông, không tiết lộ chỗ trốn của hắn, nàng đã sống lại và trở thành Phó Vân anh tới nay. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đi tìm hắn dù nàng tin rằng Từ Duyên Tông khi ấy ở gần lưu vực sông Nhược Thủy,

Có lẽ nàng nên đích thân gặp Hoắc Minh Cẩm một lần mới có thể xác định được mục đích của Hoắc Minh Cẩm là gì, xem huynh ấy rốt cuộc đã thay đổi bao nhiêu.

Nhưng Hoắc Minh Cẩm ở tận kinh sư xa xôi, nàng ở phủ Võ Xương, hơn nữa người ấy giờ đã là Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ cao cao tại tại, nàng chỉ là một người dân bình thường, khi nào mới có thể tìm được cơ hội đây?

Câu hỏi vụt qua trong đầu nàng nhưng động tác viết nơi tay vẫn không dừng lại, thư nhanh chóng được viết xong.

Dù thế nào đi nữa, đầu tiên phải ngăn cản Phó Vân Chương trả lại miếng ngọc bội hình con cá.

Giữ vật ấy lại, sau này mới có cái cớ để tìm Hoắc Minh Cẩm.

Lời tác giả:

Chủy hoàn thịnh hành dưới thời Tống Nguyên. Dưới triều Minh, những hoạn quan phú quý cũng thường chơi, và là trò chơi ưa thích

của phụ nữ trong các nhà quyền quý. Quy tắc trò chơi hơi phức tạp, trong chuyện sẽ thay đổi, viết đơn giản hơn so với lịch sử.

Mọi người đọc không hiểu thì có thể dựa theo môn golf để tưởng tượng (dù thật sự không giống lắm)

Editor: Đó, làm nhanh như thế vì chương này có nam chính bay qua. Haizzz, chuyện hồi nhỏ không phải chị không nhớ, là anh nghĩ thế thôi. Ở phủ Định Quốc Công chị cũng không cố tình xưng hô lạnh nhạt với anh, chỉ vì chị cũng nghĩ anh quên rồi. Kiếp trước hai người này đúng là bỏ lỡ nhau một trăm lần. Khổ, truyện được tác giả đánh dấu là thanh mai trúc mã mà đọc mòn mắt có mấy đoạn thôi.

Chương 62: Công bố

Hôm sau, Phó Vân anh nhờ Vương thúc gửi thư đi.

Thời tiết lạnh dần, nghe nói những nơi lạnh giá ở phương bắc đã bắt đầu có tuyết, ngoài thư, nàng còn nhờ đoàn buôn lên phía bắc mang thêm mấy món quần áo dày và thuốc mỡ phòng nứt nẻ cho Phó Vân Chương.

Triệu sư gia đã chính thức dọn vào thư viện ở, nàng giúp đỡ ông ta chuẩn bị hành lý, bày biện đồ dùng trong nhà.

Khu phía bắc này, các thầy chủ giảng mỗi người ở một viện, có vài chủ giảng đón cả người nhà vào ở, các viện chỉ cách nhau bởi hành lang và sân viện, trong viện có người quét dọn, đây chính là một trong những lý do khiến học sinh không được bước chân vào khu phía bắc, sợ sẽ gặp phải nữ quyến trong nhà chủ giảng.

Phó Vân anh vẫn chưa nhập học, Triệu sư gia lợi dụng điểm này, bảo nàng lấy thân phận con cháu giúp ông ta chuyển nhà. một chủ giảng khác trong thư viện là Ôn Tuyết Thạch đến đón Triệu sư gia thấy thế vô cùng kinh ngạc, định ngăn cản nhưng lại phát hiện ông ta vẫn chưa hề làm trái quy định của thư viện nên cực kỳ bức dọc.

Ôn Tuyết Thạch chuyên giảng về bát đại gia cổ văn [1], là người quy củ, có nguyên tắc, ghét nhất là những học sinh trong thư viện ỷ vào xuất thân mà coi thường quy định của thư viện.

[1] Văn cổ của tám tác gia nổi tiếng, bao gồm Hàn Dũ và Liễu Tông Nguyên đời Đường, Âu Dương Tu, Tô Tuân, Tô Thức, Tô Triệt, Vương An Thạch, Tăng Cung đời Tống.

"Thằng bé chưa phải học sinh thư viện, ra vào khu phía bắc cũng không coi như làm trái quy định, thế cũng không được à?"

Ôn Tuyết Thạch nhìn về phía Phó Vân anh đang đứng ở hành lang đối diện chỉ đập tôi tứ khuôn vác hòm xiêng vào, khế nói, "Kết quả chấm thi còn chưa được công bố, Triệu ông đưa Phó tiểu tướng công ra vào thư viện như thế này không sợ người khác nói ra nói vào sao?"

Người không biết có khi còn tưởng rằng ông ta cố ý làm thế để khi các chủ giảng khác chấm bài sẽ nhân nhượng cho học sinh của ông ta.

Triệu sư gia khịt mũi, tùy tiện trả lời: "Người xưa chẳng nói "cử hiên bất tránh thân, cử thân bất so ngại" [2] còn gì! Đây cũng chưa phải là thi khoa cử, lấy đâu ra lắm chuyện cần để ý như thế? Cháu trai ta học hành ra sao, ta tự hiểu được, cần gì phải sợ. Nó thấy ta cô độc một mình, lẻ loi hiu quạnh, chăm sóc chuyện ăn uống sinh hoạt cho ta thì cũng là nó có hiếu. Chẳng lẽ chỉ vì sợ người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, nói ra nói vào mà lão già như ta đây phải chịu cảnh không người quan tâm hay sao?"

[2] Tiến cử người có tài thì quan trọng là tài năng, không cần tránh việc người đó có quan hệ gần gũi với mình, một khi đã tiến cử người có quan hệ gần gũi với mình thì cũng không cần ngại ánh mắt người khác.

Ôn Tuyết Thạch mấp má môi nhưng không nói nên lời, Triệu gia phú quý như thế, Triệu sư gia tuy không đỗ tiến sĩ, chìm nổi nửa đời nhưng lại được người trong tộc kính trọng, tiền tài nào có thiếu, nếu không thì những tôi tớ đi theo ông ta kia từ trên trời rơi xuống chắc? trên người mặc một bộ quần áo làm từ lụa Hàng Châu giá mấy trăm tiền một thước, chân đi giày gấm thêu hoa mây của phủ Khai Phong, trong tay cầm chiếc quạt mười lạng bạc, thế mà ông ta lại còn không biết xấu hổ nói mình cô độc một mình, lẻ loi hiu quạnh?!

Người phải chu cấp nuôi dưỡng cho cả gia đình đến nỗi trong túi thường xuyên thiếu tiền tiêu như Ôn Tuyết Thạch sắp bùng nổ.

Mặc cho Ôn Tuyết Thạch đứng bên cạnh lải nhải ám chỉ sự bất mãn của mình, Triệu sư gia vẫn không quan tâm, ngồi thành thoi uống rượu trong đình hóng gió.

Bên đình, mấy cây hoa quế, hoa cúc đang nở rộ, ngào ngạt hương thơm, hít một hơi là thấm vào gan ruột. Gió nhẹ thổi qua, những cánh hoa nhỏ màu vàng theo gió bay lả tả như một cơn mưa. Đứng dưới gốc cây hoa quế, người ta như thể được tắm trong cơn mưa hoa này, hương thơm ngấm vào tay áo, đến đầu tóc cũng vương vất mấy phần mùi thơm.

Phó Vân anh đi dưới tán cây, trong tay cầm một hộp sơn mài trạm trở tinh vi, bên trong có sáu ngăn đựng hoa quả tươi, quýt ngọt và củ ấu tươi phủ Hàng Châu, quả bình bà Bắc Trục Lệ, lê trắng Sơn Đông, táo phủ Ứng Thiên và hồng vàng đặc sản địa phương.

Nàng phái người đi mời các vị chủ giảng khác tới, các vị tiên sinh lần lượt đáp ứng lời mời.

Triệu sư gia chỉ lo uống rượu, Phó Vân anh cũng không làm phiền ông ta, sai tôi tớ trái một tấm thảm đỏ dưới gốc cây hoa quế, sắp trà bánh trái cây, bày hộp thức ăn, mỗi chỗ ngồi đặt một đôi đĩa và rượu nóng.

Sắp xếp xong xuôi, từ đình hóng gió nhìn ra, mọi người có thể thấy được cảnh vật bên ngoài lúc này.

Gió thổi hoa bay, phía trước là tán hoa quế sum suê, bên cạnh là hồ nước liễu rủ, cách đó không xa là những khóm hoa tươi tốt. Dưới cây hoa quế có đủ loại đồ ăn, một chiếc hộp sơn mài khắc hoa mẫu đơn mở ra như một đóa hoa, vỏ hộp bóng loáng, đồ ăn bên trong tinh xảo đẹp đẽ, mấy tôi tớ ngồi bên cạnh hồ nhóm lửa pha trà nấu ăn, cảnh này phải nói thế nào nhỉ, cảnh đẹp ý vui, thật là đẹp đẽ.

Các vị tiên sinh đều là người phong nhã, thấy nàng sắp xếp hợp lý như thế liền lên tiếng khen ngợi.

trên mặt Triệu sư gia không khỏi có chút đắc ý, bước ra khỏi đình hóng gió, chọn một chỗ trên mặt đất, ngồi xuống, cầm chén rượu họa tiết lá sen, mời các vị tiên sinh khác cùng ngồi.

Phó Vân anh đã hỏi thăm từ trước, ở phủ Võ Xương không hay ăn cua, bởi vậy cũng không chuẩn bị tiệc thịt cua, tên bàn gồm rượu và đồ ăn thanh đạm, chỉ thêm một món cuối cùng là vịt muối hầm cho hợp với khẩu vị của Triệu sư gia.

Tiệc tàn, cả chủ và khách cùng vui.

Ôn Tuyết Thành nghe thư đồng nói Phó Vân anh còn chuẩn bị bánh trái hoa quả mang tới cho nữ quyến trong nhà các vị tiên sinh, hừ một tiếng, không lâu bầu nữa.

Triệu sư gia mượn rượu giả điên, Phó Vân anh đành thay mặt ông ta tiễn khách.

Phó giảng Ngô Đồng Hạc trước khi ra về còn nhìn nàng chăm chú hồi lâu, mỉm cười nói: "Quả nhiên đúng như lời đồn, một bé trai văn nhã tuấn tú, thảo nào..."

rõ ràng là đang ám chỉ điều gì.

Phó Vân anh không hiểu ẩn ý sau nụ cười của hắn, trở về phòng hỏi Triệu sư gia, người vẫn đang nằm ườn trên sập bóc hạt dẻ ăn, "Thầy à, kết quả thi là do sơn trường quyết định, Ngô phó giảng hắn là chưa xem bài thi, câu nói vừa rồi là có ý gì?"

Sau kì thi nhập học, Khương Bá Xuân đóng cửa chấm bài, không đồng ý gặp người ngoài. Tới khi ông ta chấm xong, các vị chủ giảng, phó giảng mới chấm bài thêm một lần nữa. Sơn trường là do triều đình lựa chọn phái tới đây, có quyền lực lớn nhất ở thư viện. Bình thường kết quả chấm thi của chủ giảng, phó

giảng sẽ không khác kết quả sơn trường đưa ra là mấy, nếu có bất đồng ý kiến thì sẽ do toàn thể giáo thụ bỏ phiếu quyết định.

Ngô Đồng Hạc chưa gặp nàng bao giờ, cũng chưa đọc bài thi của nàng, hai chữ "thảo nào" rất cuộc là có ý gì?

Triệu sư gia cắn hạt dẻ lộc cộc, lơ đãng trả lời: "Ta cũng không biết."

Ông ta vừa ăn hạt dẻ vừa nói: "Có lẽ bởi ngươi là cháu ta, hấn ngưỡng mộ tài năng của ta nên mới nói như thế..."

Phó Vân anh không quan tâm tới lời này của ông ta, rót một ly trà nóng đặt xuống bên sập, dạn dò tới tới hậu hạ cho cẩn thận rồi xoay người ra về.

...

Trở lại phố Cống Viện, quản sự nói: "Thiếu gia, Dương thiếu gia sáng nay vừa qua đây một chuyến, thiếu gia không ở nhà, Dương thiếu gia vừa về xong."

Dương Bình Trung rất quan tâm đến kết quả thi của Phó Vân anh. Hôm nay, thừa dịp ông già đang đắm chìm trong vòng tay của mỹ nhân, hấn kéo theo một đám tôi tớ tùy tùng sang tìm "y". Nào ngờ "y" đã ra ngoài rồi, hấn cố gắng đợi thêm được nửa canh giờ.

Phó Vân Khải ra mặt tiếp khách, hấn từ trước đến nay vẫn ngứa mắt Dương Bình Trung, lại canh cánh trong lòng chuyện bài văn còn chưa viết xong sợ Phó Vân anh trở về trách phạt nên làm sao tiếp khách chu toàn cho nổi. Hai người không hợp, chẳng có chủ đề chung, chỉ biết nhìn nhau chằm chằm, không ai nói gì.

Dương Bình Trung thấy hấn nhàm chán, uống tạm hai ly trà rồi nói lời cáo từ.

"Ta biết rồi."

Phó Vân anh nói.

Thay đồ xong, nàng vào thư phòng kiểm tra bài vở của Phó Vân Khải.

Phó Vân Khải nơm nớp lo sợ, đứng bên bàn mà tay cứ xoắn lại với nhau.

Phó Vân anh đọc vèo một cái đã xong, chỉ vào trang giấy vàng, "Phá đề còn nông quá, vế thứ hai của hậu cổ còn chưa hoàn chỉnh. Cừu ca, cuốn "Đông lai bác nghị" muội đưa cho huynh, huynh đọc đến đâu rồi?"

Phó Vân Khải trả lời: "Mới đọc hai chương..."

"Làm phần sách luận, nên đọc "Đông lai bác nghị" và "Cổ văn quan chỉ". "Đông lai bác nghị" không lưu truyền rộng rãi, cuốn này là muội tự tay chép lại, trong nhà chỉ có một cuốn này, Cừu ca đọc thật cẩn thận, chắc chắn sẽ thu được kiến thức."

Phó Vân Khải ngoan ngoãn đồng ý, chần chừ một chút rồi lại hỏi: "anh tử nhi, tại sao phải đọc "Đông lai bác nghị"? "Cổ văn quan chỉ" được biên soạn để phục vụ cho các kì thi, ai cũng phải đọc, cái này huynh biết. Nhưng "Đông lai bác nghị" huynh chưa nghe tới bao giờ..."

Ngụy Tuyền Liêm làm quan ở Hàn Lâm Viện, con cháu Ngụy gia tuy không phải tài năng xuất chúng nhưng chỉ cần cù học tập vài năm, nhất định có thể dễ dàng thi đỗ kỳ thi đồng sinh.

Khi mới thành thân, Thôi Nam Hiên vẫn chưa đỗ thám hoa, kiếp trước Phó Vân anh ở bên hắn, cùng hắn đọc sách, nhìn hắn từng bước đỗ đạt...

Dần dần, nàng cũng quen với những loại sách vở mà các sĩ tử phải sử dụng hằng ngày, đôi khi là để kiểm tra việc học thuộc lòng của các anh, cũng có vài cuốn là nàng đọc trộm. Mẹ nàng Nguyễn thị chỉ

cần nhìn thấy nàng sờ vào sách vở thì sẽ liếc mắt lờm nàng, chỉ có lấy cớ giúp các anh ôn tập bài vở thì nàng mới không bị trách mắng.

"Cổ văn của tám vị tác gia huynh đọc được bao nhiêu rồi?" Phó Vân anh ngồi xuống, cầm bút phê bên cạnh bài văn của Phó Vân Khải, "Văn của tám vị ấy quá khó, "Bát đại gia văn tác" huynh không đọc nổi, chẳng thà đọc "Đông lai bác nghị" trước đã, cuốn sách này dễ hiểu hơn."

Phó Vân Khải ặc một tiếng, hẳn đã hiểu ý Phó Vân anh, "Đông lai bác nghị" dễ hiểu, dễ bắt chước hơn so với cổ văn của tám vị tác gia, thế thì hẳn chọn cái này! Sách anh tử nhi tự tay chép lại, chỉ có mình hẳn được đọc!

"Huynh hiểu rồi, huynh nhất định sẽ học thật tốt!"

Phó Vân anh khẽ ừ một tiếng, cúi đầu viết.

Bình phong đã được xếp lại, gió thổi từ ngoài viện vào thư phòng mang theo hương thơm. Trước bàn đặt một bình sứ cắm đủ loại hoa tươi, sơn tra, tùng chi, thủy tiên đan xen, bên cạnh điểm thêm một cành trúc nhỏ, vừa thanh nhã vừa trang trọng.

Hai người im lặng trong giây lát.

Phó Vân anh cúi đầu mở cuốn "Đông Pha chí lâm".

Đọc được vài trang đã nghe thấy tiếng lạch cạch bên cạnh, không biết Phó Vân Khải đang làm cái gì, chạy vèo một cái ra ngoài hành lang, lúc sau đã thấy chạy về.

Nàng không mấy để tâm.

"anh tử nhi, muội nhìn này, ta làm cho muội."

Phó Vân Khải vừa chạy nhanh, giờ thở hổn hển, quệt mồ hôi, vội vàng đi về phía bàn, giơ lên một lẵng hoa đan bằng cành liễu, bên

trong phủ kín hoa quế, hương thơm ngào ngạt.

"Muội để trong phòng cho thơm."

Phó Vân anh gật đầu, ánh mắt lướt qua bàn tay chi chít vết xước của Phó Vân Khải, nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn huynh. Muội đang đọc sách, Cứu ca cứ tự nhiên."

Phó Vân Khải thấy nàng không cảm động, mặt tràn ngập thất vọng, đặt lẵng hoa xuống, cố ý va cái này chạm cái kia, liên tục phát ra âm thanh.

Phó Vân anh vẫn không ngẩng đầu lên.

...

Đến tối, cả nhà cùng nhau ngồi ăn ở gian phụ trong chính đường.

Mùa thu hợp ăn thức ăn bổ dưỡng, nhà bếp nấu một nồi canh gà thuốc bắc, gà là gà trống thiếu nuôi ở dưới quê được Phó tứ lão gia bảo tiểu nhị ở cửa hàng tiện đường đưa qua lúc đi đưa hàng. Bà tử dưới bếp thương hai thiếu gia học hành vất vả, ngày nào cũng đổi món, chiếc nồi hầm đặt trên bếp lò cả một đêm, canh gà không cần cho thêm gia vị gì cũng đã có vị ngọt thanh.

Hàn thị múc cho Phó Vân Khải và Phó Vân anh mỗi người một bát canh gà, thúc giục hai đứa ăn nước canh xong còn phải ăn cả thịt gà nữa.

Cơm nước xong xuôi, Phó Vân anh đưa Hàn thị trở về phòng ngủ. Ban ngày, nàng không đọc sách thì cũng có việc phải ra ngoài, Hàn thị cũng chỉ có lúc này mới có cơ hội nói mấy câu với nàng.

"anh tử nhi, con đối xử với Khải ca nhi lãnh đạm quá. Mẹ thấy nó càng ngày càng ngoan ngoãn, con đừng cứ lạnh lùng với nó như thế, nó dù sao cũng là anh trai con."

Hàn thị vừa phe phẩy chiếc quạt hương bồ đuổi muỗi vừa nói.

"Mẹ, con biết rồi."

Phó Vân anh không giải thích nhiều.

...

Sáng sớm hôm sau, Phó Vân anh tỉnh lại trong tiếng chim hót véo von, khoác áo đứng dậy, mở cửa sổ. Trong viện sương mù dày đặc, đến bụi hoa dưới bậc thang cũng lờ mờ không rõ.

Phương Tuế đưa cho nàng bàn chải và bột đánh răng, nàng đứng dưới tán hoa quế đánh răng súc miệng.

Bỗng nhánh hoa quế rung lên bần bật, hoa quế rơi lả tả như mưa rơi, dính đầy lên đầu lên cổ nàng.

"Ha ha!"

Phó Vân Khải hét to chạy từ sau thân cây ra, "anh tử nhi, tứ thúc tới rồi!"

Phó tứ lão gia tới từ sáng sớm, không muốn đánh thức Phó Vân anh, lại xông thẳng vào phòng kéo cháu trai Phó Vân Khải ra khỏi chăn. Hai chú cháu ra ngoài đi dạo một vòng, ăn đồ ăn sáng đặc sản của phủ Võ Xương rồi mang về mấy lồng bánh bao, bánh quẩy, bánh nướng nhân măng thịt và tào phớ đậu đỏ về cho Phó Vân anh ăn sáng.

Nể mặt tào phớ đậu đỏ, Phó Vân anh không nói gì, trở về phòng sửa soạn quần áo rồi ra gặp Phó tứ lão gia.

"Sao lại gầy đi nhiều thế này?"

Phó tứ lão gia vừa nhìn thấy Phó Vân anh đã hoảng hốt, kéo nàng lại gần nhìn trái nhìn phải, nhíu mày nói.

Phó Vân anh mỉm cười, đưa tay kéo Phó Vân Khải đang đứng bên cạnh lại, "Tứ thúc, con cao lên mà."

Nàng thường xuyên so chiều cao với Phó Vân Khải, con gái dậy thì trước, nàng được ăn uống đầy đủ nên đã cao hơn hẳn Phó Vân Khải.

Phó tứ lão gia gật đầu, cười nói, "Ừ, đúng thế."

Giờ lại đến lượt Phó Vân Khải sừng sốt, trước kia hẳn đã lo có ngày anh tỳ nhi cao vượt hẳn, không ngờ ngày này tới nhanh như thế! hẳn là anh trai, thế mà còn lùn hơn em gái mình!

Bị đả kích như thế, cả ngày sau đó hẳn ỉu xiu như cà tím phơi sương.

Mãi đến khi Phó tứ lão gia kể chuyện Phó Vân Thái ở nhà ngày nào cũng bị đánh vào tay, còn bị Tôn tiên mắng té tát như thế nào, hẳn mới hết buồn, Phó Vân Thái khổ sở như thế, hẳn cũng thấy đỡ mấy phần rồi.

...

Buổi chiều, Phó Vân anh quyết định không ra ngoài, ở nhà làm sổ sách với Phó tứ lão gia.

"anh tỳ nhi nhà chúng ta không ở nhà, tứ thúc không có người giúp đỡ, đúng là đau đầu mà! Chỉ có thể mang hết tới đây thôi."

Phó tứ lão gia đi lại trong thư phòng, vừa nhìn ngắm vừa trêu chọc nàng.

Phó Vân anh mỉm cười không nói, bên trái là sổ sách, bên trái là bàn tính, ngón tay nhảy múa trên bàn tính lách cách.

"Đúng rồi, quên kể cho con." Phó tứ lão gia tươi cười, "Chuyện hôn nhân của Nguyệt tỳ nhi đã được quyết định xong, chọn một nhà ở

huyện Hoàng Châu, họ Hoàng."

Hội đèn lồng Trung thu hôm ấy, Phó Nguyệt và Phó Quế ăn mặc lộng lẫy ra ngoài, hai chị em xinh xắn thanh tú, gia cảnh lại sung túc nên mấy ngày sau đó, người đến cầu hôn lục tục đến nhà. Phó tứ lão gia và Lư thị chọn tới chọn lui, sau cùng chọn được Hoàng gia. Hoàng gia tuy hơi nghèo nhưng Hoàng tiểu quan nhân là con trai độc nhất trong nhà, tính nết ôn hòa, hai vợ chồng Hoàng lão hán cũng là người tử tế, Phó Nguyệt gả qua bên đó sẽ không lo chuyện bất hòa với chị em dâu, dẫu tính tình mềm yếu nhưng cũng không sợ bị nhà chồng chèn ép.

Phó Vân anh cũng lo lắng chuyện hôn nhân của Phó Nguyệt và Phó Quế, nghe Phó tứ lão gia nói vậy mím cười hỏi: "Khi nào thì xem mặt ạ?"

Theo phong tục địa phương, khi đính hôn, mẹ chồng sẽ tới nhà gái xem mặt con dâu tương lai, hôm đó tiểu nương tử sẽ phải trang điểm xinh đẹp nghênh đón mẹ chồng, mẹ chồng nài dâu tặng lễ vật cho nhau, khen ngợi lẫn nhau một phen, như thế mới coi như chính thức quyết định việc hôn nhân.

"Còn chưa định ngày, một người chú trong tộc của Hoàng tiểu quan nhân mới qua đời, vẫn đang giữ đạo hiếu, chắc phải đợi tới tầm tháng mười một."

Phó tứ lão gia lại nói tiếp, "Quế tỷ nhi cũng sắp rồi, tứ thúc chọn cho con bé được mấy nhà, toàn là bà con xa, ít ra mình hiểu tường tận nhà người ta."

Con gái nhà mình được nuông chiều từ bé đến lớn, một khi đã gả làm vợ người ta, trở thành gì-đó thị, mọi việc đều phải nghe theo lời chồng, người nhà mẹ đẻ không thể can thiệp vào. Phải nhà không thương yêu con gái thì chẳng sao, cũng chỉ coi con gái như bát nước đổ đi mà thôi. Còn những nhà ít người như Phó gia, nhà có đứa con gái liền rất mực yêu thương, chỉ sợ con gái ở nhà chồng bị người ta bắt nạt, trước khi đính hôn phải dẫn

đo lựa chọn, hao tâm tổn trí để chon gái có thể gả vào nhà tử tế, tương lai chịu ít vất vả.

Phó Vân anh biết Đại Ngô thị sinh ba trai một gái, nàng có một người bác gái nhưng người Phó gia rất ít khi nhắc đến đại cô, tết nhất gì cũng không bao giờ thấy đại cô về nhà mẹ đẻ đoàn tụ với người thân. Sau này Hàn thị có nói cho nàng, nhà chồng đại cô lắm quy củ, trừ phi gặp phải chuyện ma chay, con dâu mười mấy năm cũng không được trở về nhà mẹ đẻ là chuyện thường. Đại Ngô thị nhớ con gái, từng bảo Phó tứ lão gia tới nhà thông gia đón con gái về nhà nhưng bên kia lại không cho đi, bản thân đại cô cũng không muốn trở về. Đại Ngô thị tức giận, mặt trời vừa lên đã thức giấc, đi mấy chục dặm đường núi tìm tới tận nhà thông gia, cãi nhau với đại cô một trận rồi hai mẹ con cạch mặt nhau từ đó, không còn qua lại gì nữa.

Từ khi Lư thị quản lý việc trong nhà, thường xuyên giấu Đại Ngô thị, lén gửi đồ ăn đồ mặc cho chị chồng nhưng bên kia cũng chẳng đáp lễ lần nào.

Sợ Hàn thị vô tình lỡ miệng làm Đại Ngô thị bực mình, Lư thị và Phó tam thẩm dặn dò bà ngàn lần vạn lần không nên nhắc tới chị chồng trước mặt mọi người, cứ coi nhà không có người chị này.

Trong nhà có một người chị chồng chỉ quan tâm đến nhà chồng, không nhận nhà mẹ đẻ như thế, Phó tứ lão gia và Lư thị không dám để Phó Nguyệt gả xa, không phải lo nàng không hiếu thuận mà sợ xa cách như thế, nếu nàng bị nhà chồng chèn ép cũng không ai giúp đỡ nổi.

Người làm cha mẹ trong thiên hạ âu cũng đều đáng thương như thế.

Hai chú cháu vừa nói chuyện nhà vừa bàn bạc chuyện cửa hàng. Tới tận khi trời tối, ngoài hành lang bắt đầu lên đèn mới hoàn thành một phần công việc.

Ngày tiếp theo nhiều việc, Phó Vân Khải cũng bị gọi tới giúp đỡ. Dưới sự yêu cầu tha thiết của Phó tứ lão gia, mấy vị thiếu gia trong nhà đều biết dùng bàn tính.

...

Mấy ngày bận tới mất ăn mất ngủ, hôm nay cuối cùng cũng hoàn thành toàn bộ sổ sách, Phó tứ lão gia vui mừng nói: "đi nào, tứ thúc đưa hai đứa đi Hoàng Hạc Lâu uống rượu."

Lên Hoàng Hạc Lâu, dựa lan can ngắm cảnh nơi xa, sóng nước mênh mông, cảnh sắc hùng vĩ. Thương nhân và văn nhân vùng này đều thích tụ họp ở nơi đây để chia tay bạn bè, mở tiệc đãi khách, cho rằng đây là việc phong nhã.

"Tứ thúc, thà tứ thúc cứ mua cho chúng con mấy con vịt muối còn hơn." Phó Vân Khải nấn cánh tay mỗi như vì gầy bàn tính mấy ngày, than thở, "Con eo đau lưng đau, không leo núi được đâu."

Phó tứ lão gia lườm hắt một cái, cốc đầu hắt, "Thân thể con quá yếu đuối rồi đấy, hôm sau con học anh tử nhi rồi hai đứa luyện quyền với nhau đi, ở thư viện các con không phải là sẽ phải học cưỡi ngựa bắn cung sao? Con mau tập luyện cho tử tế, không có khi còn bị bạn học chê cười đấy."

Phó Vân Khải nằm ườn trên sập không chịu đứng lên, rên hừ hừ: "Tứ thúc, thật mà, con mệt chết đi được ấy, tứ thúc cứ để con từ từ."

Phó tứ lão gia nói là làm, không đợi Phó Vân Khải nữa, dứt khoát đứng dậy dẫn quản sự ra ngoài.

Hai canh giờ sau, Phó tứ lão gia thân khoác áo khoác ngắn tay mỏng màu vàng sẫm, tay nắm hai con ngựa to khỏe về phố Cống Viện, "Nhìn xem, tứ thúc vừa ra ngoài thành mua cho hai đứa này! May mà đến sớm, chợ ngựa vừa mới mở, chọn được hai con ngựa tốt, người bán ngựa còn nói là đưa từ Cam Châu tới."

Ngựa đắt tiền, không phù hợp với việc đi đường núi, nuôi nặng lại phức tạp, nhà bình thường không chịu nổi chi phí, đi ra ngoài thường cưỡi la cưỡi lừa. Chỉ có những công tử nhà giàu có thích phô trương mới hay rủ nhau phóng ngựa dạo chơi. Thiếu niên ăn mặc đẹp đẽ, cưỡi con ngựa cao lớn, tay cầm roi quất ngựa, uy phong biết bao!

Mặt trời dần ngả về tây, thư phòng dần tối lại, Phó Vân anh bước ra ngoài hành lang, dựa vào lan can đọc sách nhưng lại bị Phó Vân Khải đang hưng phấn kéo vào trong viện xem ngựa, đúng là dở khóc dở cười.

thật ra nàng rất thích lừa.

Có ngựa rồi thì lại phải có mã đồng, mã phu chuyên chăm sóc cho ngựa.

Trước kia, ở trại chăn nuôi ở Cam Châu, Hàn thị sống bằng nghề chăn ngựa cho Thiên Hộ Sở. Thấy Phó tứ lão gia mua cho Phó Vân Khải và Phó Vân anh hai con ngựa liền sốt sắng, "Có mẹ đây rồi! Đảm bảo sẽ nuôi hai "đứa" chúng nó khỏe mạnh béo mập ấy chứ!"

Vương Đại Lang cũng xung phong, "Thiếu gia, nô tài biết nuôi ngựa, về sau mỗi lần thiếu gia ra ngoài, nô tài lại dẫn ngựa cho thiếu gia."

Cuối cùng Phó tứ lão gia dứt khoát giao việc nuôi ngựa cho lão bộc ở hậu viện, lão bộc có gì không hiểu có thể tìm Hàn thị để hỏi, còn cái chuyện Hàn thị nói bà sẽ tự tay chăm sóc cho hai con ngựa, ông làm như không nghe thấy gì.

Phó Vân Khải tuy mềm yếu, hay lo cái này sợ cái kia, xước da một chút đã kêu gào ầm ĩ nhưng người trẻ tuổi có ai là không thích ngựa, ngày hôm sau đã dậy thật sớm vì hưng phấn, bám theo Phó tứ lão gia đòi ông dạy hẳn cưỡi ngựa.

Phó tứ lão gia thường xuyên ra ngoài làm ăn nên đương nhiên là biết cưỡi ngựa.

Phó Vân anh cũng bị Phó Vân Khải kéo tới bắt học cùng.

Phó Vân Khải tự cho là riêng khoản cưỡi ngựa này thì ít nhất hẳn cũng có thể thắng được Phó Vân anh, hôm nay cuối cùng cũng có thể lên ngựa rồi đi mấy bước mà không có ai trợ giúp. Ngồi trên lưng ngựa, hẳn nhìn xuống Phó Vân anh, đắc ý nói: "anh tỳ nhi, muội đừng sợ, chờ huynh học xong rồi sẽ dạy lại cho muội."

Phó Vân anh cười nhạt, giẫm lên ghế trúc Vương Đại Lang vừa mang đến, ngồi lên lưng ngựa, phất nhẹ roi, giục ngựa chạy một vòng lớn quanh Phó Vân Khải, động tác tiêu sái tự nhiên, liền mạch lưu loát.

Mấy gã tùy tùy đứng bên cạnh trầm trồ khen ngợi.

"Cửu ca, muội học xong rồi. không cần làm phiền huynh."

Phó Vân anh liếc nhìn Phó Vân Khải vẫn đang nắm chặt dây cương, lo sợ không dám động đậy, mỉm cười.

Con ngựa dưới thân bị khí thế của Phó Vân anh làm cho sợ hãi lui về sau mấy bước, Phó Vân Khải sợ ngã xuống thì lại xấu mặt, vô thức rùng mình, không dám nói gì, mặt như đưa đám, gật đầu lia lịa.

anh tỳ nhi sao lại cái gì cũng biết thế chứ! hẳn sẽ không bao giờ dám coi thường nàng nữa!

...

Chẳng mấy chốc đã tới ngày Giang Thành thư viện công bố thứ hạng thí sinh.

Trước cổng thư viện nhận nhíp toàn người là người, những thí sinh hôm trước tới dự thi và người nhà của họ, ngay cả những người dân sống trên núi không có việc gì cũng tới xem cho vui.

Biển người tràn ra cả trước tường thư viện, chen chúc, chật như nêm cối.

Phó tứ lão gia cử hai gã tiểu nhị ở cửa hàng tới trước cửa chờ dán thông báo, ra quán trà ngồi chờ tin tức với Phó Vân Khải và Phó Vân anh.

Ông gọi một ấm trà nói: "Đồng ca nhi hôm nay không tới được, lát nữa phải nhớ thứ tự của cậu ta, khi nào trở về, tứ thúc tiện đường qua nhà nói cho cậu ta."

...

Tô Đồng nhất quyết đòi tới phủ Võ Xương học, Tô nương tử và Tô Diệu không muốn đi theo, nghe người ta nói thư viện sẽ cho học sinh xuất sắc tiền đèn sách và hoa hồng nên mới bằng lòng theo hẳn đi.

Phó tứ lão gia vừa đến phủ Võ Xương hôm trước, hôm sau liền tới tìm Tô Đồng, bảo hẳn dọn đến phố Đại Triều mà ở, dù sao tòa nhà bên đó của Phó gia cũng để không.

Tô Đồng kiên quyết từ chối, Phó tứ lão gia đưa hẳn tiền, hẳn cũng không nhận một đồng.

Giá cả ở phủ thành cao hơn nhiều so với ở huyện Hoàng Châu, mẹ con bọn họ phải thuê nhà đã đành, rồi sau này cái gì cũng phải cần tiền, đến uống chén nước cũng cần tiền nữa là. Phó tứ lão gia khuyên hẳn lần nữa, hẳn vẫn mỉm cười uyển chuyển từ chối, nói mình đã tìm được công việc chép sách ở tiệm sách, có thể nuôi gia đình sống qua ngày.

Tô Đồng rõ ràng đang muốn hoàn toàn tách mình ra khỏi Phó gia.

"Viện tử nhi không phải là sắp xuất giá sao? Mọi người ai cũng nói lần này nhà bên đó tìm được một mối tốt cho con bé, ai mà ngờ được trong lòng con bé vẫn còn nhớ nhung Đồng ca nhi! Các đây không lâu Viện tử nhi lén quay lại huyện Hoàng Châu, muốn bỏ

trốn với Đồng ca nhi... Còn may, Đồng ca nhi còn chưa bị mờ mắt... hiện giờ mấy người bên đại phòng đang chửi mắng cậu ta là đồ lòng lang dạ sói, bảo cậu ta không biết báo ân thì thôi, lại còn dụ dỗ Viện tỷ nhi, muốn nhân cơ hội này cướp đoạt tài sản Phó gia... Đồng ca nhi tức giận bỏ đi rồi."

Phó tứ lão gia kể chuyện đại phòng xong, nhắc nhở Phó Vân Khải, "Sau này trước mặt Đồng ca nhi, không được nhắc tới chuyện ở nhà, biết chưa?"

Phó Vân Khải đang nghển cổ nghe chuyện không dám cười cợt nữa, giặt đầu thừa vâng/

Phó Vân anh nghe đến đó, thực ra còn thấy phục Phó Viện.

Chạy trốn theo người thì dù thế nào cũng chỉ có thể làm thiếp mà thôi. Đó không phải chỉ là quan niệm xã hội. Dựa theo luật pháp, con gái nhà đàng hoàng bỏ trốn theo người khác, nhà chồng hoặc nhà mẹ đẻ đi bẩm báo với quan phủ, quan phủ có thể đưa người truy bắt người con gái này rồi bán đi.

Nếu Tô Đồng đi trốn với Phó Viện, quan phủ có quyền bắt Phó Viện về bán làm nô tỳ. Tô Đồng cũng có thể bị Phó tam lão gia kiện vì tội lừa gạt con gái nhà lành. Phó Viện ái mộ Tô Đồng nhưng Tô Đồng lại không muốn mạo hiểm như thế vì nàng ta.

Phó Viện đúng là có dũng khí, nhưng từ nhỏ nàng ta được cha mẹ nuôi dưỡng, chu cấp đầy đủ, ra khỏi Phó gia sẽ không thể tự nuôi sống chính mình, trước đó tình cảm của nàng ta chưa từng được Tô Đồng đáp lại, hơn nữa lại còn đã đính hôn, giờ lại bất cần như thế, không chỉ có người Phó gia không hiểu được sự lựa chọn này của nàng ta mà ngay cả Tô Đồng có lẽ cũng trách nàng ta tự nhiên lại kéo mình vào vũng bùn.

Nàng ta ngốc nghếch, kích động không màng hậu quả, tự làm tự chịu... Nhưng nếu như trước đây Phó tam lão gia cho nàng ta cơ hội

để lựa chọn, không ép nàng ta lấy chồng, nàng ta chắc gì đã bí quá hóa liều như thế.

...

Việc dán thông báo cũng giống như công bố kết quả thi bình thường, kết quả của thí sinh hạng xếp hạng thấp hơn sẽ được công bố trước, chia thành từng nhóm.

Tô Đồng hôm nay không tới, lấy cớ là phải đi chép sách ở tiệm sách nhưng nguyên nhân thật sự hẳn là vì muốn tránh mặt người khác. Chuyện Phó Viện đã bị giấu nghẹn, nhưng phủ Võ Xương cũng không cách xa huyện Hoàng Châu là mấy, không chắc được người khác có nghe phong phanh được gì hay không.

Người có hiềm khích với hắn như Chu Đại Lang rất có thể đã biết hắn rời khỏi Phó gia, có khi sẽ nhân dịp hắn lẻ loi đơn độc để dạy hắn một bài học.

Sự ồn ào xung quanh kéo Phó Vân anh ra khỏi những suy tư, cúi đầu nhìn lá trà đọng lại trong ly trà, lẩm nhẩm lại chương sách mới đọc sáng nay.

Ở cửa thư viện, Trần Quý cầm một tờ giấy đỏ đi ra, phía sau là mấy học sinh trẻ tuổi.

Trước thư viện náo loạn, các thí sinh đổ xô ra xem.

Sáng còn lạnh, có người nhân dịp này bày một sạp bán ngô nướng trước tường thư viện, ngô nướng chín nục tỏa ra hương thơm ngọt ngào. Những nhà có khả năng cho con cháu vào thư viện học hành đa phần có gia cảnh không tệ, chờ lâu cũng thấy đói bụng, lấy mấy đồng tiền ra mua một bắp ngô nướng, người khác thấy thế cũng thêm thành ra sạp ngô nướng rất đắt hàng.

Danh sách mắt đầu được dán lên, càng lúc càng có nhiều người xô đẩy nhau về phía tường, người bán ngô nướng được thể càng rao to

hơn.

một người khác thấy tiếng rao hàng của ông ta át mất tiếng người bên trong đọc thông báo nên đứng trước sạp tranh cãi với ông ta mấy lời. không hiểu nói năng không hợp ra sao mà xảy ra xô xát, người kia hất tung cả sạp, những hòn than nóng bỏng lăn lóc khắp nơi, những người xung quanh kêu lên sợ hãi, cuống quýt lùi về sau.

Phó tứ lão gia là người có lòng, thấy tình hình lộn xộn chẳng ra sao, đưa mắt ra hiệu với Vương thúc.

Wương thúc hiểu ý, đi qua hòa giải.

Học sinh thư viện cũng nghe thấy, đi về phía đó hỏi thăm.

Người bán ngô lăn lóc trên mặt đất khóc lóc ăn vạ, nhất quyết đòi người làm đổ sạp bồi thường.

Người kia thấy sự tình không ổn nên đã lùi vào đám người từ bao giờ.

đang lúc mọi người rối cả lên không biết làm thế nào thì trong đám người bỗng vọng ra âm thanh kì quái, một thiếu niên khỏe mạnh khôi ngô đã nắm lấy bả vai của một người đàn ông trung niên đang nghiêng răng tức tối, đẩy ra khỏi đám người, "Nè, chính là ông ta!"

Phó Vân Khải giơ một tay lên trán hóng sang phía đó bỗng đẩy nhẹ cánh tay Phó Vân anh, "Muội nhìn kìa, là người kia!"

Phó Vân anh ngẩng đầu, nhìn theo ánh mắt hắn, thiếu niên đang bênh vực kẻ yếu kia rõ ràng là thí sinh phủ Trường Sa từng bị học sinh thư viện ngăn lại trong buổi thi hôm trước, mày rậm mắt to, mặt mày hung hãn.

Hôm nay hắn cũng ăn mặc chỉnh tề nhưng vẫn đi giày rơm, vẫn nói năng lớn tiếng, có điều không nhổ nước bọt.

...

Người làm công trong thư viện nhanh chóng dọn dẹp đồng hồ đồng trước tường.

Chuyện sập bán ngô không ảnh hưởng mấy tới các thí sinh, họ đang chăm chú nhìn tờ giấy đỏ dán trên tường, nôn nóng tìm kiếm tên mình.

Tìm thấy thì lập tức tươi cười, cao giọng hoan hô.

không tìm được thì sắc mặt trầm xuống, cố gắng không tỏ ra thất vọng để không bị người khác cười nhạo.

Thấy từ thứ bảy mươi đến bốn mươi mốt đã được công bố mà vẫn chưa thấy hai cái tên Phó Vân Khải hoặc Phó Vân đầu, tiểu nhị lo lắng thấp thỏm, lấy tay lau mồ hôi.

Tiếp theo là thứ bốn mươi đến ba mươi mốt, vẫn không có tên hai vị thiếu gia.

Trán tiểu nhị đổ mồ hôi ròng ròng, thầm nghĩ đáng lẽ mình không nên xung phong làm việc này mới phải, vốn tưởng rằng có thể lấy được tiền thưởng, ai ngờ hai vị thiếu gia không thi đỗ phụ khóa sinh, phen này thì đừng nói tiền thưởng, đại quan nhân không đánh hấn đã là tốt lắm rồi.

hắn ử rũ chạy tới tìm Vương thúc, "Thế này thì trả lời quan nhân thế nào đây?"

Wương thúc lờm hẩn một cái, "Phụ khóa sinh nhất định phải có tên của thiếu gia!"

Tiền cũng đã chi ra rồi, làm sao đến phụ khóa sinh cũng trượt được? Theo cách làm năm trước của thư viện, phụ khóa sinh không tham gia kì thi được ghi tên ở cuối, những người tham gia kì thi sẽ được

xếp theo thứ tự, không xét đến thân phận. Thiếu gia Dương gia không đi thi nhưng hẳn xuất thân phú quý cho nên được xếp hạng nhất trong danh sách phụ khóa sinh. Thiếu gia nghiêm chỉnh đi thi, dù thi kém đi chẳng nữa, cũng xếp hạng nhất từ dưới lên, làm gì có chuyện đến tên cũng không có trên bảng chứ?

Tiểu nhị phân trần: "Cháu thật sự không tìm được mà..."

Vương thúc không biết chữ, đẩy tiểu nhị vào phía trong, "Chắc chắn là chú mày nhìn nhầm, chú mày tìm lại lần nữa xem."

Tiểu nhị xem từ đầu đến cuối ba lần nữa, tới mỗi tên lại dừng lại một lúc đọc cho kỹ, giọng nói đã run run, "không có thật mà..."

Lúc này, Trần Quý nhận tờ giấy đỏ tiếp theo từ tay bạn học, dán danh sách từ thứ ba mươi đến hai mươi mốt.

Tiểu nhị nhìn qua một cái đã thấy ngay một cái tên quen thuộc, sừng sốt, từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu đều ngập trong vui sướng, cười tươi như hoa, "Thiếu gia còn là chính khóa sinh cơ này!"

Cứ tưởng Phó Vân Khải lười nhác ham chơi, chắc chỉ học được vài chữ, ai ngờ thiếu gia cũng nào kém ai!

Tiểu nhị lách qua đám người, hộc tốc chạy về phía quán trà, cười toét miệng: "Thiếu gia đỗ hạng hai mươi tám!"

Phó tứ lão gia vui mừng khôn xiết, nhìn Phó Vân Khải cười nói: "Tốt lắm, khiến tứ thúc con nở mày nở mặt!"

Phó Vân Khải cứ tưởng mình đang mơ, đang ngồi trên ghế dài cũng bật dậy, đánh đổ ly trà trên bàn, áo bào bị nước bắn ra ướt một mảng lớn, nước trà nóng bắn cả lên tay nóng rát, hẳn không quan tâm tới mu bàn tay đỏ lựng, túm chặt tiểu nhị hỏi lại, "Ta, chính khóa sinh á?"

Tiểu nhị gật đầu lia lịa, "Đúng ạ, thiếu gia, tiểu nhân chính mắt nhìn thấy mà!"

Mọi người cười ồ lên.

Người ngồi xung quanh trong quán trà vỗ tay chúc mừng Phó tứ lão gia, đỗ chính khóa sinh của Giang Thành thư viện cơ bản nghĩa là một hai năm sau nhất định có thể đỗ tú tài rồi.

Phó tứ lão gia cười cảm ơn mọi người, mặt mày hớn hở, mắt sáng lấp lánh.

Phó Vân Khải vừa ngạc nhiên vừa vui mừng tới mức sững sờ, ngờ ngác hồi lâu, hấn quay đầu sang nhìn chăm chăm Phó Vân anh.

Ánh mắt nóng bỏng.

Phó Vân anh nhìn sang hấn, "Chúc mừng cửu ca."

"anh tử nhi." Phó Vân Khải nắm chặt tay nàng, lắc mạnh mấy cái, "Sau này cái gì huynh cũng nghe muội hết!"

Phó Vân anh cười.

"Huynh nói thật đấy."

Phó Vân Khải thấy nàng không tin, tự nhiên thấy hơi tủi thân, buông tay nàng ra, thì thầm một câu như thế.

"Vân ca nhi hạng mấy?"

Phó tứ lão gia cuối cùng cùng nhớ ra bên kia vẫn đang tiếp tục dán thông báo, hỏi tiểu nhị.

Tiểu nhị chạy qua chạy lại mấy lần, báo với họ danh sách mười người đứng đầu đã công bố vài hạng, Chu Đại Lang đứng thứ bảy, thiếu niên phủ Trường Sa kia tên Viên Tam, đứng thứ năm.

Lúc công bố đến hạng thứ năm, Viên Tam đứng trước tường, chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to, sau đó chỉ thẳng vào mặt Chu Đại

Lang, khẽ chửi mắng mấy câu đầy khiêu khích.

Chu Đại Lang tức giận tái mặt.

Lần này, mọi người đều ấn tượng với Viên Tam.

Phó tứ lão gia bật cười, tuy rằng ông đã lớn tuổi, vốn không nên giận dữ như trẻ con nhưng chỉ cần thấy người Chu gia mất mặt, ông cũng không tự chủ được bật cười.

Thứ hạng dần được công bố, đám người cũng dần tản đi.

Có vài thí sinh vẫn nán lại, muốn xem những cái tên đứng đầu rốt cuộc là người phương nào.

Chỉ còn lại bốn người đứng đầu là chưa công bố, Phó Vân anh hơi nhú mày.

Phó Vân Khải tới bên cạnh nàng, khẽ nói: "anh tử nhi, muội nhất định nằm trong những người đứng đầu, sợ gì chứ!"

Phó Vân anh không trả lời.

Nàng tự tin có thể nằm trong mười người đứng đầu, nhưng nếu nói là bốn người đứng đầu...

Trước bức tường bỗng vang lên tiếng chúc mừng, tiểu nhị quay lại quán trà, cúi đầu nói: "Thiếu gia Chung gia ở phủ Võ Xương đứng thứ tư, thiếu gia Triệu gia đứng thứ ba."

Chỉ còn lại thứ nhất và thứ hai.

Tiểu nhị mới vừa rồi còn dám vừa nói vừa cười, giờ không còn dám cợt nhả nữa, lúc trả lời cũng hết sức cẩn thận.

Phó tứ lão gia mặt không đổi sắc, "Biết rồi, đi xem tiếp đi."

Ong quay sang vỗ vai Phó Vân anh, trấn an, "không sợ, còn có Triệu sư gia mà."

Phó Vân anh vâng một tiếng.

Có lẽ văn của nàng viết quá trực tiếp, không đủ hàm súc, sơn trường không thích.

Nhưng nàng biết bản thân mình tuyệt đối không thể trượt được.

Hạng nhất và hạng nhì mãi không được công bố, các thí sinh chờ đợi sốt ruột, kéo tay Trần Quý hỏi thăm tình hình bên trong.

Trần Quý quay quắt trả lời hết người này đến người kia, toát cả mồ hôi, "Thứ tự đã được quyết định rồi, mọi người chờ một lát, sẽ có ngay bây giờ thôi.

hắn vừa dứt lời, một học sinh từ trong đi ra, trong tay chỉ cầm một tờ giấy đỏ.

Trần Quý vội nhận lấy, ánh mắt quét qua cái tên trên giấy, mặt lộ vẻ kinh ngạc. Người xung quanh lập tức ào tới như thủy triều, đẩy cả hắn đi, hắn vội vàng cầm chặt tờ giấy, mỉm cười bước tới trước tường.

Những người đứng ngay trước bức tường đọc to chữ viết trên giấy đỏ, "Sao lại thế nhỉ?"

Tất cả ò lên.

Các thí sinh chụm đầu ghé tai bàn bạc với nhau.

Tiếng ồn ào vọng tới quán trà, Phó tứ lão gia nôn nóng, đứng lên, nắm tay siết lại, "đi xem một cái đi."

Tiểu nhị thừa vâng, đang định đi, Phó Vân anh bỗng lên tiếng, "Đợi đã."

Nàng đứng dậy, mím môi cười, "Cũng nên đến ta rồi."

Lời tác giả:

"Cổ văn quan chỉ": Tài liệu ôn thi được soạn thời nhà Thanh

"Đông lai bác nghị": Bao gồm những bài văn do học giả thời Nam Tống là Lữ Tổ Khiêm và vài cộng sự viết về thời Xuân Thu.

Chương 63: Đả kích

Giang Thành thư viện, qua hai lần cửa, tiến vào khu giảng đường, lối đi bên trái thông tới ba gian phòng, là nơi các vị chủ giảng làm việc hằng ngày.

đã đến giờ Ty ba khắc, tiếng ồn ào ngoài cổng lướt qua tán hoa phù dung truyền vào trong viện sân, những cánh hoa vẫn còn dẫm sương đêm. Dưới tán cây, gã sai vặt đang cầm chổi quét hoa rụng còn nghe thấy cả tiếng tranh cãi của các vị chủ giảng trong phòng, dừng tay, nghỉ chân lắng nghe, bị quản sự đi ngang qua hành lang bắt gặp quát một câu liền vội vàng cười trừ xin tha.

Tiếng chổi lại vang lên soàn soạt.

Nắng chiếu qua cửa sổ rọi vào trong phòng, bóng nắng lung linh hiện ra trên hai bài thi đặt trên chiếc bàn cạnh cửa sổ, niêm phong ở góc đã được mở ra, ánh sáng mặt trời diu diu chiếu xuống hai cái tên, hai bút tích thanh tú: Phó Vân, Tô Đồng.

Mọi người trong phòng tuy mỗi người một ý nhưng không khí không mấy căng thẳng.

Triệu sư gia ngồi ở chiếc bàn phía nam căn phòng, mặt mày hớn hờ, vừa bóc đậu phộng vừa cười nói: "Các ông đừng có hỏi ta mà làm gì, ta đương nhiên là phải thích bài văn của Phó Vân hơn rồi, nếu không việc gì ta phải vội vàng nhận nó làm học trò như thế chứ. Ta chẳng sợ các ông nói ta thiên vị, ta cứ chọn nó đấy!"

Sơn trưởng Khương Bá Xuân cười lắc đầu, nhìn về phía những người khác.

Trong bài thi của Phó Vân và Tô Đồng, phần nhiếp kinh và các phần chiếu cáo sách biểu, thiên văn địa lý làm tốt như nhau, không có chỗ nào bắt bẻ được. Nhưng cũng giống như một kỳ thi không thể có hai Trạng nguyên, các kì thi nhập học của Giang Thành thư viện chưa từng có hai người đứng đầu trong một lần thi.

Khương Bá Xuân chỉ có thể dựa trên bài văn giải đề của hai người để phân thứ hạng xem ai cao ai thấp. Ông ta tuy xuất thân khoa cử nhưng loại văn này không phải sở trường của ông ta, năm đó hoàn toàn là do vừa hay đoán trúng đề nên mới may mắn thi đỗ, thứ tự cũng là thứ nhất từ dưới lên nên con đường làm quan cũng chẳng đạt được thành tựu. Giờ tuổi già sức yếu, triều đình mới phái ông ta đi đảm nhiệm chức sơn trường, ông ta vô cùng kích động, sinh ra mấy phần quyết tâm, mong muốn lấy hết sức lực để tài bồi học sinh, đào tạo nên những nhân tài có lòng yêu nước thương dân, có năng lực cống hiến.

Trước đây khi đọc xong bài văn của Tô Đồng, Khương Bá Xuân vô cùng vui mừng, tuy về mặt kỹ xảo còn hơi kém nhưng nhìn câu chữ có thể thấy được đây là người có bản lĩnh, là một hạt giống tốt, vốn tưởng đã tìm thấy được người đứng hạng nhất, nhưng sau khi đọc vài văn của Phó Vân, ông không kìm nén được cong khóe miệng, khẽ bật cười, khí thế sắc bén, kết cấu nghiêm chỉnh, cũng là một tác phẩm xuất sắc.

Khương Bá Xuân phân vân không biết nên chọn ai đứng thứ nhất nên đành phải triệu tập các chủ giảng, phó giảng để mọi người cùng nhau nhận xét.

thật không ngờ năm nay thư viện có thêm Triệu sư gia mới tới làm chủ giảng, số lượng giáo thụ vừa đúng mười hai người, mọi người tranh cãi một hồi, một nửa chọn Tô Đồng, một nửa chọn Phó Vân, vẫn không ra được kết quả cuối cùng.

Thực ra nếu Triệu sư gia biết ý, ngại mang tiếng thì đã rút khỏi bầu chọn này, vậy hẳn là dễ dàng hơn bao nhiêu.

Nhưng mà Triệu sư gia là người như thế nào chứ? Làm gì có chuyện chỉ vì ngại mang tiếng mà nhường hạng nhất lại cho Tô Đồng?

Ông ta không chỉ không rút khỏi cuộc bình chọn mà còn nhất định phải công khai lựa chọn cháu mình nữa cơ.

Hai nhóm người không bên nào thuyết phục nổi bên nào nên giảng co rất lâu.

Khương Bá Xuân không phải người quyết đoán nên cũng khó xử.

Chủ giảng giàu kinh nghiệm Lương Tu Kỳ nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: "Ta vô cùng ưa thích chữ viết của Phó Vân, đoan chính, mỹ lệ, lưu loát, tuy theo thể đài các nhưng lại không mất đi cốt cách, có phong phạm của người quân tử. Tuy bút pháp vẫn có vài khiếm khuyết nhỏ, cấu tạo nét bút vẫn cần phải luyện thêm nhưng một thiếu niên còn chưa tới tuổi trưởng thành mà đã có thể viết ra được những nét chữ đẹp nhường này cũng là hiếm có lắm rồi!"

Thư pháp gia Thẩm Độ viết chữ Khải uyển chuyển, tinh tế, nhẹ nhàng, phiêu dật, phong thái ung dung, được Minh Thành Tổ yêu thích, khen ông ta là "Vương Hi Chi [1] của triều ta". Thời ấy rất nhiều chiếu chỉ, chế cáo, công văn quan trọng của triều đình đều do ông ta chấp bút, do vậy các vị đài các trọng thần [2] cũng lấy loại chữ này để soạn thảo chiếu cáo, bởi vậy kiểu chữ này được gọi là "đài các thể". Để nhận được sự yêu thích của bậc đế vương và tuân theo yêu cầu của khoa cử, người đọc sách cũng tích cực học theo khiến cho thể đài các trở nên phổ biến.

[1] Vương Hi Chi là thư pháp gia nổi tiếng thời Đông Tấn.

[2] Đài các nghĩ đen là lầu cao, đài các trọng thần là các đại thần quyền cao chức trọng.

Sau này, các kỳ thi yêu cầu thí sinh phải viết bằng thể đài các, không viết được thể đài các theo tiêu chuẩn thì tương đương

với việc không thể vào Hàn Lâm Viện, hơn nữa về kích thước, đường nét đều có yêu cầu nhất định, không thể muốn viết thế nào thì viết.

Những yêu cầu nghiêm ngặt làm cho thể chữ này mất đi cá tính, khiến cho chữ ai cũng như chữ ai, hoàn toàn không có dấu ấn cá nhân trong chữ viết, những văn nhân yêu thích thư pháp lấy đây làm điều đáng tiếc nên phản đối quyết liệt, nhưng xu thế là tất yếu, không ai chống lại được.

Mọi người ai cũng dùng đài các thể nhưng không có nghĩa loại chữ này ai cũng có thể viết đẹp. Lương Tu Kỳ thích thư pháp đến mức gần như si mê, khi còn nhỏ đã theo danh sư tập viết nên viết chữ Khải rất đẹp, khiến người ta đọc thôi cũng cảm thấy tâm hồn thoải mái.

Các vị chủ giảng thấy ông ta khen chữ của Phó Vân, tất nhiên sẽ không lên tiếng phản bác, liên tục gật đầu hưởng ứng.

"Chữ thật sự là rất đẹp." Ôn Tuyết Thạch đứng dậy, đi tới bên cạnh Lương Tu Kỳ, giúp ông ta châm trà.

Lương Tu Kỳ giong tay tỏ ý cảm ơn.

Ôn Tuyết Thạch mỉm cười nói, "Nhưng nói về văn chương, quan điểm của Phó Vân quá cứng rắn, ngôn ngữ trực tiếp, tuy rằng có tính thuyết phục nhưng lại mất đi tính trang trọng. Văn của Tô Đồng dùng từ nhã nhặn chính xác, có trọng tâm, câu viết giản dị tự nhiên, đối ngẫu chỉnh tề, có hàm nghĩa, mang chất cổ phong, nếu bồi dưỡng thêm tất sẽ thành châu báu."

Mọi người lại gật đầu.

"Tuy là như thế, ta lại thích cách phá đề của Phó Vân hơn, vào đề trực diện, từng chữ đều đắt giá, đến ta cũng bị thuyết phục."

một phó giảng cười lớn nói.

Mọi người nhìn nhau rồi cùng mỉm cười.

"Phó Vân còn nhỏ tuổi hơn Tô Đồng đấy."

Triệu sư gia tận dụng mọi lợi thế, thì thầm để thêm một câu.

Mọi người không tranh cãi nữa, đều mỉm cười.

Bọn họ là người làm thầy, thích những học sinh trẻ tuổi sôi nổi, khí phách, hăng hái, cho dù quan điểm của người này có chút xa rời tư tưởng của thánh hiền cũng không sao, nhưng cũng ngợi khen những học sinh khiêm tốn, thận trọng.

Người quân tử có ba niềm vui lớn, không bao gồm xưng vương xưng bá. Cha mẹ khỏe mạnh, huynh đệ bình an, không oán hận lẫn nhau, đây là niềm vui thứ nhất; trên không thẹn với trời, dưới không thẹn với người, đây là niềm vui thứ hai; được giáo dục những nhân tài ưu tú cho thiên hạ, đây là niềm vui thứ ba. [3]

[3] Trích "Mạnh Tử - Tấn Tâm Thượng.

Giang sơn có thêm người tài, học sinh tuổi còn trẻ mà đã giỏi giang như thế, đó là niềm vui của người làm thầy!

Dù sắc bén như Phó Vân hay văn nhã như Tô Đồng, các vị chủ giảng đều yêu mến tán thưởng như nhau, phân thứ hạng âu cũng chỉ là để có được một kết quả xếp hạng thuyết phục mà thôi.

Thí sinh bên ngoài còn đang chờ thông báo kia kìa!

Khương Bá Xuân lại khó xử.

Mọi người ai cũng biết ông ta hết lòng vì thư viện, không vương chút tư lợi nào cho bản thân, đành khuyên: "Sơn trường không phải đã nói muốn loại bỏ những tư duy cổ hủ, thay đổi tư duy đắm chìm vào mục tiêu khoa cử mà bỏ qua kiến thức thực sự của học sinh hay sao? Hay là thay đổi từ chính kì thi nhập

học này đi, một kỳ thi không thể có hai Trạng nguyên là thật nhưng tại sao thư viện lại không thể có hai người đứng hạng nhất?"

Khương Bá Xuân nghe xong sừng sốt trong chốc lát, môi run run xúc động, đập bàn đứng dậy: "Được!"

...

Phó tứ lão gia biết không nhiều chữ nhưng hai chữ "Phó Vân" vẫn đọc được.

trên danh sách, hai cái tên Phó Vân và Tô Đồng ngang hàng, cùng là hạng nhất.

Ông không dám tin, chen tới phía trước đám người, đưa tay sờ sờ tờ giấy đỏ liền bị học sinh trông coi bên cạnh nhắc nhở.

Mặc cho xung quanh vẫn nhao nhao bàn tán, Phó tứ lão gia sững người đứng đó.

một lát sau, ông mới bừng tỉnh, cười lờ: "Hạng nhất rồi này!"

Phó Vân anh cũng hơi ngạc nhiên.

Nàng vốn tưởng rằng mình có thể đạt hạng ba hoặc hạng nhì, không ngờ lại có thể đồng hạng nhất với Tô Đồng.

Mấy người Vương thúc giờ cũng hoàn hồn, lén nhìn nàng, môi mấp má lại không nói nên lời.

Phó Vân Khải cũng không kêu to hét lớn như mọi khi, ngược lên nhìn tờ giấy đỏ dán trên tường, ngẩn ngơ.

Học sinh đứng trước tường sôi nổi bàn luận.

Có người bất ngờ, có người thấy khó hiểu, có người thấy tò mò, đương nhiên cũng người cao giọng chất vấn, không đồng ý với cách xử lý lần này của thư viện.

Trần Quý không có phản ứng gì, dán danh sách xong thì dẫn các học sinh khác quay lại thư viện.

Tô Đồng không tới, học sinh xung quanh thì thầm với nhau, đồng loạt nhìn về phía Phó Vân anh.

Đều là những người trẻ tuổi, có ai chịu ai bao giờ, dù trên mặt không có biểu hiện gì nhưng khóe môi mím chặt của nhiều người trong số họ đã thể hiện sự không cam lòng.

Đương nhiên vẫn có những người thật sự khâm phục Phó Vân anh, định nhân hơn cơ hội nói mấy câu làm quen với "y", nhưng lại nhìn thấy "y" đứng đó, mặc áo bào lụa thêu xa xỉ, mặt sáng như ngọc nên nhất thời do dự không dám lại gần.

Phó Vân anh nhìn xung quanh một lượt, khẽ gật đầu chào hỏi.

Những thiếu niên trẻ trung hăng hái đầy khí phách này về sau sẽ là bạn học của nàng.

Mọi người ngẩn ra, ai cũng cảm thấy "y" đang nhìn mình, đến cả những người trong góc xa cũng nghĩ thế.

Đám học sinh xôn xao, đưa tay về phía "y" đáp lễ.

Học trưởng Trần Quý đứng ngoài cửa lớn, nhìn khung cảnh trước bức tường từ xa, khẽ gật đầu, dù sao cũng là hạng nhất, khí độ cũng hơn người.

Phó tứ lão gia thẳng lưng ưỡn ngực, đắm chìm trong những ánh mắt tò mò, ghen tỵ từ bốn phương tám hướng đổ về, vuốt râu mỉm cười.

Phó Vân Khải cũng giống Phó tứ lão gia, dựng thẳng lưng, nghe thấy người khác thì thầm bàn tán thì quay qua, nhìn người nọ bằng ánh mắt đầy tự hào: "Vân ca nhi là em trai ta đấy!"

Mặt mày hần thanh tú, từ nhỏ lại lớn lên trong vòng tay các bà các mẹ nên động tác cử chỉ cũng chịu nhiều ảnh hưởng từ bọn họ, ánh mắt này nhìn không giống như đang khoe khoang, thực ra hơi giống liếc mắt đưa tình.

Người nọ bị hần nhìn vậy thì hoảng hốt, vội vàng tránh sang một bên.

...

"Chúc mừng."

một người đi tới trước mặt Phó Vân anh, chấp tay nói.

Phó Vân anh trả lễ, "Cũng chúc mừng Triệu huynh."

Triệu Kỳ nhìn nàng thật lâu, ánh mắt sâu thẳm rồi lại cười nói tiếp: "Nghe nói nhũ danh của đệ là Ứng Giải? Đệ là học sinh của tam gia gia, ta hơn đệ mấy tuổi, về sau gọi đệ là Ứng Giải được không?"

hần dùng ngữ khí chân thành, nhiệt tình nhưng vẫn có chừng mực. Đôi mắt phượng mở to nhìn thẳng vào mắt người đối diện dường như chất đầy cảm xúc, chắc hẳn ai cũng sẽ không nghi ngờ sự thật lòng nơi hần.

Đây mới là thái độ mà hằng ngày Triệu Kỳ dùng để kết giao với các sĩ tử khác. Trước kia hần vẫn có thành kiến với những người nhà quê ở nơi thâm sơn cùng cốc như Phó gia. Hơn nữa, người còn trẻ thường háo thắng, không muốn thua kém người khác. Bởi vậy, khi nói chuyện với Phó Vân vẫn mang theo giọng điệu của người trên, muốn đánh đòn phủ đầu, dựa vào gia thế hiển hách của bản thân để hạ thấp khí thế của đối phương.

Nhưng Phó Vân dường như không quan tâm đến thái độ của hần. hần tỏ ra tôn trọng, Phó Vân lạnh lùng; hần tiểu lí tàng đao [4], Phó Vân vẫn lại lạnh lùng.

[4] một trong ba mươi sáu kế, nghĩa đen là cưỡi ngựa giấu dao, ý nói lập mưu kín kẽ không để kẻ địch biết. Tuy nhiên, trong giao tiếp thì thành ngữ này không tiêu cực đến thế, mà là biểu hiện ôn hòa, thân thiện để giành được thiện cảm của người đối diện, khiến người ta nghĩ mình là vô hại, không còn đề phòng mình nữa, qua đó đạt được mục đích khác.

Từ lần đầu tiên gặp mặt cho tới ngày dán thông báo hôm nay, một người vốn là con cháu Triệu gia như hẳn đã cho Phó Vân nhiều cơ hội.

Có thể được con cháu Triệu gia để ý tới, ai có thể không vui mừng?

Phó Vân rõ ràng có thể hiểu được ý định lôi kéo của bọn họ, nhưng lại vẫn luôn thờ ơ.

Vốn chỉ là một học sinh xuất thân chẳng có gì, đáng lẽ ra phải vừa tự ti vừa kiêu ngạo, vừa nhạy cảm lại vừa cẩn thận, nhưng Phó Vân không như thế.

"Y" vẫn cứ khur khur cái phong cách Đan Ánh công tử, không hề che giấu sự sắc bén của bản thân, không đánh mất cái tôi ban đầu, không hề quan tâm đến cái nhìn của người khác.

Lãnh đạm như thế, kiên quyết như thế.

Tới lúc này, Triệu Kỳ đã hoàn toàn hiểu rằng Phó Vân không thể bị hắn thu phục.

Đáng tiếc, người này thiên tư thông minh nhưng tầm nhìn quá hạn hẹp.

Tô Đồng thông minh hơn "y" nhiều, con cháu Triệu gia chỉ cần lộ ra chút thiện ý trong lời nói, Tô Đồng đã vô cùng cảm kích, đấy mới là người thông minh, linh hoạt, biết giao tiếp, tùy cơ ứng biến.

....

"Triệu huynh khách khí rồi, vậy chúng ta nên xưng hô với Triệu huynh thế nào?"

Cố tình lên giọng cắt ngang cuộc hội thoại giữa Triệu Kỳ và Phó Vân anh, Phó Vân Khải nhảy vào giữa hai người, nở nụ cười, hỏi.

Triệu Kỳ mặt không đổi sắc, "Gọi ta Ngọc Lang là được."

Phó Vân Khải hơi ngạc nhiên.

Triệu Kỳ xấu hổ trong giây lát, giải thích: "Đây là tam gia gia đặt cho ta."

Triệu sư gia bừa bãi thành quen, đặt tên chữ cho cháu họ cũng chọn bừa một cái. Nếu tên đã là Triệu Kỳ thì lấy tên chữ là Ngọc Lang [5] là được rồi.

[5] Kỳ là một loại ngọc đẹp, lấy tên chữ là Ngọc Lang. Tên chữ thường trang trọng, ý nghĩa hơn tên thật, đằng này tên chữ của Triệu Kỳ thô thiển, nhạt nhẽo hơn tên thật một ngàn lần, nghe còn kì quặc.

Phó Vân Khải không nhịn được liền bật cười, vội vàng lấp liếm: "Ai nha! Ta thi được chính khóa sinh rồi, vui quá!"

Triệu Kỳ vẫn nhã, cả đời việc khiến hấn hối hận nhất là khi xưa không hiểu sao lại xin Triệu sư gia đặt tên chữ cho mình, mặt không biểu hiện gì nhưng tai lại hơi đỏ lên, đối đáp thêm vài câu cho qua, mỉm cười nói cáo từ rồi đi mất.

"Hóa ra thiếu gia Triệu gia cũng biết ngượng, huynh còn tưởng rằng da mặt hấn dày hơn tường thành nữa kìa."

Phó Vân Khải vẫn còn nhớ lần trước Triệu Kỳ tới nhà xin lỗi còn mang theo cái điệu bộ cao cao tại thượng, bĩu mũi, đẩy nhẹ Phó Vân anh, giục nàng ra ngoài, "Tứ thúc vui quá sắp hóa rồ rồi, đòi đưa chúng ta đi Hoàng Hạc Lâu thuê nhã gian ngắm cảnh."

Phó Vân anh liếc nhìn hắn, thấy hắn cười tươi như hoa, hỏi: "Chẳng phải là huynh không muốn leo núi à?"

"Hả?" Phó Vân Khải ngơ ngác, cười hề hề, gãi đầu, "Gặp việc vui thì tâm hồn cũng khoan khoái, đừng nói là leo núi, giờ bảo huynh nhảy xuống sông bơi một vòng cũng được ấy chứ!"

...

Giang Thành thư viện.

Theo quy định, ngày học sinh mới nhập học, tất cả bài thi của thí sinh đều phải dán trên bảng để các học sinh khác tham khảo. Trước đó, bài thi đều do sơn trưởng Khương Bá Xuân giữ.

Lương Tu Kỳ thích chữ viết của Phó Vân nên tới tìm Khương Bá Xuân để mượn bài thi của "y", muốn xem lại lần nữa.

Khương Bá Xuân cười nói: "Lương ông chờ cho một lát, Ngô phó giảng mới cầm bài thi của Phó Vân đi rồi."

Vì thế, Lương Tu Kỳ lại tới tìm Ngô Đồng Hạc.

Ngô Đồng Hạc đang ngồi trước bàn chép gì đó.

Lương Tu Kỳ đến bên bàn hắn, nhìn xuống trang giấy đang nằm dưới chặn giấy, hơi ngạc nhiên.

Thứ Ngô Đồng Hạc đang sao chép là vài văn viết theo đề "Đức bất cô, tất có lân" của Phó Vân, Tô Đồng, Triệu Kỳ, Chung Thiên Lộc và Viên Tam.

"Sao chép làm gì thế?"

Ngô Đồng Hạc ngẩng đầu lên, cười đáp: "Đương nhiên là để cho người ra đề đọc rồi."

Anh mắt Lương Tu Kỳ như có chiếc bóng vừa vụt qua, vượt râu trầm tư, một lúc lâu sau mới bật ra câu hỏi: "Vị đại nhân ấy muốn tới thư viện dạy học chẳng?"

Trong thanh âm mang theo sự kì vọng và kích động.

Ngô Đồng Hạc cười mà không nói.

...

Ban đêm, trời không trăng cũng không sao, bóng đêm đặc quánh.

Ngô Đồng Hạc bước qua hành lang, bước vào một gian thư phòng. Trong phòng đốt đèn lồng, ánh đèn nhạt nhòa xuyên qua lồng đèn tỏa ra xung quanh tạo thành vầng sáng mờ mờ.

một người tùy tùng đầu đội mũ rơm, mặc áo ngắn ngắn Ngô Đồng Hạc lại, "Đêm đã khuya."

Ngô Đồng Hạc lấy một xấp giấy ra, nói: "không dám quấy rầy đại nhân nghỉ ngơi, xin nhờ chuyển giúp."

Tùy tùng không nhận xấp giấy, vào phòng thông báo với người bên trong.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng kêu cọt kẹt rồi mở ra, tùy tùng bên trong nói: "Xin mời vào."

Ngô Đồng Hạc ho khẽ hai tiếng, vội vàng chỉnh lại quần áo trên người, sau khi chắc chắn không có chỗ nào thất lễ mới cúi đầu đi vào.

Thư phòng sắp xếp đơn giản, chỉ có kệ sách, bàn ghế, giường tủ, không bày biện đồ cổ, đồ trang trí cũng chỉ có một chiếc bình, trong bình cắm ít hoa tươi.

một ngọn đèn dầu lặc lay động, tỏa ra ánh sáng nhè nhẹ.

Bên cạnh bàn có một người đang ngồi viết, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt tuấn tú.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt hắn càng đẹp như tranh, khí chất vượt ra ngoài thế tục.

"Ta đã bị bãi quan về quê, về sau không cần gọi là đại nhân."

Người đàn ông không ngẩng đầu lên, cất giọng bình tĩnh.

Ngô Đồng Hạc không dám nói nhiều, thưa vâng, dâng lên cho hắn một tập bài thi đã được chép lại, "Đây là bài văn của những học sinh có thứ hạng cao trong kì thi lần này, đệ đã đọc rồi, cũng chấp nhận được."

Thôi Nam Hiên ừ một tiếng, dừng bút lại, nhận lấy bài thi, "Bài ai hạng nhất?"

"Phó Vân và Tô Đồng đồng hạng nhất, Triệu Kỳ hạng ba, Chung Thiên Lộc hạng tư, Viên Tam hạng năm..."

"Đồng hạng nhất? Từ khi thư viện thành lập tới nay còn chưa có tiền lệ, cũng kỳ lạ đấy."

Thôi Nam Hiên từ từ giở bài thi ra xem, động tác không nhanh không chậm, có vẻ có chút không để tâm.

Hắn không nói gì, Ngô Đồng Hạc cũng không dám tùy tiện lên tiếng, đứng bên bàn im lặng chờ đợi.

Không biết có phải nhìn thấy nội dung gì đáng chú ý hay không, Thôi Nam Hiên như ớn mảy, gõ gõ ngón tay lên một tờ giấy ngập chữ.

"Phó Vân này chính là tiểu tướng công Phó gia mà nhị tỷ nhi kể sao?"

"Đúng vậy ạ."

Ngô Đồng Hạc cúi đầu nói, "Phó tiểu tướng công ngày ấy cứu nhị tử nhi đúng là Phó Vân, đệ đã nhờ người hỏi thăm, Phó Vân đưa em gái tới Trường Xuân Quan tìm thầy trị bệnh, khi thả neo ở bến tài, thấy nhị tử nhi và Cầm tử nhi rơi xuống nước, lập tức sau đó xuống cứu hai mẹ con tử ấy, còn tặng hai mẹ con quần áo, tiền bạc, sau đó cũng không cần nhị tử nhi phải tạ ơn. Đứa bé này nhân phẩm đoan chính, tài văn hơn người, còn là người nhiệt tình như thế, đúng là hiếm có..."

Thôi Nam Hiên nghe hẩn thao thao bất tuyệt, không nói lời nào, đợi hẩn nói xong mới hỏi: "đã gặp rồi à?"

Ngô Đồng Hạc mỉm cười, "Gặp vài lần ạ, tuần tú lắm, còn có vẻ rất tinh anh, chỉ có điều vẫn còn nhỏ, không biết sau này thế nào."

Hoa đèn bỗng nổ lách tách, ngọn lửa đèn dầu lay động một chút, vẫn tiếp tục cháy.

Thôi Nam Hiên trầm mặc hồi lâu, đặt trang giấy xuống, "Triệu Kỳ và Chung Thiên Lộc thì không cần quan sát thêm nữa."

Triệu Kỳ là người Triệu gia, Chung Thiên Lộc họ Chung, vốn là xuất thân phú quý, đều không thích hợp.

Ngô Đồng Hạc hiểu ý, thừa vâng.

hẩn đang định ra ngoài, chần chừ một chút, lên tiếng hỏi: "Ngài... thật sự sẽ tới thư viện dạy học sao?"

"Bị bãi quan về quê, còn có thể như thế nào nữa."

Thôi Nam Hiên nói, phẩy nhẹ bàn tay, ý bảo hẩn đi ra ngoài.

Ngô Đồng Hạc không dám hỏi tiếp, chấp tay rời thư phòng.

Ra ngoài hành lang, phía trước lại thấy mấy bóng đèn lồng đi về phía này.

Tiếng váy áo sột soạt càng lúc càng gần, mấy nha hoàn cầm đèn lồng dẫn đường cho một người phụ nữ trẻ mặt mày tươi cười. Tới trước mặt Ngô Đồng Hạc, người phụ nữ gấp gáp hỏi hẩn: "Tỷ nghe nha hoàn nói, tiểu tướng công Phó gia thi đỗ vào thư viện rồi phải không?"

Ngô Đồng Hạc cười nói: "không chỉ là thi đỗ, còn được hạng nhất nữa cơ."

Rồi hẩn mỉm cười kể chuyện Phó Vân và Tô Đồng cùng đứng hạng nhất như thế nào.

Người phụ nữ nghe xong, tươi cười, "Hôm ấy ở bến thuyền tỷ nhìn thấy cậu ta không tầm thường, quả nhiên hơn người."

Ngô Đồng Hạc mỉm cười không nói gì, Phó Vân là ân nhân cứu mạng của nhị tỷ nhi, tỷ ấy đương nhiên càng nghĩ càng cảm thấy Phó Vân tốt.

Thôi nhị tỷ nhi kích động trong chốc chát bỗng lại nhú mày, "Lần trước còn chưa cảm tạ cậu ta tử tế, giờ đã có kết quả thi nhập học rồi, không cần phải lo lắng gì nữa đúng không?"

trên đường người Thôi gia đi xuống phía nam, Thôi nhị tỷ nhi tranh cãi với Thôi Nam Hiên, tức giận đưa con gái Ngô Cầm bỏ đi mà không nói một lời. Hai mẹ con chưa bao giờ xa nhà, Thôi nhị tỷ nhi tuy rằng đã lấy chồng nhưng có anh trai che chở, chồng nàng ta lại là phụ tá của anh trai nên rất nghe lời nàng ta, bởi vậy dẫu đã làm mẹ nhiều năm nhưng vẫn ngây thơ, đơn thuần, chưa đi được bao xa đã bị bọn buôn người lừa gạt. Vẫn còn may nàng ta thông minh, bảo con gái Ngô Cầm giả làm người câm để lừa bọn buôn người, bọn buôn người không coi đứa bé con như Ngô Cầm ra gì nên hai mẹ con mới có thể tìm được cơ hội nhảy xuống nước chạy trốn. Ngày ấy ở bến tàu may mà có Phó Vân cứu giúp, Thôi nhị tỷ nhi luôn nhớ ơn ân nhân. Sau khi được thủ hạ của Thôi

Nam Hiên đưa về phủ Võ Xương, Thôi nhị tử nhi luôn nghĩ tới chuyện trực tiếp nói lời cảm tạ, nhân tiện còn biếu người ta ít tiền.

Ngô Đồng Hạc là em họ của chồng nàng ta, cũng là em họ của nàng, từng bảo nàng ta hẳn là phó giảng ở Giang Thành thư viện, nên tránh chuyện này, hơn nữa Thôi Nam Hiên rất có thể đến thư viện dạy học, nếu người ngoài biết Phó Vân là ân nhân từng cứu mạng em gái của Thôi Nam Hiên, có thể sẽ nghi ngờ kết quả thi của "y".

Ngô Đồng Hạc gật đầu, "Kết quả thi đã được công bố, biểu tử đi cũng không sao, mấy ngày nữa Phó Vân phải dọn vào thư viện ở rồi."

Thôi nhị tử nhi vui vẻ nói: "Ta sẽ gọi người chuẩn bị lễ vật ngay, chờ đón Cầm tử nhi từ nhà tri phủ về thì đi luôn."

Hai chị em họ nói chuyện phiếm thêm một lúc rồi mới tạm biệt ra về.

...

Sau khi thứ tự được công bố, các thí sinh còn phải gặp mặt các vị giáo thụ, trả lời câu hỏi của các thầy.

Nghe nói năm trước có thí sinh thi đỗ nhưng không trả lời được câu hỏi mà bị "khuyên" nghỉ học hoặc hạ xuống thành phụ khóa sinh.

Phó Vân Khải rất căng thẳng, hẳn cảm thấy bản thân có thể thi đỗ chỉ có hai lý do, một là nhờ có sự dạy dỗ của Phó Vân anh, dạy đến đâu trúng đề đến đó, thứ hai là do hẳn may mắn. Chờ đến khi tới trước mặt các thầy sẽ bị đánh cho về nguyên hình, nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi thư viện!

"Sợ cái gì chứ!" Phó Vân anh thấy hẳn sợ tới mức không ăn nổi cơm, nhướn mày, "Các thầy chỉ muốn hỏi kiến thức của huynh chứ đâu phải định làm gì huynh đâu, Tứ thư huynh đã thuộc lâu rồi, đọc thuộc lòng chắc chắn không thành vấn đề, không cần căng thẳng như thế."

Phó Vân Khải mặt như đũa đám: "Vừa thi xong huynh hình như đã quên sạch rồi!"

Từ trước đến nay hẳn không chú tâm đọc sách, đọc bên này một chút, đọc bên kia một chút, Tôn tiên sinh muốn kiểm tra phần nào, hẳn vội vàng ôn tập phần đó, không có hệ thống gì cả. Mấy ngày nay Phó Vân anh dù ít dù nhiều đã sắp xếp kiến thức lại cho hẳn, trong đầu hẳn mới dần dần có hệ thống. Nhưng kì thi vừa kết thúc, hẳn đã thờ phào, tự thả lỏng bản thân, sáng nay ôn lại tự nhiên thấy mình chẳng nhớ gì hết!

"không sao, mọi cũng từng trải qua tình huống này rồi." Phó Vân anh không hề lo lắng, "Mấy hôm nay mọi đã liệt kê một số phần chính cho huynh, huynh cứ theo đó để ôn tập. Khi các thầy đặt câu hỏi, huynh biết bao nhiêu thì trả lời bấy nhiêu, không trả lời được cũng đừng hoảng loạn, đến Trạng nguyên cũng còn mắc lỗi nữa là huynh."

Nỗi lo lắng bất an trong lòng Phó Vân Khải bị sự bình tĩnh của nàng làm dịu lại, thờ phào một hơi lại cảm thấy đói liền ngoan ngoãn ăn cơm.

Người hầu trong nhà đều biết hai vị thiếu gia thi đỗ chính khóa sinh của thư viện, vừa mừng vừa sợ, sau lại biết các thầy trong thư viện còn cần đích thân kiểm tra kiến thức của bọn họ nên cũng lo lắng thay. Được Phó tứ lão gia dặn dò, mấy ngày sau đó, người hầu kẻ hạ đến đi lại cũng rón rén, sợ quấy rầy hai anh em.

Tới ngày bái kiến giáo thụ, sáng sớm, Phó Vân Khải không cần nha hoàn phải giục đã tự giác thức dậy đọc sách, cầm danh sách những điểm cần lưu ý của Phó Vân anh học lại cho thuộc, tới lúc ăn sáng thăm nhấm lại trong lòng, đến lúc ra ngoài cũng lẩm nhẩm đọc ra tiếng.

Vô cùng cẩn thận.

Trước cửa thư viện rất đông đúc, các học sinh khác cũng đã tới, nhìn thấy hai người họ liền bước tới chào hỏi.

Phó Vân Khải bám sát Phó Vân anh, cũng chào đáp lễ.

Tô Đồng tới không sớm cũng không đến muộn nên không hấp dẫn sự chú ý của người khác nhưng hắn cũng không tới nói chuyện với Phó Vân Khải và Phó Vân anh, đứng một mình một góc.

Triệu Kỳ nhìn thấy hắn liền dẫn những người khác tới chào, mấy người tụ tập một chỗ nói chuyện phiếm, thi thoảng nói với nhau một hai câu.

Phó Vân Khải ngạc nhiên hỏi: "Đồng ca nhi tại sao lại lờ chúng ta đi như vậy? Chuyện Viện tỷ nhi có liên quan gì đến chúng ta đâu?"

Tô Đồng từng cứu Phó Vân Khải và Phó Vân Thái nên cánh tay bị thương không thể tham gia kỳ thi, Phó Vân Khải luôn ghi nhớ chuyện này trong lòng.

"hắn muốn cắt đứt mọi liên hệ với Phó gia, cả huynh và muội đều họ Phó."

Phó Vân anh thản nhiên đáp.

Nàng có một loại trực giác, chuyện Phó Viện... chưa chắc đã đơn giản như những gì Phó tứ lão gia kể, Tô Đồng quá kín đáo, sau khi chuyển tới phủ Võ Xương, cái cảm giác u buồn bức bối mờ mờ trên người hắn dường như đã không cánh mà bay... thật giống như... cắt đứt quan hệ với Phó gia là điều mà hắn vẫn luôn chờ đợi.

Tô Đồng có lẽ chính là một cái tai họa ngầm, Phó Vân Chương hiện giờ có thể ngăn chặn hắn, khiến hắn không dám có mưu đồ gì, nhưng nàng không thể hoàn toàn chắc chắn, không thể đặt toàn bộ hy vọng lên sức uy hiếp của nhị ca đối với Tô Đồng.

Phó Vân anh trầm nghĩ.

Tầm giờ Thìn, vài cậu học trò nhỏ ra đón bọn họ vào, nhìn có vẻ ẻo oải, hình như hơi nôn nóng. Các học sinh hỏi bọn họ về tính nết, sở thích của các vị chủ giảng, bọn họ vẫn lạnh lùng, lãnh đạm.

Các học sinh mới đều còn trẻ tuổi nên lấy làm bức dọc.

một cậu học trò nhỏ cảm nhận được sự bất mãn của mọi người, vội vàng xin lỗi, "Mong các huynh thứ lỗi, hôm nay Thôi thám hoa tới giảng bài, mấy người chúng ta đang bị phạt, không được đến nghe, trong lòng buồn bức nên không cười nổi."

Mọi người lập tức kích động.

Chuyện Thôi Nam Hiên bị bãi quan đã được truyền ra ngoài, từ lâu đã có lời đồn đại rằng vị thám hoa năm Đồng An thứ hai mươi này vẫn chưa trở về quê nhà ở phủ Giang Lăng mà đưa người nhà tới phủ Võ Xương thuê một căn nhà. Bọn họ đang lo không có duyên được nhìn thấy phong thái của Thôi thám hoa, nào ngờ lại may mắn thế, Thôi thám hoa đã tới Giang Thành thư viện rồi!

"Chúng ta cũng có thể đi nghe giảng sao?"

Mặc trên người chiếc áo bào bằng lụa mỏng, Chung Thiên Lộ nhanh trí đặt câu hỏi.

Đám học trò nhỏ lắc đầu, "Thôi thám hoa đứng lớp, làm sao có thể muốn tới là tới được? Xung quanh giảng đường có tạp dịch trông coi, chúng ta cũng không vào được." hấn chu miệng lẩm bẩm, "Nếu có thể trà trộn vào trong, chúng ta đã ở trong đó nghe giảng từ lâu rồi."

trên mặt mọi người đều lộ vẻ thất vọng.

Lại nghe tiếng Triệu Kỳ cười nói, "Nếu như Thôi thám hoa ở lại phủ Võ Xương thì về sau nhất định sẽ còn tới giảng bài."

Đúng rồi, giảng bài thì không thể chỉ giảng một lần đúng không? Bọn họ là học sinh của thư viện, còn sợ không có cơ hội gặp được Thôi thám hoa sao?

Mọi người hiểu ra, không còn buồn nản nữa, tiếng cười nói lại bắt đầu vang lên, có mấy người kích động quá nhảy cẫng lên hoan hô.

Trong số học sinh, chỉ có ba người từ đầu đến cuối luôn giữ được bình tĩnh, dường như chẳng hề cảm thấy hứng thú gì với vị thám hoa danh tiếng lẫy lừng Thôi Nam Hiên.

một người là Viên Tam, hấn giống như một đứa trẻ nhà quê lần đầu ra tỉnh, nghển cổ ngó nghiêng khắp chốn, từ non xanh nước biếc xung quanh thư viện cho tới những đình đài lầu các bên trong, tay sờ lan can, vồ lên cột trụ hành lang, tặc lưỡi: "Thư viện này còn xa hoa hơn cả nhà huyện thái gia chỗ chúng ta nữa!"

Mọi người xung quanh giả vờ như không nghe thấy gì.

một người nữa là Chu Đại Lang, hấn có hai con mắt thì một con dùng để lờm Tô Đồng, một con dùng để liếc Phó Vân Khải và Phó Vân anh, làm gì còn tâm trí để mà nghe rõ mấy cậu học trò nhỏ nói gì nữa.

Người còn lại đương nhiên là Phó Vân anh.

Nàng chỉ ngạc nhiên trong chốc lát, nhưng nghĩ kỹ, nàng hiểu ra Thôi Nam Hiên đang làm gì. Con đường làm quan sụp đổ trước mắt, hấn không muốn cứ để thế mãi, dạy học vừa là để nâng cao danh tiếng, vừa là đưa một cánh tay cho các học sinh trẻ tuổi, mở rộng mạng lưới của bản thân. Dựa vào bản lĩnh của hấn, sĩ tử ở đất Hồ Quảng này ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay hấn?

Tới ngày hấn trở lại, nói không chừng còn oai phong hơn Lễ Bộ thị lang trước kia rất nhiều.

...

Đám học trò nhỏ đưa mọi người tới trước khu làm việc của các thầy.

Khi công bố kết quả lần trước, thứ tự được công bố từ dưới lên, hôm nay ngược lại, Phó Vân anh và Tô Đồng là những người đầu tiên được gọi tên.

"Phó Vân, Tô Đồng, các trò vai đây."

Phó Vân anh và Tô Đồng lách ra khỏi đám người, đi vào viện trong ánh mắt nhìn chăm chú của tất cả mọi người, thậm chí có vài người dường như còn đang mong ngóng, chờ đợi bọn họ mắc lỗi.

...

Tuy Phó Vân anh đã có chuẩn bị từ trước nhưng khi vừa vào chính đường, thấy mùi giáo thụ mặt mày nghiêm khắc, ánh mắt sắc bén, có già có trẻ đang ngồi xung quanh quan sát mình, trong lòng vẫn có phần sợ hãi.

Tô Đồng bên cạnh cũng hoảng sợ.

Quang cảnh này thật sự rất giống quan phủ thẳng đường xử án.

Cũng may còn có Triệu sư gia ở đó, ông ta còn ngang nhiên ngồi trên ghế bành lên nháy mắt với Phó Vân anh.

Nàng hơi kinh ngạc nhưng cũng dần bình tĩnh lại.

Trong chính đường thờ các bậc tiên hiền. Đầu tiên, Phó Vân anh và Tô Đồng chấp tay làm lễ dâng hương rồi thi lễ với mười vị giáo thụ.

Các vị giáo thụ mỉm cười gật đầu nhận lễ rồi bắt đầu đặt câu hỏi.

Câu hỏi đều nằm trong tứ thư ngũ kinh, có câu hỏi riêng Phó Vân anh, có câu hỏi riêng Tô Đồng, cũng có câu hỏi yêu cầu cả hai người phải trả lời.

Hai người tập trung tinh thần, trả lời lưu loát.

Thấy hai người bọn họ bình tĩnh, cơ bản đã thuộc đến tám chín phần mười kinh thư, gặp những câu hỏi khó cũng không đáp bừa mà khiêm tốn đưa ra quan điểm của mình, các vị giáo thụ gật đầu, nhìn nhau một lát rồi nói: "Hy vọng hai người các trò sau khi nhập học sẽ không kiêu căng tự mãn, tiếp tục khiêm tốn cần cù, trở thành tấm lương tốt."

nhẹ nhàng mấy câu như vậy rồi bảo bọn họ đi ra.

Hai người vẫn đang lảng lảng chưa hoàn hồn đã ra khỏi viện, những người khác lập tức chạy lại, nháo nhác hỏi: "Thế nào rồi, câu hỏi của các thầy có khó không?"

"Cuối cùng các thầy hỏi cái gì? Nguyên văn câu hỏi là thế nào?"

"Có phải đọc thuộc lòng không? Có hỏi sách lược không? Có phải phá đề ngay tại chỗ không?"

...

Phó Vân anh lãnh đạm liếc nhìn Chung Thiên Lộc đang kéo tay áo nàng.

Chung Thiên Lộc đỏ mặt, buông tay áo nàng ra, lúi sang một bên.

Mọi người bị nàng nhìn đều rùng mình, liên tục lui ra phía sau, chạy hết về phía Tô Đồng.

Tô Đồng hiền lành, chỉ có thể kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi một của bọn họ.

Những người khác không tin, "Sao lại hỏi mấy câu hỏi này? Hai người các người được hạng nhất cơ mà?"

Thấy không ai dám lại gần Phó Vân anh, Phó Vân Khải vô cùng đắc ý, cười tươi như hoa, tới bên cạnh nàng, thì thầm, "anh tử nhi,

muội nói cho huynh đi, huynh sẽ không nói với người khác đâu, các thầy hỏi muội những gì thế?"

"Tô Đồng không nói dối."

Phó Vân anh nói, "Tiên sinh chỉ hỏi mấy câu học thuộc, hỏi một chút về tình hình thế sự hiện giờ rồi bảo muội ra ngoài thôi."

không hỏi gì liên quan đến suy luận hay giải thích kinh văn cả.

Phó Vân Khải tin tưởng Phó Vân anh tuyệt đối, nghe nàng nói vậy liền a một tiếng, cuối cùng cũng nhìn thấy hy vọng: "Vậy là tốt rồi! Các thầy đúng là sẽ không làm khó chúng ta mà!"

hắn vui không được bao lâu vì người hạng ba là Triệu Kỳ và hạng tư là Chung Thiên Lộc đi ra, mặt mày tối tăm.

Triệu Kỳ vẫn còn khá, thờ phào một hơi, cười gượng: "Các thầy hỏi mấy câu, ta trả lời không được, bị mắng cho một trận."

Chung Thiên Lộc nháy cảm, không cần người khác đã hỏi han tới đã đỏ hoe cả mắt, ôm mặt chạy ra.

Mọi người nhìn nhau.

Phó Vân anh và Tô Đồng lần này có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan, những học sinh khác giờ đã nhận định hai người bọn họ khi nãy hoặc là ra vẻ không có gì, hoặc là tài năng hơn người mới có thể trả lời câu hỏi của các vị giáo thụ nhưng lại cố ý lừa bọn họ, bảo là câu hỏi không khó!

Chu Đại Lang lườm hai người họ, mắt sắc như dao.

Đến lượt Viên Tam đi ra, hắn nghênh ngang ngồi xuống ngạch cửa, "Ai nha, ta nói thẳng là ta không biết, chưa học đến chỗ đó, các thầy liền bảo ta đi ra."

Mọi người không thèm để ý tới hấn, với sự thô thiển kém nhạy cảm của hấn, các thầy có chằm chọc móc máy thế nào có khi hấn cũng không hiểu được.

Sau đó, lần lượt các học sinh khác cũng đi vào rồi lại đi ra mắt đồ hoe.

Mấy người nhát gan còn khóc như mưa, nước nở chạy ra khỏi viện, nước nở chạy thẳng ra ngoài cổng thư viện, bị đám học trò nhỏ đuổi theo kéo về, tiếp tục ngồi trong góc nước nở.

Cuối cùng cũng tới lượt mấy người Phó Vân Khải, hấn khế cắn môi, hiên ngang lẫm liệt, "Bị mắng vài câu chứ gì? Ta quen rồi!"

nói cho cùng thì trình độ học vấn của Tôn tiên sinh vẫn không bằng giáo thụ trong thư viện, đến khả năng mắng chửi người khác cũng kém hơn một chút, Phó Vân Khải tươi cười đi vào, tới lúc ra hai chân đã run lẩy bẩy, người lão đảo đi về phía trước, vừa đi vừa lau nước mắt, "Ta có lỗi với tứ thúc! Có lỗi với nãi nãi! Có lỗi với thiên địa tổ tông!"

Môi Phó Vân anh run run, không biết có nên cười hay không, nhìn xung quanh, ngoài nàng, Tô Đồng, Triệu Kỳ và Viên Tam, những người khác đều khóc như cha chết, chỉ muốn đập đầu xuống đất cho xong.

Thư viện này rốt cuộc là định dạy học sinh... hay là mắng học sinh...

đang lúc đám học sinh còn ỉu xìu uể oải, mấy cậu học trò nhỏ lại vui mừng báo cho bọn họ: "Các thầy nói các huynh đều rất khá, đều là những người có tiềm năng."

Ngụ ý là không có ai bị "khuyên" nghỉ học, cũng không có ai bị hạ xuống thành phụ khóa sinh.

Những người đang lo ngay ngáy, khi nãy còn lo rằng mình sẽ bị đuổi giờ đều thở phào nhẹ nhõm, sau đó đều nhìn chằm chằm chính

đường, mắt trợn trắng.

...

Việc nhập học đã được quyết định.

Việc giảng dạy của thư viện áp dụng quy chế toàn viện, ý là từ học trò nhỏ cho đến học sinh, chương trình học trên cơ bản là giống nhau. Học sinh mới có thể nhập học bất cứ lúc nào, ngoài bài giảng trên lớp, giáo thụ sẽ bố trí thêm bài tập dựa vào khả năng của từng người.

Đám học trò nhỏ nói học sinh trong thư viện thật sự phải học cưỡi ngựa bắn cung. Hằng tháng, ngoài ba bài thi còn có cuộc thi về bắn cung, thi đấu xúc xúc và chùy hoàn được tổ chức định kỳ.

Nghe nói mỗi tháng thư viện có ba kì thi, hơn nữa mỗi lần thi đều sẽ xếp hạng để thưởng phạt, đám học sinh rên lên ời ời.

Tới lúc đám học trò nhỏ kể chuyện có thi bắn cung, đấu xúc xúc và chùy hoàn, cả đám đều vui mừng, hùng hổ xắn tay áo. Bọn họ suốt ngày chỉ biết đọc sách, đa phần tay chân không rắn chắc, thân thể không cường tráng, không so sánh nổi với những người khác trong tộc. Ở nhà, chơi xúc xúc với anh em trong tộc, bọn họ thường trở thành đối tượng bị giễu cợt, chê cười.

Nhưng ở thư viện thì khác đấy! Nhìn xung quanh, mọi người đều tương tự, kẻ tám lạng người nửa cân, cuối cùng bọn họ có thể thi đấu với người khác một cách công bằng rồi.

Phó Vân anh nhíu mày trầm tư, nhận ra mọi người đều cố ý nhìn về phía mình mấy lần, hơi nhướn mày.

Đám học sinh vội vàng quay đầu đi chỗ khác, người nhìn trời, người nhìn đất, người ngắm hoa.

Phó Vân Khải chặc lưỡi, thì thầm: "anh tử nhi, muội nhớ cẩn thận đấy, bọn họ học không bằng muội, định ra sân bóng đòi lại thù này đây mà!"

Phó Vân anh hơi cong khoe miệng, nhưn mày.

Được, nàng chờ.

...

Ở phủ Võ Xương một thời gian, hàng hóa đã được kiểm kê xong, chương quây ở cửa hàng khéo léo thúc giục Phó tứ lão gia trở về huyện Hoàng Châu.

Phó tứ lão gia nhất quyết không đi, nói với Phó Vân anh và Phó Vân Khải: "Tứ thúc chưa từng đi học đường, nay hai đứa đều thi đỗ vào thư viện, tứ thúc cũng phải ăn theo, đi xem xem thư viện trông như thế nào mới được."

Phó Vân anh đứng hạng nhất, có quyền ưu tiên chọn viện trong ký túc xá.

Phó tứ lão gia là người từng trải, sợ tới muộn thì phòng tốt sẽ bị học sinh khác chiếm mất nên liên tục thúc giục người hầu kẻ hạ sắp xếp hành lý chẵn đẽm, chỉ mong dọn vào thư viện ngay lập tức.

Trong hai ngày, người hầu kẻ hạ trong nhà quay cuồng.

Hôm nay, cuối cùng hành lý đã được sửa soạn xong, được xếp lên xe ngựa, Phó tứ lão cố ý cưỡi ngựa đi phía trước, mặt mũi hồng hào, nụ cười ngoác tới tận mang tai, nghênh ngang đi về phía Giang Thành thư viện.

trên đường đi gặp được những thương nhân khác, không cần biết thân hay không thân, Phó tứ lão gia cũng nhiệt tình chào hỏi, bẻ cong đề tài sang chuyện thư viện rồi làm như vô tình tiết lộ mình chính là

chú ruột của Phó Vân, thấy người ta hâm mộ còn giả vờ nói hai câu khiêm tốn.

"Cháu trai nhà ông ai cũng tuấn tú lịch sự, làm tôi xấu hổ chết."

"Nào có, nào có, vẫn kém con trai nhà ông."

"Cái đứa con không nên thân kia của tôi ấy à! Suốt ngày la cà, vẩn dốt võ dốt, nào so được với Vân ca nhi! Thi nhập học đạt hạng nhất, thế này chuyện đỗ tú tài, cử nhân chẳng phải là chuyện ván đã đóng thuyền rồi hay sao! Đến mục vợ già nhà tôi cũng biết đến Vân ca nhi, bảo thằng bé làm cả huyện về vang."

"Cháu nó còn nhỏ, may mắn nên mới đạt hạng nhất thôi. Về sau thế nào còn chưa biết được, ha ha..."

"Ôi chao, nhỏ thế mà đã đạt hạng nhất, lớn rồi còn giỏi thế nào nữa?!"

"Ai biết được nó đâu? Tôi chưa bao giờ ép nó cái gì, tất cả là do tự nó nỗ lực."

"Phó lão tứ, đây là ông đang ngằm khoe khoang chứ gì! Đồng hương với nhau, nhà mấy người đã có nhị thiếu gia là cử nhân rồi, nay lại có Vân ca nhi, nói thật đi, nhà mấy người có phải là có độc môn bí phương gì hay không?"

"Biến! Ông nghĩ đọc sách là nấu ăn chắc? Còn độc môn bí phương gì chứ!"

"Ông thì ghê rồi, cháu trai có tiền đồ như thế, ai dám nói gì ông?"

...

Phó Vân anh cưới ngựa cạnh Phó tứ lão gia, nhìn Phó tứ lão gia vui vẻ suốt cả ngày, mặt không đổi sắc.

Lời tác giả:

Tác giả không cố ý cắt ở chỗ gay cấn, dựa vào "một tờ giấy đỏ" và phản ứng của đám học sinh, ta nghĩ mọi người đều biết kết quả là động hạng nhất chứ nhỉ, ha ha.

Về thể đài các triều Minh, ban đầu không gọi như thế, do viết chữ theo thể này đều là các đài các trọng thần danh tiếng lẫy lừng nên gọi là thể đài các. Tới triều Thanh, đổi tên thành "thể quán các", quy phạm chặt chẽ, thống nhất, tiêu chuẩn hơn, giống như trong văn miêu tả, giống như in, rõ ràng dễ đọc. Đẹp thì đẹp nhưng đương nhiên cũng mất đi phong cách.

Chương 64: Tính toán

Trong đoàn người, Phó Vân Khải cưới lừa, mặt mày ủ ê.

Kỹ thuật cưới ngựa của hắn không tốt, Phó tứ lão gia không dám để hắn cưới ngựa đi ra ngoài, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn cưới lừa. Mỗi khi ra ngoài, hắn nhất định đòi đi cạnh Phó Vân anh nhưng giờ một người cưới lừa, một người cưới ngựa, không so sánh những mặt khác, chỉ khí thế thôi đã khác nhau một trời một vực, hắn ghen tỵ liếc nhìn Phó Vân anh, thấy nàng không để ý đến mình, đành phải ngậm ngùi lùi thủ lùi lại lẫn vào trong đoàn người.

Tới thư viện, Phó tứ lão gia nào dám thể hiện thái độ khoe khoang nữa. Từ lúc cách thư viện rất xa, ông đã dặn dò người hầu lát nữa đi vào không được nhìn ngang nhìn dọc, phải nghiêm chỉnh, đừng để người ta chê cười. Phó tứ lão gia chưa từng đi học nên rất kính trọng người đọc sách, coi những nơi như thư viện, học đường, văn miếu cao quý như thể vương phủ, cung điện, chỉ lo mùi tiền trên người mình sẽ làm ô uế sự thanh khiết của thư viện.

Phó Vân anh là người đầu tiên xuống ngựa, đi tới đỡ phó Tứ lão gia.

Nhìn cánh tay duỗi tới trước mặt mình, Phó tứ lão gia hơi sững sốt.

"Tứ thúc." Phó Vân anh nhẹ nhàng lên tiếng, mặt vẫn không có biểu hiện gì.

Phó tứ lão gia liếc nhìn nàng, nhếch miệng cười, để nàng đỡ xuống ngựa.

Con mèo nhỏ không bám người chậm rãi lớn dần lên, có thể độc lập gánh vác cuộc đời mình, chọc nó cười, chọc nó khóc, hoặc chọc giận nó càng ngày càng khó nhưng mà như thế cũng tốt.

Con bé còn ít tuổi mà đã sớm trưởng thành, trong lòng có quá nhiều điều phải lo lắng, chờ tới ngày con bé có thể dẹp bỏ những tâm sự chất chứa kia, hẳn con bé cũng có thể giống như Khải ca nhi, Thái ca nhi, Nguyệt tỷ nhi, Quế tỷ nhi, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười.

Nếu anh tỷ nhi là con trai...

Phó tứ lão gia cảm thán một câu trong lòng, ngược nhìn lên trên, nhìn bảng hiệu trước cửa thư viện, sự phiền muộn nơi đáy mắt tan dần.

Đằng sau, Phó Vân Khải tụt xuống khỏi lưng lừa, vừa sửa sang lại vạt áo vừa đuổi theo hai chú cháu, cười nói: "Con muốn ở chung một viện với anh tỷ nhi."

Phó tứ lão gia nhìn con đường lát đá xanh, hai bên có những người trông có vẻ như tới đang khuân vác hòm xiêng, chặn đệm cho các học sinh khác, trả lời: "Đương nhiên rồi, hai anh em con phải giúp đỡ lẫn nhau chứ."

Học trò nhỏ đi tới đón Phó Vân anh lại vô tình dập tắt hy vọng của Phó Vân Khải, báo cho hắn một tin: "Phòng của Phó Vân đã được sắp xếp rồi, ở phía trong cùng của Giáp đường, chung viện với Tô Đồng."

Khu nhà phía Bắc là nơi ở dành cho giáo thụ. Học sinh ở khu nhà phía nam, khu nhà được chia thành bốn đường Giáp, Ất, Bính, Đinh, mỗi đường do một đường trưởng đứng đầu, đường trưởng này là một học sinh được các học sinh khác bầu ra. Bốn đường trưởng nằm dưới quyền chỉ đạo của học trưởng Trần Quý. Trần Quý là người được sơn trưởng và các giáo thụ giao trách nhiệm giám sát về kỷ luật, việc học hành, tác phong và lời ăn tiếng nói hằng của học

sinh trong thư viện, coi như năm nửa công việc của một trợ giáo. Bốn đường trường có nhiệm vụ trợ giúp cho hắn.

Phó Vân anh và Tô Đồng đồng hạng nhất, các thầy trong thư viện cảm thấy xếp bọn họ ở cùng nhau sẽ có ích cho việc học của cả hai người, sau này nếu bọn họ thành công trong con đường khoa cử, câu chuyện chung phòng thuở thiếu niên có thể truyền ra ngoài, trở thành một giai thoại đẹp, vậy tại sao không làm?

Nghe học trò nhỏ nói thế, Phó Vân Khải nhảy dựng lên, phản đối mãnh liệt: "không được! Em trai ta tuổi còn nhỏ, ban đêm sợ tối, ta là anh trai nó, ta muốn ở chung một viện với nó."

"Tuy là trong cùng một viện nhưng một người ở phòng phía bắc, một người ở phòng phía nam, ở giữa còn có một khoảng sân nhỏ, chỉ là qua lại giữa hai bên tiện đường hơn thôi, cũng không khác ở riêng là mấy."

Học trò nhỏ trấn an Phó Vân Khải, thấy hắn vẫn vùng vằng bèn tung đòn sát thủ, nhấn mạnh từng chữ: "Người ở trong đường Giáp đều là những người xếp hạng nhất trong mấy năm qua và những người nhiều lần đứng trong mười hạng đầu tiên."

Bốn đường Giáp, Ất, Bính, Đinh vốn được chỉ được đặt tên theo vị trí mà thôi.

Ban đầu, các học sinh tự do lựa chọn nơi ở trong ký túc xá, giáo thụ cũng không can thiệp vào chuyện này. Tuy nhiên về sau giữa các học sinh có xích mích, quan hệ giữa chính khóa sinh và phụ khóa sinh như nước với lửa. Bản thân nghĩa của bốn chữ Giáp, Ất, Bính, Đinh vốn đã bao hàm ý nghĩa phân chia cao thấp, do vậy những người xuất sắc nhất của chính khóa sinh thường chọn đường Giáp, những người kém hơn một chút chọn đường Ất, phụ khóa sinh thường xếp thứ hạng thấp nên không muốn ở lại đường Giáp, đường Ất để bị người khác coi thường, nổi giận dưng dưng chuyển tới đường Bính và đường Đinh.

Từ đó về sau, bốn đường phân biệt rõ ràng với nhau, không giao lưu với nhau nữa, mỗi lần thi giữa tháng, thi đấu xúc súc hoặc chủy hoàn, học sinh bốn đường đều cố gắng hết sức để giành đua với nhau, quyết tâm ăn thua, không đường nào muốn bị thua ba đường còn lại.

Giáo thụ từng mong muốn thay đổi cục diện đối chọi gay gắt giữa bốn đường này nhưng nếu ép chính khóa sinh và phụ khóa sinh ở cùng nhau, mâu thuẫn giữa các học sinh chỉ càng nóng lên chứ không có bất cứ dấu hiệu hạ nhiệt nào, xung đột càng lúc càng nhiều. Vì vậy, họ chỉ còn cách mặc kệ, coi chuyện này như điều hiển nhiên.

Đường Giáp chủ yếu là những học sinh nằm trong mười hạng đầu của các kỳ thi, lần nào thi cũng dễ dàng giành thắng lợi, nhưng điều làm mấy đường Ất, Bính, Đinh uất ức nhất chính là ngay cả thi đấu xúc súc và chủy hoàn, bọn họ cũng thường xuyên đạt hạng nhất, khiến ba đường kia không sao trả đòn được.

Hơn trăm năm qua, trong những học sinh tốt nghiệp từ thư viện, những người đỗ đạt đa phần đều từng là học sinh đường Giáp. Những học sinh này sau khi công thành danh toại vẫn thường trở về thăm chốn cũ nên đương nhiên học sinh đường Giáp sẽ luôn được chú ý nhiều hơn.

Dù là để cho oai, hay là do muốn có được một chỗ ở yên tĩnh, có không khí học tập sôi nổi trong đường Giáp, hoặc là muốn lấy lòng quan viên, chuẩn bị cho con đường làm quan sau này, các học sinh trong thư viện đều tranh nhau đến vỡ cả đầu để được vào đường Giáp ở.

Trừ những học sinh bị cha mẹ ép buộc tới thư viện nên không quan tâm tới việc học, những học sinh còn lại chỉ cần nghe thấy hai chữ Bính, Đinh đã rùng mình, bọn họ thà ở trong căn phòng rách nát nhất trong đường Ất còn hơn bị phân tới đường Bính hoặc Đinh, đặc biệt là đường Đinh!

Phó Vân Khải là người có thứ hạng cao tính từ dưới lên trong danh sách chính khóa sinh, chỉ có thể vào đường Ất ở. Bên kia, học sinh trong đường Giáp đã nhường cho Phó Vân anh và Tô Đồng một sân viện yên tĩnh, chỉ chờ bọn họ vào ở.

Phó tứ lão gia nghe học trò nhỏ kể về sự khác nhau giữa bốn đường Giáp, Ất, Bính, Đinh xong liền vỗ vai cháu trai, "Ai bảo con không biết cố gắng!"

Phó Vân Khải dẩu miệng giận dữ.

"Ở chung với Đồng ca nhi cũng không vấn đề gì." Phó Vân anh nói, "Hai người bọn con có thể gọi nhau dậy sớm, đốc thúc nhau học tập."

Nàng có chút không an tâm về Tô Đồng, hai người ở chung một viện, Tô Đồng nằm trong tầm quan sát của nàng sẽ có lợi cho nàng hơn.

Phó tứ lão gia không nghĩ nhiều đến thế, cười ha hả nói: "Đồng ca nhi là đứa chăm chỉ học hành nhất trong tộc, hai người các con lại quen biết từ trước, ở chung một viện cũng tiện."

Phó tứ lão gia thích người đọc sách nên cũng thiên vị Tô Đồng một cách hơi mù quáng, cho dù có chuyện Phó Viện, ông vẫn luôn cảm thấy Phó Đồng là người có phẩm hạnh đoan chính, nhẹ nhàng văn nhã.

Hơn nữa trước khi Phó Vân Chương rời huyện Hoàng Châu từng nói...

Dù sao đi nữa ít nhất cũng khá hơn là ở chung viện với một thiếu niên không quen biết nào đó.

Bản thân Phó Vân anh không phản đối nên dù Phó Vân Khải có giận dữ thế nào, tột Phó gia vẫn đem hành lý chẵn đẽm của nàng vào đường Giáp.

Tô Đồng vừa tới, nghe thấy có tiếng nói chuyện bên này cũng lại gần chào hỏi Phó tứ lão gia.

Lần này hẳn cuối cùng cũng không phớt lờ bọn họ nữa. Phó Vân anh không đã động gì những chuyện không liên quan, vẫn gọi hẳn là biểu ca như trước đây.

Phó tứ lão gia mỉm cười nhìn bọn họ, dặn dò bọn họ phải chăm sóc, giúp đỡ lẫn nhau, gặp việc gì khó khăn phải báo cho người lớn trong nhà, không được cố đấm ăn xôi, tự xử lý một mình, không được xích mích với bạn cùng trường vì những chuyện không đâu...

Ông dặn rất nhiều chuyện, Phó Vân anh, Phó Vân Khải và Tô Đồng ngoan ngoãn thừa vâng.

Sửa soạn xong đồ đạc trong phòng, mấy tôi tớ lục tục lui ra ngoài.

Cậu học trò nhỏ đưa Phó Vân Khải sang đường Ất, Phó tứ lão gia bảo tôi tớ đi theo hẳn sang bên đó còn ông thì ở lại, gọi Phó Vân anh, "anh tử nhi, con lại đây."

Thư đồng đang sang phòng bên sửa soạn lại bàn sách, Tô Đồng biết hai chú cháu có chuyện muốn nói với nhau nên biết ý đi ra, trong phòng chỉ còn lại Phó tứ lão gia và Phó Vân anh.

"Mấy ngày nay con ở phủ Võ Xương sao lại không tới cửa hàng lấy tiền? Chường quày nói ông ta tự mang tới cho con, con cũng từ chối."

Phó tứ lão gia nghiêm túc hỏi.

Từ khi Phó Vân anh chuyển đến phủ Võ Xương, nàng không hề tới cửa hàng lấy một đồng tiền nào, tiền thuê nhà, mua đồ dùng trong nhà, chọn mua nô bộc đều lấy từ tiền riêng của nàng. Sau khi nàng vào thư viện còn cần phải chi tiền xã giao, Phó tứ lão gia sợ nàng không đủ tiền, lại thấy huyện Hoàng Châu xa phủ Võ Xương,

đưa tiền từ đó sang đây phải đi mất một ngày đường, sợ làm lỡ chuyện của nàng nên đã tự để mấy trăm lượng bạc ở chỗ chường quầy, Phó Vân anh cần là có thể tới lấy, không cần hỏi xin ông, ghi vào sổ là được. Nhưng sau khi kiểm toán lại, ông phát hiện ra Phó Vân anh chưa lấy một xu nào.

Hỏi chường quầy, chường quầy trả lời thiếu gia vẫn chưa tới cửa hàng, ông ta tưởng thiếu gia xấu hổ ngưng ngưng nên đã tự kiểm có đưa mười lượng bạc tới phố Cống Viện, thiếu gia từ chối, ông ta đành phải mang về.

Phó tứ lão gia biết nàng không thích lên tiếng xin người khác giúp đỡ, sợ nàng suy nghĩ quá nhiều, làm khổ chính mình. Ông lại ở xa, không chăm sóc nổi cho nàng.

"Tứ thúc, tiền con vẫn đủ dùng." Phó Vân anh cười nói, "Thực ra cũng không phải con chủ động tiết kiệm, thật sự là cũng không có chỗ nào cần tiêu tiền. Hằng tháng thư viện đều phát mấy phân bạc tiền đèn sách. À đúng rồi, lần này thi nhập học được hạng nhất, thư viện còn thưởng thêm tiền hoa hồng nữa này! Con đang muốn đưa tứ thúc..."

Nàng cất cao giọng gọi thư đồng Vương Đại Lang ở ngoài bình phong vào, bảo hắn lấy tiền hoa hồng mà mấy ngày trước Trần Quý đưa cho nàng ra.

Thư viện rất hào phóng, nàng và Tô Đồng mỗi người được hai lượng bạc.

Vương Đại Lang nhắc một chiếc túi tiền bằng vải thô đi tới, bên trong có hai xâu tiền nặng trĩu.

Phó tứ lão gia vô cùng vui mừng, tuy hai lượng bạc chỉ hơn hai xâu tiền một chút nhưng nhìn thấy một túi tiền đầy ắp tiền đồng và một miếng bạc nhỏ, ông vẫn cảm thấy số tiền này không chỉ có giá trị tầm thường như vậy. Hơn nữa, tiền này là do thư viện thưởng,

màu sắc xám xịt những đồng tiền kia nhìn còn đáng yêu hơn ánh sáng rực rỡ của vàng thỏi gấp mấy lần.

"Sao lại cho tứ thúc? Đáng lẽ phải mang về cho mẹ con giữ chứ!"

Ông ngoài miệng thì nói như thế, tay vẫn nâng một xâu tiền lên vuốt ve.

Phó Vân anh mỉm cười, "Tứ thúc, đây là con biếu tứ thúc."

Nàng không muốn giống như kiếp trước, ngốc nghếch, để mặc dòng đời xô đẩy, nàng muốn nhanh chóng tự lập, nhưng như thế không có nghĩa là nàng không trân trọng những điều Phó tứ lão gia đã làm cho nàng, nàng cảm kích sự yêu thương của Phó tứ lão gia và sự chăm sóc của Phó Vân Chương. Tuy vậy, nàng không thể ỷ lại sự che chở của người thân mà dưng bước.

Có đôi khi, sự che chở lại là thứ khiến người ta bị tổn thương nhiều nhất trên đời này, bởi vì người ta sẽ dễ dàng sa vào đó, cho tới khi hoàn toàn mất đi khả năng tự bảo vệ mình.

Trong lòng nàng có khúc mắc, nàng mong muốn bản thân mình phải trở nên mạnh mẽ, có được khả năng tự bảo vệ mình mới có thể có khả năng báo đáp sự che chở của người khác.

"Tứ thúc, con biết tứ thúc thương con..." Nàng hơi nhìn xuống, lông mi run rẩy, khẽ nói, "Tứ thúc yên tâm, con sẽ không làm gì quá sức."

Khi nàng thật sự cần, nàng sẽ không cự tuyệt sự giúp đỡ.

Phó tứ lão gia thờ dài, dí ngón tay lên trán nàng, cố tình tỏ ra tức giận, "Còn cứng đầu hơn cả cha con!"

Tri huyện trước kia đã rời huyện Hoàng Châu từ lâu, Phó lão đại đáng lẽ không cần trốn tránh bên ngoài mười mấy năm, nhưng ông vẫn không trở về, thà ở lại vùng hoang mạc hoang vu nuôi ngựa

chứ không chịu về quê, đơn giản là bởi không muốn làm liên lụy đến người nhà.

Phó tứ lão gia nhiều lần từng nghĩ, nếu có thể tìm tới Cam Châu sớm hơn một chút, có lẽ đại ca cũng sẽ không bệnh nặng qua đời... anh tỳ nhi cũng sẽ không trở nên cô độc như vậy.

Nghe Phó tứ lão gia nhắc tới Phó lão đại, Phó Vân anh im lặng.

Nàng còn nhớ cho tới lúc lâm chung, Phó lão đại cũng không hề nhắc tới người thân ở quê nhà, nếu không phải do Vương thúc tìm thấy hai mẹ con nàng, nàng và Hàn thị thậm chí còn không biết Phó lão đại còn có người thân trên đời này.

Tại sao Phó lão đại thà chết không chịu về quê?

Phó tứ lão gia thấy nàng trầm mặc, hối hận vì đã nhắc đến đại ca đã qua đời, chuyển sang chủ đề khác: "Tứ thúc biết con ngoan ngoãn, nhưng tiền đó vốn đã chuẩn bị cho con và Khải ca nhi tiêu dùng, để lại đó cũng không sinh lãi, lúc cần dùng con cứ lấy mà dùng, đừng tiết kiệm cho tứ thúc. Tứ thúc có rất nhiều tiền, ha ha!"

Phó Vân anh không nhịn được cũng bật cười, lúm đồng tiền bên má như ẩn như hiện.

Thấy nàng cười, Phó tứ lão gia càng thoải mái, cầm túi tiền, đứng dậy nói: "Được rồi, hôm nay tứ thúc phải về rồi, sau này lại tới thăm các con. Nếu có gì tủi thân thì đừng giữ trong lòng, tìm Triệu sư gia giúp đỡ, nếu Triệu sư gia cũng bó tay thì đi cửa hàng tìm chưởng quầy. Tứ thúc sẽ tới giúp con xả giận! không ai được phép bắt nạt anh tỳ nhi nhà chúng ta hết!"

Những lời này ông đã từng nói ba bốn lần, lần nào cũng hùng hổ, Phó Vân anh không nhắc nhở ông điều này, cúi đầu thừa vâng.

Giờ nàng càng tỏ ra ngoan ngoãn, Phó tứ lão gia lại càng đau lòng, lại dặn dò thêm vài chuyện rồi đi qua xem Phó Vân Khải thế nào, thấy

phòng ốc đã sửa soạn ngăn nắp liền dẫn tôi tới đi về.

Phó Vân anh và Phó Vân Khải tiễn ông ra ngoài, nhìn ông lên ngựa đi được một đoạn xa vẫn dõi mắt nhìn theo.

...

Theo nguyên tắc, học sinh bốn đường Giáp, Ất, Bính, Đinh có thể tới thăm phòng nhau, thậm chí ngủ lại cũng được.

Tuy vậy Giáp đường có quy định nghiêm ngặt, đường trưởng Đỗ Gia Trinh lệnh cho các học sinh hạn chế lui tới với học sinh của ba đường khác, học sinh đường Bính, Đinh mà dám bước vào ký túc xá đường Giáp một bước, tuy không đến mức bị đánh nhưng nhất định sẽ bị mắng cho không góc đầu lên được.

Phó Vân Khải là học sinh đường Ất, coi như cũng có quan hệ tương đối hòa thuận với đường Giáp. hấn cứ bám dính lấy Phó Vân anh, tuy không ai chào đón hấn nhưng cũng không có ai châm chọc, trào phúng hấn, dù sao thì người ta là anh em ruột, làm sao có thể vì khả năng học tập khác nhau mà bắt anh em nhà người ta cắt đứt quan hệ, không được lui tới?

"Nghe nói Đỗ Gia Trinh có một cậu em họ ở đường Đinh, bình thường hấn không thèm liếc mắt nhìn em họ lấy một cái, quay về Đỗ gia mới chịu nói chuyện với em họ."

Phó Vân Khải nằm trên sập cạnh cửa sổ, hai chân gác lên thành sập, kể lể.

"anh tử nhi, muội sẽ không xem thường huynh giống cái tên Đỗ Gia Trinh kia chứ?"

không nghe thấy Phó Vân anh trả lời, hấn liền thay đổi đề tài, "Dương thiếu gia kia sao không tới quấy rầy muội nữa rồi? Mấy ngày rồi không gặp hấn. Đúng là đại thiếu gia nhà giàu có khác, muốn tới thì tới, không muốn tới thì không tới..."

Phó Vân anh lấy cuốn sách trong tay đập bốp ào mặt Phó Vân Khải, "Đừng lải nhải nữa, bài văn hôm nay huynh viết xong rồi à?"

Vừa chuyển vào thư viện không lâu, vẫn còn chưa thăm thú xung quanh một vòng, ai mà nghĩ đến chuyện ngồi viết văn? Phó Vân Khải chột dạ, trốn tránh ánh mắt nàng, gãi đầu, "Huynh đi viết ngay đây."

hắn ra khỏi phòng phía bắc, đi qua sân, lúc đi ngang qua phòng Tô Đồng ở phía nam, ghé cổ ngó qua cửa sổ đang khép hờ.

Tô Đồng ngồi trước cửa sổ, tay trái nâng một quyển sách, tay phải cầm bút, vừa đọc vừa viết lời bình.

Triệu Kỳ khi nãy vừa tới mời hắn đi du ngoạn trong sơn cốc, kéo theo một đám thiếu niên nói nói cười cười đang vô cùng hào hứng. Tôi tớ đứng bên cạnh xách hộp đồ ăn, không khí vui vẻ náo nhiệt.

Tô Đồng uyển chuyển chối từ. Hắn không có người hầu hầu hạ, xắn tay áo, tự sửa soạn phòng ốc, tự tay trái chặn đệm trước những đôi mắt mở to đầy kinh ngạc của đám thiếu niên Triệu Kỳ dẫn tới. Triệu Kỳ biết hắn không thích chơi bời tiệc tùng nên cũng không ép buộc.

Thảo nào hai người họ có thể đứng hạng nhất.

Mặt Phó Vân Khải nóng bừng lên, lấy lại bình tĩnh, trở về phòng lấy giấy bút ra, trải giấy cầm bút, cắm cúi viết.

...

Bóng đêm đặc quánh, gió lạnh quét qua. Mấy cành phù dung trong đình viện đắm chìm trong gió đêm mang theo sương sớm, cành cây đung đưa, những đóa hoa chóng nở cũng đung đưa theo.

Vương Đại Lang ngồi trên ngạch cửa, dựa vào khung cửa ngủ gà ngủ gật.

Phó Vân anh tập trung đọc sách, đặt sách xuống mới phát hiện trời đã về đêm.

Nàng đánh thức Vương Đại Lang, giục hắn về phòng ngủ. Dù sao hắn cũng đã ngoan ngoãn đứng canh cả buổi trưa rồi. Trời lạnh thế này, ban đêm ngồi ngủ ngay đầu gió, ngày mai nhất định sẽ ốm lẫn ốm lóc.

Vương Đại Lang dụi mắt, "Thiếu gia, thiếu gia còn chưa ăn bữa tối!"

Nghe hắn nói vậy, Phó Vân anh sững lại một chút, trong bụng quả nhiên có một cảm giác bồng rập.

Bữa trưa ăn đơn giản, bữa tối lại quên ăn, đói quá rồi.

Giờ này cửa bên ngoài ký túc xá đã khóa rồi, khu nhà ăn học sinh cũng đã đóng cửa.

Cũng may học sinh ở trong ký túc xá ai cũng có một bếp lò nhỏ chuyên dùng để đun nước pha trà, ban đêm đọc sách đói bụng có thể tự nấu chút đồ ăn. Trước kia từng có học sinh đốt lò vô tình dẫn đến hỏa hoạn, thiêu cháy một nửa gian phòng, thư viện liền tịch thu hết bếp lò nhưng chưa được mấy tháng đã phải trả về, mùa thu mùa đông trời lạnh, học sinh mà không có bếp lò thì làm sao chịu được cái giá lạnh đêm đông.

"Nô tài nấu cho thiếu gia một bát chè bột củ sen nhé? Hay là nấu mì ạ?"

"Nấu mì đi, đừng cho nhiều mỡ."

Mì chín được bưng vào trong phòng, một bát lớn, bên trên có thịt lợn, trứng gà và dưa muối, trình bày cũng không hấp dẫn lắm nhưng có cho thêm một chút giấm, ăn hơi chua chua, rất kích thích vị giác.

"Có cần phải mang một bát sang cho Tô thiếu gia không ạ?"

Vương Đại Lang hỏi Phó Vân anh.

Chiều tối, Tô Đồng cũng không đi nhà ăn dùng bữa, đèn trong phòng hắt còn sáng tới giờ.

"Mang sang đi." Phó Vân anh trả lời.

Tô Đồng vẫn chưa biểu hiện địch ý, tất cả chỉ là do nàng suy đoán mà thôi.

Vương Đại Lang xách đèn lồng đi ra ngoài, chỉ lát sau đã trở lại, cườì nói: "Tô thiếu gia bảo tiểu nhân thay mặt Tô thiếu gia cảm ơn thiếu gia."

Đêm trôi qua trong yên lặng.

Ngày tiếp theo, trời còn chưa sáng, tiếng chuông nặng nề đã đánh thức các học sinh trẻ tuổi còn chìm trong giấc ngủ.

Phó Vân anh vẫn quen dậy sớm, lúc này mới vừa rửa mặt chải đầu xong, thay một bộ quần áo tươm tất rồi đi ra khỏi phòng.

Đúng lúc ấy, Tô Đồng cũng đi ra, trên người là một bộ đồ mới, chân đi giày mới, hết sức chỉnh tề, hòa nhã nói: "Hôm nay sơn trường đích thân giảng bài, đến giảng đường lớn thôi."

Hai người đi ra khỏi ký túc xá, trên hành lang hướng tới giảng đường đã gặp mấy học sinh lớn, trong đó có một thanh niên mày rậm mắt to, tướng mạo đường đường, mặc áo bào dài, mặt mày nghiêm túc.

"Hai người các người tên gì?" hắt nhìn Phó Vân anh và Tô Đồng, lên tiếng hỏi.

Tô Đồng tiến lên một bước, "Vãn bối Tô Đồng, người này là Phó Vân."

Thanh niên mặc áo bào đã đỗ tú tài, theo quy củ, sĩ tử lấy công danh để xác định bối phận trên dưới nên Tô Đồng phải tự xưng là văn bối.

Phó Vân anh liếc mắt nhìn Tô Đồng, hần vốn cũng đã có thể thi đỗ tú tài nhưng lại lỡ mất cơ hội đi thi, khi ấy hần vẫn hết sức bình tĩnh, giờ đứng trước mặt một tú tài khác tự xưng văn bối, cũng không thấy hần tỏ ra buồn bực.

sự ần ần này... quá giống Thôi Nam Hiên.

Thanh niên đó là đường trưởng đường Giáp Đỗ Gia Trinh, hần hừ một tiếng, nói: "Tuổi trẻ tài cao, kỳ nhất là không có kỷ luật, các ngươi hôm nay dậy muộn, thành ra cũng tới muộn rồi! Phạt các ngươi đứng đó một khắc."

Ngón tay hần chỉ tới phía cuối hành lang.

Trong các học sinh mới nhập học, Tô Đồng và Phó Vân anh đã là những người tới hành lang này sớm nhất, có rất nhiều học sinh đang vừa chỉnh áo quần vừa hò hét gọi nhau đi về phía này, Đỗ Gia Trinh không trừng phạt đám học sinh nọ, lại răn dạy hai người trước mặt mọi người, rõ ràng là cố ý.

Tô Đồng không biện bạch gì, ra hiệu ý bảo Phó Vân anh qua đó với hần.

Phó Vân anh đứng yên bất động.

Tô Đồng hơi nhíu mày.

Thấy Phó Vân anh không động đậy, có người khẽ hỏi, "Ai thế?"

Người bên cạnh đáp: "Phó Vân, hạng nhất lần thi vừa rồi."

Người tụ tập càng ngày càng nhiều, Phó Vân anh vẫn như chẳng có chuyện gì xảy ra, mặt Đỗ Gia Trinh tối sầm, "Ta là đường trưởng

đường Giáp, chịu trách nhiệm giám sát, người định không coi nội quy của thư viện ra gì phải không?"

Câu chất vấn này đầy tính uy hiếp.

Thư viện không chỉ dạy kiến thức mà còn chú trọng dạy về phẩm giá, đức độ cho học sinh. Dựa theo quy định, học trưởng, đường trưởng có trách nhiệm giám sát cử chỉ tác phong, nếu học sinh nào không nghe, nhẹ thì phạt tiền đèn sách, hạ xuống thành phụ khóa sinh, nặng thì có thể bị đuổi ra khỏi thư viện.

Có người lên tiếng châm chọc: "Cho rằng thi nhập học được hạng nhất thì vào đây muốn làm gì thì làm chắc? Đúng là không biết trời cao đất dày."

Người tụ tập đứng xem tràn cả ra bậc thang dưới hành lang, xung quanh toàn người là người.

Phó Vân anh như thể không nghe thấy những lời châm chọc ồn ào kia, chấp tay hỏi: "Đỗ đường trưởng, không biết ta và Tô học huynh đã làm trái điều nào trong quy định, xin Đỗ đường trưởng giải thích giúp."

Xung quanh lặng ngắt.

Mấy học sinh đang túm tụm một chỗ nói xấu người khác trợn mắt há mồm, ánh mắt ào ạt đổ về phía người có gan chống đối Đỗ Gia Trinh là Phó Vân anh.

Tô Đồng liếc nhanh Phó Vân anh, nhanh chóng kéo hẳn xuống nước như thế, quyết đoán thật.

Đỗ Gia Trinh nheo mắt, bực tức bật cười, "Người đang chất vấn ta sao?"

Phó Vân anh sắc mặt không đổi, chậm rãi nói: "Vãn bối mới vào học, vẫn chưa quen với quy định của thư viện. Còn nhớ Trần học

trường nói thư viện không phân biệt mùa đông mùa hạ, đầu giờ Mão có đánh một hồi chuông, giữa giờ Mão đánh hai hồi chuông, sau ba hồi chuông thì bắt đầu vào giờ đọc đồng thanh kéo dài một canh giờ, tới giờ Tỵ thì ăn sáng, sau khi ăn xong sẽ nghe chủ giảng giảng bài. Mỗi ngày có ba giờ học, bao gồm trước khi ăn sáng, sau khi ăn sáng và sau khi ăn trưa, nếu trốn học hoặc đến muộn không có lý do thì trừ hai trăm văn tiền đèn sách. Lúc này mới gõ một hồi chuông, ta và Tô học huynh vẫn chưa đến muộn, vì sao đường trường lại phạt chúng ta?"

Nàng nói xong, nhìn xung quanh một vòng, hơi mỉm cười, chỉ về những học sinh đầu tóc rối bời, mồ hôi mướt mải vừa chạy vội tới nơi, "Nếu Đỗ đường trường muốn xử phạt ta và Tô học huynh, họ có phải cũng sẽ bị phạt hay không?"

Những học sinh xung quanh bị nàng chỉ điểm mặt mày biến sắc, vội vàng lui về phía sau.

Người đứng hạng nhất, người dám chống đối Đỗ đường trường, chúng ta nào dám! Đừng kéo chúng ta vào!

Trong các kì thi hằng tháng ở thư viện, Đỗ Gia Trinh thường xuyên nằm trong ba người đứng đầu, lại vừa đỗ tú tài, đương lúc đắc ý, người trẻ tuổi thường sĩ diện, bị Phó Vân anh phản bác trước mặt mọi người như thế làm sao có thể không tức giận, hấn cố ý trừng phạt hai người chẳng vì lý do gì, cũng chỉ là tiện tay, ra oai phủ đầu mà thôi.

Bao năm qua đều như thế, chưa có ai dám tranh luận với đường trường trước mặt mọi người, tên nhóc này cũng dám làm hấn khó xử sao?

không khí nặng nề bao trùm.

Thấy sắc mặt Đỗ Gia Trinh càng lúc càng tệ, Phó Vân anh bỗng nhiên mỉm cười, "Hay hôm nay sơn trường đích thân làm chủ giảng nên có quy định về giờ giấc khác với ngày thường?"

Mọi người xung quanh nhìn nhau, không biết nàng đang định nói cái gì.

Học trưởng Trần Quý vừa bị học sinh khác kéo tới hòa giải nghe thế hiểu ý ngay, chen vào giữa hai người, cười nói: "Sơn trưởng giảng bài thì giờ giấc vẫn thế nhưng học sinh trong thư viện muốn thể hiện sự kính trọng nên sẽ tự đến sớm một khắc. Các người mới nhập học, không biết chuyện này cũng là bình thường." Rồi nhìn Đỗ Gia Trinh đang hằm hằm sắc mặt, đưa mắt ra hiệu cho hắn, "Đỗ huynh xưa nay vẫn ngưỡng mộ tài năng của sơn trưởng, ngày nào sơn trưởng tới giảng cũng thức dậy rất sớm."

Phó Vân anh làm như vừa hiểu ra, vội chấp tay xin lỗi, "thì ra là vậy, là văn bối lỗi mãng rồi. Đỗ đường trưởng thưởng phạt phân minh, văn bối kính phục."

Phản bác mình chính là "y", chủ động nhượng bộ cũng là "y", Đỗ Gia Trinh nhưn mày, nhìn "y", nói, "Giờ người hiểu vì sao ta phạt người rồi chứ?"

"Văn bối hiểu rồi ạ. Mới vào thư viện, chưa hiểu quy củ, sau lần này, về sau nhất định nhớ thật kỹ, sẽ không tái phạm."

Phó Vân anh nói, giọng điệu thành khẩn, không ai chê trách được.

Trần Quý lên tiếng hòa giải: "Cũng do ta không nhắc nhở các người. Được rồi, giải tán đi, đừng lỡ giờ học."

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, Phó Vân anh bước chân tới cuối hành lang. Nàng đứng phạt đúng một khắc.

Trong đám học sinh, Triệu Kỳ, Viên Tam, Chung Thiên Lộc nhìn về phía nàng, dường như đang suy tư điều gì.

...

Chuyện xảy ra trên hành lang chẳng mấy chốc đã truyền ra khắp thư viện.

Buổi sáng, sau khi tế bái văn miếu, nghe các vị giáo thụ nói một hồi về đạo lý của người đọc sách, mọi người chính thức vào học.

Phó Vân Khải linh hoạt nhanh nhẹn nên đã đẩy lui mười mấy thiếu niên đang định chiếm lấy chỗ ngồi phía sau Phó Vân anh, đặt mông xuống là như dính chặt vào vị trí sau người nàng, khước môi cong lên, xua tay đuổi những người khác, "Đây là em trai ta, tránh ra, tránh hết ra."

Những người khác không giành được chỗ ngồi, bực tức tản ra.

"Ôi dào, anh tử nhi, muội đắc tội Đỗ đường trưởng làm cái gì?"

Phó Vân Khải xua những người khác đi, quỳ lên ghế, đu người ra phía trước, thì thầm.

Phó Vân anh cũng không ngẩng đầu lên, giở một quyển sách về văn giải đề mới có được, "Muội ở đường Giáp, sau này nhất định sẽ có xích mích với hấn, đắc tội hay không đắc tội cũng như nhau."

Phó Vân Khải dường như không hiểu, "Hả?"

Lúc này, ngoài cửa sổ có tiếng ho khan vọng vào.

Trong phòng lập tức rối loạn, những học sinh đang ngủ gà ngủ gật vội vàng tự véo vào đùi và cánh tay mình, giữ cho mình tỉnh táo, những học sinh đang tùm năm tùm ba nói chuyện phiếm nhanh chóng trở về vị trí của mình, cầm bừa một quyển sách cao giọng đọc, tiếng bàn ghế chạm vào nhau, tiếng quần áo cọ xát, tiếng chửi mắng, tiếng nhắc nhở tiếng chân ghế miết trên nền gạch xanh ken két...

Có cảm giác rối tung rối mù.

Tới khi giáo thụ Lương Tu Kỳ bước vào lớp, đám học sinh đã phát huy tinh thần học tập rất tốt, người đọc sách, người suy nghĩ, người viết văn, mỗi người ai cũng rất chuyên chú vào việc học hành.

Lương Tu Kỳ hài lòng gật đầu, đi thẳng tới trước bàn.

...

Giáo thụ trong thư viện đều là những nhà nho có tài năng đích thực, mấy ngày đi học, tuy nhiều nội dung các thầy giảng Phó Vân anh đã học từ trước nhưng nàng vẫn thu được không ít kiến thức.

Nhưng cách dạy học của thư viện quả thực hơi rề rà, vẫn biết sách phải đọc trăm lần nhưng thư viện thực sự dựa theo phương châm này, yêu cầu các học sinh đọc một phần trong Tứ thư Ngũ kinh, sau đó lại đọc thuộc lòng lần nữa, cho tới khi bản thân lĩnh hội được ý nghĩa trong đó, không được hỏi giáo thụ, đọc không hiểu lại đọc tiếp, tới khi hiểu mới thôi.

Có vài học sinh lĩnh hội tốt thì có thể nhanh chóng hiểu được hàm nghĩa trong sách, những học sinh chậm chạp một chút thì sẽ gặp khó khăn, có những người thậm chí càng tự suy luận càng xa rời nghĩa gốc.

Phó Vân anh cẩn thận cân nhắc so sánh một chút, quyết định vẫn theo thói quen để ôn tập bài vở, gặp phần nào không hiểu sẽ chủ động tìm giáo thụ thỉnh giáo.

Các thầy đều quý trọng sự cần cù chăm chỉ của nàng, biết gì nói nấy không giữ kiến thức làm của riêng, nhiệt tình giải đáp thắc mắc cho nàng.

Khi nàng không đồng ý với kiến giải của các thầy cũng không hề giấu giếm, thành thật nói ra.

Ban đầu, các thầy đều vô cùng kính ngạc, học sinh bình thường sẽ không dám nghi ngờ nội dung được chú giải, chú thích, họ hoặc là sợ thầy trách cứ, hoặc là sợ bạn chê cười, hoặc là ngại ngùng không dám hỏi thầy, nàng thì ngược lại, nghĩ sao nói vậy, trực tiếp, thẳng thắn, lại thành khẩn, thể hiện sự khát cầu kiến thức.

Học sinh như thế tựa như một viên ngọc quý, một viên ngọc chằm chỉ hiếu học, tôn sư trọng đạo, có người thầy nào không thích?

Nhờ có sự nhiệt tình giảng giải của các vị giáo thụ, Phó Vân anh tiến bộ rất nhanh.

...

Sau một thời gian nhập học, qua lời Triệu sư gia, Phó Vân anh mới biết vì sao ngày ấy mười vị giáo thụ không làm khó nàng và Tô Đồng

"Để đối phó với kì thi, mỗi học sinh chỉ thường tập trung vào một phần, bọn họ đều muốn dạy người và Tô Đồng, sợ hỏi quá nhiều, hai người các người bị giáo thụ khác cướp mất."

Triệu sư gia cười lớn, "Ai biết được hai người các người có chí khí như thế, bọn họ không cần tranh nhau."

Do không quan tâm tới việc tham gia khoa cử, môn nào Phó Vân anh cũng học tập nghiêm túc.

Những học sinh khác cần cù chăm chỉ thế nào cũng chỉ để thi đỗ cử nhân. Tô Đồng, Triệu Kỳ, Chung Thiên Lộc không muốn dừng lại tại đó nên cũng không đi đường tắt bằng cách đọc những tài liệu như "Tứ thư bách khoa toàn thư" và "Lý tính bách khoa toàn thư" mà nghiên cứu thật kỹ Tứ thư Ngũ Kinh bản gốc.

Các giáo thụ rất vui lòng.

Họ không ngờ Phó Vân anh lại ngầm dạy Phó Vân Khải đi đường tắt.

...

Hôm nay, Phó Vân Khải ngồi trong phòng Phó Vân anh viết văn, Phó Vân anh đứng ở bên cạnh bàn xem hẩn phá đề, viết đoạn khởi giảng như thế nào, thi thoảng khẽ nhắc nhở mấy câu.

Phó Vân Khải thắc mắc đã lâu, cuối cùng cũng bật thành câu hỏi: "anh tử nhi, cách học muội dạy cho ta sao lại không giống với các thầy?"

"Tùy tài mà dạy thôi, huynh hiểu không?" Phó Vân anh cúi đọc bài văn trên giấy, nhẹ nhàng hỏi hẩn một câu, "Huynh học hành vì muốn tham gia khoa cử hay để trở thành một học giả lớn?"

Phó Vân Khải không cần suy nghĩ, ngẩng đầu, nhìn sườn mặt trắng muốt của nàng, trả lời: "Đương nhiên là tham gia khoa cử rồi!"

"Vậy thì được rồi. Nếu huynh học theo cách các thầy dạy cho, càng học sẽ càng thấy mơ hồ, học hai ba năm cũng không thi đỗ tú tài. Huynh cứ học thử theo cách của muội nửa năm rồi đi thi, nếu thi đỗ lại tiếp tục học, nếu thi không đỗ, muội sẽ nhận lỗi với huynh, rồi huynh lại học theo cách các thầy dạy sau, thế được không?"

Phó Vân anh nói xong đã nghe thấy bên tai có tiếng khịt mũi, ngẩng đầu lên nhìn.

Phó Vân Khải há hốc miệng, trong mắt đầy vẻ tủi thân, vút bút lông sang một bên, dựa vào bàn nhìn nàng, nước mắt ầng ậng, "Huynh đã bảo sẽ nghe lời muội rồi cơ mà... Muội không tin huynh, đúng không?"

Phó Vân anh trầm mặc trong giây lát, lờm hẩn, lấy một quyển sách đập nhẹ vào đầu hẩn.

"Thế thì huynh nghiêm túc cho muội nhờ."

Bị nàng lườm cho một cái coi thường, Phó Vân Khải tự nhiên cảm thấy thoải mái, mắt ráo hoảnh, cười hề hề, cầm lấy sách, đi sang chỗ khác giờ ra xem.

"À đúng rồi!"

hắn bỗng nhớ tới một chuyện, đặt sách xuống, lại quay lại bên bàn, "Huynh phát hiện ra có tầm một nửa số học sinh mới nhập học cái gì cũng học theo muội, muội đọc sách nào họ cũng đọc sách ấy, muội nghỉ ngơi họ cũng nghỉ ngơi, muội đi Tầng Kinh Các mượn sách, họ lập tức tranh giành để đăng ký được suất mượn sách tiếp theo, như vậy là sao?"

...

Từ khi tham gia kì thi nhập học, Triệu Kỳ đã bắt đầu biểu lộ mong muốn trở thành kẻ cầm đầu trong lứa học sinh này, hắn họ Triệu, trong nhà giàu có, quen biết rộng, là người nhiệt tình, hào phóng, hắn nhanh chóng mua chuộc lòng người, có tiềm năng lớn trở thành người lãnh đạo của đám học sinh.

Ngay từ đầu, mọi người thực sự đã coi hắn là người cầm đầu, có chuyện gì đều nghe theo hiệu lệnh của hắn.

Nhưng từ cái ngày Phó Vân anh công khai chống đối Đỗ Gia Trinh, tình huống bắt đầu thay đổi.

Mọi người bắt đầu đánh giá Phó Vân anh là ghé con mới sinh không sợ cạp, là một đứa trẻ bông bột.

Những học sinh lớn cười chê nàng nhưng những phụ khóa sinh tuổi nhỏ, mới nhập học, còn luôn bị chính khóa sinh coi thường lại nghĩ khác, bọn họ bắt đầu vô thức tôn trọng quyết định của nàng.

Từ khi nàng tỏ ra thoải mái với việc bạn cùng trường tranh thủ giờ nghỉ trước khi ăn tối của nàng để hỏi bài, càng ngày càng có nhiều học sinh lân la tới nói chuyện cùng nàng. Dù biết câu hỏi của đối

phương khó hay dễ, nàng vẫn kiên nhẫn giải đáp. Cứ như thế hơn nửa tháng, mọi người đều nói Phó gia tiểu huynh đệ "mặt lạnh tim nóng, sang sảng hào phóng, công chính vô tư".

"Nhìn Phó Vân lãnh đạm vậy thôi, thật ra hẳn là quân tử thích làm việc thiện! Thấy ta ăn mặc phong phanh, hẳn còn cho ta mượn chăn đệm dự phòng của hẳn."

"Đúng thế, Phó Vân chỉ không thích đùa cợt thôi nhưng thực ra rất hiền hòa."

"hắn học nhiều hiểu rộng, không giữ kiến thức làm của riêng, biết gì đáp nấy, còn hào phóng hơn đường trưởng nữa kia! Lần trước ta lấy hết can đảm mới đi hỏi bài đường trưởng, hẳn lạnh lùng không nói, còn châm chọc ta lớn như thế rồi mới bắt đầu đọc "Chiêu Minh văn tuyển"."

"Đáng đời! Ai bảo người tìm đường trưởng? Đường trưởng người ta chỉ biết lấy lòng giáo thụ thôi, còn lâu mới giúp chúng ta giải đáp thắc mắc."

"Học thức của Phó Vân cũng đâu có kém đường trưởng, lần trước trên lớp hẳn trả lời câu hỏi của thầy, mấy vị đường trưởng còn chưa hiểu thầy đang hỏi cái gì nữa cơ..."

Mọi người nói tới đây thì cười ầm lên.

Mỗi lần có việc cần phải biểu quyết, học sinh mới nhập học bắt đầu tự động đi hỏi ý kiến Phó Vân anh. Nếu ý kiến của nàng khác với Triệu Kỳ, mọi người bắt đầu do dự, không còn nhất nhất nghe theo Triệu Kỳ như trước đây nữa.

...

Tới khi Phó Vân Khải nhận ra Phó Vân anh càng lúc càng hấp dẫn ánh mắt của người khác, hẳn sốt ruột cũng đã muộn.

hắn chống cằm nhìn Phó Vân anh, nói: "Huynh ở đường Ất, giờ rất nhiều học sinh đường Ất biết muội, họ bàn bạc với nhau sau này có phần nào không hiểu sẽ tìm muội hỏi bài. Giờ lời nói của muội có sức nặng ngang với Triệu Kỳ rồi, kì lạ ghê!"

Nghe hắn nói xong, Phó Vân anh tỉnh bơ, nàng hoàn toàn không bất ngờ, từ từ giở một bức họa vẽ được một nửa ra, nói với hắn: "Họ nghe lời muội như thế là bởi kì thi nhập học muội đạt hạng nhất, khi muội chống đối Đỗ Gia Trinh, muội đã hỏi những câu họ không dám hỏi, làm những việc họ không dám làm, mấy ngày nay đi học, muội cũng nhiều lần trả lời được câu hỏi các thầy đưa ra..."

Đầu tiên là sử dụng thực lực, khiến mọi người phải tôn trọng.

Sau đó là tranh chấp với Đỗ Gia Trinh, nhìn thì có vẻ như kích động, thiếu kiềm chế, nhưng những học sinh vừa nhập học lại thích kiểu này. Khi ấy, nàng vốn có thể tiếp tục tranh cãi với Đỗ Gia Trinh nhưng thế cũng chẳng có ý nghĩa gì, đầu tiên là ra mặt chống đối, sau đó lại tình nguyện chịu phạt, xoa dịu tranh cãi, mục đích ban đầu đã đạt được, hơn nữa còn khiến các học sinh khác thấy thương cảm, như thế bản thân họ cũng bị đối xử bất công đến mức phần uất.

Cuối cùng chính là cách đối nhân xử thế hằng ngày khiến nàng được lòng nhiều người hơn nữa.

Tô Đồng không muốn đắc tội với người khác, luôn chu đáo, kín kẽ, lời nói không đủ sắc bén, quá mềm yếu, là người hiền lành, mọi người thích làm bạn với hắn nhưng sẽ không nghe lời hắn.

Triệu Kỳ giỏi lung lạc lòng người, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, nhưng dù sao cũng là người muốn tham gia khoa cử, không thể nào sống một cách vô tư, không tư lợi.

Bọn họ sẽ tham gia khoa cử, nàng không đi thi được, vậy thì nàng sẽ nắm lấy lòng người.

Nàng và Đỗ Gia Trinh không thể hòa thuận, bởi thế, nếu nàng đã vào đường Giáp ở thì phải làm đường trường đường Giáp.

Editor: không hổ là học sinh của nhị ca...

Truyện này có một loạt nhân vật hoàn cảnh xuất thân tương đối giống nhau. Phó Vân anh, Phó Vân Chương, Thôi Nam Hiên và Tô Đồng... Điểm xuất phát tương đương nhưng cuối cùng cuộc đời đi về đâu là ở sự lựa chọn của mỗi người. Type xong câu này thấy mình cũng đã coi anh tử nhi là nhân vật nam mất rồi. Hơ hơ

Chương 65: Giữ sách

Tàng Kinh Các ở sâu phía trong sơn cốc của thư viện, mái nhà cong thấp thoáng giữa những tán cây, Tàng Kinh Các có bốn tầng, có hành lang bao quanh, nước suối róc rách, cỏ thụ đan xen.

Dưới mái hiên, chính biện mở sổ đăng ký ra, ngón tay dò một lượt, quay sang lắc đầu với Phó Vân anh, "Quyển sách này vẫn chưa được trả lại."

"Về lý thì kỳ hạn mượn đọc đã qua, sao còn chưa được trả lại được?"

Phó Vân anh hơi nhíu mày, từ ngày nhập học thư viện, nàng đã muốn mượn cuốn sách này, tới mấy lần, lần nào chính biện cũng nói sách này đã cho mượn, chưa thấy trả lại, chờ mãi tới tận hôm nay mà cũng chưa mượn được.

Chính biện gập sổ đăng ký lại, bực tức nói: "Ai mà biết được? Dù sao cũng không có ở Tàng Kinh Các, người về đi!"

Phó Vân anh nhíu mày hỏi: "Chính biện làm ơn cho hỏi người mượn sách là ai?"

Chính biện hừ lạnh một tiếng, "Nếu người thật sự muốn đọc sách thì đi tiệm sách mua không được à? Mua không nổi thì cố mà chờ đi, hỏi làm thế làm gì?"

Phó Vân Khải đi cùng Phó Vân anh tới mượn sách đang đứng bên cạnh nghe thấy thế, mặt biến sắc, cả giận nói: "Ai không mua nổi sách?"

Chính biện nhếch miệng, lạnh lùng nói, "Ta không sẽ không chỉ tên nói họ, các người cũng phải tự hiểu điều này, Tàng Kinh Các không phải thư phòng nhà các người, muốn đọc sách gì cũng tới lải nhải với ta, ta biết tìm ai giải quyết?"

"Tàng Kinh Các là nơi giữ sách của thư viện, học sinh không tìm chính biện mượn sách thì chẳng lẽ tìm sơn trướng chắc?" Phó Vân Khải siết nắm tay, khua khua như thể đang dọa nạt, "Học sinh tới mượn sách theo đúng quy định, chính biện cũng nên nói năng lịch sự một chút!"

Chính biện khép hờ mi mắt, ngửa người tựa vào ghế, ném sổ đăng ký xuống mặt bàn thật mạnh, "Dù sao cũng không có sách mà các người muốn mượn, các người có ở lại bao lâu cũng thế thôi!"

Phó Vân Khải tức giận đùng đùng, muốn nói thêm gì đó, Phó Vân anh ngăn hãm lại: "không sao, lần khác lại tới."

Hai người ra ngoài mái hiên, những học sinh xung quanh có quen biết với bọn họ vội vàng chạy tới, "Phó Vân, người muốn mượn cuốn nào thế?"

Phó Vân anh trả lời: "Mượn cuốn "Giang Thành thư viện tập"."

Mỗi năm, sau nhiều lần thi định kỳ, giáo thụ trong thư viện sẽ lựa chọn ra hai mươi tư bài văn xuất sắc nhất, tập hợp lại thành sách, một phần là khen thưởng đối với học sinh ưu tú, một phần là cung cấp tài liệu các học sinh khác học tập, noi theo.

"Ây dà, cuốn "Giang Thành thư viện tập" này chỉ có thư viện chúng ta có." một học sinh lớn tiếng nói, "Thư viện vốn dĩ khắc in mấy chục cuốn, sau này mượn tới mượn lui, cuối cùng chỉ còn có khoảng sáu bảy cuốn có thể mượn, chính biện, phó biện của Tàng Kinh Các căn bản cứ mặc kệ vậy thôi."

một học sinh khác cũng tán thành, nói: "Chứ còn gì nữa! Vốn là phải có vay có trả, dù sao mượn lại cũng không khó, nhưng Tàng Kinh

Các không quan tâm, sách cho mượn luôn không quay trở lại. Chúng ta có muốn cũng không mượn được!"

"Bọn họ nào muốn để ý đến chuyện đó, bọn họ là những người nghiên cứu học vấn cơ mà!" một người châm chọc nói.

Quản cán là người đứng đầu ở Tàng Kinh Các, bên cạnh có chính biện và phó biện trợ giúp, ba người chịu trách nhiệm quản lý sách trong Tàng Kinh Các. Việc mua sách, phân loại sách của thư viện, đăng ký, mượn sách, làm sạch sách, sửa chữa sách rách hỏng đều nằm trong trách nhiệm của bọn họ. Bọn họ không chỉ phải ghi lại các thông tin về nguồn gốc, ngày mua vào, số lượng của sách trong Tàng Kinh Các mà còn phải sao chép sách, phân loại chi tiết các đầu sách theo thư mục và sáng tác một số nội dung có liên quan. Những công việc này chỉ có thể do những người có học thức đảm nhiệm, do vậy quản cán, chính biện và phó biện đều xuất thân tú tài.

Kho sách của Tàng Kinh Các cho học sinh trong thư viện mượn sách tự do, phàm là học sinh thư viện, chỉ cần đăng ký với quản cán là có thể mượn đọc.

Sách rất đắt, một bộ kinh thư ngoài tiệm sách bán tới bốn năm lượng bạc. Kho sách của thư viện cho mọi người mượn miễn phí, số lượng tuy nhiều nhưng mượn đọc thường xuyên sẽ khó tránh khỏi bị rách hỏng. Để bảo vệ kho sách, đảm bảo phần lớn học sinh có thể đọc được sách mình muốn đọc, Tàng Kinh Các có các quy định rõ ràng về thủ tục, kỳ hạn mượn sách, số sách có thể mượn, cũng như mức phạt nếu làm hỏng sách. Theo quy định, khi học sinh mượn sách từ Tàng Kinh Các thì phải điền bản đăng ký, bao gồm ngày mượn sách, số lượng, tên gọi và kỳ hạn mượn sách. Đến ngày trả sách, chính biện hoặc phó biện sẽ kiểm tra lại sách, ghi lại ngày này tháng này người nào đó trả lại cuốn sách nào.

Hết năm, Tàng Kinh Các sẽ đòi lại toàn bộ sách. Những sách bị mất hoặc rách hỏng nghiêm trọng thì phải bồi thường gấp ba lần so với giá gốc hoặc mua lại cuốn sách khác để đền cho Tàng Kinh Các.

Quy định của thư viện rất rõ ràng, nhưng Tầng Kinh Các lớn như vậy cũng chỉ có ba người quản cán, chính biện và phó biện là biết chữ, những người làm công khác không biết chữ nào, chỉ biết dọn dẹp, khâu vá lên không đủ người làm. Sắp xếp sách không chỉ cần biết chữ mà còn phải biết rõ các thư mục phân loại, năm xuất bản, những việc này rất vụn vặt, phiền phức, quản cán, chính biện và phó biện tập trung vào việc sáng tác văn thơ, lại thường xuyên lơ là công việc ban đầu.

Sách cho mượn rồi cũng không có ai giục trả, đăng ký qua loa, không tìm thấy thông tin đăng ký lúc mượn sách, thư mục sách lâu ngày không ai sắp xếp lại, sách vở văn nhân khắp vùng Hồ Quảng hiến tặng cho thư viện vẫn còn chồng chất trong kho... Học sinh không mượn được sách mới, còn sách cũ từ lâu đã không biết thất lạc chỗ nào, sách trong Tầng Thư Các bày bừa bãi trong các hộp sách, không có hướng dẫn tra sách cụ thể, học sinh tự đi tìm cũng không tìm được...

Tầng Thư Các rối tung rối mù, các vị giáo thụ cũng biết chuyện này, nhưng việc sắp xếp lại quá tốn công, ít nhất cũng phải mất mấy tháng mới hòm hòm...

Việc này bị gác lại từ lâu, khó khăn chồng chất khó khăn, khiến cho giờ đây tới quản cán của Tầng Kinh Các cũng không biết trong đó có bao nhiêu sách, đã cho mượn bao nhiêu sách, sách trong Tầng Kinh Các cũng chẳng ai biết cuốn nào ở chỗ nào. Hoàn toàn rối loạn.

...

Đám học sinh tiếp tục bàn tán sôi nổi.

Trong số họ có nhiều người không mượn nổi sách mình muốn mượn, chỉ còn cách nhờ người ra ngoài tiệm sách mua, nhưng thứ nhất là sách quá đắt đỏ, không phải ai cũng có thể đáp ứng được chi phí này, thứ hai là tiệm sách thường chỉ bán những sách tham khảo phục vụ cho khoa cử và các loại tiểu thuyết để mọi người đọc tiêu

khiến lúc nhàn rỗi, những loại sách như thế thì dễ mua chứ những loại sách hiếm hoặc chỉ lưu hành nội bộ thì làm sao mua được.

Trở lại đường Giáp, Phó Vân anh sai Vương Đại Lang trái giấy mài mực.

Nàng không hề do dự, lập tức đặt bút viết một phong thư cho sơn trưởng Khương Bá Xuân, trình bày chi tiết quy tắc quản lý thư viện.

Nàng tới thư viện học chính là để đọc sách, cuối cùng chính biện và phó biện của Tàng Kinh Các lại làm ăn qua loa cho xong việc, cứ thế này tới bao giờ nàng mới có thể mượn được sách mình muốn đọc?

Nếu chính biện, phó biện không muốn bỏ thời gian sắp xếp lại kho sách vậy thì huy động học sinh trong thư viện tới giúp đỡ, như thế có thể khiến học sinh làm quen với quy trình mượn sách của thư viện, đồng thời cũng là một lời nhắc nhở để các học sinh sau này tới Tàng Kinh Các mượn sách xong sẽ không vứt bừa lên kệ sách của mình, quên đem trả, khiến cho các học sinh khác muốn mượn sách để đọc cũng không có mà mượn.

Hơn nữa, thư viện được mở ra lần đầu dưới thời Đường với chức năng chủ yếu là để giữ sách. Việc quản lý, giữ gìn, lưu thông, sưu tầm, biên soạn, sửa chữa lại sách giúp ích rất lớn cho việc truyền bá và tích lũy tri thức.

Tuy giờ thư viện đã phát triển, trở thành nơi dạy học nhưng không thể bởi thế mà bỏ qua chức năng này.

Giữ sách, cái cần giữ không chỉ có sách, mà còn có trí tuệ của người đi trước và lịch sử ngàn năm, tất cả những thứ đó đều xứng đáng được đối xử một cách cẩn thận, nghiêm túc.

...

Mộc phù dung còn có một tên khác là cự sương hoa (*loài hoa đối chọi với sương gió*), khi những loại hoa khác đã dần điêu tàn, mộc

phù dung vẫn ung dung đối mặt với cái giá lạnh, những đóa hoa kiêu diễm màu hồng, đỏ, hoặc trắng vẫn nở bung khoe sắc.

Quản cán đi qua hành lang, nhìn thấy những đóa hoa phù dung đang nở rộ, thi hứng lên cao, thuận miệng ngâm vài câu thơ.

"thật có nhã hứng."

Từ trong phòng, sơn trưởng Khương Bá Xuân nghe thấy tiếng ngâm ngoài cửa sổ, tươi cười ra đón.

Quản cán cũng cười nói: "Tự nhiên có cảm xúc, khiến sơn trưởng chê cười rồi."

Hai người nói chuyện vài câu rồi cùng bước vào phòng.

Uống trà xong, Khương Bá Xuân chỉ vào một phong thư đã mở, thờ dãi nói: "Ta nghe học sinh trong thư viện phàn nàn sách trong Tàng Kinh Các quá hỗn loạn, có chuyện này sao?"

Sơn trưởng nằm dưới sự quản lý của triều đình, quản cán, chính biện, phó biện của Tàng Kinh Các cũng vậy.

Quản cán là cấp dưới, lại thấy Khương Bá Xuân nói thẳng không kiêng nể gì về sự thất trách của bản thân, vội đứng dậy hành lễ, "không dám đối gạt sơn trưởng, từ khi văn bối nhận vị trí quản cán tới nay, thực sự đã phát hiện ra Tàng Kinh Các có nhiều chỗ không ổn, chỉ có điều lòng có dư mà sức không đủ, chỉ có thể làm qua loa tới tận giờ, vẫn chưa giải quyết được vấn đề."

Khương Bá Xuân xua tay, ý bảo không sao, "Ta biết cậu vừa tới nhậm chức chưa lâu, chuyện này cũng không thể trách cậu được. Thư viện từ trước đến nay luôn lơ là Tàng Kinh Các, nói cho cùng cũng là ta thất trách."

Quản cán thờ phào, sơn trưởng là người ôn hòa rộng lượng, tuy thiếu chủ kiến, khó có thể thành công trong việc thay đổi phong cách

học tập của thư viện như chính ông ta luôn kỳ vọng nhưng lại luôn tôn trọng giáo thụ, quản cán trong thư viện, hoàn toàn không phải loại người dối trá chỉ biết làm ra vẻ để mua chuộc danh tiếng. Bởi vậy, hắn mới dám thừa nhận sai sót, chịu trách nhiệm về mình một cách khăng khải như thế.

"Đây là một học sinh trong thư viện viết, cậu đọc thử đi."

Khương Bá Xuân cầm bức thư lên, đưa cho quản cán.

Quản cán đọc thư, khẽ nhíu mày, khuôn mặt càng lúc càng nghiêm túc.

Khương Bá Xuân ngồi dùng trà, không lên tiếng quấy rầy.

một lúc lâu sau, quản cán ngược mắt lên, dường như muốn lên tiếng.

Khương Bá Xuân nhìn hắn, chờ hắn đưa ra đánh giá.

Quản cán lại không nói một lời, bắt đầu đọc lại một lần nữa những đề nghị và đề xuất về quy tắc, cân nhắc hồi lâu xong mới mở lời: "nói có lý, trật tự rõ ràng, không biết là do học sinh nào soạn ra?"

"Phó Vân."

Nghe thấy câu trả lời, quản cán hơi nhíu mày, kinh ngạc, "Chính là học sinh đứng hạng nhất lần này phải không ạ?"

Khương Bá Xuân mỉm cười gật đầu.

"Hiếm có... Văn bối thấy hắn liệt kê các quy tắc rất chi tiết, toàn diện, cân nhắc nhiều mặt, hơn nữa còn rõ ràng cụ thể, có thể đưa vào thực tiễn, cứ theo nguyên tắc mà làm như thế, không ai có thể bắt bẻ được. Nếu có thể thực hiện theo cách này, ai có trách nhiệm của người ấy, làm gì cũng dựa theo quy trình có sẵn, không tới nửa năm, nhất định có thể thay đổi tình hình hỗn loạn hiện nay ở Tàng Kinh

Các." Quản cán khen ngợi mấy câu, buột miệng hỏi thêm, "Người lớn trong nhà hẳn có ai từng quản lý sách chẳng?"

Khương Bá Xuân lắc đầu, "Chưa bao giờ nghe ai nói chuyện này, có thể là Triệu ông hoặc là anh họ của hẳn dạy."

Ông ta ngừng lại một chút rồi nói tiếp, "Ta mừng, không phải vì hẳn đưa ra được những kiến nghị có trật tự rõ ràng như thế, mà vì hẳn có gan nói ra cách nhìn nhận của chính mình, quan tâm tới sự phát triển thư viện cũng là một dạng theo đuổi con đường học vấn."

"Sơn trưởng nói đúng ạ, văn bối hiểu rồi."

Quản cán hơi cúi đầu, nói một câu như thế, nơi đáy mắt hiện lên sự áy náy, xấu hổ.

Quản cán tuy là người quản lý Tàng Kinh Các nhưng thực ra trong lòng không mấy quan tâm tới chuyện mượn sách, từ khi vào thư viện vẫn luôn toàn tâm toàn ý sáng tác văn chương, những chuyện vụn vặt khác giao hết cho chính biện và phó biện xử lý. Đối với văn nhân mà nói, dù Tàng Kinh Các sưu tầm, bảo quản được bao nhiêu sách thì cũng chẳng có lợi ích về mặt danh tiếng cho hẳn, chỉ có viết được những sáng tác của bản thân mới có thể nổi danh, khiến cho thư viện thu hút được nhiều học sinh.

Nhưng chức năng ban đầu của Tàng Kinh Các vốn là cất giữ sách vở, Tàng Kinh Các hỗn loạn, hẳn là quản cán, viết nhiều sách thế nào, thanh danh có lừng lẫy ra sao thì cũng làm gì có mặt mũi đối diện với người đã giao trọng trách cho hẳn là sơn trưởng và những học sinh trong thư viện hằng ngày cần cù khắc khổ hết lòng học tập.

Từ cái sai này, chắc chắn phải rút kinh nghiệm.

Ngày nào còn làm hòa thượng, ngày ấy còn phải đánh chuông, người ta còn biết làm cho có, hẳn đến cho có cũng không làm, thật là hổ thẹn.

Quản cán xấu hổ, cầm lá thư của Phó Vân đứng dậy đi ra ngoài, "không chần chừ thêm nữa, nhân dịp trời còn khô ráo, cứ theo lời Phó Vân, phơi sách trước khi vào đông thôi!"

Khương Bá Xuân nhìn theo bóng quản cán, vuốt râu mỉm cười.

Vị quản cán này say mê kiến thức, là người ngay thẳng, không phải kẻ lòng dạ hẹp hòi, vậy nên ông ta trực tiếp đưa bức thư của Phó Vân cho quản cán xem, nhắc nhở quản cán chớ quên rằng người làm quản cán, ngoại trừ soạn sách còn cần phải có trách nhiệm quản lý sách.

Nếu như là người kiêu ngạo, lấy việc công trả thù tư, ông ta sẽ có cách uyển chuyển hơn, không nói thẳng tên Phó Vân ra.

...

Vừa tan học, học sinh túm năm tụm ba hẹn nhau đi nhà ăn ăn bữa tối, nhà ăn chuẩn bị bánh bao nhân thịt, bánh hấp, mì nước, cơm, ngoài ra mỗi người còn có một bát canh cá nóng hổi.

Có những học sinh tụ tập đi cùng nhau, vừa đi vừa nói chuyện trên trời dưới đất, có học sinh đi một mình, vừa ăn vừa đọc sách.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, đám thư đồng đã ôm hộp đựng đồ ăn đứng chờ trước cửa nhà ăn để đưa cho thiếu gia nhà mình.

Vương Đại Lang là một trong số đó, nhìn thấy Phó Vân anh lẫn trong đám người từ xa đi lại, hấn bước tới chào đón, "Thiếu gia, trời lạnh, thái thái sai người mang canh thịt dê tới."

Hàn thị sợ Phó Vân anh và Phó Vân Khải ở thư viện ăn không đủ no, thỉnh thoảng bảo Vương thúc đưa đồ ăn tới thư viện. Phụ huynh các học sinh khác toàn sai người hầu mang các loại thức ăn tinh xảo, quý hiếm tới, Hàn thị thực tế hơn, thường chuẩn bị canh thịt, canh

xương, canh gà rừng, canh vịt. Giờ thấy tiết trời càng lúc càng lạnh, hôm nay bà sai người mang canh thịt dê tới.

Hôm nay Triệu sư gia đứng lớp, giảng về phần "Quản Trọng chi khí tiểu tai" (*Khí lượng của Quản Trọng nhỏ nhen thay!*) trong sách "Luận Ngữ", Khổng Tử cho rằng Quản Trọng không tiết kiệm, không biết lễ. Quản Trọng phò tá Tề Hoàn Công hoàn thành mộng bá chủ, công lao dẫu lớn đến nhường nào, Khổng Tử vẫn cứ không tán đồng tác phong của ông ta.

Đám học sinh cảm thấy trong câu "Quản thị hữu tam quy, quan sự bất nhiếp, yêu đắc kiệm?" (*Quản thị có tam quy không cho gia thần nào kiêm nhiệm nhiều việc, sao gọi là tiết kiệm được?*), "tam quy" là khó hiểu nhất, không biết "tam quy" này rốt cuộc là cái gì.

Trong "Luận ngữ tập chú", Chu Hi giải thích "Tam quy: Tên đài." (*đài là lầu các*)

Các học sinh có cách hiểu khác nhau về lời giải thích này, liền hỏi Triệu sư gia, Triệu sư gia đưa ra vài cách hiểu khác nhau để bọn họ tự thảo luận.

Có người cho rằng là ba địa danh khác nhau, ba tòa nhà khác nhau, có nghĩa là Quản Trọng có ba nơi ở, có người cho rằng ông ta cưới ba người vợ, có người nói rằng đây là miêu tả Quản Trọng ở trong một đài cao ba tầng. Còn có người cho rằng tam quy có ý nói Quản Trọng có thể đặt ra một khoản thuế riêng bên cạnh tiền thuế của quốc gia để cho vào túi riêng, đây là ban thưởng của bậc quân vương dành cho ông ta.

Chu Hi đương nhiên thiên nhiều về cách giải thích thứ nhất hơn.

Lại có học sinh cảm thấy từ "khí tiểu" khó hiểu.

Đỗ Gia Trinh, Triệu Kỳ cho rằng "khí tiểu" chỉ Quản Trọng là người hẹp hòi, về cả tính cách lẫn lòng dạ. Trần Quỳ, Chung Thiên

Lộc không nghĩ vậy, cảm thấy "khí" trong "khí tiểu" là chỉ phẩm đức của người quân tử.

Mọi người hỏi Tô Đồng, Tô Đồng không muốn đắc tội ai, nói cả hai cách hiểu đều có lý.

Mọi người tranh luận một phen lại tới hỏi Phó Vân anh.

Phó Vân anh vừa bước về phía nhà ăn vừa trả lời: "Trong "Luận ngữ tập chú" viết, khí tiểu, từ này chỉ việc không hiểu đạo Đại Học của thánh hiền (*bao gồm tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, mình đã từng chú thích trước đây*), bảo thủ nhỏ nhen, lòng dạ hẹp hòi, không tu cái đức của bản thân nên không xứng với bậc quân vương. Quản Trọng tuy có công lớn với quốc gia nhưng hành động không hợp với lễ nghĩa, đạo đức không xứng được gọi là người quân tử hiền đức, cho tên Khổng Tử nói ông ta "khí tiểu". Vậy nên "khí" là chỉ phẩm đức, như vậy mới phù hợp với hai chữ "biết lễ" trong câu "Họ Quản mà biết lễ thì ai không biết lễ". (*Chú thích ở cuối chương*)

Trần Quý và Chu Thiên Lộc gật gù tán đồng, Triệu Kỳ nhíu mày, khế thảo luận với người khác, Đỗ Gia Trinh lại hừ một tiếng, phất áo bỏ đi.

Vài người xung quanh nhìn nhau, đuổi theo, khuyên hấn không nên so đo chuyện mấy hôm trước, hấn mím chặt môi, làm như không nghe thấy.

Phó Vân anh nhìn theo bóng hấn, lắc đầu nói: "Thảo luận kiến thức thôi mà, không nhất định phải phân cao thấp."

Phó Vân Khải cười nhạo, kéo nàng tách khỏi đám người, tìm một góc bàn rồi ngồi xuống, giục Vương Đại Lang múc canh thịt dê, "Đừng quan tâm đến bọn họ nữa, canh nguội tới nơi rồi!"

Hàn thị chuẩn bị nguyên một nồi canh thịt dê lớn, đặt trong lò hâm nóng có một ngăn đựng dùng để đốt than rồi sai người mang cả tới

đây, giờ mở ra, canh vẫn nóng hổi.

Hai người chắc chắn không ăn hết một nồi canh to như thế, chia một phần cho bạn cùng trường, mọi người đều biết hai anh em hào phóng nên không từ chối, mỗi người một bát lớn có xương có thịt, ngồi ăn ngon lành.

Viên Tam lại càng không làm khách, ăn xong một bát lại xin thêm, Phó Vân anh mặt không đổi sắc, tự tay múc thêm cho hắn.

không ngờ hắn húp soàn soạt mấy ngậm đã lại ăn hết, lần này không chờ hắn lên tiếng, Phó Vân anh đẩy cả lò giữ ấm và nồi canh về phía hắn.

Viên Tam nhìn Phó Vân anh rồi cúi xuống hì hục ăn hết bay nồi canh thịt dê, ăn xong cũng không mở miệng cảm ơn, lau miệng rồi đi mất.

"Người này cũng tự nhiên quá."

Phó Vân Khải bưng chén sứ nhắm nhấp từng ngậm, cau mày, nói, "Lần trước, khi đi thi, muội cho hắn mượn giấy bút, hắn chẳng nói được câu cảm ơn thì chớ, còn coi như không biết chúng ta. Bên phủ Trường Sa toàn người như thế hả?"

"Mấy vị giáo thụ trong thư viện, còn cả học trưởng Trần Quý cũng là người phủ Trường Sa, huynh đừng vợ đũa cả nắm. Lần đó thầy lấy chuyện đua thuyền rồng tiết Đoan Ngọ chế giễu toàn bộ người huyện Hoàng Châu, huynh cũng đồng ý sao?"

Phó Vân Khải cười hề hề, "Huynh sai rồi."

Ăn xong bữa tối, ra khỏi nhà ăn, Phó Vân anh nghe thấy đám người bên cạnh đang thì thầm gì đó thì nhìn sang.

Những người đó im bật, bước thêm vài bước về phía hành lang, "Vân ca nhi, ăn xong rồi hả?"

Hằng ngày, trước bữa tối, Phó Vân anh thường thảo luận bài vở với bạn cùng trường, về sau những người tới tìm nàng càng ngày càng nhiều, liền đổi thành sau bữa tối, trước giờ Tuất. Những người khác sợ có người nhanh chân chiếm chỗ nên lúc nàng dùng bữa, họ đã đứng một bên chờ nàng ăn xong.

Nàng gật đầu.

Mọi người tươi cười, theo nàng đi về phía đường Ất.

Phó Vân anh ở trong viện sâu nhất của đường Giáp, đường Giáp quản lý nghiêm ngặt, học sinh ba đường Ất, Bính, Đinh không dám tự tiện ra vào. Để tiện cho học sinh ba đường khác, nàng chuyển nơi thảo luận bài vở sang phòng của Phó Vân Khải. Đường trưởng đường Ất dễ tính, không quan tâm những chuyện như thế, ra vào đường Ất không cần báo cáo thân phận, quy định tương đối lỏng lẻo.

Nàng đi chính giữa, Phó Vân Khải đi bên cạnh, những người khác lũ lượt theo sau.

Đoàn người đi càng lúc càng xa.

Trước cửa nhà ăn, Trần Quý nhìn theo bóng Phó Vân anh, quay đầu sang nhìn Đỗ Gia Trinh mặt đã tối sầm bên cạnh, nói, "Đỗ huynh, huynh và ta nhập học cùng một năm. Huynh cũng biết, theo quy định của thư viện, người được chọn làm học trưởng là do sơn trưởng và các giáo thụ quyết định, chưa bao giờ phân biệt tuổi lớn tuổi nhỏ, vào thư viện lâu hay chóng... Phó Vân tuy tuổi còn nhỏ nhưng tài năng xuất chúng, tiến bộ rất nhanh, hơn nữa có thiên phú viết văn, chỉ cần có thời gian sẽ nhanh chóng đuổi kịp, thậm chí vượt qua cả huynh và ta. Hôm đó huynh cố ý làm khó hấn và Tô Đồng, vậy là quá nôn nóng, thay vì cứ canh cánh trong lòng thì chi bằng cứ biến thù thành bạn."

Ý hấn thực sự đã rất rõ ràng.

Trần Quý vừa nhận được thư nhà, cha hấn bị bệnh, là người làm con, hấn làm sao yên lòng, có thể sẽ về quê phụng dưỡng cha mình.

Tới lúc đó, chức học trưởng sẽ trống, trong bốn đường trưởng, Đỗ Gia Trinh có quan hệ thân thiết với hẳn nhất, tài năng nổi bật nhất, chỉ cần các thầy đồng ý, người tiếp nhận chức vụ học trưởng rất có thể sẽ là hẳn.

So với đường trưởng, học trưởng đương nhiên là uy phong hơn nhiều.

Trước hết Đỗ Gia Trinh cần thể hiện sự rộng lượng của bản thân khi xử lý tranh chấp của bản thân hẳn với Phó Vân đã, các thầy thích một học trưởng công bằng, chính trực, phúc hậu, rộng lượng, chứ không phải một người dù học rộng tài cao nhưng lại không biết cách đối nhân xử thế, không thể giao tiếp với bạn cùng trường.

Hôm đó Phó Vân cũng không hẳn là chống đối, chỉ là có nghi vấn về cách xử phạt của hẳn mà thôi. Nếu Trần Quý rơi vào tình huống đó, nhất định sẽ kiên nhẫn giải thích nội quy thư viện với Phó Vân, như vậy căn bản sẽ không tạo ra tranh cãi.

Hơn nữa dù sao vẫn là do Đỗ Gia Trinh muốn lập uy trước mặt học sinh mới, định lợi dụng người khác để nâng mình lên, ai ngờ gặp trở ngại, ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, bị Phó Vân hỏi ngược lại. Nếu đã muốn lập uy, nên chuẩn bị kỹ từ trước chứ không nên chọn bừa một người để ra tay.

Loại chuyện vặt vãnh này, cười cho qua chuyện thôi là được.

Sau việc này, Phó Vân chưa từng nói xấu Đỗ Gia Trinh câu nào, khi nhìn thấy học sinh lớn tuổi hơn, “y” vẫn luôn cung kính, lịch sự, lễ phép.

Ngược lại, Đỗ Gia Trinh vẫn canh cánh trong lòng chuyện ngày hôm đó, thật mất phong độ.

Trong lời nói của Trần Quý có ẩn ý nhưng trong đầu Đỗ Gia Trinh lúc này đang lặp đi lặp lại hình ảnh ngày hôm đó tranh cãi với Phó Vân, lòng đầy phẫn hận, làm sao hiểu được ẩn ý này?

...

Bị một học sinh hỏi mấy câu hỏi tốn quá nhiều thời gian, ngẩng đầu lên đã thấy ngoài trời tối đen, Phó Vân anh từ biệt Phó Vân Khải, vội vã trở về đường Giáp trước giờ khóa cửa.

trên hành lang treo mấy chiếc đèn lồng, rọi xuống chút ánh sáng ảm đạm, gió thổi qua đình viện, cây cối rì rào lay động.

Giữa đêm khuya tĩnh lặng, âm thanh càng rõ ràng hơn.

Bốn bề ký túc xá đã đóng cửa, trời lạnh, các học sinh chui vào phòng mình ngồi sát bếp lò học bài, không có ai giờ này còn đi dạo.

Nhưng đêm nay dường như quá an tĩnh, bình thường vẫn luôn có học sinh về muộn gõ cửa gọi bạn cùng viện mở cửa cho mình, nên trong kí túc xá thường lại vang lên tiếng đập cửa ầm ầm. Thi thoảng còn có học sinh học tập người xưa, mặc cho gió lạnh vẫn ra sân ngắm trăng cho đỡ buồn. Lúc này bốn bề lạnh lẽo, chỉ có tiếng gió thổi ô ô.

Phó Vân anh rảo bước đi tới cuối hành lang, thử đẩy cửa, cửa không mở.

Cửa viện đã khóa lại từ bên trong.

Dù nàng có về muộn thế nào, Vương Đại Lang nhất định sẽ để cửa cho nàng, chờ nàng về mới cài cửa. Hôm nay tại sao lại khóa từ bên trong?

Phó Vân anh chần chừ một lát, khước mắt dường như thấy bên góc tường có mấy thiếu niên đang lén lút, nàng không do dự nữa, lập tức xoay người.

Nàng đi thẳng tới trước viện của Trần Quý, gõ cửa.

Trần Quý là học trưởng, thường xuyên có người tới tìm hăn hỏi nọ hỏi kia, người bên trong nhanh chóng trả lời, vừa mở cửa, nhìn thấy Phó Vân anh liền khom người mời nàng vào, "Phó thiếu gia."

Phó Vân anh bình tĩnh, "Học trưởng đang làm gì thế?"

Thư đồng trả lời: "Thiếu gia ở trong thư phòng đọc sách ạ."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào phía trong, Trần Quý bên trong nghe được tiếng nói chuyện cũng thắc mắc có chuyện gì, nhận ra người tới là Phó Vân anh, hơi kinh ngạc, "Sao giờ này còn tới đây? Có chuyện gì rồi?"

"Học trưởng, không biết Tô Đồng đâu rồi ạ?"

Phó Vân anh mỉm cười hỏi.

Tô Đồng cần cù chăm chỉ, không thể nào ngủ sớm như thế, gõ cửa không ai trả lời, chỉ có hai trường hợp có thể xảy ra, một là Tô Đồng cố ý giả vờ không nghe thấy, hai là Tô Đồng không ở trong viện.

"Nhà hăn có việc, khi nãy xin nghỉ về nhà." Trần Quý đáp, đặt sách trong tay xuống, đứng lên, trêu chọc Phó Vân anh, "Hóa ra đệ sợ tối thật hả? Tô Đồng không ở đây nên đệ sợ à?"

Phó Vân Khải muốn được chuyển sang đường Giáp ở, năn nỉ Triệu sư gia giúp đỡ, lấy lý do là "Vân ca nhi sợ tối, ban đêm không dám ngủ một mình" nhưng giáo thụ không thể can thiệp vào chuyện của khu phía nam, Triệu sư gia có lòng mà cũng không giúp được gì. Phó Vân Khải cực kỳ thất vọng.

Tin đồn "Vân ca nhi sợ tối" lan ra, mọi người thứ nhất là thông cảm cho Phó Vân anh tuổi còn nhỏ, thứ hai là sợ làm nàng tức giận, không ai dám cười nhạo trước mặt nàng.

Trần Quý quen biết với nàng, biết nàng chẳng sợ gì, nhắc tới chuyện này có ý trêu chọc.

Phó Vân anh liền cười nói: "Cửa viện khóa lại từ bên trong, nếu Tô Đồng không ở đây, nhất định là thư đồng của đệ nghịch ngợm, cố ý bày trò dọa đệ."

Nàng kể lại chuyện vừa rồi gõ cửa nhưng không ai mở.

Trần Quý nghe nàng nói vậy, như nghĩ ra cái gì, trầm ngâm một lát rồi bảo thư đồng đi lấy đèn lồng, nói: "Ta đưa đệ trở về, mấy ngày nay ho khan, vừa rồi ăn một bát canh tuyết lê lớn, nhân dịp này đi bộ cho tiêu bớt."

Hai người cùng nhau ra khỏi viện, xuyên qua hành lang, tới viện của Phó Vân anh.

Thư đồng bước tới gõ cửa, "Két..." một tiếng, cửa viện mở ra.

Sắc mặt Trần Quý hơi tối lại.

Phó Vân anh trầm mặc trong giây lát, cười nói: "Có thể là đệ nhầm, khi nãy cửa còn như kiểu khóa lại từ bên trong vậy."

Trần Quý cũng cười, "Hôm nay Tô Đồng không ở đây, hay là gọi anh trai đệ sang đây ngủ một đêm."

hắn là học trưởng, có chìa khóa các đường khác nên nhanh chóng sai người sang đường Ất gọi Phó Vân Khải tới.

Phó Vân Khải đang đọc sách bên cửa sổ, nghe thư đồng báo tin nói Tô Đồng về nhà, Vân ca nhi sợ tối, học trưởng bảo hắn sang đường Giáp, lập tức gạt sách sang một bên, ôm chăn gối khệ nệ chạy sang, "Vân ca nhi đừng sợ, huynh tới rồi, huynh tới rồi!"

Vương Đại Lang cũng được thư đồng của Trần Quý đưa về, "Thằng nhóc này bị khóa lại ở sau nhà ăn, người làm công đã về hết rồi."

Vương Đại Lang đi nhà ăn rửa nồi canh, rửa xong chuẩn bị trở về thì phát hiện cửa đã bị khóa, mấy người làm công cũng chẳng thấy đây, hấn gào thét âm trời cũng không ai mở cửa, chỉ có thể tựa vào bao cỏ ngủ, chờ tới sáng tạp dịch tới mở cửa. Khi thư đồng tìm được hấn, hấn đang ôm chiếc nồi đã được rửa sạch sẽ ngủ lơ mơ.

Trần Quý không nói gì, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Phó Vân anh không đả động gì, chỉ cảm ơn hấn, dõi theo bóng hấn dần đi xa, đóng cửa viện lại.

Phó Vân Khải không biết chuyện gì vừa xảy ra, đi thẳng vào trong buồng, trái chần ra, "anh tử nhi, huynh ngủ ở đây được không? Cách một tấm bình phong, ban đêm chúng ta có thể nói chuyện."

Phó Vân anh dẫn Vương Đại Lang đi kiểm tra khắp các góc ngách trong phòng phía bắc cho cẩn thận, không phát hiện ra gì khác thường mới trở về phòng rửa mặt mũi.

Cửa khóa lại từ bên trong, nàng còn tưởng rằng chắc chắn có người trốn trong viện, giờ xem ra có thể người kia biết trèo tường, khóa chặt cửa rồi trèo tường ra ngoài. Cũng có thể người kia trốn trong phòng phía nam của Tô Đồng, nàng không có chìa khoa phòng Tô Đồng, không thể đi vào kiểm tra.

Khóa kỹ cửa phòng, tắt đèn đi ngủ, cả đêm yên tĩnh.

...

Sáng hôm sau, trước cửa sổ sáng rọi, trong viện chim chóc ríu rít, đó là một ngày trời nắng.

Tối qua, Phó Vân Khải đã biết chuyện cửa khóa, một mực khẳng định là trò của Đỗ Gia Trinh: "Huynh nghe mọi người trong đường Ất bảo cái loại công tử đó thích bắt nạt người khác nhất, tử như cố tình làm bẩn bái vở của người khác, làm cho người nọ bị thầy trách phạt,

nhân dịp người ta đi một mình vây lại đánh cho một trận hoặc khóa người khác bên ngoài cửa cho người đó chịu lạnh một đêm, ngoài ra còn đổ nước lên giường người khác để làm người ta không ngủ được... Cái gì bọn họ chẳng làm được, nhất định là Đỗ Gia Trinh giờ trò!"

Thực sự thì học sinh trong thư viện cũng chẳng khác gì học sinh trong tộc học của Phó gia, người còn trẻ khắc khẩu đôi câu với nhau rồi nhảy vào đánh đấm cũng là bình thường.

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái trước kia cũng trêu chọc người khác không ít lần, vừa nghe Phó Vân anh kể Vương Đại Lang bị người khác cố ý nhốt ở nhà ăn liền nói: "Nhất định là bọn họ làm! Ngày trước huynh với mấy người trong tộc bắt nạt Đồng ca nhi đầu tiên cũng tách huynh ấy ra một chỗ, kéo huynh ấy vào chỗ tối, mỗi người một quyền, khiến huynh ấy không biết là ai đánh, không thể mách với tiên sinh..."

hắn đang nói, bỗng ý thức được mình vừa không cẩn thận lỡ lời kể ra chuyện trước kia bắt nạt Tô Đồng, nụ cười cứng đờ lại trên khóe miệng.

"Các huynh từng bắt nạt Tô Đồng hả?" Phó Vân anh hơi nhíu mày.

Phó Vân Khải gãi đầu, lúng túng, "Đó là chuyện từ lâu rồi... Đồng ca nhi không phải là người nhà chúng ta, tiên sinh và nhị ca lại cứ khen huynh ấy, những người khác khó chịu. Huynh không đánh huynh ấy! Huynh thề! Huynh chỉ nghe lời tứ ca, ngũ ca, đứng bên cạnh trông chừng giúp..."

Tiếng hắn càng lúc càng nhỏ lại, tay xoắn vào nhau, khẽ lẩm bẩm, "Khi đó huynh không hiểu chuyện thôi... Sau này huynh xin lỗi Đồng ca nhi, huynh ấy tha thứ cho huynh rồi."

không cần Phó Vân Khải miêu tả kỹ hơn, Phó Vân anh cũng đoán được khi ấy đã xảy ra chuyện gì.

một thiếu niên nghèo khó tới nhờ cậy thân thích, ăn nhờ ở đậu lại vượt qua toàn bộ con cháu Phó gia, các thiếu gia Phó gia thấy hấn ngứa mắt, đối xử lạnh lùng với hấn, thậm chí còn đánh hấn...

Thảo nào Tô Đồng luôn có thái độ không rõ ràng với người Phó gia, cảm kích nhị ca như thế nhưng lại luôn tìm cách thay thế vị trí của nhị ca.

Thảo nào ngày Đoan Ngọ hôm đó, sau khi Tô Đồng cứu Phó Vân Khải và Phó Vân Thái, hai anh em bọn họ lại cảm kích như vậy.

Tối hôm qua hấn vừa hay bị người nhà gọi về thật hay là nghe phong thanh, biết sẽ có chuyện nên cố ý tránh đi?

hấn có phải cũng có địch ý với nàng vì nàng là người Phó gia hay không?

Tiếng chuông vang lên, Phó Vân anh bừng tỉnh, gạt chuyện tối qua ra khỏi đầu, cúi đầu buộc lại đai lụa bên hông, ra khỏi phòng, "Thôi đừng nói chuyện này vội, đừng để muộn giờ đọc đồng thanh buổi sáng."

...

Khu phòng học phía đông, học sinh lục tục kéo đến đông đủ, được các đường trưởng dẫn vào trong sân.

Phó Vân Khải thi thoảng lại ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Đỗ Gia Trinh ở tít phía trên.

Các học sinh bốn đường Giáp, Ất, Bính, Đinh đứng thành hàng, ngược mắt nhìn về phía đài cao trước chính phòng.

Các giáo thụ đi lên đài, nhìn xung quanh một lượt rồi vẫy tay, ý bảo học sinh giữ trật tự.

Đám học sinh ngừng đùa giỡn, tiếng cười nói yên tĩnh lại.

Bỗng đám học sinh phía trước nhộn nhạo, có tiếng bàn tán xôn xao.

trên đài cao, các vị giáo thụ khác tách sang hai bên, một người tóc hoa râu đang đứng nơi đầu gió, đó chính là sơn trưởng Khương Bá Xuân. Ông ta đầu buộc nhỏ khăn, thân mặc áo bào đen, ánh mắt lướt qua học sinh dưới đài, khuôn mặt phúc hậu, miệng mỉm cười.

Hôm nay không phải ngày sơn trưởng đứng lớp, Khương Bá Xuân bình thường rất ít khi xuất hiện vào giờ đọc đồng thanh buổi sáng, sao hôm nay lại tới đây? Các giáo thụ khác không ai vắng mặt, tất cả đều ở trên đài.

Vóc dáng Phó Vân anh cao hơn bạn đồng lứa nhưng đa phần học sinh trong thư viện lớn tuổi hơn nàng, nàng đứng cuối cùng, ngẩng đầu lên cũng chỉ có thể nhìn thấy toàn vai với đầu.

Tiếng ồn ào vẫn vang lên, Chung Thiên Lộc, Viên Tam đang đứng gần nàng cũng kiểng chân nhìn khắp xung quanh, "Ai tới thế?"

Triệu Kỳ và Tô Đồng, người sáng nay mới từ nhà quay lại thư viện, quay sang nhìn nhau, rồi hỏi học sinh phía trước.

Tiếng bàn tán vang lên âm âm.

Phó Vân anh lắng nghe những người phía trước thảo luận, cố suy đoán xem đã xảy ra chuyện gì. Bỗng đám người tách dần ra.

Tựa như một làn sóng, mọi người đồng loạt tách ra, dừng ngay trước mặt nàng.

Tất cả mọi người quay đầu lại, vô số ánh mắt tập trung trên người nàng.

Nàng ngẩng đầu, trên đài cao, sơn trưởng Khương Bá Xuân nhìn nàng mỉm cười. Mái đầu bạc dưới nắng phản chiếu ra thứ ánh sáng

trắng nhàn nhạt.

"Phó Vân, hôm nay trò hướng dẫn đọc những điều răn của thư viện." (*Chú thích của tác giả ở cuối chương*)

Theo nội quy của thư viện, hằng ngày học sinh đều phải đứng trước bia đá có khắc những điều răn ở khu phía nam đọc thành tiếng, đó là cách bắt đầu một ngày học. Bình thường, người hướng dẫn là học trưởng Trần Quý hoặc là một trong bốn đường trưởng.

Mọi người nghe sơn trưởng nói xong đều giật mình, quay sang người bên cạnh hỏi lại xem mình có nghe nhầm không.

Lúc này, trong lòng mọi người chỉ có một câu hỏi: "Tại sao lại là Phó Vân?"

Trời cao mây nhạt, ánh bình minh lộng lẫy.

Phó Vân anh lấy lại bình tĩnh, tắm mình dưới ánh sáng rực rỡ ban sáng, đón nhận ánh nhìn chăm chú của học sinh toàn thư viện, có kinh ngạc, có nghi ngờ, có tò mò, chậm rãi bước về phía đài cao.

Nàng bước đi thong dong nhưng không rề rà, nhanh chóng bước lên bậc thang.

Khương Bá Xuân vỗ vai nàng, nhường chỗ cho nàng, để nàng đứng chính giữa.

Triệu sư gia, Lương Tu Kỳ, Ngô Đồng Hạc, các giáo thụ khác và Tàng Kinh Các quản cán đều đang mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt từ ái.

Dưới đài là mấy trăm học sinh trẻ tuổi sôi nổi, tinh thần hừng hực, trên đài là những học giả về đủ lĩnh vực, Phó Vân anh đứng trên đài cao, đối mặt với ánh mắt của tất cả học sinh, cao giọng đọc những điều răn của thư viện:

"Phụ tử hữu thân, quân thần hữu nghĩa, phu thê hữu biệt, trường ấu hữu tự, bằng hữu hữu tín."

...

"Bác học chi, thẩm vấn chi, thận tư chi, minh biện chi, đốc hành chi."

...

"Ngôn trung tín, hành đốc kính, trừng phần trất dục, thiên thiện cải."

...

"Chính kỳ nghị bất mưu kỳ lợi, minh kỳ đạo bất kể kì công."

...

"Sở kỳ bất dục vật ư vi nhân, hành hữu bất đắc phản cầu chư kỳ." [1]

[1] Cha con có tình thân, vua tôi có nghĩa, vợ chồng có phân biệt, lớn nhỏ có thứ tự, bạn bè có lòng tin.

Học cho rộng, xét hỏi cho kĩ, suy nghĩ cho cẩn thận, biện luận cho sáng tỏ, thực hành những điều mình đã học.

Lời nói phải trung thực, đáng tin, hành vi phải thân thiết, kính cẩn, kiềm chế tức giận, át chế dục vọng, theo điều thiện, sửa điều lỗi.

Hãy giữ tình bạn cho trong sáng, không được mưu lợi; hãy làm cho đạo lý được sáng tỏ, không được tính toán công lao.

Chuyện mình không muốn làm thì đừng bắt người khác làm, làm việc gì không tốt thì phải tự xem lại bản thân.

...

Nàng đọc một câu, các học sinh lặp lại một câu.

Giọng nói nàng không lớn nhưng đọc rõ ràng từng chữ, trong trẻo dễ nghe, tựa như dòng suối ở sâu trong sơn cốc chảy qua núi đá, linh động trong vắt.

sự ung dung bình tĩnh của nàng càng khiến cho mỗi câu mỗi chữ trong lời răn trở nên mạnh mẽ, khí phách.

Học sinh thư viện nhìn nàng, đồng thanh đọc từng câu.

Nhiều giọng nói hòa vào nhau, trở thành một tiếng nói lớn vang vọng khắp bốn phương tám hướng, từng câu cách ngôn răn dạy việc hoàn thiện bản thân thấm vào tim phổi mỗi học sinh rồi lại phát ra từ tim phổi mỗi người, lan tỏa khắp thư viện.

Trong đám người, Phó Vân Khải hướng mắt nhìn ra xa, thấy Phó Vân anh trên đài cao, ngập tràn cảm xúc, nhiệt huyết sôi trào, dần cảm nhận trong lồng ngực có gì đó đang dần dần thức tỉnh, thiêu đốt tâm can.

Chung Thiên Lộc, Viên Tam, Triệu Kỳ, Tô Đồng, Trần Quý, Đỗ Gia Trinh và những học sinh khác mà mấy ngày nay Phó Vân Khải đã dần làm quen được cũng nhìn Phó Vân anh không chớp mắt, mỗi người mang một ý nghĩ khác nhau.

trên đài cao, Phó Vân anh đắm chìm trong nắng sớm, ánh mắt bình tĩnh.

...

Tiếng đọc đồng thanh trong sáng mà nồng nhiệt, phấn chấn lướt qua tường viện, lướt qua hành lang, lướt qua đình đài lầu các truyền tới phương xa.

một bóng hình cao lớn đang dừng lại nơi góc khuất hành lang, ngũ quan sâu sắc, mày kiếm mắt sáng, đôi mắt quét qua thiếu

niên anh khí bùng bùng trên đài kia, hỏi người phía sau, "Thiếu niên kia là con nhà nào vậy?"

Tri phủ Phạm Duy Bình cẩn thận trả lời: "Người này tên là Phó Vân, nghe nói là người đứng hạng nhất lần này của thư viện, vốn là người huyện Hoàng Châu. anh họ hấn Phó Vân Chương là cử nhân ở huyện Hoàng Châu, lần này lên kinh dự thi, có vẻ sẽ thi đỗ."

Người có vẻ thư sinh bên cạnh a một tiếng nói: "Đại nhân, lần trước ở bến tàu, tiểu nương tử mà đại nhân cứu được hình như cũng là người nhà này..."

Người đàn ông không nói gì, không nhìn về phía đó nữa, xoay người đi mất.

Những người khác không dám nói nhiều, vội vàng theo sau.

Tác giả có lời muốn nói:

Những điều răn dạy của thư viện trong truyện chính là "Chu Tử giáo điều", là quy định Chu Hi đã soạn cho Bạch Lộc Đông thư viện, sau này đã trở thành quy định cho các thư viện trong cả nước, đồng thời truyền đến Triều Tiên, Nhật Bản. Ngoài ra sách thời cổ đại không giống sách thời hiện đại nên không thể xếp dựng thẳng trên giá mà phải bỏ vào hộp theo thư mục, mọi người cố gắng tưởng tượng một chút.

Editor: Về Quản Trọng, điển tích về ông này nhiều khủng khiếp, ở đây mình chỉ đề cập một chút cho dễ hiểu thôi. Đoạn trích trong "Luận ngữ" là như thế này:

"Tử viết: "Quản Trọng chi khí tiểu tai!"

Hoặc viết: "Quản Trọng kiệm hồ?"

Viết: "Quản thị hữu tam quy, quan sự bất nhiếp, yên đắc kiệm?"

"Nhiên tắc Quân Trọng tri lễ hồ?"

Viết: "Bang quân thụ tắc môn, Quân thị diệc thụ tắc môn. Bang quân vi lưỡng quân chi hiếu hữu phản điểm; Quân thị diệc hữu phản điểm. Quân thị nhi tri lễ, thực bất tri lễ?"

Dịch:

Khổng tử nói: "Khí lượng của Quân Trọng nhỏ nhen thay!"

Có người hỏi: "Quân Trọng tiết kiệm không?"

Khổng tử đáp: "Họ Quân có tam quy, không cho gia thần nào kiêm nhiệm nhiều việc, sao gọi là tiết kiệm được?"

"Thế Quân Trọng có biết lễ không?"

Đáp: "Vua Tề dựng bình phong che cửa, Quân Trọng cũng dựng bình phong che cửa. Vua Tề khi khoản đãi hai vua nước khác, có cái giá để úp chén. Họ Quân cũng có cái giá để úp chén. Quân Trọng mà biết lễ thì ai mà không biết lễ?"

Quân Trọng là tể tướng nước Tề dưới thời Tề Hoàn Công, đưa nước Tề thành nước đứng đầu thiên hạ thời kỳ đó với vô số cải cách về kinh tế, chính trị, giáo dục, rất nhiều tư tưởng của ông được sử dụng đến thời nay. Ví dụ như chiến lược không đánh mà thắng, sử dụng trừng phạt kinh tế để giáo huấn, dễ hiểu hơn là mỗi khi TQ nâng giá mặt hàng nào đó, bên mình đổ xô đi trồng rồi bên họ không mua nữa... "Kế một năm, chi bằng trồng lúa. Kế mười năm, chi bằng trồng cây. Kế trọn đời, chi bằng trồng người." cũng là câu nói nổi tiếng của Quân Trọng.

Nhìn chung, Quân Trọng là có công với quốc gia nhưng tỏ ra khoe khoang, xa xỉ, tự cao. Theo Khổng Tử, đây là biểu hiện của kẻ tiểu nhân chứ không phải khí độ của người quân tử. Câu này của Khổng Tử chỉ xét về nhân phẩm chứ không tính đến tài năng hay sự thành

công.

Hơi quá đáng với bậc thánh hiền tỵ chứ mình thấy Khổng Tử căn bản không thành công trong sự nghiệp chính trị không phải không có lý do, nhưng thôi không phân tích nhiều.

Mình có cảm giác không hề nhẹ là tác giả đặt Quán Trọng vào để đá xoáy Thôi Nam Hiên, thành công nhưng không phải quân tử. nói trước là mình không thích Thôi Nam Hiên lắm đâu nhưng anh tỵ nhi bị ám ảnh bởi Thôi Nam Hiên nên mình cũng bị ảnh hưởng tỵ. Về phương diện tình cảm, Thôi Nam Hiên là kiểu người không xứng đáng được yêu, nhưng xét tổng thể mình không ghét nhân vật này.

Chương 67: Giục trả sách

Thông qua phó giảng Ngô Đồng Hạc, sơn trưởng Khương Bá Xuân nhanh chóng biết được chuyện xích mích của đám học sinh.

"Thư sơn hữu lộ cần vi kính, học hải vô nhai khổ tác chu [1]. Người đời đều nói học tập là khó khăn, ta lại cảm thấy học hành là việc dễ dàng nhất trên đời, học hành có thể khó đến mức nào đây? Đầu óc dẫu ngu ngốc cũng có ngày hanh thông, tuy có không trở thành học giả lỗi lạc thì cũng có thể hiểu được chút đạo lý... Biết nhân tình thế thái, nắm quyền thống trị một phương, giao tiếp với đồng liêu trên quan trường còn khó hơn học tập nhiều..."

[1] Núi sách có đường, biết cần cù sẽ tìm ra con đường ấy; biển học vô bờ, khổ luyện sẽ là con thuyền dẫn tới bến thành công.

Đặt bài văn đang viết dở sang một bên, Khương Bá Xuân thờ dài, "Gọi Phó Vân tới đây, ta muốn hỏi trò ấy mấy câu."

Ngô Đồng Hạc chần chừ một chút, "Sơn trưởng, văn bối đã hỏi đám học sinh kia, quả thực là mấy đứa chúng nó có lỗi trước, chúng muốn đánh Phó Vân từ lâu, chỉ là vẫn chưa tìm được cơ hội mà thôi. Tối qua chúng còn lén vào trong viện của Phó Vân, may mà trò ấy cảnh giác, bọn chúng đành rút lui. Thực sự đây cũng không phải lần đầu, mấy đứa Chu Dự Như đã năm lần bảy lượt dùng quyền cướp ép buộc các học sinh khác phải nghe theo chúng, nếu lần này không phạt nặng, sợ rằng về sau bọn chúng lại càng càn quấy, sớm muộn cũng trở thành mối họa, người như thế không thể dung túng, nên cho chúng một bài học."

hắn nói xong còn liếc trộm sơn trưởng, nói khế, "Phó Vân là người bị hại, sơn trưởng không trừng phạt Chu Dự Như lại còn định xử phạt

Phó Vân, như thế có phải là bất công hay không?"

"Chuyện này ta tự có quyết định." Khương Bá Xuân bình tĩnh nói.

Ngô Đồng Hạc thờ dài, đi ra ngoài hành lang, nhìn Phó Vân anh đang đứng chờ trước lan can, "Phó Vân, sơn trường muốn gặp trò, vào đi."

Phó Vân anh không tiếp tục nhìn về phía tán cây phủ kín những đóa hoa nữa, thừa vâng, bước về phía trong.

"Sơn trường là người nhân hậu, trò vào trong đó, kể rõ sự tình, sơn trường sẽ không làm khó trò." Ngô Đồng Hạc khẽ nhắc nhở, "Nếu sơn trường tức giận, trò nhất định không được tranh cãi với sơn trường, sơn trường quý trọng nhân tài, không thích học sinh trong thư viện xích mích đánh nhau. Sơn trường có răn dạy trò cũng là thương cho roi cho vọt, trò tuổi còn nhỏ, về sau lớn lên sẽ hiểu được cái khó của sơn trường."

"Đa tạ phó giảng."

Phó Vân anh cảm tạ hẳn, đi về phía gian phòng bên trái.

Bên ngoài đang nắng, trời trong vắt không một gợn mây, ánh nắng chiếu qua cửa sổ, chiếu vào trong phòng loang loáng, trước cửa sổ nắng rọi vào sáng bừng.

Khương Bá Xuân ngồi trên một chiếc ghế bành bằng gỗ liệu chạm trổ tinh tế, quay lưng về phía cửa sổ, trên vai phủ một lớp nắng vàng, mái đầu bạc vấn lên chĩnh tề, quấn nho khăn bằng lụa. Dưới ánh sáng, những nếp nhăn trên khuôn mặt cũng mờ đi ít nhiều, "Phó Vân, trò biết bản thân sai ở chỗ nào không?"

Ngữ khí lãnh đạm, uy nghiêm, không còn giống vị sơn trường lúc nào cũng tươi cười hằng ngày chút nào nữa.

Vừa vào cửa đã bị chất vấn, Phó Vân anh vẫn không biểu hiện chút hoảng loạn hoặc tủi thân nào, chấp tay hành lễ, cúi đầu nói: "Học sinh biết ạ nhưng học sinh vẫn muốn làm như vậy."

Khương Bá Xuân nhíu mày, "Tại sao lại thế?"

"Sơn trường, từ khi nhập học tới nay, học sinh thể hiện mình quá nhiều, như thế ắt sẽ bị người khác ghen ghét, âu cũng là cây to đón gió. Để tính kế lâu dài, học sinh đáng lẽ ra phải giống như Tô Đồng, biết cách giấu tài, như thế mới đúng với đạo đối nhân xử thế của người quân tử. Có thù tất báo, không chỉ đơn giản sẽ dẫn tới tình cảnh cây to đón gió mà còn có thể bị đánh giá là người tùy tiện..." Phó Vân anh khẽ cong khóe miệng, mỉm cười, "Nhưng người xưa có câu: Thiên hạ hữu đạo tắc kiến, vô đạo tắc ẩn [2]. Thư viện không phải là nơi người người tranh đấu với nhau, học sinh nơi đây hẳn phải có thể có sao nói vậy, không cần cất giữ trong lòng, như vậy học vấn mới có thể phát triển, nếu học sinh bắt buộc phải làm một "ẩn sĩ", cái gì cũng phải ẩn nhẫn như thế, vậy thư viện có khác gì những nơi khác đâu?"

[2] Trích "Luận Ngữ", nghĩa là: Thiên hạ có đạo thì ra làm quan, vô đạo thì về ở ẩn.

Nghe xong những lời này, Khương Bá Xuân cúi đầu trầm tư, thư viện và quan trường nói cho cùng là khác nhau, học sinh đều đương tuổi thiếu niên tràn đầy sức sống, thưở thiếu niên có ai mong muốn bị trói buộc bởi những lễ nghi phiền phức, không được thể hiện bản chất của chính mình?

Nếu ở thư viện cũng lúc nào cũng phải đề phòng, sợ bị người khác mưu hại nên không thể không che giấu bản thân thì chẳng khác gì "thiên hạ vô đạo tắc ẩn", một thư viện vô đạo thì mới khiến học sinh phải trói buộc bản thân, cúi đầu trước kẻ tiểu nhân.

Thư viện có đạo, học sinh cùng nhau tiến về phía trước, những học sinh xuất chúng nhất sẽ không bị người khác ghen ghét thậm chí là

hãm hại, những học sinh kém hơn cũng không sợ bị tụt lại phía sau, bị người khác nhạo báng.

Ý tứ của Phó Vân đã rõ ràng: Giang Thành thư viện muốn trở thành thư viện có đạo hay là thư viện vô đạo?

Nếu như thư viện vô đạo, "y" đương nhiên sẽ giấu tài giống như Tô Đồng. Nhưng "y" lại cho rằng Giang Thành thư viện hẳn phải là thư viện có đạo, nên hẳn không ngại bộc lộ tài năng của bản thân.

Gió xuân thả sức cho phi ngựa, ngày trọn Trường An xem hết hoa [3], thiếu niên đương độ thanh xuân, sao không thể tùy ý mà sải cánh bay cao?

[3] Trích "Đăng khoa hậu" của Mạnh Giao, bản dịch trên thivien.net.

"Đây là thứ nhất."

Phó Vân anh nói tiếp.

Khương Bá Xuân bật cười, nụ cười tỏa sáng khuôn mặt đã đầy nếp nhăn, "Hả? Đây mới là thứ nhất, trò còn lý do gì nữa nào?"

"Học sinh lười biếng, không muốn phí công phí sức với hạng tiểu nhân như Chu Dự Như thêm lần nào nữa, bọn họ thấy học sinh tuổi còn nhỏ, dễ bắt nạt, lần này ra tay không đạt được mục đích, không chắc về sau sẽ lại không nảy sinh ý đồ không tốt. Học sinh cố tình làm to chuyện, khiến bọn họ mất mặt trước mặt học sinh toàn thư viện, khiến bọn họ mất đi chỗ đứng trong thư viện... Như vậy, bọn họ mới biết được học sinh không phải là người dễ bắt nạt. Ngoài ra, học sinh còn muốn cảnh cáo những người đang ngầm có địch ý với mình, để họ sau này không dám làm những việc đáng khinh như vậy."

Phó Vân anh chậm rãi trình bày, lại nói tiếp: "Lý do thứ hai này coi như là một lần vất vả, cả đời thoải mái, không để lại hậu họa về sau."

Học sinh không có lòng hại người nhưng tuyệt đối không nương tay với những kẻ có ý xấu."

"Còn về lý do thứ ba, có việc này, về sau học sinh trong thư viện cãi nhau cũng sẽ tránh việc động chân động tay ẩu đả."

Nàng nói ra những suy nghĩ của mình, ngược mắt lên nhìn Khương Bá Xuân, ánh mắt bình tĩnh, chờ đợi ông ta đưa ra ý kiến.

Khương Bá Xuân vuốt râu trầm ngâm, mặt mày càng lúc càng nhăn nhúm, một lúc sau mới thở dài: "Dựa theo quy định của thư viện, ta vẫn cần phải phạt trò, trò trêu đùa Chu Dự Như như thế, về tác phong vẫn là không ổn."

Phó Vân anh cúi đầu trả lời: "Học sinh hiểu rồi ạ."

Khương Bá Xuân nhìn nàng, nói: "Vậy phạt trò mỗi ngày phải dành ra một canh giờ đi Tàng Kinh Các giúp quản cán sắp xếp lại kho sách, từ giờ đến hết năm."

"Đa tạ sơn trưởng." Phó Vân anh trịnh trọng chấp tay hành lễ, chuẩn bị lui ra ngoài.

Khương Bá Xuân do dự một lát, gọi nàng lại, "Sao? Ta không xử phạt Chu Dự Như lại còn gọi trò tới quở trách, rồi còn trừng phạt trò, trò cảm tạ ta cái gì?"

Phó Vân anh mỉm cười, nói: "Sơn trưởng trừng phạt học sinh cũng đều là vì nghĩ cho học sinh, cách làm của học sinh quá táo bạo, chưa chắc đã thuyết phục được tất cả mọi người. Sơn trưởng cố ý phạt học sinh, lại tha cho mấy người Chu Dự Như, các bạn cùng trường thấy học sinh yếu thế, nhất định sẽ bênh vực học sinh. Học sinh bề ngoài tuy là bị xử phạt nhưng thực ra là được sơn trưởng bảo vệ. Sơn trưởng suy nghĩ cho học sinh nhiều như thế, học sinh sao có thể không cảm tạ?"

Sơn trưởng dở khóc dở cười, nhìn theo bóng "y" cung kính lui ra ngoài. Lúc trước ông vẫn lo lắng cho đứa trẻ này, tuổi còn nhỏ như thế mà hành động lại quá táo bạo, mạnh mẽ nhưng giờ nỗi lo lắng ấy đã không cánh mà bay. một đứa trẻ có thể cảm kích những người có ý tốt với mình như vậy thì sao có thể trở thành người ác độc cho được?

Lấy ơn báo oán thì dùng cái gì trả ơn bây giờ? Lấy (ngay) thẳng báo oán, lấy đức trả ơn mới đúng!

Triệu sư gia là người bừa bãi, không câu nệ cái gì, học sinh của ông ta dũng cảm, mạnh mẽ, dám làm dám chịu, đúng là một cặp thầy trò trời sinh.

...

"Lão đại, sao rồi?"

Phó Vân anh vừa trở lại khu nhà phía nam, Phó Vân Khải, Viên Tam, Trần Quý đang tựa lan can khẽ bàn bạc lập tức đứng thẳng dậy, ùa tới chỗ nàng, "Sơn trưởng bảo sao?"

Viên Tam ở ngay trước mặt nàng, cười hề hề hỏi: "Lão đại, có phải sơn trưởng định đuổi học mấy người Chu Dụ Như không?"

Cái cách gọi "lão đại" này nghe thế nào cũng thấy không hay ho cho lắm.

Phó Vân anh liếc Viên Tam một cái, thẳng nhãi này thật kì quái, ăn mặc chỉnh tề tươm tất, nhưng miệng liên tục mắng chửi người, phun nước bọt phèo phèo, hoàn toàn không biết cách giao tiếp với người khác, rốt cuộc là một gia đình như thế nào mới nuôi dạy nên một người đọc sách như thế này?

Giữa mấy trăm học sinh trẻ tuổi hào hoa phong nhã, hẳn một mình một phách, gõ sai hết cả nhịp.

Viên Tam thấy nàng không trả lời, tức tối, "Hay là sơn trưởng thiên vị Chu Dụ Như?"

Đám học sinh đang đứng chờ tin tức xung quanh không nhin nổi khế chửi bới mấy câu. Từ lúc Ngô Đồng Hạc dẫn Phó Vân anh, họ vẫn luôn đứng trong viện chờ đợi, giờ không chịu nổi nữa, xắn tay áo, chỉ chực xông về hướng khu phía bắc, kêu to: "không công bằng! Chúng ta phải đi tìm sơn trưởng đòi công bằng!"

Thấy mọi người sắp xông vào hành lang tới nơi, Phó Vân anh bảo Viên Tam và Phó Vân Khải ngăn họ lại, ôn hòa nói: "Đa tạ các vị đã bất bình thay cho ta, chuyện này ta cũng có lỗi, sơn trưởng phạt ta hằng ngày tới Tàng Kinh Các sắp xếp, phân loại sách vở, chuyện này thật sự không có gì vất vả, ta mong được làm còn không được ấy chứ! Nhân đây có một chuyện muốn nhờ các vị giúp đỡ."

Mọi người vội hưởng ứng: "Vân ca nhi, ngươi cứ nói đi, chỉ cần chúng ta có thể làm được, nhất định sẽ không chối từ!"

"Có phải muốn đánh bọn Chu Dụ Như một trận không? Ta một chân nhé!"

"Ta nữa, ta nữa, kẻ nào dám bắt nạt Vân ca nhi thì kẻ đó chính là dây vào cả đường Giáp chúng ta rồi còn gì!"

...

Mỗi người một một lời, Phó Vân anh mỉm cười, quay về phía Trần Quỳ đang đứng bên đầu kia của hành lang khuyên mọi người giữ bình tĩnh mà không ai để ý, nói: "Việc này học trưởng hiểu hơn ta, mọi người nghe học trưởng phân công là được."

Trần Quỳ hơi ngạc nhiên.

Mọi người đều nhìn về phía hắn, "Học trưởng, có chuyện gì muốn chúng ta làm sao?"

Trần Quý nhìn Phó Vân anh, trầm mặc giây lát rồi bỗng cười nói với mọi người: "Tàng Kinh Các ở gần sơn cốc, trong các ẩm thấp, nhiều sách vở trong đó bị ẩm, thậm chí mốc meo, quản cán muốn nhân dịp trời nắng ráo mang sách ra phơi trong sân, Tàng Kinh Các ít người, muốn chúng ta qua giúp đỡ."

hắn vừa dứt lời, lập tức có người hưởng ứng: "Đây là chuyện chúng ta nên làm, học trưởng chỉ đạo đi!"

Trần Quý lại nhìn Phó Vân anh, thấy "y" đã đứng vào trong đám học sinh, không có ý muốn lên tiếng, chợt hiểu ra, từ từ trình bày kế hoạch chia học sinh thành bốn tổ dựa theo bốn đường Giáp, Ất, Bính, Đinh, phân loại sách dựa theo kinh, sử, tập, mỗi đường chịu trách nhiệm một bộ.

Cuối cùng nói: "Việc này đã được sơn trưởng cho phép, chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay có thể bắt đầu."

Học sinh trong thư viện đều đang lúc tuổi trẻ hiếu động, thích ganh đua, nếu chỉ bắt bọn họ đi dọn sách, bọn họ có thể sẽ như một bầy ong vỡ tổ ùa vào Tàng Kinh Các, lôi tất cả sách vở cho xong việc, đâu cần chú ý gì?

Nhưng giờ học sinh ở mỗi đường phải phụ trách một loại sách, đường Giáp là Kinh bộ, đường Ất là Sử bộ, đường Bính là Tử bộ, đường Đinh là Tập bộ, phân công rõ ràng, đường nào làm xong việc cuối cùng, chẳng phải là sẽ bị ba đường còn lại cười vào mặt tới tận năm sau hay sao?

không được, nhất định không thể thua ba đường kia được.

Lúc này, học sinh bốn đường tự nhiên trở nên vô cùng ăn ý. không cần Trần Quý ra lệnh, họ nhanh chóng tìm đường chủ của đường mình, đi theo đường chủ vội vàng đi về phía Tàng Kinh Các.

"Nhanh lên, ai tới nơi sau cùng, lần sau thi đấu xúc cức không cần rút thăm nữa, người đó sẽ phải cầm đầu đội bóng!"

Câu uy hiếp này còn có sức mạnh hơn cả lời răn dạy của sơn trưởng, đám học sinh đang cầm đầu chạy rùng mình, phi người về phía trước, chạy tán loạn.

Viên Tam ngạc nhiên há hốc miệng, đẩy tay người bên cạnh, "Ơ, làm người cầm đầu đội bóng không phải là rất oai à? Sao mọi người sợ hãi thế?"

Thi đấu xúc cức có nhiều loại, có loại đá đơn, đá đôi, đá ba, có đá hai đội, đội nào đá được nhiều lần vào cầu môn đối phương hơn thì giành chiến thắng. Người cầm đầu đội bóng là đội trưởng, đảm nhiệm việc chỉ huy toàn đội lúc thi đấu, có trách nhiệm phát động tấn công. Người cầm đầu này nhất định phải là người dẻo dai, nhanh nhẹn, phản ứng tốt, có cái nhìn bao quát, ý chí kiên định, được mọi người kính phục, hơn nữa kỹ thuật đá phải xuất sắc.

Người bên cạnh lấy lại tinh thần, mặt mày nhăn nhúm, vừa nãy hấn đờ dẫn xuất thần, quên chạy, giờ tự nhiên đang ở phía cuối, "Người cứ chờ xem, khi nào tới ngày thi đấu xúc cức của thư viện rồi biết ngay."

...

"anh tử nhi, chuyện Tàng Kinh Các rõ ràng là kiến nghị của mọi, vì sao lại phải nhường công lao cho Trần Quý?" Thấy mọi người theo sau Trần Quý, Phó Vân Khải không cam lòng, "Có phải sơn trưởng bắt mọi làm thế không?"

Phó Vân anh lắc đầu, "Cửu ca, làm nhiều chuyện đắc tội với người thì cũng phải kết cho mình chút thiện duyên, thư viện nói cho cùng cũng chỉ là thư viện, không phải núi vàng biển bạc gì mà cái gì cũng phải vơ hết về mình.

Cần khiến kẻ khác phải khuất phục nhưng cũng cần làm ơn cho người, hai bút cùng vẽ, nếu chỉ dựa vào việc dọa nạt người khác thì chỉ có thể đạt được sự phục tùng ngoài mặt. Mọi người đều

là học sinh, không có tranh chấp về lợi ích, một chút oai phong bề ngoài, không đáng giá bao nhiêu, nhưng một chút thì có sao, báo đáp về sau chỉ nhiều chứ không ít.

Phó Vân Khải cái hiểu cái không gật gật đầu, nắm lấy vai nàng lắc mấy cái, "Khi này muội không bị mắng đấy chứ?"

"không đâu."

Phó Vân anh lơ đãng trả lời.

"Lão đại, tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

Viên Tam không đi theo những người khác, thấy Phó Vân anh đứng lại liền chạy tới cạnh nàng, gãi đầu, cười âm hiểm, "Hay là nhân dịp mọi người đi Tàng Kinh Các, chúng ta túm cổ Chu Dụ Như tới đây đánh một trận đi?"

"Này, tên kia!"

Đẩy Viên Tam ra, Phó Vân Khải giơ hai tay, chắn trước mặt Phó Vân Khải như gà mái bảo vệ gà con, nhíu mày trách mắng: "Ai là lão đại của ngươi? Miệng đầy mùi giang hồ, Vân ca nhi nhà chúng ta là người đọc sách, ngươi đừng có mà lão đại, lão đại loạn lên như thế!"

Viên Tam hừ một tiếng, chìa hai ngón tay ra đẩy Phó Vân Khải yếu ớt sang một bên, đứng chắn trước mặt Phó Vân anh, "Cái loại công tử như ngươi ta thấy nhiều rồi, lần đó ngươi cho ta mượn giấy bút, sau đó ta lấy oán báo ơn, không chỉ không trả lại cho ngươi, còn quát nạt ngươi, ngươi không những không tức giận, có canh thịt ngon cũng chia cho ta, giấy bút ta dùng hết, tìm ngươi đòi cái khác, ngươi cũng không tức giận, còn bảo thư đồng lấy cho ta một bộ..."

hắn nhớ lại những chuyện xảy ra gần đây, chép miệng, thở dài: "Ta biết rồi nhé, ngươi đang chơi thủ đoạn đúng không nào, các công tử trong sách mỗi lần muốn thu phục ai, nhất định sẽ dùng một chiêu gọi là "chiêu hiền đãi sĩ", Lưu Bị ba lần đến mời, Tào Tháo chân trần

ngheh đón Hứa Du, "Yên Chiêu vờ Quách Ngỗi, sai người đắp đèn vàng" [3]. Người nén giận như thế, còn không phải là do thấy ta nhân phẩm xuất chúng, muốn thu ta vào dưới trướng hay sao?"

[3] Trích "Cổ phong kỳ 15 (Yên Chiêu diên Quách Ngỗi) của Lý Bạch. Ba ví dụ về chiêu hiền đãi sĩ gồm Lưu Bị mời Khổng Minh, Tào Tháo đón Hứa Du, Yên Chiêu Vương mời Quách Ngỗi, toàn những mưu sĩ hàng đầu... Bàn Viên Tam bị lạm tiểu thuyết, nên là lời ăn tiếng nói hơi dã sử một tý.

hắn nhướn mày, quan sát Phó Vân anh từ trên xuống dưới, cảm giác như người có địa vị cao đang nhân nhượng kẻ có địa vị thấp hơn, nhấn mạnh: "Xét thấy người có vài phần bản lĩnh, xuống tay dứt khoát, hơn nữa lại thành tâm thành ý như thế, về sau người chính là lão đại của ta rồi!"

Nghe hắn nói xong, Phó Vân anh không nói nên lời.

Nàng biết những hành động thô lỗ của Viên Tam đều là cố ý mà vẫn luôn nhường hắn không phải là muốn thu hắn vào dưới trướng như lời hắn nói, mà là do hắn làm gì cũng chẳng thềm kiêng dè ai, khiến nàng bị ấn tượng, hơn nữa hắn ghét Chu Đại Lang. Kẻ thù của kẻ thù là bạn, Chu gia và Phó gia là "kẻ thù truyền kiếp", nàng từ lâu đã đoán được Chu Đại Lang sẽ có ngày ngang chân nàng. Tối hôm qua nàng phát hiện ra là Chu Đại Lang ra tay liền tới tìm những học sinh cùng trường bình thường vẫn thân thiết với nàng nhất, đề nghị bọn họ giúp đỡ, bọn họ không nghĩ ngợi nhiều liền đồng ý luôn. Ban đầu, nàng cũng không tính nhờ vả Viên Tam nhưng những người khác nói hắn gan dạ liền kéo hắn tới.

Thấy nàng mãi chẳng nói gì, sắc mặt Viên Tam hơi trầm xuống, siết chặt nắm tay, hất cằm nói: "Có phải là thấy ta tốt với người quá nên sợ hãi rồi chẳng? Ta nói cho người nghe, con người ta thấu tình đạt lý, từ xưa đến nay có ân ắt báo ân, tuyệt không nợ người khác một phân một hào! Ta đã nói nhận người là lão đại, chắc chắn sẽ không đổi ý đâu!"

Ngoài miệng hắn nói thì có vẻ kiên cường là thế nhưng sự cuống quýt nơi đáy mắt đã tố cáo nỗi bất an trong lòng hắn lúc này.

Phó Vân anh nghĩ ngợi rồi nói: "Mọi người cùng đi học ở thư viện, cũng là duyên phận, vốn là phải giúp đỡ lẫn nhau."

Viên huynh, ta không có mục đích vì với huynh hết, huynh tự nghĩ thế thôi.

Viên Tam nào hiểu được cái ẩn ý này của nàng, xua tay, "Được rồi, người không cần phải xấu hổ, ta biết người tốt với ta! Sau này ai bắt nạt lão đại cũng là bắt nạt ta!"

Niềm kiêu hãnh của người trẻ tuổi giống như ngọc lưu ly rực rỡ lung linh, tỏa sáng lấp lánh nhưng cũng vô cùng yếu ớt, chỉ cần sơ sẩy là sẽ vỡ tan tành, hóa thành bột mịn, bị gió thổi qua sẽ tan thành mây khói, biến mất chẳng còn gì.

Phó Vân anh suy nghĩ tới xuất thần.

Bỗng Phó Vân Khải nhảy vào giữa hai người, đập vỡ sự im lặng, chỉ vào Viên Tam, "Ta thấy người thích canh thịt nhà chúng ta thì có!"

Viên Tam nuốt nước bọt, liếm môi: "Ta đã nhận Vân ca nhi là lão đại rồi, canh thịt nhà lão đại cũng là canh thịt của ta, lão đại ăn thịt ta ăn canh, đạo lý này quá hiển nhiên!"

Phó Vân anh thở dài, liếc mắt nhìn Viên Tam, tự nhiên lại cảm thấy khi này mình bản khoản như thế có vẻ là hoàn toàn không cần thiết.

Viên Tam có thể chỉ muốn mặt dày mày dạn ăn chực nên mới đòi làm đàn em của nàng mà thôi.

...

Mấy người họ tụt lại phía sau, tới lúc tới Tầng Kinh Các, mọi người đang hùng hùng hổ hổ bê từng chồng sách ra ngoài

dưới sự chỉ đạo của quản cán, chính biện, phó biện và Trần Quy.

Tiếng mở sách vang lên khắp nơi.

Do mỗi đường chịu trách nhiệm một loại sách, học sinh trong các đường được phân thành các tổ, mỗi tổ lại tiếp tục chia nhỏ hơn, mỗi học sinh đều biết mình phụ trách công việc gì nên tuy đông người, công việc phức tạp nhưng ai vào việc nấy, không hề hỗn loạn.

Khắp sân vang lên tiếng người nói ồn ào, đám học sinh vừa bê sách qua lại giữa những chiếc bàn vuông vừa cao giọng đọc thư mục để phân loại sách, học sinh chịu trách nhiệm đăng ký sách đứng một bên ghi vào thẻ gỗ, tất cả được thực hiện theo kế hoạch có sẵn, không có gì phải lúng túng, công việc dần dần đầu vào đầy.

Phó Vân anh và Viên Tam thuộc đường Giáo, bị Đỗ Gia Trinh phân công lên tầng hai của Tầng Kinh Các xếp sách. Phó Vân Khải là học sinh đường Ất, còn chưa kịp nói gì đã bị mấy người quen biết kéo đi giá sách bê sách.

Bốn phía Tầng Kinh Các bao quanh bởi những cây bách cao lớn. Do thường xuyên khuất bóng, lại có địa thế nằm sâu trong sơn cốc nên dù giờ là ban ngày, tầng hai vẫn mờ mịt tranh tối tranh sáng.

Bước lên cầu thang kéo kẹt, lên tới tầng hai, khi đôi mắt vẫn còn chưa kịp làm quen với không gian tối mờ, Phó Vân anh đã nghe thấy những phụ khóa sinh đang đứng sau kệ sách sắp xếp Tập Bộ thì thầm oán thán: "Tại sao chúng ta phải phụ trách Tập hộ chứ? Sách này không cần cho khoa cử, trước nay làm gì có ai đọc."

"Đúng thế, hẳn là do chúng ta là phụ khóa sinh, cái gì cũng xếp hạng nhất từ dưới lên, bọn họ không coi chúng ta ra gì, bắt nạt chúng ta đây mà."

...

Viên Tam đi phía sau Phó Vân anh, cũng nghe thấy tiếng thì thầm của mấy học sinh đó, hừ lạnh, "Sách của Kinh bộ nhiều hơn Tập bộ, ta thà chọn Tập bộ còn hơn."

Tiếng nói chuyện của mấy phụ khóa sinh bỗng ngưng bật, chỉ một lát sau, mấy học sinh mặt đỏ bừng chui ra từ sau kệ sách, cúi đầu tới cạnh bọn họ.

"Kinh, Sử, Tử, Tập không phân đất rẻ sang hèn. Giáp, Ất, Bính, Đinh cũng không chắc chắn phải phân cao thấp. hiện giờ đường Giáp phụ trách Kinh bộ, đường Ất phụ trách Sử bộ, đường Bính phụ trách Tử bộ, đường Đinh phụ trách Tập bộ, thực ra cũng là vì thuận miệng phân công thế mà thôi. Như thế học sinh bốn đường sẽ dễ dàng nhớ được việc của mình, không bị nhầm lẫn."

Phó Vân anh nghiêng người nhường chỗ cho các phụ khóa sinh xuống cầu thang, "Đông nam tây bắc, trước sau trái phải, Giáp Ất Bính Đinh, chỉ khác nhau ở cách gọi mà thôi."

Mấy phụ khóa sinh ngẩn người, ngẩng đầu nhìn nàng.

Phó Vân anh đã dẫn Viên Tam đi về một góc chõng chất sách Kinh bộ.

"Ai vậy?"

một người hỏi.

"hắn là Phó Vân đó! Vừa nãy còn dọa Chu Đại Lang sợ tới tè ra quần, người không biết hắn sau?"

Người bên cạnh đáp.

"Hóa ra là hắn, người như thế đều là đường Giáp, làm sao tới phiên đường Đinh chúng ta."

...

Người ta thường nói một câu thế này, nói thì dễ, làm thì khó.

Đám học sinh làm quần quật cả buổi, lúc đầu mọi người còn hào hứng, phấn chấn, gần tới giờ ăn bắt đầu uể oải, chỉ muốn làm cho xong, tới chiều tối thì sức lực cạn kiệt, chân tay rã rời, than thở ỉ ôi, dù sao cũng mới có hai canh giờ trôi qua.

Trần Quý lên tiếng khích lệ mọi người: "Đường Ất đã hoàn thành hơn một nửa công việc!"

một câu làm ba đường khác bừng tỉnh, đường Ất muôn đời xếp thứ hai đằng sau đường Giáp, suốt ngày bị uy phong của đường Giáp che khuất giờ lại tự nhiên vượt lên, không những vượt qua đường Bính và đường Đinh mà còn cả đường Giáp cũng bị kéo tụt ra sau!

Ôi bọn âm hiểm!

Ba đường Giáp, Bính, Đinh giờ cùng chung kẻ địch, đám học sinh như vừa uống thuốc tiên, tinh thần bùng nổ, ra sức làm việc, thế nào cũng không thể để đường Ất thắng được!

Sơn trưởng Khương Bá Xuân và những giáo thụ khác tới xem xét tình hình thấy vậy cười thật tươi, các học sinh nghiêm túc phờ sách như thế, có thể thấy họ cũng sẽ nghiêm túc học tập những kiến thức được ghi lại trong sách.

Quản ký đứng bên cạnh cũng cười, nụ cười cứng đờ.

Mấy thằng nhãi này, cả một đám đều là các công tử được nuông chiều, sao phải hùng hù hỏ hỏ như thế chứ, chỉ là phờ sách thôi mà, có phải bắt bọn họ khiêng cuốc ra ruộng làm cỏ đâu!

Mặt trời đã ngả về tây, chiều hôm buông xuống, ánh hoàng hôn phủ kín khắp một vùng đồi núi.

Mọi người tạm thời dừng lại công việc, bê sách đã phơi nắng cả ngày vào trong Tủ Kinh Các.

Tối nay, nhà ăn đã trở thành ánh sáng cuộc đời của đám học sinh đã đói đến mức da bụng dán vào da lưng.

Đói đến mức này, ai mà quan tâm tới văn nhĩ nữa, mỗi người bung một bát canh lớn, tay kia cầm một chiếc bánh bao nhân thịt, một miếng bánh bao lại một ngậm canh. Đến những học sinh bình thường ăn uống cảnh vẻ nhất giờ cũng đang ngấu nghiến nhồm nhoàm.

Mấy trăm học sinh như một đàn châu chấu, ăn sạch đồ ăn ở nhà ăn.

Người làm công ở nhà ăn ngạc nhiên tới trợn mắt há mồm.

Các tiểu tướng công này... sao hôm nay lại đói tới nông nỗi này?

Mọi người ăn no xong nhìn sang người lân cận luộm thuộm ngồi bên cạnh, chỉ vào đối phương cười ha hả, đối phương cũng trả lời lại một cách mỉa mai: "Xem lại người đi, khá hơn ta chắc?"

Người cười trước cúi đầu tự xem lại chính mình, trời ơi, bản thân mình cũng mồ hôi mướt mải, vạt áo, tay áo bẩn thỉu đen đúa tới mức không còn nhận ra màu sắc ban đầu nữa, cả khuôn mặt cứ như vừa vớt ra từ trong chậu nước, khăn lược dưới nhơ khăn cũng ướt đẫm mồ hôi.

Mọi người nhìn nhau một lúc, lắc đầu bật cười.

...

Tất bật mấy ngày, việc phơi sách cuối cùng cũng hoàn thành.

Các vị giáo thụ ban đầu cũng không thích việc đám học sinh phải tự sắp xếp lại sách trong Tủ Kinh Các nhưng sau họ phát hiện ra đám

học sinh tuy ngoài miệng kêu mệt nhưng trong mắt lại lấp lánh ánh cười.

Thư viện như tắm trong hơi thở tươi mới, những tiếng cười xuất hiện ngày một nhiều hơn, những học sinh bình thường nhát gan, hay ngại ngùng cuối cùng cũng gom đủ can đảm phát biểu về cái nhìn của mình trước mặt mọi người, có những học sinh từng lời qua tiếng lại không hợp giờ cũng bắt đầu hòa thuận, kề vai sát cánh như anh em một nhà. Học sinh bốn đường Giáp, Ất, Bính, Đinh đoàn kết hơn trước kia rất nhiều.

Hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, học sinh đường Ất có sự thay đổi rõ rệt nhất, cuối cùng cũng dám khiêu khích đường Giáp! Tuy là ngay sau đó đã bị học sinh đường Giáp trả đòn.

Ngô Đồng Hạc mỉm cười nói: "Nếu biết trước phơi sách có hiệu quả như thế, đáng lẽ phải cho mấy đứa chúng nó phơi một tháng một lần."

Ôn Tuyết Thạch không nghĩ thế, cười nhạo: "Người trẻ tuổi ấy mà, ào ào thế thôi, mấy ngày sau đâu lại vào đấy cả."

Nhưng mà sự hăng hái, sôi nổi ấy không dần biến mất theo thời tiết càng lúc càng lạnh, ngược lại càng trở nên mãnh liệt, không khí thi đua, giằng co giữa bốn đường ngày một nóng lên: Bọn họ sắp nghênh đón kì thi toàn viện.

Thi cử trong thư viện chia thành kì thi cho học sinh và kì thi cho học trò nhỏ, học sinh năm trong ba hạng đầu được thưởng hai quan tiền hoa hồng, thứ năm đến thứ mười thưởng mỗi người năm trăm tiền, thứ mười đến thứ hai mươi thưởng một quan tiền. Học trò nhỏ cũng chia thành các hạng như thế nhưng tiền thưởng ít hơn.

Gần tới kì thi, các học sinh bắt đầu tập trung ôn thi.

Người người đều bận ôn tập để đối phó với kì thi, Phó Vân anh lại có việc bên Tàng Kinh Các.

Việc phơi sách do quản cán chủ trì, học trưởng Trần Quý và bốn đường trưởng quản lý học sinh các đường, tưởng như chẳng có quan hệ gì với Phó Vân anh nhưng quản cán lại thường xuyên gọi nàng tới, về sau còn bảo nàng tham gia vào việc viết "Giang Thành thư viện thư tịch mục lục".

Để viết được mục lục (*liệt kê danh mục sách*), nàng đương nhiên phải ra mặt chỉ huy mọi người sắp xếp lại sách, thường xuyên như thế, đám học sinh cũng dần quen với việc nghe nàng chỉ huy.

Mượn cơ việc cho mượn sách rườm rà, nhàm chán, quản cán sai chính biện đi viết tài liệu bổ sung cho các thư mục, chính biện chỉ mong có thể, lập tức thu dọn đồ đạc, chuyển tới một viện yên tĩnh phía sau Tàng Kinh Các, tập trung viết lách.

Phó Vân anh tiếp nhận việc quản lý mượn sách.

Đầu tiên, nàng sắp xếp lại những đăng ký mượn sách trước đây, tìm được những người mượn sách mà chưa trả để đòi sách.

Nếu là học sinh, nàng trực tiếp tìm người mượn, giục họ trả sách. Nếu là giáo thụ hoặc cử nhân trong vùng mượn sách không trả, nàng viết thư kèm theo một tờ hóa đơn gửi tới, nhắc nhở bọn họ còn chưa trả sách, nếu năm ngày sau vẫn không nhận được hồi âm sẽ cử người làm công trong thư viện tới đòi.

Đám học sinh suốt ngày bị nàng yêu cầu trả sách giờ nghe thấy tiếng nàng đã theo bản năng, cứ cúi đầu nhận lỗi trước rồi tính sau. Những cử nhân bên ngoài thấy nàng cứ mấy ngày lại gửi một phong thư kèm hóa đơn, không thể không bỏ tiền ra bồi thường gấp ba. hiện giờ không chỉ có người trong Giang Thành thư viện biết đến cái tên Phó Vân, văn nhân trong phủ Võ Xương cũng nghe nói về "y".

Mấy cử nhân từng bị đòi sách gặp nhau trong hội thơ cũng mỉm cười, nhắc tới "y": "Chữ người này thực ra viết rất đẹp, đợt trước ta xa nhà một thời gian, trong nhà còn mườì mấy cuốn sách mượn từ

Tàng Kinh Các đã quá hạn mượn đọc, hẳn liên tục gửi thư đến nhà ta trong tám ngày, ngày đầu tiên còn rào trước đón sau, đến ngày cuối cùng, đúng lúc ta về tới nhà, mở thư ra, trong đó chẳng có chữ nào, chỉ có một bức họa, ta nghĩ mãi mà không ra, hỏi rất nhiều người, sau đó người hầu trong nhà nói với ta, Phó Vân vẽ "đương quy" (*chơi chữ, ý là đến lúc phải trả lại rồi*), ha ha, thật sự thú vị!"

...

Qua một đợt đòi trả sách, Phó Vân anh coi như đã gặp gỡ tất cả học sinh trong thư viện. trên tay nàng có danh sách mượn sách học sinh, học sinh nào tập trung vào phần nào để tham gia khoa cử, thích nghiên cứu trường phái học thuật của ai, bình thường có sở thích đặc biệt gì, nàng còn biết rõ hơn sơn trường và giáo thụ.

Nàng vừa đòi lại sách đã cho mượn, vừa thống kê những sách mới còn đang chồng chất trong nhà kho đưa vào thư mục trong Tàng Kinh Các. Trước cửa Tàng Kinh Các giờ có thêm một tấm bảng, trên đó ghi tên những thư mục sách mới của Tàng Kinh Các, những thư mục nào còn bao nhiêu cuốn có thể mượn, những thư mục nào đã cho mượn, tạm thời không thể cho mượn tiếp... Từng mục được liệt kê rõ ràng, học sinh chỉ cần đọc trên bảng, dựa theo cách phân loại để tìm sách là có thể biết sách mà mình muốn mượn có ở Tàng Kinh Các hay không.

Nếu có ai quá hạn rồi mà chưa trả lại sách, Phó Vân anh viết thẳng tên họ người nợ và sách đã mượn lên một tờ giấy rồi dán lên tường, nhắc nhở người này nhanh chóng trả sách.

...

Hằng ngày giúp học sinh đăng ký mượn sách ở Tàng Kinh Các, không cần đi khắp nơi kết bạn, nàng chỉ cần cầm bút ngồi dưới mái hiên, trong chưa tới một tháng, học sinh trong thư viện không ai không biết nàng.

Khi còn trẻ, Thẩm Giới Khê từng nhậm chức Tư nghiệp ở Quốc Tử Giám, chức quan không cao nhưng chính lại nhờ vào giai đoạn xây dựng mạng lưới ở Quốc Tử Giám này, tới khi ông ta gia nhập Nội Các, môn sinh đã trải rộng từ trong ra ngoài triều đình, vượt qua các vị đại thần trong nội các khác.

Phó Vân anh cầm trong tay danh sách mượn sách, thầm nghĩ không biết trong những cái tên trên danh sách này, liệu sau này sẽ có bao nhiêu cái tên xuất hiện trên bảng vàng.

...

Kì thi càng lúc càng tới gần, số học sinh tới tìm Phó Vân anh hỏi bài cũng càng ngày càng nhiều.

Mỗi ngày nàng đều phải dành thời gian đi Tàng Kinh Các sắp xếp lại các thư mục sách, lại còn phải phụ đạo cho Phó Vân Khải và tên nhóc đuổi mãi không đi là Viên Tam, còn phải chuẩn bị cho kì thi, thời gian một ngày đều đã bị lấp kín, đến thời gian viết thư cho Phó Vân Chương cũng không.

Đường Ất, phòng Phó Vân Khải.

"Vân ca nhi, người nói vậy ta hiểu rồi, lúc ta tự đọc, có lúc cảm thấy hiểu rồi, lại vẫn thấy hình như chưa hiểu, mơ hồ nửa nọ nửa kia, người vừa giảng cho ta một hồi đã giống như mặt trời đánh tan mây mù, ta hiểu rõ rồi!"

Trong thư phòng mở rộng, một học sinh đứng bật dậy đầy kích động, nắm chặt tay Phó Vân anh cười nói.

"Bộp" một tiếng, Phó Vân Khải đang ngồi khoanh chân trên ghế rướn người ra, đập vào tay học sinh nọ, "Được rồi, người tiếp theo, người tiếp theo, Vân ca nhi còn phải ăn cơm nữa chứ, đừng có mà rề rà."

Học sinh kia cười hề hề, đi ra ngoài.

Chốc lát sau, một học sinh lại ôm mấy cuốn sách đi tới.

Phó Vân anh ngồi ở bàn, nhẹ nhàng thở ra một hơi mệt mỏi, nghe học sinh trình bày thắc mắc của mình, hơi nhú mày, "Cái này ta cũng không biết, không dám nói bừa."

Học sinh hơi thất vọng, chấp tay chào nàng rồi đi ra.

Hắn vừa ra khỏi cửa đã có học sinh khác đi vào.

Ngoài hành lang, Viên Tam vắt vẻo trên lan can, nghe thấy tiếng học sinh bên trong hỏi xong đi ra, lập tức dài giọng quay về phía những học sinh đang chờ trên hành lang, "Xong rồi, người tiếp theo!"

Người bị gọi vào cúi đầu sửa lại vạt áo, đẩy cửa vào trong.

...

Chuyện như vậy hôm nào cũng lặp lại, dần dần trở thành chuyện thường ngày ở đường Ất.

Editor: Quên chú thích một chút. Thư viện có 2 loại học sinh, một là học sinh nhỏ tuổi, nhập học từ lúc vỡ lòng, mình để là "học trò nhỏ", hai là học sinh lớn hơn, đã qua giai đoạn vỡ lòng, đang chuẩn bị cho khoa cử, mình để là "học sinh".

Chương 68: Ngồi bên nghe chuyện

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bắt đầu vào mùa đông, cuối cùng Phó Vân anh cũng không cần vẽ lá sen hằng ngày nữa.

Nàng đã vẽ xong bức họa mà Triệu sư gia bảo nàng vẽ, thậm chí còn vẽ lại một bức nữa nhưng Triệu sư gia vẫn chưa hài lòng, nói nàng vẽ còn thiếu chút gì đó.

Nhưng mà thiếu cái gì, ông ta không nói rõ, dù sao vẫn là chưa được.

Phó Vân anh rất kiên nhẫn, Triệu sư gia không hài lòng, nàng vẫn tiếp tục vẽ lại, ngày nào cũng thế, sau khi ăn xong, nàng sẽ lại vẽ một bức lá sen, cuối cùng, nhắm mắt lại cũng có thể vẽ ra một chiếc lá sen.

Thực ra Triệu sư gia rất hài lòng với lá sen nàng vẽ, chỉ muốn nhân cơ hội này rèn luyện tính kiên nhẫn cho nàng, thấy nàng ngày nào cũng kiên trì vẽ một thứ y hệt nhau, mấy tháng như thế mà cũng không hề tức giận, cũng không kêu than buồn chán, bảo nàng vẽ cái gì thì nàng vẽ cái đó. Ông ta vô cùng hài lòng.

Ban đầu, thử nàng là thật, thấy nàng quá lãnh đạm nên muốn trêu chọc nàng cũng là thật nhưng dần dần, ông ta không còn đùa cợt nữa, thái độ ngày càng nghiêm túc, đến cuối cùng thậm chí bắt đầu hơi kính nể nàng.

Nàng dường như không mấy quan tâm mình vẽ cái gì, chỉ hưởng thụ quá trình đưa những nét bút tạo thành bức họa. Nàng không vẽ người, có khi vẽ mấy cây cỏ đại trước hành lang, có khi vẽ một chú chim nhỏ béo mập, có khi vẽ mạng nhện lúc sương tan, trên đó vẫn còn vương mấy giọt sương. Chỉ vài nét bút ít ỏi đã vẽ ra những thứ nho nhỏ bên mình, không có nhiều cách điệu, không có ý nghĩa sâu xa nhưng lại chân thật đáng yêu, đầy sức sống.

Triệu sư gia mang mấy bức tranh này tới đưa Triệu Thiện bình luận.

Sau khi xem xong, Triệu Thiện hỏi: "Đây là học sinh thúc thúc định giới thiệu cho cháu sao?"

"Đúng rồi, người cảm thấy nó có thiên phú không?"

Triệu Thiện im lặng không nói, chăm chú ngắm nhìn mấy đóa hoa bìm bếc nở rộ trên dây leo bên hàng rào, nhíu mày.

Bút pháp đơn giản, tự nhiên. Vẽ hoa ra hoa, lá ra lá, nhu hòa, sống động.

một bức họa như thế, dưới con mắt văn nhân, chắc hẳn không được đánh giá cao, văn nhân chỉ theo đuổi những ẩn ý dưới ngòi bút và những bức họa thể hiện được khí chất của người vẽ.

Trước khi Triệu Thiện vẫn thường vẽ những bức tiểu cảnh đồ [1] như thế, lúc ấy còn chưa lấy chồng, lúc chơi đùa, chị em trong nhà thường đổ nhau vẽ tranh, mỗi ngày vẽ một bức, hoặc là vẽ hoa cỏ, hoặc là vẽ chim chóc, sau này để kiếm tiền làm đồ cưới, bà đã bán hết những bức họa của mình.

[1] Tiểu cảnh đồ là tranh phong cảnh nhưng phong cảnh nhỏ, như hoa cỏ, chim chóc, khác với đại cảnh là cảnh núi non sông nước.

"Ta biết gần đây người mới nhận hai học sinh mới, một là Uyển tỷ nhi, một là cháu gái của Thôi Nam Hiên, ta đã xem tranh của hai đứa

nó rồi, không bằng Vân ca nhi. Hai đứa nó vẽ thì đẹp nhưng không có gân có cốt."

Triệu sư gia từ trước tới nay nói chuyện chẳng bao giờ rào trước đón sau, không thềm kiêng dè gì, nói thẳng ra khuyết điểm của Triệu Thúc Uyển và Ngô Cầm.

Triệu Thiện khẽ nhìn xuống, mỉm cười nhạt nhẽo, "Hai đứa nó là con gái, học vẽ tranh dù sao cũng chỉ để tăng thêm chút thể mạnh cho bản thân, có thể vẽ đẹp vậy là được rồi, gân cốt có để làm gì đâu cơ chứ?"

Phụ nữ vẽ tranh có đẹp đến mức nào đi chăng nữa cuối cùng cũng không được văn nhân công nhận.

Đây là điều Triệu Thiện đã phải mất mấy chục năm mới nghiệm ra được.

Bà giỏi vẽ tranh, cũng coi đó là kế sinh nhai, dựa vào việc bán tranh mới nuôi nấng con trai thành người, cho nó đi học, đi thi. Nhưng dẫu đám đàn ông ngoài kia có khen bà vẽ đẹp đến thế nào thì cuối cùng họ vẫn cảm thấy một người phụ nữ như bà vẽ không có khí khái, chỉ để xem cho vui chứ không coi là hội họa đích thực, không thể so sánh với những họa sư hàng đầu.

Nhớ tới chuyện này, Triệu Thiện lại xuất thần một lát, ngừng lại một chút, "hiện giờ cháu chỉ nhận học sinh nữ, Phó Vân thực sự vẽ rất đẹp, nhưng cháu sẽ không làm trái quy tắc của mình. Tam thúc đành phải tìm cao nhân khác vậy."

Triệu sư gia hơi nhíu mày, trong vài năm tới, cái tên Phó Vân anh chắc hẳn sẽ không xuất hiện trước mặt người đời. Nếu báỉ Triệu Thiện làm thầy ảnh hưởng tới kế hoạch của Phó Vân anh thì mất nhiều hơn được, hơn nước trước kia ông ta khuyên Phó Vân Chương để Phó Vân anh báỉ sư chỉ là lo Phó Vân anh sẽ giống Phó Vân Chương khi trước, tâm tư tích tụ thành

bệnh mà thôi, chứ cũng chẳng phải nhất định phải tìm cho nàng một danh sư để sau này trở thành họa sư có tiếng.

"Ta hiểu rồi. Người nói nó vẽ đẹp, nghĩa là nó vẽ đẹp thật. Vậy là đủ rồi!"

Triệu sư gia bước tới cuộn bức tranh lại, định ra về.

Triệu Thiện ngăn ông ta lại, "Tam thúc, cháu rất thích bức hoa bìm biếc này..."

Mắt Triệu sư gia sáng lên, giơ cuộn tranh, hào hứng nói: "Người muốn bức tranh này chứ gì? Cũng được, lấy bức tranh lá sen của người ra đổi với ta."

Ông ta muốn có bức tranh lá sen kia của Triệu Thiện đã lâu, khóc lóc ăn vạ, năn nỉ ỉ ôi, lấy thân phận trưởng bối ra nài ép, cách nào cũng dùng cả nhưng Triệu Thiện vẫn không đồng ý.

Triệu Thiện do dự một lát rồi gật đầu, bảo nha hoàn đứng bên cạnh vào thư phòng lấy tranh.

Nha hoàn bưng một hộp sơn mài đựng tranh ra, Triệu sư gia nào ngờ hôm nay cô cháu họ này lại hào phóng như thế, khác hẳn thường ngày, ông ta sửng sốt, gãi đầu, "Người định đổi thật hả? Người vẽ một bức là mấy ngàn tiền rồi, Phó Vân vẫn chỉ là một đứa trẻ..."

Triệu Thiện tỷ nhét chiếc hộp trạm trổ vào ngực Triệu sư gia, giật lấy bức họa của Phó Vân, mặt không đổi sắc: "Cháu thích bức họa này thì là thích thôi, tiền với bạc thì quan trọng cái gì? Cháu chưa bao giờ quan tâm thân phận họa sĩ cao hay thấp, nổi danh hay không nổi danh, chỉ xem bức tranh có hợp với tâm ý của cháu hay không thôi."

Triệu sư gia hoàn thành được ước nguyện, nâng chiếc hộp sơn mài, cười tít cả mắt, gật đầu lia lịa: "Đúng vậy, người nói cái gì cũng đúng."

...

Trở về Giang Thành thư viện, Triệu sư gia lập tức tìm Phó Vân anh, "anh tử nhi, lại vẽ cho thầy mấy bức họa hoa cỏ nữa nào!"

Con đường làm quan của con trai là Phạm Duy Bình suôn sẻ, về già, Triệu Thiện không cần lo chuyện tiền bạc, bình thường vẫn có niềm vui sưu tầm tranh vẽ. Triệu sư gia được lợi một lần, muốn lừa thêm mấy bức tranh nữa từ chỗ cô cháu họ trong tộc này.

Tới đường Giáp, ông ta lại chẳng thấy bóng dáng Phó Vân anh đâu.

Tô Đồng ở cùng viện, nghe thấy tiếng Triệu sư gia từ xa, đi tới trước cửa nghênh đón, "Tiên sinh, Vân ca nhi đi Trường Xuân Quan."

Triệu sư gia khựng lại, mặt lập tức sa sầm, phất tay áo, hừ lạnh, "Lão đạo sĩ không biết điều kia! Lại cướp đệ tử của ta!"

Năm đó Phó Vân Chương suýt nữa bị Trương đạo trưởng lừa học cái gì gọi là đạo tu chân, giờ anh tử nhi cũng bị Trương đạo trưởng dòm ngó!

Triệu sư gia càng nghĩ càng bức mình, hùng hùng hổ hổ đi mất.

Tô Đồng cung kính tiễn Triệu sư gia, thấy ông ta đi rồi, đang định xoay người trở về phòng bỗng một thiếu niên mặc áo bào từ đầu hành lang bên kia đi tới, vỗ vai hắn, "Tô Đồng, Phó Vân quen biết cả Trương đạo trưởng ở Trường Xuân Quan ư?"

Người vừa tới là đường trưởng đường Giáp Đỗ Gia Trinh.

Tô Đồng ừm một tiếng, trả lời: "Trương đạo trưởng nói Vân ca nhi có duyên với ông ta, muốn đệ ấy mỗi tháng tới đạo quan một lần, đệ ấy có em gái, giờ đang tu đạo với Trương đạo trưởng."

Đỗ Gia Trinh nhíu mày, "Viên thuốc hôm trước hắn đem ra dọa Chu Dụ Như chẳng lẽ là do Trương đạo trưởng cho?"

Tô Đồng mặt không đổi sắc, không trả lời.

Đỗ Gia Trinh nhìn hấn, mỉm cười, "Tô Đồng, nghe nói đệ chép sách cho tiệm sách lấy tiền. Chép sách thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ? Tốn thời gian công sức, còn lãng phí tài năng của đệ."

Tô Đồng không nói gì.

Đỗ Gia Trinh cười, "Ta có việc này cho đệ, không biết..."

không chờ hấn nói xong, Tô Đồng đã ngắt lời hấn, "Đa tạ ý tốt của Đỗ huynh, nhà ta ít người, mẹ và chị ta xưa nay tiết kiệm, chi phí sinh hoạt không đáng là bao, chép sách tuy chẳng kiếm được bao nhiêu tiền nhưng cũng đủ nhu cầu trong nhà, hơn nữa nhân tiện chép sách còn có thể ôn tập bài vở. Ta là người không giỏi giao tiếp, những việc khác ta không làm nổi, chép sách vẫn hợp với ta hơn cả."

Nụ cười trên mặt Đỗ Gia Trinh biến mất, "Tô Đồng, ta thấy tuy đệ và Phó Vân là bà con nhưng thực ra quan hệ lại xa cách. Người Phó gia đã đuổi cả nhà đệ ra khỏi nhà, đệ còn lúc nào cũng bảo vệ cho Phó Vân, nhưng hấn dường như chẳng hề cảm kích chút nào! hấn suốt ngày giao du với đám Viên Tam, Chung Thiên Lộc, xưng huynh gọi đệ, có cái gì tốt cũng nghĩ tới bọn họ trước, trước giờ có bao giờ quan tâm tới đệ đâu..."

"Đỗ huynh, Vân ca nhi gọi ta một tiếng biểu ca, thế là đủ rồi." Tô Đồng lãnh đạm nói.

Đỗ Gia Trinh nheo mắt.

"Đỗ huynh." Sắc mặt Tô Đồng lạnh lẽo, từ từ nói, "Đêm đó ta không ở trong như viện nhưng trong thư viện xảy ra chuyện gì cũng nào giấu được ta. Chu Đại Lang không có chìa khóa đường Giáp, làm sao có thể đưa những người thuộc các đường khác vào đường Giáp dễ dàng như thế? Rồi làm sao có thể lừa những mọi người ra chỗ khác để lén vào viện của ta, còn khóa cửa từ bên trong. Bọn họ chỉ muốn

khiến đánh Phó Vân một trận, nhưng lại có người đứng sau lưng xúi giục người khác, mong muốn không tốn công tốn sức mà vẫn có thể ngư ông đắc lợi, trên đời nào có chuyện dễ dàng như vậy?"

hắn liếc mắt nhìn Đỗ Gia Trinh đang cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhấn mạnh từng chữ: "Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình không làm."

"Những lời này của ngươi là có ý gì?"

Đỗ Gia Trinh sa sầm sắc mặt.

Tô Đồng nói: "Đỗ huynh cho là có ý gì thì chính là có ý đó."

Đỗ Gia Trinh nhìn hắn, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt.

Tô Đồng nhìn lại, mặt vẫn không đổi sắc.

một lúc lâu sau, Đỗ Gia Trinh mới rít ra một câu lạnh lùng qua kẽ răng cắn chặt, "Được lắm. Tô Đồng. Được lắm!", rồi phất áo bỏ đi.

Hoa cỏ trong đình dần tàn úa, lộ ra cành khô xanh sẫm, chọc thẳng lên bầu trời xanh. Chim nhạn bay từng đàn qua những đụn mây, dường như có thể nghe thấy tiếng vỗ cánh.

Tô Đồng đứng đó, ngăm nhìn những cánh hoa khô héo rơi xuống trước cửa sổ căn phòng phía bắc.

Ngoài hành lang treo hai chiếc đèn lồng lớn, mỗi đêm Vương Đại Lang đều treo đèn lồng, đốt nến, tiền nến mỗi tháng lên tới mấy trăm tiền. Nàng rõ ràng không sợ tối nhưng bởi Phó Vân Khải thuận miệng bịa chuyện, nàng cũng theo đó mà làm. Nàng nói nàng sợ tối, hơn nữa còn hay lạ giường, lấy cớ này để từ chối những lời mời cùng giường thấp nến tâm sự suốt đêm của đám bạn học nhiệt tình, hằng đêm vẫn đóng cửa sớm, không đi ra ngoài gặp người khác cũng không tiếp khách đến thăm.

Nàng rốt cuộc muốn làm gì? Thực sự muốn làm đàn ông cả đời hay sau? Cả ngày giao du với một đám thiếu niên choai choai, cùng ăn cùng ở, cùng ra cùng vào, sau này ai dám cưới nàng?

hắn yên lặng suy tư, bỗng nghe thấy tiếng bước chân đang rón rén tới gần, liếc qua bên đó, trên mặt hiện lên một nụ cười nhè nhẹ, "Triệu huynh."

"Đồng ca nhi, vừa rồi đệ cãi nhau với Đỗ Gia Trinh đấy à? Sắc mặt hắn đến là đẹp, xì ra tới nơi rồi."

Triệu Kỳ vỗ vai Tô Đồng, "Cái tên Đỗ Gia Trinh đó cái gì cũng tốt, mỗi tội lòng dạ hẹp hòi. Trong đường đã có nhiều học sinh khó chịu với hắn, cơ mà kì thi nào hắn cũng nằm trong ba người đứng đầu."

Tô Đồng thản nhiên nói: "hắn định hại Vân ca nhi, nhưng lại không muốn bị người khác phát hiện, xúi giục Chu Dụ Như thất bại liền tới rủ rê ta."

"Rủ rê đệ á?" Triệu Kỳ nhướn mi.

Tô Đồng không nói không rằng.

Triệu Kỳ ngừng lại một lát rồi cười nói, "nói thật, đệ với Phó gia chẳng còn quan hệ gì nữa, giờ vì Phó Vân mà đắc tội với Đỗ Gia Trinh cũng không đáng. Đỗ Gia Trinh dù sao cũng là tú tài."

Thấy Tô Đồng nhíu mày, vẫn không lên tiếng, hắn lại tiếp, "Phó Vân nhỏ hơn cả ta và đệ, nhưng từ khi nhập học đến nay hắn quá nổi bật, hiện giờ người trong thư viện chỉ biết tới Phó Vân, đã quên bém mất chuyện đệ cũng là đồng hạng nhất từ lâu rồi. Tô Đồng, Phó Vân làm việc quá bừa bãi, sớm hay muộn cũng có ngày gặp chuyện, đệ với hắn không thân cũng chẳng quen, Phó gia còn đuổi mẹ con đệ ra khỏi huyện Hoàng Châu, đệ không trở mặt với Phó Vân và Phó Vân Khải đã là tử tế lắm rồi, vì sao còn phải lo lắng cho Phó Vân như thế?"

Triệu Kỳ tức anh ách, trước khi nhập học, hắn đã chuẩn bị kĩ càng để lợi dụng cơ hội này phát triển mạng lưới cho bản thân nhưng hắn còn chưa kịp tạo danh tiếng, Phó Vân đã nổi như cồn, cướp lấy toàn bộ lực chú ý của đám học sinh mới. Giờ học sinh trong thư viện, đặc biệt là phụ khóa sinh, suốt ngày chỉ biết nghe theo Phó Vân, còn ai nhớ rõ hắn đường đường là đại công tử Triệu gia nữa?

Vì sao à?

Tô Đồng cong môi mỉm cười, vì Phó Vân anh từ trước đến nay tuy luôn đề phòng hắn nhưng vẫn đối xử tử tế với hắn sao? Hay vì Phó Vân anh có thân thể tương tự với hắn? Hay là hắn muốn lấy lòng nhị ca ở xa tận chân trời kia?

Bản thân hắn cũng không rõ nữa.

Nếu như... Nếu như Phó Vân anh không phải họ Phó, thì thật tốt biết bao...

Nơi đáy mắt hắn bỗng lạnh lẽo, đôi môi mím lại.

anh tử nhi, lần thi này, ta sẽ không đồng hạng với muội.

...

Trường Xuân Quan.

Các tiểu đạo sĩ ngày qua ngày vẫn luyện quyền trên các cọc gỗ. Sau một thời gian, bước chân trên những cọc gỗ cao cao thấp thấp cũng ngày càng nhanh, chẳng khác gì giẫm trên đất bằng, động tác ưu nhã thông dong.

Phó Vân anh đứng trên hành lang ngắm họ trong chốc lát, nói: "Trương đạo trưởng, hay là con luyện đan cùng ngài vậy."

Nàng ngày nào cũng luyện quyền, không sợ khổ, nhưng mỗi tháng chỉ có một ngày tới đạo quan, mỗi tháng giẫm cọc gỗ một ngày, luyện

tới khi nào mới có thể xuất sư?

Thà luyện đan còn hơn.

Trương đạo trưởng cười ha hả, "Ta đã bảo ngươi rồi, luyện đan là tuyệt kỹ sở trường của ta đấy, người khác ta còn chẳng thèm dạy cho đâu!"

Ông ta nói, đưa mắt ra hiệu cho mấy đồ đệ bê lò luyện đan tới, đầu tiên phải dạy Phó Vân anh nhận biết dụng cụ trước đã.

"Biết vì sao trong miếu nhiều hòa thượng, ít đạo sĩ không?" Trương đạo trưởng vừa mở nắp từng lọ trong chiếc hộp lớn đựng mấy chục lọ sành ra, đưa cho Phó Vân anh ngửi mùi dược liệu, vừa lái nhai, "một phần là hòa thượng mồm miệng lưu loát, giỏi lừa gạt người khác, một phần là đám hòa thượng kia quá nghèo! Muốn làm đạo sĩ, không có tiền là không làm được, nội đạo bào chúng ta mặc, mũ chúng ta đội, còn lò luyện đan và nguyên liệu luyện đan thôi đã khiến những người bình thường không đáp ứng nổi! Vậy nên bao nhiêu đời nay, người tu đạo không sao nhiều bằng đám hòa thượng chỉ biết niệm kinh kia."

Đạo gia cao thâm khó hiểu, ngoài ra bắt buộc phải chuẩn bị tiềm lực tài chính nhất định mới có thể gia nhập, chỉ cần hai lý do này, số người tu đạo vĩnh viễn không thể so sánh được với số những người nghiên cứu đạo Phật.

"Trương đạo trưởng, con thật sự không biết tẹo nào về luyện đan." Phó Vân anh thành thật nói.

Trương đạo trưởng vẫn quyết đoán, "không sao, ta nói cho ngươi một bí quyết, luyện đan ấy mà, chẳng khác gì nấu mì, đem cả đồng nguyên liệu ném vào trong nồi, thiếu nước thì thêm nước, thừa nước lại cho thêm mì, khuấy lên, thêm chút muối, thêm chút dấm, vậy là được rồi..."

Phó Vân anh không nói lời nào, trong lòng mắng thầm, nếu thật sự luyện đan là như thế, Trương Xuân Quan đã bị san bằng từ lâu rồi.

Trương đạo trưởng mà tháo cái vỏ bọc tiên phong đạo cốt, nhìn rõ sự đời kia xuống thì chẳng khác gì Phó tứ lão gia, thích lái nhải, khoác lác suốt cả này. Nàng lắp về mặt kính cẩn, ngoan ngoãn, nghe lời, chuyên dùng trước mặt trưởng bối vào, nghiêm túc nghe Trương đạo trưởng nói linh tinh hồi lâu. Tuy rằng trong lòng nàng không mấy tán đồng nhưng từ đầu đến cuối vẫn quỳ trên đệm hương bồ, dáng ngồi ngay ngắn, khuôn mặt nghiêm túc.

"Người khá hơn nhị ca người nhiều, nhị ca người ngồi một khắc đã vụn vẹo rồi..."

Trương đạo trưởng chỉ dẫn quá trình luyện đan một lần, thấy Phó Vân anh vẫn ngồi yên trong góc, ngoan ngoãn nhìn mình, không ngủ gà ngủ gật cũng không tỏ ra nôn nóng khó chịu, vừa lòng gật đầu.

"Có lẽ là nhị ca thấy Trương đạo trưởng luyện đan, trong lòng hâm mộ, muốn tự mình bắt tay vào làm, vậy nên ngài mới cảm thấy huynh ấy vụn vẹo đó."

Phó Vân anh mỉm cười nói.

Trương đạo trưởng hừ một tiếng.

Lúc này, một tiểu đạo đồng cầm trường kiếm sáng loáng chạy vào chính phòng, nói to: "Sư phụ, người bên Diêu gia tới, ông ta nói Diêu đại nhân có vẻ không ổn, mời sư phụ mau qua bên đó."

Diêu Văn Đạt ốm đau liên miên, mười ngày thì có tới bảy ngày nằm liệt giường.

Nghe nói bệnh tình ông ta nguy kịch, Phó Vân anh cũng nhấp nhòm.

Trương đạo trưởng lại không hề lo lắng, cúi xuống chỉnh lại lò luyện đan, chậm rãi nói: "Biết rồi, ta đi đây."

...

Diêu Văn Đạt ốm đau bệnh tật, gầy trơ xương, nhiều lần thiếu chút nữa không thở nổi. Nhưng có vẻ đến Diêm Vương cũng không muốn gặp ông ta, dù đã vài lần suýt tắt thở mà không hiểu sao vẫn qua được.

Lão bộc Diêu gia cứ ba ngày lại hai lần vừa khóc lớn quan nhân không ổn rồi vừa chạy đi mời thầy thuốc, hàng xóm láng giềng xung quanh ngày nào cũng nghe ngóng tình hình của Diêu gia, chuẩn bị nếu có vấn đề gì còn sang giúp đỡ việc tang ma, chờ mãi, chờ mãi, tới khi hoa mai sau viện đã đậu nơi đầu cành, Diêu Văn Đạt vẫn sống sờ sờ.

trên đường tới Diêu gia, Trương đạo trưởng nói với Phó Vân anh, cái lão Diêu Văn Đạt này mệnh cứng lắm, còn sống thêm được mấy năm nữa.

Mấy ngày nay, Diêu Văn Đạt đã có thể xuống giường, cảm giác sức khỏe đã khá hơn, tối hôm qua ngồi đọc sách trong thư phòng tới tận đêm, lão bộc khuyên thế nào cũng không chịu nghe, tới sáng nay đã lại đầu vầng mắt hoa không nhắc người lên nổi, tới cháo hầm như cả một đêm cũng không nuốt vào được.

Trương đạo trưởng khai một đơn thuốc cho ông ta, "Sau này đừng cố sức, tuổi lớn rồi, nên giữ gìn sức khỏe."

Lão bộc vâng vâng dạ dạ.

Phó Vân anh đưa mấy thỏi bạc, lão bộc cảm ơn rối rít nhưng lại từ chối không nhận, "Quý phủ vẫn thường đưa củi đưa gạo sang bên này, sao còn dám nhận bạc của thiếu gia."

"Lão cầm đi. Trong thư nhị ca thường dặn dò ta phải chăm sóc cho Diêu ông, lão không thấy, nhị ca về sẽ mắng ta mất."

Lão bộc chần chừ một lúc rồi nhận bạc, nghe thấy Diêu Văn Đạt dường như đang thêu thào gì đó, nín thở lắng nghe, "Phó thiếu gia, lão gia muốn gặp thiếu gia."

...

Diêu Văn Đạt lớn tuổi, sợ lạnh, trong phòng đốt chậu than, đặt dưới chân giường, xung quanh bọc cẩn thận, để phòng lửa bốc lên làm cháy chăn đệm trên giường.

trên giường ấm áp, Phó Vân anh ngồi bên mép giường, nửa bên mặt bị hong nóng bừng.

"Nhị ca ngươi đi đến đâu rồi?" Diêu Văn Đạt nằm trên gối hỏi nàng, sắc mặt vàng như nến, mệt mỏi uể oải.

"Nhị ca tới phủ Thuận Thiên rồi ạ."

"Nhanh thế à... Tới rồi cũng tốt, phía bắc nhiều cướp đường, đi đường lâu, ăn ở khó khăn, còn phải lo cướp bóc, thế chẳng thà ở dưới hoàng thành, có thể quan sát việc đời..."

Hai người nói về tình hình gần đây của Phó Vân Chương một lúc. Hôm nay, tính tình Diêu Văn Đạt ôn hòa hơn hẳn mọi ngày, nói hết cái này đến cái kia, không đuổi Phó Vân anh ra ngoài.

Trương đạo trưởng đã về đạo quan, lát nữa Phó Vân anh sẽ về thư viện luôn, nhìn sắc trời bên ngoài, nàng đoán còn một lúc nữa trời mới tối, hơn nữa Diêu Văn Đạt ốm yếu, nàng chỉ có thể kiên nhẫn ngồi với ông ta nói chuyện dông dài.

Lão bộc đã châm trà thêm vài lần, lần này vào phòng lại dẫn thêm một người, "Lão gia, Thôi quan nhân tới."

Phó Vân anh nheo mắt, không quay đầu lại, cả người cứng đờ trong chốc lát.

Thôi Nam Hiên tới trước giường bệnh, ánh mắt quét qua người nàng rồi mới nhìn Diêu Văn Đạt.

"Người tới rồi."

Diên Văn Đạt không muốn nằm nói chuyện với Thôi Nam Hiên, gắng sức chống người ngồi dậy.

Phó Vân anh vội đỡ ông ta dậy, lấy một chiếc gối đặt sau lưng để ông ta dựa vào.

Đợi Diên Văn Đạt ngồi vững, nàng chấp tay chuẩn bị lui ra ngoài.

"Vân ca nhi, người đừng đi." Diêu Văn Đạt gọi nàng lại, chỉ giá bác cổ [2], "Người ra đằng sau ngò, chút nữa ta có chuyện muốn dặn người."

[2] Giá có nhiều ngăn, dựng đồ trang trí như bình lọ. không miêu tả được nên mình sẽ đắp cái hình vào đây. Đại loại do diện tích mỗi ngăn rất lớn, trống hoác thế này nên cách cái giá cũng chẳng che được cái gì

Từ khi vào phòng, Thôi Nam hiên đã đứng bên một góc chậu than, mắt hơi nhìn xuống dưới, ánh lửa hồng hắt lên người hắn, soi rõ khuôn mặt đẹp như ngọc của hắn.

hắn không nói một lời, dường như không để ý tới Phó Vân anh.

Phó Vân anh không dám nhìn hắn lâu, theo lời Diêu Văn Đạt, đi về phía sau giá bác cổ, tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

Hai bên chỉ được ngăn cách bằng một chiếc giá, tuy không gần lắm nhưng nàng vẫn có thể nghe rõ những lời hai người họ nói bên

giường bệnh. Nàng nghĩ ngợi một hồi nhưng vẫn ngồi yên. Nếu Diêu Văn Đạt và Thôi Nam Hiên còn không thèm để ý thì có lẽ nàng cứ nghe bọn họ nói gì xem sao.

Diêu Văn Đạt ho khan mấy tiếng, ngược mắt nhìn Thôi Nam Hiên: "Ta nghe Lý Hàn Thạch nói, người từ chối cưới con gái Thẩm Giới Khê nên mới bị bài xích như thế."

Thôi Nam Hiên từ từ ngồi xuống, không phủ nhận.

Sau giá bác cổ, Phó Vân anh nhú mày.

Thẩm Giới Khê muốn chọn Thôi Nam Hiên làm rể sao?

Con gái của Thẩm Giới Khê đều lớn tuổi hơn Thôi Nam Hiên, về tuổi thì không phù hợp... Đích nữ Thẩm gia đều đã lấy chồng... Vậy thì chỉ còn thứ nữ. Tình cảm giữa Thẩm Giới Khê và Triệu thị rất hài hòa, cơ thiệp trong phủ không nhiều nhưng thứ tử, thứ nữ lại rất nhiều, Triệu thị hiền lành rộng lượng, coi thứ tử, thứ nữ như con đẻ để nuôi dưỡng.

Nếu người Thẩm gia muốn gả cho Thôi Nam Hiên là thứ nữ thì về tuổi tác mới hợp lý được, hầu như năm nào Thẩm gia cũng có thị thiếp sinh con cho Thẩm Giới Khê, thế nào cũng có thứ nữ tầm từ mười ba mười bốn tuổi tới hai mươi tuổi, thế mới phù hợp với Thôi Nam Hiên.

"Tại sao người lại thà bị bãi quan cũng không cưới con gái Thẩm Giới Khê?" Diêu Văn Đạt nhìn thẳng vào mắt Thôi Nam Hiên, trầm giọng hỏi, "Là vì Ngụy thị sao?"

Nghe thấy cách gọi quen thuộc, Phó Vân anh cúi đầu, ngậy người nhìn đôi giày trên chân mình.

"Tại sao lại hỏi như vậy?"

Thôi Nam Hiên không đáp, hỏi lại một câu.

Giọng nói Diêu Văn Đạt run rẩy, "Ngày lão bà tử nhà ta còn sống rất thân thiết với Ngụ thị, bà ấy rất thích vợ người. Ngày đó các vị thái thái nhà quan trong kinh đều không thèm để mắt đến lão bà tử, Ngụ thị cũng là tiểu thư thế gia nhưng chẳng hề dè bủ xuất thân của lão bà tử, hai người họ rất hợp nhau, vợ người còn dạy lão bà tử phải giao tiếp với mấy vị thái thái trong kinh ra sao nữa..."

"Trước khi lão bà tử mất còn kéo tay ta, khuyên ta phải hòa thuận với người, đừng suốt ngày chằm chọc người nữa, bà ấy nói "tôi đi rồi, về sau ai chăm sóc cho ông? Ai hầu hạ ông? Tôi chăm sóc cho ông cả đời, giờ đi cũng không yên tâm! Ông nghe tôi nói, nhận lỗi với Thôi đại nhân đi, cô vợ nhà ấy là người tốt"..."

Thôi Nam Hiên cúi đầu, nhìn miếng than nổ lách tách trong chậu than, trầm mặc không nói.

"Thôi Nam Hiên, ta đọc sách cả đời, cũng hồ đồ cả đời. Ta là đàn ông nhưng việc trong nhà từ trong ra ngoài đều do lão bà tử lo liệu, ta chỉ lo đọc sách, chẳng phải lo lắng cái gì, việc đồng áng lão bà tử làm, ngày hai bữa cơm lão bà tử làm, quần áo lão bà tử giặt giũ khâu vá, cha mẹ ta cũng do lão bà tử hầu hạ, chăm sóc tới tận lúc lâm chung... Bà ấy sợ ta bị bạn cùng trường chê cười, nhiều năm không may quần áo mới cho bản thân, để dành tiền mua vải may áo cho ta, ta đi thi trên tỉnh phủ, bà ấy ngày ngày đi làm thuê ở nhà viên ngoại, kiếm được mấy tiền liền lập tức đi mấy chục dặm đường lên tận tỉnh phủ đưa ta mua sách... Ta nhiều tật xấu như thế này đều là do lão bà tử nuông chiều ta..."

"Ta thi đỗ Trạng Nguyên, nhà có tiền rồi, không ai có thể khinh thường ta nữa, người dưới quê tranh nhau đến vỡ đầu để lấy lòng ta, cái kẻ trước đây từng chèn ép lão bà tử già quá nên chết rồi, ta cũng phải đi đường vòng qua mộ hắn, khua chiêng gõ trống, ta xá giận cho lão bà tử, ta muốn mua cho bà ấy những trang sức đẹp nhất, trang phục lộng lẫy nhất, chúng ta một ngày sẽ được ăn ba bữa thật no, mỗi ngày đều được đổi món, không trùng lặp..."

Giọng Diêu Văn Đạt càng lúc càng cao, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh, dường như đã trở về cái thời mới thi đỗ Trạng nguyên.

Người vợ sáu mươi mấy tuổi, đầu tóc bạc nhiều hơn tóc đen, thấy ông ta thân khoác lụa hồng, cưỡi ngựa diễu phố, vui như một cô bé mười lăm mười sáu tuổi, chạy về phía ông ta, tay không ngừng lau nước mắt.

"Tướng công, lần đầu tiên ông tới nhà tôi cầu thân, tôi đã biết ông không giống những người khác, sau này nhất định có tiền đồ!"

Ông ta cuối cùng có tiền đồ thật, nhưng lão bà tử từ khi còn trẻ đã chịu quá nhiều vất vả, đã đến lúc dầu hết đèn tắt, không chịu nổi nữa.

Thi đỗ Trạng nguyên thì sao nào?

Lão bà tử đi rồi, chỉ còn lại mình ông ta lẻ loi trên đời, không ai quan tâm ông ta ăn có ngon không, mặc có ấm không, ban đêm chẳng có ai nghe ông ta cầu nhàu... Bà ấy đi rồi, ông ta làm quan có oai phong đến thế nào thì cũng có nghĩa lý gì đâu?

Diêu Văn Đạt phát ra mấy tiếng lẩm bẩm mơ hồ từ trong cổ họng, "Ta nợ lão bà tử quá nhiều, ta thường nghĩ, sớm muộn sẽ có một ngày ta đỗ đạt thành danh, bà ấy cũng sẽ được hưởng phúc... Có điều ngày đó tới quá muộn."

Ông ta quay mặt qua, lau khô nước mắt trên khóe mắt, nhìn Thôi Nam Hiên, "Khi người cưới Ngụy thị, nhà chỉ có bốn bức trường, nghèo rớt mồng tơi, Ngụy gia tuân thủ đúng hôn ước, gả con gái cho người, từ ngày đó Ngụy Tuyển Liêm vẫn luôn đánh giá cao người, Ngụy thị xinh đẹp, có đầu óc, biết lo liệu việc nhà... Thôi Nam Hiên, người thử để tay lên ngực tự hỏi xem, lúc Ngụy gia xảy ra chuyện, người thực sự không còn bất cứ biện pháp nào hay sao?"

Trong phòng im phăng phắc.

Phó Vân anh vẫn tiếp tục cúi đầu, nhìn chăm chăm chiếc giày không chớp mắt.

không biết sau bao lâu, Thôi Nam Hiên mới trả lời, "Ta không ngờ nữ quyến Ngụy gia sẽ như thế."

Thanh âm lãnh đạm, không còn vương cảm xúc.

Nữ quyến của tội thần đều sẽ có kết cục bi thảm, cả đời không thể ngóc đầu lên được, bị người khác chà đạp. Bốn chữ "lưu lạc phong trần" nói thì dễ nhưng những chua xót phía sau ai có thể hiểu được? Đến kỹ nữ thanh lâu còn có thể chuộc thân, nữ quyến của tội thần thì cả đời không thể rửa sạch vết nhơ, thực sự không thể ngẩng đầu. Phụ nữ Ngụy gia thà chết không chịu nhục, nghe lời Nguyễn thị uống thuốc độc tự tử.

Khi ấy, người phụ trách bắt giữ không ngờ phụ nữ Ngụy gia lại cứng rắn như vậy, đầu tiên vội vàng cướp đoạt vàng bạc của cải, đến khi hắn ta phát hiện ra thì đã muộn.

Tin tức truyền vào cung, hoàng đế nổi giận lôi đình, hạ lệnh không ai được phép nhật xác cho người Ngụy gia.

Khi ấy Thôi Nam Hiên đang ở Thiên Bộ Lang chờ lệnh.

Tuyết rơi cả đêm, tường cung màu đỏ sừng sững giữa nền tuyết trắng tinh, đỏ tới cay mắt.

hắn đứng giữa hành lang vắng lặng, nhìn lên cành cây khô trụi lá trong vườn đã bị bao phủ một lớp tuyết đọng, từ từ nhắm mắt lại, dường như có thể nghe thấy tiếng gió đập vào ngực mình.

Người Ngụy gia đều chết cả rồi.

hắn chết lặng, trong lòng có một cảm giác đau đớn châm chích, không phải do tin dữ của Ngụy gia, hắn là người lòng dạ sắt

đá, chẳng thể vì sự bi thảm của Ngụy gia mà xúc động mảy may. Ngụy Tuyền Liêm đả tặc Thảm Giới Khê, giờ Thảm Giới Khê trả thù ông, cá lớn nuốt cá bé là lẽ tất yếu ở đời.

Ngực quặn đau là bởi hấn biết kiếp này nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho hấn nữa.

Gió Bắc rít gào, quất vào mặt người như dao nhọn đâm vào da, từng nhát từng nhát một.

hấn đứng nơi đầu gió, nhìn về hướng Đông Các, vạt áo tung bay, thầm nghĩ vậy cũng không sao, nàng là vợ hấn, nàng là con dâu Thôi gia, dù Ngụy gia có chuyện gì xảy ra, nàng vẫn phải ở bên cạnh hấn.

hấn sẽ thăng chức thật nhanh, ở địa vị thật cao, nàng cũng sẽ trở thành các lão phu nhân được người người tranh nhau lấy lòng, tới lúc đó, nàng sẽ hiểu hấn thôi.

Than trong chậu nổ giòn tan, Thôi Nam Hiên lấy lại tinh thần, nghe thấy Diêu Văn Đạt hỏi hấn, giọng run rẩy: "Lúc Ngụy thị qua đời, có phải vẫn còn hận người không?"

hấn cúi xuống cầm chiếc kim sắt, gảy gảy than trong chậu.

Có hận hấn hay không, hấn không biết, thậm chí nàng đi nơi nào hấn cũng không biết...

"Thôi Nam Hiên, kiếp này ta nợ lão bà tử quá nhiều, người cũng nợ Ngụy thị... Chúng ta không phải người chồng tốt..." Diêu Văn Đạt thờ hất ra, nghỉ một lát mới nói tiếp được, "Ta từng nghĩ, lão bà tử mất sớm, kiếp sau bà ấy đầu thai làm đàn ông, còn ta, ta sẽ làm phụ nữ, làm vợ bà ấy, ta sẽ bồi thường cho bà ấy thật tốt."

"Còn người? Người định bồi thường cho Ngụy thị như thế nào?"

Thôi Nam Hiên ngẩng đầu, "Diêu huynh, ta không tin quý thần."

Người đã chẳng còn, lấy ai để mà bồi thường?

Diêu Văn Đạt bỗng bật cười, "Người quả nhiên vẫn thành thơ phóng khoáng [3] như thế."

[3] Từ Diêu Văn Đạt dùng là từ “thản đãng”, không tìm được từ phù hợp hoàn toàn trong tiếng Việt, nhưng là một từ dùng rất “chất”. Từ này có trong sách Luận ngữ. “Tử viết: “Quân tử thản đãng đãng, tiểu nhân trường thích thích”, nghĩa là Khổng Tử nói: “Người quân tử thì thành thơ phóng khoáng, kẻ tiểu nhân thường hay phải lo lắng”. Mình chỉ muốn phân tích về đầu thôi, phân tích theo tư tưởng của truyện. Người quân tử chỉ để tâm vào chí hướng và đạo, phát triển cái đức của bản thân nên không bận tâm đến những chuyện nhỏ nhặt, nên không bị vướng bận vào những chuyện vẩn vơ. Câu nói của Diêu Văn Đạt tính là câu khen cũng được (vì dù sao cũng là từ dành để miêu tả người quân tử), mỉa mai cũng được. Trong bối cảnh này có lẽ Diêu Văn Đạt dùng cả hai ý. Ông này vẫn đánh giá cao chí hướng của Thôi Nam Hiên nên mới nghĩ đến chuyện lôi kéo hợp tác, nhưng cũng mỉa mai cái sự vô tình của Thôi Nam Hiên.

Ông ta mềm yếu cả đời, ích kỷ cả đời, khiến vợ mình vất vả cả đời, giờ vợ ông ta chết rồi, ông ta áy náy cũng nào thay đổi được gì.

Thôi Nam Hiên vô tình hơn ông ta nhiều, hẳn cảm thấy người chết như đèn tắt, đến sự áy náy cũng không cần phải cho đi.

Diêu Văn Đạt nằm lại xuống gối, "Nếu vợ người vẫn còn trên đời thì sao?"

Thôi Nam Hiên không nói.

Ánh mắt hắn sững lại, ánh lửa than bập bùng chiếu sáng không hết gương mặt hắn, một nửa chìm ở trong bóng tối, nửa mặt còn lại được phủ một bóng sáng lay động, dường như lại có chút nhu hòa.

Editor: Mấy nhân vật nam trong chương này thật đáng buồn. Tô Đồng, Diêu Văn Đạt và Thôi Nam Hiên. Nhưng thực ra là chỉ thương nhất lão Diêu, cái chuyện khoa chiêm trống trước mộ người ta, trong lời người đời là chuyện cười nhưng hóa ra lại là một câu chuyện buồn. Nhưng ít ra lão Diêu vẫn còn tỉnh táo chán, về chuyện tình cảm hai người kia thật u mê. Hờ hờ. nói một cách nào đó thì lão Diêu hạnh phúc hơn rồi.

Đợt này mình edit điên cuồng vì chỗ làm vẫn chưa mở cho mình đi làm hờ hờ cơ mà sắp rồi.

Chương 69: Chi giáo

Sau giá bác cổ, Phó Vân anh rùng mình, tim đập liên hồi.

Hai luồng ánh mắt lạnh lẽo phóng tới, tầm mắt xuyên qua giá bác cổ bằng gỗ liễn, dừng lại trên người nàng, mang theo một loại áp lực khiến nàng cảm thấy mình sắp nổ tung.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, đối diện với Thôi Nam Hiên.

Thôi Nam Hiên nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm nhưng khuôn mặt vẫn tự nhiên như không.

Đôi tay giấu trong tay áo siết chặt, Phó Vân anh kìm nén những sóng gió trong lòng đang sôi trào bởi câu nói vừa rồi của Diêu Văn Đạt, đứng dậy, chắp tay xin phép Thôi Nam Hiên và Diêu Văn Đạt rời rời khỏi phòng.

Nàng cũng đoán được Diêu Văn Đạt định nói gì, tiếp theo sẽ đề cập đến chuyện bí mật, cả hai người họ đều không muốn nàng ở lại.

Dưới ánh mắt chăm chú trong im lặng của Thôi Nam Hiên và Diêu Văn Đạt, nàng mặt không đổi sắc, từ từ bước ra ngoài, xoay người khép cửa phòng lại.

Mãi tới khi giữa hai cánh cửa chỉ còn một khe hở, Thôi Nam Hiên vẫn luôn dõi mắt theo nàng, cách xa mấy trượng, khuôn mặt hắn đã trở nên mơ hồ, chỉ có con ngươi đen nháy sáng rực.

Giống như những đêm đông giá rét yên lặng ấy, hắn đọc sách trong thư phòng, nàng mang bữa đêm tới cho hắn, hắn nhận lấy chiếc khay, bảo nàng đi ngủ trước. Nàng xách đèn lồng trở về phòng, quay

người lại đã thấy hấn ngồi trước bàn sách dõi mắt theo nàng, ánh đèn mờ lung hắt trên khuôn mặt hấn, khiến hấn càng trở nên tuấn tú, như thể người trong tranh. Thấy nàng ngoảnh lại, khoe miệng hấn khẽ cong lên, dường như đang cười, nhưng tiếc là cách quá xa, nàng không thấy rõ.

Nàng đóng cửa phòng lại, xua đuổi những hồi ức xa xăm kia ra khỏi đầu.

Sau cánh cửa phòng, Thôi Nam Hiên vẫn đang nhìn về hướng Phó Vân anh vừa biến mất như suy tư điều gì.

"Người sợ sao?" Diêu Văn Đạt ho khan mấy tiếng, châm chọc, "Người khắp thiên hạ đều biết chuyện người khoanh tay đứng nhìn nhà vợ đi vào chỗ chết, thêm một người biết hay bớt một người biết thì khác gì nhau."

Thôi Nam Hiên bình tĩnh, "Rốt cuộc thì Diêu huynh muốn nói gì đây?"

"Người không muốn cưới con gái của Thẩm Giới Khê, lão ta liền nhân cơ hội Hoắc Minh Cẩm làm khó, đuổi người ra khỏi kinh sư... Thôi Nam Hiên, Thẩm Giới Khê đối xử với người như thế nào, người hiểu rõ trong lòng, những người hấn thực sự nể trọng đều là những người có quan hệ họ hàng hoặc thông gia với Thẩm gia, ngày nào người chưa cưới con gái Thẩm thị thì ngày đó Thẩm Giới Khê sẽ không trọng dụng người. Người thực sự cam lòng chìm nổi một đời như thế hay sao?"

Diêu Văn Đạt nói xong, không đợi Thôi Nam Hiên trả lời đã tự phủ quyết: "Người là người có chí hướng, ẩn nhẫn dưới trướng Thẩm Giới Khê gần mười năm, chắc chắn sự tính toán của người không chỉ dừng lại ở chức thị lang thấp kém như thế. Ta biết, người sớm muộn gì cũng sẽ nắm được cơ hội lấy lại chức quan. Thẩm Giới Khê và Hoắc Minh Cẩm đối chọi với nhau, mọi người ở kinh sư đều bất an, người bị bãi quan, nhìn qua là tai bay vạ gió nhưng thực ra là người cố ý. Người do Thẩm Giới Khê một tay đề bạt lên, nếu Thẩm Giới Khê thua, người chắc chắn sẽ bị liên lụy, hơn

nữa trước kia đích thân người thi hành chính sách mới, đắc tội với quá nhiều quan lại, từ lâu có người đã muốn buộc tội người. Vậy nên người mượn cơ hội né tránh cuộc chiến này, tạo mâu thuẫn với Thẩm Giới Khê, chờ Thẩm Giới Khê và Hoắc Minh Cẩm phân thắng bại, người mới quay lại cuộc chơi."

"Bằng thủ đoạn của người, nếu không muốn cưới con gái Thẩm gia thì có thể lấy đủ loại lý do, làm gì có chuyện bị đập đi tức tưởi như thế. hiện giờ Thẩm đảng cho rằng người vẫn còn nhớ thương Ngụy thị nên mới đắc tội với Thẩm Giới Khê, những người khác cho rằng người phản đối chuyện phế hậu nên làm Hoàng thượng tức giận, nghĩ sâu một chút có khi còn nhìn ra người rơi vào âm mưu hãm hại trên chốn quan trường... Đến bị bãi quan, người cũng phải tự thiếp vàng lên mặt mình, khiến không biết bao nhiêu người bất bình thay cho người. Đây đều là mưu kế người đã sắp đặt từ trước."

Thôi Nam Hiên không nói không rằng, chỉ mỉm cười nhạt nhẽo.

Diêu Văn Đạt nói tiếp: "Hoắc Minh Cẩm đã chặt đứt một cánh tay của Thẩm Giới Khê, theo tin tức trong kinh, cách đây không lâu Dương các lão bị vạch tội bỏ tù, chết trên tay Cẩm Y Vệ, giờ Nội Các thừa ra một vị trí. Vị trí thủ phụ đương nhiên không ai dám nghĩ tới, những vị các lão khác đều muốn tranh giành vị trí thứ phụ, Hoàng thượng lệnh cho các bộ tiến cử nhân tài tham dự vào Nội Các, người có khả năng nhất hiện giờ là Hàn Lâm Viện Học sĩ... Mà Hàn Lâm Viện Học sĩ và ta lại gần như là thầy trò..." [1]

[1] Nguyên văn là “bán sư chi nghị”, người đã từng dạy mình nhưng không chính thức bái làm thầy.

Thần sắc trên mặt Thôi Nam hiên hơi thay đổi, khép hờ đôi mắt.

Trước kia, các vị đại thần trong Nội Các thì hoặc là người của Thẩm Giới Khê, hoặc là sợ hãi Thẩm Giới Khê, mặc kệ mọi việc, gió chiều nào che chiều ấy, hoặc là tuổi tác đã cao không còn sức lực, do vậy chuyện triều chính bị Thẩm Giới Khê giữ chặt trong tay. hiện giờ Hoắc Minh Cẩm diệt trừ Dương các lão, người trung thành với Thẩm

Giới Khê nhất, chuyện ai là người sẽ trở thành Nội Các đại thần mới thay thế cho Dương các lão rất có thể có thể thay đổi cục diện một người nắm quyền hiện giờ trong Nội Các.

Hàn Lâm Viện Học sĩ họ Vương, xưa nay không hợp với Thẩm Giới Khê. Năm ấy Hoàng thượng đăng cơ, Thẩm Giới Khê ra lệnh cho Hàn Lâm Viện soạn sách, quan viên từ trên xuống dưới của Hàn Lâm Viện mất ba năm mới viết xong bộ sách ấy nhưng khi dâng sách lên, Thẩm Giới Khê không hề nhắc tới công lao của Hàn Lâm Viện, nói rằng sách này là do chính ông ta biên soạn. Hàn Lâm Viện học sĩ Vương đại nhân phát hiện Thẩm Giới Khê mặt dày mày dạn cướp trắng công lao, tức giận chửi mắng ngay trước mặt ông ta liền bị Thẩm Giới Khê tìm có phạt nửa năm bổng lộc, Hàn Lâm Viện tức giận mà không dám nói gì.

Ý tứ ám chỉ của Diên Văn Đạt đã rất rõ ràng, ông ta hỏi bằng giọng điệu trịnh trọng: "Thôi Nam Hiên, nếu như Ngụy thị còn sống, người sẽ làm thế nào?"

Hai người đều là người thông minh, chỉ nói đến đây, không cần phải nói thẳng ra nữa.

Thôi Nam Hiên cúi đầu nhìn chậu than đỏ rực.

...

hắn cảm thấy Hoắc Minh Cẩm thật ngu ngốc, hoàn toàn chỉ là một gã mãng phu, sau khi từ trên biển trở về, giết tuần phủ Chiết Giang, cắt đứt quan hệ với phủ Quốc Công, tiếp nhận chức vụ Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ, truy sát Từ Duyên Tông, giúp Hoàng đế phế hậu, trực tiếp đối đầu với người một tay che trời như thủ phụ Thẩm Giới Kê...

Hữu dũng vô mưu.

Giờ người nọ giết Dương các lão, cắt đứt một cánh tay của Thẩm Giới Khê, các đại thần rục rịch, chuẩn bị nhân dịp Hoắc Minh Cẩm và

Thẩm Giới Khê đấu đến hồi sống chết sẽ nhân cơ hội này đưa một thế lực mới lên đài.

Để báo thù, Hoắc Minh Cẩm bất chấp tất cả nhưng cuối cùng lại chẳng được lợi ích gì, ngày Thẩm Giới Khê rút đài cũng là ngày Hoàng thượng qua sông dõ cầu, Hoắc Minh Cẩm cũng chẳng oai phong được bao lâu.

thật là một kẻ mãng phu làm việc bất chấp hậu quả, một mình xông lên dù biết rõ con đường phía trước chỉ toàn gió sương đao kiếm vẫn dứt khoát lao vào, căn bản chưa giữ lại bất cứ đường lui nào cho bản thân...

Nhưng kẻ mãng phu này lại cẩn thận tinh tế hơn bất cứ ai.

Hoàng thượng thưởng cho hấn vàng bạc của cải, hấn không cần một xu, dùng toàn bộ để phân phát cho người nhà những tướng sĩ đã bỏ mình. hấn tìm đúng thời cơ, nhân dịp Hoàng thượng vui vẻ cầu xin ân điển cho Ngụy gia, cả nhà Ngụy thị vốn đang phải phơi thây ngoài bãi tha ma giờ có thể được an táng, hấn vẫn muôn âm thầm tìm kiếm Vân anh...

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Nếu còn sống thì đưa nàng hồi hương, nếu không còn trên đời cũng phải tìm thấy thi cốt của nàng, để nàng có thể đoàn tụ với người nhà, không thể để nàng cô độc lưu lạc bên ngoài.

...

Các đại thần trong triều trào phúng Hoắc Minh Cẩm ngu ngốc, làm việc không màng hậu quả, nhưng nếu không có Hoắc Minh Cẩm đứng ra đối chọi, kiềm chế Thẩm Giới Khê, bọn họ đã bị Thẩm đảng đập ra khỏi triều đình từ lâu rồi, làm gì có cơ hội nhàn rỗi đứng bên cạnh xem họ đấu đá lẫn nhau.

Thôi Nam Hiên biết bản thân mình là kẻ lạnh nhạt vô tình, nhưng giờ khắc này, hấn cũng không khỏi cười nhạt trong lòng, hóa ra bản thân

mình có thể đề tiện tới mức này.

Diên Văn Đạt nói như vậy là muốn mượn sức hấn, Hàn Lâm Viện Vương đại nhân đương nhiên là muốn giành được vị trí thứ phụ.

Hàn Lâm Viện muốn hấn trợ giúp.

Vương đại nhân đại khái chắc chắn hấn nhất định sẽ đồng ý bởi vì ai cũng biết hấn có dã tâm, hơn nữa cả nhà vợ hấn Ngụy thị đã gián tiếp chết dưới sự hãm hại của Thẩm Giới Khê.

Dù là từ phương diện tình cảm đạo nghĩa hay suy xét đến thanh danh, việc đồng ý hợp tác với Vương đại nhân, với hấn mà nói, chỉ có lợi chứ không có hại.

Nếu Vân anh còn sống trên đời, đây là cách tốt nhất để hấn nhận được sự tha thứ của nàng. Dùng danh nghĩa báo thù cho nàng để lật đổ Thẩm Giới Khê, về sau sẽ còn ai có thể chửi mắng hấn ích kỷ, không màng tới sống chết của nhà vợ nữa?

Quan trọng nhất chính là, hấn không cam lòng cứ phải mãi mãi phục tùng Thẩm Giới Khê như thế, Diên Văn Đạt đã nhìn ra hấn muốn tách ra khỏi Thẩm đảng, hấn và phe Vương đại nhân có cùng lợi ích, là đồng minh tốt nhất.

Hoắc Minh Cẩm không sợ Thẩm Giới Khê, trực tiếp dàn trận tranh đấu với Thẩm đảng.

Những đại thần như bọn họ vốn là phải giúp đỡ Hoắc Minh Cẩm nhưng lại bởi quan tâm tới thanh danh của bản thân mà đặt mình ngoài cuộc, lạnh lùng quan sát cuộc chiến rồi chuẩn bị chờ kết cục lưỡng bại câu thương, trở thành ngư ông đắc lợi.

Những văn thần khác không có quan hệ gì với Ngụy gia, lựa chọn khoanh tay đứng nhìn cũng không có vấn đề gì nhưng hấn là con rể Ngụy gia, là chồng của Vân anh mà vẫn thờ ơ lạnh nhạt. Tới khi Diên

Văn Đạt dùng tình cảm để thuyết phục hẳn, khuyên hẳn hợp tác với Vương đại nhân, hẳn mới có ý định hay là thử một lần...

Ti tiện đến vậy, âm hiểm đến thế.

...

"Diêu huynh, Vương đại nhân quả thực chắc chắn nhất định có thể gia nhập Nội Các sao?" Thôi Nam Hiên ngẩng đầu, mặt vẫn không biểu hiện điều gì, "Đợi ông ta gia nhập Nội Các, ta sẽ cho huynh câu trả lời."

hẳn sẽ không bởi mấy câu của Diêu Văn Đạt mà tùy tiện quyết định.

Nghe câu trả lời này của hẳn, Diêu Văn Đạt cũng không biểu lộ sự thất vọng, thậm chí còn mỉm cười, khuôn mặt già nua nhăn nhúm, "Ta là người từng trải... Thôi Nam Hiên, người quan tâm tới Ngụy thị còn nhiều hơn những gì người có thể nghĩ tới, người chỉ có thể hợp tác với chúng ta, nếu người sẽ lương tâm cắn rứt cả đời."

"Lương tâm à?"

Thôi Nam Hiên cười nhạt, đứng dậy, tay áo phất hơi mạnh về phía chậu than, suýt nữa bắt lửa, "Từ ngày bước vào quan trường, ta đã chẳng còn lương tâm nữa rồi."

Mang theo lương tâm mà đi vào trong chốn quan trường sẽ cay đắng lắm, cay đắng đến độ hẳn một tác cũng khó mà đi nổi.

Giờ đây hẳn chỉ còn có nhẫn tâm và dã tâm mà thôi.

...

Thôi Nam Hiên chậm rãi bước xuống bậc thang.

Tùy tùng bước ra đón hẳn, chấp tay nói: "Đại nhân, tiểu nhân vẫn luôn canh giữ ở đây. Phó Vân ra ngoài lập tức đi về phía nhà bếp, không hề ẩn núp nghe trộm chút nào."

Thôi Nam Hiên gật đầu.

...

Chờ tới lúc Thôi Nam Hiên dẫn đám tùy tùng ra về, Phó Vân anh mới bước ra từ nhà bếp, tay bưng một khay trà tới trước giường bệnh.

Diêu Văn Đạt nằm trên gối thờ hỏn hển, khi nãy nói quá nhiều, trên trán và hai bên tóc mai mồ hôi lấm tấm.

Ông ta nhận ly trà, nhấp mấy ngụm mới trở lại bình thường, nhìn Phó Vân anh, "Người có biết vì sao ta mời Thôi đại nhân tới đây không?"

Phó Vân anh cúi đầu trả lời: "Đại nhân... Đó là vì nhị ca của học sinh sao?"

Khi nãy này ở dưới bếp pha trà với lão bộc, lão bộc nói với nàng Diêu Văn Đạt thường xuyên sai người đi mời Thôi Nam Hiên sang nói chuyện. Thôi Nam Hiên ở nhà nhàn rỗi, ngoài việc cứ mười ngày lại tới Giang Thành thư viện dạy học một lần ra thì thời gian còn lại cũng chỉ đóng cửa đọc sách, không gặp người ngoài. Người hầu Diêu gia nài nỉ hết lần này tới lần khác, hẳn mới thi thoảng tới đây.

Diêu Văn Đạt dẫu nhìn ngang nhìn dọc gì thì vẫn cứ thấy Thôi Nam Hiên không vừa mắt, bệnh tật liên miên mà lại mời kẻ thù tới nhà chơi nhiều lần, chắc chắn không phải đơn giản là bởi nhớ thương những chuyện đã qua.

Mỗi lần nàng tới nhà thăm hỏi, Diêu Văn Đạt đều sẽ gọi nàng tới hỏi về Phó Vân Chương.

Trong thư Phó Vân Chương gửi về cũng liên tục dặn dò nàng thay y chăm sóc Diêu Văn Đạt cho tốt.

Nghĩ đi nghĩ lại, Phó Vân anh cảm thấy mục đích Diêu Văn Đạt giữ nàng ở lại chắc chắn là vì Phó Vân Chương, như thế ông ta tìm Thôi

Nam Hiên nói chuyện cũ hẵn cũng vì mục đích này.

Ngoại trừ lý do đó, nàng thực sự không nghĩ ra được lý do nào khác.

Diêu Văn Đạt nhất thời kinh ngạc, quan sát nàng hồi lâu, trên mặt lộ vẻ khen ngợi, bỗng nhiên nhíu mày, đổi đề tài khác, "Ta cảm thấy người quen quen."

Phó Vân anh mặt không đổi sắc, "Đại nhân từng gặp em gái của học sinh, học sinh và em gái tuy không cùng một mẹ nhưng mọi người đều nói hai anh em trông rất giống nhau."

Diêu Văn Đạt nhớ lại một chút, khẽ lẩm bẩm, "Thảo nào, ta đúng là đã gặp em gái người thật, Trọng Văn từng đưa con bé tới đây..."

Phó Vân anh mỉm cười.

"Người có biết chơi xạ phúc [2] không?" Diêu Văn Đạt hỏi nàng.

[2] Xạ phúc là một trong 72 phép biến hóa của Tôn Ngộ không, phép nhìn xuyên thấu, giúp Tôn Ngộ không có thể nhìn thấy đồ vật trong hộp kín mà không cần mở hộp. Từ này được dùng để đặt tên cho một trò chơi dân gian của Trung Quốc, cơ bản là đoán một vật được giấu kín trong hộp, bình hoặc úp dưới bát, dựa trên các gợi ý. Những gợi ý này thường dựa trên các quẻ trong Kinh Dịch để người chơi dự đoán. Bởi vậy trò chơi liên quan đến các ám hiệu, nói về cái này nhưng thực ra đang chỉ cái khác.

Nàng gật đầu.

"Vậy anh em các người có ám hiệu riêng gì không?"

Phó Vân anh chần chừ một lát rồi nói: "Cũng không có ám hiệu đặc biệt gì, nhưng mà trong thư học sinh có thể ám chỉ cho nhị ca, ngoài huynh ấy ra không ai hiểu được học sinh thực sự viết về cái gì."

Lúc nàng chơi xạ phúc với Phó Vân Chương, xung quanh chỉ có nha hoàn, nha hoàn không biết chữ nên cũng không biết ý nghĩa thực sự trong lời nói của họ, giờ nàng có thể lấy những gợi ý trong trò chơi xạ phúc ngày đó để ám chỉ với Phó Vân Chương mà trong thư không có bất cứ điểm gì khác lạ.

"Tốt quá rồi." Diêu Văn Đạt tươi cười, "Người viết một phong thư cho nhị ca người, bảo nó chim sẻ miền nam sắp bay lên phía bắc."

Chim sẻ miền nam, chính là nói về Thôi Nam Hiên.

Thôi Nam Hiên bị bãi quan về quê mới được mấy tháng, vậy mà đã sắp trở lại kinh sư rồi sao?

Phó Vân anh ngần ra một lúc rồi ngay lập tức trở nên hẫ hững.

Nhị ca còn chưa tham gia thi hội... đã bị cuốn vào tranh đấu chốn triều đình... Chẳng lẽ từ khi huynh ấy được Diêu Văn Đạt nhìn nhận đã bắt đầu giúp đỡ Diêu Văn Đạt rồi sao?

Lần này huynh ấy lên phía bắc dự thi sớm như vậy... thực sự là do bị Trần lão thái thái ép buộc ư?

"Vân ca nhị, ta và nhị ca người cũng trao đổi thư từ, trong thư nó nhắc đến người nhiều lần, người tuy còn nhỏ nhưng đã hiểu biết, chuyện này không được nói cho người ngoài biết."

Thấy Phó Vân anh trầm ngâm, Diêu Văn Đạt tưởng nàng không hiểu, gượng cười nói, "Nếu để ta viết thư báo cho nhị ca người chuyện này thì chẳng thà người viết thư cho nhị ca người còn hơn, người hiểu không?"

Phó Vân anh gật đầu.

Nếu lần này Phó Vân Chương lên phía bắc mang theo trên mình một nhiệm vụ nặng nề nào đó thì thư từ qua lại rất có

thể sẽ không an toàn. Trong mắt người ngoài, nàng chỉ là một thiếu niên bông bột, sẽ chẳng ai nghi ngờ gì nàng.

Diêu Văn Đạt nói tiếp: "Giờ viết luôn, để ta đọc xong thì gửi sớm."

Phó Vân anh đi ra phía sau giá bác cổ, lấy giấy bút mực viết, suy nghĩ một chút rồi đặt bút viết thư.

Viết xong, nàng hong khô nét mực rồi đưa tới bên giường cho Diêu Văn Đạt đọc.

"Chẳng phải ta bảo người viết chim sẻ phía nam sao? Sao người không viết?"

Đọc xong thư, Diêu Văn Đạt nhíu mày hỏi.

Phó Vân anh trả lời: "Đại nhân bảo học sinh đưa ra ám hiệu cho nhị ca, nếu đã làm ám hiệu, đương nhiên chỉ có học sinh và nhị ca mới hiểu."

Diêu Văn Đạt nhướn mày, tay đặt trên ngực ho khan mấy tiếng, mặt hơi đỏ lên, "Được, như thế cũng tốt. Bao giờ về thì gửi thư đi."

Phó Vân anh thừa vâng.

...

Ra ngoài sân, Phó Vân anh nói với Vương thúc và Vương Đại Lang đang chờ bên ngoài, "Bảo chừng quầy ở cửa hàng chuyển lời về huyện Hoàng Châu, ta muốn gặp Khổng tú tài."

Wương thúc vâng dạ.

Sắc mặt Phó Vân anh trầm xuống, khur khur bức thư đang giấu trong lồng ngực.

Đầu tiên nàng cần biết Phó Vân Chương rốt cuộc lên phía bắc lần này vì mục đích gì thì mới dám gửi thư, nhớ đâu Diêu Văn Đạt lừa

nàng, phong thư này của nàng rất có thể đẩy Phó Vân Chương vào chỗ nguy hiểm.

Tuy trong lòng nàng có cảm giác Diêu Văn Đạt không lừa nàng, người này từ trước đến nay không có nhiều toan tính đến thế, nếu không đã chẳng bị vùi dập nhiều lần trên con đường làm quan đến vậy. Hơn nữa, Diêu Văn Đạt còn nói tới rất nhiều chuyện mà chỉ có nàng và Phó Vân Chương biết.

không phải nhị ca không muốn làm quan sao?

Nàng càng nghĩ càng không nghĩ ra, bỗng bên tai vang lên một giọng nói quen thuộc, "Phó thiếu gia có về thư viện không? Đại nhân nhà chúng ta vừa hay tiện đường, giờ cũng đã muộn rồi, hay là cùng đi?"

Trong các tùy tùng của Thôi Nam Hiên, Thạch Đầu theo hẳn lâu nhất. Kiếp trước, mỗi lần nàng về thăm nhà mẹ đẻ, Thạch Đầu đều đưa nàng đi.

"không dám quấy rầy Thôi đại nhân."

Phó Vân anh tỉnh táo lại, hơi nhìn xuống, chậm rãi nói.

Thạch Đầu mỉm cười, "Phó thiếu gia tuổi trẻ tài cao, phủ Võ Xương ai mà không biết? Đại nhân từ lâu đã muốn tìm cơ hội gặp thiếu gia một lần."

Lời nói tuy rằng khách sáo nhưng Phó Vân anh biết bản thân nàng không có tư cách từ chối.

Nàng ngẩng đầu lên.

Khúc quanh nơi đầu ngõ có một chiếc xe ngựa, màn xe chỉ cuốn lên một nửa, Thôi Nam Hiên đang ngồi ngay ngắn trong đó, đang đọc một quyển sách trong tay, tư thế thoải mái, ung dung, không câu nệ.

Tùy tùng xung quanh nghiêm chỉnh đứng đó, thờ cũng không dám thờ mạnh.

không biết hẳn đã đợi bao lâu.

Phó Vân anh quay đầu lại, bảo Vương thúc và Vương Đại Lang yên tâm.

Thạch Đầu đi trước dẫn đường cho nàng, "Đại nhân nhà chúng ta đánh giá rất cao những người trẻ tuổi như Phó thiếu gia, Phó thiếu gia không cần lo lắng."

Phó Vân anh sao có thể không lo lắng cho được, dù sao cũng từng là người sống bên cạnh mình mấy năm, chung chăn chung gối, đầu gối tay ấp, nếu nói trên đời này có ai có thể nhìn lời nói, cử chỉ, thói quen của nàng mà nhận ra nàng, hẳn chỉ còn lại mình Thôi Nam Hiên mà thôi.

Tuy vậy nàng còn nhớ Thôi Nam Hiên coi thường quý thần. Với tính cách của hắn, ngay cả khi phát hiện ra có gì không bình thường, hắn hẳn cũng sẽ không nghi ngờ thân phận của nàng.

Nàng ngoài mặt thì bình tĩnh tự nhiên nhưng trong suy nghĩ trong lòng lại liên tục thay đổi, chỉ một đoạn đường ngắn nhưng dường như còn khó đi hơn đoạn cầu thang dài cao vợi trước cổng thư viện.

Thạch Đầu vén màn xe, "Đại nhân, Phó thiếu gia tới rồi."

Thôi Nam Hiên không ngẩng đầu lên, vẫn chăm chú đọc cuốn sách trên tay, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Thạch Đầu nhìn Phó Vân anh, "Xin mời."

Đặt giày gấm bước lên ghế kê chân, hai chân đã hơi nhũn ra, Phó Vân anh khép hờ đôi mắt, hàng mi dày che khuất đôi mắt nàng, khom lưng ngồi xuống khoang xe.

Phu xe giơ roi thúc ngựa, xe ngựa lắc lư một chút rồi bánh xe bắt đầu cán qua nền đá xanh gập ghềnh trên phố.

Phó Vân anh ngồi yên, cố hết sức không nhìn sang cái người chỉ cách mình một cánh tay là Thôi Nam Hiên.

hắn đang dựa vào thành xe chăm chú đọc sách, đến khoe mắt cũng không liếc qua nàng một cái.

Xe ngựa lắc lư xóc nảy, hai người trên xe, một người yên lặng đọc sách, một người ngồi suy tư.

một lúc lâu sau, Thôi Nam Hiên đột nhiên nhíu mày.

Cảnh này dường như hơi giống với năm xưa.

hắn cùng nàng về thăm Ngụ gia, hắn cúi đầu đọc sách, nàng ngồi bên cạnh, bấm đầu ngón tay nhằm đếm lễ vật định tặng cho các anh trai và chị dâu, sợ quấy rầy tới hắn, nàng gần như không phát ra tiếng động nào, cứ một mình như thế cũng có thể rất vui vẻ, khoe miệng luôn cong lên.

hắn thất thần, khép sách lại.

Tới khi Phó Vân anh cho rằng Thôi Nam Hiên sẽ im lặng suốt con đường về thư viện, trong xe lại vang lên giọng nói ôn hòa của hắn, "đã đọc văn của Công An Tam Viên bao giờ chưa?"

Công An Tam Viên chỉ ba anh em Viên Hoàn Đạo, Viên Trung Đạo, Viên Tông Đạo. Ba người này là người huyện Công An, Hồ Quảng, họ cho rằng văn chương phải là công cụ để biểu lộ suy nghĩ trong lòng một cách thẳng thắn, không nặng về hình thức, có sao nói vậy, không chú trọng cách điệu ước lệ. Ba em em là lãnh tụ của học phái (*trường phái văn học*) Công An, kịch liệt phản đối học phái phục cổ (*khôi phục vốn cũ*) đang làm nắm giữ cả văn đàn với những chủ trương phục cổ như "Văn tất Tần Hán, thơ tất Thịnh

Đường" (*Văn thì chỉ có văn thời Tần Hán là hay, thơ thì chỉ có thơ thời Thịnh Đường là tốt*), "Đại lịch hậu thư vật tú" (*Chớ đọc sách được viết sau những năm Đại Lịch, cuối đời Đường Đại Tông*).

Phó Vân anh từng đọc văn của Viên Hoàn Đạo nhưng nàng không muốn nói ra, cúi đầu đáp: "Chưa đọc ạ."

"Ta đã đọc văn của ngươi, giỏi về bắt chước, câu từ sáng rõ, tuy có khí thế nhưng lại thiếu chút thẳng thắn tự nhiên."

Hắn đưa một cuốn sách tới trước mặt Phó Vân anh.

"Đây là "Bạch Tô trai tập" của Ngọc Bàn tiên sinh, ngươi cầm đọc cho kỹ."

Phó Vân anh nghĩ ngợi một lúc, không nghĩ ra cách từ chối nên đành phải nhận, "Cảm ơn tiên sinh đã chỉ dạy."

Khi Thôi Nam Hiên giảng bài ở Giang Thành thư viện, học sinh trong thư viện gọi hắn là "tiên sinh". Hắn bình dị gần gũi, phong độ văn nhã nên rất được lòng học sinh, tới các giáo thụ cũng bị phong thái và tài năng của hắn thuyết phục, coi hắn như thầy. Trần Quỳ, Tô Đồng, Viên Tam đều từng bị hắn gọi tên đề nghị trả lời câu hỏi trên lớp. Nàng vẫn luôn tìm cơ hội tránh giờ dạy của hắn nên chưa từng chạm mặt.

Sớm muộn cuối cùng thế nào cũng gặp, quen rồi là không sao nữa, dù sao hai người đã chẳng còn liên quan gì đến nhau. Sách có thể đưa cho sơn trưởng, nhờ sơn trưởng trả lại cho hắn.

Lúc này nàng không thể không cảm thấy may mắn vì lúc trước mình đã viết thể đài các. Nàng không chỉ giỏi về bắt chước văn phòng mà còn có thể bắt chước nét chữ của các anh, ngay cả nét chữ của Thôi Nam Hiên nàng cũng có thể bắt chước được. Kiếp này, lần đầu tiên đặt bút viết chữ thực ra là ở Cam Châu, không mua nổi bút, nàng tiện tay bẻ một cành cây viết trên cát, khi ấy nàng nào nghĩ tới sẽ có ngày gặp lại Thôi Nam Hiên, nhưng để phòng ngừa bất cứ

sơ sẩy nào, khi bắt đầu nàng đã chọn loại chữ phổ biến nhất, thể đài các.

Thôi Nam Hiên có thể nhận ra nét chữ của nàng, nếu như nàng vẫn dùng loại chữ thường dùng ở kiếp trước để viết văn, rất có thể đã bại lộ rồi.

Nàng nghĩ lại, thấy thật là một phen hú hồn, từ từ bình tĩnh lại, tay chân không còn cứng đờ như ban nãy.

Bên cạnh nàng, Thôi Nam Hiên lại cầm cuốn sách lên mở ra đọc, không nói gì nữa.

Xe ngựa đi qua hết phố lớn tới ngõ nhỏ.

Bánh xe vẫn lộc cộc lăn trên mặt đường bằng một tiếng roi đột ngột vang lên, phu xe liên tục lên tiếng trấn an con ngựa bị giật mình, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Phó Vân anh đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, bất ngờ không kịp đề phòng, suýt nữa ngã về phía trước, nghĩ tới bên cạnh là Thôi Nam Hiên, nàng vội vàng chống tay đỡ bản thân mình lên, giữ khoảng cách với Thôi Nam Hiên cũng đang nghiêng ngả bên cạnh.

"Đại nhân."

Thạch Đầu chạy vội tới trước xe ngựa, vén màn xe lên, chấp tay khễ nói: "Là Cẩm Y Vệ."

Thôi Nam Hiên đặt sách xuống, cau mày.

Chương 70: Chuyên chỗ ở

Thôi Nam Hiên nâng tay áo chắn trước mắt Phó Vân anh, vén màn xe, nhìn ra bên ngoài.

Người ngăn xe ngựa lại thật sự là Cẩm Y Vệ, tuy nhiên cấp bậc không cao, trên người mặc áo giáp một màu, đầu đội mũ chữ vạn, lưng thắt đai, chân mang ủng, eo đeo đao dài. Chừng mười hai mươi người đứng trước xe ngựa, hùng hùng hổ hổ, chẳng có vẻ tốt lành gì.

Người đàn ông dẫn đầu mặc áo bó tay màu xanh, đưa lưng về phía khoang xe ngựa, cả người lẩn vào ánh chiều tà, dáng hình cao lớn.

Thôi Nam Hiên ngẩn ra một chút rồi nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh, khẽ nói với Thạch Đầu đang lo lắng bên cạnh: "Đưa hấn về thư viện."

hấn nhảy xuống xe ngựa, đi về phía trước.

Thạch Đầu thừa vâng, không đợi Phó Vân anh kịp nói năng gì đã túm lấy tay Phó Vân anh kéo nàng ra khỏi xe ngựa.

Vương thúc và Vương Đại Lang đi theo phía sau cuống quýt chạy tới, đưa Phó Vân anh ra khỏi đó.

Chuyện của mấy vị quan lại, dân chúng bình thường như bọn họ không hiểu được, cũng không dám hiểu. Tóm lại cách càng xa lại càng an toàn.

Phó Vân anh bị người khác đẩy lên lưng ngựa, còn chưa kịp hỏi cái gì, Thạch Đầu đã quất một roi vào mông ngựa, giục ngựa đi nhanh.

...

Nghe thấy bước chân dồn dập, người đàn ông áo xanh quay đầu lại, tướng mạo anh tuấn, sắc mặt lạnh như băng.

Ánh mắt chàng lướt qua thiếu niên đang được một loạt tùy tùng bao quanh, cuỡi ngựa càng lúc càng xa, chững lại một lát rồi quay lại nhìn Thôi Nam Hiên, "Hoàng thượng có chỉ, bắt được Từ Duyên Tông, không cần đưa về kinh sư, xử trảm ngay tại chỗ. Người thì ta đã tìm được rồi, người tới giám sát hành hình đi."

Chàng vừa dứt lời, một binh lính Cẩm Y Vệ đưa tay nâng một bức chiếu thư đưa tới trước mặt Thôi Nam Hiên.

Đôi mày Thôi Nam Hiên nhíu lại chặt hơn, "Hoặc đại nhân, ta đã bị bãi quan về quê, không còn liên quan đến chuyện triều chính nữa, hiện giờ chỉ là một người bình thường mà thôi, tại sao lại bảo ta giám sát hành hình?"

Hoắc Minh Cẩm nhìn hẩn, "Trong lòng người hẩn là đã hiểu rõ."

Đúng là Thôi Nam Hiên là do Thẩm Giới Khê đề bạt nhưng người thực sự ban cho hẩn chức quan lại là tiên đế, từ đó về sau hẩn từng kiêm nhiệm chức Hầu giảng, cũng từ lúc ấy mới bắt đầu có quan hệ chặt chẽ với đương kim thánh thượng khi ấy còn là hoàng tử. sự tín nhiệm của Hoàng thượng đối với hẩn sâu sắc hơn với Thẩm Giới Khê nhiều.

hẩn bị bãi quan, một mặt là để tách ra khỏi Thẩm đảng, một mặt là để tránh khỏi sự hãm hại của những quan viên phản đối chính sách mới, ngoài ra còn có một nguyên nhân mà ngay cả Diêu Văn Đạt cũng không đoán được, thực ra hẩn nhận mật lệnh của Hoàng thượng, chịu trách nhiệm giám thị người nhà Thẩm gia ở phủ Giang Lăng, đồng thời ngầm tra xét xem trong quá trình Hoắc Minh Cẩm truy sát Từ Duyên Tông có hành động gì lạ hay không.

Mấy tháng nay, hấn đã năm được chứng cứ chứng minh người nhà Thẩm gia hoành hành ngang ngược, lạm sát người vô tội ở quê nhà nhưng vẫn chưa tìm được nhược điểm của Hoắc Minh Cẩm.

Hoắc Minh Cẩm làm việc táo bạo, lúc nào cũng làm theo ý mình, chẳng khác gì đánh giặc trên chiến trường, tàn nhẫn vô tình, một khi đắc tội với hấn, hấn sẽ trực tiếp giơ đuốc cầm gậy đánh tới tận cửa.

Ngoại trừ danh tiếng hung bạo, thủ đoạn hơi quá khích thì lại hoàn toàn không tìm ra được bất cứ điểm yếu nào của hấn.

Người này thực sự quá khó chơi, không cần lòng dạ tinh tế, cũng chẳng cần mưu kế thâm sâu, chỉ cần hung hãn như vậy thì bất cứ thủ đoạn nào cũng không ăn thua với hấn bởi vì căn bản hấn chưa bao giờ để mình bị người khác dắt mũi.

Các đại thần chẳng làm gì nổi hấn.

Thôi Nam Hiên cũng thế.

Hoắc Minh Cẩm trải qua một hồi đại nạn không chết, mục đích tồn tại duy nhất của người này giờ là báo thù rửa hận, hấn giờ nào có sợ cái gì. Đối đầu với một kẻ không sợ chết, không chỉ không có bất cứ cơ hội thắng nào mà còn có thể bị cái kẻ đã bị thù hận thiêu đả con mắt, đánh mất hết thất tình lục dục như hấn kéo vào vực sâu.

Người này không có nhược điểm, không thể bị uy hiếp, chẳng quan tâm điều gì, bẻ gãy vây cánh của Thẩm Giới Khê, nghiền nát tất cả những phụ tá đắc lực của ông ta. hấn như một ngọn lửa bất thành linh bốc lên ngùn ngụt, ngọn lửa của sự báo thù khiến cho đại thần trong triều sợ mất mật, không biết còn cháy tới khi nào.

Phủ nhận cũng chẳng có ích lợi gì, Thôi Nam Hiên nhận lấy chiếu thư, mở ra đọc một lượt, đích thực là do Hoàng thượng tự tay viết.

Tuy Định Quốc Công đã chết nhưng chí sĩ trung thành với Từ thị vẫn như cỏ dại xanh mướt ngoài đồng, "lửa đồng thiêu cháy vẫn còn, gió

xuân thối tới mằm non lại trời" [1]. Hoàng Thượng sợ trên đường áp giải Từ Duyên Tông về kinh lại xảy ra chuyện gì, ra lệnh sau khi bắt được liền lập tức xử trảm. Hoàng thượng không quan tâm năm đó làm sao Từ Duyên Tông chạy thoát được, chỉ cần cái đầu trên cổ Từ Duyên Tông mà thôi.

[1] Trích "Phú đắc cổ nguyên thảo tống biệt" của Bạch Cư Dị. Bản dịch của Tản Đà.

"Người đó đâu rồi?" Thôi Nam Hiên khép chiếu thư lại, hỏi.

Hoắc Minh Cẩm xoay người sai bước tránh sang một bên.

"đã ở trong phủ của ngươi."

....

Tùy tùng Thôi gia hộ tống chủ tớ Phó Vân anh, sợ càng kéo dài càng lảm chuyện, Thạch Đầu liên tục quát roi vào mông ngựa, ngựa hí lên, đưa đoàn người nhanh chóng ra khỏi đó.

Phó Vân anh nắm chặt dây cương, liên tục quay đầu lại, tới khúc quanh thì không thấy gì nữa.

Hai bên đường nhà cửa san sát chìm trong ánh hoàng hôn nhạt nhòa, mặt trời dần lặn sau những dãy núi trập trùng, trời dần tối.

Thấy nàng tỏ vẻ lo lắng, Thạch Đầu bên cạnh nói: "Phó thiếu gia đừng lo, những binh lính đó là đồng liêu mà đại nhân nhà chúng ta quen biết ở kinh sư."

Phó Vân anh cúi đầu không nói. Nàng không lo lắng cho an nguy của Thôi Nam Hiên.

Vừa rồi Thạch Đầu không nói không rằng đã kéo nàng đi, nàng còn chưa kịp biết chuyện gì đang xảy ra, tuy chỉ là trong chớp mắt, nàng biết những người kia chắc chắn là Cẩm Y Vệ.

Các anh nàng là do Cẩm Y Vệ phụng mệnh tới giải đi, nàng nhận ra trang phục của Cẩm Y Vệ.

Nàng không hận Cẩm Y Vệ, bọn họ tới bắt người thật nhưng người thực sự hạ lệnh bắt là Hoàng đế.

Phủ Võ Xương và kinh sư cách xa ngàn dặm, Cẩm Y Vệ tới tận đây chắc hẳn có việc lớn, mà hiện giờ Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ, Hoắc Minh Cẩm, đang phụng mệnh truy sát Từ Duyên Tông, lần trước đã tới Hồ Quảng một chuyến.

Phó Vân Chương hồi âm nói miếng ngọc bội vẫn chưa trả lại cho Hoắc Minh Cẩm, người ở kinh sư nói với y Hoắc chỉ huy sứ hành tung bí ẩn, thường xuyên phụng chỉ ra ngoài, không ai biết người này rốt cuộc ở đâu. Y còn tốn rất nhiều công sức mà vẫn không hỏi thăm được tung tích của Hoắc Minh Cẩm.

Cẩm Y Vệ ở đây. Thân là Chỉ huy sứ, Hoắc Minh Cẩm có phải cũng đã tới phủ Võ Xương rồi hay không? Những binh sĩ vừa rời của Cẩm Y Vệ có khi là thuộc hạ của Hoắc Minh Cẩm cũng nên.

Phó Vân anh ngầm tính toán, nếu không phải tùy tùng Thôi gia cứ bám riết bên cạnh, không cho nàng quay lại, nàng thật sự muốn trở lại xem sao.

Nhưng nàng vẫn không thể làm thế, dù những binh lính đó có phải người của Hoắc Minh Cẩm hay không, Thôi Nam Hiên còn ở đó, nàng không thể hỏi gì cả, không thể nói gì hết. Thôi Nam Hiên là người cẩn thận, kín đáo, thăm dò người của Hoắc Minh Cẩm trước mặt hẳn, không chỉ chẳng thể hỏi được cái gì mà có thể còn rước tới sự nghi ngờ của Thôi Nam Hiên.

Hướng hồ, hiện giờ, nàng còn chưa chắc chắn được Hoắc Minh Cẩm rốt cuộc là địch hay là bạn.

Nhưng nếu Từ Duyên Tông bị bắt rồi thì làm sao bây giờ?

Cứu hay không cứu?

Nếu như cứu thì nàng tay không tắc sắt, một thân một mình, chỉ là một bé gái có nhiều hơn người khác mười mấy năm kí ức, lấy gì ra mà cứu bây giờ?

Nếu như không cứu thì phải trơ mắt nhìn Tông ca nhi rơi vào nanh vuốt của triều đình hay sao?

Từ Duyên Tông là huyết mạch của Định Quốc Công. anh trai Phó Vân anh cưới cháu gái của Định Quốc Công, nàng và chị dâu xấp xỉ tuổi nhau, nói chuyện cũng hợp, thường xuyên cùng chị dâu về thăm nhà mẹ đẻ. Từ Duyên Tông là em trai của chị dâu nàng, nhút nhát, hay ngại, thích quấn lấy nàng, đòi nàng dạy nó đánh chủy hoàn.

Nàng nhắm mắt lại, đưa ra một quyết định.

Dù thế nào đi chăng nữa, trước khi có thể tự bảo vệ được mình, nàng sẽ không tùy tiện bại lộ thân phận của bản thân.

...

Thạch Đầu tiễn Phó Vân anh tới tận cổng thư viện, nhìn thấy nàng đi vào cổng chính mới dẫn những người khác ra về.

đã sắp tới giờ khóa cửa ký túc xá, Phó Vân anh vừa nghĩ ngợi vừa rảo bước đi về hướng khu nhà phía nam.

Trước khu phía nam xôn xao, đám học sinh tụ tập trước ký túc xá bàn luận sôi nổi.

Trong số đó, giọng của Viên Tam và Phó Vân Khải là lớn nhất.

Bỗng có người nhìn thấy Phó Vân anh, hét lớn: "Vân ca nhi trở lại rồi!"

Trong chốc lát, cả đám người như một đợt sóng ủa về phía Phó Vân anh, cảm phẫn: "Vân ca nhi, không thể như thế được! Chúng ta đi tìm sơn trường!"

"Đúng thế, chúng ta đi với người!"

Phó Vân anh vẫn đang mãi nghĩ tới chuyện Từ Duyên Tông, không biết chuyện gì xảy ra, "Hả?"

Đám học sinh bức bối tới mức nói năng loạn cả lên, ai ai cũng tức giận đỏ cả mặt, "Vân ca nhi, Dương Bình Trung bắt người chuyển sang đường Đinh ở rồi!"

Hả?!

Nghe thấy cái tên Dương Bình Trung, Phó Vân anh bừng tỉnh, trong đầu chọt vọt qua một ý nghĩ nhưng chỉ lướt qua trong giây lát, "Đường Đinh á?"

Phó Vân Khải là kích động nhất, cất cao giọng: "Cái đồ ăn chơi đàng điếm! không hiểu sao lại tới thư viện! Khi này hẳn đã sai người xách hành lý của đệ chuyển sang đường Đinh, nhất định đòi ở chung viện với đệ! Vô sỉ! không biết xấu hổ!"

hắn mắng chửi liên hồi, người xung quanh hưởng ứng, "Đúng vậy! không biết xấu hổ! Vân ca nhi của chúng ta đang yên đang lành ở đường Giáp, hẳn dựa vào cái gì mà ép Vân ca nhi chuyển đi?"

"Sơn trường biết việc này không?" Phó Vân anh tạm thời không nghĩ đến chuyện Cẩm Y Vệ nữa, nhìn xung quanh.

Đám học sinh đồng loạt gật đầu, Viên Tam cười mỉa mai, "Ta vốn còn tưởng giáo thụ trong thư viện đều oai vệ không sợ cường quyền cơ đấy!"

Mọi người đều im lặng.

Buổi chiều, lúc họ còn đang dùng bữa trong nhà ăn, bên ngoài bỗng có tiếng ồn ào, mấy chục gã tởn người bê, người cõng, người ôm đủ loại đồ dùng quý giá, trạm trổ đưa vào thư viện, ra ra vào vào mãi không hết. Một canh giờ sau họ mới sắp xếp xong đồ đạc. Sau đó sơn trường và các vị giáo thụ đều tới, đưa một thiếu niên mặc áo bào gấm thêu quý giá tới đường Đình.

Thiếu niên kia đương nhiên là Dương Bình Trung, hẳn tham quan khắp đường Đình xong mới biết Phó Vân ở đường Giáp liền không vui, lập tức lệnh cho tởn chuyển hành lý của Phó Vân tới đường Đình.

Sơn trường và các vị giáo thụ vội vàng khuyên can nhưng Dương Bình Trung nhất định không nghe.

Học sinh đường Giáp đương nhiên sẽ không ngời nhìn Phó Vân bị cướp đi như thế, chặn ở trước cửa không cho tởn Dương gia vào trong. Bên đường Đình lại vui như trảy hội, nếu như Phó Vân vào đường Đình ở, không phải là sẽ thành người Đình đường hay sao? Họ giơ nắm đấm, xắn tay áo, giúp đỡ tởn tới Dương gia xông vào đường Giáp, học sinh hai đường Ất, Bính đứng ngoài xem, lấy làm hào hứng lắm.

Sơn trường và các giáo thụ kiên quyết không đồng ý, sau lại có vị quý nhân (*người có thân phận tôn quý*) nào đó tới, mời họ sang khu giảng đường dùng trà, sau khi người này ra về, sơn trường bảo Trần Quý tuyên bố Phó Vân từ hôm nay sẽ chuyển vào đường Đình ở.

"nói như vậy là sơn trường đồng ý rồi."

Phó Vân anh nghe đám học sinh thao thao bất tuyệt, mỗi người một câu, kể lại câu chuyện một cách đầy phần nộ xong mới nói.

"Triệu sư gia cũng đồng ý." Phó Vân Khải u oán, "Ông ta nói học vấn của đệ tốt, ở đâu mà chẳng như nhau."

"Lão đại, ta giúp người chuyển hành lý ra ngoài!"

Viên Tam vén tay áo, lộ ra những cơ bắp rắn chắc trên cánh tay, quơ quơ nắm đấm, nói: "Ta không sợ Dương gia đâu!"

Phó Vân anh nhìn hấn, "Ta đi gặp sơn trưởng và mấy vị tiên sinh trước đã."

Viên Tam a một tiếng, dường như hơi thất vọng vì không có cơ hội thể hiện khả năng đánh đấm, vẫn tiếp tục xoa nắm tay, "Được, ta chờ ở đây vậy."

...

Trần Quý đưa Phó Vân anh tới khu nhà phía đông.

đã tan học, mấy gian nhà trong khu phía đông đã đóng cửa. Sơn trưởng vừa Triệu sư gia đang ngồi trong đình bát giác trong viện dùng trà, hai gã tôi tớ đang ngồi xõm trong góc quạt lò thuộc khoai môn, nước đã sôi sùng sục. Gã tôi tớ mở nắp dùng chiếc đũa cắm xuống củ khoai xem đã chín chưa.

"Vân ca nhi à, việc này người đừng trách sơn trưởng."

Triệu sư gia nhìn thấy Phó Vân anh, giơ tay lên, chào nàng từ xa, đợi tới khi nàng đi vào đình hóng gió mới nói thẳng, "Thiếu gia Dương gia không phải người xấu, ban đầu vốn dĩ đã xếp người và hấn vào cùng một viện. Sau này hấn không tới, sơn trưởng cho rằng hấn chỉ hứng lên trong chốc lát nên mới nghĩ tới chuyện tới thư viện, về sau không còn cảm thấy mới mẻ, thú vị nên không tới nữa, vì thế mới để người và Tô Đồng ở cùng một viện. Giờ hấn chuyển vào ở, chỉ có thể tuân thủ lời hứa, đành phải để người cũng chuyển phòng. Người yên tâm, thiếu gia Dương gia cũng là người được nuôi dạy đàng hoàng."

Trước mặt sơn trưởng, Triệu sư gia chẳng thể đa động đến chuyện khác, Phó Vân anh cũng không hỏi nhiều, gật đầu.

Sơn trưởng xấu hổ, bảo Trần Quý về rồi thở dài, "Vân ca nhi, ta cũng không muốn nói dối trò, mấy năm nay bạc từ châu học mãi không tới được, thư viện thu chẳng bù được chi, chỉ dựa vào tiền cho thuê ruộng mới đỡ được phần nào. Dương gia không chỉ quyên tặng mấy ngàn cuốn sách mà còn tặng thư viện mấy ngàn mẫu ruộng tốt..."

Ông ta ngừng lại một chút, đứng dậy chấp tay thi lễ với Phó Vân anh, trịnh trọng nói, "Dương nhiên trước mắt là như thế, nhưng nếu thiếu gia Dương gia quấy rầy chuyện học hành của trò, trò không cần phải chịu đựng, ta sẽ lập tức thông báo cho Dương gia để trò chuyển lại về đường Giáp. Người Dương gia đã hứa hẹn thiếu gia nhà họ tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng tới việc học của trò."

Phó Vân anh đứng đó không nhúc nhích, thản nhiên nhận lễ của sơn trưởng, trầm mặc một lát rồi chậm rãi nói: "Học sinh là học sinh của thư viện, tình nguyện giải ưu cho sơn trưởng, chỉ cần chuyển chỗ ở thôi đã có thể đổi được ngàn mẫu ruộng cho thư viện, quả cũng đáng giá."

Sơn trưởng cứng họng, mặt trắng bệch, xấu hổ tới mức tay chân chẳng biết để đi đâu.

Triệu sư gia ho khan mấy tiếng, lấp liếm: "Được rồi, Vân ca nhi, ta có mấy câu muốn dặn dò ngươi, đi, ta với ngươi đi đường Đinh."

Ông ta dẫn Phó Vân anh ra khỏi khu phía đông, cười nói: "anh tử nhi, thiếu gia Dương gia thân phận cao quý, thư viện không đắc tội nói, sơn trưởng là người hiền lành nhưng khi ấy thật sự đã định chống đối lại, các vị giáo thụ khuyên mấy lần mới không thể không nghe theo. Trong lòng ông ta thực sự áy náy, nếu chẳng phải có ta khuyên mấy câu, có khi giờ ông ta còn trốn trong phòng lau nước mắt nữa đấy."

Làm sơn trưởng của thư viện, Khương Bá Xuân không thể đối chọi lại với Dương gia, chỉ có thể thỏa hiệp, như vậy, thứ nhất là đã làm

mất khí khái của người làm thầy trước mặt học sinh, thứ hai là không bảo vệ được học sinh như Phó Vân, trong lòng vừa áy náy, vừa khó chịu, vừa bi thương, suýt nữa từ chức sơn trường ngay trước mặt người Dương gia. Triệu sư gia phải khuyên ông ta hồi lâu mới đỡ mấy phần.

Phó Vân anh nghe Triệu sư gia phân tích tỉ mỉ chân tướng sự việc, đành thở dài, "Con biết rồi, sau này gặp sơn trường sẽ không nhắc lại chuyện này nữa."

"Thực ra chuyển tới đường Đình ở cũng không phải chuyện xấu." Triệu sư gia nháy mắt với Phó Vân anh, "Ta gặp Dương thiếu gia rồi, một đứa trẻ chưa lớn mà thôi, hẳn là thiếu gia nhà giàu được nuông chiều từ nhỏ, thấy người có tài thì làm ầm lên muốn ở với người, chẳng bao lâu sẽ lại chán thôi. Người nọ tuy hơi kiêu căng nhưng lại không ngang ngược, ương ngạnh, người có thể xử lý được."

Ông ta liếc trái liếc phải, nhỏ giọng nói, "Làm bạn với Dương thiếu gia, đối với người mà nói, chắc chắn không có gì có hại, người hiểu chưa?"

Phó Vân anh gật đầu.

"Khi ở thư viện, người cần thực sự tự coi mình là con trai."

Triệu sư gia xoa đầu nàng.

"Dương thiếu gia chính là thử thách đầu tiên, người làm thầy như ta chẳng thể giúp người gì cả, người phải tự xoay sở sao cho đúng mực. Nếu thành công, con đường phía trước sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, nếu thất bại, người lại trở về làm Phó Vân anh."

Phó Vân anh bình tĩnh trả lời: "Được ạ."

...

Nàng quay về khu phía nam một mình.

Viên Tam lập tức khoa tay múa chân, giơ cánh tay trần ra đón nàng, "Lão đại, làm một trận không?"

Phó Vân anh lắc đầu, nhìn Phó Vân Khải, "Khải ca nhi, về phòng thu dọn hành lý đi."

Sơn trưởng lo Dương Bình Trung sẽ quấy rầy việc học của nàng nên đã đồng ý cho Phó Vân Khải chuyển tới ở với nàng.

"Ơ?"

Phó Vân Khải không hiểu gì.

"Chuyển tới đường Đinh ở với đệ được không?"

Phó Vân Khải ngẩn người ra một lúc rồi mới bùng nổ trong vui sướng, nhảy cẫng lên ba thước, "Được được được! Huynh chuyển, huynh chuyển luôn đây!"

Tuy học sinh hai đường Giáp, Ất đều coi thường đường Đinh nhưng có thể ở chung với anh tử nhi, hẳn làm gì quan tâm đến chuyện đường nào với đường nào, ra hành lang ở còn được nữa là!

Học sinh xung quanh đều bất bình tức giận.

Phó Vân anh cảm ơn bọn họ, nhưng bởi vẫn còn nhớ tới chuyện gặp Cẩm Y Vệ trên đường nên không còn tâm trạng nói thêm gì, lập tức đi về phía đường Đinh.

Đám học sinh cũng thông cảm cho nàng đột nhiên lại bị đi đày sang đường Đinh, lo nàng tủi thân nên muốn tiễn nàng.

Nàng giờ chẳng nghĩ được cái gì, thấy đám học sinh cứ nài nỉ đòi theo nên cũng nghe bọn họ.

Đoàn người ùn ùn kéo sang đường Đình như thể kéo bè kéo lũ đánh nhau tới nơi.

Tôi tớ Dương gia đã lục tục về nhà, Dương Bình Trung mới đi dạo một vòng trong thư viện, mệt mỏi rã rời, đang nằm thẳng cẳng trên sập khép mắt nghỉ ngơi, người hầu Cát Tường ngồi dưới chân hấn bóc nho.

Đám học sinh bước vào viện, chỉ thấy trước mắt là ánh sáng lấp lánh, dưới mái hiên treo mấy chục chiếc đèn lồng đủ màu, chiếc bằng lụa, chiếc bằng pha lê, chiếc bằng sừng hươu (*đèn làm bằng nhiều chiếc sừng ghép lại với nhau, tỏa ra xung quanh, trông giống đèn chùm*) trước hành lang treo một chiếc rèm lụa mỏng, đồ dùng trong phòng đều quý giá, đến vật trang trí cũng mạ vàng khảm ngọc, cả một phòng ngập trong ánh sáng của vàng của ngọc, sáng lấp lánh, bản thân Dương thiếu gia đang mặc chiếc đạo bào tinh xảo, chân đi giày lụa mạ vàng, eo đeo thắt lưng lụa, đính ngọc bội, cả người từ trên xuống dưới, đến cả mấy sợi tóc đang chổng lên trời cũng toát ra một vẻ phong lưu phú quý như thể đang hét lên với mọi người một thông báo sáng lòa: Ta rất giàu sang, ta rất nhiều tiền.

Đám học sinh chẳng phải là ngu ngốc gì, kẻ lắm tiền không có gì đặc biệt, nhưng nhiều tiền tới mức như Dương Bình Trung, đi học thôi mà cũng phải trang hoàng phòng ở tới độ huy hoàng tráng lệ như thế, còn mang theo cả đống người hầu kẻ hạ thì họ chưa gặp bao giờ.

Mọi người ù xùi.

Dương Bình Trung mới chớp mắt một lát đã nghe thấy có tiếng lạch cạch bên ngoài và tiếng người thì thầm nói chuyện thì mở to mắt, cười toét miệng, "Úi! Đông vui quá!"

hấn ngồi dậy, tụt xuống khỏi sập, đi ra ngoài hành lang, nhìn thấy Phó Vân anh đang đứng lẫn trong đám người, cười càng vui vẻ hơn, "Vân ca nhi, đệ trở lại rồi!"

Phó Vân anh thi lễ chào hỏi hần, quay lại nói với mọi người, "Ta và Dương thiếu gia từng có duyên gặp mặt vài lần."

"Hóa ra các người biết nhau!"

Viên Tam xùy một tiếng, cúi đầu kéo lại tay áo.

Mọi người an ủi Phó Vân anh vài câu, dặn nàng nếu bị bắt nạt nhất định phải gọi bọn họ tới giúp rồi ai về viện đấy.

...

Dương Bình Trung bưng một chiếc hộp lớn khắc hình hải đường khảm vàng bạc, lạch bạch chạy sang phòng Phó Vân anh, mời nàng cùng ăn nho.

"Đợt trước ông già nhà ta bị ốm, không cho ta ra ngoài, nếu không ta đã tới thư viện từ lâu rồi! Thư viện vui không? Tiên sinh có đáng sợ lắm không?"

Phó Vân anh chỉ dẫn cho Vương Đại Lang sắp xếp đồ đạc trong phòng, lâu lâu mới đáp lại một hai câu.

một lát sau, ngoài cửa vang lên tiếng cười hỉ hả, Phó Vân Khải đã chuyển đồ đạc tới, Viên Tam, Chung Thiên Lộc và mấy học sinh nữa giúp hần bê vác hành lý.

"Lão đại, thực sự không sao chứ?"

Viên Tam liếc nhìn Dương Bình Trung chạy đi chạy lại xung quanh Phó Vân anh, gờ năm đấm, "Ta đánh hần một trận giúp người nhé?"

Phó Vân anh lắc đầu.

trên mặt Viên Tam lần thứ hai lộ vẻ thất vọng.

Bóng đêm đặc sánh, gió lạnh gào thét bên ngoài, sắp tới giờ khóa cửa, Viên Tam, Chung Thiên Lộc và mấy người khác không nở cũng

phải ra về.

Đường chủ đường Đinh Uông Tấn dẫn theo mấy học sinh vội vàng chạy về ký túc xá, vừa hay chạm mặt mấy người Viên Tam, nghe thấy bọn họ vừa đi vừa phàn nàn chuyện đường Đinh cướp mất Phó Vân, hấn cười hề hề, nói với người bên cạnh: "Đúng là bánh thịt từ trên trời rơi xuống rồi, ai mà ngờ lại có chuyện tốt như vậy chứ! Về sau Phó Vân là người đường Đinh chúng ta rồi, oai phong phải biết, ha ha ha!"

Người bên cạnh chọc cánh tay hấn, "Đường trưởng, Phó Vân giỏi như thế, người trong thư viện đều bảo hấn có thể sẽ là đường trưởng tiếp theo của đường Giáp, giờ hấn tới đường đình rồi, huynh không sợ hả?"

một người khác gật đầu lia lịa, "Đúng thế, đường trưởng, huynh nhất định không bằng Phó Vân đâu, giờ phải làm sao?"

Bốp bốp hai tiếng, Uông Tấn hai tay hai bên, đập mỗi người một cái, mắng: "không bằng thì không bằng, hấn là đường trưởng thì ta làm phụ tá cho hấn! Đường Đình chúng ta mãi mới có được một chính khóa sinh, đừng nghĩ lung tung, lấy lòng người ta cho tốt vào..."

hấn nhếch miệng cười, giơ nắm tay, duỗi thẳng lên bầu trời đêm đen kịt, lắc lắc, cười hề hề nói, "không thể để hấn thoát khỏi tay chúng ta được!"

Hai người bên cạnh nhìn nhau, "Dạ!"

...

Trái xong chăn đệm, sắp xếp xong hành lý, chuẩn bị nước ấm rửa mặt, tới lúc dọn dẹp xong, trời đã về đêm.

Căn phòng Dương Bình Trung ở là phòng phía bắc có nhiều ánh sáng, Phó Vân anh ở phòng phía nam. Phòng phía nam là một phòng độc lập, nối liền với phòng phía bắc bởi một hành lang, giữa

có một khoảng sân trồng đầy hoa cỏ. Chính phòng của phòng phía nam được dùng để làm thư phòng, hai sương phòng hai bên, nàng ở một gian, Phó Vân Khải ở một gian.

Có sự giúp đỡ của Phó Vân Khải, Phó Vân anh mới có thể yên tâm làm những việc khác cho nên vừa rồi nàng nhân dịp sơn trường áy náy, đề nghị được ở cùng với anh trai, sơn trường đang đuối lý, chột dạ, không nghĩ ngợi gì đã đồng ý.

Cuối cùng đã có thể ở chung với Phó Vân anh, Phó Vân Khải vô cùng kích động, tắm rửa xong liền ôm sách vở chạy tới sương phòng tìm Phó Vân anh, nhờ nàng kiểm tra bài giúp.

Phó Vân anh bảo hắn đọc thuộc lòng nội dung trong sách, nhìn hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, cao giọng đọc hết một lượt, nhìn ngọn lửa đèn dầu đang run rẩy, hỏi: "Chuyển từ đường Ất sang đây mà huynh cũng nở hả?"

"Nỡ với không nở cái gì, muội ở đâu thì huynh ở đó."

Phó Vân Khải vỗ ngực, hào hứng nói.

Khóe miệng Phó Vân anh hơi cong lên.

Hai anh em nói chuyện học hành một chốc, Vương Đại Lang đã đi vào giục hai người tắt đèn đi ngủ.

Phó Vân Khải ngáp dài một cái, dụi mắt, mắt lơ lơ, "anh tử nhi, hôm nay muội ra ngoài cả một ngày, đi ngủ sớm một chút, huynh đi ngủ đây."

"Ừm."

Phó Vân anh nhìn theo hắn đi ra ngoài.

"Ban đêm sợ gì thì gọi huynh, huynh ở ngay bên cạnh. Nếu Dương Bình Trung qua đây làm phiền muội, huynh sẽ đánh hắn một trận!"

Phó Vân Khải đi được một đoạn rồi còn quay lại, bám bên cạnh cửa dạn dò.

Phó Vân anh mỉm cười, "Biết rồi."

Thư đồng xách đèn lồng tới đưa Phó Vân Khải về phòng, chỉ chốc lát sau, phòng bên kia vang lên tiếng đóng cửa.

Ánh đèn dầu mù mịt, đêm ngày càng khuya.

Phó Vân anh đặt sách trong tay xuống, tựa vào lưng ghế, ngây người.

Nàng không phải người cô đơn nữa, Hàn thị, tứ thúc, Nguyệt tỷ nhi, Quế tỷ nhi, Khải ca nhi, còn có nhị ca...

Chuyện Từ Duyên Tông liên quan đến Cẩm Y Vệ, nàng cần phải cẩn thận.

đang trầm tư, ngoài cửa phòng truyền lại tiếng bước chân xa lạ, có tiếng người nói chuyện dưới hành lang, còn loáng thoáng có tiếng di chuyển bàn ghế.

Phó Vân anh nhíu mày, cầm giá cắm nến đi tới bên cạnh cửa, hé ra một khe hở.

Gió từ bên ngoài bị thổi thẳng vào phòng, phụt một tiếng, ánh nến tắt ngấm.

Dưới mán hiên, Dương thiếu gia mặc áo gấm đang khoa tay múa chân, chỉ đạo tới tấp treo một chiếc đèn lồng pha lê dưới mái hiên.

Phó Vân anh nghĩ ngợi trong chốc lát rồi mở cửa, "Dương huynh."

Dương Bình Trung quay đầu lại, nhìn thấy nàng, gãi đầu, "Đánh thức đệ rồi hả?"

Phó Vân anh không trả lời, nhìn chăm chăm vào chiếc đèn lồng kia.

"Nghe nói đệ sợ tối." Dương Bình Trung giải thích, "Đệ ở đường Giáp nhiều ngày như thế, ngày đầu tiên ngủ ở đường Đinh có phải là lạ giương không? Đừng sợ, ta sai người treo đèn lồng khắp sân, đốt đèn từ đêm tới tận sáng, đệ sẽ không gặp ác mộng đâu!"

hắn vừa dứt lời, đám tôi tớ lần lượt đốt đèn lồng lên, trước phòng phía nam khi này còn tối đen giờ đã sáng rực dưới ánh sáng đèn lồng, gần tới mức sáng như ban ngày. một khoảng hoa cỏ đã héo tàn trong sân cũng được soi sáng rõ.

Phó Vân anh giật mình.

Dương Bình Trung nói: "Ta biết tự nhiên bắt đệ chuyển đến đây là thiệt thòi cho đệ, ta xin lỗi đệ, đệ đừng giận, được không?"

hắn vừa nói chuyện vừa đưa mắt ra hiệu cho người bên cạnh.

Cát Tường hiểu ý, bưng một chiếc khay tới, nhắc tấm vải đỏ ra, lộ ra những nén bạc được xếp chỉnh tề.

Dương thiếu gia còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt đã dùng năm mươi lượng bạc đổi lấy toàn bộ đáp án các câu đó đèn, hắn không thiếu tiền, mà Phó Vân lại thích tiền, vậy thì dùng tiền làm cho Phó Vân vui là được rồi!

Phó Vân anh vẫn chìm đắm trong những suy nghĩ về Hoắc Minh Cẩm và Từ Duyên Tông, nào có tâm trí mà để ý tới chuyện chuyển tới đường Đinh.

Nàng nhìn những nén bạc sáng lấp lánh trước mặt, không nói nên lời.

Editor: Đoạn Hoắc Minh Cẩm với Thôi Nam Hiên, lúc nói về Hoắc Minh Cẩm, mình edit chỗ thì "chàng" chỗ thì "hắn", không phải bị lỗi

đâu, tại vì là có một đoạn nói về Hoắc Minh Cầm theo góc nhìn của Thôi Nam Hiên thôi.

Chương 71: Kỳ thi

Gió bắc thét gào, nước đóng thành băng, bụi cỏ bao phủ nửa người bên bờ sông bị gió thổi nghiêng ngả, đó là một vùng mênh mông trống trải.

Phó Vân anh nghe thấy tiếng thở dốc lo lắng sợ hãi từ sâu trong bụi cỏ.

một người phụ nữ mặc áo choàng và một đứa bé trai chừng năm sáu tuổi đang trốn trên bờ cỏ mấp mô, từng cơn gió cắt qua gương mặt họ, quần áo mỏng manh, tay chân từ lâu đã mất cảm giác, chỉ có trong lòng còn chút ấm áp.

Bé trai khóc không thành tiếng, nước mắt ngưng đọng nơi khóe mắt, còn chưa kịp rơi xuống đã bị đông lại.

Tiếng động càng lúc càng lại gần, bé trai run lên bần bật, ôm chặt lấy người phụ nữ, chui đầu vào lồng ngực nàng, ngón tay bấu chặt vào ống tay áo đến mức trắng bệch, dường như chỉ có như vậy mới có cảm giác an toàn, miệng lại nói: "anh tử nhi, bọn họ tới bắt đệ, đệ trốn cũng không thoát được, tử mau đi đi..."

Người phụ nữ ngẩng đầu, ánh trăng dừng lại nơi gương mặt thanh tú tái nhợt của nàng.

"Đừng sợ, Tông ca nhi, đệ sẽ không sao hết."

Nàng tháo đầu lạt trên đầu xuống, cởi áo choàng, choàng lên người bé trai, bọc nó kín mít từ đầu đến chân, khóe miệng hơi cong lên, mỉm cười.

Bé trai ngẩn ra nhìn nàng, ngón tay túm lấy ống tay áo nàng,
"không..."

...

Vài tiếng động lớn kéo nàng ra khỏi giấc mộng.

Cảnh tượng trước mắt như đóng băng trong chớp mắt, tiếng gió rít đột nhiên im lặng, khuôn mặt bé trai biến mất, chỉ còn lại một màu trắng xóa như sương trắng bao phủ toàn bộ thư viện mỗi sáng sớm.

Phó Vân anh mở mắt, đờ đẫn một lát mới ý thức được mình đang ở đâu.

Trước cửa sổ, một vùng ánh sáng mờ lung rục rỡ sắc màu hắt vào, những chiếc đèn pha lê, đèn sừng dê Dương Trung Bình sai người treo dưới mái hiên mang nhiều màu sắc khác nhau, hơi giống những chiếc đèn lồng Phó tứ lão gia mua cho con cháu trong nhà vào dịp Tết Nguyên Tiêu. Đèn lồng nhẹ nhàng lay động, một chiếc đèn sừng dê treo quá gần cửa sổ, tua rua ngụ ý cát tường như ý treo bên dưới liên tục đập vào thanh gỗ trên cửa sổ, tạo ra thứ âm thanh khiến nàng bừng tỉnh từ trong mộng kia.

không biết là do ngoài hành lang quá sáng hay là do ban ngày gặp phải Thôi Nam Hiên và Cẩm Y Vệ, Phó Vân anh lại mơ thấy chuyện kiếp trước.

Nàng khoác áo đứng dậy, đi tới trước bàn rót một ly trà, nước trà lạnh lẽo đắng chát chảy xuống cổ họng khiến nàng rùng cả mình, lập tức trở nên tỉnh táo.

Chuyện Từ Duyên Tông còn sống nói cho cùng là do ai tiết lộ ra ngoài...

Hoắc Minh Cẩm thật sự định bán mạng vì Hoàng đế, đích thân giết Từ Duyên Tông sao?

Nàng còn nhớ khi thế tử còn sống từng thân thiết với Hoắc Minh Cẩm như anh em. Rất nhiều lần nàng đi phủ Định Quốc Công với chị dâu, nghe thấy nha hoàn trong phủ nói thế tử đang ở phòng khách uống rượu với Nhị gia, bao nhiêu khách tới, thế tử cũng chẳng thèm ra ngoài tiếp, thế tử phu nhân đành phải bảo mấy vị tiểu thiếu gia ra mặt.

Cả nhà Định Quốc Công gần như đã chết hết cả, Hoắc Minh Cẩm thực sự tàn nhẫn tới mức quyết tâm giết đến người nhà cuối cùng của bạn tốt năm xưa hay sao? Đích thân dẫn người truy sát không hoàn toàn giống với ngài một chỗ mặc kệ triều đình đuổi bắt.

Có lẽ Hoắc Minh Cẩm có nỗi khổ, để lấy được sự tín nhiệm của Hoàng đế nên mới không thể không phụng mệnh truy đuổi Từ Duyên Tông, nếu như vì báo thù mà giết chết người vô tội, cái giá phải trả quá lớn - thứ phải vứt bỏ là lương tri của chính mình.

Người như Hoắc Minh Cẩm, thông kinh sử, hiểu thiên văn, giỏi binh pháp, làm tướng có thể mặc áo giáp, cầm binh khí, chinh chiến một phương, nếu trung thành với triều đình thì sẽ là may mắn của triều đại, nhưng nếu người này vứt bỏ lương tri thì hậu quả khôn lường...

Phó Vân anh ngồi trước bàn suy nghĩ miên man, gió từ khe cửa thổi vào phòng, cả người lạnh ngắt, mới ngồi một chút mà chân tay đã buốt giá.

Vương Đại Lang ở gian ngoài nghe thấy tiếng động trong phòng, lồm cồm bò dậy, đứng đằng sau tấm bình phong vẫn che kín hỏi, "Thiếu gia dậy rồi ạ? Có cần nước ấm không ạ?"

"không cần, người ngủ tiếp đi."

Nàng trả lời, khép chặt vạt áo, quay lại giường nằm.

...

Sáng sớm hôm sau, nàng dậy đọc sách với Phó Vân Khải cho tỉnh táo mới nhớ ra hôm nay là buổi thi chính thức đầu tiên của học sinh mới lần này.

Thông thường mỗi tháng có ba bài thi, bao gồm các nội dung khác nhau là kinh, luận, sách. Năm nay tổ chức thi hội, có phó giảng phải đi thi nên kì thi của thư viện bị hoãn lại, xếp cả ba bài thi này vào cuối tháng, buổi sáng làm một bài, buổi chiều làm hai bài, một ngày là thi xong.

Phó Vân anh vẫn như thường lệ, đầu tiên ra sân luyện một bộ quyền, từ từ bình tĩnh lại rồi trở về phòng ôn tập bài vở.

Chuyện càng khó giải quyết thì càng phải bình tĩnh.

Phòng phía bắc im ắng, không thấy động tĩnh gì. Tới tận khi tiếng chuông vang lên hai lần, Dương Bình Trung vẫn chưa xuất hiện.

"Đồ đại thiếu gia, hừ!"

Phó Vân Khải quay về phòng phía bắc lẩm bẩm mấy câu rồi kéo Phó Vân anh tới giảng đường, "Thi ở giảng đường lớn, tiên sinh bảo là thi ngay trước mặt các bậc thánh nhân tiên hiền, xem đứa nào dám gian lận!"

Chỉ những ngày sơn trường dạy học, cử hành hoạt động hiến tế hoặc có việc gì trọng đại phải tuyên bố, giảng đường mới mở cửa, mỗi lần Thôi Nam Hiên đứng lớp, giờ học cũng được tổ chức trong giảng đường lớn. Bình thường, nơi học sinh tới học là khu nhà phía đông. Giảng đường có đàn hiến tế, không khí trang trọng, sơn trường sắp xếp trường thi ở giảng đường, ẩn ý cảnh cáo rất rõ ràng.

Kì thi định kì thoải mái hơn nhiều so với kì thi nhập học, không kiểm tra giờ đựng giấy bút, học sinh chỉ cần đi vào theo thứ tự rồi tìm vị trí của mình là được.

Phó Vân anh và Phó Vân Khải tới nơi, lập tức đứng vào hàng.

Đám học sinh đang lo lắng, có người lẩm nhẩm ra tiếng, sát giờ rồi nhưng vẫn cố học thuộc kinh văn, có người thì thầm thảo luận với người bên cạnh về câu hỏi nào đó, nghĩ là chút nữa thi thể nào cũng gặp đúng câu hỏi này, có người cầm cuốn sách lướt qua, chỉ mong may mắn đọc trúng chỗ đề ra, còn có người chấp tay thi lễ trước giảng đường, cầu xin thánh nhân phù hộ cho mình thi được kết quả tốt.

Hàng xếp phía trước còn rất dài, Phó Vân Khải càng chờ đợi càng nôn nóng, lấy từ trong tay áo ra cuốn "Đông lai bác nghị" mà Phó Vân anh đưa cho hắn, mở bừa một bài ra, khẽ lẩm nhẩm đọc.

Phó Vân anh cúi xuống kiểm tra giấy bút.

Viên Tam và Chung Thiên Lộc vội vã chạy một mạch từ đường Giáp tới giảng đường, vừa thấy bọn họ đã chen vào bằng được, nháy mắt với Phó Vân anh, "Vân ca nhi. lát nữa thi người nhớ để ý đấy!"

Phó Vân anh ngẩng đầu, nhìn xung quanh một vòng, người giáp Giáp lẩn tránh ánh mắt nàng, không dám tới nói chuyện với nàng, người đường Ất, đường Bính đứng bên cạnh quan sát, xung quanh chỉ còn lại là mấy người ngơ ngơ ngẩn ngẩn đang cười tít cả mắt - không cần hỏi cũng biết, nhất định là đường Đinh.

Mới qua một đêm thôi, thái độ mọi người đã bắt đầu thay đổi.

Nàng không nhìn bọn họ nữa, "Sao thế?"

Chung Thiên Lộc lúng túng, nhìn trái nhìn phải rồi thì thầm: "Theo thứ tự, lúc thi người sẽ ngồi gần người Đinh đường, lần trước người thi được hạng nhất, bọn họ chắc chắn sẽ nhìn lên bài thi của người, người nhớ phải đề phòng chút đấy, nếu có người giật tay áo người, người cũng đừng hoảng, phải báo cho giám thị tiên sinh ngay!"

Phó Vân anh mỉm cười, "không sao đâu."

Trong ba phần kinh, luận, sách, phần kinh nhất định sẽ có bài thi thiếp kinh, cái này còn có thể dựa vào việc nhìn bài bạn cùng trường để gian luận, tới lúc thi phần luận và phần sách, dù có chép lại y nguyên bài bạn học cũng không ăn thua gì, không những không được điểm cao mà còn bị tiên sinh phạt vì "bài thi giống nhau".

"Tối qua Tô Đồng thức ôn bài cả đêm."

Viên Tam nói nhỏ, tuy đã cố gắng hết sức để giảm âm lượng nhưng những người xung quanh đều nghe rõ lời hắn, "Lão đại, lần này người quá đen đui, ngay trước kì thi lại dính phải thiếu gia Dương gia kia thì ai mà còn tâm trạng đi thi cơ chứ?"

"Đúng đấy!" Phó Vân Khải hưởng ứng.

Hai người thì thầm nói xấu Dương Bình Trung, Phó Vân anh vẫn không nói gì, ánh mắt lang thang không mục tiêu một vòng, vừa hay bắt gặp ánh mắt của Tô Đồng.

Tô Đồng dường như đã nhìn nàng rất lâu, lúc bắt gặp ánh mắt nàng, khóe miệng nhếch lên, cười với nàng nhưng trong mắt lại không hề có ý cười, chỉ có một chút trào phúng khó nhận ra.

Đây là một nụ cười đầy tính khiêu chiến.

Khóe miệng Phó Vân anh cũng nhếch lên, cười đáp lại. Ánh mắt không dừng lại ở đó, lướt qua Tô Đồng, hướng về phía người khác.

Mấy người Trần Quý, Đỗ Gia Trinh đứng ngay phía đầu nói cười vui vẻ, bọn họ là tú tài, là người đã có công danh, căn bản không sợ thi cử.

Bất ngờ bị chuyển tới đường Đình, kế hoạch thay thế Đỗ Gia Trinh hỏng bét. Nhưng chuyện này không có nghĩa là Phó Vân anh sẽ bỏ

dở giữa chừng, tất cả những hành động trước đó không thể ưỡn phí được, dù là học sinh đường Giáp hay học sinh đường Đinh, nàng cũng phải đánh bại Đỗ Gia Trinh.

Ngay cả Tô Đồng, từ khi nàng thay Phó Vân Chương phê bình, sửa chữa bài văn của hắn, hắn đã không phải đối thủ của nàng rồi.

Nhanh chóng tới lượt mấy người bọn họ vào bàn, đúng như lời Chung Thiên Lộc, nàng và Phó Vân Khải bị phân đến góc phía Tây, đó là vị trí của học sinh đường Đinh.

Phó giảng Ngô Đồng Hạc phụ trách giám thị, chỉ cho nàng một chiếc bàn. Nàng đi về phía đó, còn chưa kịp ngồi xuống, mấy học sinh đường Đinh bên cạnh đã không kiềm chế được sự vui mừng, vỗ tay cười ha hả.

"Phó Vân ngồi cạnh ta này!"

"Phó Vân ngồi ngay phía trước ta luôn!"

Thấy bọn họ đắc ý như thế, học sinh đường Đinh bên cạnh vừa ghen tỵ vừa khinh thường, cười nhạt nói: "Các người ngoan ngoãn chút đi, nếu làm Phó Vân sợ quá chạy mất, đừng tưởng chẳng đánh các người một trận ấy chứ!"

Mấy người kia vờ nhưng không nghe thấy, tới cạnh Phó Vân anh, "Phó Vân, chờ lát nữa vào giờ thi, đành nhờ cậy người giúp đỡ anh em!"

Phó Vân Khải đang ngồi cách đó không xa, thấy bọn họ vây quanh lấy lòng Phó Vân anh, cầm một quyển sách trên bàn ném tới, "Biển, biển, biển ngay, đừng quấy rầy Vân ca nhi nhà chúng ta!"

Mấy người kia chẳng xấu hổ cũng không tức giận, ôm đầu né tránh cuốn sách sắp bay vào mặt mình, vẫn tiếp tục lấy lòng Phó Vân anh.

Tới tận khi Ngô Đồng Hạc gõ chiếc chuông đồng thông báo bắt đầu tính giờ thi, họ mới ngừng lại, ai về bàn người đó.

Phó Vân anh làm bài thi rất tập trung.

Nàng học rất chắc, không gặp phải câu hỏi nào không làm nổi.

Tới khi nàng làm xong một nửa đề thi, dừng bút lại lại nghỉ ngơi một chút, nghe thấy tiếng sột soạt xung quanh, qua khe mắt nàng thấy các học sinh đường Đình đều đang rướn cổ nhìn về phía nàng, rõ ràng là đang định xem đáp án của nàng.

Chữ nàng tinh tế, uyển chuyển, tuy viết nhỏ nhưng những người ngồi gần thi thoảng có thể nhìn thấy một hai chữ.

Hơn nữa, học sinh ngồi bên cạnh nàng còn nhân lúc Ngô Đồng Hạc không chú ý, đột nhiên khom lưng về phía trước như thể đang nhặt bút, đôi mắt lại dính chặt vào bài thi của nàng, tròng mắt gần như rơi ra tới nơi, một lát sau, trên mặt hần lộ ra vẻ hiểu ra, như thể mới đào được vàng, quay lại vị trí của mình, cầm đầu mút bút thành văn.

Phó Vân anh lắc đầu, không để ý tới những động tác kì quặc của những người xung quanh, tiếp tục trả lời.

Thi cả ngày, tới chiều, sau khi đã hoàn thành bài thi, đám học sinh như thể vừa bị rút hết tinh thần, ai ai cũng lão đảo xiêu vẹo mặt vàng ệch, gặp người khác chỉ còn sức chào hỏi một câu nhưng sau đó lại cùng nhau than thở chuyện người ra đề là sơn trướng là đồ tâm tư khó dò.

Triệu sư gia hôm nay không có giờ giảng, mới từ nhà Triệu Thiện trở về thư viện, chấp tay sau lưng đi về phía trước giảng đường, thấy Phó Vân anh vừa đi ra liền hỏi, "Người thấy sao? Có chắc nằm trong mười người đứng đầu không?"

Phó Vân anh gật đầu.

Phạm vi thi cử của thư viện có hạn, chỉ nhằm vào những nội dung được học từ khi nhập học tới nay, kiến thức nền của nàng chắc, những phần học rồi đều đã thuộc lòng, nàng tự tin mình sẽ không mắc lỗi. Hơn nữa kì thi lần này không có phần nàng không am hiểu là thơ phú và cổ văn, nàng cảm thấy lần thi này bản thân có thể nằm trong mười người đứng đầu.

Triệu sư gia tươi cười hài lòng, đưa chân đi mất.

...

Phó Vân anh định đi Tàng Kinh Các sao chép danh mục tên sách giúp quản cán nên ngay khi ra khỏi giảng đường, nàng không nán lại với mọi người mà đi thẳng về hướng đông.

đi qua hành lang, thấy mấy gã tời tở đứng dưới bậc thang khế khế thì thầm, họ vây quanh một thiếu niên cao lớn, thiếu niên ngồi trên lan can, có vẻ chán chết tới nơi, tay phe phẩy chiếc quạt, mấy gã tời tở bên cạnh vắt óc suy nghĩ chuyện cười để kể cho hắn nghe.

Thấy Phó Vân anh ra khỏi trường thi, Cát Tường sáng cả mắt. hắn thực sự không thể nghĩ ra chuyện cười gì mới nữa, mồ hôi túa ra như mưa. "Phó thiếu gia tới rồi!"

Đám tời tở đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, dạt sang một bên.

Dương Bình Trung đứng dậy, cười hì hì ra đón Phó Vân anh, "Ứng Giải, thi xong rồi hả?"

Câu hỏi này không phải vô nghĩa sao, chưa thi xong thì nàng ra thế nào được?

Phó Vân anh gật đầu, không dừng lại, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Dương Bình Trung lập tức đuổi theo.

...

Khay bạc tối qua ban đầu Phó Vân anh cũng không nhận.

"Dương huynh, chuyển chỗ ở chỉ là một chuyện thôi, nhưng huynh không được ta cho phép đã tự tiện sai tôi tớ xông vào nơi ở của ta, chuyển hành lý của ta đi, thật sự quá đáng, chuyện này không phải là chuyện nhỏ, không thể cứ xin lỗi là cho qua như thế được, xin thứ cho ta là kẻ hẹp hòi, không phải là người rộng lượng dễ tha thứ gì..." Nàng mặt mày lạnh băng nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh, "Hơn nữa, nếu như trong hành lý của ta có vật gì rất quan trọng, rất đặc biệt, không thể để người khác tùy tiện chạm vào, huynh định lấy cái gì để bồi thường cho ta đây?"

Dương Bình Trung ngẩn người, liếc nhìn khay bạc chính tề trước mặt, sợ hãi nói, "Lũ tôi tớ nhà ta làm hỏng đồ của đệ à?"

hắn tức giận quay lại mắng tôi tớ vô dụng, rồi chỉ khay bạc, "Là đồ gì thế? Từng này bạc đã đủ chưa, còn thiếu bao nhiêu? Ta bảo bọn họ về lấy thêm..."

Dáng điệu nơm nớp lo sợ, dường như là Phó Vân anh mới là kẻ đang bắt nạt hắn.

Đối diện với một người vừa cao vừa to lại mang khuôn mặt ngây thơ vô tội như thế, Phó Vân anh có cảm giác như thể một quyền vừa đánh vào bịch bông. Chỉ là một thiếu ra nhà giàu chưa tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài mà thôi. Nàng cuối cùng phải thừa nhận rằng thái độ lãnh đạm cũng chẳng đẩy người này đi được.

Dương Bình Trung nhìn nàng không chớp mắt, chờ nàng trả lời.

Nàng trầm mặc trong chốc lát, nhíu mày nói: "Dương huynh, ta không thích người khác không được ta cho phép đã bước vào nơi ở của ta, không thích người khác động vào đồ đạc của ta, rất không thích."

Dương Bình Trung ngờ ngác cuối cùng cũng hiểu ra, khom lưng xuống, chân thành hành lễ, "Ta hiểu rồi! Lần này ta sai, ta sẽ nhớ thật kỹ, về sau chắc chắn không tái phạm, ta hứa."

hắn vẫn tiếp tục nài nỉ nàng nhận khay bạc, "Ứng Giải, khi ấy không ai nhắc cho ta biết, ta thật lòng xin lỗi đệ, đệ có thể tha thứ cho ta không?"

Phó Vân anh không trả lời, tới khi Dương Bình Trung luôn miệng thề thốt về sau sẽ không tự tiện động vào đồ đạc trong phòng của nàng nữa mới nhận khay bạc.

Đột nhiên bị ép chuyển tới đường Đình ở, làm bung bét hết cả kế hoạch lúc trước của nàng, khiến nàng không thể không chuẩn bị kế sách mới, đòi một chút bồi thường của Dương Bình Trung cũng là hiển nhiên.

Dù sao đi nữa núi vàng núi bạc trong nhà bọn họ cũng không tiêu hết được.

...

Dương Bình Trung được đăng chân lại lân đăng đầu, được Phó Vân anh tha thứ liền lập tức năn nỉ nàng đề cử cho hắn mấy tựa sách.

"Tiểu thuyết bán ngoài đường ta đã đọc mòn cả rồi, mấy cuốn kiểu như "Tam Quốc, "Tây Du Ký, "Thủy Hử Truyện" hay thì hay thật đấy nhưng hiệu sách cứ in đi in lại, quanh năm suốt tháng chỉ có mấy cuốn, đọc tên lên đã thấy phát chán, bình thường đệ hay đọc sách gì?"

Phó Vân anh ngạc nhiên, "Dương huynh thích xem tiểu thuyết sao?"

Dương Bình Trung gật đầu, "Những sách khác ta xem không hiểu."

...

Hiệu sách bán sách cổ, bán văn giải đê, bán lịch, bán tiểu thuyết. Trong đó, bán chạy nhất chắc chắn là tiểu thuyết. Lịch được in từ bản khắc của quan phủ, tiệm sách trong dân gian không được in lậu, người vi phạm sẽ bị tịch thu gia sản, sách cổ khó bán, văn giải đê bán cũng chạy nhưng lợi nhuận không thể nào so sánh với tiểu thuyết. Đặc biệt là ở vùng Giang Nam giàu có, đông đúc, kinh tế phát triển, nhiều người được học hành, buôn bán thịnh vượng, dân chúng dư giả, tiêu chút tiền mua một hai cuốn tiểu thuyết về nhà tiêu khiển cũng không thành vấn đề. một quyển tiểu thuyết được ưa chuộng, thế là người người tranh nhau tìm mua, tiệm sách in thêm mấy lần vẫn cung không đủ cầu.

Chi phí in ấn của tiệm sách thấp, lợi nhuận lại cao, mỗi năm lại có thêm nhiều thương nhân chuyển sang hướng bán sách, chẳng khác gì nấm mọc sau mưa. Ở Bắc Trục Lệ, Chiết Giang, Phúc Kiến và các vùng khác, việc làm sách phát triển tới độ những người khắc chữ, in sách tụ tập lại, tạo thành thôn làng rồi dần dần phát triển trở thành thị trấn.

Năm nay, Phó tứ lão gia bắt đầu làm bản khắc và in ấn, coi như cũng có chút lợi nhuận trong mảng xuất bản sách. Nhờ có mấy tập bản đồ của Phó Vân anh, ông kết bạn với một người bán sách, người này có hiệu sách, khắc in cuốn sách mà Phó Vân anh vẽ, trả thù lao hai trăm lượng bạc. Phó tứ lão gia tinh ý, lén hỏi thăm một hồi, nghe nói bán sách kiếm được rất nhiều tiền nên về nhà bàn bạc với Lư thị, Lư thị nói: "Nếu khắc sách, in sách kiếm được nhiều tiền như thế, tại sao quan nhân không thử xem?"

Lư thị là phụ nữ, cả đời chẳng được đi đâu, Phó tứ lão gia hằng năm lại ra ngoài mấy tháng chạy thuyền hàng, dầm mưa dãi nắng, màn trời chiếu đất, đi một lần là mấy tháng chẳng có tin tức gì, bà thực sự không an tâm, nghĩ việc khắc chữ, in thành sách có vẻ đơn giản, hơn nữa còn nhàn hạ, không cần chạy đi chạy lại xuất nhập

hàng hóa nên cũng động lòng, khuyên Phó tứ lão gia nhân lúc sức khỏe còn tốt thì chuyển sang mảng khắc chữ, in sách này.

Phó tứ lão gia có chút bản khoản, hai thằng bé trong nhà đều không có năng khiếu buôn bán, lại còn nhát như cáy, để bọn họ buôn bán chắc chưa được mấy năm tiền bạc trong nhà đã sạch bách. Mở hiệu sách không cần nhiều tiền vốn, hai thằng bé vừa hay biết ít chữ nghĩa, nếu chuyển sang nghề khắc chữ, in sách, về sau để lại cửa hàng cho hai đứa nó, chúng nó có không giỏi thì cũng không đến nỗi ngu dốt. Nếu có thua lỗ thì có thể chuyển đổi tiệm sách thành xưởng giấy, ít ra vẫn có thể kiếm được ít tiền.

Sau khi suy xét nửa tháng, Phó tứ lão gia bàn bạc với Phó Vân anh về chuyện này, nàng đồng ý giúp Phó tứ lão gia chọn bản thảo in sách.

Người mua sách thì nhiều nhưng người viết sách lại không nhiều lắm, giới văn nhân chỉ thích xuất bản thơ văn, kinh thường tiểu thuyết. Những người bán sách nâng vàng bưng bạc tới mời người đọc sách viết tiểu thuyết, người lịch sự thì uyển chuyển từ chối, gặp phải mấy người ghê gớm, thì y như rằng sẽ bị tạt cho một chậu nước lạnh vào mặt, người đọc sách kia mắng người bán sách té tát còn chưa hả giận.

Chỉ có những văn nhân nghèo túng mới có thể hạ mình viết bản thảo cho những người bán sách, những người chú trọng thanh danh chắc chắn sẽ không bao giờ chạm tay vào việc viết tiểu thuyết. Nếu thực sự thiếu tiền, không thể không viết thì cũng phải giấu tên, nhất định không để lộ thân phận.

Ngay cả những quyển tiểu thuyết lưu hành rộng rãi trên thị trường như "Tây Du Ký", "Thủy Hử Truyện" mà lâu lâu các tiệm sách lại tái bản một lần, tuy bán rất chạy nhưng địa vị tác giả vẫn không cao.

Càng đáng buồn hơn, bởi có quá nhiều bản lậu, tác giả dù đã viết được tác phẩm lớn, lưu hành trong cả nước những mấy chục năm

nhưng lại chẳng nhận được bao nhiêu tiền thù lao.

Bởi vậy, những người đọc sách đồng ý gạt sách vở sang một bên để viết bản thảo tiểu thuyết cho những người bán sách ngày một ít đi.

Phó tứ lão gia là thương nhân hàng hoàng, đương nhiên sẽ không bắt chước những kẻ in bán sách lậu kia, ông muốn đường đường chính chính tìm một người đọc sách đề nghị người ta viết bản thảo sách cho mình, giá cả không quan trọng, chỉ cần bản thảo tốt là được.

...

Phó Vân anh được Phó tứ lão gia nhờ tìm bản thảo. Lần trước, nhân dịp nàng phải tới đảm nhiệm việc đăng ký mượn sách ở Tầng Kinh Các, nàng đã cố gắng sàng lọc mấy cuốn sách, đáng tiếc là sách trong Tầng Kinh Các chủ yếu là kinh văn sách cổ, tiểu thuyết chỉ có ít ỏi vài quyển.

Sách cũ không ăn thua gì, giờ nàng chuẩn bị khuyến khích học sinh trong thư viện viết bản thảo sách.

Trong các cuốn tiểu thuyết phổ biến, những cuốn sách có cấu tứ mỹ lệ hoặc nội dung rung động tâm can như "Tây Du Ký", "Thủy Hử Truyện" đương nhiên là xuất sắc, những cuốn sách như vậy thường xuất hiện một cách bất thành linh, một khi in ra thì ngay lập tức sẽ trở nên thịnh hành từ bắc chí nam. Nhưng thực ra đa số tiểu thuyết thường có chất lượng không cao, chỉ cần hành văn không lủng củng, cốt truyện rõ ràng, cảm động thì dù tác giả là ai, sách vẫn bán được như thường.

Phó Vân anh biết tất cả học sinh trong Giang Thành thư viện, không chỉ là quen biết mà nàng còn hiểu rõ bối cảnh xuất thân và khả năng học tập của từng người trong số họ.

Qua một thời gian dài quan sát, nàng đánh giá cao Viên Tam và Tô Đồng. Cả hai đều có nền tảng vững chắc, Viên Tam có văn phong

hào sảng, tựa như một cây cung đã được kéo căng, chỉ chờ bật ra bất cứ lúc nào, văn phong của Tô Đồng lại cô đọng thông thả, tựa như một ngọn núi nguy nga tráng lệ, người ở trên núi, nào biết sườn núi dốc [1]. Hơn nữa cả hai người đều có gia cảnh nghèo khó, phải tự kiếm tiền nuôi người thân.

[1] Người từ ngoài nhìn vào thấy được sự nguy nga của núi cao nhưng người trên núi vẫn bước đi ung dung, ý là văn phong của Tô Đồng là chậm rãi, bình tĩnh, không cần giạt gân nhưng vẫn đặc sắc.

Tô Đồng thâm sâu khó lường, còn có địch ý với Phó gia. Tuy hẳn là một lựa chọn tốt nhưng Phó Vân anh cần nhắc một hồi đã quyết định từ bỏ hẳn.

hắn một lòng vì khoa cử, chưa chắc đã đồng ý viết bản thảo tiểu thuyết cho Phó gia.

Viên Tam cũng có chí làm quan nhưng người này tùy tiện, phóng khoáng, đương nhiên sẽ không thèm để ý tới ánh mắt của người đời, Phó Vân anh định tìm cơ hội hỏi thăm hẳn xem sao.

...

Lúc này, nghe Dương Bình Trung nhắc tới chuyện hẳn thích đọc tiểu thuyết, Phó Vân anh nghĩ ngợi rồi hỏi hẳn: "Dương huynh mang bao nhiêu tiểu thuyết đến thư viện thế?"

Nàng định tìm mấy cuốn thuộc các thể loại khác nhau để tham khảo.

"Mang theo cả một rương lớn luôn!" Dương Bình Trung trả lời, giang rộng hai cánh tay, "Đệ cũng thích đọc tiểu thuyết đúng không? Khi nào về ta sai người bê cả rương sang phòng đệ, đệ cứ chọn thỏa thích, ta đọc hết rồi, đệ không cần trả ngay đâu."

Người này tuy không nghiêm chỉnh nhưng không thể không thừa nhận hẳn là người hào phóng, giống Khải ca nhi, thi thoảng kiêu căng càn quấy một chút nhưng tâm địa không xấu.

Phó Vân anh cúi đầu nói: "Cảm ơn huynh trước."

Lần đầu thấy nàng có vẻ cảm động như thế, Dương Bình Trung cười toét miệng, vui mừng: "Đừng khách khí, chúng ta là bạn bè!"

Nhắc tới hai chữ "bạn bè", hấn cố tình nhấn mạnh, mặt mày trịnh trọng.

Phó Vân anh trầm mặc trong giây lát rồi gật đầu.

Hai người không nói chuyện nữa, cùng đi về hướng Tàng Kinh Các.

"Quýt sai quả ghê!"

Qua cửa tròn, Dương Bình Trung bỗng kêu lên một tiếng, chạy qua đó, chui tọt vào rừng quýt.

Tôi tớ của hấn vội vàng chạy theo.

Phó Vân anh hơi ngạc nhiên, thấy Dương Bình Trung chỉ đạo tôi tớ hùng hù hỏ hỏ hái quýt thì dờ khóc dờ cười, "Dương huynh, mấy quả quýt đó chua, học sinh thư viện không ăn bao giờ."

Bên kia, Dương Bình Trung đã hái được mùi mấy quả quýt, bọc vào trong áo, chạy về phía hành lang, giơ một quả lên, "Chua thật hả? Đệ ăn rồi à?"

Phó Vân anh lắc đầu.

Dương Bình Trung cười nói: "Nếu chưa ăn thì sao đệ biết nó chua? Có khi mọi người đọc về điển cố Vương Nhung xem mặt nên sợ bóng sợ gió thôi."

Wang Nhung xem mặt là câu chuyện khi còn nhỏ của Vương Nhung, một trong Trúc Lâm Thất Hiền thời Ngụy Tấn. Vương Nhung từ nhỏ đã thông minh, năm bảy tuổi, khi chơi đùa với các bạn, thấy ven đường có cây mận rất sai quả, cành cây nặng trĩu toàn quả nên

cong cả lại. Các bạn ông đổ xô đi hái mận, chỉ có Vương Nhung là không nhúc nhích. Người lớn hỏi ông vì sao không đi hái mận, Vương Nhung trả lời: "Cây mận này ở ven đường lại có nhiều quả như thế, mận này chắc chắn bị đắng."

Mọi người hái mận xong ném thử, thấy đắng thật.

Vương Nhung sống ở thời loạn lạc nhưng lại biết xem xét thời thế, bo bo giữ mình, cuối cùng có thể sống đến già, người đời nể phục tư duy nhạy bén và khí thông minh của ông.

Dương Bình Trung không tin lời đồn, tự tay bóc quýt, "Chưa ai ăn, làm sao biết quýt chua hay không chứ? Mọi người đều không dám thử, cuối cùng quýt cũng chỉ có thể chín nẫu trên cành. Ta thử xem, nếu chua thật, về sau không ăn nữa. Nếu ngọt..."

hắn dài giọng, nháy mắt với Phó Vân anh, "Chúng ta lên hái hết quýt ở đây."

Phó Vân anh mỉm cười, nhìn hắn bóc vỏ quýt, nhét hai múi vào miệng.

Lát sau, Dương Bình Trung hét lên một tiếng, nhổ múi quýt ra, mặt nhăn nhó, nước mắt nước mũi trào ra, "Chua quá!"

Đám tôi tứ sợ tái mặt, ba chân bốn cẳng chạy tới, họ có mang theo nước nên người rót nước, người cầm ly, người lấy khăn lau miệng, còn có người sờ túi tìm bánh trái.

Dương Bình Trung ăn chua tới ê răng, mặt mày nhăn nhó nhấp một ngụm nước súc miệng, phun phì phì, "Chua quá thể, Ứng Giải, sau đệ đừng ném thử."

Phó Vân anh không trả lời, trầm nghĩ: Ta vốn đâu có định ném, giống quýt này nhìn là biết chua rồi.

...

Phó Vân anh chọn mấy cuốn du ký thú vị cho Dương Bình Trung. Có qua có lại, trở về phòng, Dương Bình Trung lập tức sai người bê cả rương tiểu thuyết sang phòng phía nam để nàng tự chọn.

Nàng ngồi xổm bên chiếc rương đựng sách đen bóng, lật ra xem, Cát Tường đứng bên cạnh ân cần hầu hạ, sắc mặt có vẻ xấu hổ, mồ hôi lã xuống thái dương, tựa như đang lo lắng điều gì.

Phó Vân anh mở mấy cuốn trên cùng ra, định lật tiếp, mặt Cát Tường biến sắc, hoảng hốt.

Chẳng lẽ Dương Bình Trung cất cái gì bí mật trong này?

Phó Vân anh nhíu mày trầm ngâm, nhìn thấy trong rương có cuốn ghi khuê các tiểu thuyết, bỗng sửng lại.

Được rồi, nàng biết tại sao Cát Tường lại luống cuống như thế.

không cần xem thử cũng biết, ở dưới cùng của rương sách này nhất định là có mấy cuốn tiểu thuyết hương diễm, công tử thế gia tầm mười hai mười ba tuổi đã biết nhân sự. Dương Trung Bình đúng là đang ở tuổi thích len lén đọc tiểu thuyết diễm tình sau lưng người lớn.

Nàng không lật xuống nữa, chọn mấy cuốn tiểu thuyết kinh dị, nói: "Thế đã, cảm ơn thiếu gia nhà các người."

Cát Tường vỗ ngực, lén thở phào một hơi.

...

Kì thi vừa kết thúc, các vị giáo thụ đều bận rộn chấm bài.

Trước giờ khóa cửa, Phó Vân anh mang cuốn "Bạch Tô trai tập" mà Thôi Nam Hiên cho nàng mượn tới sân phía bắc của khu phía đông, đưa cho Triệu sư gia.

"Nhờ thầy giúp con trả cho Thôi tiên sinh."

Triệu sư gia cầm cuốn sách, tiện tay mở mấy trang ra, sắc mặt hơi thay đổi, chỉ vào lề sách đầy chữ, nói: "Đây là ghi chú về những điều tâm đắc của Thôi đại nhân, hẳn cho người mượn sách, chắc chắn là đánh giá cao về người, sao người không đích thân mang trả cho hẳn, nhân tiện để hẳn kiểm tra học vấn của người xem sao? hẳn là thám hoa năm Đồng An thứ hai mươi. Ta không so được với hẳn đâu."

Phó Vân anh không muốn liên quan quá nhiều đến Thôi Nam Hiên, mỉm cười nói: "Cuốn sách này con có một quyển rồi, của nhị ca cho con, con thích quan điểm của nhị ca hơn."

Những ghi chú tâm đắc của Phó Vân Chương cơ bản cũng không khác mấy so với Thôi Nam Hiên, nàng đọc ghi chú của Phó Vân Chương là được rồi.

Thời còn trẻ, Triệu sư gia thi nhiều lần không đỗ nên cũng không còn quá chú trọng chuyện công danh, nghe nàng nói thế cũng không hỏi nhiều, "Được rồi, ta cầm hộ người. Ngày mai Thôi đại nhân không tới dạy được. Tháng sau hẳn tới thư viện, ta trả hẳn giúp người."

Phó Vân anh hơi nhìn xuống, che giấu ánh sáng vừa lóe lên trong mắt, "Thôi đại nhân từ trước đến nay luôn đúng hẹn, mỗi lần tới dạy học còn tới sớm nửa canh giờ để giải đáp thắc mắc của học sinh, vì sao mai lại không tới được ạ?"

Triệu sư gia nhăn mày bĩu môi, "Ngày mai cái vị Hoắc đại nhân gì đó của Cẩm Y Vệ sẽ xử trăm phạm nhân bỏ trốn, Thôi đại nhân giám sát việc hành hình, tri phủ, đồng tri cũng phải đi. Ngày mai là sinh nhật Thiện tỷ nhi, cái thằng cháu tri phủ kia của ta vốn đã xin nghỉ ở nhà chuẩn bị tiệc mừng thọ cho mẹ nó nhưng cái vị Hoắc đại nhân kia phải tùy tùng tới nói một câu, thằng cháu ta hoảng sợ, hốt ha hốt hải đi mất..."

Tim Phó Vân anh chợt đập lệch một nhịp, nhưng mặt vẫn giữ bình tĩnh.

Nàng không đi ngay, nói thêm vài câu với Triệu sư gia mới cáo từ về đường Đình.

Hoắc Minh Cẩm đang ở phủ Võ Xương thật.

Hơn nữa phạm nhân bỏ trốn Hoắc Minh Cẩm sắp xử trảm rất có thể là Từ Duyên Tông.

Nàng khẽ nhắm mắt lại một lát, khép vạt áo thật chặt, rồi lững thững bước về phía kí túc xá.

Lời tác giả:

Diễn cổ Vương Nhung xem mạn là diễn giải theo đúng diễn cổ có thật đó~ *(ngôn từ kiểu dễ thương này là của tác giả, không phải của mình đâu)*

Editor: Dương thiếu gia mất tích bấy lâu trở lại này, tư tưởng "không thử làm sao biết được" của bạn này cũng hay, hơi đen thôi.

Chương 72: Chúc thọ

Trời vừa tảng sáng, gió lạnh từng cơn, con ngõ nhỏ trên một con phố dài chìm trong màn sương mờ, xa xa có tiếng gà gáy sáng hết đợt này đến đợt khác.

Người đi đường bước thả chậm bước chân đi về hướng những quán ăn, quán trà quen thuộc. Trước tiệm đồ ăn sáng chen chúc không có một khe hở, bảy tám tầng lồng hấp đang đặt trên bếp, nước sôi sùng sục. Tiểu nhị nhắc một tầng lên, những chiếc bánh bao trắng muốt mập mạp tỏa ra mùi hương quen thuộc, những người xung quanh lập tức lấy tiền ra. Cạnh đó xếp mấy chiếc bàn, mấy cụ già đang ngồi trước bàn nhàn nhã ăn cháo rượu nếp trứng gà. Cửa hàng phố bên còn chưa mở cửa, cửa hơi hé mở, chường quần và tiểu nhị vừa ngáp ngẩn ngáp dài vừa thông thả kê bàn, mấy đứa trẻ cầm túi sách bút vở vội vã chạy qua, trong tay cầm chiếc bánh bao nóng hổi.

Tiếng vó ngựa lộc cộc từ xa vọng tới, một chiếc xe ngựa đang đi qua phố lớn trong làn sương sớm tan dần, xe ngựa rẽ vào con phố dài, dừng lại trước cổng Phạm phủ.

Người hầu Phạm gia nhận ra phu xe, vội chạy ra đó, "Lão thái gia hôm nay tới sớm quá." rồi duỗi tay chuẩn bị đỡ Triệu sư gia.

một đôi tay nhỏ trắng nõn vén màn xe màu lam bằng vải bông ra, sau màn từ từ hiện ra một khuôn mặt như tranh vẽ, đôi mắt đen như mực, làn da trắng muốt, khuôn mặt toát lên vẻ văn nhã.

Cậu bé này tuần tú thật!

Người hầu Phạm gia giật mình, trong lòng thầm tán thưởng.

Thiếu niên này tuổi còn nhỏ, không dùng nho khăn, chỉ dùng một dải gấm để búi tóc, thân mặc đạo bào màu xanh đá thêu hoa văn chìm, lưng buộc thắt lưng lụa, chân đi ủng da, mỉm cười gật đầu chào hỏi, bước xuống xe ngựa rồi quay lại đỡ Triệu sư gia xuống xe.

"Đây là đệ tử của ta."

Đường đi quá xóc, xóc đến tức cả ngực, cuối cùng cũng đến Phạm phủ, Triệu sư gia cúi đầu chỉnh lại vạt áo, nói.

Người hầu Phạm gia quan sát Phó Vân anh thật nhanh, tấm tắc: "Hóa ra là Phó thiếu gia, nghe danh không bằng gặp mặt, quả nhiên tuấn tú lịch sự, hào hoa phong nhã!"

Lão thái thái Phạm gia Triệu Thiện xuất thân từ gia tộc Triệu thị ở phủ Giang Lăng, Triệu gia có mấy vị thiếu gia tới phủ Võ Xương đi học vẫn hay tới đây thăm cô mẫu, bọn họ thường xuyên nhắc tới cái tên Phó Vân này.

Chuyện Đan Ánh công tử và Triệu sư gia tranh cãi đã làm văn nhân ở cả phủ Giang Lăng và huyện Hoàng Châu chấn động, cuối cùng hóa ra hai người này lại là thầy trò, hơn nữa hai thầy trò này hằng tháng đều chọn một chủ đề, sử dụng phương thức bác bỏ lẫn nhau để viết một bài văn, từng câu từng chữ rõ ràng, sắc bén, chế giễu, phản bác quan điểm của đối phương không chút lưu tình, đám văn nhân tranh nhau đọc văn của hai thầy trò. Tuy nhiên đa số họ chỉ biết Đan Ánh công tử là người huyện Hoàng Châu mà lại không biết rốt cuộc Đan Ánh công tử tên họ là gì, chỉ có những người thân thiết với Triệu gia mới biết vị Đan Ánh công tử tiếng tăm lẫy lừng này là một cậu thiếu niên còn chưa trưởng thành, họ Phó, tên Vân, là con nuôi của Phó tứ lão gia.

Người hầu không biết chứ, chưa từng đọc văn của Đan Ánh công tử nhưng mấy vị biểu thiếu gia trong nhà lại cực kỳ chú ý tới Phó Vân, thậm chí còn sai một thư đồng hằng ngày tới tiệm sách hỏi xem đã có văn của Đan Ánh công tử hay chưa. Các thiếu gia quan

tâm như thế, hẳn là vị Đan Ảnh công tử này nhất định phải tài năng hơn người, hơn nữa đây lại là học sinh của Triệu sư gia.

Cuối cùng cũng nhìn thấy người thật, người hầu Phạm gia càng không dám nghi ngờ bản lĩnh của Đan Ảnh công tử, tục ngữ nói "phúc hữu thi thư, khí tự hoa" [1], Phó thiếu gia đẹp đẽ thế này, từng động tác cử chỉ đều ưu nhã, vừa nhìn đã biết là một cậu bé thông minh tinh tế rồi, thảo nào các biểu thiếu gia lúc nào cũng chỉ muốn vượt qua "y".

[1] Người có học, đọc nhiều sách thì khí chất tự nhiên sẽ thay đổi, đẹp đẽ hơn.

Phó Vân anh mỉm cười, đỡ Triệu sư đi gia vào cổng chính Triệu phủ.

Hôm qua vừa thi xong, hôm nay học sinh được nghỉ, Dương Bình Trung làm chủ nhà, mời nàng đi Hoàng Hạc Lâu uống rượu nhưng nàng uyển chuyển chối từ, theo Triệu sư gia tới Phạm gia mừng thọ Triệu Thiện. Phó Vân Khải và Viên Tam nghe nói nàng sắp tới nhà tri phủ chơi, nhất quyết đòi đi theo, nàng lạnh lùng liếc mắt, hai người họ không dám lên tiếng nữa.

Để răn đe dân chúng, Hoàng đế hạ lệnh công khai xử trảm Từ Duyên Tông, địa điểm hành hình là ở đầu phố Tào Lương, chỉ cách Phạm phủ một con ngõ nhỏ. Phố Tào Lương là một phố chính nằm trong khu phố xá sầm uất, lương thực được vận chuyển bằng đường thủy đưa tới phủ Võ Xương hoặc từ phủ Võ Xương đi nơi khác đều phải qua nơi này nên dân chúng gọi nó là phố Tào Lương.

Phạm Duy Bình, Lý Hàn Thạch, Thôi Nam Hiên, tất cả quan viên lớn nhỏ trong phủ Võ Xương và cả Hoắc Minh Cẩm hôm nay đều sẽ tập hợp ở đầu phố Tào Lương, giám sát việc xử trảm Từ Duyên Tông.

Phó Vân anh không tìm được cơ hội tiếp cận Cẩm Y Vệ, Thôi Nam Hiên còn ở đây, dù dùng phương thức nào để hỏi thăm Hoắc Minh Cẩm cũng sẽ dẫn tới sự hoài nghi, cân nhắc một hồi, nàng quyết định

trước tiên cứ tới Phạm gia với Triệu sư gia trước, sau đó tùy cơ ứng biến.

Hôm nay là sinh nhật Triệu Thiện, bà mặc một chiếc áo lụa quý màu lam thêu hoa văn chữ thọ, trước ngực đeo một miếng ngọc bội hình con bướm, tóc búi cao, bọc khăn trùm đầu, mang đai buộc trán mạ vàng, ngồi trong phòng chính, nói chuyện với các con dâu trong nhà. Các cháu trai cháu gái đứng xung quanh cười đùa vui vẻ.

Phòng khách đã xếp sẵn mấy mâm yến tiệc, thức ăn tinh xảo, màu sắc rực rỡ, rượu trái cây, rượu mạnh có cả, dự tiệc chỉ có người trong nhà và những lão bộc có uy tín trong phủ, Triệu Thiện không phải người quảng giao, không mở tiệc lớn để mời khách.

Người hầu thông bẩm Triệu sư gia đưa Phó thiếu gia tới chúc thọ lão thái thái, Triệu Thiện ngạc nhiên, "Tam thúc tới rồi hả?"

Vừa đứng dậy định ra nghênh đón, các con dâu vội vàng cản bà, "Hôm nay mẹ là thọ tinh (*người được chúc thọ*), để cháu trai ra đón tam gia gia cũng được."

Mọi người mỉm cười.

Phạm tiểu thiếu gia đang chơi với nha hoàn lại bị lôi ra phòng khách, nên nhăn nhó, tỏ vẻ không vui.

Tiểu thư Phạm gia, tiểu thư Triệu gia và mấy biểu tiểu thư khác hôm nay tới đây với người trong nhà cười ồ lên, kéo tay thẳng bé dặn dò: "Đệ ra đó nhớ nhìn Phó thiếu gia cho kỹ vào đấy, xem người ta có tuấn tú như Triệu biểu ca nói thật không."

Triệu Thúc Uyển hôm nay chải kiểu tóc song kế, đeo khuyên tai hồ lô bằng vàng, trang điểm kiêu kiêu, nghe các chị em họ nói vậy cũng sừng sốt.

Phạm tiểu thiếu gia chu miệng bước ra cửa, ngoan ngoãn hành lễ với Triệu sư gia, mắt lơ đãng quét qua bên cạnh, nhìn thấy Phó Vân anh thì ngẩn ngơ.

không thể tin được, đẹp thế này, các biểu tỳ trong nhà sợ là sẽ nhìn không rời mắt nổi mắt.

Ba người chào hỏi mấy câu rồi bước vào trong phòng.

Phòng khách vốn đang ồn ào bỗng yên lặng.

Triệu sư gia vẫn thường tới Phạm phủ nên ai cũng biết ông ta, làm gì có ai để ý ông ta nữa. Tầm mắt của mọi người đều hướng về phía Phó Vân, thấy "y" mặc áo gấm thêu, tuấn tú vô song, trong phòng chợt im phăng phăng.

Các tiểu thư mặt đỏ bừng, vội vàng mở quạt che mặt, khẽ thì thầm với nhau đằng sau chiếc quạt. Các thái thái mỉm cười gật đầu, đám nha hoàn bà tử chụm đầu ghé tai bàn tán.

Triệu thiện thấy các cháu gái như thế, lắc đầu, vẫy tay bảo Phó Vân anh tới trước mặt bà.

Phó Vân anh bước tới thi lễ, "Vãn bối chúc phu nhân Nam Sơn đồng thọ, Vương Mẫu trường sinh (*thọ như núi Nam Sơn, trường sinh bất lão như Vương Mẫu nương nương*)."

Triệu Thiện quan sát Phó Vân anh hồi lâu, "Tuấn tú hơn Kỳ ca nhi."

Triệu Kỳ hôm nay cũng dự tiệc, nghe vậy lắc đầu bật cười.

Người bên cạnh đẩy cánh tay hắn, cười cợt: "Kỳ ca nhi, không chỉ có văn chương, đến tướng mạo huynh cũng thua người ta!"

"Ai so tướng mạo với hắn làm gì?"

Triệu Kỳ khẽ gắt, gạt tay em họ ra.

Trong phòng khách, Triệu Thiện nói với các cô gái đang đứng phía sau bình phong, "Mấy đứa ra đây gặp Vân ca nhi đi, cũng là người bằng tuổi."

Các vị tiểu thư Phạm gia ủa đẩy lẫn nhau, ngưng ngưng không dám đi ra. Triệu Thúc Uyển liếc mắt nhìn xung quanh, đứng dậy bước ra, dựa sát vào Triệu Thiện làm nũng: "cô mẩu, chúng con gặp nhau rồi, Vân ca nhi còn nhỏ tuổi hơn con nữa."

Thấy nàng ta đi ra, tiểu thư Phạm gia và các biểu tiểu thư khác mới lấy hết can đảm đi theo, làm quen với Phó Vân anh, hỏi tuổi tác, hóa ra có tới một nửa lớn tuổi hơn Phó Vân anh.

Đám con gái ríu ra rít rít, thiếu gia Phạm gia, mấy vị thiếu gia Triệu gia cũng được Triệu Kỳ dẫn tới nói chuyện với Phó Vân anh, dù sao vẫn thường gặp nhau ở thư viện, bây giờ giả vờ không quen làm gì.

nói chuyện một hồi, Triệu Kỳ kéo tay Phó Vân anh, "Đừng đứng chỗ mấy vị thái thái, tiểu thư, đệ tuấn tú thế này, bọn họ nhất định sẽ trêu chọc đệ cho mà xem, qua đây chúng ta ngồi một bàn."

Phó Vân anh đồng ý, dâng quà chúc thọ cho Triệu Thiện rồi theo Triệu Kỳ ra ngoài bình phong.

Các tiểu thư trong phòng nhìn theo bóng dáng nàng, đồng loạt thờ dài thất vọng.

Triệu Kỳ kéo Phó Vân anh ngồi cạnh mình, giới thiệu nàng cho thiếu gia Phạm gia và các vị biểu thiếu gia của hai nhà khác, nàng nhận mặt nhớ tên từng người.

Hôm nay tri phủ Phạm Duy Bình không về được, trưởng tôn Phạm gia thay mặt mọi người chúc thọ Triệu Thiện, nói xong, Triệu Thiện liền bảo mọi người bắt đầu yến tiệc.

Tiệc tan, mâm bát được dọn xuống, vợ Phạm Duy Bình hôm nay đã mời mấy vị nữ tiên sinh hát đàn từ, phụ nữ trong nhà thường

thích nghe hát Bình Đàn [1] nên vừa sai người chuẩn bị bàn mặt chượp, vừa hỏi nữ tiên sinh hôm nay định kể chuyện gì. Nữ tiên sinh nói mấy cái tên, Triệu Thiện vẫn chưa hài lòng.

[1] Bình Đàn, một loại hình hát nói của Trung Quốc, xuất phát từ Tô Châu nên thường gọi là Tô Châu Bình Đàn, đây là sự kết hợp giữa kể chuyện, pha trò, chơi nhạc cụ, hát và diễn. Hát Bình Đàn thường kết hợp với đàn tỳ bà và nhị hồ.

Phía ngoài bình phong, vừa mới nghe thấy tiếng tỳ bà, mặt Triệu Kỳ đã đổi sắc, "Ai lại đi nghe cái này bao giờ? Chúng ta ra ngoài chơi."

một vị biểu thiếu gia nói: "Lạnh chết đi được, đi đâu chơi bây giờ? Chẳng lẽ đi cầu?"

một người khác lại nói: "Hoa mai trong viện nở rồi, hay chúng ta chơi nổi thơ, làm thơ về hoa mai, thế nào?"

hắn vừa dứt lời, mười mấy thiếu niên đã bĩu môi, "Muốn làm thì huynh đi mà làm!"

Mỗi người một ý, cuối cùng Phạm tiểu thiếu gia mỉm cười chốt một câu: "Hôm nay phố Tào Lương bên kia đông cực! Chuẩn bị xử trăm một phạm nhân bỏ trốn, hay là chúng ta đi phố Tào Lương?"

đang tuổi nghịch ngợm, mấy thiếu niên nghe hắn nói thế đều sốt sắng, nhấp nhồm, dù có không muốn đi đi chẳng nữa cũng sợ bị người khác chế giễu là nhát gan, đành phải nói muốn đi.

"Vân ca nhi, đệ đi không?"

Triệu Kỳ quay sang hỏi Phó Vân anh.

Phó Vân anh gật đầu.

Nàng đương nhiên phải đi rồi, nếu Phạm tiểu thiếu gia không nhắc tới phố Tào Lương, nàng cũng sẽ nghĩ ra cách nhắc tới đề tài này rồi rủ rê bọn họ đi.

...

Mọi chuyện dễ dàng hơn Phó Vân anh tưởng nhiều, bọn họ không chỉ dễ dàng ra khỏi Phạm phủ mà còn tới thẳng tầng hai quán rượu đầu phố Tào Lương, ngồi trong phòng bao nhìn thẳng ra đầu phố.

Quán rượu được quan binh canh gác, binh sĩ nhận ra Phạm tiểu thiếu gia, biết hắn là công tử nhà tri phủ, hỏi mấy câu cho có lệ rồi để bọn họ đi vào.

"Cha đệ ở ngay trên lầu, chúng ta nói nhỏ chút, cha đệ mà biết là đệ no đòn!"

Phạm tiểu thiếu gia dặn dò các anh em họ.

một đứa nghe thấy vậy bèn há miệng hết cỡ cười ha hả, đang cười dở đã bị Phạm tiểu thiếu gia giữ chặt tay, đập cho cho mấy đập nên vội vàng im bật, gật đầu đồng ý.

Tiểu nhị quán rượu bưng mấy đĩa đồ ăn tinh xảo tới, Phó Vân anh cho hắn mấy tiền rồi hỏi: "Hôm nay sao khách khứa đông thế này?"

Nàng vừa mới hỏi thăm một chút, Hoắc Minh Cẩm, Thôi Nam Hiên và mấy người khác ở tầng bốn, quán rượu này tuy có binh sĩ canh giữ khắp nơi nhưng cũng không cấm dân chúng lại gần, tầng một, hai, ba đều kín đặc người.

Còn đông hơn Tết.

Tiểu nhị trả lời: "Phủ Võ Xương chúng ta lâu rồi không xử trăm kẻ ác nào, hôm nay tri phủ đại nhân đích thân giám sát hành hình, dân bố

cáo khắp nơi, già trẻ lớn bé xung quanh dặt dứu nhau tới xem, đầu phố từ sáng đã đông chật toàn người là người, tới trên cây, trên nóc nhà cũng có người trèo lên xem. không chỉ có quán rượu nhà chúng ta, mấy quán trà bên cạnh cũng kín chỗ rồi."

Phó Vân anh hơi nhú mày.

Công khai xử trảm Từ Duyên Tông là để răn đe dân chúng nên mới lập pháp trường ở ngay đầu phố nhưng với tác phong của Cẩm Y Vệ, làm sao có thể để dân chúng tự do ra vào quán rượu như thế...

Chẳng lẽ đây là một cái bẫy.

Nàng đè nén nghi hoặc trong lòng xuống, tựa vào trước cửa sổ, nhìn khắp xung quanh.

Quả đúng như tiểu nhị miêu tả, dưới đường đầy người đứng xem. Còn chưa tới giờ Ngọ ba khắc, dân chúng nhìn lên đài cao không người lớn tiếng bàn tán, cãi cọ, nhìn xung quanh đâu đâu cũng là người chen sát vào nhau.

Phía ngoài cùng pháp trường là mấy chục quân sĩ mặc áo vải, mặt mày lạnh lẽo nghiêm túc như thể đang dàn trận đón địch. Mười mấy Cẩm Y Vệ đeo loan đao, mặc giáo nhẹ đứng ở các góc khác nhau của pháp trường, nhìn tưởng như không mấy để ý nhưng ánh mắt sắc bén tựa điều hâu lại quét qua đám người, họ nhìn bên nào, bên đó lập tức yên tĩnh, không ai dám ngẩng đầu lên nhìn những ánh mắt ấy.

Mấy người Triệu Kỳ đợi một lát bỗng thấy nhàm chán, gọi người hầu mang bàn cờ song lục tới, xắn tay áo, bắt đầu gieo xúc xắc.

Phó Vân anh chơi mấy ván với Triệu Kỳ, lấy cớ muốn đi ra ngoài, tách khỏi bọn họ, ra khỏi phòng.

Hoắc Minh Cẩm đang ở tầng bốn, Thôi Nam Hiên cũng ở tầng bốn.

Mà nàng còn không biết thiếu niên bị xử trảm kia rốt cuộc có phải Từ Duyên Tông thực sự hay không.

Nàng cố giữ bình tĩnh, tìm tiểu nhị gọi một bình rượu hoa quế rồi trở lại phòng, ngồi trước cửa sổ tự rót tự uống.

Chốc lát sau, bên ngoài bỗng vọng đến tiếng ồn ào, cầu thang dưới tầng bỗng truyền đến tiếng bước chân rầm rập, mấy chục đôi ủng bước lên cầu thang, khí thế kinh người.

Mấy người Triệu Kỳ lập tức gạt xúc xắc qua một bên, chạy ra phía cửa phòng nhìn ra bên ngoài.

Phó Vân anh cũng lại gần.

Người bên ngoài đều bị đuổi đi, những Cẩm Y Vệ cầm loan đao đi theo một người lên tầng, người nọ mặc áo choàng, bên trong mặc áo khoác ngắn tay dài tới gối (*loại áo đặc trưng của Cẩm Y Vệ ấy*), dáng người cao lớn, eo lưng thẳng tắp khiến người dường như có vẻ hơi gầy, tay đặt trên chuôi kiếm.

Tuy không nhìn được chính diện nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí thế sắc bén của người nọ.

Người đàn ông bước lên bậc thang, cầu thang chỉ phát ra tiếng kêu rất nhỏ, dường như không phải chịu bao nhiêu sức nặng.

Mọi người không dám thở mạnh, dõi mắt nhìn theo bóng đàn ông lên tận tầng ba.

Tiếng bước chân vẫn tiếp tục vang lên, tới tầng bốn mới dừng lại.

...

Nghe thấy tiếng bước chân lại gần, tri phủ Phạm Duy Bình, đồng tri Lý Hàn Thạch và những quan viên lớn nhỏ trong phòng bao cuống quýt đứng dậy, ra cửa phòng nghênh đón.

Thôi Nam Hiên cũng đứng lên nhưng không ra khỏi phòng mà đi tới trước cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống pháp trường.

Bên ngoài vang lên những tiếng nịnh hót lấy lòng, Hoắc Minh Cẩm bước vào phòng, ánh mắt chạm phải ánh mắt Thôi Nam Hiên.

"Gặp người chưa?" Chàng lạnh lùng hỏi.

Thôi Nam Hiên gật đầu.

Cẩm Y Vệ đã dẫn hắn tới gặp Từ Duyên Tông đang bị giam giữ. Từ khi cả nhà Định Quốc Công bị xử trảm tới nay đã năm sáu năm, Từ Duyên Tông đã trưởng thành rất nhiều, rất khó phân biệt nhưng trước kia hắn từng gặp Từ Duyên Tông, nhớ rõ khuôn mặt người này, hắn nhìn kĩ một lúc, tuổi tác, vóc người, tướng mạo, khẩu âm đều đúng. Hắn chính là Từ Duyên Tông.

Cẩm Y Vệ bê một chiếc ghế bành kê tới trước cửa sổ, Hoắc Minh Cẩm vén góc áo choàng, đặt trường kiếm trong tay lên bàn, ngồi trước cửa sổ, nói: "Chuẩn bị hành hình."

Phạm Duy Bình thừa vâng, ra lệnh cho người dưới, "Đưa người ra đi."

...

Dưới đường lại ồn ào.

Cẩm Y Vệ đẩy một thiếu niên đầu tóc rối bù lên pháp trường, đám người chột im lặng, sau đó vang lên tiếng hít vào sợ hãi, sau đó là những tiếng thì thầm.

Trước cửa sổ tầng hai, Triệu Kỳ lắc đầu, thở dài, khẽ nói: "Nhìn qua thấy còn nhỏ hơn chúng ta nữa..."

Mấy thiếu gia Phạm gia im lặng, không nói gì.

Phó Vân anh bên cạnh khẽ mím môi, đôi tay từ từ siết chặt lại.

Từ khi từ biệt ở Cam Châu cho tới bây giờ sống lại trở thành Phó Vân anh, cũng đã vài năm nàng chưa gặp Từ Duyên Tông. Lúc đầu, khi Cẩm Y Vệ đẩy hắn ra, nhìn thấy thiếu niên vóc dáng cao gầy kia, nàng còn tưởng rằng Hoắc Minh Cẩm đã tìm nhầm người, nhưng tới khi Cẩm Y Vệ nắm tóc buộc hắn quỳ xuống để dân chúng đứng xem có thể thấy rõ mặt hắn, nàng đã biết, người đó chính là Từ Duyên Tông.

Từ Duyên Tông giống chị dâu nàng, mắt to, mặt tròn, lúc cười có chút ngây thơ hoạt bát, khi khóc trông rất đáng thương.

Nàng lui ra phía sau vài bước, nhân dịp mấy thiếu gia Triệu gia không để ý, bước ra khỏi phòng.

Vương Đại Lang đang đứng bên ngoài chờ, Phó Vân anh nói: "Ta hơi khó chịu."

"Chỗ này chẳng có gì hay ho mà!" Vương Đại Lang cuống quýt, cúi đầu lục tìm trong túi đồ tùy thân, "Thiếu gia, nô tài mang nhân đan [2] đây, thiếu gia ăn một viên cho bình tĩnh lại."

[2] Thuốc có tác dụng thanh nhiệt giải độc, dùng lúc buồn nôn, tức ngực, chóng mặt.

Phó Vân anh gạt đi, "Ta mới uống mấy chén rượu, hơi say, người đi tìm tiểu nhị xin một bát canh giã rượu đi."

Vương Đại Lang thừa vâng, đỡ Phó Vân anh ngồi vào một góc rồi chạy về hậu viện quán rượu.

Đợi hắn đi xa, Phó Vân anh lập tức đứng lên.

...

Dưới tầng, một gã ăn mày đưa một phong thư cho binh sĩ, "Làm ơn đưa cho Thôi đại nhân."

Binh sĩ xùy một tiếng, đuổi gã ăn mày đi.

Gã ăn mày nói: "Phong thư này rất quan trọng, do một vị đạo trưởng giao cho ta, người làm lỡ việc của Thôi đại nhân thì đừng trách!"

Binh sĩ nhú mày, đưa thư cho một tiểu nhị phía sau, "Mang lên tầng bốn đi, đưa cho Thôi đại nhân."

Tiểu nhị cầm thư lên tầng bốn lại bị Cẩm Y Vệ ngăn lại, hấn vội vàng giải thích.

một chủ bộ nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài, đi ra xem, nghe tiểu nhị kể rõ ngọn nguồn, ánh mắt lướt qua phong thư, thấy chữ viết thanh tú đĩnh đạc, không giống nét chữ của người tầm thường, a một tiếng, sợ là có chuyện cơ mật, vội vàng nhận lấy phong thư, trở về phòng đưa cho Thôi Nam Hiên.

"Đại nhân, thư của ngài."

Thôi Nam Hiên nhú mày, nhận phong thư, lơ đãng nhìn qua, sắc mặt không thay đổi.

Nhưng ngón tay đã siết chặt bức thư.

Đây là nét chữ của hấn, nhưng phong thư này không phải do hấn viết.

Xưa nay hấn luôn cẩn thận, hằng ngày viết công văn sử dụng một loại chữ, thư từ qua lại bí mật lại dùng một loại chữ khác, thư phòng hấn luôn được canh giữ nghiêm ngặt, ai có thể bắt chước nét chữ của hấn đây?

Thôi Nam Hiên lấy lại bình tĩnh, Hoắc Minh Cẩm đang ngồi bên cạnh, nếu giấu lá thư này đi thì quá bằng lay ông tôi ở bụi này.

hắn mặt không đổi sắc, mở thư ra, không tốn bao nhiêu thời gian đã đọc xong.

Lúc này, hắn đã không còn khống chế nổi cảm xúc trên gương mặt, mi mắt giật giật.

Trong thư có nói người nọ biết người vợ đã chết của hắn được chôn ở đâu, bảo hắn tới chùa Bảo Thông Thiên ngay lập tức.

không cần biết tin này là thật hay là giả, Thôi Nam Hiên lập tức nảy ra một ý nghĩ, việc này không thể để cho Hoắc Minh Cẩm biết.

Tâm tư của Hoắc Minh Cẩm hắn đã phát hiện ra từ lâu, từ trước khi Hoắc Minh Cẩm lên đường xuất chinh xuống phía nam đánh giặc Oa.

Ngụy thị là con dâu của Thôi gia, nàng có chết cũng phải được chôn ở mộ phần của Thôi gia.

...

Phía cầu thang bỗng truyền tới tiếng bước chân lộc cộc, chốc lát sau, Thạch Đầu dẫn theo hai người chạy xuống, quăng người lên ngựa, phóng như bay về hướng chùa Bảo Thông Thiên.

Phó Vân anh tựa vào cửa sổ, nhìn mấy người Thạch Đầu chạy càng lúc càng xa, thở dài.

Thôi Nam Hiên quả nhiên không trúng kế.

một người vợ đã chết nhiều năm, đối với hắn mà nói, nào có quan trọng gì, làm sao so sánh được với đại sự trước mắt.

Nàng căn bản cũng không hy vọng gì nhiều, có thể để tùy tùng của Thôi Nam Hiên tách ra cũng là tốt rồi.

Thôi Nam Hiên tinh thông cầm kì thi họa, học thức uyên bác, thấu hiểu lòng người nhưng không biết đối nhân xử

thế, không có một chút hiểu biết nào về những việc nhỏ nhặt trong nhà, lại còn vừa cương quyết vừa bướng bỉnh, khiến người ta dờ khóc dờ cười.

Trước kia Thôi gia và Ngụy gia có hôn ước nên sau khi hấn tới kinh sư, không để tâm đến người đời đàm tiếu, ngênh ngang tới Ngụy gia xin cưới nàng, sự nghèo khó chưa từng làm ảnh hưởng tới sự tự tin của hấn. Thụ sinh nghèo hai bàn tay trắng cưới thiên kim nhà hàn lâm, người trong kinh sư chỉ trỏ, bàn tán, trào phúng châm chọc, cái gì cũng nói ra được, hấn dường như chẳng hề nghe thấy, vẫn rất tự nhiên thoải mái đi một đôi giày đầy mụn vá tới bãi phỏng Ngụy Tuyển Liêm.

Nàng đã chết, với tính cách của hấn, nhất định sẽ nhập đưa thi cốt nàng vào mộ phần của Thôi gia, dù quan hệ giữa hai người đã tan vỡ từ lâu.

Phó Vân anh biết, nếu Thôi Nam Hiên phát hiện ra nàng còn sống, chắc chắn sẽ ép nàng trở về, hấn không quan tâm nàng nghĩ gì, nàng là vợ hấn, phải ở bên cạnh hấn.

Nếu bị bắt về, hấn sẽ không bao giờ cho nàng cơ hội thoát ra.

Nàng chỉ có thể dùng xác một chết để thử hấn, kiếp trước nàng chết ở Cam Châu, thi cốt cũng không còn.

Kết quả giống như nàng dự đoán.

Thôi Nam Hiên muốn tìm thấy thi cốt, nhưng hấn vẫn quan tâm tới con đường làm quan của mình hơn.

Bên chùa Bảo Thông Thiên nàng đã có chuẩn bị, đám người Thạch Đầu không tìm thấy người gửi thư, họ sẽ chỉ tìm được thứ khiến Thôi Nam Hiên đứng ngồi không yên.

Vương Đại Lang bưng một bát canh giã rượu về tìm Phó Vân anh, nàng nhận bát canh, uống mấy ngụm, thầm nghĩ: "Họa là chỗ dựa

của phúc, phúc là nơi ẩn náu của họa" [3], nếu không thể tránh thì chủ động nghênh đón để vượt qua.

[3] Trích "Đạo đức kinh", Lão Tử.

Nàng đã nỗ lực để có thể tự lập, chờ sau này tách khỏi Phó gia, sớm muộn gì cũng sẽ phải đối mặt với Thẩm Giới Khê, một khi đã vậy, thì hôm nay sẽ không thể đứng ngoài cuộc.

Khiến Thôi Nam Hiên nghi ngờ cũng chẳng sao, để cứu Từ Duyên Tông, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần, hơn nữa nàng hiểu hắn, có rất nhiều cách để dẫn dắt sự nghi ngờ của hắn đi hướng khác.

So sánh với việc rơi vào tay Thôi Nam Hiên, nàng tình nguyện để Hoắc Minh Cẩm biết trước.

Hai người họ đều có thù với Thẩm Giới Khê, nàng có thể lợi dụng điểm này để thuyết phục Hoắc Minh Cẩm.

Có thể làm Thẩm Giới Khê khó chịu hơn một chút, tại sao lại không làm?

Lại còn có thể có thêm một người trợ giúp.

...

Giờ Ngọ ba khắc sắp đến.

Thời gian này trong ngày là lúc dương khí mạnh mẽ nhất nên thường được chọn làm giờ xử trảm phạm nhân.

Phó Vân anh nhìn về phía Từ Duyên Tông đang quỳ gối trên đài cao rồi bước lên lầu.

Nàng bước từng bước lên cầu thang bằng trúc, bỗng nghe thấy phía trên truyền tới tiếng cười khế, "Sao lại là ngươi?"

Phó Vân anh ngẩng đầu.

Lý Hàn Thạch đứng giữa tầng ba và tầng bốn, đang dẫn mấy gã tùy tùng đi xuống, nhìn thấy nàng lại cười nói: "đi tới đây xem cho vui hả? Nhưng mà chỗ này thì vui về cái nỗi gì."

Phó Vân anh cười cười, chấp tay thi lễ, "Lý đại nhân".

không ngờ Lý Hàn Thạch lại đột nhiên đi ra.

không muốn kéo dài thời gian, nàng nói thẳng, "Nghe nói Cẩm Y Vệ Hoắc đại nhân ở đây, ngài ấy từng có ân với tiểu tử, xin nhờ Lý đại nhân đưa tiểu tử tới gặp."

Lý Hàn Thạch hơi sừng sốt, khẽ nhíu mày, "Giờ không phải lúc nói chuyện này, người đi xuống trước đã."

không đợi Phó Vân anh trả lời, hắn đã bảo tùy tùng phía sau kéo Phó Vân anh.

"không dám đối gạt Lý đại nhân, tiểu tử có chuyện quan trọng muốn cầu kiến Hoắc đại nhân, mong Lý đại nhân châm chước cho." Phó Vân anh nghiêm túc nói, kiễng chân ghé tới tai Lý Hàn Thạch thì thầm, "Tiểu tử khi nãy nghe thấy trong đám người có người dùng ngôn ngữ địa phương phía bắc nói chuyện với nhau, dường như là đồng đảng của phạm nhân bị xử trảm hôm nay."

Lý do nàng đã nghĩ sẵn từ trước nhưng rốt cuộc nghe được cái gì là do nàng quyết định, lên được tầng bốn rồi tính.

Lý Hàn Thạch mặt mày biến sắc, biết thiếu niên tên Phó Vân này tào tuệ, hơn nữa còn là người Hồ Quảng, chắc chắn sẽ không lấy chuyện này ra đùa, ngoài ra Nhị gia cũng đã dặn hôm nay dù có chuyện gì khác thường cũng không được để cho những người khác biết được, trực tiếp báo cho ngài ấy xử lý.

Trầm ngâm một lát, Lý Hàn Thạch lệnh cho tùy tùng, "Đưa hắn lên tầng bốn."

Phòng bao ở tầng bốn được canh giữ nghiêm ngặt từ trong ra ngoài, ở mỗi góc đều có một ánh mắt lạnh như đao phóng ra.

Cầm Y Vệ ai cũng cao to, Phó Vân anh còn đứng chưa tới bả vai bọn họ, theo họ vào trong phòng, ánh mắt lướt qua một lượt.

Trong phòng toàn những quan viên mặc quan bào đang nín thở theo dõi đao phủ đang mài dao bên dưới, không có ai để ý tới nàng hết.

Chỉ có Thôi Nam Hiên nhú mày nhìn nàng nhưng cũng nhanh chóng quay đi chỗ khác.

Nàng nín thở, cố giữ bình tĩnh, đi từng bước một tới chiếc ghế bành ở chính giữa.

Chương 73: Diễn kịch

Hoắc Minh Cẩm ngồi sừng sững phía trước cửa sổ, tay để trên tay vịn lộ ra khớp xương rõ ràng, tay áo bó lại bằng da hươu, ngón tay cong cong, đặt lên chuôi kiếm, dường như sẵn sàng giao đấu với người khác bất kì lúc nào. Sắc mặt chàng bình tĩnh, mắt nhìn thẳng về đám người đang chen chúc dưới tầng, bên sườn mặt là một vết râu mờ.

Cầm Y Vệ khom lưng đi từ đằng sau lại, thì thầm vào tai chàng.

Phó Vân anh đứng sau ghế bành vẫn chưa nghĩ ra phải nói sau đã thấy Hoắc Minh Cẩm nghe thuộc hạ bẩm báo xong bỗng quay lại nhìn.

Ánh mắt sắc như dao lướt qua mặt nàng, áp lực tới mức khiến người ta ngạt thở.

Nàng ngẩn ra một chút, đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Hoắc Minh Cẩm, nhất thời không biết nên nói gì.

Gần như vậy, có thể nhìn thấy giữa đôi mày của người này mang theo mấy phần mệt mỏi, ánh mắt tuy hung dữ, đáng sợ nhưng lại trống rỗng, có cảm giác như một vị thần đang vén mây nhìn xuống thế gian, cao quý lạnh lùng, không có bất cứ tình cảm gì.

"Đ dẫn hẳn sang phòng bên cạnh."

Hoắc Minh Cẩm đứng dậy, lãnh đạm nói.

Phó Vân anh thở phào, có thể tránh được Thôi Nam Hiên đương nhiên là tốt hơn cả.

Nàng xoay người đi theo Cẩm Y Vệ, mới đi được hai bước, phía sau đã vang lên giọng nói ôn hòa quen thuộc, "Vân ca nhi, lại đây."

Là Thôi Nam Hiên.

Đôi mày Phó Vân anh nhíu lại.

Giờ tự nhiên lại mở miệng gọi tên nàng, Thôi Nam Hiên nhất định là cố ý.

Hoắc Minh Cẩm vừa đứng dậy, nghe thấy Thôi Nam Hiên gọi Phó Vân anh, ngữ khí lại vô cùng gần gũi như thế thì hơi nhíu mày một chút, nhìn sang Phó Vân anh đang khó xử, "đi."

Chàng hoàn toàn không quan tâm tới sự chen ngang bất chợt của Thôi Nam Hiên.

Quan viên trong phòng nhìn nhau.

Tri phủ Phạm Duy Bình lúng túng, không biết có nên đứng ra hòa giải hay không.

Phó Vân anh hơi cúi đầu, chấp tay chào hỏi Thôi Nam Hiên rồi đi thẳng một mạch ra khỏi phòng bao.

Thôi Nam Hiên vẫn ngồi ngay ngắn, nhìn theo bóng Phó Vân anh đi theo Hoắc Minh Cẩm ra ngoài nhưng cũng không tức giận, quay đầu, chạm phải ánh mắt dò xét của Phạm Duy Bình, thản nhiên nhìn lại, "Người này là học sinh ở Giang Thành thư viện."

Phạm Duy Bình mỉm cười, chuyện Thôi Nam Hiên tới Giang Thành thư viện dạy học vốn là do ông ta đề nghị, gật đầu nói: "Hóa ra là học sinh của đại nhân."

Trong lòng thầm nghĩ, trước mặt bao nhiêu người thế này mà Phó Vân dám làm Thôi đại nhân mất mặt, Thôi đại nhân còn là thầy dạy của "y", sau này Thôi đại nhân chắc chắn sẽ không đối xử tử tế với

"y". Quả nhiên không hổ là học sinh của cữu gia gia, cá tính thật mạnh mẽ.

Nếu Phạm Duy Bình có thể đọc được suy nghĩ của Phó Vân anh, ông ta sẽ hiểu nàng căn bản không cần cái sự tử tế của Thôi Nam Hiên.

Nếu như thực sự nhận Thôi Nam Hiên là thầy thì trong mắt người đời, Phó Vân đương nhiên sẽ bị coi là người của Thẩm đảng, cho dù hiện giờ Thôi Nam Hiên và Thẩm Giới Khê có mâu thuẫn ngầm gì hay không, bọn họ vẫn hướng về cùng một lợi ích, lợi ích chung sẽ buộc bọn họ lại với nhau.

Nàng thà trở mặt với Thôi Nam Hiên.

Đáng tiếc nàng không có cách nào để thay đổi suy nghĩ của Phó Vân Chương.

Phó Vân Chương ngoài mặt thì ôn hòa nhưng thực sự rất quyết đoán, từ lời ăn tiếng nói bình thường của y và những gì y kể trong thư về những buổi bàn luận thú vị với các nhân vật nổi bật trong Thẩm đảng, y không chỉ thích văn chương của Thôi Nam Hiên mà còn có chung chính kiến với Thôi Nam Hiên, ngoài ra bởi cùng xuất thân từ Hồ Quảng, nên càng dễ dàng trở nên thân thiết với Thẩm đảng.

Tuy y không muốn đặt chân vào chốn quan trường, hơn nữa còn giúp Diêu Văn Đạt truyền tin, nhìn như không thiên vị bên nào nhưng nếu thực sự để y chọn, y hẳn sẽ chọn Thẩm đảng.

...

Dưới tầng, giữa tiếng ồn ào nhốn nháo vẫn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng mài dao của đao phủ, một lần lại một lần, sắc đến chói tai, thấm vào tâm can.

Phòng bao bên cạnh dường như không có ai, Phó Vân anh cúi đầu, rảo bước đi về phía ngạch cửa.

Trong phòng bỗng có tiếng sột soạt, nghe thấy tiếng mở cửa, đám tùy tùng ẩn thân trong góc bước ra nghênh đón, "Nhị gia, không có gì bất thường."

Hóa ra bốn năm ngoài đàn ông đầu đội mũ ni, người mặc áo khoác ngắn tay, giả trang thành tùy tùng này vẫn luôn ẩn thân trong góc, giám sát động tĩnh xung quanh quán rượu.

Phó Vân anh không thể không cảm thấy may mắn rằng lá thư vừa rồi là do gã ăn mày đưa.

Hoắc Minh Cẩm ừm một tiếng, bảo tùy tùng đóng cửa lại, "Kể lại những gì người nghe được."

Lời này đương nhiên là nói với Phó Vân anh.

Nàng nâng tay lên, ngón tay phải đặt lên tay áo trái, "Hoắc tướng quân..."

Trong phòng lập tức im phăng phắc, không khí bỗng trở nên căng thẳng.

Tùy tùng xung quanh cau mày quắc mắt, tay siết chặt lại, khớp ngón tay kêu lách cách, nhìn nàng căm giận, gằn giọng: "Thằng nhóc này!"

Nàng giật mình, không biết tại sao đám tùy tùng lại giận dữ đến thế, đang yên đang lành, tự nhiên mặt mày biến sắc hết cả là sao?

Chẳng lẽ là vì hai chữ "tướng quân"?

Đám thuộc hạ tức giận nhưng Hoắc Minh Cẩm vẫn bình tĩnh, trên mặt không biểu hiện bất cứ cảm xúc nào, xoa tay.

Đám tùy tùng lập tức cúi đầu lui ra.

một người đàn ông đội mũ nỉ rộng vành đi về phía trước, nâng một chiếc khay bằng trúc, "Đại nhân."

Hoắc Minh Cẩm tiện tay nhắc ly sứ Thanh Hoa lên, mắt vẫn nhìn Phó Vân anh, chờ nàng lên tiếng.

"Hoắc đại nhân..." Phó Vân anh thử sửa lại xưng hô, thấy tùy tùy xung quanh thả lỏng, nàng hơi nghi hoặc trong lòng, ngón tay sờ vào một phong thư giấu trong tay áo.

Nàng ngược mắt lên, ánh mắt bất ngờ bắt gặp một đôi tay, mào vô thức nhíu lại, trong lòng có một cảm giác quen thuộc kì lạ.

Chậm rãi đưa mắt đi nơi khác, nàng cố gắng ép cái cảm giác quen thuộc mơ hồ này xuống, không nghĩ nhiều, nói tiếp, "Tiểu tử..."

Còn chưa nói xong, trong đầu bỗng hiện lên một tia chớp trắng chói lòa, trong giây lát đã hiểu ra.

Nàng ngẩn ra lần nữa, rùng mình.

Lời chưa nói ra bị nuốt trở lại.

Hoắc Minh Cẩm vẫn nhìn nàng.

Phó Vân anh cúi đầu, đẩy lại lá thư mà đêm qua đã viết suốt cả đêm vào sâu trong tay áo, từ từ nói: "Tiểu tử cũng không biết có nghe lầm hay không, chỉ loáng thoáng nghe thấy hai người nói giọng miền Bắc nói mấy lời kì quái."

Nàng bịa ra mấy câu nửa thật nửa giả, đại loại là có mấy người cảm thấy tức giận, bất bình, oán hận vì cái chết của cả nhà Định Quốc Công, trong đó còn đề cập tới Thẩm Giới Khê.

Hoắc Minh Cẩm nghe xong mặt không đổi sắc nhưng nơi đáy mắt lại ánh lên một sự thất vọng khó nhận ra, chỉ trong chớp mắt như tia sét sớm mai.

Hoắc Minh Cẩm liếc mắt ra hiệu, một gã tùy tùng bước ra, nhìn Phó Vân anh rồi kéo nàng ra một bên tra hỏi cẩn thận.

Hai đêm nay nàng nghĩ đi nghĩ lại trăm ngàn lần xem nên trả lời ra sao, từng câu từng chữ đã được cân nhắc rõ ràng, tự tin rằng sẽ không có sơ hở, trên mặt cố ý thể hiện sự sợ hãi và căng thẳng, bị gã tùy tùng ép hỏi, ban đầu là ung dung trả lời, sau đó lại vấp vấp, dường như bị Cẩm Y Vệ làm cho sợ hãi nhưng từ đầu đến cuối luôn xác định mình chính tai nghe được có người bàn bạc làm thế nào để cứu Từ Duyên Tông.

Tùy tùng tra hỏi một lúc lâu, cảm thấy nàng không nói dối, có người nào tự xưng ăn no nhàn rồi đem chuyện này đi lừa Cẩm Y Vệ làm gì, hơn nữa cách ăn nói của thiếu niên trước mặt này gãy gọn đường hoàng, y phục chỉnh tề, nhìn thôi đã biết là một thiếu gia nhà giàu có ăn có học, hẳn sẽ không nói dối cho vui.

"Thường cho người." Tùy tùng trở lại bên cạnh Hoắc Minh Cẩm báo cáo mấy câu rồi quay lại chỗ Phó Vân anh, lấy một nén bạc ra đưa cho nàng.

Phó Vân anh thưa: "Chỉ mong có thể giúp được cho các vị đại nhân."

Chối từ mấy câu, không dám nhìn Hoắc Minh Cẩm lần nào nữa, nàng xoay người ra ngoài.

Nàng cảm thấy phía sau luôn có mấy luồng ánh mắt đi theo mình, bước chậm chậm rãi, không quay đầu lại, thông thả đi ra ngoài, mãi đến khi bên tai nghe "Cạch" một tiếng, cửa nhẹ nhàng đóng lại mới từ từ thở dài một hơi.

...

Thiếu niên đi ra ngoài.

Hoắc Minh Cẩm ngồi sững ở đó hồi lâu, trà trong tay đã nguội lạnh.

Người đàn ông đội mũ nỉ cúi người, khẽ nói: "đã tra xét trong ngoài rồi ạ, ngoại trừ mấy thư sinh tụ tập ở một chỗ chửi mắng Thẩm các lão và Hoàng thượng thì không có gì khả nghi. Phó Vân này tiểu nhân chưa gặp bao giờ, tuổi hắc còn nhỏ như thế, lại còn là người Hồ Quảng, giọng toàn khẩu âm Hồ Quảng, không thể là người được cài vào."

một người khác đi tới, chấp tay nói: "Nhị gia, Phó Vân không nói dối, trong dân chúng tới xem thực sự có một đám thương nhân từ phương bắc tới phủ Võ Xương lấy hàng, họ cũng đúng là thương cảm cho Định Quốc Công nhưng dù sao chỉ là lời nói ngoài miệng, khoác lác mà thôi, không dám làm thật."

nói cách khác, Phó Vân lần này là chuyện bé xé ra to.

Nhưng người thực sự chuyện bé xé ra to thật ra lại là chàng. Từ Duyên Tông đã chính miệng nói với chàng, nàng chết rồi, chết ngay mùa đông năm ấy.

Biết trước là không có hy vọng gì nhưng đôi khi vẫn không thể khống chế bản thân, vẫn cứ kỳ vọng, sau đó hết lần này tới lần khác nhìn thấy hy vọng bị hiện thực đập tan, miệng vết thương rách ra rồi lại khép lại, khép lại rồi lại rách ra, vĩnh viễn không có ngày đóng vảy.

Hoắc Minh Cẩm khép mắt lại, ly trà đập xuống bàn ầm một tiếng.

"Nhưng mà có một chuyện, tiểu nhân không biết có nên nói hay không..." Người đàn ông đội mũ nỉ chần chừ một chút, đáp ứng.

Hoắc Minh Cẩm nhíu mày, "nói."

Người đàn ông đội mũ nỉ gãi đầu, "Phó Vân đúng là người huyện Hoàng Châu, nhưng hắc có em gái, người em gái này được đón từ Cam Châu về, hiện giờ đang tu đạo với Trương đạo trưởng."

"Đón về năm nào?"

Người đàn ông đội mũ ni vôi cẩn thận kể lại chuyện đón vợ và con gái của Phó lão đại về, "Phó gia này chỉ có Phó Vân Thái là con đẻ, những thiếu gia khác đều được nhận nuôi. Lần trước ở bến tàu..."

hắn ngập ngừng một chút rồi mới nói tiếp, "Tiểu cô nương tiểu nhân suýt nữa hại chết lần trước chính là em gái của Phó Vân, ngũ tiểu thư Phó gia, cũng chính là tiểu cô nương mà Nhị gia đã giúp tiểu nhân cứu lên."

Hoắc Minh Cẩm vẫn lãnh đạm.

Chàng ngẩng đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, từ từ đứng dậy.

"Hành hình."

...

Chém đầu chẳng có gì hay ho, một đao của đao phủ hạ xuống, máu tươi vọt ra, "Lọc cọc lọc cọc", đầu người rơi xuống, lăn lông lốc tới tận mũi giày của Cẩm Y Vệ.

Đao phủ là người giàu kinh nghiệm, động tác dứt khoát, Từ Duyên Tông thậm chí còn chẳng kịp hét một tiếng đã đầu một nơi mình một nẻo, hồn rời khỏi xác.

Đám người đứng xem nín bật, phụ nữ bịt chặt mắt không dám nhìn, đàn ông nuốt khan, một lúc sau mới thốt nên lời.

"Chém thật luôn rồi!"

"Chém! Chém! Ôi chao, thật đáng sợ, chỉ một đao, còn nhanh hơn giết lợn!"

Binh sĩ nhặt đầu người lòa xòa tóc tai, đưa lên đài, lát nữa còn phải treo lên cổng thành mười ngày để dân chúng lấy đó làm răn đe.

Trong quán rượu, mấy người Triệu Kỳ nhìn ra cửa sổ, thờ dài cảm thán mấy câu, bảo tiểu nhị mang rượu nóng và thức ăn lên, an ủi mấy thiếu gia tuổi còn nhỏ.

Mấy tiểu thiếu gia nhất quyết không chịu thừa nhận mình sợ hãi nhưng sắc mặt tái mét đã tố cáo sự hoảng loạn trong lòng họ. Mấy thiếu gia lớn hơn cười ha ha, chạy đuổi nhau khắp phòng, ầm ĩ một trận.

Sự căng thẳng sau vụ chém đầu chỉ kéo dài được một lát, đám người tản ra, sai dịch nhanh chóng bắt tay vào quét dọn, vết máu nhanh chóng bị rửa trôi, phố Tào Lương khôi phục vẻ yên bình thường ngày.

Phó Vân anh trở lại phòng bao, ngón tay day day ấn đường.

"Vân ca nhi, lúc nãy đệ đi đâu thế?"

Triệu Kỳ đưa nàng một ly trà.

Nàng nhận chén trà, nhấp một ngụm, "Uống một bình rượu, khí nóng bốc lên đầu, khi nãy lại nghe người khác nói mấy câu đại nghịch bất đạo, nhất thời khí phách nổi lên, chạy lên trên tầng nói với mấy vị đại nhân... Cũng không biết có gặp rắc rối hay không..."

Nghe thực sự không giống những việc mà Phó Vân có thể làm, Triệu Kỳ kinh ngạc, nhìn "y" chăm chăm.

Phó Vân anh vừa nãy cố tình uống nguyên một bình rượu hoa quế, hai má đỏ bừng, trông không bình tĩnh như thường ngày, đôi mắt ngập nước long lanh, trông có vẻ yếu ớt đáng thương. Ấn đường cũng đỏ lên, giống như một vệt chu sa đỏ thắm.

Triệu Kỳ ngẩn ngơ.

Cái gã Phó Vân này xưa nay lãnh đạm như băng, có bao giờ lộ ra cái vẻ yếu ớt như thế này trước mặt người khác đâu cơ chứ?

Ai cũng biết "y" tài năng xuất chúng, tay không rời sách, tinh táo uyên bác, bình thường nhìn "y", chỉ thấy "y" khí độ thông dong, anh khí bừng bừng, nhìn thì có vẻ tao nhã nhưng bên trong lại hung dữ, không bao giờ chịu thiệt. Rất nhiều người bất mãn với "y", Chu Đại Lang không phải là người duy nhất, nhưng những người có ý đồ bắt nạt "y" đều nhanh chóng bị phản đòn. Nhập học chưa tới nửa năm, "y" đã nổi bật trong đám học sinh mới vì sự xuất sắc của mình, thậm chí còn làm lung lay địa vị đường trường đường Giáp của Đỗ Gia Trinh, tuổi thì không lớn nhưng tính tình táo bạo không ai bằng.

Dùng ngôn ngữ địa phương của Hồ Quảng để miêu tả, "y" ngang ngược thật sự.

Lúc này nhìn kỹ "y" mới phát hiện ra "y" không chỉ là tuấn tú như mọi người vẫn nói, người này mi thanh mục tú, tuổi còn nhỏ nên đường nét chưa phát triển, có chút cảm giác không phân biệt được nam nữ. Tới khi lớn lên, chắc chắn sẽ trở thành một người phong lưu hào hoa, nếu là con gái, hẳn sẽ là một người con gái yêu kiều diễm lệ...

Triệu Kỳ ho khan mấy tiếng, bỗng cảm thấy hơi gượng gạo, giọng cũng ghen lại: "Đệ, đệ đúng là say thật..."

Hơn nữa còn say khướt, gần như biến thành người khác đến nơi hiểu không?

Cứ như phải bồng, Triệu Kỳ bước sang bên cạnh vài bước, né tránh, bảo tiểu nhị đỡ Phó Vân ra sau bình phong nghỉ ngơi. Bên đó có giường.

Phó Vân anh ra sau bình phong nằm nghỉ, Vương Đại Lang vào trong hầu hạ, cởi giày, lấy nước ấm lau mặt cho nàng.

Nàng ôm chiếc gối trúc hoa mai, ngửa mặt lên, từ từ nhắm mắt lại.

Đôi tay quen thuộc kia lại hiện lên trong đầu lần nữa.

Cái lần gặp nạn ở bến tàu đó, nàng dứt khoát nhảy xuống nước chạy trốn, sau đó tuy rằng không sao nhưng Phó tứ lão gia vẫn luôn canh cánh trong lòng vì chuyện này, nhiều lần phái người đi hỏi thăm xem cái kẻ tên Phan Viễn Hưng kia cuối cùng bị giải đi đâu.

Phó tứ lão gia hằng năm vẫn dẫn thuyền hàng, quen biết rộng nên nhanh chóng đã nghe được tin về kết cục của Phan Viễn Hưng - hấn chết trong tay Cẩm Y Vệ, Hoắc chỉ huy sứ tự tay giết.

Người cũng chết rồi, nổi oán giận trong lòng Phó tứ lão gia tan thành mây khói.

Phó Vân anh cũng đã quên cái tên Phan Viễn Hưng này từ lâu.

Cho tới tận khi nãy, trong phòng bao, khi nàng nhìn thấy gã tùy tùng dâng trà lên cho Hoắc Minh Cẩm kia mới nhớ tới cái kẻ tên Phan Viễn Hưng đó.

hấn đội mũ nỉ, vành mũ sụp xuống, không nhìn rõ tướng mạo, dường như cũng có ngụy trang, nhìn không giống lắm, nhưng Phó Vân anh vẫn nhớ đôi tay kia.

Lúc ấy nàng suýt nữa bị Phan Viễn Hưng bóp chết, làm sao có thể quên được đôi tay làm nàng không thờ nổi ấy?

Vết sẹo trên tay gã tùy tùng kia, ngay cả khớp xương nơi ngón tay có vết chai do dùng đao, đường cong kì lạ trên lòng bàn tay... tất cả đều giống hệt Phan Viễn Hưng.

Hơn nữa tiếng nói cũng giống, tuy rằng khi nói chuyện, gã tùy tùng đã cố thay đổi âm điệu nhưng nàng vẫn nghe được sự tương đồng trong đó.

Hoắc Minh cầm cố ý "giết" Phan Viễn Hưng trước mặt mọi người nhưng thực ra đã cứu người nọ, còn giữ lại bên người làm tùy tùng.

Phó Vân anh từng nghe Phó tứ lão gia kể, Phan Viễn Hưng là hộ vệ ở phủ Định Quốc Công trước kia, lúc Định Quốc Công gặp chuyện, hấn ở bên ngoài nên may mắn tránh thoát. Ở bến tàu hôm ấy, Cẩm Y Vệ giăng bẫy truy đuổi Phan Viễn Hưng vốn là để bắt hết những người đang bảo vệ Từ Duyên Tông.

Nàng nhớ Từ Duyên Tông từng nói, hộ vệ nhà bọn họ tản đi khắp nơi, chỉ cần nàng và nó chạy thoát khỏi Cam Châu, chắc chắn sẽ có người tới đón, có lẽ người tới đón kia chính là Phan Viễn Hưng.

Lũ lụt lại cuốn vào miếu Long Vương [1], Phan Viễn Hưng không hiểu sao lại bắt cóc nàng, sau đó lại rơi vào tay Hoắc Minh Cẩm.

[1] Xuất phát từ câu: Đại thủy trùng liểu long vương miếu, nhất gia nhân bất nhận thức nhất gia nhân, nghĩa đen là lũ lụt lại cuốn vào miếu Long Vương, người một nhà lại không biết người một nhà, ý nói hai bên vốn là người một nhà nhưng không nhận ra nhau nên nảy sinh xung đột.

Hoắc Minh Cẩm không giết hấn.

không những không giết mà còn giữ lại bên mình.

Xem ra, Hoắc Minh Cẩm đã hoàn toàn khống chế được Cẩm Y Vệ, ít nhất là toàn bộ người trong Bắc Trấn Phủ Ty đã phục tùng Hoắc Minh Cẩm, nếu không người này đã chẳng thể bao che cho Phan Viễn Hưng một cách trắng trợn như thế.

Việc công khai xử trảm Từ Duyên Tông cũng giống như việc "giết" Phan Viễn Hưng, chỉ là một vở kịch dùng để che giấu tai mắt của người đời, lừa gạt Thôi Nam Hiên, Thẩm Giới Khê và cả vị Hoàng đế chốn thâm cung kia nữa, tất cả đều dùng để bảo vệ Từ Duyên Tông.

Vì thế vụ xử trảm công khai hôm nay mới kì lạ tới vậy, hoàn toàn không giống với phong cách làm việc của Cẩm Y Vệ.

Hoắc Minh Cẩm chắc chắn đang chờ đợi ai đó, người này đã giữ Phan Viễn Hưng bên cạnh, có thể là muốn dùng Từ Duyên Tông làm mồi nhử để thu hút thuộc hạ của Định Quốc, thu về dưới trướng của bản thân.

Người này lợi dụng Từ Duyên Tông cũng được, thật lòng thương cảm cho người thân của bạn tốt nên bảo vệ cho Từ Duyên Tông cũng được...

Dù thế nào đi chăng nữa, thời khắc ấy, Phó Vân anh đã hiểu ra, thiếu niên trên pháp trường không phải Từ Duyên Tông thực sự.

Giờ Tông ca nhi an toàn rồi.

Minh Cẩm ca ca trầm mặc ít lời trước kia quả nhiên vẫn chưa mất lương tri. Thiếu niên từng đồng giữ bí mật cho nàng, ân cần đỡ nàng từ trên cây xuống, vẫn chưa thay đổi.

Huynh ấy chỉ bị thù hận thiêu đốt con mắt nên có hơi nhiều hành động cực đoan mà thôi.

Chuyện này khiến Phó Vân anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, gánh nặng đè trên vai nàng bỗng nhẹ hẳn đi.

Cuối cùng cũng hiểu ra, nàng thả lỏng, vốn chỉ định nhắm mắt nghỉ ngơi một chút nhưng bởi trong lòng nhẹ nhõm, hơn nữa hai ngày này suy nghĩ miên man khiến nàng quá mệt mỏi, khi nãy lại vừa uống rượu, thực sự ngủ thiếp đi.

...

Cốc cốc mấy tiếng, cửa phòng bao vang lên tiếng gõ.

Gã sai vặt ra mở cửa.

Cửa mở ra, người đàn ông mặc đạo bào màu xanh lãnh đạm quét mắt một vòng trong phòng, hỏi: "Phó Vân đâu?"

Nghe thấy giọng nói của người kia, mấy người Triệu Kỳ đang xắn tay áo nhảy lên ghế la lên hét xuống đùa nghịch bỗng ngậy ra, mặt đỏ bừng, vội vàng sửa sang lại vạt áo lộn xộn, ngoan ngoãn đứng xuống thi lễ.

"Phó Vân say rượu, mới ngủ rồi ạ."

Triệu Kỳ trả lời, nhìn về phía bình phong ngăn cách, "Tiên sinh, có cần gọi hấn dậy không?"

Thôi Nam Hiên không trả lời, bước về phía sau bình phong.

Triệu Kỳ nghĩ ngợi một chút, vội vàng đuổi theo. Khi này Phó Vân chạy lên tầng nói linh tinh trước mặt mấy vị quý nhân, chắc là đã khiến tiên sinh tức giận, giờ còn say đến nỗi bất tỉnh nhân sự, tiên sinh nhất định không vui vẻ gì, hấn phải nói đỡ cho Phó Vân vài câu mới được, dù sao cũng là do hấn đưa Phó Vân ra ngoài chơi, hấn phải chịu trách nhiệm.

Trước giường đã buông rèm, gió nhẹ thổi vào qua khe cửa lay động tấm rèm mỏng, có thể thoáng nhìn thấy một người đang nằm nghiêng trên giường ngủ say, chiếc chăn mỏng trên người đã tuột ra, trượt xuống phía chân giường.

Thôi Nam Hiên cau mày, đi tới trước giường, vén rèm lên.

Thiếu niên nằm nghiêng trên giường, mắt nhắm lại, bình yên ngủ, mặt đỏ bừng giống như thoa một lớp phấn, ôm chặt chiếc gối dựa trong lòng, hoàn toàn khác hẳn với tác phong xa cách thường ngày, lúc ngủ say lại có vẻ ngoan hiền dễ thương.

Dáng ngủ này, rất giống một người.

Thôi Nam Hiên cúi xuống nhìn Phó Vân, trầm mặc hồi lâu.

Triệu Kỳ rón rén đi vào, thấy Thôi Nam Hiên im lặng lâu như vậy cũng không biết phải làm sao, trong lòng có một cảm giác kì quái, nhất là khi nhìn khuôn mặt Phó Vân, nhìn thấy "y" ngủ say tới mức má cũng đỏ lên thì càng thấy kì quái hơn.

"Tiên sinh, học sinh không biết Phó Vân không uống được, lúc nãy mới rủ rê ép đệ ấy uống mấy chén thành ra đệ ấy mới thất lễ trước mặt tiên sinh như thế, mong tiên sinh thứ lỗi."

Thôi Nam Hiên trầm mặc không trả lời, đột nhiên cúi người nhắc chiếc căn mông lên, phủ xuống người Phó Vân anh.

Cách tấm chắn, tay phải hắn dừng trên vai nàng một lát.

Triệu Kỳ há hốc miệng, Thôi tiên sinh liệu có biết cách hắn đắp lại chắn cho Phó Vân nhìn có vẻ... hơi dẹt dẹt hay không?

Đúng là vì dẹt dẹt nên mới kì quái, tới cả không khí trong phòng cũng trở nên kì quái, khiến cánh tay hắn nổi da gà...

Thôi Nam Hiên dường như cũng giật mình, cúi đầu nhìn bàn tay mình chăm chăm, mày khẽ nhíu lại, chậm rãi thu tay vào tay áo.

hắn xoay người đi ra ngoài, thất thần nhìn tấm bình phong lớn thêu tranh sơn thủy trong giây lát.

Lúc này, ngoài cửa, tiếng bước chân dồn dập vọng vào, Thạch Đầu dẫn theo hai thuộc hạ chạy vào phòng, tới bên cạnh Thôi Nam Hiên, thì thầm vào tai hắn: "Đại Nhân, bên chùa Bảo Thông Thiền không có gì hết, tiểu nhân đã tìm được gã ăn mày kia, thư tới từ Thẩm gia."

Thôi Nam Hiên nhíu mày, có ánh sáng lóe lên nơi đáy mắt.

Thẩm Giới Khê quả nhiên vẫn luôn đề phòng hắn, cũng chỉ có người Thẩm gia mới có thể bắt chước chữ viết của hắn giống đến vậy, giống tới mức có thể làm giả.

Phải chăng Thẩm gia đã phát hiện ra những việc hẩn làm gần đây nên mới dùng phong thư này để cảnh cáo?

Hay Thẩm đảng đã phát giác chuyện Diêu Văn Đạt mượn sức hẩn?

hẩn còn nhớ hồi Thẩm Giới Khê mới gia nhập Nội Các đã dùng một phong thư giả mạo để hãm hại môn sinh xuất sắc nhất của thủ phụ Trương Trinh, lợi dụng cơ hội này để lật đổ thứ phụ rồi ngồi vào vị trí ấy.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, bảy tám giả thiết đã xoay vần trong đầu Thôi Nam Hiên, hẩn cau mày, dẫn mấy người Thạch Đầu rời khỏi phòng.

Về phần Phó Vân, hẩn đã quên lâu rồi.

một thiếu niên say rượu chạy tới làm loạn trước mặt Cẩm Y Vệ cũng không phải chuyện gì lớn.

...

Cuối phố Tào Lương, một tòa nhà nhỏ.

Cánh cổng đóng chặt từ từ mở ra, tri phủ phủ Võ Xương Phạm Duy Bình dẫn theo một đám tùy tùng, binh sĩ ra khỏi cửa, bước xuống thềm đá.

Phạm Duy Bình nói với gã tùy tùng phụ trách tiễn khách: "Hạ quan cáo từ, nếu đại nhân còn có gì muốn sai bảo, xin cứ báo cho hạ quan biết."

Gã tùy tùng nhìn ông ta, nhàn nhạt ừm một tiếng rồi nhìn tiễn ông ta ra tận ngõ.

Nhà cửa im ắng, không gian lặng ngắt như tờ.

Mấy binh sĩ Cẩm Y Vệ đứng thẳng lưng, tay đặt trên chuôi đao, đi tuần tra dọc hành lang.

Trong sương phòng bỗng vang lên tiếng nói chuyện, cửa thông ra hành lang mở ra.

một thiếu niên dáng người dong dỏng bước ra khỏi phòng, thiếu niên vừa gầy vừa đen nhưng có lẽ bởi màu da quá tối nên đôi mắt lại càng có vẻ trong trẻo, giống như một cặp ngọc trai đen giữa dòng sông âm u.

Phan Viễn Hưng đang canh gác trong viện nhìn thấy hấn vội vàng bước tới nghênh đón, "Thiếu gia", rồi lại nhìn xung quanh, khẽ nói, "Từ nay về sau thiếu gia không cần trốn chui trốn lủi nữa rồi."

Thiếu niên ừ một tiếng, nhìn xung quanh, "Nhị ca đâu rồi?"

"Nhị gia đang xử lý công văn ở phòng bên cạnh."

Thiếu niên nhíu mày nói: "Ta thấy chưa chắc, đám người Thôi Nam Hiên bị lừa rồi, nhị ca còn định xử lý công văn gì nữa?"

"Chuyện này tiểu nhân không biết, việc của Nhị gia, tiểu nhân không dám hỏi nhiều."

Thiếu niên thờ dãi, khẽ nói: "Ta muốn đi phủ Giang Lăng tế bái các vị trưởng bối Ngụy gia..."

"không được!" Thiếu niên chưa dứt lời, Phan Viễn Hưng đã vội vàng cắt ngang, "Thiếu gia, tuy "Từ Duyên Tông" đã chết nhưng ai mà biết được bên phủ Giang Lăng còn cái bẫy nào hay không? Để cứu thiếu gia, Nhị gia gánh chịu biết bao nhiêu nguy hiểm thiếu gia không phải không biết, sao lại phải vì chút chuyện nhỏ mà làm hỏng kế hoạch của Nhị gia..."

Sắc mặt thiếu niên tối lại, lộ vẻ không vui, nói: "Ta có chừng mực nên chưa nói với nhị ca mà."

Theo thỏa thuận ban đầu, Hoắc Minh Cẩm bảo vệ hấn, hấn sẽ ngầm giao quyền chỉ huy toàn bộ những người trung thành với phủ Định Quốc Công cho Hoắc Minh Cẩm. Hậu nhân duy nhất của phủ Định Quốc Công là hấn cũng phải nghe lời Hoắc Minh Cẩm, không được tùy ý làm bậy.

Phan Viễn Hưng vội chấp tay xin lỗi, "Tiểu nhân vô lễ."

Thiếu niên mỉm cười, khuôn mặt đen sì không thể hiện cảm xúc gì, "Vô lễ cái gì, Từ Duyên Tông chết rồi."

hấn trầm mặc trong giây lát, xoay người đi mất.

Bàn tay trong tay áo siết chặt, hy sinh bao nhiêu người, hấn mới có thể giữ được tính mạng, ngay cả anh tử nhi cũng chết rồi...

Sớm muộn cũng có một ngày, hấn phải tự tay đâm chết Thẩm Giới Khê, tự tay báo thù cho người nhà và anh tử nhi.

Chương 74: Đường núi

Phó Vân anh trở mình, chần mông trên người tuột xuống đất, giữa lúc nửa tỉnh nửa mê lại nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ.

Ngoài bức bình phong, mấy người Triệu Kỳ đang chơi đấu rượu, người thua phải làm một bài thơ hợp tình hợp cảnh, làm không được thì phải uống ba ly rượu đầy.

Đúng lúc này, Triệu Kỳ thua, các biểu thiếu gia ép hắn uống hai ly rượu, hắn không chịu, đưa tay định giữ bình rượu, không ngờ lại đụng phải hộp đựng đồ ăn trên bàn, bát đĩa đổ ào xuống đất loảng xoảng.

Các biểu thiếu gia cười ha ha, Triệu Kỳ ngại ngùng, "Đừng ồn ỉ, Phó Vân còn đang ngủ!"

Vừa dứt lời, một đôi tay vén rèm, Phó Vân anh đi ra, trang phục chỉnh tề, khuôn mặt khi nãy đỏ bừng đã nhạt đi, sắc mặt bình tĩnh, nói: "Ta phải đi bây giờ, buổi chiều định đi Trường Xuân Quan một chuyến."

Thấy "y" đã trở lại vẻ lãnh đạm thường ngày, đứng đó, thẳng tắp như một cây trúc nhỏ mới bong lớp vỏ măng, thanh tú tuấn dật, dường như chẳng còn là cái người điềm đạm ngoan hiền còn ngủ say khi nãy nữa, cảm giác kì quái trong lòng Triệu Kỳ lập tức tan thành mây khói: "Ta nhớ mấy hôm trước đệ vừa đến đó mà."

Phó Vân anh nói: "Hiếm khi được nghỉ, hôm nay qua thăm em gái. Về phần lão phu nhân bên kia, nhờ Triệu huynh xin phép giúp."

Phó Vân có một cô em gái, sức khỏe không tốt, đang tu đạo với Trương đạo trưởng, học sinh trong thư viện ai cũng biết, Triệu Kỳ

đồng ý ngay, "Đệ đi đi, nếu tam gia gia hỏi, ta đáp lời giúp đệ."

nói xong, hắn bảo tiểu nhị chuẩn bị một hộp đồ ăn tinh xảo gồm kẹo mạch nha, bánh trứng muối, bánh kim hoa và mấy loại đồ ngọt, "Em gái của đệ chắc có thể ăn mấy món này đúng không?"

Phó Vân anh cảm ơn hắn rồi ra khỏi quán rượu, Vương Đại Lang dắt ngựa tới trước cửa chờ nàng.

Mưa rơi, phía trước là một màn mưa dài vạn trượng.

Nàng nhận đầu lạp từ tay Vương Đại Lang, đội lên đầu, khoác áo tơi, giục ngựa thẳng về hướng Trường Xuân Quan.

Hai chủ tớ xuyên qua phố xá sầm uất rồi rẽ vào con đường lên núi thừa dân, tiếng mưa rơi tí tách, tiếng vó ngựa lộc cộc quanh quẩn trong núi.

Tới chỗ rẽ, nàng ngẩng đầu, ngắm nhìn ngọn núi đang chìm vào màn mưa.

Trời mưa không lớn nhưng ngọn núi đã bị một màn sương mù dày đặc bao phủ, dường như những đám mây trên tầng không kia vừa rơi xuống ngọn núi này, cả vùng núi bị mây mù và nước mưa bao vây khiến người đi đường cũng khó nhìn được rõ khung cảnh trước mắt, chỉ thấy một mảnh rừng rậm sâu thẳm xanh biếc, xa xa lờ mờ một góc mái cong sơn đỏ. Tít nơi xa thấp thoáng sóng nước lấp loáng ánh bạc, đó là Trường Giang khói sóng mênh mông đang hòa vào làm một với đường chân trời màu xám.

Trong núi bỗng vang lên tiếng vó ngựa lộc cộc, ngựa chạy thật nhanh, chỉ mới nghe tiếng thôi đã có thể tưởng tượng ra cảnh móng ngựa giẫm lên mặt đất lầy lội, nước bùn bắn lên tung tóe.

Phó Vân anh siết chặt dây cương, bảo Vương Đại Lang nép vào ven đường, tránh bị người ta đụng phải.

Đường núi gập ghềnh, không bằng phẳng như những con đường lớn trong phủ thành.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, một người một ngựa xé tan màn mưa, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Phó Vân anh.

Nàng đưa mắt nhìn sang liền thấy một người đàn ông đang đang cưỡi ngựa chạy như bay, nàng ngẩn người.

Người đàn ông không mặc áo tơi, mũ ô sa và quần áo đã bị nước mưa rơi xuống làm ướt nhẹp, sắc mặt tái nhợt, nước mưa chảy xuống mũi, đôi môi trắng bệch.

Thoạt nhìn có chút luống cuống.

Hoắc Minh Cẩm lên núi từ khi nào vậy?

Nàng nhìn theo bóng dáng Hoắc Minh Cẩm khuất dần, cúi đầu suy nghĩ miên man.

Đột nhiên nghe thấy tiếng ngựa hí lên hoảng hốt, rồi lại có tiếng vó ngựa, Hoắc Minh Cẩm đã quay lại.

Người này cũng nhận ra nàng.

Phó Vân anh nghĩ ngợi một lát, chấp tay hành lễ, "Hoắc đại nhân."

Hoắc Minh Cẩm giục ngựa tiến lên vài bước, nước mưa chảy rùng rùng trên gương mặt có ngũ quan sắc nét, "Khuê danh của em gái ngươi là Vân anh phải không?"

Người này thật cao lớn, hai người đều ngồi trên ngựa nhưng Hoắc Minh Cẩm vẫn từ trên cao nhìn xuống nàng.

Giờ khắc này bên cạnh họ không có Cẩm Y Vệ, không có Thôi Nam Hiên và những quan viên lớn nhỏ của phủ Võ Xương, sự sắc bén từng xuất hiện trên người Hoắc Minh Cẩm ở quán rượu hình như cũng biến mất, tuy trên mặt người này vẫn không biểu cảm xúc gì

nhưng Phó Vân anh lại cảm thấy thái độ của người trước mặt thật ôn hòa.

không phải vị Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ cao cao tại thượng, lạnh lùng thô bạo kia, Hoắc Minh Cẩm giờ đây chỉ là Hoắc Minh Cẩm mà thôi.

Nàng giật mình, đáp: "Vâng."

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng, bình tĩnh hỏi: "Tại sao lại gọi như vậy?"

Mưa đột nhiên trở nên nặng hạt, gió núi thổi qua, những hạt mưa lớn nện trên vành mũ lộp độp nặng nề.

Phó Vân anh mặt không đổi sắc, hỏi lại: "Hoắc đại nhân, cái tên này có gì không ổn sao?"

Nàng không ngờ sẽ gặp lại những người quen cũ sớm như thế nhưng ngay cả có biết trước, nàng cũng sẽ không đổi tên, trên đời có quá nhiều người trùng tên trùng họ. Tỷ như Nguyệt tỷ nhi, từ nam chí bắc, có bao nhiêu gia đình đặt khuê danh này cho con gái mình. Riêng huyện Hoàng Châu thôi, trong những người nàng quen biết có mười mấy người tên như thế.

Hoắc Minh Cẩm không trả lời, nhìn nàng một lúc lâu rồi mới khẽ nói: "không có gì."

Mưa càng lúc càng lớn, mấy lớp quần áo trên người Hoắc Minh Cẩm đã ướt đẫm, dán chặt vào người, làm hiện ra những cơ bắp cuồn cuộn rắn chắc, nước chảy đọng lại trên những nếp gấp trên quần áo, chảy từ trên xuống như những thác nước nhỏ.

"Mưa lớn thế này..."

Phó Vân anh nhìn màn mưa trắng xóa, quay đầu lại đưa mắt ra hiệu cho Vương Đại Lang.

Vương Đại Lang hiểu ý, mở túi lấy ra một bộ áo tơ và đấu lạp, tụt xuống ngựa, đưa áo tơ tới trước mặt Hoắc Minh Cẩm.

"Nếu đại nhân không chê thì có thể dùng để che mưa."

Hoắc Minh Cẩm nhìn chiếc áo tơ, "Người biết hôm nay trời sẽ mưa sao?"

Buổi sáng trời vẫn nắng, nếu không cũng sẽ không chọn hôm nay để xử trăm công khai.

Phó Vân anh cười nói: "Khi nãy mưa ở phố Tào Lương."

Người bán hàng rất tinh ý, thấy bên ngoài có vẻ như sắp mưa đã lập tức bày đồ che mưa ra bán. Đấu lạp giá năm mươi văn một chiếc, áo tơ mỗi chiếc ba mươi văn, Vương Đại Lang sợ đồ này không bền nên mua thêm hai bộ dự phòng. Sức khỏe thiếu gia không tốt lắm, nếu mắc mưa nhất định sẽ bị ốm.

Hoắc Minh Cẩm đội đấu lạp, khoác áo tơ, ấn ngón tay xuống vành mũ, che đi ánh mắt nhìn xa xăm, nói: "Mới uống rượu, đừng để trúng gió vẫn hơn."

nói xong, không đợi Phó Vân anh trả lời, Hoắc Minh Cẩm đã quay đầu ngựa, chạy như bay xuống núi.

Mưa càng lúc càng lớn, chỉ một lúc mà cả con đường trước mặt đã trắng xóa, không nhìn rõ đường đi, chỉ thấy mảnh xanh xanh mờ mờ trước mắt.

Phó Vân anh ngăn người ra một lát, giơ tay sờ mặt, ngủ một giấc, lẽ nào trông vẫn giống say rượu?

Ngay sau đó nàng lại nghĩ đến khi ở quán rượu, hai người cách nhau gần như thế, nàng có thể nhìn thấy tơ máu trong mắt Hoắc Minh Cẩm, thế thì đối phương đương nhiên cũng có thể ngửi được mùi rượu trên người nàng.

trên núi rất lạnh, mưa rơi xuống, cái lạnh ngấm vào tận xương.

Nàng lại tiếp tục lên núi.

Cách Trường Xuân Quan quan không xa có mấy khu nhà cho thuê để khách lạ tá túc. Đó là nơi "Phó Vân anh" ở.

Nếu đã muốn tách thân phận làm hai, Phó Vân anh cần một thể thân, nàng nhờ người đón một bé gái từ trại trẻ về nuôi ở đây, thuê cho cô bé ấy một căn nhà riêng biệt, thuê một bà tử tới giặt giũ, nấu cơm, chăm sóc cho cô bé. Trước kia nàng là một nữ tử chốn khuê phòng, rất ít gặp người lớn trong tộc, người biết đến nàng thì nhiều nhưng người nhớ nàng trông thế nào lại ít, cô bé được nhận nuôi từ trại trẻ này là do Phó tứ lão gia chọn, khuôn mặt nhang nhác giống nàng.

Nàng gọi cô bé là Ngũ tỷ nhi, do ngu dại nên Ngũ tỷ nhi bị cha mẹ ruột bỏ rơi, trước kia ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, thường xuyên bị những đứa trẻ khác trong trại trẻ bắt nạt. Từ khi chuyển tới căn nhà trên núi này, cô bé không cần lo cơm áo nữa, còn có người hầu hạ nên cực kỳ vui vẻ, điều làm cô bé buồn nhất cũng chỉ có chuyện hằng ngày bị tiểu đạo sĩ bắt học chữ mà thôi.

Phó Vân anh đã suy nghĩ kỹ, khi nào nàng không cần phải che giấu tung tích nữa sẽ để Ngũ tỷ nhi tự quyết định đi hay ở.

Nàng vào Trường Xuân Quan, gặp được Trương đạo trưởng vốn đang ngủ say trong noãn các, sau đó nghe ông ta kể về một hồi chuyện luyện đan, cuối cùng mới tìm được cơ hội hỏi: "Gần đây có ai tới gặp Ngũ tỷ nhi không ạ?"

Trương đạo trưởng dạo này đang nghiên cứu phương pháp bào chế một loại thuốc mới, tiếc rằng bên người chẳng có ai hưởng ứng, thấy nàng cũng không muốn nghe tiếp thì hơi thất vọng, lẩm bẩm: "Đúng là có người tới, nhưng Ngũ tỷ nhi như thế, bọn họ chẳng hỏi thăm được gì."

Ngũ tử nhi ngây ngốc, vậy nên Phó Vân anh mới lựa chọn cô bé, nói với người bên ngoài rằng "Phó Vân anh" bị sốt cao lâu ngày tới mức đầu óc có vấn đề. Dù là ai tới đi chẳng nữa cũng chẳng thể moi được thông tin hữu ích gì từ miệng Ngũ tử nhi.

"Khi nãy con gặp Hoắc Chi huy sứ dưới chân núi." Phó Vân anh nói, "Ngài ấy tới gặp Ngũ tử nhi sao?"

Trương đạo trưởng nằm thẳng cẳng trên sập, giật chiếc trâm gỗ từ trên khăn lưới xuống, gãi gãi đầu, cảm thấy vô cùng khoan khoái, thở phào một hơi, trả lời: "Chắc thế, ta còn tưởng hần tới gặp ta! Ai ngờ hần đi khu nhà trọ, chẳng nói một lời, đứng dầm mưa cả buổi, đến kêu cũng không kêu một tiếng. hần thì thoải mái rồi, nhưng mà đám đồ tử đồ tôn của ta thì sợ chết khiếp."

Từ khi Phó Vân anh nhập học ở thư viện, cũng có vài người lên núi hỏi xem ngũ tiểu thư Phó gia có phải đang tu đạo với Trương đạo trưởng hay không, những việc này nằm trong dự đoán của nàng.

Nhưng nàng không đoán trước được Hoắc Minh Cẩm sẽ tới.

Vừa rồi Hoắc Minh Cẩm đã nhắc tới cái tên Vân anh, hần là người họ đã phát hiện ra ngũ tiểu thư Phó gia trùng tên với nàng ở kiếp trước nên mới lên núi thăm dò tới cùng.

không phải nàng muốn nghĩ nhiều nhưng nàng nhớ rằng trong những người Hoắc Minh Cẩm quen biết, hần chỉ có nàng có cái tên này.

Từ khi lão phu nhân bệnh nặng qua đời, Hoắc gia và Ngụy gia không qua lại nữa. Nàng tưởng rằng Hoắc Minh Cẩm từ lâu đã quên mất chuyện chơi đùa cùng nhau lúc nhỏ, không ngờ người họ vẫn còn nhớ nàng, hơn nữa chỉ vì nghe thấy một cái tên tương tự mà dầm mưa tới tận nơi xác nhận.

Nàng ngồi trên thảm nhung, ngắm người thất thần.

Hoắc Minh Cẩm là người tốt, sẽ không làm hại nàng, Từ Duyên Tông cũng thế.

Có lẽ nàng không cần đề phòng họ.

Nhưng mà hiện tại nói ra vẫn quá sớm, hơn nữa không đề phòng không có nghĩa là sẽ tiết lộ bí mật, trên đời này, người đáng tin nhất vĩnh viễn chỉ có bản thân mình mà thôi.

...

Trở lại thư viện, vẫn chưa tới giờ khóa cửa, nhưng bởi mưa lớn, trời đã tối đen.

Mưa to gió lớn, trên hành lang không thể thắp đèn lồng, bốn bề đen đặc, gió rít âm âm, nhà cửa, cây cối, hồ nước, núi giả, mọi vật đều lẫn vào trong mưa gió, không có chút ánh sáng.

Hôm nay được nghỉ, những học sinh ở gần đa phần đã về nhà, sáng hôm sau mới quay lại, ký túc xá rất yên tĩnh.

Vương Đại Lang đi trước, thi thoảng lại quay đầu lại nhìn Phó Vân anh, sợ nàng trượt ngã.

Tới nơi, hắn đẩy cửa viện ra.

Bỗng vô số điểm sáng xuất hiện từ bốn phương tám hướng, tiếng bước chân từ khắp phía ùa về phía hai người.

"Phó Vân về rồi!"

một người reo lên, những người còn lại cũng cao giọng hét theo: "Về rồi!"

Tiếp theo đó là một tràng pháo tay như sấm.

Phó Vân anh khẽ nhíu mày, nhìn quanh một vòng.

Học sinh đường Đinh chẳng biết từ góc nào chui ra, trong nháy mắt liền chen kín hành lang vắng vẻ, trong tay mỗi người cầm một ngọn đèn, ánh sáng nhàn nhạt hắt lên những gương mặt trẻ trung.

Phó Vân Khải cũng đứng trong số đó, hấn đẩy những người khác ra, chạy tới trước mặt Phó Vân anh, "Vân ca nhi, vừa rồi dán thông báo, đệ đạt hạng nhất, đứng đầu toàn thư viện!"

Những âm thanh tán thưởng vang lên rào rào, học sinh đường Đinh đắm chìm trong không khí vui mừng, dường như cũng muốn chia sẻ sự vinh dự này.

Viên Tam kéo tay áo lên, định chạy tới ôm lấy Phó Vân anh.

Phó Vân anh vội nhảy vào giữa hai người, ngăn cản, "Đừng có mà động chân động tay!"

Viên Tam gãi mũi, bĩu môi.

Vương Đại Lang chu miệng đẩy ra mấy người khác đang định xán lại gần, tức tối gào lên: "Thiếu gia nhà chúng ta vừa mới về, quần áo còn ướt kia kìa, còn chưa được thay đâu đấy!"

Mọi người đều ngại ngùng, tránh đường, "Vân ca nhi, đừng để bị lạnh, mau về thay quần áo đi!

"Chúng ta đi lấy nước ấm cho ngươi!"

"Ta cũng đi, ta cũng đi!"

Trong nháy mắt, mọi người chạy sạch.

Phó Vân anh lắc đầu, rảo bước vào trong viện.

Dương Bình Trung là một trong số ít người không chạy đi, bám chặt sau lưng nàng, hai mắt sáng lấp lánh, "Ứng Giải, đệ giỏi quá!"

Phó Vân Khải ở bên cạnh hừ một tiếng, đồng thanh với Viên Tam:
"Đương nhiên rồi."

Phó Vân anh trở về phòng phía nam, xoay người, bất ngờ đóng cửa lại, suýt nữa là kẹp mũi ba người.

"Tất cả đều không được vào, có gì mai nói sau."

Nàng nhấn mạnh từ chữ.

"Ờ..." Dương Bình Trung lộ vẻ thất vọng, "Đạt hạng nhất, không phải là nên ăn mừng một chút sao?"

Phó Vân Khải và Viên Tam cũng nghĩ vậy nhưng hai người lại không muốn phụ họa cho Dương Bình Trung, lạnh lùng lờm hẩn rồi đi mất.

...

một lát sau, học sinh đường Đinh thực sự giữ lời, bê mấy thùng nước ấm tới, Vương Đại Lang ngăn bọn họ lại, không cho bước vào phòng, nhất định đuổi bọn họ đi rồi một mình bê vác hết thùng này đến thùng khác vào trong buồng, thở hổn hển.

Phó Vân anh cởi quần áo ướt, ngâm mình trong nước ấm thả hoa kim ngân một khắc, thay một bộ đồ mới, đang định ngủ thì có người bên ngoài gõ cửa.

"anh tử nhi, thư của muội này."

Là giọng Phó Vân Khải.

Nàng vén lại tóc, đi tới cạnh cửa, hé cửa, nhận thư từ tay Phó Vân Khải.

"anh tử nhi, làm cách nào để thi được hạng nhất thế? Mấy người Trần Quý còn là tú tài rồi cơ đấy! Sao muội còn giỏi hơn bọn họ vậy? Huynh còn tưởng mình đọc nhầm rồi cơ, tiên sinh dán bài văn của

muội lên tường, trên đó còn ghi chữ "chuyên tay đọc", giờ học sinh trong thư viện đang thay nhau đọc bài thi của muội."

Phó Vân Khải mặt dày mày dạn, làm lơ ánh mắt cảnh cáo của nàng, thò một chân vào phòng, khế nói.

"Viết ra, thế là được hạng nhất."

Phó Vân anh lơ đãng nói, đẩy Phó Vân Khải ra ngoài đánh oạch một tiếng, đóng cửa phòng lại, kéo chốt ngang.

Phó Vân Khải bên ngoài đẩy mấy cái cửa vẫn không mở, đành về sương phòng ngủ.

...

Phó Vân anh cắt hoa đèn, đặt đèn bên cửa sổ, mở thư ra.

một miếng ngọc bội xinh xắn tinh xảo hình con cá rơi ra.

Nàng sững sốt, đọc thư của Phó Vân Chương trước.

Trong thư Phó Vân Chương nói, nếu nàng muốn tìm cơ hội trả đũa cho ân nhân thì chẳng thà gửi ngọc bội về cho nàng để nàng tự cắt giữ. Y là người bừa bãi, lơ đãng, sợ làm rơi đi đâu mất.

Phó Vân anh cầm ngọc bội trong tay, ngắm nghía thật kỹ.

Miếng ngọc bội trong veo trơn láng, như một giọt nước lớn trong suốt.

thật trùng hợp, Hoắc Minh Cẩm hiện giờ đang ở phủ Võ Xương.

Nàng đặt ngọc bội vào một ngăn nhỏ trong hộp đựng giấy bút rồi đọc tiếp thư.

Sắp tới kì thi hội, Phó Vân Chương đang chuẩn bị dự thi, mấy tháng nay không thể ra ngoài, ngày nào cũng ngồi trong phòng đọc sách. Y

thuê một căn nhà ở kinh sư, tiền thuê đắt đỏ nhưng được cái địa thế tốt, yên tĩnh. Trong viện trồng mai, lúc tuyết rơi, hoa mai nở khắp cành, hương thơm thanh nhã. Đám người hầu nói đó là điềm lành, lần này nhất định y sẽ thi đỗ.

Trong thư không đề cập đến chuyện gì khác, chỉ nói một ít về bình thường y ăn uống sinh hoạt ra sao, dặn dò nàng chăm chỉ học hành nhưng không thể bởi học hành mà mất ăn mất ngủ, bình thường phải năng lui tới với bạn đồng lứa, nếu gặp chuyện khó khăn thì tìm Khổng tú tài giúp đỡ, không được cố dấm ăn xôi.

Cuối cùng là một danh sách sách, đó là những cuốn sách y đề cử để nàng đọc.

Phó Vân anh đọc thư xong, xem lại một lần nữa, quả nhiên phát hiện ra thư ẩn chứa ám hiệu.

Diêu Văn Đạt nói thật.

Nàng thờ dài.

...

Sáng sớm hôm sau, Phó Vân anh đưa thư hồi âm cho Vương Đại Lang, bảo hẳn không cần nói với Khổng tú tài.

Có lẽ ngay cả Khổng tú tài cũng không biết Phó Vân Chương đang làm gì.

Giờ đọc đồng thanh buổi sáng kết thúc, học sinh lục tục trở về phòng học, trước bức tường dán thông báo, học sinh chen chúc. Hôm qua mưa lớn, kết quả thi bị mưa xối ướt sũng, Trần Quý chép lại một bản dán lên, tờ giấy tỏa ra mùi mực mới gay mũi.

Học sinh đã quen với cái mùi mực gay mũi này, không thấy khó chịu, mọi người xô đẩy nhau, chen lên trước đọc.

Sau khi nhìn thấy thứ tự trên bảng, đám học sinh không nói nên lời, dụi mắt, không dám tin vào mắt mình.

Phó Vân anh ăn sáng xong, ra khỏi nhà ăn, đi ngang qua bức tường, bốn phía bỗng lắng xuống, mọi người nín thở, ngơ ngẩn nhìn nàng.

Nàng nhìn bọn họ một lượt, không nói gì, đi về phía khu nhà phía đông.

Chờ nàng đi xa, trước bức tường lại rộ lên tiếng bàn tán ồn ào, mọi người chụm đầu ghé tai, bàn luận sôi nổi.

"không thể tin được, sao lại là Phó Vân?"

"Thi nhập học được hạng nhất thì không nói làm gì, giờ là kì thi toàn viện đó nha..."

"Học trưởng và đường trưởng đều xếp sau hấn..."

"Hay là hấn nhìn lên đề thi?"

"Nhìn lên cái gì! Đề thi do sơn trưởng ra!"

...

Phó Vân anh để ngoài tai những bàn tán ấy, bước vào phòng học, giở sách, khe khẽ đọc.

một ánh mắt lướt qua.

Nàng nhìn sang, Tô Đồng ngồi cách nàng không xa, một tay cầm sách, một tay gõ lên mặt bàn, mắt nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt phức tạp.

Lần này Tô Đồng cũng đạt hạng nhất, trong ba phần kinh, luận, sách, phần kinh hấn được hạng nhất; phần luận và phần sách, người hạng nhất đều là Phó Vân anh. Kết quả cuối cùng, Phó Vân anh hạng nhất, hấn hạng nhì, Trần Quý hạng ba.

Đỗ Gia Trinh bị loại khỏi ba người đứng đầu.

Trong hai mươi người đầu tiên, chỉ có Tô Đồng và Phó Vân anh là học sinh mới.

Đám học trò nhỏ thì không tính, học sinh và học trò nhỏ thi đề khác nhau.

Tô Đồng đứng lên, đi tới cạnh Phó Vân anh, chậm rãi ngồi xuống, tay đặt lên sách của nàng.

"anh tử nhi."

hắn thì thầm.

Trong lớp lác đác có bảy tám học sinh, thấy hai người họ ngồi sát vào nhau nói chuyện, ngược lên len lén nhìn bọn họ.

Phó Vân anh rút sách về, cúi đầu nói: "Đồng ca nhi, huynh định tố giác muội à?"

Tô Đồng hơi nhếch miệng, cúi người tới gần nàng, "Muội thấy sao?"

"Bởi vì muội đạt hạng nhất sao?"

Phó Vân anh ngược mắt, nghiêng đầu nhìn hắn.

Tô Đồng trầm mặc trong giây lát, dường như bị sự đề phòng trong mắt nàng làm tổn thương, cười gượng, quay về chỗ ngồi, "Xin lỗi, sau này ta sẽ không thể nữa."

hắn thở dài một hơi, cúi đầu đọc sách.

Phó Vân anh biết hắn không định tố giác nàng. Lý do là bởi tố giác nàng chẳng được lợi gì cho hắn, không chỉ không có lợi mà có thể còn làm ảnh hưởng tới tiền đồ sau này của hắn.

hắn chịu nhiều khổ cực như thế là để có được tiền đồ tốt sau này. Phó Vân anh chỉ là nữ giả trang nam mà thôi, nếu nàng có là tội phạm quan trọng của triều đình đi chẳng nữa, hắn cũng sẽ không tùy tiện tố giác nàng, xác suất nguy hiểm quá cao, hại người mà chẳng ích ta.

không có gì quan trọng hơn tiền đồ của hắn.

Vừa rồi hắn cố ý gọi nàng là anh tử nhi, chỉ là định đùa giỡn, dọa nàng một chút thôi.

Nàng vờ như tin thật, còn hắn cuối cùng lại phát hiện ra ngay cả giả vờ đe dọa nàng hắn cũng không làm nổi.

...

Phó Vân anh nhìn kỹ Tô Đồng hồi lâu.

Nàng có cách khiến Tô Đồng hoàn toàn từ bỏ ý đồ uy hiếp nàng nhưng một khi lấy vật đó ra, quan hệ giữa hai người sẽ không cứu vãn nổi nữa, giờ còn chưa đến nỗi phải như thế.

"Ái chà, hạng nhất ngồi với nhau hả?"

Mấy học sinh đường Đinh bá vai bá cổ đi vào, chạy tới cạnh Phó Vân anh, khước mắt liếc qua Tô Đồng, trêu chọc.

Tô Đồng ngẩng đầu, mỉm cười.

Càng lúc càng có nhiều học sinh vào lớp. Những học sinh đường Giáp quen biết Phó Vân anh cùng nhau đi tới chúc mừng nàng, lần thi này Đỗ Gia Trinh xếp sau Phó Vân, từ nay họ sẽ không răm rắp nghe theo Đỗ Gia Trinh nữa.

Hai đường Ất, Bính gió chiều nào che chiều ấy, đương nhiên sẽ không làm khó người nổi bật như Phó Vân anh nên cũng tới chúc mừng nàng.

Về phần đường Đình thì không cần nói, họ chỉ tiếc không thể công kênh Phó Vân anh lên vai đi ra ngoài khoe.

Trước đây chưa có học sinh đường Đình nào lọt vào hai mươi vị trí đầu tiên mà giờ hạng nhất lại là học sinh đình Đường bọn họ!

Tuy học sinh này xui xẻo, dính vào Dương đại thiếu gia Dương Bình Trung nên mới chuyển vào đường Đình ở nhưng đã vào đường Đình thì là người đường Đình rồi còn gì, ba đường Giáp, Ất, Bính có ghen tỵ cũng thế thôi!

Người càng lúc càng đông, Phó Vân anh gần như không thở được.

May mà Viên Tam và Phó Vân Khải cũng tới, hơn nữa hai người Chung Thiên Lộc và Dương Bình Trung cao lớn, giúp đỡ hai người linh hoạt kia, cùng nhau tách vòng vây.

Tiếng chuông vang lên, mọi người quay về chỗ ngồi, Phó Vân anh cuối cùng cũng được yên tĩnh.

trên lớp, Ngô Đồng Hạc lấy ra bài thi của Phó Vân anh ra, cười nói: "Văn của Phó Vân lời lẽ sắc bén, kết cấu chặt chẽ, vế nào vế ấy đều đi sát nội dung trọng tâm, không có câu nào dư thừa, các trò chuyên tay đọc, cần học tập trò ấy nhiều hơn."

Bài thi vừa được đưa xuống, học sinh lần lượt chuyền tay đọc. Có người đọc lâu một chút, người phía sau tức tối kéo tay áo hắn, thúc giục hắn nhanh lên.

Chỉ có một bài thi, làm sao đủ để mọi người cùng đọc?

Tới khi tan học, không ít người cảm thấy đọc thôi vẫn chưa đủ nên trực tiếp tìm Phó Vân anh, nhờ nàng giải đáp câu hỏi trong đề.

Nàng nói: "Giảng cho một người cũng là giảng, giảng cho hai người cũng là giảng, vậy chẳng thà nhân giờ Ngọ ngày mai, chúng

ta sẽ thảo luận ở ký túc xá, mọi người đều có thể tới nghe."

Đám học sinh vội vàng đồng ý.

Giờ Ngọ ngày hôm sau, Phó Vân anh đi từ nhà ăn trở về phòng phía nam, trước viện đã vang lên tiếng ồn ào, đám học sinh chờ nàng đã lâu.

Khi nãy Dương Bình Trung ăn trưa với nàng ở nhà ăn, thấy trong viện chen chúc toàn người, thấy thú vị nên cũng vào phòng phía nam xem cho vui.

Phó Vân Khải và Viên Tam từ lâu đã quen với cảnh tượng trước mặt, nhanh chóng xếp chỗ cho mọi người.

Bài giảng bắt đầu.

"Dân chúng đủ ăn, thì vua chẳng đủ với ai. Câu này xuất pháp từ "Luận Ngữ", trong "Tứ thư tập chú" chú giải là dân giàu, làm gì có chuyện chỉ mình vua là nghèo được; dân nghèo, làm sao có chuyện chỉ mình vua là giàu nổi. Suy rộng ra đây là ý chỉ vua và dân là một thể thống nhất, lấy tiết kiệm để bù vào chỗ thiếu, là bậc quân vương, vốn nên thấu triệt điều này..." (*Giải thích dài, để ở cuối chương*)

Giọng nàng trong trẻo, chậm rãi giảng từng câu, đám học sinh nghiêm túc ngồi nghe nàng giảng bài, thường có người lại quay sang người bên cạnh thảo luận đôi câu.

Thi thoảng lại có người hỏi một hai câu khiến người ta không biết nên cười hay nên khóc, mọi người cười ồ lên.

Phó Vân anh lại không cười, nàng đưa ra câu trả lời nghiêm túc cho tất cả mọi câu hỏi.

không khí trong phòng rất dễ chịu.

Bên ngoài, sơn trường Khương Bá Xuân đặt tay lên lan can, lắc đầu bật cười, "Ta rất kỳ vọng vào Phó Vân, vốn tưởng rằng đứa bé này là người không thích tuân thủ quy tắc, chắc chắn là người tùy tiện, phóng khoáng, coi thường khoa cử, không ngờ thằng bé lại là học sinh có hiểu biết về chế nghệ (*kỹ thuật làm văn bác cổ*) sâu sắc nhất."

Ngô Đồng Hạc cười nói: "Giỏi viết văn, sau này có thể đề tên bảng vàng, như vậy cũng tốt."

Khương Bá Xuân khẽ ừ một tiếng.

"Sơn trường, nếu Phó Vân đạt hạng nhất ba lần thi, sơn trường xem có phải nên dựa theo quy tắc để trò ấy..."

Ngô Đồng Hạc còn chưa dứt lời, vị phó giảng bên cạnh đã cười xùy một tiếng, "Huynh chắc chắn lần nào trò ấy cũng có thể đạt hạng nhất thật à? Ta thấy chưa chắc, tuổi còn nhỏ, hay hấp tấp, lần này chỉ là đề thi vừa hay rơi trúng vào phần trò ấy am hiểu thôi."

"Còn chưa thi, sao huynh biết không được?"

Ngô Đồng Hạc cười trả lời.

Hai người vừa tranh cãi vừa đùa giỡn mấy câu.

Vẻ phiến muộn trên mặt Khương Bá Xuân dần tan, nói: "Phó Vân tuy là chưa đủ thận trọng, thể hiện quá nổi bật nhưng trò ấy không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, chân thành đối xử với bạn học, hơn nữa biết cách sử dụng những cách đơn giản để giải thích về những khái niệm phức tạp cho người khác nghe, nếu trò ấy có thể đạt hạng nhất ba lần liên tiếp, cho trò ấy một cơ hội thì có làm sao?"

Ngô Đồng Hạc và vị phó giảng kia nhìn nhau cười.

Editor: Đoạn sau mình lấy từ "Tứ thư bình giải" của Lý Minh Tuấn, đọc xong mới hiểu giải thích của Phó Vân nha.

Ai Công vấn ư HỮU NHƯỢC VIẾT: "Niên cơ, dụng bất túc, như chi hà?"

HỮU NHƯỢC ĐỐI VIẾT: "Hạp triệt hồ?"

VIẾT: "Nhị, ngô do bất túc, như chi hà kỳ triệt dã?"

ĐỐI VIẾT: "Bách tính túc, quân thực dữ bất túc? Bách tính bất túc quân thực dữ túc?"

Dịch nghĩa:

Vua Ai Công hỏi HỮU NHƯỢC rằng: "Năm nay mất mùa, không đủ chi dùng, phải làm sao?"

HỮU NHƯỢC ĐÁP RẰNG: "Sao chẳng lấy thuế triệt?"

Vua nói: "Lấy hai phần, ta còn không đủ, sao lại lấy thuế triệt thôi?"

ĐÁP RẰNG: "Dân chúng đủ ăn, thì vua chẳng đủ với ai? Dân chúng chẳng đủ ăn, thì vua đủ với ai?"

BÌNH GIẢI:

Vua Ai Công nước Lỗ than thở với HỮU NHƯỢC, đệ tử của ĐỨC KHỔNG TỬ, về tình trạng không thu đủ tiền thuế để chi dùng. HỮU NHƯỢC nhắc vua về phép thu thuế triệt. Triệt là một thứ thuế được đặt ra vào đời Chu, trong đó, nhà nước lấy một phần mười trên hoa lợi mùa màng của dân chúng. Vào năm được mùa, dân thu được hoa lợi nhiều, thuế ấy được nhiều. Năm nào mất mùa, dân thu được ít, thuế ấy sẽ được ít. Giờ đây, vì được ít quá, nhà vua đã lấy tới hai phần mười, tức là lấy gấp hai lần theo tiêu chuẩn thuế triệt; vậy mà vẫn chưa đủ tiêu!

Nghe nói vậy, HỮU NHƯỢC mới cảnh tỉnh nhẹ nhà vua, có ý nhắc khéo rằng việc chi tiêu của triều đình phải tiết kiệm tùy theo tình trạng kinh tế của dân, không thể phung phí hao tổn, trong khi dân chúng

đói kém. Nếu dân no đủ, chắc chắn vua phải đầy đủ; còn nếu dân thiếu thốn, thì vua phải hạn chế chi tiêu theo, chứ đòi đầy đủ với ai? Nguồn lợi của dân mà bị nhà nước vắt kiệt, ắt xảy ra đại loạn hoặc mất nước.

Làm chương này, đoạn Tô Đồng và anh tử nhi mình có cảm giác đang edit truyện thanh xuân vườn trường. Hahaaa, dễ thương. Kiểu thích người ta, dùng những cách chẳng ra sao để gây sự chú ý ấy. Nhưng mà vì không phải truyện thanh xuân (truyện thanh xuân nào có nữ chính Tào Tháo thế này) nên bạn nhỏ Tô Đồng không ăn thua rồi... Thực ra cũng khổ thân ấy, nữ chính một lần bị rấn cắn mười năm sợ dây thừng, những người có một chút màu sắc của Thôi Nam Hiên thôi đã làm nàng ái ngại. Tô Đồng thâm trầm thế nào cũng chỉ là đứa bé mười mấy tuổi, thôi chúc bạn Tô Đồng lần sau đầu thai vào truyện thanh xuân

Hoặc Minh Cẩm thì con đường lấy vợ dài hơn đường núi thôi anh cố rèn luyện sức khỏe mà leo núi rồi từ từ lấy được sự tin tưởng của vợ nhà

Chương 75: Tiến

Nhanh chóng tới giờ nghỉ trưa, đám học sinh lục tục tản đi.

Vương Đại Lang vào phòng dọn dẹp, Chung Thiên Lộc đang ngồi cũng đứng dậy trợ giúp.

Phó Vân anh hơi nhú mày, ngăn hấn lại, nói: "Thiên Lộc, về nghỉ ngơi đi, đừng để tới chiều đi học lại buồn ngủ."

Chung Thiên Lộc đỏ mặt, "Ta, ta..."

"Về đi, buồn ngủ, tiên sinh nhất định sẽ phạt ngươi."

"Vậy ta đi nha, lần sau ngươi có việc gì thì bảo ta, ta làm giúp ngươi."

Chung Thiên Lộc tần ngần xấu hổ đứng đó một chốc rồi mới đi.

"hắn làm sao thế không biết?"

Phó Vân Khải bước lại, cầm trong tay một quả lê trắng, gặm một miếng, nước tứa đầy miệng, lúng búng hỏi.

Vương Đại Lang nhìn trái nhìn phải, thấy những người khác đều đã ra về, chỉ còn hai vị thiếu gia mới thì thầm: "Tiểu quan nhân nào cũng tặng quà cho thiếu gia, chỉ có Chung thiếu gia không có..."

Phó Vân anh giảng giải cho đám học sinh, mọi người thấy nàng giúp đỡ vô tư như thế thì lấy làm cảm kích, tặng nàng mấy thứ quà, giấy bút, đồ chơi, đồ dùng, đồ ăn, có cái gì tặng cái nấy, không ai đi tay không.

Chỉ có Chung Thiên Lộc là nhiều lần không mang gì, thấy những người khác, đặc biệt là Dương Bình Trung với tay một cái là lấy ra một thứ quà xa xỉ, hẳn cảm thấy lạc lõng nên thường muốn giúp Phó Vân anh làm mấy việc nhỏ, quét dọn, sắp xếp đồ đạc trong phòng gì đó.

Phó Vân Khải nghe Vương Đại Lang nói xong, à một tiếng, "hắn không phải là người Chung gia sao? Bình thường ăn mặc cũng khá mà, hơn nữa lần này hắn thi kết quả không tệ, được mấy trăm tiền tiền hoa hồng, cũng không tới mức thiếu tiền. Dương Bình Trung xa hoa như thế, sao Chung Thiên Lộc lại đáng thương như vậy chứ..."

Mấy đại thế gia dựa thế Sở Vương đã chiếm được những đồng ruộng màu mỡ nhất xung quanh phủ Võ Xương, nhà có núi vàng núi bạc, giàu nứt đố đổ vách, Chung gia và Dương gia là hai họ trong số đó.

Vương Đại Lang suy đoán: "Có lẽ Chung thiếu gia là thứ tử, không ai quan tâm."

Trong những nhà bình thường, đích tử và thứ tử tuy thân phận khác nhau nhưng được nuôi dạy tương đối giống nhau, chỉ là sau này phân chia tài sản được ít hơn mà thôi, nhưng nếu gặp phải mẹ cả hà khắc thì lại khác.

Phó Vân Khải gật đầu, "Có thể là như thế."

Hai người họ thì thầm nói chuyện, Phó Vân anh không để tâm lắm, trở về phòng lấy mấy đôi giày mới, bảo Phó Vân Khải đưa cho Viên Tam, "hắn đòi nhiều lần lắm rồi, huynh đưa cho hắn đi."

Từ khi Viên Tam nhận Phó Vân anh làm lão đại, hẳn ám chỉ với nàng vài lần rằng hắn không xu dính túi, cơm ở nhà ăn thì ăn không đủ no, ban đêm thường bị đói không ngủ được. Nàng bảo Vương Đại Lang mang cho hắn cơm rang, bánh quai chèo, bánh nướng nhân thịt để ăn cho đỡ đói, hắn hí hửng nhận luôn. Gần đây thời tiết ngày càng

lạnh, đôi giày rơm của hắn không chống đỡ nổi, ngón chân lạnh tới mức tím tái liền không kêu chuyện ăn không đủ no nữa, đổi thành hắn đêm nào cũng bị lạnh đến mức không ngủ được.

Kích cỡ giày của Phó Vân anh quá nhỏ, Viên Tam đi không vừa, nàng nhờ người về nhà bảo Hàn thị làm mấy đôi giày mới. Hàn thị nghe nói là làm giúp bạn học của nàng thì vui lắm, lập tức gạt hết việc đang làm sang một bên, nhanh chóng làm ba đôi, mỗi đôi một màu.

Giày Hàn thị làm không đẹp nhưng lại chắc chắn, rất hợp với Viên Tam.

"Đối xử với hắn tốt như thế làm gì... Mọii còn chưa làm giày cho huynh bao giờ nữa là..."

Phó Vân Khải nhận mấy đôi giày, khẽ nói, mặt tủi thân.

Phó Vân anh lờm hẩn, đưa tay lên, lắc nhẹ trước mặt hắn mấy cái, "Nhìn tay của mọii đi, đây là tay làm giày à?"

Mười ngón tay nhỏ dài, do thường xuyên cầm bút, ngón tay có vết trau mỏng.

Phó Vân Khải vội lắc đầu, "Tay anh tử nhi là tay viết chữ!"

"Mẹ làm, huynh mà thì thì bảo mẹ làm cho huynh mấy đôi."

Nghe nói giày này không phải do Phó Vân anh tự tay làm, Phó Vân Khải lập tức chuyển đổi cảm xúc, cười hề hề, "không cần làm phiền mẹ, đám nha hoàn làm là được rồi."

Giày Hàn thị làm thật sự... không được đẹp cho lắm, đi ở nhà thì được, bảo hắn đi ra ngoài, thôi, thôi vậy, hắn chú ý về bề ngoài hơn Viên Tam nhiều.

Viên Tam là người thẳng thắn, trực tiếp, chẳng để ý tới mặt mũi ai bao giờ, nhưng từ khi nhận Phó Vân anh làm lão đại, hẳn chưa bao giờ phản bác lời nàng, nàng bảo hẳn làm cái gì hẳn sẽ làm cái đó, không cần biết có hợp với đạo nghĩa không.

Nếu hẳn rơi vào tay kẻ gian, chắc chắn sẽ trở thành kẻ trợ Trụ vi ngược. Giờ hẳn thật lòng coi nàng là chỗ dựa, thế thì Phó Vân anh sẽ quan tâm tới hẳn một chút.

Phó Vân Khải quá yếu đuối, có đôi khi còn cần nàng chắn trước mặt, có những người giúp đỡ như Viên Tam, thực ra là càng nhiều càng tốt.

Viên Tam nhận được giày mới, lập tức đi vào chân, chạy một mạch tới đường Đình, "Lão đại, muốn đánh ai, người nói đi!"

Phó Vân Khải chạy theo phía sau, thở không ra hơi, đỡ lấy eo, lẩm bẩm chửi bới.

Viên Tam liếc xéo hẳn, hừ một tiếng, đầy vẻ kinh thường.

Phó Vân Khải ai da một tiếng, chỉ vào mặt hẳn quát: "Người dám khinh thường ta hả?"

Viên Tam đáp: "không dám, không dám, ta chỉ cảm thấy người yếu đuối như này, lại còn môi hồng răng trắng, trông cứ như con gái, nếu không phải biết từ trước, còn tưởng người là con gái ấy chứ! Bắt chước Chúc anh Đài trong kịch ấy, nữ giả trang nam tới thư viện học..."

Phó Vân Khải tim đập thành thịch, tưởng rằng Viên Tam phát hiện ra cái gì, nhưng nghe giọng Viên Tam rõ ràng là đang trêu chọc hẳn chứ không phải ám chỉ về Phó Vân anh, lập tức tức giận gằn giọng: "Người là con gái thì có! Trả ta giày đây!"

"Giày lão đại cho ta, có phải người đâu, sao phải trả người? Chẳng lẽ giày này do người làm?"

"Cửa Vân ca nhi cũng là của ta! Ta là anh trai nó!"

"Ha, ngươi cũng biết ngươi là anh trai cơ đấy..."

...

Phó Vân anh ngồi trước cửa sổ đọc sách, nghe hai người một trước một sau xộc vào thư phòng, đấu võ mồm, không ngẩng đầu lên, khẽ nói: "Đại Lang, tiễn khách."

Vừa dứt lời, Vương Đại Lang như một con khỉ, nhảy vọt ra từ góc nào đó, đẩy hai người ra ngoài: "Đừng quày rầy thiếu gia nhà chúng ta đọc sách."

Viên Tam ặc một tiếng, móc tay vào cổ áo phía sau của Phó Vân Khải, kéo hẳn ra ngoài.

Phó Vân Khải giãy giụa cũng không thoát ra được, chỉ có thể lão đảo lúi về sau mấy bước.

Cuối cùng cũng được yên tĩnh.

...

Dựa theo quy tắc khen thưởng, lần thi này, Phó Vân anh tổng cộng nhận được sáu quan tiền hoa hồng.

Nàng sai người đem một nửa số tiền về phố Cống Viện đưa Hàn thị giữ, một nửa còn lại bảo tiểu nhị ở cửa hàng đưa về huyện Hoàng Châu đưa cho Phó tứ lão gia.

Từ huyện Hoàng Châu trở về, tiểu nhị cười ha hả kể cho nàng: "Đại quan nhân cười không khép miệng lại được, đặt tiệc rượu, mời họ hàng thân thích tới uống rượu, còn đặt mấy quan tiền thưởng của thư viện lên khay lớn bưng tới phòng khách cho họ hàng thân thích xem, mọi người tranh nhau sờ, nói muốn lấy may để sau này trong nhà cũng có người đọc sách."

Phó Vân anh dở khóc dở cười, đây có phải thi đỗ khoa cử đâu, nhưng mà chỉ cần Phó tứ lão gia thấy vui, ông muốn làm gì cũng được.

Nàng lại hỏi về chuyện hôn nhân của Phó Nguyệt và Phó Quế.

Tiểu nhị đáp: "Chuyện hôn nhân của Nguyệt tỷ nhi đã được quyết định rồi, cách đây không lâu đã xem mặt, Quế tỷ nhi cũng sắp, là con trai của một chường quày ở cửa hàng, mặt mũi đoan chính, nhân phẩm cũng tốt!"

Tiểu nhị đi rồi, Phó Vân anh vẫn trầm mặc.

Phó Quế từ xưa đến nay vẫn kiêu ngạo, muốn được gả tới nhà giàu có, nhưng Phó tứ lão gia rất cuộc không phải cha nàng, những nhà giàu có tới Phó gia cầu thân đa phần là cầu thân Phó Nguyệt, những người muốn cưới Phó Quế thì hoặc là trong nhà lục đục, không đàng hoàng, hoặc là thiếu gia năm thê bảy thiếp, ăn chơi đàng điếm, Phó gia không thiếu tiền, làm sao có thể vì muốn kết thân với nhà quyền quý mà đẩy Phó Quế vào hố lừa.

Nàng chỉ có thể gả vào một nhà môn đăng hộ đối trong vùng.

Chuyện giờ thế này, không biết Phó Quế có giận đối với Phó Nguyệt hay không.

Phó Vân anh quyết định khi nào rảnh phải về huyện Hoàng Châu một chuyến, thăm Phó Nguyệt và Phó Quế, nhân tiện bàn bạc với Phó tứ lão gia chuyện khắc chữ in sách. Nàng đã chọn xong một cốt truyện cho Viên Tam viết.

Từ khi bắt đầu vào mùa đông, thời tiết càng ngày càng lạnh, hoa phù dung trong sân đã tàn từ lâu. Quần áo giặt xong phơi dưới hành lang, tới hôm sau đã đông lại cứng đờ, mặt trời lên băng dần tan ra, quần áo nhỏ nước tong tỏng, tới đêm lại bị đông lại lần thứ hai, mấy lần như thế, một bộ quần áo phơi bốn năm ngày không khô.

Giờ đọc đồng thanh buổi sáng cũng bị đẩy ra phía sau một khắc, lúc Trần Quý tuyên bố chuyện này, đám học sinh mừng tới độ khoa chân múa tay, mùa đông, có thể ngủ dậy muộn được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

Phó Vân anh vẫn tuân thủ đúng thời gian biểu hằng ngày, đúng giờ là dậy đọc sách. Bình thường, lúc Dương Bình Trung còn đang ngáy o o, nàng đã cầm quyển sách đứng trên hành lang nhắm mắt đọc, tới lúc học sinh đường Đình lờm còm bò dậy, nàng đã ăn xong bữa sáng đi khu phía đông học bài.

Nàng ngày nào cũng vậy, không có ngày nào đi muộn chứ không nói gì đến trốn học.

Tô Đồng cũng thế.

Trời vừa tảng sáng, xung quanh yên tĩnh, khi mọi người vẫn còn cuộn mình trong chăn ấm, hai người đã cầm túi sách, bất chấp gió lạnh ra khỏi phòng mình nên thường chạm mặt trước khu phía đông.

Họ ít khi chào hỏi nhau, mỗi người chọn một góc ngồi xuống đọc sách.

Khi những người khác nghe thấy ba tiếng chuông, chạy vội vào khu phía đông, hai người đã ôn tập xong bài ngày hôm trước từ lâu, bắt đầu chuyển sang học bài khác.

Hai người họ mới nhập học chưa lâu nhưng trong trên lớp học đã liên tục trả lời được câu hỏi của các thầy, những câu hỏi này tới Đỗ Gia Trinh và những học sinh lớn hơn cũng không trả lời được. Nhiều học sinh trong thư viện dù không dám để lộ vẻ bất mãn ra ngoài nhưng thực ra trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng sau khi nhìn thấy sự cần cù của hai người, những lời bực tức, oán giận ngày càng ít đi.

"Nếu chúng ta cũng có thể như Phó Vân, Tô Đồng... không, chỉ cần làm được bằng nửa bọn họ thôi, làm sao có thể bị tụt hạng liên tiếp như thế chứ?"

...

Cứ như vậy, Giang Thành thư viện được bao phủ bởi một bầu không khí học tập tích cực, số học sinh hằng ngày dậy sớm với Phó Vân anh ngày càng nhiều, đường trường đường Đình đưa luôn chìa khóa cho nàng giữ để nàng đi sớm về trễ cũng không phải chờ mở cửa.

...

Lúc hoa tịch mai nở, Phó Vân anh nghe Triệu sư gia nói, Hoắc Minh Cẩm đã xử lý xong công việc, chuẩn bị về kinh, Phạm Duy Bình dẫn quan viên phủ Võ Xương tới Hoàng Hạc Lâu mở tiệc tiễn Hoắc Minh Cẩm.

"Hoắc đại nhân là người học võ, gần đây chẳng hiểu sao bỗng nhiên quan tâm tới quan học địa phương, hỏi nhiều về chuyện thư viện, ngày mai sơn trường cũng đi!"

Quan viên triều đình nghe tới Cẩm Y Vệ đã run cầm cập, Khương Bá Xuân tuy chưa làm gì trái với lương tâm nhưng vẫn vô cùng sợ hãi Cẩm Y Vệ. Tuy vậy, Phạm Duy Bình dứt khoát nói một câu, ông ta không muốn đi cũng phải đi.

Phó Vân anh nghĩ ngợi chút rồi nói: "Con có vật này muốn trả lại cho Hoắc đại nhân, không biết sơn trường có tiện trả giúp con hay không."

Nàng kể lại chuyện ở bến tàu.

Nghe nàng nói xong, Triệu sư gia nhíu mày nói: "anh tử nhi, người như thế là thất lễ rồi, nếu đã là ơn cứu mạng, sao có thể nhờ người

khác trả lại? Người hăn nên trực tiếp gặp mặt trả lại cho Hoắc đại nhân mới phải."

Phó Vân anh cười nói: "Hoắc đại nhân là Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ, làm gì đến lượt con muốn gặp là gặp."

Lần trước ở quán rượu tính là bông bột, gặp nhau trên đường núi là hoàn toàn ngẫu nhiên. Lần thứ nhất thì không phải là lúc nhắc tới chuyện ở bến tàu, lần thứ hai thì nàng vẫn chưa cầm được ngọc bội trong tay, tự nhiên có chuyện xảy ra, trong lòng canh cánh chuyện của Ngũ tử nhi trên núi, quên không nói, về sau không còn cơ hội nào tốt như thế nữa.

Mấy ngày trước mới nhận lại được ngọc bội, nàng không phải chưa thử đút lót chút tiền cho Cẩm Y Vệ, nhờ người trả lại ngọc bội, cuối cùng bên kia không chỉ trả lại tiền mà ngọc bội cũng bị trả lại, tiện thể còn nhấn: Hoắc đại nhân không tiếp ai cả.

Sơn trường sắp đi dự tiệc, chắc chắn có thể gặp Hoắc Minh Cẩm, ngọc bội hăn là sẽ không bị trả về lần nữa.

"không thử thì làm sao biết không gặp được?" Triệu sư gia khăng khăng, "Ta nghĩ cách giúp người."

Thấy ông ta đã quyết, phó Vân anh chần chừ một lát, càng để lâu càng lảm chuyện, nàng không muốn thế, đành phải đề nghị: "Vậy thì có khi nhân dịp Hoắc đại nhân đi dự tiệc ngày mai, con qua bên đó chờ, tự tay trả lại ngọc bội."

Triệu sư gia ngạc nhiên, "Người không sợ hả? Ta ghét nhất là cái thể loại này, một đống người nịnh nọt ton hót, chẳng có ai tốt lành!"

Vừa nói dứt lời, ông ta mới ý thức được mình vừa đánh đồng cả Khương Bá Xuân vào Phạm Duy Bình vào mắng chửi cả thể, sửa lại, "Chẳng có mấy người tốt lành!"

"Con nào có tư cách dự tiệc đâu..." Phó Vân anh nghe Triệu sư gia xả ra cho bố tức xong, nói, "Chỉ là qua đó rồi con sẽ tự tìm cơ hội gặp Hoắc đại nhân. Nếu không không biết tới bao giờ mới trả lại được."

Gặp được thì sẽ trực tiếp nói lời cảm ơn, không gặp được thì sẽ nhờ sơn trưởng giúp.

Triệu sư gia cười nói: "Việc này không khó, cũng không cần nhờ tới sơn trưởng, ta bảo Phạm Duy Bình đưa người cùng đi, nó còn là tri phủ, to hơn sơn trưởng nhiều."

...

Thư viện ngay gần Hoàng Hạc Lâu.

Sáng hôm sau, Phó Vân anh vẫn thức dậy đọc sách như thường lệ, nhìn thấy trời bên ngoài dần sáng, chuẩn bị kỹ càng, thay một bộ áo lụa thơm tất, lấy dải gắm vấn tóc, đi ủng rồi dẫn Vương Đại Lang ra khỏi thư viện.

Người giữ cửa hỏi nàng có giấy xin phép nghỉ học hay không, nhìn thấy trên giấy có phê chuẩn của sơn trưởng Khương Bá Xuân nên để nàng ra.

Trời lạnh, nàng không cưỡi ngựa nữa, bảo Vương Đại Lang thuê hai con lừa.

Hai chủ tớ đứng ở giao lộ đợi nửa canh giờ mới nghe thấy tiếng xe ngựa từ xa truyền đến.

Phạm tri phủ ra ngoài, khí thế hoành tráng, có mấy chiếc xe ngựa lớn, mấy chục nô bộc đi theo.

Người trên đường thấy vậy cũng vội vàng tránh sang một bên.

Đoàn xe vừa tới giao lộ, Phạm Duy Bình vén màn, thấy Phó Vân anh đang đứng chờ ở ven đường cười nói: "Lạnh lắm, lên xe

ngồi đi!", nói xong thì thả màn xe xuống, xe ngựa tiếp tục lộc
cộc đi về phía trước.

Phó Vân anh không biết phải từ chối sao, đành đưa lừa cho Vương
Đại Lang trông, bước lên một chiếc xe ngựa khác theo chỉ dẫn của
người hầu Phạm gia.

trên xe ngựa có một người đang nằm trên đệm ngủ lơ mơ, nghe thấy
tiếng nói chuyện thì từ từ mở mắt, nhìn thấy Phó Vân anh thì hoảng
hốt, suýt nữa thì sặc nước bọt, vội vàng bò dậy, ngồi thật nghiêm
chỉnh.

"Triệu huynh."

Phó Vân anh lên xe, chấp tay chào hỏi Triệu Kỳ.

Triệu Kỳ khẽ ừm một tiếng, đáp lễ, nói: "Tối qua ta ngủ ở nhà biểu
huynh, hôm nay đi theo cho biết việc đời."

Hai người lại rơi vào im lặng.

một lúc lâu sau, Triệu kì phá vỡ sự tĩnh lặng đó, "Ai dà, Vân ca nhi,
đệ có biết lời đồn gần đây trong thư viện không?"

Phó Vân anh lắc đầu, "không biết Triệu huynh đang nói về chuyện
gì?"

Triệu Kỳ nhú mày, nhìn nàng chăm chăm hồi lâu, dường như cảm
thấy không thể tin nổi, thất vọng nói: "Đệ không biết thật..."

Đường lên núi khó đi, xe ngựa xóc lên xóc xuống, hai người bị quăng
quật trong xe, làm gì còn tâm trạng nói chuyện phiếm
nên không nói tiếp.

Chẳng mấy chốc đã tới Hoàng Hạc Lâu, Phạm tri phủ mời Phó
Vân anh cùng đi lên dự tiệc, nàng vội vàng uyển chuyển chối từ.

Triệu Kỳ ở bên cạnh nói: "Biểu huynh, Vân ca nhi còn nhỏ, lại uống không tốt, khách trong tiệc đệ ấy chẳng biết ai, bắt đệ ấy vào làm gì cho khổ ra?"

Phạm tri phủ cười ha hả, vỗ vai Triệu Kỳ, "Được rồi, biết đệ quan tâm bạn học rồi."

Phó Vân anh mỉm cười không nói, nhìn theo hai người họ được tới tứ vây quanh bước vào Hoàng Hạc Lâu.

Nàng tới tìm Vương Đại Lang vẫn đi theo đoàn người để lấy bạc rồi tìm một người làm công hỏi thăm.

Người làm công cầm mẫu bạc trong tay, cho vào miệng cắn thử, khắp khởi vui mừng, nói: "Vị Hoắc đại nhân kia đã tới, đang ở phòng bao tầng hai."

Bình thường người làm khách thường tới muộn, càng tới muộn thì thân phận càng tôn quý, Hoắc Minh Cẩm khác hẳn người thường, rõ ràng thân phận cao hơn toàn bộ quan viên phủ Võ Xương nhưng lại là người tới sớm nhất. Phạm Duy Bình vào tới sảnh mới biết Hoắc Minh Cẩm đã tới từ lâu, hoảng hốt, kéo lại áo choàng, vội vã chạy lên tầng lấy lòng.

Tiệc rượu đã bắt đầu.

Phó Vân anh nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên nghe thấy tiếng đàn tiếng sáo từ trên lầu cao, những vũ cơ mặc trang phục cung nữ tiền triều lả lướt múa theo tiếng nhạc, xuyên qua tấm rèm bằng vải mỏng thi thoảng có thể thấy được một bóng dáng yêu kiều.

Nàng nhú mày im lặng, Triệu sư gia nói thì đơn giản chứ bằng thân phận hiện giờ của nàng, gặp mặt trực tiếp Hoắc Minh Cẩm nào phải chuyện dễ dàng.

Vương Đại Lang thông minh, lấy một mẫu bạc đưa cho người làm công, nhờ hắn đưa ngọc bội giúp.

không cần phải giao tận tay Hoắc Minh Cẩm, chỉ cần đưa cho thuộc hạ bên người của Hoắc đại nhân là được.

Người làm công nắm chặt mẫu bạc, vỗ ngực đảm bảo sẽ làm tốt chuyện này.

Phó Vân anh đứng bên ngoài đợi trong chốc lát.

Tiếng nhạc trên tầng bỗng ngừng lại, sau đó vang lên tiếng mời rượu ồn ào.

Tạp dịch trở lại mặt ngẩn tũn, đưa ngọc bội lại cho Vương Đại Lang, lúng túng nói: "Công tử chớ trách, mấy vị quan lão gia đó nhất định không chịu nhận ngọc bội, còn mắng ta một trận."

"không sao, làm phiền người rồi."

Phó Vân anh nhíu mày, quả nhiên là vẫn không được. Nàng xoay người, đang định tìm người hầu Phạm gia, nhờ bọn họ mang ngọc bội lên cho Khương Bá Xuân, lại nghe thấy phía sau có tiếng nói, giọng điệu biếng nhác, "Ai là Phó Vân?"

Tôi tớ đang chờ lệnh xung quanh vội vàng xúm lại, hướng về phía thiếu niên vừa đi xuống bậc thang vừa hỏi kia.

Phó Vân anh giật mình, từ từ nhìn lại.

Thiếu niên đứng trong hành lang che lụa mỏng, mắt to, mày rậm hiên ngang, làn da đen bóng, từ trên cao nhìn xuống, quan sát Phó Vân anh, "Là người hả?"

Phó Vân anh trầm mặc giây lát, gật đầu chào hỏi hẩn.

"Người tới đây, nhị ca ta muốn gặp người." Thiếu niên có vẻ chẳng mấy quan tâm, xoay người bước lên bậc thang, thái độ vô cùng ngạo mạn.

Người làm công tới cạnh Phó Vân anh, thì thầm: "Vị này là Nguyễn thiếu gia, là nghĩa đệ của Hoắc đại nhân, công tử cẩn thận, đừng chọc tức ngài ấy. Quý nhân trong kinh, chúng ta đặc tội không nổi đâu!"

Phó Vân anh sửng sốt hồi lâu, cảm ơn người nọ rồi đi theo Nguyễn Quân Trạch lên cầu thang.

Ban đầu, nàng căn bản không nhận ra, chỉ cảm thấy quen quen mà không hiểu tại sao, nghe người làm công nọ nói thiếu niên này họ Nguyễn, nàng mới nhận ra người kia là ai.

...

Kiếp trước.

Đứa bé bụ bẫm chổng cằm, ngồi xổm bên bờ sông, hơi nhăn nhó, nhìn người phụ nữ đang xếp đá chuẩn bị nhóm bếp nấu cơm, buồn bã nói: "anh tử nhi, nếu đệ bỏ trốn, sau này mai danh ẩn tích, tử không tìm được đệ thì phải làm sao bây giờ?"

Đứa bé suy tư nghiêm túc hồi lâu bỗng mắt sáng bừng lên, vỗ tay một cái, kéo tay áo người phụ nữ, cười nói: "Đệ biết rồi! Sau này đệ sẽ tên là Nguyễn Quân Trạch, theo họ mẹ tử, như thế tử có thể tìm thấy đệ rồi."

...

hắn thay đổi rất nhiều, không chỉ có tướng mạo, khí chất, mà cả tiếng nói, cách đi đứng cũng thay đổi, như thể đã lột xác, trở thành một người khác.

Ngay cả người đã từng biết hắn từ nhỏ, từng có thời gian sống nương tựa lẫn nhau với hắn như Phó Vân anh, tới giờ đối mặt với hắn cũng không nhận ra hắn.

Thảo nào Hoắc Minh Cẩm dám đưa hắn đi theo bên người.

hắn còn nhỏ, toàn bộ người nhà đều chết thảm, chạy trốn một mạch từ bắc xuống nam, không biết đã chịu bao nhiêu vất vả. Nàng chết, hắn nấu mình ở Cam Châu rồi tiếp tục chạy trốn, tới tận khi Hoắc Minh Cẩm tìm thấy hắn. Hắn vẫn chưa trưởng thành mà đã phải trải qua bao nhiêu trắc trở... không biết mấy năm nay hắn sống thế nào mà thay đổi nhiều đến vậy.

Phó Vân anh yên lặng suy nghĩ miên man, bỗng Nguyễn Quân Trạch ở phía trước đột nhiên dừng lại không đi nữa, nàng không ngẩng đầu, tới khi nhìn thấy đôi ủng gấm đằng trước vẫn không kịp dừng lại, va vào người hắn.

Nguyễn Quân Trạch cau có, bất mãn hừ lên một tiếng, lùi lại hai bước, giữ giữ tay áo.

Dường như thật khó chịu.

Phó Vân anh cười nhạt, cảm thấy hơi buồn cười nhưng cũng lại hơi buồn.

hắn là tiểu công tử của phủ Định Quốc công, từ nhỏ đã được nuông chiều, sống trong nhung lụa, chỉ cần có gì không đúng ý một chút đã bực tức gắt gỏng, chị dâu nàng thường bị hắn làm cho tức điên, đánh hắn thì không nổi, mắng hắn thì hắn vào tai này ra tai kia, vẫn ương ngạnh, nhất nhất phải làm theo ý mình, chị dâu buồn lòng không để đâu cho hết. Sau này trốn chui trốn lủi khắp nơi, những tính xấu đó của hắn không còn nữa, biết phải ngoan ngoãn trốn phía sau nàng để tránh trạm kiểm tra, đi mấy ngày mấy đêm trên đường núi, giày rách ra, lòng bàn chân bị xước xát hết cả, hắn len lén lau nước mắt, cắn răng đi tiếp, tìm được mấy loại quả có thể ăn nhưng cũng không nổi ăn, giấu trong tay áo để dành cho nàng.

Khi đó hắn thực sự quá đáng thương.

Nguyễn Quân Trạch hiện giờ trang phục đẹp đẽ, khí phái tôn quý, dường như đã trở lại thành tiểu công tử phủ Quốc Công suốt ngày vênh mặt hất hàm sai khiến người dưới kia.

Phó Vân anh không cười nhưng Nguyễn Quân Trạch lại nhìn thấy ý cười chột lóe lên nơi đáy mắt nàng, cau mày.

"Người cười cái gì?"

Phó Vân anh không trả lời.

Nguyễn Quân Trạch bước lên hai bước, cúi đầu nhìn Phó Vân anh, vừa định lên tiếng, Phan Viễn Hưng đã đi tới, nói: "Nhị gia mời Phó thiếu gia vào."

...

Bữa tiệc toàn khách quý.

Hoắc Minh Cẩm ngồi sừng sững trước tiệc, trong tay cầm một chén rượu nhưng lại không uống. Mỹ cơ hầu rượu bên cạnh do dự nhưng lại sợ hãi, không dám tùy tiện bước tới rót thêm rượu cho chàng.

Ca múa vốn là để trợ hứng nhưng mọi người đang ngồi trong bữa tiệc lại vô cùng căng thẳng, Hoắc đại nhân quá khó chiều, thích hay không cũng chỉ trưng ra một bộ mặt lạnh lùng. không đoán được suy nghĩ của quan trên, tới những lời lấy lòng họ cũng phải đặt lên đặt xuống mãi mới dám nói ra miệng, một bữa cơm thôi mà cứ phải nơm nớp lo sợ.

Lúc này, một binh sĩ Cẩm Y Vệ nhanh chóng đi tới cạnh Hoắc Minh Cẩm, thì thầm vào tai chàng: "Nhị gia, lại có người đem miếng ngọc bội hình cá kia tới. Ngài từng dặn, trừ phi đích thân Phó thiếu gia tới, nếu không thì không được nhận, tiểu nhân nghe lời ngài, không nhận. Nhưng mà Phó thiếu gia thực sự đã tới, mỗi tội không vào."

Động tác trên tay Hoắc Minh Cẩm ngừng lại một chút, nhìn về phía góc trời xanh biếc lộ ra sau tấm rèm lụa mỏng, "hắn đâu rồi?"

"Phó thiếu gia ở dưới tầng, người làm công trả lại ngọc bội cho cậu ta rồi."

Hoắc Minh Cẩm không trả lời, giơ tay phải lên.

Tri phủ Phạm Duy Bình ở bên cạnh vội vàng đưa mắt cho người hầu, người hầu nhìn về phía nhạc công, lắc đầu.

Tiếng nhạc đột nhiên tắt ngấm, buổi tiệc tự nhiên yên tĩnh.

Đám quan viên đưa mắt nhìn nhau, cười gượng mấy tiếng, tiếp tục mời rượu.

Hoắc Minh Cẩm đặt ly rượu xuống, đứng lên, đi thẳng ra ngoài.

Đám quan viên vội vàng đặt ly rượu, bát đĩa xuống, đứng lên theo, uỳnh uỳnh mấy tiếng, mấy tiểu lại chân tay luống cuống, làm đổ cả ghế tựa. Mọi người lo lắng, Phạm Duy Bình cũng không biết có chuyện gì, tìm một thuộc hạ hỏi thăm.

Người nọ trả lời: "Nhị gia có chuyện quan trọng muốn làm, đại nhân không cần lo lắng."

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Chương 76: Học trường

Phó Vân anh được đưa lên tầng gác mái nhìn ra Trường Giang, phía ngoài lan can chính là núi cao xanh thẳm trùng điệp, cách một sơn cốc là dòng sông mênh mông, nước chảy ào ạt chảy từ tây sang đông, mở ra trước mắt một khung cảnh hoành tráng. Trời nắng ráo, thuyền trên sông đi lại tấp nập.

Mái lầu cong như thể cánh hạc chấp chới muốn bay lên, trên cột gác sơn son đề nhiều câu đối, nàng bỗng nhiên nhớ tới Phó Vân Chương vẫn thường tới Hoàng Hạc Lâu, không biết y có bị bạn cùng học rủ rê viết thơ lên đó hay không.

Cẩm Y Vệ đã đi ra ngoài, để cửa mở nhưng mãi chẳng có ai tới, cũng chẳng ai nói với nàng nàng sẽ phải đợi bao lâu.

Nàng đợi một lúc, lơ đãng lướt qua những hàng chữ trên tường, cuối cùng tìm thấy tên Phó Vân Chương thật.

Lần đó, trong hội thi thơ ở Hoàng Hạc Lâu, y được hạng nhất, đương nhiên sẽ phải đề thơ lại đây. Tuy trên tường chỉ chít chữ nhưng nàng chỉ cần liếc qua đã nhận ra được chữ viết của y trên đó.

Nàng đi tới gần bức tường, đọc những câu thơ trên đó thật cẩn thận.

trên núi gió to khiến tấm rèm lụa mỏng trước lan can bay phấp phới.

Bỗng nhiên một giọng nói ôn hòa vang lên, "Thích bài thơ này sao?"

Tiếng nói ở rất gần, người đã tới sau lưng.

Phó Vân anh hoảng hốt, quay người lại, một chiếc bóng cao lớn phủ xuống đầu nàng, khiến nàng bị kẹp giữa bức tường và dáng hình

người kia, nàng phải ngẩng đầu mới có thể nhìn thấy mặt người đó.

Cứng cỏi anh tuấn, bên má có một vết râu nhàn nhạt, giữa đôi mày mang vẻ mệt mỏi, đôi mắt đen sâu thẳm, nhìn không rõ cảm xúc.

Là Hoắc Minh Cẩm.

không hổ là người học võ, đi lại nhẹ nhàng không một tiếng động, tới cả người cảnh giác như nàng cũng chẳng có cảm giác gì.

"Hoắc đại nhân."

Nàng lui ra phía sau một bước, chấp tay nói.

Hoắc Minh Cẩm không nhìn nàng, ánh mắt dừng lại trên tường, "Phó Vân Chương... Cũng họ Phó... hửn là gì của ngươi?"

Phó Vân anh giật mình, đáp: "Huynh ấy là anh họ của văn bối."

Hoắc Minh Cẩm à một tiếng, "Khương sơn trưởng nói ngươi viết văn rất khá, là do hửn dạy?"

Khương Bá Xuân từng nói chuyện về mình với người này ư?

Phó Vân anh nhìn xuống: "Vâng."

Hoắc Minh Cẩm không hỏi tiếp, đưa tay ra, "Ngọc bội đâu?"

Phó Vân anh hơi ngần người, nếu Hoắc Minh Cẩm đã biết mục đích tới đây của nàng, vừa gặp nàng đã trực tiếp đòi ngọc bội vậy thì vì sao lúc trước thử nhiều lần như thế ngọc bội vẫn không được chuyển tới tay người này? Chẳng lẽ là do thuộc hạ ở giữa gây trở ngại?

Nàng cố nén nghi hoặc, lấy ngọc bội ra, trịnh trọng hành lễ rồi đưa lên, "Biết được Hoắc đại nhân đã cứu giúp xá muội, gia mẫu và văn bối vô cùng cảm kích."

Hoắc Minh Cẩm cúi nhìn, cầm lấy ngọc bội, ngón tay lướt qua lòng bàn tay nàng, ngón tay thô ráp, lạnh lẽo.

"đã là ân cứu mạng, người định trả thế nào?"

Phó Vân anh thu tay lại, ngẩng đầu nhìn Hoắc Minh Cẩm, phát hiện người này mặt không đổi sắc, không có vẻ gì là đang nói đùa.

Nàng nghĩ ngợi một lát rồi đáp: "Mong đại nhân chỉ rõ."

Hoắc Minh Cẩm cúi đầu nhìn nàng, nàng cao hơn bạn đồng lứa, từ cử chỉ đến phong thái đều giống như một thanh niên cẩn trọng, nếu chẳng phải đã hỏi thăm từ trước, có thể chẳng ai tin được tuổi thật của nàng.

Nhưng mà dù là trưởng thành sớm thế nào đi chăng nữa, trước mặt chàng, nàng nói cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ, khuôn mặt non nớt, ngẩng đầu lên mới có thể nói chuyện với chàng.

nhỏ thế này, chàng chỉ cần dùng một tay là có thể giữ được nàng.

"Rượu hoa quế của Hồ Quảng rất ngon." Chàng trầm mặc hồi lâu, khẽ nói.

Phó Vân anh ngăn người nhưng rồi cũng hiểu ra, vội đáp: "Nhà văn bố có lò nấu rượu, rượu hoa quế này được ủ từ hoa của cây hoa quế trăm năm dưới quê, mỗi năm nở hoa một lần, hương thơm ngào ngạt, cũng khá ngon, thường được chuyển lên phía bắc bán, nếu đại nhân không chê thì xin vui lòng nhận cho."

Rồi nàng lại nhớ ra Hoắc Minh Cẩm sắp rời phủ Võ Xương, chần chừ một chút, "Chỉ là không biết làm cách nào để đưa tới phủ của đại nhân..."

Đến một miếng ngọc bội nho nhỏ cũng không gửi được, huống chi một vò rượu.

Hoắc Minh Cẩm dường như nhìn ra sự khó xử của nàng, nói: "Ta sắp đi phủ Khai Phong, đưa tới chùa Thiên Thanh ở phủ Khai Phong đi, ta sẽ dừng chân ở đó."

Nàng thừa vâng, trong lòng cảm thấy có chút kì quái.

Thái độ của Hoắc Minh Cẩm quá ôn hòa, thậm chí có thể nói là hiền lành, thân thiện, không hề giống với vị Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ tàn nhẫn cố chấp, giết người không chớp mắt như miêu tả của mấy người Phó tứ lão gia hỏi thăm lần trước.

Chẳng lẽ là bởi lần trước cho người này mượn một bộ đồ che mưa trên núi, người ta cảm kích nàng nên mới thế này?

Nhưng nghĩ kĩ lại, Hoắc Minh Cẩm trong ấn tượng của nàng luôn là như vậy, không nói nhiều nhưng rất đáng tin cậy, có khi còn hơn các anh của nàng nhiều. Nàng từng nghe nói rất nhiều chuyện đáng sợ rằng trên chiến trường người này giết người như ma thế nào, nhưng tới khi gặp được người thật mới biết thực ra Hoắc Minh Cẩm không hề lạnh lùng thô bạo như người ta nói, rõ ràng là một thiếu niên khiêm tốn, cử chỉ lễ phép, hoàn toàn không có thái độ kiêu căng nóng nảy như bao nhiêu con cháu nhà công hầu khác.

Chỉ là quá trầm mặc ít lời mà thôi, nữ quyền nói chuyện vui đùa với nhau, trêu ghẹo Hoắc Minh Cẩm, Hoắc Minh Cẩm mặt không đổi sắc, khiến cho đám nữ quyền đều ngưng ngưng, không biết phải nói tiếp thế nào.

Người này muốn báo thù, muốn đối phó với Thẩm đảng, muốn làm Cẩm Y Vệ phải kính sợ, đương nhiên phải thể hiện sự uy nghiêm, dữ dằn của bản thân nhưng bản chất vẫn giống như trong dĩ vãng.

Nếu không Nguyễn Quân Trạch làm sao có thể được bảo vệ tốt như thế.

Rèm lụa mỏng vốn được buộc lại bằng gió núi thổi tung ra, bay phần phật trong gió, gió lặng, tấm lụa rơi xuống che đi ánh sáng bên ngoài, trong phòng tự nhiên tối sầm xuống, chỉ còn bóng sáng màu đỏ lung linh.

Hai người đứng trong góc, không khí như ngưng lại, một người suy nghĩ tới xuất thần, một người cúi đầu không nói, khuôn mặt nửa sáng nửa tối.

Bỗng gió từ cửa sổ hình mẫu đơn lại ùa vào, khiến Phó Vân anh lạnh run người, nàng bưng tỉnh.

Hoắc Minh Cẩm đang nhìn nàng bỗng đột nhiên xoay người vội vàng đi ra, "Nơi này người không nên ở lâu, về sớm đi."

Cầm Y Vệ đưa Phó Vân anh xuống dưới, tiễn nàng tới tận chân núi, nhìn theo nàng tới tận khi nàng và Vương Đại Lang rẽ vào con đường đi tới thư viện mới trở về báo cáo.

Phó Vân anh hoài nghi Hoắc Minh Cẩm có phải đã nhìn ra gì rồi hay không.

Nhưng Hoắc Minh Cẩm chẳng hỏi gì cả, lập tức bảo nàng về, không hề có vẻ đã phát hiện ra chút nào. Dù sao cũng là người quen cũ, nếu nghi ngờ, hẳn là phải giữ nàng lại tra cho rõ mới đúng.

Hoắc Minh Cẩm cũng không tin quý thần, người Hoắc gia ra ngoài đánh giặc, lão phu nhân cầu thần bái phật khắp nơi, còn chi một số tiền lớn từ tiền riêng của mình để trọng tố kim thân, thắp đèn trường minh [1]. Hoắc Minh Cẩm phản đối, do vậy còn tranh cãi với lão phu nhân, lão phu nhân tức giận mắng cháu trai là đồ nghiệp chướng.

[1] Trọng tố kim thân là một khái niệm về sự tái sinh của Đức Phật mà mình không hiểu rõ lắm, nhưng ở đây thì có thể hiểu là đúc một tượng Phật vàng, cung vào chùa để cầu cho người nhà bình an. Đèn trường minh là đèn không bao giờ tắt, đại loại là cung tiền để

có người giữ cho đèn không tắt, cầu bình an cho người khác, mỗi người là một ngọn đèn.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy có lẽ cũng chẳng có gì kì quái, có lẽ Hoắc Minh Cẩm đối xử với những người khác cũng như vậy, nàng ẩn giấu bí mật trong lòng nên mới chột dạ mà thôi.

Thực ra nếu Hoắc Minh Cẩm không nhìn ra được gì bất thường cũng là bình thường, làm gì có ai nghĩ tới chuyện người chết rồi mà còn sống lại đâu. Trước mặt Phó tứ lão gia và Phó Vân Chương, nàng chưa từng che giấu bản thân, hai người họ đều nghĩ là nàng từ nhỏ đã mất cha nên trưởng thành sớm hơn những đứa trẻ khác, không nghĩ gì sâu sa hơn.

Hàn Lâm Viện có người tên là Uông Mân, là thần đồng có tiếng ở Nam Trục Lệ, năm sáu tuổi đã xuất khẩu thành thơ, chín tuổi đỗ tú tài, mười ba tuổi đỗ cử nhân, mười bảy tuổi nhậm chức Thị độ Học sĩ, nàng còn kém xa lắm.

...

Trong phòng bao trang hoàng tráng lệ, bữa tiệc kết thúc.

Phạm Duy Bình dẫn các thuộc hạ cung kính tiễn Hoắc Minh Cẩm xuống núi.

Tiếng vó ngựa như sấm rền, từ trên núi xuống thẳng chân núi.

Nhìn thấy Cẩm Y Vệ theo người đàn ông trầm mặc ít lời kia đi xa dần, Phạm Duy Bình thở dài một hơi, lau mồ hôi.

...

Vừa rồi tuy cũng không được tính là khách và chủ cùng vui nhưng Hoắc đại nhân dường như cũng không có gì khó chịu, hơn nữa làm xong việc, quay lại còn nói vài câu chuyện phiếm với người dự tiệc,

có thể thấy việc kia đã hoàn thành tốt, Hoắc đại nhân quay lại kinh thành chắc hẳn sẽ không buộc tội ông ta.

Mười mấy Cẩm Y Vệ mỗi người một ngựa ra khỏi thành, khí thế ngất trời.

Người làm ăn đang xếp hàng ở cửa thành nghe thấy tiếng ngựa hí từ xa vọng lại, cuống cuồng tránh đường nhưng vẫn bị bụi đất bay lên ám đầy mặt.

Sông lớn chảy về đông, hai bên bờ sông núi non trùng điệp, cây cối xanh rì, phía nam khí hậu ẩm ướt, dù là mùa đông nhưng trên núi vẫn xanh tốt um tùm.

Đi được nửa đường, Hoắc Minh Cẩm bỗng siết chặt dây cương, tuấn mã bị đau, hí lên một tiếng, móng trước giơ cao.

Bên cạnh đường núi là vực sâu thăm thẳm, phía dưới là dòng sông chảy siết, mọi người sợ chàng ngã từ trên lưng ngựa xuống, không dám nổi thét lên.

Hoắc Minh Cẩm mặt không đổi sắc, vỗ về cổ ngựa, con ngựa đen liền bình tĩnh lại.

"Nguyễn Quân Trạch đâu?" Chàng nói.

Phan Viễn Hưng giật mình, vội quay đầu lại tìm, lát sau đã hớt hơ hớt hải chạy về: "Nhị gia, không thấy thiếu gia đâu cả!"

Hoắc Minh Cẩm ngẩng đầu xem sắc trời, bên kia bờ sông, dù là mùa đông, thành Võ Xương vẫn đắm chìm trong ánh mặt trời ấm áp, núi non trập trùng bao quanh, yên tĩnh mà tươi đẹp.

Là một vùng đất lành.

"Về tìm, nó đi bến tàu."

Phan Viễn Hưng ôm quyền thừa vâng, nhảy lên lưng ngựa, xoay người ra hiệu, trong đội ngũ có mười mấy người tách ra, phi ngựa đi theo hắn.

Nửa canh giờ sau, tiếng vó ngựa rầm rập từ xa truyền tới, Phan Viễn Hưng dẫn thuộc hạ trở về, phía sau dẫn thêm người.

Nguyễn Quân Trạch bị người khác trói gô lại, ném lên lưng ngựa, quát tháo suốt dọc đường. Phan Viễn Hưng khiêng hắn xuống ngựa, đẩy hắn tới trước mặt Hoắc Minh Cẩm. Vừa hay mặt cẩm xuống đất, ăn nguyên một miếng toàn bần, hắn phun nước bần phì phì, tiếp tục chửi rủa.

Hoắc Minh Cẩm tay nắm dây cương, nhìn xuống hắn.

Phan Viễn Hưng đưa mắt ra hiệu cho mọi người. Cẩm Y Vệ đồng loạt xuống ngựa, dẫn ngựa lui về phía sau trăm bước.

Tới khi xung quanh chỉ còn tiếng sóng vỗ vào vách đá, Hoắc Minh Cẩm mới từ từ lên tiếng: "Định đi phủ Giang Lăng sao?"

Nguyễn Quân Trạch quỳ rạp trên mặt đất, nghển cao cổ, nói: "Đệ chỉ muốn thấp hương cho người Ngụy gia mà thôi... Hoắc đại ca, người Ngụy gia có ân với đệ..."

"Ta biết." Hoắc Minh Cẩm nhìn xuống, "Người Ngụy gia có ân với ngươi... Cho nên ngươi muốn lấy họ làm cái cớ để lừa gạt ta đúng không?"

Nguyễn Quân Trạch hoảng hốt, mắt hơi nhú lại.

"Ngươi muốn tới Thẩm gia." Chàng nhìn Nguyễn Quân Trạch, mặt không biểu hiện bất cứ cảm xúc gì, "Giả vờ tỏ vẻ mình là công tử tùy hứng kiêu căng để lừa ta, sau đó đi tìm người Thẩm gia báo thù, đúng không?"

Nguyễn Quân Trạch lẩn tránh ánh mắt chàng, không trả lời.

"anh tử nhi cứu người... Người báo đáp nàng như vậy đúng không? Lấy nàng ra làm lá chắn đúng không?"

Chiếc roi trong tay Hoắc Minh Cẩm quét qua mặt Nguyễn Quân Trạch như tát một cái tát vào mặt hắn.

Vành mắt hắn đỏ hoe, gào lên: "Vậy thì phải làm sao bây giờ? Đệ tự làm tự chịu, trước khi chết còn giết thêm được mấy người Thẩm gia, đệ không thiệt! Trốn chui trốn lủi nhiều năm như thế, để bảo vệ được đệ, bao nhiêu người chết... Đệ chịu đựng đủ rồi..."

Hoắc Minh Cẩm nhìn hắn, ánh mắt lạnh như băng.

"Người trong gia tộc Thẩm thị thì có thù gì với người? Người giết con trai con gái Thẩm Giới Khê để lại quê nhà, thì có thể báo thù cho người nhà người à?" Chàng bình tĩnh tới mức gần như lạnh lùng, "Lạm sát người vô tội, người có khác gì Thẩm Giới Khê và cái kẻ hạ lệnh truy sát người đâu?"

Nguyễn Quân Trạch không nói nên lời, trầm mặc hồi lâu, khước miệng nhếch lên, "Vậy còn huynh thì sao? Hoắc đại ca?"

Hoắc Minh Cẩm thu roi lại, rút bội kiếm bên hông ra, cắt đứt dây trói trên người Nguyễn Quân Trạch, "Ta là ta, người là người."

Chàng đã rơi vào vực sâu thù hận, không leo lên nổi nữa, không thể để lại có thêm một người nhảy xuống.

Hoắc Minh Cẩm quay đầu lại nhìn về phía thành Võ Xương, khẽ nói, "Người chỉ mới là một đứa bé."

Nguyễn Quân Trạch vùng vẫy tung dây thừng ra, lồm cồm bò dậy, nắm bóp cánh tay, "Đệ không còn bé nữa. Trải qua nhiều chuyện như thế... Hoắc đại ca, đệ không thể đứng ngoài cuộc được."

Hoặc Minh Cẩm quay đầu ngựa, "Thế thì ngoan ngoan nghe lời, ta cần sự giúp đỡ, chứ không phải liên lụy."

Nguyễn Quân Trạch khẽ cắn môi, xoay người nhảy lên ngựa, đi theo chàng.

Từ xa, Phan Viễn Hưng thấy hai người họ có vẻ như đã giải hòa, vội dẫn những người khác từ trong rừng ra, cả đoàn người tiếp tục cất vó trên con đường núi chật hẹp, tiếng vó ngựa dần xa.

...

Phó Vân anh trở lại thư viện, giờ học buổi sáng vừa kết thúc, đám học sinh vừa nói chuyện vừa đi về phía nhà ăn.

Nàng chưa từng bỏ học, hôm nay lần đầu xin nghỉ, muốn học bù, về ký túc xá ăn vội chút điểm tâm rồi quay lại khu phía đông học bài.

Đọc sách được một lúc, bên cạnh có tiếng động nhỏ, một cuốn sổ được đưa tới trước mặt nàng, "Hôm nay Lương tiên sinh giảng mấy đề bài, là đề gốc của kì thi hội."

Nàng ngẩng đầu, Tô Đồng gõ ngón tay trên cuốn sổ, "Đây là ghi chép của ta."

Phó Vân anh không đáp.

Tô Đồng mặt không đổi sắc, nhìn nàng, dùng giọng nói gần như thì thầm, nói: "anh tử nhi, ta chưa từng đắc tội với muội, cũng không làm khó gì muội... Ta không biết..."

hắn không biết nguồn gốc sự đề phòng của Phó Vân anh, nàng chưa bao giờ nói lời nào không hay với hắn, không thể hiện thái độ căm ghét hay khinh thường, nhưng nàng lúc nào cũng là người đề phòng hắn nhất. Hắn không dám nhận mình hào hoa phong nhã, có thể khiến con gái mê mẩn, nhưng hắn biết trong các tiểu nương tử Phó gia thì có một nửa thì thầm mến hắn, một nửa kia cũng có ấn tượng

tốt về hấn, dù sao bọn họ cũng không ra ngoài nên chưa gặp được bao nhiêu nam giới.

Chỉ có Phó Vân anh là ngoại lệ.

Tô Đồng nói năng rất ôn hòa nhưng những lời này từ miệng hấn nói ra lại khiến người ta có cảm giác bị lên án.

Phó Vân anh vẫn trầm mặc không nói.

Nàng cho rằng chuyện này Tô Đồng cũng tự hiểu được, hấn có địch ý với Phó gia, có lẽ hấn sẽ không làm việc gì đi ngược đạo đức nhưng nàng có thể khẳng định được một điều, dù sau này hấn có thể công thành danh toại nay không, hấn cũng sẽ không báo đáp công dưỡng dục của Phó gia. Tô Đồng có tâm cơ, cũng chẳng sao hết, mọi người ai chẳng có tính toán riêng cho bản thân, nàng chưa bao giờ cảm thấy cứ có tâm cơ thì ắt là kẻ xấu xa độc ác. Nguyên nhân khiến nàng luôn cảnh giác chính là: Tô Đồng rất giống Thôi Nam Hiên. Nhất định không thể coi họ là bạn bè, người như vậy chỉ thích hợp để trở thành đồng minh khi có cùng lợi ích, không nên nói chuyện tình cảm.

Phó Viện là một nhân chứng sống, nàng ta và Tô Đồng từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, nếu không phải do Tô Đồng không từ chối cũng không nhận lời, lúc nào cũng như gần như xa, thái độ mập mờ thì Phó Viện làm sao có thể nhiều lần cãi lời cha mẹ vì hấn như thế?

Tuy nhiên nếu đối địch với người như thế thì thực ra lại chẳng có vấn đề gì bởi họ tuyệt tình một cách thẳng thắn, không hề che giấu.

Biết Tô Đồng không có ác ý nhưng Phó Vân anh vẫn có cảm giác hấn định lợi dụng nàng.

Vậy nên, cách tốt nhất là giữ khoảng cách với Tô Đồng, không ai nợ ai, nước sông không phạm nước giếng.

Y tứ cự tuyệt của nàng rất rõ ràng.

Tô Đồng bỗng bật cười, ngồi xuống cạnh nàng, ngón tay khẽ vuốt ve cuốn sổ, "Mẹ ta mới về huyện Hoàng Châu một chuyến... anh tử nhi, có phải vì chuyện Viện tử nhi nên muội sợ ta không? Thực sự không cần phải như thế. Ta từng thề với nhị ca, sẽ không làm bất cứ điều gì hại đến muội. Ta biết muội đã nhìn ra được... Cũng không sao cả, ta là người ân oán phân minh, chuyện đó không liên quan đến nhị ca, cũng không liên quan đến muội..."

trên mặt hắn vẫn nở nụ cười nhưng ánh mắt lại không có chút ý cười nào, ánh mắt sâu hun hút.

Tô Đồng lúc này mới là Tô Đồng thực sự.

Phó Vân anh nhìn hắn, thiếu niên này đã bộc lộ toàn bộ sự sắc bén của bản thân, trong mắt vừa kích động vừa lạnh lẽo.

Thực ra bọn họ hòa nhau, hắn biết nàng là con gái, nàng có nhược điểm của hắn trong tay. không ai có thể vượt quá giới hạn.

Bởi vậy, Tô Đồng mới có thể bóc trần lớp vỏ nguy trang của bản thân, không lo lắng gì, thể hiện bản chất trước mặt nàng, không còn là Tô Đồng điềm tĩnh văn nhã trong suy nghĩ của mọi người nữa.

Phó Vân anh không biết phải làm sao, lúc này, nàng bỗng cảm thấy thà Tô Đồng cứ giả dối như trước còn hơn.

Ít ra khi ấy hắn rất có chừng mực.

Tô Đồng để cuốn sổ lại, đứng dậy bước đi, "Dù muội có tin hay không, ta rất khâm phục muội, chúng ta có thể trở thành bạn bè."

Đúng thế, họ có thể làm bạn... rồi tương lai sẽ có ngày đâm sau lưng đối phương.

Phó Vân anh lắc đầu.

Nàng có quá nhiều chuyện phải làm, không muốn lãng phí thời gian quý giá của mình để tranh cãi với Tô Đồng.

Tùy cơ ứng biến, nàng không sợ.

...

Hôm nay, Phó Vân anh đang ngồi trước cửa sổ đọc sách thì Triệu sư gia lại tới tìm nàng, bảo với nàng rằng Thôi Nam Hiên sẽ không tới thư viện dạy học nữa, ông ta không tìm được cơ hội trả lại cuốn sách kia.

"Nghe nói có chiếu chỉ tới từ kinh sư, điều Thôi đại nhân tới Nam Trục Lệ. Chuyện này quá bất ngờ, ta nghe sơn trưởng bảo Thôi đại nhân đến hành lý còn chưa kịp chuẩn bị đã phải lên thuyền rồi."

Nghe cứ như thế Thôi Nam Hiên bị người ta ép buộc, đẩy ra khỏi Hồ Quảng vậy.

Phó Vân anh không quá để tâm, tốt nhất là Thôi Nam Hiên không ở phủ Võ Xương. Cuốn sách kia có thể đưa cho quản gia của Thôi phủ là được rồi, Thôi gia chắc cũng không đến nỗi nghiêm ngặt như Cẩm Y Vệ đúng không?

Nàng bảo chưởng quầy ở cửa hàng nhắn với Phó tứ lão gia, nàng cần mười vò rượu hoa quế.

Cuối cùng chưởng quầy đưa hẳn một thuyền rượu về phủ Võ Xương, "Đại quan nhân nói mười vò thì ít quá, bảo ta đưa toàn bộ rượu còn lại ở lò nấu rượu tới cả đây. Biếu thì phải biếu thế mới hoành tráng chứ!"

Phó Vân anh đờ ra trong chốc lát rồi nói: "không cần nhiều đến thế, chỉ cần rượu hoa quế mới ủ năm nay, loại rượu dùng hoa của cây hoa quế trăm năm kia ấy. Mười vò là đủ rồi."

Dù sao cũng chẳng phải chỉ đem biếu một lần, sau này năm nào cũng biếu, đủ để Hoắc Minh Cẩm uống nửa đời người.

Chường quày ngạc nhiên hỏi: "Rượu mới ủ thường là để nhà mình uống, rượu ngọt, không đậm mùi rượu, đem biếu thế sợ không hay lắm thì phải?"

"Cứ chọn loại này đi, ta tự có tính toán."

Hoắc Minh Cẩm uống không tốt.

Có một lần trong lúc chuyển choáng say, mấy thiếu gia Ngụy gia ép Hoắc Minh Cẩm uống mấy chén rượu, mặt Hoắc Minh Cẩm lập tức đỏ bừng, mọi người chưa thấy Hoắc Minh Cẩm đỏ mặt bao giờ, thấy thú vị nên lại ép uống mấy chén nữa.

Lúc sau Phó Vân anh đi ngang qua sân, thấy Hoắc Minh Cẩm đang ngồi một mình chờ dẫn trước thác nước bên núi giả, trông đến là đáng thương, nàng sợ Hoắc Minh Cẩm cảm lạnh nên đi tới định đẩy mấy cái, gọi huynh ấy dậy.

Uỳnh một tiếng, Hoắc Minh Cẩm ngã thẳng xuống bục đá.

Nàng hoảng sợ, vội vàng gọi người hầu kẻ hạ tới đỡ Hoắc Minh Cẩm tới sương phòng cho tỉnh rượu.

Sau đó, Nguyễn thị răn dạy mấy đứa con trai một hồi, lúc này mọi người mới biết nhị thiếu gia phủ Quốc Công Hoắc Minh Cẩm hóa ra chẳng phải người ham rượu. Phải nói, mấy thế hệ Quốc Công gia đều là những "bình rượu" nổi tiếng gần xa, tự xưng là ngàn ly không say, uống rượu không đỏ mặt.

Sau này, mỗi lần Hoắc Minh Cẩm tới chơi, Nguyễn thị không cho quản sự dâng rượu trắng lên nữa.

Chuẩn bị xong rượu hoa quế, chường quày hỏi Phó Vân anh có muốn biếu thêm vài thứ đặc sản hay không, chỉ có mấy vò rượu thì ít

quá.

Nàng trả lời: "không cần gì khác đâu, mang tới bên kia chắc gì đã nhận. Chuẩn bị thêm chút bạc dự phòng là được."

Diêm Vương hảo kiến, tiểu quý nan đương (*Diêm Vương dễ đối phó, tiểu quý mới khó lường*), Hoắc Minh Cẩm chỉ thích rượu, nàng không cần phải bày vẽ thêm, khó nhất chính là đám thuộc hạ kia có trả rượu về hay không.

Rượu được đưa tới phủ Khai Phong, mười ngày sau, tiểu nhị trở lại phủ Võ Xương, tới gặp Phó Vân anh trả lời, "Mấy vị quan lão gia đó quả là dễ tính, lịch sự nhận rượu, chẳng đòi thêm cái gì, tiểu nhân đưa bạc mấy lần, bọn họ trả lại hết."

Phó Vân anh bảo Vương Đại Lang lấy bánh trái cho tiểu nhị ăn, cuối cùng cũng giải quyết xong một chuyện.

Tiểu nhị ra về, nàng mở một trang giấy vẽ ra, thấy mấy cảnh tịch mai ngoài cửa sổ đã khai hoa màu vàng nhạt, chấm một ít nùng mực, vẽ trên giấy mấy nét làm thân cây.

đang định vẽ thêm cảnh nhỏ, ngoài cửa sổ bỗng truyền tới tiếng bước chân dồn dập, Chung Thiên Lộc chạy tới phòng phía nam, "Vân ca nhi, Viên Tam với Khải ca nhi đánh nhau rồi!"

Phó Vân anh nhíu mày, đặt bút xuống, lấy chặn giấy dận lên bức tranh mới vẽ được một nửa, đứng dậy bước ra cửa, "Tại sao lại đánh nhau?"

Chung Thiên Lộc thờ hốt hển một lúc mới nói nên lời: "Nghe bảo là vì một bộ quần áo."

Viên Tam chả có đồ đạc gì, chỉ có một bộ trường bào là làm bằng vải tốt, hắt mặc từ mùa hạ tới mùa đông, yêu quý vô cùng. Hôm qua hắt dùng nước vo gạo giặt trường bào thật sạch sẽ, định nhân dịp trời đẹp phơi dưới mái hiên cho khô. Khi nãy Phó Vân Khải mang

bánh bao thịt dê sang cho hấn, thấy trường bào treo ở đó liền đi tới sờ, Viên Tam thò đầu ra quát cho mấy câu. Viên Tam càng không cho hấn sờ, hấn càng muốn sờ, cuối cùng lại gây chuyện. Trong lò ủ bánh bao thịt dê có đốt than, hấn không cẩn thận chạm phải thanh chắn, than hồng văng ra khắp nơi, làm cháy mười mấy lỗ trên trường bào, Viên Tam tức đỏ cả mắt.

Nghe Chung Thiên Lộc kể đầu đuôi câu chuyện xong, Phó Vân anh hơi chậm lại bước chân.

Xem ra là Phó Vân Khải gieo gió gặt bão, cho hấn một phen nhớ đời cũng tốt. Viên Tam nhìn thì thô kệch nhưng thực ra lại cẩn thận, cơ bản là chỉ muốn dọa Phó Vân Khải thôi chứ sẽ không đánh hấn thật.

Nàng đi tới hành lang trước đường Giáp lại bị người khác cản lại, mấy học sinh nhìn nàng, khó xử nói: "Vân ca nhi, không phải chúng ta không muốn để người vào, đường trường vừa dận..."

Lại là Đỗ Gia Trinh?

Phó Vân anh không muốn phân bua với học sinh làm nhiệm vụ canh gác. Thấy bên trong có mấy học sinh thuộc đội ngũ lãnh đạo của đường Giáp đang ngó sang bên này, nàng bèn nói với họ: "Các người làm ơn gọi Viên Tam và Phó Vân Khải ra đây giúp."

Mấy học sinh kia đang lo không biết nên giải thích với "y" thế nào, nghe vậy gật đầu lia lại: "Người chờ chút! Ta đi luôn đây!"

Mấy học sinh canh gác nhìn nhau, ngại ngùng.

Phó Vân anh chỉ cần chờ một chốc đã thấy Viên Tam và Phó Vân Khải đi ra, một người vênh mặt hừ lạnh, một người rụt cổ kêu đau, hai người đi cách nhau mấy trượng, không thèm nhìn mặt nhau.

"Lão đại, người bảo ta dừng tay thì ta dừng tay. Nhưng hấn phải xin lỗi ta!" Viên Tam ra khỏi đường Giáp, nhấn mạnh từng chữ.

Phó Vân anh ừm một tiếng, nhìn về phía Phó Vân Khải, mặt hấn đỏ bừng, quần áo lộn xộn, tóc tai tung tóe, nhưng cũng chỉ có thế, trên người không hề có dấu vết của việc bị đánh, đi đứng cũng thẳng thớm đường hoàng, vừa thấy đã biết không bị thương, "Cửu ca, huynh đã xin lỗi Viên Tam chưa?"

Phó Vân Khải vừa xấu hổ vừa tủi thân, "Chỉ một bộ quần áo thôi mà, huynh đền cho cho hấn năm bộ cũng được, sao phải tức giận thế chứ..."

hấn còn chưa dứt lời, Viên Tam nghe thấy vậy đã lại cúi tiết, nắm tay siết chặt, hai hàm răng nghiến vào nhau lách cách, nếu chẳng phải có Phó Vân anh ở đây, có khi hấn đã đê Phó Vân Khải xuống đất đánh thêm một trận.

"Là huynh có lỗi trước." Phó Vân anh nhú mày nói, "Xin lỗi đi."

Phó Vân Khải nhìn Phó Vân anh, mắt ầng ậng nước.

Phó Vân anh không dao động.

Phó Vân Khải mếu máo, suýt nữa khóc thành tiếng, đành phải xin lỗi Viên Tam.

Viên Tam mặt mày thả lỏng, xua tay nói: "Được rồi, người đừng khóc nữa, vừa nãy ta mới đánh nhẹ có mấy cái người đã khóc rồi thế này, ta làm sao giải thích được với mọi người?"

Phó Vân Khải gạt tay lên mắt, lườm hấn, "Người khóc thì có!"

nói xong, hấn xoay người chạy mất.

Trong gió truyền lại tiếng nức nở oán giận đầy bất mãn của hấn.

Phó Vân anh lắc đầu bảo Vương Đại Lang mang bộ quần áo kia của Viên Tam tới cho nàng xem.

Vạt áo bào quả nhiên đã bị đốt thủng lỗ chỗ, cái lỗ lớn nhất to bằng nắm tay.

"Liệu có thể sửa lại như trước không?" Viên Tam hỏi.

Phó Vân anh nói: "Sửa thì sửa được nhưng sửa xong chắc hẳn sẽ rất xấu."

"không sao, mặc được là được." Viên Tam gái đầu nói.

"Được, tú nương nhà ta kỹ thuật tốt, bộ này cứ đưa ta, ta bảo tú nương thử sửa lại xem sao."

Chuyện này chỉ có thể nhờ tú nương giúp đỡ, Hàn thị không làm được những việc tinh tế đến thế. Phó Vân anh đưa bộ trường bào cho Vương Đại Lang rồi lại quay sang Viên Tam, "Vóc người người cũng tầm tầm cừu ca, ta bảo thư đồng của hấn lấy vài bộ áo mới đưa cho người."

Lần này Viên Tam không từ chối, "Tốt quá! Lấy mấy bộ vào, đồ hấn mặc rồi cũng được, ta không chê đâu!"

Phó Vân anh nghĩ ngợi rồi hỏi: "Cừu ca cũng không cố ý, khi này hấn nói muốn đền quần áo cho người, sao người lại bảo không thêm?"

không chỉ nói không thêm, còn xông vào đánh.

"hấn là hấn, người là người."

Viên Tam nói xong, cúi xuống vỗ cánh tay mình mấy cái, tuy hấn không cường tráng nhưng có sức.

Phó Vân anh không hỏi tiếp nữa.

Giờ học buổi chiều, Phó Vân Khải bình thường vẫn lẻo đẻo theo nàng nay tự đứng lại ngồi cách nàng rất xa.

Nàng khi ấy không nói gì, đợi tới khi tan học mới ngoắc tay, gọi Phó Vân Khải, "Cửu ca, lại đây."

Phó Vân Khải không thèm để ý tới nàng, dọn dẹp sách vở giấy bút xong cất bước định đi.

Vừa đi được hai bước, học sinh đường Đình đã phóng ào lên bao vây Phó Vân Khải, nhắc hấn tới trước mặt Phó Vân anh, vỗ đầu hấn, "Ai nha, hai anh em mà giận dỗi cái gì không biết!"

Phó Vân anh gật đầu với các học sinh xung quanh, đám học sinh ngây ngô cười hề hề, bá vai bá cổ đi mất.

Lớp học giờ chỉ còn lại Phó Vân anh và Phó Vân Khải và người luôn chờ bên nhà ăn vẫn người mới đi ăn tối là Tô Đồng.

Phó Vân anh liếc nhìn Tô Đồng một cái rồi nhẹ nhàng hỏi Phó Vân Khải: "Giận à?"

Phó Vân Khải hừ một tiếng, quay đầu đi không thèm nhìn nàng.

Nàng nhú mày nói: "Hồi Viên Tam đi thi nhập học cũng mặc chiếc trường bào đó, đồ dùng của hấn cái thiếu cái hỏng, giữa mùa đông còn đi đôi giày rơm rách nát, nếu đem bộ quần áo kia đi cầm, có lẽ có thể có thêm chút tiền, nhưng mà hấn không nỡ, có thể thấy bộ quần áo này quan trọng thế nào, có thể là tự tay mẹ hấn làm cho hấn... Huynh đốt quần áo hấn như thế, Viên Tam làm sao không tức giận cho được?"

Phó Vân Khải vẫn im thin thít.

"Muội nghe Chung Thiên Lộ nói ban đầu Viên Tam cũng không động chân động tay, là do huynh đổ thêm dầu vào lửa, trách Viên Tam chuyện bé xé ra to, còn bảo bộ quần áo kia không đáng tiền, có cho huynh huynh cũng không cần... Nếu có người nói đồ mẹ huynh làm cho huynh như thế, huynh sẽ làm gì?"

Phó Vân Khải luôn mang theo bên người một cái túi tiền Tiểu Ngô thị thêu cho hắn, túi tiền không còn mới nữa nhưng hắn vẫn không nỡ thay.

hắn cúi đầu, khàn khàn nói: "Huynh không giận cái này..."

Phó Vân anh gật đầu, "nói như thế, huynh buồn là vì muội không thiên vị cho huynh sao?"

Phó Vân Khải xoay người lại, u oán nhìn nàng rồi lại cúi đầu xuống.

Bộ mặt tủi thân này của hắn làm nàng bực quá bật cười, "Muội thiên vị huynh trước mặt Viên Tam, huynh sẽ vui à?"

Thế mà Phó Vân Khải còn gật đầu, không ngượng ngừng chút nào.

Phó Vân anh cảm thấy không thể hiểu nổi, cầm một quyển sách gỗ lên đầu hắn, "Nếu có lần sau, muội cũng chẳng thiên vị huynh đâu."

Phó Vân Khải cần phải học cách tự xử lý những tranh cãi như thế này chứ không phải dựa vào sự giúp đỡ của nàng.

Nghe nàng nói xong, Phó Vân Khải tỏ ra vô cùng thất vọng.

Nhưng rồi chỉ một lát sau, hắn cũng tự hiểu ra, chạy lại chỗ Phó Vân anh: "không được, muội không thiên vị ta, nhưng cũng không được thiên vị người khác."

Bên cạnh tự nhiên có tiếng cười truyền đến, Tô Đồng chống cằm, nhìn hai anh em Phó Vân Khải và Phó Vân anh, đáy mắt có chút cười cợt.

Phó Vân anh nói nhỏ: "Huynh thấy chưa, đến Tô Đồng cũng cười huynh..."

Dứt lời, không đợi Phó Vân Khải trả lời, nàng phất tay áo bỏ đi, cực kỳ lạnh lùng.

Phó Vân Khải giờ lại cuống quýt, vội vàng chạy đuổi theo lấy lòng.

Khi này còn không thềm nói chuyện với mình, giờ lại ngoan rồi.

Phó Vân anh lắc đầu, cảm thấy đáng ra nàng không nên ngăn cản Viên Tam đánh Phó Vân Khải mới phải.

...

Lần thi thứ hai cuối cùng cũng tới.

Kết quả được công bố, Phó Vân anh vẫn đứng hạng nhất, Tô Đồng hạng nhì, Trần Quy hạng ba.

Lần này, Viên Tam và Chung Thiên Lộc đã lọt vào ba mươi người đứng đầu, Phó Vân Khải chật vật nhưng cũng đứng cuối trong danh sách năm mươi người đầu tiên.

Những học sinh đường Đinh bình thường hay qua lại với Phó Vân anh phát hiện ra thứ tự của bọn họ đã tăng mấy chục bậc, ai cũng vui như Tết, đường trưởng lần đầu tiên nhận được hoa hồng cho học sinh có tiến bộ, quyết định không giữ lại văn tiền nào, bảo thư đồng đi mua mấy vò rượu rồi lén mang vào ký túc xá cho đám học sinh trong đường uống thả cửa.

Ngô phó giảng tới tìm Phó Vân anh, thấy một đồng học sinh đang say khướt, tức giận tới mức mặt mày xanh mét.

Đường trưởng vui quá hóa buồn, bị phạt một tháng tiền đèn sách.

Đám học sinh thương cảm cho hắn, gom góp chút tiền mời lại hắn, lén mang mấy bầu rượu Tuyên Châu vào, lại uống say bí tỉ.

Lần này đen đui hơn, bị chính sơn trưởng Khương Bá Xuân bắt được, học sinh cả đường liền gặp họa, bị phạt quét dọn toàn bộ ký túc xá, bao gồm cả ba đường Giáp, Ất, Bính.

Chỉ có Phó Vân anh và Dương Bình Trung là được nghỉ. Học sinh đường Đinh nào nỡ để Phó Vân anh quét dọn cho học sinh ba đường kia, nhất quyết không để nàng chạm vào cán chổi, ép nàng ngồi ở bậc thang, bảo nàng chỉ đạo.

Về phần Dương Bình Trung, căn bản không ai dám phạt hắn. Tuy vậy hắn cực kỳ tình nguyện đồng cam cộng khổ với học sinh đường Đinh, thay hắn một bộ áo vải, cầm một cái chổi to hào hứng đi theo mọi người, quét chỗ này một chút, quét chỗ kia một chút. Những học sinh khác oán thán kêu trời, chỉ mình hắn vẫn say sưa quét tước, vô cùng thích thú.

Tới khi quét tới đường Giáp, học sinh đường Đinh xoa tay hàm hè, nhìn nhau cười.

Trước kia, vì có lệnh cấm của Đỗ Gia Trinh, học sinh đường Đinh muốn đi vào đường Giáp thôi cũng khó. Giờ họ vâng lệnh sơn trường, tới đường Giáp quét dọn, xem ai dám cản họ!

Học sinh đường Đinh như một đàn ong vỡ tổ ùa vào đường Giáp, tay cầm chổi, xẻng, giẻ lau, thùng gỗ múa may liên hồi.

Học sinh đường Giáp không kịp tránh, va vào đám học sinh đường Đinh cố ý làm bậy kia.

Trong chốc lát, tất cả rối tinh rối mù.

Mọi người sợ Phó Vân anh bị va trúng, bảo nàng đi cuối cùng.

Khi nàng bước vào đường Giáp, trước mắt là một cảnh tượng hỗn loạn, đã có bốn năm người không nói chuyện bằng mồm miệng, chuyển sang nói chuyện bằng nắm đấm.

"Đường trưởng đâu?" Nàng hỏi người bên cạnh.

Loạn cả lên như thế, cần có người ra mặt ổn định trật tự.

Người bên cạnh chỉ về phía đám người, "Đằng kia!"

Phó Vân anh nhìn theo hướng hấn chỉ, hay quá, người đang đâm đá mạnh mẽ nhất chính là đường trưởng đường Đình, hấn đang đè lên người Đỗ Gia Trinh cười hề hề.

Nàng thờ dài, nhìn mọi người một lượt, "Đừng ầm ĩ nữa, khu phía bắc gần đường Giáp nhất đấy."

Nếu để sơn trưởng biết được, hình phạt sẽ không phải chỉ đơn giản là quét dọn ký túc xá như vậy nữa đâu.

Mọi người cười ha ha đồng ý, thả mấy học sinh đường Giáp ra, ai lại vào việc này.

Mấy học sinh bê một chiếc ghế bành tới, bảo Phó Vân anh ngồi trên đài ngắm trăng trước hành lang phơi nắng, "Đừng để bị mệt, mấy việc này chúng ta làm tẹo là xong ngay ấy mà!"

Phó Vân anh đương nhiên sẽ không thực sự ngồi xem những khác chịu phạt, tới tìm Phó Vân Khải lấy chổi, đứng dưới gốc cây quét lá rụng.

Bỗng một đôi giày xuất hiện trên lớp lá rụng khô vàng, đi tới trước mặt nàng, "Vân ca nhi."

Nàng ngẩng đầu, "Học trưởng."

Trần Quỳ mỉm cười, đỡ lấy chổi trong tay nàng, "Ta sắp không phải học trưởng nữa rồi... Ta quyết định về quê phụng dưỡng cha ta."

Phó Vân anh hơi sững sốt, "Bệnh của lệnh tôn thế nào rồi?"

Trần Quỳ cười nói: "Tốt hơn nhiều rồi, ta còn chưa cảm ơn đệ, nếu không phải đệ có quan hệ tốt với Trương đạo trưởng, nhà chúng ta làm sao mời nổi đạo trưởng do Thánh thượng thân phong..."

Trương đạo trưởng y thuật cao minh, cha ta đã có thể xuống giường đi lại được rồi."

hắn vô cùng cảm kích.

Trần Quý ngật ngừng, mặt đỏ bừng.

Phó Vân anh hiểu ra, mỉm cười nói: "Chúc mừng học trưởng, tới lúc lấy vợ rồi."

Trần Quý là người lớn nhưng cũng ngượng ngùng trong chốc lát, sau đó đổi đề tài, hỏi nàng: "Đệ biết ai là người được chọn để tiếp nhận chức vụ học trưởng không?"

Phó Vân anh nhìn quanh, mỉm cười, "Học trưởng tới hỏi đệ như thế này, chẳng lẽ người được chọn là đệ sao?"

Ý định cạnh tranh chức đường trưởng đường Giáo đã bị Dương Bình Trung phá hỏng, nàng không hề nhụt chí, vẫn tiếp tục mua chuộc lòng người theo kế hoạch, đường trưởng đường Đình từ lâu đã tình nguyện nhường lại vị trí đường trưởng cho nàng, nàng không nhận, nếu không làm được đường trưởng thì nỗ lực để nhảy lên hẳn vị trí học trưởng thôi.

Nhưng quả thực nàng chưa từng nghĩ tới mình có cơ hội thay thế Trần Quý, mục tiêu của nàng là về sau, dù sao nàng còn nhỏ tuổi, nhập học chưa lâu, chưa đủ thuyết phục.

"Đúng là đệ thật."

Trần Quý rất thích sự thẳng thắn của Phó Vân, nói chuyện với "y" không cần vòng vèo, tránh cái này tránh cái kia.

Phó Vân anh nhướn mày, "Ai để cử thế, không phải là thầy đệ đấy chứ?"

Chỉ có mình Triệu sư gia không sợ người khác nói ra nói vào nên mới đề cử nàng.

Trần Quý cười ha hả, vỗ vai Phó Vân anh, "nói thật, ta cũng có thể đề cử một người, ta đề cử Lý Thuận."

Hắn nhìn Phó Vân, thấy "y" vẫn cười nói như bình thường, thờ phào, nói tiếp, "Lý Thuận nhập học cùng năm với ta, hắn là người tử tế."

Ban đầu hắn định đề cử Đỗ Gia Trinh nhưng ở phương diện học hành, Đỗ Gia Trinh đã bị Phó Vân vượt mặt, đối nhân xử thế lại càng không ổn, hắn liền thay đổi, bầu cho Lý Thuận.

Phó Vân anh cười nói: "Ta từng tiếp xúc với Lý Thuận, huynh ấy thực sự giống như học trưởng miêu tả, là người chính trực, có tố chất làm học trưởng."

Trần Quý được khen đỏ cả mặt, bật cười, nói: "Có mấy người đề cử đệ, Triệu chủ giảng thực ra không tham dự vào chuyện này, Ngô phó giảng, Lương chủ giảng, còn cả quản cán đều chọn đệ tiếp nhận chức vụ học trưởng. Nếu sơn trưởng đồng ý thì mọi chuyện sẽ được quyết định. Đệ chuẩn bị tâm lý đi, mấy ngày này đừng xích mích với người khác."

Phó Vân anh cảm ơn hắn, hai người nói tiếp mấy lời về chuyện về quê của Trần Quý rồi mới thôi.

...

Hôm sau, Trần Quý tuyên bố trước mặt mọi người chuyện hắn sắp về quê.

Mọi người tiếc nuối, góp tiền mở tiệc tiễn hắn, địa điểm vẫn ở Hoàng Hạc Lâu cách thư viện không xa.

Buổi tiệc chia tay hôm đó, Trần Quý cũng mời cả các vị giáo thụ nhưng các vị giáo thụ biết ý, không đi cùng, chỉ dặn hẳn mấy câu rồi cho mọi người nghỉ một buổi chiều. Vốn biết bọn họ nhất định sẽ uống rượu, lên lớp giảng bài cho một đám học sinh say khướt vội vàng về thư viện thì thà cứ để bọn họ uống cho thoải mái còn hơn.

Đám học sinh đều vui mừng, dặt một con lừa tới, bắt Trần Quý ngồi lên, những người khác đi bộ, giống như đi đón dâu, cứ như thế đưa Trần Quý lên tận đỉnh núi.

Đông người quá sẽ không thoải mái.

Do vậy, mọi người đều không đưa thư đồng theo. Vậy mà Dương Bình lại có bốn người hầu lẽo đẽo đi đằng sau, bản thân hẳn cũng thấy lạc lõng.

Dương Bình Trung đuổi đám tôi tớ về, đuổi mấy lần liền, đám tôi tớ không dám đi theo nhưng cũng không dám đi xa, đành phải đi cách bọn họ một đoạn.

Mấy học sinh cười nhạo Dương Bình Trung, nói hẳn cao to cường tráng mà lại giống một đứa trẻ con chờ được cho bú sữa.

Dương Bình Trung tuy ngây thơ nhưng hoàn toàn không phải người dễ bắt nạt, lập tức mĩa mai lại.

Cãi tới cãi lui, không hiểu sao tự nhiên còn kéo Phó Vân anh vào cuộc, nàng rõ ràng vẫn đang đi đằng trước nói chuyện với Trần Quý, chẳng liên quan gì tới chuyện này, nhưng Dương Bình Trung một câu Vân ca nhi, hai câu Vân ca nhi, thế là nàng khi không lại bị kéo vào cùng phe với Dương Bình Trung.

một đám học sinh tuổi trẻ hào sảng uống rượu, chẳng cần ca múa trợ hứng gì cũng tưng bừng, thi thoảng lại vỡ òa trong tiếng cười.

Bên cạnh người sắp phải về quê là Trần Quỳnh, Phó Vân anh phải tiếp nhiều người nhất, đám học sinh cảm kích nàng thường xuyên giúp đỡ, hết người này đến người nọ tới kính rượu nàng.

Nàng từ chối không được, chẳng mấy chốc đã uống hơn nửa bầu rượu, thấy vẫn còn nhiều người đang đi về phía mình, nàng tìm cách ra khỏi phòng, đi ra ngoài hành lang cho tỉnh rượu.

Gió lạnh táp vào mặt khiến nàng tỉnh táo một chút nhưng đầu càng lúc càng đau.

Giơ tay lên ấn thái dương thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân truyền từ xa lại, định xoay người thì trước mắt đã tối sầm.

Editor: Kết thúc series về chuyến bay qua lần này của anh Hoắc, yên tâm là nửa sau anh mới xuất hiện nhiều (đuổi không đi) và giờ chưa được 1/3. Mình đi làm rồi, chỗ làm như cái nhà ma vì phải thay phiên đi làm và hạn chế giờ mở cửa các kiểu nhưng bận hơn nhiều. Hẹn cuối tuần gặp lại các bạn

Chương 77: Độc thủ

"Phải thằng này không?"

"Nhìn không giống lắm, tao nhớ thằng công tử bột kia cao lớn khỏe mạnh, thằng này non nớt quá, hình như còn hơi gầy..."

"Thế mà bắt nó về đây làm gì?!"

"không phải mà đưa mắt ra hiệu cho tao bắt à..."

"Đồ ngu, đấy là tao định hỏi mà thằng kia đâu!"

...

Lúc Phó Vân anh tỉnh lại đã phát hiện ra tay mình bị trói ra sau lưng, mắt cũng bị bịt kín, không gian xung quanh hơi hám khó chịu.

Nàng thử cử động một chút, cảm thấy chân cũng bị trói chặt rồi.

Ai lại ngang ngược như thế, dám bắt cóc nàng giữa ban ngày?

Người Thẩm gia, Thôi Nam Hiên, Đỗ Gia Trinh...

Rất nhiều khả năng hiện lên trong đầu nàng.

Bên ngoài có tiếng chửi tục vọng vào, nàng vội nằm yên, nhắm mắt lại, lắng nghe xem người kia đang nói gì.

Người kia đang nói tiếng địa phương Hồ Quảng, người phủ Võ Xương nghe có thể không hiểu nhưng nàng sống ở huyện Hoàng Châu một thời gian nên đại khái có thể hiểu được mấy phần.

Những kẻ này bắt cóc sai người, chúng vốn định bắt cóc một vị công tử nhiều tiền lại hào phóng. Nhìn thấy vị công tử nọ tiện tay lấy một thỏi vàng bố thí cho một kẻ ăn mày ven đường, chúng đi theo tới Hoàng Hạc Lâu, chớp được cơ hội nhưng lại bắt nhầm nàng.

Phó Vân anh không biết mình nên cười hay nên khóc.

Vị công tử kia, còn ai vào đây, nhất định là Dương Bình Trung. hấn tiêu tiền như nước, hào phóng với tất cả mọi người, thấy kẻ ăn mày ven đường đáng thương, cho một đồng tiền, không cần quan tâm kẻ ăn mày nọ có dám cầm hay không.

Dân chúng đa phần phải sống nửa đời người mới có thể chạm vào bạc, còn hấn thì cứ như Tán Tài Đồng Tử [1], cứ ra đường là rải tiền rắc bạc nên bị người ta theo dõi cũng phải.

[1] Theo Baidu, Tán Tài Đồng Tử là cách gọi khác của Thiện Tài Đồng Tử, nhân vật trong Nghiêm Hoa Kinh của Phật giáo. Cá nhân mình thấy trong trường hợp này, "Tán Tài" chỉ dùng với nghĩa mỉa mai là phát tiền thôi.

Thân phận hấn không bình thường nhưng cũng không có nhiều người biết, nhưng tiền tài mà, nghĩ đến nén bạc trắng bóng, thỏi vàng rực rỡ ánh kim, ai mà không động lòng, lòng tham nổi lên, kẻ gian bắt chấp mọi thứ, có khi lên núi đao xuống biển lửa còn chẳng màng, nói gì đến việc bắt cóc một đại thiếu gia ngây ngô ngốc nghếch.

Thế là Phó Vân anh bị vạ lây.

Giờ không phải trên thuyền, nàng chỉ có một mình mà những kẻ bắt cóc này không biết rốt cuộc có bao nhiêu người. Đối mặt với một đám bắt cóc hung ác, một mình nàng có chạy bằng trời.

Nàng đang tập trung suy nghĩ cách giải quyết bỗng nghe thấy tiếng cửa kéo kẹt, ánh sáng ảm áp chiếu thẳng xuống người nàng.

Có người đang đi về phía nàng.

Nàng vẫn không nhúc nhích, cố gắng ổn định hơi thở.

Người vừa tới nắm chặt cầm nàng, quan sát kỹ càng, chửi một một tiếng rồi vội xoay người đi mất, cửa lại lạch cạch khép lại.

"Mẹ nó! Đúng là bắt sai người rồi! Quay lại đó, tao nghe Lão Cửu bảo nhà thằng công tử kia có núi vàng núi bạc, nó còn là con trai độc nhất, bắt nó chúng ta mới phát tài được."

Tiếng bàn bạc ồn ào vang lên, một người thô lỗ nói: "Lần này tao tự đi, chúng mày toàn một lũ vô dụng, đến bắt cóc một thằng công tử cũng bắt sai."

Tiếng nói chuyện xa dần.

Trong phòng, Phó Vân anh nhẹ nhàng thở phào.

Bắt cóc sai người, những kẻ bắt cóc chắc chắn sẽ không tốt bụng đến mức thả nàng đi, có khi còn giết nàng diệt khẩu cho hả giận không biết chừng, giờ chúng đi tìm Dương Bình Trung thì may ra còn có hy vọng. Dương Bình Trung có thân phận cao quý, nếu hắn cũng rơi vào tay những kẻ bắt cóc này, người Dương gia nhất định sẽ phái người tới cứu bọn họ.

Chuyện diễn ra theo đúng mong muốn của nàng, nửa canh giờ sau, ngoài cửa xôn xao hẳn lên, có người mở cửa, tiếng vòng đồng đập vào cánh cửa chát chúa, tiếp sau đó là tiếng vật nặng bị kéo lê trên mặt đất, một người bị ném lên người nàng, đè nặng tới mức suýt nữa nàng rên ra tiếng.

Quá nặng.

Nàng vẫn không động đậy, chờ cửa bị đóng lại lần thứ hai vẫn im lặng như cũ, tới tận khi xung quanh không còn bất cứ âm thanh nào,

cho rằng tất cả bọn chúng đã đi khỏi đó, nàng mới nghiêng người đẩy người ở trên xuống.

Người nọ ai da một tiếng, cố gắng đầu lên, nhìn thấy nàng thì kinh hoàng, "Vân ca nhi!"

Nàng bực mình.

Người bên ngoài nghe thấy tiếng động lại đẩy cửa bước vào.

Dương Bình Trung bị ánh sáng bên ngoài chiếu vào mặt thì giật mình, quát người kia, "Các người biết điều thì mau thả ta và huynh đệ của ta ra..."

Còn chưa dứt lời, miệng đã bị nhét thứ gì đó vào, ô ô mấy tiếng, không nói nên lời.

Kẻ bắt cóc vỗ mấy cái vào mặt Dương Bình Trung, "Ngoan ngoãn chút, nếu không tao dùng tiểu huynh đệ xinh đẹp của mày để thử dao đấy!"

hắn rút một thanh chủ thủ ra, chỉ thẳng mũi dao vào Phó Vân anh đang hôn mê bên cạnh.

Phó Vân anh vẫn đang nhắm mắt, chỉ có thể phẫn nộ trong lòng, Dương Bình Trung nhất định sẽ bình an vô sự, nàng thì chưa chắc.

Thấy kẻ cắp định lấy chủ thủ rạch lên mặt Phó Vân anh, mặt mày Dương Bình Trung tái mét, vội vàng lắc đầu.

Kẻ bắt cóc nhếch miệng cười, chủ thủ khế chạm vào chóp mũi Dương Bình Trung, "Thế này mới phải chứ."

Cửa bị đóng ầm một phát, kẻ bắt cóc lại đi ra ngoài.

Phó Vân anh từ từ ngồi dậy.

Tiếng hít thở của người bên cạnh bỗng dồn dập hẳn lên, Dương Bình Trung thấy nàng đột nhiên ngồi dậy thì sửng sốt vô cùng, cũng may miệng hắn đã bị bịt lại nên mới không kêu thành tiếng.

Phó Vân anh quay về phía có tiếng hít thở, lắc đầu, "Đừng lên tiếng vội."

Tiếng nàng nghèn nghẹt nhưng vẫn bình tĩnh, khiến Dương Bình Trung đang hoang mang lo sợ cũng ngẩn ra, tự nhiên cảm thấy an tâm, thử nhích tới gần nàng. Hắn cũng bị trói chặt, chỉ có thể trườn về phía trước như một con tằm ăn lá dâu.

Phó Vân anh nghe thấy tiếng sột soạt cũng không nói gì, nàng tập trung thử cởi dây thừng trên tay xuống.

Ít nhiều gì thì cũng đã từng trải qua ở kiếp trước, nàng có kinh nghiệm thoát khỏi sự trói buộc như thế này.

Dương Bình Trung nhìn hành động của nàng, chân mày nhíu chặt. Nhất là khi nhìn thấy nàng cố sức lột dây từng ra khiến cổ tay bị cào xước không biết bao nhiêu lần, tạo thành một vết thương lớn, hắn lại càng sợ hãi hít vào, định ngăn nàng lại nhưng tay chân bị trói, không làm gì được.

Phó Vân anh nào có tâm trạng quan tâm tới cổ tay bị thương, nàng cau mày, chỉ có một mục tiêu là giằng tay thoát khỏi dây thừng.

Tay đau tới thấu tim, mồ hôi nàng túa ra, suýt nữa quên cả thở.

Nàng giơ tay lên kéo mảnh vải đen che mặt xuống, nhìn xung quanh một vòng.

Trong phòng tối mờ, có chút ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào, những hạt bụi lập lờ trôi trong không khí, đây là một phòng bằng đất dùng để chứa củi, cái mùi hôi khó chịu khi này là từ đống củi mà ra.

Nàng vừa đưa mắt tìm xem có vật gì dùng được không, vừa cời dây thừng trên đùi, sau đó buộc lại thành một nút thắt dễ cời.

Dương Bình Trung mở to mắt, ngạc nhiên nhìn nàng chăm chăm, tay hắn đang bị trói ở phía trước.

Nàng giật giật vạt áo hắn, thì thầm: "không được lên tiếng, ta cời dây thừng cho huynh trước rồi lại làm cái nút giả để bọn chúng không phát hiện ra. Phải nhớ nhất định không được lên tiếng đấy."

Dương Bình Trung mà hét lên thì nàng dừng nghĩ đến chuyện đào tẩu nữa, chỉ còn cách đối đầu trực tiếp với bọn bắt cóc.

"Ô ô ô."

Dương Bình Trung chớp mắt liên hồi, gật đầu lia lịa với nàng.

Nàng kéo vật trong miệng hắn ra, tay vẫn giữ chặt lấy cằm hắn, đề phòng hắn thét lên.

Thứ chặn trong miệng không còn nữa, Dương Bình Trung thờ phào một hơi.

Phó Vân anh cời dây trói trên người hắn rồi lại quấn lại, làm giả nút thắt, "Sao huynh lại bị bắt về đây?"

Dương Bình Trung thì thầm: "Ta đi ra ngoài một chút, bỗng nhiên có mấy người xông tới..."

hắn từ từ tỉ mỉ miêu tả lại cảnh tượng bốn năm người xuất hiện bắt cóc hắn, nhưng Phó Vân anh cũng không muốn nghe, ngắt lời hắn, "Tù tòng của huynh đâu rồi?"

Chạy thoát được hay không còn phải xem người Dương gia có tới kịp hay không.

Dương Bình Trung bật ra một câu chửi khế, vẫn thì thầm: "Lúc này cãi nhau với mấy người bên đường Giáp kia, ta đuổi cả đám đi rồi."

nói xong, thấy Phó Vân anh cau mày, hấn vội vàng nói thêm một câu, "Nhưng mà đệ yên tâm, tùy tùng của ta rất khá, sẽ tới nhanh thôi."

hấn cố gắng dịch người về phía Phó Vân anh, mắt nhìn chăm chăm tay nàng, mắt toát ra sự đau lòng.

Phó Vân anh đang suy nghĩ xem chạy sao cho thoát thì cổ tay bỗng bị mấy ngón tay lạnh lẽo chạm vào, đau tới run rẩy, bật lên tiếng kêu đau.

Dương Bình Trung luống cuống, khế nói: "Đau lắm hả? Ta giúp đệ băng bó nhé?"

hấn nhẹ nhàng nâng cổ tay đã bong da tróc thịt của nàng lên, rón rén nhạt rơm rạ dính trên đó, cố gắng hết sức không đụng tới vết thương đang rỉ máu.

Phó Vân anh quay sang nhìn hấn, thấy sự đau lòng trong mắt hấn cũng trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "không sao, băng lại sẽ lộ tẩy."

Nàng tỏ vẻ không có vấn đề gì, dường như không cảm thấy đau đớn, lấy dây thừng quấy lại xung quanh cổ tay, dây thừng thô ráp cọ vào vết thương, dính một lớp máu.

Dương Bình Trung hít mất hơi, rùng mình, chỉ cần nhìn hành động của nàng thôi đã thấy đau rồi, mặt mày nhăn nhúm, áy náy, "Xin lỗi, hại đệ phải khổ thế nào."

Phó Vân anh nhướn mày, thì ra hấn cũng không ngu ngốc, biết nguyên nhân nàng bị bắt đến đây.

"Huynh dùng trâm gì vậy?" Nàng hỏi.

Những công tử nhà giàu giống Dương Bình Trung thường cầm trâm giữ tóc rồi mới dùng khăn lưới bọc bên ngoài.

Dương Bình Trung cúi đầu, đưa đầu về phía nàng, cho nàng xem búi tóc trên đầu mình, "Ta dùng hai cây trâm, bạc mạ vàng, lấy cái này có thể mua chuộc người bên ngoài sao?"

Thằng nhãi này không hổ là kẻ chuyên dùng bạc mua chuộc người khác.

Phó Vân anh nhếch miệng mỉm cười, "... Giữ lấy phòng thân."

Dương Bình Trung gỡ trâm xuống, cầm trong tay quan sát so sánh một hồi, đưa cây sắc bén hơn cho Phó Vân anh.

Nàng nhìn xuống, cất cây trâm vào sâu trong tay áo.

Lúc này có tiếng bước chân từ ngoài cửa vọng vào.

Hai người vội vàng chỉnh lại dây thừng, không nói nữa.

Dương Bình Trung nhích người tới trước mặt Phó Vân anh, dùng chính thân hình cao lớn của mình chắn phía trước cho nàng, mắt mở to trừng trừng, nhìn chăm chăm về phía cửa.

một gã đàn ông chừng trên dưới hai mươi tuổi, người vừa đen vừa gầy, đẩy cửa đi vào, tới trước mặt hắn, ngồi xổm xuống, kéo vật trong miệng hắn ra, cho hắn uống một chén nước.

Nhân cơ hội này, Dương Bình Trung nhìn ra khía bên ngoài, trong sân còn có bảy tám người đàn ông cao to khỏe mạnh mặc áo ngắn bằng vải thô, bắp tay họ rắn chắc có khi to bằng đùi hắn.

Hai đánh một chảng chợt cũng què, nói gì phải đối mặt với một đám người liều mạng, hắn suy nghĩ một hồi, không dám giãy giụa. Gã đàn ông kia rất thô lỗ, khiến hắn sặc nước, vừa ho khan vừa khẽ nói: "Chư vị hảo hán... các người muốn... muốn... bao nhiêu bạc?"

Gã đàn ông bĩu môi, "Mua cái mạng nhỏ này của mày, mày nói xem đáng giá bao nhiêu?"

Dương Bình Trung cười nói: "Còn cả huynh đệ của ta nữa." hắn quay đầu nhìn về phía Phó Vân anh ở đằng sau, khế nói, "Người yên tâm, nhà chúng ta không thiếu tiền, các người cứ theo quy củ giang hồ, chúng ta thế nào cũng được."

"Ái chà, cũng biết việc đời cơ đấy." Gã đàn ông gật đầu.

Dương Bình Trung nhận ra sự tham lam trong mắt hắn, ghé sát thêm một chút, "một vạn lượng, người thấy thế nào?"

Gã đàn ông suýt nữa không khống chế được biểu cảm trên khuôn mặt.

Hồ Quảng không được giàu có, sung túc như Nam Trực Lệ hay Chiết Giang, phủ Võ Xương đi nữa thì dù thương nhân giàu lắm, gia tài cũng chỉ có mấy vạn lượng bạc, tên ngu ngốc này vừa mở miệng đã một vạn lượng, đúng là đồ phá gia chi tử!

Nếu hắn mà là con trai gã, gã đã đánh gãy chân hắn.

"Chuyện này không phải mày nói là được, ngoan ngoãn chờ bố mày ở đây!"

Gã đàn ông cười lạnh, cầm chiếc chén không đi ra ngoài, lần này không bịt miệng Dương Bình Trung nữa.

Chờ phía ngoài trở nên yên tĩnh, Phó Vân anh khế hỏi: "Huynh định mua chuộc hắn."

Dương Bình Trung gật đầu, nhận ra Phó Vân anh đã bị mảnh vải đen che mắt nên không nhìn thấy bèn nói: "Ta thấy nhất định hắn đã dao động rồi, hai quả đào giết ba dững sĩ [2], người nào tới ta vung bạc mua chuộc người ấy, ta không tin chúng không loạn lên."

[2] Ý nói tranh công tranh thưởng mà gây bất hòa, mất đoàn kết, điển cố dài nên nói ở cuối chương.

Phó Vân anh không trả lời, thầm nghĩ quả nhiên là người xuất thân phú quý, từ nhỏ đã được tiếp xúc với những chuyện này, dù bản tính có ngây thơ thế nào đi chăng nữa thì những thứ cần biết vẫn biết không ít.

Sau đó, lại có ba kẻ khác lần lượt đi vào ép hỏi Dương Bình Trung quản gia nhà hắn là ai, chìa khóa nhà kho Dương gia ở đâu.

hắn giả vờ sợ mất mật, thành thật nói cho bọn bắt cóc nơi giấu bạc của Dương gia, lúc trả lời còn lỡ lời lộ ra mình biết Dương lão gia chôn năm rương vàng thỏi trong một thôn trang bỏ hoang ở ngoại thành.

Phó Vân anh không thềm ngăn hắn, nếu trốn không được, người Dương gia lại mãi không tới nơi, vậy thì thà mặc kệ Dương Bình Trung dụ dỗ bọn bắt cóc cho rồi.

Trời dần tối, mấy con chim sẻ ngoài cửa sổ ríu rít, thi thoảng có tiếng tranh cãi vọng lại, đám bắt cóc dường như đang cãi nhau nảy lửa về chuyện xử lý Dương Bình Trung thế nào.

Dương Bình Trung và Phó Vân anh nín thở lắng nghe những người bên ngoài nói chuyện, bỗng nhiên cửa bật ra, hai tên đàn ông say khướt bước vào phòng chứa củi, loạng choạng đi về phía họ, cúi người nhắc Phó Vân anh lên kéo ra ngoài.

"Các người định làm gì?"

Mặt Dương Bình Trung biến sắc, không cần suy nghĩ, đề lên người Phó Vân anh, ngăn cản hành động của bọn chúng.

Tên đàn ông đá nhẹ vào người Dương Bình Trung một cái, mở miệng, thở ra mùi rượu nồng nặc, "Tránh ra."

Dương Bình Trung không chịu, "Các người dám động vào một sợi tóc của hấn thì đừng nghĩ tới chuyện lấy được bạc nữa!"

Tên đàn ông tức tối, chân đá mạnh thêm mấy phần, "Thằng nhãi thối tha, mày có tin ông mày đá chết mày không, mày tưởng bọn tao không thể dọn sạch nhà chúng mày chắc!"

Dương Bình Trung nhất quyết không lùi lại, tức tối nói: "Các người dám làm bọn ta bị thương, ta đảm bảo các người có mạng lấy tiền cũng không có mạng mà tiêu tiền đâu! Ai dám động vào hấn, ta nhất định sẽ băm các người thành trăm ngàn mảnh!"

hấn vẫn luôn rụt rè sợ sệt, bảo gì nghe nấy giờ bỗng nhiên bùng nổ, nói ra những lời tàn nhẫn như thế, cứ như vừa lột xác thành người khác, cả người toát ra khí thế khiến người khác cảm thấy sợ hãi, không dám nhìn thẳng vào hấn, chỉ còn cách phục tùng hấn.

Tên đàn ông kia bị loại khí thế này làm cho choáng ngợp, không hiểu sao cảm thấy chột dạ, tự nhiên lui về sau hai bước.

Tên đàn ông còn lại thấy vậy cười ha hả, "Lão Lục, người cao to cũng chỉ để làm cảnh thôi hả? Bị người khác quát hai câu đã nhũn cả người?"

Tên đàn ông kia thẹn quá hóa giận, xuống tay không lưu tình chút nào, nắm tay đập thẳng vào người Dương Bình Trung.

Nắm tay đập vào da thịt phát ra âm thanh rợn người.

Dương Bình Trung cắn chặt răng, không kêu một tiếng.

Tên đàn ông vừa lên tiếng châm chọc khi nãy vội vàng ngăn tên kia lại, "Được rồi được rồi, đừng đánh nặng qua, đây là tiểu kim phật của chúng ta đấy."

Tên đàn ông kia nhổ một búng nước bọt lên mặt Dương Bình Trung rồi nghênh ngang đi cùng tên còn lại ra ngoài.

Cửa bị khóa lại từ bên ngoài lạch cạch mấy tiếng.

Phó Vân anh nhẹ nhàng đẩy Dương Bình Trung ra, ngồi dậy, tháo miếng vải đen trên mặt xuống.

Giờ không biết là giờ nào, trong phòng tối mờ, ngoài sân đốt đuốc, ánh lửa chiếu vào cửa sổ, ánh lửa bập bùng lúc sáng lúc tối. Hai tên đó định nhốt bọn họ cả đêm trong này, không cho bọn họ ăn uống, đêm nay sẽ không có ai vào.

Dương Bình Trung lăn trên mặt đất, người cong lại, cuộn mình, khuôn mặt tái nhợt thi thoảng giật giật đầy đau đớn.

Nàng tháo dây thừng ra, lật Dương Bình Trung lại, để hắn nằm ngửa ra, khẽ hỏi: "Bị thương ở đâu rồi?"

Dương Bình Trung xuýt xoa hít vào, "không, không sao, bị mấy phát cái vào bụng thôi, da ta dày, không đau."

nói xong, hắn nhếch miệng cười cười, trên mặt chỗ xanh chỗ tím, khi cười đôi mắt sưng đỏ lên như hạt đào, thật khiến người ta phải giật mình.

Phó Vân anh lấy tay áo lau mặt cho hắn, ngón tay vừa đụng vào tóc hắn đã thấy hắn đau tới mức mồ hôi lạnh cũng túa ra, đến tóc cũng ướt nhẹp.

Khi ấy nàng nghe thấy tên đàn ông kia nện mạnh một quyền xuống, tạo thành một luồng gió lướt qua mặt nàng, đây không giống như học sinh trong thư viện đùa giỡn đánh nhau cho vui, tên đàn ông này ra tay thật tàn nhẫn. Nếu hắn đập vào thứ khác, chỉ sợ là đã đập vỡ rồi, Dương Bình Trung sao không đau cho nổi.

hắn từ nhỏ đã được nuông chiều, là loại công tử mà trời mưa thì từ đầu đến chân được bọc kín mít, không dính một giọt nước, trời nắng đã có người bung dù che nắng, mùa đông bị gió thổi qua một chút đã kêu gào rằng mặt tê cóng, bảo đám người hầu mau tới chắn gió cho hắn.

Phó Vân anh cởi áo hắn, nói: "Đừng cố chịu đựng, đau thì phải nói ra, để ta xem vết thương của huynh."

Dương Bình Trung lắc đầu, "không đau thật mà... A!"

Phó Vân anh kéo áo trong của hắn ra, lấy ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên bụng, hắn kêu gào thảm thiết, nước mắt ào ạt chảy ra.

hắn vừa khóc vừa cắn răng nói: "Ta không khóc đâu... Ta sợ nhột thối..."

Phó Vân anh ừ một tiếng, không vạch trần hắn, cúi đầu xem xét vết thương cẩn thận, cũng may tên kia xuống tay cũng có chừng mực, cũng chưa đến nỗi bị thương quá nặng.

Nàng khép vạt áo lại cho hắn, "Sao huynh lại ngăn cản hắn?"

Dương Bình Trung nằm trên mặt đất, mắt đã sưng vù lên nên không biết mắt đang nhắm hay mở, chỉ có thể thấy lông mi đan xen vào nhau mới đoán được hắn đang chớp mắt.

hắn ấp úng nói: "Đệ là huynh đệ của ta, huynh đệ gặp nạn, ta sao có thể mặc kệ..."

Vân ca nhi môi hồng răng trắng, mặt mày thanh tú, trắng trẻo, rơi vào tay đám người kia không phải dẽ vào miệng cọp hay sao! hắn sao có thể đứng nhìn!

Nhưng mà Vân ca nhi còn nhỏ, hắn ngại không dám nói ra suy đoán của mình, không muốn dạy hư Vân ca nhi. hắn là công tử nhà giàu,

người muốn lấy lòng hãnh nhiều như sao sa, từ năm mười một mười hai tuổi, thể loại gì hãnh chẳng gặp rồi, Vân ca nhi thì khác, ngoan ngoan đứng đắn biết bao! hãnh có thể chắc chắn Vân ca nhi chưa xem sách cấm bao giờ. Nhiều lần hãnh từng lấy mấy cuốn sách có tiếng kiểu như "Ngọc Kiều dã sử", "Phi Yến truyện" gì đó ra trước mặt Vân ca nhi, Vân ca nhi nhìn thấy tên trên bìa, mặt vẫn không đổi sắc, chắc chắn là nghĩ những cuốn sách hãnh đọc đều là sách đường hoàng tử tế!

Phó Vân anh khép hờ mắt, ánh lửa bập bùng xuyên qua giấy dán cửa sổ chiếu vào trong phòng, hất lên khuôn mặt trắng nõn của nàng, lại càng có vẻ mi thanh mục tú, không phân rõ nam nữ hơn.

Dương Bình Trung đau tới mức xuýt xoa, vừa rên rỉ vừa thầm nghĩ thật may, vẫn kịp cứu Vân ca nhi.

Phó Vân anh trầm mặc rất lâu.

Nếu vừa rồi người bị kéo đi là Dương Bình Trung, nàng vẫn sẽ không động đây.

Vẫn biết nàng bị bắt tới đây là vì cái tên công tử nhà giàu vung tiền như rác này, nhưng vẫn là cái tên công tử này đã chắn trước mặt nàng, nhận năm đấm thay nàng...

Người lớn trong nhà hãnh nhất định rất yêu thương hãnh, nhà giàu có đến độ lấy ngọc xây nhà, lấy vàng đúc ngựa mà vẫn có thể bao bọc hãnh trở thành một thiếu niên trung hậu, chân thành.

đang tĩnh lặng bỗng ngoài cửa truyền đến tiếng mở khóa.

Phó Vân anh vội vàng chỉnh lại dây trói, bịt lại miếng vải đen trên mắt, cẩn thận quay lại chỗ nằm.

Cửa kèn kẹt mở ra, một gã đàn ông khô quắt gầy gò rón rén đi vào phòng, đóng cửa lại, đi tới cạnh Dương Bình Trung, "Này, tiểu tử, mày nói cái thôn trang có chôn rương kia ở núi Ô Quy phải không?"

Núi Ô Quy là một ngọn núi ở ngoại thành phủ Võ Xương, núi trông như chiếc mai rùa nên được gọi là núi Ô Quy.

Cá cắn câu rồi.

Lúc này Phó Vân anh và Dương Bình Trung không nhìn thấy nhau nhưng hai người đều hiểu sau đó phải phối hợp với nhau như thế nào.

Dương Bình Trung trả lời: "Đúng thế, ở ngay chân núi Ô Quy, ở một khe núi bí mật, chỗ chôn rương chỉ có cha ta và ta biết, ngay cả quản gia nhà ta cũng không biết."

Gã đàn ông gầy gò sáng bừng cả mắt, cười hề hề, hỏi: "Làm sao tao biết mày không lừa tao?"

Dương Bình trung nghĩ ngợi một lúc rồi nói: "Cha ta giấu bạc ở nhiều chỗ, ta nói cho người một chỗ trước đã, người mà đào được thì biết là thật hay giả ngay."

hắn nói một chỗ khác, là một nơi hoang vắng ở ngay trong thành.

Gã đàn ông gầy gò suy nghĩ trong giây lát, hừ lạnh, "Nếu mày dám lừa bố mày, bố mày sẽ chặt mày làm từng khúc chấm tương ăn!"

Vừa dứt lời, gã đã vội chạy ra ngoài gọi đồng lõa đi đào bạc.

Đợi gã kia đi được một lúc, Dương Bình Trung mới nói khẽ: "Vân ca nhi, người đừng sợ, tất cả những chỗ giấu bạc của nhà ta đều có người canh gác, sẽ có người tới cứu chúng ta nhanh thôi!"

Phó Vân anh khẽ ừm một tiếng trong cổ họng nhưng thầm cảm thấy chưa chắc.

Trời đã tối thế này mà người Dương gia vẫn chưa tới, hoặc là đám bắt cóc này thần thông quảng đại, có bản lĩnh hơn người hoặc là phải có chuyện gì xảy ra ở nơi khác...

Nửa canh giờ sau, gã đàn ông gầy gò kia đã quay lại phòng chứa củi, vui vẻ nói: "Thằng nhãi con, mày tính ra cũng thật thà đấy, nói đi, bạc ở núi Ô Quy chôn chỗ nào?"

rõ ràng là đám đồng lõa của gã đàn ông gầy gò đã đào được bạc ở chỗ Dương Bình Trung nói.

Thấy tôi tớ không bám theo những người đi đào bạc này tới đây, Dương Bình Trung hơi thất vọng, mập mờ tiết lộ nơi giấu bạc ở núi Ô Quy.

Gã đàn ông gầy gò giờ đã tin tưởng hẳn hoàn toàn, dù sao người đã nằm trong tay gã rồi, còn làm gì được nữa. Nghe thấy câu trả lời, gã lập tức gọi mấy đồng hương vẫn thân thiết thường ngày lại, lừa gạt những kẻ khác, không để bọn chúng biết rồi lủi vào trong bóng đêm.

Cái chuyện đào bạc nhà người ta này không thể để quá nhiều người biết được, nhỡ đâu phân chia tiền không đều, bị những người khác lừa đảo, thì chẳng phải là công dã tràng cả hay sao, biết tìm ai mà phân xử bây giờ?

"Lần này bọn họ nhất định sẽ tới cứu chúng ta." Dương Bình Trung khẽ nói.

đang lo âu thấp thỏm, đợi cả canh giờ, cửa lại bị nhẹ nhàng đẩy ra, người bước vào chân đi rón rén, "Thằng nhóc, của cải nhà mày chôn ở chỗ nào?"

Đây là một toán người khác.

Dương Bình Trung nghĩ ra cái gì, cố ý tỏ vẻ bực bội, nói: "Sao lại tới hỏi nữa? Người hỏi đến bốn năm lần rồi, ta nói với người rồi còn gì?"

Kẻ vừa tới ngạc nhiên, neho mắt, "Mẹ nó! Tao biết ngay có thằng muốn ăn mảnh mà!"

Xông tới trước mặt Dương Bình Trung, tên kia xách cổ hắn lên: "nói ngay, bạc chôn ở đâu?"

Dương Bình Trung run như cầy sấy, nước mắt rơi như mưa, khịt mũi nói: "Núi Ô Quy... Trong khe núi có một ngôi miếu đổ nát, chôn ở dưới gốc cây táo trong miếu..."

Kẻ kia nghĩ những tên khác có thể đã đi trước một bước, giành được đồng của cải rồi thì giận sôi máu, vừa nghe đến đó đã thả Dương Bình Trung ra, chạy ra ngoài.

...

Dương Bình Trung nói câu nào Phó Vân anh nghe rõ câu ấy, hắn khóc lóc sụt sùi như thế mà lừa được mấy toán người.

Nàng quyết định rút lại sự cảm thán ban nãy của mình, trung hậu cái gì chứ... chỉ là ảo giác của nàng thôi.

Hết toán người này tới toán người khác chạy ra ngoài thành tìm bạc, tụi tụi vốn được Dương gia sắp xếp để canh giữ khắp nơi vẫn chưa thấy tăm hơi.

Lại thêm một gã đàn ông bị Dương Bình Trung lừa đi đào bạc, chờ cửa đóng lại, Phó Vân anh hỏi: "Núi Ô Quy có bạc thật à?"

Dương Bình Trung ồ một tiếng, trả lời: "Đương nhiên rồi, ta còn biết chỗ khác nữa cơ, chỗ nào cũng chôn bạc."

Dương lão gia đúng là dụng tâm lương khổ, biết con trai vẫn dốt võ dốt nên đã dạy con dùng cách này để kéo dài thời gian.

Phó Vân anh cởi miếng vải đen và dây thừng ra, ngồi dậy, "không thể đợi thêm nữa, nhân dịp bọn chúng đi đào bạc, chúng ta chạy trước đi."

Dương Bình Trung a một tiếng, phản đối: "Cha ta bảo ta rồi, rơi vào tình huống này không thể hành động thiếu suy nghĩ được, nếu không không có ai tới cứu ta, ta sẽ nói những nơi giấu bạc khác cho bọn chúng biết, nhà chúng ta lắm tiền nhiều của, bọn chúng có đào ba ngày ba đêm cũng không đào hết. Trước khi bọn chúng đào hết, chắc chắn sẽ có người tới cứu chúng ta!"

Phó Vân anh rón rén đi tới cạnh cửa, chọc lóp giấy cửa sổ ngó ra bên ngoài.

Trong viện tối đen không có một ai.

Khi nãy nàng vẫn cố tính nhảm số người của bọn chúng, tổng cộng đã có năm toán người lần lượt chạy đi, phía xa vọng tới tiếng chửi rủa, hẳn là đám bắt cóc đang tranh cãi với nhau, còn lại mấy kẻ ở đâu chỉ là hạng tép riu, tuổi còn nhỏ, chân đi không vững vàng, vừa nhìn đã thấy là hạng không biết võ, là những kẻ chuyên chạy vật, tìm hiểu tin tức.

"Nhân lúc ít người, tìm cơ hội chạy trốn thôi... Trốn không được cũng phải trốn, ta cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Địa điểm khi nãy huynh nói cách Hoàng Lạc Lâu không xa, mấy kẻ kia đi nửa canh giờ đã có thể đào xong bạc, có nghĩa là nơi này cũng gần Hoàng Lạc Lâu, có khi chúng ta còn ở trên núi cũng nên. Bọn họ là người vùng khác, không nói tiếng phổ thông Hồ Quảng, chắc chắn không biết đường tắt trên núi, chúng ta thử một lần xem sao."

Phó Vân anh tới cạnh Dương Bình Trung, cởi dây thừng, dìu hắn ngồi dậy, "Có đứng lên được không?"

Dương Bình Trung ai nha hai tiếng, ôm bụng đứng lên, thử đi mấy bước, nhịn đau nói: "không vấn đề gì, ta không sao."

Phó Vân anh nhạt thanh gỗ to nhất từ đống củi ướn nhẹp, nhét vào tay hắn, nói: "Chút nữa có người tới đây, ta trốn đằng sau cánh cửa, huynh đừng lên tiếng, nếu ta không làm gì được hẳn, huynh hãy lên giúp đỡ, không cần nương tay, bọn chúng chẳng tốt lành gì."

Dương Bình Trung chần chừ một lúc rồi gạt đầu.

...

Trong chính viện đốt một đống lửa, gỗ đốt là gỗ trúc, rỗng ruột nên khi đốt nổ rất vang.

Bốn gã thiếu niên choai choai đang ngồi cạnh đống lửa sưởi ấm.

một gã nhỏ nước bọt, khế nói: "Chúng nó đi đào bạc hết, bắt chúng ta ở lại canh người, lũ khốn nạn!"

Bốp một cái, gã thiếu niên lớn tuổi nhất trong đám đập vào đầu đầu kẻ vừa nói, làm gã ngã sang một bên, lạnh lùng, "Ăn nhiều, nói ít."

Gã thiếu niên bị đánh khụ một tiếng, nhổ ra một búng nước bọt lẫn máu.

Hai tên nhìn nhau chăm chăm.

"Mày có bản lĩnh đánh tao thì sao trước mặt bọn Lão Lục cứ như rùa con rút đầu thế hả?" Gã bị đánh bật dậy, cười châm chọc, "Rùa con rút đầu cũng không ngoan bằng mày! Tao thấy chúng nó có đào được bạc cũng chưa chắc đã chia cho mày đâu, có khi còn cao chạy xa bay từ mua quýt rồi, còn lại chúng ta làm kẻ chết thay thôi!"

Mấy gã thiếu niên ngồi trước đống lửa nghe vậy mặt mày cũng biến sắc.

Gã thiếu niên bị đánh lau sạch máu bên khóe miệng, nhìn quanh một vòng, "Bọn mày quên Thư Sinh rồi à? Nó bị bọn Lão Lục đẩy vào tù đấy!"

Mấy gã thiếu niên nhìn nhau, dao động.

Nhất thời chẳng ai lên tiếng, mỗi kẻ một ý nghĩ riêng, thi thoảng liếc mắt nhìn người khác.

Lúc này, từ phòng chứa củi vọng ra tiếng kêu suy yếu.

Mấy gã thiếu niên ai sợ những kẻ khác nhân lúc mình không ở đó lên kế hoạch gì nên không ai muốn đứng lên.

Gã bị đánh bực bội, đá một gã gầy trơ xương bên cạnh, "Vào xem thế nào đi, đừng để cái thằng công tử bột kia chết, chúng ta còn dựa vào hắn mới phát tài được đấy."

Gã gầy trơ xương sợ đám còn lại bỏ rơi mình, không muốn đi, nhưng tuổi nhỏ nhất, làm sao đánh lại được những kẻ khác, gã thềm chửi rủa, cầm chiếc kim sắt cời than, đi về phía phòng chứa củi.

...

Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Phó Vân anh trốn bên cạnh cửa, nín thở.

Cửa từ từ được đẩy ra, gã gầy trơ xương nhìn vào bên trong, Dương Bình Trung nằm trên mặt đất, lăn lộn kêu đau, bạn cùng trường với hắn đang nằm trong bóng tối, không nhúc nhích, có vẻ như chưa tỉnh.

"Kêu la cái gì? Đau cũng có chết được đâu."

Gã gầy trơ xương nhíu mày bực tức, bước vào phòng chứa củi.

Bỗng một tia sáng trắng xẹt qua, gã gầy trơ xương kinh hãi, còn chưa kịp há miệng kêu cứu, miệng đã bị nhét vải, chiếc trâm sắc bén tưởng như sắp đâm thẳng vào cổ họng gã bỗng nhiên dừng lại.

Gã sợ đến nổi hồn phi phách tán, nửa người dưới ướt nhẹp. Cảm giác về cái chết khiến gã tuyệt vọng, gã sợ tới mức không khống chế nổi. Nhưng mà giờ gã lại mừng phát đại rồi, gã có thể cảm thấy nước tiểu đang chảy từ trên đùi xuống, người đằng sau chưa giết chết gã!

"Nghe cho rõ, ta chỉ nói một lần."

Tiếng nói lạnh lẽo vang lên, chiếc trâm lại nhích về phía cổ gã một chút.

Tay chân gã nhũn như chi chi, không dám động đậy.

Phó Vân anh ra hiệu cho Dương Bình Trung đứng dậy chú ý động tĩnh bên ngoài, đẩy gã kia vào phía trong, nhấn mạnh từng chữ: "Đây là đâu? Các ngươi có mấy người? Có bao nhiêu đường ra ngoài? Xung quanh còn đồng lõa nào không?"

Dứt lời, nàng rút chiếc trâm ra, đâm thẳng vào cánh tay gã, động tác dứt khoát.

Mũi nhọn đâm vào da thịt, gã giãy giụa kịch liệt, ngửa miệng thờ dốt mà không thốt được tiếng nào, đau đớn tới mức run lên bần bật, trong khoảng khắc mồ hôi đã túa ra ướt cả áo, mặt trắng bệch.

Phó Vân anh nắm đầu châm, hơi đâm xuống.

Gã gầy trơ xương đau đến mức muốn chết quách đi cho rồi, mồ hôi lạnh lấm tấm trên trán.

Dương Bình Trung đứng bên cạnh ghen hòng nhìn trần trối, rùng mình.

Vân ca nhi... thật sự dám xuống tay...

Phó Vân anh mặt không đổi sắc, rút cây trâm ra, lấy vạt áo gã gầy trơ xương lau vết máu trên trâm, lại kề nó bên cạnh cổ gã, "Ngoan ngoan trả lời ta, nếu ngươi dám lên tiếng đánh động những kẻ khác, cây trâm này sẽ đâm xuống, để xem đồng lõa của ngươi nhanh chân hay ta nhanh tay."

Gã gầy trơ xương nước mắt nước mũi ròng ròng, gật đầu lia lịa.

Phó Vân anh kéo mảnh vải trong miệng gã ra, cũng đưa cây trâm vào sát theo một chút.

Đùi gã run lên, "Nơi, nơi này là một ngôi miếu hoang sau núi Xà Sơn... Bọn họ đi đào bạc hết rồi, ngoài ta ra chỉ còn ba người... Phía sau có đường ra ngoài, không có đồng lửa nào khác..."

Phó Vân anh nhíu mày nghe hẳn miêu ra đặc điểm và nhược điểm của những kẻ kia rồi đánh gã ngất xỉu, đẩy xuống chỗ Dương Bình Trung vừa nằm.

Sợ gã tỉnh dậy giữa rừng, nàng trói gô gã lại, nhét vải vào miệng. Phía bên cạnh, nàng chất một đống củi, cởi áo ngoài ra, giả làm một người đang nằm ngất ở đó.

Thấy nàng giải quyết gã tay sai nhanh chóng như vậy, Dương Trung Bình sửng sốt, quan sát nàng thật lâu, khẽ nói: "Vân ca nhi, thảo nào hằng ngày đệ vẫn thích đọc tiểu thuyết du hiệp..."

Phó Vân anh lờm hẩn một cái, lúc này rồi hẳn còn có thể nghĩ vẫn vợ.

Ngoài ra, nàng đọc tiểu thuyết du hiệp là để tổng kết tư liệu giúp Viên Tam xây dựng cốt truyện.

Nàng nhặt chiếc kim sắt gã tay sai làm rơi trên mặt đất lên, "Gọi một tên nữa tới đi, chúng không phải dân địa phương, giờ cũng chỉ còn mấy tên tầm tầm tuổi huynh, không phải đối thủ của chúng ta, chỗ này cách Trường Xuân Quan không xa, ta rành rẽ đường đi trên núi, chỉ cần ra được bên ngoài, bọn chúng không bắt nổi chúng ta đâu."

Dương Bình Trung hưng phấn, "Được!"

hắn lại gân cổ lên gào, mấy kẻ bên ngoài bực bội chửi mắng mấy câu, hai gã thiếu niên khác cất bước đi đi về phía phòng chứa củi.

Như vậy không giống như trong kế hoạch.

Dương Bình Trung sợ hãi, cảm thấy tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực tới nơi rồi, "Giờ phải làm sao?"

Phó Vân anh chăm chú nhìn về khoảng sân tối tăm, nói: "Hai tên cũng tốt, giải quyết một lượt luôn."

Nàng đưa kìm sắt cho Dương Bình Trung, khế nói: "Dương huynh, chúng không dám làm huynh bị thương, nếu chúng ta trốn không được, cùng lắm là bị đánh cho một trận. Nếu đánh thắng, chúng ta có thể về nhà luôn..."

Dương Bình Trung hơi ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra, đúng vậy, chỉ có mấy gã tép riu, đánh thắng bọn chúng là có thể chạy thoát, đánh không thắng thì lại bị nhốt tiếp, nếu đã vậy thì sao không quyết đánh một trận?

hắn bình tĩnh lại, máu nóng trong người sôi lên, quên hết cả vết thương trên thân thể, nắm chặt kìm sắt, nói: "Ta hiểu rồi."

"Ta xử lý gã cao cao kia, huynh không cần can thiệp, cứ đập thẳng vào mặt gã còn lại, đập mạnh vào, dù có chuyện gì cũng không được ngừng lại."

"Được!"

Dương Bình Trung nói một tiếng lại nhớ ra giờ không được nói to liên vội vàng mím môi, nhắm mắt.

Hai kẻ tới lần này cẩn thận hơn gã gầy trơ xương lúc trước, đầu tiên đẩy cửa ra nhìn vào trong một lượt, thấy hai người nằm trên mặt đất mới rảo chân bước về phía ngạch cửa.

Phó Vân anh đang trốn đằng sau cánh cửa lặng lẽ tiếng lên, bóp một phát, thanh gỗ lớn ướt nhẹ đã phi thẳng vào gáy gã cao kều.

Gã cao kều bất ngờ bị đánh nên dờ ra, loạng choạng mấy bước những chưa ngã xuống, Phó Vân anh không hề do dự, cầm gậy gỗ đập xuống như mưa trên người gã.

Cùng lúc đó, Dương Bình Trung cầm kim sắt đập xuống người gã thấp lùn.

Uỳnh một tiếng, gã cao kều cuối cùng cũng ngã rạp xuống đất.

Gậy gỗ trên tay Phó Vân anh thay đổi phương hướng, chuyển sang phía gã thấp lùn đập lấy đập để, giúp đỡ Dương Bình Trung.

Hai đánh một, Phó Vân anh còn là người bẩm sinh đã có sức mạnh hơn người khác, hơn nữa ra đòn nào chắc đòn ấy, mạnh mẽ quyết đoán, gã thấp lùn cũng nhanh chóng ngã xuống.

Gã thiếu niên còn lại bên đống lửa cuối cùng cũng phát hiện ra động tĩnh trong phòng chứa củi, khuôn mặt vắn vẹo dữ tợn, cầm một chiếc dao phay xông vào phòng.

Ánh sáng lạnh lẽo vụt qua, Phó Vân anh hơi bàng hoàng, kéo Dương Bình Trung lại, hấn vẫn đang kích động khoa tay múa chân vì vừa hạ được hai gã kia, "Tên này có dao, đừng xông lên."

Nàng nhanh chân chạy về phía góc tường lấy hai chiếc ghế gãy, "Dùng cái này mà đỡ, nhất định không được để hấn tới gần huynh."

Gã thiếu niên cầm dao nhanh chóng xông vào phòng chứa củi, Phó Vân anh lật chiếc ghế lại, che trước người, một tay cầm gậy dài, vừa đánh vừa đỡ.

Lúc này nàng đột nhiên cảm thấy hối hận vì sao trước kia không học luyện kiếm với đám đồ đệ của Trương đạo trưởng, tuy nhìn qua có vẻ quá màu mè nhưng dù sao biết một chút vẫn hơn chẳng biết gì.

Cũng may còn có Dương Bình Trung trợ giúp, hăn cao to, chân tay dài, lại còn to gan, thường đột nhiên tiến về phía trước mấy bước, khiến gã cầm dao mất đà giật lùi về phía sau liên tục.

Hai người đồng tâm hiệp lực từ từ ép gã kia về phía góc tường.

Hai người họ số may, tuy gã này cầm đao nhưng lại nôn nóng, lúc lùi về sau không để ý mấy kẻ đồng lõa đang nằm dưới đất, nên bị vấp, suýt nữa trượt chân ngã.

Phó Vân anh lập tức ném chiếc ghế ra, "Kìm hãm lại!"

Dương Bình Trung nhất nhất nghe lời nàng, không cần nghĩ ngợi, ném kìm sắt sang một bên, bên ghế ép thẳng về phía trước, kẹp gã thiếu niên còn chưa đứng vững kia giữa mặt ghế và bức tường.

Gã nọ vẫn tiếp tục vung vẩy chiếc đao, Dương Bình Trung vừa ép vừa tránh sang bên cạnh, một luồng gió lạnh như quặng quét tới, chiếc gậy gỗ đập thẳng về phía đôi mắt gã thiếu niên.

Dương Bình Trung không nở nhìn nhưng giờ không phải lúc mềm lòng.

Gã thiếu niên tru lên thảm thiết, Phó Vân anh mặt không biến sắc, đập thêm mấy nhát nữa, gã chỉ còn thoi thóp, trượt ngã trên mặt đất.

Phó Vân anh ném gậy sang bên cạnh, dặn Dương Bình Trung: "Đừng buông tay ra."

Dương Bình Trung vẫn còn kinh hồn táng đảm, gạt đầu lia lịa.

Phó Vân anh lấy một sợi dây thừng, trói người gã thiếu niên kia lại, xong việc mới thở ra một hơi, "Được rồi, chúng ta đi."

Nàng nhặt dao phay, kìm sắt và gậy gỗ, bước khỏi phòng chứa củi.

Dương Bình Trung nhìn xung quanh một lượt, cả phòng bừa bộn, mấy gã thiếu niên bị trói chân trói tay nằm la liệt trên mặt đất, đầu gục

xuống, không biết còn sống hay chết.

Hồi tưởng lại cảnh Phó Vân anh lạnh lùng dùng gậy đánh người, hấn rùng mình.

Lần trước hấn chưa được Vân ca nhi cho phép mà đã động vào đồ đạc của "y", còn tưởng là "y" tức giận lắm rồi, hóa ra như vậy vẫn chưa là gì.

hấn khẽ vuốt ngực, càng nghĩ càng sợ, đột nhiên đập vào đầu mình một cái, vui vẻ ra mặt: Đây mới là biểu hiện của Vân ca nhi lúc tức giận, thế chẳng phải có nghĩa là điều bộ lãnh đạm hằng ngày của Vân ca nhi thực ra là mặt lạnh tim nóng, thật nhiệt tình với hấn hay sao?

Ôi chao, trước kia đã trách oan Vân ca nhi rồi.

Editor: Điển cố "hai quả đào giết ba dũng sĩ" hơi giống quả táo vàng "Dành cho người đẹp nhất" trong Thần thoại Hy Lạp nhưng mình không thích version phương Đông này chút nào, bản dịch lấy từ trang chuonghung.com:

Thời Xuân Thu tại nước Tề, Tề Cảnh Công có 3 viên đại tướng, họ là Công Tôn Tiếp, Điền Khai Cương, Cổ Dã Tử, nổi tiếng cả nước Tề về sự dũng mãnh vô địch.

Nhưng ba người này đều không có sự tu dưỡng, thái độ ngạo mạn vô lễ, tể tướng Yến anh lấy đó làm lo âu với Tề Cảnh Công rằng:

"Thần cho rằng, tướng quân dưới tay của vị quân chủ hiền minh, cần phải biết rõ lễ vua tôi, hiểu được quy củ trên dưới. Có như vậy, với trong nước mới có thể cấm tuyệt bạo loạn, với ngoài nước mới có thể ngăn được quân địch; nhưng Công Tôn Tiếp, Điền Khai Cương, Cổ Dã Tử 3 người này vừa không có lễ nghi vua tôi, lại không có lễ tiết trên dưới, trong không thể dùng để cấm bạo loạn, ngoài không thể dùng để chống lại quân địch, vì thế họ là những kẻ nguy hại cho đất nước, chi bằng sớm trừ khử họ đi!"

Tề Cảnh Công than rằng:

"Ba người họ võ nghệ cao cường, biết làm sao đây?"

Yến anh tâu rằng:

"Thần có một chủ ý, xin bệ hạ sai người đem tặng cho 3 người họ 2 trái đào, bảo họ dựa theo công lớn nhỏ mà phân chia, ai có công lớn người đó có thể ăn đào."

Tề Cảnh Công làm theo kế đó.

Công Tôn Tiếp vui mừng nhận đào và nói rằng:

"Sức của tôi có thể chế ngự được heo rừng, lại có thể bắt được hổ dữ, xét công lao của tôi, tôi có thể ăn đào."

Công Tôn Tiếp liền lấy một trái trước.

Điền Khai Cương bảo rằng:

"Tôi dẫn quân đánh trận có thể đánh lui quân địch đến 3 dặm, tôi cũng có tư cách ăn đào."

Điền Khai Cương liền đoạt lấy một trái.

Lúc bấy giờ, đào đã bị lấy sạch, Cổ Dã Tử giận dữ nói:

"Tôi từng đi theo chúa thượng, có một lần qua sông, con ngựa của chúa thượng bị một con rùa lớn ngậm kéo đi, tôi liền giết rùa cứu sống con ngựa. Nếu luận về công, tôi đáng được ăn đào. Hai ông còn không chịu đưa đào cho tôi!"

nói xong liền rút kiếm muốn giao tranh cùng Công Tôn Tiếp và Điền Khai Cương.

Công Tôn Tiếp, Điền Khai Cương nhìn thấy Cổ Dã Tử giận, trong lòng áy náy, liền nói rằng:

"Hai tôi dững mảnh không bằng ông, công lao của hai tôi cũng không bằng ông, hai tôi tham lam quá, lấy đào trước mà không nhường cho ông. Hai tôi chỉ có cái chết mới có thể bày tỏ dững cảm và nghĩa khí."

nói xong, hai người rút kiếm tự vẫn.

Cổ Dã Tử nhìn thấy hai người tự sát, trong lòng đau buồn, liền quăng đào cũng lấy kiếm tự sát.

Chương này nhắc tới tiếng địa phương Hồ Quảng và tiếng phổ thông Hồ Quảng, hai cái này khác nhau. Tiếng phổ thông Hồ Quảng là tiếng phổ thông nói giọng Hồ Quảng thôi, tiếng địa phương Hồ Quảng là tiếng nói riêng của vùng, gần như khác hẳn tiếng phổ thông.

Chương 78: Chạy trốn

Bên ngoài miếu hoang, bóng đêm đặc quánh, ánh sao thưa thớt, xung quanh yên tĩnh không một tiếng động khiến người ta phải gai người.

Dương Bình Trung rùng mình, đi sát vào Phó Vân anh, không quan tâm nàng dẫn hắn đi đâu.

"Bên này."

Phó Vân anh nhìn xung quanh một lượt, ngẩng đầu nhìn trời, dựa theo vị trí của sao để phân biệt phương hướng liền nhanh chóng xác định được miếu hoang nằm ở phía trái Xà Sơn, quả nhiên đúng như nàng suy đoán, nơi này rất gần Hoàng Hạc Lâu.

Vậy có nghĩa là cũng gần thư viện.

Nghe khẩu âm của bọn bắt cóc, có vẻ như là người phủ Trường Sa, chắc hẳn chúng mới lên tới phủ Võ Xương kiểm chác chưa lâu nên không biết Dương Bình Trung có thân phận cao quý, không động vào được.

Hai người bước vào trong bụi cỏ, dò dẫm bước về phía trước.

Dương Bình Trung đột nhiên "Di" một tiếng, giữ chặt Phó Vân anh, "Vân ca nhi."

Hắn động tai lên nghe âm thanh loáng thoáng truyền tới, tươi cười, "Tới rồi tới rồi! Hộ vệ... Có người tới cứu chúng ta rồi!"

Có tiếng vó ngựa từ nơi xa vọng tới.

Dương Bình Trung thờ phào, nhắc chân định đi, "Cuối cùng cũng tới."

Phó Vân anh nhú mày, kéo Dương Bình Trung lại, "Khoan đã. Nhớ đâu là đám đào bạc kia quay lại thì sao?"

Dương Bình Trung câm nín không trả lời được, lau mồ hôi.

Hai người trốn trong những tán cây rậm rạp, nhìn ra bên ngoài.

Ánh lửa nơi xa bập bùng, một đội nhân mã đang phi như bay về phía miếu hoang.

Những người này mặc đồ đen, đội mũ rộng vành, trên tay cầm một cánh cung lớn, dây cung kéo căng, ào ạt bắn vào phía trong.

Nhìn thấy những tia sáng bàng bạc hắt ra từ đầu mũi tên nhọn hoắt, mặt Phó Vân anh trắng bệch.

Mặt Dương Bình Trung cũng cắt không còn giọt máu, sồn tóc gáy, môi run run, thì thầm bất lực: "Chúng tới để giết ta."

Thanh âm bị đè nén, từng âm từng tiếng đều run rẩy.

Phó Vân anh nghe cũng biết được hấn giờ đây cực kỳ sợ hãi.

Bởi có vô số chỗ địa điểm cất giấu của cải làm bùa hộ mệnh, hấn đối đáp với bọn bắt cóc rất trôi chảy, kín kẽ. Đối với hấn, lần bị bắt cóc này chỉ như một trò chơi mạo hiểm mà thôi.

Nhưng nhìn thấy những kẻ áo đen này, hấn mới thực sự ý thức được sự nguy hiểm cận kề, Phó Vân anh có thể cảm giác được sự kinh hãi của hấn.

Lẫn trong tiếng vó ngựa còn có tiếng chó sủa, những kẻ kia còn đem theo chó săn.

"đi."

Gió đêm lạnh lẽo thấu xương, Phó Vân anh lấy lại tinh thần, dứt khoát kéo Dương Bình Trung lẫn vào trong rừng sâu.

Phía sau vang lên những tiếng thét thảm thiết, đám người áo đen đã giết hết mấy gã thiếu niên trong miếu.

Phó Vân anh không quay đầu lại, tay vẫn nắm chặt Dương Bình Trung chạy một mạch. Hắn vẫn đang chìm trong cơn sợ hãi tới kinh hồn táng đảm. Cây gai quết qua mặt và cổ họ, tạo thành vô số vết xước.

Tiếng chó sủa càng lúc càng gần, trong rừng cây không thể cửa ngựa, những kẻ áo đen một nửa đuổi theo họ, nửa còn lại cưỡi ngựa theo đường lớn, chuẩn bị tạo thành một gọng kìm chặn đường rút lui họ.

Cách đó không xa có một hồ nước sâu, nếu trốn dưới nước, hẳn là có thể tránh khỏi sự truy lùng của chó săn...

Nàng đang tập trung bỗng lại bị đẩy sang một bên, bước chân khựng lại, cố gắng đứng vững.

"Vân ca nhi, đệ chạy bên kia đi." Dương Bình Trung đẩy nàng ra, ôm bụng, thều thào, "Chúng ta tách ra chạy, nếu không thì chẳng ai thoát được."

Lúc này hắn chẳng có tâm trạng nào mà đùa giỡn, ngữ khí mang theo cảm giác bi thương, khác hẳn với Dương thiếu gia ngốc nghếch rải tiền khắp nơi bình thường.

Phó Vân anh nhíu mày, không muốn giải thích nhiều, bước tới giữ chặt hắn, đẩy hắn về phía trước, "Vết thương đau sao?"

Dương Bình Trung giãy giụa mấy cái nhưng không khỏe bằng nàng, cười gượng nói: "Nước mà ban ngày bọn chúng đút cho ta uống có

vấn đề, chân ta gần như không cử động nổi."

hắn giơ tay cho Phó Vân anh xem, mười ngón tay đã cứng đờ,
"Trong nước chắc chắn đã cho thêm thuốc gì đó khiến chân tay tê cứng... Ta không chạy nổi nữa, đệ giấu ta vào một chỗ, đệ tưởng tận đường đi nơi này, về thư viện trước tìm người tới cứu ta..."

"Lúc này huynh nói những kẻ đó tới để giết huynh, chúng sẽ không cho huynh cơ hội đào tẩu." Phó Vân anh giữ chặt cánh tay Dương Bình Trung để hắn khỏi ngã, cắn răng kéo hắn đi, "Huynh muốn chết sao?"

Đôi mắt đã sưng đỏ của Dương Bình Trung rùng rùng nước mắt,
"Trình độ của bọn chúng tương đương với hộ vệ của ta, ta không thoát được đâu, Vân ca nhi, đệ là người thông minh, phải tỉnh táo, bỏ ta lại..."

Phó Vân anh nghe hắn nói vậy thì dừng lại.

Bốp một tiếng, một cái tát đập lên mặt Dương Bình Trung.

Dương Bình Trung bị bất ngờ, không kịp đề phòng đã bị tát mạnh, giật lùi về phía sau mấy bước rồi ngã ngổ trên mặt đất, ngẩn người nhìn nàng chăm chăm.

Những người phía sau vẫn đang chạy tới, tiếng chó sủa và tiếng người hô hoán vang lên từng đợt.

Đám người áo đen càng lúc càng gần.

Phó Vân anh quay lưng về phía rừng rậm đen kịt, nhìn xuống Dương Bình Trung giờ đã hồi xiêu phách lạc, nhấn từng chữ: "Câm miệng, đừng dong dài, huynh làm ta phân tâm."

Ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào gương mặt trắng nõn của nàng, trên má có nhiều vết máu, từng giọt từng giọt chảy xuống, đỏ tới cay mắt.

Chết, nói thì đơn giản nhưng một khi chết thật thì chẳng làm được gì nữa.

sự sống quý giá biết bao! Cho dù người thân kiếp trước chẳng còn ai tồn tại trên đời, cho dù phải gánh chịu bao nhiêu hồi ức đau khổ, Phó Vân anh vẫn muốn sống, hơn nữa còn phải sống thật hạnh phúc.

Nàng khom lưng kéo Dương Bình Trung, cả người hấn nhũn ra, không cử động nổi.

"đi theo ta."

Phó Vân anh cởi áo ngoài, quán quanh người Dương Bình Trung rồi buộc hấn vào hông mình.

Dương Bình Trung giờ không đùa không giỡn, đôi môi mím chặt, nhìn chăm chăm nàng một lát, khẽ ừm một tiếng, dựa cả người vào người nàng, nương theo bước chân của nàng để tập tễnh bước về phía trước.

Đám người áo đen phía sau xuyên qua bụi cỏ, đuổi theo bọn họ.

Bốn phương tám hướng đều là tiếng la hét, dường như không có chỗ nào là không có kẻ địch, ánh lửa như ma trời ngoài ngoài ô, xuất hiện ở khắp các góc, lạnh lẽo âm trầm.

Phó Vân anh chẳng còn thời gian để mà sợ hãi, bình tĩnh xác định phương hướng.

Nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, nàng thềm thờ phào nhẹ nhõm. Nàng đỡ Dương Bình Trung tới một con dốc, nói: "Cúi đầu xuống, ôm chặt đầu, chúng ta lăn xuống dưới."

Chân tay Dương Bình Trung run rẩy, nghe thấy vậy ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng làm theo.

Hai người cuộn mình, bảo vệ đầu vào mặt, nằm xuống đất, đẩy người xuống.

Tiếng gió lùg bùng bên tai, trời đất quay cuồng, họ hấn xuống theo sườn dốc, cành khô lá rụng dưới thân vỡ ra lách tách.

Sườn dốc này không cao, phía dưới thoải thoải, Phó Vân anh túm tay vào một đám cỏ khô dừng lại, đứng dậy, nhìn xung quanh liền tìm thấy Dương Bình Trung nằm ở chỗ cao hơn, thuốc đã phát huy tác dụng, hấn hoàn toàn không động đậy được nữa.

hấn cao to như thế, cũng may Phó Vân anh khỏe mạnh nên mới kéo hấn xuống được.

Dưới thung lũng sóng nước long lanh, thấp thoáng trong những bụi trúc là một dòng suối xanh biếc. Dòng suối này chảy từ phía tây vào sơn cốc trong Giang Thành thư viện. Quản cán thích câu cá, khi Phó Vân anh sắp xếp lại sách ở Tàng Kinh Các vẫn thường ra suối tìm hấn. Cách đây không lâu, nàng mới vẽ cho quản cán một bức họa, trong tranh chính là dòng suối nhỏ này.

Trong núi giờ lạnh buốt, nước suối lạnh thấu xương, dưới ánh trăng bàng bạc dường như có thể thấy sương mù lờ mờ trên mặt nước.

Phó Vân anh kéo Dương Bình Trung, vừa đặt một chân xuống nước, cánh tay đã nổi da gà, lạnh tới mức răng va vào nhau lập cập.

Nàng hít sâu một hơi rồi kéo Dương Bình Trung vào dòng suối lạnh lẽo.

Nước quá lạnh, mới bơi được một nửa, nàng đã thấy hay chân co rút, uống phải mấy ngụm nước suối lạnh như băng.

Có một cục nợ phía sau, nàng không dám cố đấm ăn xôi, cố lấy bình tĩnh, bơi tới bờ bên kia, bám lấy một cục đá lớn bên bờ suối, thở dốc.

Trong rừng trúc bên bờ suối bỗng xuất hiện ánh lửa mờ lung. Có tiếng cành khô bị giẫm lên lách cách và tiếng bước chân tiến về phía bờ sông.

Nàng nín thở, kéo Dương Bình Trung trốn phía sau mấy phiến đá lớn.

Ánh lửa từ xa đi tới, người đàn ông cầm đuốc đội mũ rơm, mặc áo ngắn tay bằng vải thô, quần xà cạp, chân đi giày cỏ, một chân giẫm xuống nước làm nước bắn tung tóe. Ánh lửa bập bùng chiếu sáng một gương mặt vào dạng thường thường phổ thông, tuy chỉ mặc áo vải thô nhưng vẫn toát ra vẻ bình tĩnh nhẹ nhàng, vai rộng chân dài, dưới bóng đêm cũng có thể cảm nhận được hẳn là người khỏe mạnh cường tráng.

Hắn ở chỗ sáng, Phó Vân anh có thể nhìn rõ trên lưng hắn đang gánh một bó củi, bên cạnh bó củi còn có buộc hai con thỏ lông xám. Nàng nghi hoặc. Chẳng lẽ là một người tiều phu?

Nửa đêm thế này, tiều phu sao còn ở trên núi?

Nàng còn đang phân vân, tiều phu đã giơ đuốc chiếu xuống mặt nước, khẽ lên tiếng: "Dương thiếu gia?"

Phó Vân anh không trả lời.

Người kia vẫn tiếp tục tìm kiếm bên bờ suối, nói tiếp: "Mỗ nhận tiền thưởng tới đây tìm thiếu gia, Dương lão gia nói, bên sông phải của thiếu gia có một nốt ruồi đen to như đồng xu. Đám người Miêu đang truy lùng thiếu gia, thiếu gia đang gặp nguy hiểm."

Phó Vân anh: "..."

Chờ tiều phu đi xa, nàng lặng lẽ bơi tới cạnh Dương Bình Trung, đưa mắt dò hỏi hắn những lời tiều phu nói vừa nãy là có ý gì.

Dương Bình Trung áp mặt vào tảng đá, mặt đỏ bừng, gật đầu với nàng, thì thầm: "Là người của cha ta..."

"Huynh gọi hần quay lại đi, nếu thấy gì không đúng thì gọi ta."

Phó Vân anh dứt lời liền trốn vào chỗ tối.

Dương Bình Trung nghe thấy tiếng nước liền lấy lại bình tĩnh, lên tiếng gọi tiều phu trở lại.

Tiều phu đã đi được một đoạn, nghe thấy tiếng gọi của hần, vội vàng ấn cây đuốc vào trong nước dập lửa, chạy vội về phía hần.

"Dương thiếu gia."

Người nọ lội xuống nước, kéo Dương Bình Trung lên.

"Cha ta đâu?"

"Đại quan nhân đang trên đường tới, sợ không kịp nên sai chúng ta lên núi tìm thiếu gia trước."

Dương Bình Trung tủi thân trút giận, "Ta suýt nữa là mất mạng rồi! Sao các người giờ mới tới? Cha ta có phải lại tới hoa lâu nào uống rượu rồi không? Thằng con này của ông ta suýt chết đến nơi, ông ta còn lưu luyến đóng sơn phấn được à!"

Tiều phu cúi đầu, không dám lên tiếng, để hần muốn quát tháo thế nào cũng được.

Xác nhận được thân phận của tiều phu xong, Dương Bình Trung cuối cùng cũng an tâm, quay lại nói: "Vân ca nhi, có thể ra đây được rồi."

Phó Vân anh quay đầu lại nhìn về phía có tiếng chó sủa, khẽ cắn môi, trèo lên bờ, "Các người có tổng cộng bao nhiêu người? Bên bờ bên kia có ít nhất hai mươi người đang truy đuổi chúng ta."

Tiêu phu nhưn mảy, nhìn nàng rồi cúi đầu nói: "Phó thiếu gia không cần lo lắng, chỉ một mình mỡ là đủ rồi, bọn họ có năm mươi người cũng không thành vấn đề."

hắn rút một bọc quần áo sạch từ sau lưng ra, bảo Phó Vân anh và Dương Bình Trung khoác lên người rồi mỗi tay kéo một người vững vàng đỡ bọn họ ra khỏi đó.

Mỗi bên nâng một thiếu niên đang tuổi lớn mà bước chân vẫn nhẹ nhàng nhanh nhẹn, đi một mạch hai dặm đường mà mặt không đỏ, hơi thở ổn định, còn có sức trấn an Phó Vân anh và Dương Bình Trung: "Sắp tới rồi."

Người tiêu phu này là cao thủ, thảo nào Dương lão gia chọn hắn lên núi tìm người.

Tiêu phu đương nhiên cũng tường tận đường đi trên núi, nhanh chóng thoát khỏi rừng tậm, vòng sang một con đường nhỏ hẹp nhưng có rải đá xanh, sạch sẽ bằng phẳng.

đi thêm ba bốn dặm đường nữa, xa xa nghe thấy tiếng người nói ngửa hí, ánh lửa bốc lên hừng hực từ những ngọn đuốc, trước mắt sáng như ban ngày. Máy trăm hộ vệ của Dương phủ thân mặc giáp, bên hông đeo đao đang lên núi, vừa đi vừa lưng sục từng xó xỉnh, không chừa một góc cây khe núi nào, chỉ cần phát hiện ra người khả nghi sẽ bắt giữ ngay lập tức.

Dương Bình Trung nhìn thấy ánh sáng kim loại lấp lánh phát ra từ người đám hộ vệ mới thờ ra một hơi dài, nghiến răng ken két: "Chờ bọn họ tìm thấy, ta đã đi đời nhà ma từ thuở nào rồi!"

Đám hộ vệ nghe thấy tiếng nói, giương đuốc hướng về phía tiêu phu, hét lớn: "Ai đấy?"

"Ông nội nhà ngươi đây!"

Dương Bình Trung sống sót sau tai nạn, chân tay dường như có thêm sức lực, cao giọng gào lên bực tức.

"Gia!"

Đám hộ vệ nghe thấy tiếng gào giận dữ của hắn, mừng phát khóc, nước mắt chảy ròng ròng trên mặt người từ bốn phương tám hướng đổ lại gần, "Gia!"

Chủ tử đã nói rồi, nếu lần này thiếu gia có mệnh hệ gì, bọn họ đều phải đền mạng!

Ban đầu đám hộ vệ cũng không coi chuyện này là gì to tát, chẳng phải là một lũ bắt cóc đòi tiền chuộc sao! Chuyện nhỏ.

Nhưng câu chuyện càng lúc càng phức tạp, đầu tiên là binh lính canh gác ở các cứ điểm đều bị người khác đánh cho hôn mê, nhốt lại trong phòng, sau đó họ phát hiện ra có người âm thầm cản trở bọn họ tìm hiểu tung tích của thiếu gia. Tới lúc họ xác định được thiếu gia đang ở trên núi, lũ người Miêu không biết từ đâu xuất hiện, xuất quỷ nhập thần, đã lên núi từ lâu rồi!

Chủ tử suýt nữa đã mất mạng trên tay người Miêu, mối thù với người Miêu đã sâu như biển, thiếu gia mà rơi vào tay người Miêu thì nào còn đường sống?

Đám hộ vệ sợ hãi tới mức hồn vía lên mây, cố lấy lại tinh thần chạy lên núi, một nửa chặn giết người Miêu, một nửa chạy ngược lại phía sau núi, mong tìm thấy thiếu gia trước khi lũ người Miêu kia ập tới.

đang tưởng phen này chắc chắn phải mất đầu, thiếu gia bỗng như thần tiên hạ phàm, từ trên trời giáng xuống, đám hộ vệ nước mắt như mưa, chỉ thiếu nước kéo thiếu gia lại hôn mấy cái!

Cái bảo bối to đùng thế nào, không thể để lạc mất được.

Dương Bình Trung phần nộ nhìn đám hộ vệ, nhìn quanh một lượt vẫn không thấy bóng dáng ông già nhà mình đâu, hấn nhú mày, lạnh lùng nói: "trên người ta còn ướt đẫm đây này, mau đi chuẩn bị nước tắm."

Đám hộ vệ thưa vâng rồi ba chân bốn cẳng đỡ hấn tới một chiếc xe ngựa trang trí xa hoa, trên xe trải một lớp thảm nhung thật dày.

"Khoan đã, phải xem cho Vân ca nhi trước..." Dương Bình Trung quay đầu lại tìm Phó Vân anh, "trên cổ hay đệ ấy toàn máu là máu, lại ngâm mình trong nước một lúc lâu, mau băng vết thương cho đệ ấy."

Phó Vân anh lúc này đã choáng váng, chân đi không vững. đã tới nơi an toàn, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng được buông lỏng, sức lực như vừa bị rút cạn, sự lạnh lẽo dường như đã thấm vào xương cốt, nàng đưa tay run run kéo chặt áo choàng, giờ nàng chỉ muốn tìm một nơi ấm áp ngủ một giấc.

"Phó thiếu gia?"

Phía trên đầu vang tới một giọng nói đầy quan tâm, tiều phu thấy nàng đứng không vững bèn đưa tay đỡ lấy cánh tay nàng, nhú mày, "Thiếu gia mau thay quần áo ướt ra đi thôi."

Cả người Dương Bình Trung chẳng còn chút sức lực nào, sai hộ vệ bên cạnh đỡ mình tới gần Phó Vân anh, nghe thấy vậy liền nói: "Nào, Vân ca nhi, lên xe ngựa đi, ta bảo nha hoàn tới thay áo cho người."

trên xe ngựa cái gì cũng có cả, trà nóng, canh nóng, nước ấm, còn có cả nô tỳ xinh đẹp hầu hạ.

Phó Vân anh đầu đau như búa bổ nhưng vẫn còn tỉnh táo, lắc đầu, "không được, ta tự làm?"

Tên nhóc này mà cũng dám từ chối ý tốt của thiếu gia?

Đám hộ vệ mặt mày biến sắc.

Dương Bình Trung đã quen với chuyện này nên vẫn không tỏ ra có vấn đề gì, lờm dờm hộ vệ: "Còn không đi chuẩn bị đi à?"

Hộ vệ giật mình a lên một tiếng, cuống quýt làm theo, chỉ lát sau đã đưa tới một chiếc xe ngựa khác, cùng trải thảm nhung dày, bên trong đốt lò than sưởi ấm, nóng hừng hực.

Dương Bình Trung thấy sắc mặt Phó Vân anh tái nhợt, mồ hôi chảy ròng ròng, đau lòng nói: "Vân ca nhi, trước tiên đệ cứ ngâm mình một lúc với ta đi, nước suối lạnh như thế, xương cốt sắp đóng băng tới nơi rồi."

Thấy nàng không trả lời, hấn khựng lại một chút nhưng lại nhớ tới nàng vốn không quen đi lại quá gần gũi với người khác, sửa lại, "Ta bảo người đưa nước tắm sang bên đệ, đệ ngâm mình một mình được không?"

"Về thư viện đã rồi nói sau."

Phó Vân anh nói, bước lên xe ngựa, buông màn xe xuống.

Dương Bình Trung nhìn theo bóng nàng, "Ặc" một tiếng, quay sang dặn dò người bên cạnh, "Mau gọi thầy thuốc tới đây xem vết thương cho Vân ca nhi."

Thiếu gia bình thường muốn gì được nấy mà giờ lại cun cút theo sau Phó thiếu gia, bảo sao nghe vậy, ngoan ngoãn phục tùng, cho dùng bị Phó thiếu gia đối xử lạnh lùng vẫn cứ sấn lại gần... Thiếu gia phen này có phải uống nhầm thuốc rồi hay không? Hay là do mới tìm được đường sống trong chỗ chết nên sợ hãi ngu luôn rồi?

Đám hộ về nhìn nhau rồi vội thưa vâng.

Phó Vân anh quay lưng về phía màn xe, cởi quần áo ướt dẫm trên người xuống, nhanh chóng mặc quần áo mà đám hộ vệ đã chuẩn bị vào, thắt thắt lưng lụa quanh hông.

Đám hộ vệ hộ tống họ xuống núi, chỉ để lại một nhóm người tiếp tục đi vào rừng trúc nã lũ người miêu.

Xe ngựa nhẹ nhàng đong đưa, nàng nhắc một góc màn xe ra, thấy trên càn xe không có người, người tiều phu khi nãy cứu nàng và Dương Bình Trung đang đi bên cạnh xe ngựa, không cho phép bất cứ ai tới gần xe ngựa một bước.

...

Họ không quay lại thư viện ngay, đám hộ vệ đưa xe ngựa về một sơn trang yên tĩnh.

Tỳ nữ búi tóc song kế và ma ma đầu trùm khăn đã đứng xếp hàng trước cửa viện chờ từ lâu, Dương Bình Trung được đưa vào nội viện ngay. Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của hắn, quản gia sắp xếp cho Phó Vân anh nghỉ ở sương phòng trong viện của hắn.

Thầy thuốc xem xét vết thương của Phó Vân anh, băng lại cổ tay cho nàng, bôi thuốc lên những vết xước trên mặt nào rồi bảo tỳ nữ giúp nàng uống một bát thuốc đắng ngắt, dặn dò: "Vết thương không được để dính nước, người hơi sốt, mấy hôm tới phải cố gắng giữ gìn sức khỏe, không nên làm gì quá sức."

Phó Vân anh cảm ơn ông ta rồi nhìn theo bóng ông ta ra ngoài.

Khi nãy thầy thuốc bắt mạch cho nàng, mắt hơi giật giật mấy cái, nàng cũng nhìn thấy.

Nàng không hoảng loạn, thân phận của người kia như thế, nàng có giấu giếm đi nữa thì có ý nghĩa gì đâu.

Chương 79: Thăng thấn

Trong phòng ánh đèn dầu lặc leo lét.

trên bàn sách trước cửa cửa sổ đặt một chiếc bình sứ xanh họa tiết cá chép hoa sen tinh tế, trong bình trồng hoa thủy tiên. Bình sứ xanh biếc mềm mại, hoa thủy tiên đằm chìm trong ánh đèn lờ mờ lảng lảng bung cánh, lá xanh, hoa trắng, nhụy hoa vàng nhạt, tỏa ra mùi hương thanh khiết.

Thư đồng Cát Tường quỳ gối trước giường lau nước mắt, nức nở: "Gia, về sau ngài có đánh gãy chân tiểu nhân, tiểu nhân cũng đi theo ngài bằng được! Ngài đi chỗ nào tiểu nhân đi chỗ ấy, lên núi đao xuống chảo dầu, tiểu nhân cũng đi với ngài, ngài đi nhà xí, tiểu nhân sẽ đứng ngoài cửa canh..."

"Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, việc này gia chịu trách nhiệm, không phải lỗi của ngươi."

trên giường bệnh, Dương Bình Trung xoa tay, mặt nhăn nhó, hỏi: "Cha ta đâu?"

hắn vừa uống thuốc, chân tay đã có thể hoạt động, muốn sang thẳng Vân ca nhi, nhưng sức khỏe hắn từ trước đến nay luôn suy yếu, ngâm mình trong nước lạnh, còn bị kinh sợ, trên đầu, cánh tay và đùi chỗ xanh chỗ tím, cũng hơi sốt giống Phó Vân anh. Quản gia sợ hắn ra ngoài gặp gió lại sốt cao, quỳ rạp xuống đất cầu xin hắn ở lại phòng dưỡng bệnh. Hắn không muốn ép ông ta nên không tiếp tục đòi ra ngoài nữa.

Cát Tường trả lời: "Vương gia biết ngài thoát hiểm, dẫn người lên núi truy lùng đám người Miêu kia rồi."

Mặt Dương Bình Trung hơi sa sầm.

Ngày còn trẻ ông già mắc nợ phong lưu, đắc tội với người Miêu trong núi sâu, tuy giờ lão trại chủ kia đã chết nhưng con lão ta vẫn trẻ trung khỏe mạnh, không dễ đối phó chút nào, hơn nữa lão trại chủ còn để lại một đám tử sĩ trung thành tận tâm, đã vài lần xông vào phủ Võ Xương định ám sát hắn. Hồi còn nhỏ, hắn đã suýt chết trong tay đám người Miêu nên vẫn còn sợ hãi tới giờ. Tuy Trương đạo trưởng đã trở hết tài năng cứu hắn nhưng hắn trúng một loại độc lạ, không thể ra nắng, không thể gặp gió, ngày ngày chỉ có thể ở trong phòng, buông rèm kín mít. Hắn dưỡng bệnh ở Dương gia nhiều năm mới khỏi hắn, cuối cùng cũng thỏa mong ước được ra ngoài trải nghiệm việc đời.

Trăm triệu lần không ngờ giờ lại lật thuyền trong mương, lọt vào hang ổ của bọn cướp rồi bị lũ người Miêu lợi dụng cơ hội đánh úp. May mà có Vân ca nhi cứu hắn không thì phen này hắn chết chắc rồi.

không biết đám người Miêu kia rốt cuộc tới đây bằng cách nào mà có thể không hề để lại chút dấu vết, khiến hộ vệ trong Vương phủ cũng không thể tìm thấy chỗ ẩn náu của bọn chúng.

"không nói chuyện này nữa."

Dương Bình Trung thầm than ông già vô dụng, cúi đầu, thờ dài một hơi, nhìn ánh đèn thấp thoáng sau màn lụa, lẩm bẩm, "Ta nên làm thế nào để nói thật với Vân ca nhi bây giờ?"

Cát Tường sừng sốt, nhất thời không dám lên tiếng.

Đây là lần đầu tiên Thế tử gia muốn nói thật thân phận của hắn với người khác.

Thế tử gia vẫn luôn dùng thân phận đại thiếu gia Dương gia để qua lại với mọi người, Vương gia là lão gia trẻ con, không chỉ dung túng thế tử gia mà còn ra lệnh cho toàn bộ Dương gia phải phối hợp, ông

ta cũng tự coi mình là Dương lão gia, thường dẫn Thế tử gia rong chơi khắp hang cùng ngõ hẻm, hoàn toàn không tỏ ra mình là Vương gia thì phải thế này thế kia. Tuy Vương gia là Sở Vương cao cao tại thượng nhưng cả đời lại không được phép ra khỏi phủ Võ Xương, nếu không sẽ bị gán cho cái tội danh phản loại. Đại khái là bởi cả đời phải chết dẫm ở phủ Võ Xương, Vương gia bức bối không chịu nổi nữa nên thường nổi hứng giả trang thành một kẻ buôn bán nhỏ hèn mọn để trải nghiệm cuộc sống của dân chúng bình dân. Vương gia từng đi dạy chữ, từng bán kẹo bánh, từng nặn tượng đất, cũng từng dong thuyền trên sông lớn, thậm chí có lần còn trà trộn vào hoa lâu...

Nhà đột tử nóc, Vương gia già rồi mà còn không nghiêm túc, Thế tử gia cũng chẳng kém cạnh, ngày ngày dùng thân phận thiếu gia Dương gia đi rải tiền khắp nơi, bị người khác đối xử như tên ngốc. Các vị thiếu gia Dương gia giận mà không dám nói gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn hấn bôi nhọ thanh danh của Dương gia, trong lòng thực sự muốn khóc rống mà trên mặt vẫn phải nhe răng cười, thậm chí còn phải đứng bên cạnh vỗ tay cổ vũ.

Thấm thoát đã mấy năm trôi qua, Thế tử gia vẫn vui vẻ giả mạo thiếu gia Dương gia vậy mà tại sao giờ đây lại muốn nói thật chứ?

Dương Bình Trung chống cằm, cằm quả nho đã được bóc vỏ sạch sẽ trên bàn lên, cho vào miệng, vừa nhai vừa nói: "Vân ca nhi đối mặt với sống chết mà vẫn không bỏ rơi ta, đấy mới là huynh đệ chân chính! Nhưng mà ta lại giấu giếm thân phận trước mặt đệ ấy, Vân ca nhi nhân phẩm đoan chính, nếu có ngày phát hiện ra ta vẫn luôn lừa gạt đệ ấy, nhất định đệ ấy sẽ không làm bạn với ta nữa."

Xem ra Thế tử gia thực sự khó xử, Cát Tường suy nghĩ một lát rồi nói: "Gia, ngài là Thế tử của Vương phủ, Phó thiếu gia có thể làm bạn với ngài, đó là phúc phận mà đời trước Phó thiếu gia phải tu luyện mới có được! Ngài chỉ cần nói ra thôi, tiểu nhân đảm bảo Phó thiếu gia sẽ không dám tuyệt giao với ngài đâu."

Dương Bình Trung nhếch môi cười nhạt, cầm một quả nho ném vào mặt Cát Tường, "Người thì biết cái gì! Vân ca nhi là quân tử, người như thế làm sao cần quan tâm ta có phải Thế tử gia gì đó hay không chứ? Quan trọng là ta giấu giếm đệ ấy, lừa gạt đệ ấy, đệ ấy thật lòng coi ta như bạn bè, ta không nên lừa dối đệ ấy như thế..."

Những sai lầm về nguyên tắc kiểu này, dù có chi ra mấy trăm lượng, mấy ngàn lượng, mấy vạn lượng bạc cũng chẳng đổi lại được sự tha thứ của Vân ca nhi. Cứ coi như Vân ca nhi chịu áp lực từ Vương phủ nên tha thứ cho hắn đi, về sau "y" còn có thể đối xử với hắn thật lòng như trước đây không?

Đúng là sai một li đi một dặm.

Ban đầu hắn che giấu thân phận đi tiếp cận Vân ca nhi, chẳng qua là cảm thấy "y" thú vị, muốn làm bạn với "y", nào có suy xét nhiều đến thế.

Giờ hối hận cũng muộn rồi.

Hắn chưa từng bộc lộ thân phận của mình với bất kì ai... Nếu là những người khác, có lẽ họ sẽ vui vẻ tha thứ cho hắn, nhưng Vân ca nhi thì khác, giờ hắn không chỉ mong Vân ca nhi tha thứ mà còn hy vọng Vân ca nhi vẫn coi hắn là bạn bè như trước đây.

Họ phải làm anh em tốt cả đời.

Nhưng lần này thì khó quá, Vân ca nhi khó tính...

Dương Bình Trung gỡ đầu, mặt mày ủ ê, thờ dài, tiếp tục ăn nho.

...

Trong khi Dương Bình Trung vẫn cố gắng quýt tới độ gãi sấp rách cả da đầu, ông già nhà hắn, Sở Vương đang vô cùng vui vẻ, ngồi trong phòng Phó Vân anh.

Hai mỹ cơ xinh đẹp đang đứng hầu hai bên, rót rượu cho ông ta. Ông ta đội mũ Đông Pha, mặc áo bào đơn giản tay rộng màu lam, chân đi giày cỏ, trông tựa một cư sĩ trên núi cao, tay cầm chén rượu lưu li, nhấp một ngụm rượu nhỏ, nói: "Tiểu quan nhân muốn thưởng thức một ly không? Rượu nhỏ này do nước ngoài tiến cống đấy."

Phó Vân anh ngồi dựa vào thành giường, lắc đầu.

Nàng mới vừa tỉnh lại đã nhận ra trong phòng có người, ngẩng đầu nhìn lên. Đó là một người đàn ông trung niên sắc mặt hồng hào, ngũ quan đoan chính, tuy đã có tuổi, quần áo cũng bình thường, trên người không có vật nào đặc biệt quý giá nhưng tướng mạo đường đường, khí độ ung dung, cử chỉ ưu nhã, cả người toát ra quý khí, khi còn trẻ chắc hẳn là một người phong lưu có tiếng.

Đây nhất định là cha của Dương Bình Trung, Sở Vương Chu Hành.

Phó Vân anh ban đầu hơi kinh ngạc, nàng vẫn luôn cho rằng Sở Vương là một người già yếu, tóc hoa râm. Từ những lời đồn đại trong dân gian, Sở Vương đã già rồi, nhưng vị Sở Vương trước mắt này lại trông trẻ trung, đôi mắt sâu thẳm, giọng nói có chút cảm giác bất cần, chẳng giống "lão già lải nhải" mà Dương Bình Trung thường miêu tả một chút nào.

Khóe miệng Sở Vương hơi cong lên, phát tay ra hiệu cho mỹ cơ ra ngoài.

Mỹ cơ cúi đầu lui ra khỏi phòng, lạch cạch khép cửa lại. Gió từ khe hở thổi vào, ngọn lửa trên nến run rẩy, gió thổi qua lọ hoa hình mai lan cúc trúc trước cửa sổ, cả sương phòng tràn ngập mùi hương thanh khiết.

"Vì sao không làm một ly? Rượu chỗ ta là loại rượu ngon nhất trên đời đấy." Sở Vương tự rót cho mình một chén rượu đầy, thứ rượu màu hổ phách gợn sóng trong chén, tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Phó Vân anh cúi đầu nhìn xuống: "Dân nữ không dám mạo phạm Vương gia."

"Hả?"

Sở Vương nhướn mày, quan sát nàng một lúc rồi cười nói: "Ta còn nhớ người rõ ràng là một vị tiểu quan nhân tuần tú, tên là Phó Vân cơ mà."

Phó Vân anh mỉm cười, Sở Vương có thân phận như thế nào chứ? Dẫu không có binh quyền trong tay nhưng ở phủ Võ Xương, ông ta chính là "vua" đất này, ông ta chắc chắn đã biết nàng là con gái, nàng cần gì phải giả vờ trước mặt ông ta nữa.

Dưới sức nặng của cường quyền, nàng chỉ có thể đi tới đâu tính tới đó.

Sở Vương uống một ngụm cạn tới đáy, nói: "Người khá đấy."

không giả vờ vô tội, cũng không có ý đồ lừa gạt ông ta.

Quan trọng nhất là nàng không giả ngây giả dại, đừng hoảng nói rõ thân phận của ông ta, như vậy nghĩa là nàng vẫn luôn biết Bảo Nhi là Thế tử của Vương phủ.

trên đời này làm gì có tình cảm nào từ trên trời rơi xuống, Sở Vương mong muốn Bảo Nhi có thể kết bạn với một người thông minh, biết điều, ý thức được thân phận của bản thân chứ không phải một thằng nhóc ngu ngốc chả hiểu cái gì.

Bảo Nhi vốn đã ngơ ngơ ngác ngác, không nên để nó chơi với một kẻ còn ngu ngốc hơn nó.

"Ta cho người hai sự lựa chọn."

Sở Vương đặt chén rượu trong tay xuống, ngón tay vuốt ve miệng chén, nhấn mạnh từng chữ, "Gả cho con trai ta."

Phó Vân anh nhìn chăm chăm bóng cây nện chiếu xuống mặt đất, không trả lời.

"Chuyện hôn nhân của phiên vương, quận vương do triều đình quyết định, chính phi nhất định phải qua tuyển tú, thân phận người quá thấp, không làm nổi chính phi, ta có thể cho người vị trí trắc phi. Từ đây cả đời được hưởng vinh hoa quý quý, Bảo Nhi là đứa tử tế, nó thực sự thích người, tương lai nó có thể ham thứ mới mẻ mà đặt người sang một bên, nhưng chắc chắn sẽ không bỏ rơi người."

Sở Vương mỉm cười nói xong, chăm chú nhìn Phó Vân anh, nụ cười của ông ta rất ôn hòa, dường như đang nói chuyện phiếm với con cháu trong nhà.

Phó Vân anh vẫn không ngẩng lên, nói: "Xin hỏi Vương gia, lựa chọn còn lại là gì?"

Sở Vương nhưn mày hỏi: "không suy xét một chút sao?"

"Dân nữ bồ liễu chi tư [1], tính tình không tốt, tự biết mình không thể xứng đôi với Thế tử gia, không dám mơ tưởng vị trí Thế tử phi." Phó Vân anh ngẩng đầu, nhìn Sở Vương, thản nhiên nói.

[1] Lấy từ "Thế Thuyết Tân Ngữ" của Lưu Nghĩa Khánh thời Nam Tống. "Bồ Liễu chi tư, vọng thu nhi lạc, tùng bách chi chất, kinh sương di mậu" (Dáng cây bồ liễu, thu về rơi rụng, chất loại tùng bách, sương thấm càng tươi). Bồ liễu dùng để chỉ người có cơ thể suy nhược hoặc địa vị thấp hèn.

Sở Vương trầm mặc trong giây lát rồi nói tiếp: "Lựa chọn còn lại là làm bạn của Bảo Nhi, vĩnh viễn không được phản bội nó."

Sắc mặt Phó Vân anh hơi tối lại.

Sở Vương cười ha hả, "Người yên tâm, bản vương là người thấu tình đạt lý. Người đã là nữ giả trang nam, chắc chắn có ý định

riêng, không muốn bị những việc khác làm cho phân tâm. Bản vương muốn người làm bạn của Bảo Nhi, không có nghĩa là ép người phải lấy lòng Bảo Nhi, người chỉ cần nhận nó làm bạn là được rồi. Ngược lại, bản vương có thể giữ bí mật cho người, sau này thân phận người bại lộ, gây ra tai họa gì, có thể tới tìm bản vương, bản vương không có nhiều bản lĩnh nhưng ít nhất vẫn có thể giữ được cái mạng cho người."

Phó Vân anh cân nhắc: "Vương gia muốn dân nữ làm bạn với Thế tử gia, từ "bạn" này có thể hiểu thế nào?"

Nàng ngáp ngừng một chốc rồi nói tiếp, "Dân nữ sẽ không giả trang nam cả đời, tới lúc đó, Thế tử sẽ ra sao, Vương gia sẽ thế nào?"

Sở Vương nhíu mày, nụ cười trên mặt biến mất, ông ta là cốt nhục của thiên gia (*hoàng thất*), từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, khi không cười tự nhiên sẽ tạo ra cảm giác áp lực khiến không khí trong phòng như ngưng đọng.

Phó Vân anh cúi đầu nhưng lưng vẫn thẳng tắp, ngồi ngay ngắn chờ câu trả lời của ông ta.

một lúc lâu sau, Sở Vương bỗng vỗ vào đùi đánh đét một cái, cười lớn, "Được rồi, không đùa với người nữa, làm bạn ấy mà, có nghĩa là lúc nào Bảo Nhi tìm người chơi thì người cố gắng kiên nhẫn một chút, đừng lãnh đạm với hắn quá. Còn về chuyện người là nam hay nữ, bản vương cũng không ép buộc, nếu một ngày nào đó Bảo Nhi phát hiện ra người là nữ, muốn..." Ông ta biết Phó Vân anh tự hiểu được, cố ý kéo dài âm điệu, "Người có thể tới tìm bản vương."

Phó Vân anh gật đầu, người có địa vị cao giống như Sở Vương, chưa chắc một lời nói đáng giá ngàn vàng nhưng nhất định là người sĩ diện, nói ra rồi thì gần như chắc chắn sẽ làm được.

Sở Vương nói tiếp: "Đúng rồi, người từng nuôi mèo bao giờ chưa?"

Phó Vân anh hơi ngạc nhiên, lắc đầu.

"Thế còn chó?"

Phó Vân anh tiếp tục lắc đầu.

Sở Vương ai một tiếng tiếc nuối nhưng lại nhanh chóng lấy lại tinh thần, nói giọng sang sảng, "Chưa nuôi bao giờ thì chắc hẳn cũng đã từng nhìn thấy người khác nuôi rồi chứ hả? Người cứ coi Bảo Nhi như con chó con mèo, tử tế với nó một chút, lúc nó không vui thì người dỗ nó, những chuyện khác thì người không cần lo. Nếu người có thể làm được, bản vương lập tức đưa người ngàn lượng bạc trắng, chi phí học hành cả đời của người bản vương bao hết!"

Nghe ông ta nói xong, Phó Vân anh không còn lời nào để nói.

Thảo nào Dương Bình Trung lớn lên trong nhung lụa nhưng lại thường toát ra cái chất bình dân tùy tiện... Hóa ra là học từ Sở Vương, lại còn coi con trai mình như chó mèo nữa chứ... Ông ta thật sự yêu thương đứa con trai độc nhất của mình sao?

Phó Vân anh quyết định không tiếp tục cảm thán, nhìn thẳng vào Sở Vương, nói: "Ta chọn cái thứ hai."

Nàng không tự xưng dân nữ nữa, mắt ánh lên sự kiên định.

Sở Vương hơi mỉm cười, quan sát nàng hồi lâu, khẽ nói: "Tốt lắm, ta quả nhiên không nhìn lầm người."

Ông ta đứng dậy, một tay cầm bình rượu, một tay cầm chén rượu, loạng choạng bước ra ngoài, vừa ra tới cửa bỗng nhớ tới cái gì, quay đầu lại, nhíu mày, đau khổ nói: "Lần này là lỗi của bản vương, khiến Bảo Nhi sợ hãi, phiền Phó tiểu quan nhân nói tốt cho bản vương mấy câu trước mặt thẳng bé, bảo nó đừng giận bản vương, xong việc tất có thù lao hậu hĩnh."

Phó Vân anh không biết có nên cười không, cặp cha con này quả đã khiến nàng mở rộng tầm mắt, nàng trả lời: "Ta sẽ cố hết sức."

"À đúng rồi... Quên hỏi ngươi..." Sở Vương nháy mắt với Phó Vân anh, nếp nhăn nơi khóe mắt tràn ra dấu vết phong sương, "Ngươi nhận ra thân phận của Bảo Nhi từ khi nào thế? Làm cách nào nhận ra được?"

Cái này thì hỏi làm gì? Dương Bình Trung phô trương như thế, học sinh toàn thư viện ai chẳng biết thân phận hắn không bình thường! Bọn họ chỉ không muốn hỏi rõ mà thôi.

Phó Vân anh đáp: "Thế tử gia là hậu duệ quý tộc, không giống người bình thường, tuy đã cố tình chọn quần áo bình thường để mặc nhưng những vật nhỏ như quạt, túi tiền lại là đồ cống phẩm, hơn nữa Thế tử gia rất hào phóng, thường đem tặng các loại đồ ăn quý giá, thậm chí đều là những thứ dân chúng bình thường chưa từng biết tới..."

Mấy sọt chuột hoang Dương Bình Trung từng tặng cho nàng là chuột hoang ở Đại Đồng, Tuyên Phủ. Cuối thu là lúc chuột béo nhất. Nhiều năm qua, đây là thứ mà các quan địa phương thường chọn làm cống phẩm dâng lên cho hoàng thất. Vậy mà hắn đã tặng là tặng nguyên cả sọt.

Phó Vân Khải chỉ thấy thịt chuột hoang rất ngon nhưng ngay từ lúc ấy nàng đã biết thân phận của Dương Bình Trung cao quý hơn người.

trên người Dương Bình Trung thường tỏa ra một mùi thuốc nhàn nhạt, giống mùi mà nàng ngửi thấy khi luyện đan với Trương đạo trưởng ở Trường Xuân Quan. Ai chẳng biết Trương đạo trưởng thường xuyên luyện đan để dâng lên cho hai cha con Sở Vương.

Sơn trưởng Khương Bá Xuân tuy mềm yếu, không quyết đoán nhưng vẫn có khí khái của người đọc sách, làm gì đến nỗi sợ hãi

Dương gia đến thế, cũng chỉ có thể là Sở Vương mới khiến ông ta phải lùi bước như vậy.

Sau này, nàng biết được Thế tử của Sở Vương tên là Chu Hòa Sưởng. Hai chữ "Hòa", "Sưởng" đối với hai chữ "Bình", "Trung".

Tất cả những manh mối đó đều cho nàng biết Dương Bình Trung chính là Thế tử của phủ Sở Vương, Chu Hòa Sưởng.

Nghe Phó Vân anh trình bày toàn bộ quá trình hoài nghi của nàng xong, Sở Vương gật đầu, "Bản vương nhớ rồi, cảm ơn người đã nhắc nhở, lần sau bản vương ra ngoài chơi nhất định sẽ thay đổi toàn bộ quần áo trên người!"

Phó Vân anh:...

Hóa ra đây là lý do Sở Vương hỏi câu này.

...

Chu Hòa Sưởng trằn trọc cả đêm vẫn chẳng nghĩ ra cách nào.

Hôm sau, hẳn không quan tâm tới sự ngăn cản của quản gia, nhất định phải tới tìm Phó Vân anh cho bằng được.

Thôi chẳng nào cũng vậy, nếu muốn thắng thắn thì phải nhân lúc còn sớm mà nói ra cho hết, nếu không càng về sau càng phức tạp, giải thích lại càng khó khăn, Vân ca nhi sẽ càng tức giận hơn...

"Vân ca nhi!"

hắn đầu tóc rối bù, đẩy cửa sương phòng ra, phóng tới bên trước giường, cúi đầu, không dám nhìn biểu hiện trên mặt Phó Vân anh, nhắm mắt nói một hơi: "Ta đã lừa đệ! Thực ra ta không phải đại thiếu gia Dương gia, ta họ Chu, là Thế tử phủ Sở Vương Chu Hòa Sưởng, Sở Vương là cha ta, nhà ta ở Vương phủ!"

nói xong bí mật trong lòng, tim hẫng đập thành thịch, trộm hé mắt nhìn lên phản ứng của Phó Vân anh.

Chăn được gập gọn ghế trên giường, màn được vén sang hai bên, trên giường trống không, chẳng có ai cả.

Khó khăn lắm mới lấy được can đảm nói ra, người ta lại không ở trong phòng, Chu Hòa Sưởng nghẹn họng, tự nhiên cảm thấy nhụt chí hẫng, quay đầu nhìn nô bộc vừa vào phòng, "Phó thiếu gia đâu rồi?"

Nô bộc lễ phép trả lời: "Gia, Phó thiếu gia vừa dậy, uống thuốc, giờ đang ngồi ngoài hành lang đọc sách, bên kia có ánh nắng chiếu vào, ấm áp hơn."

Chu Hòa Sưởng ngẩn người, Vân ca nhi thật cần cù, tối hôm qua vừa trải qua chuyện như thế mà việc đầu tiên "y" làm sau khi ngủ dậy vẫn là đọc sách.

Vậy đi, hẫng mặc kệ, nếu sau khi Vân ca nhi biết được sự thật mà muốn tuyệt gia với hẫng, thì hẫng sẽ bắt chước Phó Vân Khải hằng ngày chạy theo Vân ca nhi làm nũng, hẫng không tin Vân ca nhi không mềm lòng.

Vân ca nhi là người chỉ có thể thuyết phục chứ không thể ép buộc, chuyện này tới Viên Tam cũng biết. Gần đây đến cả Chung Thiên Lộ cũng biết cách giả vờ đáng thương trước mặt Vân ca nhi.

Chu Hòa Sưởng hừ một tiếng, những người đó không tử tế gì, trước mặt Vân ca nhi thì ngoan ngoãn, thành thật, nghe lời, đứng đắn, kiên định nhưng thực ra đều là một lũ hồ ly giả vờ giả vịt, tính toán trong đầu còn nhiều hơn sao trên trời!

Chỉ có hẫng là chưa bao giờ lừa Vân ca nhi, con người hẫng ra sao hẫng biểu hiện ra như vậy...

Khoan đã, chỉ riêng chuyện giấu giếm thân phận này thôi đã đủ khiến hấn thua kém bọn họ rồi...

Chu Hòa Sưởng càng nghĩ càng thấy Phó Vân anh rất khó tha thứ cho hấn, trong lòng bất an, thất thế đi về phía hành lang. Từ xa đã nhìn thấy một bóng người đang ngồi trên lan can cúi đầu đọc sách, hấn khịt mũi, lấy can đảm tiến lên mấy bước, "Vân ca nhi, ta..."

Nghe thấy tiếng bước chân, Phó Vân anh ngẩng đầu, vết thương trên mặt còn chưa khỏi hấn, nhưng những vết xước đỏ chói mắt ấy vẫn chưa làm tổn thương tướng mạo xuất chúng của nàng, ngược lại còn khiến gương mặt nàng toát lên vẻ đẹp diễm lệ khác hẳn bình thường.

Chu Hòa Sưởng không chú ý tới điều đó, chỉ thương xót cho người anh em tốt của mình, nhớ tới cảnh tượng đáng sợ đêm qua, hấn càng lắp bắp hơn, "Vân ca nhi, ta, ta, ta..."

"Ta" mãi mà bao nhiêu câu định nói vẫn chưa thốt ra nổi câu nào.

Phó Vân anh gấp sách lại, "Thế tử gia, huynh muốn nói gì?"

"Ta, ta muốn nói..." Chu Hòa Sưởng cúi đầu, tay nắm chặt tay áo, ấp a ấp úng hồi lâu vẫn không biết phải mở miệng thế nào.

Phó Vân anh nhướn mày, nhắc nhở hấn lần nữa, "Thế tử gia, ngài muốn nói gì?"

"Ta..." Chu Hòa Sưởng siết chặt nắm tay, lấy hết can đảm một lần nữa, "Ta..."

hấn bỗng nhiên trợn mắt kinh ngạc.

"Ta biết rồi." Phó Vân anh nhẹ nhàng nói, "Huynh là Thế tử gia."

Mặt Chu Hòa Sưởng đỏ bừng rồi lại trắng bệch, trắng bệch rồi lại đỏ bừng, cứng họng không nói nên lời một lúc, hai chân mềm nhũn, ngồi

xuống cạnh Phó Vân anh, kéo tay nàng, trịnh trọng nói: "Đệ có thể tha thứ cho ta không?"

Ánh mắt hấn trong trẻo, câu hỏi cũng hết sức chân thành.

Phó Vân anh nhẹ nhàng thu tay lại, "Huynh giấu giếm thân phận để đùa ta cho vui sao?"

Mặt Chu Hòa Sưởng biến sắc, lắc đầu quày quặt như trống bỏi, "Đương nhiên là không rồi! Ông già nói nếu ta muốn ra ngoài chơi thì phải giấu giếm thân phận nếu không sẽ không cho ta ra khỏi phủ, thế nên ta mới không nói thật với đệ..."

Phó Vân anh ừ một tiếng, "Huynh còn chuyện gì khác lừa ta không?"

"không có không có, chỉ có chuyện này!"

Phó Vân anh mỉm cười, "Nếu Thế tử gia không lừa gạt ta để trêu đùa thì không cần phải nói chuyện tha thứ hay không tha thứ gì nữa, ta không giận huynh."

Chu Hòa Sưởng ngẩn ngơ, "Thế mà đệ cũng không tức giận hả?"

Chuyện này không giống trong kịch nha.

"Huynh cũng chẳng phải cố ý, vậy thì không sao." Phó Vân anh nói, khước miệng cong lên, "Có thể quen biết với thế tử gia là vinh hạnh của ta. Có thêm một người bạn như huynh, ta thật sự rất vui, thật đấy."

Nàng cũng là người có bí mật, chỉ cần không gây hại cho người khác, Chu Hòa Sưởng muốn là Dương Bình Trung cả đời cũng không sao, nàng sẽ không vạch trần hấn.

Sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết tối ngày hôm qua, hấn quyết định nói thẳng ra thân phận thật sự của mình, thực ra nàng còn cảm thấy khâm phục hấn nữa là đằng khác.

hắn thực sự coi nàng là bạn bè, còn nàng nhất định sẽ không nói ra bí mật của bản thân.

Chỉ hy vọng sau này khi Chu Hòa Sưởng biết được sự thật sẽ không quá kinh ngạc.

hiện giờ, có thêm một chỗ dựa lớn, hơn nữa chỗ dựa này còn là một người bạn tuy không đứng đắn lắm nhưng chân thành tha thiết như thế, nàng vui còn không hết nữa là, sao lại phải tức giận?

Đương nhiên, nàng hy vọng về sau Chu Hòa Sưởng có thể cẩn thận hơn một chút, tốt hơn cả là tiết mục bị đũa giết này về sau không tái diễn lần nào nữa.

Chương 80: Đi trốn

Ở sơn trang hai ngày, Phó Vân anh nói lời cáo từ.

Chu Hòa Sưởng giận dữ với Sở Vương, nghe nàng nói sắp đi liền lập tức bảo Cát Tường sắp xếp hành lý, muốn quay về thư viện với nàng.

Sở Vương không ngăn cản, "Bảo Nhi à, lần này là lỗi của cha, cha sẽ chọn cho con mấy hộ vệ võ công cao cường để bảo vệ cho con, sau này con đi đâu cũng đưa bọn họ đi cùng."

Ông ta nhướn mày, liếc nhìn Phó Vân anh đang đứng chờ Chu Hòa Sưởng trên bậc thang dưới hành lang cách đó không xa rồi thì thầm, "Kể cả có đi hoa lâu chơi cũng phải đưa người theo, tới cha của con "làm việc" cũng phải có người đứng canh ngoài cửa nữa là."

Chu Hòa Sưởng lườm ông ta một cái, hừ lạnh, "Cha, cha bắt được lũ người Miêu kia rồi sao?"

Sở Vương cười, "Chết rồi."

Người Miêu nấu mình trong núi sâu, ông ta không thể làm gì được bọn chúng nhưng bọn chúng lại lại dám xâm nhập vào tận phủ Võ Xương truy sát Bảo Nhi, ông sẽ không bỏ qua một tên nào.

Chu Hòa Sưởng gật đầu, hỏi tiếp, "Thế đám người bắt cóc con và Vân ca nhi thì sao?"

"Cũng chết rồi, không thiếu một tên."

Chu Hòa Sưởng à một tiếng. Đám bắt cóc kia dù sao cũng không đe dọa tới tính mạng của hắn, đáng ra nên đưa tới quan phủ phán xử,

chắc sẽ bị đi đày nhưng xem ra dấu tội chưa đến mức phải chết nhưng dám mạo phạm hấn thì vẫn phải chuẩn bị tinh thần nhận lấy cơn giận lôi đình từ Vương phủ.

hấn có thân phận cao quý, từng chứng kiến nhiều chuyện bí ẩn trong những gia đình phú quý nên không phải hoàn toàn không hiểu việc đời, khi nhỏ lại còn bị bệnh nặng tra tấn, không chú trọng quá nhiều về chuyện sống chết, hấn chỉ quan tâm tới những người hấn thích. Những người còn lại sống hay chết, hấn không quan tâm.

Sở Vương xoa đầu con trai, tươi cười, "Bảo Nhi à, không giận cha nữa được không?"

Chu Hòa Sưởng nhếch mép, gạt tay Sở Vương ra, trừng mắt giận dữ nhìn ông già nhà mình, "Cha, cha cẩn thận chút con con nhờ, con còn muốn sống thêm vài năm nữa đấy!"

Nếu không phải ông già ngựa chân ngựa tay, suốt ngày hái hoa ngắt cỏ, đến Thánh Nữ của người Miêu mà cũng dám xớ rớ, đắc tội với một đám người Miêu không sợ chết thì khi còn nhỏ hấn làm sao phải khổ sở như thế chứ? Đến giờ hấn nhìn thấy người Miêu đã tim đập chân run, tất cả đều là lỗi của ông già!

Sở Vương hậm hực rút tay về, thờ dãi, "Cha đã già thế này rồi, con đối xử với cha tử tế chút đi, sau này có muốn phụng dưỡng cũng không có ai để mà phụng dưỡng nữa đâu, con hiểu không? Giờ con không chịu tha thứ cho cha, nói không chừng sau này chẳng còn cơ hội nữa thì sao! Con định làm đũa con bất hiếu hay sao hả?"

Chu Hòa Sưởng hé miệng nhưng không biết nói gì, mày nhíu lại, lần nào cãi nhau ông già cũng dùng mấy câu này để dọa hấn, chộp cái mũ bất hiếu lên đầu hấn không sợ đè chết hấn hay sao.

"Đừng có tự rủa bản thân, con thấy lão nhân gia ngài còn tinh tráng lắm, đêm nào cũng gọi hai mỹ cơ thị tẩm, ắt còn sống được bốn năm mươi năm nữa cơ! Lúc đấy mới là già!"

hắn xì một tiếng, nhanh chóng đi khỏi đó.

Tới cuối hành lang, hắn quay đầu nhìn lại, thấy Sở Vương vẫn đang đứng ở cửa, đôi mắt trông mong nhìn theo hắn, cũng đáng thương.

Chu Hòa Sưởng bĩu môi, "Cha, lần này nể mặt Vân ca nhi, con tha thứ cho cha đấy."

Sở Vương lập tức vút bộ mặt ủ rũ sang một bên, cười tươi như hoa, ra sức vẫy tay với hắn, cao giọng nói: "Bảo Nhi, khi nào rảnh nhớ về thăm cha con đấy... Cha chờ con đó..."

Nghe ông ta nói xong, Chu Hòa Sưởng mặt mày biến sắc, vội vàng rảo bước, chắn trước mặt Phó Vân anh, xếp lại quạt, giơ tay che tai nàng lại.

Phó Vân anh gạt tay hắn ra, "Thế tử, không cần che giấu, ta biết nữ danh của huynh là Bảo Nhi rồi."

nói xong, khước miệng nhếch lên, cười cười, xoay người đi mất.

Chính phi của Sở vương mất sớm, cơ thiếp trong phủ tuy nhiều nhưng Sở Vương chỉ có một đứa con độc đinh là Chu Hòa Sưởng. Ông ta không tin tưởng đám cơ thiếp trong hậu viện, tự tay nuôi dạy con trai, vừa làm cha vừa làm mẹ, lo lắng hết mọi chuyện ăn uống sinh hoạt cho hắn. Dù là bởi trong huyết quản hắn chảy dòng máu của ông ta hay là do ông ta muốn níu giữ sự phồn vinh của phủ Sở Vương thêm vài đời nữa, thì Chu Hòa Sưởng vẫn cứ là bảo bối trong lòng Sở Vương, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, để trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan. Giờ Chu Hòa Sưởng cao lớn nhường này mà Sở Vương vẫn luôn gọi hắn là "Bảo Nhi".

Chu Hòa Sưởng ngẩn người, nhìn theo bóng Phó Vân anh, khuôn mặt tái nhợt bỗng đỏ bừng lên, hắn vội vàng chạy theo.

"Vân ca nhi, đệ nghe nhầm rồi..." hấn xấu hổ, "Tên ta không phải là Bảo Nhi!"

...

trên đường trở về thư viện, Chu Hòa Sưởng tựa lưng vào thành xe, thi thoảng giương mắt nhìn trộm Phó Vân anh, mặt mày u oán.

Phó Vân anh bị hấn nhìn chăm chăm tới gai cả người, nói: "Thế tử đừng lo, ta sẽ không kể cho người khác nhũ danh của huynh là gì đâu."

Thấy Chu Hòa Sưởng thở phào một cái, nàng cười, "Cái nhũ danh Bảo Nhi này rất hay, cha huynh rất yêu thương huynh."

Chỉ có những người thực sự yêu thương con cái mới có thể luôn gọi con mình bằng nhũ danh, dù hấn mới chỉ là đứa trẻ con non nớt bé nhỏ hay đã trở thành một người đàn ông cao lớn cường tráng, trong mắt Sở Vương, hấn vẫn sẽ luôn là Bảo Nhi.

Chu Hòa Sưởng hừ nhẹ một tiếng, không muốn nói tiếp về chuyện tại sao ông già lại đặt cho mình cái nhũ danh này, chuyển sang chuyện khác, "Vân ca nhi, đừng khách khí như thế, sau này đệ cứ gọi ta là Bình Trung đi, Bình Trung là tên chữ của ta."

Tên chữ của hấn là do Trương đạo trưởng đặt. Từ khi hấn bắt đầu có ý thức đã phải uống thuốc rồi, quanh năm suốt tháng bị bệnh tật tra tấn, năm nào cũng có tới bảy tám tháng chỉ có thể nằm trên giường. Trương đạo trưởng nhìn hấn, cảm thấy đau lòng nên đặt cho hấn cái tên chữ là Bình Trung, hy vọng hấn có thể bình an trôi chảy cả đời.

Phó Vân anh đồng ý, giờ có thể gọi hấn là Thế tử, về thư viện đăng nào chẳng phải đổi cách xưng hô.

...

Thư viện còn chưa tới giờ tan học, xe ngựa đi thẳng vào ký túc xá, dừng lại trước đường Đình.

Đám tôi tớ tất bật một hồi, khuôn vác hòm xiêng vào bên trong, đồ ăn, đồ dùng, đồ chơi, nhiều tới mức không đếm hết, khuôn tới một khắc mới xong.

Vương Đại Lang thấy Phó Vân anh trở về, vành mắt đỏ hoe, vội vàng chạy ra đón, "Thiếu gia, thiếu gia chịu khổ rồi."

đi xe ngựa xóc lên xóc xuống khiến Phó Vân anh ê ẩm cả người, nàng nhận ly trà mà Vương Đại Lang vừa pha, uống một ngụm, "Chuyện của ta vẫn chưa nói cho tứ thúc chứ?"

Vương Đại Lang lắc đầu, "Vẫn chưa kịp truyền tin về ạ."

Phó Vân anh và thiếu gia Dương gia liên tiếp mất tích, học sinh trong thư viện kinh hoàng luống cuống, phái người về thư viện báo tin, đồng thời tìm những người thân quen của họ để nhờ trợ giúp. Các giáo thụ trong thư viện, Phó Vân Khải, Viên Tam, Chung Thiên Lộc dẫn mấy nhóm học sinh ra ngoài tìm, Triệu sư gia báo cho tri phủ Phạm Duy Bình để ông ta phái nha dịch tới giúp đỡ. Sau đó hộ vệ Dương gia chạy tới tiếp nhận toàn bộ công việc, các giáo thụ trong thư viện sợ đông người thêm rối rắm nên trấn an học sinh, bảo họ về thư viện chờ tin tức.

Đám học sinh trần trọc cả đêm, ngủ cũng không dám ngủ, học trưởng Trần Quý là áy náy nhất, chủ động hoãn ngày về quê, ở lại giúp đỡ mọi người tìm người.

Sáng hôm sau, tôi tớ Dương gia tới đưa tin Phó Vân anh và Dương Bình Trung đã được cứu, học sinh trong thư viện mới như trút được gánh nặng, xúm lại quanh gã tôi tớ hỏi thăm xem thôn trang kia ở đâu, đòi tới thăm nàng nhưng sơn trưởng Khương Bá Xuân dứt khoát yêu cầu học sinh phải về khu phía đông đi học.

Giờ này thì ai có tâm trạng mà học với hành?

Tiếng oán thán của học sinh vang lên khắp nơi, Khương Bá Xuân vẫn không dao động, "Phó Vân và Dương Bình Trung ở biệt viện của Dương gia dưỡng thương, không có vấn đề gì. Ta nghe người bên Dương gia nói Phó Vân bị bệnh nhưng sách vẫn chẳng rời tay, các trò lại lấy trò ấy làm cớ để lười biếng, ngẩng đầu nhìn bia đá khắc quy định của thư viện mà đọc đi, còn có ai không muốn học không?"

Đám học sinh vô cùng hổ thẹn, câm nín không trả lời nổi.

"Khải ca nhi ngày nào cũng bám riết lấy người Dương gia, đòi đi thăm thiếu gia, người Dương gia vẫn không chịu đưa Khải ca nhi qua đó..."

Vương Đại Lang kể hết cho Phó Vân anh nghe đủ thứ chuyện lớn chuyện nhỏ đã diễn ra trong thư viện mấy ngày nay.

Bởi người Dương gia đột nhiên ra tay, sơn trường yêu cầu học sinh không được nói chuyện này ra ngoài, Triệu sư gia cũng dặn dò Phó Vân Khải chưa cần báo cho Phó tứ lão gia vội, bởi vậy chuyện hai người bị bắt chỉ có học sinh trong thư viện biết, bên ngoài không có tin tức gì.

Cuối cùng, Vương Đại Lang gãi đầu, thì thầm, "không biết vì sao, Viên thiếu gia cũng mất tích."

Phó Vân anh đang uống trà bỗng khựng lại, đặt chén trà xuống, "Từ khi nào?"

"Ngày hôm qua đã không thấy đâu cả, sơn trường đích thân tới ký túc xá tìm Viên thiếu gia, sau đó không thấy Viên thiếu gia đâu nữa."

Bọn họ vừa được cứu, Viên Tam đã biến mất...

Việc này không đơn giản.

Khẩu âm của đám bắt cóc có vẻ giống người phủ Trường Sa, nếu nàng nhớ không nhầm, Viên Tam là người phủ Trường Sa.

Phó Vân anh trầm ngâm giây lát, thay quần áo rồi tới bãi phỏng sơn trường và các vị giáo thụ.

Các giáo thụ bình thường tuy yêu quý nàng nhưng rất ít khi biểu lộ sự quan tâm một cách trực tiếp. Lần này nàng tìm được đường sống trong chỗ chết, các giáo thụ không thể kiềm chế nổi cảm xúc, kéo tay nàng hỏi han, dặn dò rất nhiều điều.

Lương chủ giảng là người lão luyện, giàu kinh nghiệm, bình thường không bao giờ đùa giỡn cũng không thể kìm lòng liền nắm tay nàng hỏi thăm.

Nàng lễ phép, trịnh trọng cảm ơn sự quan tâm của các vị giáo thụ.

Triệu sư gia đợi mọi người đi hết mới xoa đầu Phó Vân anh, thấy trên mặt, trên cổ nàng có nhiều vết thương nhỏ, trên cổ tay còn buộc một lớp băng gạc thật dày, "Đứa bé ngoan, lần này chịu nhiều khổ sở rồi đúng không?"

"Con khiến thầy lo lắng rồi." Phó Vân anh hơi cúi đầu, nhẹ nhàng nói, "Những vết này chỉ là trầy da thôi, không có gì nghiêm trọng ạ."

Thấy nàng trả lời thế, Triệu sư gia cũng không ngạc nhiên, người từng thực sự chịu khổ sẽ không than khổ, "Người muốn hỏi thăm về chuyện của Viên Tam phải không?"

Phó Vân anh gật đầu, "Thầy à, hấn đi đâu rồi?"

"không biết nữa, đại khái là rời phủ Võ Xương."

Triệu sư gia nói.

Sau khi hộ vệ Vương phủ bắt được bọn bắt cóc, thẩm vấn kỹ càng. Tên cầm đầu trả lời bọn chúng là người phủ Trường Sa, đi tới phủ

Võ Xương cũng chỉ là đi bừa một chuyến nhưng lại gặp được một người quen từ thuở trước nên mới nảy ra ý định này.

Người quen kia chính là Viên Tam.

Từ nhỏ Viên Tam đã lưu lạc đầu đường, phải gõ cửa từng nhà xin cơm, sau đó hấn và mấy đứa ăn mày khác bị bọn cướp bắt lên núi nuôi nấng. Bọn cướp huấn luyện bọn họ, sử dụng bọn họ để lừa đảo, Viên Tam tuy không cao to cường tráng nhưng tay chân lại linh hoạt, còn to gan, hơn nữa tuổi còn nhỏ, không ai đề phòng nên nhiều lần thành công. Gã cầm đầu đánh giá hấn rất cao. Sau này gã cầm đầu không biết nghe được từ đâu trong vườn hoa trong viện nhà Huyện thái gia có chôn một rương vàng bạc bèn cử Viên Tam trà trộn vào nhà Huyện thái gia, muốn nội ứng ngoại hợp, đánh cắp rương của cái nhà Huyện thái gia.

không ngờ Viên Tam ở nhà Huyện thái gia mấy tháng thì nói gì cũng không chịu giúp gã cầm đầu lừa gạt Huyện thái gia nữa.

"Huyện thái gia là người tốt, cho ta ăn, cho ta uống, còn dạy ta học hành, ta không thể vong ân phụ nghĩa!"

Huyện thái gia vốn xuất thân nghèo khó, yêu quý người tài, tự nhiên phát hiện ra Viên Tam biết chữ, lại thương hấn từ nhỏ cha mẹ đã qua đời, để hấn đi học với con cái mình, rồi lại thấy hấn thông minh lanh lợi nên muốn nhận hấn làm con nuôi.

Huyện thái gia đối xử với Viên Tam càng tốt, trong lòng hấn càng bứt rứt không yên. Biết Huyện thái gia định nhận hấn làm con nuôi, hấn dứt khoát cuốn tay nài rời huyện thành, lên núi tìm gã cầm đầu cầu xin.

Gã cầm đầu giận dữ, ép hấn trở về.

Viên Tam liều chết không chịu, dù có bị những tên cướp khác đánh tới vỡ đầu chảy máu cũng kiên quyết không chịu bán đứng Huyện thái gia.

Gã cầm đầu giận dữ, chỉ huy những kẻ khác nhân lúc đêm hôm khuya khoắt, lẻn vào nhà Huyện thái gia, không chỉ đánh cắp rương vàng bạc kia mà còn giá họa cho Viên Tam, khiến hắn trở thành kẻ chịu tội thay.

Thấm thoát đã mấy năm, của cải trộm cướp được đã tiêu hết, hang ổ ẩn náu cũng bị tiêu diệt, bọn cướp không còn chốn dung thân, trốn chui trốn lủi khắp nơi, đành lên thuyền qua hồ Động Đình, đi vào phủ Võ Xương. Bọn chúng lạ nước lạ cái, không biết rõ tình hình ở đây nên không dám manh động. Hôm ấy gã cầm đầu dẫn mấy tên tép riu đi dạo trên phố bỗng thấy một thư sinh trẻ tuổi ăn mặc tươm tất đi qua, vừa đi vừa nói cười rồn rảng, vốn định cứ lướt qua như thế nhưng đột nhiên lại cảm thấy thư sinh kia quen quen.

Thư sinh đó chính là Viên Tam.

Năm đó rương vàng bạc trong nhà Huyện thái gia bị mất cắp, nha dịch không tìm thấy gã cầm đầu bèn có ý định đẩy tội danh lên đầu Viên Tam, định để hắn gánh trách nhiệm cho xong chuyện nhưng lại bị Huyện thái gia ngăn cản. Ông ta cứu Viên Tam, thay tên đổi họ cho hắn để hắn tiếp tục đi học, thông báo ra ngoài rằng kẻ cướp tên "Thư Sinh" kia đã phải đền tội, giúp Viên Tam thoát khỏi sự kìm kẹp của bọn cướp, an tâm học hành.

Gã cầm đầu nhận ra Viên Tam, mừng như bắt được vàng liền gọi lũ đàn em đi theo Viên Tam, định lấy chuyện trước kia để đe dọa hắn, ép hắn phải làm việc cho mình.

Theo dõi như thế một hồi, Chu Hòa Sưởng đã lọt vào tầm mắt của gã cầm đầu. Chu Hòa Sưởng tiêu tiền như nước, ném tiền như rác khiến gã cầm đầu nổi lòng tham, quyết định bắt cóc tên ngốc này lại đòi tiền chuộc.

...

Nghe đến đó, Phó Vân anh nhíu mày.

Bọn cướp đã phải đền tội, lai lịch của Viên Tam cũng bị bại lộ, hẳn bị đuổi ra khỏi thư viện sao?

Nàng nói: "Thầy à, Viên Tam yêu ghét rõ ràng, không phải hạng người tham sống sợ chết, năm đó hẳn không chịu giúp bọn cướp trộm của cải của Huyện thái gia thì giờ cũng sẽ không bán đứng con để bảo vệ bản thân."

Bọn cướp nhất thời nảy lòng tham, vốn định bắt cóc Chu Hòa Sương mà lại bắt nhầm nàng, Viên Tam nào có biết gì.

Triệu sư gia thở dài, "Thằng bé đó đúng là không giúp đỡ gì bọn chúng, dám cướp đó nhìn thấy Dương đại thiếu gia xong thì căn bản làm gì quan tâm đến nó nữa, hộ vệ Dương gia đã xác nhận chuyện này không liên quan gì đến nó... Nhưng mà người trong thư viện giờ đều đã biết trước kia Viên Tam được sơn tặc nuôi lớn, dù nó chưa làm gì cả nhưng cũng không còn mặt mũi nào ở lại thư viện này nữa."

không có ai ra mặt đuổi Viên Tam đi, là bản thân hẳn quyết định bỏ đi. Sơn trưởng và các vị giáo thụ vốn đang lo lắng cho hẳn thì đường trưởng Đỗ Gia Trinh lại tìm tới nói hẳn đi mất rồi.

Miệng lưỡi người đời rất đáng sợ, sau khi biết được quá khứ của Viên Tam, học sinh trong thư viện chỉ trỏ hẳn, những học sinh trước kia vốn thân thiết với hẳn giờ lập tức trở mặt, vờ như không quen biết hẳn. Học sinh ở chung một viện với hẳn cũng tìm đường trưởng yêu cầu được đổi viện. yêu cầu này bị bác bỏ, học sinh kia vội vàng mua mấy chiếc khóa đồng lớn, khóa hết rương thùng hòm xiềng và ngăn tủ của mình khóa lại.

Đúng là không ai đuổi Viên Tam đi nhưng sự tránh né, những ánh mắt chỉ trích và những lời bàn tán sau lưng của mọi người chẳng khác gì xua đuổi.

...

Trở về từ chỗ của Triệu sư gia, Phó Vân anh tới tìm Chu Hòa Sưởng.

"Ta muốn nhờ huynh giúp đỡ một việc."

Chu Hòa Xưởng đang nằm trên sạp, một tay chống cằm, một tay đặt lên đùi, tạo thành một tư thế nằm nghiêng quyến rũ của mỹ nhân. Cát Tường quỳ gối cạnh chỗ để chân bóc hạch đào (*quả óc chó*) cho hắn ăn. Nghe Phó Vân anh nói xong, hắn ngồi dậy, bảo nàng ngồi xuống cạnh mình, "Giữa chúng ta còn nói chuyện nhờ vả gì nữa? Đệ muốn làm gì, chỉ cần lên tiếng, nếu ta có thể làm được thì nhất định sẽ không từ chối. Làm không được, ta sẽ bảo ông già nghĩ cách."

hắn nói xong, nhét hạch đào mà Cát Tường đã bóc vỏ vào tay Phó Vân anh.

Phó Vân anh không ngồi xuống nhưng vẫn nhận hạch đào, hỏi hắn: "Vậy ta sẽ không khách khí nữa, chuyện của Viên Tam, huynh biết rồi đúng không?"

Chu Hòa Sưởng ném một hạt hạch đào vào miệng, "Ta nghe nói việc này không liên quan đến hắn. Đệ yên tâm, ta biết hắn là bạn của đệ nên sẽ không truy cứu, bạn của đệ cũng là bạn của ta."

Rồi hắn lại nhớ tới mấy gã thiếu niên đêm đó ở lại miếu hoang trông coi bọn họ, chặc lưỡi, "Nếu Viên Tam là đồng bọn với chúng, chúng ta chắc chắn đánh không lại hắn."

Cái người này luôn có cách chuyển trọng tâm câu chuyện sang hướng khác

Phó Vân anh cảm ơn hắn ra khỏi phòng.

Chu Hòa Sưởng vội vàng đứng dậy đuổi theo nàng, "Vân ca nhi, đệ đi đâu đó? Vết thương của đệ còn chưa lành..."

Phó Vân anh quay đầu lại, trả lời, "Ta đi đưa Viên Tam về."

Viên Tam luôn mồm gọi nàng là lão đại, nàng là lão đại thì làm sao có thể bỏ mặc anh em của mình được.

...

Có sự giúp đỡ của Chu Hòa Sưởng, Phó Vân anh không cần mất công mất sức, hộ vệ Vương phủ nhanh chóng giúp nàng nghe ngóng tung tích của Viên Tam.

"hắn ở bến tàu, nhìn ra có vẻ sắp lên thuyền về phủ Trường Sa."

Phó Vân anh lập tức chạy tới bến tàu.

Bến tàu đông như trẩy hội, người người chen chúc. Những thuyền hàng lớn cao như tường thành, che một góc trời. Buồm trên thuyền bay phàn phật. Cả bến tàu ngập trong vô số âm thanh ồn ào.

Tiếng ra lệnh, điều khiển phu khuân vác dọn dỡ hàng hóa, tiếng gào giân dữ, tiếng sóng xô vào nhau hết đợt này tới đợt khác, tiếng thủy thủ dài giọng gọi nhau, tất cả hòa lại với nhau rồi lại hòa vào dòng sông sóng nước long lanh. Giờ đã là giữa trưa, trời cao mây ít, ánh nắng như đang mạ lên tất cả cảnh vật xung quanh một lớp vàng chói mắt, từ những dãy núi xanh xa tít, tới những con thuyền trên sông và cả mặt sông mênh mông rộng lớn.

Len qua những bậc thang chật chội hướng ra bến tàu, không khí tràn ngập mùi tanh của cá.

Chu Hòa Sưởng nhíu mày bịt mũi, bảo ba người hầu bên cạnh mau quạt cho hắn. Vẫn chưa đủ, hắn bản Cát Tường lấy túi thơm ra, nhét vào trong tay áo.

"Đệ đừng xuống đó, trên thuyền đông người lắm."

Phó Vân anh bảo hẩn đứng trên bậc thang chờ, còn nàng thì đích thân dẫn Vương Đại Lang bước lên ván gỗ nổi ra thuyền.

Thuyền này không lớn, hành khách chỉ có thể co người ngồi trên ghế, trong khoang thuyền đã đầy người, chen chúc vào nhau, căn bản không thể tìm được chỗ đặt chân.

Trong góc, một thiếu niên dáng vẻ đĩnh đạc đang ngồi xồm trên tấm ván gỗ ẩm ướt, trong ngực ôm một tay nải bằng vải thô, quay đầu ra ngoài, ngậy người nhìn mặt sông.

Biểu tình hờ hững.

Phó Vân anh đi tới trước mặt hẩn, đưa tay vỗ vai hẩn, "Định đi đâu thế?"

đang trầm tư bỗng lại bị người khác phá đám, Viên Tam nhú mày, vừa mở miệng đã văng ra mấy câu mắng chửi, ngẩng đầu lên, ánh mắt lại gặp phải Phó Vân anh thì sửng sốt, chữ "Cút" còn mắc ở cổ họng cũng tụt trở lại.

Chương 81: Học trường mới

"Ta muốn về phủ Trường Sa."

Viên Tam cúi đầu, giọng khàn khàn.

trên bến tàu đã tanh thì chớ, mùi dưới khoang thuyền lại càng khó chịu hơn, mùi mồ hôi, mùi chân thối, mùi dưa chua lòm, mùi thịt muối thum thum, có người còn mang theo hai gánh cá muối lên thuyền, gió từ sông tấp vào, cả khoang thuyền ngập trong mùi tanh.

Phó Vân anh nhìn Viên Tam, "Người muốn về phủ Trường Sa thật à? Viên Tam, đừng lừa ta."

Nếu hẳn có thể trở về phủ Trường Sa vậy thì tại sao lúc trước phải vượt qua hồ Động Đình tới tận phủ Võ Xương đi học. Nhạc Lộc thư viện là đất học ngàn năm, là một trong bốn thư viện lớn nhất trong cả nước, thanh danh chỉ đứng sau Bạch Lộc Động thư viện. Với tư chất của hẳn, hẳn là có thể tới học ở Nhạc Lộc thư viện, nhưng hẳn lại bỏ gần tìm xa, đi một đôi giày rơm rách tới tận phủ Võ Xương.

Viên Tam ấp úng không nói nên lời, vành mắt đỏ hoe.

"đi, xuống thuyền với ta."

Phó Vân anh đưa mắt ra hiệu cho Vương Đại Lang đang đứng bên cạnh.

Wương Đại Lang hiểu ý, giật tay nài Viên Tam đang ôm trong ngực rồi chạy mất.

"Người!"

Viên Tam giật mình, định lấy lại tay nải nhưng Vương Đại Lang đã chạy xa từ đời nào.

Phó Vân anh giục hấn xuống thuyền, "đi thôi."

Viên Tam cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mặt nàng, ánh mắt lại bắt gặp cổ tay nàng. Nhìn thấy vết máu nhàn nhạt lộ ra dưới lớp băng dày, hấn dường như có thể cảm thấy sự đau đớn trên tay nàng, không dám nhìn tiếp, hấn rùng mình, người cũng co rúm lại.

Phó Vân anh nhớ tới lần đầu tiên gặp hấn vào ngày thi nhập học, học sinh kiểm tra nghi ngờ hấn mạo danh đi thi, ngăn hấn lại trước cửa, đám học sinh mồm năm miệng mười châm biếm hấn, hấn lạnh lùng nhìn khắp xung quanh một lượt, nắm tay siết chặt. Viên Tam quật cường đến vậy mà cũng nhay cảm, yếu ớt như thế.

Nàng ngẩng đầu, hất hàm về phía bến tàu, nhấn mạnh, "Ta là lão đại, lời ta nói, người nghe hay không nghe đây?" Nàng nói rồi đi thẳng.

Viên Tam ngậm ngừng một lát, như vừa bừng tỉnh, ngẩng đầu lên, lọc cọc chạy xuống thuyền.

Chu Hòa Sưởng kêu gào bến tàu quá đông người nên đã trèo lên một đài cao bên bờ sông, giơ một tay lên trán, từ xa đã thấy Viên Tam theo Phó Vân anh xuống thuyền rồi đi lên cầu thang lên bờ, vội vàng sai người chạy ra đón.

Phó Vân anh đi ngược lại dòng người, bước lên bậc thang, Viên Tam sợ những thủy thủ cao to rắn chắc kia đi vội đi vàng lại đứng phải nàng nên đi tới chắn trước mặt nàng.

"Lão đại." hấn khẽ gọi, "Ta không cấu kết với bọn Lão Lục, thật đấy, ta đã cắt đứt với bọn họ từ lâu rồi."

...

Viên Tam không biết cha mẹ mình là ai, từ khi biết nói, hắn đã là một thằng ăn mày, chẳng ai cho hắn ăn, không ai cho hắn mặc, hắn đi theo những kẻ ăn mày khác đi khắp hang cùng ngõ hẻm để xin ăn, ban đêm ngủ trong ngôi miếu đổ nát. Mùa đông quá lạnh, thường xuyên có người chết trong lúc ngủ, bọn họ sợ ngủ rồi sẽ chết rét như thế, không dám ngủ, ai lỡ thiếp đi sẽ lập tức bị những người khác đánh thức. Rồi một ngày, bỗng nhiên có mấy người tới, nói sẽ nuôi sống bọn họ, đưa bọn họ lên núi, cho bọn họ ăn cơm, bọn họ vui mừng khôn xiết, cứ tưởng rằng từ nay mình sẽ có nhà. Hắn còn theo một lão tiên sinh trong núi học chữ.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, chẳng bao lâu sau đã có người buộc bọn họ xuống núi "làm ăn", ai không nghe lời hoặc làm không được việc thì sẽ không có cơm ăn, chỉ có thể lấy tiền trộm được dâng lên cho gã cầm đầu thì mới có thể được ăn no.

Để được ăn no bụng, bọn cướp bảo hắn làm gì thì hắn làm cái đó, hắn không biết lễ nghĩa liêm sỉ, chỉ muốn sống sót mà thôi.

Lão tiên sinh dạy chữ cho hắn từng thờ dài bảo hắn, "Làm bậy rồi, cháu là đứa sáng dạ, rất có thiên phú học hành, đáng tiếc quá."

Hắn không cảm thấy đáng tiếc, biết chữ thì có ích lợi gì? Kẻ cướp không cần biết chữ, nhanh nhẹn, liều lĩnh, không sợ chết, biết nghĩa khí giang hồ là đủ rồi. Hắn từng cho rằng đời này hắn sẽ không có cách nào thoát khỏi sự khống chế của bọn cướp này, sau này cũng sẽ trở thành kẻ cướp, mãi đến khi hắn gặp Huyện thái gia Viên đại nhân.

Viên đại nhân đối xử với hắn rất tốt, thấy hắn đáng thương, không để hắn làm sai vặt nữa, bảo hắn làm thư đồng cho thiếu gia, dạy hắn đọc sách, còn định nhận hắn làm con nuôi.

Viên Tam không có cha mẹ, Viên đại nhân chính là cha hắn!

Nhưng hắn lại làm Viên đại nhân thất vọng, hắn làm thiếu gia Viên gia bị thương, thái thái hận hắn thấu xương, hắn chẳng có mặt mũi

nào ở lại phủ Trường Sa. Chỉ dựa vào hai cái đùi, hấn trèo đèo lội suối tới tận phủ Võ Xương, hấn nghĩ từ đây hấn sẽ nỗ lực học hành cho tới khi công thành danh toại, áo gấm về quê, khiến Viên đại nhân vui mừng...

Ở đây không có ai biết quá khứ của hấn, hấn có rất nhiều bạn mới, còn thành công lấy lòng được một lão đại hào phóng đầy nghĩa khí, mọi thứ đều thật tốt đẹp...

Nhưng mà bọn Lão Lục lại xuất hiện.

Thời khắc nghe tôi tớ Dương gia nói những kẻ bắt cóc Phó Vân và Dương thiếu gia là người phủ Trường Sa, Viên Tam như rơi xuống hầm băng.

Ác mộng trở thành sự thật, một ngày là kẻ lừa đảo, cả đời vẫn sẽ là kẻ lừa đảo, người như hấn làm gì có tư cách học ở thư viện? Huyện thái gia nhận nuôi hấn vẫn chẳng thay đổi được thân phận ti tiện của hấn.

hấn xong rồi.

...

Bậc thang ướt nhẹp, Phó Vân anh giẫm lên vũng nước bị trượt chân, không đứng vững, người loạng choạng.

Viên Tam sững sốt, vội đưa tay đỡ eo nàng.

Phó Vân anh dựa vào tay hấn đứng lại cho vững, nhìn thẳng hấn, giọng tay vỗ nhẹ lên cánh tay hấn, "Ta biết, người không giống bọn chúng."

Viên Tam không nói gì, tay lại hơi run lên.

Phó Vân anh kéo hấn tiếp tục bước lên bờ, "Người không nên bỏ đi, cứ bỏ đi như thế, sau này người trong thư viện nhớ tới người sẽ chỉ

nhớ đến bọn cướp kia, người vĩnh viễn không có cách nào làm lại từ đầu."

Mắt Viên Tam loang loáng nước mắt, cúi đầu, nghèn nghẹn, "Ta từng là kẻ lừa đảo... Kiếp này ta cũng chẳng có cơ hội làm lại nữa rồi."

hắn cần cù đọc sách, nỗ lực làm lại từ đầu, nhưng khoảng thời gian lớn lên trong ổ cướp kia luôn ám ảnh hắn, thỉnh thoảng lại xuất hiện, ngăn cản bước đi của hắn, chỉ cần có ai đó phát hiện ra hắn đã từng có lúc tiếp tay cho bọn chúng, bao nhiêu công sức hắn bỏ ra bấy lâu sẽ bốc hơi trong nháy mắt. Hắn từng kỳ vọng có thể dựa vào việc học hành mà có ngày áo gấm về quê, làm rạng rỡ tổ tông, nhưng đó chỉ là một giấc mộng, cả đời này hắn không có cách nào làm nổi.

Đối với hắn mà nói, chuyện học hành và khoa cử giống như trăng trong gương, hoa dưới nước, vốn tưởng rằng sẽ dễ như trở bàn tay nhưng thật ra chỉ là phí công phí sức mà thôi.

Phó Vân anh nhếch môi, "Ai nói thế? Bọn cướp kia chết cả rồi, người Dương gia đã đồng ý với ta xóa hết mọi dấu vết, chết là hết, chẳng có bằng chứng gì hết, người có tên có họ, có xuất thân hoàng môn, có hiểu biết, có tri thức, có thể viết văn làm thơ, tại sao không thể làm lại từ đầu? Ông trời muốn giao sứ mệnh quan trọng cho một người, nhất định sẽ bắt người nọ phải chịu đựng sự đau khổ về tâm trí, mệt nhọc về gân cốt. Hoa sen sinh ra trong bùn hôi, từ xưa đến nay vẫn khiến văn nhân yêu mến, tán tụng suốt ngàn năm. Người muốn học hoa sen cắm rễ nơi nước bùn, nở hoa trên mặt nước, khiến người đời phải kinh ngạc xuýt xoa hay muốn chìm sâu dưới đáy, cả đời ngập ngụa trong đồng bùn?"

Bên bờ sông, gió bắc thét gào, tạo thành những đợt sóng cao mấy trượng như thể ngàn vạn quân lính đang phấn nộ, đập thẳng vào bờ tạo thành những tiếng ì oạp như rít gào giận dữ.

Những lời nói của Phó Vân anh còn có khí thế hơn cả những đợt sóng lớn có thể đánh nghiêng tàu bè trên sông kia, từng chữ từng

chữ đánh vào lòng Viên Tam như sấm bên tai, khiến hắn tự nhiên có cảm giác bưng tỉnh.

hắn cố giữ bình tĩnh, trong đầu lặp đi lặp lại những lời nàng nói như muốn nuốt trọn từng chữ, đi tới cạnh nàng, "Lão đại, đương nhiên là ta muốn những người khác phải nhìn ta bằng con mắt khác... Nhưng mà học sinh trong thư viện đã biết..."

Phó Vân anh nhướn mày, "Bọn họ có chứng cứ không?"

Viên Tam ngẩn người.

"Người không cần quan tâm tới những lời nói vô thường vô phạt hoặc những ánh mắt khác thường của người khác."

đi từng bước về phía đài cao, Phó Vân anh đột nhiên quay lại, nhìn về phía Trường Giang đang cuồn cuộn chảy về hướng đông, dỗi mắt nhìn về phía xa.

Ánh mặt trời ấm áp, trời xanh không một gợn mây, trên sông thuyền bè tấp nập, xa xa là những dãy núi trùng điệp, kéo thẳng về phía chân trời, Trường Giang chảy siết không ngừng, lòng sông trải ra vạn trượng.

Gió đông mấy lần thay thời thế, chuyện cũ ngàn đời sóng cuốn đi. [1]

[1] Trích "Mãn giang hồng - Xích Bích hoài cổ" của Đới Phục Cổ.

Sông dài băng chảy về đông, sóng trào cuốn hết anh hùng xưa nay.
[2]

[2] Trích "Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ" của Tô Thức. Bản dịch lấy trên thivien.net.

Nàng đứng ở nơi cao, nhìn xuống bến tàu phồn hoa tấp nập, gió thổi vạt áo bay bay, khuôn mặt thanh tú phủ một lớp nắng vàng, "Bọn họ càng khinh thường người, càng hạ thấp người, càng bảo

người không thể làm được, người càng phải hiên ngang, người càng phải nỗ lực, càng phải kiên định với mục tiêu, người phải xuất sắc hơn bọn họ, ưu tú hơn bọn họ, người phải đạp bọn họ xuống chân mình. Họ cứ việc phẫn nộ, ghen ghét, không cam lòng, kệt họ, người chỉ cần quan tâm tới việc hướng về phía trước, không được để bản thân mình phân tâm vì những chuyện vụn vặt, người không thay đổi được suy nghĩ của người khác, cũng không thay đổi được quá khứ của người nhưng người có thể thay đổi được cuộc sống sau này của mình, tương lai của người phải do chính người nắm giữ."

Nàng bật cười, nắm tay hướng về phía Trường Giang rộng lớn, "Người định từ bỏ chỉ vì người khác chỉ tỏ bàn tán hay muốn tiếp tục cố gắng, tranh đấu vì chính bản thân mình?"

Sóng vỗ cuộn cuộn, gió lạnh thét gào.

Viên Tam từ từ ngẩng đầu lên, hai mắt tỏa sáng lấp lánh, siết chặt nắm tay, nhấn mạnh từng chữ: "Ta muốn thay đổi tương lai của chính mình!"

...

Giang Thành thư viện, phòng làm việc của các giáo thụ.

Các chủ giảng, phó giảng vẫn đang tranh cãi về chuyện Viên Tam.

Cuối cùng mọi người chỉ có thể đề nghị sơn trưởng Khương Bá Xuân đưa ra quyết định.

Khương Bá Xuân trầm ngâm hồi lâu, đứng dậy, cung kính vái lạy trước bàn thờ Khổng Tử, "Thánh nhân đã nói, giáo dục không phân biệt giống nòi. Trước đó, chỉ có con em quý tộc mới có tư cách học hành, cũng chỉ có con em quý tộc mới có thể vào triều làm quan, Thánh nhân nhấn đã phá vỡ rào cản này, mở tư học, chỉ cần là người thực sự muốn học thì đều có thể nhập học. Tùy Đường mở khoa cử thu hút nhân tài, từ đó học sinh nhà nghèo cũng có thể dựa vào tài năng của bản thân để thăng quan tiến chức. Thư viện vốn

được lập ra để thu thập, sắp xếp, sửa sang sách vở. Đầu thời Tống, sau nhiều năm chiến loạn, có quá nhiều việc dở dang, triều đình chỉ quan tâm tới việc thu phục non sông, bỏ qua các thành tựu về văn hóa giáo dục. Để đào tạo nhân tài, những nhà nho lớn, các vị học giả, chí sĩ ở địa phương tích cực, khẳng khái quyên tiền, tập hợp sách vở, dựng thư viện, tư học nhờ đó mới phát triển."

Ông ta xoay người, nhìn xung quanh một lượt, lần lượt quan sát từng vị giáo thụ rồi nói tiếp, "Các vị, chúng ta là giáo thụ của thư viện, mong ước cả đời là đào tạo cho đất nước những nhân tài có ích cho nước cho dân, Thời loạn phải lấy võ để ổn định thiên hạ, khi thái bình phải lấy văn hóa làm trọng tâm để trị quốc, do vậy những thành tựu về văn hóa giáo dục là không thể khinh thường. Mười năm trồng cây, trăm năm trồng người, là người ai có thể hoàn hảo, hoàn mỹ, cũng bởi như thế, chúng ta mới phải dạy học sinh đạo lý của Thánh nhân, để các trò ấy biết tốt biết xấu, biết cái gì có thể làm, cái gì không thể làm. Nếu mỗi người sinh ra trên đời đã là Thánh nhân, không sai lầm bao giờ, vậy thì còn cần học hành sao? Viên Tam khi còn nhỏ đã gặp chuyện bất hạnh như thế, sau đó được Viên huyện lệnh cứu giúp, từ đó muốn làm lại từ đầu, thực lòng mong muốn được học tập, làm gì có việc thiện nào hơn được biết sai mà chịu sửa. Liệu có nên cho hắn một cơ hội để sửa chữa hay không?"

"Quyết định của chúng ta hôm nay sẽ ảnh hưởng tới cả đời Viên Tam."

Ông ta vẫn chưa nói ra quyết định của mình, gần như chỉ muốn cảm khái mà thôi nhưng tất cả mọi người đều hiểu được ý tứ đằng sau những lời nói của ông ta.

Triệu sư gia nhìn trái nhìn phải, nghênh ngang nói: "Viên Tam là con nuôi của Viên gia, thân phận trong sạch, cái chuyện lừa đảo, ăn mày gì đó chỉ là tin đồn chúng ta nghe được mà thôi. Tuy cử chỉ của trò ấy hơi thô lỗ nhưng từ khi vào thư viện tới nay, trò ấy tôn sư trọng đạo, cần cù hiếu học, chưa từng trốn học, chưa từng bắt nạt bạn học, lần thi nào cũng nằm trong những người đứng đầu, thư viện có quy định

của thư viện, sao chúng ta có thể vì mấy lời đồn vớ vẩn mà đuổi trò ấy đi?"

Mọi người nhìn nhau, đúng thế, lai lịch của Viên Tam không hề có chứng cứ rõ ràng nào để chứng minh, cho dù họ đã biết được tám chín phần mười là như thế thật, nếu không tại sao Viên Tam lại tự bỏ đi, nhưng mà nói cho cùng không có chứng cứ thì chỉ là tin đồn mà thôi.

Khương Bá Xuân nhìn về phía Triệu sư gia, nhú mày.

Các vị giáo thụ chụm đầu kề tai bàn tán mấy câu, Lương Tu Kỳ nói: "Viên Tam chưa làm trái với quy định của thư viện, có lẽ nên cho trò ấy tiếp tục ở lại thư viện học tập, chờ điều tra rõ ràng rồi xử lý sau."

Khương Bá Xuân thờ dài, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng, xua tay, "Thôi cứ như vậy đi."

Chờ tới khi những người khác lục tục rời đi, Khương Bá Xuân mới gọi Triệu sư gia lại, "Dù trong quá khứ Viên Tam có từng tiếp tay cho bọn cướp hay không, ta vẫn mong muốn cho trò ấy một cơ hội, tại sao Triệu ông lại cắt ngang ý của ta?"

Ý kiến của Triệu sư gia đặt trọng tâm vào điểm quá khứ của Viên Tam vẫn chưa được chứng thực, nhìn thì có vẻ giúp đỡ Viên Tam nhưng thực ra đã làm lãng phí những lời cảm khái vừa rồi của Khương Bá Xuân.

"Sơn trường, ta đồng ý với quan điểm với ông." Triệu sư gia vuốt râu cười nhưng rồi lại than thở, "Cơ mà việc lần này vẫn nên che lấp quá khứ là hơn, Viên Tam có tiềm năng, nếu có thể giảm bớt trắc trở cho trò ấy thì nên giảm bớt, nhân tài như thế chẳng phải lúc nào cũng gặp được."

Thư viện có thể tạo đặc cách cho Viên Tam nhưng như thế chẳng khác nào đặt Viên Tam nơi đầu sóng ngọn gió, sẽ bị mọi người dòm ngó, người trẻ tuổi thường nhạy cảm, yếu ớt, chưa chắc đã có thể

chịu đựng áp lực lớn như thế. Đối xử đặc biệt với Viên Tam rất có thể sẽ phản tác dụng, như thế ưu đãi của thư viện còn có ích gì nữa. Đến lúc đó, tất cả mọi người đều chỉ vào mặt Viên Tam mà mắng hằn ngửa quen đường cũ, hằn làm sao mà học tốt được.

Sơn trưởng có ý tốt nhưng cái gì quá cũng không hay, những chuyện như thế này tốt nhất nên nhẹ nhàng cho qua, cố gắng hết sức để giải quyết thật nhanh, tránh để học sinh khác thấy thế mà lại thành ra căm ghét Viên Tam.

Khương Bá Xuân không phải người bảo thủ, suy nghĩ một lát rồi gật đầu, "Cũng phải."

...

Viên Tam được ở lại, có điều phải đổi chỗ ở.

hắn nhất nhất đòi được ở cùng Phó Vân anh nên giờ ở phòng cách vách của Phó Vân Khải.

Sơn trưởng đang lo lắng không biết làm thế nào để khống chế lời đồn trong thư viện, nghe Viên Tam kể chuyện Phó Vân anh đã cổ vũ hắn như thế nào liền đồng ý luôn.

Thứ nhất, đi theo Phó Vân, Viên Tam nhất định có thể nhanh chóng tìm được con đường đúng đắn. Thứ hai, Phó Vân tuổi còn nhỏ nhưng lại cực kỳ có ảnh hưởng tới các học sinh khác, có tấm gương tốt như "y" trước mặt, ông ta tin rằng những học sinh khác cũng sẽ mau chóng mở lòng với Viên Tam một lần nữa. Còn thứ ba à, sau chuyện Phó Vân bị bắt cóc lần trước, sơn trưởng vô cùng hổ thẹn, ông ta cảm thấy xếp "y" ở cùng một viện với Thế tử gia quá nguy hiểm, Viên Tam vào ở có thể bảo vệ cho Phó Vân.

Sau giờ tan học, Phó Vân Khải trở về viện, đi thẳng tới phòng phía bắc tìm người hầu Dương gia để hỏi thăm tin tức. Vừa bước vào sân, hắn đã thấy Phó Vân anh đang đứng dưới tán cây tịch

mai nói chuyện với Viên Tam liền tươi cười hớn hở, nhanh chóng chạy về phía nàng, "Vân ca nhi! Đệ về rồi!"

Thấy trên mặt Phó Vân anh có vết thương, hấn sửng sốt, cầm tay nàng nhìn trái nhìn phải, miệng xuýt xoa, liên tục hỏi: "Có đau không? Bọn chúng đánh đệ hả? Còn bị thương chỗ nào nữa không?"

Phó Vân anh chờ Phó Vân Khải hỏi xong mới lắc đầu, "Cửu ca, đệ không sao."

Nàng nhìn sang Viên Tam, "Sau này Viên Tam cũng ở đây, phòng cách vách của huynh không có ai, giờ để hấn vào ở."

Phó Vân Khải há hốc miệng, đến tròng mắt cũng suýt rơi ra ngoài tới nơi.

Viên Tam gãi đầu, "Người đừng hòng đuổi ta ra ngoài, đồ đạc của ta đều dọn sang đây hết rồi!"

Đồ đạc của hấn chính là cái tay nải nhỏ xíu kia, Vương Đại Lang cướp được tay nải, chạy vội xuống tàu, trượt chân ngã một cái, tay nải bung ra, bên trong chỉ có một bộ giấy bút nghiên mực chấp vá lung tung, mấy đôi giày, hai chiếc áo bào.

Giấy bút nghiên mực toàn là do Phó Vân anh cho hấn, giày cũng thế, hai chiếc áo bào, một chiếc là Huyện thái gia cho hấn mà đợt trước bị Phó Vân Khải đốt hỏng, được tú nương của Phó gia sửa lại, chiếc còn lại là do Phó Vân anh đưa hấn để dền bù.

Ngoài dự kiến của Viên Tam, Phó Vân Khải cũng không kiên quyết phản đối chuyện hấn dọn vào ở, chỉ khẽ lẩm bẩm mấy câu rồi tiếp tục lải nhải với Phó Vân anh, tỏ vẻ đáng thương, vỗ vỗ ngực, "Vân ca nhi, làm huynh sợ chết đi được, mấy ngày nay huynh ăn không ngon ngủ không yên, vừa nhắm mắt lại đã mơ thấy ác mộng."

Phó Vân anh xoa đầu hấn, "Sau này sẽ không có chuyện như thế nữa."

Sở Vương đã phái người tiều phu kia tới đây, ông ta bảo là để báo đáp nàng nên đã chọn cho nàng một người võ công cao cường làm hộ vệ, nàng không từ chối.

Hộ vệ là giả, giám thị mới là thật. Chu Hòa Sưởng thân thiết với nàng, Sở Vương thương con nên chắc chắn sẽ lo lắng, không an tâm, vậy nên sắp xếp một người để giám sát nàng, đề phòng nàng làm gì có hại cho Chu Hòa Sưởng.

Tiều phu họ tên là Kiều Gia, đã từng lên chiến trường đánh giặc, là người nhanh nhẹn, võ công tốt. Tuy hắn tới là để giám thị nàng nhưng để hắn bên cạnh cũng không hoàn toàn là chuyện xấu.

Ít ra về sau Phó Vân anh không cần lo tự nhiên bị người ta bắt cóc nữa.

...

Phó Vân anh và Chu Hòa Sưởng bình an trở về, Trần Quý mới được nhẹ lòng, thu dọn hành lý, tạm biệt bạn bè, lên thuyền về quê.

Trần Quý đi rồi, chuyện đám học sinh quan tâm nhất hiện giờ là ai sẽ tiếp nhận vị trí của hắn, trở thành học trưởng tiếp theo.

Người được ủng hộ nhất là Lý Thuận và Đỗ Gia Trinh, có vài người đề cử Phó Vân anh làm học trưởng nhưng mọi người không ai nghĩ chuyện này sẽ thành sự thật bởi nàng còn quá nhỏ, vào thư viện chưa được bao lâu.

Hôm nay, Khương Bá Xuân tuyên bố trước mặt mọi người rằng ngày hôm sau sẽ công bố người được chọn làm học trưởng trước giờ đọc đồng thanh buổi sáng.

Đám học sinh tò mò, dò hỏi khắp nơi xem các giáo sư chọn ai, có người lén lút mở sòng cá cược sau lưng các thầy, để các học sinh khác đặt cửa.

Phó Vân Khải và Viên Tam đều đặt cho Phó Vân anh, Chu Hòa Sưởng thấy trò này vui nên cũng tham gia, đặt hẳn một thỏi bạc.

Tuy Trần Quý từng ám chỉ với Phó Vân anh rằng các giáo thụ mong muốn nàng đảm nhiệm chức học trưởng này nhưng chuyện gì cũng có thể thay đổi, nàng không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào, Đỗ Gia Trinh có khiêu khích ra sao, nàng cũng chỉ mỉm cười đáp lại.

Hôm sau trời âm u, mây dày cuồn cuộn, gió Bắc thổi dọc hành lang phát ra tiếng ô ô thê lương.

Phó Vân anh ngủ dậy rửa mặt chải đầu, Chu Hòa Sưởng ở cùng viện với nàng nên nàng cũng được tới Dương gia hầu hạ chu đáo, hôm nào cũng mang nước ấm tới cho nàng từ sáng sớm, Phó Vân Khải và Viên Tam cũng được hưởng ké, không cần phải chạy tới nhà bếp giành giật nước ấm nữa.

Trời tờ mờ sáng, nàng đốt đèn đọc sách một lát, nghe thấy tiếng chuông vang lên liền đứng dậy đi về khu phía đông.

Vừa mở cửa đã nhìn thấy Viên Tam và Phó Vân Khải cũng đã dậy, hai người đang quay lưng vào nhau ngồi trong sân đọc sách, có vẻ đang thầm phân cao thấp.

Sau khi Viên Tam trở lại thư viện, cuộc sống cũng không được tốt lắm, các thầy vẫn đối xử với hắn như cũ nhưng đám học sinh vẫn luôn có vài người không thích hắn, cứ nhìn thấy hắn là lại buông lời châm chọc, chỉ cây dâu mắng cây hòe (*nói bóng gió*).

Hắn làm như thể không hiểu những lời móc má của đối phương, hoàn toàn tập trung vào việc học hành.

Khương Bá Xuân vô cùng vui mừng, trước kia ông ta còn lo Viên Tam cục tính, sẽ đánh nhau với người khác, nhưng sau vài lần thấy hắn làm lơ sự châm chọc của bọn họ, tập trung học

hành thì cũng an tâm, Phó Vân là thầy tốt bạn hiền của hắn, cứ thế này Viên Tam về sau chắc chắn là tiền đồ vô lượng.

Viên Tam và Phó Vân Khải vốn thích kèn cựa nhau, giờ ở cùng nhau lại càng hay tiếp xúc với nhau hơn, Phó Vân anh cũng không can thiệp, để bọn họ tự ganh đua.

Ba người sắp xếp sách vở, đi về khu phía đông tập hợp với mọi người. Từ trước tới nay Chu Hòa Sưởng vẫn luôn ngủ tới tận lúc mặt trời lên cao mới dậy, tới thư viện đơn giản là để chơi cho vui. Mọi người vừa hâm mộ vừa ghen ghét nên bình thường, đặc biệt là những ngày gió rét mà còn phải dậy sớm, bọn họ sẽ cố gắng hết sức không để cập tới hắn, nếu không chính bản thân người nói cũng sẽ tức chết đi được.

Đợi tới khi học sinh đã tập hợp đông đủ, sơn trưởng đi tới đài cao trước khu phía đông, vẫy tay ý bảo mọi người trật tự.

Học sinh đứng dưới ngừng bàn tán, ngẩng đầu nhìn sơn trưởng, chờ ông ta tuyên bố người được chọn.

Ánh mắt Khương Bá Xuân quét một vòng, cuối cùng nhìn thẳng Phó Vân anh đang lẫn trong đám người, nói ra một cái tên: "Lý Thuận."

Mọi người im phăng phắc, sau đó có mấy tiếng cười đầy thiện ý vang lên, mấy người đứng cạnh Lý Thuận xô đẩy, thúc giục hắn lên đài.

Mặt Lý Thuận đỏ bừng, từ từ bước lên đài trong ánh nhìn chăm chăm của mọi người.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Viên Tam khẽ mắng một tiếng, "Sao không phải Vân ca nhi? Ta thấy lão đại giỏi hơn hắn nhiều."

Phó Vân Khải lờm hắn một cái, cảm thấy hắn vừa cướp lời thoại của mình.

Phó Vân anh mặt không đổi sắc, khẽ nói: "Được rồi, đừng nói như thế, Lý Thuận học huynh được nhiều học sinh yêu quý, công bằng, chính trực, trung hậu, thật thà, làm gì cũng vì mục đích chung."

Kết quả lần này không giống với ám chỉ của Trần Quỳnh, nàng hơi ngạc nhiên, đương nhiên cũng hơi thất vọng một chút, nhưng cũng không đến mức hồn xiêu phách lạc như Đỗ Gia Trinh đứng cách đó không xa.

Viên Tam cười hề hề nói: "Ta biết rồi, những lời này ta chỉ lén nói sau lưng thôi, thấy ta xảo quyệt chưa, nhất định sẽ không khiến lão đại mang tiếng."

Phó Vân anh mỉm cười.

Phó Vân Khải cướp lời: "Huynh cũng thế, Vân ca nhi, trong lòng huynh, đệ là người giỏi nhất!"

Ba người đang cười đùa khe khẽ bỗng nhiên cảm thấy không khí hình như hơi kì lạ.

Học sinh xung quanh không ai nói gì, trên đài, Khương Bá Xuân và các vị giáo thụ khác cũng chẳng nói một lời, khắp sân nhanh chóng yên tĩnh rồi trở nên lặng ngắt như tờ.

Phó Vân anh có thể nghe thấy tiếng hít thở đầy áp lực của mấy học sinh xung quanh, tới một phiến lá khô bay theo gió, rơi xuống phiến đá xanh cũng phát ra tiếng động nho nhỏ.

Tất cả mọi người đều đang nhìn nàng trân trân, ghen hợm không nói nên lời, sắc mặt kì lạ, hình như có chuyện gì không thể tin được vừa xảy ra.

Biểu hiện của Đỗ Gia Trinh là quái dị nhất, miệng run run, mắt trợn trừng, mí mắt như sắp lật lên tới nơi rồi.

Nàng ngẩng đầu lên.

trên đài cao, Khương Bá Xuân đang nhìn nàng, ánh mắt từ ái, mỉm cười nhắc lại lời nói khi nãy của ông ta một lần nữa: "Phó Vân có khả năng học tập ưu tú, rất am hiểu về chế nghệ, luôn đào sâu suy nghĩ, có thành tựu nhất định về việc làm văn, được các giáo thụ nhất trí đề cử, từ hôm nay trở đi, giao cho Phó Vân vị trí trợ giáo về chế nghệ của thư viện."

không gian yên tĩnh tới đáng sợ, đến cả những cơn gió khi nãy còn thổi ô ô dường như cũng cảm nhận được không khí kì quái này, đột nhiên yên tĩnh hẳn.

"Hay quá!"

Viên Tam là người đầu tiên lấy lại phản ứng, vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Những học sinh còn lại như vừa bừng tỉnh từ trong mộng, lát sau, tiếng vỗ tay vang lên thấu tận trời xanh.

một biển ánh mắt bao gồm đủ loại cảm xúc đang rót cả về phía nàng: bất ngờ, ghen ghét, hoài nghi, căm ghét, thù hằn, chia vui, thiện ý... Tất cả như thể một đại dương mênh mông, sóng dâng cuồn cuộn, khí thế dào dạt, mãnh liệt cuốn ào ào dội vào Phó Vân anh.

Nàng cố giữ bình tĩnh, chậm rãi đi từ bước một về phía trước trong những cái nhìn chăm chú của mọi người.

Học sinh phía trước tự động tách ra tạo thành một con đường, nhìn theo bóng nàng bước lên đài.

Nàng đứng ở nơi cao, nhìn quanh một lượt rồi cười nói: "Được các thầy yêu thương tin tưởng, học sinh nhất định sẽ dốc hết sức mình, không phụ lòng tin của các thầy."

Tại giờ khắc này, tất cả các học sinh đều cảm thấy hơi rùng mình, tại sao lại có cảm giác... không ổn cho lắm nhỉ?

Lời tác giả:

Từ "trợ giáo" xuất hiện từ rất sớm, dưới triều Tây Tấn, là chức vụ chính thức. Sau này châu học cũng có chức trợ giáo.

Editor: Có thể bạn đã quên Chế nghệ là chỉ việc viết văn bát cổ mà từ đầu đến giờ mình luôn để là văn giải đề cho dễ hiểu.

Đám bạn thân chí cốt đã tụ tập về đường Đình hết rồi.

Chương 82: Số tay chế nghệ

Chiều tối hôm đó, trời bỗng nhiên có tuyết hạt, những giọt băng nhỏ như những viên muối trắng tinh rơi lộp độp xuống mái ngói. Tối buổi tối, trời như thả những mảnh bông xuống trần gian, những hạt tuyết đã trở thành những bông tuyết lông ngỗng lả tả bay xuống.
[1]

[1] Tuyết hạt là các hạt băng tầm 2-5 mm, kết quả của việc nước bị đóng băng trên không trung, nặng, rơi nhanh. Tuyết lông ngỗng là bông tuyết có thể tích lớn nhưng nhẹ hơn, rơi nhẹ nhàng như lông vũ.

Sáng sớm hôm sau, tuyết vẫn chưa ngừng rơi, từ thân cây, nền gạch, tường viện cho đến hồ nước, núi giả đã đều được bao phủ bởi một tầng tuyết đọng dày cộp, hoa tịch mai yên lặng nở rộ trên nền tuyết, mùi hương tỏa ra khắp sân.

một cơn gió thổi qua làm rung cành lá, tuyết trên cành ào ạt rơi xuống như hoa lê tàn, phủ trắng mặt đất.

Phó Vân anh mặc mấy lớp áo rồi lại khoác thêm một chiếc áo choàng chống lạnh ra khỏi đường Đình.

Nàng giờ kiêm nhiệm thêm chức trợ giáo, có thể ra vào khu phía bắc, người làm mở cửa cho nàng, xoa đôi tay đã lạnh đến cứng đờ vào nhau cho ấm rồi đưa nàng tới chỗ sơn trường Khương Bá Xuân.

Trời còn chưa sáng, Khương Bá Xuân còn đang ngủ. Khương sư mẫu đang chỉ huy nha hoàn dưới bếp giết gà, vặt lông gà, chuẩn bị hầm cháo gà táo đỏ, biết nàng tới liền rửa tay sạch sẽ ra đón nàng, bà quan sát nàng kĩ càng hồi lâu rồi cười hỏi: "Đúng là một cậu bé

tuấn tú, con đã bàn chuyện hôn nhân chưa? Chọn tiểu nương tử nhà nào rồi?"

Phó Vân anh sững người.

Khương sư mẫu chỉ thuận miệng hỏi vậy, thấy nàng sững sờ như thế lại nhoẻn miệng cười, vào phòng lấy ra bốn cuốn sách, "Tối qua quan nhân nói sáng sớm nay con nhất định sẽ tới lấy cái này, nào, cầm đi, người trẻ tuổi ham ngủ, trời lạnh thế này mà phải dậy sớm, khổ cho con rồi."

Phó Vân anh nhận mấy cuốn sách, cảm ơn Khương sư mẫu.

Nàng cầm sách trở về khu phía đông, châm nến, ngồi trước cửa sổ đọc sách.

một khắc sau, tiếng chuông gọi dậy mới vang lên, các học sinh đầu tóc còn chưa chải gọn gàng ôm sách vở giấy bút chạy vội tới khu phía đông, nhìn thấy nàng, lúng túng nhìn nhau một hồi.

Nàng mỉm cười với bọn họ.

Đám học sinh sợ sệt cuống quýt tìm về vị trí của mình, mở sách ra, đọc oang oang.

...

Phó Vân anh chỉ là trợ giáo mảng chế nghệ, các thầy chủ giảng phần kinh, sách, luận mới là những người phụ trách giảng dạy chính, nàng không muốn giọng khách lại át giọng chủ, không đặt ra những yêu cầu nghiêm khắc cho các học sinh khác như đối với Phó Vân Khải. Tuy nhiên đã là thói quen, ngày nào cũng như ngày nào, nàng vẫn là người đầu tiên xuất hiện ở khu phía đông, không ngày nào tới trễ, cứ như vậy, không ai bảo ai, dần dần, số học sinh dậy sớm càng ngày càng nhiều hơn.

Dựa theo danh sách, nàng chia các học sinh thành mấy tổ, tổ trưởng là do bọn họ tự bầu ra, bình thường nàng có yêu cầu gì chỉ cần nói với tổ trưởng rồi những tổ trưởng này sẽ thông báo cho tổ viên của mình, phân công và truyền đạt rõ ràng, cố gắng để mọi người đều có thể bắt kịp một cách nhanh chóng.

Đa số mọi người nghiêm chỉnh nghe theo lời khuyên của nàng để luyện viết văn, nhưng cũng có những người mãnh liệt phản đối việc nàng đảm nhiệm chức trợ giáo, còn có những người quá đáng hơn, đứng giữa nhà ăn oang oang mắng mỏ sơn trưởng và Triệu sư gia hồ đồ làm bậy, ai đời lại để một đứa trẻ con làm thầy của bọn họ.

Khi ấy đúng vào lúc vừa tan học, mọi người đổ đi ăn, nhà ăn người đến kẻ đi đông đúc, nghe thấy mấy học sinh đó châm chọc Phó Vân anh, những người còn lại nhìn nhau, đứng một bên quan sát tình hình.

Người không phục kẻ ra cũng nhiều lắm.

Viên Tam và Phó Vân Khải là những người ủng hộ trung thành nhất, đốp chát lại ngay tại chỗ, cuối cùng cãi cọ với đám học sinh hơn tuổi kia.

Chung Thiên Lộc nhát gan lại cẩn thận, sợ hai bên đánh nhau liền đặt bát đĩa xuống, chạy về khu phía đông tìm Phó Vân anh lúc này đang chép lại một bài văn, "Vân ca nhi, người mau tới mà xem, bọn Viên Tam chuẩn bị đánh nhau tới nơi rồi."

Phó Vân anh cau mày, đứng dậy thu dọn sách vở.

Tô Đồng ngồi gần đó bỗng bật cười, "Thực ra đệ cũng đâu nhất thiết phải ôm đồm, những người này có thể viết văn tốt hay không thì có quan hệ gì với đệ đâu? Cũng chỉ lãng phí thời gian của chính mình mà thôi, chi bằng từ chức trợ giáo còn hơn."

Chung Thiên Lộc cúi đầu ngậm ngừng, không dám lên tiếng.

Phó Vân anh nhìn Tô Đồng rồi bảo Chung Thiên Lộc đi ra bên ngoài đợi, khẽ nói: "Biểu huynh sau này có thể tham gia khoa cử, đề tên bảng vàng, đỗ đạt thành danh, tiền đồ vô lượng, muội thì khác, vậy nên muội phải đi đường vòng."

Tô Đồng hỏi: "đã biết là đường vòng, vậy tại sao còn muốn đi?"

Phó Vân anh mỉm cười, hỏi lại hắn: "Muội còn lựa chọn nào khác sao?"

Tô Đồng trầm mặc không nói, nhìn theo bóng nàng đi ra cửa.

...

Trong nhà ăn đang ồn ào tiếng cãi cọ.

Viên Tam và Phó Vân Khải bị mọi người vây ở giữa, đang cãi cọ với một đám người, hai bên tranh cãi tới đỏ mặt tía tai. Những học sinh khác đến cơm cũng quên ăn, đứng xem bên cạnh, đến đoạn gay cấn còn hào hứng gõ bát gõ đũa, cổ vũ hai bên.

Phó Vân anh bước vào nhà ăn, còn chưa kịp lên tiếng hỏi gì đã có một chiếc bát sứ thô bay thẳng về phía mặt nàng.

Bát đĩa của nhà ăn được trang bị theo tiêu chí dùng được là được, tuy nhìn không đẹp nhưng bền, chịu va đập, đập vào mặt chắc chắn là vỡ đầu chảy máu.

Người xung quanh kinh hoàng hét lên, Phó Vân anh thấy chiếc bát đang lao về phía mặt mình, không kịp né người sang một bên, gơ tay định chắn bỗng một bàn tay xuất hiện từ bên cạnh, bắt gọn chiếc bát, đặt mạnh lên bàn, nhìn xung quanh một lượt, ánh mắt lạnh như băng.

Người ném bát sợ tới mức mặt mày tái mét, vội vàng lùi vào đám đông định trốn.

Kiều Gia bước lên vài bước, người xung quanh dạt ra, hấn giờ tay, túm lấy cổ áo học sinh kia, lùi tới trước mặt Phó Vân anh.

"Ta, ta không cố ý, ta chỉ nhất thời lỡ tay thôi..."

Học sinh ném bát sớ hãi, vội vàng biện giải.

Phó Vân anh lạnh lùng nhìn hấn, "Viên Tam, đê hấn xuống."

Viên Tam thấy Phó Vân anh suýt nữa bị bát sớ đập vào mặt đã giận sôi máu từ nãy, vén sẵn tay áo, chuẩn bị xông vào đánh người kia một trận, giờ lại thấy nàng gọi mình, vội vàng chạy tới, không cần hỏi gì thêm, giữ lấy học sinh kia ấn vào cạnh bàn.

Học sinh nọ sớ tới mức nói năng lộn xộn, giã giũa kịch liệt, "Các người muối làm gì? Đa số bắt nạt thiếu số! Ý thế hiếp người! Lấy việc công trả thù riêng!"

Học sinh xung quanh nhìn nhau, không biết giờ thì nên bước lên khuyên can hay trước hết cứ mời sơn trướng tới đã rồi tính.

Phó Vân anh không nói một lời, cầm chiếc bát sớ thô vừa nãy lên, đi về phía học sinh vừa ném bát. Nàng đứng đó, nhìn hấn từ trên cao, giờ tay phải lên, đập chiếc bát sớ thẳng về phía mặt hấn!

"Phó Vân, dừng tay!"

Đám học sinh kinh hãi, thấy phen này có khi hại đến mạng người chứ chẳng chơi, vội vàng can ngăn.

Mấy người nhát gan nhắm tịt mắt lại, không dám nhìn.

Loảng xoảng một tiếng, chiếc bát sớ nện xuống mặt bàn, vỡ thành mấy mảnh.

Thấy chiếc bát sớ vỡ nát ngay bên cạnh đầu mình, học sinh ném bát hồn phi phách tán. Nếu khi nãy Phó Vân anh không chệch tay đi,

đầu hấn đã bị đánh đến nở hoa rồi. hấn giờ không cần biết ngưng ngừng gì nữa, nước mắt ào ạt chảy ra.

Người xung quanh đang nhào hết về phía trước, nhìn thấy thế lại sững lại.

Phó Vân anh khổng chế lực rất chuẩn, chiếc bát sứ tuy vỡ nhưng cũng không có mảnh vụn văng tứ tung, nàng gạt mảnh vỡ sang một bên, vỗ lên mặt học sinh ném bát, "Phùng Thừa, xin lỗi nhé, ta chỉ nhất thời lỡ tay thôi."

Đám học sinh nhìn nhau, lắc đầu cười vang.

Mặt Phùng Thừa nóng bừng, hai chân hấn nhũn ra, không nói nổi một câu, nhân dịp Viên Tam đang ôm bụng cười như nắc nẻ, hấn vội vàng tránh thoát, chạy như tên bắn.

Phó Vân anh không thèm để ý tới hấn, nhận lấy chiếc khăn mà Kiều Gia đưa tới, lau khô tay, đi tới trước mặt những người đang tranh cãi với Viên Tam và Phó Vân Khải.

Những người bên cạnh dạt ra, nhường chỗ cho nàng.

Mấy học sinh đường Đinh hô hào, bê một chiếc ghế bành tới, đặt trên mặt đất, "Nào, Vân ca nhi, ngồi đi!"

Phó Vân anh phất nhẹ tay áo rộng, đường đường chính chính ngồi xuống ghế bành, người bên cạnh lại mang một ly trà nàng tới, những học sinh ủng hộ nàng đứng bên cạnh, đòi lấy cái này cái kia giúp nàng, tựa như chúng tinh phủng nguyệt (*một đám sao vây quanh, tôn lên ánh trăng*).

Những người đối diện xanh mặt, "Phó Vân, ngươi còn nhỏ hơn chúng ta, lý gì mà lại được làm trợ giáo của chúng ta?"

"Thầy là người truyền thụ đạo lý, tiếp nhận và truyền thụ tri thức, giải đáp những nghi vấn. Người sinh trước ta, nghe đạo lý ấy trước ta, ta

theo mà tôn làm thầy. Người sinh sau ta, nghe đạo lý trước ta, ta cũng theo mà tôn làm thầy. Ta theo cái đạo đó để học, ôi há lẽ nào biết được điều đó chỉ nói đến sinh trước sinh sau ta chẳng? Vì thế cho nên không kể sang hèn, không kể lớn nhỏ, đạo lý còn thì đạo thầy cũng còn như thế."

Phó Vân anh chậm rãi trích ra những lời trong "Sur thuyết" của Hàn Dũ, mảy hơi nhướn lên.

"không kể tôn ti cao thấp ra sao, không kể tuổi tác lớn nhỏ thế nào, đạo lý do ai nắm giữ, người đó chính thầy. Đạo lý có người biết trước, người biết sau, tri thức mỗi người lại có sở trường khác nhau. Thánh nhân dạy, ba người đồng hành, ắt có thầy của ta, chọn điểm tốt để học hỏi, chọn điểm chưa tốt để sửa chữa. Khổng Tử từng coi Đàm Tử, Trường Hoảng, Sur Tương, Lão Đàm là thầy. Chỉ cần là người nắm giữ tri thức mà ta không biết, có thể chỉ dẫn cho ta vài điều thì đã đủ để làm thầy của ta rồi. không phải ai cũng trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, không bao giờ cần nhờ người khác giải đáp thắc mắc."

Phó Vân anh ngừng lại một chút, nhìn xung quanh một lượt rồi nói tiếp: "Ta bình thường vẫn gặp những vấn đề khó hiểu, cũng sẽ đi hỏi người khác, các vị ở đây đều là thầy của ta."

Các học sinh đang đứng về phía nàng phấn khích, gãi đầu, cười hề hề.

Mấy học sinh vừa tranh cãi với Phó Vân Khải nheo mắt, hừ lạnh, "Người tự so sánh mình với Thánh Nhân, có phải là quá tự cao tự đại rồi không?"

Phó Vân anh mỉm cười, "Khi viết văn giải đề bắt buộc phải sử dụng ngữ khí của các bậc thánh hiền, mô phỏng cách nói của Thánh Nhân, do vậy có thể hiểu được tâm tư của Thánh Nhân, học được đạo lý làm người, nếu không tự so mình với bậc thánh hiền thì làm sao làm văn tốt cho nổi?"

Nàng nhìn bọn họ, lại cười nói: "Thánh Nhân hiền đức, học rộng hiểu nhiều, còn khiêm tốn không ngừng học hỏi, các ngươi lại câu nệ thân phận tuổi tác, như thế thì đạo đức nhân phẩm nhất định phải xuất chúng hơn các bậc thánh hiền xưa nay rồi."

Trong đám học sinh vang lên tiếng cười ha hả.

Mặt mấy người kia sa sầm.

Phó Vân anh nói tiếp: "Từ ngày đầu tiên ta kiêm nhiệm chức trợ giáo đến nay, mỗi khi yêu cầu mọi người làm một đề văn, ta nhất định sẽ viết trước một bài để mọi người chừa tay đọc, chưa bao giờ thoái thác. Vấn đề nào ta biết, mọi người hỏi, ta biết gì nói nấy, không giấu giếm nửa lời, đề văn nào ta không hiểu, ta sẽ tới hỏi các vị chủ giảng, chắc chắn sẽ không giả vờ hiểu. Nhiệm vụ của trợ giáo vốn là trợ giúp các vị chủ giảng, phó giảng phụ đạo cho bạn cùng trường, giám sát việc học của các bạn cùng trường, định hướng cách học trong thư viện, ta có chỗ nào làm chưa tốt, các ngươi có thể nói thẳng với ta hoặc tới gặp sơn trưởng đề nghị đổi người, không cần đứng đây chỉ cây dâu mà mắng cây hòe."

"Đúng thế! Trợ giáo tốt như Phó Vân các ngươi còn kén cá chọn canh, các ngươi có giỏi thì làm đi!"

"Phó Vân mỗi ngày đều làm gương sáng, thức dậy sớm nhất, đi ngủ muộn nhất, không chỉ hoàn thành bài tập của bản thân mà còn phụ đạo việc học cho chúng ta, cần cù vất vả mà còn không kêu khổ, các ngươi còn oán trách cái gì chứ!"

"Có giỏi thì sau này gặp đề khó đừng hỏi Phó Văn nữa, hôm qua ta còn thấy các ngươi đang đọc bài tổng hợp "Cấu tạo chi tiết bài văn và phương pháp sáng tác" của Phó Văn..."

...

Những học sinh xung quanh bắt đầu lên tiếng ủng hộ Phó Vân anh, mấy học sinh chê bai Khương Bá Xuân bắt công há miệng định phản

bác mấy câu nhưng lại chẳng tìm cơ hội để nói.

một người trong số họ bỗng giận dữ đứng dậy, trừng mắt nói: "Sơn trường từng nói thư viện dạy học sinh, chú trọng vào giáo dục nhân phẩm, đạo đức, truyền đạt kiến thức chứ không phải chỉ để đi thi, vậy mà sơn trường lại để Phó Vân đảm nhiệm chức trợ giáo về chế nghệ, tập trung vào việc viết văn giải đề, xem nhẹ kinh thư, kiến thức, vớt vata hầu để nhặt hạt vừng, đảo lộn thứ tự trước sau!"

Đám học sinh ngậy ra một lúc rồi cùng bật cười.

"không có thi cử thư viện làm sao phát triển được?"

"Phó Vân viết văn tốt sơn trường mới để hắn đảm nhiệm vị trí trợ giáo về chế nghệ, mỗi người có một sở trường, người không muốn đi thi nhưng chúng ta muốn!"

Đủ loại lời lẽ phản bác có hay có dở nhưng không ai nói tới trọng điểm.

Phó Vân anh vẫy tay ra hiệu cho mọi người trật tự.

Đám học sinh vội vàng im lặng, chờ nàng lên tiếng.

"Sơn trường vất vả tính toán mà người tới giờ vẫn chưa hiểu được." Phó Vân anh nói, "Sơn trường không phản đối khoa cử, sơn trường phản đối việc coi khoa cử là tất cả."

Bản thân sơn trường xuất thân từ khoa cử, sao có thể coi thường khoa cử đây? Đề thi khoa cử nằm cố định trong Tứ thư Ngũ kinh, đương nhiên sẽ hạn chế tư duy, khiến cho rất nhiều học sinh chỉ chăm chăm vào thứ kiến thức chết trong sách, nhưng trước mắt đây là cách công bằng, công chính, hữu hiệu nhất để tuyển chọn quan lại, phá vỡ hệ thống kế thừa trong giới quý tộc, khiến dân chúng toàn thiên hạ không phân sang hèn đều có thể dựa vào việc học để thay đổi vận vận mệnh của bản thân.

Các học sinh đều trầm mặc.

Phó Vân anh đứng dậy, mỉm cười, chấp tay với đám học sinh kia, "Tuy rằng ta lần nào thi cũng được hạng nhất toàn thư viện nhưng núi cao còn có núi cao hơn, không dám tự cao tự đại, cơ mà nếu chỉ phụ đạo mấy người các người viết văn thô thì như thế đã đủ rồi."

Nàng nói xong liền đi ra ngoài.

...

Sau này, chuyện cãi cọ trong nhà ăn tới tại Khương Bá Xuân, ông ta bắt mấy học sinh kia chép phạt "Sur thuyết", mỗi người chép năm mươi lần.

Nhờ phúc của bọn họ, uy vọng của Phó Vân anh ở thư viện lại được nâng lên một bậc. Từ đó không ai dám nói sau lưng rằng nàng không xứng đáng với chức trợ giáo nữa.

...

Sau khi tuyết rơi, trời sáng sủa nhưng tuyết đọng lâu ngày vẫn không tan.

Hàn thị sai tôi tới tới thư viện hỏi Phó Vân anh khi nào về quê ăn Tết. Đồ đạc bên phố Cố Viện đã sắp xếp xong, có thể khởi hành bất cứ lúc nào.

Gần đây nàng tập trung biên soạn một cuốn sách chuyên về phương pháp chế nghệ, cần phải tham khảo rất nhiều sách vở, suy đi xét lại, cảm thấy không có thời gian về huyện Hoàng Châu nên bảo chương quỳ ở cửa hàng nhắn về hỏi ý kiến Phó tứ lão gia.

Phó tứ lão gia biết Phó Vân anh trở thành trợ giáo ở thư viện, cảm thấy nàng giờ cũng đã thành thầy giáo giống Tôn tiên sinh rồi, sợ làm lỡ dở công việc của nàng, bảo chương quỳ: "nói với thiếu gia, nếu bận quá thì không về cũng được, tránh phải chạy tới chạy lui, năm

hết Tết đến tới nơi rồi, trong nhà vẫn ổn, không cần lo lắng, đợi tiết trời ấm áp ta sẽ qua bên đó thăm nó."

Rồi ông bảo chường quày xếp một thuyền đầy ắp hàng Tết chuyên tới phủ Võ Xương.

Phó Vân anh không về quê, Phó Vân Khải cũng không muốn về, Hàn thị thì cái gì cũng nghe lời con gái, vậy nên cả ba người, cộng thêm một miệng ăn chực là Viên Tam, ở lại phủ Võ Xương ăn Tết.

Tết đến, thư viện nghỉ một tháng rưỡi, học sinh cơ bản đều là người Hồ Quảng nên gần đến Tết, bọn họ đã lục tục sắp xếp hành lý, mấy người đồng hương góp tiền thuê xe la cùng về nhà.

Các vị chủ giảng đa số về quê đoàn tụ với người nhà, số còn lại là những người vướng bận con cái không thể ẵm bồng đường xá xa xôi, hoặc là độc thân không có gì vướng bận, những người này ở lại Võ Xương ăn tết, cũng tiện chuẩn bị khoa thi sắp tới. Trong các vị phó giảng có mấy người thi hỏng trượt mấy lần liên tiếp nhưng tới giờ vẫn không bỏ cuộc. một khi thi đỗ cử nhân mới có tư cách làm quan, tuy không phải thi đỗ tiến sĩ, cả đời không thể làm quan lớn nhưng không phải ai ai cũng chăm chăm vào mấy trăm suất thi đỗ trong kỳ thi hội kia. Có thể là một chức quan nhỏ đã là nở mày nở mặt lắm rồi, đa số những người đọc sách đều cảm thấy vậy đã là mỹ mãn.

Dù có Triệu sư gia và các giáo thụ trong thư viện đứng bên cạnh chỉ dẫn, một mình Phó Vân anh không thể làm hết bao nhiêu việc nên cần có người giúp đỡ, Viên Tam, Phó Vân Khải, Chung Thiên Lộc đương nhiên sẵn sàng, ngoài ra, nàng còn tìm Triệu Kỳ và Đỗ Gia Trinh nhờ trợ giúp.

Hôm đó, học sinh trong thư viện tập trung ở khu phía đông chờ sơn trường tới dặn dò, nàng bắt chắp những ánh mắt khác thường của mọi người, đi tới trước mặt Đỗ Gia Trinh, nhờ hấn giúp đỡ mình.

Học sinh xung quanh vốn đang rộn ràng bỗng im lặng, người này nhìn người kia đầy ẩn ý, chờ hai người bọn họ cãi nhau.

Sắc mặt Đỗ Gia Trinh biến đổi, có chút phồng bị và châm chọc, lạnh lùng nói: "Tại sao lại muốn ta giúp người cơ chứ?"

Phó Vân anh mỉm cười trả lời: "Ta phải biên soạn một cuốn sách hướng dẫn làm văn giải đề cho các học sinh trong thư viện, nhưng một mình ta năng lực có hạn. Huynh là một trong những học sinh xuất sắc nhất của thư viện, có sự trợ giúp của huynh, ta có thể hoàn thành nhiệm vụ này nhanh hơn, tốt hơn."

Đỗ Gia Trinh khế mím môi, không trả lời.

...

Việc biên soạn sách kể ra thì rất rườm rà phức tạp nhưng tất cả mọi người đều mong muốn được làm. Theo quy định của thư viện từ xưa đến nay, sách biên soạn xong sẽ được các giáo thụ sửa chữa, rồi dâng bản hoàn thiện này lên triều đình xem xét. Sau khi được triều đình chấp nhận, thư viện có thể tự khắc tạc in, tất cả mọi người tham gia đều được đề tên trong đó.

Trước nay vốn chỉ có quản cán ở Tàng Kinh Các có tư cách soạn sách, khi Phó Vân anh giúp đỡ công việc ở Tàng Kinh Các đã được quản cán chỉ dẫn rất nhiều về biên soạn sách.

Từ khi nhập học, mỗi lần viết một bài văn, nàng đều ghi chú lại những điều tâm đắc thu nhận được, những học sinh khác đưa ra thắc mắc, nàng đều ghi chép lại, bao gồm cả những vấn đề gặp phải và cách giải thích. Thông qua việc phân tích những vấn đề mà mỗi học sinh gặp phải khi viết văn, nàng tích lũy được một lượng tư liệu thực tế khá lớn.

Sau khi tổng kết tư liệu thực tế, lại tham khảo sách trong Tàng Kinh Các, nàng quyết định biên soạn một cuốn hướng dẫn sáng tác văn giải đề tên là "Sổ tay chế nghệ", nội dung không nhất thiết phải cao

siêu thâm thúy, chỉ cần đơn giải dễ hiểu vì đối tượng mà cuốn sổ tay này hướng tới là toàn bộ học sinh trong thiên hạ, chủ yếu là dùng để học vỡ lòng.

Đây là một công trình lớn, trước đó Phó Vân anh không nói cho bất cứ ai, đợi hoàn thành chương "Phá đề" mới tiết lộ chuyện này cho Triệu sư gia và Khương Bá Xuân rồi đưa bản nháp cho các thầy đọc để xin nhận xét.

Tới thời điểm hiện tại, không phải không có sách hướng dẫn làm văn giải đề, nhưng đa số là tổng kết đề văn được đoán trước, hoặc có giải thích thì cũng trình bày dài dòng văn tự, khó hiểu, vẫn chưa có ai sử dụng ngôn ngữ đơn giản để hệ thống, phân tích Tứ thư Ngũ kinh, Chu Hi tập chú và cách làm văn giải đề.

Nếu trước đây có ai đó nói muốn biên soạn một cuốn sổ tay chế nghệ cho học sinh toàn thư viện, Khương Bá Xuân và Triệu sư gia có thể đã cười đến rụng răng, nhưng Phó Vân anh lại đưa bản nháp cho hai người họ xem, hai người sửng sốt, cuối cùng rằng không rụng nhưng mồm há hốc không khép lại được.

Cuốn sách vỡ lòng này một khi được in ra, rất có thể sẽ giống như "Thanh luật vỡ lòng", "Huấn Mông biên câu", "Đường Thi", được lưu truyền từ bắc chí nam, tên tuổi của Phó Vân dù có không thể danh chấn thiên hạ thì chắc chắn vẫn có thể lừng lẫy nhất thời.

Khương Bá Xuân không thể kinh thường, càng lúc càng tôn trọng Phó Vân anh. Ông và các giáo thụ trong thư viện đều đồng ý sẽ dốc sức phối hợp với Phó Vân anh biên soạn cuốn sách này, còn đưa ra nhiều ý kiến cho nàng tham khảo.

Triệu sư gia có phần kinh hãi, từ việc theo Tôn tiên sinh đọc sách tới nhập học ở Giang Thành thư viện, tham gia công việc ở Tàng Kinh Các, rồi lại vô tư trợ giúp học sinh cùng trường, đảm nhiệm chức trợ giáo... từng bước mà Phó Vân anh đã đi đường như đều để đặt nền móng cho cuốn sách này, nhưng lại như thể chỉ là tình cờ, thuận tiện chứ không phải có chủ đích từ trước.

Nếu nàng là nam giới, có thể tham gia khoa cử như những người khác, không biết nàng có thể đi được xa tới mức nào...

Ông ta hỏi Phó Vân anh: "Chờ hoàn thành cuốn sổ tay, trên sách lại chỉ có thể ghi cái tên Phó Vân này, người có cảm thấy thiệt thòi không?"

Nàng trả lời: "Thầy à, còn có một cái tên có sẵn, sao lại không dùng?"

Đôi mắt Triệu sư gia sáng bừng, "Đan Ánh công tử?"

Đan Ánh công tử có thân phận bí ẩn, mỗi tháng lại có một bài tranh luận trên giấy với thầy dạy của mình, thanh danh đã truyền đi khắp Hồ Quảng nhưng bản thân người này lại không tham dự bất kì hội văn, hội thơ nào. Văn nhân đất Hồ Quảng đều đang suy đoán "y" rốt cuộc là thần thánh phương nào, sao lại có thể không màng danh lợi đến thế.

Đúng thế, cái tên "Đan Ánh công tử" này có sức ảnh hưởng lớn hơn Phó Vân nhiều!

...

Chuyện này không phải là bí mật đối với người trong thư viện nên hiện giờ ngoài người Triệu gia, những người khác cũng đã biết Phó Vân chính là Đan Ánh công tử.

Mọi người chỉ kinh ngạc mất một ngày, ngay hôm sau đã cười tươi hơn hớn khoe khoang khắp nơi, "Biết Đan Ánh công tử không? Bạn cùng trường của ta đấy."

Sau khi biết chuyện, Đỗ Gia Trinh nhốt mình trong phòng buồn bực mấy ngày.

hắn vẫn thường công khai bàn luận về văn của Đan Ánh công tử với bạn cùng trường, còn từng nói nếu có thể gặp người thật thì sẽ vui

mừng khôn xiết...

Nào ngờ người thật suốt ngày đi đi lại lại trước mắt, đoạt hết sự chú ý của mọi người, cướp đi sự oai phong của hắn, giành mất sự yêu quý của các thầy. Phó Vân mà hắn chỉ nhìn thôi đã thấy ngửa mặt lại chính là Đan Ánh công tử!

...

Phó Vân tới tìm hắn như vậy khiến Đỗ Gia Trinh rất bất ngờ.

Chuyện biên soạn sách này không những chỉ có thể tạo phúc cho những học sinh gia cảnh bình thường, không có sự hướng dẫn của các thầy giáo tốt nên chưa nắm được bí quyết làm văn mà nói rộng ra, nếu cuốn sách này được soạn tốt thì có thể vang danh một vùng, thậm chí còn có thể lưu danh muôn đời.

Nội các từng mất nhiều năm để soạn sách cho Hoàng đế, thủ phụ Thẩm Giới Khê cướp lấy toàn bộ công lao, ghi dưới danh nghĩa của một mình mình, tất cả văn nhân trong thiên hạ đều lấy làm tức giận bất bình, nhưng những cuốn sách ghi tên Thẩm Giới Khê ấy không thể sửa lại được nữa, người đời sau sẽ chỉ nhớ tới tên của Thẩm Giới Khê mà thôi.

Vô hình chung, cách này có thể mở rộng mạng lưới quan hệ xã hội cho tác giả, có lợi cho con đường làm quan sau này, vậy mà sao Phó Vân lại tìm tới hắn?

Đỗ Gia Trinh có cảm giác Phó Vân muốn hạ thấp hắn.

Dù sao từ trước tới nay hắn chưa từng đối xử tử tế với Phó Vân, vẫn luôn đối chọi gay gắt với "y", khi trước còn nghĩ tới chuyện lợi dụng Chu Đại Lang, Tô Đồng để bắt nạt "y".

Đỗ Gia Trinh trầm mặc hồi lâu.

Những người xung quanh không dám thở mạnh, nhìn chăm chăm hai người không chớp mắt.

Phó Vân anh vẫn tỉnh bơ, hỏi: "Đỗ huynh, các thầy và ta đều cảm thấy huynh là sự lựa chọn tốt nhất, huynh thấy sao?"

Đỗ Gia Trinh vẫn không nói lời nào.

Nàng mỉm cười, "Hay là Đỗ huynh cảm thấy có người xứng đáng được lựa chọn hơn huynh?"

Nghe xong lời này, những người khác đều nhìn sang, chỉ mong tới lượt mình.

Đỗ Gia Trinh cắn nhẹ môi, "Được, ta đồng ý!"

Tại giờ khắc này, hắn đã hiểu hắn thua rồi, thua hoàn toàn.

Editor: Hẹn cuối tuần nhưng rảnh rỗi làm chương này cho mọi người đọc. Thực ra làm dở từ cuối tuần, với cả loại nội dung như thế này mình làm khá là nhanh, mấy chương mà nhân vật khó khăn hay đau khổ mình làm lâu lắm. Chương này xâu chuỗi một loạt hành động tưởng như rời rạc của nữ chính từ khi vào thư viện. Thực ra theo mình thì ban đầu nàng cũng không tính xa đến thế, về sau cơ hội đến, nàng chớp lấy cơ hội mà thôi. Cơ hội có thể có rất nhiều nhưng phải là người có chuẩn bị tốt thì mới nắm được cơ hội để hiện thực hóa nó. Truyện nữ cường nên không tránh khỏi YY, truyện này tính ra YY vừa phải, không đến nỗi quá. Truyện của La Thanh Mai thiên về "hùng tâm tráng trí", thay đổi vận mệnh, tạo phúc cho thiên hạ, hơi bị đao to búa lớn nhưng mình thích kiểu đó nên thôi... Miễn là không quá là được. Hôm trước mình bảo sắp đến đoạn gay cấn nhưng xem lại thì còn vài chương nữa mới đến cơ. Heheeeeeee

Chương 83: Thi đỗ

Để trợ giúp Phó Vân anh, Đỗ Gia Trinh cũng không về nhà ăn Tết.

Được sơn trưởng cho phép, Phó Vân anh giữ chìa khóa Tầng Kinh Các, cả một mùa đông nàng cơ bản là ngâm mình ở Tầng Kinh Các, về sau dọn hẳn sang sương phòng ở tầng một của Tầng Kinh Các để ở. Đây vốn là phòng nghỉ của người làm công trong Tầng Kinh Các.

Chu Hòa Sưởng nhiệt tình mời nàng tới Vương phủ ăn Tết, nói muốn đưa nàng đi xem hội hoa đăng.

Nàng uyển chuyển từ chối.

Chu Hòa Sưởng vô cùng thất vọng nhưng cũng biết nàng đang bận việc nghiêm túc nên không dám ỉ ôi. Sau khi trở lại Vương phủ, hẳn còn sai người đưa sách quý trong Vương phủ tới thư viện cho nàng đọc.

Phó Vân Khải nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu được, đang yên đang lành, tại sao Phó Vân anh lại mời Đỗ Gia Trinh hợp tác?

Triệu Kỳ thì còn dễ hiểu, hẳn là cháu trai của Triệu sư gia, hào phóng rộng rãi, cũng chưa thực sự đắc tội với ai, từ khi Phó Vân anh đảm nhiệm chức trợ giáo, hẳn đã không còn ý định thu nàng vào dưới trướng mà chuyển sang muốn làm bạn với nàng, chủ động giúp nàng bày mưu tính kế, giải quyết khó khăn, giới thiệu nàng với bạn bè mình, người như thế có thể giúp đỡ nàng rất nhiều.

hắn là người có bản lĩnh, lịch sự lại chu đáo, cử chỉ có chừng mực, trước sau vẫn giữ khoảng cách vừa phải, không tới mức làm Phó

Vân anh chán ngán nhưng cũng không đến mức quá xa cách.

Phó Vân anh cân nhắc một hồi cũng kệ hấn, Triệu Kỳ muốn làm gì thì cứ làm thế đi.

"Triệu Kỳ dù sao cũng không hại ai, Đổ Gia Trinh thì khác, lòng dạ đen tối, lần ấy hấn khuyến khích Chu Đại Lang đánh lén muội, muội quên rồi hả?"

Hôm nay mấy người bọn họ ngồi trong Tàng Kinh Các chép lại các đoạn trích, Phó Vân Khải len lén kéo Phó Vân anh sang một góc, căn nhắc.

Phó Vân anh lắc đầu, "hấn là sự lựa chọn thích hợp nhất."

Nàng không để bụng chuyện Đổ Gia Trinh có thù hận gì nàng hay không. Đối với nàng, việc biên soạn sổ tay rất quan trọng, nàng cần những trợ thủ ưu tú nhất. Đúng là Đổ Gia Trinh từng muốn cho nàng một bài học nhưng cũng không tàn nhẫn độc ác tới độ muốn mưu hại tới tính mạng của nàng, những việc về sau không liên quan gì tới hấn. Đúng như lời Trần Quý nói, hấn thực sự có tài năng hơn người, mỗi tội hơi nhỏ nhen thôi.

Làm gì có chuyện ai ai cũng thích nàng, đánh giá cao nàng, chỉ cần Đổ Gia Trinh có thể giúp nàng hoàn thành việc biên soạn sách, nàng có thể không so đo chuyện tranh cãi trước kia.

Dù sao cũng chỉ là xích mích nhất thời giữa những người trẻ tuổi mà thôi.

...

Phó Vân anh tập trung vùi đầu vào đóng sách, những người xung quanh không dám quấy rầy nàng. Hằng ngày, Vương Đại Lang đều rất đúng giờ xách một hộp đồ ăn mang tới Tàng Kinh Các, chân giò hun khói, măng mùa đông hầm, canh củ cải thịt dê, rau cải, thịt lợn

hầm, sủi cảo thịt lợn cải trắng, rau xào, bánh hạt kê, thịt viên rau tể thái...

Loáng cái đã tới độ xuân về hoa nở, liễu xanh như tơ, dây trầu cổ bò lan trên vách tường, băng tan, thời tiết ấm lên, hoa đào, hoa mận, hoa ngọc lan trong sơn cốc lần lượt nở rộ, từng đóa hoa hồng kiều diễm, trắng tinh khôi điểm xuyết khung cảnh non xanh nước biếc, cỏ cây mơn mớn. Giữa không gian xanh biếc, màu hoa càng nổi bật, đỏ thêm tươi, hồng thêm thắm.

Hôm nay Vương Đại Lang đưa đồ ăn tới cho nàng như thường lệ, mở hộp ra, bên trong có tổng cộng tám món ăn, trong đó có một món là ngọn tần ô (*cải cúc*) xào thanh đạm, đặt trong đĩa sứ trắng ngần nhìn xanh non tươi mát.

đã tới mùa ăn ngọn tần ô.

Phó Vân anh bỗng nhớ tới Phó Vân Chương đang ở kinh sư xa xôi.

không biết y thi hội làm bài thế nào.

Sợ làm phiền tới việc ôn thi của y, mấy tháng nay nàng chưa viết thư cho y.

Ăn cơm xong, nàng bảo Vương Đại Lang trái giấy mài mực, cầm bút viết thư cho Phó Vân Chương. Trong thư không đề cập câu nào tới chuyện thi hội, chỉ hỏi chuyện ăn uống sinh hoạt của y và thời tiết phương bắc thế nào. Sau đó, nàng kể kĩ càng hơn về chuyện gần đây nàng làm gì, làm quen với người bạn mới nào, chuyện gần Tết Diêu Văn Đạt lại bị bệnh, các thầy trong thư viện tới thăm, bị chửi cho tối tăm mặt mũi, chuyện sau Trung thu Phó Nguyệt sẽ lấy chồng, Phó tứ lão gia nhất quyết phải chờ nguyên một bộ đồ nội thất bằng gỗ lê từ phía nam lên gồm đủ thứ rương hòm, ghế dựa, ghế đôn, bàn, tủ, ghế bành, giá bác cổ, đồ trang trí, bàn để đầu giường... Ngoài ra còn một chiếc sập trang trí mạ vàng, các gia đình thân thích trong Phó gia thấy thế đều giật mình, họ vẫn biết Phó tứ lão gia mấy năm nay kiếm được không ít tiền nhưng không ngờ lại nhiều tiền đến thế!

Cả đồng người ở huyện Hoàng Châu đều đổ tới Phó gia xem cho biết, họ đều khen Phó tứ lão gia thương con gái, mạnh tay chi tiền đồ cưới cho con...

Mấy chuyện vụn vặt như vậy thôi cũng biết ra được tầm mười trang giấy, nàng dừng lại nghỉ tay một chút, hong cho khô mực rồi lại cầm một tờ giấy trắng lên.

Nếu Phó Vân Chương đỗ kì thi hội, người gặp việc vui thì tâm hồn ắt cũng thoải mái, nhất định nhận được thư nhà sẽ càng thêm vui vẻ. Nếu y không may mắn, thi trượt, buồn bã thất thần, thư nhà cũng có thể an ủi y, làm tinh thần y phấn chấn trở lại, nhớ tới người nhà ở huyện Hoàng Châu, y sẽ không đến mức sa sút tinh thần.

Lúc nàng viết xong thư, nửa canh giờ đã trôi qua.

Mấy người Đỗ Gia Trinh, Triệu Kỳ, Viên Tam, Khó Vân Khải đang ở ngoài sảnh chính tìm sách dựa theo danh sách nàng đưa, Tàng Kinh Các im ắng, chỉ có những hạt bụi lấp lánh bay bay trong không khí.

Nàng để cả mấy bức tiểu cảnh đồ mà bình thường vẫn vẽ vào trong thư, bảo Vương Đại Lang đi gửi.

...

Mấy ngày nay, khắp các tiệm sách lớn nhỏ ở phủ Võ Xương đều dán một thông báo mới, trên đó ghi: Tác phẩm mới "Sở Địa anh hùng liệt truyện", sáu phân bạc, tặng một cuốn "Sổ tay chế nghệ" của Đan Ánh công tử.

"Sở Địa anh hùng liệt truyện" kể về câu chuyện một đám du hiệp vào nam ra bắc, cướp của người giàu chia cho người nghèo, văn vẻ cũng không có gì đáng nói nhưng được cái cốt truyện rất ly kì, cảm động, hay hơn là ở chỗ trong cuốn sách này cứ mấy trang lại có một bức tranh minh họa, nét vẽ đơn giản, miêu tả sơ lược, chỉ vài nét bút đã phác họa ra những tình tiết đặc sắc nhất trong truyện, nếu

đọc truyện không hiểu cũng có thể dựa vào những bức họa này để đoán được cốt truyện.

Người biết chữ thì đọc chữ, người không biết chữ thì xem tranh, mọi người đều có thể hiểu được.

Những cuốn tiểu thuyết phổ biến trên thị trường cứ tái bản đi tái bản lại mọi người đã quen thuộc từ lâu, người thích tiểu thuyết thêm thường sách mới như thể chết đói lâu ngày, cuốn "Sở Địa anh hùng liệt truyện" toát ra hào khí anh hùng, hành văn chưa tốt lắm nhưng lại dễ hiểu, dễ phổ biến, vừa đưa ra thị trường chưa tới ba ngày đã cháy hàng.

Phó tứ lão gia gửi thư cho Phó Vân anh nói ông quyết định in thêm, nếu không những thương nhân khác sẽ lập tức tự in bản lậu, nhanh chóng chiếm được thị trường.

Sách thì đắt nhưng chi phí in ấn lại thấp, tác giả Viên Tam chỉ lấy mấy trăm lượng bạc, thù lao của người làm bản khắc còn ít hơn, chỉ năm mươi lượng. Phó Vân anh vẽ tranh cho sách, còn tặng kèm cả "Sổ tay chế nghệ", từ đầu chí cuối không lấy xu nào.

Dù sao thì lợi nhuận cuối cùng cũng có một nửa thuộc về nàng, nàng chỉ tự làm việc cho mình thôi.

Viên Tam nhận được bạc thì khắp khởi vui mừng, lôi từng thỏi bạc ra cắn một cái, lấy một phần nhờ người chuyển về phủ Trường Sa cho Viên huyện lệnh, phần còn lại nhờ Phó Vân anh giữ cho hắn, "Lão đại, người giữ giúp ta, ta chưa từng kiếm được nhiều tiền như thế bao giờ, sợ không biết tiết kiệm."

Phó Vân anh giúp hắn gửi bạc vào tiền trang, "Sách bán rất chạy, người cố gắng viết thêm mấy truyện nữa, lại in sách mới, sách lậu có cấm cũng không được, chúng ta chỉ có thể không ngừng ra sách mới thôi."

Viên Tam đồng ý, gãi đầu, "Lão đại, tại sao "Sổ tay chế nghệ" không dùng để đưa ra ngoài bán?"

"Đúng thế!" Phó Vân Khải đứng bên cạnh cũng chen lời, "Đệ tốn nhiều công sức như thế..."

Phó Vân anh cười, "Bán văn giải đề vĩn viễn cũng bán không chạy bằng tiểu thuyết, lúc ta biên soạn cuốn sách này cũng không định dùng nó để kiếm tiền, giờ là tặng kèm, một thời gian nữa, ta sẽ bán bản thảo cho các chủ tiệm sách, không đặt thêm điều kiện gì, đồng ý để họ tự khắc tự in thành sách."

"VẬY chẳng phải là đến một văn tiền muội cũng không kiếm được hay sao?" Phó Vân Khải càng không hiểu.

"không hiếm được tiền nhưng lại có thể kiếm được thanh danh."

Phó Vân anh đưa mắt về phía cửa, khẽ nói, "Viên Tam, người phải nhớ, tác giả "Sở Địa anh hùng liệt truyện" là Hồ tiên sinh."

Viên Tam nhếch miệng cười, gật đầu, vỗ ngực nói: "Lão đại, người yên tâm, ta biết cân nhắc."

Phó Vân Khải đứng bên cạnh cũng thì thầm: "Ta sẽ không nói cho ai."

Kẻ sĩ kinh thường tác giả tiểu thuyết, sau này Viên Tam muốn tham gia khoa cử, viết tiểu thuyết cũng nhất định phải giấu tên. "Sổ tay chế nghệ" không phải tiểu thuyết, viết về kỹ xảo viết văn giải đề, là sách vỡ lòng, nên sẽ không đem lại ảnh hưởng tiêu cực cho Phó Vân anh nên nàng dùng luôn danh hào Đan Ánh công tử để in sách.

Viên Tam đột nhiên hỏi: "Lão đại, tại sao lại để cho ta viết, câu chuyện là người kể cho ta, người cũng có thể viết tiểu thuyết cơ mà?"

Phó Vân anh nhẹ nhàng nói bằng quơ, "Bút lực của ta không bằng người."

Viết tiểu thuyết tốn nhiều thời gian công sức, hơn nữa viết hay thế nào thì chung quy cũng không vượt qua được "Tam Quốc Diễn Nghĩa", "Tây Du Ký", "Thủy Hử Truyện", tác giả tiểu thuyết cũng không được văn nhân đánh giá cao, chỉ có những văn nhân nghèo túng tội cùng mới dám dùng tên thật để xuất bản tiểu thuyết.

Nhà người khác chỉ có bốn bức tường, Viên Tam đến nhà cũng không có, hẩn cần tiền, để kiếm tiền hẩn sẵn sàng chấp nhận rủi ro, hơn nữa cách hành văn, kể chuyện cũng tạm được, để hẩn viết tiểu thuyết là thích hợp nhất.

Tiệm sách thuộc về Phó gia, xưởng in ấn cũng là của Phó gia. Tuy nàng không viết tiểu thuyết nhưng tiền bán sách còn nhiều hơn tiền những tác giả như Viên Tam có thể lấy được. Hơn nữa nàng cũng không giỏi chuyện này, vậy viết để làm gì?

Chẳng thà tập trung biên soạn sách phụ đạo vỡ lòng, khiến đại danh của Đan Ánh công tử vang vọng từ bắc chí nam.

Tới khi đó, sĩ tử trong thiên hạ, dù có thích văn của nàng hay không, thì trên bàn cũng sẽ có mấy cuốn sách mà trong đó nàng giảng giải các kỹ xảo làm văn.

...

Thời tiết lúc ấm lúc lạnh, chim hoàng oanh lạnh lót, chim yến nỉ non, tường cung đỏ son thấp thoáng bóng hoa cỏ, liễu xanh buông cành.

Hoa thắm liễu xanh, khắp vườn ngập mùi hương.

Hoàng Thượng và Tôn Quý phi cuối cùng đã phế được Hoàng Hậu đúng theo ý nguyện, tuy là hiện tại không phải lúc lập hậu một lần nữa, nhưng những người sáng suốt đều biết chỉ có người được sủng ái nhất, Tôn Quý phi, mới là đối tượng được nhắm đến cho ngôi

vị Hoàng Hậu này. Tôn Quý phu vui mừng, các vị nương nương trong cung cũng trưng ra những khuôn mặt tươi cười, cung nhân cũng khoác lên mình những bộ đồ mùa xuân mới tinh để các vị chủ tử thêm phần vui mắt, đến nội thị (*hoạn quan*) cũng cài thêm bông hoa hồng dưới mũ sa.

Hai bên đường đi trồng nhiều cây hạnh, xuân về hoa nở, hoa hạnh chi chít trên cành, gió nhẹ phất qua, hoa rụng lả tả rục rĩ.

Những cung nữ đi đi lại lại trong cung, trên mặt, trên người cũng dính cánh hoa xinh đẹp, mùi hương lẫn cả vào trong tay áo,

một người đàn ông mặc áo phi ngư độn giáp vai (*quan phục của quan viên cao cấp thuộc Cẩm Y Vệ*) đi qua con đường toàn hoa hạnh ấy, quần áo lay động, hoa rơi lả tả như mưa, lướt qua khuôn mặt góc cạnh của chàng.

Vài viên đề kỵ [1] mặc áo xanh phía sau chàng, cả đoàn người vội vã bước về phía Thiên Bộ Lang.

[1] Quân chức trực thuộc Cẩm Y vệ, là tùy tùng bảo vệ chính thức.

một người mặc đồ của nội thị chạy tới ngăn chàng lại, khom lưng nói: "Hoắc đại nhân, Tôn nương nương cho mời."

Hoắc Minh Cẩm không quan tâm tới hấn, vẫn sải bước về phía trước.

Mặt nội thị biến sắc, tức giận nhưng không làm được gì, chỉ biết ôm hận rời đi.

một trong mấy đề kỵ bước nhanh hơn một chút, tiến tới cách Hoắc Minh Cẩm nửa bước chân, khẽ nói: "Đại nhân, Tôn nương nương giờ là người đứng đầu hậu cung, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, ngài đáng cứ nên nghe xem Tôn nương nương định nói gì đã rồi quyết định sau."

Hoắc Minh Cẩm trả lời: "Đừng nên lún quá sâu vào chuyện hậu cung. Về sau dù Tôn Quý phi có muốn cái gì đi nữa, các người cũng không cần quan tâm."

Đề kỵ chấp tay thưa vâng.

Lại tới lúc lựa chọn quan viên ở Thiên Bộ Lang, trước cửa phòng, người người chen chúc, thi thoảng lại có tiếng cười rộ lên.

Trước cửa đã có nội thị đứng chờ từ lâu, "Đại nhân, vạn tuế gia chờ đã lâu."

Hoắc Minh Cẩm ừm một tiếng, theo nội thị vào trong điện.

Mấy đề kỵ đứng chờ nửa canh giờ ngoài cửa điện, bỗng nghe thấy bên trong truyền ra tiếng cười độc đáo khiến người ta phải nổi da gà của nội thị, vội vàng thẳng người dậy.

Hoắc Minh Cẩm đi ra, sắc mặt không đổi, chẳng khác gì khi nãy đi vào.

"Đại nhân, Hoàng Thượng có gì phân phó ạ?"

Hoắc Minh Cẩm trả lời: "Ở Kinh Tương, Hồ Quảng, lưu dân [2] khởi nghĩa, quan địa phương đã không còn sức chống cự, Hoàng Thượng muốn lệnh cho ta đốc thúc quân lính, tới Kinh Tương, Hồ Quảng, trấn áp lưu dân."

[2] Dân chạy loạn do chiến tranh hoặc thiên tai.

Mấy đề kỵ nhìn nhau, trong mắt đều có vẻ vui mừng.

Đốc thúc quân lính, vậy chẳng phải về sau Nhị gia lại có thể dẫn quân hay sao?

Nhưng lại nghe Hoắc Minh Cẩm nói: "Ta đã từ chối việc này, về sau đừng nhắc lại nữa."

Mấy đề kỵ lại nhìn nhau.

Hoắc Minh Cẩm nhếch miệng cười, "Hoàng Thượng không muốn để ta dẫn quân, chủ động yêu cầu ta đốc thúc quân lính chỉ là để thử thôi."

Mấy đề kỵ thăm thở dài, "Thuộc hạ hiểu rồi."

Ta ngoài cung, mấy đề kỵ xoay người lên ngựa, theo sau Hoắc Minh Cẩm đi dọc con đường lớn.

Vừa đi được một quãng, phía trước bỗng xuất hiện một đám người chen chúc, ngập cả con đường. Ai ai cũng vội vàng vàng, sắc mặt nôn nóng, xô đẩy lẫn nhau, chỉ sợ bị tụt lại đằng sau một bước.

Hoắc Minh Cẩm ghìm lại dây cương, khế cau mày.

Đề kỵ giục ngựa đi về phía trước mấy bước, nói: "Nhị gia, hôm nay yết bảng thi hội, bọn họ tới xem bảng."

Kết quả thi hội được yết bảng đúng vào mùa hoa hạnh nở rộ nên còn được gọi là hạnh bảng.

Hoắc Minh Cẩm đưa mắt nhìn về phía đám người đang chen chúc, bảo với người bên cạnh: "Có người tên Phó Vân Chương, quê quán Hồ Quảng, các người đi xem y có thi đỗ không."

Đề kỵ thừa vâng, hai người trong số họ xuống ngựa, nhanh chóng chen vào đám người đang đan chặt như nêm.

Đợi chừng nửa canh giờ, đề kỵ vội vàng chạy về, bị chen tới mức mồ hôi ướt mái, chấp tay cười nói: "Nhị gia, Phó Vân Chương thi đỗ cống sĩ, đứng thứ chín, tin mừng [3] đã đưa tới nơi ở của y rồi."

[3] Khi thi đỗ, triều đình sẽ cử người báo tin mừng tới tận nơi ở và quê quán của thí sinh.

Đúng là tuổi trẻ tài cao, thi hội được hạng chín, tới lúc thi đình diện thánh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nhất định có thể đỗ nhị giáp tiến sĩ. Y mặt mày đoan chính, phong tư xuất chúng, nếu đối đáp xuất sắc trong kì thi đình, có khi Hoàng thượng sẽ để y tiến lên một giáp. [4]

[4] Thi đình diện thánh: Kỳ thi đình do Hoàng đế làm chủ khảo, tiến sĩ gặp mặt Hoàng đế, trả lời câu hỏi. Sau kỳ thi đình, người đỗ chia làm 3 hạng (tam giáp), nhất giáp tiến sĩ gồm Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa, tiếp đó là nhị giáp tiến sĩ, sau cùng là tam giáp tiến sĩ.

Phó gia có một tiến sĩ, đối với những người dân ở địa phương nhỏ như huyện Hoàng Châu mà nói, Phó Vân Chương như thế chẳng khác gì sao Văn Khúc tái thế rồi.

Thầy giỏi trò hay, cũng phải.

Đề kỵ thử thăm dò: "Nhị gia, có cần phải sai người qua chúc mừng không ạ?"

Nghe giọng điệu của Nhị gia, hình như có quen biết với vị cống sĩ này. Nghe nói người kia thi đỗ, thần sắc trên mặt Nhị gia rõ ràng đã thả lỏng đôi chút, như vậy nghĩa là Nhị gia hy vọng người kia có tên trên bảng.

Hoắc Minh Cẩm lắc đầu.

Phó Vân Chương là người Hồ Quảng, có qua lại gần gũi với Thẩm đảng, Lý Hàn Thạch từng nói, người này có chính kiến tương đồng với Thôi Nam Hiên, rất khó lôi kéo.

Việc này thực ra cũng hơi khó giải quyết.

Chương 84: Tin vui

Mưa xuân như gột rửa vạn vật, ngoài sân cỏ thơm xanh mướt, hoa mận như tuyết, đào thắm tựa ráng chiều.

Nhìn từ xa, cành cây vẫn trơ trụi nhưng đến gần đã có thể nhận ra những chiếc chồi non nhỏ xíu xinh đẹp, chim ca ríu rít, khung cảnh ngập tràn sắc xuân.

Phó Vân anh mặc chiếc áo bào lụa xanh, tóc vấn trong khăn gấm, chân mang ủng, nàng đi dưới tán cây, gió nhẹ thổi qua, từng cơn mưa hoa theo gió rụng xuống, dính lên tóc nàng.

Ngày xuân, ngắm hoa xuân, mặc đồ mùa xuân, thiếu niên dĩnh đặc thanh tú, dung nhan như ngọc, như thể vừa bước ra từ trong tranh.

Phía đầu hành lang bên kia vọng lại tiếng cười trộm khúc khích của thiếu nữ.

Phó Vân anh lấy quạt xếp từ trong tay áo ra, phất cánh hoa nơi đầu vai xuống, mắt vẫn nhìn về phía trước, đi thẳng vào thư phòng của Triệu sư gia.

Đợi nàng đi vào thư phòng, năm sáu tiểu nương tử mặc đồ mới, cài trâm hoa, dáng vẻ xinh đẹp kiều diễm đang trốn phía sau chiếc cột trong hành lang mới bước ra, nhìn theo bóng nàng, thất vọng nói, "Phó thiếu gia thật lạnh lùng, chẳng thèm nhìn chúng ta lần nào."

một tiểu thư Phạm gia có khuôn mặt tròn trịa nắm tay Triệu Thúc Uyển, hỏi: "Uyển tỷ nhi, tỷ từng nói chuyện với Phó thiếu gia rồi đúng không, hẳn vẫn luôn là người lãnh đạm như vậy sao?"

Triệu Thúc Uyển bực tức, "Cái người này ấy mà, thật là nhỏ mọn! Ta đắc tội với em gái hần, tới tận giờ hần vẫn không thèm nói chuyện với ta."

Tiểu thư mặt tròn cười ha ha, "thì ra hần rất yêu thương em gái."

Thư phòng có một chiếc cửa sổ thông gió, quay thẳng ra vườn, tiếng cười nói của các vị tiểu thư truyền vào phòng, Triệu sư gia cười ha hả, trêu chọc Phó Vân anh, "Người mà là nam thật thì không biết có bao nhiêu tiểu nương tử gào khóc đòi gả cho người đâu."

Phó Vân anh mỉm cười, vén tay áo mài mực cho Triệu sư gia. Giữa tiếng mài mực nhu hòa, mùi mực nhàn nhạt tỏa ra tràn ngập trong không khí.

Triệu sư gia cầm cuốn sách của nàng mở ra xem, "Sổ tay đã in thêm ba lần, bên ngoài sốt xình xịch tới nơi rồi, người vẫn quyết định chỉ tặng không bán sao?"

"In sách chi phí thấp, bản khắc có sẵn rồi, cứ in đi in lại là được, cũng không tốn bao nhiêu tiền." Phó Vân anh ngừng lại một chút, đẩy nghiên mực sang một bên, "Ở Hồ Quảng thì chỉ tặng không bán, thương nhân bán sách bên Nam Trực Lệ, Bắc Trực Lệ, Chiết Giang, Phúc Kiến tới xin bản thảo, bọn họ đưa con tiền nhuận bút, về sau chuyện bán sổ tay ở các nơi khác sẽ do họ bán, giá cả do họ quyết định."

Có sự khác biệt này mới có thể khiến văn nhân Hồ Quảng biết được hành động chỉ tặng không bán này của Đan Ánh công tử nhân nghĩa tới độ nào. Nàng là người Hồ Quảng, thanh danh phải gắn liền với Hồ Quảng. Đây là giữ lại một đường lui cho tương lai.

Triệu sư gia gật đầu, "Người làm khá lắm. Gần đây xuân về hoa nở, trên núi hoa đào, hoa trà, hoa ngọc lan đều nở cả rồi, Phạm Duy Bình muốn tổ chức hội văn, hội thơ ở ngoại thành, những sĩ tử thành danh trong thành đều sẽ đi, bọn họ mời người dự tiệc, người có đi không?"

Muốn nhận được lời mời tới hội văn không khó nhưng Phó Vân anh lại được đích thân Phạm Duy Bình mời, nàng hiện giờ là nhân tài mới xuất hiện nổi bật nhất ở phủ Võ Xương, có rất nhiều người muốn có cơ hội gặp mặt nàng trực tiếp.

Phó Vân anh nghĩ ngợi rồi nói: "Thầy thay con từ chối đi ạ."

Triệu sư gia cười: "Ta cũng có ý này. Càng vào thời điểm như thế này, người càng phải thận trọng, không thể để danh tiếng nhất thời làm mờ mắt. Lúc này danh tiếng đang lên ai chẳng muốn thêm mấy lời ca ngợi vô thưởng vô phạt, có cũng được, không có cũng chẳng sao, tới khi người gặp khó khăn mới biết ai tốt ai xấu."

Ông ta dứt lời, ngẩng đầu nhìn những cơn mưa cánh hoa hồng nhạt ngoài cửa sổ, bỗng đổi sang chủ đề khác, hỏi: "Nhị ca người có hời âm không?"

Phó Vân anh lắc đầu, "Con nhờ thương nhân chuyển thư giúp, thư đi thư về cũng phải mất ít nhất một tháng, lần trước nhận được thư của nhi ca là lúc vừa sang năm mới."

"Cũng nên tới rồi."

Triệu sư gia lẩm bẫm một câu.

nói thêm vài câu chuyện phiếm, Triệu sư gia khép cuốn sách lại. "Cứ để ở chỗ này đã, ba ngày sau ta đưa lại cho người, ta nhớ là ta có một bộ "Phòng Thư" [1] nhưng lại quên để ở chỗ nào, đợi khi nào ta tìm ra sẽ đưa người tham khảo."

[1] Bộ sách tập hợp 8 bài văn nổi tiếng thời Minh - Thanh.

"Làm phiền thầy rồi."

Hai thầy trò lại tiếp tục bàn luận thêm mấy vấn đề kiến thức, Triệu sư gia bảo Phó Vân anh ở lại ăn cơm, nàng từ chối rồi nói: "Con

định đi Dương gia một chuyến."

...

Chu Hòa Sưởng trông thì cao lớn nhưng thực ra rất yếu ớt, mùa xuân trời khi ấm khi lạnh, hắt bị cảm phong hàn, ốm đau nằm liệt giường, Sở Vương lập tức phái người đưa hấn về Dương gia dưỡng bệnh. Hôm qua Cát Tường trở lại thư viện nhờ Phó Vân anh tìm mấy cuốn tiểu thuyết cho Chu Hòa Sưởng, nói hấn suốt ngày ở trong phòng nhằm chán, nên rầu rĩ ủ ê, Sở Vương lo lắng vô cùng. Chủ tử không vui, người hầu kẻ hạ trong Dương gia và Sở Vương phủ cũng nơm nớp lo sợ, làm gì cũng rón rén sợ nhỡ đâu làm sai cái gì. Cát Tường bị Sở Vương sai tới thư viện mời Phó Vân anh qua thăm Chu Hòa Sưởng, từ nhỏ hấn chỉ ở trong nội viện, chỉ có một người bạn là nàng.

Hơn nữa, thực ra lần này Chu Hòa Sưởng bị bệnh cũng là do nàng. Nàng bận tối tăm mặt mũi, ngày nào cũng tới tận canh ba mới ngủ. Chu Hòa Sưởng thấy nàng hằng ngày mất ăn mất ngủ, chong đèn thâu đêm nên xung phong giúp nàng sắp xếp bản thảo. Nàng nghĩ Chu Hòa Sưởng đại khái chẳng làm gì nghiêm túc bao giờ, cảm thấy việc sắp xếp bản thảo này mới lạ, hay ho nên mới đòi làm liền để kệ cho hấn làm, không ngăn cản. Nào ngờ Chu Hòa Sưởng làm việc còn nghiêm túc hơn cả Phó Vân Khải, chép lại từng câu từng chữ trong bản thảo, phân loại kĩ càng từng bài văn của học sinh theo đề văn. Đêm nào Cát Tường cũng phải giục ba bốn lần hấn mới chịu đi ngủ. hấn từ xưa đến nay được chiều chuộng, thức đêm mấy hôm, ban ngày gặp cơn gió lạ liền ngã bệnh luôn.

...

Phó Vân anh bước từ Phạm phủ ra, Kiều Gia và Vương Đại Lang đã chờ nàng ở bên ngoài, dắt ngựa ra đón.

Nàng lên ngựa, nhìn về phía mấy con ngõ nhỏ, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: "Đại Lang, ra tiệm mua mấy loại điểm tâm về đây."

Đại Lang vâng dạ rồi lôi túi tiền ra, "Thiếu gia, mua đồ ngọt hay đồ mặn ạ?"

"Mua nhiều bánh xốp một chút, món đấy kích thích vị giác. Mua một ít kẹo đậu phộng, bánh sơn tra, phải là hàng của phủ Tô Châu ấy."

Đại Lang gật đầu lia lịa, xoay người chạy về phía đầu ngõ, chỉ chốc lát sau đã ôm mấy bao giấy quay lại.

Mấy chủ tớ xuyên qua phố xa đông đúc, nhanh chóng tới trước cửa Dương gia.

Chu Hòa Sưởng từ khi còn nhỏ bị trúng độc ngay trong Vương phủ nên rất ít khi ở Vương phủ, thường ở trong phủ đệ khác, ngoài cổng treo biển đề tên Dương gia.

Quản gia nghe gã sai vặt thông báo Phó Vân anh tới bèn đích thân ra đón.

Phó Vân anh đưa cho ông ta mấy bao giấy, "Cho thiếu gia nhà các người."

Cát Tường bảo Chu Hòa Sưởng dưỡng bệnh nhàm chán, nàng nhờ người mua mấy cuốn tiểu thuyết đang thịnh hành ở phía nam cho hấn đỡ buồn, ở phủ Võ Xương tạm thời chưa bán mấy cuốn này, hấn chắc chắn chưa đọc. Nhưng mà dù sao đến thăm bệnh, chỉ mang mấy cuốn sách thì cũng không phải phép cho lắm, nàng mua thêm mấy thứ điểm tâm, toàn là mấy món mà bình thường Phó Vân Khải cứ bị ốm là lại đòi ăn.

Quản gia a một tiếng, Chu Hòa Sưởng là Thế tử của Vương phủ, ngài ấy thiếu gì đồ ăn đồ chơi? Người dưới biểu xén cho ngài ấy lúc nào cũng chọn lựa những thứ quý hiếm chưa gặp bao giờ, Phó thiếu gia thì ngược lại, quá ngây thơ, mang một bao lớn toàn các loại điểm tâm mua ở cửa hàng bên đường tới cho Thế tử!

Măng thềm thì cứ măng thềm, ông ta vẫn sai người đem điếm tâm xuống biết để bà tử kiểm tra.

Tòa nhà này lấy danh nghĩa Dương gia nhưng bên trong lại được xây dựng theo cấp bậc công hầu, rường cột trạm trở, sơn son thiếp vàng, nhà chính bảy gian chín giá, rất tráng lệ.

Quản gia dẫn Phó Vân vòng hết hành lang này tới hành lang khác, đi tầm một khắc mới tới nơi.

Chu Hòa Sưởng bị bệnh, thầy thuốc không cho phép hắt ra gió, cửa sổ đóng chặt, trong phòng buồng rèm kín mít, giữa ban ngày nhưng vẫn phải thắp đèn.

Phó Vân anh bước vào gian trong, nhú mày.

Phía trong vang lên giọng điệu vui mừng của Chu Hòa Sưởng: "Vân ca nhi tới hả? Mau dẫn đệ ấy vào đi."

Giọng nói nghe hơi yếu ớt.

Mấy thị nữ xiêm y rực rỡ vén rèm lên, Phó Vân anh ngẩng đầu, nhìn về phía Chu Hòa Sưởng đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, hơi ngần người.

Sắc mặt Chu Hòa Sưởng tái nhợt, trắng bệch gần như không có một chút huyết sắc nào, đôi môi hơi xanh, nhìn đã biết là người bệnh nặng.

Cảm phong hàn ở chỗ nào! rõ ràng là mắc bệnh nặng!

"Vân ca nhi, đệ lại gần chút đi, ta không nghe thấy tiếng đệ." Chu Hòa Sưởng mỉm cười nhìn nàng, vẫy tay gọi nàng.

Nàng bàng hoàng, cúi đầu, đi về phía trước mấy bước.

Thị nữ lập tức kê một chiếc ghế tới cho nàng ngồi.

Nàng đang khom lưng định ngồi thì Chu Hòa Sưởng lại vỗ vào một bên giường, hỏi: "Đệ có thể ngồi cạnh ta không?"

không đợi Phó Vân anh trả lời, đám thị nữ nhìn nhau, nhanh chóng bê chiếc ghế đi, tiện tay còn dọn sạch ghế trong phòng.

Chu Hòa Sưởng nhìn đám thị nữ, trên mặt có ý khen ngợi, tuy vẫn uể oải mệt mỏi nhưng vẫn có tâm trạng để trêu đùa đám thị nữ, ánh mắt dịu dàng như gió xuân, lưu luyến triền miên.

Đám thị nữ đỏ bừng mặt, cúi đầu, mím môi cười trộm.

Tốt rồi, nhìn cái khí chất phong lưu này của hấn thì bệnh có khi cũng không nặng lắm đâu. Phó Vân anh ngồi bên mép giường, cẩn thận quan sát sắc mặt hấn.

Chu Hòa Sưởng mỉm cười, khẽ nói: "không sao, ta thường xuyên như thế ấy mà, một lần bị bệnh thì ba ngày năm ngày không thể ra ngoài."

Thuốc của Trương đạo trưởng chữa khỏi cho hấn nhưng không thể thay đổi hoàn toàn thể chất của hấn.

Phó Vân anh lấy sách nàng chọn cho hấn ra, "Mấy cuốn này là ta tự chọn, huynh đọc xong rồi bảo Cát Tường tới thư viện tìm ta là được."

Chu Hòa Sưởng vui lắm, tay nhận sách, miệng vẫn nói: "Đệ bận rộn như thế, đừng lo cho ta quá, ta đọc cái gì chả được."

Hỏi thăm được mấy câu, quản gia đích thân bưng điểm tâm Phó Vân anh mang tới vào, "Gia, đây là đồ Phó thiếu gia mua cho ngài."

Bánh sơn tra mềm mượt trong veo, đỏ thắm lấp lánh, đặt trong đĩa men trắng, chỉ nhìn thôi đã khiến người tay ngứa tay muốn cầm lên ăn. [1]

[1] Cho dễ tưởng tượng, đây là món giống bánh da lợn/bánh chín tầng mây màu đỏ.

Chu Hòa Sưởng lập tức sai thị nữ múc nước cho hắn rửa tay.

Thấy hắn muốn ăn, quản gia cười tươi như hoa, vội vàng sai khiến thị nữ trong phòng.

Phó Vân anh ngồi bên cạnh khuyên: "Món này chua chua ngọt ngọt, không ăn được nhiều, có thể ăn kèm với phô mai." [2]

[2] Phô mai Trung Quốc làm từ sữa dê lên men, sữa đặc lại nhưng vẫn khá lỏng và mềm, mềm hơn creamcheese.

Rồi nàng lại hỏi quản gia, "Hỏi thầy thuốc chưa? Thế tử có thể ăn những món này được không?"

Quản gia cười đáp: "Hỏi rồi ạ, thầy thuốc bảo gia nên ăn thêm chút cơm canh nhưng gia không thích ăn, từ sáng đến giờ chỉ uống mấy ngụm cháo."

Thị nữ nhanh chóng bưng một bát phô mai vào, Chu Hòa Sưởng rửa sạch tay, cầm thìa bạc, thấy không ai hầu hạ Phó Vân anh, nhíu mày hỏi: "Sao không lấy cho Vân ca nhi?"

Quản gia đánh bốp một cái lên đầu mình, cúi người nhận tội, "Xem cái trí nhớ của tiểu nhân này..."

Trong phòng lại tất bật, thị nữ chuẩn bị nước cho Phó Vân anh rửa tay rồi bưng một bát phô mai tới cho nàng.

Nàng không đói nhưng vẫn cầm thìa ăn, người bệnh ăn uống không tốt, có người ở bên cạnh ăn cùng sẽ ăn nhiều hơn một chút.

Chu Hòa Sưởng ăn phô mai với bánh sơn tra xong vẫn còn thòm thòm, quản gia nhân cơ hội này sai nhà bếp bưng canh tổ yến

lên, hấn lại uống được thêm hai bát.

Quản gia sợ hấn không tiêu hóa được, không dám để hấn ăn nhiều.

Chu Hòa Sưởng ăn no, muốn xuống đất đi lại.

Phó Vân anh thấy hấn không cần thị nữ hầu hạ, đứng lên đỡ hấn xuống giường.

Thị nữ mang quần áo tới cho hấn.

Hấn nhìn căn phòng che rèm kín mít, cười gượng nói: "không cần mặc thêm, dù sao cũng không ra ngoài nổi."

Mấy thị nữ xung quanh mặt mày biến sắc, những ánh mắt sắc như dao bắn về phía thị nữ vừa đưa áo.

Thị nữ kia tay chân cứng đờ, chỉ trong khoảnh khắc mà mồ hôi đã túa ra, vừa sợ sệt vừa xấu hổ, cúi đầu lui ra ngoài.

Chu Hòa Sưởng mắc bệnh, nói chuyện cũng khẽ khàng, ôn hòa, hoàn toàn không giống với tên gốc lúc nào cũng hi hi ha ha hằng ngày.

Phó Vân anh đang ngăn người đấm chìm trong suy nghĩ, bỗng nghe thấy Chu Hòa Sưởng thở dài, "Vân ca nhi, có phải đệ thấy ta thật đáng thương hại không?"

Nàng đỡ Chu Hòa Sưởng sang nhã gian bên cạnh, cả người hấn yếu ớt, mềm nhũn, nửa trọng lượng cơ thể đè lên người nàng, vóc người cao lớn như thế mà chẳng nặng chút nào.

"Chẳng có gì là đáng thương hại cả, người bệnh cơ thể đã khó chịu lắm rồi, trong lòng cũng không thoải mái, cho nên ta mới đối xử với huynh tốt một chút."

Nàng nói, sau lại thêm một câu, "Huynh là thế tử cơ mà, ai dám nói huynh đáng thương hại."

Nếu người như hấn còn đáng thương hại thì những người khác sống trên đời làm gì nữa.

Chu Hòa Sưởng cười ha hả, vừa mới uống mấy bát canh tổ yến nhưng môi vẫn còn hơi tái, "Ta cũng nghĩ thế, ta thấy mình thật may mắn. Tuy từ nhỏ ta đã ốm đau bệnh tật, không thể ra khỏi phòng ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài, nhưng cha ta là Vương gia, ta là Thế tử. Trong Vương phủ, ngoài cha ta ra thì ta lớn nhất, không ai dám bắt nạt ta, từ nhỏ ta muốn gì được nấy, cả đời ăn ngon mặc đẹp, không phải lo lắng gì, tiền ta tiêu cũng không hết, còn có gì chưa thỏa mãn nữa?"

hấn bỗng nhiên cảm khái một hồi rồi lại bĩu môi, cúi đầu, ghé sát vào tai Phó Vân anh, lén lén lút lút, thì thầm: "Nhưng mà những lời này không thể nói trước mặt cha ta, ông già suốt ngày buồn buồn tủi tủi, than rằng mình thật đáng thương. Ông già kêu Vương phủ quá bí bức, chỉ suốt ngày nghĩ tới chuyện ra bên ngoài xem thế nào, thực ra thì bên ngoài có cái gì đẹp nhỉ?"

Phó Vân anh không đáp.

Vương không thể gặp vương [3], phiên vương các nơi chỉ có thể ở trong đất phong do mình cai quản, Sở Vương suốt đời không thể rời khỏi phủ Võ Xương, cùng lắm cũng chỉ có thể đi dạo trong phạm vi một trăm dặm ngoài thành mà thôi. Đối với đại đa số mọi người mà nói, vinh hoa phú quý của thân vương trong hoàng thất là đã đủ để họ cam tâm tình nguyện sống ở một nơi nào đó cả đời. Nhưng Sở Vương không phải người như vậy, ông ta muốn được nhìn thấy trời cao đất rộng, đáng tiếc từ khi sinh ra số mệnh đã định sẵn cả cuộc đời này ông ta sẽ không có được tự do.

[3] Các phiên vương không thể gặp nhau là chính sách nửa cuối triều Minh để các phiên vương không thể bàn bạc, chống tạo phản.

Đối với người là mật đường, đối với ta lại là thạch tín. [4]

[4] Ý nói cùng một sự vật nhưng ở góc nhìn của mỗi người lại khác nhau.

Chu Hòa Sưởng thực ra đã giác ngộ, thông suốt, hẳn là Thế tử, có được những thứ mà những người khác có nằm mơ cũng không có được, hẳn ăn ngon mặc đẹp, có đủ tiền để hẳn và con cháu hẳn có tiêu xài thế nào cũng không tiêu hết được, hẳn cảm thấy thỏa mãn cho dù hẳn đã từng phải ở trong căn phòng tối tăm như thế này nhiều năm, nhiều lần cữu tử nhất sinh.

"Ta mắc bệnh có nhiều người chăm sóc ta thế này, ta chẳng khó chịu chút nào cả, chỉ tội nằm suốt, trong lòng buồn bực thôi."

Chu Hòa Sưởng than thở xong, bắt đầu mè nheo làm nũng, "Vân ca nhi, hay là đệ ở lại đây với ta được không? Ta sai các phụ tá trong Vương phủ viết sách giúp đệ, sau đó đề tên đệ, bọn họ còn giỏi hơn các vị giáo thụ ở thư viện nữa cơ."

Dù biết hẳn đang nói đùa, Phó Vân anh vẫn dứt khoát từ chối.

Chu Hòa Sưởng cười hề hề.

Hai người ngồi xuống bên bàn cờ, Phó Vân anh đánh cờ song lục với Chu Hòa Sưởng, chơi hơn một canh giờ, cơ bản là Phó Vân anh chơi với tỷ nữ hầu hạ trong phòng. Chu Hòa Sưởng ngồi dựa gối xem cho vui, cổ vũ nàng, dùng thân phận Thế tử của mình để bắt tỷ nữ cố ý thả cho nàng thắng.

Chơi một lúc, tiếng đùa giỡn của tỷ nữ càng lúc càng nhỏ, Phó Vân anh ngẩng đầu, phát hiện Chu Hòa Sưởng đã gục đầu sang một bên ngủ rồi.

hắn ngủ rất say, phát ra tiếng ngáy khe khẽ, sắc mặt có vẻ tốt hơn khi nãy.

Phó Vân anh đưa mắt ra hiệu cho đám từ nữ, mấy tỷ nữ hiểu ý, dọn bàn cờ đi, mang chăn và gối đầu tới.

Nàng cáo từ rồi ra khỏi phòng, đang định về, quản gia đứng chờ ở cạnh cửa từ nãy tới giờ vội vàng đi tới, "Phó thiếu gia, Vương gia muốn gặp thiếu gia."

...

Nếu không có tỳ nữ, người hầu trong phủ đứng hầu hai bên, Phó Vân anh căn bản không nhận ra người thợ làm vườn mồ hôi như tằm đang cầm cuốc đứng dưới gốc cây đào bới kia là Sở Vương.

Ông ta đội một chiếc khăn trùm đầu bằng vải bố, mặc áo ngắn tay bằng vải thô, quần chiết ống, dân chi giày rơm, không biết đang đào gì cạnh gốc cây. Người hầu xung quanh im thin thít, trầm mặc đứng nghiêm, tới một tiếng ho khan cũng không nghe thấy.

Quản gia đưa Phó Vân anh vào sân, đứng chờ bên cạnh vườn hoa.

một mình Sở Vương tất bật hồi lâu mới đứng lên, đấm eo, dùng chiếc khăn đang vắt trên vai lau mồ hôi, nhìn thấy Phó Vân anh thì mỉm cười, để cuốc xuống, sải bước về phía nàng, "Bảo Nhi sao rồi?"

"Thế tử ngủ rồi ạ." Quản gia cười trả lời, "Vừa nãy Thế tử dùng hai bát canh tổ yến, Phó thiếu gia ngồi chơi với Thế tử một lúc."

Sở Vương gật đầu, phất tay sai người bên cạnh lấy một tờ giấy đỏ tràn ngập tên đưa cho Phó Vân anh, "Bản vương nhớ người có một người anh họ tham gia thi hội lần này, đây là danh sách cống sĩ, người xem đi."

Phó Vân anh hơi kinh ngạc, nhận lấy tờ giấy đỏ, nhanh chóng đọc một lượt, tìm thấy tên của Phó Vân Chương, nàng tươi cười, bên má hiện lên lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Nhị ca quả nhiên có tên trên bảng.

"Đa tạ Vương gia."

Đối với dân chúng bình thường thư từ lui tới mất rất nhiều thời gian, chờ tin mừng về tới Hồ Quảng chắc phải chờ tới những ngày hè nắng chói chang, Sở Vương thần thông quảng đại, có tin tức nhanh hơn nàng rất nhiều.

Sở Vương xua tay, "Chuyện này đối với bản vương mà nói thì chỉ là tiện tay thì giúp mà thôi, ngươi là bạn của Bảo Nhi, chỉ cần Bảo Nhi vui là được."

Ông ta ám chỉ nàng cần phải làm Chu Hòa Sưởng vui vẻ, chuyện này nằm trong giao dịch giữa bọn họ.

Việc này Chu Hòa Sưởng không hay biết gì, như thế đối với hắn cũng không công bằng, hắn chỉ muốn có một người bạn thực sự mà thôi.

Nhưng mà suy đi nghĩ lại, Chu Hòa Sưởng từng có ý đồ dùng tiền mua một người anh em tốt là nàng còn gì, vậy nên thực ra hai cha con nhà này làm những việc giống nhau.

Phó Vân anh cảm thấy nếu có một ngày Chu Hòa Sưởng phát hiện ra Sở Vương ngầm yêu cầu nàng đối xử tốt với hắn sẽ không chỉ không giận dữ mà có khi còn cảm tạ Sở Vương cũng nên.

...

Nàng cầm danh sách cống sĩ trở về thư viện, đầu tiên viết thư cho Khổng tú tài, tin vui còn chưa được đưa về, đại khái Sở Vương là người đầu tiên ở Hồ Quảng biết Phó Vân Chương thi đỗ cống sĩ.

Có rất nhiều thứ phải chuẩn bị, phải đặt tiệc rượu, phải báo tin vui cho những người thân thiết với Phó Vân Chương...

Viết được nửa bức thư, tay cầm bút của nàng bỗng khựng lại, hơi chần chừ.

Có cần phải báo luôn cho Trần lão thái thái hay không?

Nhị ca trở thành cố sĩ, lại còn có thứ hạng cao, đỗ tiến sĩ chắc chắn là chuyện đương nhiên. Về lý mà nói thì hẳn phải báo tin vui này cho mẫu thân của nhị ca... Nhưng nàng lại cảm thấy có vẻ không ổn cho lắm.

Suy nghĩ một lát, nàng bảo Khổng tú tài tự suy xét rồi sắp xếp ổn thỏa, mọi chuyện đều cần chuẩn bị cho tốt đã, nhưng chưa cần để lộ tin vui này cho những người khác, tránh gặp phải mầm tai họa về sau.

...

Gửi thư được ba ngày thì Phó tứ lão gia tới phủ Võ Xương.

Ông không tới cửa hàng, vừa xuống thuyền đã lập tức đi Giang Thành thư viện.

Học sinh đang trong giờ học, hôm nay đúng lúc tới phiên Phó Vân anh giảng giải một đề văn, nàng đứng trước giảng đường, rõ ràng vóc dáng thấp hơn nhiều so với những học sinh khác nhưng rất có khí thế, tiếng nói cũng vang dội, nói rõ ràng từng chữ, tốc độ không nhanh không chậm, ai ai cũng có thể nghe được rõ ràng.

Phó tứ lão gia đứng bên ngoài hành lang nhìn vào trong, thấy nàng dễ dàng chỉ huy một đám thiếu niên choai choai kêu ngạo thì vui mừng khôn xiết.

Tới lúc tan học, Phó Vân anh mới phát hiện ra Phó tứ lão gia đứng bên ngoài, "Tứ thúc, tứ thúc tới từ khi nào vậy?"

"Tứ thúc mới đến thôi." Phó tứ lão gia mỉm cười nói, giơ tay định xoa đầu nàng nhưng lại nhớ ra thân phận hiện giờ của nàng đã thay đổi, thành thầy giáo dạy học rồi, không thể lại trêu chọc nàng giống như trước kia được nữa nên đành co tay về, ho khẽ một tiếng, "Bản thảo sách đã đưa cho thương nhân bán sách ở phía nam rồi, gần như là cho không, lúc về miệng ai cũng cười toe toét ra ấy chứ."

Phó gia chào giá thấp, đám thương nhân bán sách đều vui như được mùa. Có người còn lên chê cười Phó tứ lão gia là đồ ngốc, mất công mất tiền, cuối cùng chẳng được mấy đồng.

Khóe miệng Phó Vân anh hơi cong lên, lần này để đám thương nhân bán sách được lợi, về sau đương nhiên sẽ đòi lại từ chính bọn họ. Tới khi sổ tay của Đan Ánh công tử được phổ biến khắp các tỉnh, các châu huyện, thanh danh lẫy lừng, sau này nàng soạn sách mới sẽ không cần phải tự tìm thương nhân nhờ bán hộ sách nữa.

Hai chú cháu vừa ra ngoài vừa bàn bạc chuyện khắc sách in sách, Viên Tam và Phó Vân Khải nghe không hiểu nên đi ở phía sau tranh cãi.

"Quà con tặng Nguyệt tỷ nhi, con bé nhận được rồi, thích mê, bảo tứ thúc cảm ơn con thay nó." Phó tứ lão gia nói.

Phó Vân anh cười: "Nguyệt tỷ nhi thích là tốt rồi."

Phó tứ lão gia nhìn sang nàng, nàng mặc áo bào, eo thắt đai lụa, trong tay cầm một chiếc quạt, mấy cuốn sách, đi đứng thong dong chậm rãi, càng ngày càng giống một lang quân trẻ tuổi hào hoa phong nhã.

Mới ngày nào, nàng vừa nhỏ vừa gầy, bụng một bát mì gà xé sợi ngồi cạnh Hàn thị mím môi chấp một một ngụm canh, dễ thương biết mấy.

Giờ nàng đã độc lập, tự gánh vác cuộc sống của chính mình.

Ong thờ dài, không nói chuyện Phó Nguyệt và Phó Quế nữa, cười bảo: "Lần này tứ thúc lên phía bắc khảo sát giá cả, không biết có tiện đường đi Bắc Trục Lệ một chuyến không, tứ thúc còn chưa lên kinh thành bao giờ cả, nhị ca con hăn là thi xong rồi, vừa hay ta có thể tới thăm, xem kết quả thế nào."

Phó Vân anh mỉm cười, kéo nhẹ tay áo Phó tứ lão gia, chờ ông khom lưng xuống, ghé sát vào tai ông nói: "Tứ thúc, nhị ca đỗ cống sĩ rồi."

Phó tứ lão gia ngây người hồi lâu rồi bỗng bừng tỉnh, nơi đáy mắt hiện lên niềm vui không thể che lấp, người kích động tới mức run rẩy.

Phó Vân anh vội nói tiếp: "Tứ thúc, việc này chưa cần tiết lộ vội, chờ tới lúc tin mừng của triều đình được đưa tới Phó gia thì nói sau."

Phó tứ lão gia ừ ừ liên tục, gật đầu lia lịa, nhưng bởi quá vui mừng, không kiềm chế nổi hai hàng nước mắt tuôn rơi.

...

Phó tứ lão gia lên đường ngay đêm hôm đó, ông đã sắp xếp ổn thỏa việc ở cửa hàng, dẫn theo mấy tiểu nhị mà bình thường ông tin tưởng nhất, đi đường bộ lên phía bắc.

Ông mang theo năm chiếc rương đựng đầy "Sổ tay chế nghệ", "Sách anh tử nhi nhà chúng ta soạn, tứ thúc phải mang dư mấy cuốn, trên đường ta gặp ai tặng người đấy."

Phó Vân anh dờ khóc dờ cười.

Phó tứ lão gia chẳng màng tới sự ngăn cản của nàng, bảo tôi tớ chất mấy cái rương lên xe la rồi nói: "Con không biết đâu, giờ tư học trong huyện và tộc học đều dùng cuốn sách này để dạy bọn trẻ viết văn, ai cũng hâm mộ tứ thúc, nói phần mộ tổ tiên nhà chúng ta phong thủy tốt, con cháu đứa nào cũng có tiền đồ, không đứa nào kém đứa nào."

Ong nháy mắt với Phó Vân anh, thì thầm: "Tới khi bọn họ biết nhị ca con đồ cố gắng sĩ, nhà chúng ta phải tu sửa phần mộ tổ tiên một lần mới được, tốt nhất là phải xây tường bao lại, người trong huyện đang có ý đồ với ngọn núi trên đó có phần mộ tổ tiên nhà chúng ta nữa kia!"

...

Hoa đào tàn, trời càng lúc càng nóng lên.

Sáng nay trời đổ mưa rào, sau cơn mưa mặt đất đầy cánh hoa hồng nhạt, nước bùn tràn ra đường đi, sau một hồi mưa gió, trong sân đầy vũng nước đọng.

Học trưởng Lý Thuận tìm được Phó Vân anh đang dán thông báo sách mới ở trước Tàng Kinh Các, "Phó Vân, sơn trường gọi đệ đi chính đường."

"Chính đường ạ?"

Chính đường bình thường vẫn đóng, chỉ có những dịp trọng đại mới được mở.

Phó Vân anh về khu phía đông thay quần áo trước rồi vội vàng đi về phía chính đường.

Chính đường không mở cửa, chỉ mở một cửa nhỏ trong viện, Khương Bá Xuân đang đứng dưới tấm biển lớn, nhìn thấy nàng từ xa đã mỉm cười với nàng.

Dường như có dự cảm tới điều gì, nàng đột nhiên thấy lo lắng, tim đập thình thịch, đi từng bước về phía bậc thang.

"Phó Vân." Khương Bá Xuân mỉm cười nói, "Cách đây không lâu, ta và các vị giáo thụ đã thống nhất với nhau, nếu như sau nhiều lần thi trò đều đạt hạng nhất thì sẽ trao suất đi Quốc Tử Giám cho trò..."

Tim Phó Vân anh đập nhanh hơn một nhịp, không trả lời.

Theo quy định, cứ ba, năm năm, mỗi địa phương có thể chọn một nhân tài trẻ tuổi có tiềm năng để nhập học Quốc Tử Giám ở kinh thành, nghe qua thì chỉ là đổi chỗ học mà thôi nhưng người trong thiên hạ đều biết điểm khác biệt, người ta tới Quốc Tử Giám không phải để học, việc tới Quốc Tử Giám của họ chỉ là hình thức để đặt nền móng của việc bước vào quan trường.

Ai cũng biết muốn làm quan thì phải tham gia khoa cử, muốn làm quan lớn thì nhất thiết phải đỗ tiến sĩ, vậy nên văn nhân trong thiên hạ cần cù học tập ngày đêm, học tới lúc tóc đã hoa râu cũng phải tiếp tục thi, thi để giành được công danh, không có công danh thì không thể làm quan, không thể nở mày nở mặt.

Nhưng mà mọi sự trên đời luôn có ngoại lệ.

Ví dụ như một vị đại thần nào đó, từ trước tới nay chưa từng đỗ tiến sĩ, ông ta chỉ đỗ tú tài, đi từ chức quan nhỏ đi lên, tích lũy kinh nghiệm từng chút từng chút một, sau này có thành tích đặc biệt, dần dần được đề bạt lên chức vụ cao hơn, mấy chục năm sau, triều đình cho ông ta một đề thi, để ông ta viết một bài văn giải đề, coi đây là kì thi tượng trưng để trao công danh cho ông ta.

Nhưng ngoại lệ như thế này chỉ có ít ỏi vài trường hợp trong một hai trăm năm qua.

Theo lẽ thường, cử nhân thi trượt trong kì thi hội, kiếm một chức quan, từ từ tích lũy kinh nghiệm, tích đến lúc bạc đầu cũng chỉ tới tri huyện là cùng.

Quốc Tử Giám là một ngoại lệ khác, nó lựa chọn tốt nhất để những người chưa tham gia khoa cử bắt đầu con đường làm quan, nó gần như được dựng lên cho con cháu các nhà quyền quý công huân, dân chúng bình thường muốn nhập học ở Quốc Tử Giám chỉ như một giấc mơ không thực tế, chẳng thà cứ tham gia khoa cử quách cho xong.

Chuyện địa phương tiến cử nhân tài nghe thì rất công bằng nhưng thực ra đã bị hủy bỏ từ lâu.

Giang Thành thư viện mấy năm nay vẫn chưa tiến cử nhân tài đi kinh thành, vì sao Khương Bá Xuân bỗng nhiên lại nhắc tới chuyện này?

Lời tác giả:

Quốc Tử Giám ở mỗi thời kỳ lại có tác dụng khác nhau, ví dụ đầu thời nhà minh, làm quan thực ra có ba con đường: thi khoa cử, tiến cử, Quốc Tử Giám.

Tình tiết trong truyện không giống bất cứ thời kỳ nào dưới thời Minh - Thanh, nói một cách đơn giản thì trong truyện, chỉ cần vào Quốc Tử Giám sẽ tương đương với việc không cần tham gia khoa cử cũng có thể làm quan.

Chương 85: Tin dữ

Sấm mùa xuân vang lên đì đùng, mưa to cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, trong đình viện, hoa tàn lá úa rơi đầy trên mặt đất, phiến đá xanh cũng ướt nhẹp, lá trên cành được cơn mưa rào mùa xuân gột rửa, sáng bóng xanh murót.

Đám học sinh mặc thêm một chiếc áo khoác bên ngoài, cầm chổi cầm xẻng dọn dẹp cho sạch bùn lầy trước thềm đá, tiếng cười nói vang lên ríu rít.

Vương Đại Lang đi qua sân, bước lên thềm đá, lau khô nước bùn bắn trên giày, đẩy cửa ra đi vào phòng, "Thiếu gia, có thư ạ."

đang dựa vào bàn viết, Phó Vân anh ngẩng đầu, nhận lấy phong thư.

Là thư của Phó Vân Chương.

Nàng mỉm cười, đặt bút xuống, mở ra thư ra đọc.

Trong thư không nhắc tới chuyện thi hội, chỉ viết về chuyện y đi du ngoạn ở vùng phụ cận kinh thành, chuyện ở phía bắc tuyết rơi rất dày, dày hơn phía nam nhiều, trước đây y đọc thơ, không hiểu nổi câu "Núi Yên Chi tuyết như chiếu cuốn" [1], giờ cuối cùng đã hiểu, cảnh tuyết lớn rơi rào rạt không hề giống với những bông tuyết lá tả ở phương nam. Rồi y lại kể chuyện y kết bạn với rất nhiều cử nhân vào kinh thành dự thi, mọi người cùng nhau du lịch khắp kinh thành, ăn rất nhiều món ăn mới lạ mà trước đây chưa từng nếm. Vẫn thường nghe nói nam ngọt bắc mặn đông cay tây chua, đúng là như thế, mỗi người một khẩu vị khác nhau nên tranh cãi không thôi. Biết nhiều người, nào tránh được tranh cãi. không biết có phải vì người

Hồ Quảng thường làm cá khô, thịt hun khói hay không mà người bên ngoài thường cười nhạo người Hồ Quảng là "cá khô", y từng bị những người khác chửi mắng là "cá muối". Người Hà Nam có ngoại hiệu là "kẻ trộm lừa", người Chiết Giang sung túc, biết tích góp của cải, bị gọi là "đậu muối", ý châm chọc người nọ là keo kiệt, bủn xỉn.

[1] Trích "Bắc phong hành" - Lý Bạch

Kể thật nhiều chuyện vụn vặt hằng ngày xong, y hỏi thăm tình hình gần đây của nàng, cuối cùng, giống như trước đây, y dặn dò nàng gặp phải việc gì khó nhất định phải nói với y, không được tự cố đấm ăn xôi.

Từ đầu tới cuối, không có một câu nào đề cập tới những chuyện liên quan đến kì thi hội.

Đây rất có thể là phong thư Phó Vân Chương viết cho nàng trước khi thi hội.

Phó Vân anh đọc đi đọc lại mấy lần nhưng vẫn không tìm thêm được điểm nào khác biệt nên xác định được điều này.

Đại khái là sợ nàng lo lắng nên dẫu bận rộn y cố gắng bỏ thời gian viết thư cho nàng nhưng không kể về sự thấp thỏm lo âu của y trước kì thi, chỉ kể mấy chuyện ăn, chuyện chơi hằng ngày, đến cả nét chữ cũng thoải mái, không gò ép, cứ như thể y tới kinh thành lần này chỉ để đi chơi một vòng cho biết, chuyện thi cử chẳng quan trọng chút nào.

Nàng gấp lại thư, nhìn nhánh cây vừa trở ra những chồi non một hồi, thất thần.

Phó Vân Chương vừa thi đỗ cống sĩ, sắp tới sẽ phải thi đình diện thánh, kết quả thi đình sẽ liên quan trực tiếp tới việc con đường làm quan trong tương lai của y sẽ đi được bao xa, tuy trước kia y từng nói không muốn làm quan nhưng từ việc về sau này y lại thư từ

qua lại với Diêu Văn Đạt, có thể thấy y đã đổi ý. Vậy thì không cần phải nói cũng biết kì thi đình quan trọng với y như thế nào.

Tới Quốc Tử Giám là cơ hội ngàn năm có một, người khác có mơ cũng chẳng có. Ở chỗ khác có tốt thế nào thì chung quy cũng chẳng thể so sánh được với kinh thành, đó là trung tâm quyền lực, có chỗ đứng ở kinh thành mới có thể phát triển lên cao hơn nữa.

Cùng với đó, nguy hiểm cũng lớn hơn.

Nàng họ Phó, tên nàng gắn liền với Phó Vân Chương, trước mặt người khác, họ là anh em họ, nếu nàng bại lộ thân phận trong lúc ở Quốc Tử Giám thì nhất định sẽ liên lụy đến y.

Làm một Đan Ánh công tử tự do tự tại khác với việc đi Quốc Tử Giám. Đan Ánh công tử dù có bị vạch trần thân phận, cũng sẽ không liên quan gì đến triều đình nhưng đi kinh thành, tất cả mọi chuyện đều có thể sẽ có dây mơ rễ má với triều đình, không ai có thể tách mình ra khỏi mớ bùng nhùng đó.

Gió xuân thổi vào phòng, trong gió đầy mùi đất ẩm sau mưa.

Phó Vân Khải và Viên Tam đang khe khẽ tranh cãi với nhau về chuyện ai giúp được nàng nhiều hơn. Sau cơn mưa, mặt trời ló rạng, ánh nắng chiếu xuống hành lang, tạo thành những bóng nắng lấp lánh.

Màn trúc hơi đong đưa, trượt vào nhau như dòng nước chảy, khóe miệng nàng cong lên, đưa ra quyết định.

...

Khương Bá Xuân rất kinh ngạc.

Tới Quốc Tử Giám không chỉ có nghĩa là không cần tham gia khoa cử cũng có thể ra làm quan mà còn là cơ hội để kết bạn với con cháu những gia đình quyền quý, hoàng thân quốc thích đức cao vọng

trọng nhất kinh thành, nhờ đó có thể mở rộng mạng lưới của bản thân trong thời gian ngắn, quen biết nhiều người. Vậy mà Phó Vân vẫn không hề động lòng, từ chối phần thưởng này.

"Trò biết trò đang bỏ lỡ cái gì không?" Khương Bá Xuân cau mày, nhìn nàng, nghiêm mặt nói, "Trò giỏi viết văn như thế, chắc hẳn là muốn thi đỗ làm quan chứ hả?"

Có rất nhiều cách để tới kinh thành... Nhưng hiện giờ đi Quốc Tử Giám quá mạo hiểm, chỉ cần đi nhầm một bước thôi sẽ dẫn tới những hậu quả nghiêm trọng mà không ai có thể lường trước được, nếu có đi thì cũng nên là tự bản thân nàng đi chứ không phải do thư viện đề cử.

Phó Vân anh cúi đầu nói: "Học sinh làm thầy thất vọng rồi."

Khương Bá Xuân trầm mặc hồi lâu, trên mặt bỗng nở nụ cười, xoa tay, "không tới mức đó, trò rất có chí khí."

Có người muốn đi đường tắt, nhưng cũng có người không muốn lợi dụng con đường này, muốn dựa bảo thực lực của chính bản thân mình để từng bước hoàn thành mục tiêu. Học sinh xuất thân từ Quốc Tử Giám, nếu không tham gia khoa cử mà đã ra làm quan thì thường sẽ bị những quan viên xuất thân khoa cử kinh thường. Đương nhiên những người có thể đi ra từ Quốc Tử Giám rồi bước thẳng vào quan trường đều là con cháu thế gia, tốc độ thăng quan tiến chức nhanh như măt mùa xuân, mau chóng đi lên đỉnh cao, căn bản không cần quan tâm tới sự coi thường của quan viên cấp thấp.

Phó Vân anh nhướn mày. Nàng biết Khương Bá Xuân hiểu lầm nhưng cũng không giải thích gì, chỉ mỉm cười không nói.

"Vừa hay Quốc Tử Giám Tư nghiệp từng học ở thư viện của chúng ta, triều đình quyết định khôi phục chế độ tiến cử một lần nữa, năm nay Hồ Quảng và các vùng phía nam có mấy suất, chỉ nhận học sinh

dưới mười lăm tuổi... Phó Vân, nếu trò từ chối, vậy thì thư viện sẽ đề cử Tô Đồng nhập học ở Quốc Tử Giám."

Tô Đồng sao?

Phó Vân anh chần chừ một lúc rồi nói: "Vậy thì học sinh sẽ chuẩn bị quà chúc mừng biểu huynh."

Thấy nàng bình tĩnh, hoàn toàn không có thái độ oán hận, Khương Bá Xuân hài lòng gật đầu, rồi lại thờ dài, "Ngày mai ta sẽ nói với Tô Đồng tin này, trước lúc đó, nếu trò thay đổi quyết định thì có thể tới tìm ta."

Phó Vân anh ngẩng đầu, mỉm cười nói: "Đến việc sẽ tặng quà gì cho biểu huynh học sinh cũng đã nghĩ xong rồi ạ."

Trở về khu phía đông từ chỗ của Khương Bá Xuân, nàng không trở về phòng mình ở đường Đinh mà lập tức rẽ sang phía đường Giáp.

"Sổ tay chế nghệ" tái bản mấy lần, ngoại trừ tên tác giả Phó Vân, trên bìa mỗi cuốn sách còn liệt kê đầy đủ những người trợ giúp, bao gồm giáo thụ và học sinh trong thư viện, trong đó đương nhiên cũng có Đỗ Gia Trinh.

Qua lại với Phó Vân anh càng nhiều, thành kiến của Đỗ Gia Trinh đối với nàng cũng tan dần, quan hệ giữa hai người thoải mái hơn trước rất nhiều. Giờ học sinh ba đường khác đã có thể tự do ra vào đường Giáp, không có ai ngăn cản nữa.

Phó Vân anh đi thẳng vào đường Giáp, học sinh đi trên đường nhìn thấy nàng, sợ tới mức ba chân bốn cẳng chạy vội sang chỗ khác.

Nguyên nhân thực ra không nằm ở chính bản thân nàng, chỉ là buổi chiều là buổi thi định kì, nàng là một trong những người ra đề. Mấy lần thi trước, nàng ra đề vô cùng lắt léo, lắt léo tới độ đám học sinh vừa đọc đề đã như phát khóc tới nơi, giờ này mấy học sinh nhìn thấy nàng đã hết hoảng, chân nhũn ra, cố chạy thật xa.

Vậy thì càng yên tĩnh, nàng đi thẳng một mạch, tìm gặp Tô Đồng lúc này đang ở trong phòng ôn bài.

Tô Đồng nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên, nhìn thấy nàng thì nhướn mảy, ánh mắt như dò hỏi nàng tới đây làm gì.

Nàng không vòng vo, nói thẳng: "Tô Đồng, chúng ta làm một giao dịch đi."

Tô Đồng ngẩn người.

một lát sau, nghe Phó Vân anh nói xong về suất đi Quốc Tử Giám, mặt hấn hơi đổi sắc, hơi nhìn xuống, thì thầm như tự hỏi, "Sao lại nhường cơ hội cho ta?"

không đợi Phó Vân anh trả lời, hấn đã hiểu ra điểm mấu chốt, nhú mảy, thái độ cũng mạnh mẽ hơn một chút, "Muội sợ đúng không? Nên mới tự nguyện nhường suất đi cho người khác."

Phó Vân anh đứng trước mặt hấn, nhếch môi, cười nói: "Muội có sợ hay không không quan trọng, chỉ cần muội lên tiếng, huynh sẽ không có được suất đi này, còn muội có suất nhưng sau này muội có đi hay không, huynh cũng có làm gì được muội đâu. Kì hạn chỉ có mấy tháng, hơn nữa chỉ nhận học sinh dưới mười lăm tuổi, bỏ qua cơ hội lần này, người tiếp theo được chọn sẽ là người nhỏ tuổi hơn huynh."

Nàng ngừng lại một chút, nhẹ nhàng nói, "Tô Đồng, huynh phải biết, quyền chủ động nằm trong tay muội. Nhường hay không nhường là do muội quyết định. Nhường cho huynh thì từ đây huynh một bước lên mây, không nhường cho huynh thì muội cũng chẳng có tổn thất gì."

Sắc mặt Tô Đồng hơi tối xuống.

Phó Vân anh nói: "Muội chỉ hỏi huynh một lần thôi, huynh suy xét cho thật kĩ. Sau thời gian một nén nhang, muội sẽ tới tìm sơn trướng, sẽ không hỏi lại huynh lần thứ hai nữa."

Tô Đồng hơi nheo mắt. hấn biết, Phó Vân anh thực sự có thể làm như thế.

hấn không suy nghĩ quá lâu, gần như chỉ trong chớp mắt đã có lựa chọn của mình.

Đối với hấn mà nói, vinh hoa phú quý quá hấp dẫn. Để tránh né việc hôn nhân với Phó gia, hấn đã bỏ lỡ một lần thi, khiến cho Phó tam lão gia bắt đầu nghi ngờ hấn... hấn hiện giờ chưa thể bảo vệ bản thân và người nhà của mình, có nhu cầu bức thiết phải trèo lên cao, cao hơn nữa...

hấn hạ quyết tâm, trên mặt dần lộ ra một nụ cười châm chọc, cũng không biết là đang cười ai.

"Muội muốn gì ở ta?" hấn hỏi Phó Vân anh.

Phó Vân anh bình tĩnh đáp: "Muội chỉ muốn một sự đảm bảo."

Tô Đồng hiểu ý, rút một tờ giấy ra, chấm mực viết một phong thư, cuối cùng dùng dấu tay thay cho con dấu.

"anh tử nhi." hấn đưa thư cho Phó Vân anh, thấy nàng gập lại gọn gàng, định ra khỏi phòng mới gọi nàng lại.

Phó Vân anh dừng bước, quay lại nhìn hấn.

Tô Đồng bước tới trước mặt nàng, nhìn đôi mắt có thần sáng ngời của nàng, mặt mày như họa, làn da trắng nõn, tuổi càng lớn, ngũ quan càng rõ nét, càng thêm phần kiều diễm, tuy ăn mặc vẫn là kiểu nam nhưng chỉ cần nhìn bề ngoài thôi cũng đã thấy có chút khác biệt. Tuy vậy từng lời ăn tiếng nói, điệu bộ cử chỉ của nàng đều ưu nhã thong dong, không hề có chút ngại ngùng, sợ sệt nào nên cho tới giờ

chưa từng có ai hoài nghi chuyện dung mạo của nàng quá xinh đẹp, mọi người chỉ cảm thán nàng thực sự tuấn tú, là con trai mà trông như con gái, rằng vẻ bề ngoài của nàng vượt lên hẳn người bình thường.

"Cảm ơn mọi... Ta nói thật lòng."

Nàng vốn có thể giả vờ nhận suất đi này rồi cố ý kéo dài thời gian, vậy thì sẽ chẳng ai được đi kinh thành cả... Nhưng nàng không như thế, tuy nàng sử dụng cách ép buộc để lấy được thư hẳn viết nhưng hẳn vẫn cảm kích nàng.

Ít ra nàng vẫn nương tay, cho hẳn một cơ hội để giao dịch.

"Ngũ biểu huynh..." Phó Vân anh nhìn hẳn, "Mọi chúc huynh tiền đồ như gấm, tương lai rộng mở."

Tô Đồng mỉm cười, khoe miệng cong lên một chút, đôi chân mày nhíu chặt lần đầu hoàn toàn giãn ra, "Mọi cũng thế."

...

Chẳng bao lâu sau, học sinh trong thư viện đều biết Tô Đồng sắp nhập học ở Quốc Tử Giám.

Viên Tam bất bình thay Phó Vân anh, "Tại sao không phải lão đại đi cơ chứ?"

Chu Hòa Sương mới lành bệnh quay lại cũng nói: "Đúng thế, đáng lẽ phải là Vân ca nhi đi mới đúng!"

Chỉ có Phó Vân Khải là biết tại sao, im lặng không nói.

Phó Vân anh nhíu mày, "không nói chuyện này nữa, ngày mai đi ra ngoài mua chút lụa Nga Khê bồi tranh, Đại Lang không biết gì về vụ này, lần trước bảo hẳn ra cửa hàng mua, cuối cùng hẳn mua một cuộn lụa mỏng may áo về."

Chu Hòa Sưởng sốt sáng: "Ta bảo Cát Tường đi mua cho, chắc chắn là hẳn biết."

"không cần đâu, ta đích thân đi chọn." Phó Vân anh đặt một bức tranh cảnh xuân đã hoàn thành sang một bên, sắp tới sinh nhật của Phó tứ lão gia, đây là quà mừng thọ nàng chuẩn bị cho ông.

Học sinh tới giúp nàng sắp xếp lại sách đã kín đầy cả sân, nghe thấy vậy cũng nhao nhao. "Vân ca nhi, ta đi với!"

"Ta cũng đi, ta cũng đi, ta giúp ngươi xách đồ."

Phó Vân anh nhìn quanh sân một lượt, kéo hai ba mươi thiếu niên choai choai ra cửa hàng mua đồ... Cái cảnh ấy, nghĩ thế nào cũng giống một công tử ăn chơi đàng điếm dẫn theo một đám đàn em thất học, vô công rồi nghề đi gây chuyện thị phi khắp nơi khắp chốn.

...

Ngày hôm sau, vừa tan học, nàng nhân lúc những người khác không chú ý, dẫn Vương Đại Lang và Kiều Gia vội vã ra khỏi thư viện.

Viên Tam không hổ là được huấn luyện ra từ ổ cướp, nhanh tay nhanh mắt, lặng lẽ đi theo phía sau nàng. Đợi nàng đi được một đoạn đường núi dài mới nhảy ra từ khúc quanh, "Lão đại, ta đi với ngươi, ta nhanh mồm nhanh miệng, có thể mặc cả giúp ngươi!"

Phó Vân anh nhìn hẳn, ngầm đồng ý cho hẳn đi theo.

Cuối cùng nào hẳn có nhanh mồm nhanh miệng gì đâu, rõ ràng là nắm tay to, giọng điệu dữ dằn, người bán không dám cất cao giọng nói chuyện với hẳn thì có.

Mua lựa Nga Khê và những đồ cần thiết đề bồi tranh xong, tiện đường còn mua cho Viên Tam, Phó Vân Khải với mấy người Chu Hòa Sưởng, Chung Thiên Lộc một ít đồ ăn đồ chơi, Phó Vân anh ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh ngắt, "Về thôi."

Nàng đi giữa, Viên Tam và Vương Đại Lang mỗi người ôm một chiếc hộp lớn đi hai bên, Kiều Gia không cầm gì đi cuối cùng.

đi qua con ngõ nhỏ, ngay đầu ngõ đã nhìn thấy hai hàng người xếp hàng chặn kín đường đi.

Ngoài cửa hàng chen chúc toàn người là người, trên thềm đá và trong ngõ cũng kín chật người.

Viên Tam tò mò, hỏi người đang xếp hàng: "Các người mua gì thế? Sao nhiều người vậy?"

Người nọ đáp: "Đan Ảnh công tử ra sách mới, chúng ta đang chờ mua sách chứ còn gì nữa! Đây là lần in thêm cuối cùng, lần trước ta tới muộn nên không giành được nên lần này phải tới sớm một chút, không tin lần này cũng mua không nổi!"

Người xung quanh cũng mồm năm miệng mười, sôi nổi bàn tán:

"Lần trước là tặng không, ta cứ nghĩ là thứ vớ vẩn chẳng ai thèm đọc, nhưng giờ thì hay rồi, muốn mua cũng không có chỗ mà mua! đã thế hấn lại còn không bán, chỉ tặng thôi nên muốn cũng chỉ có thể chờ thông báo, xếp hàng chờ lấy sách, tên hàng xóm nhà ta có hai cuốn liền, ta năn nỉ hấn cho ta một cuốn, thế mà nói sao hấn cũng không chịu!"

một người thì thào: "Thực ra có mấy tiệm sách khác lén khắc rồi in lậu, bán cũng không đắt, tiếc là bản lậu sao chép từ bản đầu tiên, không có nhiều nội dung như sách in mới..."

Những người khác nhìn hấn phẫn nộ, gất lên: "Đan Ảnh công tử tri ân quê hương, hấn viết sách không lấy tiền, mấy cái tên gian thương

lòng dạ hiểm độc kia dựa vào tên tuổi hăn để bán sách lậu, người không đi báo quan phủ thì thôi, còn mặt mũi đứng đây nói chuyện về bọn gian thương đó nữa à? Đừng bắt bọn ta nghe, bần tai!"

...

Viên Tam nghe người ta bàn tán rôm rả, cười hề hề, lè lưỡi với Phó Vân anh.

Phó Vân anh lắc đầu bật cười, "đi thôi, phía trước có cửa hàng của Phó gia, đi vòng qua bên đó có khi còn nhanh hơn."

Mấy người không vào ngõ mà tiếp tục đi thẳng một đoạn, bên đường có cửa hàng vải vóc, trong tiệm đông người qua lại, làm ăn khá tốt, tiểu nhị đang đơn đả giới thiệu cho mấy người phụ nữ trung niên một lô vải mới.

Phó Vân anh không đi vào mà dẫn theo mấy người Viên Tam rẽ vào một con ngõ nhỏ bên cạnh cửa hàng.

Đúng lúc này, hai tiểu nhị khiêng mấy súc vải Miện Dương đi ra từ cửa hông, nhìn thấy Phó Vân anh, mặt trắng bệch, g mình kinh hãi, mấy súc vải trên vai lăn xuống, xổ tung ra trên mặt đất.

Chưởng quầy trong cửa hàng nghe thấy tiếng động đứng dậy mắng mỏ: "Đồ không có mắt! Có mỗi thế mà cũng không làm được! Còn không mau nhặt lên đi!"

Hai tiểu nhị run rẩy, chân nhũn ra, nhìn trộm Phó Vân anh, không biết phải làm gì đành đứng bất động.

Chưởng quầy càng lớn tiếng chửi mắng, tiện tay cầm một chiếc gậy lớn lao ra định quất vào người tiểu nhị, bỗng nhìn thấy Phó Vân anh, kinh hoàng sửng sốt, mặt mày biến sắc.

Chiếc gậy gỗ trong tay chường quày rơi đánh cạch một cái xuống đất.

"Thiếu... Thiếu gia..."

Phó Vân anh tỉnh bơ, mỉm cười hỏi: "Trịnh chường quày đâu?"

Chường quày kia đưa tay lau mồ hôi, trả lời: "Trịnh... Mẹ Trịnh chường quày bị ốm, ông ấy về nhà chăm sóc cho mẹ rồi, tiểu nhân tới đây giúp ông ấy quản lý cửa hàng."

Phó Vân anh im lặng.

rõ ràng là Trịnh chường quày đã đi lấy hàng với Phó tứ lão gia, chường quày trước mắt chỉ là một tiểu nhị chuyên làm chân chạy trong nhà. Nàng giúp Phó tứ lão gia quản lý sổ sách, biết mặt tất cả chường quày ở các cửa hàng và phòng thu chi, cũng biết mặt người làm công trong cửa hàng. Trước khi Phó tứ lão gia lên đường, hai người họ đã cùng bàn bạc để chọn ra những người sẽ ở lại trông coi cửa hàng, gồm bốn đại chường quày chịu trách nhiệm quản lý các cửa hàng khác nhau, trong đó chắc chắn không có tiểu nhị trước mắt.

Nàng nhìn một trong hai tiểu nhị đang mồ hôi ròng ròng, cười nói: "Cũng tại ta đột ngột đi vào, làm họ giật mình, chỉ là việc nhỏ thôi, hai người khiêng vải cất vào nhà kho đi."

Tiểu nhị vẫn không dám động đậy.

Chường quày vội nói: "Thiếu gia đã nói thế mà các người còn không đi đi à? Đầu bị nước vào hay sao thế?"

Hai tiểu nhị vâng vâng dạ dạ, nhanh chóng sắp xếp lại mấy súc vải, đi vào cửa hàng.

Phó Vân anh dặn dò chường quày: "Đừng mắng chửi bọn họ, càng không nên đánh người, nhà chúng ta không đánh tiểu nhị."

Sắc mặt chường quày cứng đờ, đá gậy gỗ sang một bên, cười hề hề: "Tiểu nhân cũng không định đánh bọn họ... Chỉ dọa bọn họ chút thôi."

Phó Vân anh ừ một tiếng, không nói gì nữa rồi đi mất.

...

Trở về Giang Thành thư viện, nàng lập tức bảo Kiều Gia đi phố Cống Viện, "Mẹ ta đang ở đó, phiền người tới đón bà ấy đi Phạm phủ."

Triệu sư gia ở Phạm phủ, nàng giờ chỉ có thể nhờ Triệu sư gia giúp đỡ.

Kiều Gia nhất quyết không chịu đi, "Phó thiếu gia, ta chỉ bảo vệ sự an toàn của thiếu gia, những người khác sống chết thế nào không liên can tới ta."

Lời nói thẳng thừng nhưng thái độ lại cung kính, chỉ có ngữ khí là dứt khoát, cứng rắn.

Phó Vân anh nhíu mày, "Ta ở trong thư viện, rất an toàn."

Kiều Gia vẫn không dao động, nói: "Chủ tử yêu cầu ta bảo vệ thiếu gia, nếu thiếu gia có mệnh hệ gì, ta có chết muôn lần cũng không hết tội."

Thấy không lay chuyển nổi hẳn, Phó Vân anh đành phải đi tìm Chu Hòa Sưởng.

Chu Hòa Sưởng lập tức phái tôi tớ tới phố Cống Viện đón Hàn thị.

Người được phái đi còn chưa kịp trở về báo cáo, học trưởng Lý Thuận đã tới tìm Phó Vân anh và Phó Vân Khải, "Có người từ Phó gia tới đón hai người, nói là bà nội bệnh nặng..."

Phó Vân Khải luôn gắn bó khăng khít với Đại Ngô thị, nghe vậy lập tức nôn nóng, thúc giục thư đồng sửa soạn hành lý.

Chỉ chốc lát sau, phó giảng Ngô Đồng Hạc dẫn người được Phó gia phái tới đến, Ngô Đồng Hạc thay mặt sơn trưởng Khương Bá Xuân đưa cho Phó Vân anh và Phó Vân Khải giấy xin nghỉ học đã được phê chuẩn, "Lần này bà nội các trò bị ốm, các trò nên về sớm đi thôi, chữ hiếu là đầu."

hắn trịnh trọng nói, chắc hẳn người đến từ Phó gia đã nói với hắn bệnh tình của Đại Ngô thị rất nghiêm trọng.

Hai người tới đón Phó Vân anh và Phó Vân Khải thì một người là quản sự mà bình thường Lư thị nể trọng nhất, người còn lại là cháu trai bên nhà mẹ đẻ của Đại Ngô thị. Phó Vân Khải nhận ra hắn, gọi hắn là cậu, hắn là anh họ của Tiểu Ngô thị.

Chuyện xảy ra bất ngờ, Phó Vân anh và Phó Vân Khải không kịp nói lời cáo biệt với bạn cùng trường, vội vàng thu dọn hành lý, ra cổng, bước lên xe ngựa.

Ngô đại cửu hô một tiếng, xe ngựa lộc cộc chạy như bay xuống chân núi.

Đại Ngô thị hình như thực sự nguy kịch tới nơi rồi, Ngô đại cửu luôn miệng thúc giục phu xe, trong giọng nói lộ ra sự nôn nóng.

Ra khỏi thành, đi thêm tầm nửa canh giờ, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại mà không có báo trước gì, Phó Vân Khải và Phó Vân anh đang ngồi dựa vào thành xe, không kịp đề phòng nên suýt nữa ngã văng xuống.

Ngô đại cửu xuống ngựa, đưa mắt nhìn quản sự, khẽ nói: "Được rồi, ở đây đi, tránh đêm dài lắm mộng."

Quản sự gật đầu, đánh mắt ra hiệu cho thủ hạ.

Thủ hạ hiểu được ám hiệu, rút dây thừng đã chuẩn bị ra, vây xung quanh xe ngựa.

Phó Vân Khải bị ngã, đầu văng mắt hoa, vén rèm trước lên, giận dữ nói: "Có chuyện gì..."

Còn chưa dứt lời đã thấy một đám người mặt mũi dữ tợn đang bao vây mình và Phó Vân anh, kinh hoàng khiếp sợ, lời chưa nói xong cũng nuốt lại trong bụng.

Phía sau hẳn, Phó Vân anh vén màn xe, nhìn xung quanh, "Các người muốn làm gì?"

Ngô đại cứu nhếch miệng cười khà ố, lộ ra hàm răng vàng khè, "Hai đứa chúng mày đều được nhận nuôi, hưởng phúc mấy năm thế là cũng đủ may mắn rồi." Mặt gã sa sầm, hừ lạnh, "Trói lại, vớt xuống sông đi."

Đám thủ hạ cao giọng thưa vâng, đồng loạt áp sát Phó Vân Khải và Phó Vân anh.

Phó Vân Khải không hiểu chuyện gì đang xảy ra, theo bản năng chắn trước mặt Phó Vân anh, "Vân ca nhi, huynh giữ chân bọn họ, đệ mau chạy đi..."

Phó Vân anh vẫn không chạy, nàng nhìn hẳn. Phó Vân Khải đang chực liều mạng với Ngô đại cứu. Nàng giữ chặt lấy hẳn, nói khẽ, "không sao đâu."

Nàng vừa dứt lời, mùi mấỵ hộ vệ của Vương phủ mặc áo bó tay đột nhiên xông ra từ bụi cỏ, vây chặt Ngô đại cứu và quản sự.

Các hộ vệ ai cũng là cao thủ mà đám người Ngô đại cứu và quản sự mang đến chỉ là bọn côn đồ vớ vẩn, hai bên đánh đấm một hồi, thắng bại đã rõ.

Ngô đại cứu và quản sự thấy chuyện không thành, định chạy trốn nhưng đã bị hộ vệ xách cổ áo ném tới trước mặt Phó Vân anh.

Nàng nói: "Đánh một trận đã rồi nói sau."

Mấy hộ vệ lên tiếng đồng ý, siết chặt nắm tay kêu lách cách, đánh bọn chúng túi bụi.

Ngô đại cứu bị đánh rụng ba cái răng, mồm miệng toàn máu, kêu la thảm thiết.

Phó Vân anh ngồi trên chiếc ghế Phó Vân Khải vừa chuyển tới cho nàng, thềm đếm tới ba mươi mới giơ tay lên.

Hộ vệ lập tức dừng tay.

Ngô đại cứu và quản sự mặt mũi bầm dập, ôm bụng lăn lộn, khẽ rên từng hồi.

Phó Vân anh phóng tầm mắt về phía dòng Trường Giang mênh mông chảy siết bên cạnh, nói: "Ta hỏi cái gì, các người đáp cái nấy, ai đáp chậm thì trói lại ném xuống sông."

Ngô đại cứu và quản sự sợ cứng người, cổ mở to đôi mắt đã bị đánh cho sưng húp nhìn khắp xung quanh.

Lũ côn đồ đã bị đánh gục, xung quanh chỉ còn hộ vệ Vương phủ. Nghe Phó Vân anh nói vậy, mấy hộ vệ nhặt dây thừng vào bao tải dưới đất lên, làm như chuẩn bị trói cả hai lại.

Bọn chúng rên lên, "Chúng ta nói, chúng ta nói tất!"

"Ai phái các người tới đây? Vì sao các cửa hàng Phó gia đều thay chường quày?"

Ngô đại cứu gào lên: "Là nhà các người! Người Phó gia các người, không liên quan tới chúng ta hết!"

Phó Vân anh và Phó Vân Khải nhìn nhau, hỏi tiếp: "nói cho rõ ràng, rốt cuộc là ai phái các người tới?"

Hộ vệ đập chân lên cánh tay bị thương của Ngô đại cứu, Ngô đại cứu la hét thất thanh, đau tới mức co giật, "Là cô cô của ta, nãi nãi của các người! Cả thẩm thẩm của các người nữa!"

Phó Vân anh nhíu mày.

Mặt Phó Vân Khải trắng bệch, "Các người nói vớ vẩn gì thế! Nãi nãi và thẩm thẩm sao có thể phái các người tới hại ta và Vân ca nhi được!"

Ngô đại cứu run rẩy cả người, khóc lóc, "Phía bắc có tin truyền về, tứ lão gia đã chết, bị bọn cướp giết chết, chỉ có mấy tên tiểu nhị chạy thoát quay về được, cô cô và tẩu tử muốn để lại toàn bộ tài sản cho Thái ca nhi, hai người các người chỉ là con nuôi, cô cô nói không thể để cho hai người lấy mất tiền của Thái ca nhi như thế, nên phái ta đến đây..."

Gió núi nhẹ nhàng thổi, mang theo hương hoa ngào ngạt, chim ríu rít gọi nhau.

Phó Vân anh không nói gì, chân tay lạnh toát.

Chương 86: Giăng co

một cánh tay đưa tới, đặt sau cánh tay Phó Vân anh, đỡ nàng đứng vững.

Quần áo mùa xuân mỏng manh, sự cứng rắn của cơ bắp siết chặt dưới lớp áo khiến nàng giật mình.

Lát sau, nàng mới ý thức được mình đang tiến về chỗ con ngựa, định leo lên nhưng cả người mềm nhũn, thử mấy lần nhưng cũng không lên được, con ngựa khó chịu, hí vang bực bội.

Thấy nàng cuối cùng đã hoàn hồn, Kiều Gia nhanh chóng thu tay về, cúi đầu nói: "Công tử, đắc tội rồi."

hắn nhắc Phó Vân anh, bế nàng lên lưng ngựa.

Nàng nhắm chặt mắt lại, tới khi mở ra, sự mê mang trong mắt đã biến mất, nhận chiếc roi ngựa mà Kiều Gia đưa cho, nàng nhìn quanh một lượt.

Chuyện càng khẩn cấp càng không thể hoảng loạn.

Nàng cố trấn tĩnh, cầm roi ngựa chỉ về phía Ngô đại cứu và quân sự, "Trời hai kẻ kia lại, đưa về huyện Hoàng Châu. Ta và Kiều Gia đi trước, về phố Đông Đại thăm dò tính hình."

"Huynh đi với muội!"

Phó Vân Khải gào lên, đi ra từ trong đám người, tay kéo dây cương một con ngựa, ngăn Phó Vân anh lại.

Nàng núi xuống nhìn hắn, "Huynh có cưỡi ngựa được không?"

không biết giờ ở nhà thế nào, nàng cần phải mau chóng trở về, không có thời gian để kéo dài nữa.

Phó Vân Khải cắn nhẹ môi, gân cổ gào lên: "Được!"

Phó Vân anh trầm mặc không nói, hấn lại tiếp: "anh tử nhi, huynh phải trở về, trong nhà xảy ra chuyện như thế, huynh phải trở về! Đưa huynh theo đi, có khi huynh có thể giúp đỡ việc gì cũng nên."

"Lên ngựa." Phó Vân anh nói.

Phó Vân Khải ừ một tiếng, có một hộ vệ của Vương phủ dẫn một con ngựa đen hiền lành tới, hấn kiểm chế sự sợ hãi trong lòng, dựa vào sự giúp đỡ của hộ vệ, trèo lên lưng ngựa.

Phó Vân anh dặn dò Kiều Gia: "Người với huynh ấy cưới chung một con ngựa đi, đưa huynh ấy theo, huynh ấy chưa cưới bao giờ."

Kiều Gia thưa vâng rồi cũng nhảy lên ngựa, nắm chặt dây cương.

Ba người hai ngựa chạy thẳng về phía trước.

đi đường bộ thực ra nhanh hơn đi đường thủy, có điều không thoải mái lắm.

Ba người đi một mạch không nghỉ, ra roi thúc ngựa, chỉ mấy chốc đã về đến huyện Hoàng Châu.

Lúc xuống ngựa, mặt Phó Vân Khải trắng bệch, không biết bởi phi nhanh quá nên sợ hãi hay là do mệt.

Đầu tiên, ba người đi tiệm quần áo mua quần áo mới để thay, gửi ngựa ở khách điểm, giả trang thành mấy người ở quê mới lên, đi đường vòng tới phố Đông Đại.

Phố Đông Đại thường ngày yên tĩnh vắng lặng mà hôm nay thật đông đúc, người đến kẻ đi, ngựa xe như nước. Trong ngõ nhỏ tiếng chiêng, tiếng trống, tiếng nhạc tang ma vang lên từng đợt. trên đầu, trên tay những người lui tới đều buộc vải tang trắng, ai cũng buồn bã thê lương. Cứ một lúc lại có người hầu mặc đồ tang bằng vải thô đẩy xe đẩy từ phía trong ra, trên xe chất đầy hương, nến, tiền giấy.

Tiếng phụ nữ gào khóc vọng từ trong tường viện vọng ra khiến người ta đau lòng.

Phó gia đang làm đám tang.

Vành mắt Phó Vân Khải đỏ hoe, bước chân loạng choạng, "Tứ thúc thực sự đi rồi..."

Bọn họ đi tới đầu ngõ, trước mắt là một màu trắng toát, những chiếc đèn lồng đỏ tự tay Phó tứ lão gia treo lên hồi Tết giờ đều đã bị gỡ xuống, đổi thành đèn lồng bọc vải trắng. Cửa chính mở rộng, bên trong bày linh đường, trước linh đường là những người phụ nữ mặc áo tang, quỳ rạp trên mặt đất, vừa khóc vừa đốt xuống đất thành thịch, vô cùng đau khổ, người bên cạnh cũng rơi nước mắt theo.

Có người ngăn mấy người Phó Vân anh lại, "Mấy vị là ai?"

Phó Vân Khải lau nước mắt, cúi đầu.

Kiều Gia ngăn hai anh em họ lại, bước lên trả lời: "Chúng ta từng mang ơn tứ lão gia của quý phủ, nghe nói Phó tứ lão gia đi rồi, tới đây thắp cho ông ấy nén hương."

Người họ thờ dài, "Tứ lão gia là người tốt!"

Than thờ mấy câu, người họ cắt một miếng vải tang, đưa cho mấy người Kiều Gia để buộc vào cánh tay.

Bọn họ cột băng tang cẩn thận rồi trà trộn vào đám người tới phúng viến, đi vào chính đường.

Phía trước linh đường, tiếng khóc rung trời, mấy người mặc áo làm phép của đạo sĩ đang đứng quanh linh cữu làm lễ, còn có hòa thượng ngồi trên đệm hương bồ gõ mõ tụng kinh, chiêng trống vang rền, nghe không rõ tiếng thì thầm của những người xung quanh.

Phó Vân anh ngẩng đầu, nhìn về phía linh đường, trên đó thờ bài vị của Phó tứ lão gia.

...

Nàng nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Phó tứ lão gia, Hàn thị và nàng cũng không có hy vọng xa vời rằng mình sẽ được hưởng cái gì, chỉ nghĩ nếu người nhà Phó lão đại đã tới tìm thì sẽ có thêm người thân giúp đỡ, như thế chắc chắn sẽ hơn mẹ góa con cô bơ vơ không nơi nương tựa. Nếu Phó tứ lão gia không thích mẹ con họ thì mẹ con họ sẽ dọn ra ở riêng, chỉ cần có thể đưa Phó lão đại về quê, lá rụng về cội là được rồi, mẹ con họ chẳng có yêu cầu gì khác.

Sau đó Phó tứ lão gia tới, đi vào quán ăn, nhìn thấy hai mẹ con họ, người đàn ông ăn mặc tươm tất chỉnh tề ấy lập tức quỳ rạp xuống đất, dập đầu mấy cái thật mạnh trước mặt Hàn thị, nước mắt tuôn ra lã chã.

"Để chị dâu và cháu gái vất vả rồi."

Ông khóc không thành tiếng, dường như ngay lúc nhìn thấy Phó Vân anh, ông đã coi nàng như con ruột, chấp nhận tất cả mọi yêu cầu của nàng, chiều chuộng nàng bất chấp mọi nguyên tắc, vậy nên người trong phủ thậm chí còn cảm thấy Phó tứ lão gia đối xử với nàng còn tốt hơn với Phó Nguyệt, nàng thực sự muốn gì được nấy.

Có sự chiều chuộng của Phó tứ lão gia, nàng mới có thể làm những gì mình muốn mà không phải lo lắng điều gì. Dù những việc nàng làm

có trái với lẽ thường ra sao đi chẳng nữa, ông vẫn chỉ mỉm cười, xoa đầu nàng, "không sao đâu, có tứ thúc đây rồi!"

Phó tứ lão gia nuông chiều nàng như thế nên Phó Vân anh từng nghi ngờ năm đó Phó lão đại có phải đã gánh họa thay em trai mình nên không thể không trốn đi nơi khác hay không. Phó tứ lão gia áy náy trong lòng nên mới có thể đối xử với nàng và Hàn thị tốt như vậy.

Nếu không thì làm sao giải thích nổi tại sao Phó tứ lão gia lại coi nàng như con đẻ, dung túng cho mọi hành động mà người đời không ai có thể chấp nhận được của nàng.

Dần dần, nàng phát hiện ra suy đoán của mình là gần như không thể. Nàng không biết lý do tại sao nhiều năm như thế Phó lão đại cũng không nhắc tới quê nhà một lần nào... Nhưng có một điều nàng có thể khẳng định, cái người bị thương năm đó chắc chắn không phải do Phó tứ lão gia đánh.

Phó tứ lão gia là người như vậy, rộng lượng hào phóng, thích ôm đồm, tự coi mình là trụ cột gia đình, hy vọng có thể che chở cho tất cả mọi người trong nhà để cả nhà đều có thể được ăn ngon mặc đẹp, cả đời không phải lo lắng gì.

Khi còn nhỏ ông sống vất vả nên sau này có của ăn của để liền đối xử tốt với các con các cháu gấp bội, ông không muốn bọn trẻ cũng phải vất vả như mình. Ông vào nam ra bắc, nỗ lực kiếm tiền cũng chỉ là để cả nhà được hưởng phúc.

Mỗi lần đi đâu về, ông nhất định sẽ mang quà về tất cả mọi người trong nhà, tơ lụa, đồ trang sức, thùng to hộp nhỏ ùn ùn được khiêng vào nhà.

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái kéo ống tay áo của ông làm nũng, đòi đồ ăn đồ chơi, ông sẽ giơ một chiếc hộp tinh xảo lên, lắc lắc cho hộp kêu leng keng rồi mở ra trước mắt bọn trẻ, "Cầm hết đi, mua cho mấy đứa cả đấy."

Hai tên nhóc hoan hô nhảy nhót, mỗi đứa bốc đầy một túi áo đồ ăn, cắm cúi lật mở từng chiếc rương ra xem, Đại Ngô thị, Lư thị, Phó tam thẩm và mấy chị em Phó Nguyệt ngắm nghía đồ trang sức mới lạ, ông đứng bên cạnh cười ha hả, tiếng cười toát ra sự thỏa mãn và vui mừng xuất phát từ sâu trong tâm hồn.

...

Mùng một tháng Giêng, cả nhà ngồi quây quần quanh bàn ăn cơm, trên bàn có đủ gà vịt thịt cá, bày ngập mặt bàn, ông gắp một chiếc đùi gà lớn lên, nhớ tới những ngày khổ cực ngày xưa: "Khi còn nhỏ, con nhà nghèo lúc nào cũng ăn không đủ no, bánh nhân rau dại ta cũng ăn ngon lành! Giờ có bánh rán nhân đường để ăn ta còn thấy quá ngán, nghĩ lại không hiểu sao khi đó có thể nuốt trôi cái thứ kia?! Nuốt một miếng khô đến thủng cả cổ họng."

trên bàn ăn, ông luôn luôn chỉ có mấy câu như thế, hoặc khoe khoang khoác lác về chiến tích đấu trí đấu dũng của mình với bọn thủy tặc, một quyền có thể đánh ngất một gã cao to, hoặc là nhớ lại những kí ức chua xót về cái thời còn ăn cỏ ăn trấu khi còn nhỏ, hoặc khen ngợi Phó Vân anh.

Nghe ông nhắc đi nhắc lại chuyện trước kia, Phó Vân Thái và Phó Vân Khải len lén lè lưỡi với những người khác, Đại Ngô thị, Lư thị, Phó tam thẩm, Phó Quế cười bò, Phó Nguyệt cũng mím môi cười.

Phó tứ lão gia hừ một tiếng, nhìn con trai và cháu trai, cười mắng: "Mấy thằng nhãi ranh."

Miệng nói chuyện, chiếc đũa của ông lại rẽ sang hướng khác, đặt đùi gà vào bát của Phó Vân anh, xoa đầu nàng, "anh tử nhi là nhỏ nhất, ăn nhiều một chút, ăn nhiều mới tròn trịa lên được!" Ông thích tiểu nương tử phúc hậu một chút, nhìn đáng yêu, "Mấy thái thái nhà giàu ai cũng mập mập trắng trẻo, thế mới đẹp! Con gầy quá."

Nàng phải ăn hết một bát đầy cơm và thức ăn xong, ông mới cho phép nàng rời bàn.

...

Chìm đắm trong suy tư hồi lâu, bỗng tiếng khóc tang thê lương làm nàng bừng tỉnh, nàng nhướn mày, nhìn về phía mấy thiếu niên đang quỳ gối đốt vàng mã trước linh đường.

Thiếu niên quỳ ở giữa tầm mười bảy mười tám tuổi, Phó Vân Khải quỳ bên cạnh hắn, mặt mày đờ đẫn, những người đàn bà đang khóc tê tâm liệt phế xung quanh là người trong họ.

Nàng không nhìn thấy Đại Ngô thị và Lư thị, thực ra là có Phó tam thẩm ở trong nhưng cũng đờ đẫn, hai mắt dại ra, thần thờ rơi lệ.

Ngô đại cửu nói gã nhận mệnh lệnh của Đại Ngô thị và Lư thị tới phủ Võ Xương ám sát nàng và Phó Vân Khải, nàng hoàn toàn không tin.

Tuy Đại Ngô thị và Lư thị cũng có chút tính toán cho riêng mình nhưng cả mẹ chồng lẫn nàng dâu đều chỉ là những người dân bình thường hiền lành, có tính toán cũng là chuyện thường nhưng chắc chắn sẽ không dám làm hại đến tính mạng của người khác.

Lư thị đúng là thích thể hiện nhưng cũng thật lòng yêu thương các cháu trai cháu gái, không bao giờ cắt xén chi phí ăn mặc của bọn họ.

Đại Ngô thị không thích thái độ phản nghịch của Phó Vân anh nhưng lúc ngồi trên bàn ăn thấy nàng ăn mặc phong phanh vẫn để ý nhắc nhở nàng mặc thêm áo. Đại Ngô thị chẳng bao giờ muốn nhìn thấy mấy đứa trẻ con trong nhà bị ốm.

Nếu Ngô đại cửu nói Phó tứ lão gia đã chết, Đại Ngô thị và Lư thị giấu không cho nàng và Phó Vân Khải biết tin, chiếm trước một phần gia sản, đợi chia tài sản xong mới báo tin dữ cho họ, nàng có lẽ sẽ tin, nhưng Ngô đại cửu lại nói Đại Ngô thị muốn hại chết nàng và Phó Vân Khải, ngay lúc ấy nàng đã chắc chắn Ngô đại cửu nói dối.

Tại sao tiểu nhị và chường quày nhìn thấy nàng lại sợ hãi đến thế?

Nhất định bọn họ đang che giấu điều gì.

Phó Vân anh nhìn xung quan một lượt, đưa mắt ra hiệu cho Phó Vân Khải.

Phó Vân Khải gật đầu, lau sạch đồ hóa trang trên mặt, lao tới trước linh đường, khóc lớn: "Tứ thúc, cháu về muộn rồi!"

hắn ngã nhào xuống trước linh đường, quỳ rạp trên mặt đất khóc lóc thảm thiết.

Người trước linh đường sửng sốt, mấy người đàn bà đang khóc tang ngây ra, tiếng khóc nín bặt.

Có người nhận ra Phó Vân Khải, ngạc nhiên: "Đây không phải là Khải ca nhi sao?"

"Mấy người lão tam không phải nói Khải ca nhi đang đi học không về được sao?"

"Ai, ta đã bảo mà, Khải ca nhi có hiếu, nhất định sẽ quay về, tứ thúc nó đối xử tốt với nó như thế, nó mà không về thì ăn nói thế nào được!"

Những người đến phúng viếng bàn luận sôi nổi, mấy người đàn bà khóc tang nhìn nhau. Thái ca nhi vốn đang bị mấy thiếu niên kẹp ở giữa đột nhiên đẩy những người xung quanh ra, lao tới trước mặt Phó Vân Khải: "Khải ca nhi! Bọn họ cướp của cải nhà chúng ta!"

một câu như vậy vang lên, người xung quanh đều sửng sốt, mặt mày biến sắc.

Có người lập tức bịt miệng Phó Vân Thái, kéo hắn sang gian bên cạnh, Phó Vân Khải cũng bị hai anh họ giữ tay giữ chân đè xuống

đất, hấn không ngừng giã giũa, chân đạp đổ chậu than, tiền giấy đang đốt vương vãi, bay tán loạn.

Phó tam thắm gào khóc, bò tới cạnh Phó Vân Khải, "Chú em chồng ta mới chết chưa lâu mà các người đã đánh bọn trẻ ngay trước linh đường, một lũ không có lương tâm!"

Người trong họ tộc nhìn nhau, không biết giờ nên tiếp tục khóc tang hay là đi tới giúp đỡ.

Thừa dịp trước linh đường rối loạn, Phó Vân anh đưa Kiều Gia đi vào hành lang, vòng qua chính đường, men theo chân tường đi vào nội viện.

Nơi này là nhà của nàng, nàng biết rõ từng góc ngách, dễ dàng tránh né những người Phó gia canh gác trên đường đi, nhanh chóng đi vào chính viện.

Có tiếng khóc nức nở truyền ra từ trong viện của Đại Ngô thị, trước cửa viện có mấy bà tử to khỏe đang ngồi bệt dưới mặt đất đánh bài.

Kiều Gia nói: "Công tử, ta có thể dụ bọn họ đi chỗ khác."

Phó Vân anh cười lạnh, "không cần, đánh ngất luôn cũng được."

Kiều Gia thừa vâng, đi thẳng về phía trước, mấy người đàn bà đặt bài xuống, đứng dậy cản hấn lại, hấn vươn tay, chỉ một lát đã đánh gục toàn bộ.

Phó Vân anh bước qua ngạch cửa đi vào phía trong, đẩy cửa gian phòng phía tây, nơi phát ra tiếng khóc.

Tiếng cửa mở làm người trong phòng hoảng sợ, vội vàng trốn lên giường.

Nàng vén rèm lên.

Người trong phòng nhận ra nàng, ngẩn người, sau đó khóc lớn, "anh tử nhi!"

Phó Nguyệt và Phó Quế bò xuống giường, ngã nhào xuống trước mặt nàng, ôm nàng rơi lệ.

Nàng không nói gì, vỗ vai hai chị em.

Hai người đầu tóc rối bù, mặt mày nhợt nhạt, trên người chỉ mặc một chiếc áo lụa ngắn và quần ống rộng, không có áo ngoài, trên chân cũng không đi giày đi tất. Tuy tiết trời đã ấm áp nhưng trong phòng vẫn lạnh, hai chị em đi chân trần trên mặt đất, lạnh đến nỗi chân tay lạnh ngắt, trên người cũng không có chút cảm giác ấm áp nào.

Phó Vân anh cau mày, nén giận, trấn an hai người mấy câu rồi hỏi họ: "Nãi nãi và thẩm thẩm đâu rồi?"

Phó Nguyệt vẫn còn đang sụt sịt, Phó Quế nín khóc trước, lau khô nước mắt trên mặt, kéo Phó Vân anh tới trước giường, chỉ vào người đang nằm trên giường, tiếng nói vẫn vương tiếng nức nở: "Tứ thúc mất, nãi nãi và thẩm thẩm khóc cả ngày lẫn đêm, bỗng người trong tộc tới đây, họ trở mặt, bảo đã tìm cho tứ thúc ba đứa con nối dõi, sẽ làm tang ma cho tứ thúc..."

Vành mắt nàng đỏ hoe, căm hận: "Bọn họ muốn cướp gia sản nhà chúng ta đây mà! Nhà chúng ta có Thái ca nhi, Khải ca nhi, không cần người trong tộc nhét thêm mấy đứa con nối dõi làm gì cả, thẩm thẩm không đồng ý, bọn họ liền đánh thẩm thẩm!"

trên giường có hai người phụ nữ đang nằm song song, Đại Ngô thị trợn mắt, ánh mắt đờ đẫn vô thần, không nói năng gì, người đại ra. Lư thị đã nhắm mắt thiếp đi, trên người không thấy dấu vết gì của việc bị đánh nhưng mặt tái xanh, môi trắng bệch. Tứ thái thái thường ngày mặt mũi hồng hào, phúc hậu giờ đây nằm trên giường, hơi thở yếu ớt, mặt nhăn nhúm, gầy đi nhanh đến nỗi khó có thể chấp nhận.

Quang cảnh suy tàn thê lương này có gì đó rất quen.

Ngụy gia... Phó gia... gặp đại nạn, phụ nữ trong nội trạch có tranh đấu mấy cũng vẫn bất lực.

Phó Vân anh cay cay sống mũi, nước mắt tràn mi.

Người đứng đầu gia đình mất đi, phụ nữ trong nhà có kiên cường đến thế nào, nếu không có ai làm chỗ dựa thì cũng chỉ có thể bất lực.

Giờ đạo lý chẳng có tác dụng gì hết, quốc pháp gia quy cũng chẳng có tác dụng gì cả, trước mặt dòng tộc, những người phụ nữ mất đã mất đi chỗ dựa chẳng khác gì cá nằm trên thớt.

Nàng quệt mạnh nước mắt vương trên má, quay đầu lại nhìn sắc trời ngoài cửa sổ rồi lại nhìn xuống chân Phó Nguyệt và Phó Quế.

Hai chị em đứng cạnh nhau, người run bần bật, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi.

"Quần áo với giày của hai tỷ đâu?"

Phó Nguyệt nơm nớp lo sợ, nghẹn ngào không nói nên lời.

Phó Quế lau nước mắt, "Bọn họ cướp hết đồ đạc trong nhà chúng ta, hằng ngày canh giữ chúng ta, chỉ cho chúng ta một ít đồ ăn thức uống, tỷ định trốn ra ngoài tìm người thân giúp đỡ, bọn họ bèn lấy hết quần áo và giày của tỷ và Nguyệt tỷ nhi."

Sắc mặt Phó Vân anh tối lại.

Kiều Gia nghe thấy mấy chị em nói chuyện, đi ra ngoài, lát sau ôm một đống quần áo và giày mang vào phòng.

Phó Nguyệt đứng yên không nhúc nhích, Phó Quế vẫn hoàn hồn trước, giật nhẹ tay áo nàng, hai chị em bới trong đống quần áo mấy đồ mình mặc vừa, mặc vào người rồi ngồi xuống mép giường, "anh tỷ nhi, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Hỏi ra câu này, Phó Quế càng ý thức được Phó tứ lão gia đã chết thật, nước mắt rơi lã chã, "Nãi nãi ngã bệnh, thăm thăm bị thương, cha mẹ ta định đi nha môn cáo trạng nhưng người ở nha môn không quan tâm đến chúng ta, đẩy cha mẹ ta về, bọn họ còn kéo Thái ca nhi ra ngoài, không biết giờ Thái ca nhi thế nào rồi..."

Phó Nguyệt ngã vật xuống mép giường, gào khóc thê lương.

Phó Quế nhìn nàng, cắn cắn môi, nói tiếp: "Cái nhà đã đính hôn với Nguyệt tử nhi kia tới từ hôn rồi... Người trong tộc nói Nguyệt tử nhi tư thông với người hầu trong nhà..."

Tiếng khóc của Phó Nguyệt ngừng lại một chút, nhớ tới cái ngày đáng sợ đó lại càng khóc thảm thiết hơn, người run lập cập.

Phó Quế thờ dài, để cho nàng khóc, khế nói: "Bọn họ hại Nguyệt tử nhi, tử ấy nhất gan thế, làm sao có thể làm những chuyện như vậy được? Bọn họ mua chuộc nha hoàn của Nguyệt tử nhi, hãm hại Nguyệt tử nhi, lấy đồ riêng tư của Nguyệt tử nhi để uy hiếp thăm thăm, nếu chúng ta dám làm to chuyện sẽ cho Nguyệt tử nhi vào lồng rồi dìm xuống sông."

Nghe Phó Quế kể rõ ngọn ngành, Phó Vân anh lấy lại được bình tĩnh, trên môi hiện lên nét cười lạnh lẽo.

"anh tử nhi..." Phó Nguyệt ngẩng đầu, đôi mắt đã khóc tới sưng đỏ, nước nỏ nói, "không cần để ý đến chuyện của tử, cứ tiếp tục như thế này cả nhà sẽ bị bọn họ chèn ép đến chết, cứ làm to chuyện đi, không thể để họ thực hiện được âm mưu!"

Đôi mắt Phó Quế cũng đỏ hoe, nghiến răng, tay siết chặt.

Phó Vân anh đứng dậy, dịu dàng nói: "Đừng sợ."

Phó Nguyệt và Phó Quế lau khô nước mắt, ngẩng đầu nhìn nàng, tuy hai chị em vẫn sợ hãi nhưng sau khi nhìn thấy nàng,

họ đã không còn hoang mang bất lực như trước.

anh tử nhi sẽ bảo vệ họ.

Phó Vân anh đưa mắt ra hiệu cho Kiều Gia ra ngoài, đợi hẳn đi được một lúc, nàng kéo tay Phó Nguyệt, "Nguyệt tử nhi, bọn họ có làm gì tử không?"

Nước mắt Phó Nguyệt rơi như mưa, nàng lắc đầu, "không... Chỉ là nha hoàn đứng ra xác nhận tử tư thông với người hầu, thanh danh của tử hồng rồi... anh tử nhi, muội không cần quan tâm tới tử..."

Phó Vân anh sờ tay lên mặt nàng, lấy khăn lau nước mắt cho nàng, "Chỉ cần tử không sao là được."

Phó Nguyệt bàng hoàng, ôm chặt lấy nàng, khóc thút thít.

Lư thị nằm trên giường bị tiếng khóc làm cho giật mình, mở bừng mắt, đôi tay khua khoắng kịch liệt trong không khí, "đi ra, tránh ra, không được làm hại con gái ta..."

Đại Ngô thị cũng tỉnh táo lại, cổ họng phát ra tiếng thở dốc khò khè.

"Mẹ, anh tử nhi về rồi!"

Phó Nguyệt vội vàng lau nước mắt, cầm tay bà và mẹ, "anh tử nhi tới rồi!"

Đại Ngô thị vẫn còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, Lư thị thì dần tỉnh táo lại, mặt mày lập tức biến sắc, đẩy Phó Nguyệt và Phó Quế: "đi, các con mau đi đi!"

Phó Vân anh ngồi vào bên mép giường, gọi một tiếng, "Tứ thẩm."

Lư thị nhìn nàng, miệng mấp má, định nói gì nhưng lại không nói nên lời, miệng vừa mở ra đã vang lên tiếng nức nở.

Phó Vân anh cầm bàn tay đang run rẩy của bà, chậm rãi nói từng chữ một: "Tứ thẩm, tứ thẩm yên tâm đi, có con đây rồi."

Nước mắt Lư thị tuôn ra như suối.

...

Phó Vân anh trấn an Ngô thị và Lư thị rồi ra ngoài, hỏi Kiều Gia đang đứng canh ở ngoài: "Người có chắc chắn có thể đưa bọn họ rời khỏi huyện Hoàng Châu an toàn không?"

Kiều Gia tính toán một chút rồi nói: "Sợ là hơi khó, ta thấy người trong linh đường và người canh giữ ngoài cửa là đồng bọn, quá nhiều người. Nếu chỉ đưa mình công tử đi thì mấy trăm người cũng không cản được ta nhưng có thêm mấy vị thái thái và tiểu thư thì khó khăn hơn nhiều."

Phó Vân anh ừm một tiếng, cân nhắc một lát, "Nếu ta có thể đánh lạc hướng bọn họ trong một canh giờ thì sao?"

Kiều Gia nhếch khóe miệng, ôm quyền nói: "Nửa canh giờ là đủ rồi."

...

Phó Vân anh tìm một chiếc thanh la bằng đồng, cầm trong tay.

Linh đường khi nãy còn rối loạn nay đã được bình ổn lại, Phó Vân Thái, Phó tam thẩm và Phó Vân Khải đều đã bị kéo sang gian bên cạnh, canh phòng cẩn thận.

Người tới phúng viếng bên ngoài bàn luận sôi nổi nhưng dù sao cũng là chuyện nhà người khác, bọn họ có bất bình cũng không có lý gì để chống lại toàn bộ gia tộc họ Phó.

Phó Vân anh cầm thanh la, bước vào linh đường, vừa đi vừa gõ.

Tiếng thanh la vang vọng làm người đang tế bái giật mình, do khi nãy Phó Vân Khải gây náo loạn, đạo sĩ, hòa thượng tới làm lễ đều đã ra

về, linh đường chỉ còn mấy người đàn bà đang ra sức gào khóc, nàng đánh thanh la thôi cũng đủ để khiến người trong viện sợ hãi.

Mọi người đều quay lại nhìn nàng.

Nàng nhìn xung quanh một lượt, lạnh lùng nói: "Di cốt của tứ thúc ta còn chưa tìm được, các người đã vội vã phát tang như thế là rắp tâm gì đây?"

Người xung quanh nghẹn họng, nhìn nàng chăm chăm, không biết trả lời sao.

Mấy người đàn bà trước linh đường nhìn nhau rồi nhảy dựng lên, đồng loạt lao về phía Phó Vân anh.

Mặt nàng lạnh như băng, giơ thanh la trong tay, đập thẳng về phía một người đàn bà đang lao tới.

Người đàn bà gào lên thảo thiết, ôm mặt ngã xuống đất, máu trào ra từ khe hở giữa các ngón tay.

"Giết người rồi! Giết người rồi!"

Những kẻ khác sợ hãi hít một hơi, sửng lại rồi mau chóng lui về phía sau.

Phó Vân anh cầm chiếc thanh la dính máu đi về phía trước, "Ta đây đầu trọc không sợ bị nắm tóc, ai dám đi về phía trước đổ máu đừng có trách!"

Nàng đi tới đâu, mấy người đàn bà cuống quýt xách váy chạy dạt về bên cạnh đến đó.

một thiếu niên được các tộc lão cố nhét vào gia phả dưới danh nghĩa của của Tứ lão gia chần chừ một lát rồi đứng lên, "Người chính là Vân ca nhi được cha ta nuôi bên ngoài sao? trên gia phả không có tên người."

Phó Vân anh nói: "Các người có thể tự tiện cho tứ thúc ta thêm ba đũa con ngoan, đương nhiên cũng có thể gạch tên ta và Khải ca nhi. Đừng nói nhảm nữa, dẫn ta đi gặp Phó tam lão gia."

Mặt mũi mấy thiếu niên sa sầm.

Phó Vân anh giơ chiếc thanh la lên, cho bọn họ xem vết máu trên đó, "Từ tế với ta một chút, cùng lắm thì cá chết lưới rách, ta không giữ nổi gia sản của tứ thúc thì cũng chẳng đến lượt các người được lợi đâu."

Gã thiếu niên nhìn ra ngoài, thấy một đồng người đang nhìn vào, nghiêng răng nói: "Được."

...

Ở gian bên cạnh, Phó tam lão gia và mấy vị tộc lão trong tộc đang ngồi trên ghế bành, khe khẽ bàn bạc với nhau.

Phó Vân anh đi theo gã thiếu niên, bước vào phòng, qua khốe mắt, nàng nhìn thấy những người trong phòng đều tụ tập xung quanh, nghe lệnh Phó tam lão gia.

Phó Vân Khải, Phó Vân Thái, Phó tam thẩm và Phó tam thúc bị trói chân trói tay vút vào một góc, xung quanh có mấy người đàn bà cao lớn khỏe mạnh canh giữ.

Phó Vân anh thờ dài.

Nàng vốn tưởng có thể dựa vào thái độ không sợ chết của mình để ép các tộc lão của Phó gia phải đàm phán, nàng có thể bác bỏ từng lý lẽ của tộc lão, chửi mắng bọn họ không ngóc đầu lên được, ép bọn họ phải thừa nhận thân phận con nối dõi của Phó Vân Thái và Phó Vân Khải, giữ được gia sản của Phó tứ lão gia, cứu Phó Nguyệt nhưng nhìn thấy tình cảnh trong phòng hiện giờ, nàng đã hiểu chẳng có gì để đàm phán.

Đám người trong tộc này sẽ không cho nàng lựa chọn ấy, bọn họ đã đập nát bộ mặt giả nhân giả nghĩa của mình từ lâu rồi, lộ ra bản chất lòng lang dạ sói, chỉ chầu chực để xâu xé gia sản của Phó tứ lão gia.

Bọn họ không quan tâm tới sự sống chết của gia đình này.

đi tìm tri huyện cũng vô dụng, thứ tông pháp trong dòng tộc này đến tri huyện cũng không nhúng tay vào được.

Thôi Nam Hiên, Phó Vân Chương... Khi trước bọn họ đều từng gặp phải cảnh này, ai cũng biết bọn họ bị chèn ép, ai cũng biết người trong tộc hung ác tham lam, nhưng cô nhi quả phụ cũng chỉ còn cách nén giận nếu không đến tính mạng cũng không giữ nổi.

Tất cả người trong dòng tộc đều là kẻ địch của bọn họ, bọn họ không còn con đường nào để đi nữa.

Phó Vân anh mỉm cười, gạt hết tất cả những lý lẽ đã được chuẩn bị từ trước ra khỏi đầu, nói thẳng: "Tam lão gia, người vốn là tộc trưởng mà ở trước linh đường của tứ thúc ta chèn ép cô nhi quả phụ, có ý đồ chiếm đoạt gia sản, thế mà không biết xấu hổ sao?"

Phó tam lão gia nhíu mày, trách mắng: "Càn quấy!" rồi vẫy tay, ý bảo người bên cạnh lấy gia phả ra.

một trong mấy tộc lão nâng gia phả đi tới trước mặt Phó Vân anh, đau đớn nói, "Tứ thúc người còn trẻ mà đã ra đi, chúng ta không thể để ông ấy từ nay không có người thờ cúng, nên đã chọn ba đứa trẻ hiếu thảo làm con nối dõi cho ông ấy, giúp ông ấy chăm sóc mẹ già và người vợ góa. Thái ca nhi còn nhỏ, tính tình trẻ con lắm. Nó như thế thì làm sao giữ được gia nghiệp nhà các người? Nào có ai không thương yêu con cháu trong nhà cơ chứ? Người nghĩ rằng mấy gia đình kia để con cái mình nuôi lớn cho người khác làm con nối dõi thì dễ chịu lắm hay sao? Chúng ta hết lòng suy nghĩ cho tứ

thúc người, người là đứa chẳng biết sinh ra từ tảng đá nào, tới đây gây rối cái gì?"

Những tộc lão còn lại cười lạnh, mỗi người một câu, châm chọc móc máy Phó Vân anh.

Phó Vân anh không thèm liếc nhìn gia phả lấy một lần, không cần biết tộc lão nói hay ho ra sao, cảm động thế nào, nàng vẫn không dao động, đi thẳng tới trước mặt Phó tam lão gia.

Phó tam lão gia bùng ly trà trong tay lên, nhìn nàng, thờ dài, nhẹ nhàng nói, "Con à, đây là biện pháp tốt nhất."

Ông ta chỉ tay về phía chính đường, "Con có nhìn thấy những người tới phúng viếng kia không? Con có biết trong số đó có bao nhiêu người đang nhắm nhe dòm ngó tài sản của lão tứ không? Lão tứ đặt mua đồ cưới cho Nguyệt tỷ nhi, tiêu tiền như nước, vàng bạc chất đầy cả sân, những đồ nội thất đó được chuyển từ bến tàu tới phố Đông Đại, dọc đường thu hút ánh mắt của bao nhiêu người cơ chứ? Đồ cưới ông ấy cho Nguyệt tỷ nhi nhiều thế nào cả huyện thành đều biết, giờ đến những người dưới quê cũng biết lão tứ để lại một khối tài sản khổng lồ... Người Ngô gia, Lư gia đều tới, nếu không phải mấy tộc lão chúng ta ngồi canh giữ ở đây, bà nội và thím của con đã bị bọn chúng bòn rút đến mức chỉ còn cái xác khô. Ta thật lòng nói cho con hay, nếu không có sự can ngăn của chúng ta, người Ngô gia và Lư gia đã dọn sạch nhà kho của cái nhà này từ lâu rồi!"

Phó Vân anh trầm mặc trong chốc lát.

không ngờ, nguyên nhân khiến người Phó gia trở mặt nhanh đến thế lại nằm ở cửa hồi môn của Phó Nguyệt.

Phó tứ lão gia đã chết, bọn họ sợ nhà chồng của Phó Nguyệt nhân cơ hội này cướp đoạt gia sản của Phó gia nên quyết tâm ra tay trước, khiến Phó Nguyệt không thể lấy chồng.

nói đi nói lại, vẫn cứ là ỷ mạnh hiếp yếu, lấy thế lực của dòng tộc để chèn ép cô nhi quả phụ mà thôi.

Phó tam lão gia đặt chén trà xuống, "Người trong tộc cũng lắm âm mưu, nghe ta, đồng ý nhận mấy người anh trai kia của con đi, có bọn họ, các con mới có thể giữ được gia sản. Dù sao cũng là người một nhà, sẽ không hai lòng, con phải hiểu rõ, chỉ có người Phó gia mới không làm hại tới tính mạng của các con mà thôi."

Phó Vân anh nhìn xung quanh một lượt.

Các tộc lão đang ngồi trên ghế bành, tiếp tục bàn bạc việc chia chác đất đai và cửa hàng tứ lão gia để lại như thế nào, không ai quan tâm tới sự chất vấn của nàng.

Bọn họ là tộc lão, có quyền xử lý mọi việc trong tộc, bọn họ khinh thường nàng nên đến giả vờ cũng không thèm giả vờ.

Nàng cười, nhẹ nhàng nói: "Tam lão gia, ông chắc chắn tứ thúc ta thực sự đã chết rồi sao? Thi cốt còn chưa tìm thấy, các người đã vội vã hạ táng, nếu tứ thúc ta tìm được đường sống trong chỗ chết, trở về rồi thì sao?"

Phó tam lão gia thở dài thườn thượt: "Tiểu nhị tận mắt nhìn thấy bọn cướp dùng rìu chém ông ấy thành hai mảnh..."

Ông ta còn chưa dứt lời, bên ngoài bỗng vang lên tiếng la hét.

Chỉ một lát sau, một người đàn bà thất tha thất thểu lao vào phòng, "Ma, ma tới rồi!"

Giữa ban ngày ban mặt nhưng nghe xong lời này, mọi người đều rùng mình, có người run lên cầm cập.

Chương 87: Chạy lấy người

Mấy tộc lão đứng cả dậy, lạnh lùng hỏi người đàn bà: "Ai tới cơ?"

Người đàn bà ngã ngồi trên mặt đất, chỉ ra bên ngoài, gào thét không ngừng: "Tứ lão gia! Tứ lão gia sống lại rồi! đang ở bến đò kia kìa! Cao chưởng quỳ nói ông ta nhìn thấy tứ lão gia bước từ trên thuyền xuống!"

Mấy tộc lão đứng ngây ra như phỗng, không nói nổi một lời: "không, không thể thế được!"

Bọn họ nhìn nhau, mồ hôi lạnh tứa ra, cố nói cứng: "Người chết như đèn tắt, tiểu nhị tận mắt nhìn thấy, lão tứ sao có thể chết rồi mà còn sống lại được cơ chứ?"

Mặt người đàn bà xám ngoét, "Lão thập nhị cũng nhìn thấy ông ta, nó nhìn thấy tận mắt!"

Lão thập nhị là đích trường tử của một trong các tộc lão, hẳn nhất định sẽ không lừa gạt người nhà mình.

Trong phòng im phăng phắc, người trong phòng trợn mắt, miệng há ra mà không nói nên lời, kinh hãi.

Phó Vân anh mỉm cười nhìn mấy tộc lão hoảng sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, bước ra khỏi phòng.

một tộc lão thấy thế, định kéo nàng lại nhưng bị nàng đẩy cho một cái, lão đảo, ngã đập mông xuống đất đau điếng.

Bên ngoài đã loạn cả lên, người người ầm ĩ.

Cao chương quỳ đứng ở giữa sân, lớn tiếng nói với những người tới phúng viếng khi nãy ông ta nhìn thấy Phó tứ lão gia ở bến tàu, chắc chắn sẽ sớm trở về.

Mấy người già trong vùng đứng bên cạnh cũng góp lời: "Đúng là lão tứ đấy, quần áo đồ đạc của ông ấy bị bọn cướp lấy mất rồi, còn gãy hai chân nên đầu tiên phải tới nhà thầy thuốc nối xương, xong rồi còn phải đi huyện nha, các người còn không mau mau dỡ hết vải tang xuống đi? Phỉ phui!"

Mấy người trong tộc nhìn nhau, loạn hết cả lên nên chẳng ai biết thế nào.

Phó Vân anh đi tới chính đường.

Cao chương quỳ vội bước tới, chấp tay với nàng, "Thiếu gia."

Phó Vân anh nhìn xung quanh một lượt, những người xung quanh đối mặt với ánh mắt lãnh đạm của nàng, người áy náy, người hổ thẹn, mặt đỏ lên nóng bừng, vội vàng quay đầu đi, không dám đối diện với nàng.

Nàng sẽ nhớ từng người ở đây một, chỉ tay vào linh đường nói: "Hủy đi."

Cao chương quỳ thừa vâng, lớn tiếng chỉ huy mấy tiểu nhị, định phá hủy linh đường, mấy người đàn bà đang khóc tang dưới đất lồm cồm bò dậy, kêu khóc: "Làm cái gì đấy! Cái thứ trời đánh! Người là cái thá gì? Sao lại tới nhà chúng ta làm cái chuyện táng tận lương tâm này! Đến người chết cũng không tha! Phá hủy linh đường của người khác, cả đám mấy người các ngươi sẽ không được chết từ tế! Kiếp sau đầu thai chỉ có thể làm súc sinh!"

Bọn họ chần trước linh đường vừa khóc vừa quát mắng, mấy tiểu nhị tức giận nhưng không biết phải làm sao, dù sao họ cũng không muốn xuống tay với phụ nữ.

Phó Vân anh hơi cau mày, "Tứ thúc ta còn sống sờ sờ, ai cần cái loại thân thích quăng tám sào không tới giả vờ làm con hiền cháu thảo. Nước mắt cứ giữ lại đó đi, rồi sẽ có lúc dùng thôi."

Mặt nàng lạnh như băng, quát: "Giật đồ tang của họ ra, quăng hết ra ngoài."

Cao chương quỳ lớn tiếng thưa vâng, dẫn tiểu nhị xông lên, ấn chặt mấy người đàn bà cao lớn khỏe mạnh xuống mặt đất, giật hết áo tang khăn tang trên người họ rồi đuổi ra khỏi chính phòng.

Những người trong tộc đang khua chiêng gõ trống, đốt tiền giấy, thắp đèn dầu cũng bị giật hết áo tang, đuổi ra ngoài.

Phó Vân anh đứng trước chính đường, mặt mày lạnh lẽo.

nói đạo lý không được, chỉ có dùng nắm đấm mới có thể khiến những kẻ tiểu nhân tham lam âm hiểm đó sợ hãi.

Cao chương quỳ chỉ đạo đám tiểu nhị đập phá một lúc, dẹp bỏ gần như hoàn toàn linh đường, Phó tam lăm gia được các tộc lão hộ tống xung quanh đi ra, mặt mày xanh mét, "Phó Vân, tên người chưa bao giờ được vào gia phủ Phó gia, ai cho phép người nhúng tay vào việc nhà chúng ta! Người đâu! Trói nó lại cho ta!"

Ông ta ra lệnh, bảy tám gã trai trẻ tuổi hăm hăm đi tới bao vây Phó Vân anh.

Nàng mặt không đổi sắc, khước miệng nhếch lên thành một nụ cười nhạt báng, "Gia phủ là cái thá gì? Tốn mấy đồng tiền là có thể thêm hay bớt một cái tên mà thôi."

Trong lúc nàng đang nói chuyện, mấy gã trai kia hùng hổ xông về phía nàng, đưa tay định túm lấy nàng.

một người đàn ông tướng mạo thường thường, thân cao dong dỏng bỗng lao ra từ trong góc, chỉ cần đẩy nhẹ đã gạt ra mấy người, đui

phải quét ngang, mấy gã trai gào lên thảm thiết, chỉ trong giây lát người kia đã đánh ngã cả đám.

Kiều Gia đập hai tay vào nhau, nhìn quanh một lượt, ánh mắt cũng không dữ dằn nhưng sự bình tĩnh hờ hững này mới thực sự khiến người ta sờn tóc gáy, mồ hôi túa ra chảy ròng ròng.

Đây là loại cao thủ đã từng giết người, việc giết người đối với hắn mà nói chẳng khác gì giết gà, dễ như trở bàn tay.

Mấy người trong tộc sợ hãi nhìn nhau, không muốn làm to chuyện nữa bèn len lén đi khỏi đó.

"Các vị đường thúc sao đi nhanh thế?" Phó Vân anh nhìn chằm chằm mấy người đang chạy trốn, nụ cười vẫn giữ trên môi, "Tứ thúc sắp về tới nơi rồi, sao không đợi tứ thúc về, uống chén rượu rồi đi sao? Chết nhi còn chưa kịp nói lời cảm tạ các vị đường thúc đã nhiệt tình giúp đỡ nữa mà."

Nghe nàng nói vậy, mấy người đàn ông cao lớn mặc áo ngắn, quần xà cạp đỏ xô vào trong viện, chặn đường mấy tộc lão.

Mấy người này là những tâm phúc vẫn được Phó tứ lão gia tin tưởng nhất, ngoại trừ Phó tứ lão gia, không ai có thể ra lệnh cho bọn họ.

Những người trong tộc nhìn thấy bọn họ, còn thấy Phó Vân anh bình tĩnh, xuống tay tuyệt tình, dù có đối diện với toàn bộ dòng tộc cũng không sợ hãi nao núng chút nào, có thể đoán được phía sau chắc chắn có chỗ dựa, Phó lão tứ trở lại thật rồi!

"Đây là hiểu lầm thôi." Có người sợ hãi, nghĩ ra cái gì, vội vàng cướp lời, "Ta đi đón lão tứ, đích thân nhìn thấy ông ấy trở về ta mới yên tâm được!"

"Đúng thế, chúng ta cũng phải đi gặp lão tứ đây!"

Đám người nhao nhao.

Phó Vân anh nhìn bọn họ, nâng tay, "Xin cứ tự nhiên."

Mấy người đàn ông hiểu ý, tách ra tránh đường.

Cổng lớn mở rộng, vài tộc lão muốn đi lắm nhưng thấy mấy người đứng đầu vẫn chưa lên tiếng, không ai dám đi trước.

Phó Vân anh cười khẽ, không muốn tiếp tục xem trò hề này của đám tộc lão nữa, "Cút đi."

Mấy người này nghe thấy vậy, lác đác có người bước ra, sau khi người đầu tiên đi ra ngoài, những người còn lại sợ chạm mặt với Phó tứ lão gia, vội vàng theo sau.

"Thái công, bây giờ phải làm sao?"

Vài người còn lại vây quanh một lão già tóc hạc da mồi, nhao nhao hỏi ý kiến ông ta.

Lão già nheo mắt, "Các người ra bến tàu xem Phó lão tứ bị thương thế nào, những người còn lại ở lại đây cho ta!"

Đám lao phải theo lao thôi, lão tứ mạng lớn, còn có thể sống mà trở về nhưng ba đứa con nối dõi kia đã ghi tạc dưới danh nghĩa của ông ta rồi, ông ta không nhận cũng phải nhận! Lão tứ làm ăn kiếm được nhiều tiền lời như thế, không chi ra một chút cho người trong tộc, họ sẽ kéo Phó Nguyệt ra sông dìm chết, họ không tin lão tứ không chịu thua!

Đám người nọ bàn bạc trong chốc lát, gật đầu thỏa thuận với nhau như thế, vài người ra bến tàu tìm người, mấy người ở lại Phó gia canh gác, đôi ba người khác phân công nhau đi tìm người giúp đỡ.

Phó Vân anh không quan tâm mấy tộc lão ở lại đó, nàng và Kiều Gia đi vào phòng bên cạnh, gọi Phó tam thúc, Phó tam thẩm, Phó

Vân Thái và Phó Vân Khải tỉnh lại, cởi dây trói, đưa bọn họ ra ngoài từ cửa sau.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Phó Vân Khải đã nghe loáng thoáng có tiếng người cao giọng nói Phó tứ lão gia đã trở lại. Vừa thoát khỏi dây thừng, hắn đã nắm chặt lấy bả vai Phó Vân anh, mặt tràn đầy kỳ vọng: "anh tử nhi, tứ thúc về rồi phải không? Tứ thúc không chết đúng không?"

Phó Vân Thái và hai vợ chồng Phó tam thúc ở bên nghe thấy vậy, nước mắt đã ào ạt tuôn ra, đồng loạt quay sang nhìn nàng.

một cơn gió ấm áp thổi qua, trong sân hoa cỏ đong đưa, thoang thoang từng đợt hương thơm thanh mát. Hoa ngọc lan đắm chìm dưới ánh mặt trời rực rỡ, cánh hoa trắng muốt, tràn đầy sức sống.

Cảnh xuân kiêu diễm như thế nhưng trong sân Phó gia lại lộn xộn, những người bên ngoài kia mỗi người cất trong lòng một ý xấu khác nhau, chỉ chầu chực để mở cái miệng to như bồn máu hồng nuốt hết tài sản mà Phó tứ lão gia đã cực khổ tích góp bấy lâu nay.

Cảnh xuân và ánh mặt trời có tươi đẹp cách mấy cũng không át đi nỗi sự đáng ghê tởm của lòng người.

Phó Vân anh thở dài, khẽ nói: "Là muội lừa bọn họ thôi."

Trước khi tới cửa hàng quần áo, nàng tới gặp Khổng tú tài.

Khổng tú tài nhìn thấy nàng, vô dùng sửng sốt, hắn viết thư cho nàng nhưng mãi không nhận được hồi âm, cứ tưởng rằng nàng và Phó Vân Khải đang bận thi nên chưa trở về được theo như lời người trong tộc nhà bọn họ nói.

Phó Vân anh nhờ hắn giúp đỡ, hắn đồng ý, vị "Phó tứ lão gia" ở bến tàu kia là một người mới ở quê lên có dáng người tương tự Phó tứ lão gia mà hắn đã tìm cho nàng.

Cũng không phải tất cả mọi người đều táng tận lương tâm như đám tộc lão kia, Cao chường quỳ và những tiểu nhị khác vô cùng bất mãn khi thấy các tộc lão chèn ép cô nhi quả phụ nhưng thân phận không cho phép nên không có cách nào giúp mấy người Lư thị tranh gia sản. Phó Vân anh tới tìm bọn họ, bọn họ lập tức chấp tay ôm quyền, tỏ ý tình nguyện giúp nàng chống chọi lại với các tộc lão Phó gia, cho dù làm xong việc chắc chắn sẽ bị sa thải cũng không vấn đề gì.

trên đời vẫn luôn có người tốt.

Nghe nàng trả lời thế, ánh sáng trong Phó Vân Khải dần dần tắt ngấm.

hắn không nói gì, quay sang nắm chặt tay Phó Vân Thái, hai anh em im lặng, mặt đầy nước mắt.

Phó Vân anh không dám trì hoãn thêm nữa, đưa bọn họ lên xe ngựa, "Mọi người đi đi, gặp được mấy người thăm thăm, Quế tử nhi thì lập tức rời khỏi nơi này đi phủ Võ Xương, bên kia sẽ có người đón."

Phó tam thúc và Phó tam thẩm không chịu đi, "anh tử nhi, con là con gái, còn bé như thế, làm sao chống chọi với tộc lão được? Bọn họ sẽ ăn tươi nuốt sống con mất thôi. Để chúng ta ở lại với con đi!"

"Tam thúc, tam thẩm đi trước con mới có thể an tâm mà làm việc khác được." Phó Vân anh thúc giục phu xe.

Hai vợ chồng chần chừ một lúc.

Phó Vân Khải đỡ hai người lên xe ngựa, "Tam thúc, không sao đâu, anh tử nhi tự giải quyết được, chúng ta đi trước, tới phủ Võ Xương rồi không ai dám chèn ép chúng ta nữa."

Giọng điệu của hắn vẫn yếu ớt như xưa nhưng lại có gì đó không giống trước kia nữa.

Bọn trẻ đều trưởng thành rồi.

Hai vợ chồng khế cắn môi, trèo lên khoang xe.

Phó Vân Khải là người cuối cùng lên xe, trước khi đi, hắn bỗng nhiên quay lại ôm chầm lấy Phó Vân anh.

Tứ thúc không còn nữa, về sau hắn chính là người đàn ông trong nhà, hắn phải chăm sóc người lớn, bảo vệ các chị em trong nhà để anh tử nhi sau này không phải lo lắng nữa.

hắn không thể mềm yếu, động một tý là dẫn dỗi như trước kia.

"anh tử nhi, mọi yên tâm đi, huynh sẽ chăm sóc cho nãi nãi và thẩm thẩm thật tốt." hắn ôm một lúc lâu mới buông nàng ra, nhìn thẳng vào mắt nàng, "Huynh biết, huynh ở lại cũng chỉ làm cho mọi vướng chân vướng tay... Mọi phải cẩn thận, huynh chờ mọi trở về."

Phó Vân anh không đẩy hắn ra, ừm một tiếng, nhìn theo chiếc xe ngựa dần đi xa.

Bánh xe cán trên mặt đường lát đá gập ghềnh kêu lộc cộc.

Nàng đứng nơi đầu ngõ, nhìn chiếc xe ngựa lẫn vào dòng người như nước chảy trên đường cái.

Phía sau, Kiều Gia ôm quyền, "Công tử, mấy đại chương quỳ đều đã đến đông đủ, những người phụ trách thu tiền ruộng đất ở dưới quê cũng đã tới, hai ngày nay họ tới phúng viếng, vừa hay đều ở xung quanh đây cả."

Phó Vân anh gật đầu.

...

Phủ Võ Xương.

Tô Đồng đã chuẩn bị hành lý xong xuôi, về nhà nói với Tô nương tử và Tô Diệu chuyện hấn sắp đi Quốc Tử Giám, hai mẹ con vui mừng khôn xiết, ôm lấy hấn khóc lóc một hồi.

"Đồng ca nhi nhà chúng ta cuối cùng cũng không phải vất vả nữa rồi!"

Chờ hai mẹ con bình tĩnh lại, Tô Đồng nói: "Kinh thành là đất dưới chân thiên tử, không giống với phủ Võ Xương, đồ ăn đồ mặc đồ dùng cái gì cũng tốn tiền cả, đến giá gạo cũng cao hơn ở đây hai trăm tiền, thuê nhà lại càng đắt đỏ hơn, tiền bạc tích cóp ở nhà trước tiên đừng động vào vội, mang những đồ không dùng đến đi cầm đồ đi, ít nhiều gì cũng có chút tiền dự phòng."

hấn nói câu nào, Tô nương tử nghe câu ấy.

Tô Diệu cắn môi ngậy người, nhìn hai mẹ con đang đau đầu vì tiền lộ phí, lấy hết can đảm lên tiếng: "Sao không về Phó gia mượn một chút?"

Nàng vừa nói ra lời này, mặt Tô Đồng lập tức biến sắc, ánh mắt thậm chí còn hơi dữ dằn lạnh lẽo.

Con trai càng lớn, Tô nương tử càng sợ hấn, thấy thế vội vàng kéo Tô Diệu ra ngoài, "Dạo này hoa đào trên núi đang nở đẹp, mẹ thấy ngoài đường nhiều người bán, chúng ta cũng đi hái chút hoa vào trong thành bán, có khi còn kiếm được thêm ít tiền."

Mấy ngày tiếp theo, ba người sắp xếp hành lý, cái gì có thể mang đi thì mang đi bằng hết, tránh cho trên đường còn phải bỏ tiền ra mua, những đồ không mang đi được thì đưa tới cửa hàng nhờ người định giá.

Bạn học thân thiết ở thư viện của Tô Đồng cũng tới giúp hấn thu dọn hành lý, mọi người ủng hộ cho hấn thêm ít tiền lộ phí, Triệu Kỳ trêu chọc hấn: "Sau này đệ có thăng quan tiến chức cũng đừng quên diu dắt chúng ta đấy."

Tô Đồng mỉm cười, không từ chối, nhận lấy quà của bạn cùng trường.

Trước khi đi, hấn trở về thư viện từ biệt các thầy, sơn trường Khương Bá Xuân kéo hấn ra một chỗ dặn dò rất nhiều, những chủ giảng khác cũng dặn dò hấn về sau không được chểnh mảng việc học hành, hai bên đều có quà tặng cho nhau.

hấn chưa bao giờ mua thư đồng hầu hạ, tự ôm bao lớn bao nhỏ ra khỏi thư viện, nghĩ ngợi một lúc rồi rẽ sang hướng đường Đinh.

Học sinh đường Đinh nhìn thấy hấn thì kinh ngạc, hấn là học sinh đường Giáp, bình thường có vẻ dễ gần, ai cũng có thể bắt chuyện được với hấn nhưng thực ra hấn chưa từng đặt chân tới những đường khác bao giờ, chỉ qua lại với mấy người Triệu Kỳ thôi.

"Người tới tìm Vân ca nhi hả?"

Chu Hòa Sưởng đang nằm phơi nắng trong sân, bốn năm tôi tớ xung quanh đang quạt mát, bóc sơn tra, nấu trà cho hấn.

hấn nhìn thấy Tô Đồng, gác chân này lên chân kia, nói: "Bà nội Vân ca nhi ngã bệnh, đệ ấy và Khải ca nhi về huyện Hoàng Châu rồi, cũng vừa mới đi thôi đấy."

Tô Đồng nhú mày.

Về đến nhà, hấn cảm thấy có gì đó không bình thường, sức khỏe Đại Ngô thị rất tốt. Mấy hôm trước, Tô nương tử lên về huyện Hoàng Châu, khi ấy Đại Ngô thị còn đưa Phó Nguyệt và Phó Quế lên núi hái táo ăn, làm sao tự nhiên lại bệnh nặng tới mức không dậy được như thế.

Các bạn cùng trường tới tiễn hấn, Triệu Kỳ có vẻ bồn chồn, lo lắng đến thất thần.

hắn hỏi: "Có chuyện gì rồi?"

Triệu Kỳ nhìn xung quanh, kéo hắn sang một bên, thờ dài nói: "Đệ lớn lên ở Phó gia, nói cho đệ cũng không sao, Phó tứ lão gia gặp phải thổ phỉ, chết tha hương. Máy người Phó gia đó không tử tế gì, Vân ca nhi về đó không biết có sao không. Cũng may đại thiếu gia Dương gia không gì không làm được, vừa nãy mới nhận được tin, hắn lập tức dẫn người qua bên đó, sáng mai chắc sẽ tới huyện Hoàng Châu."

Tô Đồng im lặng.

Phó Vân Chương ở xa tít tận kinh sư, Phó tứ lão gia đã chết... Giờ Phó Vân anh lại bị đón về, kết quả có thể đoán được.

Quê nhà thuở trước giờ chính là đầm rồng hang hổ.

Mất đi sự che chở, Phó Vân anh định chống chọi với dòng tộc thế nào đây?

Nàng có dũng cảm, học hành giỏi giang đi chẳng nữa cuối cùng cũng chỉ là một cô gái. Dòng tộc muốn đổi phò với một người con gái căn bản không cần thủ đoạn nào cao siêu, chỉ cần tìm một người bất kì, gả nàng đi, cuộc đời nàng như vậy là chấm hết.

hắn nhắm mắt lại, nội tâm giằng xé.

Lo lắng thì làm gì được nào?

hắn giờ không có công danh, cho dù có trở về cũng chẳng giúp được gì, còn có thể đắc tội Phó tam lão gia... vậy thì sự ẩn nhẫn mấy năm nay đều uổng phí.

Phó Vân anh chẳng có quan hệ gì với hắn, nàng luôn đề phòng hắn, cho dù hắn có thể hiện ý tốt của mình như thế nào đi nữa, từ đầu đến cuối nàng vẫn luôn ôm khư khư thành kiến đối với hắn. Nàng hòa đồng với học sinh trong thư viện, đến Đỗ Gia Trinh nàng cũng có thể

tha thứ, hơn nữa còn gạt bỏ hiềm khích trước kia, trở thành bạn tốt. Chỉ có hấn, nàng không chịu cho hấn bất cứ cơ hội nào.

hấn quay đầu nhìn về hướng huyện Hoàng Châu, đôi tay trong tay áo siết chặt.

Dương Bình Trung đã đuổi theo, đại thiếu gia kia có thân phận cao quý, đến công tử Chung gia cũng phải cung phụng hấn, có hấn, anh tỳ nhi sẽ không sao đâu.

...

Huyện Hoàng Châu, Phó gia, trong ngõ nhỏ.

Mấy tộc lão vẫn còn ở lại trong sân chờ đợi, đám người đó như hổ rình mồi, chỉ chờ biết được tình hình của Phó tứ lão gia là lại ngóc đầu lên lần nữa.

Phó Vân anh không thèm quan tâm tới bọn họ, đường hoàng ngồi trên một chiếc ghế bành ở phòng thu chi, bưng ly trà trong tay.

Các chương quỳ của Phó gia đã đến đông đủ, nín thở đứng trong phòng chờ nàng lên tiếng.

Nàng từ tốn nhấp một ngụm trà.

Mấy chương quần len lén nhìn nàng.

Mấy người đứng ngoài cùng không kiềm chế được khe khẽ bàn tán, "Tứ lão gia về thật rồi à?"

"Sổ sách biết làm thế nào bây giờ? Đều cho người trong tộc tiếp quản cả rồi, chúng ta không lấy lại nổi..."

Bỗng một tiếng ho khan vang lên, Cao trưởng quỳ quay sang lườm họ trắng mắt.

Mấy chường quày vội vàng ngậm chặt miệng, thở cũng không dám thở mạnh.

Phó Vân anh đặt chén trà trong tay xuống, ném một chồng sổ sách dày cộp xuống dưới chân mấy chường quày, "Tiền mua cửa hàng của nhà chúng ta là do một mình tứ thúc ta vào nam ra bắc vất vả kiếm được, nhờ các vị thúc bá giúp đỡ, mấy năm nay tốt xấu gì cũng có thể kiếm được chút tiền sống tạm, nuôi gia đình, không liên quan gì đến dòng tộc cả. Bình thường các vị thúc bá luôn mồm nói lời hay mà tại sao chỉ mới mấy ngày mà chường quày ở cửa hàng, phòng thu chi đều bị thay đổi cả lượt?"

Mấy chường quày mặt mày biến sắc, vội trả lời: "Thiếu gia, việc này thực sự không phải là ý của chúng ta... Tứ lão gia không còn nữa, dòng tộc phái người tới, chúng ta cũng không có cách nào..."

Phó Vân anh cúi đầu phủi nhẹ tay áo, "Các vị nói thế có nghĩa là những cửa hàng này là của dòng tộc chứ không phải của nhà chúng ta hả? Các vị cũng làm gì có lỗi với tứ thúc ta, chỉ là bị người khác ép buộc thôi sao?"

Mọi người nhìn nhau.

Bọn họ đương nhiên là biết cửa hàng đứng tên Phó tứ lão gia nhưng tin Phó tứ lão gia chết tha hương truyền về, Phó gia chỉ còn mẹ góa con cô, làm sao giữ được khối tài sản lớn như thế, cuối cùng chẳng phải cũng sẽ rơi vào tay dòng tộc hay sao! Lấy trứng chọi đá, mấy đứa trẻ miệng còn hôi sữa làm sao chống chọi được với dòng tộc! Mấy người bọn họ chỉ làm công cho người ta, ai mạnh thì nghe người nấy chứ còn làm sao nữa, chẳng thể tự quyết định cái gì.

Phó Vân anh đưa mắt ra ngoài cửa sổ, trời sắp tối rồi, nàng phải tiết kiệm thời gian.

Nàng nói tiếp: "Sổ sách, danh sách, con dấu, tất cả đều nằm trong tay ta, những thứ các người vợ vét mấy ngày nay, các người ngoan ngoãn nhổ hết ra đây cho ta."

Người trong phòng ngẩng phát đầu, ồ lên.

"Người nói thế là có ý gì!" một chường quày nhảy dựng lên, giận dữ nói, "Chuyện dòng tộc nhà các người thì liên quan gì đến chúng ta? Người không đối chọi được với đám tộc lão kia thì định lấy chúng ta ra gánh tội thay à? không có cửa đâu!"

Chường quày xì một tiếng khinh miệt, "Cái thứ chưa đủ lông đủ cánh! Chúng ta nể mặt tứ lão gia mới đồng ý tới đây, chờ tứ lão gia về, chúng ta sẽ trình bày rõ ràng! Để tứ lão gia phân định đi! Để xem chúng ta trung thành hay gian dối!"

Những người khác cũng hùa theo, "Đúng thế, tứ lão gia đâu rồi? không phải là người lừa chúng ta đấy chứ? Chúng ta phải gặp mặt trực tiếp tứ lão gia?"

Phó Vân anh cười nhạt, "Cần gì phải phiền tới tứ thúc tự tới đây, mấy người các người thôi mà, ta tự xử lý được."

Nàng nhìn bọn họ, chậm rãi nói, "Dựa theo luật pháp của triều đình, ngầm chiếm tài sản của chủ nhà từ ba mươi lượng bạc trở lên, phán tội đi đày."

Những người trong phòng cứng người, nhưng vẫn cố lên giọng: "Ăn nói với vẫn!"

Phó Vân anh giơ tay lên, Kiều Gia dẫn mấy người đàn ông cao lớn vào phòng, bắt hai chường quày trong số đó, đập cho mấy gậy, đè sát xuống mặt đất.

Hai chường quày đó bị đánh đến đờ đẫn, gào khóc thảm thiết, "Ban ngày ban mặt vu oan giáng họa, có con vương pháp hay không?"

"Người muốn vương pháp hả?" Phó Vân anh đứng lên, đi tới trước mặt chường quày, đá nhẹ vào đồng hồ sách vương vãi trên mặt đất, "Mấy hôm nay, người thừa dịp nhà chúng ta không có ai làm chủ,

người liên thủ với người trong tộc lấy đi ba nghìn hai trăm mười ba lượng ba phân hai đồng, nuôi ngoại thất (*vợ bé nuôi ở ngoài*) ở ngõ Liễu Điều, ngoại thất kia tên là Vu Như Thúy, năm nay mười bảy tuổi, người đồng ý đánh cho nàng một bộ đồ trang sức..."

Nàng nói tới đây, dừng lại một chút.

Chường quần đang quỳ rạp trên mặt đất mặt mày biến sắc, mồ hôi như mưa.

"Còn muốn ta nói tiếp nữa không?"

Chường quỳ cứng họng không nói nổi lời nào, chường quỳ còn lại mặt mày xanh lét, không dám lên tiếng.

"Tuy ta không ở huyện Hoàng Châu nhưng sổ sách của cửa hàng đều qua tay ta, mỗi lần tứ thúc tới phủ Võ Xương đều đưa sổ sách cho ta hạch toán." Ánh mắt Phó Vân anh quét một lượt trên khuôn mặt của các chường quỳ, mỗi người mang một vẻ mặt khác nhau, "Các người động chân động tay chỗ nào, ta biết cả, nước quá trong thì không có cá, tứ thúc bảo ta không cần cần thận đến thế, làm cho có thôi, có tiền thì mọi người cùng kiếm, không thể bắt mấy thúc bá vát vả mà chẳng được lợi gì như thế được."

Các chường quỳ cúi đầu, có người xấu hổ, có người lo lắng bất an.

"Tứ thúc là người nhân nghĩa, nhưng ta thì không, ta thù lâu nhớ dai. Mỗi lần sổ sách có vấn đề gì, ta đều ghi lại cả, không ngờ thật sự có lúc lại dùng đến."

Phó Vân anh cười, dứt khoát nói, "Nha môn tuy cửa mở bốn phía nhưng lại có lệ không có tiền thì đừng vào. Thừa kiện là cái động không đậy, dù có lý hay vô lý, chỉ cần sa vào vòng kiện tụng thì sẽ táng gia bại sản nên người bình thường thường sẽ không đi thừa kiện."

Nghe đến đó, mấy chường quỳ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Phó Vân anh lại đổi giọng, "Ta không sợ! Nhà chúng ta đã thành ra như thế rồi, còn sợ cái gì nữa? Giờ tứ thúc ta quay lại rồi, trong nha môn có người quen của ông ấy, mà cho dù tứ thúc có thực sự không còn nữa, ta dù có phải bám báo lên thẳng Bắc Trục Lệ cũng phải một một lớp da trên người các người!"

Những người trong phòng vừa được thả lỏng giờ lại cứng người, ngón tay run rẩy.

Phó Vân anh bình tĩnh nói: "Các vị thúc bá mới thực sự là những kẻ đã lừa gạt ta, người trong tộc làm sao chỉ có thể trong vài ngày đã tiếp quản được toàn bộ tài sản của tứ thúc ta cơ chứ? Mấy ngày nay các người thừa dịp trong nhà hỗn loạn chiếm được bao nhiêu của cải, ta đã điều tra xong rồi, bây giờ các người chọn đi, gặp nhau ở nha môn hay vẫn tiếp tục sống yên ổn."

Người trong phòng cắn răng căm hận.

Phó Vân anh nhìn hai chưởng quỳ bị ấn trên mặt đất, nói tiếp: "Về phần hai vị này, lòng tham vô đáy, nội ứng ngoại hợp với người trong tộc, định nhân cơ hội này chiếm đoạt cửa hàng nhà chúng ta, ta đã nhờ người thảo sẵn mẫu đơn kiện để đưa đi nha môn rồi, các người cứ về chờ nha môn gọi đi thôi."

Dứt lời, nàng ra hiệu cho mấy người đàn ông buông tay.

Mấy người kia lập tức buông ra.

Hai chưởng quỳ lồm cồm bò dậy, vẫn không tin là thật, lờm Phó Vân anh đầy căm hận, ánh mắt hung dữ, cười lạnh: "Cứ chờ xem!"

Phó Vân anh nói: "Vậy không tiễn."

Hai chưởng quỳ lần lượt rời khỏi phòng.

Những người còn lại cúi đầu thấp thỏm, vừa cảm thấy thiếu gia là một đứa trẻ con vất vả chưa sạch làm sao có thể đi quan phủ kiện bọn họ nhưng lại lo thiếu gia nói thật.

không ai dám lên tiếng, trong phòng lặng ngắt như tờ.

Bỗng phịch một tiếng, Cao chương quỳ quỳ rạp xuống đất, lê gối tới trước mặt Phó Vân anh, kéo ống tay áo nàng, "Thiếu gia, ta sẽ thành thật khai báo, ta sẽ đem trả lại hết của cải ta lén lấy được mấy ngày nay, xin thiếu gia giơ cao đánh khẽ, tha cho ta lần này."

Mọi người trong phòng kinh hãi.

Phó Vân anh trầm mặc.

Cao chương quỳ dập đầu trước mặt nàng, "Thiếu gia, tứ lão gia mất, ta chỉ là nhất thời hoang mang hoảng loạn, bị người trong tộc đe dọa mấy câu mới sinh ra ý nghĩ như thế, giờ tứ lão gia trở về rồi, ta mới hiểu ta đã ngu ngốc nhường nào."

Ông ta tát mạnh lên mặt mình mấy cái, quỳ rạp xuống mặt đất, khóc lóc thảm thiết.

Phó Vân anh thở dài, từ từ nâng Cao chương quỳ dậy, "Ông là người làm lâu năm ở nhà chúng ta, tứ thúc tin tưởng ông nên mới để ông quản lý cửa hàng, ta hiểu được sự khó xử của ông, ông chỉ bị người trong tộc ép buộc nên mới vậy, việc này về sau không cần nhắc lại nữa."

Cao chương quỳ đã làm việc cho Phó tứ lão gia nhiều năm, bình thường rất có tiếng nói, những người còn lại thấy ông ta đánh cược cả thể diện để chủ động nhận tội như thế, hơn nữa còn thấy thiếu gia thực sự nói được làm được, không truy cứu nên khẽ cắn môi, đưa ra quyết định, ôm quyền nói: "Thiếu gia, thiếu gia đại nhân đại lượng, mấy năm nay chúng ta trung thành tận tâm làm việc, thực sự không có điểm nào có lỗi với phủ nhà chúng ta, giờ

đây không dám đối chọi với dòng tộc nên mới giả vờ đồng ý hợp tác với bọn họ..."

Phó Vân anh bật cười.

Mấy chường quày ngạc nhiên, đồng loạt nhìn về phía nàng.

Nàng không cười nữa, cất lời: "Cứ như thế đi, các người giao chìa khóa ra đây, đóng sổ sách có vấn đề này..." Nàng nhìn xuống đóng sổ sách đang mở ra dưới chân mình, "Các người tự ôm về đi."

Mấy chường quày thềm thờ phào nhẹ nhõm, giao chìa khóa ra, nhặt nhanh sổ sách rồi vội vã ra về.

Chỉ có ba chường quày ở lại, bọn họ là người thành thật, có trách nhiệm, cũng không động tay động chân quá nhiều.

Cao chường quày cũng không đi, ông ta lau khô nước mắt, vỗ vai ba người còn lại, nói: "Được rồi, dọa được bọn họ rồi, giờ chúng ta phải nhanh chóng sửa soạn kế thư (*giấy tờ của cửa hàng*)."

Thực ra Phó Vân anh chỉ nắm được chứng cứ phạm tội của hai chường quày nên mới có thể nói ra chính xác số bạc mà hắn đã ngầm chiếm đoạt, những sổ sách còn lại chỉ để dọa bọn họ thôi.

Tới mai, những chường quày đó mới có thể nhận ra, nhưng mà khi đó thời thế đã thay đổi rồi, một đêm là đủ để nàng xử lý.

Ba chường quày còn lại khó xử nói: "Lão Cao, cứ coi như là đã lấy được kế thư và chìa khóa đi, tới khi bọn họ phát hiện ra tứ lão gia kia là giả, người trong tộc vẫn sẽ tới cướp cửa hàng thôi. Chúng ta sẽ rơi vào tình thế lấy trứng chọi đá, chống chọi không nổi với bọn họ đâu..."

Phó Vân anh xua tay, nói: "Có kế thư và chìa khóa là đủ rồi."

Những cửa hàng đó có giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì, Phó tứ lão gia không còn nữa, bọn họ cố giữ lấy cửa hàng chẳng khác gì đứa trẻ cầm thỏi vàng đi giữa phố xá đông đúc, quá thu hút sự chú ý, dòng tộc bị cái lợi làm mờ mắt, sẽ không từ một thủ đoạn nào để cướp đoạt gia sản của bọn họ.

Nàng nhìn ra ngoài, đình viện đang đắm chìm trong nắng chiều, khẽ nói: "Bán hết."

Dù có phải bán hết, quy ra tiền cũng không thể để người trong tộc chiếm được.

Để lại một cái vỏ rỗng cho bọn họ, để bọn họ thêm nhỏ dãi cũng không lấy được gì.

...

Xe ngựa ra khỏi phố Đông Đại, vừa lên cầu đã bị người khác chặn lại.

Vừa nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài, Phó Vân Thái đã sợ đến mức run lên cầm cập.

Phó tam thẩm ôm hấn vào lòng, "Thái ca nhi, đừng lên tiếng."

Phó Vân Khải vén một góc màn xe nhìn ra bên ngoài, mặt sa sầm, người canh giữ ở cầu đá hóa ra lại là thân thích bên Ngô gia.

Phó Vân Thái vừa kể cho hấn nghe người Ngô gia cấu kết với người trong tộc, lấy thân phận cậu của Phó tứ lão gia công khai vào Phó gia, đập phá nhà kho, cướp sạch của cải bên trong.

Phu xe lấy lệnh bài của Trần tri huyện ra, quơ quơ trước mặt người Ngô gia, "Muốn chết à? Xe ngựa nhà huyện thái gia nhà chúng ta mà người cũng dám cản sao?"

Người Ngô gia vội vàng tránh đường, cười nịnh nọt: "Đắc tội, đắc tội rồi, mời ngài."

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Suốt dọc đường không có trở ngại gì khác, cuối cùng họ cũng tới bến tàu, phu xe nói: "Lão thái thái và thái thái chỉ có thể đi bằng thuyền, thiếu gia nói để mọi người lên thuyền."

Phó tam thẩm vẫn còn nơm nớp lo sợ, liên tục quay đầu lại nhìn xung quanh, "Họ sẽ không đuổi tới tận đây chứ?"

Phu xe trấn án: "Thái thái đừng lo, đây là thuyền của Trần gia, người khác không được phép bước vào. Bọn họ có đuổi đến đây cũng không làm được gì."

Phó tam thẩm và Phó tam thúc thở phào.

Phu xe đưa họ lên thuyền.

Phó Vân Khải đi vào khoang thuyền hỏi han Đại Ngô thị, Lư thị, Phó Nguyệt và Phó Quế, ngồi nói chuyện với Đại Ngô thị một lát, sắp xếp cho chú thím và Phó Vân Khải.

Cả nhà giờ mới ý thức được mình đã trốn thoát, ôm nhau khóc lớn.

Nhà dò hỏi Phó Vân Khải có muốn đi luôn không.

hắn hơi do dự, "Từ từ đã."

anh tỳ nhi còn chưa ra, nàng lôi kéo sự chú ý của những kẻ kia để bọn họ có cơ hội đào tẩu, một mình nàng ở lại, làm sao để thoát thân đây?

hắn đứng trên boong, phóng tầm mắt về hướng phố Đông đại ở nơi xa.

Bỗng trên bờ vang lên tiếng gọi mang theo sự nghi hoặc, "Khải ca nhi?"

Phó Vân Khải quay đầu về hướng có tiếng gọi, kinh ngạc.

Người vừa mở miệng gọi hắn là một người phụ nữ tuổi tầm trên dưới ba mươi ăn mặc đẹp đẽ tươm tất, đầu buộc đai buộc trán, trùm khăn trùm đầu, cầm trâm bạc hình Tống tử Quan âm, nhìn đầy vẻ lịch sự tao nhã.

hắn không đáp.

Người phụ nữ nhận ra hắn, kích động, nhấc váy chạy về phía hắn, "Khải ca nhi! Mẹ là mẹ con đây!"

Phó Vân Khải nhắm mắt lại, quay lưng đi.

Lát sau, hắn lau khô nước mắt, dạo dò nhà đò, "Ta xuống gặp một người, ông ở đây quan sát, nếu thấy có gì không ổn thì lập tức đưa thuyền rời bến, không cần để ý đến ta."

hắn là con trai, người trong tộc có bắt được hắn thì cũng sẽ không làm gì hắn.

Nhà đò gật đầu đồng ý.

Phó Vân Khải xuống thuyền, Tiểu Ngô thị nhanh chóng chạy tới trước mặt hắn, giơ tay vuốt mặt hắn, vừa cười vừa khóc, "Con lớn rồi."

Vành mắt hắn đỏ hoe, "Mẹ."

"Ơi!" Tiểu Ngô thị trả lời, giữ chặt lấy tay hắn, "Con ngoan, về nhà với mẹ, giờ nhà mình có tiền rồi, con là con của mẹ, mẹ nuôi con."

Phó Vân Khải đứng yên không nhúc nhích, mặt mày lạnh lẽo hắn, "Mẹ, tiền ở nhà ở đâu ra thế?"

Tiểu Ngô thị sừng sốt, cố tránh ánh mắt hăn.

"Tiền của Ngô gia là do các cậu cướp được từ Phó gia nhân lúc tứ thúc mất đúng không?"

Tiểu Ngô thị gượng cười nói: "Con con nhỏ, không hiểu được đâu, các cậu của con chỉ là đang giúp bà nội con lấy được thêm chút gia sản mà thôi, không thì có mà để cho người ngoài à! Nhà chúng ta là nhà mẹ đẻ của bà nội con, vốn dĩ nên lấy nhiều thêm một chút, bà nội con sẽ không để ý chuyện này đâu."

Phó Vân Khải bật cười chua chát, gạt tay Tiểu Ngô thị ra, "Tới lúc này rồi mẹ còn lừa con."

Vành mắt Tiểu Ngô thị cũng đỏ hoe, nước mắt rơi lã chã, "Khải ca nhi, mẹ không có cách nào khác, những việc này đều do người trong tộc quyết định, ta có thể làm được gì đây? Con ngoan, con vốn không phải máu mủ ruột rà gì của Phó gia, bọn họ sẽ không đối xử tốt với con đâu, mẹ nuôi con lớn khôn, chỉ có mẹ mới thực sự đối xử tốt với con mà thôi, giờ Phó gia nghèo rồi, người trong tộc sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ đâu, con là đứa trẻ được nuông chiều từ bé, mẹ không nỡ thấy con phải vất vả như thế, con về ở với mẹ đi..."

Bà ta khóc lóc than thở, níu chặt lấy Phó Vân Khải.

Phó Vân Khải gạt tay bà ta ra lần nữa, "Mẹ nói sai rồi, con không phải là do mẹ nuôi lớn."

Tiểu Ngô thị ngẩn người.

"Mẹ, con là con thừa tự của Phó gia, đồ con ăn, con mặc, con dùng, tất cả đều là do tứ thúc cho con, tứ thúc mới là người nuôi con. Mẹ, lúc mẹ còn ở Phó gia, các chú các thím đối xử với mẹ tốt như thế, mẹ cũng là được Phó gia mua về, vậy mà còn lấy tiền chu cấp cho nhà mẹ đẻ, thậm chí trước nay chưa từng nói nặng lời với mẹ một câu

nào. Sau này mẹ lấy chồng, tứ thúc cho mẹ đồ cưới, chỉ từng đó tiền đã đủ để mẹ cả đời không phải lo lắng chuyện ăn mặc..."

"Ngày đó mẹ nói mẹ sắp về nhà mẹ đẻ ăn tết, con đã biết mẹ sẽ không quay trở lại. Con quỳ xuống cầu xin mẹ, con ôm chân mẹ không cho mẹ đi, con cầu xin mẹ đừng bỏ rơi con, con cầu xin mẹ, con dập đầu với mẹ, con nói, mẹ, đừng bỏ rơi con, con sẽ chăm sóc cho mẹ cả đời! Vậy mà mẹ chẳng thèm để ý đến con, khi đó con còn đang ốm, mẹ bỏ lại con đi về nhà mẹ đẻ!"

"Mẹ đi rồi, con vô cùng sợ hãi, con sợ Hàn thị sẽ chèn ép con, con sợ tứ thúc không quan tâm đến con nữa, con sợ bọn họ sẽ đuổi con đi, con sẽ mất đi tất cả, nếu bị đuổi đi rồi thì chỉ có nước đi ăn xin, người trong học đường ai cũng chê cười con, con sợ tới mức cả đêm không ngủ được, con sai nha hoàn tới Ngô gia tìm mẹ, mẹ chỉ quan tâm đến nhà mẹ đẻ, không thèm để ý đến con... Sau này con bám chặt lấy anh tử nhi, đòi muội ấy phải đối xử thật tốt với con, nếu không con sẽ vẫn sẽ bám chặt lấy muội ấy như thế, con cố tình bỏ ăn, ép anh tử nhi sang thăm, anh tử nhi lúc ấy rất bức bối... Nhưng muội ấy đối xử với con rất tốt..."

Nghe Phó Vân Khải nói, Tiểu Ngô thị hơi run rẩy.

hắn dứt lời, mặt bà ta đỏ bừng, khóc không thành tiếng.

"Con biết mẹ sắp lấy chồng, con không định ngăn cản mẹ xuất giá, con chỉ muốn mẹ nhớ đến con, thi thoảng sẽ trở về thăm con mà thôi nhưng không, sau khi lấy chồng, mẹ đã quên con rồi." Phó Vân Khải giơ tay lau khô nước mắt, "Con không phải máu mủ ruột rà của Phó gia nhưng con biết bọn họ thực lòng yêu thương con, con là con trai của Phó gia lão đại, anh trai của anh tử nhi, con không phải là con của mẹ."

"Mẹ, đây là lần cuối cùng con gọi mẹ như thế, sau này, Hàn thị mới là mẹ của con."

hắn vén vạt áo, quỳ xuống dập đầu một cái với Tiểu Ngô thị, đứng dậy, quay lưng đi xuống thuyền, không quay đầu lại một lần nào.

Tiểu Ngô thị khóc đến sưng cả mắt, lão đảo đuôi theo hắn, "Khải ca nhi, mẹ thương con mà, Khải ca nhi, con quay về đi..."

Những tiếng gọi vang lên thảm thiết khiến người nghe được như đứt từng khúc ruột.

Phó Vân Khải ngoảnh mặt làm ngơ, bước lên thuyền của Trần gia, "Xuất phát thôi."

Tiểu Ngô thị nhìn thấy hắn rồi, nhất định sẽ báo cho những người khác ở Ngô gia, bọn họ nên đi sớm thì hơn.

...

Phó gia.

Trời đã tối đen như mực, mấy tộc lão ngồi trong phòng đợi tin tức, ngọn đèn dầu trong phòng lay động theo gió, người hầu bưng trà nóng lên, họ vừa dùng trà vừa bàn bạc làm thế nào để giải thích với Phó tứ lão gia về chuyện mấy ngày nay.

Thái công nói: "không sao đâu, dù gì thì chúng ta đã nắm được nhược điểm của Phó Nguyệt rồi, ông ta chỉ còn cách nghe theo chúng ta thôi."

Những người khác gật đầu an tâm.

Lúc này, cửa phòng bỗng bật ra, một người đàn ông xông thẳng vào phòng, đập mạnh lên bàn, chửi bới: "Mẹ nó, Phó tứ lão gia kia là giả! Thằng nhãi ranh kia lừa chúng ta!"

Mọi người kinh ngạc bật dậy, "Giả?"

"Đúng thế! Thằng nhãi ranh kia đóng kịch giỏi thật, lừa được cả đám chúng ta! Phó lão tứ rõ ràng đã chết thẳng cẳng từ lâu rồi, người

xuống thuyền kia là một gã nhà quê!"

Mấy tộc lão tức điên lên, răng nghiến vào nhau ken két.

Thái công mặt mũi sa sầm, xua tay bảo mọi người bình tĩnh.

"Bắt thằng nhãi con kia lại cho ta, dám phá hủy hình đường của Phó gia ta, chết cũng không đủ đền tội!"

Đám người xung quanh hô hào hưởng ứng, đi theo thái công đi bắt Phó Vân.

Gian bên cạnh bỗng phát ra mấy tiếng kêu thảng thốt, mấy người hầu kinh hoàng chạy ra, "Những người bị trói kia không phải là người nhà lão tứ!"

Những người xung quanh ồ lên, họ châm đèn lồng rế sang gian bên cạnh, giơ đèn về phía trước để chiếu sáng, trên mặt đất người nằm la liệt, người hầu lật bọn họ lên, ánh đèn chiếu lên mặt những người đang ngất đi, nào phải Phó Vân Khải, Phó Vân Thái và hai vợ chồng Phó tam thúc, đây rõ ràng là người của bọn họ!

"Các người mau ra canh gác ở đầu phố, chúng ta tới phòng thu chi bắt người, không để Phó Vân chạy thoát!"

Thế là một đám người, người cầm vũ khí, người khiêng thanh gỗ để phá cửa, đồng loạt xông vào phòng thu chi.

Phòng thu chi sáng đèn, có ánh sáng vàng nhạt tỏa ra từ sau cửa sổ dán giấy, bọn chúng cười lạnh, lần này chắc chắn sẽ không để bị lừa nữa!

Cửa bị phá nhưng bên trong chẳng còn ai từ đời nào, chỉ có một chiếc đèn dầu lạc vẫn đang cháy đượm, phát ra tiếng kêu tách tách.

Cả đám bàng hoàng, tới lúc tỉnh ra thì tức suýt hộc máu.

Từ đầu bên kia hành lang, có một người khác chạy tới, vừa chạy vừa gào lên: "Phó Nguyệt cũng là giả! Mẹ nó, chúng nó đã chạy từ mùa quýt rồi còn đâu, trong phòng chỉ có mấy nha hoàn bị nhốt lại!"

Mặt thái công xanh mét, chiếc quả trượng trong tay đập mạnh xuống phiến đá xanh.

Tiếng răng rắc vang lên, phiến đá xanh bị đập nứt ra một vết nứt sâu hoắm.

...

Bóng đêm đặc quánh, trời không trăng không sao, trên núi thật yên tĩnh, yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng gió lướt qua ngọn cây.

Xa xa vọng tới tiếng ếch kêu uôm uôm, trời đang ẩm dần lên.

Trước con đường lên núi, Phó Vân anh lên ngựa, Kiều Gia và mấy tiểu nhị đi theo phía sau.

Cao chương quỳ tạm thời ở lại, giúp nàng xử lý những việc còn lại, chờ bàn giao hết sổ sách sẽ đi sau.

Phó Vân anh bảo Cao chương quỳ ghi lại danh sách những tiểu nhị mấy hôm nay không thông đồng với người trong tộc để chèn ép mấy người Lư thị, để lại một khoản tiền để bọn họ lên thuyền tới phủ Võ Xương, nàng sẽ cho bọn họ một chốn dung thân.

Cao chương quỳ vui mừng khôn tả, suýt nữa quỳ xuống dập đầu với nàng.

Mấy hôm nay có nhiều tiểu nhị không chịu nổi cách làm việc của dòng tộc đã bị đuổi đi, không có việc làm, lại còn bị những người xung quanh nhạo báng là không biết ứng biến, khiến cho bọn họ buồn không để đâu cho hết, thiếu gia đồng ý nhận bọn họ về làm, cho bọn họ cơm ăn, bọn họ đã không nhìn nhầm người.

Phó Vân anh đã trao đổi kế thư với mấy nhà giàu có trong huyện, nàng bán hết cửa hàng và ruộng đất của Phó gia xung quanh huyện Hoàng Châu.

Người mua cũng là những tộc lớn ở nơi này, không sợ người trong tộc nhà họ Phó tới nhà làm loạn tranh cãi, tuy những người này nhân cơ hội ép gia một chút nhưng cũng không ép tới mức vô lý.

Thiếu niên dẫu có nghèo cũng không thể bị khinh thường, Phó Vân anh thận trọng, quyết đoán, khiến đối phương có ấn tượng sâu sắc, nàng lại có thanh danh của Đan Ánh công tử, tiền đồ không thể đo đếm được, bọn họ cho rằng sớm muộn gì nàng cũng sẽ quay lại trả thù nên để lại một đường lui, nói muốn kết bạn với nàng, còn đùa rằng tương lai có khi còn có lúc nhờ nàng giúp đỡ.

Nàng đồng ý ngay, những ai từng làm hại đến nàng, nàng đều ghi nhớ, những ai từng giúp đỡ nàng, nàng cũng sẽ không quên.

Cửa hàng ở phủ Võ Xương, Nam Trực Lệ, phủ Khai Phong vẫn đang đứng tên nàng, tiệm sách mới mở vẫn luôn do nàng quản lý, người trong tộc có muốn sờ vào sổ sách cũng không sờ được.

Phó tứ lão gia mất đi nhưng việc làm ăn trong nhà vẫn cứ phải tiếp tục, vứt bỏ mấy cửa hàng ở chốn xa xôi hẻo lánh như huyện Hoàng Châu thì có vấn đề gì đâu. Lúc sinh thời, Phó tứ lão gia từng tính toán về sau sẽ tập trung vào việc bán sách, nàng sẽ thay ông cầm tay chỉ việc cho Phó Vân Thái, để hẳn biết cách quản lý tiệm sách.

Khổng tú tài tới tiễn nàng, thấy nàng muốn đi xuyên đêm về phủ Võ Xương, định nói gì nhưng cũng không nói nên lời.

"anh tử nhi, xin lỗi, ta..."

Phó Vân anh xua tay, siết chặt dây cương, cúi xuống nhìn hẳn, "Khổng tú ca, lời nói cũng không cần nói ra quá rõ ràng, nói ra rồi, giao tình giữa chúng ta thực sự sẽ chẳng còn gì nữa..."

Nàng biết tại sao ngay từ đầu Khổng tú tài lại khoanh tay đứng nhìn, những việc trong dòng tộc, đến quan phủ cũng không thể can thiệp vào, nếu không Trần tri huyện sẽ không giả câm giả điếc như thế.

Phó Vân Chương ở tận kinh sư xa xôi, y là người Phó gia... Nếu chuyện này vỡ lở, có người nhân dịp này để gây rối, Phó Vân Chương rất có thể sẽ bị liên lụy.

Cũng chính bởi nguyên nhân này mà Phó Vân anh nhanh chóng xử lý chuyện sổ sách một cách dứt khoát, không cho người khác bất cứ cơ hội nào để khuấy cho nước đục.

Khổng tú tài chỉ một lòng suy nghĩ cho Phó Vân Chương, hẳn sợ ảnh hưởng tới Phó Vân Chương nên định chờ Phó Vân Chương về rồi xử lý sau.

hắn không ngờ Phó Vân anh lại đoán ra suy nghĩ của hắn nhanh đến thế, mặt mũi trắng bệch.

nói thế nào đi chăng nữa, là do hắn ích kỷ.

Phó Vân anh không nhìn hắn nữa, ánh mắt hướng về con đường núi tối đen trước mặt, "Tối khi nhị ca về, nói với huynh ấy muội không sao, không cần phải lo cho muội."

Khổng tú tài khẽ ho khan, nói: "Trời tối đi đường không an toàn, hay là đợi trời sáng hẵng đi."

"không được." Phó Vân anh lắc đầu, đưa mấy người Lư thị đi, giữ lại được tài sản Phó tứ lão gia để lại, nàng không muốn ở lại thêm một khắc nào nữa, "Tứ thúc muội là người yêu cái đẹp, ở Nam Trục Lệ mà có kiểu dáng gì mới là y như rằng tứ thúc sẽ may một bộ quần áo hợp thời để mặc... Tứ thúc chết nơi đất khách, muội phải đưa tứ thúc trở về."

Phó tứ lão gia chú trọng vẻ bề ngoài, làm sao có thể để ông phơi thây chốn hoang vu? Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, nàng muốn đích thân đưa tứ thúc về.

Nàng khẽ hô một tiếng, giục ngựa chạy nhanh.

Chương 88: Lên núi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trời tảng sáng, trên núi sương mù bắt đầu tan, thôn xóm bên đường vọng ra từng đợt tiếng gà gáy sáng, những nông dân cần cù đã dậy sớm đong gạo nấu cơm, tiếng chó sủa văng vẳng, khói bếp nhà nọ bay lên.

Kiều Gia siết chặt dây cương, đi mấy bước về phía trước, "Trước mặt có một thôn trang, nghỉ chân một lúc rồi đi."

Phó Vân anh ừ một tiếng, đi cả đêm, ngựa mệt người mỏi, đúng là nên dừng lại nghỉ ngơi một lúc thật.

Họ thả chậm tốc độ trên con đường lớn rồi rẽ vào một lối nhỏ bên bờ ruộng.

Cạnh thôn có một hồ nước nhỏ, mấy người phụ nữ đang ngồi xõm bên hồ, kê đồ lên mấy tảng đá xanh giặt giũ, gậy gỗ trong tay đập xuống quần áo bồm bộp.

Kiều Gia thoáng nhìn những người phụ nữ đang giặt đồ bỗng nhiên dừng lại, "Khoan đã, có vài người khác ở trong thôn."

hắn bảo mấy tiểu nhị ở lại bảo vệ Phó Vân anh, một mình đi vào thôn trang.

Lát sau, hắn đi ra, trên mặt vẫn bình tĩnh, "Dương đại thiếu gia đang ở đây."

Phó Vân anh hơi ngạc nhiên.

Chu Hòa Sưởng lúc này còn đang ngủ say, Cát Tường vào nhà gọi hắn dậy, nói với hắn Phó thiếu gia tới. Hắn lập tức bật dậy, không kịp rửa mặt chải đầu gì cả, đầu tóc rối bù, chân trần lê giày ngủ chạy ra ngoài, giẫm lên con đường nhỏ lầy lội, chạy một mạch về phía hồ nước nhỏ trước thôn. Phó Vân anh đang đứng cạnh hồ cho ngựa ăn. Hắn đứng trước mặt nàng, túm lấy tay nàng quan sát thật kỹ.

"Vân ca nhi, đệ không sao chứ?"

Phó Vân anh gạt bàn tay đang sờ loạn của hắn ra, tiếp tục cho ngựa ăn bã đậu, con ngựa này do Phó tứ lão gia mua cho nàng, chạy cả đêm, con ngựa đã kiệt sức, "Tại sao huynh lại ở đây?"

Nghe nàng đề cập đến chuyện này, sắc mặt Chu Hòa Sưởng lập tức thay đổi, vai thõng xuống, buồn bã nói: "Ta muốn tới giúp đệ nhưng chỉ có thể đi đến đây."

Hắn là Thế tử của Vương phủ, nếu chưa được cho phép thì không được đi xa quá một trăm dặm tính từ phủ Võ Xương. Lần trước hắn tới huyện Hoàng Châu dự hội hoa đăng là trốn ra ngoài, lần này không chuẩn bị tốt như lần trước, vừa ra khỏi thành không bao lâu đã bị cản lại. Hắn đành phải ngủ lại trong thôn này, định chờ trời sáng sẽ phái người trở về thành xin Sở Vương giúp đỡ.

Nghe Chu Hòa Sưởng kể chuyện đêm trước, Phó Vân anh ngẩng đầu nhìn hắn, hắn tóc tai bù xù, trên người chỉ mặc một chiếc áo lụa mỏng, mùa xuân trời vẫn còn se lạnh, lại còn đang ở trên núi, gần sáng là lúc trời lạnh nhất, hắn mặc chưa đủ ấm đã chạy ra ngoài, lạnh tới mức bắt đầu run lên.

Nàng nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn huynh, chuyện bên kia giải quyết xong cả rồi."

Chu Hòa Sưởng nắm tay nàng lần nữa, nhẹ nhàng cầm tay nàng trong tay, "Ta nghe nói rồi, chuyện của tứ thúc đệ... Vân ca nhi, nên bi thương, đệ đừng đau buồn quá."

Rồi hắn vỗ bồm bộp vào bộ ngực đang ưỡn ra của mình, "Đệ còn có ta mà! Ai bắt nạt đệ, ta sẽ xả giận cho đệ, cha ta là Vương gia, ai cũng phải nghe lời cha ta hết!"

Phó Vân anh hơi mỉm cười, thất thần.

Chu Hòa Sưởng nhíu mày, sợ nàng không vui, không dám tiếp tục chủ đề đó, thăm dò, "Bây giờ đệ định đi đâu?"

"Về thành." Phó Vân anh nhận lấy chiếc bàn chải gỗ Kiều Gia vừa đưa, đích thân chải lông cho ngựa, "Ta muốn đi Đồng Sơn."

Đồng Sơn chính là nơi Phó tứ lão gia gặp nạn.

Chu Hòa Sưởng từng nghe hộ vệ trong phủ đề cập tới chuyện xảy ra, nghe vậy thì hơi do dự nhưng không dám cản nàng bèn nói: "Ta sai hộ vệ đi theo đệ, bên đó toàn trộm với cướp, đệ phải cẩn thận chút."

Đồng Sơn không phải địa bàn của Sở Vương, nếu không hẳn đã sai người Vương phủ qua đó tìm kiếm thi thể của Phó tứ lão gia từ lâu rồi.

Phó Vân anh ừm một tiếng, "Cảm ơn."

Chu Hòa Sưởng nhìn nàng, hơi luống cuống. Tuy từ trước tới nay nàng luôn lãnh đạm, chưa bao giờ cười to thoải mái nhưng cũng rất ít khi để lộ thái độ sầu muộn, nay thấy nàng ủ dột như thế, hắn cũng cảm thấy đau lòng, khẽ nói: "không cần phải nói cảm ơn với ta, ta chỉ hận không thể giúp đệ..."

đang nói dở bỗng có tiếng ầm ĩ truyền tới từ đầu thôn, lại có người tới đây.

Thị lực của Kiều gia hơn người, hẳn đứng trên phiến đá xanh, dõi mắt nhìn ra xa, nhưởn mây, "Công tử, là người trong thư viện."

"A?"

Chu Hòa Sưởng ngơ ngác.

Chỉ lát sau, một nhóm thiếu niên mệt mỏi vì đi một quãng đường xa xuất hiện trước mắt họ.

Viên Tam đi đầu, sau đó là Chung Thiên Lộc, đám con cháu Triệu gia, Đỗ Gia Trinh, đường trưởng đường Đình...

Các bạn cùng trường thường ngày vẫn thân thiết với Phó Vân anh đều tới, ai cũng quần áo xộc xệch, mặt mày mệt mỏi, có người cầm trong tay một thanh gỗ làm gậy, có người khoác một tay nải lớn, có người buộc một tấm vải thô vào đùi, chỉ cần nhìn thôi cũng biết những người này đã đi đường núi cả đêm. Thư đồng, tôi tớ của bọn họ đi theo phía sau, ai cũng phờ phạc, rã rời.

Điều khiến Phó Vân anh kinh ngạc nhất là Tô Đồng cũng có mặt. hẳn vốn phải khởi hành đi lên phía bắc rồi mới phải.

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của nàng, mặt Tô Đồng cứng đờ, dường như hơi ngại ngùng, hẳn nhẹ nhàng quay mặt đi nơi khác, vờ như không để tâm.

"Lão đại, ngươi nói đi, muốn đánh ai, ta sẽ đi làm thịt con rùa đen đó ngay lập tức!"

Viên Tam vén tay áo, lộ ra cánh tay rắn chắc, hẳn học nói.

Những học sinh khác cũng bưng bưng khí thế, siết chặt nắm tay, "Dám bắt nạt Vân ca nhi nhà chúng ta, muốn chết chắc!"

"Chúng ta lên cả lượt, đập cho hẳn một trận sống dở chết dở đã rồi tính sau!"

...

Mọi người vây quanh Phó Vân anh, bày tỏ sự căm phẫn của bản thân.

Nàng ngạc nhiên.

Viên Tam đi bộ cả đêm, vừa mệt vừa khát, quăng tay nải trên lưng xuống, lao về phía hồ múc nước uống cho đỡ khát. Uống no nước, hắn quay lại trước mặt nàng, "Lão đại, cả đồng người chúng ta kéo qua làm chỗ dựa cho người đây, ta không tin không chống chọi được mấy kẻ xấu xa kia!"

Triệu Kỳ vẫn thường tự xưng là văn nhã, rửa mặt cho sạch sẽ, sửa sang lại vạt áo xộc xệch, chỉnh lại khăn mũ trên đầu cho nghiêm chỉnh, mở một chiếc quạt xếp ra phe phẩy rồi mới thông thả nói: "Tuy nhà chúng ta không phải người huyện Hoàng Châu nhưng tốt xấu gì cũng có quen biết với vài người có uy tín, có danh tiếng, Vân ca nhi, đệ đừng lo, ta đã sai gã sai vặt về Triệu gia lấy danh thiếp, đợi hắn mang danh thiếp đến đây, để xem còn ai dám động tới một sợi tóc của đệ!"

Đường trưởng đường Đinh bực tức, "Mặc kệ, chúng ta mỗi người hai nắm tay còn sợ không đánh lại được bọn họ hay sao? Đánh một trận đã rồi có gì tính sau, có tác dụng hơn lời lẽ nhiều!"

Mọi người mỗi người một câu, ầm ĩ không thôi.

Chỉ có Tô Đồng cúi đầu, không nói một lời.

Phó Vân anh nhìn những gương mặt trẻ trung trước mắt mình, nhìn họ khua khoắng nắm tay trong không khí, nghe họ nói những lời hùng hực khí phách, trầm mặc hồi lâu.

một lúc sau nàng mới nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Có lẽ rất nhiều năm về sau nàng vẫn sẽ nhớ rõ từng có một nhóm thiếu niên hăng hái, khí phách ngất trời như thế. Những người bạn cùng trường này đã đi đường núi suốt đêm, mặt mũi đầy bụi đất, lồi thối lếch thếch chỉ vì muốn trở thành chỗ dựa cho nàng.

Có lẽ trông hơi buồn cười nhưng cũng có chút gì đó khiến người ta cảm động.

Nàng chưa từng cho đi nhiều tình cảm đến vậy, có một số việc chỉ là thủ đoạn mà thôi nhưng lại thu lại được tình bạn chân thành của bọn họ.

...

Những người phụ nữ trong thôn trang đã chuẩn bị bữa sáng nóng hổi, mời mọi người vào trong nghỉ ngơi.

Mọi người ai cũng đã đói đến mức bụng réo lên ùng ục, ngửi thấy mùi đồ ăn thơm phức lại càng đói hơn.

Cát Tường dẫn mọi người vào trong.

Bọn họ chần chừ một lúc, chưa chịu đi, cả đám nhìn về phía Phó Vân anh.

Phó Vân anh nói: "Việc trong nhà giải quyết gần như ổn thỏa rồi, tiếp theo còn có việc muốn nhờ các người, nửa canh giờ nữa xuất phát, các người vào ăn một chút trước đi."

Lúc này mọi người mới chịu đi.

một đám thiếu niên choai choai ngồi với nhau trò chuyện rôm rả, đầu tiên là kể chuyện đi đường tối qua, sau đó khế mắng Dương Bình Trung là đồ tiểu nhân, dám đi trước, không đưa bọn họ theo cùng, thật đúng là đồ xảo quyệt!

Phó Vân là của tất cả mọi người, đâu phải là của mình Dương Bình Trung! Bình thường ở thư viện đã giữ rịt lấy người ta thì thôi, đến lúc này còn tận dụng mọi cơ hội, cái gì cũng muốn chạy trước, tức chết đi được!

Bọn họ cũng muốn giúp Phó Vân mà!

Mấy người tối hôm qua vẫn còn cổ vũ lẫn nhau, nâng đỡ nhau trèo đèo lội suối mà trong nháy mắt đã cãi cọ ầm ĩ xem ai mới là trợ thủ đắc lực nhất của Phó Vân, cãi hăng đến đỏ mặt tía tai.

Tô Đồng lắc đầu, không chấp nhận với đám trẻ con đó nữa, ăn xong một bát cháo khoai lang đỏ thơm phức ngọt ngào, hấn đi ra khỏi nhà tranh.

Thấy Phó Vân anh xuất hiện trên đường về, hấn đã biết nàng chắc hẳn đã xử lý xong việc ở huyện Hoàng Châu.

hấn có chút dờ khóc dờ cười, nếu biết trước sẽ thế này, thì hấn không nên hoãn chuyến đi lại.

Dẫu biết là nàng sẽ không gặp nguy hiểm nhưng vẫn thay đổi kế hoạch, nhất định phải đi một chuyến như vậy... Thế này chẳng giống phong cách của hấn chút nào.

Con người ai cũng sẽ có lúc mềm yếu, hấn chỉ là người trần mắt thịt, cũng sẽ mắc sai lầm.

Nhưng hấn không ngờ người khiến hấn mắc sai lầm lại là một người họ Phó.

...

Mấy tiểu nhị cũng đã đi ăn, Phó Vân anh đứng bên hồ nước nói chuyện với Kiều gia, mấy tỳ tớ Dương gia đứng bên cạnh chờ đợi, chuẩn bị nghe lệnh nàng.

Tô Đồng đứng chờ bên cạnh một lúc, tới lúc thì Dương gia đi rồi hắn mới bước lên.

Kiều Gia lui về phía sau vài bước, tạo không gian cho bọn họ nói chuyện.

Mặt trời đã lên cao, ánh sáng chọc thủng tầng sương mù dày đặc, chiếu vào con đường núi dài gập ghềnh, phủ lên sơn cốc một lớp ánh sáng vàng.

Giữa trời và đất là một vùng ánh sáng sáng lạn lấp lánh.

Tô Đồng ngẩng đầu đón nắng sớm chiếu vào mặt, khẽ nói: "Có hối hận vì đã nhường suất đi cho ta không?"

Sức mạnh của con người nhỏ nhoi như vậy đấy, chỉ có đỗ đạt thành danh, nắm giữ quyền thế mới có thể bảo vệ chính mình, bảo vệ những người mình yêu thương.

Quyền lực là chỗ dựa vững chắc nhất trên đời này, có được nó mới có thể đạp hết thảy những thứ khác xuống chân mình.

Từ khi còn nhỏ, hắn đã hiểu được điều này nên hắn không ngừng nỗ lực học tập, không dám chểnh mảng chút nào. Khi trẻ con nhà người khác ra ngoài đùa nghịch cười nói vui vẻ, hắn ngồi trong căn phòng oi bức đọc sách viết chữ. Mùa đông, tay chân lạnh ngắt, trong phòng lạnh như hầm băng, khí lạnh thấm vào tận xương, tay cầm bút tê cóng, nứt toác, vừa đau vừa ngứa nhưng hắn vẫn viết từng chữ từng chữ.

Quanh năm suốt tháng, ngày nào cũng như ngày nào.

Phó Vân anh sớm muộn gì cũng sẽ biết được, nàng không thể mãi mãi tự do tự tại như thế, chỉ có thể đặt chân vào trung tâm quyền lực mới có thể làm được tất cả những gì mình muốn làm.

Nếu đã không thể thích nghi với quy tắc thì phải làm chủ quy tắc, tự mình tạo quy tắc cho chính mình, trở thành người chơi cờ chứ không phải quân cờ.

Phó Vân anh day nhẹ ấn đường, "Sao thế, huynh muốn trả lại suất đi cho muội à?"

Tô Đồng cười, lắc đầu, "Làm sao thế được, ta không rộng lượng đến vậy. Đã cho ta thì đó là của ta. Muội muốn lấy lại cũng muộn rồi."

Phó Vân anh quay sang nhìn hấn, "Tô Đồng, tại sao huynh lại trở lại?"

Tô Đồng không cười nữa, sắc mặt hơi trầm xuống.

hấn trầm mặc không nói.

Phó Vân anh không ép hấn trả lời.

"Muội vẫn luôn thắc mắc, có rất nhiều cách để huynh thoát khỏi Phó gia, tại sao lại phải lợi dụng Phó Viện? Tại sao nhất định phải khiến đích thân Phó tam lão gia đuổi huynh đi? Tại sao huynh luôn có địch ý với Phó gia..."

Nàng giơ tay ra hiệu cho Kiều gia, "Giờ muội biết rồi."

Kiều Gia hiểu ý, đi ra khỏi đó.

Mặt trời mới mọc như một hòn lửa đỏ rực, ánh nắng ấm áp chiếu lên người, nhưng sắc mặt Tô Đồng càng lúc càng lạnh lẽo, "Muội biết gì rồi?"

Phó Vân anh hơi cúi đầu, nói: "Muội biết gì không quan trọng... Muội chỉ muốn nói với huynh, từ trước đến nay muội đề phòng huynh... cũng không phải bởi vì chính bản thân huynh."

Tô Đồng quá giống Thôi Nam Hiên... Họ đều ôn hòa nhưng lãnh đạm như nhau, ẩn nhẫn và cứng cỏi như nhau, nên nàng chưa từng tin

tường Tô Đồng.

Nhưng mà sau khi thoát ra khỏi chốn khuê phòng, lấy thân phận nam tử để giao tiếp với người khác, càng ngày càng tiếp xúc với nhiều việc trên đời, nàng càng ngày càng hiểu được sự khát vọng và chấp nhất đối với quyền lực của Thôi Nam Hiên và Tô Đồng.

Ai mà không muốn công thành danh toại, làm được những điều chấn động cả đất trời, tạo ra những thành tựu vĩ đại khiến người đời phải ngưỡng mộ?

Theo đuổi danh lợi dường như đã trở thành bản năng của bọn họ.

Nàng nỗ lực, cần cù nhưng dường như vẫn là không đủ, so với bọn họ, thứ nàng còn thiếu có lẽ là thứ đã tâm bưng bưng bất chấp tất cả kia.

không có dã tâm thì lấy đâu ra động lực?

Chỉ có đạt được địa vị cao mới có thể nắm được quyền chủ động, nếu không thì có cố gắng đến đâu đi chăng nữa thì vĩnh viễn chỉ có thể ở vào thế bị động mà thôi.

một khi đã bước ra khỏi bức rèm nên nội viện, sao không đi xa thêm một chút?

Nàng lật bàn tay lên, cúi đầu nhìn lòng bàn tay xước xước.

Đây là một đôi bàn tay mảnh mai, nhỏ nhắn, ngón tay dài, lòng bàn tay mềm mại nhưng chủ nhân đôi bàn tay này không được phép mềm yếu.

Kiều Gia đã trở lại, cầm theo hai phong thư và mời lừa.

Tô Đồng vẫn đang ngậy người vì câu nói vừa rồi của Phó Vân anh, khe khẽ nói: "không phải bởi vì ta... Vậy thì là vì ai?"

"một người không liên quan."

Phó Vân anh nhẹ nhàng lơ đãng trả lời, nhận mời lửa mà Kiều Gia châm giúp, đặt dưới phong thư, thiêu rụi bằng chứng mà Tô Đồng tự tay viết và một phong thư mà nàng đã lừa được từ chỗ Phó Viện.

Đó là những thứ nàng dùng để uy hiếp Tô Đồng.

Nàng nhìn ngọn lửa từ từ liếm vào trang giấy, chậm rãi nói: "Hôm nay muội đốt chúng trước mặt huynh, sau này huynh không cần lo muộn sẽ dùng những thứ này để uy hiếp huynh nữa."

Ánh lửa bùng lên rồi sau đó tàn dần, dưới ánh mặt trời rực rỡ mùa xuân, hai phong thư dần dần hóa thành tro.

Tô Đồng khép mắt lại, đôi môi run rẩy, dường như bị chấn động.

Lửa đã tắt ngấm, hắn mở mắt nhìn Phó Vân anh.

Nàng đứng giữa một luồng ánh sáng, khuôn mặt tựa như đã hòa vào vàng sáng chói lòa, chấp tay với hắn, "Tô Đồng, chúng ta gặp lại ở kinh thành."

nói xong, nàng quay người bỏ đi.

một lúc lâu sau, Tô Đồng vẫn ngây ra ở đó.

một luồng gió mát thổi tới, tro tàn cuốn theo làm gió. Những mảnh giấy cháy đen xì tấp vào mặt hắn khiến hắn bừng tỉnh.

hắn dõi mắt theo bóng dáng xa dần của nàng, lẩm bẫm một câu.

Ta chờ muội.

...

Cả đoàn người trở về phủ Võ Xương.

Phó Vân anh chỉ dẫn Kiều Gia và mấy hộ vệ Vương phủ đi Đồng Sơn, những người khác vẫn về thư viện.

Mấy người Triệu Kỳ ban đầu kêu gào đòi đi theo nhưng dù sao cũng là những người biết cân nhắc, sợ làm vướng chân vướng tay nàng nên không nài ép thêm.

"Tầm giữa trưa Khai ca nhi và mọi người trong nhà chắc là sẽ tới nơi, đón được người xong thì đưa hết về tòa nhà ở phố Cống Viện, lão thái thái và hai vị tiểu thư đều ngã bệnh, ông cứ mời thầy thầy thuốc đến trước đã. Mấy người Cao chưởng quầy sẽ đến sau, phái người canh ở bến tàu, đủ người mới được về, không được để ai bị bỏ lại."

Phó Vân anh nói rõ ràng với quản gia.

Mắt quản gia đỏ hoe, đồng ý với nàng rồi khế hỏi: "Thiếu gia, nhớ đâu người trong tộc đuổi tới thì làm sao bây giờ?"

"Chỗ này không phải địa bàn của bọn họ, ai tới cũng bắt lại bằng hết. Cửa hàng bên kia phái người đi tiếp quản, từ trước tới nay toàn bộ kế thừa và con dấu đều do tứ thúc quản lý, người trong tộc căn bản không chạm vào được, bọn họ chẳng hiểu gì đâu, chỉ là nhân lúc tứ thúc mất đi, trong nhà chỉ còn lại phụ nữ và trẻ con, không quản lý hết được nên tới cướp đoạt mà thôi. Giờ ta làm to chuyện lên, họ không có bằng chứng, cũng không có lý lẽ, thực ra cũng tự hiểu được chuyện này, chỉ dám ra vẻ ta đây ở huyện thành thôi."

Dòng tộc không biết rốt cuộc Phó tứ lão gia đang làm những gì, cũng không biết Phó tứ lão gia đứng tên bao nhiêu tài sản, chỉ cho rằng chiếm được tòa nhà, lại khống chế được mấy người Lư thị là đã cướp đoạt được gia sản của Phó tứ lão gia. Thực ra cũng chẳng phải do bọn họ ngu xuẩn mà chuyện dòng tộc xâu xé tài sản của người trong tộc cũng là chuyện thường gặp, người khác có muốn can thiệp cũng không được nên cũng làm gì có ai suy nghĩ sâu xa, người chết rồi, bọn họ muốn làm gì cũng được.

Nàng dặn dò cẩn thận như vậy. Lúc sau, Cát Tường đưa hộ vệ Vương phủ tới, dứt khoát nói: "Phó thiếu gia đừng lo, gia nhà chúng ta gửi mấy người tới cho thiếu gia dùng, có bọn họ đứng ở cửa, để xem ai còn dám diễu võ dương oai trước cửa nữa không!"

Phó Vân anh cảm ơn hẳn, bảo quản gia đón Hàn thị về nhà, xoay người lên ngựa, ra khỏi thành đi thẳng về hướng Đồng Sơn.

Vừa ra khỏi cổng thành, mới đi được nửa dặm đường, nàng bỗng kéo chặt dây cương, roi ngựa chỉ thẳng về phía bụi cỏ ven đường, "Ra đây."

Tiếng sột soạt vang lên, Viên Tam nhảy từ trong bụi cỏ ra, gãi đầu cười cợt, "Lão đại, sao ngươi biết ta ở đây?"

Muốn đi Đồng Sơn thì phải đi từ cổng thành phía bắc, Viên Tam nhìn thì có vẻ hồn nhiên, chẳng nghĩ ngợi gì nhưng thực ra lại rất tinh ranh, vừa trở lại phủ Võ Xương đã tách đoàn, đi thẳng về cổng thành phía bắc, rình ở chỗ này chờ Phó Vân anh.

Phó Vân anh giục ngựa đi về phía trước mấy bước, từ trên cao, nàng nhìn xuống, khẽ hỏi: "Viên Tam, nếu việc ta muốn làm thực sự rất nguy hiểm, ngươi đi theo ta thì rất có thể sẽ bị liên lụy, thậm chí có một ngày có thể bị rơi đầu, ngươi vẫn muốn đi theo ta sao?"

Viên Tam không cần nghĩ ngợi gì, ưỡn ngực, "đi theo chứ!"

Khóe miệng Phó Vân anh khẽ cong lên, "Ta không quan tâm lời ngươi nói là thật hay giả, đã đồng ý với ta rồi thì phải làm cho bằng được, về sau nếu ngươi dám có tâm tư khác..."

Nàng chưa nói dứt lời, Viên Tam đã cắt lời, tiếp lời nàng, "Ta biết quy củ giang hồ, nếu ta là kẻ phản phúc, lão đại xử trí ta thế nào cũng được."

nói xong, hấn gãi đầu gãi tai, thử thăm dò, "Lão đại, ta chạy bộ tới đây, không có ngựa... Ta với người cưới một con nhé?"

Phó Vân anh lờm hẩn một cái.

hấn ngược mắt nhìn nàng, lúng túng, mặt đầy vẻ chờ mong.

Bồng một bàn tay to bay tới, xách cổ áo Viên Tam, nhấc cả người hấn lên lưng ngựa của mình.

Viên Tam tức giận trừng mắt nhìn người kia, Kiều Gia mặt lạnh như tiền.

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước.

Ở phủ Võ Xương, bọn họ đã thay ngựa nên đi một mạch không cần nghỉ, một ngày sau, mọi người đã tới chân núi Đồng Sơn.

Hộ vệ đi trước thăm dò tin tức, trở về liền nói: "Nơi này hoang vắng nhưng lại là con đường mà những thương nhân muốn tới phủ Khai Phong nhất định phải đi qua, thường xuyên có bọn cướp hoành hành. Sau khi xảy ra chuyện mấy ngày trước, quan phủ từng phái người tới đây thu thập thi thể, nhưng mà cũng chỉ là qua loa cho có lệ mà thôi.

Phó Vân anh tới huyện nha của địa phương tìm bộ khoái [1] hỏi thăm.

[1] Người làm việc ở nha môn, chuyên tuần tra, truy lùng tội phạm.

Lúc đầu, bộ khoái hỏi cái gì cũng nói không biết nhưng nhìn thấy lệnh bài của hộ vệ xong thì lập tức thay đổi thái độ, nói: "Đám cướp kia hoành hành trên núi đã mười mấy năm, bọn chúng xuất quỷ nhập thần, thường trốn trên núi, tới bây giờ quan phủ cũng không biết hang ổ của chúng ở chỗ nào, muốn bắt cũng có bắt được đâu! Hơn nữa cái loại giặc cướp chiếm núi đã lâu, trở thành vua trên núi như thế này luôn cấu kết với những thôn xóm dưới chân núi, những

người trong thôn đó không chỉ không tố giác bọn cướp mà nhìn thấy quan binh còn cảnh báo cho bọn cướp, nơi nào cũng có tai mắt của bọn chúng, chúng ta vừa mới ra khỏi huyện thành, bọn chúng đã trốn tiệt rồi còn đâu."

Những gì bộ khoái nói đều là tình hình thực tế. Bọn cướp này hiểu được đạo lý thỏ khôn không ăn cỏ gần hang, chưa bao giờ làm khó dân chúng dưới chân núi, mỗi lần cướp được tiền tài còn lấy một phần ra để chia cho dân chúng. Có người dân thực sự ngu muội, cảm thấy bọn cướp này là hảo hán cướp của người giàu chia cho người nghèo nên chủ động bao che cho bọn chúng, thậm chí còn gả con gái nhà mình cho bọn cướp làm vợ. Lại có người đơn giản là háms tiền háms của, dựa vào việc mật báo cho bọn chúng để kiếm tiền.

Đoàn người của Phó tứ lão gia vốn chuẩn bị đầy đủ, bao nhiêu năm đi từ bắc chí nam, bình thường đều có thể vượt qua hiểm nguy, vậy mà lần này gặp phải bọn cướp lại bị giết gần hết, chỉ còn mấy tiểu nhị chạy thoát, như vậy trong đoàn chắc chắn phải có nội ứng.

Nội ứng thường là người trong thôn được thuê dẫn đường, bọn họ trà trộn vào đoàn buôn, thấy hàng hóa được vận chuyển là thứ có giá trị bèn lén dẫn bọn cướp tới, nội ứng ngoại hợp, đoàn buôn vị kẹt ở giữa nên mới không thể chống cự được.

Phó Vân anh chịu đựng cảm giác cuộn lên ở dạ dày, đi theo bộ khoái để nhận diện những thi thể được bọn họ nhặt về, xem qua một lần, nàng nhận ra mấy tiểu nhị nhưng trong số đó không có Phó tứ lão gia.

Bộ khoái nghe nàng nói người nàng muốn tìm là Phó tứ lão gia liền tặc lưỡi: "Thực sự không dám giấu giếm, những người sống sót đều nói Phó đại quan nhân mất rồi..." hấn ngập ngừng một chút, "Bị chém bằng rìu... Lúc chúng ta tới đã không còn lại gì..."

Giữa vùng núi hoang vu thế này, thi thể đầy đất, kết quả ra sao không cần nghĩ cũng biết.

trên núi có sói.

Những thi thể bị tàn phá, không toàn vẹn, quan phủ sẽ không tiếp tục điều tra.

Trước mắt Phó Vân anh tối sầm, nàng cố bình tĩnh lại, đi ra ngoài, "Lên núi."

"Khoan đã!" Bộ khoái ngăn nàng lại, "Vị thiếu gia này, giờ không thể lên núi được."

Viên Tam trợn mắt, "Tại sao lại không lên được?"

Bộ khoái trả lời: "Sáng nay có người bên trên tới..." hấn dựng thẳng ngón tay, chỉ lên phía trên, nói tiếp, "Người tới là quan lớn trong kinh thành đó! Người nào cũng uy phong! Bọn họ nói gì mà muốn phá án nên đã phong tỏa ngọn núi kia rồi, tốt nhất các vị đừng qua bên đó, quấy rầy quan lớn điều tra vụ án, nhỡ có gì lại mang tội vào thân!"

Phó Vân anh không trả lời.

Quan lớn cái gì chứ, điều tra vụ án có điều tra đến bọn cướp không?

Đội trưởng đội hộ vệ Vương phủ tiến lên một bước, nói, "Phó thiếu gia, có tiểu nhân đây rồi."

hấn mang theo lệnh bài của Sở Vương, ngoại trừ quan lớn của triều đình, những người bình thường dù sao cũng phải nể hấn mấy phần.

Chuyện này càng kéo dài càng không biết có tìm được hay không...

Phó Vân anh nói: "Cứ đi trước rồi nói sau."

Kiều Gia và Viên Tam vội vàng chạy theo nàng, hộ vệ Vương phủ cũng theo sát.

trên núi, tùng trúc mọc thành rừng, gió thổi qua, lá trúc xào xạc, thông reo rì rào, giữa một vùng xanh biếc lại điểm xuyết mấy loại cây khác, hoa lê, hoa mận trắng như tuyết, hoa đào hồng điểm lệt, trời trong nắng ấm, hoa thơm chim hót.

Vậy mà trong không khí lại có mùi máu nhàn nhạt và mùi tanh tươi của xác chết đang thối rữa.

đã sắp tới nơi, Kiều Gia phi ngựa lên trước, chặn trước mặt Phó Vân anh, "Công tử, công tử đừng qua đó thì hơn."

Phó Vân anh nói: "Tứ thúc ta ở trong đó."

Kiều Gia đành lùi bước.

Từ xa nhìn lại đã thấy những chiếc xe bị phá nát và những thi thể nằm ngang dọc trên mặt đất, mọi người siết dây cương, xuống ngựa.

Vừa định đi lên phía trước, bỗng có vài người đột nhiên từ trong góc tối nhảy ra ngăn bọn họ lại, những người mới đến này vẫn tóc trong khăn vạn tự, mặc áo giáp nhẹ, bên hông đeo Tú Xuân Đao, "Cầm Y Vệ ở đây, ai dám làm càn?"

Phó Vân anh nhíu mày, nàng vốn tưởng là người tới từ Hình Bộ hoặc Đại Lý tự ở kinh thành, sao lại là Cầm Y Vệ cơ chứ?

Nàng từng nhìn thấy Cầm Y Vệ, khi đó họ cũng mặc quần áo tương tự thế này nhưng đa số thường cầm đao dài trong tay hoặc đeo kiếm, không ai đeo Tú Xuân Đao.

Hộ vệ Vương phủ định tiến lên, Phó Vân anh ngăn bọn họ lại, "Khoan đã."

Sở Vương có vào hàng tai to mặt lớn thì cũng không dám dây vào Cầm Y Vệ. Thân phận của ông ta vốn nhạy cảm, nếu chưa tới mức thực sự cần thiết thì không nên nhắc đến ông ta vội.

Nàng lấy công văn khi nãy xin được từ chỗ bộ khoái ở huyện nha ra, bảo hộ vệ giao cho Cẩm Y Vệ, trình bày nguyên nhân rồi xin phép được vào trong. Dù sao tìm được thi thể xong bọn họ cũng sẽ đi luôn.

Hộ vệ thừa vâng, cầm công văn tiến lên mấy bước, nói với một Cẩm Y Vệ trong số đó: "Đại quan nhân nhà chúng ta chết trên tay bọn cướp, không thể an táng, thiếu gia nhà chúng ta tới đây tìm kiếm thi thể, muốn đưa về quê nhà lo việc tang ma cho đại quan nhân, phiền đại nhân châm trước cho."

Vốn tưởng rằng sẽ phải năn nỉ một hồi, không ngờ Cẩm Y Vệ kia chỉ nhìn qua mấy người Phó Vân anh rồi tránh đường cho họ vào.

Phó Vân anh không có thời gian nghĩ nhiều, dẫn hộ vệ đi vào trong sơn cốc, lật từng thi thể lên để xác định thân phận.

Mấy binh lính Cẩm Y Vệ đứng cách đó khá xa, không để ý tới họ.

Khắp nơi đều là xác chết với những vết thương chòng chát, thời tiết nóng lên, ruồi bọ bâu đầy trên những thi thể đang thối rữa.

Phó Vân anh không nỡ nhìn kĩ tình trạng thê thảm của những người khác, tập trung tìm những người quen biết giữa đồng thi thể vương vãi khắp nơi.

Bỗng cách đó không xa có tiếng gọi đầy do dự và thương xót vọng lại, "Phó thiếu gia... Ở bên này..."

Cả người nàng cứng đờ, sửng người trong giây lát, vành mắt nhất thời vừa cay vừa nóng nhưng vẫn không rơi lệ, nửa đầu lên ép nước mắt quay trở lại, nàng đứng dậy, đi về phía hộ vệ Vương phủ vừa gọi nàng.

Mấy hộ vệ sợ nàng đau lòng nên đã sửa sang lại thi thể.

Tất cả mọi người đều đổ xô về phía đó, đứng xung quanh.

Áo lụa thêu mây, giày gấm thêu chỉ vàng, tất cả đều sử dụng nguyên liệu Tô Hàng, đúng là những đồ mà Phó tứ lão gia thường ngày vẫn hay mặc.

Phó Vân anh quỳ rạp xuống trước thi thể, vẫn không khóc, đôi tay run rẩy sửa sang lại quần áo xộc xệch, cầm bàn tay chồng chất vết thương lên.

"Tứ thúc, sau này con sẽ trở thành trụ cột trong nhà."

...

Họ xếp thi thể vào quan tài đã được chuẩn bị từ trước, đi ra khỏi sơn cốc.

Cầm Y Vệ phía sau nhìn theo bọn họ đi khỏi đó.

Lúc Phó Vân anh leo lên lưng ngựa, tay vẫn hơi run run.

Nàng khẽ khép mắt, kẹp nhẹ vào bụng ngựa, ngựa bước chầm chậm.

Gió xuân thổi vào mặt nàng, trong gió không biết có lẫn nhụy hoa của loại hoa gì, bay vào mắt nàng khiến đôi mắt nàng đau đớn, cay xè.

Nàng dừng ngựa, thả dây cương.

Bỗng gió ào ào thổi tới càng lúc càng mạnh, một đợt gió toàn cát với bụi ập tới.

Mấy tờ giấy ố vàng bị gió thổi tốc lên không trung, quệt vào nhau soàn soạt.

Nàng nhìn những trang giấy đang bay về phía mình, thất thần.

Mấy người Kiều Gia không dám thúc giục nàng, lát sau, nàng đột nhiên lên tiếng: "Viên Tam, đem những trang giấy đó lại đây cho ta

xem."

Từ khi tìm được thi thể của Phó tứ lão gia, Viên Tam luôn nhìn nàng chăm chăm, chỉ sợ nàng quá đau lòng mà ngã từ trên ngựa xuống, lúc này nghe nàng ra lệnh liền lập tức xuống ngựa, đưa tay nắm bừa mấy tờ giấy đang bay tán loạn khắp nơi, mang tới trước mặt Phó Vân anh.

Nàng nhận mấy tờ giấy, lật từng trang một ra xem.

một lát sau, nàng nhắm mắt lại.

Khi mở ra, trong mắt loang loáng ánh lệ, nhưng trên môi lại hiện lên nụ cười, lúm đồng tiền lõm sâu.

Nàng lập tức xuống ngựa, vút roi ngựa sang một bên, hộc tốc chạy về phía thi thể vừa được lấy về khi nãy, lật ra bộ phận duy nhất có thể sử dụng để phân biệt là bàn tay lên xem.

Phó tứ lão gia thích xoa đầu nàng, lòng bàn tay vừa to vừa dày, đường chỉ tay liền mạch, đó là tướng của người có phúc.

Lau sạch bàn tay, đường chỉ tay lộ ra lại đứt đoạn.

Thi thể không toàn vẹn trước mắt này không phải Phó tứ lão gia.

Tứ thúc còn sống!

Mấy hộ về đưa mắt nhìn nhau, thầm nghi ngờ có phải nàng bị kích thích đến mức điên rồi không, đồng loạt xuống ngựa, chạy về phía nàng.

Nàng ngẩng đầu, "Đây không phải tứ thúc ta."

Dứt lời, nước mắt cuối cùng cũng trào ra.

...

Những người xung quanh bàng hoàng sửng sốt.

Nàng nhanh chóng gạt nước mắt, đứng dậy, "Lấy tất cả giấy về đây."

Viên Tam là người đầu tiên có phản ứng, vui mừng khôn tả, cười ha hả, cao giọng đồng ý, "Được!"

Kiều Gia và các hộ vệ Vương phủ cũng giật mình tỉnh ra, vội tới giúp đỡ.

Mọi người tập hợp những trang giấy mình nhặt được tới trước mặt Phó Vân anh, nàng giở từng tờ ra xem, loại ra những tờ không dùng đến.

Viên Tam đứng bên cạnh hỏi: "Lão đại, đây không phải... đây không phải là "Sổ tay chế nghệ" do người biên soạn sao?"

Nàng gạt đầu.

Trước khi đi, Phó tứ lão gia đã bảo ông đem theo một chiếc rương lớn đựng toàn "Sổ tay chế nghệ", định gặp ai cũng tặng một quyển. Nàng khi ấy dờ khóc dờ cười.

không ngờ rằng những cuốn sách đó lại có thể cứu mạng ông.

Kiều Gia nheo mắt lại, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói, "Công tử, trên những tờ giấy có ký hiệu mà tứ lão gia để lại phải không?"

Phó Vân anh trả lời: "Ta vẽ bản đồ cho tứ thúc, tứ thúc không biết nhiều chữ lắm, ta đành phải dạy tứ thúc dùng những ký hiệu đặc biệt để đánh dấu các phương hướng khác nhau, những ký hiệu trên này là do ta dạy tứ thúc, chỉ có ta và tứ thúc hiểu."

Nàng nhanh chóng xem hết một lượt những trang giấy thu nhặt được, "Tứ thúc không chết, chỉ bị bọn cướp bắt lên núi thôi."

Mọi người thở phào, chỉ trong giây lát nỗi lòng nặng trĩu khi nãy đã biến mất, cả đám vui mừng ra mặt, bật cười ha hả.

Hộ vệ Vương phủ nói: "Thiếu gia, nếu như tứ lão gia vẫn còn trên núi, thiếu gia không cần phải lo lắng gì đâu, mấy người chúng ta đảm bảo có thể cứu được tứ lão gia."

Viên Tam gật đầu, nghĩ ra một ý, nói: "Ta biết bọn cướp thường thích trốn ở chỗ nào, ta đi với các ngươi."

Phó Vân anh gật đầu, nói: "Ta cũng đi, tin tức trên giấy quá ít ỏi, không biết tứ thúc còn rải bao nhiêu giấy nữa, cứ thu nhặt toàn bộ trước đã."

Mọi người đồng ý.

Bỗng hộ vệ Vương phủ a một tiếng, nhú mày nói: "Cái đám Cẩm Y Vệ đó rách việc lắm, chúng ta không thể qua mặt bọn họ để lên núi được..."

Phó Vân anh nghĩ ngợi một hồi rồi nói: "Đầu tiên hỏi thử xem vị thiên hộ đại nhân nào đang ở trên núi đã."

Cẩm Y Vệ nàng chỉ biết Hoắc Minh Cẩm nhưng Hoắc Minh Cẩm không thể nào đột nhiên đi từ kinh sư đến Đồng Sơn, người tới đây chắc chắn là thủ hạ của Hoắc Minh Cẩm, có lẽ là thiên hộ, cũng có thể là bách hộ [2], không biết nàng có thể dựa vào cái duyên gặp mặt vài lần với Hoắc Minh Cẩm để nhờ người nọ giúp đỡ hay không.

[2] Thiên hộ là quan binh quản lý 1000 quân, bách hộ là quan binh quản lý 100 quân.

Thấy bọn họ trở lại, mấy binh lính Cẩm Y Vệ cau mày, lạnh lùng quát lên, chặn bọn họ lại: "Sao lại quay lại đây?"

Hộ vệ Vương phủ bước lên giải thích tình huống, Cẩm Y Vệ hình như hơi bực bội, phát tay nói: "Đừng có dây dưa, về đi."

Hộ vệ cũng bắt đầu tức giận, lấy lệnh bài ra, "Xin cho qua."

Cầm Y Vệ kia lại là người nóng tính, thái độ ban đầu còn lịch sự, từ tốn, sau khi nhìn thấy lệnh bài, mặt bỗng sa sầm, "Làm càn!"

hắn gầm lên giận dữ, những binh lính Cầm Y Vệ xung quanh cũng tiến về phía họ, không nói không rằng, rút Tú Xuân Dao ra.

Ánh đao sáng loáng.

Phó Vân anh sừng sốt, bước lên mấy bước, ngăn cản những hộ vệ cũng đang định rút đao.

Sao chưa nói năng gì đã lao vào đánh nhau thế này?

Phó tứ lão gia vẫn còn đang chờ nàng đi cứu kia kìa, đám Cầm Y Vệ này đúng là rách việc thật.

Nàng chấp tay với Cầm Y Vệ, "Xin cả gan hỏi một câu, các đại nhân lên núi là để truy bắt đám giặc cướp trên núi chăng?"

Cầm Y Vệ nhưn mày nhìn nàng, cái nhìn lạnh lẽo, không trả lời.

Nàng không muốn trì hoãn nhiều hơn, hỏi thẳng: "Vậy xin hỏi Hoắc Minh Cầm đại nhân có trên núi hay không?"

Nghe nàng nói thẳng tên Chi huy sứ, mặt người đối diện hơi đổi sắc, chần chừ một lúc rồi hỏi: "Người hỏi chuyện này làm gì?"

Binh lính Cầm Y Vệ này là người thông minh, vừa không phủ nhận nhưng cũng không thừa nhận.

Phó Vân anh nhìn xuống, đang phân vân không biết có nên nói cái chuyện biểu rệu ra hay không, phía sau bỗng có tiếng vó ngựa giẫm lên cành khô lá úa.

Tiếng vó ngựa dồn dập, hùng hồn như thể sấm rền, có rất nhiều người đang tới.

Mọi người nghe tiếng đều quay lại nhìn, chỉ thấy hai mươi mấy người thân khoác khôi giáp Cẩm Y Vệ đang phóng ngựa lao thẳng về phía này.

Ở giữa là một người đàn ông cao lớn tuấn lãng, đầu đội mũ sa, người mặc áo bào đỏ thẫm, lưng đeo thắt lưng lụa, ăn mặc như thể những văn sĩ nhàn nhã nhưng bên hông lại có một túi đựng cung tên và một túi đựng mũi tên màu đen [3], tay đặt lên loan đao, đang phi ngựa như bay, chỉ chốc lát sau đã tới trước triền núi.

[3] Cho ai thắc mắc tại sao cung tên vào mũi tên lại đeo ở hông (giống mình), túi đựng cung tên và túi đựng mũi tên trông như thế này, gắn vào đai đeo quanh hông.

Người nọ xoay người xuống ngựa, sai bước tới trước mặt Phó Vân anh, túi cung bên hông đập vào miếng ngọc bội hình con cá kình lạng lạng, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng về phía nàng, "Tìm ta sao?"

Phó Vân anh ngây người, cách xa như vậy... làm sao huynh ấy lại biết được nàng tìm huynh ấy?

Chẳng lẽ người này là Thuận Phong Nhĩ [4]?

[4] một trong hai vị hộ pháp theo quan niệm của Đạo giáo và xuất hiện trong thần thoại Trung Quốc, có khả năng nghe được âm thanh do gió đưa tới.

Chương 89: Được giúp đỡ

Hoắc Minh Cẩm tới, Cẩm Y Vệ đương nhiên sẽ không tiếp tục cản người nữa, thu Tú Xuân Dao, yên lặng lùi về phía sau.

Lúc này, một lực sĩ dáng người lực lưỡng chạy như bay từ trên núi xuống, thả chậm bước chân đi tới bên cạnh Hoắc Minh Cẩm, ôm quyền hành lễ. Về mặt nôn nóng, có vẻ có chuyện quan trọng cần bẩm báo.

Hoắc Minh Cẩm xua tay, mắt vẫn nhìn Phó Vân anh.

Phó Vân anh ngăn người, vội vàng lùi về phía sau vài bước, cảm thấy chắc chắn sẽ không nghe thấy bọn họ nói gì mới dừng lại.

Hoắc Minh Cẩm nhíu mày, nhìn nàng chăm chăm, có chút nghi hoặc không hiểu tại sao nàng bỗng nhiên né tránh, đến khi hiểu ra, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên.

Nụ cười này gượng gạo, dường như không được vui cho lắm nhưng lại có chút cảm giác bất lực, không biết phải làm sao.

Lực sĩ nhân cơ hội này tiến lên một bước, nhỏ giọng báo cáo điều gì.

Hoắc Minh Cẩm hơi mím môi, sắc mặt không đổi.

Phó Vân anh quay lại tìm hộ vệ Vương phủ để lấy xấp giấy kia, thấy mặt hộ vệ đã tái mét, dường như hơi run rẩy.

"Phó thiếu gia..." hắn giật nhẹ tay áo Phó Vân anh, thì thào, "Gia từng nói nếu gặp phải vị này, chúng ta nên đi đường vòng thì hơn."

Hoắc Minh Cẩm có tiếng lục thân bất nhận [1], xử trí hoàng thân quốc thích cũng không nương tay. Trước kia hoạn quan ở Đông Xưởng, Tây Xưởng đều võ giương oai, Cẩm Y Vệ bị chèn ép tới mức không ngẩng đầu lên được, gặp những hoạn quan đó phải gọi là gia gia. Từ khi Hoắc Minh Cẩm tiếp nhận chức vụ Chỉ huy sứ Đông Xưởng, Tây Xưởng có cũng như không, đây là chuyện chưa từng xảy ra trước đây, chỉ trong một thời gian ngắn mà hoạn quan trong cung đã ngoan ngoãn hẳn.

[1] Lục thân bao gồm 6 người thân thiết nhất với một con người bình thường: cha, mẹ, anh, em, vợ, con. Lục thân bất nhận là chối bỏ, không nể mặt bất kì ai trong những đối tượng kể trên. Đến cả những người đó mà cũng có thể chối bỏ, người như thế, nếu nói hay thì là công bằng, người thân cũng như không thân, nếu nói không hay thì là vô tình, không giống con người. Hoắc Minh Cẩm có tiếng này là vì vụ chặt ngón tay anh trai, cắt đứt với mẹ đẻ.

Cũng bởi nguyên nhân này, dù Hoắc Minh Cẩm xuống tay tàn nhẫn, làm việc bất chấp hậu quả nhưng trong triều vẫn luôn có những đại thần chủ động đứng về phe Hoắc Minh Cẩm, trợ giúp cho người này. Họ đều là những người căm ghét cách cư xử của đám hoạn quan kia.

Sở Vương là người bừa bãi, không có chừng mực, nhất định là đã làm chuyện gì không thể chấp nhận, sợ Cẩm Y Vệ điều tra ông ta. Đây là Đồng Sơn, dù sao cũng không nằm trong vùng quản lý của ông ta.

Phó Vân anh hiểu ý, đưa mắt ra hiệu cho hộ vệ, ý bảo hấn lui về sau.

Hộ vệ mắt nhìn xuống đất, dẫn thuộc hạ rút về một góc, đầu cúi gập tới mức không thể cúi được nữa, cố gắng hết sức để không khiến Hoắc Minh Cẩm chú ý.

Ghét của nào trời trao của ấy, Hoắc Minh Cẩm nghe lục sĩ bẩm báo xong, không biết là vô tình hay cố ý mà lại hơn nhưn mày, nhìn chăm chăm hộ vệ Vương phủ một lúc lâu.

Hộ vệ toát mồ hôi lạnh, lòng bàn tay ướt nhẹp. Có một chủ tử không nghiêm túc, đám thuộc hạ như bọn họ nhìn thấy người của Cẩm Y Vệ, Đại Lý Tự, Hình Bộ hoặc Tông Nhân Phủ lập tức chột dạ, chủ tử quá biết cách hành hạ bọn họ mà, đến cả đám người Miêu ở tít tận thâm sơn cùng cốc, ngăn cách với thế giới bên ngoài còn hận ông ta tận xương, ai mà biết được rốt cuộc ông ta còn làm bao nhiêu chuyện bậy bạ nữa cơ chứ.

Phó Vân anh khẽ khàng ho khan một tiếng, bước về phía trước thử thăm dò, "Hoắc đại nhân?"

Ánh mắt Hoắc Minh Cẩm rời khỏi người hộ vệ, nhìn về phía nàng, cúi đầu chỉnh lại loan đao rồi chìa tay về phía nàng.

Nàng đưa cho ra một tập giấy nhàu nhĩ, nói rõ ngọn nguồn câu chuyện.

Hoắc Minh Cẩm cau mày, vết râu bên má đã đậm hơi rất nhiều, bộ đồ đồ thắm tươi sáng trên người càng làm nổi bật vẻ mệt mỏi tiêu tụy của chàng, nhưng sống lưng vẫn dựng thẳng đứng như cũ. Đây là người không bao giờ buông thả bản thân mình, vô cùng nghiêm chỉnh, không biết tại sao mà trên tay áo lại có mấy vết rách rõ ràng, đôi ủng bằng da bám đầy bùn đất, nhìn không rõ màu sắc ban đầu nữa. Yên lặng nghe nàng nói hết lời, chàng nói: "Chờ ở đây đi."

Đôi lông mày nàng hơi cau lại, định mở miệng nói gì.

Hoắc Minh Cẩm ôn hòa giơ tay lên nói: "Nếu như người vẫn ở trên núi thì tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm, đợi trời tối rồi lên sau, tránh rút dây động rừng."

Huynh ấy đang giải thích với nàng.

Phó Vân anh thở phào.

Hoắc Minh Cẩm đi ra khỏi đó, những Cẩm Y Vệ đứng xung quanh vội vàng đuổi theo, cùng chàng đi về phía căn lều mà lực sĩ khi nãy vừa bước vào.

Chàng đi được một lúc, bước chân bỗng nhiên khựng lại, quay đầu nhìn về phía Phó Vân anh.

Những người khác cũng dừng bước.

Phó Vân anh đang bàn bạc với Viên Tam tối nay sẽ hành động ra sao, bỗng nhiên cảm nhận được những ánh mắt đổ về phía nàng từ bốn phương tám hướng, nàng ngơ ngác.

Viên Tam vẫn chẳng hay biết gì, tay phải khoác lên vai nàng, kề sát vào tai nàng thì thầm: "Lão đại, ta vừa quan sát địa hình ở mấy nơi xung quanh đây, có thể trèo lên núi từ phía sau, chờ trời tối ta đi xem thế nào..."

Phó Vân anh ra hiệu cho hấn dừng nói tiếp, nhìn xung quanh một lượt, đối diện với một ánh mắt đầy áp lực.

Mặt Hoắc Minh Cẩm vẫn không có cảm xúc, ánh mắt xoáy sâu trên mặt Viên Tam hồi lâu rồi lại nhìn sang phía nàng, sự sắc bén thoáng qua khi nãy đột nhiên biến mất, chậm rãi nói: "đi theo ta."

Mặt Viên Tam biến sắc, hấn cảnh giác nói: "Lão đại, vị đại nhân kia..."

"không có vấn đề gì." Phó Vân anh trấn an hấn, "Là người quen."

Hoắc Minh Cẩm ôn hòa hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng, đây mới là Minh Cẩm ca ca mà nàng quen biết ở kiếp trước chứ không phải Hoắc Chỉ huy sứ mà ai ai nghe tên cũng phải rùng mình.

Huynh ấy bảo nàng đi theo, nàng liền nghe lời đi theo phía sau, giờ tứ thúc sống hay chết còn chưa biết, Hoắc Minh Cẩm không nói rõ nhưng từ biểu hiện của huynh ấy, có thể thấy

huynh ấy bằng lòng giúp đỡ nàng cứu người, nàng thực sự nên đi theo huynh ấy.

Cẩm Y Vệ tách ra tránh đường cho nàng, nhìn nàng đi tới trước mặt Hoắc Minh Cẩm, đám binh lính nhìn nhau bằng những ánh mắt kì quái.

Thấy nàng lại gần, Hoắc Minh Cẩm gật đầu rồi đi vào trong lều.

Phó Vân anh đi theo phía sau mấy bước, nàng nhanh trí, luôn luôn cách chàng một quãng không gần không xa, vừa không quá gần, để mạo phạm đến chàng, cũng không tới mức quá xa để không nghe thấy lời chàng nói.

Lều trại được quét tước sạch sẽ, bên trong bày biện đơn giản, chỉ có bàn ghế và sập. một văn sĩ mặc áo bào màu lục đang ngồi ghé vào sập ghi chép gì đó vào bản vẽ trải trên bàn con, nghe thấy tiếng bước chân bèn đứng dậy, tránh sang một bên, khom người hành lễ, mỉm cười nói: "Nhị gia, chỉ là toán cướp lặt vặt thôi mà, ngài vốn không cần phải đích thân ra tay..."

Hoắc Minh Cẩm xua tay ý bảo hấn ngậm miệng lại, đi thẳng về phía sập, vén vạt áo ngồi xuống, cởi loan đao bên hông, đặt lên bàn con.

Văn sĩ mỉm cười đi tới, đang muốn nói gì bỗng lại nhìn thấy Phó Vân anh đi vào, hơi ngạc nhiên, quan sát nàng từ trên xuống dưới.

Ban đầu, hấn vốn cho rằng nàng là mưu sĩ mới chiêu mộ được nhưng nhìn mặt nàng tuần tú lại còn vương nét ngây thơ, không giống một người từng tiếp xúc với chốn quan trường, hơn nữa tuổi lại còn quá nhỏ.

Trong lều sáng mờ mờ, Phó Vân anh nghiêm chỉnh đứng vào một góc, bất động.

Hoắc Minh Cẩm không ngẩng đầu lên, chỉ vào bản vẽ đang mở ra trên bàn con, "Lại đây."

Văn sĩ vội tiến lại gần.

Hoắc Minh Cẩm hơi cau mày.

Lúc này văn sĩ mới hiểu ra, nhìn sang Phó Vân anh đưa mắt ra hiệu.

Phó Vân anh hơi chần chừ một chút, đi tới trước sạp.

Hoắc Minh Cẩm cao lớn, ngồi trên sạp vẫn có thể mặt đối mặt với nàng, chỉ phía đối diện, "Ngồi đi."

Văn sĩ há hốc miệng, ánh mắt chiếu vào Phó Vân anh càng khác thường hơn.

Phó Vân anh ngược lại chẳng cảm thấy có gì khác thường, nàng chưa từng nhìn thấy Hoắc Minh Cẩm lúc làm việc riêng với cấp dưới bao giờ, tưởng rằng lúc nào Hoắc Minh Cẩm cũng đối xử với những người khác như thế, ngoan ngoãn trèo lên sạp, nửa ngồi nửa quỳ đối diện với chàng, cúi đầu xem bản vẽ.

trên bản vẽ chính là địa hình và đường đi trong khu vực Đồi Sơn, không biết lấy được từ đâu nhưng thực sự rất chi tiết.

Cẩm Y Vệ làm gì cũng có sự chuẩn bị chu đáo.

Nàng nhớ lại những kí hiệu mà Phó tứ lão gia để lại trên giấy, chỉ tay vào một đỉnh núi trên bản vẽ, "Ở đây có một sơn động, là một trong những nơi ẩn nấp của bọn chúng."

Hoắc Minh Cẩm nhận bút than từ tay văn sĩ, vẽ một vòng tròn ở nơi ngón tay nàng vừa chỉ.

"Chỗ này có một con sông rất sâu nhưng phía dưới mặt sông lại có một chiếc cầu đá, bình thường không nhìn thấy nhưng tới lúc khô hạn cầu đá lại lộ ra trên mặt nước, cần đặt người canh gác ở đây nếu không chúng sẽ chạy qua cầu đá này để đào tẩu."

Hoắc Minh Cẩm ừ một tiếng, đánh dấu vào bản vẽ.

"Còn chỗ này nữa, tứ thúc đánh một cái dấu ở chỗ này, nhưng mà văn bối không hiểu lắm..."

Hoắc Minh Cẩm vẽ một hình vuông nhỏ vào chỗ có nghi vấn kia.

Bên ngoài lều có người cầu kiến, Cẩm Y Vệ vén rèm lên, cầm một xấp giấy vào, "Nhị gia, vừa tìm được ạ."

Hoắc Minh Cẩm nhận giấy, hơi cau mày, vuốt phẳng từng tờ một, giấy rất bản, một lát sau trên tay chàng đã dính đầy vết bản, chàng cũng chẳng quan tâm, đưa những tờ giấy đã được vuốt thẳng thớm cho Phó Vân anh xem.

Phó Vân anh vội vàng vùi đầu vào việc sắp xếp lại những dữ kiện có được trên những trang giấy vừa nhận được, rất lộn xộn, nhiều khi phải so sánh các trang với nhau mới có thể lờ mờ đoán ra một ý, thi thoảng làm hồi lâu lại phát hiện ra nhầm rồi, lại phải làm lại từ đầu.

Nàng rất tập trung, không ngẩng đầu lên, chỉ đưa tay nhận những tờ giấy được đưa tới, tiếp tục so sánh.

Sự tập trung và cái thái độ đương nhiên phải thế này, đối với người khác mà nói thì có thể không sao nhưng lại thể hiện ra trước mặt Hoắc Minh Cẩm thì có vẻ hơi dễ dãi thôi.

Văn sĩ đứng bên cạnh cũng lo sợ thay cho nàng.

Vậy mà Hoắc Minh Cẩm lại không tức giận, khóe miệng hơi cong lên một chút.

Thế mà Nhị gia lại cười!

Nhị gia trở nên hiền hòa như thế từ bao giờ vậy?

Văn sĩ trợn tròn mắt, không hiểu điều gì đang xảy ra, len lén quan sát Phó Vân anh, càng nhìn càng thấy thiếu niên trước mắt mi thanh

mục tú, dung mạo xuất chúng.

hắn như nghĩ tới điều gì, trong lòng có một phỏng đoán không hay cho lắm.

Trong lều im ắng, chỉ có tiếng bút than lướt trên bản đồ vang lên soàn soạt.

Tầm nửa canh giờ sau, Phó Vân anh cuối cùng mới hiểu được sơ sơ, thờ phào, giờ này mới ý thức được Hoắc Minh Cẩm vẫn luôn chờ đợi bên cạnh, vội vàng ngẩng đầu lên, ngẩn người.

Hoắc Minh Cẩm đang nhìn xuống bản vẽ, tay cầm một cây bút than, dựa theo những gì nàng vừa lẩm bẩm để đánh dấu trên bản đồ, vẽ vạch vạch hết sức nghiêm túc.

Trời bên ngoài tối dần, trong lều càng tối hơn, văn sĩ châm một chiếc đèn dầu lạc bùng tới trước bàn, ánh lửa màu vàng ấm áp lay động hắt lên khuôn mặt chàng, soi tỏ khuôn mặt còn dính bụi đất, râu ria chưa cạo, không giấu nổi vẻ mệt mỏi.

Bỗng một tia ánh sáng bàng bạc lóe lên, nàng lần theo ánh sáng bạc, nhận ra trên đầu chàng đã có mấy sợi tóc bạc, ngũ quan chàng tuấn tú, mấy sợi tóc bạc kia càng trở nên nổi bật tới mức chói mắt.

Huynh ấy còn chưa tới ba mươi tuổi.

Phó Vân anh nhớ tới thiếu niên cao quý khí khái oai hùng năm ấy, bàng hoàng cả người.

Có người vén rèm lên, bùng hai ly trà nóng tới, gió từ trên núi thổi vào trong lều, ánh đèn trong phòng càng lay động dữ dội.

Hoắc Minh Cẩm đặt bút than xuống, dịch cây đèn sang bên cạnh, tránh cho dầu thấp bên trong văng ra làm bỏng tay Phó Vân anh, thấy nàng ngẩn người, cho rằng nàng vẫn đang lo lắng cho Phó tú

lão gia, ôn hòa nói: "Giờ vẫn chưa phải lúc ra tay, còn thiếu mấy thứ... Uống ly trà nóng cho ấm trước đã."

nói rồi chàng tự tay bung chén trà lên, đưa về phía nàng.

Người đưa trà sững sốt, trợn mắt há mồm hồi lâu vẫn chưa bình tĩnh lại được, suýt nữa làm đổ khay trà trong tay.

Mặt Hoắc Minh Cẩm vẫn không đổi sắc, bung ly trà, chờ Phó Vân anh đưa tay ra nhận.

Người đưa trà nuốt nước bọt, cúi đầu, khom người lui ra ngoài.

Phó Vân anh nhìn thấy sự kinh ngạc như vừa gặp ma của hắn nhưng vẫn nhận ly trà mà Hoắc Minh Cẩm đưa, ủ trong lòng bàn tay, bàn tay lạnh lẽo dần ấm áp lại.

Cẩm cúi hồi lâu, giờ mới phát hiện ra tay đã đông cứng, mu bàn tay hơi tái xanh.

Vừa hay lúc này văn sĩ và Cẩm Y Vệ đều đã đi ra ngoài, trong lều chỉ còn lại hai người bọn họ ngồi đối diện với nhau. Nàng bung ly trà ấm áp, nghĩ ngợi một lúc, khe khẽ hỏi: "Hoắc đại nhân... Ngài, ngài, trước kia ngài đã từng gặp văn bối rồi phải không?"

Hỏi xong câu này, nàng còn thêm một câu, "Trước cái lần ở phủ Võ Xương."

Hoắc Minh Cẩm cúi đầu khẽ vuốt ve chén trà, khuôn mặt chìm trong bóng tối khiến nàng không nhìn rõ biểu tình trên đó.

Bên ngoài lều im phăng phắc, không có một tiếng động, thi thoảng mới có tiếng gió thổi ô ô phá vỡ sự yên lặng.

Phó Vân anh nhìn Hoắc Minh Cẩm.

Ánh lửa bập bùng leo lét, chàng vẫn không nhúc nhích, lặng im không nói.

một lúc lâu sau, chàng từ từ ngẩng đầu lên, khoe môi cong lên, mỉm cười, "Tại sao lại hỏi như thế?"

Chiêu đảo khách thành chủ này khiến Phó Vân anh không biết phải phản kích lại thế nào.

Chẳng lẽ lại nói bởi huynh ấy đối xử tốt với nàng quá nên nàng nghi ngờ, cảm thấy huynh ấy đã nhìn ra gì rồi?

Hỏi như thế có cảm giác hơi ảo tưởng, tự tác đa tình.

Nhưng mà không hỏi thì cũng kì quái quá.

Người này xuất thân cao quý, lại đường đường là Cẩm Y Vệ Chỉ huy sử, tay nắm quyền lực. Xét về địa vị mà nói, hai người khác nhau một trời một vực, huynh ấy hoàn toàn không cần phải đối xử với một thiếu niên bình thường như nàng một cách ôn hòa đến vậy.

Hơn nữa nàng hỏi ra câu này vốn tính là mạo phạm đến huynh ấy. Theo lẽ thường, huynh ấy đáng ra phải phủ nhận thẳng thừng.

Nhưng huynh ấy không làm vậy.

Ánh mắt nàng nhìn về phía sợi tóc bạc trên mái đầu Hoắc Minh Cẩm, quyết tâm lấy can đảm, mặt dày mày dạn nói: "Vì Hoắc đại nhân đối xử với vãn bối quá tốt, vãn bối vô cùng cảm kích."

rõ ràng đây chỉ là một câu nói lấy lòng bình thường thôi nhưng được nàng chính miệng nói ra không hiểu sao lại khiến Hoắc Minh Cẩm muốn cười.

Rất lâu rồi chàng chưa cười.

Nếu như nàng biết ở kinh sư chàng là người như thế nào, tàn nhẫn độc ác, lạnh lẽo vô tình ra sao, liệu nàng còn dám thử chàng như thế chẳng?

Chàng nhấp một ngụm trà, không nhìn thẳng vào nàng, "Chưa gặp."

Giọng nói bình tĩnh, không hề dao động chút nào.

Nếu Hoắc Minh Cẩm cảm thấy nàng giống với người quen cũ nên đối xử tốt với nàng hơn một chút thì cũng chẳng cần phải phủ nhận... Mà cho dù huynh ấy có thật sự nhận ra nàng đi chăng nữa... vậy thì càng không cần phải thể hiện cái thái độ này.

Phó Vân anh nghĩ mãi không ra, đành phải tạm đặt chuyện này sang một bên, đứng dậy thi lễ, mặt đỏ lên, nói: "Đó là do bản thân vấn bối tự liên tưởng quá xa, xin đại nhân chớ trách."

Hoắc Minh Cẩm dường như cũng không tức giận vì chuyện nàng suy đoán lung tung, bỗng lại giơ tay lên: "Người liên tưởng cũng không quá xa..."

Tim Phó Vân anh đột nhiên đập nhanh hơn, chậm rãi ngẩng đầu.

Chàng vốn giơ tay định chạm vào tóc nàng từ xa nhưng có cái ngẩng đầu này của nàng, đầu ngón tay lướt qua tóc nàng, theo tóc mai lướt tới khuôn mặt nàng, tay chàng vừa bung chén trà, bàn tay ấm áp.

Cả hai người đều ngẩn người.

một lát sau, Hoắc Minh Cẩm rút tay về, vẫn nhìn nàng không chớp mắt: "Ta thực sự thích người."

Phó Vân anh ngây người ra một lúc mới ý thức được Hoắc Minh Cẩm vừa nói gì, nàng sững sốt tròn mắt: "..."

Thế là có ý gì?!

Thấy nàng đờ đẫn ra như thế, ý cười ánh lên trong đôi mắt Hoắc Minh Cẩm, đến biểu hiện trên mặt cũng trở nên hoạt bát, dường như trẻ ra mấy tuổi, chậm rãi nói: "Người rất khá, ta thực sự đánh giá cao người."

Ra là có ý này...

Phó Vân anh rùng mình, suýt nữa đã cho là Hoắc Minh Cẩm là kẻ đoạn tụ lại còn thích luyện đồng.

Nàng rất muốn lờm Hoắc Minh Cẩm một cái nhưng suy đi nghĩ lại lại nhớ tới thân phận của người kia, đành phải nhẫn nhịn.

Bên ngoài lều, mấy binh lính Cẩm Y Vệ đứng gần nhất loáng thoáng nghe thấy tiếng cười của Nhị gia liền nhìn nhau.

Hóa ra Nhị gia cũng biết cười.

Bóng đêm sập xuống, bên ngoài bắt đầu đốt đuốc, văn sĩ vén rèm đi vào lều, gió đêm se lạnh cũng thổi vào, "Nhị gia, bắt được rồi."

Hoắc Minh Cẩm gật đầu, ừ một tiếng.

Phó Vân anh đoán họ có việc quan trọng, lặng lẽ ra khỏi lều.

Hoắc Minh Cẩm không nói gì, thấy nàng ra ngoài liền dặn dò văn sĩ: "Đừng ồn ào quá."

Văn sĩ thưa vâng.

Trời đã tối đen.

Phó Vân anh vừa ra ngoài, Viên Tam lập tức xông tới. hấn đang đi đi lại lại trước lều, bỗng chồn chờ đợi. hấn túm chặt nàng, nhìn bên này ngó bên kia, "Lão đại, sao vào đó lâu thế?"

Rồi lại nói: "Chúng ta nghe lời người, đã chôn những thi thể không ai nhận đó rồi, cũng đã lập bia cho họ."

Phó Vân anh gật đầu. Trong lều ấm áp, nàng vừa bước ra ngoài đã lạnh run.

Ban đêm, vùng núi rất lạnh, Đồng Sơn còn ở phía bắc, lạnh hơn Hồ Quảng nhiều.

Hộ vệ Vương phủ và Kiêu Gia đi lại phía nàng, hỏi nàng lát nữa nên làm cách nào để cứu Phó tứ lão gia.

Nàng nói: "Cấm Y Vệ đang làm việc, chúng ta đi sau là được rồi, tránh làm vướng chân vướng tay bọn họ."

không biết Hoắc Minh Cẩm tới Đồng Sơn làm gì, nhìn huynh ấy mệt mỏi tiều tụy như vậy, tới thời gian thay quần áo cũng không có, vội vã chạy tới đây, nhất định là có việc quan trọng.

Hộ vệ Vương phủ cũng nói: "Đúng thế, nếu làm hỏng việc của Cấm Y Vệ thì đúng là tai họa."

Kiêu Gia đứng khoanh tay, không nói gì. hấn thực sự đề phòng Cấm Y Vệ, từ lúc tới Đồng Sơn, hấn gần như không lên tiếng.

Đống lửa cháy rừng rực, mấy hộ vệ mới săn được mấy con thỏ trong rừng, lột da rồi đặt lên đống lửa để nướng, mỡ chảy ra kêu lách tách, thơm nức mũi nhưng đặt vào miệng lại thấy vừa khô vừa cứng, chẳng có mùi vị gì, thực sự hơi khó ăn.

Nhưng giờ thì còn cách nào khác nữa, mỗi người xé một miếng thịt thỏ cầm tay gặm.

Viên Tam nhường cho Phó Vân anh một miếng thịt mềm nhất, nàng lắc đầu, khi nãy trong lều nàng đã ăn chè bột mì, giờ không thấy đói.

Trăng lên giữa trời, từ trong khu rừng cách đó không xa vang lên tiếng thét thê lương.

Viên Tam tặc lưỡi: "Nhiều người thế này mà sói cũng dám lại gần..."

Phó Vân anh lắc đầu, bảo hấn đừng nói.

Đó không phải tiếng sói tru.

Nàng ngồi bên đống lửa, tự vẽ lại trong đầu địa hình khu vực Đồng Sơn, thử lên kịch bản để lát nữa dẫn Kiều Gia đi tìm Phó tứ lão gia. đang chìm trong suy nghĩ bỗng nàng nghe thấy có tiếng ồn ào phía sau.

Phía khu lều ban nãy dường như có náo loạn.

Tiếng bước chân dồn dập càng lúc càng gần, nàng đang định quay đầu lại thì Kiều Gia vốn đang ngồi bên đống lửa nhắm mắt nghỉ ngơi bỗng mở bừng mắt, lập tức lao người qua, ôm lấy nàng lăn mấy vòng trên mặt đất.

Trời đất như quay cuồng một lúc mới dừng lại, Kiều gia đỡ cổ nàng, nâng nàng lên.

Nàng phúi sạch đất cát và cỏ dính trên người xuống, nhìn về chỗ mình vừa ngồi khi nãy, mồ hôi lạnh túa ra.

một gã đàn ông đầu tóc lộn xộn, khuôn mặt dữ tợn đang đứng ở đó, cầm trong tay một lưỡi hái, đang đánh nhau với Cẩm Y Vệ. hắn nhìn thì điên điên khùng khùng nhưng ra tay lại rất bình tĩnh, lấy một địch năm mà vẫn không yếu thế chút nào.

Nếu Kiều Gia không phản xạ nhanh, nàng có thể đã chết dưới lưỡi hái kia rồi.

Chỉ cần nghĩ thôi nàng đã sợ đến bủn rủn.

Phía sau lại có tiếng ồn ào, soạt một tiếng, Hoắc Minh Cẩm vén rèm đi ra, mặt tối sầm.

Mấy binh lính Cẩm Y Vệ tới cạnh chàng, khẽ giải thích cái gì.

Chàng chẳng nói một lời, mặt mày lạnh lẽo, trong mắt, một ngọn lửa giận dữ bốc lên ngùn ngụt, đi tới đằng sau Phó Vân anh vẫn còn đang sợ hãi, cởi áo choàng xuống, cúi người khoác lên vai nàng.

"Đưa vào lều đi."

Chàng nói.

Người bên cạnh vội vàng đỡ Phó Vân anh dậy, dứt khoát kéo nàng vào trong lều, Viên Tam và Kiều Gia bám sát theo sau.

Hoắc Minh Cẩm nhìn theo bóng nàng khuất sau màn lều, nhận lấy thanh đao mà thuộc hạ vừa mang đến, đưa ngón tay vuốt nhẹ lên lưỡi đao.

Lưỡi đao sắc bén ánh lên thứ ánh sáng lạnh lạnh, hắt lên con người dữ dằn.

Văn sĩ thất tha thất thểu chạy tới bên cạnh chàng, mồ hôi như tắm, "Nhị gia, tất cả là do tiểu nhân sơ sẩy... khiến cho hãn chạy thoát..."

Hoắc Minh Cẩm không thèm liếc mắt nhìn sang hãn, lãnh đạm, "Về nhận phạt đi."

Chàng hùng hổ tiến từng bước về phía gã đàn ông cầm hái, Cẩm Y Vệ xung quanh vội vã nhường đường, nhìn chàng giương đao chém từng nhát, chỉ trong chốc lát, gã đàn ông khi nãy còn có thể bình tĩnh lấy một chọi năm đã bị ép tới mức phải liên tục lùi về phía sau.

Dưới ánh trăng mịt mờ, chàng giương thanh đao trong tay, chém mạnh về phía gã đàn ông, động tác đơn giản, gọn ghẽ, không cầu kì nhưng lại mang khí thế của ngàn vạn quân lính.

"Phập", một âm thanh chạm rã mà nặng nề vang lên, gã đàn ông chẳng kịp hét lên một tiếng, lưỡi đao đã chém vào cổ hãn, máu tươi từ vết cắt phun ra như suối, bắn đầy đầu đầy cổ một Cẩm Y Vệ đứng gần đó.

Gã đàn ông ngã xuống mặt cỏ, chân tay giật mấy cái, tắt thở.

Bốn phía lặng ngắt như tờ, mọi người im thin thít, thở cũng không dám thở mạnh, dường như tiếng ong ong của côn trùng trong rừng cây cũng đã biến mất.

Hoắc Minh Cẩm vút thanh đao vẫn còn chảy máu ròng ròng sang một bên, nhìn gã đàn ông đã chết, mặt lạnh như băng.

Lát sau, chàng bước khỏi đó.

Văn sĩ lấy hết can đảm tiến lại gần, "Nhị gia, đám còn lại thì xử trí thế nào ạ?"

Hoắc Minh Cẩm không dừng chân lại, mắt vẫn tràn ngập sự giận dữ, trả lời: "không cần giữ lại."

Văn sĩ bàng hoàng.

Hoắc Minh Cẩm nói tiếp: "Tra hỏi xong về mật đạo lên núi, ta sẽ đích thân dẫn người tấn công, các người nhớ lưu ý Phó Tứ, phải nhanh chóng tìm được ông ta. Nhớ cho ta, chỉ cần là người cấu kết với bọn cướp, giết ngay tại chỗ."

Văn sĩ rợn người, cúi đầu, "Vâng."

Gã đàn ông cầm lưỡi hái ban nãy là một tên cướp ẩn núp trong thôn xóm dưới chân núi, hằng ngày hắn vẫn làm việc đồng áng như những nông dân khác nhưng thực ra là tài mắt của bọn cướp. Sau khi Cẩm Y Vệ tới Đồng Sơn, việc đầu tiên họ làm chính là bắt toàn bộ những kẻ cấu kết với bọn cướp trong thôn, ép hỏi chúng về mật đạo và các ám hiệu trên núi. Ngoài ra cái cậu thiếu niên tên là Phó Vân kia đã vẽ ra được đường đi, đêm nay họ có thể diệt cả ổ cướp trên núi này.

Bọn họ chỉ có hai ngày, không rảnh rỗi chơi trò trốn tìm với bọn cướp, không ra tay thì thôi, đã ra tay thì sẽ không có tên nào chạy thoát.

Nhưng Nhị gia tức giận tới mức này, định đích thân lên núi... Việc này khiến văn sĩ trở tay không kịp.

Chỉ là mấy tên cướp thôi mà.

Nhị gia đang trong cơn thịnh nộ, hấn không dám nói nhiều, đi phân công binh lính, ai phụ trách tấn công vào hang ổ, ai tìm Phó Tứ, ai truy kích, ai mai phục, giao nhiệm vụ cẩn thận cho từng người, chỉ chờ lệnh là bắt đầu hành động.

Trước khi trở về lều, Hoắc Minh Cẩm khép mắt lại, điều chỉnh lại cảm xúc, cúi đầu nhìn áo quần, chắc chắn không có vết máu nào bắn vào mới vén rèm.

Khi nãy, qua khe hở trong lều, Phó Vân anh đã nhìn thấy Hoắc Minh Cẩm chỉ cần dùng một đao đã giết chết gã đàn ông kia, cách khá xa, không nhìn rõ nhưng giờ đây thấy Hoắc Minh Cẩm sải bước đi vào lều, nàng cũng tự nhiên cảm thấy ghen hống không biết nên nói gì.

Viên Tam cũng tận mắt nhìn thấy Hoắc Minh Cẩm kết thúc tính mạng của một gã đàn ông chỉ bằng một đao, tuy biết kẻ bị giết chắc chắn là người xấu nhưng trong lòng vẫn thấy rờn rợn, vô thức đứng chắn trước mặt Phó Vân anh.

Hoắc Minh Cẩm nhìn thoáng qua hấn rồi nhìn về phía Phó Vân anh, nói: "Chờ ở đây đi."

Lại là mấy chữ này.

Lần này, nàng cũng không định phản bác, nàng thực sự lo lắng cho Phó tứ lão gia nhưng trong tình huống này nàng có đi cũng chẳng có tác dụng gì, có khi còn rách việc thêm, dù sao cũng không nên làm vướng chân vướng tay người khác.

Nàng gật đầu.

Hoắc Minh Cẩm xoay người ra ngoài, những binh lính Cẩm Y Vệ khác vội vã theo sau.

"Hoắc đại nhân..."

Phó Vân anh tiến lên một bước, nhẹ nhàng lên tiếng.

Hoắc Minh Cẩm đã ra khỏi kều, nghe thấy tiếng nàng gọi, bước chân bỗng khựng lại nhưng vẫn không quay đầu.

Nàng khép chặt vạt áo choàng trên người, nói: "Cảm ơn."

Hoắc Minh Cẩm hơi nghiêng đầu, khóe mắt lướt qua thi thể đang nằm trong bụi cỏ, không nói một lời, tiếp tục bước đi.

Phó Vân anh ở lại lều. Ngoài hộ vệ Vương phủ, Kiều Gia và Viên Tam, Hoắc Minh Cẩm còn để lại một đội Cẩm Y Vệ bảo vệ cho nàng.

Bọn họ ở lại dưới chân núi chờ tin tức chẳng khác nào ngồi trên đống lửa, cảm thấy một đêm này dài hơn hẳn bình thường.

Mãi tới quá nửa đêm, trên núi mới truyền đến những âm thanh rối loạn.

Họ vội vàng chạy ra khỏi lều, không biết là ai châm lửa mà lửa đã bén vào cây cối, cháy hừng hực tận trời, bốc lên đống rực cả một khoảng không.

Tiếng lửa thiêu, tiếng cây đổ vang lên như sấm, lẫn vào giữa tiếng hò hét rung trời.

Dù ở khá xa nhưng người ở chân núi vẫn có thể cảm nhận được luồng khí lạnh lẽo của sự chết chóc.

Tiếng vó ngựa dồn dập bỗng vọng ra từ phía rừng cây, âm thanh càng lúc càng gần, mấy bóng đen đang phi như bay về phía họ, Kiều Gia cảnh giác, quát lên một tiếng: "Ai?"

Người vừa tới xuống ngựa, lão đảo đi về phía có ánh sáng chiếu ra từ cây đuốc, ánh lửa bập bùng hắt lên thân bọn họ, đó là ba tùy tùng của Hoắc Minh Cẩm, cả người dính be bét máu, đang đỡ một người đàn ông đi về bên này.

Họ còn chưa kịp tới gần, Phó Vân anh dường như đã có linh cảm, tim đập thình thịch, mắt đỏ lên, chạy như bay về phía họ.

"Tứ thúc!"

Ba người đỡ Phó tứ lão gia về lều, đặt ông lên sạp, nói: "Phó thiếu gia đừng lo, tứ lão gia không bị thương, chỉ bị hít phải khói bụi, bị sặc khí nên tạm thời ngất đi thôi."

Phó Vân anh dựa vào sạp, vén tay áo, cầm khăn lau mặt cho Phó tứ lão gia.

Ông mặc một chiếc áo ngắn vải thô, quần ống hẹp, mặt mày tái nhợt, mắt nhắm chặt nhưng khí sắc vẫn khá tốt, có điều hơi gầy một chút.

Cuối cùng cũng cứu được rồi, nàng nắm chặt bàn tay vừa to vừa dày của Phó tứ lão gia, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng.

Phó tứ lão gia vẫn hôn mê bất tỉnh, Kiều Gia bắt mạch cho ông, nói: "không có vấn đề gì, ngủ một giấc là khỏe."

Phó Vân anh đắp chăn cẩn thận cho Phó tứ lão gia, quay sang hỏi ba binh lính Cẩm Y Vệ đang ngồi yên lặng ở một góc, tự băng bó vết thương về những chuyện đã xảy ra.

Cẩm Y Vệ hơi ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời: "Tứ lão gia và mấy người khác bị bắt tới mỏ đào quặng, chúng ta trà trộn vào đó cứu ông ấy ra trước, sau đó phóng hỏa, Nhị gia dẫn người xông vào giết..."

hắn chưa kịp nói hết câu, người bên cạnh đã giơ tay đập đánh bốp một cái vào mặt, hắn a một tiếng, đau tới mức trợn trừng mắt.

Người đánh hắn lờm lại, tiếp lời: "Chúng ta cứu người, Nhị gia xông vào bắt người, những người khác canh ở cầu đá sau núi để tóm gọn bọn chúng."

Phó Vân anh mặt không đổi sắc, cảm ơn bọn họ.

Ba người cười hề hề, tiếp tục cúi đầu băng bó.

Phó Vân anh trở lại bên sạp.

Hoắc Minh Cẩm đi giết người chứ không phải đi bắt người.

Phó tứ lão gia đã bình an vô sự, Viên Tam và hộ vệ Vương phủ thờ phào nhẹ nhõm. Bôn ba mấy ngày, liên tục lo lắng đề phòng, ai cũng đã sức cùng lực kiệt, nhanh chóng dựa lưng vào nhau ngủ.

Trong lều, tiếng ngáy vang lên như sấm.

Phó Vân anh không ngủ, ngồi chống cằm bên sạp suy tư rất lâu.

Mặt trời dần hiện lên phía chân trời, ánh sáng nhạt nhòa chiếu về phía lều, một đêm náo loạn đã qua, trên núi yên tĩnh không một tiếng động, đến tiếng chim hót cũng không có.

Có tiếng vó ngựa xa xa truyền về phía lều, nàng cận thận lách chân qua khe hở giữa những hộ vệ đang nằm ngủ la liệt trên mặt đất, vén rèm, đi ra khỏi lều.

Lửa trên núi đã tắt từ lâu, khói đen bốc cuồn cuộn, ngọn núi hôm qua còn xanh tươi đẹp đẽ giờ chỉ còn một màu đen cháy.

Từ trong rừng, một con ngựa cao lớn toàn thân đen như mực phi ra, người trên ngựa mặc một bộ áo bào đỏ thẫm, cầm trên tay một thanh đao. Giết quá nhiều người, lưỡi đao có nhiều chỗ mấp mô, máu tươi chảy xuống ròng ròng.

Chàng ngời thẳng người trên ngựa, khuôn mặt lạnh như băng, ánh mắt sâu thẳm, tựa như Tu La [2].

[2] Tu La là ác thần theo quan niệm của Phật giáo, Ấn Độ giáo.

Phó Vân anh đi về phía trước vài bước.

Hoắc Minh Cẩm nhìn thấy nàng thì giật mình, thanh đao trong tay tuột ra, đing một tiếng, rơi trên mặt đất.

Nàng bước tới, khom lưng nhặt thanh đao trên mặt đất lên.

Hoắc Minh Cẩm cúi xuống nhìn nàng.

Nàng đứng dậy, cố chịu đựng mùi máu tươi tanh nồng, dưng đao lên bằng cả hai tay, trả lại cho chàng.

Hoắc Minh Cẩm không đưa tay ra nhận.

Nàng khe khẽ nói: "Tứ thúc của ta đã được cứu trở về, cảm ơn ngài."

Hoắc Minh Cẩm khẽ khép mắt lại, đưa tay ra, nhận lấy thanh đao, siết chặt, cổ tay hơi run lên một chút.

Soạt một tiếng, chàng tra đao vào vỏ, xuống ngựa.

Phó Vân anh giơ tay định dắt ngựa cho chàng, chàng kéo lấy dây cương, nhìn vành mắt thâm quầng của nàng, nói: "Thức cả đêm rồi, về nghỉ đi."

không đợi nàng trả lời, chàng đã dắt ngựa đi mất.

Editor: Hoàn thành kế hoạch tuần nhé, tuần này bên mình thứ 2 là ngày lễ. Hẹn gặp lại cuối tuần. nói thật là mình hối hận vì để HMC là "chàng" rồi đấy nhé, lúc đầu vì truyện có quá nhiều nhân vật nam, các nhân vật này gặp nhau mà để "hắn" hết thì sẽ loạn cào cào nên các nhân vật nam quan trọng để ngôi xưng khác biệt, đến chương

này mới bắt đầu choáng vì có đoạn thi thoảng nhìn HCM theo góc nhìn của Phó Vân anh. Trong suy nghĩ của nàng thì HMC vẫn là Minh Cẩm ca ca nàng biết kiếp trước nên đành để là huynh ấy, đan vào nhau và vẫn loạn cào cào. =.=

Chương 90: Trạm dịch

Kiếp trước.

Hoa mạn còn chưa tàn, cây mạn đã bắt đầu đâm ra những chồi non, đầu cành chỗ xanh chỗ trắng, những hoa trắng muốt thanh khiết dường như cũng mang chút ánh xanh nhàn nhạt.

Hoa nghêh xuân bò kín bức tường trắng, cây hoa quế trở ra những chiếc lá non tươi mới màu nâu nhạt, bên tường mấy cây hoa trà cũng tươi tốt, giữa tán lá xanh xen kẽ mấy nụ hoa.

Giữa sân, một cây hoa hạnh già hoa nở khắp cành, vào những ngày trời quang mây tạnh, hai bàn đu dây sẽ được đặt dưới gốc cây, gió nhẹ thổi qua, hoa bay lá tả tựa mưa rơi, về cuối xuân, hoa rơi càng dày, càng đẹp.

Có tiếng bước chân từ xa đi lại, một bàn tay với những ngón tay dài, khớp ngón tay rõ ràng nhẹ nhàng vén cành hoa tươi tốt tới độ che kín cả cửa tròn.

Sương sớm lấp lánh, một gương mặt tuấn lãng, mày kiếm mắt sáng thấp thoáng hiện ra sau những cành hoa.

Hoắc Minh Cẩm nhìn khắp viện một lượt liền tìm thấy một cô bé đang ngồi dưới cơn mưa hoa, mặt mày rầu rĩ, môi hơi dẫu ra. Chàng bước vào trong viện.

cô nhóc Vân anh đang ngồi trên bàn đu dây, nàng mặc chiếc áo lụa màu xanh nhạt kiểu cách phối với chiếc váy màu vàng nhạt thêu hoa, eo đeo ngọc bội, đầu chải kiểu song kế, cài trâm hoa, bên tai đeo khuyên tai vàng nhỏ nhắn hình hồ lô, trên cổ tay là một chiếc vòng

tay phi thúy, ăn mặc trang trọng như thế này, chắc hẳn là để ra ngoài, vậy mà khuôn mặt lại đầy buồn bực, tay nắm chặt dây thừng trên bàn đu dây, uể oải đưa đi đẩy lại, bên cạnh không có ai hầu hạ.

Chàng bước lại gần, giày gấm giẫm lên một lớp cánh hoa thật dày, phát ra âm thanh khe khẽ.

Tiểu Vân anh đang chờ dẫn bỗng nghe thấy vậy thì hơi hoảng sợ, ngẩng đầu lên nhìn thấy chàng, ngạc nhiên, buông tay khỏi bàn đu dây, đứng dậy, hành lễ với chàng, "Minh Cẩm ca ca tới chơi ạ."

Hoắc Minh Cẩm ừm một tiếng, "Tại sao lại trốn một mình ở đây thế này?"

Hôm nay là hội hoa [1], lão phu nhân và Nguyễn thị đã hẹn nhau cùng ra ngoài thành ngắm hoa du xuân, chiều tối trở về tiện đường ghé qua miếu dâng hoa. Khi nãy kiệu của hai nhà gặp nhau ở đầu ngõ, lão phu nhân không thấy Vân anh đâu liền hỏi thăm, Nguyễn thị ngại ngùng, bảo Vân anh bị ốm nên không đi được.

[1] Hoa thảo tiết, tổ chức ngày 2, 12, 15 hoặc 25 tháng Hai âm lịch

Lão phu nhân lập tức vén màn lên đưa mắt ra hiệu cho Hoắc Minh Cẩm đang cưỡi ngựa bên cạnh để chàng ở lại.

Vậy là chàng tới đây.

Nghe chàng hỏi vậy, Vân anh thở dài, quay lại bàn đu dây, có vẻ vô cùng sầu muộn, hơi cau mày, hỏi chàng: "Minh Cẩm ca ca, nhà huynh có mấy chị em gái?"

Hoắc Minh Cẩm trả lời: "Ta không có chị em gái, chỉ có một anh trai, ba anh họ."

Vân anh ngẩng đầu nhìn chàng, thấy chàng đang khom lưng nói chuyện với mình, sợ chàng mỏi bèn vỗ vỗ bàn đu dây trống bên cạnh, "Ca ca ngồi đi."

Trong trí nhớ của Hoắc Minh Cẩm, từ bé đến giờ, chàng chưa ngồi bàn đu dây lần nào... Nhưng mà thấy nàng ngửa đầu nhìn mình đầy vẻ mong chờ như thế, chỉ có thể nghe lời, khom người ngồi xuống, chàng cao lớn, chân quá dài, phải gập lại mới ngồi được thoải mái.

Nàng thấy chàng phải đổi tư thế mấy lần mới ngồi được, bỗng nhiên bật cười, duỗi căng chân ngắn ngủn của mình ra so với chàng, nói: "Ca ca, huynh cao quá đi, muội ngồi còn không chống chân được cơ!"

Vừa nói, đôi bàn chân nhỏ ẩn hiện dưới tà váy vừa đu đưa trong không trung mấy cái, con bướm nhỏ trên mũi giày thêu rung rinh.

Chàng cũng bật cười, "Muội còn nhỏ, sau này lớn sẽ cao lên."

Nàng lại thở dài, chậm rãi đu đưa bàn đu dây, buồn rầu nói: "Lớn lên chẳng vui tí nào."

"Các anh trai muội lại trêu chọc muội à?"

Nàng lắc đầu, xòe bàn tay bắt lấy những cánh hoa hạnh đang bay trong không trung, "Đại ca lên dạy muội đọc sách, mẹ muội tức giận."

Dừng lại một chút, nàng thổi bay cánh hoa trong lòng bàn tay, "Con gái nhà người khác cũng không đọc sách sao?"

Hoắc Minh Cẩm suy nghĩ thật nghiêm túc, "Cũng có đọc sách."

"Con gái bên nhà huynh có được đi học không?"

Vừa hỏi ra câu này, nàng lại nhớ ra, "Muội quên mất, ca ca không có chị em gái."

Hoắc Minh Cẩm hỏi: "Muội muốn đi học sao?"

Nàng gật đầu, giọng đầy vẻ tủi thân: "Muội không biết đi học có lợi ích gì... Nhưng muội học tốt mà, tại sao lại không cho muội đọc sách chứ?"

Từ trước đến nay chàng không biết ăn nói, chẳng biết phải an ủi nàng thế nào.

Nàng dùng sức đẩy bàn đu dây về phía trước, cảm khái một câu: "Nếu muội có thể đi học với các anh thì tốt biết mấy, muội sẽ học thật nghiêm túc."

Hai người tự nhiên chẳng ai nói gì nữa.

Hoa hạnh rơi nhiều, rơi kín cả bờ vai hai người.

Vân anh đu bàn đu dây một lát, dường như vừa hiểu ra điều gì, đứng dậy, kéo Hoắc Minh Cẩm, "Chúng ta đuổi theo các anh muội đi, có khi họ vẫn chưa ra khỏi thành đâu."

Hoắc Minh Cẩm ngồi bất động.

Nàng túm cánh tay càng kéo mấy cái mà chàng vẫn không nhúc nhích, chớp mắt ngơ ngác nhìn chàng.

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: "Hôm nay muội không vui."

Nàng hơi ngạc nhiên, nhoen miệng cười, đôi mày cong lên, "đã hẹn cùng đi dâng hoa rồi, muội còn giận đối với mẹ, nếu để các anh phải quay lại tìm muội thì thất lễ quá. hiện giờ đi vẫn kịp."

Hoắc Minh Cẩm không nói.

Nàng dang hai cánh tay, đứng tại chỗ xoay một vòng cho chàng xem áo váy mới mình đang mặc trên người, "Muội thay quần áo rồi đây này, không đi thì phí."

Hoắc Minh Cẩm vẫn chẳng nói lời nào.

Nàng không cười nữa, ôm chặt cánh tay chàng, nói thật: "Ca ca, hôm nay muội cáu gắt, giận dữ, mẹ vội đi ra ngoài nên mới không rảnh chấp nhật với muội, đến tối mẹ trở về, thế nào cũng mắng muội. Ca ca, huynh đưa muội đi, mẹ muội nể mặt huynh sẽ không mắng muội nữa."

nói xong, trên mặt nàng lộ ra vẻ năn nỉ.

Hoắc Minh Cẩm không dám nhìn nàng quá lâu, hơi cúi đầu nói: "không sao, không muốn đi thì ở nhà..." Ngập ngừng một chút, chàng nói tiếp, "Thực ra ta cũng không thích đi du xuân."

"Huynh cũng không muốn đi hả?"

Nàng nhoen miệng cười, buông tay, quay lại ngồi trên bàn đu dây, "Thế thì tốt rồi, chúng ta đều không đi. Tới khi mẹ muội về thì bảo ca ca tới nhà chơi, muội ở lại tiếp huynh."

Hoắc Minh Cẩm ừm một tiếng.

"Trưa nay có bánh bột rau tể thái hấp, ca ca đã ăn bao giờ chưa?"

Nàng lập tức thể hiện phong thái tiểu chủ nhân, quay sang hỏi chàng.

Hoắc Minh Cẩm hơi cong khóe miệng, cười lắc đầu.

Vân anh lắc đầu, cảm thấy tiếc cho chàng vì đã bỏ qua một món ngon như vậy, "Vậy muội sẽ bảo họ hấp nhiều một chút, huynh nếm thử nhé, ngon cực kỳ."

Ngày xuân, hoa hạnh rụng tựa mưa rơi, đến cơn gió thổi qua cũng mang theo một mùi hương thanh thanh ngọt ngọt.

Hai người ngồi trên bàn đu dây, mỉm cười nói chuyện phiếm, chậm chậm đu đưa, bàn đu dây chạm vào cành hoa, những cơn mưa hoa hạnh đổ xuống.

Cảnh xuân kiêu diễm, những năm tháng thuở thiếu niên thoáng trôi qua như giấc mộng.

...

"Lão đại? Lão đại? Vân ca nhi?"

Bên tai truyền tới tiếng gọi dồn dập của Viên Tam, có ai đang nắm bả vai nàng lắc đi lắc lại.

một lát sau, Phó Vân anh cuối cùng cũng tỉnh.

Nàng mở mắt, nhìn xung quanh một lượt mới phát hiện ra mình đang gục xuống bàn ngủ.

Chỗ này là một khách điểm dưới chân núi Đồng Sơn, gian phía trước bán rượu, khu phía sau là phòng nghỉ. Bọn họ đi từ trên núi xuống, thuê mấy gian phòng cao cấp, Phó tứ lão gia một gian, nàng ở lại bên cạnh chăm sóc cho ông, Kiều Gia và Viên Tam ở tầng dưới.

Cả đêm nàng không ngủ, lúc ngồi bên bàn đã thiếp đi.

Viên Tam rót cho nàng một ly trà, "Lão đại, người đói lắm hả? Lúc mơ còn nói muốn ăn bánh bột rau tể thái."

Phó Vân anh vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc vẫn hơi lơ mơ, nhận chén trà uống mấy ngụm, mấy ngày liền bôn ba không thấy mệt mà giờ ngủ một giấc, tới khi dậy lại thấy toàn thân nhức mỏi, đặc biệt là bả vai và cánh tay đau đớn rã rời.

Nàng mơ thấy bánh bột rau tể thái sao?

đã lâu rồi không ăn, bỗng nhiên nhớ tới, thực sự nàng cũng hơi thèm. Phó gia không ăn rau tể thái, chỉ dùng rễ cây tể thái để nấu canh trứng gà.

Viên Tam chỉ vào chăn đệm hần đã trải sẵn, "Lão đại, người nằm xuống ngủ một lát đi, ngồi ngủ không thoải mái."

Phó Vân anh lắc đầu, nhìn về phía Phó tứ lão gia còn đang hôn mê, đứng dậy, đi ra ngoài hành lang.

Kiều Gia cũng đang ở đó, "Hoắc đại nhân và Cẩm Y Vệ ở dưới tầng một, sắp đi rồi ạ."

Hoắc Minh Cẩm dường như rất bận rộn, sau khi giao lại chuyện trên núi cho người trong huyện nha xử lý, huynh ấy liền lập tức dẫn cấp dưới quay lại kinh thành.

không biết việc huynh ấy cần xử lý đã làm tốt hay chưa...

Phó Vân anh day day ấn đường, mệt mỏi.

Tay chân nàng đã tê cứng, bám vào lan can từ từ đi xuống.

Dưới tầng im lặng, Cẩm Y Vệ ra ra vào vào, tuy tất bật nhưng không ai lên tiếng, đến tiếng bước chân cũng khẽ khàng.

Tiểu nhị bụng cơn và thức ăn nóng lên, lúc đi xuống tầng, đôi tay đang bưng khay đồ ăn cũng run rẩy.

Phó Vân anh trở về phòng ăn một bát miến gà xé sợi, nghe thấy tiếng động từ ngoài sân của khách điếm truyền lại, vội vàng đặt đĩa xuống, đi tới cạnh cửa sổ, mở cửa ra.

Dưới sân rất đông người, Cẩm Y Vệ dẫn mười mấy con ngựa lớn to khỏe từ chuồng ngựa đi ra.

Chỉ lát sau, cánh cửa dưới tầng một mở rộng, Cẩm Y Vệ cung kính theo sau Hoắc Minh Cẩm đi ra ngoài. Chàng đã thay bộ quan phục của quan võ, áo đỏ thẫm, tay áo bó, hông quấn thắt lưng da, lệnh bài bằng ngà, chân đi ủng. Lúc lên lưng ngựa, ánh mắt chàng quét ngang qua vị trí của một căn phòng trong khách điếm.

Trong làn sương mù vẫn còn chưa tan, ánh mắt chàng vừa hay chạm vào ánh mắt Phó Vân anh.

Phó Vân anh còn chưa kịp có phản ứng gì, khoe miệng chàng đã cong lên, tay nắm dây cương, chân thúc nhẹ vào bụng ngựa, con ngựa hứng chí, chạy như bay ra ngoài.

một người một ngựa dần xa khuất tầm mắt.

Những người còn lại cũng vội vàng giục ngựa theo sau.

Trong nháy mắt, sân khách điếm đã trống không, chỉ còn tiếng vó ngựa xa dần.

Có phải khi nãy Hoắc Minh Cẩm vừa mỉm cười với nàng không?

Phó Vân anh nhìn bụi đất vẫn cuộn lên dưới tàng, nhớ tới mấy sợi tóc bạc trên mái đầu chàng, ngăn người thất thần.

Huynh ấy cắt đứt với người nhà, không có vợ, không có con, không có chị em gái, chẳng có gì hết.

Năm ngoái, lần đầu tiên gặp huynh ấy ở phủ Võ Xương, ánh mắt huynh ấy thật lạnh lùng, lúc nào cũng như thể không buồn cũng không vui, không có một chút cảm xúc.

Vậy mà huynh ấy lại ôn hòa với cái người mới quen biết chưa lâu là nàng như thế...

Nàng nợ huynh ấy hai mạng sống.

Mấy vò rượu hoa quế làm sao trả hết được.

Lúc này, phía sau vọng tới mấy tiếng ho khan.

Phó Vân anh xoay người lại, lao về phía giường, "Tứ thúc."

Thực ra ban sáng Phó tứ lão gia đã tỉnh dậy một lần, thấy nàng ngủ say quá nên không nỡ gọi nàng dậy, giờ nghe thấy tiếng gọi của nàng, từ từ mở mắt ra, vừa ho khan vừa chống người định ngồi dậy.

Nàng đỡ Phó tứ lão gia ngồi tựa vào thành giường, bưng ly trà tới để ông uống cho đỡ khát.

Cổ họng Phó tứ lão gia vừa khô vừa ngứa, uống ừng ực một lúc đã hết ba ly trà, thở dài một hơi: "Ôi mẹ ơi, ta sợ gần chết!"

Cái giọng điệu cảm thán này vô cùng mạnh mẽ.

Phó Vân anh nghe vậy cũng bật cười, bảo Viên Tam xuống bếp bưng nồi canh mà nàng sai tiểu nhị hầm lên.

Phó tứ lão gia đã đói tới mức bụng réo ầm ầm, ăn sạch bách cả một nồi canh thật to đùng, lau miệng rồi nói: "Cuối cùng cũng được ăn no."

Ăn no, ông lại bắt đầu ba hoa khoác lác về chuyện ban đầu khi gặp cướp ông đã nhanh trí ra sao, nhanh chóng thay quần áo, giả làm tiểu nhị, trốn vào trong xe, nhờ thế mới giữ được tính mạng. Khi bị bắt lên núi, trong người ông vẫn cất mấy cuốn sách định dùng để tặng người khác liền nghĩ ra một cách, xé trang sách ra rồi vẽ ký hiệu lên, rải khắp mọi nơi, những người đi cùng không biết chữ mà dù có viết chữ đi nữa thì cũng không hiểu kí hiệu, nhờ cách này ông mới có thể truyền được tin tức ra ngoài.

Ông không dám chết. Ông mà chết rồi, cả nhà biết làm sao bây giờ? Mẹ ông già rồi lẫn cấn, vợ ông tuy tháo vát nhưng cuối cùng cũng chỉ là phụ nữ trong nội trạch, nhìn thì có vẻ kiên cường mạnh mẽ, nhưng thực sự không có ông bên cạnh thì sẽ chẳng còn ai có thể tin tưởng, Khải ca nhi, Thái ca nhi đều còn nhỏ. Nguyệt tỷ nhi, Quế tỷ nhi còn chưa lấy chồng... anh tỷ nhi hiểu biết nhưng mà nàng chỉ là một bé gái, làm sao giữ nổi gia nghiệp lớn như thế bây giờ?

Phó tứ lão gia sợ chết, vô cùng sợ chết.

Mỗi lần đi nơi khác lấy hàng, ông sẽ sắp xếp mấy tiểu nhị có dáng người tương tự mình ngồi cùng xe, chỉ cần có bất cứ động tĩnh nhỏ nào liền nhanh chân chạy trốn, hàng hóa là thứ yếu, chỉ cần giữ được tính mạng, sau này vẫn có thể kiếm tiền.

Hết lần này tới lần khác đụng độ bọn cướp nhưng khác hẳn với những câu chuyện mà ông kể trên bàn ăn cho mọi người trong nhà nghe, ông nào dám đối đối với cái đám liều mạng không sợ chết đó, ông từng nhảy xuống sông, từng chui vào hòm, thậm chí từng quỳ xuống trước mặt bọn chúng lạy lạy xin tha... Ông đã từng làm bao nhiêu việc đốn hèn chỉ để bảo vệ mạng sống của mình, ông còn có cả một gia đình cần phải chăm sóc, không thể chết như thế được.

Lần này cũng vậy, ông khóc lóc thảm thiết, cầu xin bọn cướp đừng giết ông, ông có thể làm việc cho bọn chúng, bọn cướp cười sằng sặc, đứng quanh ông đi tiểu vào người ông, bắt ông quỳ rạp xuống đất bắt chước tiếng chó sủa.

Ông vẫn nhịn nhục.

Những thương nhân cứng đầu cứng cổ không chịu làm theo đều đã trở thành vong hồn dưới lưỡi đao của chúng.

Ông không sợ mất mặt, không sợ vất vả, người trong nhà còn đang chờ ông trở về.

Dù cho ở bên ngoài có phải lê lét khổ sở thế nào đi chăng nữa thì khi về tới nhà, ông vẫn cứ thật oai phong, vẻ vang, những câu chuyện mà ông ba hoa khoác lác đều không phải là sự thật, nhưng những nguy hiểm gặp phải lại có thật.

Khoác lác hồi lâu, ông vuốt tóc Phó Vân anh, thở dài: "Tứ thúc biết anh tử nhi nhà chúng ta cũng thông minh giống tứ thúc mà..."

Những người đi đào quặng ở mỏ sớm muộn gì cũng bị bọn cướp giết người diệt khẩu, ông không biết bản thân mình còn có thể sống bao lâu nữa, hằng ngày vừa mở mắt ra đã nghĩ tới chuyện làm cách

nào để trốn thoát nhưng bọn cướp canh chừng quá nghiêm ngặt, hơn nữa dưới chân núi đâu đâu cũng có tai mắt của bọn chúng, dù có chạy thoát khỏi hang ổ của chúng cũng có thể bị người trong thôn dưới chân núi bắt được.

đang lúc ông đang tuyệt vọng nhất, mấy cao thủ đã từ trên trời rơi xuống, xông thẳng tới nơi ông bị giam giữ, cứu được ông rồi châm lửa đốt cháy hang ổ của bọn cướp.

Hồi tưởng lại tất cả những chuyện đáng sợ ấy, ông vỗ ngực, mắt híp lại, cười hì hì: "Tứ thúc con thông minh chứ hả?"

Phó Vân anh bật cười, biết ông sợ khiến nàng lo lắng nên mới không kể những chuyện nguy hiểm đến đáng sợ kia, không vạch trần ông, "Đúng ạ, may mà tứ thúc nhạy bén mới có thể thoát khỏi hiểm nguy."

Phó tứ lão gia cười ha hả bỗng nhiên a một tiếng, "Những người hôm qua lên núi thân thủ nhanh nhẹn, xuống tay dứt khoát, không giống bộ khoái trong huyện nha lắm..."

Phó Vân anh gật đầu, nói: "Những người lên núi tối qua là Cẩm Y Vệ... Người đã cứu tứ thúc ra là Hoắc đại nhân."

Phó tứ lão gia ngây người ra một lúc, kinh ngạc, "Hoắc đại nhân? Có phải là cái vị Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ, Hoắc Minh Cẩm đại nhân không?"

Phó Vân anh lại gật đầu.

"Tại sao ngài ấy lại cứu ta?" Phó tứ lão gia vẫn chưa thể tin vào tai mình, "Người ta đường đường là Chỉ huy sứ cơ đấy!"

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn nghĩ chưa ra, ông xua tay, "nói thế nào thì cũng thật trùng hợp, ngài ấy đã cứu con, giờ lại cứu cả tứ thúc, đúng là đại ân nhân của nhà chúng ta, chỉ tiếc là chúng ta chẳng báo đáp nổi ngài ấy cái gì."

Thân phận Hoắc đại nhân cao quý, sự cảm kích những người dân bình thường như họ, đối với ngài ấy mà nói, nhẹ tựa lông hồng, có khi người ta còn chẳng nhớ bọn họ là ai cũng nên.

Phó Vân anh nghĩ ngợi, không đề cập đến chuyện chính nàng đã nhờ Hoắc Minh Cẩm giúp đỡ, chuyển sang chuyện khác, "Tứ thúc, con đã đón bà nội và mọi người tới phủ Võ Xương."

Phó tứ lão gia nhíu mày, nụ cười trên mặt cũng nhạt đi, thờ dãi, "Người trong dòng tộc chèn ép người nhà chúng ta phải không?"

Phó Vân anh kể chuyện người trong dòng tộc giấu giếm tin tức, định nhân cơ hội này chiếm đoạt tài sản.

Phó tứ lão gia cũng không tỏ ra ngạc nhiên, chỉ sa sầm mặt, ngồi nghe nàng kể những chuyện đã xảy ra, đôi bàn tay siết chặt, nghe tới cuối câu chuyện, ông cười lạnh, "Đúng là tứ thúc đã đánh giá bọn họ quá cao, cứ tưởng rằng dù sao họ cũng có chút tình cảm."

Ông cảm hận hồi lâu rồi lại nén giận, kéo tay Phó Vân anh, "Con ngoan, khổ thân con."

Con bé mới được bao nhiêu tuổi chứ? Vậy mà gặp nguy cũng không loạn, chống chọi với cả dòng tộc, bảo vệ người nhà, còn thu hồi được cửa hàng, nghe con bé nói thì nhẹ nhàng đơn giản, cứ như thể chuyện gì cũng trôi chảy thuận lợi, theo thứ tự mà làm là được, nhưng ông biết con bé đã gặp phải bao nhiêu hiểm nguy. Con bé đã phải đối mặt với một lũ sói ăn thịt người, chỉ cần có chút sơ hở, những kẻ đó sẽ ăn tươi nuốt sống nó!

Con bé gánh vác tất cả, còn đưa người tới Đồng Sơn cứu ông... Nếu không có anh tỷ nhi, cả nhà bọn họ đều đã chết cả.

Phó tứ lão gia hơi ghen ngào.

Phó Vân anh cười lắc đầu, "Chuyện đều đã qua rồi... Tứ thúc không sao là tốt rồi ạ."

Mắt Phó tứ lão gia loang loáng nước mắt, một phần là do đau lòng, một phần là do tức giận, thậm chí còn có vài tia sáng lạnh lẽo lướt qua trong giây lát, ông nhẹ nhàng nói: "Từ lâu tứ thúc đã muốn chuyển nhà, chỉ hiềm dù sao cũng là quê mình, bà nội và thím con không nỡ xa họ hàng thân thích trong tộc, lần này cũng vừa đúng lúc, không còn lưu luyến gì nữa, cắt đứt thì cắt đứt luôn."

"Chỉ tiếc là chuyện hôn nhân của Nguyệt tỷ nhi và Quế tỷ nhi..."

Nếu đã chuyển đi thì không thể quay về được nữa, chuyện hôn nhân của Phó Nguyệt và Phó Quế cũng không thành.

Phó tứ lão gia gạt nổi muện phiền đi: "Nhân duyên do trời định, có lẽ duyên phận của hai đứa nó không phải ở huyện Hoàng Châu."

Sau đó, hai chú cháu bàn bạc về chuyện ruộng đồng dưới quê và cửa hàng.

Phó tứ lão gia nghe Phó Vân anh kể chi tiết về quá trình xử lý cửa hàng, hỏi nàng: "Trịnh gia, Tề gia, Vương gia, Lý gia từ lâu đã có ý với mấy trăm mẫu ruộng và mấy cửa hàng của nhà chúng ta, cũng có vài lần đề nghị mua lại, tứ thúc vẫn không đồng ý, sao lần này con lại không bán cho mấy nhà đó mà lại chọn Chu gia?"

Chu gia vẫn luôn có thù oán với Phó gia.

Phó Vân anh nói: "Trịnh gia, Tề gia, Vương gia và Lý gia từ trước tới nay có quan hệ mật thiết với Phó gia, có người không dám mua, có người lại nhân cơ hội này để ép giá, định nhân lúc cháy nhà đi hôi của. Con chọn Chu gia vì thứ nhất nhà họ vẫn luôn mong muốn vượt lên các nhà còn lại, rất cần khu vực mặt tiền phố Tây đại; thứ hai nhà họ không sợ Phó gia, sau khi mua được ruộng đất sẽ yên tâm làm ăn, không sợ người trong dòng tộc tới làm phiền; thứ ba nhà bọn họ luôn muốn thấy mấy người trong tộc bị thiệt, chỉ chờ con trở mặt với

dòng tộc nên họ đồng ý với tất cả những yêu cầu của con, làm ăn với họ còn yên tâm hơn làm ăn với mấy nhà kia nhiều."

Từ lần định đánh nàng ở thư viện rồi lại bị nàng dọa cho một trận vô cùng nhục nhã, sau đó Chu Đại Lang lại bị nàng tìm cơ hội chinh cho vài lần, cuối cùng không dám ho he gì nữa. Hắn từng nói với người Chu gia, "Thằng nhóc Phó Vân kia không phải hạng tầm thường, về sau gặp hắn cứ đi đường vòng cho lành."

Chu gia và Phó gia có thù oán mấy đời, dù cũng có người cố gắng hàn gắn lại quan hệ cũng không thể nào thay đổi được, vậy nên liên mặc kệ, cứ tiếp tục thù oán tiếp đi.

Chu gia thấy nội bộ Phó gia náo loạn thì vô cùng mừng rỡ, những người bên Chu gia vốn luôn để ý động tĩnh bên Phó gia biết tin Phó Vân anh về huyện Hoàng Châu đã bật cười ha hả, "Có trò vui xem rồi."

Quả nhiên, những người nọ kéo một đám con cháu tới nhà xem kịch.

Những nhà có quan hệ thông gia với nhà bọn họ là Ngô gia, Lư gia và những thân thích khác đều khoanh tay đứng nhìn, vậy mà những người có thù oán với Phó gia là Chu gia lại chủ động tới làm chỗ dựa cho Phó Vân anh.

sự đời nực cười như vậy đấy.

Phó tứ lão gia thờ dài, "Con là vậy là đúng lắm, những cách xử lý trước kia tứ thúc dạy cho con, nhìn thì có vẻ ổn thỏa nhưng thực ra chưa chắc đã có tác dụng. Trước kia tứ thúc không nói với con, sợ làm ảnh hưởng tới danh dự của người trong nhà, hôm nay tứ thúc nói với con lần đầu tiên..."

Ông ngập ngừng một chút rồi hỏi: "Con biết vì sao Đồng ca nhi phải ở nhà chúng ta không?"

Phó Vân anh lắc đầu.

Mặt Phó tứ lão gia lạnh lùng, ông nói: "Năm ấy, lúc đại quan nhân Tô gia có chuyện còn để lại mấy tòa nhà lớn, vài cửa hàng, nhà bọn họ buôn trà, dù nói là ngày ngày hốt bạc cũng không phải là nói quá... Tô đại quan nhân vừa mất, người trong tộc liền tiếp quản gia sản, chuẩn bị phân chia. Phó lão tam có quan hệ thông gia với nhà họ, người Tô gia đề nghị ông ta đứng ra phân xử, ông ta bèn mua lại ruộng của Tô gia, con biết mỗi mẫu bao nhiêu tiền không? Chỉ ba trăm tiền!"

Phó Vân anh rùng mình.

Ruộng đồng bảy tám lượng bạc một mẫu, dù mua rẻ mấy đi chăng nữa cũng sẽ không tới mức ba trăm tiền. Như thế là Phó tam lão gia giàu đồ bìm leo.

"Việc này ông ta làm như vậy thật sự không có đạo đức gì sất, nhưng mà ông ta lại nói làm như vậy là để giữ lại tiền cho mẹ con Đồng ca nhi, không thể để người Tô gia được lợi, mọi người đều thấy ông ta chu đáo, biết suy nghĩ trước sau, về sau ông ta lại đón mấy mẹ con Tô Đồng về nhà nuôi, thực sự cũng đối xử tốt với Đồng ca nhi, tứ thúc còn tưởng rằng chuyện trước kia là do mình hiểu lầm ông ta..." Phó tứ lão gia hừ lạnh, "Hóa ra tứ thúc cũng không suy đoán linh tinh."

Phó tứ lão gia càng nghĩ càng bực mình, "Đây là do Vân Chương không có ở nhà... Nếu Vân Chương ở nhà, bọn họ dám làm càn thế chắc?"

Phó Vân anh nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ đang khép hờ, ngoài cửa sổ trời quang mây tạnh, đã vào cuối thu rồi.

Sau khi thi hội là phục thí ở điện Bảo Hòa, vòng thi này sẽ xếp thí sinh thành ba hạng: nhất đẳng, nhị đẳng và tam đẳng, cuối cùng là thi đình diện thánh, kì thi đình sẽ quyết định tam giáp.

không biết Phó Vân Chương thi đình có tốt không, chắc mấy ngày nữa, tin mừng hẳn là sẽ được đưa từ phía bắc xuống.

...

Huyện Hoàng Châu.

Chiếc kiệu dừng lại ở đầu ngõ, gã sai vặt Liên Xác bước đến vén màn kiệu lên, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú như tranh nhưng lại tiều tụy, mệt mỏi.

Phó Vân Chương giơ nắm tay che lên miệng ho khan mấy tiếng, ho nhiều, khuôn mặt tái nhợt hơi đỏ lên.

Liên Xác vội dìu y xuống kiệu, "Thiếu gia, đi mời thầy thuốc trước đã..."

Phó Vân Chương xua tay, xuống kiệu, từ từ bước tới trước cửa.

Đèn lồng và câu đối trắng trên cửa đã bị gỡ xuống từ lâu, tấm biển lớn cũng đã được đổi, giờ nhà treo biển Chu gia.

Xung quanh đây đều là họ hàng thân thích Phó gia, Chu gia mà tới đây ở thì có khác nào dê vào ổ sói nhưng người Chu gia vẫn cứ muốn mua tòa nhà này cho bằng được, dù bọn họ có không ở nổi thì mỗi ngày cũng phải nghênh ngang lượn qua lượn lại mấy lần, cố ý làm người Phó gia tức điên, chỉ cần nhìn những người Phó gia xung quanh mặt mày trắng bệch, buồn bực, tức tối, bọn họ đã cảm thấy mua tòa nhà này cũng không phí tiền tẹo nào!

Phó Vân Chương vừa mới đứng lại ở cửa một chốc đã có một người Chu gia ở trong chạy ra, chống nạnh chỉ vào mặt y chế giễu: "Giờ chỗ này đã là nhà của Chu gia rồi..."

đang định châm chọc thêm mấy câu đã nhận ra y chính là nhị thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy, sợ tái mặt, phanh một tiếng đóng cửa lại.

Mặt Phó Vân Chương sa sầm, ho một tiếng, hỏi một người Phó gia đang ở gần đó: "Người nhà tứ thúc đi đâu rồi?"

hắn vẫn luôn lãnh đạm với người trong tộc, giờ đây tuy thái độ vẫn lịch sự nhưng câu hỏi lại vang lên lạnh như băng, người kia đổ mồ hôi như tắm, cúi gập đầu, ngật ngừng nói: "Nghe nói là tới phủ Võ Xương rồi ạ, đi cả đêm."

Suốt dọc đường ngựa chẳng dừng chân, vội vàng trở về như thế... cuối cùng vẫn chậm một bước.

Vẫn còn may anh tử nhi còn có thể xử lý ổn thỏa, không để họ đạt được mục đích, nhưng nếu nàng có gì sơ sẩy thì sao?

Nàng có gan dạ thế nào thì nói cho cùng cũng chỉ có một mình đơn độc, một người con gái, chỉ cần đi sai một bước là cả đời sẽ bị hủy hoại. Dòng tộc có rất nhiều cách để đẩy những người con gái không chịu phục tùng họ vào chỗ chết.

Thế gian này hiểm ác tới mức người bình thường không thể nào tưởng tượng ra nổi.

Phó Vân Chương khẽ khép mắt lại, cố lấy lại bình tĩnh, ép sự tức giận đang quay cuồng trong lòng xuống, trở về nhà.

Tin mừng y thi đỗ cống sĩ vừa về đến huyện, ai ai cũng vui mừng, đến đi lại cũng thấy lâng lâng như bay, người Phó gia đang chuẩn bị tiệc chúc mừng, quán sự tất bật, vừa cười ròn rảng vừa chạy ra chạy vào.

Tất cả mọi người đều mang một bộ mặt tươi cười, ra sức lấy lòng y. Máy vị tộc lão tuy thuộc hàng cha chú nhưng nhìn thấy y vẫn chủ động đứng lên thăm hỏi y.

Y hờ hững, mặt mày tối tăm quay về đại trạch.

"Phó Dung đâu?"

sự lạnh lẽo trong giọng nói khiến y hoàn toàn không giống như trước đây, nha hoàn thấy vậy sợ hãi, giọng run run: "Dung tử nhi nói hoa trà trong viện đang nở đẹp, hôm nay mở tiệc trong sân mời các vị tiểu thư tới ngắm hoa."

Trong viện bày một bàn tiệc, bảy tám tiểu thư trẻ tuổi vừa ăn điểm tâm tinh xảo vừa hái hoa trà, nói nói cười cười hết sức vui vẻ.

Phó Dung chọn một đóa đỏ nhất cài lên mái tóc, đưa gương ra soi, mấy tiểu thư khác ngồi bên cạnh nàng ta cười phụ họa, khen nàng ta đẹp như tiên nữ.

Nàng ta giả vờ giận dỗi: "Các người chỉ được cái hay trêu ghẹo ta là giỏi."

Tiếng bước chân dồn dập đổ về, quản sự đẩy cửa viện ra, mười mấy bà tử lữ lượt kéo vào, vây kín tiểu viện.

Các vị tiểu thư sợ hãi, nhìn nhau.

Phó Dung lạnh lùng hỏi: "Các người làm cái trò gì thế?"

Quản sự cười đơn đả khom mình hành lễ với các vị tiểu thư, thưa: "Hôm nay đúng dịp nhị thiếu gia vừa trở về, buổi tiệc đành dừng lại tại đây, tiểu nhân sẽ đưa các vị tiểu thư về. Có chỗ nào sai sót, mong các tiểu thư thứ lỗi."

Nghe nói người đỡ cống sĩ đứng thứ chín là Phó Vân Chương đã trở về, các vị tiểu thư ửng hồng đôi má, chần chừ không muốn ra về.

Quản sự làm việc dứt khoát, làm như không hiểu những lời bóng gió của các vị tiểu thư, đưa mắt nhìn xung quanh, mấy bà tử cung kính đưa các tiểu thư ra ngoài.

Chỉ trong nháy mắt, trong viện chỉ còn lại mình Phó Dung, trực giác mách bảo cho nàng ta Phó Vân Chương lần này về chắc chắn không phải chuyện hay, nhớ tới cảnh y cảnh cáo nàng ta trước

khi lên phía bắc, nàng ta rùng mình sợ hãi, nói: "Ta muốn qua chỗ mẹ ta."

Bà tử ngăn nàng lại, nụ cười lạnh lẽo, "Tiểu thư, nhị thiếu gia đang chờ gặp tiểu thư."

Phó Dung gần như hét lên: "Ta muốn gặp mẹ ta!"

"Bốp" một tiếng, bà tử giơ tay tát thẳng vào mặt nàng ta.

Nàng ta ôm mặt giật lùi về phía sau mấy bước, mắt trợn trừng, đầu choáng váng, bà tử này mà cũng dám đánh nàng ta?!

Từ ngoài cửa viện vang lên tiếng bước chân rất khẽ, đám tôi tớ đang theo Phó Vân Chương đi vào.

Y vẫn cứ cao cao tại thượng như thế, tuy đi đường mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt nhưng bệnh tật vẫn chẳng thể nào lấn át nổi khí chất xuất chúng của y, chỉ có điều thái độ bình tĩnh ôn hòa trước kia đã không còn, y lạnh lùng nhìn nàng ta, ánh mắt như sắp cắt nàng ta thành nhiều mảnh.

Phó Dung càng lúc càng sợ y, cả người run lẩy bẩy, khóc lóc hỏi: "Tại sao lại đánh muội?"

Mặt Phó Vân Chương lạnh tanh, y nhìn xung quanh.

Mấy bà tử cúi đầu, lẳng lặng lui ra ngoài, đóng cửa viện lại.

Chỉ có Liên Xác và quản sự là ở lại.

Phó Dung càng run rẩy.

Phó Vân Chương nhìn nàng ta, đôi mắt đen sâu thẳm dường như có thể nhìn thấu mọi suy nghĩ của nàng ta, "Vốn tưởng rằng ngươi kiêu căng ngang ngược, không ngờ ngươi lại độc ác đến thế... Nha hoàn của Phó Nguyệt là do ngươi mua chuộc đúng không? Ngươi lừa Phó Nguyệt tới khu nhà của người hầu để làm gì?"

Phó Dung hoảng loạn, lui về sau một bước, "không phải muội làm, đó là mấy người thúc công, họ bảo muội làm!"

Phó Vân Chương làm như không nghe thấy, nói tiếp: "Nha hoàn của Lư thị tới nhà xin giúp đỡ, người sai người đóng cửa lớn, không cho bất kỳ ai đi vào, giấu giếm tin tức, lừa gạt mẹ ta... Phó Dung, người giỏi lắm."

Mấy chữ cuối cùng được y nói ra từng chữ từng chữ một, giọng điệu vẫn điềm tĩnh nhưng nổi tức giận lại như biển cuộn sóng trào.

Phó Dung hít một hơi khí lạnh, ngã ngồi trên mặt đất.

Quản sự tiến lên mấy bước, đang định kéo Phó Dung dậy, bên ngoài viện lại truyền tới một giọng nói già nua, cửa viện cũng mở ra, "Người định làm gì?"

Đám nha hoàn đỡ Trần thị đến.

Mặt Trần thị tràn đầy phẫn nộ, chống gậy, run rẩy đi tới trước mặt Phó Dung.

Phó Dung gào lên khóc nức nở, ôm chân Trần thị, "Mẹ! Nhị ca muốn hại con!"

Mặt Trần thị biến sắc, nổi giận đùng đùng, "Người dám động vào con bé thì cứ hại mẹ người trước đã!"

Đám tôi tớ nhìn nhau, lui về phía sau vài bước, thở cũng không dám thở mạnh.

Phó Vân Chương kìm nén, "Người tâm tư độc ác như thế, Phó gia không chứa chấp nổi."

Phó Dung khóc lóc thảm thiết, lắc đầu quày quật, đóa hoa trà trên mái tóc rơi xuống, "Mẹ, mẹ đừng đuổi con đi!"

Trần thị cười lạnh, "Con bé là con gái ta, để ta xem ai dám động vào nó!"

Bà ta cầm gậy gõ mạnh xuống nền gạch, "Chỉ vì chuyện của Phó lão tứ sao? Ta nói cho người biết, chuyện mấy mẹ con họ tới nhờ ta giúp đỡ ta cũng biết, kể cả Dung tử nhi không đối gặt đi chẳng nữa, ta cũng sẽ không ra mặt giúp bọn họ!"

Mặt Phó Vân Chương sa sầm, "Mẹ, mẹ cũng đã từng trải qua chuyện như vậy."

Trần thị đứng chắn trước mặt Phó Dung, mặt mày lạnh lẽo, "Người thân thiết với người bên ngoài lại không thêm quan tâm tới chính em gái mình. Ta nói cho người biết, chuyện nhà bên đó ta biết hết đấy nhưng người tốt nhất cũng đừng có xen vào làm gì!"

Phó Vân Chương lặng người, im lặng một lúc lâu, mắt khẽ khép lại, cô độc đứng đó, từ từ gặm nhấm sự tức giận và thất vọng từng chút từng chút một.

Bao nhiêu năm nay... y vẫn luôn cô độc như thế, giờ thì có gì phải ngạc nhiên đâu.

Y tức giận đến bật cười, chậm rãi đi tới trước mặt Trần thị, "Mẹ à... Mẹ không giúp họ... Con giúp..." Giọng y càng ngày càng thấp, khe khẽ nói mấy câu.

Phó Dung không nghe rõ y nói gì.

Chỉ có Trần thị là nghe rõ, mặt bà ta tái nhợt, trợn trừng mắt, sừng sốt nhìn Phó Vân Chương chằm chằm.

"Người! Người..." Mắt bà ta đỏ kè, người run rẩy vì phẫn nộ, "Người điên rồi!"

Câu này thì Phó Dung hiểu, nàng ta sợ hãi run lên bần bật.

...

Phủ Thuận Đức. Trạm dịch ngoại thành.

Quốc Tử Giám Tư nghiệp Chu Nhân rót cho Thôi Nam Hiên, người vừa mới được triệu hồi về kinh sư, một ly rượu, nói mấy lời khách sáo: "Suốt dọc đường bên ba vất vả, Thôi thị lang có mệt không?"

Thôi Nam Hiên nhận ly trà, nói cảm ơn, "không cần lo lắng, nửa chặng đường đầu đi đường thủy, vẫn thoải mái lắm."

Chu Nhân cười ha hả, hai người vừa uống rượu vừa bàn luận về những chuyện xảy ra ở kinh sư gần đây.

Thái độ của Thôi Nam Hiên không mấy nhiệt tình, hơi lãnh đạm.

Chu Nhân không phát lòng, chủ động bắt chuyện với hắn, còn đề nghị hắn cùng về kinh với mình.

Thôi Nam Hiên là người linh hoạt, sau khi đắc tội với Thẩm Giới Khê, đầu tiên là bị bãi quan, sau đó không hiểu sao lại bị đày về Kim Lăng nhậm một chức quan nhàn tản. Đất Kim Lăng vốn được coi là vùng đất để dưỡng lão, các đại thần trong triều đều cho rằng cả đời này hắn không thể nào ngóc đầu lên được nữa. không ngờ Thôi Nam Hiên lại nhân cơ hội này để thu thập chứng cứ về chuyện thái giám trấn thủ Kim Lăng tham ô, dâng tấu tố cáo thái giám kia, nhân tiện cũng chinh đốn lại các quan viên lớn nhỏ ở Kim Lăng, chỉ trong một thời gian ngắn đã khiến cho Kim Lăng hoàn toàn thay đổi. Hoàng thượng đọc xong tấu chương, nhớ tới mấy năm trước hắn từng thẳng tay cải cách, thực thi chính sách mới dứt khoát như thế nào bèn hạ chỉ triệu hắn về lại kinh sư.

Tôn Quý phi và anh trai của Tôn Quý phi biết tin đã buông lời trách móc Thôi Nam Hiên không coi ai ra gì, không tôn trọng những người quyền quý ở Kim Lăng ngay trước mặt Hoàng thượng.

Hoàng thượng mỉm cười nói: "Người nọ là người thẳng tính, có phải hẳn đã đắc tội với người rồi hay không? Trẫm thay mặt hẳn xin lỗi người vậy."

anh trai của Tôn Quý phi sợ tới mức vội vàng quỳ rạp xuống đất xin Hoàng thượng trách tội.

Giờ người trên triều đều đã biết Hoàng thượng vốn không thực sự có ý định bỏ rơi Thôi Nam Hiên.

Chuyện Vương đại nhân vào Nội các chỉ còn thiếu một bước nữa, Thôi Nam Hiên vẫn chưa chịu thể hiện rõ lập trường. Chu Nhân là môn sinh của Vương đại nhân, rất muốn kéo Thôi Nam Hiên về phe mình.

Hai người đang ngồi nói chuyện trong phòng bỗng nghe thấy phía ngoài trạm dịch có tiếng ầm ĩ náo động

Quan viên và tạp dịch trong trạm dịch ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, có tiếng ngựa hí vang và tiếng người ồn ào.

Lát sau, mấy quan viên lại chạy về, mặt mày lo lắng, chạy quá nhanh, mấy người ngã lên ngã xuống, lên tầng tìm kiếm một hồi rồi lại huỳnh huých chạy xuống, loạn tới mức vấp chân vào nhau.

Chu Nhân bật cười, "Làm sao thế này?"

hắn gọi một viên quan lại để hỏi.

Người này lau mồ hôi đã toát ra đầy mặt, chấp tay thi lễ với Chu Nhân, "Đại nhân chờ cho một lát, Cẩm Y Vệ đang chờ bên ngoài, tiểu nhân phải giao ba mươi con ngựa của trạm dịch cho bọn họ..."

Lời còn chưa dứt, người này đã chạy biến.

Chu Nhân nhăn mặt lè lưỡi, hóa ra là Cẩm Y Vệ, thảo nào lại gây sợ hãi đến thế.

hắn cũng không dám đối đầu với Cẩm Y Vệ, "Thôi đại nhân, chúng ta có nên tránh đi một chút không?"

Thần sắc Thôi Nam Hiên chỉ hơi thay đổi, hắn lắc đầu.

Chu Nhân nghe vậy cũng ngồi đó, không nhúc nhích, thấy đám quan viên chạy đi chạy lại nhưng không thấy ai chuẩn bị tiệc rượu đón gió tẩy trần, hắn lên tiếng trêu chọc, "không rượu cũng chẳng thức ăn, không sợ mấy ông nội đó nổi giận à?"

Người kia trả lời: "Hoặc chỉ huy sứ đang vội, không vào, chỉ thay ngựa rồi lập tức lên đường ạ."

Đích thân Hoắc Minh Cẩm đang ở ngoài kia sao?

Chu Nhân lắp bắp sợ hãi, khẽ nói: "Sao lại vội thế nhỉ? không có thời gian ăn bữa cơm luôn? không biết lần này hắn ta bắt nhà nào?"

Hai người không nói gì nữa. một lúc sau, bên ngoài trạm dịch cũng dần trở nên im ắng.

Đám quan viên murót mải mồ hôi, quay lại phòng, kiệt sức ngã bệt xuống đất, thở hổn hển.

Đến thời gian uống chén trà Hoắc Minh Cẩm cũng không có, bọn họ nào dám trì hoãn, vội vàng dẫn những con ngựa tốt nhất của trạm dịch ra, sợ làm lỡ việc của Cẩm Y Vệ.

Nếu có chuyện gì thì có thể bị cách chức tra hỏi. Cũng may lần này Cẩm Y Vệ đang vội, thay ngựa xong lập tức đi luôn, nhanh gọn dứt khoát.

Chu Nhân nâng ly rượu lên uống, nói: "Nhìn thì có vẻ Hoắc Minh Cẩm mới từ Hà Nam về."

Ngồi đối diện hắn, Thôi Nam Hiên khép hờ mi mắt, ngón tay dài gõ nhẹ mấy cái trên mặt bàn, "Bên phủ Đặng Châu, phủ Lai Châu ở

Sơn Đông, người làm muối đang nổi dậy, Hoắc Minh Cẩm phụng mệnh điều tra việc vận chuyển muối, tại sao lại từ Hà Nam về kinh được?"

một chỗ ở phía đông, một chỗ ở phía nam, dù có đi đường vòng cũng không thể nào vòng tới tận Hà Nam.

Chu Nhân kinh ngạc, "Thôi đại nhân không ở kinh sư mà vẫn hiểu biết chuyện ở kinh sư như lòng bàn tay vậy."

Thôi Nam Hiên không nói gì.

Chu Nhân mỉm cười, nói tiếp: "Ai mà đoán được thực ra Hoắc Minh Cẩm đang suy nghĩ cái gì chứ?"

hắn liếc mắt nhìn xung quanh rồi ghé sát vào người Thôi Nam Hiên, thì thầm, "Đợt này Thôi đại nhân không ở kinh sư nên chắc chưa biết, Hoắc Minh Cẩm đã thay đổi rất nhiều."

Mọi người ai cũng biết Hoắc Minh Cẩm chỉ là một thanh đao mà Hoàng thượng dùng để đối phó với Thẩm Giới Khê. Ngày Thẩm Giới Khê rút đài cũng là ngày chết của Hoắc Minh Cẩm.

Bản thân Hoắc Minh Cẩm cũng biết điều này cho nên người này tự do đấu đá, làm theo ý mình, làm việc hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả. Trong một thời gian ngắn, quan viên văn võ toàn triều đều vị sát khí của người này làm cho phát sợ, không ai dám đối đầu trực tiếp với Hoắc Minh Cẩm.

"Vương đại nhân bảo chúng ta thế này, Hoắc Minh Cẩm trước đây là một thanh đao vừa tốt vó, vô cùng sắc bén, thềm khát máu người, người như thế rất hiếm có, vốn đã có khả năng khiến toàn bộ triều đình rối loạn... Nhưng rồi bỗng nhiên hắn lại thay đổi."

Chu Nhân nheo mắt, "nói thế nào nhỉ, thanh đao kia bỗng nhiên lại trở lại trong vỏ, Vương đại nhân nói, một thanh đao biết giết người không đáng sợ vì hắn rất thẳng thắn, chẳng có thủ đoạn gì."

Lúc thanh đao này quay về vỏ mới là lúc hấn thực sự trở nên đáng sợ. hấn đã biết xem xét thời thế, bắt đầu tìm trợ thủ cho mình, trong Hàn Lâm Viện đã có những người thầm nghiêng về phía hấn, phái trung lập cũng có rất nhiều người tán đồng hấn. Trước kia hấn còn phô bày toàn bộ gai nhọn của bản thân, giờ hấn án binh bất động, giết người cũng lặng lẽ, lần trước có buổi tiệc trong cung, hấn nhìn thấy Thẩm Giới Khê mà cũng chẳng có biểu hiện gì đâu..."

Thôi Nam Hiên nhướn mày, "hấn tìm được cao nhân giúp đỡ hay là mời được mưu sĩ nào xuống núi chăng?"

Chu Nhân thở dài, "Chẳng ai biết cả... Đại khái là từ lúc hấn từ Hồ Quảng trở về kinh sư. Đúng rồi, Thôi đại nhân khi ấy cũng đang ở Hồ Quảng, có khi Hoắc Minh Cẩm tìm thấy cao nhân kia ở Hồ Quảng cũng nên."

Thôi Nam Hiên không nói gì, cẩn thận nhớ lại, ở Hồ Quảng, Hoắc Minh Cẩm chỉ làm một việc là giết Từ Duyên Tông.

Biết để lại đường lui cho mình có nghĩa là Hoắc Minh Cẩm bắt đầu biết quý trọng mạng sống.

Đúng là không thể tưởng tượng được, một người lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện dùng mạng đổi mạng của Thẩm Giới Khê như Hoắc Minh Cẩm cũng có ngày biết quý trọng mạng sống.

Thôi Nam Hiên từ từ uống cạn chút rượu còn lại trong ly.

Chương 91: Bỏ lỡ

Tới lúc trở về phủ Võ Xương, hoa ngọc lan ở phố Cống Viện lúc trước còn nở đẹp nay đã tàn, những đóa hoa lớn như miệng bát giờ đã héo rũ, theo gió hay đi.

Trước khi đi, ngồi trước cửa sổ thư phòng nhìn ra cây cối trong sân còn thấy hoa nở đầy cành như tuyết đọng. Tới khi trở lại, khắp sân đã phủ kín màu xanh tươi non của lá cây, người đi đường trên phố đã thay áo mỏng.

Phó tứ lão gia bình an vô sự, Đại Ngô thị và Lư thị vui tới mức phát khóc, đã khóc là khóc đến chết đi sống lại.

Cả nhà hết khóc lại cười, hết cười lại khóc.

Cuối cùng, Phó tứ lão gia lau khô nước mắt, vỗ về Phó Nguyệt và Phó Vân Thái còn đang ghen ngào, xoa đầu Phó Vân Khải đang đứng lau nước mắt, nói với Lư thị: "Ta thấy các tiểu nương tử ở phủ Võ Xương chú trọng ăn mặc hơn so với ở huyện Hoàng Châu chúng ta nhiều, trời nóng lên rồi, nên may cho Nguyệt tử nhi, Quế tử nhi và anh tử nhi mấy bộ đồ mới, đánh thêm mấy bộ trang sức nữa, ở đây mọi người thích hình hồ lô và hình bướm bướm, mua cho Khải ca nhi và Thái ca nhi mấy chiếc quạt, mấy đôi giày nữa."

Lư thị nín khóc mỉm cười, "Quan nhân vẫn còn nhớ mấy chuyện này nữa!"

Mọi người đều cười vui.

Ở nhà được mấy ngày, Phó Vân anh và Phó Vân Khải cuối cùng cũng phải về thư viện học.

Lư thị thấy từ khi đi học ở thư viện, Phó Vân Khải đã điềm đạm, trưởng thành hơn nhiều, hằng ngày ở nhà trời còn chưa sáng đã dậy đọc sách, thay đổi từ trong ra ngoài, cũng hơi động lòng, bàn bạc với Phó tứ lão gia: "Dù sao thì giờ cả nhà đều đã ở phủ Võ Xương, hay là cũng để Thái ca nhi đi học đường cùng học với anh họ và em họ thằng bé, dù sao cũng nên để nó học được chút đạo lý, sau này mới có thể gánh vác gia đình được."

Phó tứ lão gia lắc đầu, thờ dài rồi nói: "Thái ca nhi không phải là người có thiên phú học tập, ép cũng chẳng ích gì, để nó đi theo ta, dù sao đi nữa cũng học được cái nghề, tránh cho sau này có chuyện gì xảy ra nó lại ngơ ngơ ngác ngác không hiểu gì, nó là con trai, không thể nuông chiều được."

Con trai còn nhỏ như thế mà đã không được đi học, kể ra Lư thị cũng xót con nhưng nhớ tới tình cảnh đáng sợ ngày đó khi bị những người trong dòng tộc ức hiếp, bà cũng hiểu đây mới là cách tốt nhất. Trước kia trong nhà ít người, bà và mẹ chồng chiều con chiều cháu, chiều tới mức con trai mà còn mềm yếu hơn cả con gái. Lúc có chuyện, Thái ca nhi mù mờ chẳng hiểu gì, còn tưởng mấy tộc lão kia là người tốt, suýt nữa là điểm chỉ trên khế thư bán cửa hàng. Nếu anh tử nhi không về kịp, cả nhà bọn họ có khổ cũng chẳng biết kêu ai, quan nhân cũng không thể được cứu về, cả nhà có khi đã bị chèn ép cho tới chết rồi cũng nên, sao có thể có cảnh đoàn viên hôm nay!

Lư thị đành cắn răng hạ quyết tâm: "Thiếp nghe lời quan nhân."

Hai vợ chồng bàn bạc kỹ càng như lại vẫn sợ Đại Ngô thị xót cháu không đồng ý. Lư thị đi thăm Đại Ngô thị, định thăm dò một chút, không ngờ bà còn chưa nói gì, Đại Ngô thị đã nói: "Thái ca nhi cũng không còn nhỏ nữa, nên để nó ra ngoài với cha nó cho biết sự đời, giữ mãi ở nhà không tốt."

Lư thị vội nói: "Quan nhân cũng nghĩ thế nhưng cứ sợ mẹ không vui."

Nhân tiện, bà nói một lượt về tính toán của Phó tứ lão gia.

Đại Ngô thị ồm nặng một thời gian. Tuy thấy con trai trở về, không uống thuốc cũng tự khỏi nhưng tinh thần không còn khỏe khoắn được như trước kia nữa, nằm trên sập, trên đùi đắp một chiếc chăn mỏng, cười gượng gạo: "Giờ ta không thể lại cản trở lão tứ nữa."

Nhớ tới những ngày bị người trong tộc nhốt lại trong phòng, nước mắt bà lại tuôn ra từ hai hốc mắt.

Lư thị, Phó tam thẩm và Hàn thị thấy vậy đứng cả dậy, "Quan nhân trở về rồi, của cải trong nhà cũng đã được bảo vệ, người trong nhà hết thấy bình an, không có vấn đề gì, mẹ đừng buồn."

Đại Ngô thị rút một chiếc khăn lau nước mắt, quay sang nhìn Hàn thị, hỏi: "anh tử nhi đâu rồi?"

Hàn thị bình thường cũng ít nói chuyện với Đại Ngô thị, nghe bà chủ động hỏi thăm Phó Vân anh thì hơi giật mình, vội đáp: "Sáng sớm đã ra ngoài rồi ạ."

Đại Ngô thị thất thần một lát, mặt đầy vẻ hối hận, "anh tử nhi là đứa trẻ tốt... Trước kia ta lú lẫn, một đứa trẻ tốt như thế mà ta, ta..."

Rồi bà bật khóc.

Hàn thị luống cuống, Lư thị lắc đầu với bà, tựa vào cạnh sập, lau nước mắt cho Đại Ngô thị, "Mẹ à, anh tử nhi là cháu gái của người, người có cháu gái ngoan, đáng lẽ ra phải vui mừng mới đúng, sao lại khóc thế này? Nếu như anh tử nhi biết người khóc vì chuyện này thì con bé phải nghĩ thế nào đây?"

Phó tam thắm bên cạnh cũng góp lời: "Đúng thế, mẹ ạ, người phải vui lên chứ."

Khuyên nhủ hồi lâu, Đại Ngô thị mới nguôi ngoai, dặn dò Lư thị: "anh tử nhi lớn rồi, ta nghĩ nên đánh cho con bé mấy bộ vòng cổ vòng tay mà không biết nó thích kiểu gì, con bé toàn không ở nhà, đợi nó về, con nhớ hỏi cho rõ, đừng quên đấy. Con bé đến là thật thà, chưa từng vòi ta cái gì."

Lư thị lập tức đồng ý, "Mẹ à, người yên tâm, quan nhân đã nhớ tới từ lâu rồi, quan nhân thích quan tâm mấy chuyện này."

Trong lòng lại thầm nhủ: anh tử nhi còn cần phải vòi vĩnh vòng tay vòng cổ gì nữa? Lâu nay con bé đã bắt đầu tích góp tài sản, giờ cả Hàn thị và Phó Vân Khải đều do con bé chu cấp, nó còn thường xuyên mua đồ biếu Phó tứ lão gia, mấy thứ như thế này, từ trước tới nay con bé đâu có ham.

Đến tối, Phó tứ lão gia mới trở về từ tiệm sách, Lư thị nói chuyện này với ông, "Hồi trước mẹ toàn bảo anh tử nhi không nghe lời, lúc cả nhà ngồi ăn cơm, mẹ còn chỉ trích anh tử nhi trước mặt Nguyệt tử nhi và Quế tử nhi, anh tử nhi vẫn nhẫn nhịn không cãi lại, giờ thiếp thấy mẹ thực sự hối hận, quan nhân xem có nên gọi anh tử nhi về để con bé cùng ăn với mẹ một bữa cơm hay không? Chứ cứ thế này mẹ lúc nào cũng buồn rầu, mẹ già rồi, tâm trạng không thoải mái thì ăn cũng không thấy ngon, chẳng ăn được bao nhiêu thì làm sao khỏe cho được?"

Phó tứ lão gia hơi nhíu mày, cởi áo khoác bên ngoài ra, nói: "Chuyện này nàng đừng nên can thiệp làm gì. Ta hiểu con bé anh tử nhi kia, người khác đối xử tốt với nó, tuy ngoài miệng nó không nói gì nhưng lại ghi nhớ trong lòng. Người khác đối xử với nó không tốt, trong thâm tâm nó cũng biết hết... Trước kia mẹ đối xử với anh tử nhi như thế, từ lâu anh tử nhi đã không thể thân thiết với mẹ, dù giờ mẹ có tìm cách đền bù, anh tử nhi cũng không thể gần gũi với mẹ như Nguyệt tử nhi, Quế tử nhi được nữa..."

nói tới đây, ông mỉm cười, "Tính tình anh tử nhi hơi ngang ngạnh."

Nghe giọng điệu cứng chiều của ông, cứ như thể ngang ngạnh là một đức tính vậy.

Lư thị lờm ông một cái, rót cho ông ly trà, "Quan nhân bảo không can thiệp, thiệp sẽ không can thiệp đâu đấy."

Thực ra bà cũng không muốn xen vào chuyện này. Trước đây Đại Ngô thị chỉ vào mặt anh tử nhi mắng con bé là nghiệp chướng, giờ hối hận, muốn thương yêu anh tử nhi cũng muộn rồi, anh tử nhi căn bản không cần.

anh tử nhi không phải con chó con mèo, vẫy tay thì tới, xua tay thì đi.

Đại Ngô thị muốn hàn gắn quan hệ bà cháu với anh tử nhi nên không quan tâm tới Phó Vân Khải và Phó Quế nữa.

Phó Vân Khải hằng ngày đều đi theo Phó tứ lão gia học cách xử lý công việc ở cửa hàng, bận tới mức chẳng có thời gian mà thờ nên không có cảm giác bị bỏ rơi. Phó Quế ở nhà cả ngày, cảm giác này mới thực sự rõ ràng.

Nàng thực sự cảm thấy mất mát.

Hôm nay Phó Vân anh về nhà bàn bạc chuyện khắc in sách mới với Phó tứ lão gia, Phó Quế ngồi ngoài hành lang đợi, nghe thấy tiếng nói bên trong ngưng lại mới đứng lên.

Nàng định khuyên anh tử nhi tha thứ cho Đại Ngô thị, nói thế nào đi nữa, Đại Ngô thị dù sao cũng là bà nội của bọn họ.

Chỉ chốc lát sau, Phó Vân anh bước ra ngoài.

Nàng vội vàng đi về phía trước, đang định lên tiếng bồng các chường quầy ở cửa hàng cũng đi ra, họ đi đằng sau Phó Vân anh, cố gắng bắt kịp bước chân của nàng, cung kính nói chuyện với nàng.

Phó Quế giật mình, nhìn Phó Vân anh giao việc cho chương quày, chương quày cung kính thưa vâng, trong lòng bỗng có một ý nghĩ kì lạ.

Nàng đứng chờ ra trên hành lang một lúc lâu, Phó Vân anh phân công xong công việc, quay đầu lại mới nhìn thấy nàng, đưa mắt ra hiệu cho các chương quày ra ngoài.

Các chương quày không tiếp tục nói nữa, đi ra ngoài.

Phó Quế cắn môi, xách váy chạy tới trước mặt Phó Vân anh, "anh tử nhi..."

Nàng hơi chần chừ, hơi nhìn xuống dưới, gần như thì thầm: "Tử.... tử cũng muốn học quản lý sổ sách, cửa hàng giống Thái ca nhi, như thế thì ít nhất cũng có thể giúp đỡ mọi người một chút..."

nói xong mấy chữ cuối cùng, mắt nàng đỏ hoe, "Muội... muội thấy có được không?"

Nàng không dám ngẩng đầu lên, sợ Phó Vân anh từ chối thẳng thừng.

một bàn tay đặt lên vai Phó Quế, nhẹ nhàng vỗ, vừa trấn an lại vừa cổ vũ, nàng nghe thấy Phó Vân anh bật cười khe khẽ, "Sao lại không được chứ?"

Tim Phó Quế đập thành thịch, nàng ngẩng đầu, lo lắng, khuôn mặt vừa đầy vẻ chờ mong lại có chút sợ sệt.

Phó Vân anh mỉm cười, "Sau này tử phải dậy sớm như Thái ca nhi đấy."

Phó Quế quên cả thở, mắt mở to mắt kinh ngạc.

Lát sau, nàng rơm rớm nước mắt, rưng rưng gật đầu: "Tử sẽ không thua Thái ca nhi đâu!"

...

Ngày nào Viên Tam cũng tới Phó gia ăn chực.

Hồi trước hẳn thích bám theo Phó Vân anh nhưng dạo gần đây hẳn không còn xuất hiện liên tục trước mặt Phó Vân anh nữa mà chuyển sang thân thiết với Phó tứ lão gia.

Cũng không phải do hẳn mà là do cái miệng kia của Phó tứ lão gia quá biết cách ba hoa. Mới đi một chuyến tới phủ Kim Lăng thôi mà qua miệng ông, ông cứ như thể đã vào cung ngồi cùng một bàn dùng bữa với Hoàng đế rồi vậy. Viên Tam thích nghe ông khoác lác rồi dùng những câu chuyện bịa đặt đó của Phó tứ lão gia viết thành tiểu thuyết. không phải nói, những câu chuyện kiểu này này càng thối phồng càng chạy, những người hiểu biết vừa đọc đã biết không phải thật nhưng lại phù hợp với tưởng tượng của dân chúng bình thường. Ví dụ họ thường nghĩ đến cái bê trong các gia đình giàu có cũng đánh bằng vàng ròng, hằng ngày nha hoàn sẽ dùng loại lụa mềm mại nhất để đánh bê, các thái thái tiểu thư mỗi lần ăn cơm là nguyên một bài toàn gà vịt thịt cá, sơn hào hải vị, người ta giàu mà, cả đời không biết mấy loại đồ ăn như dưa ghém, dưa muối là gì...

Viên Tam ỷ vào việc giấu tên viết tiểu thuyết nên không quan tâm gì đến chuyện câu chuyện có hợp lý hay không, dân chúng thích cái gì hẳn viết cái ấy.

Nhờ có hẳn, Phó tứ lão gia đã nhanh chóng mở thêm được hiệu sách mới, công việc làm ăn lại dần phát đạt trở lại.

Lúc này, có tin tức từ huyện Hoàng Châu truyền tới, Phó Vân Chương đã trở về.

Phó tứ lão gia khắp khởi vui mừng, đòi lên thuyền về đó ngay lập tức, còn hỏi thăm Phó Vân Chương thi đình được giáp nào.

Người tới đưa tin là Khổng tú tài, hãnh cười nói: "Tứ lão gia không phải vội, chiều nay Vân Chương sẽ tới phủ Võ Xương."

Phó tứ lão gia giữ hãnh lại ăn cơm, Khổng tú tài nhất quyết từ chối.

Ra khỏi phố Cống Viện, Khổng tú tài quay đầu lại nhìn chiếc cổng sơn đen của Phó gia, thờ dài một hơi.

Biết chuyện người trong tộc nhà họ Phó giấu giếm tin tức Phó tứ lão gia bỏ mình, định nhân cơ hội này cướp đoạt gia sản, viện đầu tiên hãnh định làm là báo cho Phó Vân anh nhưng thư vừa viết xong, hãnh đã đổi ý, thiêu hủy lá thư ấy.

Chi của Phó tam lão gia và Phó Vân anh là họ hàng xa, chỉ có thể coi là người cùng dòng họ nhưng lại có mối quan hệ chú cháu khá gần với Phó Vân Chương. Cùng một dòng họ, dù vinh dù nhục gì cũng sẽ gắn liền với nhau, nếu chuyện này vỡ lở, những người có ý định xấu nhất định sẽ lợi dụng cơ hội này để bôi nhọ danh tiếng của Phó Vân Chương.

Phó Vân anh chẳng nề nang ai, nhớ đâu nàng thực sự không thêm để ý đến chuyện này, làm to chuyện cho mọi người đều biết thì phải làm sao đây?

Vậy tất cả cứ chờ tới lúc Phó Vân Chương về rồi tính sau, y đang ở kinh sư chuẩn bị cho kì thi đình cuối cùng, kết quả thi đình sẽ ảnh hưởng tới việc con đường làm quan của y sẽ khởi điểm ở chỗ nào, cao hay thấp, làm sao có thể qua loa được, loại thời điểm này tốt nhất là không nên dính phải quá nhiều thị phi.

Khổng tú tài cân nhắc trước sau cuối cùng lựa chọn việc khoanh tay đứng nhìn.

Cuối cùng Phó Vân anh cũng biết. Tuy nhiên, nàng cũng biết nghĩ cho Phó Vân Chương, làm việc có chừng mực, không làm to chuyện mà nhanh chóng bán hết gia sản rồi đưa người nhà rời khỏi huyện Hoàng Châu.

Do vậy chỉ cần nàng không kiện dòng tộc lên quan phủ, người ngoài sẽ không có cách nào để vin vào việc này mà chửi bới Phó Vân Chương.

Xấu xa thì đây lại, một khi làm to chuyện thì chẳng ai được lợi cả.

Kết quả cuối cùng là tốt cho tất cả mọi người, Phó tứ lão gia cuối cùng lại không chết, còn trở về...

Nhìn qua thì tưởng như là chuyện vui nhưng thực ra đã chẳng còn gì.

Phó Vân anh đã hoàn toàn tách khỏi dòng tộc, còn Phó Vân Chương...

Khổng tú tài cất bước đi khỏi đó, tay đặt lên phong thư đang cất nơi ngực áo, cười chua chát.

Phong thư này là do Phó Vân Chương viết. Đó là một phong thư tiến cử. Phó Vân Chương giới thiệu hẳn cho một vị sĩ tử mà y đã kết bạn ở kinh thành. Vị sĩ tử kia vừa đỗ tiến sĩ năm nay, kiếm được một chức tri huyện, sắp đi nhậm chức, cần một tiểu lại có hiểu biết về công văn để giúp người nọ xử lý công việc.

Phó Vân Chương đề cử Khổng tú tài.

Tuy rằng chỉ là một tiểu lại nhỏ bé, tưởng như không là gì, nhưng đối với một người không có xuất thân, không có chỗ dựa, cũng không có tiền lo lót như Khổng tú tài mà nói, vậy đã tốt lắm rồi.

Cuối cùng hẳn đã đạt được ước nguyện của mình là bước vào quan trường.

Cái giá phải trả là mất đi một người bạn.

Nếu biết trước Phó Vân anh quan trọng với Phó Vân Chương như thế... lúc trước hẳn thực sự không nên bỏ mặc nàng.

Khổng tú tài lắc đầu, sai bước về phía trước.

Sai lầm thì cũng đã sai lầm rồi, có hối hận thì có tác dụng gì đâu, hẳn cần phải phóng tầm mắt tới nơi xa hơn, tích lũy kinh nghiệm từng bước từng bước một thì mới có tư cách nghĩ tới những chuyện khác.

...

Chuyện trong nhà đã được giải quyết, kỳ thi định kỳ ở thư viện lại đến.

Học sinh trong thư viện vừa an ủi Phó Vân anh vừa chong đèn thâu đêm ôn bài. Mọi người ngăm thi đua với nhau: đợt này Phó Vân thiếu nhiều buổi học như thế, Tô Đồng lại đi rồi, lần này hạng nhất hẳn phải thuộc về người khác chứ nhỉ? Tuy hơi có cảm giác nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của... nhưng mà làm gì có ai không muốn đạt hạng nhất đâu?

Sơn trưởng và các giáo thụ khác cũng đã ám chỉ với Phó Vân anh rằng nàng không cần lo lắng kì thi lần này, nàng không muốn thi cũng được.

Nàng cảm tạ ý tốt của sơn trưởng nhưng vẫn tham gia kì thi như bình thường.

Ngày kết quả được dán lên bảng, lại đến phiên nàng trực ở Tàng Kinh Các. Ăn cơm xong, nàng cầm mấy cuốn sách, ngồi trước Tàng Kinh Các, xử lý việc đăng ký mượn sách cho học sinh trong thư viện.

Mặt trời dần ngả về tây, trong sơn cốc và trên mặt sông đều như được thoa một lớp phấn hồng, phía chân trời rắng chiều lộng lẫy, phía chân trời là một khoảng sáng đỏ rực.

Triệu Kỳ tới trả sách, nhìn thấy nàng, mặt đỏ ửng ra, lao tới trước bàn, suýt nữa thì quỳ xuống trước mặt nàng, "Phó Vân, sao đệ vẫn cứ

được hạng nhất!"

Trước khi kết quả được công bố, mọi người còn đang đoán già đoán non xem lần này ai sẽ đạt hạng nhất, đến lúc kết quả được dán lên bảng, hạng nhất vẫn là Phó Vân.

Học sinh đường Giáp hoàn toàn thất vọng, học sinh đường Đinh mừng vui khôn xiết.

Phó Vân anh nhướn mày, không nói gì, mở đăng ký mượn sách ra, tìm thấy ghi chép về cuốn sách Triệu Kỳ mượn, viết hai chữ "đã trả", rồi để sách lên kệ.

Triệu Kỳ vẫn tiếp tục lải nhải: "Hạng nhất thì không sao, hết lần này đến lần khác được hạng nhất cũng không sao, nhưng lần này đệ cũng đạt hạng nhất..."

hắn chấp tay thi lễ với Phó Vân anh: "Thảo nào Viên Tam nhất nhất phải gọi đệ là lão đại, ta hoàn toàn tâm phục khẩu phục rồi."

Dừng lại một chút, hắn ngẩng đầu nháy mắt với nàng, "nói thật đi, có phải đệ có bí quyết gì không?"

Những người đến trả sách hoặc mượn sách xung quanh nghe thế này lập tức dỏng tai lên nghe, chờ Phó Vân anh trả lời.

Phó Vân anh cười, "Đa tạ."

Triệu Kỳ trợn mắt nhìn nàng.

đang cười đùa, học trưởng Lý Thuận đi tới, đầu tiên chúc mừng Phó Vân anh đạt hạng nhất rồi nói: "Phó Vân, có người tìm đệ."

Phó Vân anh ngạc nhiên, "Ai thế?"

Lý Thuận gỡ đầu gỡ tai, khẽ trả lời: "Ta quên hỏi rồi."

Phó Vân anh đứng dậy thu dọn sách vở, đưa chìa khóa cho người phụ việc bên cạnh bàn, đi ra sân chính theo chỉ dẫn của Lý Thuận.

Học sinh trong thư viện, người thì đã về ký túc xá nghỉ ngơi, người thì đang ôn bài ở khu phía đông, sân chính vắng vẻ, suốt dọc hành lang không một bóng người.

một thanh niên mặc áo lụa màu tím nhạt đang đứng giữa đình viện trống trải, ngược sáng, nàng chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mảnh khảnh đứng một mình nơi đó như thể đã bỏ quên cõi đời [1].

[1] Nguyên văn là "như di thể độc lập", mượn câu chữ từ bài "Tiền Xích Bích phú" của Tô Thức, trong đó có đoạn "phiêu phiêu hồ như di thể độc lập, vũ hoá nhi đăng tiên" (Phan Kế Bính dịch là: hờ hờ sung sướng như người quên đời đứng một mình mọc cánh mà bay lên tiên). Cụm từ này thể hiện sự thoát khỏi thế tục, mang khí chất thần tiên.

Chỉ cần nhìn bóng dáng, Phó Vân anh đã nhận ngay ra y, nụ cười tỏa sáng khuôn mặt, "Nhị ca!"

Nàng đưa sách trong tay cho Kiều Gia đang đi phía sau, bước xuống từ trên hành lang.

Nghe thấy tiếng nàng, Phó Vân Chương xoay người.

Y hơi gầy đi một chút nhưng mặt vẫn như ngọc tạc, phong tư tuấn lãng, có điều cảm xúc trên mặt có vẻ hơi u ám, trong mắt mang theo chút u buồn, ủ dột.

Chẳng lẽ y thi đình không tốt?

Phó Vân anh đi tới trước mặt y, ngẩng đầu nhìn y.

Đối diện với ánh mắt lo lắng của nàng, Phó Vân Chương dường như đang cố sức kiềm chế gì đó, nhắm mắt lại rồi đột nhiên túm chặt tay nàng.

Quá bất ngờ, không kịp đề phòng, Phó Vân anh giật mình, y siết chặt tới mức cổ tay nàng cảm thấy đau đớn.

Y vẫn luôn ôn hòa, làm gì có lúc nào tức giận như bây giờ?

Phó Vân anh ngạc nhiên tới mức quên cả giấy giụa.

Kiều Gia lập tức bước tới, lạnh lùng cảnh cáo: "Nhị thiếu gia."

Phó Vân Chương vẫn không buông tay, cúi xuống nhìn nàng, ánh mắt giống như hồ sâu tĩnh lặng lạnh lẽo, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Phó Vân anh đưa mắt ra hiệu cho Kiều Gia tránh đi chỗ khác.

Kiều Gia nhíu mày, quay về phía hành lang nhưng vẫn đứng từ xa quan sát hai anh em họ.

Qua khoeo mắt, Phó Vân anh thấy hấn đã cách xa một đoạn, nàng ngẩng đầu, nhìn Phó Vân Chương, khẽ khàng nói, "Nhị ca?"

Phó Vân Chương mím chặt môi.

Nàng nhìn thẳng vào mắt y, nhẹ nhàng hỏi: "Nhị ca, muội đã làm sai gì rồi chẳng, tại sao huynh lại tức giận?"

Phó Vân Chương mỉm cười nhưng mặt vẫn lạnh như băng, "Tại sao lại không nói với ta?"

Mặt trời khuất sau đỉnh núi, ráng màu nơi chân trời càng lúc càng đậm, tạo thành một khoảng rộng đỏ mờ. Ngược sáng, gương mặt y càng có vẻ nặng nề.

Phó Vân anh ngửa đầu lên nhìn hấn, hơi cau mày, "Nhị ca... Huynh ở tận kinh thành, cách nơi này quá xa."

Nàng có viết thư cho y đi nữa thì cũng không kịp, mà dù có kịp thì nàng cũng sẽ không viết, y đang trong kì thi, đó là kì thi đình sẽ quyết định vận mệnh cả đời y, thời điểm mấu chốt như thế thì sao có thể làm y phân tâm vì chuyện của nàng được.

Phó Vân Chương hỏi tiếp: "Muội quen biết với người Triệu gia, Lý đồng tri, muội từng cứu người Thôi gia, muội còn qua lại với người trong Vương phủ... Tại sao muội không nhờ bọn họ giúp đỡ mà chỉ tìm Trần tri huyện?"

không đợi Phó Vân anh trả lời, y bật cười, nói: "Bởi vì Trần tri huyện là người của ta, muội hiểu rõ ông ta sẽ không mượn cơ hội này để về sau ra điều kiện với ta, có phải không?"

Phó Vân anh tránh ánh mắt của y, im lặng.

"Các tốt nhất vẫn là làm to chuyện lên, như thế mới có thể giữ được tính mạng của người nhà muội... Nhưng muội không làm thế, muội chỉ lừa gạt đám người trong tộc rồi trốn đi luôn, thực ra muội là người có thù tất báo, người trong tộc đối xử với Phó Nguyệt và người nhà muội như thế, với tính cách của muội, sau khi tìm được tứ thúc, muội đáng phải trả thù từ lâu rồi nhưng muội không làm gì cả... Đó là bởi vì ta, đúng không?"

Phó Vân Chương bước tới gần nàng thêm một bước, ép nàng phải nhìn thẳng vào y, "Ta có quan hệ phức tạp với dòng tộc, chuyện này không thể để cho người khác nhân cơ hội mà nhúng tay vào nên muội thà tự đẩy mình vào chỗ nguy hiểm đúng không?"

Cách một bức tường, từ trong vườn truyền tới tiếng ve kêu loáng thoáng.

Cuối cùng Phó Vân anh đã hiểu vì sao Phó Vân Chương lại giận nàng.

Nàng trầm mặc hồi lâu rồi từ tốn nói, "Nhị ca, muội không biết cuối cùng huynh sẽ đứng về phe ai... là Diêu Văn Đạt hay là Thôi Nam

Hiên, huynh mới thi đỗ tiến sĩ, nên lựa chọn thật cẩn thận, lúc này lại có chuyện như vậy xảy ra, không biết có bao nhiêu người chỉ chờ chực đợi nắm được nhược điểm của huynh nên muội không thể tùy tiện nhờ bất kỳ phe nào giúp đỡ... Thực ra cũng không nhất thiết phải tìm đến họ, có sự che chở Trần tri huyện, muội đã có thể giải quyết được việc ở nhà rồi, muội không mạo hiểm, dù có mất thì cũng chỉ mất mấy cửa hàng, chờ huynh về chắc chắn huynh sẽ giúp muội."

Mặt Phó Vân Chương vẫn chưa thả lỏng, gay gắt hỏi: "Muội thực sự tin ta sao?"

Phó Vân anh sừng sốt.

Phó Vân Chương cúi người tới gần nàng, "Vân anh..."

Y gọi tên nàng, "Có phải muội cảm thấy ta sẽ bởi tiền đồ của chính mình mà bao che cho dòng tộc, chuyện lớn hóa chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có nên mới dứt khoát như thế, không dây dưa nhiều với dòng tộc hay không?"

Phó Vân anh há miệng, thờ ắt ra, mắt nhìn xuống đất.

Trước khi Phó Vân Chương lên phía bắc dự thi, nàng thực sự đã nghĩ như thế, nếu như y chứng kiến tận mắt cái gì gọi là nắm giữ quyền lực, cái gì là chỉ cần mấy lời nói đã có thể định đoạt chuyện sống chết của người khác, cái gì là đứng dưới một người mà đứng trên vạn người, y có thể biến thành người giống như Thôi Nam Hiên hay không?

Sau này nàng không tiếp tục suy tư vấn đề này nữa bởi nàng phát hiện ra theo đuổi quyền lực cũng chẳng có gì sai cả, có sai cũng chỉ là những kẻ bất chấp thủ đoạn kia mà thôi.

"không." Nàng ngược mắt lên, "Nhị ca, muội không nghĩ như thế. Muội chỉ muốn đợi huynh trở về rồi mới xử lý những chuyện còn lại, như thế ổn thỏa hơn nhiều."

Phó Vân Chương nhìn nàng, trầm mặc không nói.

Nàng nhìn hắn, "thật mà, nhị ca, muội không nghĩ về huynh như thế."

một lúc lâu sau, Phó Vân Chương mới buông tay ra, khuôn mặt dần thả lỏng.

Phó Vân anh xoa nắn cổ tay bị y siết đến đỏ ửng, muốn cắn nhẫn mấy câu nhưng lại thấy y hơi loạng choạng, thân mình hơi lảo đảo.

Nàng vội đỡ lấy y.

Y giờ nắm tay che miệng, ho khan mấy tiếng, dựa vào nàng mới đứng vững được, khóe miệng cong lên: "Em gái ngoan, đừng nóng giận, ta ốm rồi." Rồi y cười tự giễu, "Người bệnh hay cáu gắt."

Cảm xúc của y thay đổi quá nhanh, Phó Vân anh nhất thời không kịp nắm bắt, tức giận lườm y một cái.

Nàng dìu y ngồi xuống cạnh hành lang, thấy trên trán y đã lấm tấm mồ hôi, nàng cau mày, lấy một chiếc khăn ra lau mồ hôi cho y, "Có phải do đi đường mệt quá không?"

Phó Vân Chương ho mãi không ngừng, cầm bàn tay đang lau mồ hôi cho y của nàng, "Ta bảo muội đừng giận ta... Ta nghĩ... để ta tự nói với muội thì hơn."

Y trịnh trọng.

Phó Vân anh đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không hay.

"Vừa nhận được tin ta trở về luôn." Phó Vân Chương cúi đầu, nhìn phiến đá xanh dưới mặt đất, khẽ nói, "Lúc ta đi... là lúc buổi phục thí ở điện Bảo Hòa vừa kết thúc."

Phó Vân anh trợn tròn mắt, không tin nổi vào tai mình, tay cũng hơi run lên.

"Huynh..." Tuy nàng đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời, nàng vô thức đứng bật dậy. "Huynh điên rồi!"

Phó Vân Chương mỉm cười, ngược mắt nhìn nàng, vẫn nắm chặt tay nàng, không chịu buông ra, "Sao muội cũng nói câu này thế?"

Phó Vân anh căn bản không thể lấy lại bình tĩnh mà y vẫn cứ bình thản như thế, cứ như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

"Sao huynh lại có thể..." Phó Vân anh tự tìm một tia hy vọng, "Huynh lừa muội phải không? Nhị ca... Những chuyện như thế này không thể lấy ra đùa!"

Vậy mà y lại bỏ lỡ kì thi đình! Chỉ để nhanh chóng quay lại huyện Hoàng Châu, y bỏ qua cơ hội thi đình diện thánh, nói đi là đi luôn... Như thế có nghĩa là cho dù lần thi hội này y có đứng thứ chín đi chăng nữa thì cũng chỉ là cống sĩ mà thôi!

Thi hội ba năm mới có một lần, người thi đỗ chỉ có tầm hai ba trăm, cả nước có nhiều người đọc sách như thế, ai cũng cần cù học tập, ngày cũng như đêm, tất cả chỉ vì sau này có thể đỗ đạt thành danh. Mỗi lần thi chỉ có hơn hai trăm người thi đỗ cống sĩ, mỗi tỉnh thành lại chỉ có một số suất nhất định, y có thể thi được thứ chín, về sau chắc chắn tiền đồ rộng mở, vậy mà y nói đi là đi!

"Ta đã bao giờ lừa muội chưa?" Phó Vân Chương mỉm cười, bình đạm nói, "Muội xem, đáng lẽ ra muội đừng nên suy nghĩ cho ta nhiều đến thế... Cuối cùng cũng chẳng có tác dụng gì, ta không phải là tiến sĩ."

Mẹ y chỉ tâm tâm niệm niệm muốn y thi đỗ tiến sĩ để nở mày nở mặt, người trong tộc cũng mong chờ y đỗ tiến sĩ để được thơm lây, trên lưng y gánh vác kỳ vọng của biết bao nhiêu người, thế mà y lại bất chấp tất cả, lâm trận bỏ chạy.

Y không phải là tiến sĩ, mẹ y giận tới mức phát điên đến nơi rồi.

Y là người làm con nhưng lại không cảm thấy áy náy, không một chút nào.

"không thể thế được..." Phó Vân anh cố ép chính mình bình tĩnh lại, kéo tay Phó Vân Chương, "Giờ còn kịp thi không? Mọi đi nhờ Sở Vương giúp đỡ, để ông ta đưa huynh trở lại kinh thành..."

Đó là thi đình đấy! Kỳ thi đình mà bao nhiêu người tha thiết ước mong!

Phó Vân Chương giữ tay nàng, "Kết quả thi đình đã có rồi... không sao cả, ta vẫn còn cơ hội."

Trời càng lúc càng oi bức, ráng màu nơi chân trời dần dần chìm xuống, trời cũng tối dần.

Phó Vân anh cảm thấy ngạt thở, "Huynh không thể... không thể... huynh..."

Nàng không biết mình đang tức giận hay đau lòng, đôi mắt vừa nóng rực vừa cay xè, "Mọi vẫn ổn, mọi có thể xử lý được, mọi sẽ không sao cả... Mọi..."

Phó Vân Chương khẽ thở dài, đưa tay nâng cằm nàng lên, mặt mày ôn hòa, dịu dàng nói: "Được rồi, giờ ta biết mọi không sao, có thể an tâm rồi."

Nhịn hồi lâu, nước mắt cuối cùng vẫn tràn mi, Phó Vân anh không muốn khóc, đưa tay lên lau sạch nước mắt, "Tại sao huynh lại trở về?!"

Giọng điệu chất vấn, nghe thật hung dữ nhưng lại run run.

Phó Vân Chương mỉm cười, "Thực ra trên ta từng có một người anh trai... Lúc cha ta xảy ra chuyện, anh trai ta vẫn còn, nhưng sau đó huynh ấy mất, thầy thuốc nói huynh ấy ăn uống không cẩn thận, bị đau bụng rồi lại cảm lạnh nên

mới đi. không tìm thấy điểm đáng nghi nào cả. Khi ấy cha ta không còn nữa, không ai lấy lại công bằng cho anh trai ta... Cuối cùng huynh ấy chết như thế nào, rốt cuộc do ai xuống tay, tới tận bây giờ ta vẫn không điều tra được."

Những kẻ trong tộc đã từng chèn ép mẹ con họ trước kia đều đã chết từ lâu, nhưng mà chó thì không bỏ được thói ăn phân, vừa trừng trị một đám người thì lại có một đám khác ngóc đầu lên, bình thường nhìn trông cũng thật giống người, Phó tứ lão gia vừa gặp nạn, đuôi cáo của bọn họ đã lộ ra.

một người không ra gì thì thực ra cũng không thành vấn đề nhưng nếu một nhóm người đã trở nên tham lam, chuyện xấu xa gì họ cũng làm được.

Phó Vân Chương từng chứng kiến nhiều chuyện như thế. Để cướp đoạt tài sản của người khác mà ép buộc cả một nhà mấy mẹ con thất cổ tự sát rồi còn bôi nhọ mẹ con họ, bảo họ mất đi trinh tiết nên mới tìm tới cái chết. Người trong vùng đều biết mẹ con nhà họ bị oan, ngay cả quan phủ cũng biết nhưng bởi chẳng có ai sẵn sàng đứng ra làm chỗ dựa cho mẹ con họ nên không có ai điều tra, buộc tội những kẻ trong tộc, quan huyện đổi mấy lần, án oan vẫn cứ là án oan.

Ai có thể đảm bảo Phó Vân anh nhất định có thể bình an vô sự đây?

Về sớm được lúc nào thì hay lúc ấy...

Nếu có chuyện gì xảy ra, cho dù y có đỗ tiến sĩ, có thể báo thù cho nàng thì cũng đã muộn rồi.

Phó Vân Chương vuốt mặt Phó Vân anh, "Ngũ muội muội ngoan như thế, giúp ta sắp xếp lại thư phòng, viết thư cho ta vui, nhớ đâu muội cũng làm sao, ai đền cho ta một người y hết như thế bây giờ?"

Tay y lạnh ngắt.

Phó Vân anh cầm tay y, ngón tay dài, đốt ngón tay trên bàn tay phải lại có vết chai, đây là một bàn tay cầm bút nhiều năm.

Bàn tay này vốn phải múa bút thành văn trong kì thi đình.

"đã nói là sẽ không tức giận rồi." Phó Vân Chương đưa tay trái véo nhẹ lên chóp mũi nàng, "nói thì phải giữ lời."

Thi đình lỡ thì cũng lỡ rồi...

Nàng có thể làm gì chứ? Đánh Phó Vân Chương một trận chắc?

Phó Vân anh chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy người y toát mồ hôi, áo đã dính chặt lên da, vừa lạnh vừa ướt, chắc hẳn đang cực kỳ khó chịu.

"Muội không tức giận." Nàng khẽ khàng nói.

Chương 92: Hứa hẹn

"Tháng tư hoa đã hết mùa, hoa đào rục rờ cảnh chùa mới nay." [1]

[1] Trích "Đại Lâm tự đào hoa" của Bạch Cư Dị, bản dịch của Tân Đà.

Xuân qua hạ đến, hoa đào trong kinh sư đã tàn, tường vi, hoa lựu lại đang độ ra hoa, bên sông, nước gợn lăn tăn, liễu xanh tỏa bóng.

Vậy nhưng cách kinh sư không xa, trên núi Hạc Đài, trời vẫn giá rét tựa mùa đông. trên đỉnh núi tuyết phủ trắng xóa, lẫn vào trong mây, phía dưới một chút, bách xanh trúc biếc, tùng mọc thành lớp trải từ trên sườn tới tận chân núi.

Đại Lý Tự Hữu Tự thừa Triệu Bất bước lên những bậc thang bằng đá thật dài, trên núi còn lạnh, gió thổi mang theo băng tuyết khiến hần run lập cập.

hần khép chặt chiếc áo bào bằng lụa mỏng trên người, vô cùng hối hận vì trước khi ra ngoài không mang thêm một chiếc áo choàng, đến bịt tai cũng không mang.

Tiếng gió gào thét, tuyết cuốn như mây.

Từ xa đã thấy mười mấy Cẩm Y Vệ đội mũ vạn tự, thân mặc giáp nhẹ đang đi xuống, Triệu Bất thở dài nhẹ nhõm, vội vàng sửa sang lại vạt áo, đứng chờ ở ven đường.

Tiếng bước chân ngày càng tới gần, nhóm Cẩm Y Vệ theo Hoắc Minh Cẩm từ từ xuống tới nơi.

Triệu Bất lén đưa mắt quan sát Hoắc Minh Cẩm, thấy vạt áo bào chàng đang mặc đã ướt sũng một mảng, hai tay áo dính một ít lá

thông, có vẻ là vừa đi từ trên đỉnh núi xuống, hơi ngạc nhiên. Hoàng thượng mê tín, tôn sùng Đạo giáo, cho xây đạo quan trên đỉnh núi Hạc Đài, theo đuổi luật trường sinh. Vua nào triều thần ấy, vương công quý tộc chốn kinh sư cũng thích tới thăm Trường Sinh Quan để lấy lòng Hoàng thượng. Tôn Quý phi còn tích cực hơn, thường đưa Đại hoàng tử tới đạo quan cầu phúc cho Hoàng thượng, mỗi lần tới là ở hẳn nửa tháng. Nhưng Hoắc đại nhân hình như không phải người như thế, tại sao lại bắt chước những đại thần khác tới thăm Trường Sinh Quan thế này?

Khiến cho hắn phải trèo lên tận đây, bấp chân sắp rã ra tới nơi rồi.

Triệu Bật không suy nghĩ quá sâu về vấn đề này, đợi Hoắc Minh Cẩm đi tới trước mặt, chấp tay nói: "Nhị gia, bắt được thủ lĩnh của đám nhân công làm muối bạo loạn kia rồi."

Hoắc Minh Cẩm ừm một tiếng.

Triệu Bật nói tiếp: "hắn khai, lần này nhân công làm muối bạo loạn là do quan địa phương ở Sơn Đông bóc lột quá dã man, thương nhân buôn muối muốn kiếm được tiền nên chỉ có thể áp bức người làm công. Trong một tháng, mấy trăm nhân công làm muối bỏ mạng, bọn họ thấy không sống nổi, bí quá hóa liều, liền đi theo một người tên là Trương Đại phá tan hàng rào của quan phủ, đánh chết mười bảy người, thương nhân buôn muối ở Đặng Châu, Lai Châu bất mãn với cách làm việc của quan viên, muốn lợi dụng cơ hội này đánh đổ bọn họ nên cũng hưởng ứng hắn, dùng tám thuyền lớn vốn dùng để vận chuyển muối, phá vỡ hàng rào, giương buồm ra biển."

Nghe hắn nói vậy, Hoắc Minh Cẩm từ từ hỏi: "Giờ người đó bị nhốt ở đâu?"

Triệu Bật nói: "Ở Hình Bộ ạ, sơ thẩm là do Hình Bộ và Đô Sát Viện thẩm tra xử lý, tới khi phúc thẩm mới có thể chuyển giao cho Đại Lý Tự. Tuy nhiên việc này có thể ảnh hưởng tới rất nhiều người, tên thủ lĩnh kia sợ sống không nổi mấy ngày."

Hoắc Minh Cẩm nhíu mày, "Đám quan địa phương kia là người của ai?"

Triệu Bật nói khẽ: "Đủ cả..." hắn chỉ thẳng ngón tay lên trời, "Hoàng thân quốc thích, thái giám, còn có cả môn sinh của Thẩm các lão."

Theo luật về muối của triều đình, thương nhân muốn buôn muối thì cần nộp thuế muối cho Diêm Vận Tư, nhận được giấy tờ cho phép vận chuyển muối, sau đó tới những nơi sản xuất được chỉ định để mua muối, rồi lại đưa muối tới những khu vực được chỉ định để bán. Để lấy được giấy tờ cho phép vận chuyển muối, cần phải vận chuyển lương thực tới biên cương, về lý thuyết thì là như thế, nhưng thực tế thì không đơn giản như thế. Trước khi được nhận loại giấy tờ này, cần phải lập đội vận chuyển, muốn lập được đội vận chuyển thì nhất thiết phải nộp cho quan phủ một khoản ngân lượng vô cùng lớn.

Thương nhân bán muối lũng đoạn thị trường muối trong cả nước, mua vào giá thấp, bán ra giá cao, kiếm được lợi nhuận kékéch xù. Thương nhân lấy giấy tờ cho phép vận chuyển muối chẳng khác gì lấy được một ngọn núi vàng. Nhưng trên thực tế, lợi ích lớn nhất vẫn rơi vào tay triều đình, thông qua loại giấy tờ kia, triều đình đã lấy được một lượng thuế lớn từ tay những thương nhân bán muối.

Do bán muối mang lại lợi nhuận quá cao, mọi người đua nhau làm, triều đình đã cấm các nhà quyền thế, có tước hiệu Công, Hầu, Bá, các quan viên văn võ từ tứ phẩm trở lên và người nhà, nô bộc của họ kinh doanh muối.

Tuy nhiên đứng trước lợi ích, luật pháp nào cũng vô dụng cả. Hoàng thân quốc thích và những nhà quyền quý không tốn mấy công sức đã có thể lấy được giấy tờ từ chỗ những quan viên quản lý việc vận chuyển muối, sau đó đứng làm trung gian, lấy được một khoản tiền lớn.

Các thương nhân buôn muối phải đối diện với đủ loại áp bức, gánh nặng trên lưng ngày càng nặng hơn nên phải bòn rút thêm từ dân

chúng để bù vào.

Lần nổi loạn này của người làm muối ở Sơn Đông, bên ngoài thì có vẻ là do mâu thuẫn giữa thương nhân buôn muối và người làm công nhưng thực ra là do việc quan viên địa phương quá tham lam gây ra.

Những người có thể nhúng tay vào việc vận chuyển muối ở địa phương đều là các nhà quyền quý trong kinh, một phần là hoàng thân quốc thích, một phần là thái giám, một phần là quan viên cấp cao chịu trách nhiệm giám sát, dù là loại nào thì cũng không đắc tội được.

Vậy nên tên thủ lĩnh kia không thể không chết.

Hoắc Minh Cẩm hỏi: "Nếu vụ này chuyển giao được tới Đại Lý Tự, người có thể tra ra được bao nhiêu người?"

Triệu Bất sợ hãi, mồ hôi lạnh toát ra, chảy ròng ròng, cúi đầu nói: "Nghĩa gia, người đứng đầu Đại Lý Tự và Đô Sát Viện, một người là cháu trai của Thẩm các lão, một người là học sinh của Thẩm các lão, phần thắng lần này không lớn. Tả Tự và Hữu Tự phân công quản lý các tỉnh, Sơn Đông thuộc về Tả Tự, người bên Hữu Tự chúng ta hỏi đến cũng không tiện."

Thẩm Giới Khê dùng người không khách quan, xếp người của mình vào khắp nơi, chỉ cần có một chút động tĩnh, Thẩm đảng lập tức hợp tác với nhau để diệt trừ những kẻ bất đồng chính kiến, tấu chương vạch tội Thẩm Giới Khê căn bản không thể lên được bàn của Hoàng thượng.

Người người trong triều ai cũng bất an, gặp phải vụ án có dính dáng tới Thẩm đảng, có thể bỏ qua thì bỏ qua luôn để tránh rước họa vào thân.

Mặt Hoắc Minh Cẩm không hề nao núng, "Chưa chắc, người bên Chiêm sự Phủ có thể muốn nhúng tay đấy."

"Chiêm sự Phủ ạ?"

Triệu Bật hơi ngạc nhiên nhưng cuối cùng cũng hiểu được, "Ngài đã gặp Đại hoàng tử ở trên đó rồi ạ?"

nói là Đại hoàng tử nhưng thực ra chính là Thái tử. Hoàng hậu không có con, trong mấy người con trai của Hoàng thượng, chỉ có mình Đại hoàng tử là có thể bình an trưởng thành. Mẹ đẻ của Đại hoàng tử là Tôn Quý phi rất được sủng ái, chuyện sắc phong Thái tử chỉ là sớm muộn mà thôi. Do Hoàng thượng luôn tranh cãi với các đại thần về việc lập hậu nên mãi vẫn chưa hạ chỉ về chuyện này. Ý định của Hoàng thượng rất dễ hiểu, lập Tôn thị làm Hoàng hậu, Hoàng thượng sẽ sắc phong Thái tử, nhưng các đại thần nhất quyết không đồng ý, thà để trống vị trí Thái tử cũng không đồng ý để Tôn thị bước lên ngôi Hoàng hậu.

Giảng co mấy năm trời, hai bên đều không có ý định chủ động nhượng bộ. Tuy nhiên, lâu nay các triều thần đã ngầm coi Đại hoàng tử là người thừa kế cho ngôi vị hoàng đế, thầy dạy của Đại hoàng tử cũng đều là những đại thần trụ cột trong triều.

Các chức quan ở Chiêm sự Phủ đa phần là các vị đại quan trong triều kiêm nhiệm. Đây là để đề phòng Đông Cung tự lập một hệ thống quan viên riêng, uy hiếp tới hoàng quyền, đồng thời cũng bồi dưỡng lòng tin của Thái tử với các vị đại thần để chuyện chuyển giao quyền lực sau này cũng thuận lợi hơn.

Thẩm thủ phụ cũng kiêm nhiệm chức Chiêm sự.

Khác với tình hình trên triều, nơi Thẩm thủ vụ nắm giữ quyền thế trong tay, trong Chiêm sự phủ lại chia thành các phe phái khác nhau, thậm chí Thiếu Chiêm sự còn khó chịu với Thẩm đảng đã lâu.

Triệu Bật nghĩ ngợi một hồi, cảm khái, "Đại hoàng tử mới mười ba tuổi thôi..."

Hoắc Minh Cẩm nhếch môi.

Lúc chàng gặp Chu Hòa Chiêu ở đạo quan cũng đã phải ngạc nhiên. Chu Hòa Chiêu giống mẹ hắn, dáng người nhỏ nhắn, mỗi lần cung yến vẫn đứng bên cạnh Hoàng thượng, trông như một đứa trẻ. Phe Tôn Quý phi và Thẩm đảng tranh đi đấu lại nhưng vẫn chưa có ai có ý đồ gì với Đại hoàng tử bởi hắn mới mười ba tuổi, vẫn chưa có danh tiếng gì, các đại thần dạy học cho hắn, hắn tôn sư trọng đạo, cần cù chịu khó nhưng cũng chỉ đến vậy thôi, chưa thể hiện điểm nào hơn người.

Vậy mà khi này Chu Hòa Chiêu lại chủ động bắt chuyện với chàng, nhìn thì có vẻ chỉ nói chuyện vu vơ nhưng thực ra lại ngầm thể hiện sự bất mãn với Thẩm đảng, do biết chàng có mâu thuẫn với Thẩm Giới Khê nên mới lựa cách thử chàng. Hắn nào phải một hoàng tử ngây thơ, đơn giản, chẳng biết gì chứ.

Hoắc Minh Cẩm bảo Triệu Bật: "Cứ bảo vệ mạng sống cho người họ trước đã, để xem bên Chiêm sự Phủ định làm gì."

Triệu Bật đồng ý.

Tọa sơn quan hổ đấu, đến cả Đại hoàng tử mới mười ba tuổi cũng muốn nháy vào, không biết sau đây sẽ còn có bao nhiêu người bị cuốn theo nữa.

Triệu Bật thầm cảm khái, rồi lại nhớ ra một chuyện, chần chừ một lúc mới lấy hết can đảm, dò hỏi: "Nhị gia, mấy hôm trước ngài tự nhiên đặt việc ở Sơn Đông sang một bên để đi Hà Nam... không biết là vì sao?"

Bước chân của Hoắc Minh Cẩm hơi khựng lại.

Triệu Bật mồ hôi như tắm, cúi đầu, tiếp tục cắm cúi đi theo chàng.

Khi bọn họ mới từ trên đảo hoang quay về, Nhị gia còn chưa hiểu sự lừa gạt của chốn quan trường, Triệu Bật mơ hồ nhận ra Nhị gia đang dần dần ẩn mình, học cách đối phó với Thẩm Giới Khê. Nhị

gia không có gì vướng bận, làm việc dứt khoát, không bao giờ nương tay, những người như bọn họ từ trước đến nay luôn đi theo Nhị gia, chỉ dựa vào mệnh lệnh của Nhị gia để làm việc.

Nhưng gần đây Nhị gia hơi khác thường, khác thường tới mức Triệu Bật bắt đầu lo lắng.

không ngủ không nghỉ, chạy một mạch tới Hà Nam, sau đó lại ra roi thúc ngựa quay về kinh sư, tuy không ảnh hưởng tới việc lớn nhưng nếu như chỉ cần có một chút sơ sẩy...

Giờ Nhị gia càng lúc càng khiến người ta cảm thấy khó hiểu, Nhị gia không phải người hành động theo cảm tính, rốt cuộc vì sao ngài ấy lại đi Hà Nam?

Hoắc Minh Cẩm không tức giận vì sự liều lĩnh của hấn, điềm đạm nói: "Ta tự có suy xét."

Triệu Bật thờ dài.

Lát sau, hấn nói: "Nhị gia, Thôi Nam Hiên về kinh rồi, giờ đã được khôi phục chức vụ trước đây nhưng mà Hoàng thượng vẫn có ý đề bạt hấn. Lần trước ngài tìm có điều hấn đi Kim Lăng, hấn cứ tưởng là Thảm các lão xuống tay. Ngài xem, có cần lại chăm thêm một mối lửa hay không?"

Hoắc Minh Cẩm lắc đầu, "không cần."

Chỉ cần Thôi Nam Hiên không ở phủ Võ Xương nữa là được rồi.

không gian im lặng trở lại, không ai nói gì nữa.

Xuống núi, tùy tùng đứng chờ dưới chân núi đã chuẩn bị trà nóng dâng lên.

Triệu Bật lạnh đến run lập cập, nhận chén trà, đang định uống, Hoắc Minh Cẩm đột nhiên hỏi một câu, "Trong các tiến sĩ lần này, Hồ

Quảng có một người tên là Phó Vân Chương, y được phân đi đâu?"

"Phó Vân Chương?"

Triệu Bật bưng chén trà, suy nghĩ hồi lâu, bỗng à một tiếng, lắc đầu, "Đáng tiếc, người này đỗ cống sĩ đứng thứ chín, phúc thí cũng đỗ nhất đẳng, nhưng mà lúc thi đình, gọi đến tên lại không thấy ai đáp lời."

Hoắc Minh Cẩm khẽ nhú mày.

Triệu Bật nói tiếp: "Chuyện như thế này trước kia cũng từng xảy ra, có cống sĩ đột nhiên ngã bệnh ngay trước kì thi đình, hoặc trong nhà có người qua đời... Phó Vân Chương tài năng xuất chúng, lại là người Hồ Quảng, hơn nữa còn mi thanh mục tú, y vốn là một trong những người được đề cử làm Thám hoa năm nay. Có vài kẻ không ra gì, sau khi biết gia thế của y, lúc nào cũng để ý chuyện trong nhà của y, định nhân cơ hội khiến y phân tâm, những kẻ đó quá nhiều thủ đoạn, muốn đề phòng cũng khó. Nghe nói lần này nhà Phó Vân Chương có ai đó qua đời, y vừa ra khỏi điện Bảo Hòa đã vội vã xuôi nam về quê, những cống sĩ khác biết y về rồi đều thầm thờ phảo nhẹ nhõm."

Trách sao được, cả Hoàng thượng, chủ khảo kì thi đình, và các đại thần trong triều ai cũng thiên vị thiếu niên tuấn tú. Nếu Phó Vân Chương tham gia thi đình, nhất định sẽ chiếm được sự chú ý. Các thí sinh đều len lén chờ mong y thi đình không tốt, nào ngờ người ta còn làm lớn hơn, bỏ thi đình, có vài cống sĩ mừng ra mặt, nhất là mấy người có tư cách cạnh tranh vị trí Thám hoa.

Hoắc Minh Cẩm ngẩn người.

Phó tứ lão gia và Phó Vân Chương tính ra chỉ là họ hàng xa, y hoàn toàn không cần phải bỏ thi đình vì Phó tứ lão gia.

Nguyên nhân y vội vã quay về rất dễ hiểu.

Hóa ra y là một người anh tốt.

Bọn họ rất thân thiết, nàng thường viết thư cho y.

Hoắc Minh Cẩm trầm ngâm một lát rồi nói: "Tìm một người bảo lãnh cho y."

Triệu Bật kinh ngạc, ngơ ngác một lúc rồi vội khom người thưa vâng.

Phó Vân Chương vội vàng đi về, bỏ lỡ kì thi đình, Nhị gia bảo hấn bảo lãnh cho Phó Vân Chương, vậy là giúp Phó Vân Chương giữ được tư cách cống sĩ, như thế y sẽ có cơ hội thi lại kì thi đình.

hấn nghĩ ngợi một lát rồi đuổi theo Hoắc Minh Cẩm, "Nhị gia, Phó Vân Chương là người Hồ Quảng, khá thân thiết với Thẩm đảng, cũng từng có qua lại với Thôi Nam Hiên, dựa theo lời ăn tiếng nói hằng ngày của y thì có thể thấy y không tán đồng với cách làm việc của Cẩm Y Vệ..." nói tới đây, giọng cũng hơi trầm xuống, rồi sau đó lại cất cao giọng, "Ngài có giúp y, y chưa chắc đã cảm kích, y không phải người của chúng ta."

Hoắc Minh Cẩm ngồi vững trên lưng ngựa, lá thông dính trên tay áo rơi xuống, "Cứ làm theo như vậy đi."

Ngữ khí của chàng bình đạm nhưng quả quyết.

Triệu Bật tự nhận thấy hôm nay mình đã to gan lớn mật mấy lần, không dám khuyên tiếp, im lặng lui về phía sau.

...

Trường Xuân Quan.

Gần đây Trương đạo trưởng lại có thêm mấy đồ tôn. một đứa bé tầm bảy tám tuổi đầu buộc khăn lưới, thân mặc đạo bào, chân đi giày rơm đang giẫm lên cọc gỗ luyện kiếm, chân tay còn vụng về nên

thường ngã từ trên cọc xuống. Các sư huynh đệ khác thấy vậy liền cười hắc hắc, hắc hắc, hắc hắc, hắc hắc, vừa gạt nước mắt vừa chạy ra ngoài, định mách với Đại sư huynh.

Phó Vân anh ngồi trên hành lang nhìn sang bên đó hồi lâu, cảm thấy bản thân mình vẫn không phù hợp với việc luyện kiếm.

Loại võ công này ít nhất cũng phải luyện bốn năm năm mới có thể học được sơ sơ, ngoại trừ việc có sức hơn người khác, năng hoàn toàn không có thiên phú học võ.

Nàng hỏi Kiều Gia đang đứng phía sau: "Người luyện trong bao nhiêu năm?"

Kiều Gia trả lời: "Bắt đầu từ năm năm tuổi, liên tục luyện tới giờ."

Phó Vân anh tới đêm đó ở Đồng Sơn, Hoắc Minh Cẩm chỉ cần một đao đã giải quyết tên cướp, chiêu thức không đẹp nhưng khí thế mạnh mẽ.

Trong những người nàng quen biết, chỉ có mình huynh ấy là biết võ công, các thiếu gia phủ Quốc Công ai cũng luyện võ từ nhỏ, chỉ có anh trai huynh ấy là ngoại lệ, sức khỏe anh trai huynh ấy không tốt nên cha huynh ấy càng nghiêm khắc với đứa con trai nhỏ của mình hơn. Mỗi ngày huynh ấy phải luyện kiếm pháp ít nhất một canh giờ, ngày nào cũng như ngày nào, dẫu trời mưa gió thế nào cũng không được nghỉ.

Có một lần nàng không kìm chế được sự tò mò của mình, hỏi huynh ấy bình thường thích làm gì. Huynh ấy suy nghĩ hồi lâu rồi trả lời là tập võ.

Khi ấy nàng nghĩ huynh ấy thật đáng thương, tập võ mệt biết mấy, tại sao có thể trở thành sở thích được?

"Muội dạy huynh chơi chủ hoàn đi, các anh muội ai cũng thích."

Hoặc Minh Cẩm mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, "Được."

Rồi huynh ấy thực sự đi tìm nha hoàn hỏi mượn bóng và gậy, làm như thể muốn nhờ nàng làm thầy dạy chủ hoàn thật.

Sau này nàng mới biết huynh ấy chơi chủ hoàn rất tốt, các anh nàng không ai thắng được. Mỗi lần được vào cùng một đội với huynh ấy, nàng nhất định thắng được rất nhiều tiền.

đang suy nghĩ đến thất thần, một tiểu đạo sĩ đã đi từ trong phòng ra, trên tay bưng một chiếc khay, "Vân ca nhi, huynh có thể vào rồi."

Phó Vân anh đứng dậy, đi vào trong phòng.

Tôi tứ gở bình phong trong phòng xuống, Trương đạo trưởng đang đứng trước chậu nước bên cửa sổ rửa tay, Liên Xác cầm mấy bao không biết là thuốc gì, chuẩn bị xuống bếp sắc thuốc.

trên giường, Phó Vân Chương nhắm nghiền hai mắt, mặt mày tái nhợt, khi này Trương đạo trưởng vừa châm cứu cho y.

Y mồ hôi mướt mãi.

Phó Vân anh đi tới mép giường, vắt khăn lau người cho y.

Trương đạo trưởng đi về phía nàng, giơ tay ra trước mặt nàng, lòng bàn tay ngửa lên, làm ra vẻ đòi tiền: "Tiền khám bệnh đâu?"

Phó Vân anh nói: "Lần này đi vội quá nên con quên mang rồi."

Khi đó sắc mặt Phó Vân Chương càng lúc càng xấu, về sau đứng cũng không đứng lên nổi, nàng đi thẳng từ Giang Thành thư viện tới đây.

Trương đạo trưởng cười cợt, "không có tiền chứ gì? Dễ thôi, ta mới luyện một mẻ đan dược có tác dụng tăng cường sức khỏe, người lấy mấy viên đi, loại đan dược này của ta mỗi viên có giá ngàn vàng, Sở

Vương có đòi ta cũng tiếc không muốn đưa đâu, cho không người mấy viên đấy, sao, thấy ta tốt với người chưa?"

Phó Vân anh lờm ông ta, Trương đạo trưởng định để nàng thử thuốc cho ông ta chắc?

"không muốn thì thôi." Trương đạo trưởng thấy nàng không nhận đan dược, thất vọng bĩu môi, thấy nàng mặt mày tràn đầy lo lắng, mỉm cười, "anh người chẳng có việc gì đâu, đan dược của ta tốt thật mà, đến chiêu diêu thủ hồi xuân của ta cũng là thật, không tin người cứ thử hỏi Dương Bình Trung mà xem!"

Nghe xong câu cuối này, Phó Vân anh đang nửa ngồi nửa quỳ trước giường cũng hơi giật mình.

Trương đạo trưởng ba hoa khoác lác một hồi rồi ra ngoài.

Phó Vân anh lại tiếp tục lau người cho Phó Vân Chương.

Lau đến tay, y tỉnh lại, mở mắt, nhìn ra ngoài, nghe thấy tiếng tiểu đạo sĩ đang hò hét luyện kiếm ngoài cửa sổ, cười gượng gạo, "Sao lại đưa ta tới đây?"

"Huynh ngã bệnh, người bệnh thì phải nghe lời."

Phó Vân anh không ngẩng đầu lên, tách từng ngón tay đang cuộn lại của y ra, lau lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Phó Vân Chương mỉm cười, chống người ngồi dậy, dựa vào thành giường, "Mấy hôm nay vất vả, không có vấn đề gì, nằm mấy ngày là khỏe."

Y thật là giảo hoạt, vừa trở về đã lớn tiếng chất vấn nàng, sau đó lại ngã bệnh luôn... Giờ Phó Vân anh căn bản làm gì có tâm trạng mà tức giận chuyện y bỏ lỡ kì thi đình.

Nàng rót một chén trà, bưng chén trà kề sát vào môi y, cho y uống mấy ngụm cho khỏi khô miệng, "Nhị ca, cuối cùng huynh mắc bệnh gì."

Phó Vân Chương cúi đầu, khẽ nói: "Chỉ là bị mệt thôi."

Phó Vân anh hỏi: "thật sao?"

Y trầm mặc hồi lâu, gật đầu, "thật."

Phó Vân anh nhìn thẳng vào mắt y, "Nhị ca, ta còn nhớ huynh bảo Trương đạo trưởng chọn đồ đệ chỉ vì thuận mắt... Ông ta muốn huynh tu đạo với ông ta, ông ta từng làm sư phụ của Chu Hòa Sưởng, ông ta còn nhất định phải nhận muội làm đồ đệ..."

Phó Vân Chương mỉm cười nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp.

Nàng tiếp, "Có tin đồn là Trương đạo trưởng thích những thiếu niên tuấn tú xinh đẹp, lúc đầu muội cũng nghĩ thế, nhưng sau này muội lại cảm thấy không phải như vậy."

Chu Hòa Sưởng từ nhỏ đã từng trúng một loại độc lạ, cứu tử nhất sinh. Lúc nhỏ nàng từng bị bệnh nặng, Đại Nha vốn vì thế mà chết.

Như thế tại sao Phó Vân Chương lại trở thành mục tiêu của Trương đạo trưởng?

Nguyên nhân không khó đoán. Khi y còn nhỏ cũng từng mắc bệnh, thậm chí bệnh chắc chắn không nhẹ.

Nụ cười trên mặt Phó Vân Chương dần cứng đờ lại, gờ tay véo nhẹ mặt Phó Vân anh mấy cái, "Thôi được rồi, không lừa muội nữa, ta thấy có thể ta phải dưỡng bệnh hơn nửa năm mới khỏi."

Y mỉm cười, dựa lại vào gối, "anh tử nhi, muội thường xuyên thi được hạng nhất, muội có sợ các kỳ thi ở thư viện không?"

"không sợ, đằng nào cũng phải thi thôi."

Nghe nàng trả lời, Phó Vân Chương lại mỉm cười nhưng mặt lại đỏ dần, "Ta sợ."

Phó Vân anh sừng sốt.

Y nói tiếp: "Ta rất sợ thi... Mỗi lần thi ta đều rất sợ, từ lần đầu tiên ta thi được hạng nhất, thái độ của tất cả mọi người đều thay đổi, từ mẹ ta cho đến những người khác. Ta thi được hạng nhất, bọn họ mới bắt đầu đánh giá cao ta, không dám chèn ép ta, cho nên lần nào ta cũng phải thi được hạng nhất, cái gì ta cũng phải giỏi nhất, thơ từ ca phú, Tứ thư Ngũ kinh, tất cả ta đều phải học... Huyện thí, phủ thí, viện thí, lần nào ta cũng đạt hạng nhất, những người khác nghĩ rằng những thứ đó với ta thật đơn giản nhưng thực ra trước mỗi lần thi ta đều vô cùng lo lắng, lo lắng đến mức đứng ngồi cũng không yên... Nếu ta chỉ đạt được hạng hai thì phải làm sao đây? Trong mắt người khác, hạng nhất và hạng hai không khác nhau là mấy nhưng đối với ta thì không phải vậy... Có một lần trong hội văn ở phủ Võ Xương, ta không đạt hạng nhất, không ai chê cười, chế giễu ta nhưng bản thân ta trở về lại ngã bệnh... Ta nằm mơ cũng mơ tới cái cảnh tượng cầm đề thi lên mà ta bỗng nhiên chẳng nhớ ra nổi cái gì cả, ta thi trượt nhiều lần, người trong tộc cướp đoạt nhà cửa của ta, bạn học châm biếm ta, nói ta căn bản chẳng phải thần đồng gì cả, ta chỉ có cái tiếng suông, mẹ ta khóc lóc nói ta là đồ vô dụng..."

Y chậm rãi bộc bạch, "Muội từng hỏi ta muốn làm gì nhất... Thực ra ta không biết nữa, nhưng ta biết bản thân ta sợ gì nhất, ta sợ thi cử... rất sợ."

"Các thầy dạy của ta cũng chẳng thể nào hiểu được, với khả năng của ta, chuyện lấy được công danh cũng chỉ là đặt bút xuống làm một bài văn mà thôi, làm sao đến mức phải sợ thi đến thế? Nhưng mà ta sợ... Sợ tới mức vừa thi hương xong là nằm liệt giường mấy tháng trời, lần này, lúc ta ra khỏi trường thi hội cũng vậy."

nói xong tất cả, y nhắm mắt lại, hơi thở đều đặn như thể đã thiếp đi.

Ngoài cửa sổ liên tục vang lên tiếng cười đùa vô tư lự của mấy tiểu đạo sĩ, thi thoảng có ánh sáng chiếu vào thanh kiếm, tạo thành những tia sáng chói mắt chiếu vào phòng, trời quang mấy tạnh, gió mang theo hơi ấm, những quả mơ đầu cành bắt đầu lớn dần lên.

Phó Vân anh im lặng, cầm tay Phó Vân Chương.

Phó Vân Chương từ từ mở mắt ra, nhìn vào mặt nàng, nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay mềm mại của nàng, bỗng nhiên mỉm cười, đổi giọng, "Em gái ngoan, không được nói với người khác à nha."

Y định chọc cho nàng cười.

Nhưng nàng không cười nổi.

Trần lão thái thái chỉ quan tâm đến kết quả thi của y, trước kia y ngã bệnh thì ai chăm sóc cho y?

Rất có thể chỉ có mình y đơn độc chịu đựng bởi người Phó gia chỉ biết y ưu tú thế nào, xuất chúng thế nào, giỏi giang thế nào, từ một học sinh nhà nghèo trở thành cá chép vượt vũ môn, thi đỗ cử nhân, làm gì có ai quan tâm trước đó y từng vất vả ra sao, cũng làm gì có ai biết y từng ốm liệt giường.

Từ khi còn trong bụng mẹ, y đã không thể không gánh vác kỳ vọng chấn hưng gia nghiệp.

Cả cuộc đời này, y đều sống vì người khác.

Y sợ thi cử... nhưng cuối cùng y vẫn sẽ đi thi. Lúc đối phó với dòng tộc, y quyết đoán đến mức tàn nhẫn, vô tình, nhưng thực ra trời sinh y vốn dễ mềm lòng, không nỡ khiến Trần lão thái thái thất vọng.

Vì vậy y đối xử với nàng tốt gấp bội, tính toán từ việc nhỏ đến việc lớn cho nàng, liên tục nói với nàng: "Muội muốn làm gì cũng được."

Nàng cúi đầu nhìn bàn tay hai người đang đan chặt vào nhau, "Sở Vương muốn muội tham gia viện thí."

Phó Vân Chương kinh hãi, mặt mày lập tức trở nên nghiêm túc.

"Muội đồng ý rồi." Phó Vân anh ngẩng đầu lên, "Muội còn nhỏ, trước kì viện thí kiểm tra cũng không nghiêm ngặt lắm, để đến khi lớn thêm vài tuổi nữa thì không che giấu nổi... Nhị ca, muội không sợ thi cử, huynh chờ muội, chúng ta cùng lên kinh thành."

Phó Vân Chương nhìn nàng, thờ dài, khoe miệng chậm chậm cong lên thành một nụ cười nhợt nhạt, "Được."

Chương 93: Giải quyết

Huyện Hoàng Châu, bến tàu vẫn đông đúc ồn ã như trước kia.

Thuyền vừa cập bến, Liên Xác và Vương Đại Lang lần lượt rời thuyền rồi quay lại đỡ Phó Vân anh.

Nàng lắc đầu, tự xuống thuyền rồi đi dọc thềm đá ướt đẫm nước sông, bước lên bậc thang.

trên bờ, người chen chặt kín, dân trong vùng bày đủ loại cá tôm ra bán, tiếng rao hàng vang lên âm âm, mùi cá quá tanh, khách dưới thuyền đồng loạt nhăn mặt bịt mũi.

Phó Vân anh mi thanh mục tú, trên người mặc chiếc áo bào màu xanh ngọc bằng lụa tốt, eo đeo ngọc bội, chân đi giày gấm, đứng trên thuyền như hạc giữa bầy gà, những người buôn bán đi cùng thuyền len lén hỏi thăm xem nàng tên họ là gì. Vừa bước lên bờ sông, đa số những người đang đi lại trên đường đã nhận ra nàng, vội vàng đổ tới nói chuyện với nàng.

Chuyện ở Phó gia đã giải quyết ổn thỏa, tuy Phó Vân Chương bỏ lỡ kì thi đình nhưng vẫn là cố gắng sĩ, có thể ra làm quan, còn danh tiếng của Đan Ánh công tử đã truyền về huyện, giờ ai ai cũng chửi rủa châm chọc dòng tộc họ Phó vớt dưa hấu mà nhạt hạt vừng, chỉ vì lòng tham không đáy mà đắc tội với hai người trẻ tuổi có tiền đồ nhất trong tộc, giờ hối không kịp.

Phó Vân anh không nói nhiều với họ, đi thẳng về hướng đại trạch Phó gia.

Người trong huyện không những không hề cảm thấy nàng lãnh đạm mà còn ra sức lấy lòng nàng.

Phó Đông Đại giờ vắng vẻ hiu quạnh hơn nhiều, Phó Vân anh vừa bước chân vào trong ngõ, mấy người họ Phó nhà gần đó đã ngậy người rồi sợ chạy mất dép, thất tha thất thểu quay về nhà, bảo người trong nhà đóng chặt cửa chính, khép chặt cửa sổ, cửa ngách cũng phải đóng lại.

Tiếng đóng cửa vang lên rầm rầm một lúc nhưng không ai dám lên tiếng, sau một đợt âm thanh ồn ã là một khoảng lặng khiến người ta rùng mình.

Phó Vân anh nhướn mày, làm sao đến nỗi phải sợ thế nhỉ?

Nàng đã làm gì đâu.

Cổng chính đại trạch đóng kín, Trần lão thái thái rất ít khi ra ngoài, cũng chẳng mấy khi mời khách tới nhà.

Quản gia đích thân ra đón Phó Vân anh, bảo nàng Phó Dung đã bị Phó Vân Chương đưa về Trần gia ở dưới quê. Bởi vậy, lão thái thái nổi giận lôi đình, đánh Phó Vân Chương ngay trước mặt người hầu kẻ hạ nhưng lần này Phó Vân Chương không nhân nhượng nữa.

nói xong câu cuối cùng, ông ta thờ dài, "Nhị thiếu gia vừa về nhà đã tranh cãi với lão thái thái, chưa kịp ăn uống gì đã bỏ đi rồi..."

Ngàn dặm xa xôi trở về nhà, làm một trận ốm ỉ, tiệc rượu được người trong tộc chuẩn bị cũng chẳng có tác dụng gì vì Phó Vân Chương muốn hoàn toàn cắt đứt với dòng tộc, tách ra một mình một nhà.

Người trong tộc như chết đứng, tới tận lúc này họ mới biết sợ, đầu tiên họ chửi ầm lên, mắng mỏ Phó Vân Chương trèo lên được cành cao nên quên họ hàng ở quê nhà, sau đó lại quỳ xuống khóc lóc giữ

chân y, cuối cùng phụ nữ trong tộc không quan tâm mặt mũi gì nữa, kéo tay Phó Vân Chương xin y đổi ý.

Phó Vân Chương đứng trước từ đường, nhìn cả loạt phụ nữ và trẻ con đang quỳ xuống khóc lóc thảm thiết, khẽ thở dài.

Nghe đến đó, Phó Vân anh nhú mày.

Điểm yếu lớn nhất của Phó Vân Chương nằm ở những phụ nữ và trẻ em không nơi nương tựa, người trong tộc biết tính y như thế, chắc chắn y không thể nhẫn tâm nên mới có thể lợi dụng thanh danh của y hết lần này đến lần khác để đạt được lợi ích về mình.

Nàng nói: "Ta tới lấy mấy cuốn sách nhị ca thường thích đọc và chút hành lý mà lần trước chưa kịp mang đi, sau này nhị ca sẽ ở phủ Võ Xương một thời gian."

Quản gia đồng ý, đưa nàng đi thư phòng, lúc Phó Vân Chương không ở nhà, Lâm Lang Sơn Phòng thường bị khóa lại, chỉ có nàng được ra vào tự do.

Nàng chỉ huy Liên Xác và Vương Đại Lang thu dọn đồ đạc, những cuốn sách quan trọng đều bị mang đi hết, những đồ trang trí trong phòng mà Phó Vân Chương thường bày biện cũng xếp vào mang đi, cuối cùng nàng nhìn ra khối đá Linh Bích bên hồ trong viện, bảo quản gia, "Hôm nay ta phải đi gấp, chỉ có thể mang mấy rương đồ đạc, về sau ông thuê mấy người đáng tin cậy chuyển mấy khối đá Linh Bích đó đến phủ Võ Xương đi."

Nghe tiếng mưa rơi đập vào đá Linh Bích là một trong số rất ít sở thích của Phó Vân Chương.

Do mỗi lần trời mưa lớn, ngồi trong thư phòng lại nghe thấy tiếng mưa rơi lạnh canh ngoài cửa sổ nên nàng mới đặt tên cho thư phòng của y là Lâm Lang Sơn Phòng.

Quản gia sửng sốt. Phó thiếu gia lần này trở về không phải để giúp nhị thiếu gia thu dọn đồ dùng tùy thân mà là để giúp nhị thiếu gia chuyển nhà đúng không? Sao tới hòn đá trong viện cũng phải mang đi thế này?

Phó Vân anh dạo một vòng trong phủ, thấy mọi chuyện đã hoàn thành, bảo Vương Đại Lang lấy bạc ra đưa cho quản gia để ông ta chia cho người hầu trong nhà.

Quản gia không dám nhận.

Nàng nói: "Ông nhận đi, đây là bạc của ta. Nhị ca không hay về nhà, về sau chuyện trong nhà đều đến tay ông cả."

Nghe vậy quản gia mới chịu nhận bạc.

Hoàn thành việc thu dọn đồ đạc, Phó Vân anh mới hỏi tới Trần lão thái thái.

Quản gia nói: "Lão thái thái vẫn thế..."

Trần lão thái thái ngày nào cũng đứng giữa sân chửi mắng Phó Vân Chương bất hiếu, đòi đưa Phó Dung về. Kẻ hầu người hạ chỉ dám đáp suông, không dám phái người đi đón thật.

Phó Vân anh ừm một tiếng, nói: "Ta vẫn chưa bái vọng lão thái thái lần nào, chọn ngày chi bằng gặp ngày, thế thì hôm nay đi."

Quản gia sợ hãi giật nảy mình, vội vàng ngăn cản: "Thiếu gia, gần đây lão thái thái bực bội trong lòng, vừa rồi lại vừa cãi nhau một trận với nhị thiếu gia, giờ thiếu gia qua bên đó..."

"Cùng lắm là chửi mắng ta mấy câu thôi, không đau không ngứa, không sao đâu."

Phó Vân anh đã quyết, lấy một chiếc quạt họa cảnh bốn mùa từ trong tay áo ra, nhẹ nhàng phe phẩy, bình tĩnh nói.

Quản gia khó xử. Ông ta biết lần này vì nàng nên Phó Vân Chương mới về gấp như thế, cũng đoán được nàng có vị trí quan trọng trong lòng thiếu gia nhà mình, cuối cùng không dám ngăn cản thêm, dẫn nàng tới chính viện.

Trần lão thái thái đang khấn Bồ Tát trong viện, bà ta quỳ trên đệm hương bồ niệm kinh trước tượng Bồ Tát. Nha hoàn, bà tử chờ bên ngoài. Trong buồng ngày nào cũng thắp hương, đồ đạc trong đó đều thấm đẫm mùi hương nồng nàn, đến bụi trong không khí cũng có mùi thơm.

Nha hoàn thông báo với bà ta Phó Vân thiếu gia tới, lão thái thái đột nhiên mở bừng mắt, giật đứt Phật châu trong tay, những hạt châu tròn xoe trơn bóng vương vãi trên mặt đất, lăn ra khắp nơi.

"Chỉ vì một kẻ xa lạ!" Bà ta nghiêng răng nghiêng lợi, loạng choạng chống người đứng dậy, nha hoàn bên cạnh vội vàng đỡ bà ta lên rồi dìu bà ta ra ngoài.

Nha hoàn đứng hầu ở cửa vén rèm lên, một người đang đứng trước chính viện, tay chấp sau lưng, ánh sáng ngày hè xán lạn chiếu trên người nàng, mặt mày thanh tú, đằm đằm, chỉ cần nhìn thôi đã nhận ra phong thái nhã nhặn của người đọc sách.

Nha hoàn trong phòng đỏ bừng mặt, len lén quan sát vị thiếu gia không cùng chi trước mặt.

Trần lão thái thái cũng ngăn người.

Phó Vân anh ngẩng đầu lên, hành lễ với bà, nói: "Thái thái, nhị ca ngã bệnh."

Trần lão thái thái hừ lạnh, "Làm khó người rồi, tới tận đây nói cho ta, ta là mẹ nó mà cũng chẳng biết nó ở chỗ nào."

Giọng điệu châm chọc như thể dùng một loại vũ khí sắc bén quẹt trên mặt đất, tạo ra âm thanh chói tai rờn rợn.

Phó Vân anh không muốn rào trước đón sau với bà ta, nói thẳng, "Thái thái, ta biết ngài không thích ta."

Trần lão thái thái nhíu mày.

Phó Vân anh lại tiếp: "Thực ra ta cũng chẳng thích người."

Nha hoàn trong phòng nhìn nhau, vội vàng cúi đầu thật thấp, định lui ra ngoài.

"Khoan đã." Phó Vân anh giơ tay ngăn cản mấy nha hoàn, "Đứng lại hết cho ta."

Đám nha hoàn lại nhìn nhau, sợ hãi, không biết nên nghe lời ai, nhìn ra ngoài hành lang lại thấy quản gia đang đứng đó nên đành ngoan ngoãn ở lại.

Trần lão thái thái nhìn quanh một lượt, mặt mày sa sầm.

"Người là ai mà dám sau khiến nha hòa của ta?"

Phó Vân anh cười nói: "Thái thái, người cứ nhìn xung quanh đi..."

Trần lão thái thái không hiểu nàng có ý gì nhưng vẫn nhìn xung quanh một lượt.

Phó Vân anh nói tiếp: "Người thử nhìn trong cái phủ này, nhìn cả tòa đại trạch này... tất cả đều là do nhị ca đoạt về cho người, thái thái, người nghĩ cho thật kỹ đi, nếu không có nhị ca, chỉ dựa vào người và mấy vị cứu cứu của Trần gia thì có thể giữ được những vinh hoa quý quý hiện giờ hay không?"

Mặt Trần lão thái thái xanh mét, "Đây là chuyện riêng giữa hai mẹ con chúng ta, làm gì tới lượt người xen vào? Nó là từ trong bụng ta chui ra, nó phải có hiếu, phải tôn trọng ta! Nó mà dám bất kính với ta

xem, người bên ngoài mỗi người nhổ nước bọt một lần là đủ để dim chết nó! Nó có thăng quan tiến chức thế nào thì ở trước mặt ta nó cũng phải nghe lời! Đây là bổn phận của nó!"

Phó Vân anh tỉnh bơ, nhếch miệng, "Nhị ca đương nhiên sẽ phải tôn trọng người... nhưng ta thì không."

Mặt nàng lạnh như băng.

Trần lão thái thái lâu nay đã quen với việc được người khác cung phụng, tác oai tác quái nhưng thực ra chỉ được cái mẽ bề ngoài, chỉ dám gào khóc dọa nạt Phó Vân Chương, thấy ánh mắt nàng lạnh lùng như thế đã hãi hùng lắm rồi, run run gào lên, "Cái thứ nghiệp chướng này từ chỗ nào chui ra lại dám giương oai ở nhà ta thế hả?"

Bà ta tức giận, cao giọng gọi quản gia, "Người đâu, ném cái thứ súc sinh này ra ngoài cho ta!"

Quản gia không trả lời, kẻ hầu người hạ cũng nín thở, không ai dám nói gì.

Trần lão thái thái há hốc miệng, nhìn đám nha hoàn, không thể tin vào mắt mình.

Mấy nha hoàn đi tới đỡ bà ta, vượt lưng cho bà ta bình tĩnh lại, bưng trà cho bà ta uống, chỉ có điều không dám tới gần Phó Vân anh một bước.

Trần lão thái thái giận tới mức mặt đỏ phừng phừng, thở hắt ra.

Phó Vân anh lên tiếng, "Thái thái, người xem đi, nhị ca không ở nhà, người cũng chỉ có thể lờm nguýt đến thế mà thôi. Dòng tộc đối xử với thím ta thế nào thì cũng có thể đối xử với người như thế. Đương nhiên, ta cũng có thể giống những người trong tông tộc kia, một tay che cả bầu trời, chỉ là ta muốn hay không thôi."

Trần lão thái thái đứng cũng không đứng vững cho nổi, lão đảo lúi về phía sau mấy bước liền được mấy nha hoàn đỡ ngồi xuống sập, giận run cả người.

Phó Vân anh rót một ly trà, đưa về phía bà ta, "Người nghỉ ngơi cho tốt, sau này rảnh rồi ta tới thăm người sau."

Từng câu từng chữ đều mang ẩn ý, đứa trẻ này còn nhỏ thế mà đã dám công khai uy hiếp bà ta trước mặt bao nhiêu người!

Đây là Phó gia cơ mà!

Trần lão thái thái mặt đỏ phừng phừng không biết mình đang sợ hãi hay đang phẫn nộ, chỉ mình nằng mà không nói nổi lời nào.

Phó Vân anh cười nhạt, ra khỏi chính viện.

Quản gia tiễn nàng ra khỏi phủ, mấy lần định nói gì rồi lại thôi, cuối cùng thở dài, không nói gì nữa.

đi ra khỏi phố Đông Đại, Liên Xác đành lên tiếng: "Thiếu gia... Tội gì thiếu gia phải làm thế, dù sao thái thái cũng là mẹ ruột của nhị thiếu gia."

Dù mâu thuẫn giữa Phó Vân Chương và Trần lão thái thái có lớn đến thế nào đi chăng nữa, mẹ con vẫn luôn là máu mủ, Phó Vân Chương là người con có hiếu, sớm muộn gì cũng sẽ hòa giải với mẹ y thôi. Phó Vân anh bất kính với Trần lão thái thái như thế, uy hiếp bà ta trước mặt người hầu kẻ hạ, nếu về sau Phó Vân Chương biết thì chắc chắn sẽ giận nàng. Nếu như Trần lão thái thái lại còn khóc lóc kể lể một phen, thêm mắm dặm muối, có khi Phó Vân Chương còn quay lưng lại với nàng cũng nên.

"không sao đâu." Phó Vân anh lắc đầu, khẽ trả lời.

Phó Vân Chương sẽ không trách cứ nàng.

Trước nay y chưa từng trách cứ bất kỳ ai.

Ngược lại, Trần lão thái thái nghe nàng nói y ngã bệnh mà vẫn thờ ơ, chỉ liên tục nhấn mạnh thân phận của bà ta là mẹ của y chứ từ đầu tới cuối chưa từng hỏi thăm y lấy một câu.

...

Mấy người ra khỏi phố Đông đại, đi về hướng huyện nha.

Trần tri huyện nghe nói Phó Vân anh tới tìm mình liền lập tức gạt công việc sang một bên, đi ra ngoài đón.

"Làm phiền cứu cứu rồi." Phó Vân anh cũng gọi Trần tri huyện là cứu cứu theo Phó Vân Chương, "Lần này con tới vì việc phân tông (*tách thành nhánh riêng, không cùng một tộc nữa*)."

Phó Vân Chương không nở nhăn thân vậy thì cứ để nàng giúp y cắt đứt với dòng tộc đi, từ nay không bị liên lụy nữa.

Sắc mặt Trần tri huyện hơi kỳ lạ, à một tiếng, "Vân ca nhi, chuyện... chuyện phân tông, thực ra đã hoàn thành rồi!"

Phó Vân anh giật mình sửng sốt, lần trước nàng vội vã đi Đồng Sơn tìm Phó tứ lão gia nên chưa kịp lo chuyện phân tông, Phó Vân Chương cũng chưa làm được, thế mà đã xong rồi là thế nào?

Ai làm cơ chứ?

Trần tri huyện thấy nàng thực sự không biết liền sai người dưới lấy công văn tới, ông ta nói: "Mới ngày hôm qua, Lý đồng tri của phủ Võ Xương tới đây đích thân chủ trì việc phân tông, dòng tộc họ Phó kia còn dám ho he gì nữa! Về sau nhà các ngươi và Trọng Văn đều có thể lập từ đường riêng, gia phả cũng tách ra, chuyện cúng bái, ma chay cũng chẳng liên quan đến nhau nữa."

Thuộc hạ của ông ta đưa công văn và các ghi chép khác tới, Phó Vân anh nhận lấy, đọc một lát đã xong.

Đúng là đã phân tông thật, hơn nữa chi của Phó Vân Chương và Phó Tứ lão gia lại trở thành anh em, từ nay có quan hệ họ hàng gần, kéo giãn khoảng cách với dòng tộc. Những tài sản, ruộng đồng màu mỡ và đại trạch kia hoàn toàn đứng tên Phó Vân Chương, người trong tộc chẳng sợ múi được gì.

Chẳng lẽ là vì Lý Hàn Thạch là người của Thẩm đảng, muốn lôi kéo Phó Vân Chương nên mới giúp y giải quyết mọi hệ lụy?

Phó Vân anh hơi cau mày.

Trần tri huyện lại nói tiếp: "Đám tộc lão kia ấy mà... Có khi người còn chưa biết chuyện này, bên Tương Dương đang có lưu dân bạo loạn, tình hình càng ngày càng căng thẳng, quan phủ phái quân đi trấn áp, đám tộc lão Phó gia kia bị chọn làm người võ về quân đội rồi..."

Võ về quân đội?

Đôi chân mày của Phó Vân anh càng nhíu chặt hơn.

Việc võ về quân đội chia thành nhiều loại, trong đó có một loại nghe thì oai phong lắm nhưng ai nghe thấy cũng tái mặt, đó là chuẩn bị tất cả lương thảo, vật tư cho quân đội, kết cục của người bị lựa chọn chỉ có một, đó là táng gia bại sản, tan cửa nát nhà.

không cần nghĩ cũng biết kết cục của đám tộc lão kia là ra sao.

Tại sao người Phó gia lại bị chọn làm người võ về quân đội?

Lại cùng vừa đúng vào lúc này...

Thảo nào khi nãy nàng tới phố Đông Đại lại thấy xung quanh xơ xác, tàn tạ hơn nhiều, chẳng thấy mấy tộc lão lần trước còn giương

gương tự đặc ức hiếp Lư thị đầu nũa, người trong tộc chỉ cần nhìn thấy nàng thôi đã sợ xanh mặt, chạy mất dép.

Hóa ra là vậy.

Nàng hỏi Trần tri huyện: "Chọn người cũng là quyết định của Lý đồng tri ạ?"

Trần tri huyện gật đầu.

Phó Vân anh phân vân, Thẩm đảng thực sự đánh giá cao Phó Vân Chương đến thế sao?

Vậy thì cũng làm gì tới mức phải xử lý hết cả đám tộc lão như vậy, bọn họ dù sao cũng chưa từng đắc tội Phó Vân Chương.

Người bọn họ đắc tội là nàng cơ mà.

Là do Triệu sư gia giúp đỡ? Hay là Chu Hòa Sưởng?

Phó Vân anh nghĩ tới rất nhiều khả năng nhưng có vẻ như không có cái nào hoàn toàn hợp lý.

...

Trở lại phố Cống Viện ở phủ Võ Xương, đầu tiên Phó Vân anh đi sang nhà Phó Vân Chương ở ngay bên cạnh nhà nàng, giúp y sắp xếp đồ đạc, lấy những đồ trang trí mang về từ huyện Hoàng Châu ra bày biện, đó đều là những thứ y đã quen dùng.

Sau giờ Ngọ, Liên Xác đi Trường Xuân Quan đón Phó Vân Chương, sợ y không cưỡi ngựa nổi nên thuê một chiếc kiệu.

một canh giờ sau, Phó Vân Chương được Liên Xác đỡ vào sân, bước vào chính phòng, đập vào mắt y là bóng dáng mảnh khảnh của Phó Vân anh.

Nàng đang đứng trước cửa sổ cắm hoa, trong tay cầm một chiếc bình sứ cổ hẹp màu lục, trên bàn gỗ hoàng lê đặt một chiếc lư hương ba chân, trong lư chưa châm hương, bên cạnh là một bó xương bồ lớn, ngoài ra còn có hoa lựu, hoa thực quỳ và một cành trúc. Nàng chọn ra một cành xương bồ, cắm vào bình sứ, nhìn ngắm một hồi rồi lại lấy một cành thực quỳ nhỏ đặt vào đó, ngón tay cầm hoa trắng nõn nhỏ nhắn, điệu bộ phóng khoáng nhưng vẫn nhã nhặn.

Chưa ai dạy nàng cắm hoa cả nhưng dường như nàng lại rất thành thạo, động tác nào cũng vừa tự nhiên vừa đẹp đẽ.

Nàng vẫn mặc nam trang, vẫn tóc bằng vải gấm, dáng người thẳng tắp, tuy cắm hoa nhưng vẫn không toát ra khí chất yếu điệu của nữ giới, chỉ đơn giản là một vẻ đẹp nhã nhặn thanh thoát.

Từ khi mười tuổi, nàng không còn mặc nữ trang nữa nên những người từng gặp ngũ tiểu thư trước kia giờ có thấy nàng cũng chẳng nhận ra.

Tất cả mọi người đều cho rằng nàng thực sự là Phó thiếu gia.

Phó Vân Chương nhớ lại cảnh trước kia nàng chải tóc song kế, mặc áo lụa, váy dài, ngồi trên chiếc ghế con chăm chú đọc sách, bỗng thấy bàng hoàng.

Phó Vân anh rất tập trung, mãi một lúc sau mới nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại mỉm cười, "Nhị ca về rồi."

Có câu chào đón dịu dàng này và nụ cười thanh lệ trên khuôn mặt nàng, y bỗng thấy lọ hoa kia trở nên cao nhã quý giá hơn hẳn, những đóa hoa nàng chạm tay vào đều trở nên kiêu diễm hơn bình thường.

Phó Vân Chương đi tới trước mặt nàng, không nhìn hoa nữa, mỉm cười đứng bên cạnh nàng so sánh một chút, "Hình như lại cao hơn một chút rồi."

Phó Vân anh mỉm cười, ngược lên nhìn y, "Giờ huynh mới phát hiện ra sao?"

Phó Vân Chương bật cười, ngửi thấy hương hoa thơm ngát từ trên người nàng, "Hoa nhài nở rồi sao?"

Phó Vân anh gật đầu, lấy từ trong tay áo ra một túm hoa nhài buộc lại bằng dải lụa.

Y mở lòng bàn tay ra nhận hoa.

"Muội mua lúc lên thuyền, dưới huyện giờ đâu cũng thấy người ôm rổ đi bán hoa, còn bán cả hoa sơn chi, hoa thược dược, hoa phượng tiên..."

Nàng từ từ nói, hoàn toàn không nhắc tới chuyện Phó gia, chỉ kể chuyện về những cảnh nhìn thấy trên đường đi.

Đầu hạ trăm hoa đua nở, cây cối xanh tươi, ngồi ở đầu thuyền, nhìn ngắm non sông gấm vóc hai bên bờ sông, cây xanh tỏa bóng xuống lòng sông, tựa như đang đi thuyền trong tranh.

Y lắng lắng nghe, một túm hoa nhài từ huyện Hoàng Châu dường như đã sưởi ấm những ký ức về quê nhà của y, quá khứ xa xăm cay đắng một thời dười như đã trở thành một thế giới khác.

nói chuyện phiếm một lúc, Liên Xác đã mang thuốc mới sắc lên, Phó Vân anh nhìn Phó Vân Chương uống thuốc.

Thuốc rất đắng nhưng Phó Vân Chương không biểu lộ bất cứ sự khó chịu nào, uống hết ngụm này đến ngụm khác, chẳng khác nào ăn canh.

Phó Vân anh lấy một miếng bánh xốp từ trong hộp ra, đưa cho y ăn cho khỏi đắng, chỉ về phía một bức họa đang treo trên bức tường đối diện, "Nhị ca, huynh thấy bức họa này của muội thế nào?"

Phó Vân Chương nhìn theo ngón tay nàng, trên bức tường màu trắng có treo một bức họa chưa hoàn thiện, bức tranh vẽ một cành mai vừa thanh nhã vừa cứng cỏi nhưng cành cây lại trơ trụi, gầy guộc, không có một đóa hoa nào.

"Tặng ta hả?"

Phó Vân anh gật đầu.

Phó Vân Chương gật đầu: "Tại sao lại không vẽ nốt?"

"Huynh vẽ nốt giúp muội đi." Phó Vân anh cầm một cây bút đưa cho Phó Vân Chương.

"Vẽ giống tiêu hàn đồ [1] sao?" Phó Vân Chương nhận cây bút, ngón tay miết dọc thân bút bằng ngón, "Để ta thử xem sao."

[1] Cữu cữu tiêu hàn là cách tính của người TQ, bắt đầu tính từ đông chí, chín chín (cữu cữu) tám mươi một ngày là sẽ hết mùa đông (tiêu hàn - hết lạnh). "Cữu cữu tiêu hàn đồ" có thể chỉ một bức thư pháp gồm chín chữ "Đình tiền thủy liễu trần trọng đãi xuân phong" (Trước đình liễu thắm trần trọng đón gió xuân), ngụ ý đón xuân, câu này gồm chín chữ, mỗi chữ chín nét, bắt đầu từ đông chí mỗi ngày viết một nét thì hết mùa đông, tới mùa xuân. Ngoài ra còn một loại "tiêu hàn đồ" khác là tranh hoa mai, gồm chín bông hoa mai, mỗi bông chín cánh, mỗi ngày tô đỏ một cánh, hết tám mươi một ngày là hoàn thành, xuân về hoa nở. Ý Phó Vân Chương là nói về bức tranh hoa mai này.

Triệu sư gia từng nói nàng quá u buồn nên mới muốn để nàng học vẽ tranh, nàng thực sự thích vẽ tranh, tuy lần nào vẽ cũng chỉ vẽ những vật bé nhỏ tầm thường, hoa hoa cỏ cỏ, chim nhỏ đậu đầu cành, côn trùng trong bụi cỏ, nhưng nàng thực sự yêu thương thế giới này, vẽ thành tranh cũng luôn sống động, khiến người nhìn cũng cảm thấy vui vẻ, dường như cảm thấy những thứ trong tranh kia thực sự tồn tại, đưa tay ra là có thể chạm vào.

"Nhị ca, sơn trưởng nghe nói huynh đã về, muốn mời huynh tới thư viện dạy học." Phó Vân anh rót hai ly trà, đưa một ly cho Phó Vân Chương, nói, "Muội đã từ chối hộ huynh rồi."

Phó Vân Chương nhướn mày, "Tại sao đến hỏi cũng không thèm hỏi ta một câu?"

"Thực ra huynh không thích đọc sách, đúng không? Hơn nữa huynh ốm đau, không nên làm việc quá sức." Phó Vân anh uống một ngụm trà, đáp lời, "Thế nên muội chủ động từ chối giúp huynh luôn, lần sau huynh gặp sơn trưởng đừng lỡ miệng nói gì đấy."

Trong mắt sơn trưởng nàng là một học sinh tốt, chính trực, thành thật, hoàn toàn không phải cái loại nói dối không đở mặt như thế.

Phó Vân Chương cuối cùng cũng phải bật cười, thông thường thái độ của y lúc nào cũng bình đạm, đến nụ cười cũng nhạt nhòa, vậy mà lúc này cười đến mức lộ ra cả răng, đôi mắt cũng cong như hai vành trăng non.

Tựa như hoa quỳnh bung nở, chỉ trong phút chốc hương thơm đã ngào ngạt.

"Được rồi, nghe muội tất, không đi thư viện dạy học."

Nếu sơn trưởng tới đây tìm y, có thể y sẽ đồng ý, nàng cũng đang ở thư viện, vừa hay có thể chăm sóc cho nàng.

Nhưng mà nàng đã quyết định thay y, vậy thì không đi nữa thôi.

Bình thường y vẫn luôn phải quyết định giúp người khác, giờ y ở nhà, không cần quan tâm đến bất cứ chuyện gì, cái gì cũng nghe theo sự sắp xếp của nàng, cảm thấy không tệ chút nào.

nói thật ra thì còn thấy rất tốt là đằng khác.

...

Sắp xếp xong cho Phó Vân Chương, Phó Vân anh hỏi thăm về nơi ở của Lý Hàn Thạch, chuẩn bị danh thiếp, xin gặp Lý Hàn Thạch.

Trước đó nàng đã hỏi Chu Hòa Sưởng, Chu Hòa Sưởng không biết gì về việc phân tông.

hắn kéo cao tay áo, định giúp nàng hả giận một lần: "Nếu là ta, ta cứ bắt hết đám người Phó gia đó nhét vào nhà lao là được rồi, không phải sao?"

Vương phủ xử trí người dưới rất đơn giản, thường là đánh cho một trận, nếu sai lầm nghiêm trọng thì bán đi.

Thấy hắn nóng lòng như thế, Phó Vân anh vội vàng ngăn hắn lại, nếu không hắn sẽ thực sự dùng quyền lực của Vương phủ tới Phó gia bắt người.

Nàng tới tìm Triệu sư gia và Triệu Kỳ, hai người này cũng không biết gì.

Như vậy chuyện phân tông là do mình Lý Hàn Thạch lo liệu, không dính dáng gì đến tri phủ Phạm Duy Bình.

Nàng và hắn có gặp gỡ cũng chỉ là tình cờ mà giờ hắn lại ra tay trừng trị người trong dòng tộc họ Phó như thế, rốt cuộc là vì sao?

Hôm sau, người hầu Lý gia tới nhà, "Đại nhân mời thiếu gia qua phủ nói chuyện."

Như đã hẹn, Phó Vân anh tới Lý gia, mang theo cả Kiều Gia đi cùng.

Lý Hàn Thạch khi ấy mới từ phủ nha về tới nhà, quan phục vẫn chưa thay đã đi thẳng vào chính đường gặp Phó Vân anh, "Để công tử đợi lâu rồi."

Thái độ lịch sự, thậm chí còn có chút cung kính khó lý giải.

Phó Vân anh đứng dậy, "Đại nhân chịu bớt chút thời gian để gặp văn bối đã là vinh hạnh của văn bối rồi."

Lý Hàn Thạch vội đáp lời: "Làm gì có, thực ra công tử không tới, ta cũng sẽ tới tìm công tử."

hắn nhìn sang thuộc hạ bên cạnh nói mấy câu, thuộc hạ bèn ra ngoài, lát sau cầm một tráp gắm vào.

Lý Hàn Thạch nhận tráp, nhẹ nhàng đưa về phía Phó Vân anh, ý bảo nàng cầm lấy.

Dưới ánh mắt chăm chú của hắn, Phó Vân anh mở tráp ra, bên trong là một miếng ngọc bội hình con cá màu xanh đậm, mềm mại tinh tế, sống động như thật.

Nàng biết miếng ngọc bội này, đây chính là miếng ngọc bội mà nàng đã trả lại cho Hoắc Minh Cẩm.

Nàng sửng sốt.

Lý Hàn Thạch ngồi bên cạnh nói: "Nhị gia nói miếng ngọc bội này có duyên với công tử, chi bằng gửi ở chỗ công tử."

Phó Vân anh vô cùng ngạc nhiên.

Bề ngoài, Lý Hàn Thạch là người của Thẩm đảng, nhưng thực ra lại là người của Hoắc Minh Cẩm! hắn là tai mắt mà Hoắc Minh Cẩm xếp vào Hồ Quảng.

Thẩm Giới Khê căn cơ vững chắc, môn sinh trải rộng khắp trong chiều, nhưng ông ta có một điểm yếu trí mạng là dùng người không khách quan, bao che cho người trong tộc. Gia tộc Thẩm thị ở quê càn quấy vô cùng, dân chúng oán thán không ngừng, do vậy Phạm Duy Bình cũng phải sút đầu mẻ trán, muốn xử lý cũng không xử lý nổi, đành phải để Thẩm thị mặc sức làm bậy.

Lý Hàn Thạch tới đây để thu thập bằng chứng, chuẩn bị cho việc lật đổ Thẩm Giới Khê sau này.

Vậy mà Hoắc Minh Cẩm lại tiết lộ thân phận của Lý Hàn Thạch cho nàng... không che giấu chút nào thế này, huynh ấy không sợ nàng sẽ nói bí mật này cho người khác hay sao?

Đây là một bí mật liên quan tới toàn bộ kế hoạch của huynh ấy.

Chính đường bỗng im phăng phắc.

Lý Hàn Thạch tiết lộ chuyện cơ mật mà trên mặt vẫn tinh bơ, "Nhị gia bảo ta nói lại với công tử, công tử muốn làm gì thì cứ làm cái đó đi, có ngài ấy ở đó, công tử đừng lo lắng gì cả. Dù công tử có đâm thủng trời đi chẳng nữa thì Nhị gia vẫn sẽ che chắn cho công tử. Mấy kẻ trong dòng tộc họ Phó kia dù sao chỉ là một lũ tiểu nhân ngu ngốc, trừng trị bọn chúng chỉ cần một hai lời là xong."

Phó Vân anh trầm mặc không nói.

Lý Hàn Thạch nói tiếp: "Công tử cũng không cần phải lo chuyện Phó Vân Chương bị người Thẩm đảng lôi kéo, dù y có đứng về phe nào đi chẳng nữa, Nhị gia cũng sẽ không làm khó y."

"Hoắc đại nhân... muốn gì ở ta?"

Phó Vân anh chần chừ một lúc rồi hỏi thẳng.

Sao tự nhiên lại đối xử với nàng tốt như vậy?

Thực ra Lý Hàn Thạch cũng muốn hỏi câu này, hắn không thể hiểu nổi tại sao Nhị gia có thể đối xử đặc biệt với một thiếu niên chỉ mới gặp được mấy lần như thế, giúp "y" tính toán mọi chuyện, thậm chí còn không để bụng chuyện "y" thân thiết với người Thẩm đảng.

Người này là em họ của Phó Vân Chương, sau này khả năng cao là sẽ về phe Thẩm đảng hoặc Thôi Nam Hiên.

Hóa ra Nhị gia cũng có lúc bỏ ngoài tai sự khuyên can của người khác, nhất nhất làm theo ý mình...

Nếu không phải trước kia chưa từng có lời đồn Nhị gia thích thiếu niên xinh đẹp... Lý Hàn Thạch thực sự đã hoài nghi chủ tử nhà mình có phải thích Phó Vân rồi hay không.

Ai bảo tên nhóc này xinh đẹp như thế chứ, hơn nữa khí chất cũng xuất chúng.

"Nhị gia nói công tử sẽ không tiết lộ ra ngoài." Lý Hàn Thạch cố kìm nén những suy nghĩ kì quái trong lòng, nói.

Đương nhiên, Phó Vân anh sẽ không tiết lộ ra ngoài, dù nàng có không mang ơn Hoắc Minh Cẩm đi chăng nữa, chỉ với việc kẻ thù của huynh ấy là Thẩm Giới Khê, nàng cũng sẽ không bán đứng huynh ấy.

Nàng từng nghi ngờ có phải huynh ấy đã nhận ra nàng rồi hay không bởi nàng chưa từng đề phòng huynh ấy, trước mặt Thôi Nam Hiên nàng cảnh giác mọi lúc mọi nơi, nhưng lúc ở bên cạnh Hoắc Minh Cẩm, nàng sẽ không cố ý che giấu, muốn nói gì thì nói, thoải mái phóng khoáng, hết sức tự nhiên.

Nếu như lúc nào cũng phải đề phòng thì quá mệt mỏi, chi bằng phóng khoáng một chút.

Nhưng mà Hoắc Minh Cẩm phủ nhận thẳng thừng.

Nếu nhận ra nàng, huynh ấy đâu cần phủ nhận, giữa họ không có xung đột về lợi ích. Nàng cũng không sợ bị huynh ấy nhận ra.

Suy nghĩ kỹ càng, nàng lại thấy bọn họ cũng chỉ quen biết nhau khi còn nhỏ, sau này xa cách nhiều năm, giờ nàng lại trở thành người khác, ai có thể nghĩ tới chuyện nàng là Ngụy thị trước đây cơ chứ?

Những chuyện như thế này chẳng ai tin. Huống chi trước nay huynh ấy vốn ghét nói chuyện quỷ thần.

Nếu như không nhận ra nàng nhưng lại ưu ái nàng như thế... chẳng lẽ đúng như lời huynh ấy nói trong lều ngày hôm đó, chỉ là do đánh giá cao nàng mà thôi chẳng?

Nàng thì có cái gì để mà đánh giá cao?

Phó Vân anh suy nghĩ một lúc cuối cùng cũng hiểu ra, cúi đầu nói: "Đối với văn bối mà nói, Hoắc đại nhân có ân cứu mạng, văn bối vô cùng cảm kích, nếu về sau có gì sai phái, vãi bối xin dốc sức."

Nếu nàng đã quyết định theo đuổi quyền thế, nhất định sẽ phải đối đầu với kẻ đang nắm trong tay quyền lực chốn triều đình là Thẩm Giới Khê. Giữa Thẩm đảng và Hoắc Minh Cẩm, đương nhiên nàng sẽ chọn Hoắc Minh Cẩm.

Lý Hàn Thạch mỉm cười.

Nhị gia chỉ giao cho hắn nhiệm vụ bảo vệ Phó Vân chứ không đưa ra bất cứ yêu cầu gì, trực giác của hắn mách bảo Nhị gia đối xử tốt với Phó Vân như thế hoàn toàn không xuất phát từ mục đích lợi dụng.

Nhưng dù sao hiện giờ cũng chỉ có mỗi cách giải thích đó là hợp lý.

không phải Phó Vân cũng nghĩ thế hay sao?

Khoan đã... Nhị gia không vợ cũng chẳng con, dạo trước trong kinh sư việc nhận con nuôi rất phổ biến...

Tuổi của Phó Vân vừa hay cũng thích hợp...

Đúng thế, nhất định là như thế, Nhị gia muốn nhận Phó Vân làm con nuôi, nếu không thì sao lại đưa tìn vật chứ?

Lý Hàn Thạch nghĩ một hồi, càng nghĩ càng thấy mình đoán đúng, càng nhiệt tình với Phó Vân anh hơn, "Nhị gia nói mong công tử

mang theo miếng ngọc bội này bên người, đây là vật được tổ tiên của Nhị gia để lại."

hắn dặn dò.

Phó Vân anh không hiểu lắm nhưng vẫn cầm ngọc bội ra về.

Ngọc bội vẫn cứ là miếng ngọc bội trước đây nhưng phần dây đeo đã được đổi, có thêm một chiếc dây đeo bình an như ý vân chi thụ thảo.

Vân chi thụ thảo có ngụ ý là trường thọ.

Nàng ngửi thấy một mùi ngai ngái, có vẻ là mùi lá thông.

Lời tác giả:

Tiểu kịch trường vui vẻ:

Việc nhị ca thích nhất chính là ở nhà vui vẻ thoải mái mà làm cá muối (*ý chỉ người lười biếng, không có chí hướng*).

Nhị ca: không muốn đọc sách, không muốn lo lắng, không muốn đi thi, ta chỉ muốn làm sâu gạo thôi.

anh tử nhi: Được thôi, huynh làm sâu gạo, muội nuôi huynh.

Chương 94: Thi cử

Mùa hè, trời nắng chói chang, vừa nóng vừa ẩm khiến người ta có cảm giác đang ở trong nồi hấp.

Trước Tết Đoan Ngọ, Phó Vân Khải về phố Cổng Viện ở mấy ngày, lấy bùa may mắn, lá ngải hổ (*loại cây có tác dụng đuổi côn trùng, trừ tà*), bánh chưng, túi thơm Ngũ Độc về cho Phó Vân anh.

"Nguyệt tử nhi và Quế tử nhi đều rất nhớ mọi, anh tử nhi, mọi không về thật sao?"

Phó Vân anh rửa sạch tay, ngồi trước cửa sổ bóc bánh chưng ăn. Bánh chưng chín nục, lá tre mềm mại xanh biếc. Nàng lắc đầu.

Phụ nữ như Đại Ngô thị, Lư thị và Hàn thị không nên biết quá nhiều, biết nhiều lại lo lắng thấp thỏm. Cứ để họ nghĩ rằng anh tử nhi thực sự đã đi tu đạo đi.

Phó Vân Khải thờ dài không nói gì nữa.

Ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập, Chu Hòa Sương cầm trong tay một bức tranh Thiên Sư [1] mang từ Trường Xuân Quan về, tươi cười đi vào phòng. Phía sau hẳn, Cát Tường bê một chiếc khay khắc hoa mẫu đơn, bên trong là một đĩa vải, quả nào quả nấy nhỏ nhắn tròn trịa, cành lá vẫn tươi xanh, cứ như thể vừa hái xuống từ trên cành.

[1] Tranh Chung Quỳ, một vị thần chuyên diệt trừ yêu ma trong truyền thuyết TQ. Nhắc lại một chút, đồ trong Tết Đoan Ngọ đa phần có ý nghĩa trừ tà.

"Đua thuyền Đoan Ngọ đông vui thế mà đệ cũng không đi à?" hấn đi thẳng tới chỗ Phó Vân anh, bảo Cát Tường đặt khay vải xuống, rồi dán bức tranh Thiên Sư lên cửa.

Phó Vân anh cảm ơn hấn đã mang vải cho mình nên mời hấn ăn bánh chưng.

"Huynh có không ăn được cái gì không?"

"Cái gì ta cũng có thể ăn một ít." Chu Hòa Xưởng hào hứng, chỉ bừa một chiếc bánh chưng buộc lạt cỏ, "Đừng nói với ta trong đó là nhân gì, để ta tự ăn thì mới vui!"

Cát Tường dán xong tranh Thiên Sư, quay lại bóc bánh chưng cho hấn.

hấn rửa sạch tay, gấp một chiếc bánh chưng lên, kinh ngạc, "Vị này ta chưa ăn bao giờ, sao lại là bánh mặn?"

"Đó là bánh chưng nhân chân giò hun khói, dùng thịt chân giò hun khói ở phía nam."

Phó Vân Khải trả lời, giò hấn đã điềm đậm hơn rất nhiều, không còn hay đâu vỡ mềm với Chu Hòa Sưởng như trước kia nữa.

Chu Hòa Sưởng hơi nhú mào, "không thích vị này..."

hấn đặt chiếc bánh chưng mới cắn được vài miếng xuống, chỉ một cái khác, bảo Cát Tường bóc cho hấn, "Ta lại nếm thử xem..."

Chiếc này nhân mật hoa quế, hấn cũng không thích, đặt sang một bên, tiếp tục nếm chiếc tiếp theo.

hấn cứ ăn mấy miếng rồi lại thôi, trong chốc lát đã nếm hết các loại bánh chưng trong giỏ, cuối cùng bảo hấn thích nhất là nhân mít quả.

Phó Vân Khải thấy hấn thật ngửa mắt, bánh chưng mang cho anh tỷ nhi đều bị hấn ăn, thế mà còn không ăn hết, chỉ nếm một nửa, phần

còn lại làm sao ăn được nữa, "Nếu người thích mút quả thì cứ nói thẳng là muốn ăn nhân mút quả có phải hơn không, sao phải nếm hết các loại chứ?"

Chu Hòa Sưởng từ nhỏ đã được chiều chuộng nên không cảm thấy việc bản thân mình lãng phí đồ ăn có gì không đúng, tình bơ nói: "không nếm hết các loại thì làm sao biết được ta có thích những vị khác hay không?"

Cát Tường hầu hạ bên cạnh cũng vội vàng gạt đầu phụ họa.

Phó Vân anh nhớ tới ngày đó Chu Hòa Sưởng tò mò nếm thử quýt trong rừng quýt của thư viện, hóa ra hẳn chẳng thay đổi gì cả.

Tới lúc Viên Tam viết xong bản thảo tiểu thuyết, chạy sang chỗ nàng ăn chực thì đã chẳng còn mấy cái bánh chưng.

Viên Tam đói tới mờ cả mắt, nắm chặt cổ áo Chu Hòa Xưởng đòi bánh chưng, điệu bộ như thể nếu giờ không lấy ra cái gì cho hắn ăn thì hắn sẽ nếm thử xem Chu Hòa Xưởng chua hay ngọt vậy.

Phó Vân anh đưa vài Chu Hòa Sưởng mang tới cho hắn, "Ăn cái này đi, cái này đất..."

Vừa nghe đến từ "đất", Viên Tam lập tức buông Chu Hòa Sưởng ra, bụng khay lên gặm vài.

hắn ăn chẳng có ý có tứ gì hết, đến vỏ cũng không thèm bóc, đưa thẳng vào miệng cắn cho vỡ ra.

Cát Tường sững sốt, đứng chắn cho Chu Hòa Sưởng lùi về phía sau mấy bước, nhìn Viên Tam đầy cảnh giác, tên nhóc nhà nghèo này không biết để ý hình tượng gì cả! Chẳng khác nào lũ man di nơi thâm sơn cùng cốc!

Phó Vân Khải cũng giật mình, chặn trước mặt Phó Vân anh, "Viên Tam mấy ngày không ăn cơm hả?"

Phó Vân anh nhẹ nhàng đẩy hắn ra, "đi xuống bếp lấy bát canh cho hắn đi, lúc hắn bận thì một hai ngày không ăn không uống, đói rồi họng ra rồi."

sự yêu thích của Viên Tam đối với việc kiếm tiền đã vượt qua việc học hành, dù sao thì vàng thật bạc thật cầm được trong tay vẫn chân thực hơn tri thức trong sách vở nhiều, tiểu thuyết du hiệp của hắn ra hết quyển này đến quyển khác, nhưng hiệu sách vẫn luôn thiếu bản thảo, cuối năm nay hắn phải tham gia viện thí, định trước mùa đông sẽ viết nhiều muột chút nếu không đến lúc đó hiệu sách lại không có sách mới mà in.

Tôi tớ của Chu Hòa Sưởng bưng bát canh đến, Viên Tam húp soàn soạt mấy hơi đã sạch bách, Chu Hòa Sưởng thấy hắn ăn ngon lành như thế cũng đòi nếm thử thức ăn trong thư viện, Cát Tường không dám để cho hắn ăn nhưng cũng không ngăn cản, đành phải bảo những người khác đi chuẩn bị.

Phó Vân Khải và Viên Tam tức giận bất bình chuyện Chu Hòa Sưởng ở thư viện mà lại được hưởng đủ loại đãi ngộ đặc thù, khe khẽ nói xấu hắn.

Ba người xông vào vừa đuổi đánh vừa cười đùa, đuổi từ đầu phòng bên này tới đầu phòng bên kia, thi thoảng lại đập vào kệ sách ầm ầm.

Phó Vân anh mặc kệ bọn họ, lấy một cuốn sách, ngồi trước bàn đọc.

một lát sau, học trưởng Lý Thuận dẫn theo Liên Xác tới tìm, "Xe ngựa Phó gia đang chờ ở bên ngoài."

Phó Vân anh đứng dậy thu dọn sách vở, thay một bộ đồ trang trọng hơn, thân mặc một chiếc áo bào màu xanh lá cây, chân đi ủng đen.

Liên Xác nhắc nhở: "Thiếu gia, lần này ra ngoài phải cưỡi ngựa, nhị thiếu gia nhắc thiếu gia nhớ đội mũ, trên núi gió to, cẩn thận bị lạnh đầu."

Vương Đại Lang vội về phòng lấy mũ cho Phó Vân anh.

Nàng đội mũ, cúi người nhìn xuống, áo bào có xẻ tà hai bên, đúng là quần áo thích hợp để cưỡi ngựa, không cần thay nữa, đi thẳng ra cổng chính thư viện.

Kiều Gia như thường lệ vẫn theo sát nàng.

Lúc lên ngựa, ánh mắt Phó Vân anh lướt qua Kiều gia, tướng mạo người này bình thường không có gì đặc biệt, chính là loại người mà một khi đã trà trộn vào trong đám đông sẽ ít gây sự chú ý cho người khác nhất, nàng từng hỏi Sở Vương, đến cả Sở Vương cũng không biết lai lịch của hắn.

Sở Vương đúng là kiểu người không nghiêm túc như thế, thủ hạ của mình tới từ đâu, trước kia làm gì cũng không biết mà đã dám đặt hắn bên cạnh nàng.

Đã thế ông ta còn bắt nàng đi thi viện thí với Chu Hòa Sương, nếu không phải là đã có ý định này từ trước nên mới nhân tiện đồng ý, sớm muộn gì nàng cũng sẽ bị đủ các loại ý tưởng kì quái của Sở Vương tra tấn đến phát rồ.

Có đôi khi, thân phận cao quý có nghĩa là muốn làm gì thì làm.

Phó Vân Chương chờ nàng trên núi.

Thời tiết nóng bức, văn nhân trong vùng tụ hội trên một sơn trang nghỉ mát trên núi để uống rượu, ngâm thơ làm phú. Y đã nhận lời mời đi trước, tới lúc rượu say mặt đỏ không chống đỡ được nữa mới bảo Liên Xác tới đưa nàng đến.

Đợt này Phó Vân Chương ở nhà dưỡng bệnh nhưng cũng không hề rảnh rỗi. Đúng lúc này hiệu sách của Phó tứ lão gia đang thiếu bản thảo, y lấy cuốn du ký mình viết trên đường lên phía bắc ra, sửa đi sửa lại mấy lần rồi giao cho hiệu sách khắc in.

Vốn tưởng loại du kí này chẳng mấy người mua, y không hề giấu tên, lúc giao bản thảo cuốn du ký cho quan phủ xem kiểm duyệt, tin tức về sách mới vẫn chưa được công bố, quan phủ sùng bái kiến thức của y nên đã lan truyền tin tức cho mọi người đều biết. Sĩ tử ùn ùn đi tới hiệu sách trước cả ngày dự định bán ra, vậy nên sách còn chưa chính thức được khắc in đã biết chắc chắn phải tăng số lượng bản in so với dự kiến ban đầu.

Đây chính là lợi ích của thanh danh và công danh, những sĩ tử bình thường bán bản thảo tiểu thuyết chỉ để sống tạm, hơn nữa loại sách bình dân như tiểu thuyết không bao giờ được những người đọc sách đánh giá cao. Tuy nhiên Phó Vân Chương vốn là sĩ tử nổi tiếng ở đất Hồ Quảng nên việc y bán du kí không chỉ không bị người khác nhạo báng mà còn được ca ngợi trở thành một việc làm mới mẻ, phong nhã, thoát tục.

Những người sùng bái càng ngày càng nhiều, về sau có người noi gương tiền nhân tổ chức các nhóm văn nhân, định kỳ tổ chức cho các sĩ tử tham quan các danh lam thắng cảnh, từ những thắng cảnh này tìm hiểu về đạo lý, người tham gia gọi là xã viên, những xã viên này chỉ cần đóng góp hai lượng bạc là có thể gia nhập xã, người trong vùng đặt cho bọn họ một biệt hiệu gọi là "Xã Hai Lượng". Mỗi Xã Hai Lượng đề cử ra một xã trưởng để chủ trì, chuẩn bị cho buổi tiệc, mời các xã viên ở các xã khác tới gặp mặt, mỗi người đóng góp một chút, người thì là bầu rượu, người mang mấy thứ điểm tâm, hoặc đồ nhắm, không quá câu nệ hình thức, tóm lại chỉ cần không đến tay không là được. Tới nơi, họ trải thảm đỏ, mọi người cùng ngồi trên mặt đất, uống rượu hát ca, làm thơ làm phú, hết sức thoải mái.

Phó Vân Chương là người đã có công danh, lại hòa nhã, hào phóng, nên rất được tôn sùng ở Xã Hai Lợng.

Xã Hai Lợng nào cũng sáng tác văn thơ, tập hợp thành một tập, sau đó hiệu sách của Phó tứ lão gia sẽ khắc in, tuy số lợng in ra không nhiều nhưng cũng nhờ đó mà được lưu truyền rộng rãi.

Sau này danh tiếng thậm chí còn truyền tới tận Nam Trục Lệ, bên đó vốn có truyền thống tập hợp các nhóm văn nhân từ xưa.

Phó Vân anh từng để tâm quan sát thành phần xã viên của Xã Hai Lợng, nhìn thì có vẻ như ai cũng có thể gia nhập nhưng thực ra những người có tiếng nói nhất đa phần là con cháu quan lại.

Những người này tuổi còn trẻ, nhiệt tình, có nhiều tham vọng, xuất thân hoặc là giàu có, hoặc là cao quý.

Tuy Phó Vân Chương không phải người khởi xướng việc tập hợp văn nhân nhưng mọi người vẫn luôn nghe lời y răm rắp, y bảo sao họ nghe vậy.

Phó Vân anh thờ dài, nhị ca vẫn cứ là nhị ca, chuyện gì cũng phải nắm quyền chủ động...

sự yếu mềm trong lúc bị bệnh chỉ là một lần thả lỏng hiếm hoi của y mà thôi.

đã vào giữa hè, cây cỏ trên núi xanh rì tươi tốt, khắp nơi đều có mùi hương, gió mát thổi tới thật thoải mái. Bên cạnh đường lên núi có một đình bát giác để hóng gió, bên cạnh đình là một con đường nhỏ rải đá vụn thông vào rừng trúc, sâu trong rừng trúc là một dòng suối nhỏ uốn lợc thổi qua, nước chảy róc rách, cảnh đẹp nên thơ. Ba mươi mấy sĩ tử trẻ tuổi đầu buộc nho khăn, mặc trang phục tươi sáng đang ngồi dưới bóng cây bên cạnh đình hóng gió, mỗi người một tấm thảm đỏ, trước mặt để một chiếc bàn nhỏ, một bầu rượu, một đôi đĩa trúc, nói nói cười cười với nhau, tạo thành một khung cảnh phong nhã.

Mọi người đang tập trung vào một thanh niên ngồi giữa, đầu đội mũ, thân mặc mộ bộ đạo bào lụa màu xanh ngọc, mặt mũi tuấn tú, nói năng văn nhã. Đó chính là Phó Vân Chương. Lần tụ họp này y không phải xã trưởng nhưng mọi người vẫn coi y là người chủ trì.

Mọi người đang đối thơ theo vần, còn trêu chọc lẫn nhau, Phó Vân Chương liếc qua bậc thang bằng gỗ, hơi mỉm cười, đứng dậy, đi về phía đình hóng gió.

Mọi người đều tò mò không biết ai tới mà y phải đích thân ra đó, đồng loạt đặt chén rượu hoặc chiếc đĩa trong tay xuống, nhìn về phía y đầy mong chờ.

Ở một phía khác của đình hóng gió, Phó Vân anh đang bước lên bậc thang, nghe thấy tiếng nói chuyện dưới bóng cây bỗng im bật, mặt vẫn bình tĩnh, đón nhận vô số ánh mắt tò mò đang chiếu tới, bước chân vẫn chậm rãi.

Mọi người thấy nàng tuy còn nhỏ tuổi, quần áo cũng đơn giản, mộc mạc, không cầu kì như những kẻ sĩ ở phương nam nhưng khí độ hơn người thì thâm kinh ngạc.

Người này mới chỉ lộ mặt thôi đã khiến những người khác không thể dời mắt, nếu "y" mà mở miệng nữa thì chẳng phải những người ở đây đều không so được với "y" hay sao?

Phó Vân Chương đi về phía đình hóng gió, đưa lưng về phía mọi người, nháy mắt với Phó Vân anh, "Thơ làm gần xong rồi, biết muội sợ cái này nên cố ý để muội muội mới gọi muội tới."

Phó Vân anh chấp tay với y, làm ra vẻ cực kỳ cảm kích, "Đa tạ nhị ca thông cảm."

Hai người nhìn nhau cười.

Mọi người thấy Phó Vân Chương đột nhiên rời tiệc, đích thân ra đón thiếu niên trẻ trung mặt mày thanh tú kia thì sửng sốt hồi lâu.

Có một người lên tiếng khe khẽ, "Ta đoán thiếu niên kia nhất định là em họ của Phó Vân Chương, cái cậu học sinh của Giang Thành thư viện ấy, tháng này hẳn còn viết thư thúc giục ta trả sách, chữ viết đến là đẹp..."

Mọi người giờ mới bừng tỉnh, bật cười ha hả.

"Hóa ra đây là Đan Ảnh công tử! Quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt, quả là tuấn tú văn nhã!"

"Nghe người ta nói Đan Ảnh công tử tuấn tú vô song, ta vốn tưởng chỉ là nói đùa thôi, không ngờ người thật thực sự tuấn tú đến vậy."

Mọi người tấm tắc khen ngợi, có người thân thiết với Phó Vân Chương lên tiếng trêu chọc y: "Trọng Văn, sồ phượng thanh vu lão phượng thanh [2], đệ đệ này của huynh sau này lớn lên không chừng sẽ còn đánh bật huynh cho mà xem!"

[2] Con chim phượng non có tiếng hót trong trẻo hơn tiếng hót của con chim phượng già, tương đương câu Trường Giang sóng sau xô sóng trước, hậu sinh khả úy nhưng vì Phó Vân Chương là "phượng hoàng" mà nên là để câu này vẫn chuẩn hơn.

Phó Vân anh mỉm cười nhìn Phó Vân anh, cũng cười nói: "Vậ cảm ơn những lời may mắn đó của huynh."

nói chuyện một hồi đã giới thiệu nàng với tất cả sĩ tử ở đây.

Tuy bình thường y luôn bình dị, gần gũi nhưng chưa từng quan tâm tới người trẻ tuổi nào như thế, mọi người đánh mắt ra hiệu với nhau, càng tỏ ra nhiệt tình, hòa ái với Phó Vân anh hơn.

Phó Vân Chương lại mời mọi người uống rượu, kéo Phó Vân anh ngồi xuống cạnh mình, tiểu đồng hầu hạ bên cạnh lấy thêm

chén rượu và bát đĩa cho nàng.

Phó Vân anh chưa kịp ngồi vững đã có mấy sĩ tử lớn tuổi hơn một chút bắt đầu kiểm tra kiến thức của nàng.

Nàng quay sang nhìn Phó Vân Chương.

Phó Vân Chương cầm trong tay một chén rượu nhỏ, khoe miệng cong lên, chỉ cười không nói.

Phó Vân anh quay về phía sĩ tử vừa đặt câu hỏi cho nàng, chậm rãi trả lời.

Ban đầu, câu hỏi đều về những kiến thức có trong sách, nàng đối đáp rất trôi chảy.

Về sau, câu hỏi ngày càng lắt léo, nàng không mất bình tĩnh, cũng không tranh cãi với người hỏi, chỉ giải thích về cách hiểu của mình.

Mọi người thấy nàng có thái độ đúng mực, ngôn ngữ ôn hòa, tuy liên tục bị chất vấn nhưng trước sau luôn duy trì được sự bình tĩnh, không có sự nóng nảy của những người trẻ tuổi bình thường, thán phục thán phục.

Có người hỏi Phó Vân Chương, "Đệ đệ này của huynh năm nay đi thi chứ hả?"

Phó Vân Chương uống một ngụm rượu ấm, trả lời: "Cũng định để đệ ấy thử xem thế nào."

Người nọ cười nói: "Thử xem hả? Huynh lại nói đùa rồi, ta thấy nhà mấy người phen này là định đoạt vị trí đứng đầu thì có."

Phó Vân Chương nhìn về phía Phó Vân anh. Nàng vẫn đang tập trung đối đáp với mọi người. Y mỉm cười.

Cuối cùng buổi tiệc cũng kết thúc, cả chủ và khách đều vui.

Tan tiệc, mọi người chia tay dưới chân núi, Phó Vân Chương đứng trên đường mòn, nhìn theo bóng những người khác, y là người cuối cùng ra về.

Tới tận khi những sĩ tử đã chuyển choáng say cuối cùng được người hầu đỡ về, Phó Vân anh mới giặt nhẹ tay áo Phó Vân Chương.

"Hử?"

Phó Vân Chương cúi đầu nhìn nàng, cứ nghĩ rằng nàng đang định hỏi về chuyện gì trong buổi tiệc.

Phó Vân anh lại kiễng chân, đưa tay lên, bàn tay phải đặt trên trán y, nhíu mày nói: "Sao huynh lại uống rượu?"

Nàng còn nhớ lần nào y uống rượu là y như rằng lại ngã bệnh.

Phó Vân Chương hơi sửng sờ một lúc mới hiểu ra, cong lưng xuống để nàng dễ với tới hơn.

Nàng cao lên nhưng vẫn chưa với tới trán y, y cúi đầu, nhìn thấy mũ trên đầu nàng, đúng là đã che đầu kín mít thật.

Lát sau, Phó Vân anh thu tay về, "May vẫn chưa sốt... trên núi trời lạnh, về sớm đi thôi."

Rồi bảo Liên Xác đứng bên cạnh, "Lúc nào về nấu một bát canh giải rượu cho nhị ca, nhớ phải uống lúc còn nóng."

Liên Xác thưa vâng.

Họ cùng nhau cưỡi ngựa xuống núi.

Phó Vân anh kể chuyện gần đây ở thư viện, kể chuyện mấy hôm trước học sinh mới đọc được phong đề, suy nghĩ hồi lâu, nhiều

người suy nghĩ tới lúc tối muộn. Nàng thì ngược lại, nhàn nhã hơn trước kia rất nhiều.

Phó Vân Chương mỉm cười nghe nàng dùng giọng điệu bình đạm kể chuyện Viên Tam, Phó Vân Khải, Chu Hòa Sưởng, Triệu Kỳ làm bao nhiêu chuyện buồn cười. Trong nháy mắt, hoàng hôn đã buông xuống, muối nhiều như sao sa, vo ve không ngừng.

Trời tối dần, những dải mây rực rỡ cũng dần chìm xuống phía sau dãy núi xanh ngắt, phía xa xa, khói bếp đang bốc lên, chim mỏi cánh bay về tổ, một vầng trăng tròn dần ló lên sau tầng mây.

Phó Vân Chương nhất quyết đòi đưa Phó Vân anh về thư viện.

Phó Vân anh xuống ngựa, đi vào cổng, một lúc sau mới nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên.

Mấy hôm sau, Triệu Kỳ bỗng tới tìm Phó Vân anh nói lời từ biệt.

Kinh sư có biến động lớn, sau một hai năm tính toán, Vương đại nhân ở Hàn Lâm Viện cuối cùng cũng đã gia nhập nội các đúng như ước nguyện, một viên đá ném xuống dầm dẩy sóng cả mặt hồ, quan viên của Thẩm đảng và phái trung lập đều bị ảnh hưởng, cuối cùng Phạm Duy Bình lại may mắn, sắp được thăng thành Hộ Bộ Hữu Thị lang.

Mấy năm nay quan hệ thông gia giữa Triệu gia và Thẩm gia ngày càng nhạt nhưng lại gần gũi với Phạm Duy Bình, con cháu Triệu gia lần này sẽ theo Phạm Duy Bình lên phía bắc.

Phó Vân anh tặng Triệu Kỳ mấy bức tranh chữ, rồi cùng các bạn học mời hẳn ăn một bữa chia tay.

không chỉ có Phạm Duy Bình lên kinh nhậm chức, sau mấy năm làm Học chính ở phủ Võ Xương, Diêu Văn Đạt cũng thay đổi vị trí. Vương các lão đề cử ông ta đi Quốc Tử Giám làm Chủ sự, Hoàng thượng chuẩn tấu.

Lúc ông ta lên đường vẫn cứ mang theo hai lão bộc, mấy chiếc rương sứt sọ như cũ.

Phó Vân Chương và Phó Vân anh tiễn ông ta lên đường, sợ ông ta không vui bèn lén đưa bạc cho lão bộc làm lộ phí.

Trước khi Diêu Văn Đạt lên đường còn dặn dò Phó Vân Chương: "Đừng chảnh mắng, tư chất của con như thế mà giờ có ra làm quan cũng chẳng so được mấy tên tiến sĩ kia, vậy thì quá đáng tiếc, lần sau thi đình lại, thầy sẽ giúp con chuẩn bị kỹ càng."

Rồi ông ta lại hỏi chuyện cưới vợ của y, "Con cũng già đầu rồi đấy, nghe thầy nói này, ngoan ngoãn đi tìm một cô vợ rồi lập gia đình đi thôi. cô vợ này ý à, cứ nên tìm một người biết quan tâm săn sóc, xuất thân thực ra chỉ là thứ yếu thôi... Đừng lợi dụng quan hệ thông gia để mưu tính đường làm quan cho mình."

Phó Vân Chương trả lời: "Học sinh tự có tính toán ạ."

Phó Vân anh đứng bên cạnh nhìn sang y.

Cách đây không lâu, Triệu gia lại thử thăm dò chuyện liên hôn, y không cần nghĩ ngợi nhiều đã từ chối, không biết sau này y sẽ cưới tiểu thư nhà ai.

Lẽ nào lại đúng như mọi người từng suy đoán, y chỉ muốn cưới một cô nương của một nhà giàu có cao quý nào đó trong kinh thành.

Chẳng mấy chốc mà hoa quế trong thư viện đã nở hoa, mọi người còn chưa kịp để ý mà khắp nơi khắp chốn đã ngào ngạt mùi hoa quế.

Có sự trợ giúp của Sở Vương, Phó Vân anh đã dễ dàng vượt qua hai lần thi trước kì viện thí, hơn nữa lần nào cũng đứng thứ nhất.

Các bạn cùng trường tâm phục khẩu phục.

Chu Hòa Sưởng cũng tham gia thi như mọi người, thân phận đã được sắp đặt sẵn rồi. Nhờ có hấn, Phó Vân anh qua cửa kiểm tra một cách nhẹ nhàng, Phó tứ lão gia không cần phải lo lắng chuyện nàng bị bại lộ thân phận nữa.

Cuối cùng cũng tới kỳ thi viện thí, Phó Vân Chương đích thân đưa Phó Vân anh tới trường thi.

Trước trường thi toàn người là người.

Sau khi chạm mặt Chu Hòa Sưởng, Phó Vân anh đi vào lều thi có đánh số, hít sâu một hơi rồi đặt bút làm bài.

Nàng rất bình tĩnh, bình tĩnh đến độ không hề có cảm giác mình đang tham gia viện thí, giống như đây chỉ là một lần thi định kì ở thư viện mà thôi.

Trả lời hết câu hỏi, nàng kiểm tra lại từ đầu tới cuối mấy lần nhưng không vội đứng dậy.

Ở thư viện, nàng làm bài thi xong, kiểm tra lại rồi sẽ nộp bài thi nhưng huyện thí, phủ thí, viện thí thì nàng không thể làm thế, có rất nhiều đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào nàng, nếu nàng dám nộp bài thi sớm mấy lần như thế, không tới ba ngày, chuyện nàng tự cao tự đại chắc chắn sẽ lan truyền khắp nơi.

Thi xong, Phó Vân anh ngủ nguyên một ngày một đêm.

Mới ra khỏi trường thi, nàng đã thấy chân bước lão đảo, cố sức len ra từ đám đông chen chúc, trước mắt bỗng tối đen, còn chưa kịp đi tới trước mặt Phó Vân Chương đã hôn mê bất tỉnh.

Phó Vân Chương sơ hãi, lao mấy bước về phía trước, bế nàng lên, đưa vào trong xe ngựa, buông màn xe xuống rồi ôm nàng vào lòng, cởi mũ trên đầu nàng xuống, xoa tung tóc nàng ra.

Tóc dài đen dày chảy xuống như thác nước, bên trong đã mướt mồ hôi.

Tóc mây đen bóng, da trắng như tuyết.

Bình thường tỏ ra lãnh đạm thế nhưng vẫn không che giấu được sự dịu dàng bên trong.

Phó Vân Chương thở dài, lấy ngón tay nhẹ nhàng lau mồ hôi bên thái dương nàng.

Có người khẽ gõ vào buồng xe, Kiều Gia đứng bên ngoài hỏi: "Công tử sao rồi ạ?"

Phó Vân Chương giật mình, nhưng lại nhớ ra hẳn là người của Sở Vương, trả lời: "không có vấn đề gì, mệt quá thôi."

Xe ngựa đi thẳng về phố Cống Viện, Phó Vân Chương bảo phu xe vòng về cửa sau, sai Liên Xác lấy chiếc áo choàng mỏng tới, bọc Phó Vân anh kín mít từ đầu đến chân rồi mới bế nàng đi vào nội viện.

Kiều gia đi theo phía sau.

Đúng lúc này, Lư thị ở tòa nhà bên cạnh lại đưa Phó Nguyệt và Phó Quế ra cửa sau mua trà cài, hoa nhung của người bán hàng rong, từ xa nhìn thấy Phó Vân Chương ôm một người về nhà, mấy người nhìn nhau.

Phó Nguyệt và Phó Quế không để ý nhiều nhưng Lư thị lại nghĩ ngợi, tuy vậy vẫn không nói gì. Đến tối, bà nhắc đến chuyện này với Phó tứ lão gia, "Thiếp thấy sắc mặt nhị thiếu gia không tốt lắm, lát sau lại mời thầy thuốc tới xem bệnh cho người trong viện, không biết người được bế kia có phải người trong phòng của nhị thiếu gia hay không? Quan nhân, nhị thiếu gia vẫn chưa cưới vợ, chuyện này sợ không hay lắm."

Lư thị đoán người nọ hẳn không phải nha hoàn của Phó gia mà là người bên ngoài, nếu không thì sao phải bế từ ngoài vào nội viện như thế?

Những cô gái bên ngoài thì phần lớn là xuất thân từ chốn phong trần, người như Phó Vân Chương mà lại đi lại với những người lai lịch không rõ như thế, đúng là không hay rồi.

Phó tứ lão gia vừa bàn bạc với phòng thu chi xong, nói đến khát khô cả cổ, uống mấy ngụm nước lớn lại nghe suy đoán của Lư thị xong liền bị sặc nước, ho sặc sụa một hồi.

Ông biết người được Phó Vân Chương bế vào nội viện là ai, nhất định là anh tử nhi, hôm nay con bé thi viện thí. Khải ca nhi hôm nay cũng đi thi, lúc Vương thúc tới đón thẳng bé, nó ngất thẳng cẳng giữa đường, đành phải để người ta khiêng về phủ, giờ còn đang nằm trong phòng ngáy o o kia kìa!

Đây là bí mật, phụ nữ trong nhà không biết gì, Phó tứ lão gia chọn bừa mấy cái lý do để giấu bọn họ, nếu không thể nào họ cũng lại lo lắng sợ hãi.

Vì chuyện này, Phó Vân anh gần như không về nhà nữa. Đại Ngô thị nghe nói cháu gái thực sự đã đi tu đạo, khóc mấy bận liền.

"Ta sang bên đó xem sao."

Phó tứ lão gia đặt chén trà xuống, khoác áo bào, đi sang bên Phó Vân Chương.

Phó Vân anh vẫn đang ngủ, thầy thuốc bắt mạch cho nàng cũng chỉ nói là mệt nhọc quá độ, sau khi tỉnh thì chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe, không cần uống thuốc.

Phó tứ lão gia vào phòng thăm Phó Vân anh, đèn dầu trong phòng leo lét lay động, màn buồng hờ, nàng nằm trên gối ngủ say sưa, mặt mày hơi tái, đôi lông mày hơi nhíu lại.

Lúc này, Phó tứ lão gia lại cảm khái lần nữa, nếu anh tử nhi thực sự là con trai thì có phải tốt không, thế thì sẽ không phải kiêng dè, trốn tránh gì nữa. Hơn nửa năm nay, con bé không xuất hiện trước mặt phụ nữ trong nhà, lần nào về phố Cống Viện cũng ở lại bên Phó Vân Chương.

Tiếng cửa cọt kẹt vang lên, Phó Vân Chương đẩy cửa vào phòng.

Phó tứ lão gia kéo lại chăn cho Phó Vân anh, buông màn, hỏi y, "Thế nào rồi?"

Phó Vân Chương nhìn Phó Vân anh vẫn ngủ say, đặt ngón tay lên môi, ra hiệu giữ im lặng rồi dẫn Phó tứ lão gia sang gian bên cạnh.

"Mệt quá thôi ạ." đi ra tới hành lang bên ngoài, y khẽ nói.

Phó tứ lão gia thở phào nhẹ nhõm, cảm khái: "May mà có cháu chăm sóc cho con bé, ta muốn giúp cũng không giúp được. anh tử nhi không cho ta can thiệp."

Phó Vân Chương nhìn ra đình viện đã chìm vào bóng đêm đặc quánh, khẽ đáp: "Tứ thúc đừng lo, cháu sẽ chăm nom con bé."

Tới tận chiều tối ngày hôm sau Phó Vân anh mới tỉnh.

Mở mắt ra đã thấy tấm màn quen thuộc, nàng từ từ nhớ lại chuyện đi thi, chống người cố ngồi dậy.

một đôi tay ván màn lên, đỡ nàng dựa vào thành giường, dịu dàng hỏi: "Có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?"

Nàng dụi mắt.

Phó Vân Chương ngồi ở mép giường nhìn nàng, trên mặt đất còn một cuốn sách đang mở rơi trên thảm trải sàn, rõ ràng là y vẫn luôn ngồi đợi trong phòng, khi này mới ngồi bên kia đọc sách.

Nàng lắc đầu, nói: "Thực ra không có gì khó chịu... chỉ đói thôi."

Phó Vân Chương bật cười, rót cho nàng một chén trà rồi ra ngoài gọi người mang đồ ăn vào.

Trước giờ hẵn chưa từng chăm sóc ai, đây không những là một ly trà lạnh, còn là một ly trà đã để qua đêm.

Phó Vân anh lắc đầu nhưng cũng không chê bai gì, uống mấy ngụm.

Lát sau, Liên Xác đã bưng đồ ăn vào, nàng thấy mấy đĩa điểm tâm và một bát mì lươn. Đây là mùa lươn béo nhất, thịt mềm, nước dùng ngon ngọt, nàng ăn sạch sành sanh, đến nước dùng cũng uống hết.

Y bảo Liên Xác lấy cho nàng một bát nữa.

Lúc này, quản gia tìm tới, đứng bên ngoài nói: "Gia, có người đưa danh thiếp tới."

Phó Vân Chương ra hiệu cho người hầu kẻ hạ trong phòng không được quấy rầy Phó Vân anh, đi sang phòng bên cạnh, nhận thiếp, cầm trong tay, nhanh chóng đọc xong.

Là đồng tri Lý Hàn Thạch.

Về lý mà nói, Lý Hàn Thạch hẳn là sắp được thăng quan nhưng y vẫn chưa có ý định sang đó chúc mừng.

Phó Vân Chương nói qua loa: "Tiếp đón người đưa thiếp cho cẩn thận."

Quản gia lúng túng đáp: "Gia... Danh thiếp này do chính Lý đại nhân đưa cho tiểu nhân, Lý đại nhân đích thân tới."

Phó Vân Chương nhú mày.

Editor: Vàng, giờ Vân anh được thuộc hạ của anh Hoắc đối xử như con trai của chủ tử.

Chương 95: Đứng đầu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lý Hàn Thạch tới thăm Phó Vân anh.

Hắn cũng không biết chuyện nàng ngã bệnh, nghe Phó Vân Chương nói mới sửng sốt. Sau khi biết nàng chỉ là quá mệt nên mới hôn mê thì thở phào nhẹ nhõm, hắn cười nói: "Ta còn nhớ năm đó ta ra khỏi trường thi cũng ngủ nguyên hai ngày."

Thần kinh căng thẳng trong một thời gian dài, không dám thả lỏng khắc nào, ngay lúc thi xong, cả người như thể bị hút hết sức lực, tay chân mềm nhũn, uống mấy chén nước ấm mới khôi phục được một chút sức lực.

Hắn thường tự xưng mình là người phong nhã nên ngoài mấy thứ đồ điểm tâm và hoa quả theo mùa còn tặng cho Phó Vân anh một tập giấy vẽ, một chiếc chặn giấy hình con hươu bằng đồng, một bộ bút lông nhỏ, một chiếc giá gác bút bằng đá Thái Hồ chạm rồng và một nghiên mực Đoan Khê.

Mấy thứ đó cũng đành, hắn còn mang đến mấy loại thuốc màu như địa thanh, phẩm lục, chu sa. Những thứ màu vẽ này đắt đỏ, người bình thường khi vẽ tranh cũng chẳng mấy khi dùng những loại màu này.

Cuối cùng, hắn cẩn thận lấy ra một chiếc hộp gấm nhỏ, đưa về phía Phó Vân anh, "Đây là quà từ phủ Thuận Thiên, vốn định tặng cho công tử trước kì viện thí nhưng trên đường lại có trục trặc nên bị muộn, giờ mới tới nơi."

Như vậy đây là đồ Hoắc Minh Cẩm tặng. Hơn nữa đã gửi đi lâu rồi nhưng mà giờ mới tới phủ Vũ Xương.

Phó Vân anh ngạc nhiên, nhận lấy hộp gấm, bên trong phủ thêm một lớp gấm nữa để bọc một tượng đất hình Thổ Nhi Gia [1] cưỡi kì lân màu sắc rực rỡ.

[1] Theo phong tục ở Bắc Kinh (phủ Thuận Thiên), vào dịp Trung thu, trẻ em thường dùng tượng Thổ Nhi Gia để cúng trăng. Theo truyền thuyết, có một năm ở Bắc Kinh xảy ra dịch bệnh, Hằng Nga trên cung trăng thấy người dân dưới hạ giới thấp hương cầu khẩn, thương tình bèn cử Thổ Ngọc xuống trần gian trị bệnh cho con người. Thổ Ngọc đến từng nhà chữa bệnh. Để cảm tạ ơn chữa bệnh, người dân tặng rất nhiều thứ nhưng Thổ Ngọc không nhận, chỉ mượn quần áo để mặc vậy nên tượng Thổ Nhi Gia có nhiều quần áo khác nhau, nam có, nữ có, ngoài ra còn có Thổ Nhi Gia cưỡi nhiều con vật khác nhau để đi nhanh hơn, đến được nhiều nhà hơn. Mình tìm mấy hình cưỡi kì lân nhưng trông mặt con kì lân kì lắm, chọn tạm cái hình khác thôi.

Thổ Nhi Gia có khuôn mặt trắng bóc, đầu đội mũ giáp, thân khoác áo giáp vàng, uy phong lẫm liệt, sống động như thật.

Phủ Thuận Thiên có phong tục mời Thổ Nhi Gia nhưng bình thường chỉ có vào Tết Trung thu. Phó Vân anh vẫn nhớ kiếp trước, mỗi lần tới lễ bái nguyệt, các anh đều sẽ mua Thổ Nhi Gia tặng cho nàng.

trên giá bác cổ trong phòng nàng khi ấy bày mười mấy tượng Thổ Nhi Gia hình thù khác nhau, có Thổ Nhi Gia giã thuốc, cưỡi tiên hạc, cưỡi khổng tước, còn có cả cưỡi hổ. Con nào nàng cũng thích, giữ lại tất cả, luôn bày ở đó cho tới ngày xuất giá mới bảo nha hoàn cho vào hành lý. Sau đó, toàn bộ đồ cưới của nàng bị chuyển lại về Ngụy gia, Thổ Nhi Gia cũng bị chuyển về. Tới khi Thôi Nam Hiên thi đỗ, Ngụy gia lại đưa đồ cưới tới Thôi gia lần nữa, tượng Thổ Nhi Gia trong đó đã vỡ tan thành từng mảnh từ bao giờ. Nàng đau

lòng thật lâu. Thôi Nam Hiên biết chuyện này nên mua lại một bộ giống y hệt cho nàng.

Lý Hàn Thạch cười nói: "Kỳ lân nhả sách, đây là Nhị gia hy vọng công tử học hành tấn tới."

Theo truyền thuyết, đêm Khổng Tử ra đời, có kỳ lân giáng trần xuống Khổng phủ, nhả sách ngọc. Thố Nhi Gia cưới kỳ lân ngụ ý là học rộng hiểu nhiều.

Phó Vân anh bảo Vương Đại Lang cất Thố Nhi Gia đi.

Lý Hàn Thạch thấy nàng mệt mỏi, lại cười nói: "đã định đến thăm công tử từ trước nhưng lại sợ ảnh hưởng tới việc thi cử của công tử nên hôm nay mới tới đây, thế nhưng vẫn làm phiền công tử, công tử nên dưỡng bệnh cho thoải mái, mấy ngày nữa có kết quả thi, ta sẽ sai người quan đây báo cho công tử."

Phó Vân anh vội nói lời cảm ơn hẳn.

hắn xoa tay, "Nhị gia đối với ta ân trọng như núi, công tử là người của Nhị gia, sau này cũng đừng khách sáo với ta làm gì."

Nàng chỉ đồng ý đứng về phe Hoắc Minh Cẩm, sao lại thành người của Hoắc Minh Cẩm rồi?

Phó Vân anh dờ khóc dờ cười, nhìn theo bóng Lý Hàn Thạch ra ngoài.

Ngoài hành lang vang lên tiếng nói chuyện của Phó Vân Chương và Lý Hàn Thạch, hai người đang bàn bạc chuyện hội văn lần trước, thanh âm xa dần.

một lát sau, lại có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền tới, Phó Vân Chương đã tiễn Lý Hàn Thạch về rồi quay lại.

Y đẩy cửa phòng ra, đưa mắt ra hiệu cho người hầu kẻ hạ ra khỏi phòng.

Vương Đại Lang hơi chần chừ, nhìn Phó Vân anh.

Phó Vân anh gật đầu với hắn.

Vương Đại Lang cúi đầu đi ra ngoài.

Tới khi tất cả mọi người đã ra khỏi phòng, Phó Vân Chương đóng cửa phòng lại, đi về phía mép giường.

Phó Vân anh ngẩng đầu nhìn y.

Y hơi lãnh đạm, cúi người gỡ khăn mũ trên đầu nàng xuống, vén lại tóc cho nàng, lấy một chiếc gối nhồi vỏ đậu xanh đặt sau lưng nàng để nàng dựa lưng.

Vừa rời Lý Hàn Thạch tới, tuy nàng đang ốm nhưng cũng không thể không ăn mặc cho chỉnh tề, ngồi ngay ngắn tiếp khách, dù sao cũng không thể thất lễ.

Khăn mũ được gỡ xuống, nàng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, ngả lưng vào gối đầu, lựa một tư thế thoải mái, thở phào một hơi.

Phó Vân Chương ngồi bên mép giường, cúi đầu kéo lại chăn cho nàng, bỗng cất lời: "Vân anh, muội có chuyện gì giấu ta phải không?"

Phó Vân anh sững sốt.

Đương nhiên là có rồi, còn rất nhiều là đằng khác. Nàng có rất nhiều bí mật chẳng thể thổ lộ với người khác.

Nàng cũng không cảm thấy cần phải nói hết ra, dù sao những chuyện đó đều rất khó tin, hơn nữa đều là chuyện đã qua... Đó là chuyện của một mình nàng.

"Người như Lý đồng tri không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, ta từng qua lại với hắn, hắn là người có tính toán riêng."

Phó Vân Chương ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn thẳng Phó Vân anh, "hắn nói chuyện gì với muội?"

Phó Vân anh nghĩ ngợi một lúc, nhất định không thể nói ra chuyện Lý Hàn Thạch là người của Hoắc Minh Cẩm được, nếu không sẽ hại Hoắc Minh Cẩm, vậy phải giải thích lý do Lý Hàn Thạch đích thân tới thăm nàng thế nào đây? Hơn nữa hắn lại còn tặng cho nàng nhiều quà như thế nữa?

Lý Hàn Thạch tới phủ Võ Xương nhậm chức đồng tri cũng chỉ là để cho có thêm kinh nghiệm mà thôi, chỉ cần trong triều có vị trí trống, hắn sẽ có thể thăng chức ngay lập tức, còn nàng chỉ là một thiếu niên chưa có công danh gì.

"hắn không có ác ý gì với muội, trước đây muội từng chơi cờ song lục với hắn, hắn chơi say sưa lắm." Phó Vân anh cố gắng giải thích. "Đại khái là do hợp tính, Lý đồng tri muốn tạo cơ hội cho muội nên mới giúp đỡ muội như thế. Nhị ca, huynh biết mà, Lý đồng tri thích kết bạn với những người trẻ tuổi có tài ở đất Hồ Quảng."

Phó Vân Chương gật đầu, không hỏi tiếp nữa.

không phải do câu trả lời của nàng kín kẽ mà là y đã nhận ra nàng không muốn nói tiếp về chuyện này.

"Nhị ca." Phó Vân anh trầm mặc một lúc rồi hỏi Phó Vân Chương, "Muội còn nhớ huynh từng nói Thẩm thủ phụ đương triều không phải trung thần mà cũng không phải gian thần... Diêu đại nhân có mâu thuẫn với Thẩm thụ phụ, nếu có một ngày kia Diêu đại nhân và Thẩm thủ phụ tranh chấp với nhau, huynh sẽ đứng về bên nào?"

Nàng hỏi một cách nghiêm túc.

Phó Vân Chương mỉm cười, giơ tay xoa đầu nàng, trả lời: "Chuyện trong triều thực ra không có cái gì là đúng hay sai. Mấy năm nay Thẩm thủ phụ đạt nhiều thành công nên thực sự quá kiêu ngạo, tự phụ... Nhưng mà chuyện trên triều đình nào có thể nói mấy câu mà rõ ràng được. Các đại thần trong Nội các ai mà chẳng thâm sâu khó lường, làm gì có ai hoàn toàn tốt hoặc hoàn toàn xấu, một người tốt không thể nào dựa vào lòng tốt để leo lên vị trí cao được... Chuyện trong triều đừng chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài. Nếu có một ngày Thẩm thủ phụ định xuống tay diệt trừ thầy, ta đương nhiên sẽ đứng về phía thầy, nhưng nếu chưa đến mức sống chết, ta thà khuyên thầy nhịn một chút thì hơn."

Suy nghĩ của y giống Thôi Nam Hiên.

Vậy thì càng không thể nói với y về Hoắc Minh Cẩm.

Phó Vân anh khép hờ đôi mắt, bình tĩnh nói: "Những đạo lý đó muội đều biết cả... Nhị ca, muội muốn nói với huynh, lúc muội ở Cam Châu từng bị người ta ức hiếp, muội thù lâu nhớ dai nên muội không thích đám người Thẩm thủ phụ kia, không liên quan đến quan điểm chính trị, không thích là không thích thôi. Nhưng dù huynh có nghiêng về phe nào, muội cũng sẽ không giận cá chém thớt, giận đối với huynh. Chỉ là nếu sau này muội có nói lời châm chọc về Thẩm đảng, huynh cũng không cần phải suy nghĩ quá nhiều, không giấu gì huynh, nếu một ngày nào đó Thẩm thủ phụ gặp chuyện không may, muội nhất định sẽ vỗ tay hoan hô."

Trực giác của nàng mách bảo sau này Phó Vân Chương có thể sẽ trở thành người trong Thẩm đảng... Tuy y giúp đỡ Diêu Văn Đạt truyền tin nhưng quan điểm chính trị của y lại nghiêng về phía Thôi Nam Hiên nhiều hơn.

Y không phải là người dễ dàng thay đổi chính kiến.

Phó Vân Chương nhướn mày, "Muội mới bao nhiêu tuổi chứ, tại sao nghĩ tới tận đây rồi?"

Rồi lại thấy nàng hoàn toàn không có vẻ gì là đang đùa, y trầm ngâm một lát rồi lại mỉm cười, "Khoan dung với ta như thế à? Ta đi theo người muội ghét, muội cũng không giận ta sao?"

Phó Vân anh khế cong khoe miệng.

Nàng hận Thẩm Giới Khê lấy việc công trả thù tư với Ngụy gia, nhưng đó chỉ là thù riêng của hai nhà. Nếu tiếp tục phân tích, người hạ lệnh đánh Ngụy Tuyền Liêm tới chết là Hoàng đế, kẻ thù của nàng là vạn tuế gia ngồi ở điện Kim Loan kia. Ngụy Tuyền Liêm vốn thuộc phái trung lập, không hề giúp đỡ bất kỳ phe nào trong việc tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế nhưng lại bên vực lẽ phải, làm tâm đế tức giận, sau đó bị Thẩm Giới Khê đổ thêm dầu vào lửa, trở thành đối tượng để tâm đế giết gà dọa khỉ.

Những chuyện trên triều đình từ trước tới nay vẫn vậy, người với người đối gạt lẫn nhau, tranh đấu với nhau, sông có khúc người có lúc, ai đang chiếm được thế thượng phong thì người đó có quyền diễu võ giương oai.

Quan viên thăng chức mấy ai không phải giẫm lên xương cốt của người khác, tay dính máu của không biết bao nhiêu người.

Nếu Phó Vân Chương thực sự gia nhập Thẩm đảng, nàng thất vọng thì thất vọng nhưng sẽ không tới mức ép buộc Phó Vân Chương phải thay đổi quan điểm chỉ vì mối thù từ kiếp trước của riêng mình, đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Phó Vân Chương chẳng liên quan gì tới Ngụy gia và Thẩm gia hết, y không cần phải gánh vác bất kỳ áp lực gì chỉ vì mối thù kiếp trước của nàng.

Hơn nữa những thứ như chính kiến có phải muốn đổi là đổi được ngay đâu, trong lòng y vốn tự có suy xét của riêng mình.

Nàng chậm rãi nói: "Nhị ca là nhị ca, họ là họ."

Phó Vân Chương nhìn nàng, trầm mặc hồi lâu, khuôn mặt cũng dần trở nên nghiêm túc, vuốt mặt nàng.

"Em gái ngoan."

Y mỉm cười nói.

...

Hôm sau, Chu Hòa Sưởng, Viên Tam và Phó Vân Khải cùng nhau tới thăm Phó Vân anh.

Chu Hòa Sưởng không hề đến cho có lệ, tới thăm bệnh cũng phải có khí thế, mỗi tội quà tặng cứ từng gánh từng gánh đi vào khiến cho chính viện nhà Phó Vân Chương chẳng mấy chốc đã chật kín mà vẫn có nhiều tội tớ đang lục tục bê quà từ ngoài đầu ngõ vào, đồ ăn đồ dùng đã đành, hẳn lại còn tặng hai con ngựa.

hắn vỗ vai Phó Vân anh nói: "Ta thấy đệ bình thường ăn có ít đâu mà sao không béo lên tí nào thế? Còn yếu hơn cả ta, ta mang cho đệ mấy thứ đồ bổ, nhân sâm, nhung hươu, linh chi các kiểu nhà ta đây, đệ cứ ăn đi, ngày nào cũng ăn, không cần tiếc!"

Viên Tam lờm hẩn, gạt tay hắn ra, "Người có hiểu thế nào gọi là "hư bất thụ bổ" [2] không hả? Nếu cứ ăn bừa như người nói thì lão đại chẳng làm sao cũng ăn đến phát ốm!"

[2] Khái niệm của Đông Y, nghĩa là dù có bồi bổ đến đâu mà tỳ vị (hệ tiêu hóa) không tốt thì cũng không hấp thụ được.

Chu Hòa Sưởng chột dạ: "Thôi thì hỏi thầy thuốc vậy." Rồi hắn quay qua Phó Vân anh, "Ta thấy thi xong vẫn khỏe mà, sao đệ lại mệt đến mức ngất đi thế?"

Phó Vân anh, Viên Tam và Phó Vân Khải lờm Chu Hòa Sưởng trắng mắt.

Họ đi thi nghiêm chỉnh, từ thể xác đến tinh thần đều căng thẳng, mệt mỏi, còn hần thì sao chứ? Đến thi chơi cho biết, giống thế nào được?

Sau giờ Ngọ, Phó Vân Chương mới về nhà, y tới thăm Phó Vân anh, mời mấy người bạn Chu Hòa Sưởng ở lại ăn cơm, đang khách sáo đưa đi đẩy lại mấy câu, ngoài cửa lại vang lên tiếng ồn ào, mười bảy mười tám thiếu niên đang được quản gia dẫn vào sân. Tin Phó Vân anh bị bệnh truyền về tới thư viện, sơn trưởng quyết định bảo học trưởng Lý Thuận đưa các học sinh tới thăm nàng.

Trong viện giờ chật ních người, toàn những người trẻ tuổi sôi nổi hăng hái, lịch sự văn nhã, người hầu trong nhà luống cuống, mấy nha hoàn tới rót trà cũng đỏ bừng cả mặt.

Nhân lúc mọi người đều có mặt đông đủ, từ đầu kia căn phòng, Phó Vân Chương đưa mắt ra hiệu cho Phó Vân anh.

Lát sau, Phó Vân Chương quay sang nói mấy câu với quản gia.

một lát sau từ ngoài cửa có tiếng gọi non nớt vọng vào.

"Ca ca!"

một cô bé chải đầu song kế, cài trâm hồ lô, mặc áo lụa màu lục nhạt, váy dài màu vàng nhạt chạy vào trong phòng, nhìn thấy trong phòng toàn những thiếu niên xa lạ, cô bé chớp chớp mắt, ánh mắt ngây thơ.

Nhưng mà hơi ngây thơ quá, có vẻ gì đó hơi là lạ.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

cô bé nghiêng đầu tò mò nhìn mọi người.

Mấy nha hoàn bấy giờ mới chạy tới, khom người nhận lỗi: "Thiếu gia..."

Phó Vân anh ngồi trên giường bệnh, xoa tay, dịu dàng nói: "Ngũ tỷ nhi, tới đây nào."

Ngũ tử nhi nghe thấy nàng gọi, cực kì vui vẻ dạ một tiếng, chạy tới bên mép giường, "Ca ca, sao giờ này mà huynh còn chưa ngủ dậy?"

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng đã hiểu ra.

"Đây là em gái ta, khi còn nhỏ ở Cam Châu đã bị bệnh nặng, sau này được đón về nhà mấy năm, còn được đi học, vốn tưởng sức khỏe đã khá lên, ai ngờ sau này bệnh cũ tái phát, giờ đang tu đạo ở Trường Xuân Quan với Trương đạo trưởng."

Phó Vân anh kéo tay Ngũ tử nhi, giải thích với mọi người.

Mọi người ngại ngùng, không biết phải lên tiếng an ủi nàng hay nên giả vờ không biết Ngũ tử nhi ngây ngốc thì hơn...

Chỉ có mỗi mình Chu Hòa Sưởng không nhận ra không khí kì lạ trong phòng, vui vẻ nói, "Hóa ra đây mà em gái đệ hả? Hai người có duyên ghê, mặt em gái đệ thật cũng có mấy phần giống đệ đấy."

Nhìn Ngũ tử nhi rồi lại quay qua nhìn Phó Vân anh một lúc, hần tặc lưỡì nhận xét: "Nếu đệ mà cũng ăn mặc trang điểm giống em gái đệ thì còn đẹp hơn con gái nữa cơ!"

Phó Vân Khải mặt ngẩn tũn, đập bốp một cái vào người Chu Hòa Sưởng.

Chu Hòa Sưởng loạng choạng, ngã đúng vào người Viên Tam đang ăn bánh tiêu bên cạnh, Viên Tam không ngẩng đầu lên, cũng đập bốp một cái đẩy hắn ra.

Những người khác nghe Chu Hòa Sưởng nói thế cũng lén quan sát Ngũ tử nhi và Phó Vân anh, trong đầu dần tưởng tượng ra cảnh trợ giáo chải đầu song kế, mặc váy áo, thẹn thùng đứng một bên...

Ừ, đẹp thì đẹp thật nhưng mà có chút quái lạ.

Càng nghĩ càng thấy rùng cả mình.

"Ca ca đang bận, giờ chưa có thời gian chơi với muội, muội về phòng trước nhé, bảo mấy nha hoàn đá cầu với muội."

Phó Vân anh không để ý đến ánh mắt trêu chọc của mọi người, bảo nha hoàn đang chờ bên cạnh, "Đưa tiểu thư về phòng."

Nha hoàn thưa vâng rồi đỡ Ngũ tỷ nhi đi ra ngoài.

Phó Vân anh hơi cúi đầu, đưa mắt ra hiệu cho Phó Vân Khải đang ngồi ở mép giường.

hắn gật đầu, theo sau Ngũ tỷ nhi để đảm bảo nàng về phòng an toàn.

"anh tỷ nhi" và "Phó Vân" xuất hiện trước mắt mọi người cùng một lúc. Sau này nếu như Phó Vân anh có vô tình mặc đồ nữ, bị người khác nhìn thấy đi chẳng nữa thì cũng không sao cả, có thể dùng thân phận của Ngũ tỷ nhi làm lá chắn.

nói người họ nhìn thấy là Ngũ tỷ nhi là được.

...

Huyện Hoàng Châu, Trần gia thôn.

Cây xanh um tùm, dây leo phủ khắp hàng rào, có tiếng khóc nức nở truyền ra từ tòa nhà lớn nhất trong thôn.

Trần lão gia và Trần thái thái đứng bên cửa, nghe con gái bên trong khóc lóc thảm thiết, mặt mày ủ rũ.

"Sao tự nhiên lại bị đưa về đây cơ chứ? Dung tỷ nhi lớn lên ở nhà bọn họ, từ trước đến nay không phải chịu thiệt thòi, giờ bị đưa về nhà như thế, người trong thôn cái gì cũng nói ra được... Khổ thân Dung tỷ nhi nhà chúng ta..."

Trần thái thái u sầu, ai oán than thở.

Trần lão gia bực bội hừ lạnh, "Lời ra tiếng vào cũng chẳng thành vấn đề... Nhưng tôi nuốt không trôi cục tức này! Trước đây thì nói hay cho lắm vào, bảo sẽ coi Dung tử nhi như con gái ruột, giờ thì tự dưng lại đưa nó về nhà, sau này Dung tử nhi lấy chồng thế nào được? Chẳng lẽ lại bắt nó gả cho một thằng nông dân hay sao?"

Chi phi ăn mặc của Phó Dung còn cao hơn cả những tiểu thư nhà giàu, gả cho nhà quan lại có khi còn là thiệt thòi, con bé có một người anh trai đỗ cống sĩ, dẫu con bé có muốn gả cho công tử nhà tri phủ cũng còn được nữa là. Nhưng giờ Phó Vân Chương lại đột nhiên đưa nó về Trần gia, người có đầu óc chút nhìn là biết ngay nhất định Phó Dung đã đắc tội y, bị y ghét, thế thì chuyện hôn nhân sau này của Phó Dung phải tính thế nào?

Trần thái thái thở dài, "Theo tôi thì đây cũng là do chị cả chiều quá mà ra. Nhà đó cũng chỉ có một người con trai là nhị thiếu gia, từ trước tới nay chưa từng tranh giành gì với Dung tử nhi, cái gì cũng nhường cho con bé, vậy mà nó vẫn không nghe lời. Có mấy lần tôi sang bên đó thăm nó, nghe nha hoàn nói nó cãi nhau tay đôi với nhị thiếu gia, nó ỷ vào việc chị cả thương yêu nó, không coi ai ra gì cả, từ lúc đó tôi đã biết thế nào cũng có ngày có chuyện chứ nào phải tới tận hôm nay!"

Trần lão gia lạnh lùng nói: "Tài sản của Phó gia vốn thuộc về chị cả, chị cả thương yêu Dung tử nhi, muốn nuôi dưỡng Dung tử nhi, nhị thiếu gia dựa vào cái gì mà đuổi nó về nhà chứ? Chị cả là mẹ nó, nó không tôn trọng chị cả, tôi phải tìm nó hỏi cho ra nhẽ! Cùng lắm thì liều cái mạng già này của tôi chứ gì! Nghĩ là Trần gia chúng ta không còn ai không bằng!"

Trần thị thực ra cũng không phải chị ruột của Trần lão gia, chỉ là chị họ khác chi mà thôi.

Thấy Trần lão gia phòng râu trợn mắt, thực sự có vẻ muốn xông ra ngoài tìm Phó Vân Chương hỏi cho ra nhẽ, Trần thái thái hốt hoảng, vội vàng ngăn ông ta lại, đứng chắn trước cửa, "Quan nhân, nhị thiếu

gia là cống sĩ cơ đấy! Ong là người đã bước một chân vào quan tài rồi, ở nhà sống tử tế cho tôi nhờ, đừng có nghe Dung tử nhi than khóc một hai câu là đã đòi liều mạng với người ta, chẳng lẽ ông còn không biết con bé Dung tử nhi này..."

Bà ta thở dài một tiếng, không nói tiếp nữa.

Phó Dung là do bà ta sinh ra nhưng sau đó lại được đưa tới Phó gia nuôi lớn. Phó gia giàu có, lại có một người anh trai xuất sắc như nhị thiếu gia, con gái bà ta sau này sẽ không cần phải lo chuyện ăn mặc, hơn nữa còn có thể gả cho nhà tử tế. Trần thái thái đương nhiên là không muốn xa con nhưng lúc Trần thị ngỏ lời, bà ta không cần suy nghĩ đã đồng ý luôn, thậm chí còn vui mừng đến nỗi quỳ xuống dập đầu với Trần thị.

Sau này bà ta tới Phó gia thăm con, đúng như lời Trần thị đã nói, con gái bà ta thực sự được mặc lụa là, đeo vàng bạc, đến nha hoàn hầu hạ cũng ăn mặc trang điểm xinh đẹp hơn cả thái thái nhà giàu trong thôn.

Phó Vân Chương rất quan tâm tới Trần gia, Trần lão gia và Trần thái thái lâu nay đã không cần phải ra đồng làm việc nữa, cũng được người ta tôn kính gọi là lão thái gia và lão phong quân, có một đám người hầu kẻ hạ, sung sướng thành thói.

Trần thái thái sợ chuyện mình thường xuyên tới Phó gia thăm Phó Dung sẽ làm Trần thị không vui nên mấy năm gần đây không lui tới nữa, chỉ đến Tết mới gửi tặng chút rau dưa củ quả ở quê. Phó gia cũng rất chu đáo, dịp lễ tết nào cũng đưa quà tặng xuống tận thôn, vừa hào phóng vừa cẩn thận, làng trên xóm dưới đều hâm mộ Trần gia bọn họ có cháu trai đăng ngoại có tiền đồ mà vẫn nhớ đến thân thích dưới quê như thế.

Mấy năm nay, Phó Dung lớn gần, bắt đầu phải tính tới chuyện hôn nhân. Với con gái, hôn nhân là việc lớn nhất trong đời. Trần thái thái luôn nhớ tới con gái, lên tận nơi hỏi thăm. Phó Dung dẫn cả đám nha hoàn ra gặp nhưng lại không nhận bà nữa.

Con gái lớn rồi, đã quên mẹ đẻ từ lâu, lúc nhìn thấy bà ta còn thể hiện thái độ lãnh đạm, coi bà ta như thân thích nghèo khó ở quê lên ăn vạ, chỉ chực đuổi đi.

Trần thái thái bực bội nhưng mà ngẫm lại thì con gái mình giờ đã là tiểu thư Phó gia, có người anh trai thi đỗ cử nhân nên cũng đành thôi.

Mãi cho tới một lần Trần thái thái tình cờ nhìn thấy Phó Dung dẫn theo nha hoàn tới bắt nạt một cô bé khác. cô bé kia là con gái của một chi khác trong Phó gia. Những người xung quanh không ai tỏ ra ngạc nhiên, hay trách mắng, dường như đã coi đây là chuyện đương nhiên, vậy có nghĩa là đây chẳng phải lần đầu Phó Dung làm vậy.

Trần thái thái giật mình.

Con gái bà ta bị chiều hư rồi, con bé đã mất đi bản tính, trở thành một kẻ xấu xa bắt nạt em họ trong tộc, đến mẹ ruột như bà ta nhìn thấy còn phát ghét!

Phó Dung có thể kính thường cha mẹ ruột, có thể kêu căng kênh kieu nhưng trăm triệu lần không thể ác độc như thế được!

Trần lão gia không suy nghĩ được sâu sa như Trần thái thái, bực tức nói: "Tôi không quan tâm! Phó Vân Chương dù có làm Tế tướng đi chẳng nữa thì cũng là do chị cả nuôi lớn!"

Ông ta vừa dứt lời, có tiếng bát đĩa rơi loảng xoảng xuống đất từ trong phòng vang lên, sau đó là tiếng khóc của Phó Dung: "Ta không muốn sống nữa! Ta chết là được chứ gì!"

Đám nha hoàn ồn ào khuyên nhủ, trong phòng náo loạn.

Trần thái thái rơi nước mắt, thút thít: "Đứa trẻ này sao lại có thể nghĩ không thông như thế chứ?"

Trần lão gia tím mặt không nói lời nào, gân xanh trên trán nổi lên.

một lúc lâu sau, ông ta siết chặt nắm tay, khua khua trong không khí:
"không thể cứ để thế được! Dung tử nhi còn phải lấy chồng!
Tôi đi tìm Phó Vân Chương, nếu nó không chịu đón Dung tử nhi về,
tôi sẽ nói chuyện năm đó..."

Trần thái thái tái mặt, vội vàng che miệng Trần lão gia lại, thét lên:
"Trần lão lục!"

Trần lão gia đang hăng máu nên không để ý, giờ lại bị người vợ từ trước đến nay luôn dịu dàng nghe lời quát cho như thế mới bình tĩnh lại, chỉ trong chốc lát, mồ hôi toát ra như tắm.

Trần thái thái cũng sợ tới mức toát mồ hôi, nhìn xung quanh một lượt, không thấy ai chú ý mới lôi Trần lão gia tới sau cây cổ thụ trong vườn, "Quan nhân, ông điên rồi hả? Nhị thiếu gia có hiếu với chị cả như thế, đối xử với nhà chúng ta tốt như vậy, ông cứ nói ra thử xem, có khi chị cả lại mắc tội, nhà chúng ta cũng đi tong!"

Trần lão gia lau mồ hôi, chột dạ nói: "Tôi lỡ miệng."

Con gái không hiểu chuyện thì thôi, đến ông chồng cũng không biết nghĩ thế này, lòng Trần thái thái nóng như lửa đốt, "Ông ngàn lần vạn lần đừng có nói cho Dung tử nhi việc này đây, nếu nó mà biết thì chắc chắn sẽ to chuyện, đến khi đó ông có mà vác cuốc ra đồng!"

Mặt Trần lão gia cứng đờ, không nói nổi câu nào nữa.

...

Nằm trên giường mấy ngày, Phó Vân anh cuối cùng đã có thể xuống dưới đi lại bình thường.

Hôm nay trời đẹp, nàng và Phó Vân Chương ngồi đọc sách trong viện. Hai anh em mỗi người ngồi một đầu hành lang, một người đọc "Lạc Dương Già Lam ký", một người đọc "Đông Dương văn quái lục".

Hoa mộc thơm ngát, bướm bay dập dờn, hai người ngồi đó, tắm trong ánh nắng ấm áp.

Đọc xong quyển sách, Phó Vân anh ngẩng đầu lên, Phó Vân Chương cũng đặt "Lạc Dương Già Lam ký" trong tay xuống, đặt lên lan can, đẩy về phía nàng.

Nàng cầm sách lên, mỉm cười, cũng đẩy cuốn "Đông Dương văn quái lục" trong tay mình về phía y như thế.

Hai người đổi sách cho nhau đọc.

Vừa lúc ấy, có tiếng ồn ào từ ngoài cửa truyền vào, quản gia chạy vào trong viện, mặt tươi hơn hớn, "Gia, người bên Lý gia tới báo tin vui, thiếu gia đã rồi, đứng đầu."

Nghe thấy thế, nha hoàn đang đứng hầu trong viện tươi cười, có mấy người quá kích động còn nhảy cẫng lên.

Phó Vân Chương gập cuốn sách trong tay lại, nói: "Tháng này mỗi người được thưởng một tháng tiền tiêu vặt."

Đám nha hoàn cười tươi rói.

Tuy vậy cũng không ai sáp lại gần tăng bốc nịnh nọt, họ biết hai vị thiếu gia đều là người đọc sách, tính tình thanh cao, không thích người hầu kẻ hạ bu lại lấy lòng.

Phó Vân Chương sai nha hoàn xuống bếp chuẩn bị một bàn tiệc, nghiêng người dựa vào lan can, nhưn mảy với Phó Vân anh, ý bảo nàng tới ngồi cạnh mình

Đúng là trước mặt người ngoài thì lịch sự lễ phép, về nhà thì rõ là lười nhác, toàn thích sai khiến nàng.

Phó Vân anh khép sách lại, nghe lời đứng dậy, đi tới cạnh y, ngồi xuống.

Phó Vân Chương nói: "Ba ngày nữa đưa muội đi bái kiến Tri phủ và Học chính mới nhậm chức. Tri phủ thì không có vấn đề gì, giống Lý đồng tri, tới phủ Võ Xương chỉ để lấy kinh nghiệm, chắc cũng chỉ nhắc nhở mấy câu là hết. Học đài thì có thể sẽ kiểm tra kiến thức, học đài mới là người Chiết Giang, thích nghe đàn từ [3], trong hai ngày tới muội cứ học thuộc lời mấy bài đàn từ, đến lúc ấy chỉ cần nói chuyện về đàn từ với ông ta là được rồi, không cần nói nhiều về những chuyện khác, có nói ông ta cũng không quan tâm đâu."

[3] Loại hình văn hóa dân gian TQ, kết hợp giữa văn học và âm nhạc, có thể liên tưởng đến hát ca trù của VN mình, đương nhiên hai loại hình này không giống nhau.

Phó Vân anh gật đầu đồng ý.

Lát sau, người hầu tới báo Phó Vân Khải cũng đỗ tú tài, hơn nữa còn đỗ nhất đẳng.

[4] Danh sách thi đỗ chia thành 3 cấp: nhất đẳng, nhị đẳng, tam đẳng.

Phó tứ lão gia vui mừng khôn xiết, cuối cùng nhà họ cũng có một người đọc sách rồi!

Bên đó đang vui như Tết, chuẩn bị bày tiệc lớn, Đại Ngô thị muốn dẫn con cháu tới chùa thắp hương tạ ơn thần phật.

Phó Vân anh có thể cảm nhận được niềm hân hoan của người Phó gia, dầu cách một vách tường viện trắng tinh nhưng cũng có thể nghe được tiếng cười vui vẻ từ bên kia vọng tới.

Phó tứ lão gia nói với Đại Ngô thị, nàng mượn thân phận của Phó Vân để trở về, giờ phải trả lại, Đại Ngô thị và những người khác trong nhà nghĩ rằng có một người tên là Phó Vân thật, nàng mặc đồ nam chỉ là để giả làm Phó Vân mà thôi.

Người bên ngoài thì cho rằng nàng là em của Phó Vân Chương, Đại Ngô thị và Lư thị thì cho rằng Phó Vân thực sự tồn tại. Phụ nữ trong nhà chẳng mấy khi ra ngoài, nói vậy để họ không phải lo lắng sợ sệt.

...

Tuy Phó Vân anh không muốn làm rình rang nhưng bạn cùng học cũng kéo nhau tới nhà để chúc mừng nàng, âm ỉ tới tận hai ngày liền.

Sáng hôm sau phải đi báii kiến tri phủ và học chính, nàng ngửi ngửi trên người mình một chút, thấy hình như hơi có mùi rượu liền bảo nha hoàn chuẩn bị nước thơm để nàng tắm gội.

Viên Tam cũng đỡ nhất đàng, nàng giúp hắn mở tiệc chiêu đãi bạn cùng trường, cả một đám thiếu niên vui đến mức không biết trời trăng gì, uống hết tầm năm vò rượu.

Nàng cũng uống mấy chén.

Tắm gội xong, nàng thay áo mới, bỗng cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng lại không biết lạ ở chỗ nào.

Hình như thiếu cái gì đó.

Sờ soạng hồi lâu nàng mới nhớ ra, miếng ngọc bội hình con cá mà Hoắc Minh Cẩm đưa cho nàng không thấy đâu hết.

Nàng cố gắng nhớ lại, trước khi đi tắm hình như đã không thấy miếng ngọc đâu rồi, nàng nhú mày.

Nàng gọi Vương Đại Lang tới hỏi, Vương Đại Lang gãi đầu gãi tai, suy nghĩ hồi lâu bỗng nhiên vỗ tay đánh đét một cái: "Hình như là nhị thiếu gia giữ đấy ạ, hôm đó thiếu gia đi thi về, nhị thiếu gia bế thiếu gia vào phòng."

Phó Vân anh kinh ngạc, bảo Vương Đại Lang ra ngoài, vấn mái tóc vẫn còn hơi ẩm lên, khoác áo bào rồi cầm đèn lồng tới thư phòng tìm Phó Vân Chương.

Thư phòng vẫn sáng đèn.

Ngoài hành lang chỉ treo một chiếc đèn lồng. Gió đêm thổi qua, đèn lồng lắc lư, ngọn đèn khi mờ khi tỏ.

Phó Vân Chương đang ngồi trước bàn viết thư cho người ta, ánh lửa đèn dầu lắc lư hắt lên mặt y, dưới ánh đèn ấm áp, gương mặt y không còn lãnh đạm như thường ngày, trở nên nhu hòa hơn nhiều.

Phó Vân anh bước qua hành lang tối, đang giơ tay định gõ cửa thì đã nghe thấy tiếng Phó Vân Chương nhẹ nhàng nói: "Bên ngoài lạnh, vào đi."

Nàng đẩy cửa bước vào.

Phó Vân Chương không ngẩng đầu lên, tay vẫn đang đưa bút, hỏi nàng: "Sao lại sang đây thế này?"

Phó Vân anh treo chiếc đèn lồng vào một góc, đi tới trước bàn, lấy kéo cắt hoa đèn giúp y.

Trong phòng lập tức sáng sủa hẳn lên.

Khóe miệng y cong cong.

Phó Vân anh vén tay áo, đứng cạnh bàn giúp y mài mực, khẽ hỏi: "Nhị ca, trên người muội có một miếng ngọc bột hình con cá, huynh giữ giúp muội rồi à?"

Trong phòng im phăng phắc.

Gió thổi qua, chiếc đèn lồng dưới mái hiên lay động, kêu lách cách.

Phó Vân Chương ngừng bút.

Chương 96: Tiếng chuông

"Ta còn nhớ muội từng nói rằng miếng ngọc bội hình con cá này đã được trả lại cho Hoắc Chi huy sứ rồi."

Phó Vân Chương ngừng lại một chút, gác chiếc bút lông nhỏ trong tay lên chiếc giá gác bút bằng đồng trên bàn, kéo ngăn kéo, lấy ra một chiếc túi lụa thêu đeo hông màu xanh ngọc, chậm rãi nói.

Chiếc túi lụa này là của Phó Vân anh, bên trên thêu hình cá chép hoa sen, xung quanh là họa tiết sóng nước. Dưới ánh đèn, chỉ thêu lấp lánh.

"Tại sao lại quay về với muội thế này?"

Phó Vân anh cúi đầu mài mực, thổi mực đen nhánh làm nổi bật lên những ngón tay nhỏ dài trắng muốt của nàng, nàng cúi đầu, lông mi dày cong vút hất bóng mờ xuống gương mặt, "Sau này ngài ấy lại đưa cho muội."

Nàng kể cho y chuyện xảy ra ở Đồng Sơn, không đề cập tới tên của Lý Hàn Thạch, chỉ nói miếng ngọc bội này là do thủ hạ của Hoắc Minh Cẩm đưa tới.

Phó Vân Chương cũng biết sơ sơ chuyện Phó tứ lão gia được cứu nhưng trước đây vốn cho rằng Hoắc Minh Cẩm chỉ tình cờ đi ngang qua nên không hỏi kỹ càng. Tuy vậy sau khi nhìn thấy miếng ngọc bội hình con cá này, y cảm thấy câu chuyện phức tạp hơn so với những gì y tưởng tượng nhiều.

"hắn biết muội là nữ giả nam trang sao?"

Phó Vân anh nhíu mày suy nghĩ, "Chắc là không biết."

Nếu biết thì chắc chắn sẽ không chiêu mộ nàng. Hoắc Minh Cẩm làm gì rảnh rỗi đến độ khi không lại đi lôi kéo một nữ tử vào dưới trướng.

Phó Vân Chương trầm mặc một lát.

Y từng gặp Hoắc Minh Cẩm lúc còn ở kinh thành. Có ai mà không biết cái vị Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ này cơ chứ, đại thần trong triều ai cũng kiêng dè hẵn, những kẻ từng làm việc khuất tất nhìn thấy hẵn là phải đi đường vòng, dường như chỉ cần nghe tên đã sợ vỡ mật. Có một lần y đi ngắm cảnh vùng ngoại ô kinh thành với mấy người bạn thân thiết, tình cờ nhìn thấy Hoắc Minh Cẩm cưỡi ngựa ngang qua, mấy chục con tuấn mã phi qua như bay, bụi đất cuốn lên mù trời. Mấy người bạn từng kể cho y nghe nhiều chuyện về Hoắc Minh Cẩm, chuyện hẵn từng bức tử Lại Bộ Thượng thư Đường đại nhân như thế nào, ép Hoàng hậu vốn mạnh mẽ ngang ngạnh phải chủ động thoái vị nhường hiền như thế nào, một tay che cả bầu trời ở Bắc Trấn Phủ Ty thế nào, làm cho Đông Xưởng, Tây Xưởng từng một thời uy phong nay phải cúi đầu như thế nào, còn chuyện trước kia hẵn dùng thủ đoạn tàn nhẫn giết Tuần phủ Chiết Giang thì giờ ai mà chẳng biết rồi.

Sát thần từ chiến trường trở về. Về mặt mưu kế, hẵn chẳng thể nào so sánh được với các đại thần trong triều nhưng hẵn không sợ hãi chút nào, cách làm việc vừa trực tiếp vừa thô bạo của hẵn đã đủ để làm cả triều đình rung chuyển rồi.

trên đường về, họ lại gặp Cẩm Y Vệ một lần nữa. Binh lính Cẩm Y Vệ người nào người nấy cầm Tú Xuân Dao trong tay, ánh mắt hung tợn, cả người đầm máu như thể mới từ chốn U Minh Địa Phủ đội đất chui lên, chắc hẵn là vừa trải qua một hồi giết chóc máu tanh. Người dẫn đầu đúng là Hoắc Minh Cẩm nhưng người hẵn sạch sẽ không một vết máu, ngồi đường hoàng trên lưng ngựa, lưng thẳng, mắt hướng về phía cổng thành cao cao cách đó không xa, ánh mắt trống rỗng không cảm xúc.

Ánh sáng vàng nhàn nhạt khắc họa khuôn mặt với những đường nét góc cạnh của hắn, mày kiếm mắt sáng, đôi mắt đen sâu thẳm, mang theo sự oai hùng tuấn lãng toát ra từ trong xương.

hắn sắp ba mươi tuổi, cái độ tuổi mà một người đàn ông bắt đầu thể hiện sự trưởng thành trong phong thái, kết quả của sự lắng đọng trong những năm tháng đã qua.

Hoắc Minh Cẩm là võ tướng, dẫu có lắng đọng cũng vẫn có sự sắc bén.

Vị Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ cao cao tại thượng này là người sắc bén, dứt khoát, không từ thủ đoạn tới độ chỉ cần nghe thấy tên hắn, đứa bé khóc đêm cũng phải nín bật, làm sao có thể lo lắng, quan tâm cho một thiếu niên mới gặp vài lần mà chẳng vì lý do gì.

Thủ hạ của hắn đưa miếng ngọc bội hình con cá này cho Vân anh, nhất định là phải có mưu đồ trong đó.

"Lúc ta còn ở kinh thành, đã từng nghe nói rất nhiều chuyện về Hoắc chỉ huy sứ... hắn chém đứt ngón tay của chính anh trai mình, cắt đứt quan hệ mẹ con với mẹ đẻ, như thế cũng đoán được tính tình dữ dần đến độ nào. Nghe nói khi hắn còn trẻ, ở trên chiến trường đã gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, tàn nhẫn vô cùng. Mọi người còn nhỏ, không nên qua lại với hắn. Hắn giờ đang đứng trên đỉnh cao, ngang hàng với Thẩm thủ phụ, nếu mọi người đắc tội với hắn, hậu quả khó mà lường trước được."

Phó Vân Chương nói, kéo bàn tay đang mài mực của Phó Vân anh ra, đặt chiếc túi lụa chứa ngọc bội vào tay nàng.

Nếu đã tới hỏi thì đương nhiên sẽ trả cho nàng.

Phó Vân anh siết chặt chiếc túi, "Nhị ca, Hoắc đại nhân là ân nhân cứu mạng của mọi người."

Phó Vân Chương ngồi, nàng đứng, y ngược mắt lên có thể nhìn thấy đôi mắt khuất sau hàng mi dày của nàng, một đôi mắt bình tĩnh thản nhiên.

Y hơi nhíu mày, "Vân anh, Hoắc Chỉ huy sứ không giống với Lý Hàn Thạch. Lý Hàn Thạch đối xử tốt với muội, đối với muội mà nói, là chuyện tốt... Nhưng nếu muội có quan hệ với Hoắc Chỉ huy sứ thì lại là chuyện xấu, hấn đứng nơi đầu sóng ngọn gió, gây thù chuốc oán quá nhiều."

Cất chiếc túi vào trong tay áo, Phó Vân anh mỉm cười, nói: "Muội không quan tâm những chuyện đó, chỉ thuận theo tự nhiên thôi."

Về công về tư, nàng vẫn sẽ đứng về phía Hoắc Minh Cẩm.

Phó Vân Chương ừ một tiếng rồi hỏi: "Muội không ghét Hoắc Chỉ huy sứ đúng không?"

Phó Vân anh suy nghĩ một lát rồi đáp: "Đương nhiên là không."

Ngập ngừng một chút, nàng nói tiếp, "Nhị ca... Thuở thiếu niên Hoắc đại nhân chiến đấu anh dũng vì đất nước, bảo vệ biên cương thái bình, không thẹn với vị trí công tử Quốc Công phủ của ngài ấy, với đất nước, với người dân, ngài ấy vẫn là anh hùng. Về những câu chuyện tử như giết người như ma đó... trên chiến trường đao kiếm không có mắt, sống hay chết được định đoạt chỉ trong chớp mắt, không phải người chết thì ta mất mạng, chuyện đánh giặc từ trước tới nay chỉ có thắng hay bại, trên chiến trường mà còn nghĩ tới chuyện nhân từ thì thực sự đã làm khó tướng sĩ ở đó rồi... Trước sự sống và cái chết, tàn nhẫn hay độc ác có ý nghĩa gì đâu?"

Ánh nến chiếu lên mặt nàng, nàng vừa tắm xong, tóc mai chưa kịp vén lại, làn da sáng lên, dù có bị coi là nam giới nhưng vẫn là một người tuấn tú vô song vẫn thường làm bạn cùng trường phải kinh ngạc.

Nhưng nàng lại không biết điều này.

Nghe đồn nhiều quan viên ở kinh sư thích nuôi dưỡng những thiếu niên xinh đẹp để mua vui, có vài con ngõ nhỏ ở đó ngày ngày đều có người được đón đi rước về, tân khách như mây, Hoắc Minh Cẩm gần ba mươi còn chưa lấy vợ, bên cạnh cũng không ai hầu hạ, nếu như hắn cũng mê Long Dương [1], thấy Vân anh có nhan sắc như thế mới thích nàng thì phải làm thế nào đây?

[1] Chắc ai cũng hiểu cơ mà đây là điển cố nên mình giải thích. "Long Dương chi hảo" bắt nguồn từ câu chuyện Ngụy An Ly Vương sủng ái một cậu học trò có hiệu là Long Dương Quân.

Nếu Hoắc Minh Cẩm thực sự muốn làm gì nàng thì họ cũng không cách nào chống cự nổi, tới lúc đó ngay cả Sở Vương cũng chẳng thể nào cứu nổi nàng.

một người đàn ông một khi thực sự có dự niệm, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ.

Phó Vân Chương khẽ thở dài.

Nàng còn nhỏ, dù có đọc bao nhiêu sách đi chăng nữa thì chắc chắn cũng không hiểu nổi những chuyện của đàn ông, y không muốn làm nàng sợ nên vẫn chưa nói ra nỗi băn khoăn của mình.

"Nhị ca, huynh sợ Hoắc đại nhân làm hại muội sao?"

Phó Vân anh thấy y buồn rầu, trầm mặc hồi lâu rồi cũng nói thẳng ra suy đoán trong lòng.

Phó Vân Chương gượng cười, đưa tay vuốt mái tóc vẫn còn hơi ướt của nàng, "Mấy hôm trước ta vừa nói với muội... Việc trong triều không đơn giản như vẻ bề ngoài, có rất nhiều việc không thể nói rõ đúng sai. Hoắc Chỉ huy sứ là người như thế nào, ta không thực sự hiểu rõ. Nhưng nếu như theo lời muội nói, thiếu niên hắn từng là anh hùng, tuy vài năm trở lại

đây hẳn thực sự giết không ít người nhưng những người đó không ai vô tội. hẳn chẳng phải là kẻ đại gian đại ác nhưng dù sao những người có địa vị cao giống như hẳn từ trước đến nay chẳng mấy quan tâm tới mạng người, sau này gặp hẳn, muội nhất định phải chú ý, giữ chừng mực, nếu hẳn định cưỡng ép muội làm gì, muội cũng đừng chống chọi một mình, nhất định phải nói với ta."

Thực ra cách tốt nhất là khiến nàng hoàn toàn cắt đứt với Hoắc Minh Cẩm, từ nay không qua lại nữa, dù sao cũng ở xa như thế, vài năm sau những suy nghĩ trong lòng Hoắc Minh Cẩm sẽ phai nhạt dần nhưng y biết cách này không thể thực hiện được.

Hơn nữa, y cũng không muốn ép nàng làm những việc nàng không muốn làm.

Cũng may thầy còn ở kinh thành, Vương đại nhân đã gia nhập nội các, phân chia quyền lực thành công, nếu Hoắc Minh Cẩm thực sự làm tới, y sẽ dốc hết toàn lực, dẫu chẳng thể chống chọi được với Hoắc Minh Cẩm thì ít nhất cũng có thể bảo vệ được nàng.

Phó Vân anh gật đầu.

Phó Vân Chương kéo tay nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng, nhắc lại một lần nữa, "Nhớ thật chưa đấy? Có chuyện gì khó xử, không được giấu ta."

Nàng nhớ tới cái lần nàng ngã bệnh nhiều năm về trước, y cũng từng yêu cầu nàng như thế. Khi ấy y nghĩ rằng nàng khó chịu nhưng vẫn cố chịu đựng, kiên trì đi học nên mới ngã bệnh.

không vui, không thoải mái thì phải nói ra, không được giấu giếm, nếu không y sẽ không làm thầy dạy cho nàng nữa.

"Nhị ca, muội nhớ rồi mà." Nàng mỉm cười nói.

Phó Vân Chương cũng cười, chỉ thôi mực.

Nàng hiểu ý, vén tay áo lên, tiếp tục mài mực giúp y.

Phó Vân Chương lại trải giấy viết thư ra một lần nữa, đặt bút viết mấy hàng chữ rồi đột nhiên hỏi: "Ta lấy ngọc bội, muội không giận sao?"

Phó Vân anh lắc đầu.

Phó Vân Chương bật cười, viết xong bức thư, ngẩng đầu lên nhìn nàng. Nàng đang yên lặng mài mực, ánh mắt y dừng lại trên sườn mặt nàng.

Tóc đen nhánh, mặt mày thanh tú, nhưng lãnh đạm, có cảm giác như đang rơi vào một không gian tĩnh lặng, không có một tiếng động nào, ánh trăng loang loáng như nước, người ở dưới ánh trăng nhu hòa, u nhã, thanh lãnh. Nhưng bởi tay đang cử động, có vài sợi tóc dài xõa xuống bên gò má trơn bóng, khiến nàng hơi có vẻ ngây thơ trẻ con khác hẳn bình thường.

Ngay cả Phó tứ lão gia cũng cảm thấy y đối xử với nàng quá tốt...

Nhưng mà người khác nào biết đối với y mà nói, những thứ nhận được đã nhiều hơn cho đi rồi.

Gió đêm khẽ lay hoa cỏ trong đình viện, cành cây rì rào trong gió.

Giữa đêm khuya tĩnh lặng bỗng có tiếng chuông đột ngột vang lên.

Tiếng vang rất lớn, dường như đập thẳng vào tai.

Phó Vân anh đang cúi đầu mài mực bỗng giật mình, ngón tay quệt vào mực nước.

Phó Vân Chương nhíu mày, đặt bút trong tay xuống, cầm vải gấm vốn dùng để bọc tranh lau khô ngón tay cho nàng, nhẹ nhàng nói: "không sao, có thể là nhà nào bị cháy. Muội chờ ở đây, ta ra ngoài xem thế nào."

Y đứng dậy, cầm đèn lồng ra ngoài.

Phó Vân anh đứng trong phòng, nghe thấy tiếng y đụng phải quản gia đang chạy tới, hai người khe khẽ nói gì đó với nhau, giọng điệu của quản gia rất gấp gáp.

Phó Vân Chương lập tức sai bước về thư phòng, "Ta đưa muội về phòng."

Phó Vân anh cầm chiếc đèn lồng khi nãy nàng vừa mang tới, "Nhị ca, có chuyện gì thế?"

Phó Vân Chương vẫn bình tĩnh, khẽ trả lời: "không có việc gì lớn... Hoàng hậu trong cung không còn nữa."

Y đưa nàng về phòng, nhìn thấy nàng khép cửa phòng lại mới trở về thư phòng của mình, xé bức thư vừa viết khi nãy, trải giấy mài mực lần nữa, viết một phong thư mới.

...

Phế hậu đang khỏe mạnh đột nhiên chết.

Hơn nữa lại còn chết trong tấm điện của Tôn Quý phi.

Chuồn chuồn bay thấp, mây đen giăng kín.

Trời âm u, Tử Cấm Thành vốn ồn ào bởi tiếng ngựa xe ra vào bỗng trở nên yên tĩnh, dường như báo hiệu cơn mưa gió cận kề.

Vương các lão đứng trước cửa điện sơn son, nhìn về phía cung điện nguy nga tráng lệ, khẽ thở dài.

Mới cách đây không lâu, đầu tiên là việc vận chuyển muối ở Sơn Đông xảy ra chuyện, kéo ra bao nhiêu hoàng thân quốc thích và quan lại quyền quý có liên quan, chuyện này xử nhẹ không được, xử nặng chẳng xong, rút dây động rừng, Hình Bộ, Đại Lý Tự coi vụ án này

như một quả bóng cao su đá tới đá lui, không ai muốn ôm vào người. Giờ phé hậu lại chết đột ngột, chuyện nào cũng khó giải quyết, thực sự khiến ông ta trở tay không kịp.

Cấm Y Vệ cứ ba bước một người canh, năm bước một trạm gác, vây kín tấm điện, không cho phép bất cứ kẻ nào đi vào, tự ý xông vào chém ngay lập tức. Hoàng thượng và Tôn Quý phi ở bên trong, không gặp bất cứ triều thần nào, tấu chương trình lên chỉ như ném đá xuống biển, không thấy tăm hơi.

Tin Hoàng hậu qua đời đã chiêu cáo thiên hạ, mấy ngày nay dân chúng trong dân gian bàn luận sôi nổi, dư luận xôn xao, Hoàng thượng vẫn trốn tiệt trong tấm điện không chịu ra ngoài.

Vương các lão đứng trên thềm đá, lòng thấp thỏm, ngược đầu lên nhìn mái cung điện cong cong, lắc đầu.

Tuy Hoàng hậu đã bị phé nhưng vẫn có danh tiếng rất tốt ở chốn dân gian, được triều thần tôn sùng, hơn nữa còn là chính phi được tiên đế sắc phong, giờ lại chết một cách mờ ám ở tấm điện của Tôn Quý phi, thế mà Hoàng thượng không truy hỏi câu nào đã bao che cho Tôn Quý phi, thế thì quá hồ đồ rồi.

Lát sau, các vị các lão khác cũng lục tục tới, ngay cả người nhiều tuổi nhất, vẫn luôn nằm nhà dưỡng bệnh là Tiết các lão cũng được được tùy tùng đỡ tới, thờ hỏn hển, chỉ còn mỗi thủ phụ Thẩm Giới Khê là chưa xuất hiện.

Những đại thần có quyền thế nhất trong triều, thậm chí có thể bác bỏ cả thánh chỉ đã tụ tập lại một chỗ, chấp tay chào hỏi, nói chuyện với nhau.

Tiết các lão cuối cùng cũng đã thờ được bình thường, quay sang hỏi những người khác: "Hoàng hậu chết như thế nào?"

Vương các lão hiện giờ là người có ít kinh nghiệm nhất trong Nội Các, thấy những người khác không ai nói gì đành phải lên tiếng trả

lời: "Nghe nói là đầu bị đập quá mạnh, chảy máu quá nhiều mà chết."

Tiết các lão nhú mày. trên đường tới đây, ông ta đã nghe nói Hoàng hậu bị người ta đẩy ngã vào góc bàn, vỡ đầu chảy máu, chết tại chỗ.

Đường đường là Hoàng hậu mà chết oan uổng như thế. Quá hoang đường!

Tiết các lão nhìn xung quanh một lượt, nói dứt khoát: "Tôn nương nương xuất thân thấp hèn, không xứng làm hoàng hậu một nước! Đợi lo xong việc tang ma cho Hoàng hậu, lão phu sẽ dâng tấu lên Hoàng thượng đề nghị người tuyển tú nạp phi, lập người hiền đức làm hoàng hậu."

Các vị các lão khác nhìn nhau, chấp tay đồng ý, Hoàng hậu nhất định đã chết trong tay Tôn Quý phi, dù Hoàng thượng có thiên vị tới mức nào đi chăng nữa thì họ cũng nhất quyết không để Tôn Quý phi bước lên hậu vị.

Mấy người khe khẽ bàn bạc, bỗng nghe thấy tiếng bước chân từ xa truyền lại, mười mấy binh lính Cẩm Y Vệ theo sau Hoắc Minh Cẩm bước lên bậc thang.

Nhìn thấy các vị các lão từ xa, Hoắc Minh Cẩm chỉ khẽ gật đầu chào hỏi, lướt qua mặt bọn họ, đi thẳng về hướng tấm điện.

Chàng đứng trước thềm đá, đợi đề kỵ phía sau thông báo với người bên trong, vạt áo tung bay trong gió, trầm mặc, bình tĩnh.

Cửa điện nặng nề từ từ mở ra, người bên trong khom lưng mời chàng vào.

Chàng rảo bước đi về phía ngạch cửa cao tới đầu gối.

Mấy vị các lão trầm mặc trong chốc lát, nhớ tới chuyện tranh đấu gay gắt giữa Hoắc Minh Cẩm và Thẩm Giới Khê mấy năm nay. Ban đầu, chẳng có ai đánh giá cao Hoắc Minh Cẩm. So sánh với Thẩm Giới

Khê, người này chỉ là một thằng trẻ ranh, hơn nữa còn là một thằng trẻ ranh chưa từng có kinh nghiệm làm quan chỉ biết lãnh binh đi đánh giặc. Nhưng cuối cùng chính thằng trẻ ranh này đã lợi dụng mâu thuẫn giữa Hoàng thượng và Thẩm Giới Khê, từng nhiều lần giết được mấy miếng thịt trên người Thẩm Giới Khê, tuy chưa làm tổn thương tới tận gân cốt nhưng qua một thời gian dài, cây đại thụ thâm căn cố đế như Thẩm Giới Khê cũng phải cố gắng hết sức mới đối phó được.

Sông có khúc, người có lúc.

Thẩm Giới Khê già rồi, ngày càng để ngoài tai những lời khuyên của học sinh, môn khách, nhất nhất làm theo ý mình, bảo thủ, để cho thân thích làm xằng làm bậy. Trong khi đó Hoắc Minh Cẩm tuổi trẻ, khỏe mạnh, tinh lực dư thừa, không sợ chịu khổ, hơn nữa vẫn liên tục tiến bộ, bọn họ trơ mắt nhìn Hoắc Minh Cẩm từng bước từng bước khống chế hoàng cung, nắm quyền lớn trong tay, tới lúc ý thức được sự nguy hiểm thì người này đã có chỗ đứng vững chắc không gì phá vỡ nổi.

Hoàng thượng muốn lợi dụng Hoắc Minh Cẩm để áp chế Thẩm Giới Khê, muốn hai người này đẩy nhau vào thế cá chết lưới rách, để ngài ấy có thể đứng một bên xem diễn... Nào ngờ cuối cùng lại tạo ra họa lớn về sau.

Mấy vị các lão lắc đầu thờ dài.

Lúc này, xa xa truyền tới tiếng người, thủ phụ đương triều Thẩm Giới Khê đang được người ta cung phụng, bước từng bước một lên thềm đá. Phía sau ông ta là mười mấy văn thần cầm cúi đi theo, vừa đi vừa khe khẽ xin ông ta chỉ thị. Ông ta bình tĩnh thoải mái, thi thoảng đáp lời đôi câu.

Vóc người Thẩm Giới Khê không cao, là một người tầm thước không béo cũng không gầy, đầu đội mũ quan, mặc áo quan đồ thẫm, eo đeo thắt lưng đính ngọc, tất trắng giày đen, bước lên thềm,

nhìn các vị các lão, gật đầu chào hỏi, mặt mày lãnh đạm, nghiêm túc, mím môi uy nghiêm.

Khi còn trẻ, ông ta là mỹ nam tử nổi tiếng xa gần, giờ tuy đã già nhưng mặt mày vẫn tuấn nhã, ông ta hỏi Tiết các lão: "Hoàng thượng vẫn không chịu gặp chúng ta sao?"

Tiết các lão gật đầu.

Lương các lão đứng bên cạnh lên tiếng: "Hoắc Minh Cẩm vừa đi vào."

Sắc mặt những người mới tới hơi thay đổi.

Hoàng thượng không chịu gặp mấy vị các lão nhưng lại cho phép Hoắc Minh Cẩm ra vào tắm điện. Chẳng lẽ Hoàng thượng thực sự đã tin tưởng Hoắc Minh Cẩm tới mức này rồi?

Các vị đại thần bàn bạc sôi nổi, Thẩm Giới Khê vẫn bình tĩnh như thường, nói: "Hậu vị trống không, việc tuyển tú không thể trì hoãn được nữa, tuy rằng ngay lúc này chuyện tang ma cho tiên hoàng hậu khiến việc tuyển tú phải lùi lại nhưng trước mắt cũng chỉ có cách này."

Mọi người gật đầu tán đồng.

Thẩm Giới Khê nhìn xung quanh một lượt, dứt khoát nói: "Vậy thì quyết định như thế đi. Đợt tuyển tú năm nay... sẽ không giới hạn ở Bắc Trục Lệ."

Mọi người sửng sốt, đưa mắt nhìn nhau.

Theo quy định, hậu phi, cung tần của Hoàng đế, con cháu thân vương cần được cẩn thận lựa chọn từ những nữ tử nhà đảng hoàng, hậu phi của hoàng thất đa phần là xuất thân bình dân, con gái nhà quý tộc không được vào cung làm phi.

Trong quá khứ, việc tuyển chọn thường tập trung ở Bắc Trục Lệ, lần này Thẩm thủ phụ lại yêu cầu mở rộng phạm vi... Cái phạm vi này không cần phải đoán cũng biết, nhất định bao gồm Hồ Quảng.

Hoàng hậu bị phế, Thẩm thủ phụ nóng lòng muốn nâng đỡ một người có thể có ảnh hưởng trong hậu cung của Hoàng thượng.

Mọi người thầm lắc đầu, Thẩm thủ phụ già rồi, đã quên bốn phận của mình, mưu đồ nhúng tay vào việc hậu cung của Hoàng thượng, chẳng lẽ ông ta già nên lú lẫn rồi hay sao?

Tuy mọi người đều biết chuyện tuyển tú lần này như vậy là không thỏa đáng nhưng tầm ảnh hưởng sâu rộng của Thẩm Giới Khê đã được xây dựng nhiều năm, làm gì có ai dám làm trái lời ông ta.

Bởi thế việc này đã được quyết định.

Thẩm Giới Khê chẳng biểu hiện cảm xúc gì, bảo tùy tùng bên cạnh đi mời chấp bút thái giám [2] của Tư Lễ Giám tới.

[2] Chấp bút thái giám hay bình bút thái giám là chức quan của hoạn quan thời Minh, đứng đầu 24 nha thái giám, ở gần Hoàng đế nhất, có quyền phê đáp tấu chương, truyền đạt thánh chỉ.

...

Trong tấm điện, Hoắc Minh Cẩm bước qua hành lang dài vắng tanh, đi vào gian chính điện ở tận sâu trong cùng.

Trong điện bày biện xa hoa, màn thủy tinh, rèm lụa, gạch vàng lát sàn, đồ cổ, đồ quý giá đủ loại, vàng ngọc ngập tràn, vô cùng xa xỉ.

Tuy vậy chủ nhân tòa cung điện này giờ đây lại vô cùng hoảng loạn, sợ hãi run rẩy.

Nghe thấy cung nhân thông báo rằng Hoắc Minh Cẩm tới, Tôn Quý phi đầu tóc rối bù chạy ra nghênh đón, vừa nhìn thấy chàng, nước mắt đã rơi xuống như mưa, "Hoắc đại nhân, Hoàng thượng tự nhốt mình trong phòng, suốt một ngày không ăn không uống gì, phải làm sao bây giờ?"

Hoắc Minh Cẩm bảo người hầu kẻ hạ xung quanh lui xuống, nhìn về phía vết máu trên nền gạch vàng bên cạnh bàn sách vẫn chưa được dọn sạch sẽ, nói: "Tại sao vẫn chưa nhận tội?"

Tôn Quý phi ngần ra.

Hoắc Minh Cẩm nhíu mày nói: "Hoàng hậu là do cung nhân của người đẩy ngã vào bàn sách nên mới bỏ mình, nguyên nhân là bởi Hoàng hậu hùng hù hỏ hỏ tới tắm điện thất vấn người, hai người các người cãi cọ với nhau, cung nhân của người sốt sắng bảo vệ chủ nhân nên mới lỡ tay đẩy ngã Hoàng hậu."

Giọng điệu chàng bình tĩnh, tự nhiên như thể đang nói chuyện phiếm.

Tôn Quý phi nghe vậy, mồ hôi lạnh túa ra, đầu gối mềm nhũn, ngã xuống ghế bành, khóc lóc: "Hoàng hậu không phải do ta giết!"

Hoắc Minh Cẩm không nói gì.

Chàng và đề kỵ vừa thẩm vấn cung nữ trong tắm điện, họ nghe thấy tiếng cãi cọ truyền ra từ cấm điện, người cãi cọ bao gồm Hoàng thượng, Tôn Quý phi và phế hậu nên không ai dám tùy tiện vào xem thế nào, sau đó họ nghe thấy tiếng thét kinh hoàng thảng thốt vang lên, vội vàng chạy vào trong điện thì chỉ thấy Hoàng hậu đã ngã sống soài trên mặt đất, phía dưới đầu là một vũng máu lớn, tắt thở. Tôn Quý phi khi ấy đang quỳ rạp một bên, sợ tới mức hồn phi phách tán, cung nhân định kéo bà ta dậy nhưng bà ta vẫn che mặt thét lên như mê sảng, thét tới khi khản giọng dứt tiếng mới bừng tỉnh.

Hoắc Minh Cẩm biết người không phải do Tôn Quý phi giết, Tôn Quý phi tuy ham mê hư vinh, thích tranh sủng, thi thoảng lại bức tức lý gián quan hệ giữa Hoàng thượng và các đại thần trong triều nhưng nhất định không có cái lá gan tự tay giết người.

Hoàng hậu là do Hoàng thượng giết.

Mặt chàng lạnh như băng, nhìn về phía bình phong đang che kín phía trong phòng, khẽ nói: "Người không phải do cung nhân của người giết, cũng chẳng phải do người giết, chẳng lẽ Hoàng hậu tự vấp ngã đập đầu vào bàn sách hay sao?"

Mắt Tôn Quý phi sáng lên, "Đúng thế, là ả tự vấp ngã..."

Hoắc Minh Cẩm cười nhạt.

Niềm hy vọng cháy lên trong mắt Tôn Quý phi khi nãy chợt tắt ngấm, bà ta đã hiểu sự ám chỉ của Hoắc Minh Cẩm.

Lúc Hoàng thượng và Hoàng hậu cãi vã, trong cơn giận dữ, Hoàng thượng đã bóp cổ Hoàng hậu đập vào bàn hai phát, Hoàng hậu chết ngay tại chỗ... Lúc Hoàng hậu chết, bà ta ở trong phòng, chứng kiến hết mọi chuyện, Hoàng thượng giết người ngay trước mặt bà ta mà bà ta còn mơ mộng cầu xin Hoắc Minh Cẩm che giấu giúp bà ta...

Đáng lẽ ra bà ta nên chủ động nhận trách nhiệm về mình, nếu để mấy ngày nữa, có khi Hoàng thượng sẽ xuống tay với người duy nhất biết chuyện là bà ta cũng nên!

Tôn Quý Phi run như cày sậy, mồ hôi tuôn ra như tắm, trượt chân ngã ngời trên mặt đất, nước mắt giàn giụa, "Ta nhận tội, Hoàng hậu là do cung nhân của ta lỡ tay ngộ sát."

Hoắc Minh Cẩm nói: "Đã có người được chọn rồi, nữ quan trong cung của người, La Dao."

Tôn Quý phi vẫn run lấy bầy, "La Dao? không được, đó là tâm phúc của ta... Người chọn người khác..."

Nhưng Hoắc Minh Cẩm đã xoay người đi mất.

La Dao có quan hệ chặt chẽ với thái giám của Tư Lễ Giám, vẫn thường bí mật trao đổi thông tin với bên ngoài, là người của Thẩm Giới Khê. Chàng đã biết về ả từ lâu, nhân cơ hội này diệt trừ ả.

Tất cả cung nữ và thái giám đều bị nhốt trong một một phòng nhỏ trong góc tắm điện.

Cẩm Y Vệ trông coi bọn họ nghiêm ngặt, mấy ngày không cung cấp thức ăn nước uống, những cung nhân này chỉ còn thở thoi thóp.

Đề kỵ làm việc rất nhanh chóng, chỉ một canh giờ sau, lời khai của các cung nữ đã được sửa sang lại thành một bản lời khai hoàn mỹ không có chút sơ hở nào.

Hoắc Minh Cẩm nhận bản lời khai, đọc lại kỹ càng từ đầu chí cuối, đi về phía chiếc bình phong đóng chặt tận sâu trong nội điện, nói: "Hoàng thượng, nữ quan trong cung Tôn Quý phi ngộ sát Hoàng hậu, chứng cứ vô cùng xác thực."

Có tiếng kéo kẹt, tấm bình phong bị kéo ra thành một khe hở, thái giám giật lấy bản lời khai trong tay chàng.

Tầm nửa canh giờ sau, bên trong mới vang lên giọng nói yếu ớt của Hoàng thượng, "Minh Cẩm, vào đi."

Cùng với câu nói này của ông ta, thái giám mở tấm bình phong ra.

Hoắc Minh Cẩm cúi đầu đi vào.

Trong phòng tối tăm, rèm che kín mít, không khí ngột ngạt.

Cách một tấm màn chen, Hoàng thượng ngồi trên sập, bóng dáng lờ mờ, khăn khăn hỏi: "Mọi chuyện đã điều tra xong rồi hả?"

Giọng điệu nghe có vẻ thật bình tĩnh.

Hoắc Minh Cẩm bình thản trả lời: "Vi thần vừa ở phủ Hà Gian về Tôn nương nương đã chủ động nhận tội, vi thần cũng đã thẩm vấn cung nhân, đúng là do nữ quan trong cung của Tôn nương nương làm."

Hoàng thượng trầm mặc hồi lâu rồi mới lên tiếng: "Minh Cẩm, trầm nhìn người lớn lên... Người biết mà, trẫm luôn cảm thấy người là tài năng có thể bồi dưỡng."

Mặt Hoắc Minh Cẩm vẫn không thể hiện cảm xúc, "Được Hoàng thượng đánh giá cao, vi thần vô cùng cảm kích."

Hoàng thượng ừ một tiếng, "Vây việc này giao cho người và Tư Lễ Giám xử lý đi... Hậu táng phế hậu, dùng lễ nghi dành cho Hoàng hậu hạ táng."

Giờ đây giọng nói mới lộ ra chút mệt mỏi.

Cho dù là Hoàng thượng đi chẳng nữa thì cũng có lúc kinh hoàng không biết phải làm sao, tuy ông ta ác độc tàn nhẫn nhưng chưa từng tự tay đánh đập người khác... nói gì đến chuyện giết chết chính người vợ kết tóc của mình.

Là vợ chồng từ khi còn trẻ, dẫu không có tình yêu nam nữ nhưng cũng từng có lúc giúp đỡ nhau khi hoạn nạn.

Hoắc Minh Cẩm thừa vâng rồi ra khỏi tấm điện.

Mấy đề kỵ đang đứng chờ ngoài điện, thấy một góc quan phụ đồ thẩm hiện ra từ sau cửa điện liền vội vàng đứng thẳng người dậy.

Hoắc Minh Cẩm ra lệnh cho họ, "Lập tức đưa cung nhân trong điện của Hoàng hậu ra ngoài, đừng để cho người của Tư Lễ Giám phát hiện."

Đám đề kỵ thừa vâng.

Bỗng có tiếng bước chân từ xa truyền tới, tùm tùm Hoắc Đại cầm tờ giấy trong tay, chạy về phía Hoắc Minh Cẩm, "Nhị gia, có tin từ Hồ Quảng."

Hoắc Minh Cẩm nhận tờ giấy, đọc một lượt, biểu cảm khuôn mặt cứng đờ trong nháy mắt.

Nhị gia hồi lâu không nói không rằng, Hoắc Đại lo lắng bất an bèn ngược mắt lên nhìn Hoắc Minh Cẩm, vừa nhìn thấy đã sửng sốt.

Hoắc Minh Cẩm dường như ngẩn người một lát, sau đó liền để tờ giấy vào trong tay áo, khóe miệng cong lên.

Nhị gia khi nãy vẫn còn tỏ ra nghiêm túc khiến người ta không dám nhìn thẳng nhưng sao giờ lại cười rồi?

Chương 97: Tuyển tú

Chuyện tang ma của phế hậu được tổ chức rất long trọng, người nhà bị hạch tội trước đây được khôi phục tước vị trước kia, triều đình trả lại phủ đệ, ban vàng bạc cho bọn họ.

Về chuyện xử trí Tôn Quý phi thế nào, Hoàng thượng và Nội Các đại thần nhanh chóng tìm được giải pháp chung, Đại Hoàng tử được sắc phong là Thái tử, đồng thời triều đình ban bố sắc lệnh tuyển tú.

Bắc Trục Lệ, Nam Trục Lệ tuyển mãi thành quen thì chẳng có vấn đề gì, người Hồ Quảng lại sợ hãi kinh hồn.

Từ con gái nhà bình dân có thể nhảy một bước lên thành hậu phi của bậc đế vương, từ nay bay lên đầu càn thành phượng hoàng, vinh hoa phú quý trở thành chuyện dễ như trở bàn tay, được người hâm mộ. Nhưng trong lòng dân chúng cũng tự có cân nhắc của bản thân, những người có thể trở nên nổi bật giữa mấy ngàn tú nữ, đếm đi đếm lại cùng lắm cũng chỉ được bảy tám người, đại đa số tú nữ làm gì có cái phúc ấy. So với việc phải xa cha mẹ, bước lên con đường tuyển tú chẳng biết sẽ đi đến đâu thì chẳng thà tìm cho con gái nhà mình một mối tốt, như thế có thể ở gần gia đình, tiện bề chăm sóc lẫn nhau.

Có những người thương con, không muốn đưa con gái vào cung để bị khinh thường, thà để con gái gả thấp một chút chứ không mong con mình bị thái giám tuyển hôn chọn trúng.

Bởi vậy, khi ý chỉ tuyển tú vẫn chưa được đưa tới Hồ Quảng, một làn sóng kết hôn đã dâng lên ở phủ Võ Xương.

Nhà ai đã đính hôn thì lập tức thổi kèn đánh trống làm lễ cưới, dán chữ hỉ, dập dầu bái đường, đưa vào động phòng, kết thúc buổi lễ.

Nhà nào chưa đính hôn thì vội vàng tới những nhà môn đăng hộ đối thăm dò con rể, chỉ cần tuổi phù hợp, nhân cách đoan chính, hai nhà lập tức trao đổi thiệp canh, tam môi lục sính [1], tất cả được hoàn thành chỉ trong có mấy ngày.

[1] Nguyên văn là "tam thư lục lễ". Tam thư là Sính thư, Lễ thư, Nghênh thân thư. Sính thư là do nhà trai trao cho nhà gái, ngỏ ý muốn đính hôn. Lễ thư là do nhà gái sẽ liệt kê chủng loại cùng số lượng lễ vật cưới hỏi khi cả hai bên gia đình chấp thuận cuộc hôn nhân. Nghênh thân thư là thư ghi rõ ngày giờ rước dâu, sử dụng vào lễ Thân nghênh. Lục lễ bao gồm: Nạp thái, Vấn danh, Nạp cát, Nạp chinh, Thỉnh kì, Thân nghênh. Nạp thái là gia đình nhà trai nhờ người mai mối tới dạm hỏi nhà gái. Vấn danh là nhà trai nhờ người mai mối tới hỏi tên tuổi, ngày sinh của cô gái để bói toán xem việc hôn nhân này là "cát" hay "hung". Nạp cát là sau khi bói toán, có điềm lành sẽ tạo hôn ước. Nạp chinh là nhà trai phái người đưa sính lễ tới nhà gái. Thỉnh kỳ là chọn ngày kết hôn. Thân nghênh là hôn lễ.

Còn có những người táo bạo hơn, phân công người hầu kẻ hạ nhà mình đứng trên đường cái cản người, thấy người trẻ tuổi tuấn tú liền bước tới dò hỏi đối phương đã cưới vợ hay chưa, nếu như chưa thì không nói không rằng, bắt luôn về phủ, ấn cổ ép người ta bái đường thành thân với tiểu thư nhà mình.

Bà mối ở phủ Võ Xương bận phát diên tới nơi.

Triệu sư gia nhắc nhở Phó Vân anh hai tiểu nương từ Phó gia tốt nhất là nên nhanh chóng tìm người kết hôn, các lão phu nhân Triệu thị đã đích thân viết thư cho người thân ở quê nhà, ám chỉ với bọn họ phải nhanh chóng đưa con gái trong nhà xuất giá. Lần này Thẩm Giới Khê nhất định sẽ chọn mấy tú nữ từ Hồ Quảng, trong đó đương nhiên sẽ có một người là con gái Thẩm thị nhưng để che mắt thiên

hạ, sẽ có thêm mấy tú nữ nữa là người Hồ Quảng, hơn nữa thân phận sẽ thấp hơn người con gái Thẩm thị kia một chút.

Phó Vân anh nói với Phó tứ lão gia như thế, Phó tứ lão gia sốt ruột, trước kia ở huyện Hoàng Châu vốn đã tìm được mối tốt xong xuôi cả nhưng do biến cố xảy ra mà hỏng bét, giờ cả nhà ở phủ Võ Xương, lạ nước lạ cái, làm sao có thể trong mấy ngày ngắn ngủn mà đã tìm được người hợp ý bây giờ?

Lư thị hoàng hốt vội vàng, nghĩ chi bằng làm như mấy nhà khác trong vùng, cứ tìm một mối tạm được làm lễ cưới trước đã, chờ qua đợt tuyển tú rồi có gì tính sau.

Phó tứ lão gia kiên quyết không chịu, con gái nhỡ đâu gặp phải người không tốt thì hỏng cả đời, chuyện tìm thông gia sao có thể qua loa thế được?

Mấy nhà quen biết cũng biết Phó gia có ba tiểu nương tử, trong đó "anh tử nhi" đã bị sốt đến ngớ ngẩn cả người, nhất định sẽ không bị chọn, việc cấp bách hiện giờ là xử lý việc hôn nhân cho Nguyệt tử nhi và Quế tử nhi. Mấy nhà có con cháu ở độ tuổi tương đương với Nguyệt tử nhi, Quế tử nhi lại chưa đính hôn viết thư cho Phó tứ lão gia đề cử thân thích nhà mình, Phó tứ lão gia vẫn nhất định không chịu làm qua loa cho xong chuyện, phái người hầu kẻ hạ trong nhà đi hỏi thăm nhân phẩm của từng người trong sổ họ.

Người có tướng mạo đẹp đẽ thì lại lẳng nhặng, sức khỏe không tốt, nhà có quá nhiều người phức tạp, cha mẹ chồng quá nghiêm khắc...

Hỏi thăm một lượt, Phó tứ lão gia chẳng vừa lòng đám nào. Mãi mới có một người khá một chút, vừa định nhờ người tới nhà bàn chuyện kết hôn thì người nọ đã bị người khác giành mất rồi.

Do có chuyện tuyển tú, nhà nào cũng vội vàng gả con gái, nhà trai không lo không tìm được con dâu, bởi thế có những kẻ không ra gì tỏ ra vênh vác, tới gặp Phó tứ lão gia nói thẳng nhà mình đồng ý cưới Phó Nguyệt hoặc Phó Quế, điều kiện là đồ cưới của Phó gia

phải hơn năm ngàn lượng, hơn nữa sau khi gả sang đó thì cửa hàng, điền trang đều phải giao cho cha mẹ chồng giúp đỡ xử lý.

Cái loại muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của này không chỉ có một hai nhà, có tận bốn năm nhà tới thăm dò Phó tứ lão gia, tỏ ý chỉ cần đồ cưới của Phó gia đạt đủ yêu cầu, thiếu gia nhà bọn họ lập tức tới nhà cầu hôn.

Phó tứ lão gia giận tím mặt, "Nguyệt tử nhi và Quế tử nhi dẫu không lấy được chồng thì cũng không thể gả vào mấy nhà như thế được! Giậu đổ bìm leo, đúng là loại chẳng ra gì!"

Những bạn học Phó Vân anh quen biết trong thư viện đa phần có xuất thân phú quý, nhân phẩm khá ổn, nàng cũng chọn được mấy người nhưng còn chưa kịp hỏi bọn họ xem đã đính hôn hay chưa tìm người đã bị giật mất rồi. Cả Hồ Quảng đều đang làm lễ cưới, bọn họ đã bị người nhà gọi về cưới vợ.

Cũng có người tới nhà hỏi thăm Phó Vân Khải và Phó Vân Thái đã cưới vợ hay chưa, Phó tứ lão gia bận rộn với việc của Phó Nguyệt và Phó Quế, Đại Ngô thị và Lư thị lo tiếp đón những họ hàng tới hỏi thăm làm mối cho hai anh em.

Sau mấy ngày, việc hôn nhân của Phó Vân Thái đã được quyết định, nhà kia vội vã chọn chồng cho con gái, không để ý lễ cưới qua loa, chỉ cần Phó gia đồng ý đợi hai năm mới viên phòng là được.

Phố Cống Viện ngày nào cũng có tiếng pháo nổ, chiêm trống rền vang, mỗi ngày có ít nhất hai nhà làm lễ cưới cùng một lúc.

cô dâu mới của Phó gia là tiểu thư Lý gia tên Lý Tố, năm nay mới mười hai tuổi, tính vẫn còn trẻ con. anh trai nàng cống nàng qua cửa chính của Phó gia, khóc lóc một hồi, nàng lại cười hì hì, nhìn Phó Vân Thái mặc đồ tân lang, thoải mái phóng khoáng kéo tay hắn, Phó Vân Thái xấu hổ tới mức đỏ bừng cả mặt, thân thích tới dự lễ cười ồ lên.

Tổ tỷ nhi sẽ ở với Đại Ngô thị, Phó gia đã đồng ý với Lý gia, đợi nàng qua mười bốn tuổi mới để nàng ở chung với Phó Vân Thái.

Đại Ngô thị cũng chọn cho Phó Vân Khải một tiểu nương tử nhưng hắn không chịu làm đám cưới: "Nhỡ đâu cưới về rồi con lại không thích thì chẳng phải làm lỡ dở người ta hay sao?"

Phó tứ lão gia thấy hắn thực sự phản đối cũng giúp hắn từ chối việc hôn nhân, "Khải ca nhi giờ là người có công danh rồi, việc hôn nhân chẳng thể qua loa như thế được, về sau có khi nó còn có thể đỗ cử nhân như nhị ca nó, đến lúc đó làm mai cho nó vẫn chưa muộn."

Giai đoạn này Phó Vân Chương hoàn toàn không ra ngoài, cả ngày ru rú trong phủ đọc sách viết văn.

Nhà người khác tất bật gả con gái, y không có con gái để gả nhưng còn tất bật hơn cả những người đang chạy khắp nơi tìm con rể như lửa đốt ngay hôm kia.

Ngày nào cũng có người tới trước cửa nhà y than thở khóc lóc cầu xin y cưới con gái, chị em nhà mình, nếu không được làm vợ cả thì làm thiếp cho y cũng được, nếu không được nữa thì làm nha hoàn pha trà rót nữa cũng được luôn, chỉ cần y nhận người là được rồi.

Liên tục có người tới nhà làm mối, y không chịu nổi người khác làm phiền, dứt khoát đóng cửa từ chối tiếp khách.

Kết quả là những người đó lại tìm cách khác, ngày ngày đứng trước cửa Phó gia dãi mắt trông mong, thấy y ra ngoài liền bước tới khóc lóc kể lể nỗi khó xử của nhà mình, nước mắt lưng tròng, cầu xin y cưới vợ nạp thiếp. nói hết lời, họ khóc ròn quỳ rạp xuống trước mặt y.

Loại này thì đánh không được, mắng cũng không xong.

Phó Vân Chương không biết phải làm sao, đành tìm một cái cớ, nói y sẽ ra ngoài du lịch, từ đó ở lại trong nội viện, không ra ngoài lần nào nữa.

Thực ra y cũng không phải hoàn toàn rảnh rỗi, để giúp Phó Vân anh tìm chàng rể cho Phó Nguyệt và Phó Quế, y ngồi viết thư cho bạn cùng trường, hết người này tới người khác, hỏi bọn họ đã kết hôn hay chưa.

Các bạn cùng trường của y vừa tức vừa buồn cười, con cái bọn họ đã chạy đầy đất rồi mà y mới nhớ tới chuyện làm mối cho bọn họ là sao?

Phó Vân Chương đã hơn hai mươi tuổi, từ nhỏ y đã thông minh, lúc nhập học vốn dĩ đã nhỏ tuổi hơn bạn cùng trường, sau nhiều năm, bạn cùng trường với y đã kết hôn sinh con cả.

Đến cả Khổng Tú tài cũng tìm được nàng dâu rồi, tháng trước còn viết thư cho y báo tin vui. Phó Vân anh ngồi chọn quà tặng với y.

Nhận được thư hồi âm của bạn cùng trường, biết họ đều đã làm cha, Phó Vân Chương kinh ngạc hồi lâu, cũng hiếm khi y kinh ngạc như thế.

Phó Vân anh khi ấy đang đứng bên cạnh kéo tay áo, dọn dẹp lại thư phòng cho y. Nàng không khỏi lắc đầu bật cười, y làm cái gì cũng giỏi, suy nghĩ cái gì cũng chu đáo nhưng những việc nhỏ trong cuộc sống thì dường như lúc nào cũng chậm hơn người ta một nhịp.

rõ ràng mấy hôm trước, lúc ăn cơm, y còn dặn dò Liên Xác đừng quên tặng cho bạn cùng trường của y một ít nhu yếu phẩm, nhưng lại không nhớ được chuyện người bạn cùng trường này có hai đứa con một trai một gái.

Đại khái là bởi y chưa bao giờ suy nghĩ về vấn đề này nên phản ứng cũng chậm chạp.

Trần lão thái thái luôn sát sao dạy bảo, yêu cầu y phải tập trung vào việc học hành, không được phân tâm suy nghĩ những chuyện khác.

Y thực sự chỉ tập trung học hành, dù y có thích hay không.

không biết thất tình lục dục, cũng không biết yên hỏa nhân gian [2].

[2] Thất tình lục dục là những cảm xúc, ham muốn cơ bản của con người. Yên hỏa chỉ khói bếp. nói đến bếp, ta có thể liên tưởng tới nhu cầu tối thiểu của con người (ăn uống). Lưu Vũ Tích viết "Vân gian yên hỏa thị nhân gia", có nghĩa là nơi nào có khói đốt lẩn vào trong mây thì nơi đó có nhà dân. "Yên hỏa nhân gian" chỉ những thứ "phàm tục" nhưng lại thiết yếu với cuộc sống của con người.

Giống như Thôi Nam Hiên, trên thông thiên văn dưới tường địa lý nhưng không biết giao tiếp với hàng xóm láng giềng, không biết làm cách này để nấu được bát cơm nóng hổi từ hạt gạo trắng tinh, có vài lần hấn xuống bếp, nếu như không phải nấu được một nồi cơm trên sống dưới khe thì cũng là một nồi cháo loãng.

...

Trong những bạn bè trong thư viện của Phó Vân anh, cuối cùng cũng chỉ còn Viên Tam và Chung Thiên Lộc chưa đính hôn.

Viên Tam trở về phủ Trường Sa, Viên huyện lệnh có mấy cô con gái đang độ xuân thì, phù hợp với tiêu chuẩn tuyển tú, hấn muốn về đó xem thế nào, nếu Viên huyện lệnh không chê hấn thì hấn nguyện ý trở thành con rể Viên gia, như thế cũng có thể coi như hấn đã báo đáp được ân tình năm đó của Viên huyện lệnh.

Phó Vân anh tiễn hấn ra tận bến tàu, rồi chuẩn bị dẫn Chung Thiên Lộc về nhà cho Phó Nguyệt và Phó Quế gặp mặt.

Trước đó không lâu mọi người mới biết Chung Thiên Lộc không phải là thứ tử của Chung gia như bọn họ vẫn suy đoán mà là đích tử

của một chi xa của Chung gia, có điều là nhà hắt nghèo, người hầu kẻ hạ đã đua nhau trốn đi mất dạng, giờ chỉ còn hắt và cha mẹ sống nương tựa lẫn nhau. Cha hắt đi khuân vác ở bến tàu cho người ta kiếm được ít tiền mới có thể chu cấp cho hắt học hành.

Sau khi quen biết với Phó Vân anh, hắt giúp nàng sửa chữa bản thảo, mỗi tháng có thể kiếm được ba lượng bạc, cộng thêm với tiền hoa hồng, tiền đèn sách của thư viện, cha hắt mới không cần phải ra bến tàu làm phu khuân vác cho người ta nữa.

hắt vô cùng cảm kích Phó Vân anh nên rất mong muốn được kết thân với Phó gia.

Chung Thiên Lộc có tướng mạo thanh tú, còn là tú tài, hơn nữa tính tình cũng thành thật, không đi chốn phong nguyệt, người lớn hai nhà chắc chắn sẽ không có gì phản đối, chỉ xem Phó Nguyệt và Phó Quế có thích hắt không mà thôi. Tuy rằng nhà hắt chỉ có bốn bức tường, hơi nghèo nhưng Phó gia giàu có, không tính toán những chuyện như thế.

Theo kế hoạch, Phó Vân Khải sẽ dẫn người về.

Phó Vân anh ở nhà đợi tin, đợi mãi đợi mãi mà vẫn không thấy Phó Vân Khải quay về.

Lúc đang buồn bực sốt ruột, Vương Đại Lang đã chạy một mạch xông vào chính đường, cời mũ, nôn nóng nói: "Thiếu gia, không hay rồi, thiếu gia Chung gia bị nhà người khác cướp đi rồi!"

Phó Vân anh: "..."

Phó Vân Khải vừa dẫn Chung Thiên Lộc vào ngõ, hai người đang đi về phía Phó gia. đi được nửa đường, Chung Thiên Lộc thấy ven đường có một tiểu nương tử bước lên bậc thang, túi tiền bên eo rơi xuống, hắt là người thật thà nên chẳng nghĩ nhiều, bước tới nhặt túi tiền lên, chuẩn bị trả cho tiểu nương tử kia thì phanh một tiếng, cánh cửa vốn đóng chặt của một tòa nhà lớn

ven đường bỗng bật ra, hai ba mươi người cả nam lẫn nữ mặc quần áo màu sắc tươi sáng lập tức lao ra ngoài, chạy xuống bậc thang, nhắc bổng Chung Thiên Lộc bê vào trong nhà.

Tới lúc Phó Vân Khải nhận ra điều gì đang xảy ra, Chung Thiên Lộc đã bị những kẻ kích động kia lột quần áo, khoác lên người hắn một bộ hỉ phục màu xanh lục rồi kéo thẳng vào chính đường. Bên trong đã giăng đèn kết hoa, thấp một đôi nến hỉ to bằng bắp tay, một đôi vợ chồng ăn mặc tươm tất đang ngồi trước chính đường, mỉm cười nhìn Chung Thiên Lộc. Chung Thiên Lộc vẫn chưa hiểu mô tê gì đã bị người ta nhét cho một tú cầu đỏ thắm vào tay, ấn đầu hắn xuống, ép hắn bái đường thành thân với tiểu nương tử vừa làm rơi túi tiền kia rồi!

Phó Vân Khải dẫn tôi tới đánh tới tận cửa nhà họ, chửi mắng rung trời, định cướp Chung Thiên Lộc về, nhưng người nhà bên kia canh giữ trước cửa chính, liều chết không chịu mở cửa.

Tới lúc tôi tới Phó gia phá được cửa nhà bọn họ, xông vào chính đường thì tất cả đã thành sự đã rồi.

Nghe Vương Đại Lang kể xong chuyện vừa xảy ra, Phó Vân anh dờ khóc dờ cười.

Trước đây nàng đã từng nghe kể chuyện cướp tân lang, không ngờ tới hôm nay người nàng chọn làm hôn phu cho chị mình lại bị người ta cướp mất thật!

Nhà bên kia họ Phạm, Phạm lão gia là người khôn ngoan, sau khi cướp được người đã lập tức chuẩn bị lễ vật tới gặp cha của Chung Thiên Lộc nói rõ ngọn nguồn.

Cha của Chung Thiên Lộc cũng thật thà, thấy người bên nhà họ Phạm đáng thương, thanh danh nhà bên đó cũng tốt, hơn nữa còn không chê nhà mình nghèo khổ, cũng coi như là nhà thông gia không tệ bèn nói: "Nếu đã bái đường thành thân thì đương nhiên là phải nhận đưa con dâu này rồi."

Sau khi Phó tứ lão gia biết tin, tức giận đến phòng râu trợn mắt nhưng Chung gia bên kia đã nói thế thì còn làm thế nào được nữa?

Chung Thiên Lộc cưới con gái Phạm gia một cách mơ màng như thế, khóc lóc tìm Phó Vân anh xin giúp đỡ.

"Lão đại, ta thực sự muốn cưới cô nương Phó gia nhà các người mà..."

Dù sao cũng do mình lỗi hấn tới phố Cống Viện, không thể mặc kệ hấn như thế được, Phó Vân anh đích thân tới Phạm gia, đối chất với Phạm lão gia.

Vừa mới bước chân qua ngạch cửa Phạm gia, cả một nhà già trẻ lớn bé Phạm gia đã kéo nhau tới trước cửa dập đầu trước mặt Phó Vân anh.

Nàng nhưn mày, thảo nào Phó Vân Chương bị ép tới độ chỉ có thể trốn trong nhà không dám ló mặt ra ngoài. Già trẻ lớn bé quỳ gối trước mặt khóc lóc thảm thiết thế này, căn bản chẳng có cách nào phân bua với họ, bọn họ có thể dùng nước mắt đim cho người ta chết đuối.

Những người không liên quan thì chẳng quan tâm tới chuyện ai có lý, họ chỉ tới xem cho vui, Phạm gia là nhà gái, trong mắt bọn họ, những chuyện như thế này vốn là Chung Thiên Lộc được lợi, hơn nữa đã bái đường rồi, hấn không nhận cũng phải nhận.

Cùng lắm thì cưới thêm một người nữa là được chứ gì!

Phó Vân anh nâng tay lên.

Vương Đại Lang, Vương thúc và những tôi tớ Phó gia khác xông vào Phạm gia như ong vỡ tổ, bắt chước quỳ rạp xuống trước mặt người Phạm gia, cao giọng khóc lóc nỉ non.

Người Phạm gia khóc, bọn họ cũng khóc, hơn nữa còn khóc thảm thương hơn. Có mấy người phụ nữ vừa khóc vừa lăn lộn trên mặt đất, kêu gào thảm thiết.

"Giữa ban ngày ban mặt mà đi cướp người!"

Người Phạm gia nhìn nhau.

Phạm lão gia lau khô nước mắt, phân bua, "Phó tướng công, chuyện hôn nhân này là ván đã đóng thuyền rồi, Chung tướng công đã uống rượu hợp cẩn với con gái nhà chúng ta rồi, nếu như hãn không thừa nhận, sau này con gái nhà chúng ta biết sống thế nào đây?"

Ông ta vừa dứt lời, nước mắt Phạm tiểu thư đã rơi lã chã.

Phó Vân anh không hề dao động, nói: "Người là do người nhà ông ép buộc mới cướp về được, chuyện hôn nhân này không thể cứ thế là xong, nhà các người cho rằng cường đoạt dân nữ mới có thể báo quan, cường đoạt dân nam thì không báo được hay sao?"

Dù sao cũng không phải do Chung Thiên Lộc ép buộc Phạm tiểu thư bái đường với hãn, thanh danh của Phạm tiểu thư có làm sao cũng là do Phạm gia tự tạo nghiệt, liên quan gì tới Chung Thiên Lộc chứ?

Phạm lão gia mặt mày biến sắc, đi tới trước mặt Phó Vân anh, khề khàng: "Chuyện này thực sự là lỗi của nhà chúng ta, nhưng mà thực sự là chúng ta chẳng có cách nào khác mà... Xin Phó tướng công khoan dung độ lượng cho, nhà chúng ta được con rể tốt, Chung tướng công tìm được nhà vợ giàu có, vẹn cả đôi đường. Về chuyện hôn nhân của Nguyệt tỷ nhi và Quế tỷ nhi nhà cậu, Phạm gia chúng ta có thể giúp đỡ, đảm bảo có thể giúp đại quan thân tìm được hai người con rể tuấn tú thật thà, về sau hai nhà chúng ta làm thân thích với nhau!"

Phó Vân anh nhìn Phạm lão gia, không muốn nhiều lời với ông ta, nói thẳng: "Càng làm to chuyện thì càng bất lợi cho mấy vị tiểu thư trong phủ nhà ông thôi, ta muốn đưa Chung Thiên Lộc về."

Lúc này Phạm phu nhân vốn đang khóc lóc ỉ ôi bên cạnh bỗng ngừng đầu, nói một câu: "hắn không thừa nhận, ta sẽ báo lên quan phủ rằng hắn bội tình bạc nghĩa! Để quan phủ đoạt công danh của hắn đi!"

Phó Vân anh cười, "Thấm thắm cứ đi nha môn kiện đi, Phó Vân ta sẽ theo tới cùng."

Phạm lão gia tức giận tím cả mặt, quay sang đẩy Phạm phu nhân sang một bên, xin lỗi Phó Vân anh rối rít: "Đàn bà nói linh tinh ấy mà, Phó tướng công ngàn vạn lần đừng để bụng. Bà ấy chỉ thương con gái thôi..."

Vừa nói dứt lời lại khóc ầm lên, một phần là muốn khiến Phó Vân anh mềm lòng, một phần do thực sự lo lắng chuyện hôn nhân của con gái, nước mắt nước mũi ròng ròng, ôm con gái khóc nức lên.

Lúc này Chung Thiên Lộc không đành lòng, giật giật ống tay áo Phó Vân anh, "Lão đại..."

Phó Vân anh quay sang nhìn hắn, "Ngươi mềm lòng rồi hả?"

Chung Thiên Lộc cúi đầu không nói lời nào.

Nàng hỏi hắn, "Ngươi thực sự muốn cưới Phạm gia tiểu thư sao?"

Chung Thiên Lộc suy nghĩ một lúc, len lén nhìn về phía Phạm tiểu thư đang ngã vào lòng Phạm lão gia khóc lóc, trên mặt lộ ra vẻ khó xử.

Phó Vân anh nhìn thấy sự do dự này của hắn, thở dài.

Chung Thiên Lộc cái gì cũng tốt, chỉ có điều thường do dự, không quyết đoán, hôm nay hắn do dự bởi Phạm tiểu thư, như thế thì dù cuối cùng hắn có cưới con gái Phạm gia

hay không thì hẳn cũng không thể là chồng của Phó Nguyệt hay Phó Quế.

Tiểu thư Phạm gia đã khiến hẳn cảm động rồi.

"Nếu người thực sự muốn cưới tiểu thư Phạm gia thì cũng phải hoàn thành tam môi lục sính, không thể chẳng biết gì rồi để bị người ta ép buộc bái đường như thế được, cưới vợ là việc cả đời, không thể qua loa như vậy."

Phó Vân anh chậm rãi nói.

Chung Thiên Lộc vội vàng lắc đầu, "Lão đại, chúng ta đã hẹn..."

không đợi hẳn nói xong, Phó Vân anh đã ngắt lời, "Chỉ là gặp mặt mà thôi, chưa có gì chắc chắn cả, tất cả phải xem người nghĩ thế nào."

Chung Thiên Lộc khẽ mím môi, ngại ngùng một lúc lâu, định bước đi rồi lại không nhịn được quay đầu nhìn về phía Phạm tiểu thư.

Phạm tiểu thư cũng ngẩng đầu nhìn lại hẳn, đôi mắt đã khóc đến sưng đỏ.

Phó Vân anh mỉm cười, trong lòng gợn lên đủ loại cảm xúc, duyên phận thực sự chẳng thể nào nói rõ cho nổi.

Nàng dẫn tới Phó gia ra khỏi Phạm gia.

Phạm lão gia và Phạm phu nhân chấp tay thi lễ với nàng, tiễn nàng ra cửa, luôn miệng nhận lỗi với nàng.

Chung Thiên Lộc vội vàng đuổi theo Phó Vân anh, mắt rơm rớm chực khóc.

"không sao, cô nương Phó gia chúng ta không phải không gả cho người thì không được, họ chưa chắc đã thích người." Phó

Vân anh thấy hẳn đáng thương bèn nói, "Người quay về chuẩn bị hoàn tất chuyện hôn nhân đi."

Phạm lão gia không phải người xấu, ông ta sắp đặt hạ sách này cũng chỉ bắt nguồn từ việc yêu thương con gái nên lo lắng mà thôi, khi này ông ta đẩy Phạm phu nhân ra cũng không dùng sức, nhìn thì có vẻ như đang giận dữ nhưng thực ra là sợ bà ấy đắc tội với nàng, nên mới lao ra trước, bảo vệ cho vợ mình ở phía sau. Tuy việc này kể ra thật buồn cười nhưng đối với Chung Thiên Lộc mà nói, Phạm gia tính ra cũng là một lựa chọn không tồi.

Mắt Chung Thiên Lộc đỏ hoe, há miệng định nói mà không nói nên lời, chỉ có thể thở hắt ra, nhìn sang Phó Vân Khải bên cạnh xin giúp đỡ.

Phó Vân Khải hừ lạnh, khoanh tay trước ngực, "Người đúng là không biết cố gắng mà! Vân ca nhi đáng ra không nên tới tận đây cứu người!"

Mắt Chung Thiên Lộc càng đỏ hơn.

...

Cách ngày thái giám tuyển hôn xuống phía nam càng gần, trong thành Võ Xương, những nhà không có suy nghĩ muốn leo lên cành cao càng nhanh chóng đưa con gái xuất giá.

Phó tứ lão gia không chọn được người vừa ý, cũng không muốn con gái mình phải chịu thiệt thòi nên quyết định đưa Phó Nguyệt và Phó Quế về quê để tránh né kì tuyển tú này.

Ngũ tử nhi thực ra không cần phải đi đâu cả, quan phủ tới kiểm tra, thấy nàng ngơ ngác ngác đã loại tên nàng ra khỏi danh sách tuyển tú rồi.

Bởi tự dưng có chuyện tuyển tú, người từ trước đến nay vẫn an nhàn tự tại, chẳng quan tâm việc gì như Triệu sư gia

cũng không thể không quay về phủ Giang Lăng để bàn bạc với người trong tộc để lên kế hoạch đối phó.

"Trăng tròn rồi sẽ khuyết, nước đầy rồi sẽ tràn. Hoàng Thượng đã bắt đầu kiêng dè Thẩm thủ phụ, người Thẩm gia còn không biết thân biết phận thì sớm muộn cũng gặp phải họa lớn. Giờ con gái Thẩm gia vào cung cũng chẳng phải dấu hiệu tốt lành gì. Triệu gia chúng ta và Thẩm gia có quan hệ thông gia, cùng vinh cùng nhục, sau này nếu Thẩm thủ phụ có mệnh hệ gì, Triệu gia không biết có thể thoát được hay không... Chuyện tuyển tú lần này, chắc chắn Triệu gia không thể để bị liên lụy được."

Trước khi đi, ông ta nói với Phó Vân anh như vậy, "Đưa con gái Thẩm gia vào cung mới là mục đích thực sự của lần tuyển tú này, những người khác chỉ là để làm nền mà thôi."

Đại thần trong triều chẳng có ai là không biết điều này.

Người được chọn để làm hoàng hậu lần này chính là con gái Thẩm gia.

Tới giữa tháng, thái giám tuyển hôn đi thuyền tới phủ Võ Xương.

Trong thành giờ lại dậy lên một đợt sóng mới, có những người thật thà không nuôi hy vọng xa vời để trở thành hoàng thân quốc thích thì ắt cũng có những người chỉ chăm chăm muốn dùng con gái nhà mình làm công cụ để đổi lấy vinh hoa phú quý, hơn nữa loại người thứ hai này còn nhiều hơn loại người thứ nhất.

Thái giám tuyển hôn còn chưa xuống thuyền, những người xếp hàng chờ tặng quà cho ông ta đã kéo thành một hàng dài từ bến tàu tới những con phố phồn hoa nhất trong thành. Chỉ riêng những quan lại phụ trách việc đón tiếp thái giám tuyển hôn, trong vòng nửa tháng đã thu được hai vạn lượng vào túi.

Hôm nay Phó Vân anh ngồi nhà đối thơ với Phó Vân Chương.

Nàng đã báii kiến tri phủ và học chính mới. Quả nhiên đúng như lời của Phó Vân Chương, tri phủ mới tầm thường, không quan tâm tới việc học hành ở phủ Võ Xương, chỉ chăm chăm chờ lên chức. Học chính mới chỉ thích ra vẻ phong nhã, suốt ngày nói chuyện đàn từ. Tới khi nàng nói tác giả của đàn từ đa phần là phụ nữ trong khuê phòng, học chính mới nhú mày, đổi đề tài khác, dường như không muốn nói tiếp về chuyện này nữa.

Làm thơ là điểm yếu của nàng, học chính mới ra khán phong đề lại có mấy đề liên quan tới thơ, nàng chỉ có thể làm tới mức tạm chấp nhận được mà thôi.

Phó Vân Chương biết nàng không giỏi mặt này nhưng những thứ này không có cách nào có thể học được trong ngày một ngày hai nên quyết định tự ra đề cho nàng làm, bảo nàng ngày nào cũng phải học thuộc lòng, tới mùa thu đi thi có khi lại có tác dụng.

Học thuộc lòng là thế mạnh của nàng, mỗi ngày nàng học thuộc ba mươi bài, đến tới Phó Vân Chương kiểm tra lại những bài nàng đã học hôm trước, không nhớ nổi lại học lại đến nhớ thì thôi.

Tám bình phong phía nam thư phòng đã bị gỡ cả xuống, Phó Vân Chương ngồi trước bàn sách, một tay chống cằm, một tay cầm một cuốn thơ chép tay, dáng ngồi thoải mái. Nàng đứng đối diện y, quay lưng về phía đình viện, khe khẽ ngâm nga những câu thơ mới học thuộc ngày hôm qua. Y đọc một câu bất kỳ, nàng cần phải lập tức đọc được câu tiếp theo, nếu đọc không được, y sẽ đánh một dấu bên cạnh câu thơ này.

Những lúc như thế này, y thường rất nghiêm khắc, tuy ngoài mặt vẫn tỏ ra ôn hòa tới mức gần như hiền từ.

Vừa đúng lúc Phó Vân anh không đáp được câu tiếp theo, ngoài hành lang có tiếng lộp cộp vang lên, Chu Hòa Sưởng bỗng nhiên chạy vào, vừa vào phòng, hấn đã ôm bả vai Phó Vân anh, thì thầm với nàng, "không thể nào ngờ được, lần này không chỉ có thái giám

tuyển hôn tới, đến cả Thôi đại nhân cũng tới! Ông già bảo với ta, ta sắp phải cưới vợ rồi!"

Phó Vân Chương khế cau này, đặt sách trong tay xuống, "Thế tử, Vân ca nhi đang học bài."

Phó Vân anh không giấu y, y biết thân phận của Chu Hòa Sưởng.

Phó Vân Chương có thể kết bạn với những người có thân phận thấp nhất, cũng có thể qua lại với những người có quyền có thế, không những vậy còn có thể đối đáp tự nhiên. Tuy Chu Hòa Sưởng có thân phận cao quý nhưng đứng trước mặt y vẫn vô thức cứng người. Nghe y nói Phó Vân anh đang học bài, hấn ngượng ngùng, lùi về phía sau hai nước, "Thế lát nữa ta vào sau vậy được không?"

"không cần." Phó Vân Chương lấy một chiếc kẹp sách bằng đồng kẹp vào trong cuốn sách, đứng dậy, "Hôm nay học tới đây thôi."

Y bảo Liên Xác đi pha trà.

Chu Hòa Xưởng tự nhiên như ở nhà, nằm khểnh xuống sập, kể chuyện với Phó Vân anh: "Vân ca nhi, lần này tuyển tú không chỉ để chọn Hoàng hậu cho Hoàng thượng mà còn chọn cả chính phi cho tôn thất như chúng ta nữa, không biết chính phi họ chọn cho ta là người ở đâu, có xinh đẹp hay không nữa."

Phó Vân anh rửa tay sạch, bưng trà Liên Xác vừa đưa vào lên, lấy một ly cho Phó Vân Chương rồi lại đưa cho Chu Hòa Xưởng một ly, "Nếu được chọn từ tuyển tú, một người được chọn ra từ cả ngàn người thì nhất định sẽ là một cô gái con nhà đàng hoàng, dịu dàng, ngoan ngoãn lại còn xinh đẹp rồi."

Chu Hòa Sưởng nhấp một ngụm trà, "Thôi kệ đi! Dù sao ông già cũng bảo nếu không thích thì vẫn có thể nạp trắc phi, ta nói đệ nghe, nếu như nói tới chuyện con gái ở đâu xinh đẹp động lòng người nhất, thì chắc chắn phải là ở Giang Nam, eo như dương liễu..."

hắn vừa nói được nửa câu thì bang một tiếng, Phó Vân Chương không cẩn thận đập vào bàn sách, mấy cuốn sách trên đó rơi ào ào xuống cạnh ghế.

Phó Vân anh đi qua đó, khom lưng nhặt sách trên mặt đất lên, đặt lại lên bàn.

Bị gián đoạn, Chu Hòa Sưởng quên luôn chuyện mỹ nhân Giang Nam, lại kể chuyện thái giám tuyển hôn, "Cái vị Thôi đại nhân kia gần đây mới thăng chức, vừa hay hắn cũng là người Hồ Quảng, Hoàng thượng phái hắn tới giám sát việc tuyển tú. Ông già chuẩn bị mua chuộc hắn đấy, để hắn chọn cho ta một chính phi ngoan hiền dịu dàng một tý."

Thôi Nam Hiên nào có dễ bị mua chuộc tới vậy.

Lúc hắn vừa mới ra làm quan, có người ở quê chủ động dâng tài sản, ruộng đất nhà mình lên cho hắn, nguyện làm người dưới cho hắn sai bảo, chỉ mong được hắn che chở. Mấy rương bạc được khiêng tới Thôi gia, đến chợp mắt hắn cũng chẳng thèm chợp đã từ chối ngay tại chỗ, cuối cùng mang tiếng là tính tình quái dị, chẳng giống ai.

Ngụy Tuyển Liêm thực ra lại đánh giá cao điểm này ở hắn.

Ánh mặt trời chiếu qua rèm trúc, hắt vào trong thư phòng, Phó Vân anh ngồi dựa lưng vào ghế bành cạnh cửa sổ, thất thần một lúc.

Bỗng cảm giác được hình như có người đang nhìn mình, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt gặp phải ánh mắt của Phó Vân Chương.

Y nhìn nàng như đang suy nghĩ điều gì.

Editor: Chung Thiên Lộc rất hợp với tiêu chuẩn của Phó tứ lão gia nhưng mà cuối cùng lại do dự quá nên mất cơ hội làm anh rể lão đại. Nhưng mà thực ra cũng tốt, tính cách này không hợp với cả Phó

Nguyệt lãn Phó Quế, tính cách của con người chỉ bộc lộ trong những hoàn cảnh nhất định, nếu không bị cướp thì làm sao biết được không hợp.

Chuyện tuyển tú chương này rất hài nhưng không hiểu sao đọc thấy buồn buồn. Đám bạn bè sắp lấy vợ cả rồi

Chương 98: Bị chọn

Phó Vân anh thấy ánh mắt y dường như hàm chứa ý gì sâu xa nhưng cũng không lảng tránh, mỉm cười với y, "Nhị ca?"

Phó Vân Chương đặt chén trà trên tay xuống, liếc nhìn về phía cái người đang nằm ngả ngớn trên sập thao thao bất tuyệt là Chu Hòa Sưởng kia, hình như y có chuyện gì muốn nói với nàng.

Nàng nghĩ ngợi một lát rồi sai Vương Đại Lang qua viện của nàng lấy một bức tranh, nàng bảo Chu Hòa Sưởng: "Sắp đến sinh nhật huynh rồi, ta vẽ tặng huynh một bức họa. Đại Lang, mang bức họa tới đây."

Wương Đại Lang thưa vâng, khom người ra ngoài.

Chu Hòa Sưởng vui mừng khôn siết, ngay lập tức nghếch đôi chân dài, bật dậy, cảm thấy không thể chờ nổi, muốn xem bức tranh ngay lập tức, vội vàng lao như tên bắn ra ngoài cửa, chạy theo Vương Đại Lang, "Để ta xem, để ta xem, đệ vẽ gì thế? Có phải vẽ ta không? Mấy hôm trước lúc chơi chủ hoàn đệ cứ nhìn ta mãi, ha ha, ta biết mà, phong thái chơi chủ hoàn của ta nhất định là quá tuyệt vời!"

Đợi hẳn đi xa, Phó Vân Chương mới nói: "Mấy hôm trước nhận được thư của thầy, Thôi đại nhân sắp tới phủ Võ Xương, thầy muốn ta ra mặt tiếp đón. Thôi đại nhân giờ chính tam phẩm Lại Bộ Hữu Thị lang, chuyên quản lý việc thuyên chuyển, tuyển chọn quan lại, đứng hàng đầu trong lục bộ."

Phó Vân anh giật mình.

Từ Lễ Bộ thị lang lên Lại Bộ thị lang, mấy phe phái trong triều tranh đấu, cuối cùng người thành công gia nhập Nội Các là Vương các lão lại không phải người thắng lớn nhất, mà là Thôi Nam Hiên, người lạng lẽ trở về trung tâm quyền lực.

đã đạt được vị trí cao lại còn không khiến cho quá nhiều người chú ý. hần chỉ còn một bước nữa thôi là có thể gia nhập Nội Các.

Thảo nào Thẩm Giới Khê bắt đầu chèn ép hần mặc dù về mặt chính kiến mà nói, bọn họ không có quá nhiều mâu thuẫn.

Phó Vân Chương lại tiếp: "Ngày kia hần tới nhà, muội sang Sở Vương phủ chơi đi, tới tối ta bảo Liên Xác đi đón muội về."

Cái giọng điệu này nghe thế nào cũng giống như đang dỗ trẻ con đi chơi.

Phó Vân anh mỉm cười, "Tại sao lại muốn muội tránh đi?"

Phó Vân Chương nhìn nàng, nói: "Muội không thích hần."

Nàng ghét Thẩm Giới Khê, giờ y đã biết điều này. Nhưng việc nàng không thích Thôi Nam Hiên y đã biết rõ từ lâu. Y vẫn còn nhớ như in sự lạnh lẽo toát ra từ trong xương của nàng khi nàng nhìn thấy tập văn của Thôi Nam Hiên trong thư phòng của y ngày trước. Dường như tại khoảnh khắc ấy, nàng bỗng nhiên già đi rất nhiều tuổi, trong mắt có một sự nặng nề và thê lương vốn không thuộc về nàng.

Từ đó về sau, y không còn đọc sách của Thôi Nam Hiên trước mặt nàng nữa.

"Thực ra cũng không nhất thiết phải tránh né." Phó Vân anh trầm ngâm hồi lâu, ngón tay miết nhẹ trên chén trà, "Nhị ca nói chuyện với Thôi đại nhân ở phòng khách, muội ở trong phòng không ra ngoài là được rồi."

Dù sao có phải nàng chưa gặp Thôi Nam Hiên bao giờ đâu.

Phó Vân Chương lắc đầu, "hắn từng dạy học ở Giang Thành thư viện, cũng coi như là thầy của muội, ta tiếp đón hắn, về tình hay về lý thì muội cũng phải ra ngoài bái kiến, nếu trốn trong phòng không chịu ra thì quá thất lễ rồi."

Đặt chén trà lên bàn, Phó Vân anh khẽ khép mắt lại, lên tiếng, "Được rồi, vậy sáng sớm mai muội sẽ ra ngoài vậy."

Hôm ấy Chu Hòa Sưởng đã mang bức họa Phó Vân anh vừa vẽ xong về nhà. Nàng không vẽ người mà là một bức phú quý trường xuân (*tranh vẽ hoa xuân*), cảnh hoa thảng tắp tú lệ, đóa hoa kiêu kiễm, nét bút tinh tế, chỗ đơn giản, chỗ phức tạp kết hợp hài hòa, cả bức tranh thanh nhã đường hoàng, có ý nghĩa hàm súc nhưng vẫn sống động như thật, tươi sáng vui vẻ.

Phó Vân anh không vẽ người. Tuy Triệu Thiện không đồng ý nhận nàng làm học sinh nhưng sau khi xem tranh của nàng, bà đánh giá cao sự sống động của cảnh vật dưới ngòi bút của nàng nên qua Triệu sư gia, bà đã chỉ dẫn thêm cho nàng cách đưa bút và kỹ thuật pha mực. Vẽ tranh là thú tiêu khiển của nàng, nàng thích cái gì sẽ vẽ cái ấy. Về sau, những bức họa nàng vẽ giúp Viên Tam để minh họa cho tiểu thuyết được phổ biến rộng rãi. Những bức họa của nàng khác với những bức họa của văn nhân, tranh của nàng thiên về phong cách chân thực tinh xảo nhưng vẫn giàu cảm xúc, tự nhiên tạo thành một trường phái mới lạ.

Văn nhân trong vùng thấy tiếc cho nàng, mấy người bạn của Phó Vân Chương đã viết thư cho nàng mấy lần, dặn dò nàng nên vẽ tranh giống như viết chữ, phải hòa mình vào xu hướng thẩm mỹ của văn nhân nếu không sẽ bị đánh đồng vào hàng họa sĩ thấp kém.

Nàng viết thư hồi âm, cảm ơn sự quan tâm của họ nhưng vẫn làm theo ý mình như cũ.

Người trong phủ Võ Xương tranh nhau bỏ ra số tiền lớn để mua những bức tranh chữ nàng tự tay vẽ, lúc nhàn rỗi nàng sẽ dựa

theo yêu cầu của bọn họ để vẽ mấy bức tranh cảnh đình đài lầu các hoặc cảnh sắc bốn mùa, chỉ có điều nhất định không vẽ người.

Chu Hòa Sưởng mang bức tranh về Vương phủ.

Sở Vương nhìn thấy, gật đầu nói: "Cũng khá đẹp."

Chu Hòa Sưởng khắp khởi vui mừng: "Đây là do Vân ca nhi tự tay vẽ cho con, giờ tranh của đệ ấy có giá rồi, con phải bảo quản cho cẩn thận mới được."

hắn cố tình nhấn mạnh bức họa này là có một không hai rồi luôn miệng sai bảo tôi tớ, "Treo trong phòng ngủ của ta đi, cẩn thận vào, nếu có gì sơ sẩy ta sẽ tống cả đám các người ra ngoài viện làm việc."

Đám tôi tớ rón ra rón rén bung bức tranh ra ngoài.

Sở Vương liếc nhìn hắn đầy khinh thường, có giá thế nào cũng làm sao có giá bằng vàng được, Sở Vương phủ này còn thiếu bảo bối gì nữa? Nhân dịp sinh nhật con trai, ông ta đã sưu tầm bao nhiêu kỳ trân dị bảo, vậy mà con trai ông ta nhìn thấy một lần đã đặt sang một bên, cuối cùng lại coi bức họa của Phó Vân anh như bảo bối hiếm có ở đời, chỉ thiếu nước xây một cái miếu để thờ nữa thôi, thật không công bằng chút nào!

Có anh em liền quên cha!

một ngày sau, Sở Vương phủ phái người tới phố Cố Viện đón Phó Vân anh.

Như thường lệ, Phó Vân Chương tiễn nàng ra tận cổng.

Bởi lần trước Chu Hòa Sưởng đã bảo muốn chơi chủy hoàn, hôm nay nàng mặc một bộ đồ chơi bóng màu trắng bó tay, vấn tóc bằng khăn gấm, khí phách hăng hái, lên ngựa ra ngoài.

Kiều Gia vẫn luôn nghiêm túc như thế, theo sát phía sau nàng.

Vừa mới ra ngoài đường cái nàng đã nhìn thấy mấy hộ vệ mặc giáp nhẹ đang đi tới. Họ đứng xung quanh bảo vệ cho một chiếc kiệu lớn, phía trước có mấy tiểu lại cầm thanh la bằng đồng đi mở đường, báo hiệu cho người đi đường tránh sang một bên.

Người dân trên đường nghe thấy tiếng thanh la vội vàng lùi về bên đường, đợi chiếc kiệu đi qua.

Đại quan tam phẩm ra đường, khí thế thật hoành tráng.

Phó Vân anh không ngờ Thôi Nam Hiên sẽ tới sớm như vậy, ra hiệu cho tôi tớ đứng vào một góc, chờ chiếc kiệu quan này đi qua.

Nàng vừa mới kéo dây cương dừng ngựa, trên con phố dài, một bàn tay đã vén một góc màn kiệu ra, người bên trong nói với hộ vệ mấy câu. Hộ vệ kia chấp tay thưa vâng, đi thẳng một mạch về phía Phó Vân anh, "Phó tướng công, đại nhân là chúng ta mời tướng công qua bên đó có mấy lời muốn nói."

Đôi mắt này của Thôi Nam Hiên cũng quá tinh tường.

Phó Vân anh chẳng còn cách nào khác đành xuống ngựa, đi theo hộ vệ về phía chiếc kiệu, hành lễ với Thôi Nam Hiên.

Màn kiệu chỉ được vén lên một góc nên nàng chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt của Thôi Nam Hiên, vẫn là khuôn mặt nhu hòa như ngọc như trước kia, vẫn trẻ trung tuấn lãng, từ khuôn mặt này, không ai có thể nhận ra nổi dấu vết của lần bị chèn ép chốn quan trường vừa rồi.

hắn nghiêng đầu nhìn Phó Vân anh, thấy nàng mặc trên người bộ đồ chơi bóng bó tay, làm nổi bật eo nhỏ chân dài, quả nhiên có phong thái trẻ trung hào sảng, nhíu mày hỏi: "đi ra ngoài sao?"

Phó Vân anh không muốn giải thích dài dòng, trả lời: "Vâng."

Thôi Nam Hiên nhưn mày, "Lần này người đi thi đứng đầu bảng, ở Quốc Tử Giám Tô Đồng cũng đứng đầu, sau kỳ thi hương này các người nhất định có thể tề tựu ở kinh sư, đề thi của Hồ Quảng không khó bằng đề thi ở phía nam, không được chủ quan, phải nghiêm túc ôn tập chuẩn bị cho kì thi, đừng có chểnh mảng."

Câu này nghe qua thì không thấy có ý gì đặc biệt, dường như chỉ là lo nàng chìm đắm trong men say chiến thắng, chủ quan, lơ là nên mới dặn dò vài câu nhưng thực ra lại có ẩn ý sâu sắc trong đó.

Lẽ nào hẳn chính là quan chủ khảo của kỳ thi hội năm sau?

Phó Vân anh không biểu hiện cảm xúc, cúi đầu, đáp lời: "Đa tạ sự chỉ bảo của đại nhân."

Thôi Nam Hiên ừ một tiếng.

Thấy hẳn dường như không có gì muốn nói tiếp, mấy hộ vệ thúc giục kiệu phu đi tiếp.

Phó Vân anh vẫn đứng tại chỗ, chờ đoàn mấy chục người kia kéo nhau đi được một quãng mới ngẩng đầu lên.

Chiếc kiệu tới phố Cống Viện, trước tiên hộ vệ đi về phía đầu ngõ xua đuổi những người không liên quan, mấy nhà hai bên đường chưa từng gặp cảnh nào hoành tráng như thế, kéo thang ra gác lên tường ngóng ra bên ngoài xem.

Lúc Thôi Nam Hiên bước ra khỏi kiệu, khắp con ngõ vang lên những tiếng hít vào.

Vị đại nhân này tuấn tú quá!

Phó Vân Chương đứng chờ trước cửa, thấy Thôi Nam Hiên xuống kiệu liền chủ động ra đón.

Khắp hàng xóm láng giềng lại vang lên tiếng tặc lưỡi khen ngợi.

Thôi Nam Hiên mặt không đổi sắc, nhìn kỹ Phó Vân Chương một hồi, "Hình như người gầy đi."

Phó Vân Chương bình tĩnh trả lời: "Cảm ơn đại nhân đã quan tâm, có lẽ là do đợt trước mùa hè giảm cân mà thôi."

một đại quan tam phẩm tỏ ý quan tâm y như thế mà y vẫn chưa hề biểu hiện sự kinh ngạc hoặc cảm động rơi nước mắt, đây là một người thận trọng, bình tĩnh.

Thôi Nam Hiên bước vào chính đường, người hầu dâng trà, hai người hỏi han mấy câu xã giao, cuối cùng hẳn nói: "Tuy lần trước người bỏ lỡ kì thi đình nhưng Vương các lão có ấn tượng sâu sắc về người, sang năm lên phía bắc thi lại, chuẩn bị thế nào rồi?"

Phó Vân Chương cúi đầu trả lời: "Đương nhiên phải dốc hết sức ạ."

Thôi Nam Hiên gật đầu, bưng ly lên dùng trà, chậm rãi nói: "Thực ra lần trước người bỏ lỡ kì thi đình chưa chắc đã là không tốt. Vụ vận chuyển muối ở Sơn Đông liên lụy tới quá nhiều người, Cẩm Y Vệ cũng đã nhúng tay vào, giờ trong kinh ai cũng lo lắng, bất an. Đợt hết đợt tuyển tú này, Hoắc Minh Cẩm nhất định sẽ tiếp tục điều tra vụ này cho rõ ràng, triều đình đã cấm quan viên kiểm soát thông qua giấy tờ cho phép vận chuyển muối, lần này không chỉ có những người ở Sơn Đông mà rất nhiều tôn thất cũng sẽ bị lôi ra, Hình Bộ, Đại Lý Tự đều đã không thể ém nghẹn việc này được nữa, sợ rằng đến cả Thẩm thủ phụ cũng sẽ thí xe giữ tướng. Đến khi đó trong triều sẽ có nhiều vị trí trống, người tham gia thi đình lần nữa lại đứng vào dịp này, đúng là cơ hội tốt, không sợ bị đưa tới vùng khác làm tri huyện."

Thực ra được cử đến vùng khác để lấy kinh nghiệm cũng chẳng có gì không tốt nhưng Phó Vân Chương có tư chất thế này, như thế thật lãng phí, dù sao càng ở gần trung tâm quyền lực càng dễ đạt được thành tựu.

Phó Vân Chương hơi nhìn xuống, yên lặng nghe Thôi Nam Hiên phân tích tỉ mỉ tình hình trong triều, khuôn mặt vẫn bình tĩnh, không rõ đang vui hay buồn.

Thôi Nam Hiên nhìn thì có vẻ rất thoải mái, vừa dùng trà vừa nói chuyện nhưng thực ra vẫn luôn quan sát kĩ càng phản ứng trên mặt Phó Vân Chương qua khóe mắt.

Y không thân thiện lấy lòng nhưng cũng không kiêu căng ngạo mạn, dường như đã có suy nghĩ riêng của mình.

Thôi Nam Hiên không khỏi nhớ tới bản thân hồi trẻ.

Vương các lão và Diêu Văn Đạt đều đánh giá cao y, vừa hay y cũng là người Hồ Quảng...

Thẩm Giới Khê già rồi, Thẩm gia cũng chẳng có nhân tài trẻ tuổi xuất chúng nào đáng chú ý, ông ta là nhân vật trung tâm của Thẩm đảng, một khi ông ta thất thế, Thẩm đảng chắc chắn sẽ sụp đổ.

Bên này giảm ắt bên kia sẽ tăng, đến khi đó, trong triều nhất định sẽ có một đảng phái mới ra đời.

một cây làm chẳng nên non, muốn thực hiện lý tưởng chính trị của chính mình, Thôi Nam Hiên cần nhiều sự giúp đỡ hơn nữa, nhiều đồng minh hơn nữa, càng nhiều càng tốt. Nếu như có thể, hẳn hy vọng sau khi Thẩm Giới Khê mất đi sự tin tưởng của Hoàng thượng, hẳn có thể tập hợp tàn dư của Thẩm đảng để phục vụ cho mục đích của mình.

Phó Vân Chương rất có tiềm năng, bồi dưỡng thêm vài năm nữa, nói không chừng có thể trở thành phụ tá đắc lực cho hắn.

hắn tin vào mắt nhìn người của mình, hiện giờ Phó Vân Chương vẫn còn trẻ tuổi, non nớt, thực ra đã không thiếu thủ đoạn, nhưng dùng sao đi nữa y vẫn là kẻ lớn lên trong tay đàn bà, chưa từng trải qua sóng to gió lớn nên có vẻ quá mức nhu hòa. Tới khi y thực sự nếm

trải mưa gió máu tanh chốn quan trường, y sẽ hiểu nếu muốn nắm được quyền lực trong tay thì không thể có lòng dạ đàn bà.

...

Ở Sở Vương phủ, Chu Hòa Sưởng lệnh cho tôi tớ dọn dẹp cây cảnh, biến đình viện thành sân bóng, lấy những tảng đá tự nhiên trên lối đi làm chướng ngại vật, dựng năm lỗ đánh bóng, mỗi lỗ cắm một chiếc cờ màu, tỳ nữ đứng ở bàn điều khiển đọc tỷ số, dựa vào tỷ số này để phân thắng bại.

Phó Vân anh cầm gậy đánh bóng trong tay, đánh một đường.

Quả bóng nhỏ lăn lộc cộc về phía lỗ đánh bóng, người hầu đứng bên lỗ nhắc tay lên ý bảo đã vào lỗ.

Chu Hòa Sưởng trầm trồ khen ngợi, những người hầu xung quanh vội vàng vỗ tay hưởng ứng.

"Vân ca nhi, các chị em gái của đệ đều đã có nơi có chốn rồi cả chứ?" Chu Hòa Sưởng nháy mắt với Phó Vân anh, "Ta biết nhiều công tử nhà giàu lắm, muốn ta đề cử cho đệ mấy người không?"

Phó Vân anh đứng sang bên cạnh nghỉ ngơi, trả lời: "không cần đâu, đưa họ về quê là được rồi, tới khi hết tuyển tú lại đón về."

Những người Chu Hòa Sưởng quen biết đa phần là mấy kẻ ăn chơi đàng điếm ăn không ngồi rồi, toàn những người được mười ba mười bốn tuổi đã qua lại chốn phong lưu, Phó tứ lão gia trèo cao không nổi, cũng không muốn trèo cao, tránh cho con gái gả sang đó lại phải chịu thiệt thòi.

Thấy nàng từ chối thẳng thừng, Chu Hòa Sưởng cảm thấy hơi tiếc nuối.

hắn còn tưởng phen này có thể trở thành thân thích với Vân ca nhi cơ đấy!

...

Trong một thôn nhỏ vùng núi, trên sườn núi lác đác mấy cây quýt sai chi chít quả, đầu cành quýt treo đỏ rực, dưới chân núi trồng lê, hạnh, đào, cây nào cây nấy cành lá sum suê, xanh mướt um tùm, bên cạnh có một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy qua, suối chỉ sâu tới đầu gối, nước chảy róc rách.

Phó Quế rẽ khóm cỏ lau trước mặt, đi tới bên dòng suối nhỏ, nhấc váy lên, cúi đầu nhìn xuống thấy đôi giày thêu đã ướt nước bùn, lấm lem hết cả.

Nàng ảo não kêu ai một tiếng, giật một nắm cỏ khô, ngồi xuống tảng đá xanh ẩm ướt bên bờ, lấy nắm cỏ cẩn thận lau sạch bùn trên giày.

"Quế tỷ nhi! Quế tỷ nhi!"

Có tiếng gọi nôn nóng gần đó truyền lại, tiếng gọi dồn dập, có vẻ người gọi đang lo lắng.

Phó Quế không ngẩng đầu lên, hơi bực bội nói: "Muội ở bên bờ suối."

Tiếng gọi bên kia ngừng lại, Phó Nguyệt bước xuống một con đường mòn nhỏ hẹp quanh co toàn sỏi đá mấp mô, đi tới bên bờ suối, đứng ở phía bờ đối diện, nàng thở phào nhẹ nhõm: "Hóa ra muội ở đâu, tỷ tìm muội mãi."

Phó Quế lau sạch đôi giày thêu, đứng dậy, từ bờ suối bên này lờ mờ nàng một cái, "Tỷ tìm muội làm gì chứ? Muội không trốn đâu, tỷ yên tâm, muội hiểu mà, cái loại chuyện như tuyển tú này nào có đến phiên muội được, vùng này từ trước đến nay chưa từng sinh ra vị nương nương nào cả, đến cả phiên vương phi cũng không có nữa là, muội tự biết suy xét, sẽ không nhân lúc tỷ không để ý để trốn về thành đâu."

Mặt Phó Nguyệt đỏ ửng lên, "Tỷ, tỷ đâu có nghi ngờ muội, tỷ chỉ sợ muội không quen đường, lạc xa qua không tìm được đường về thôi."

Phó Quế lau khô tay, nói: "Được rồi, về thôi, muội chỉ ra ngoài ngắm cảnh, trong thôn cũng chẳng có ai nói chuyện, muội buồn chết đi được."

Phó Nguyệt thở phào, "Về sớm một chút thì tốt rồi."

Rồi nàng cúi đầu nhìn về phía dòng suối nhỏ, sợ làm bẩn giày và váy áo, lại quay lại nhìn con đường khi nãy, bên kia có một con đường nhỏ có thể vòng sang bên đó, "Muội đợi tỷ chút, tỷ sang bên đấy ngay đây."

Phó Quế đứng bên suối chờ nàng, chờ mãi chờ mãi vẫn chưa thấy Phó Nguyệt sang tới nơi, lo lắng cất giọng gọi: "Nguyệt tỷ nhi?"

không ai đáp lời.

Nàng vừa sợ hãi vừa lo lắng, vội vàng xách váy lên, bất chấp dòng nước lạnh lẽo, lội thẳng qua dòng suối, loạng choạng bước tới bờ bên kia, xuyên qua một đám cỏ lau, đi tới bên đường cái.

Đường cái thực ra chỉ là một con đường đất, lầy lội bẩn thỉu. Lúc này đang có một chiếc xe ngựa dừng lại giữa đường, bánh xe kẹt trong sình lầy, không đi tiếp được, phu xe và những người có vẻ như là tôi tớ đang cố sức đẩy xe lên chỗ đất cao hơn. Một người trông có vẻ như là tùy tùng xúm lại xung quanh một người đàn ông trung niên không để râu đang đứng nghỉ ở ven đường.

Người đàn ông trung niên kia trắng trẻo, dáng người mập mạp, giọng cười lạnh lạnh, đang nói chuyện với Phó Nguyệt.

Phó Nguyệt nhát gan, nhìn thấy nha hoàn, bà tử trong nhà từ xa đang đi dọc theo bờ ruộng tìm về bên này liền không dám nói chuyện với người đó nữa, chạy thẳng về hướng bà tử.

Phó Quế hoảng sợ, lờm gã đàn ông trung niên kia rồi cất bước chạy theo Phó Nguyệt.

Người đàn ông trung niên nọ lắc đầu bật cười, quay về tùy tùng phía sau, "Người nhìn tiểu nương tử kia mà xem, có phải có dáng dấp của Tôn nương nương ngày trẻ không?"

Tùy tùng cẩn thận đáp lời: "Trịnh gia gia thấy giống thì nhất định là giống rồi."

Trịnh Bính hơi mỉm cười.

...

Tối tối, Liên Xác tới Sở Vương phủ đón Phó Vân anh về thật.

"Thôi đại nhân về rồi ạ. Ngài ấy bận lắm, lúc ăn cơm tri phủ đại nhân tới tìm ngài ấy. Bao nhiêu người đứng chờ bên ngoài, Thôi đại nhân chẳng thèm để ý tới bọn họ chút nào, để bọn họ chờ dưới hành lang, mấy vị quan gia đó chỉ có thể đứng đó trơ trơ mà chờ với đợi trong khi Thôi đại nhân cứ làm như thể chẳng có gì phải bận tâm, nói chuyện với thiếu gia về chuyện học hành thi cử một lúc lâu rồi mới đi."

Sắp đến giờ giới nghiêm, trời đã tối, những người về muộn vội vã quay về nhà, những tòa nhà lớn bắt đầu thấp đèn lồng, chụp đèn lay động trong gió.

Phó Vân anh không hỏi nhiều, cưỡi ngựa trên đường cái, đang cúi đầu suy tư bỗng ven đường có mấy người xông ra dừng ngựa của nàng lại.

Kiều Gia phản ứng tức thì, rút đao ra, giục ngựa đi nhanh về phía trước mấy bước, che chắn trước mặt Phó Vân anh.

Tuy vậy, mấy người cản ngựa kia cũng không hề nao núng, chấp tay nói: "Phó tướng công, tiểu nhân là người Triệu gia, tam thái gia có việc cần nói với tướng công."

một người nói, lấy một phong thư từ trong vạt áo ra.

Kiều gia không nói một lời, xuống ngựa, nhận thư rồi đưa cho Phó Vân anh.

Trời đã tối, Phó Vân anh thấy những người vừa cản ngựa của nàng thực sự là người Triệu gia thật, nhận thư, giơ ra trước ánh đuốc đọc thật kỹ, trên đó là chữ của Triệu sư gia thật, nàng kinh ngạc, "Thầy đã về phủ Võ Xương rồi sao?"

Mấy người cản ngựa trả lời: "Hôm qua đã về rồi ạ, giờ đang ở biệt viện của Triệu gia ở ngay cuối ngõ kia thôi."

Nơi này cách phố Cống Viện không xa, chỉ cách mấy bước chân. Đúng là Triệu sư gia từng nói Triệu gia sẽ thuê một tòa nhà mới ở phủ Võ Xương.

Phó Vân anh xuống ngựa, bảo người kia dẫn đường.

Hộ vệ Vương phủ thấy nàng đã về gần tới nhà, sợ tới giờ giới nghiêm lại không về kịp nên chấp tay chào từ biệt nàng.

Mấy người hầu Triệu gia kia dẫn Phó Vân anh đi vào một ngõ nhỏ, bỗng có một có một nha hoàn chải tóc kiểu trẻ con chạy từ trong góc ra, chỉ vào nàng, lớn tiếng nói: "Họ lừa công tử đấy, công tử mau chạy đi!"

Tất cả mọi người đều sửng sờ.

Người hầu Triệu gia là những người đầu tiên có phản ứng, một người chạy về phía nha hoàn, che miệng nàng ta lại, không cho nàng ta nói gì nữa, mấy người khác lập tức tách ra, vây Phó Vân anh và Kiêu Gia lại, chặn kín đường lui.

Trời càng lúc càng tối, mấy chiếc đèn lồng treo trước cổng phủ tỏa ra ánh sáng vàng mờ nhạt, chiếu sáng khuôn mặt của nha hoàn kia, nàng ta cảm phần, liều mạng giãy giụa, mấy người hầu định đuổi nàng ta đi nhưng lại không dám làm nàng ta bị thương, chỉ bảo nàng ta tránh ra chỗ khác.

Nha hoàn vừa chạy vừa hét lớn: "Chạy mau chạy mau!"

Đám người hầu khóc không ra nước mắt, chạy đuổi theo nàng ta, kéo nàng lại nhưng nàng là con gái, họ không dám nặng tay, cả đám người quẩn lại với nhau lộn tung phèo.

Phó Vân anh nhưn mày.

Kiều Gia tiến lên một bước, "Công tử?"

Nàng lắc đầu, bằng võ công của Kiều Gia, có hẳn ở đây, không ai có thể làm nàng bị thương, hơn nữa chỗ này ở ngay gần tòa nhà Phó gia, "không sao đâu, ta đoán là vì chuyện tuyển tú thôi."

Giống như Phạm gia, Triệu gia cũng muốn cướp cho con gái nhà mình một chàng rể.

Nàng đi xem cho vui vậy.

Cánh cổng mở ra kéo kẹt, một tiểu nương tử mặc quần áo đẹp để quý giá, đầu cài trâm vàng hoa ngọc chạy ra, phía sau là một đám nha hoàn bà tử.

Tiểu nương tử đi một đôi giày thêu đế cao tinh xảo nhưng lại chạy nhanh hơn hẳn người hầu phía sau, nhấc váy chạy một mạch về phía này, tới lúc chạy xuống bậc thang, nhìn thấy Phó Vân anh, bước chân bỗng nhiên khựng lại, nổi giận đùng đùng, quay sang chỉ thẳng vào mặt kẻ hầu người hạ đứng trước cửa, cao giọng mắng: "Ai cho phép các người ra ngoài cướp người về đây? Ta dù có cạo đầu làm ni cô cũng không thể dùng cái thủ đoạn này để lấy chồng được!"

Đám người hầu cúi đầu, không dám biện bạch gì.

Triệu Thúc Uyển quay sang phía Phó Vân anh, nhìn nàng, "Phó Vân, người nói đi, người có muốn cưới ta không?"

Những người xung quanh nhìn nhau, mấy bà tử lúc này mới chạy tới nơi, mặt bở hơi tai, nghe thấy câu này suýt nữa không thở được nữa.

Ôi đại tiểu thư ơi, làm sao có thể hỏi một câu như thế ngay trước mặt người hầu kẻ hạ cơ chứ! Người có còn muốn giữ thanh danh nữa hay không?

Tới xem cho vui cũng có cái giá của nó. Phó Vân anh không dám nhìn Triệu Thúc Uyển nữa, đưa mắt về phía đám người hầu Triệu gia mới đưa nàng tới đây, "Thầy ta đâu?"

Đám người hầu Triệu gia chột dạ, không dám ngẩng đầu đối diện với nàng, nói: "Tam thái gia vẫn còn ở phủ Giang Lăng..."

"Đừng hỏi tam gia nữa, là cha mẹ ta dùng thư của tam gia lừa người tới đây đấy, họ muốn người cưới ta." Triệu Thúc Uyển giơ tay lên, cắt ngang cuộc đối thoại giữa hai người, nhìn thẳng vào mặt Phó Vân anh, nhấn mạnh từng chữ, "Ngày mai thái giám tuyển hôn tới đây rồi, ta vẫn chưa chọn được hôn phu... Phó Vân, ta hỏi người, người có cưới ta không?"

Phó Vân anh chấp tay, cúi đầu nói: "Nếu thầy không ở đây thì ta không quấy rầy nữa."

Rồi nàng xoay người dẫn Kiều gia đi khỏi đó.

Người Triệu gia trơ mắt nhìn nàng ra về, thở dài, "Tiểu thư, Phó tướng công là người xuất chúng, còn là tú tài, sắp thi hương tới nơi rồi, còn có danh là Đan Ánh công tử, đất Hồ Quảng này có ai là không biết, nếu lần này không phải có người Dương gia đứng

giữa gây khó dễ, người tới nhà cầu thân có khi đã đập vỡ gạch cửa nhà bọn họ từ lâu rồi, khó khăn lắm mới lừa được cậu ta tới đây, sao tiểu thư lại nói năng lỗ mắng như thế..."

Triệu Thúc Uyển nhìn theo bóng Phó Vân anh ra về một cách dứt khoát như thế, mắt dần đỏ hoe, hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta từng bắt nạt em gái hần, cái kẻ đó thù lâu nhớ dai, tới tận bây giờ vẫn còn nhớ đấy! Các người có lừa được hần vào phủ cũng chẳng có tác dụng gì đâu, dù cha ta có quỳ xuống cầu xin hần đi chăng nữa, hần cũng sẽ không mềm lòng."

"Vậy giờ phải làm sao? Cửa thành đóng rồi, tiểu thư không ra khỏi thành được nữa, ngày mai thái giám tuyển hôn tới nhà rồi!"

Mấy bà từ lo lắng như kiến bò chảo nóng.

Triệu Thúc Uyển trầm mặc không trả lời.

Nàng nhỏ tuổi nhất nhà, lúc nhỏ các anh chị trong nhà ai cũng nhường nhịn nàng, cha mẹ nâng niu nàng như châu như ngọc, ý chỉ tuyển tú vừa tới, người Triệu gia lập tức tìm chồng cho nàng, thực ra cũng chẳng phải do Triệu gia không màng danh lợi mà họ biết nàng kiêu ngạo như vậy, vào cung nhất định chẳng phải chuyện gì tốt lành. So với việc nàng phải vào cung để rồi khổ sở như thế, chi bằng gả nàng cho một người trong vùng, họ hàng thân thích lúc nào cũng có thể quan tâm chăm sóc cho nàng. Nàng lại nhất định không chịu gả bừa cho một người nào đó, trong những người cha mẹ chọn cho nàng, nàng chẳng vừa ý ai hết. Sau này có người đưa ra ý kiến kết thân với Phó gia, nàng sững sờ hồi lâu nhưng rồi cảm thấy không muốn từ chối.

Trước giờ Phó Vân luôn rất lãnh đạm với nàng, "y" và Triệu Kỳ đã biến thù thành bạn nhưng nàng có cố gắng thế nào "y" vẫn chẳng để ý tới nàng. Mỗi lần Phó Vân tới nhà tri phủ thăm Triệu sư gia, nàng cũng mặt dày mày dạn đi tới nói chuyện với "y", "y" lạnh lùng, lúc nói chuyện với nàng lúc nào cũng nhìn xuống, rất quy củ, rất đúng mực nhưng cũng đẩy nàng ra xa ngàn dặm.

không hiểu sao Phó Vân càng lãnh đạm, nàng càng muốn ép Phó Vân nói chuyện với mình. Nàng muốn tặng quà nhận lỗi cho anh tỳ nhi ở Trường Xuân Quan, nàng nghiên cứu thật kỹ càng những bức họa của Phó Vân để xem nét vẽ của "y" có điểm nào khác với những bức họa của nàng, có như thế thì lần sau "y" tới nàng mới có cơ để trò chuyện với "y"... Nàng chưa từng tìm cách trở nên thân thiết với bất cứ người nào một cách nghiêm túc như thế.

Nhưng Phó Vân vẫn chẳng thèm quan tâm tới nàng.

Triệu Thúc Uyển vô cùng tủi thân, vậy mà lúc nghe cha mẹ nàng nói sẽ phái người tới Phó gia cầu thân, sự tủi thân trong lòng nàng lập tức tan thành mây khói, thay vào đó là niềm vui thầm lặng mà chính bản thân nàng cũng phải bất ngờ.

Vậy thì nàng phải gả cho Phó Vân, để rồi xem "y" còn dám mặt sưng mày xia như thế cả ngày hay không!

Người tới cầu thân trở về nói Phó gia không dám nhận lời chuyện hôn nhân này, Phó Vân chỉ là con nuôi, người Phó gia không thể quyết định được chuyện hôn nhân của "y". Dương gia cũng lên tiếng, Phó Vân là con rể được tôn thất lựa chọn, về sau có thể sẽ cưới con gái trong tôn thất ở Hồ Quảng.

Do vậy, người trong phủ Võ Xương có ngựa ngáy đến thế nào cũng không dám tới nhà hỏi thăm xem Phó Vân đã có mối nào hay chưa.

Triệu lão gia và Triệu phu nhân hoàn toàn thất vọng.

Triệu Thúc Uyển cũng hụt hẫng vô cùng.

Tối nay, Triệu lão gia và Triệu phu nhân mời tất cả những người họ đã lựa chọn tới nhà, bảo Triệu Thúc Uyển chọn lấy một người vừa mắt, họ không thể để nàng cứ tiếp tục muốn làm gì thì làm như thế

được, ngày mai thái giám tuyển hôn tới nhà rồi, tới lúc đó có muốn gả cũng không được đâu!

Triệu Thúc Uyển rầu rĩ cả ngày, dưỡng nương của nàng biết nàng có ý với Phó Vân liền lặng lẽ nói với Triệu phu nhân, Triệu phu nhân thương con gái, nghĩ nếu Phó Vân vẫn còn chưa đính hôn với ai thì không bằng lừa "y" tới nhà rồi khóc lóc cầu xin một hồi, bà ta không tin "y" sẽ không mềm lòng.

Biết được ý định này của mẹ mình, Triệu Thúc Uyển vừa xấu hổ vừa giận dữ.

Nhất định Phó Vân sẽ xem thường nàng. Vốn dĩ "y" đã chẳng thích nàng, nếu thực sự lừa "y" tới nhà, cả đời này y sẽ coi nàng là một tiểu thư ương ngạnh, kiêu ngạo, phách lối...

Triệu Thúc Uyển sai nha hoàn canh giữ trước cổng, những thiếu gia khác có tới cũng không cần quan tâm, nhưng một khi nhìn thấy Phó Vân thì nhất định phải cản "y" lại!

Ít nhất phải để nàng giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng trước mặt "y".

Phó Vân đã đi được một lúc lâu, hình bóng đã biến mất nơi cuối tầm mắt.

Nếu biết trước Phó Vân sẽ giận lâu như thế, trước đây đáng ra nàng không nên bắt nạt em gái "y"... Nếu như nàng không đắc tội với em gái "y", liệu "y" có đồng ý cưới nàng hay không?

Triệu Thúc Uyển gơ tay gạt lệ, quay người trở về.

Mấy nha hoàn, bà tử không dám nói một lời, thấy nàng khác vội vàng xúm lại, đưa nàng về nội viện.

...

Về tới nhà, Phó Vân anh thờ dài.

Phó Vân Chương đang ngồi bên cửa sổ đọc sách dưới ánh đèn, nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên, thấy biểu hiện trên khuôn mặt nàng rối rắm bèn nhưn mày, "Sao thế này?"

Phó Vân anh kể chuyện Triệu Thúc Uyển.

Phó Vân Chương bật cười nói: "không sao đây, tiểu thư Triệu gia sẽ không bị lựa chọn đâu."

Phó Vân anh nghĩ ngợi một lúc, "Thôi đại nhân bảo huynh thế à?"

Thôi Nam Hiên giám sát lần tuyển tú này, nhất định sẽ biết ai được lựa chọn ai không.

"Ta đoán thôi, nếu Thẩm gia muốn đưa tú nữ vào cung thì con gái Triệu gia nhất định sẽ không bị chọn. Phủ Giang Lăng chỉ có thể có một tú nữ, người Triệu gia không cần phải chọn chồng cho con gái vội vã như thế." Phó Vân Chương từ từ nói, lật một trang sách, hỏi nàng, "Ăn chưa? Trong bếp vẫn còn canh ngó sen nóng, là ngó sen tươi dưới hồ."

Nàng ăn xong mới đi về, thức ăn của vương phủ rất tinh tế nhưng vẫn nói: "Nhị ca ăn bữa đêm với muội đi."

Rồi nàng quay sang sai người dưới xuống bếp bưng canh lên.

Phó Vân Chương đặt sách trong tay xuống, nghe nàng nói thế tự nhiên lại cảm thấy đói bụng bèn hỏi: "Làm sao muội biết ta cũng đói bụng?"

"Nhị ca ăn cơm với Thôi đại nhân, chắc chắn ăn không đủ no."

Phó Vân anh nói.

Cũng may Thôi Nam Hiên không thích uống rượu, nếu không sẽ lại giống cái lần y ăn cơm với Lý Hàn Thạch, uống không biết bao nhiêu

rượu.

Bà từ dưới bếp bưng canh lên, hai người ngồi ở phòng bên cạnh ăn bữa đêm rồi ra vườn ngắm trăng, nhân tiện đi lại cho tiêu. Ánh trăng như bạc, hai anh em đối qua đối lại mấy câu thơ, Phó Vân anh không đối được, bị Phó Vân Chương cốc nhẹ mấy cái vào đầu.

Sau đó ai lại về phòng nấy, rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi.

Ban ngày Phó Vân anh chơi chủ hoàn với Chu Hòa Sương, giờ mới thấm mệt, chỉ một lát đã chìm vào giấc ngủ.

Lúc nửa tỉnh nửa mê, nàng bỗng nghe thấy tiếng cửa phòng bị ai đó đẩy ra.

Nàng lập tức tỉnh táo, khoác chiếc áo ngoài lên vai, vén màn lên.

Kiều Gia rảo bước vào phòng nhưng không đi vào phòng trong, dừng lại trước tấm bình phong bên ngoài, chấp tay nói: "Công tử, chi ngài bị thái giám tuyển hôn lựa chọn rồi."

Phó Vân anh sững sốt, bước chân trần xuống đất, vội vàng ngáng đầu vén tóc, chạy ra khỏi phòng, "Tin này là thật sao?"

Kiều Gia cúi đầu nhìn xuống đất, đáp: "không dám nói dối công tử, Phó Nguyệt đã bị thái giám tuyển hôn đưa lên thuyền rồi, mấy ngày nữa sẽ đưa lên phía bắc."

"Ai nói với người như thế?" Phó Vân anh cau mày.

"Bên cạnh thái giám tuyển hôn Trịnh Bính có người quen của tiểu nhân." Kiều Gia nói, "hắn chỉ nói với mình tiểu nhân, đến cả Sở Vương cũng chưa biết việc này."

Trịnh Bính là người phục vụ trong cung đã lâu, từ nhỏ đã hầu hạ Hoàng thượng, hiểu rõ sở thích của Hoàng thượng, người trong

cung đều gọi ông ta là "hổ mặt cười", nhìn thì có vẻ ôn hòa nhưng trong lòng không biết giấu giếm bao nhiêu ý đồ xấu xa.

Phó Nguyệt đã về quê rồi cơ mà? Tại sao lại có thể bị Trịnh Bính lựa chọn được cơ chứ? Chỉ là vô tình bắt gặp hay là do Trịnh Bính có ý định từ trước...

Phó Vân anh suy tư trong chốc lát, khép chặt vạt áo ngoài, nói: "đi sang nhà bên cạnh mời tứ thúc ta sang đây, không được để những người khác biết."

Kiều Gia thưa vâng.

Nàng thấp đèn lồng, đi ra sân tìm Phó Vân Chương.

Giờ đã là nửa đêm nhưng Phó Vân Chương còn chưa ngủ, vẫn đang ngồi đọc sách bên cạnh cửa sổ, bóng y ngồi bên bàn hắt lên tấm bình phong, phòng tĩnh lặng không một tiếng động.

Liên Xác đang ngồi dưới đất ngủ gà ngủ gật, Phó Vân anh không đánh thức hẳn, đẩy cửa đi vào, gió lùa vào phòng ngủ khiến ánh đèn cũng lay động.

"Nhị ca." Phó Vân anh vào phòng, không hỏi y sao đã đêm rồi mà còn chưa đi ngủ, nói, "Nguyệt tỷ nhi bị Trịnh Bính lựa chọn đưa đi rồi."

Phó Vân Chương khẽ nhíu mày, đặt sách trong tay xuống.

Chỉ một lát sau, Phó tứ lão gia cũng sang bên này, nghe Kiều Gia bảo Phó Nguyệt đã bị lựa chọn, ông to lắng đến mức mồ hôi túa ra như tắm, "Phải làm sao bây giờ? Tính cách của Nguyệt tỷ nhi... Đến gã cho nhà giàu có ta cũng sợ con bé phải chịu vất vả, huống hồ là vào cung, lá gan con bé nhỏ như gan chuột, vào cung chẳng phải là để người ta giày xéo hay sao?"

Phó Nguyệt được đích thân thái giám tuyển hôn lựa chọn rồi đưa đi, không cần qua bước tuyển chọn nào khác đã bị đưa lên

thuyền, vậy có nghĩa là tới kinh sư, Phó Nguyệt nhất định sẽ vào cung.

Phó tứ lão gia lo lắng tới mức sắp khóc tới nơi.

Phó Nguyệt không được như Phó Quế, tính tình hiền hòa, nhu nhược, bình thường đến nói chuyện cũng không dám nói to, nếu không phải có Lư thị và Phó Quế để ý, ngay cả kẻ hầu người hạ trong nhà cũng dám bắt nạt nàng. Con người mềm yếu như thế mà bị đưa vào cung thì nhất định không thể là đối thủ của những kẻ khác.

Mặt mày Phó Vân Chương vẫn bình tĩnh, y nghĩ ngợi một lúc rồi nói: "Bị chọn thì cũng bị chọn rồi, giờ chỉ còn cách nhờ Thôi đại nhân giúp đỡ."

Phó Vân anh đang rót trà cho Phó tứ lão gia, nghe thấy vậy, ấm trà trong tay cũng run rẩy.

Tuy vậy khuôn mặt nàng vẫn không thể hiện cảm xúc gì, nàng rót hai ly trà nóng, đặt xuống trước mặt Phó tứ lão gia và Phó Vân Chương, mắt khép hờ, "Nhị ca, huynh định nhờ Thôi đại nhân sao?"

Phó Vân Chương gật đầu.

Phó tứ lão gia lo lắng ra mặt, "Thôi đại nhân thiết diện vô tình, còn đường đường là Lại Bộ thị lang, hoàng thân quốc thích rơi vào tay ngài ấy, ngài ấy cũng nhất định phải dọn cho bằng sạch. Nhà chúng ta và ngài ấy không thân cũng chẳng quen, cứ đi nhờ vả như thế, liệu ngài ấy sẽ chịu giúp đỡ sao?"

Phó Vân Chương nhìn ra ngoài, bóng đêm đặc sệt, y nói: "Để cháu thử xem sao."

"Đợi trời sáng, muội đi Sở Vương phủ một chuyến." Phó Vân anh lắc đầu phản đối, "Nhị ca, để xem Sở Vương nói sao trước đã."

Người như Thôi Nam Hiên lúc nào cũng tính kế cẩn thận, Phó Vân Chương tới nhờ hắn giúp đỡ, coi như nợ hắn một lần, về sau hắn nhất định sẽ vin vào đó ép Phó Vân Chương phải làm việc cho hắn.

Nàng không muốn bởi vì nàng mà Phó Vân Chương lại mắc nợ Thôi Nam Hiên.

Phó Vân Chương biết nàng đang lo lắng điều gì, ừ một tiếng, "Cũng được."

Chương 99: Xuất phát

Trời còn chưa sáng, Phó Vân anh đã cưỡi ngựa tới Sở Vương phủ.

Chu Hòa Sưởng nghe nàng trình bày lý do xong cũng sốt ruột thay.

Bởi vậy người thường ngủ tới lúc mặt trời lên cao như Sở Vương đã bị đưa con trai bất hiếu Chu Hòa Sưởng kéo tuột từ trong chăn ra, đẩy ra ngoài chính đường, ấn vào ghế bành, "Cha, cha mau nghĩ cách đi!"

Phó Vân anh bước tới kể chuyện Phó Nguyệt.

Sở Vương đầu tóc rối bời, khó xử nói dù ông ta có thương cũng không giúp được gì.

"Nếu bị những người khác lựa chọn phải thì còn chưa sao, nhưng Trịnh Bính là thái giám tuyển hôn, người bị hắn chọn sẽ bị đưa thẳng về kinh sư, ta cũng chẳng có cách nào đưa về được."

Chu Hòa Sưởng mặt mày biến sắc, bĩu môi nhìn cha mình, "Cha chẳng phải là Sở Vương à? Sao đến việc nhỏ thế này cũng không làm nổi cơ chứ?"

Sở Vương gượng cười nói: "Chuyện tuyển tú thì đúng là không được."

Tuyển tú vốn là một thủ đoạn khống chế tôn thất, dù là Sở Vương đi nữa, ông ta cũng không thể lựa chọn vợ cho mình, trong kinh chọn người nào, ông ta phải cưới người đó, Chu Hòa Sưởng cũng vậy.

Chu Hòa Sưởng nghĩ một lát rồi hỏi: "Thế thì xin ý chỉ để Phó Nguyệt gả cho con không phải là được rồi sao?"

Dứt lời, hắn nhìn sang Phó Vân anh, "Đệ yên tâm, ta biết đệ sợ chị mình phải chịu thiệt thòi, đợi cưới nàng ấy xong, ta lên đưa nàng ấy về nhà."

Sở Vương lắc đầu, "Chưa từng có tiền lệ như thế, ngoài những hoàng tử được sủng ái, những phiên vương khác không có quyền xin ý chỉ chọn phi. Năm ấy Hoàng thượng chẳng phải cũng sao? Ngài ấy thích Tôn thị mà vẫn chỉ có thể cưới người xuất thân từ tuyển tú là tiên hoàng hậu làm chính phi còn gì nữa? Con đừng có hấp tấp, nếu có chuyện gì đến tính mạng của Phó Nguyệt cũng khó mà giữ được?"

nói cho cùng, thân phận phiên vương quá nhạy cảm, họ có rất nhiều đặc quyền, hưởng vinh hoa phú quý cả đời nhưng chuyện cưới xin thì họ vẫn phải nghe theo ý chỉ trong cung. Nếu như người trong cung biết Sở Vương muốn xin cho Chu Hòa Sưởng cưới Phó Nguyệt, không chỉ sẽ không đồng ý mà có khi còn triệt hạ Phó Nguyệt.

Chẳng lẽ thực sự chỉ còn cách nhờ Thôi Nam Hiên thôi sao?

Phó Vân anh cau mày.

Sở Vương dụ Chu Hòa Sưởng đi chỗ khác rồi nói với nàng: "Bản vương từng hứa với người sau này sẽ bảo vệ tính mạng của người nhưng chuyện của Phó Nguyệt lần này Sở Vương phủ thực sự không nên nhúng tay vào, lần tuyển tú này là kết quả của sự thỏa hiệp lẫn nhau giữa Hoàng thượng và các đại thần trong Nội Các, có liên quan tới rất nhiều người. Nếu bản vương ra tay bừa bãi thì có khi lại khéo quá hóa vụng. Người hiểu không?"

Nàng chấp tay nói: "Vãn bối hiểu rồi ạ."

Ra khỏi Sở Vương phủ, nàng ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời xanh ngắt phía trên những bức tường của Vương phủ. Trời đã sáng bạch, có tiếng người ồn ào náo nhiệt từ xa truyền lại, ông lão bán tào phớ gánh đòn gánh đi qua đầu phố, tiếng rao vang vang.

Phó tứ lão gia đang đợi nàng bên ngoài, thấy sắc mặt nàng không tốt thì đã hoàn toàn thất vọng, thờ dài nói: "Có lẽ đây là số mệnh."

"Về trước rồi nói sau ạ." Phó Vân anh khẽ đáp.

Hai chú cháu trở về phố Cống Viện, Phó Vân Chương cũng vừa mới về, y nhờ người quen biết tìm hiểu được biệt viện trên núi mà Trịnh Bính đang ở, tặng ông ta rất nhiều quà cáp.

Trịnh Bính biết y là anh họ của Phó Nguyệt, hơn nữa còn là cống sĩ nên cũng tôn trọng y, cười ha hả nói: "không sao đâu, cô nương Phó gia này là người có phúc, các người cứ trở về chờ tin tốt đi!"

Ông ta nói vậy có nghĩa là chuyện Phó Nguyệt tuyển tú thất bại gần như là không thể xảy ra, nàng đã là một trong những tú nữ có khả năng bị chọn cao nhất.

Con gái được lựa chọn, nhà người khác có khi đã mở tiệc ăn mừng nhưng Phó tứ lão gia lại mặt mày sầu bi.

"Con bé Nguyệt tự nhi ra ngoài cũng chẳng dám nói to, vào cung phen này chắc chắn sẽ bị người ta giày vò... Nếu biết trước nó sẽ bị chọn, chẳng thà trước đây gả nó cho chường quày ở cửa hàng, ta chỉ có một đứa con gái là nó, chỉ cần con bé sống bình an, ta đã an tâm rồi..."

Nhưng giờ nói thế cũng đã muộn.

Phó Vân Chương sai Liên Xác chuẩn bị quà cáp, định tới trạm dịch báiphòng Thôi Nam Hiên. Có nhiều gia tộc quyền thế trong thành

tranh nhau mời Thôi Nam Hiên về nhà mình ở nhưng ai hăn cũng từ chối, quyết định ở lại trạm dịch ngoại thành.

"Khoan đã." Thấy y định ra ngoài, Phó Vân anh ngăn cản, "Nhị ca, muội còn có cách khác."

Phó Vân Chương giật mình, hơi cau mày, "Muộn định tìm tới Lý đồng tri nhờ giúp đỡ sao?"

Phó Vân anh lắc đầu. Đúng là nàng định tới tìm Lý Hàn Thạch nhưng nhờ Lý Hàn Thạch giúp đỡ chính là nhờ Hoắc Minh Cẩm. Tuy vậy, nàng không thể để người khác biết được Lý Hàn Thạch là người của Hoắc Minh Cẩm nên chỉ có thể phủ nhận.

"Muội không biết có tác dụng gì hay không, cứ thử một lần xem sao."

Tóm lại, tới nhờ Thôi Nam Hiên là hạ hạ sách, nếu chưa tới mức chẳng còn cách nào khác, nàng không muốn để Phó Vân Chương đặt tiền đồ của mình vào tay Thôi Nam Hiên.

Nàng không nói rõ ra cách của mình là cách gì, Phó Vân Chương nhận ra nàng đang khó xử, trầm mặc một lát rồi nói: "Cứ làm hết sức."

Đừng làm gì có hại đến bản thân mình.

Nàng gật đầu, "Muội biết mà."

Phó tứ lão gia không hiểu họ đang nói gì nhưng cũng thấy sắc mặt hai người có vẻ nghiêm trọng, bảo nàng: "anh tử nhi, gặp phải những chuyện như thế này thì dân chúng bình thường như chúng ta chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, Nguyệt tử nhi vào cung chưa chắc đã là chuyện xấu, có khi các vị nương nương trong cung thấy con bé hiền lành, nghe lời, đối xử tốt với nó thì sao. Con ngàn vạn lần đừng vì cứu Nguyệt tử nhi mà làm khó bản thân mình!"

Ong nắm chặt tay Phó Vân anh, lắc mạnh mấy cái, "Nếu chuyện gì xảy ra với con, tứ thúc cũng sẽ đau lòng như thế! Chuyện của Nguyệt tử nhi còn chưa có quyết định cuối cùng, có khi tới kinh thành họ lại không thích con bé nữa cũng nên."

Tuyển tú không phải cứ mười ngày nửa tháng là xong, từ vòng tuyển chọn thứ nhất cho tới lúc có kết quả cuối cùng cũng phải mất tới gần một năm.

Phó Vân anh cười với ông, "không sao đâu, tứ thúc, con hiểu mà."

Nàng quay về phòng thay một bộ quần áo tươm tất, đang định ra ngoài, quản gia đã đi vào thông báo: "Lý đồng tri Lý đại nhân tới."

Phó Vân Chương và Phó tứ lão gia đều sửng sốt.

"Mau mời vào." Phó tứ lão gia vội đứng lên nói.

Phó Vân anh cũng ngăn người nhưng vẫn bình tĩnh, đứng dậy ra ngoài đón.

Ngoài hành lang, Lý Hàn Thạch đang được tôi tớ dẫn vào chính viện, vừa nhìn thấy nàng liền nói: "Nhà họ Phó mấy người có một cô nương tên là Phó Nguyệt đã được Trịnh Bính lựa chọn đưa đi rồi đúng không?"

Nàng gật đầu.

Lý Hàn Thạch nhìn xung quanh, đưa mắt ra hiệu cho những người khác lui xuống, "Ta có lời muốn nói với công tử."

Phó Vân anh dẫn hắn về hướng đình hóng gió, "Mời đại nhân đi bên này."

Hai người bước vào đình hóng gió, những người không liên quan đều tránh ra xa, Lý Hàn Thạch nói: "Thực ra đây cũng không phải chuyện xấu, ta nghe mấy tên thái giám đó nói Phó Nguyệt được chọn

là do trông giống Tôn nương nương, Trịnh Bính hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm, biết Hoàng thượng thích nữ tử như thế nào. Phó Nguyệt vào cung, sớm muộn gì cũng nhận được ân sủng của Hoàng thượng."

Phó Vân anh không đáp.

Lý Hàn Thạch nhìn nàng, "Ta thấy người nhà công tử không vui vẻ gì, có lẽ không mong muốn Phó Nguyệt vào cung chẳng?"

Loại chuyện này chính là một người làm quan cả họ được nhờ, người khác cầu mong còn không được, nhà ai có con gái được chọn vào cung làm phi, toàn bộ dòng họ đều vui mừng khôn xiết. Phó gia bọn họ thì ngược lại, phú quý đã ở ngay trước mắt mà ai ai cũng mặt mày sầu bi như cha mẹ chết, ai không biết có khi còn tưởng Phó Nguyệt bị thổ phi bắt cóc rồi.

Phó Vân anh không chút vui mừng, nói: "Gia tử là người mềm yếu nhu nhược, không hiểu sự đời, hơn nữa từ nhỏ chỉ ở nhà, không biết quy củ trong cung, người lớn trong nhà lo lắng tử ấy sẽ làm quý nhân tức giận."

Lý Hàn Thạch cúi đầu suy tư một lát.

Sau khi biết Trịnh Bính chọn trúng Phó Nguyệt, hấn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, Phó Vân là người của Nhị gia, Phó Nguyệt là chị Phó Vân, vậy chẳng phải có nghĩa là Phó Nguyệt cũng là tai mắt của Nhị gia hay sao? Thẩm Giới Khê đưa con gái Thẩm thị vào cung, vừa lúc này Phó gia cũng có một tú nữ, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, đúng là trùng hợp!

Nhưng mà hấn vừa tới nhà đã thấy dù là Phó tứ lão gia, Phó Vân Chương hay Phó Vân đều nặng nề, mặt như đưa đám.

hấn suy nghĩ một lát liền hiểu ra, lập tức nuốt lại lời chúc mừng.

Cũng may hăn phản ứng kịp thời, không ngờ mấy người Phó gia này thực sự không muốn đưa con gái vào cung.

Phó Vân anh nhận ra sự kinh ngạc của Lý Hàn Thạch, không muốn giải thích nhiều, hỏi hăn: "Lý đại nhân, lần trước ngài nói về Hoắc đại nhân... không biết có cách nào để liên hệ với Hoắc đại nhân hay không?"

Kinh sư cách phủ Võ Xương quá xa, nàng còn không phải người của quan phủ, nếu đợi thư đến được kinh sư thì có lẽ mọi việc đã được quyết định, hy vọng cứu được Phó Nguyệt càng xa vời, chỉ còn cách dựa vào Lý Hàn Thạch, hăn chắc chắn có cách liên lạc với Hoắc Minh Cẩm nhanh hơn nàng.

Nếu Hoắc Minh Cẩm không để ý tới nàng thì nàng còn biết sớm để nghĩ cách khác.

Lý Hàn Thạch chần chừ một chút, trên mặt lộ vẻ khó xử, hỏi: "Chẳng lẽ công tử muốn nhờ Nhị gia giúp đỡ sao?"

Nhị gia giờ bận túi bụi, không ngủ không nghỉ để điều tra vụ vận chuyển muối ở Sơn Đông. Giờ đã có chứng cứ, ngự sử, cấp sự trung chuẩn bị cùng nhau dâng tấu buộc tội Văn Uyên Các đại học sĩ, Nội Các đại thần Trần Dương. Người này lại là học sinh của Thẩm Giới Khê. Vụ vận chuyển muối ở Sơn Đông này như một quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, Bắc Trấn Phủ Ty tìm hiểu ngọn nguồn, lần theo đó bắt được bảy tám chục người. Đến phiên vương ở Sơn Đông cũng không thể không "vì đại nghĩa diệt thân", giao họ hàng thân thích dám chèn ép dân chúng quê nhà ra. Cuối cùng Thẩm đảng không chống đỡ nổi nên chỉ còn cách phải đẩy Trần Dương ra gánh trách nhiệm. Dù sao cũng là Trần Dương xui xẻo, anh vợ và người trong tộc của ông ta liên thủ với hoàng thân quốc thích lợi dụng giấy phép vận chuyển muối để áp bức thương nhân buôn muối, chứng cứ đã rõ như ban ngày, dù Ngự sử có không buộc tội ông ta đi chẳng nữa, ông ta cũng phải chủ động từ quan.

Lúc nước sôi lửa bỏng này Nhị gia làm sao có thời gian mà quan tâm tới mấy chuyện vặt vãnh như tú nữ vào cung?

"Chuyện này liên quan tới an nguy của gia tỳ, vãn bối chỉ có thể thử một lần xem sao." Phó Vân anh nói.

Lý Hàn Thạch cảm thấy lần này Phó Vân có làm cũng chỉ phí công, không định đồng ý nhưng lại nhớ Nhị gia từng dặn dù tên nhóc này có bất cứ yêu cầu gì hắn đều phải đáp ứng... hắn do dự một chốc đành phải đồng ý, "Công tử viết một phong thư, ta có thể giúp công tử chuyển tới chỗ Nhị gia."

Phó Vân anh cảm tạ hắn, trái giấy mài mực, viết thư xong liền đưa cho hắn, "Làm phiền đại nhân."

Lý Hàn Thạch cười, nhét thư vào trong tay áo, nhắc nhở nàng: "Phó Vân, công tử cũng biết Nhị gia rất có thể sẽ không muốn nhúng tay vào việc này, công tử gửi phong thư này đi không sợ sẽ khiến Nhị gia bực mình hay sao?"

Nàng chấp tay đáp: "Vãn bối tự hiểu được."

Hoắc Minh Cẩm đánh giá cao nàng không có nghĩa là nàng có thể ỷ vào điều đó để đưa ra bất cứ yêu cầu nào, lần này nàng nhờ Hoắc Minh Cẩm ra tay, có vẻ như được đăng chân lại lên đăng đầu.

Nhưng mà giờ nàng chỉ còn cách ỷ vào những ưu đãi trước đây của huynh ấy để làm bừa một lần.

Lý Hàn Thạch cầm thư đi.

Phó Vân anh nói với Phó tứ lão gia, "Lý đại nhân vốn tới chúc mừng tứ thúc thôi, ngài ấy chỉ là đồng tri, không thể giúp được gì."

Phó tứ lão gia thờ dài nói: "Con cũng đừng có lo lắng quá, có số cả rồi."

"Nhị ca đâu ạ?" Phó Vân anh ra khỏi chính đường, không thấy Phó Vân Chương, cau mày, "Có phải huynh ấy đi trạm dịch rồi không?"

"Vân Chương chưa ra ngoài... Nó về phòng viết thư cho Diêu đại nhân rồi, xem bên Diêu đại nhân có thể có cách nào hay không." Phó tứ lão gia trả lời.

Phó Vân anh an ủi Phó tứ lão gia mấy câu, sai bước trên hành lang, đi thẳng tới cửa thư phòng của Phó Vân Chương, nhẹ nhàng gõ cửa.

Bên trong vang lên tiếng nói của Phó Vân Chương, "Vào đi."

Nàng đẩy cửa vào phòng.

Phó Vân Chương đang ngồi bên bàn viết thư. Có thể là do nội dung trong thư quá nghiêm túc, người y cứng đờ, không giống tư thái thành thoi biếng nhác thường ngày mỗi khi ở trong thư phòng.

Phó Vân anh rót một ly trà đưa về phía y, "Nhị ca, muội định nhờ Hoắc đại nhân giúp đỡ."

Chiếc bút trong tay Phó Vân Chương khựng lại, một chấm mực rơi xuống tờ giấy.

Y không nhận chén trà, mặt dần trở nên lạnh lẽo.

Phó Vân anh gỡ những ngón tay đang cầm bút của y ra, đỡ lấy giấy bút và giấy viết thư, giặt nhẹ ống tay áo y, "Nhị ca, muội cũng không biết liệu Hoắc đại nhân có đồng ý giúp đỡ hay không, nhưng ngài ấy không phải người xấu... Nếu ngài ấy có bất kỳ yêu cầu gì không hợp lý, muội nhất định sẽ nói cho huynh biết. Huynh yên tâm, muội muốn cứu Nguyệt tỷ nhi nhưng nếu thực sự không cứu nổi thì cũng đành thôi."

Sắc mặt Phó Vân Chương từ từ thả lỏng nhưng đôi chân mày vẫn nhú chặt, nhìn về phía những cành hải đường vẫn còn chưa ra hoa ngoài cửa sổ, chầm chậm nói, "Chuyện muội nhờ Hoắc Minh Cẩm giúp đỡ, ta cũng không tức giận..."

"Muội biết huynh lo cho muội." Phó Vân anh lại đưa chén trà về phía y gần thêm một chút nữa, cười nói, "Nhưng mà nếu huynh giấu muội tới tìm Thôi đại nhân, muội sẽ giận thật đấy. Muội không biết thông cảm cho người khác như nhị ca đâu."

Cả y và Phó Nguyệt đều là người thân của nàng, nàng không muốn bất kỳ ai trong số họ bị người khác kìm kẹp.

Phó Vân Chương không biết phải làm sao với nàng nữa, bưng chén trà lên nhấp một ngụm. Y có rất nhiều cách để dẫn dắt người khác, khiến họ phải nhượng bộ nhưng ở trước mặt nàng, những mưu kế linh hoạt đó đã trở nên không có đất dụng võ.

Lúc này, ngoài hành lang bỗng có tiếng bước chân, Liên Xác đi vào thư phòng, nói: "Gia, có người từ bên huyện Hoàng Châu tới."

Mặt mày Phó Vân Chương lạnh lẽo.

Thấy Liên Xác có vẻ lúng túng, Phó Vân anh lại rót cho Phó Vân Chương thêm một ly trà, đi ra ngoài.

Phó Vân Chương thấy nàng ra ngoài rồi mới hỏi, "Có chuyện gì rồi?"

Liên Xác cúi đầu đáp: "Thái thái rút ra ba ngàn lượng bạc... Bên phòng thu chi cảnh thế nào cũng cảnh không nổi. Chưởng quầy bên đó phái con trai ông ta tới, hẳn đang chờ bên ngoài rồi ạ."

Ba ngàn lượng bạc không phải con số nhỏ, bỗng lộc một tháng của một tri huyện cũng có mười mấy lượng mà thôi.

Phó Vân Chương day day ấn đường, ngửa người tựa vào ghế ngồi, "Bảo hẳn vào đi."

...

Trời mưa như trút nước, Tử Cấm thành trang nghiêm đứng sừng sững giữa màn mưa dày đặc, nước mưa như gột rửa sự huy hoàng và khí thế ngút trời thường ngày, khiến cho nơi đây trở nên ôn hòa lặng lẽ ít nhiều.

Bắc Trấn Phủ Ty, phòng thẩm án.

Bức tường lấm lem bùn đất treo đầy dụng cụ tra tấn, theo khe hở trên mái ngói, nước mưa nhỏ giọt trên tường, tường thấm nước mưa khiến căn phòng càng trở nên ẩm ướt lạnh lẽo.

Người đàn ông bị trói gô trên giá tra tấn gục đầu xuống, miệng phát ra tiếng rên mỏng manh, trên người gã chỉ mặc một chiếc áo mỏng, vết thương chùng chát, trước ngực có mấy vết thương do đao chém, sâu tới mức có thể thấy được xương.

Lực sĩ cầm roi vung tay lên, liên tục quát về phía người đàn ông kia, người đàn ông đau đớn tới mức run lên bần bật khiến xiềng xích đập vào nhau loảng xoảng, tiếng kêu đau không bật ra nổi, chỉ có thể phát ra từ cổ họng khản đặc.

Đầu lưỡi của gã đã bị cắt.

Bên ngoài gian thẩm án, một viên quan Bộ Hộ bị ấn lên cửa, ép chứng kiến toàn bộ quá trình, sắc mặt trắng bệch, sợ đến sờn cả tóc gáy.

trên một chiếc ghế bành kê ngoài hành lang, chỉ huy sứ Hoắc Minh Cẩm ngồi thẳng thớm đường hoàng, nhìn ra núi giả lẫn trong màn mưa bên ngoài, binh lính Cẩm Y Vệ túc trực xung quanh, yên lặng, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Người đàn ông trong phòng tra khảo bị đánh đến chết, hình phạt kết thúc.

Lực sĩ buông tay, phịch một tiếng, viên quan Bộ Hộ ngã sõng soài trên mặt đất.

Hoắc Minh Cẩm nhìn về phía màn mưa dày đặc ngoài hành lang, thân nhiên nói: "Cẩm Y Vê điều tra vụ án, truy bắt, tra tấn, hỏi tội, không cần thông qua Hình Bộ và Đại Lý Tự, khai hay không khai, tự người quyết định."

Viên quan Bộ Hộ nhớ lại hoàn cảnh thê thảm của người đàn ông vừa rồi, run lên bần bật, khóc nói: "Hoắc đại nhân, dù sao giấy cũng không gói được lửa, ta cũng chẳng còn gì để giấu giếm nữa, nói cũng chết, không nói cũng chết, ta đồng ý chỉ điểm Trần các lão nhưng mà đại nhân phải đáp ứng một điều kiện của ta!"

Hoắc Minh Cẩm không nhìn ông ta, nói: "Người nhà của người đã được đi tới nơi an toàn."

Ngày xưa oai phong là thế mà giờ lê lết thế này, viên quan Bộ Hộ khóc rờn, nhưng chuyện tới nước này rồi có hối hận cũng không có tác dụng gì, ông ta thực sự đã bị lợi ích làm mờ mắt, giúp đỡ tôn thất áp bức thương nhân buôn muối, bức tử mấy mạng người, giờ báo ứng tới rồi, chỉ cần có thể bảo vệ được người nhà, ông ta có chết cũng không còn gì nuối tiếc.

Ông ta lồm cồm nhòm dậy, bò bằng tứ chi tới bên chân Hoắc Minh Cẩm, dập đầu trước mặt chàng, "Vây cảm ơn đại nhân trước."

Hoắc Minh Cẩm không tiếp tục nhìn vào màn mưa, quay sao đề kỳ bên cạnh nói: "Dẫn hắn đi viết lời khai."

Đề kỳ thừa vâng, kéo viên quan Bộ Hộ đi.

Phụ tá Kiều Hằng Sơn đội mưa đi qua đình viện, đi tới trước hành lang, chấp tay nói: "Nhị gia, bên phủ Võ Xương gửi thư."

Kiều Hằng Sơn vốn là một tiểu lại trong Vương phủ ở phủ Võ Xương, từng trợ giúp Hoắc Minh Cẩm bắt giữ dư孽 trọng vụ án Định Quốc Công, sau đó được đưa về kinh làm phụ tá cho Hoắc Minh Cẩm, việc bên phủ Võ Xương luôn do hắn quản lý.

hắn lấy một tờ giấy bị quấn mép ra.

Hoắc Minh Cẩm đứng dậy, nhận giấy, mở ra xem, mặt bỗng ngây ra trong giây lát, xua tay.

Đề kỵ xung quanh hiểu ý, khom người lui ra.

Chỉ còn Triệu Bật ở lại, hôm nay hắn tới đây chờ lấy lời khai của viên quan Bộ Hộ để về thuyết phục mấy viên Ngự sử, nhắc bọn họ nhanh chóng dâng sớ buộc tội Trần Dương.

Chữ trên tờ giấy này không phải của Lý Hàn Thạch, Kiều Hằng Sơn có thể nhận ra nét chữ của Lý Hàn Thạch, thấy Hoắc Minh Cẩm nhìn tờ giấy, đầu tiên là giật mình, sau đó bỗng nhiên mỉm cười, không biết điều gì đang xảy ra.

Nhị gia chưa bao giờ cười.

không biết bức thư này do ai viết mà có thể khiến Nhị gia mỉm cười như thế.

Hoắc Minh Cẩm đọc thư xong, cẩn thận gập tờ giấy lại, hỏi Triệu Bật: "Bao giờ thái giám tuyển hôn về tới kinh thành?"

Triệu Bật hơi kinh ngạc, trả lời: "Chắc tầm một tháng nữa ạ, con gái Thẩm gia đúng là đã được lựa chọn, nghe nói phòng ốc trong cung đã quét tước dọn dẹp xong rồi."

Hoắc Minh Cẩm nói: "Đợi đến lúc thái giám tuyển hôn quay lại, phải người nói với Tôn quý phi, trong các tú nữ lần này có một người tên là Phó Nguyệt, quê quán ở huyện Hoàng Châu, Hồ Quảng, giống bà

ta hồi trẻ tới bảy tám phần, là người được đích thân Trịnh Bính lựa chọn."

Kiều Hằng Sơn và Triệu Bất nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy sự mông lung, mờ mịt, không hiểu nổi trong mắt người kia.

Sao Nhị gia bỗng nhiên lại quan tâm tới chuyện tuyển tú thế này?

Kiều Hằng Sơn nghĩ ngợi một hồi, thử thăm dò: "Nhị gia, cái người tên Phó Nguyệt này cũng là người huyện Hoàng Châu... Chẳng lẽ là chị em gì của Phó Vân sao?"

hắn phụ trách tổng hợp tình báo thu được từ phủ Võ Xương, biết Nhị gia lệnh cho Lý Hàn Thạch toàn lực quan tâm tới một thiếu niên tên Phó Vân. Thiếu niên kia thiên tư thông minh, đã đỗ tú tài, sắp tới sẽ tham gia thi hương. Tuy rằng chẳng thể khiến người đời kinh ngạc như chuyện Tiết các lão năm đó mới mười hai tuổi đã thi đỗ cử nhân nhưng "y" mới từng ấy tuổi cũng đã không hề đơn giản rồi.

Hoắc Minh Cẩm ừ một tiếng.

Kiều Hằng Sơn càng thêm buồn bực, "Nhị gia, Trịnh Bính đã bị Thẩm Giới Khê mua chuộc, lần tuyển tú này những người được chọn đều là người được Thẩm gia chọn sẵn, Phó Nguyệt tình cờ được lựa chọn, vừa hay có thể trở thành người của chúng ta, tại sao lại phải tiết lộ việc này cho Tôn quý phi?"

Hoàng thượng nhất định sẽ không sủng ái con gái Thẩm gia, Trịnh Bính cố tình chọn một tú nữ có bề ngoài tương tự Tôn quý phi, chắc chắn là định đưa người này tới bên cạnh cô con gái Thẩm gia kia để giúp nàng ta có được sự chú ý của Hoàng thượng. Mà Tôn quý phi được sủng ái nhiều năm như thế, nhất định không muốn nhìn thấy một tú nữ giống bà ta thời trẻ vào cung cướp đi sự sủng ái này.

Tóm lại, Phó Nguyệt là một quân cờ lý tưởng. Hơn nữa quân cờ này còn do đích thân người của Thẩm Giới Khê lựa chọn đưa vào cung.

một cơ hội tốt trời cho như thế, tại sao Nhị gia không lợi dụng cơ chứ?

Kiều Hằng Sơn càng nghĩ càng thấy không đúng.

Trong quan trường, Nhị gia là một người không có mấy kinh nghiệm, tuy thủ đoạn của ngài ấy dứt khoát tàn nhẫn, không hề biết giấu mình nhưng cũng không đến nỗi cuồng vọng tự đại, rất tôn trọng ý kiến của các phụ tá nhưng chỉ cần liên quan tới cái người tên là Phó Vân ở phủ Võ Xương kia, Nhị gia lập tức trở nên độc đoán, nhất quyết làm theo ý mình, dẫu người khác có ngăn cản, phân tích thế nào ngài ấy cũng nghe không vào... không, không phải là nghe không vào mà căn bản là không thèm nghe.

Khóe miệng Hoắc Minh Cẩm cong lên, chắp tay sau lưng, đôi mắt phiêu lãng nhìn về phía cơn mưa ngoài hành lang, nhẹ nhàng nói: "Đây là việc riêng của ta."

Giọng điệu bình đạm nhưng lại có sức nặng của vạn quân.

Việc riêng của Nhị gia sao?

Kiều Hằng Sơn há hốc miệng, sợ tới mức toát mồ hôi hội, vội vàng chắp tay nói: "Thuộc hạ lỡ lời."

"không sao, việc này cứ giao cho người làm đi, dùng cách nào cũng được, nhất thiết phải gạch tên Phó Nguyệt ra khỏi danh sách người được chọn."

Hoắc Minh Cẩm không tức giận, đưa ra yêu cầu.

Kiều Hằng Sơn thưa vâng.

...

Cuối cùng, thái giám tuyển hôn chọn được tổng cộng năm mươi tú nữ từ Hồ Quảng.

Ngày chiếc thuyền chở tú nữ rời phủ Võ Xương, những gia đình có con gái được lựa chọn nhìn về phía chiếc thuyền lớn đi về phía chân trời, ôm mặt khóc lóc, nhưng đa phần trong số đó chưa lau khô nước mắt đã cầu thần khấn phật khắp nơi, cầu cho con gái nhà mình sẽ được chọn.

Bởi tú nữ còn cần phải trải qua vài lần sàng lọc nữa, người trong huyện vẫn chưa biết được liệu Phó Nguyệt rốt cuộc có được chọn hay không, vẫn chưa tới nhà chúc mừng, tuy nhiên hàng xóm láng giềng đều đã bắt đầu cố ý lấy lòng Đại Ngô thị và Lư thị, khen con gái Phó gia xinh đẹp, tốt tính, cái gì cũng xuất sắc.

Dù sau này có vào cung hay không, chỉ cần có thể được thái giám tuyển hôn lựa chọn có nghĩa là từ dung mạo đến tính cách của Phó Nguyệt đều rất tốt, con dâu được hoàng gia lựa chọn thì có thể không tốt hay sao?

Bởi vậy, bắt đầu có người thử hỏi thăm chuyện hôn nhân của Phó Quế và Ngũ tỷ nhi, Ngũ tỷ nhi gốc một chút cũng không thành vấn đề, bọn họ không quan tâm!

Phó tứ lão gia sầu lo rồi lại sầu lo nhưng vẫn không thể lộ ra vẻ mặt ưu sầu trước mặt người ngoài, nếu không có khi còn bị người ta tố giác tội đại bất kính. Cả nhà đều phải miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ, mấy năm rồi chưa bao giờ bí bức như thế, chỉ mong Phó Nguyệt có thể nhanh chóng bị loại.

Đúng vào lúc cả gia đình đang lo lắng, không biết nên làm thế nào cho phải, Phó Vân anh nhận được hồi âm của Hoắc Minh Cẩm.

Thư được một người mà nàng chưa bao giờ gặp đưa tới phủ.

Lúc Phó Vân anh mới về nhà, mới bước lên thềm đá, người nọ đã ngăn nàng lại, nói: "Công tử, Nhị gia nói, tới khi thuyền chở tú nữ cập bến kinh sư, Phó Nguyệt nhất định sẽ là một trong những tú nữ bị loại trong đợt sàng lọc đầu tiên, sau đó quan phủ sẽ phái người

đưa nàng ấy về quê. Nếu công tử không an tâm thì có thể sắp xếp cho người nhà tới kinh sư đón Phó Nguyệt về."

Phó Vân anh thở phào, chưa kịp nói lời cảm ơn, người nọ đã xoay người lẫn vào trong đám đông, không thấy đâu nữa.

Tới vô ảnh, đi vô tung.

Trở về phòng, Phó Vân anh mở thư ra xem, lúc này mới phát hiện hóa ra bức thư này là do Hoắc Minh Cẩm tự tay viết, Hoắc Minh Cẩm là quan võ nhưng chữ viết lại thanh tú đĩnh đạc, hàm súc nhã nhặn. Dù sao cũng là đích tử của phủ Quốc Công, chắc chắn từ khi học vỡ lòng đã được những nhà nho có tiếng giảng dạy.

Trong thư không hề đề cập câu nào tới chuyện Phó Nguyệt, chỉ dặn dò nàng an tâm chuẩn bị thi hương, không cần lo nghĩ tới những chuyện khác.

Gập bức thư lại, Phó Vân anh trầm ngâm một hồi.

Nàng bảo Vương Đại Lang đi sang nhà bên cạnh báo tin này cho Phó tứ lão gia.

Phó tứ lão gia mừng tới mức bật khóc, Đại Ngô thị và Lư thị cũng vui mừng luôn miệng niệm Phật, Phó Quế khóc òa lên tại chỗ.

Nếu không phải do nàng ham chơi, Phó Nguyệt sẽ không ra ngoài tìm nàng, không ra khỏi nhà thì chắc chắn sẽ không chạm mặt thái giám tuyển hôn. Mấy hôm nay Phó Quế luôn luôn tự trách, gầy đến mức cằm đã nhọn hoắt.

Đến tối, Phó Vân Chương về nhà, Phó Vân anh nói với y về chuyện Hoắc Minh Cẩm đồng ý giúp đỡ, "Ngài ấy cũng không yêu cầu muội làm gì, chỉ rất quan tâm tới kết quả thi của muội."

Phó Vân Chương mỉm cười nói: "Có lẽ là ta đa nghi quá."

Nhưng trong lòng y vẫn có gì đó bất an.

Diêu Văn Đạt viết thư nói với y trong triều lại có biến cố lớn, lần này vụ vận chuyển muối ở Sơn Đông đã liên lụy tới rất nhiều quan lớn trong triều, đại học sĩ Trần Dương nhất định không giữ nổi chức quan, chỉ có thể xem liệu Hoàng thượng có nể tình ông ta đã từng có nhiều công lao trước đây để giữ thể diện cho ông ta hay không. Thảm Giới Khê giận tím mặt nhưng Cẩm Y Vệ đã qua mặt tam pháp tu [1] để bắt người, ông ta cũng không làm gì được, hơn nữa chắc chắn đã có nội ứng trong Thảm đảng nếu không Hoắc Minh Cẩm cũng không thể tìm được chứng cứ rõ ràng như thế.

[1] Ba cơ quan chuyên xử lý các vụ án là Hình Bộ, Đô Sát Viện, Đại Lý Tự, về sau truyện sẽ giải thích kỹ hơn.

Hoắc Minh Cẩm không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay thì nhất định sẽ long trời lở đất.

một người như thế sao có thể vô duyên vô cớ giúp đỡ Phó Vân anh đây? Cho dù người này đánh giá cao Phó Vân anh đi nữa thì cũng không thể giúp đỡ hết lần này tới lần khác như thế mà không đề cập tới bất cứ yêu cầu gì.

Trừ phi, người nọ đang thả câu dài câu cá lớn.

Vân anh là kiểu người chỉ có thể thuyết phục chứ không thể ép buộc. Người khác đối xử tốt với nàng, nàng sẽ luôn ghi tạc trong lòng.

Về điểm này Phó Vân Chương chính là người từng trải.

Y ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời cao xanh ngắt phía trên tường viện, nhớ tới tường cung cao vợi nguy nga y từng nhìn thấy trong kì phục tuyển ở điện Bảo Hòa, những lầu các cao vút lẫn vào trong mây, huy hoàng tráng lệ, mỗi người đứng nơi đó đều trở nên nhỏ bé tựa hạt bụi.

Chỉ có đặt chân vào Tử Cấm Thành mới có tư cách đứng trên đỉnh cao quyền lực.

Nháy mắt mà đã gần ba năm.

Lần thi đình này, y nhất định phải dốc toàn lực.

...

Ngay trước kì thi hương, Viên Tam trở lại phủ Võ Xương.

Lúc này Phó tứ lão gia đã dẫn người tới kinh sư. Ông không an tâm về Phó Nguyệt nên muốn đích thân đi đón con gái. Vừa hay Triệu sư gia cũng phải đi kinh sư, Triệu Thúc Uyển không bị lựa chọn trở thành tú nữ, Triệu lão gia và Triệu thái thái chuẩn bị đưa nàng tới kinh sư nhờ cậy Triệu Thiện, chờ năm sau thi hội sẽ chọn được con rể từ bảng vàng.

đã đi chung một đường, mấy nhà bàn bạc cùng đi với nhau, ít ra trên đường cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Phó Vân Khải và Phó Vân Thái cũng đi phủ Thuận Thiên với Phó tứ lão gia.

Ban đầu Phó tứ lão gia không chịu đưa Phó Vân Khải đi cùng vì nếu như thế hẳn sẽ bỏ lỡ kỳ thi hương.

Phó Vân Khải nói: "Tứ thúc, học vấn của con không bằng anh tỳ nhi, nếu chẳng phải do muội ấy hằng ngày vẫn đốc thúc con học tập, chưa chắc con đã có thể thi đỗ tú tài, con biết thực lực của bản thân, thi hương lần này hơn phân nửa là con thi không đỗ. Vậy chẳng thà con đi theo tứ thúc ra ngoài xem xét sự đời, du lịch một lần cho hiểu biết thêm, về sau viết văn mới có thứ mà nói."

Phó tứ lão gia do dự, hỏi ý kiến Phó Vân anh nên xem làm gì.

Nàng nghĩ ngợi rồi nói: "Nếu Khải ca nhi đã muốn ra ngoài trải nghiệm một lần thì chắc chắn có ngăn cản cũng không được, để huynh ấy đi cùng tứ thúc đi, có tứ thúc để ý, người trong nhà cũng an tâm hơn."

Từ chuyện dòng tộc ức hiếp người trong nhà lần trước, Phó Vân Khải đột nhiên trở nên trưởng thành hơn nhiều. Mấy năm nay hẳn chuyên tâm chuẩn bị huyện thí, phủ thí, viện thí, không cần Phó Vân anh giám sát, hằng ngày tự giác dậy sớm đọc sách, trừ lúc ăn ngủ, những lúc khác tay không rời sách, đến ra ngoài cũng ít hẳn.

Thái ca nhi cũng đã thay đổi rất nhiều, tiểu thiếu gia kiêu căng muốn gì được nấy trước kia giờ khi ra ngoài đã biết nói với người lớn mấy câu, hiểu được sự gian khổ để gây dựng gia nghiệp của Phó tứ lão gia và Lư thị, cũng đã biết thương yêu Phó Nguyệt và Phó Quế.

Mấy đứa trẻ đã trưởng thành cả rồi.

Phó tứ lão gia vừa cảm thấy vui mừng nhưng cũng vừa cảm thấy phiền muộn. Trước kia anh tử nhi sớm hiểu chuyện đã khiến ông cảm khái thật lâu, giờ mấy đứa trẻ lần lượt trưởng thành, rồi sẽ dần dần vượt qua ông, ông vẫn sắp không thể đối xử với chúng như trẻ con nữa rồi.

...

Sau khi tiễn Phó tứ lão gia lên đường, Phó Vân Chương đóng cửa đọc sách với Phó Vân anh, tập trung vào việc chuẩn bị cho kì thi hương.

Hai anh em cùng học với nhau, quên cả thời gian.

Ngày Viên Tam trở về, Phó Vân anh không ra bến tàu đón hẳn, chỉ sai Vương Đại Lang đi.

Sau giờ Ngọ, nàng đang ngồi trên chiếc sập được kê ra ngoài mái hiên đọc sách bỗng nghe thấy tiếng lạch cạch, một thiếu niên cao kều

đầu tóc rối bù lao vào trong viện, nhìn thấy trên bàn nhỏ dưới mái hiên có bày một đĩa điểm tâm, mắt sáng bừng, xông về phía mái hiên, cầm một miếng bánh hoa quế lên nhét tọt vào miệng.

Tới lúc hăn ngấu nghiến cả một đĩa điểm tâm đầy xong, Vương Đại Lang và mấy tôi tớ khác mới chạy vào tới nơi, thở hổn hển, vuốt ngực nói: "Thiếu, thiếu gia, Viên thiếu gia về rồi!"

Phó Vân anh đặt sách lên sập, tụt xuống đất, rót một chén trà ấm cho cái người vừa mới ăn lấy ăn để kia, "Thế người nhịn đói bao lâu rồi?"

Viên Tam cười hề hề, gạt tóc rối trước mặt ra, nói: "Từ lúc lên thuyền ta chưa ăn gì cả, tiền tiêu hết rồi!"

Phó Vân anh đưa mắt bảo người hầu kẻ hạ ra ngoài, lấy mở hộp đồ ăn bên sập ra, bên trong có đủ thứ điểm tâm và đồ ăn nhẹ, đến cả vịt muối da giòn cũng có.

Lúc nàng đọc sách thường xuyên quên ăn quên ngủ, Phó Vân Chương cũng thế, sau này Kiều Gia cho là như thế không thể chấp nhận được, nhắc nhở nàng mấy lần. Nàng liền bảo bà tử dưới bếp mỗi sáng lại chuẩn bị đủ thứ đồ ăn vặt cho cả ngày, có mặn có ngọt, để vào một hộp thức ăn, lúc đói có thể ăn một chút, dù sao cũng đang mùa hè, cơm nóng canh nóng nàng ăn không vào.

Nàng đặt một bát tào phớ rưới mật hoa quế hạnh nhân trước mặt Viên Tam, "Ăn từ từ, của người hết."

Viên Tam cười ha ha, "Thế nào vẫn cứ là lão đại tốt với ta!"

hăn cầm thìa múc đậu hũ hạnh nhân lên ăn, động tác chậm lại, bỗng nhiên nước mắt rơi lã chã.

Phó Vân anh chưa bao giờ thấy hăn khóc, lần đó ngăn cản hăn ở bến tàu, hăn cũng chỉ đỏ mắt mà thôi.

Viên Tam cúi đầu ăn tiếp, nước mắt rơi lộp bộp vào bát.

Phó Vân anh im lặng.

Lát sau, Viên Tam ăn hết một bát tào phớ hạnh nhân lớn, vét sạch tới tận đáy bát, lấy tay áo lau khô nước mắt, khe khẽ nói: "Ở phủ Trường Sa, ta vĩnh viễn là kẻ cướp. Thái thái thà gả tiểu thư cho một kẻ sa cơ thất thế, cả ngày chỉ biết cờ bạc gái gú cũng không thềm để ý đến ta."

Phó Vân anh rót cho hần một chén trà.

Viên Tam không uống trà, nắm chặt tay nàng, nhìn nàng nói: "Lão đại, người thật tốt với ta."

Dù hần có đỗ tú tài, đạt được công danh, người coi thường hần vẫn cứ coi thường hần. Lúc hần chẳng có gì, lão đại đã luôn quan tâm tới hần, tuy là do bản thân hần mặt dày mày dạn bám chặt lấy lão đại nhưng nếu không phải lão đại tặng hần một bộ giấy bút trước thì thực ra hần cũng ngại không dám ăn vạ lão đại như thế.

Khi đó dẫu còn chưa quen biết lâu lắm, hần vẫn lấy hết can đảm nửa xin nửa ép nhận lão đại, sau đó ngày ngày ăn chực, lão đại chưa từng đuổi hần đi.

Sau khi biết về quá khứ của hần, hơn nữa còn bị đám kẻ cướp kia hành hạ nguyên một đêm, lão đại vẫn đối xử với hần tốt như cũ.

Viên Tam khịt khịt mũi, "Lão đại, ta đã báo đáp ân tình của Viên gia rồi, về sau người bảo ta làm cái gì thì ta làm cái nấy."

Phó Vân anh mỉm cười, rút tay về, lấy cuốn sách bên cạnh đập nhẹ vào đầu hần, "Mấy thứ trong sách người còn nhớ được bao nhiêu? Sắp thi hương tới nơi rồi, mau chóng bình tĩnh lại rồi chuẩn bị đi."

Ngay lập tức Viên Tam đã quên những chuyện đau lòng ở phủ Trường Sa, sốt sắng nói, "Tuân mệnh!"

Vậy mà ngay ngày hôm sau, Viên Tam đã chạy đi đâu không biết, Phó Vân anh đang định bắt hấn đọc thuộc lòng nội dung trong Tứ thư mà không tìm thấy hấn đâu.

Mãi tới giờ ăn trưa, Viên Tam mới quay về, hai tay nắm chặt, siết bàn tay khiến ngón tay kêu lách cách.

"Ta vừa đánh cho Chung Thiên Lộc một trận rồi, cái thứ vong ân phụ nghĩa! Ngay cả tiểu thư nhà lão đại có không thềm hấn thì hấn cũng không nên cưới cô nương Phạm gia kia mới phải!" hấn hừ lạnh, "Ta đánh hấn đến mức kêu cha gọi mẹ, tiểu thư Phạm gia kia tự biết mình đuối lý nên không dám cản ta."

Phó Vân anh nhếch miệng cười, làm gì có chuyện Phạm thị biết sai không dám cản, nhất định là sợ quá thôi, đáng người hấn mạnh khảnh, nhìn qua thì tưởng hào hoa phong nhã, tới lúc đánh người lại vô cùng táo bạo, đánh là đánh thẳng tay.

...

Càng gần kỳ thi, không khí trong phố Cố Viện càng trở nên áp lực. Con phố này ngay gần trường thi, những gia đình xung quanh đa phần đã cho người chuẩn bị thi hương thuê, mùi nhà thì có tới chín nhà có tú tài. Dù ngày hay đêm, cả phố vẫn im lặng như tờ, có mấy nhà bán hết chó và gà vịt nhà mình đi, sợ làm ảnh hưởng tới việc ôn thi của tú tài trong nhà.

Bởi Sở Vương phủ không giúp gì được trong vụ Phó Nguyệt, Chu Hòa Sưởng vô cùng hổ thẹn, định phái người tới Phó gia giúp đỡ Phó Vân anh nhưng lại sợ quây rầy nàng, hấn chỉ còn cách thi thoảng tìm Kiều Gia để hỏi thăm Phó Vân anh hằng ngày ăn uống ngủ nghỉ thế nào, hỏi nàng có thiếu cái gì, hấn sẽ lập tức sai tùy tùng đi mua.

Trước ngày thi một ngày, Phó Vân anh tới Sở Vương phủ ở, có như thế Sở Vương mới có thể kịp thời phái người giúp nàng che giấu

thân phận.

Ngày hôm sau nàng đi phố Cống Viện tham gia kì thi, Phó Vân Chương chờ nàng ở đầu phố, dặn dò nàng rất nhiều chuyện, nhắc nhở nàng hết lần này đến lần khác về các kỹ xảo đáp đề, cuối cùng xoa đầu nàng, nói: "Đừng tạo áp lực cho bản thân, làm bài xong thì về thôi."

Lần trước ba ngày thi được tách ra, nàng đã hôn mê bất tỉnh, lần này thi liên tục ba ngày, không biết thân thể của nàng có thể chịu đựng nổi hay không.

Phó Vân anh mở chiếc giỏ đựng giấy bút và đồ tùy thân ra cho y xem, "Nhị ca, không sao đâu, lần này muội mang đầy đủ hết rồi, muội nghe lời huynh, làm bài xong sẽ ra luôn."

Nàng đã bắt đầu dậy thì, sau này càng ngày càng khó giấu giếm, kì thi đình sẽ tổ chức ở kinh sư, Sở Vương có muốn cũng không can thiệp nổi, nàng chỉ định thi đến kì thi hương rồi thôi, trở thành cử nhân, nàng đã có tư cách làm quan rồi.

Phó Vân Chương còn phải thi lại kì thi đình, còn nàng đi kinh sư sẽ trực tiếp đi theo con đường tuyển chọn quan lại.

Tiền, nàng có, công danh, nàng cũng có, thanh danh, từ khi chín tuổi nàng đã nổi danh ở đất Hồ Quảng, giờ trên bàn của học trò nhỏ học vỡ lòng nào chẳng có một bộ "Sổ tay chế nghệ", cái tên Đan Ánh công tử này có ai mà không biết nữa? Mạng lưới quan hệ, nàng cũng chẳng thiếu.

Nàng không quay đầu lại, hòa mình vào dòng người đang chen chúc xô đẩy trước trường thi.

Phó Vân Chương nhìn theo bóng dáng nàng đi xa dần, đến tận khi nàng rẽ vào hành lang sau cửa chính, không thấy ai nữa, y vẫn đứng đó dõi mắt nhìn mãi.

...

Ba ngày sau, trời còn chưa sáng, Phó Vân Chương đã tới đón Phó Vân anh.

Dù biết sẽ không có vấn đề gì nhưng mấy ngày nay y lúc nào cũng bất an, ban đêm cũng trằn trọc không sao ngủ được, đành khoác áo lên ngồi bên bàn đọc sách, hôm nào cũng đọc tới tận lúc hừng đông.

Liên Xác không nhịn được đành lên tiếng: "Thiếu gia đi thi, gia cũng lo lắng theo, có khi còn mệt mỏi hơn mấy người đi thi kia nữa."

Phó Vân Chương lắc đầu bật cười, y nghĩ với tính cách của Phó Vân anh, tới lúc ra khỏi trường thi thấy sắc mặt của y không tốt chắc chắn sẽ trách móc y nên vừa tới trường thi, y đã ngồi trong xe ngựa, gục xuống ngủ.

Dù sao cũng đã tới nơi rồi, cuối cùng y lại thả lỏng, ngủ rất say.

Lần thi này Phó Vân anh chuẩn bị rất đầy đủ, làm xong bài, cẩn thận kiểm tra lại mấy lần rồi ra khỏi lều thi.

Kiều Gia, Vương Đại Lang, Liên Xác và người bên Sở Vương phủ đều tới đón nàng, dưới sự đốc thúc của Chu Hòa Sưởng, người bên Sở Vương phủ còn mang theo cả sập gỗ, vừa thấy nàng ra khỏi trường thi đã vội vàng ôm gối đầu, bê sập gỗ chạy rầm rập về phía trước, va vào những người đang chờ thí sinh khác, bị mắng cho một trận.

Bước chân Phó Vân anh loạng choạng nhưng dù sao lần này không ngã xỉu.

Kiều Gia đỡ nàng đi, dừng lại bên chiếc xe ngựa đang đứng chờ ở góc đường, vén màn xe lên liền thấy Phó Vân Chương đang gục xuống bàn con, khăn phủ rơi sang một bên, lộ ra khăn lưới bên trong, mái tóc đen nhánh, ngủ say. Trong tay y lúc này còn cầm một cuốn "Đông lai bác nghị".

Lúc ngủ, mặt mày y thật bình thản, trên mặt thậm chí còn còn chút ngây thơ.

Liên Xác đang định đánh thức Phó Vân Chương, Phó Vân anh đã ngăn hẳn lại, ra hiệu cho hẳn im lặng, khe khẽ nói, "Để nhị ca ngủ một lát."

Nàng dặn Vương Đại Lang ở lại chờ Viên Tam, nhẹ nhàng bước vào xe ngựa, khẽ khàng gỡ cuốn sách trong tay Phó Vân Chương ra, đỡ y nằm xuống, đỡ y dựa vào gối mềm để ngủ cho thoải mái.

Dường như y đã thực sự mệt mỏi, ngủ mãi vẫn chưa tỉnh.

Xe ngựa đi về phía tòa nhà, vòng luôn về cửa sau, dừng lại bên cửa.

Phó Vân anh bảo Liên Xác đứng bên ngoài xe ngựa chờ Phó Vân Chương tỉnh lại, còn nàng thì về phòng, vừa đặt lưng xuống đã ngủ.

Nàng ngủ nguyên một ngày một đêm, đến lúc tỉnh lại thì bên ngoài vang lên tiếng mưa rơi lộp bộp, nàng phóng mắt nhìn xuyên qua tấm bình phong, nhìn thấy những khóm hoa trong sân bị cơn mưa xối xả làm cho rạp cả xuống.

Kiều Gia đứng canh ngoài cửa, nghe thấy tiếng ho khan của nàng, lập tức gọi người xuống bếp lấy cơm nóng canh nóng mang lên.

Nàng uống mấy bát canh, bỗng bên ngoài vang lên tiếng bước chân chạy về phía phòng nàng, Viên Tam và Chu Hòa Xưởng lần lượt chạy vào phòng, "Lão đại, người tỉnh rồi!"

Sức khỏe Viên Tam vốn rất tốt, chỉ ngủ một buổi trưa đã tỉnh, vừa thi xong, hẳn không có việc gì làm, chỉ có thể ngồi với người cũng tới thăm Phó Vân anh là Chu Hòa Sưởng. Hai người không có đề tài chung, nhìn nhau hết ngày.

Phó Vân anh ngẩng đầu chào hỏi hai người họ, hỏi Kiều Gia, "Nhị ca ta đâu rồi?"

Kiều Gia trả lời: "Phó công tử đi Hoàng Hạc Lâu."

Học chính không thể chủ trì kì thi hương, quan chủ khảo và phó khảo của kì thi hương lần này là Hàn lâm học sĩ từ kinh sư tới.

Được sự giới thiệu của Diêu Văn Đạt và Vương các lão, quan chủ khảo và phó khảo đều muốn gặp Phó Vân Chương một lần, hôm nay tri phủ mở tiệc ở Hoàng Hạc Lâu để chiêu đãi Hàn lâm Học sĩ, Phó Vân Chương qua đó tiếp khách.

Đến tối, Phó Vân Chương trở về, trên người có mùi rượu nhàn nhạt. Đầu tiên y về phòng tắm gội, thay một bộ đồ mới rồi mới sang gặp Phó Vân anh và Viên Tam.

Hai người đang bàn bạc về đề thi, đề thi sách luận năm nay rất khó, bao gồm hết cả thiên văn địa lý, người thi không chỉ cần biết kinh bang tế thế, còn phải thông thạo thủy văn, hiểu biết về việc đồng áng.

Văn bát cổ lại không khó.

Năm vừa rồi trong triều vừa trải qua một lần rung chuyển lớn, vì vụ vận chuyển muối ở Sơn Đông, Đại học sĩ Trần các lão dâng sớ xin từ quan, Hoàng thượng không đồng ý, ban cho chết ở nhà, Trần gia tan tác. Sau đó có tới bảy tám chục người bị hạch tội. Tiết các lão tuổi đã cao, không muốn bị kẹp giữa Hoắc Minh Cẩm và Thẩm Giới Khê nên đã dâng tấu xin cáo lão về quê, Hoàng thượng thuyết phục ông ta ở lại không được nên đành phải để ông ta về. Nội Các vẫn do Thẩm Giới Khê cầm trịch, ông ta không cam lòng trở nên yếu thế, liên tục bác bỏ mấy sắc chỉ của Hoàng thượng, chính Thẩm Giới Khê đã nâng đỡ Hoàng thượng lên ngôi Hoàng đế. Hoàng thượng giờ vừa sợ vừa kiêng dè Thẩm Giới Khê, tuy nổi giận lôi đình nhưng vẫn chưa dám xuống tay với Thẩm đảng.

Sau một hồi mưa máu gió tanh khiến người ta trở tay không kịp, vào giữa giai đoạn hai phe phái đang giằng co thế này, đề thi hương các

vùng đa phần không liên quan đến chuyện triều chính, các quan giám khảo sợ rằng ra đề như thế nhỡ đâu lại bị đẩy cho cái tội "âm mưu hại người", nên lúc ra đề ra sức đẩy về hướng lễ nghi, đạo lý luân thường (*Quan hệ vua - tôi, cha - con, anh - em, vợ - chồng, bè bạn...*).

Ví dụ như đề Phó Vân anh đi thi lần này được lấy từ "Trung Dung": Phụ vi đại phu, tử vi sĩ, táng dĩ đại phu, tế dĩ sĩ. Phụ vi sĩ, tử vi đại phu, táng dĩ sĩ, tế dĩ đại phu. Cơ chi tang đạt hồ đại phu. Tam niên chi tang đạt hồ Thiên tử. Phụ mẫu chi tang, vô quý tiện nhất dã. [2]

[2] Dịch nghĩa: "Phàm cha là đại phu, con là sĩ, thì cha chết được chôn cất theo lễ đại phu, tế tự theo lễ sĩ. Cha là sĩ, con là đại phu, thì khi cha chết được chôn cất theo lễ sĩ, tế tự theo lễ đại phu. Phép tang giáp năm thì làm (từ thường dân) cho đến bậc đại phu. Phép tang ba năm thì làm (từ thường dân) suốt tới Thiên tử. Phép tang cha mẹ (ba năm) không phân biệt sang hèn, đều như nhau."

Đề này thảo luận về việc lễ nghi hiến tế.

Phó Vân Chương nghe Phó Vân anh và Viên Tam trình bày về chuyện bản thân phá đề như thế nào, gật đầu nói: "Phá khéo lắm."

Viên Tam nhướn mày, mặt đầy vẻ đắc ý.

...

Loáng một cái đã tới ngày yết bảng, kỳ thi mùa thu này thường được yết bảng vào đúng lúc hoa quế đang tỏa hương nên được gọi là quế bảng.

một đêm trước ngày yết bảng, Phó Vân anh đột nhiên mơ thấy kiếp trước.

Ngoài trời đang có tuyết rơi, tuyết lông ngỗng rơi lả tả, chỉ trong chốc lát tuyết đã phủ một lớp dày.

Nàng đứng ngoài hành lang bên cạnh thư phòng, cái lạnh thấm vào tận xương, lạnh tới mức nàng run lên.

một người bước ra từ thư phòng, đầu đội mũ quan, áo quan đỏ rực, bên trong là áo lụa trắng, thắt lưng gắn ngọc, túi đeo bên hông màu đỏ, cầm một chiếc bài ngà (*thẻ bài của quan lại*), chân đi giày lụa đen thêu mây, quần áo chỉnh tề, khuôn mặt trầm tĩnh.

"Biểu ca..." Nàng bước tới đón hấn, từ ngày thành thân, nàng vẫn luôn gọi hấn là biểu ca.

Thôi Nam Hiên nhìn nàng, thấy nàng đã bị lạnh tới mức chóp mũi đỏ ửng, nhú mào, đưa mắt ra hiệu cho tùy tùng phía sau đưa nàng về phòng, "Về đi."

Nàng chần chừ một lúc, cố gắng dùng giọng điệu dịu dàng nhất, thử thăm dò: "Biểu ca, thiếp..."

"Đây là Thôi gia, sau này không nên nhắc về chuyện Ngụy gia nữa." Bước chân Thôi Nam Hiên dừng lại một lúc nhưng hấn vẫn không quay đầu lại, "Chuyện trên triều đình, đàn bà con gái không nên xen vào."

Dưới hành lang lập tức có người bung dù, che cho hấn đi ra ngoài.

Nàng nhìn theo bóng hấn, vành mắt dần trở nên đỏ hoe, lấm lắm, "Thiếp biết chàng khó xử, đâu có định ép chàng cầu xin giúp cha thiếp..."

Nàng chỉ định hỏi hấn một chút có thể nhờ người gửi mấy bộ quần áo dày cho các anh nàng trong ngục hay không, trời đang giá rét, lúc các anh nàng bị bắt chỉ mặc đôi áo mỏng, nhìn họ có vẻ béo tốt mập mạp như thế nhưng thực ra ai cũng sợ lạnh.

Nhưng nàng lại sợ nếu tự nàng nhờ người khác giúp đỡ sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ của hấn nên mới trưng cầu ý kiến của hấn trước.

Vậy mà đến một cơ hội mở miệng hăn cũng không cho nàng.

một trận tuyết lớn che lấp cả trời đất, nàng đứng trên hành lang, nhìn Thôi Nam Hiên đi xa dần, gió tấp vào mặt nàng, lạnh thấu xương, nàng cảm thấy đến máu trong người mình cũng đã lạnh ngắt.

Giữa trời đất chỉ còn lại bóng dáng chói mắt mà lại lạnh lùng kia.

Giữa một vùng lạnh lẽo hoang vu bỗng có tiếng ồn ào từ đâu truyền lại, có người nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, đi vào trong phòng.

Phó Vân anh nhận ra mình đang nằm mơ, đột nhiên mở bừng mắt, tỉnh lại.

Nàng chống người ngồi dậy, khép lại vạt áo, đặt chân lên chỗ để chân dưới giường, chậm rãi xỏ chân vào giày gấm.

một bàn tay mảnh khảnh, ngón tay dài có vết chai mỏng gọt tằm mảnh thủy tinh ở gian ngoài ra, Phó Vân Chương đi vào trong phòng, đứng cách nàng một tấm bình phong và một tấm màn lụa, mỉm cười hỏi nàng: "Dậy chưa?"

Qua tấm màn, bóng người thật mơ hồ, thanh âm cũng mơ hồ.

Phó Vân anh che miệng ngáp một cái, vén màn lên, móc lên chiếc móc câu bằng đồng rồi vừa vén tóc vừa hỏi: "Sao hôm nay nhị ca dậy sớm thế?"

Ngoài cửa sổ vẫn còn tối mờ, trời còn chưa sáng đâu đấy!

Phó Vân Chương mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn nàng búi tóc lại bằng một tấm vải gấm, rót cho nàng một chén trà, nói: "Chuẩn bị hành lý đi, chúng ta đi kinh thành."

Chương 100: Trở lại kinh thành

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

trên phố nhỏ tiếng chiêng trống vang trời, tiếng thanh la không dứt.

Phố Cống Viện nhiều tú tài, người đỗ cử nhân cũng nhiều, quan sai cưỡi ngựa hối hả qua lại, đưa tin mừng tới từng nhà.

Sáng sớm, các nhà trong phố đã sai người hầu đi ra nơi dán thông báo xem quế bảng, người trong nhà háo hức chờ đợi, mong chờ tin tốt.

Có người vui thì ắt sẽ có người buồn.

Nhìn thấy quan sai từ xa chạy tới nhà mình báo tin vui, cả nhà đều không ai không vui mừng, người người đánh trống reo hò, hàng xóm láng giềng, không cần biết có quen biết hay không, cũng hòa vào những người tới báo tin, tới nhà xin ít rượu mừng.

Đến không khí cũng tràn ngập sự niềm vui, cười nói rộn ràng.

Cũng lại có những người mỏi mắt chờ mong, chờ mãi chờ mãi vẫn không chờ được tin mừng, chỉ có thể đóng cửa thờ dài.

Bên này trước cửa vắng vẻ tới mức có thể giăng lưới bắt chim, bên kia ngựa xe tấp nập, người người chen chúc.

Trước tòa nhà Phó gia đương nhiên là cảnh tượng náo nhiệt, đông đúc toàn người là người, hàng xóm láng giềng xếp tới mấy vòng xung quanh.

Đội ngũ báo tin mừng khua chiêng gõ trống đi mấy vòng quanh thành rồi quay lại con phố nhỏ, kéo theo một đoàn người mặt tươi như hoa, ngày hôm đó họ chẳng làm gì cả, chỉ đi theo những người báo tin mừng tới các nhà có người đỗ cử nhân, vừa coi như lấy may, nhân tiện cũng có thể ăn chực uống chực nhận tiền lì xì của gia chủ.

Khoản đãi những người đưa tiền mừng tới, quản gia cười híp cả mắt, phân công kẻ hầu người hạ xung quanh lấy những bao lì xì đã được chuẩn bị sẵn ra, phân phát cho hàng xóm láng giềng đang đứng chật cứng trước cửa.

Từ chuyện chuẩn bị bàn tiệc, chiêu đãi quan sai, đến việc ghi chép lại danh mục quà tặng đều được quản gia gân cổ lên phân công người dưới đi làm, đám tôi tớ cũng cao giọng trả lời, cuối cùng, tất cả mọi người khản đặc cả giọng.

Già trẻ trai gái ai cũng muốn đổ về phía trước, muốn xem thử tin mừng trông thế nào.

Mấy trăm con người tụ tập một chỗ, tiếng cười tiếng nói vang vọng một góc trời.

Trong viện, Phó Vân anh căn bản không hề quan tâm tới tiếng ồn ã bên ngoài, rửa mặt xong, ăn bữa sáng rồi quay về phòng sửa soạn hành lý, còn bớt chút thời gian viết một phong thư cho Phó tứ lão gia.

Trong đình có hai cây hoa quế, trời đã vào thu, hoa quế thơm ngào ngạt, gió thổi qua, những đóa hoa nhỏ li ti màu vàng nhạt rơi ào ạt, tạo thành một lớp thảm nhung màu vàng dưới mặt đất.

Viết xong thư, nàng đứng dậy mở cửa phòng.

Cả sân bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, đến tiếng côn trùng kêu, tiếng chim hót dường như cũng chột nín bật.

không biết ai là người khởi xướng, nha hoàn, bà tử và tôi tớ trên hành lang lập tức ngừng ngay việc đang làm lại, quỳ xuống

dập đầu với nàng, tươi cười nói, "Chúc mừng lão gia, chúc mừng lão gia."

Phó Vân anh giật mình.

Tú tài được gọi là tướng công, cử nhân gọi là lão gia, về sau nàng cũng sẽ là lão gia.

Vương Đại Lang cắt ngang qua sân, chạy một mạch tới trước mặt Phó Vân anh, mặt cũng tươi cười, chấp tay nói: "Lão gia, người tới chúc mừng đông quá, thế nào ngài cũng phải ra ngoài gặp một lần mới được."

Hơn một nửa số học sinh của Giang Thành thư viện tới, Lý đồng tri tới, tri phủ mới cũng phái con trai của chính mình tới chúc mừng nàng, khách khứa ùn ùn kéo tới, chẳng còn đủ chỗ đứng trong sân nữa.

Phó Vân anh ho khan một tiếng, "Thôi cứ gọi ta là thiếu gia đi."

Vương Đại Lang cười đơn đả: "Làm sao thế được, giờ ngài đã là cử nhân lão gia rồi."

Phó Vân anh lắc đầu bật cười.

Ra khỏi viện, nàng đi thẳng về phía chính đường.

Dọc đường đi, kẻ hầu người hạ nhìn thấy nàng lập tức quỳ rạp xuống bái lạy. Trong mắt dân chúng bình thường, cử nhân là quan lão gia, thân phận cao quý, không thể đắc tội.

Ban đầu nàng còn bảo họ đứng dậy, sau đó cũng đành bó tay, dặn Vương Đại Lang nhớ phát tiền thưởng cho mọi người.

Tin mừng được dán ở nơi dễ thấy nhất ở chính đường, trên đó viết: "Chúc mừng Phó lão gia, húy Vân, người huyện Hoàng Châu, đỗ

kinh khôi xếp thứ ba trong kì thi hương ở Hồ Quảng, kinh báo liên đăng hoàng giáp." [1]

[1] "Kinh khôi" chỉ những người đỗ đầu trong kì thi. "Kinh báo liên đăng hoàng giáp" là lời nói khách sáo khi chúc mừng người thi đỗ trong các kì khoa cử, mình không hiểu chính xác, đại loại nghĩa là tin mừng sẽ nhanh chóng được đưa tới nhà và lan truyền khắp nơi.

Mấy người hầu kẻ hạ đứng canh bên cạnh tin mừng ưỡn ngực một cách đầy tự hào trong cái nhìn chăm chú của những người xung quanh.

Quá nhiều người tới báo tin và chúc mừng, bàn tiệc được bày ra khắp nơi quanh hành lang, ban đầu vốn chỉ dự định bày ba mươi mấy bàn tiệc rượu, sau đó liên tục có thêm người tới nhà chúc mừng, nhà bếp thực sự không làm xuể, tửu lâu trong thành chủ động bung rượu và thức ăn tới biểu, rượu và món ăn ngon ùn ùn kéo tới, rất nhiều khay lớn đầy ắp được đưa tới nhà.

Phó Vân Chương lúc này đang nói chuyện với Lý đồng tri, nhìn thấy Phó Vân anh ra ngoài liền dẫn nàng tới từng bàn mời những người quen biết uống rượu.

Tuy nàng nhỏ tuổi nhưng đã đảm nhiệm chức trợ giáo ở Giang Thành thư viện, học sinh trong thư viện coi nàng là thầy, giờ thấy nàng đỗ cử nhân nhưng biết nàng bình thường không thích cười cợt, không dám chúc rượu, chỉ nói mấy câu chúc mừng.

Những vị khách lớn tuổi hơn thấy nàng trẻ tuổi nên cũng không ép nàng uống rượu, đa phần đều kéo nàng ra nói mấy câu cổ vũ.

Chỉ có mấy người bình thường không qua lại thân thiết nhiều lắm với nàng mới vội vã tới đây tạo quan hệ, cố gắng làm mọi cách lôi kéo làm quen với nàng, nhất định phải uống mấy chén với nàng cho bằng được. Phó Vân Chương chỉ đối đáp dăm ba câu đã tách nàng ra khỏi bọn họ.

Mời rượu một lượt, nàng cũng uống sơ sơ mấy chén rượu ngọt.

Trong viện tràn ngập khách khứa, đông đúc ồn ào, nhưng nàng vẫn giữ được sắc mặt bình tĩnh, trên môi luôn giữ một nụ cười nhẹ nhàng, chẳng khác gì thường ngày.

Lý đồng tri âm thầm gật đầu.

Phó Vân anh đi một vòng chào hỏi rồi hỏi Vương Đại Lang:
"Sao không thấy Viên Tam đâu cả? hắn đồ thứ mấy?"

Wương Đại Lang trả lời: "Viên thiếu gia cũng thi đỗ, đỗ thứ bốn mươi, ngài ấy cầm tin mừng đi rồi, nói không quen biết người ở đây, không muốn xuất hiện."

Trong kì thi hương lần này, Giang Thành thư viện chỉ có nàng và Viên Tam thi đỗ, mấy người Đỗ Gia Trinh, Trần Quý, Lý Thuận không may thi trượt, nhưng dù sao họ vẫn còn trẻ, không quá thất vọng vì thất bại lần này.

Viên Tam chắc hẳn đã trở về phòng tự ăn mừng một mình, hắn không thích rào trước đón sau, nói những lời khách sáo với người khác nên giờ đã trốn trong phòng uống rượu ăn thịt. Người trong thư viện biết hắn không phải là người phủ Võ Xương, cứ tưởng rằng hắn đã về quê ăn mừng nên cũng không vội tìm gặp hắn.

Phó Vân anh dờ khóc dờ cười.

Tiệc rượu đông vui, phía ngoài tường viện vang lên một tràng pháo đốt đì đùng đinh tai nhức óc, Chu Hòa Sưởng cưỡi một con ngựa cao lớn đi tới chúc mừng Phó Vân anh. Từ trước đến nay hắn chưa từng biết khiêm tốn, kiềm chế là gì, lần này còn dẫn cả trăm người hầu kẻ hạ tới góp vui, nhạc nhẽo vang trời, phô trương tới mức long trọng hơn cả những người tới nhà Giải nguyên (*người đứng đầu kì thi hương*) báo tin mừng.

Người không biết có khi còn tưởng hẳn đi rước dâu.

Đích thân Phó Vân anh ra mặt đón tiếp hẳn, nàng nói: "Vẫn biết là huynh vui mừng, nhưng dù sao cũng không nên đưa nhiều người tới như thế làm gì."

Đến Giải nguyên cũng không làm rùm beng như thế.

Chu Hòa Sưởng nhét một chiếc hộp sơn đen khám trai bọc gấm vào tay nào, vui vẻ nói: "Ta cũng tham gia thi hương nhưng đến tên cũng không được ghi lên bảng. Đệ thi đỗ, ta cảm thấy vui như thể chính bản thân mình thi đỗ ấy!"

Phó Vân anh mở chiếc hộp ra, ánh sáng của châu ngọc tỏa ra lấp lánh, mấy người đứng gần đó không thể nào nuốt khan một cái.

Nàng vội vàng đóng nắp lại, Chu Hòa Sưởng tặng quà cho ai, tiêu chí lựa chọn là càng đắt càng tốt, vàng bạc thì đã là gì, lần này quà tặng của hẳn là châu ngọc, vô cùng có giá trị, lấy bừa một viên ra bán cũng có thể được mấy ngàn lượng bạc.

"Đệ đừng từ chối, với ta mà nói, mấy thứ này cũng có đáng mấy đâu." Chu Hòa Sưởng giữ tay nàng lại, mặt tươi roi rói.

Phó Vân anh mỉm cười lắc đầu, đành nhận chiếc hộp, đưa hẳn về chỗ ngồi, biết hẳn thích những chỗ đông người vui vẻ bèn xếp cho hẳn ngồi cùng bàn với các học sinh đường Đinh.

Ầm ỉ tới tận tối tiệc mới tàn.

Phó Vân anh tiễn Lý đồng tri và những người khác ra ngoài rồi tới phòng dành cho khách tìm Viên Tam.

Viên Tam hiện giờ đang ngồi trước tờ giấy ghi tin mừng, nhấp một ngụm rượu rồi lại vuốt tờ giấy, ăn một miếng thịt rồi lại sờ tờ giấy, trên tay dính mực và phấn vàng nhem nhuốc nhưng dường

như hấn cũng chẳng nhận ra, tiếp tục dùng tay bốc thịt nhét vào miệng nhai.

"Bố là cử nhân rồi!"

hấn say khướt, nghe thấy tiếng mở cửa bèn ngẩng đầu lên, nấc ọp một cái, nghếch miệng cười hơ hơ.

Phó Vân anh sai người hầu vào phòng hầu hạ hấn rửa mặt chải đầu. nói về thiên phú học tập, Viên Tam nhất định là người nổi bật nhất trong các học sinh của Giang Thành thư viện, bình thường hấn không phải người số một số hai gì nhưng đến mỗi kì thi quan trọng, hấn tuyệt đối sẽ không thi trượt, năm đó Viên huyện lệnh nhận ra điểm này nên mới cứu hấn, quả là có mắt nhìn người.

Hai hôm sau, những người có quen biết với Phó Vân anh ở phủ Võ Xương đều tới nhà chúc mừng, trên phố nhỏ ngựa xe tấp nập.

Trong lúc những người trong thành vẫn đang chúc mừng, mở tiệc, đốt pháo, tri phủ đích thân tổ chức một bữa tiệc thiết đãi những cử nhân mới, những người tham dự đều là những nhà nho có tiếng ở địa phương.

Phó Vân anh và Viên Tam tới dự tiệc, sau khi tới chào các thầy dạy của mình, họ không thể không nói mấy lời khách sáo với những người thi đỗ năm nay.

Mọi người thử thăm dò chuyện thi hội, nàng cười nói: "Tài hèn ít học, vẫn cần phải học thêm mấy năm nữa."

Học chính đang ngồi cách đó không xa, nghe thấy những lời này bèn gật đầu nói: "Người còn nhỏ tuổi, cũng nên mài giũa thêm mấy năm."

Như vậy có nghĩa là tuy Phó Vân sẽ theo anh mình lên phía bắc nhưng sẽ không tham gia thi hội.

Những người khác nói mấy câu tỏ ra tiếc nuối nhưng trong lòng đều thầm nghĩ thật may mắn, có đối thủ là một người trẻ tuổi thiên tư thông minh lại còn tuấn tú như vậy mới đáng lo đấy! Giờ Phó Vân nói sẽ không thi lần này, vậy nghĩa là Hồ Quảng lại thừa ra một suất, biết đâu cái suất đấy lại rơi vào đầu mình cũng nên.

Mấy cử nhân chuẩn bị tham gia thi hội khắp khởi mừng thầm, sợ Phó Vân anh đổi ý liền nói sang chuyện khác.

Viên Tam là nghé con mới sinh không sợ cọp, nói nhỏ với Phó Vân anh: "Dù sao ta cũng sẽ lên kinh thành với lão đại, nhân tiện đi thi một lần, dù thi không đỗ cũng coi như trải nghiệm một phen là tốt rồi!"

Giải nguyên ngồi cùng bàn với bọn họ nghe vậy thì cười, tỏ vẻ khinh thường.

Viên Tam không tức giận, "một lần thi không đỗ, còn có lần hai, lần ba, thi tới năm bốn mươi tuổi cũng chưa muộn đâu nhỉ?"

Mặt Giải nguyên biến sắc. Năm nay ông ta vừa đúng bốn mươi tuổi, Viên Tam ăn miếng trả miếng, cười nhạo ông ta đây mà.

Thấy hai người sắp cãi nhau tới nơi, Phó Vân anh lại nói sang chuyện khác: "Nghe nói quan chủ khảo kì thi hội lần này là Lại Bộ Thị lang Thôi đại nhân."

Mấy cử nhân trong bữa tiệc vội vàng dỏng tai lên nghe nhưng nàng lại ngừng lại, không nói thêm gì nữa.

Những người khác chờ đợi hồi lâu, thấy nàng thực sự không có ý định nói tiếp, cảm thấy nôn nóng khó chịu liền châu đầu ghé tai bàn bạc với nhau. Giải nguyên là người kích động nhất, ông ta là Giải nguyên của Hồ Quảng, rất tự tin có thể thể hiện tốt ở kì thi hội nên đương nhiên sẽ quan tâm tới việc người được chọn làm quan chủ khảo là ai.

Diêu Văn Đạt viết thư nói với Phó Vân Chương, việc chọn chủ khảo và phó khảo vẫn chưa có quyết định cuối cùng nhưng Thôi Nam Hiên nhất định sẽ là một trong những quan giám khảo lần này. Ông ta còn dặn dò Phó Vân Chương nghiên ngẫm sở thích của Thôi Nam Hiên cho kỹ càng, những cố gắng thi lại thường không được lòng người, hay bị những người thi cùng năm dè bủ, vậy nên y cũng chẳng cần phải nghĩ tới họ làm gì, chỉ cần thi tốt cho họ sáng mắt ra là được.

Phó Vân Chương sợ Phó Vân anh không vui nên không nói gì với nàng.

Nhưng nàng vẫn biết được, trong lòng cũng chẳng có gì xao động, chỉ dựa vào những hiểu biết của mình về Thôi Nam Hiên, nghĩ ra không ít đề bài cho Phó Vân Chương, giúp y ôn thi.

Người quen làm giám khảo, thế nào cũng vẫn có chỗ lợi.

Từ ngày thứ ba, những người ở huyện khác cũng đã bắt đầu mang quà tặng tới phố Cống Viện chúc mừng, nhiều người còn vừa mang danh thiếp, quà tặng, dọc đường còn rêu rao, thổi kèn đánh trống cho ai cũng biết.

Người dân bên huyện Hoàng Châu nghe nói Phó Vân anh đỗ kinh khôi bèn chửi mắng người trong dòng tộc, có người tức quá không chịu được tới thẳng nhà mà chửi mắng. Huyện này khó khăn lắm mới có một cố gắng sĩ, một cử nhân nhưng cuối cùng đều bị ép đi cả, về sau họ chắc chắn sẽ không quan tâm gì tới quê nhà nữa, như thế chẳng phải là đuổi Bồ Tát đi hay sao?

Người trong tộc giờ có hối cũng không kịp, tuy rằng những kẻ đã làm hại Đại Ngô thị, Lư thị đều đã rơi vào cảnh táng gia bại sản, không liên quan tới những người khác nhưng khi ấy bọn họ hoàn toàn không chủ động che chở cho người nhà của tứ lão gia, cử nhân lão gia thế nào cũng sẽ giận bọn họ. Giờ phân tông thì cũng đã phân tông rồi, có muốn được thơm lây cũng chẳng có hy vọng gì, hơn nữa còn có thể bị cử nhân lão gia xử lý nên cuối cùng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn cử nhân lão gia mà thôi.

Tất cả là do tộc trưởng và đám tộc lão tham tiền biến chất, chèn ép mẹ góa con cô nhà người khác, nếu không phải do đám tộc lão ấy, Phó gia bọn họ đã có ba người trẻ tuổi có tiền đồ, chẳng mấy chốc sẽ trở thành thế gia đại tộc rồi, không phải sao?

Người trong tộc không cam lòng, tới tận phủ Võ Xương, đưa một phần quà lớn cho quản gia, hỏi thăm liệu Phó Vân anh có thể về quê mở tiệc rượu hay không.

Nếu về quê, người trong tộc có thể chớp lấy cơ hội này nhận tội với nàng, đang ngày vui, cử nhân lão gia nhất định sẽ giữ cho bọn họ mấy phần thể diện, răng còn có lúc cần phải lưỡì, huống gì là máu mủ tình thâm, về sau vẫn là người một nhà.

Quản gia không dám nhận quà của người trong tộc, hỏi Phó Vân Chương có muốn về huyện Hoàng Châu mở tiệc trước khi đi hay không.

Y cười nhạt, mặt lạnh lùng, "Sau này đừng hỏi ta những chuyện như thế này nữa."

Quản gia vội vàng nhận lỗi, ra ngoài đuổi người trong tộc đi.

Người trong tộc hối hận đến xanh cả ruột, nhìn nhau không nói, mặt mũi sầm sì rời khỏi phủ Võ Xương.

Lúc gió thu thổi bay những bông hoa quế tàn cuối cùng, Phó Vân Chương cuối cùng cũng hoàn thành kế hoạch cho chuyến đi này, đầu tiên họ sẽ đi thuyền tới Dương Châu rồi đi theo kênh đào phía bắc đi thẳng tới kinh thành.

Đợi tới lúc Phó tứ lão gia đón Phó Nguyệt trở về, bọn họ sẽ khởi hành.

Hôm nay ngồi trong đình viện ngắm trăng, ánh trăng loang loáng như nước, xung quanh có một làn sương mù nhàn nhạt bao phủ, mọi

người ngồi trong đình hóng gió bên hồ, nhìn hơi nước trên hồ lan tỏa như thể ngồi giữa những đám mây.

Phó Vân anh ngồi bóc cua, đắm chìm trong ánh trăng thanh lãnh trong đình viện, nói: "Người xưa nói "Yên hoa tam nguyệt há Dương Châu" [2], giờ đã là mùa thu, không biết mùa thu ở Dương Châu sẽ ra sao."

[2] Trích "Hoàng Hạc lâu tống Mạnh Hạo Nhiên chi Quảng Lăng" của Lý Bạch, dịch ra là "Tháng ba hoa khói xuống Dương Châu".

Phó Vân Chương đặt chén trà trong tay xuống, cười cười, "Lúc tới đó sẽ đưa đệ đi dạo Tây Hồ, vườn tược ở Dương Châu cũng rất đặc sắc. Dương Châu giàu có, dân chúng cởi mở, mỗi độ xuân về, nam nữ trong thành ra ngoại thành du ngoạn, những chiếc thuyền chen chặt cả dòng sông chảy ra ngoại thành."

Cảnh sắc đông vui náo nhiệt như thế, chỉ cần nghĩ tới thôi đã khiến cho người ta vui vẻ.

Chu Hòa Sưởng là kẻ chuyên phá đám, nhắc tới một "đặc sản" khác của Dương Châu: "Nhị ca đã gặp Dương Châu sáu mã [3] đích thực bao giờ chưa?"

[3] "Dương Châu sáu mã" (sáu mã là ngựa gầy) là một cụm từ mang tính nhục mạ với nữ giới, ý nói những người phụ nữ có thể tùy ý chà đạp, tàn phá, tương tự việc dễ dàng ép buộc một con ngựa nhỏ bé gầy yếu. "Dương Châu sáu mã" đích thực thường là những cô gái từ nhỏ đã được mua về, được nuôi dạy theo tiêu chuẩn tiểu thư khuê các (hoặc gái lầu xanh) để sau này bán/tặng cho quan lớn hoặc người giàu có làm đồ chơi. "Dương Châu sáu mã" đích thực có địa vị cực kỳ thấp, thấp hơn tiểu thiếp nhiều vì tiểu thiếp cũng phải xem bát tự, mối lái, có xuất thân rõ ràng, còn "Dương Châu sáu mã" chỉ đơn thuần là một món đồ chơi.

hắn theo Phó Vân anh, gọi Phó Vân Chương là nhị ca.

...

Phó Vân anh sắp lên phía bắc, tới kinh thành, nếu như không có gì trục trặc thì sẽ không qua lại Hồ Quảng nữa, thậm chí còn có thể cả đời không quay lại.

Chu Hòa Sưởng ban đầu chỉ vui vì việc nàng thi đỗ cử nhân, đến lúc biết lần này nàng đi rồi sẽ không trở lại, lòng đau như dao cắt, ngồi trong Vương phủ khóc lóc một hồi.

Sở Vương cười chua chát, nói: "Bảo Nhi, cả đời này cha con ta đều không thể ra khỏi phủ Võ Xương, con giờ đã hiểu được nỗi khổ trong lòng cha rồi chứ?"

Chu Hòa Sưởng gật đầu, ôm Sở Vương rơi lệ, "Cha, sau này con sẽ không chê cười cha suốt ngày muốn trốn ra ngoài chơi nữa."

Sở Vương đau lòng âm ỉ, con trai không hiểu nỗi nỗi sầu muộn của ông ta, ông ta buồn, nhưng giờ con trai cuối cùng cũng hiểu được cảm giác của ông ta, ông ta vẫn chẳng vui cho nổi.

Nếu như có thể, ông ta hy vọng cả đời này con trai ông ta sẽ luôn vui vẻ.

Nhưng Chu Hòa Sưởng lại kiên cường hơn nhiều so với tưởng tượng của Sở Vương, hấn buồn bực mấy ngày nhưng rồi cũng lau khô nước mắt, còn an ủi Sở Vương: "Tuy sau này không được gặp Vân ca nhi nữa nhưng bọn con vẫn có thể viết thư mà! Con không thể cản trở tương lai của đệ ấy được! Tới lúc đệ ấy thành quan lớn vẫn có thể quay lại thăm con."

Làm phiên vương chẳng bao giờ phải lo nghĩ chuyện áo cơm, muốn gì được nấy, tuy cái giá phải trả khá đắt, cả đời không thể ra khỏi phủ Võ Xương nhưng hấn vẫn toàn tâm toàn ý muốn làm thế tử của phiên vương.

Sở Vương bực mình tới mức bật cười, cái thứ không có tiền đồ này!

không nỡ rời xa Phó Vân anh, mấy ngày nay Chu Hòa Sường đã dứt khoát chuyển tới Phó gia ở.

...

Nghe Chu Hòa Sường hỏi bừa một câu về Dương Châu sáu mã như thế, Phó Vân Chương cau mày, liếc mắt nhìn thoáng qua Phó Vân anh.

Nàng biết Dương Châu sáu mã là gì. Quan viên ở kinh sư đi xuống phía nam nhậm chức, đường như ai cũng nuôi ngoại thất bên ngoài, quan viên phía nam lên kinh thành làm việc cũng sẽ mua một nữ tử xuất thân ở Bắc Trục Lệ để lo liệu việc nhà. Phụ nữ vốn không tiện ra ngoài, còn phải chăm sóc cha mẹ chồng ở nhà, hơn nữa sức khỏe không tốt, đi đường xa dễ bị bệnh, không tiện đi theo chồng ra ngoài làm việc, có nhiều quan viên cứ tới chỗ nào sẽ lại mua một nữ tử được dân địa phương đào tạo ra làm thiếp, tới lúc đi lại bán qua tay hoặc tặng cho người khác. Ngoài ra còn có những mỹ cơ được quan lại cấp trên, đồng liêu hoặc cấp dưới tặng.

Kiếp trước, Thôi Nam Hiên từng có một thời gian ngắn rời xa kinh thành, khi đó bề ngoài nàng vẫn tỏ ra không mấy quan tâm nhưng thực ra vẫn sợ hãi cũng như những người khác trên hoa ghẹo nguyệt bên ngoài.

Nguyễn thị từng ngầm nhắc nhở nàng, bảo nàng là phụ nữ thì không thể ghen tỵ, nếu có một ngày như thế thật thì cũng phải rộng lượng bởi vì nếu không rộng lượng thì cũng chẳng làm gì khác được, chi bằng tự nghĩ thoáng ra một chút.

Nàng nhớ lại khi còn nhỏ, các anh ai cũng chê cười nàng, nói nàng nhìn thì có vẻ nghe lời nhưng thực ra rất táo bạo, sau này lấy chồng cần phải kiềm chế một chút.

Lấy chồng theo chồng, sau này lớn lên nàng không thể thoải mái như thế được nữa.

Giờ nghĩ lại, cuộc sống trong kiếp trước kia dường như đã cách nàng rất xa, xa tới độ dường như đã trở thành kí ức của một người khác.

Kiếp này, tuy rằng cũng có những lúc khó khăn nhưng nàng vẫn luôn tiến về phía trước, sống thực sự rất vui vẻ.

Chu Hòa Sưởng còn nháy mắt với Phó Vân Chương, cười hề hề, híp cả mắt, "Dương Châu sáu mã ấy à, danh bất hư truyền, sờ chỗ nào chỗ nấy mềm mại, khuôn mặt này, eo thon này, tay nhỏ này, chân..."

Phó Vân anh bấy giờ mới hoàn hồn, đá hấn một cái, "Tiểu thế tử, ăn cua của huynh đi!"

"Á." Chu Hòa Sưởng nghĩ nàng xấu hổ nên cũng ngại, không dám nói mấy chuyện phong nguyệt nữa, cười đầy ẩn ý, cắm cúi ăn cua.

Phó Vân anh đẩy phần thịt cua đã được bóc sẵn tới trước mặt Phó Vân Chương.

Ăn cua là việc đòi hỏi sự khéo léo, còn y tới đi bộ cũng có thể tự vương tự ngã, đương nhiên sẽ không thể bóc cua, lấy chiếc búa nhỏ đập một lúc sẽ đập thành một đồng nát bét. Phó Vân anh biết đập vỏ gỡ thịt cua nhưng lại không thể ăn nhiều, ngời cả tối bóc cua cho y.

Y nhận đĩa, sắc mặt tối sầm.

Ăn cua xong, Cát Tường đỡ Chu Hòa Sưởng về phòng.

Phó Vân Chương đưa Phó Vân anh về viện, ánh mắt dừng lại nơi mái tóc nàng. Nàng còn chưa tới tuổi trưởng thành (*tuổi đội mũ*), bình thường không thích dùng khăn lưới, chỉ dùng một miếng gấm để vấn tóc, tóc vừa dài vừa dày, đen nhánh mềm mại.

"Nhị ca, không sao đâu, những chuyện như thế này về sau cũng không tránh được."

Phó Vân anh thấy y muốn nói lại thôi, lên tiếng.

Đàn ông nói chuyện với nhau thường thích ngằm bàn tán chuyện gì? Ngoại trừ chuyện chính trị thì đương nhiên chỉ có đàn bà. Rất nhiều người nhìn thì đứng đần nhưng cái gì cũng nói ra được, vừa mở mồm đã nói chuyện gối chăn.

Phó Vân Chương sợ nàng khó chịu trong lòng, dù sao nàng cũng là con gái, nghe đám đàn ông con trai dùng thứ giọng điệu không tôn trọng để bàn tán về phụ nữ, nhất định sẽ buồn lòng.

"Thực sự không sao mà, hồi muội còn đi học ở thư viện, đám người kia có cái gì không dám nói đâu." Nàng cười nói.

Phó Vân Chương thở dài, tự nhiên có cảm giác em gái ngoan được mình che chở bấy lâu, mới lớn lên một tí lại bị người khác dạy hư.

...

Bốn ngày sau, Phó tứ lão gia mới dẫn người quay lại phủ Võ Xương.

Hoắc Minh Cẩm đúng là nói được làm được, vừa tới kinh sư không được bao lâu, Phó Nguyệt đã không qua được vòng tuyển chọn tiếp theo, lý do là nhiễm bệnh trên đường lên kinh. Thực ra nàng cũng không bị sợ hãi gì, thái giám tuyển hôn đối xử rất tử tế với những tú nữ được chọn, họ được ăn thức ăn ngon lành, tinh tế, mặc váy áo tơ lụa, hằng ngày còn có thái giám dạy cho họ về quy củ trong cung, bảo họ làm thế nào để hành lễ với quý nhân. Đối với đa phần các tú nữ, những tháng ngày sau khi được lựa chọn còn sung sướng hơn nhiều so với hồi còn ở nhà nên bọn họ rất muốn được vào cung.

Phó Nguyệt ăn ngon ngủ tốt, giờ về tới phủ Võ Xương, Lư thị thậm chí còn nhận ra nàng còn mập hơn một chút, hơn nữa tính cách cũng trở nên khoáng đạt hơn, học quy củ mấy tháng cùng với những tú nữ

khác, khí phách con người cũng đã thay đổi. Bà không thể không cảm thấy cảm xúc ngổn ngang, vừa khóc lại vừa cười.

Nàng là tú nữ được hoàng gia lựa chọn, trong nhà còn có hai người anh em họ nổi danh khắp Hồ Quảng, đồ cưới lại dồi dào, phong phú nên vừa trở về, người trong thành đã đua nhau tới nhà cầu thân.

Lư thị bàn bạc với Phó tứ lão gia, phải nhanh chóng quyết định việc này, tránh dậm dài lằm mọng, càng để lâu càng dễ có chuyện.

Phó tứ lão gia cũng định như vậy, chuyện hôn nhân của Phó Quế cũng sẽ được quyết định luôn, dù trong một thời gian ngắn tới sẽ không tuyển tú nữ lần nữa nhưng ai mà biết được những quý nhân trong cung kia liệu có ngày nào đó tự dưng nổi hứng lên làm bọn họ khiếp vía nữa hay không.

Giờ con trai của những gia đình môn đăng hộ đối ở Hồ Quảng đầy ra đấy, họ muốn chọn lựa thế nào cũng được, ngày nào cũng có người tới nhà đưa thiệp, phụ nữ trong nhà dường như chọn tới hoa cả mắt.

Phó Vân Khải không trở về, hấn ở lại kinh thành chờ Phó Vân anh và Phó Vân Chương.

Phó tứ lão gia nói: "Kinh thành có nhiều người đọc sách, người mua sách cũng nhiều hơn. Giờ trong kinh nhà chúng ta cũng có một hiệu sách, để nó chăm lo, tới khi các con tới đó cũng có chỗ dừng chân."

Rồi ông dặn dò Phó Vân anh: "anh tử nhi, lần này may mà có Hoắc chỉ huy sứ, lúc con đi nhớ mang theo ít đặc sản, tới kinh thành rồi nhớ phải tới cảm ơn người ta."

Lần này Phó tứ lão gia lên phía bắc đã chuẩn bị quà cáp nhưng ông không biết Hoắc Minh Cẩm ở chỗ nào, nhờ người đem lễ vật tới chỗ thuộc hạ của chàng lại bị trả về.

Phó Vân anh đồng ý, ra hiệu cho người hầu trong phòng đi ra ngoài rồi mới nói: "Tứ thúc, con đi lần này, không biết tới năm nào tháng nào mới có thể quay về. Tứ thúc an tâm, con có chừng có mực. Nhưng nếu có chuyện gì xảy ra, tứ thúc cũng đừng lo sợ, Sở Vương sẽ giúp đỡ nhà chúng ta."

Mấy năm nay, nàng đã tạo ra một mạng lưới quan hệ trải rộng khắp Hồ Quảng, đợi tới khi những học sinh nàng đã dạy thi đỗ, ra làm quan thì mạng lưới này sẽ còn lớn mạnh hơn, nàng không cần phải lo lắng, sắp xếp gì nữa, sẽ không có ai dám khinh thường, chèn ép Phó tứ lão gia và cả nhà, sau này nàng không cần phải băn khoăn điều gì nữa.

Phó tứ lão gia thở dài, xoa đầu nàng, từ trước đến nay ông vẫn luôn sùng bái người đọc sách, một lòng tin tưởng Phó Vân anh và Phó Vân Chương, "Con đừng lo lắng chuyện ở nhà, tứ thúc hiểu mà, con và Vân Chương đều là những người có thể làm việc lớn."

"Mẹ con..." Phó Vân anh hơi ngập ngừng, "Đành phải nhờ tứ thúc chăm sóc giúp."

Nàng không định đưa Hàn thị lên kinh sư, Hàn thị thích cuộc sống vui vẻ, đầm ấm ở nhà, đi theo nàng thế nào cũng phải lo lắng suốt ngày, chi bằng ở lại phủ Võ Xương, ở đây còn có Sở Vương, có người Phó gia.

"Người một nhà thì còn cần phải khách sáo làm gì, con ở bên ngoài nhớ phải tự chăm sóc cho bản thân, năm sau tứ thúc sẽ tới kinh thành thăm con."

Hai chú cháu ngồi nói chuyện tới tận nửa đêm rồi ai mới về phòng nấy nghỉ ngơi.

...

Lúc lên đường, họ vẫn không thông báo cho bất kỳ ai, trời còn chưa sáng đã lặng lẽ ra phố Cổng Viện, ra bến tàu, bước lên thuyền

lớn.

Dòng sông sóng nước mênh mông, sương mù dày đặc, tuy chẳng thể nhìn rõ khung cảnh xung quanh nhưng bến tàu vẫn tấp nập như cũ, tiếng người í ới lẫn vào với tiếng sóng vỗ hết đợt này tới đợt khác.

Phó Vân anh khoác một chiếc áo choàng, đứng nơi đầu thuyền, phóng tầm mắt về phía Hoàng Hạc Lâu trên đỉnh núi cao chót vót, lẫn vào trong sương sớm.

Mặt trời dần dần hé lộ, tỏa xuống sơn cốc một luồng ánh sáng xán lạn lấp lánh ánh vàng, sương mù dần tan, sóng vỗ vào mạn thuyền ì oạp, Giang Thành tú lệ cứ mờ dần, mờ dần, cho tới khi hòa vào đường chân trời.

Những ngày tháng gian khổ học tập mấy năm nay dần hiện lên trong đầu.

Nàng khẽ mỉm cười, nhìn về phía Trường Giang nước chảy về đông, dưới ánh mặt trời, nước gợn dập dềnh.

Ánh mắt hướng về một điểm xa, trước mắt là một vùng sáng lộng lẫy huy hoàng.

Từ biệt nhiều năm, nàng lại trở về...

...

Lúc tới Dương Châu, không ngờ hoa quế ở Dương Châu vẫn đang nở rộ.

Phía nam giàu có và đông đúc, phụ nữ nuôi tằm dệt vải không thôi cũng đủ tiền nuôi cả nhà, bởi vậy nên phong tục cũng cởi mở hơn các vùng lân cận nhiều, phụ nữ bình thường có thể thoải mái, phóng khoáng ra ngoài dạo chơi. So sánh với Hồ Quảng, Dương

Châu không chỉ có phố phường phồn hoa mà phong cách của người dân trên đường cũng khác biệt.

Phó Vân Chương đưa Phó Vân anh và Viên Tam đi du hồ vẫn thường nhìn thấy những nhóm phụ nữ cùng nhau ra ngoài chơi. Đôi khi bọn họ còn gặp được những người lớn đưa con gái chưa lấy chồng trong nhà ra ngoài ngắm cảnh, những người phụ nữ đó thấy ba người họ tuổi còn trẻ, tuấn tú lịch sự, hơn nữa còn đều là người có công danh nên chủ động phái người nhà đi tới thăm dò xem họ đã có hôn phối hay chưa, dẫu bị từ chối cũng không tỏ ra hụt hẫng, vui vẻ ra về.

Viên Tam chưa từng gặp việc như vậy trước đây, chặc lưỡi cảm khái hồi lâu.

Họ ở lại Dương Châu mấy ngày rồi theo kênh đào đi lên phía bắc.

Bởi Phó Vân Chương không cần tham gia thi hội, họ không vội vã lên kinh, dọc đường vừa đi vừa dạo chơi.

Phó Vân anh theo Phó Vân Chương tới thăm các danh lam thắng cảnh các nơi, mỗi khi thuyền cập bờ, họ liền xuống thuyền đi dạo khắp phố phường, còn lúc ở trên thuyền thì thường viết và sắp xếp bản thảo, gửi về Hồ Quảng khắc in thành sách để bán. Bản đồ nàng vẽ trước đây đều dựa trên miêu tả của những người đi trước, không thể xuất bản, nhân dịp lên phía bắc lần này, nàng và Phó Vân Chương cùng ghi lại về đường đi, trạm dịch và những đặc điểm trên đường đi, viết tổng cộng bốn mươi chương, đóng thành sách, cùng đứng tên nộp cho quan phủ kiểm duyệt, đợi quan phủ chấp nhận là có thể khắc bản in.

Tới phủ Thông Châu, thuyền còn chưa vào bến, Phó Vân Chương đã bảo Phó Vân anh mặc áo choàng vào, đưa chiếc lò sưởi tay bằng đồng cho nàng, "Tuyết rơi rồi."

trên trời vẫn còn ráng hồng, trời đổ tuyết lớn, bờ sông đã phủ kín toàn tuyết là tuyết. Người trên bờ mặc những bộ quân áo mùa đông

dày cộp, đội mũ nỉ ấm áp, tay giấu vào trong tay áo, đi lại tấp nập.

Viên Tam chưa từng gặp tuyết phương bắc nên vô cùng hưng phấn, vừa xuống thuyền đã chạy vội lên bờ, oạch một tiếng nằm ngửa ra nền tuyết, tạo thành một hình chữ Đại (大) lớn trên tuyết, "Tuyết phương bắc lớn thật đấy!"

Những hạt tuyết lớn rơi ào ạt, dày đặc, hoàn toàn khác với những bông tuyết mềm nhẹ ở phương nam.

hắn khỏe mạnh, không sợ lạnh, nghịch tuyết say sưa.

Phó Vân anh không dám đội tuyết ra khỏi thuyền. Trước kia ở Cam Châu, sức khỏe nàng đã không tốt, tới Hồ Quảng ấm áp nghỉ ngơi một thời gian, mấy năm nay chưa từng bị bệnh, cuối cùng sắp tới Thông Châu lại ngã bệnh.

Bởi vậy, Phó Vân Chương lo lắng sốt ruột, đẩy nhanh hành trình, định tới kinh thành sớm hơn một chút để mời danh y chẩn trị cho nàng. Y là người từng bị bệnh tật giày vò, không thể chịu nổi cảnh nàng cũng ngã bệnh.

Trương đạo trưởng từng nói trước kia nàng từng bị bệnh nặng, dự đoán rằng sau này bệnh cũ sẽ không tái phát nhưng mà chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Phó Vân anh trở tay không kịp, nàng cứ tưởng rằng mấy năm nay mình kiên trì rèn luyện, thân thể đã trở nên khỏe mạnh hơn. Nàng chỉ cần đẩy một cái đã có thể làm đổ một chum trứng vịt muối, đến Phó tứ lão gia cũng không có sức như nàng.

không biết là do đã hoàn toàn thả lỏng tâm hồn, quên đi chuyện cũ hay chuyến đi này đã làm tầm mắt nàng rộng mở, tóm lại nàng tuy ngã bệnh nhưng vẫn vui vẻ, tâm hồn chưa bao giờ thư thả như thế, vẫn có tâm trạng nói đùa với Phó Vân Chương, "Trương đạo trưởng bảo muốn tặng muội mấy viên thuốc, muội không lấy, nếu biết

trước thì đã mang theo rồi, ông ta nói mấy viên thuốc đó có thể chữa bách bệnh cơ đấy."

Phó Vân Chương khẽ cau mày, giơ tay cốc nhẹ lên đầu nàng một cái, không trả lời.

Bởi giữa đường mới thay đổi hành trình, Phó Vân Khải vẫn chưa biết họ đã tới kinh thành, lúc xuống thuyền không có ai ra đón.

Đầu tiên, cả đoàn tìm tới khách điểm tránh tuyết.

Khách điểm đốt chậu than cho ấm, bên trong nhốn nháo lộn xộn, tất cả đều là lũ khách mới từ trên thuyền xuống, người người thao thao bất tuyệt bằng đủ thứ giọng địa phương, trời nam biển bắc nơi nào cũng có.

Người quá đông, nhã gian không còn chỗ nữa, Phó Vân Chương để Phó Vân anh ngồi nghỉ trong một góc trong sảnh, chụp một chiếc mũ dạ thật lớn lên đầu nàng, thấy nàng mơ màng sắp ngủ bèn dặn Viên Tam chú ý chăm sóc cho nàng, đưa Liên Xác ra ngoài thuê xe thuê kiệu.

...

Xuống thuyền, Hoắc Minh Cẩm đi dọc theo thềm đá, bước lên bậc thang, tuyết bay đầy trời, chàng nhận áo choàng từ tay tùy tùng, khoác lên vai, cúi đầu đi giữa trời tuyết lớn.

Đôi ủng gấm bước trên nền đất đầy tuyết đọng.

Kiều Hằng Sơn cầm đầu cầm cổ theo sát chàng, khe khẽ nói: "Nhi gia, chuyện con gái Thẩm gia vào cung có biến cố mới, có tin từ trong cung truyền ra, hóa ra Thẩm thủ phụ không muốn cho con gái Thẩm gia làm Hoàng hậu mà là hướng về phía Thái tử. Hoàng hậu cũng chọn được rồi, chỉ là một người xuất thân bình thường, con gái một thiên hộ mà thôi. Con gái Thẩm gia trở thành Thái tử phi, hai tú nữ khác được chọn làm phi, mười tú nữ là phiên vương phi."

Ai cũng nghĩ con gái Thảm gia vào cung để làm kế hậu, không ngờ Thảm Giới Khê từ đầu đã không định đặt nữ nhân bên cạnh Hoàng đế, vị trí mà Thảm gia hướng tới là Thái tử phi.

Khóe miệng Hoắc Minh Cẩm nhếch lên.

Thảm gia quá hấp tấp, họ biết nếu Thảm Giới Khê mà chết, những công tử đã làm nhiều việc ác của Thảm gia kia ắt sẽ chết không có chỗ chôn nên phải tìm đường khác, định lấy lòng Thái tử.

Như thế chẳng phải nói thẳng với Hoàng thượng rằng Thảm gia bọn họ không chỉ muốn nắm giữ triều đình mà còn định khống chế người thừa kế của hoàng thất hay sao?

Đương nhiên cũng có thể nói là Thảm Giới Khê chủ động lùi lại một bước, định xoa dịu quan hệ với Hoàng thượng.

"không cần để tâm." Chàng ra lệnh.

Kiều Hằng Sơn thưa vâng.

Đợi một lúc, bến tàu càng lúc càng đông, tùy tùng dắt ngựa tới.

Hoắc Minh Cẩm lên ngựa, kéo dây cương, đưa mắt lơ đãng nhìn về phía bến tàu bỗng khựng lại.

Kiều Hằng Sơn vội hỏi: "Nhị gia có việc gì không ạ?"

Hoắc Minh Cẩm dỗi mắt nhìn về phía mấy người khách đang đi về phía khách điểm, không nói không rằng, trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

Kiều Hằng Sơn biết tính chàng, không dám tới gần quấy rầy, đưa mắt ra hiệu cho những tùy tùng đang định hỏi thăm điều gì lùi lại.

Mấy chục người liền đứng chờ giữa màn tuyết dày đặc, gió bắc quất trên mặt họ đau nhói.

Tới tận khi tuyết đọng lại tạo thành một lớp trên đầu vai, chân tay đã lạnh cóng cứng đờ, Kiều Hằng Sơn rốt cuộc mới nghe thấy Hoắc Minh Cẩm nói một câu, "Cao lên rồi."

Kiều Hằng Sơn nghe mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

...

Từ lúc ở trên thuyền, Phó Vân anh đã uống thuốc trị ho, giờ thuốc mới có tác dụng, mệt mỏi, tựa vào tường ngủ gà ngủ gật.

Lúc còn đang mơ mơ màng màng bỗng nghe thấy tiếng tranh cãi.

Hai đội khách mới xuống thuyền đang tranh cãi chỉ vì một cái chậu than, cãi cọ một lúc thì xông vào đánh nhau, đụng vào chậu than đang cháy bùng bùng, những hòn than cháy đượm lăn đầy ra mặt đất.

Ngay lập tức có tiếng la thảm thiết vang lên, những người xung quanh vội vàng dạt sang một bên tránh, những người không kịp tránh liền bị bỏng, đau đớn, sợ hãi.

Viên Tam phản ứng rất nhanh, vơ chiếc áo choàng chắn tuyết, quần Phó Vân anh lại, chặn mấy viên than đỏ hồng văng tới, không để cho nàng bị bỏng.

hắn vứt chiếc áo choàng bị cháy hồng sang một bên, kéo Phó Vân anh, "Lão đại, không bị bỏng chứ?"

Phó Vân anh lắc đầu, chiếc mũ trên đầu rơi xuống, lộ ra khuôn mặt tái nhợt do bị bệnh.

Những người đánh nhau vẫn còn đang hùng hùng hổ hổ, những người xung quanh lại không thể không để ý tới Phó Vân anh.

Mi thanh mục tú, khí độ xuất chúng, đứng giữa sảnh khách điểm chẳng khác gì hạc giữa bầy gà, không cần mở miệng cũng đã thu hút

được ánh mắt mọi người.

Bọn họ khe khẽ bàn tán:

"Đẹp thật, hẳn là người ở phía nam đúng không?"

"Ta nhìn thấy hẳn xuống thuyền, đúng là từ phía nam tới, khí hậu phía nam tốt thật, nuôi người cũng tốt."

Giữa tiếng ồn ào, trong một góc, một cặp mắt đào hoa hơi nheo lại, một công tử thế gia mặc chiếc sườn y màu nguyệt bạch nhìn về phía Phó Vân anh, nét cười vương bên khóe miệng, bảo người bên cạnh, "Đưa tiểu tướng công tuấn tú kia đưa lại đây cho ta."

Người này thừa vang, đi tới bên cạnh Phó Vân anh, chẳng nói lời nào, đưa tay định kéo nàng.

Viên Tam và tôi tới Phó gia lập tức đẩy người kia ra.

Người kia cũng là người có lai lịch, không thèm để ý tới bọn họ, tùy tùng mặc áo suông nhìn họ uy hiếp: "Công tử nhà ta là cháu đích tôn của Binh Bộ thượng thư, đánh giá cao tiểu quan nhân nhà các người, muốn kết bạn với hẳn."

Phó Vân anh hơi nhướn mày.

Binh Bộ thượng thư là người quen.

Kiếp trước, công tử nhà Binh Bộ thượng thư từng định cầu hôn nàng, sau đó Thôi Nam Hiên tới kinh sư vừa đúng lúc, chuyện hôn nhân này thất bại, công tử nhà thượng thư từng sử dụng vũ lực để ép Thôi Nam Hiên trả lại tín vật, Thôi Nam Hiên không đồng ý.

Binh Bộ thượng thư Chu đại nhân là người linh hoạt, thay đổi Hoàng đế, triều đình rung chuyển, ông ta vẫn giữ vững chức Binh Bộ thượng thư.

Nàng còn nhớ Chu đại nhân có hai đích tôn, người kia khẳng định mình là đích tôn của của Chu đại nhân, xét về tuổi tác, chắc chắn là trưởng tôn của Chu gia, Chu Thiên Lộc.

Vương Đại Lang đứng chắn trước mặt Phó Vân anh, ưỡn ngực nói: "Công tử nhà ta là kinh khôi trong kì thi hương ở Hồ Quảng."

Người hầu Chu gia kinh ngạc, quan sát Phó Vân anh thật kỹ, do dự định lùi lại.

Thiếu gia gây họa, suýt nữa bị lão thái gia tức quá đánh chết, lão thái thái thương cháu, đưa hắn đi suốt đêm ra khỏi kinh thành. Trốn bên ngoài mấy tháng, hôm nay vừa trở lại kinh thành, thiếu gia lại ngựa quen đường cũ, lần này tự nhiên lại chọc phải một cử nhân. Sắp thi hội rồi, đắc tội cử nhân hình như không hay lắm thì phải?

Thấy người hầu kẻ hạ chần chừ, Chu Thiên Lộc tức giận đùng đùng, kéo gã người hầu ra, đích thân xông về phía Phó Vân anh, chỉ vào nàng hỏi: "Người, tên là gì?"

Thấy thiếu gia tức giận, tôi tớ Chu gia không dám do dự nữa, đồng loạt lao về phía trước, dồn mấy người Phó Vân anh lại một góc.

Cháu trai của Binh Bộ thượng thư là là công tử ăn chơi trác táng nổi tiếng trong kinh, chẳng coi ai ra gì, dù có đánh chết người đi chăng nữa thì cùng lắm cũng chỉ bị người lớn trong nhà đánh cho mấy gậy là cùng. Khách khứa trong sảnh sợ bị liên lụy, không dám đắc tội tới vị công tử ương ngạnh này bèn vội vàng sửa soạn hành lý, hốt hơ hốt hải chạy ra ngoài, thà chịu lạnh ngoài trời tuyết còn hơn ở chung một phòng với Chu Thiên Lộc.

Chường quày và tiểu nhị của khách điếm càng không dám cản, lẳng lặng chạy ra ngoài từ cửa hông.

Hai người đánh nhau ban nãy đã nhanh chóng thu dọn hành lý, chạy mất dép từ bao giờ.

Trong sảnh chỉ còn lại đám người hầu Chu gia và mấy người Phó Vân anh.

Nàng căn bản không sợ Chu Thiên Lộc, bản khoản một lúc, đang định mở miệng bỗng rầm một tiếng, cửa chính vốn đã bị đám người hầu Chu gia đóng lại khi nãy đã bị một người đá văng.

Tiếng bước chân vang lên rầm rập, mấy hộ vệ đầu đội mũ sáu mảnh, thân mặc duệ tán thêu hoa văn chìm tràn vào khách điểm, người cầm đầu nhìn vào trong sảnh, bước về phía Phó Vân anh.

Họ hông đeo đao, chân đi ủng, bước chân vững vàng, khí thế hùng hổ, chỉ cần nhìn thôi đã biết đó nhất định là người biết võ.

Chu Thiên Lộc ngây người, chẳng lẽ ông nội định đại nghĩa diệt thân, phái người tới bắt hắn sao?

Nhưng những người đó lại chẳng thèm để mắt tới hắn, đi thẳng về phía Phó Vân anh nói: "Là Phó công tử sao?"

Hắn lấy một tấm bài ngà ra, "Cẩm Y Vệ."

Phó Vân anh giật mình.

Chu Thiên Lộc khẽ run lên.

Chú thích của editor:

Sường y dành cho nam

Truyện này cú nhất là tác giả hơi bất lực trong việc đặt tên, đặt tên trùng nhau khác cái họ, cái họ lại còn giống giống nên thi thoảng lại nhầm. Khổ lắm. Bạn Thiên Lộc này đối lập 100% với bạn Thiên Lộc cũ nha. Hehee

Chương 101: Thái tử

Cẩm Y Vệ trực tiếp nghe lệnh của Hoàng đế, chuyên quản lý việc giam giữ, thẩm vấn, có quyền tuần tra, bắt bớ. Bọn họ không cần thông báo với Tam Tư mà vẫn có thể bắt bất cứ kẻ nào, từ các lão, đại thần, hoàng thân quốc thích cho đến người buôn bán nhỏ, hơn nữa toàn bộ quá trình thẩm vấn đều không được công khai, khiến cho đại thần trong triều ai ai cũng có tật gịạt mình, chỉ cần nghe tiếng thối cũng đã sợ vỡ mật

Đến cả ông nội hấn gặp phải người nhỏ hơn mình ba mươi tuổi là Hoắc Minh Cẩm còn phải nói năng cẩn thận, suy nghĩ trước sau, nói gì tới đại thiếu gia vô công rồi nghề như Chu Thiên Lộc, hấn đương nhiên không dám đối đầu với Cẩm Y Vệ, nhưng mà trước mặt tiểu tướng công, trăm triệu lần không thể để bị mất mặt như thế được, thành ra hấn vẫn cứng đầu cứng cổ không chịu tránh ra.

Nếu cứ cúp đuôi chạy mất như thế, thể diện của đại thiếu gia Chu gia như hấn biết cất vào đâu đây? Lần sau gặp lại tiểu tướng công làm sao có thể ra vẻ ta đây cho được?

hấn không nhúc nhích, dám tới tới Chu gia sợ tới mức chân va vào nhau lập cập, bất chấp hết quy củ trên dưới, người kéo tay, kẻ túm đùi, bê hấn ra ngoài.

Thiên hộ Lý Xương lạnh lùng lờm Chu Thiên Lộc một cái rồi mới quay đầu lại, trên mặt hiện lên một nụ cười, ôm quyền nói: "Giờ Phó công tử đang định đi kinh sư sao? Cũng tiện chung đường với chúng ta, chi bằng đi cùng nhau."

Phó Vân anh hơi ngạc nhiên.

Lý Xương lại tiếp: "Phó công tử không nhớ ta, ta lại nhận ra công tử, lúc ở Đồng Sơn ta đi theo Nhị gia, từng gặp được công tử, khi nãy vừa xuống thuyền có thủ hạ nhận ra công tử, ta liền tới đây. Nhị gia vẫn thường xuyên nhắc tới công tử."

Đúng là Phó Vân anh không nhớ Lý Xương là ai thật, cái đêm ở Đồng Sơn kia nàng chỉ liên tục lo lắng cho Phó tứ lão gia nên chẳng để ý tới những người bên cạnh Hoắc Minh Cẩm, bọn họ đều ít nói ít cười, nhìn đầy vẻ hung dữ, mặc giáp nhẹ y hết nhau, nếu chỉ nhìn qua thì ai cũng giống ai.

Dường như Lý Xương đang có việc phải đi, trong lúc chờ nàng trả lời vẫn liên tục ngó ra ngoài.

Phó Vân anh không muốn làm lỡ việc của hấn, trả lời: "Gia huynh đang đi thuê xe thuê kiệu, không biết tới khi nào mới trở về. không dám làm ảnh hưởng tới công việc của đại nhân."

Lý Xương cười, thái độ rất tôn trọng, "không sao, ta sẽ bảo người đi tìm lệnh huynh."

đang nói chuyện bỗng ngoài cửa có tiếng bước chân truyền tới, Phó Vân Chương và Liên Xác đã về tới nơi.

Nhìn thấy một đám Cẩm Y Vệ hùng hổ đứng canh trước cửa khách điếm, Phó Vân Chương cau mày, bước nhanh hơn một chút.

Phó Vân anh sợ hấn sốt ruột nên nói trước, "Nhị ca, đây là Lý thiên hộ." Nàng bóp nhẹ vào cánh tay y một chút, khe khẽ nói, "Lý thiên hộ là người của Hoắc chỉ huy sứ, ngài ấy thấy chúng ta xuống thuyền, mới đề nghị chúng ta cùng về kinh sư với ngài ấy."

Phó Vân Chương mặt không đổi sắc, chào hỏi Lý Xương.

Hai bên hỏi thăm nhau mấy câu, Lý Xương nhiệt tình lên tiếng, "Ngựa xe đều đã chuẩn bị xong cả rồi, Phó công tử không cần phải

thuê người khác nữa. Ngày tuyết đường khó đi, những phu xe đó đều nhân cơ hội này đẩy giá lên cao, các người mới tới, cái gì cũng khó khăn, chi bằng cùng đi với chúng ta."

hắn nhiệt tình như thế, nếu cứ tiếp tục từ chối thì có thể lại thành ra đắc tội với hắn. Hơn nữa trời lạnh, phu xe ở bến tàu uống rượu chống lạnh, say khướt cả đám, đến nói cũng nói không nên lời, đi đường có khi xe cũng rơi xuống mương, Phó Vân Chương đang muốn vào thành gấp để tìm danh y, nghĩ ngợi một hồi rồi đồng ý.

Xe ngựa tới trước cửa khách điếm, đến người đánh xe cũng là Cẩm Y Vệ, động tác vững vàng nhưng nhanh nhẹn.

Phó Vân Chương đỡ Phó Vân anh lên xe ngựa, Viên Tam và Kiều Gia đi theo phía sau, Lý Xương mời Phó Vân Chương lên cùng xe với mình, muốn nghe y kể về những thứ gặp được trên đường đi, y từ chối không được nên đành sang bên đó.

Xe ngựa lắc lư mấy cái, rồi bắt đầu lăn bánh, để lại vết bánh xe in sâu trên nền đất, bánh xe cán lên nền tuyết đọng lộc cộc.

Phó Vân anh vẫn đang mệt, nhức đầu trong mặt. Phó Vân Chương bảo nàng nằm ngủ một lúc, không cần phải lo nghĩ những chuyện khác, bên Lý Xương đã có y lo. Xe ngựa lắc lư, dù không muốn ngủ, nàng cũng bắt đầu lơ mơ, trong xe chỉ có mình nàng.

đang lúc nửa tỉnh nửa mê, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại. Bên ngoài, Kiều Gia và Viên Tam đang nói chuyện, hình như có cây cổ thụ ven đường vừa đổ xuống, chặn ngang đường đi, bọn họ phải qua đó dọn đường mới đi tiếp được.

một luồng gió lạnh tràn vào trong xe, màn xe bỗng nhiên bị người khác vén lên, một hơi thở xa lạ ùa vào trong khoang xe.

Phó Vân anh mở bừng mắt, đối mặt với một đôi mắt sâu hun hút.

Nàng giật mình.

Hoắc Minh Cẩm phũ tuyết đọng trên vai xuống, cúi người chui vào khoang xe, nhìn nàng không chớp mắt, đôi mắt đen sâu thẳm mang quá nhiều cảm xúc, rõ ràng là biểu hiện trên gương mặt rất ôn hòa nhưng bởi đôi mắt sáng ngời kia, vẫn cứ toát ra một loại áp lực đầy tính xâm lược.

Phó Vân anh lập tức tỉnh táo, ngồi dậy, định hành lễ với hắn, "Hoắc đại nhân..."

Hoắc Minh Cẩm đỡ nàng, nhẹ nhàng nắm lấy đôi vai nàng nhưng ngay lập tức lại buông tay, thấy mặt nàng tái nhợt, nhíu mày hỏi, "Ngã bệnh sao?"

Thảo nào lại về kinh sư sớm như thế, theo kế hoạch ban đầu, chắc phải năm ngày sau họ mới tới nơi.

Xe ngựa đột nhiên lắc lư mấy cái rồi bắt đầu chạy tiếp.

không ai biết Hoắc Minh Cẩm đã lên xe sao?

Phó Vân anh nghĩ vậy, cố giữ thăng bằng, đáp: "Do không hợp khí hậu thôi ạ."

Nàng ho khan mấy tiếng.

Hoắc Minh Cẩm vén màn xe lên, nói với người bên ngoài mấy câu. Chốc lát sau, hộ vệ đã bưng trà nóng tới.

Chàng mở nắp chung trà nhìn một chút rồi đưa chung trà về phía Phó Vân anh.

Nàng nói lời cảm tạ rồi nhận chung trà, những ngón tay lạnh ngắt chạm vào chung trà ấm nóng, lập tức đã trở nên ấm áp, sau đó lại hơi ngứa ngáy.

Bên ngoài trời giá rét, không biết chung trà này được mua từ quán trà nào.

Nàng uống mấy ngụm trà, suy nghĩ miên man.

Thấy nàng làm gì cũng chậm chạp hơn bình thường, cứ ngây người trước mặt mình như thế, Hoắc Minh Cẩm trầm mặc trong giây lát, sợ nàng bị bỏng tay, nhắc chung trà ra khỏi tay nàng, khẽ hỏi: "Người không định ôn thi cho kì thi hội sao?"

Nàng gật đầu.

Hoắc Minh Cẩm à một tiếng, "Vừa lúc này trong triều đang thiếu người... Nhưng mà ra ngoài làm tri huyện chưa chắc đã là một lựa chọn tốt, chi bằng tới chỗ ta, người nghĩ sao?"

Lúc nói chuyện, hơi thở nóng bỏng gần trong gang tấc, dường như ở ngay bên mái đầu nàng, Phó Vân anh sừng sốt.

Nàng hơi cúi đầu, thềm cân nhắc.

Hiện giờ thực ra thế cục trong triều đã khá rõ ràng, hoặc là giữ thế trung lập để bị những người khác xa lánh, hoặc là đầu quân vào Thẩm đảng, hoặc là lợi dụng kẽ hở tự phát triển thế lực của chính mình như Thôi Nam Hiên, hoặc là về phe Vương các lão. Hoắc Minh Cẩm được xem như một thế lực mới đột ngột xuất hiện, căn cơ chưa vững vàng, không có sự bảo vệ của Hoàng đế, rất có thể sẽ rơi vào kết cục thất bại thảm hại.

Nhưng mà người huynh ấy muốn đối phó lại là Thẩm Giới Khê, hơn nữa lại từng cứu nàng và Phó tứ lão gia, thế là đủ rồi.

Hoắc Minh Cẩm không thúc giục nàng, ánh mắt dừng lại nơi sườn mặt nhu hòa của nàng, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Lát sau, nàng đáp: "Hoắc đại nhân từng có ân cứu mạng với văn bối, đương nhiên phải góp sức rồi."

Khóe môi Hoắc Minh Cẩm hơi cong lên, dường như đang cười nhưng dường như lại không, giờ tay định đỡ nàng nằm xuống, mắt nhìn nàng chăm chú, giọng điệu vẫn ôn hòa như cũ, "Người còn đang yếu, cứ yên tâm dưỡng bệnh trước đã. Người không cần phải chuẩn bị gì cả, cứ ở nhà chờ kết quả là được."

Hoắc Minh Cẩm còn đang ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, nàng sao dám thất lễ, vội vàng từ chối.

"không cần phải để ý ta, ta mới từ Thiên Tân Vệ trở về, sau khi vào thành còn phải vào cung, cũng cần nghỉ ngơi một chút."

Chàng nói vậy, che miệng ngáp một cái, dường như đã quá mệt mỏi, thực sự dựa vào vách khoang xe, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Phó Vân anh không dám ngủ, ngồi thẳng lưng nghiêm túc.

Ngoài cửa sổ, gió gào thét dữ dội, nàng ngồi như thế một lúc lâu.

Hoắc Minh Cẩm dường như đã kiệt sức, chốc lát sau đã ngủ thiếp đi, hơi thở dài đều đặn.

Khoang xe hẹp, chàng lại cao lớn, đôi chân dài phải gập lại mới ngồi vừa. Thi thoảng gió bắc lại thổi vén góc màn xe, có chút ánh sáng chiếu lên nền tuyết hắt vào bên trong, khuôn mặt với những đường nét rõ ràng của chàng lúc sáng lúc tối. Lúc sáng, đôi mày kiếm thu hút ánh mắt người khác, còn lúc tối, đường nét khuôn mặt vẫn khắc sâu, đôi mày khế nhíu lại, ngủ rất say.

Xe ngựa lăn bánh qua một đoạn đường sỏi đá gập ghềnh, xóc nảy, Phó Vân anh bị lắc đến mức đầu vầng mắt hoa, chàng vẫn không tỉnh.

Thực sự đã quá mệt mỏi rồi.

Sống lưng cứng đờ của Phó Vân anh từ từ được thả lỏng. Sau đó nàng dựa vào vách xe, mi mắt khép lại, vốn chỉ định chớp mắt một lát nhưng thuốc đã ngấm, nàng từ từ chìm vào giấc ngủ.

một lát sau, xe ngựa đi lên một con đường núi, màn xe bị gió núi tốc lên, những cơn gió lạnh thấu xương ùa vào trong khoang. Trong giấc ngủ, Phó Vân anh vô thức dựa sát vào phía trong một chút.

Trong khoang xe, người đáng lẽ ra đang ngủ say là Hoắc Minh Cẩm bỗng nhiên mở mắt, đưa tay kéo màn xe lại, ánh mắt tỉnh táo sắc bén, không hề có một chút mông lung do buồn ngủ nào.

Chàng cúi đầu nhìn về phía Phó Vân anh. Đến cả khi đã chìm vào giấc ngủ, nàng vẫn cố gắng giữ một dáng ngồi nghiêm chỉnh. Chàng nhẹ nhàng thở dài, cẩn thận đưa tay ra, đỡ vai nàng, đặt nàng dựa vào gối đầu, nằm xuống.

Cuối cùng cũng có một tư thế thoải mái, nàng vô thức ưm một tiếng, dường như sắp tỉnh lại.

Chàng giật bản mình, vội vàng rút tay về.

Nhưng nàng vẫn chưa tỉnh.

Chàng hơi bàng hoàng, cúi người khép lại chiếc áo choàng lụa đã sắp tuột khỏi vai cho nàng, mỉm cười, nụ cười mang theo chút tự giễu.

Đúng là vẫn cứ đánh giá cao sự tự chủ của chính mình.

Sớm muộn gì nàng cũng sẽ phát hiện ra manh mối mất thôi.

Nhưng giờ nàng đã trở lại, nàng ở ngay bên cạnh chàng, chàng làm sao có thể kiềm chế nổi nữa?

Nàng vĩnh viễn sẽ không biết cái thời khắc gặp được nàng trên con đường núi đạo ấy, trong lòng chàng nhận nhạo với biết bao nhiêu

suy nghĩ.

Trời mưa rất to, nước mưa xối xả đập vào người chàng, một dòng máu nóng hừng hực lưu chuyển khắp cơ thể chàng, niềm vui rạo rực tưởng như không thể nào kiềm chế nổi nhưng chàng chẳng nói gì, chỉ quay đầu ngựa chạy đi, mỉm cười với màn mưa mênh mang trước mặt.

Lãng phí nửa cuộc đời mình để rồi chính mắt nhìn thấy cái chết thảm khốc của người thân, nhìn thấy tất cả niềm tin vào chính nghĩa sụp đổ trong nháy mắt, tưởng như vạn năm non sông từ nay cũng chẳng có chỗ để chàng trở về.

Cuối cùng trời cao vẫn để lại cho chàng một con đường sống.

Nhưng chàng quá sợ hãi, sợ tất cả những thứ này chỉ là ảo tưởng của bản thân chàng, sợ nếu chàng quá vui mừng, vận mệnh vừa cho chàng hy vọng cũng sẽ thu hồi lại tất cả, đến tên nàng chàng cũng không dám gọi ra.

Thậm chí đến vui mừng chàng cũng phải rón rén, sợ tỉnh lại, tất cả đều chỉ là một giấc mộng của chàng mà thôi.

Từ thời khắc chặt đứt ngón tay của anh ruột trở đi, chàng không định để lại bất cứ đường lui nào cho mình nữa, đi khắp nơi trả thù, trên tay dính đầy máu tanh. Những chuyện trước kia chàng khinh thường, không thèm làm, giờ chàng đều đã làm cả. Từ lâu chàng đã không còn là Nhị gia của phủ Quốc Công ngày xưa nữa, chàng lạnh lẽo vô tình, lý do duy nhất để duy trì sự sống của chàng chỉ còn lại hai chữ báo thù.

không ngờ chàng lại có thể kìm nén đến thế.

Từ nhỏ những người bên cạnh ai cũng nói chàng quá nặng nề u ám, cả đời chỉ có một chút dịu dàng và thương xót hiếm hoi, chàng dành cả cho nàng.

Nàng mới chỉ là một đứa trẻ, trông vẫn còn non nớt, mà chàng hơn nàng những mười mấy tuổi...

Chàng có rất nhiều băn khoăn, lo được lo mất.

Nhưng giờ chàng sẽ không kìm nén nữa, cứ để nàng nghi ngờ đi, dù sao chàng cũng sẽ không cho nàng cơ hội để từ chối.

Chàng đã kiên nhẫn chờ đợi nhiều năm như thế, đến lúc rồi.

...

Tới lúc Phó Vân anh tỉnh lại, xe ngựa đã vào tới thành Bắc Kinh.

Trong xe chỉ còn lại có mình nàng, ngoài cửa sổ có tiếng huyên náo truyền vào, phố phường đông đúc náo nhiệt, không biết Hoắc Minh Cẩm đã đi từ khi nào.

Nàng day day ấn đường, thất thần hồi lâu.

âm thanh ồn ã bên ngoài xa dần, xe ngựa đi vào một con ngõ, dừng lại trước một tòa nhà tương đối lớn.

Nàng nghe thấy tiếng Phó Vân Chương đang nói chuyện với ai đó, người gác cổng mở cửa trả lời, rồi từ trong nhà có người chạy ra đón, một giọng nói quen thuộc vang lên: "Nhị ca, mọi người tới rồi!"

Là Phó Vân Khải.

Màn xe bị vén lên, trên khăn phủ của Phó Vân Chương có mấy vệt tuyết đọng, y vươn tay về phía Phó Vân anh, "Về nhà rồi, lại đây nào."

Nàng để y đỡ xuống xe.

Phó Vân Chương đội cho nàng một chiếc mũ chấn tuyết, nói: "Sau khi vào thành Lý thiên hộ đã tách sang đường khác rồi, muội về phòng ngủ một lát trước đi, ta bảo Liên Xác lấy thiệp đi mời đại phu."

Phó Vân anh ừm một tiếng.

Bên kia, Phó Vân Khải gặp lại Viên Tam sau nhiều ngày xa cách. Tục ngữ nói xa thơm gần thối, xa quê gặp bạn cũ, gặp lại liền cảm thấy người kia bỗng nhiên trở nên thật thân thiết, vỗ vai nhau, đùa giỡn vui vẻ.

Nhìn về phía Phó Vân anh, thấy nàng có vẻ đờ đẫn, Phó Vân Khải kinh ngạc, lo lắng, vội vàng bước tới giữ chặt lấy nàng, "Sao lại ốm đau thế này?"

hắn không đề cập tới chuyện đón gió tẩy trần gì nữa, đưa nàng về phòng.

Phó Vân Chương vừa bảo Liên Xác lấy danh thiệp ra, đang định đi mời thầy thuốc, quản gia đã đi vào thông báo: "Hứa thái y ở ngõ Liễu Điều tới ạ."

Hứa thái y ở ngõ Liễu Điều vốn là viện phán ở Thái Y Viện, tuổi cao sức yếu nên dâng sớ xin từ quan. Tuy nhiên, ông ta y thuật cao minh, Hoàng thượng không nỡ để ông ta đi, đồng ý với thỉnh cầu của ông ta nhưng không để ông ta về quê, lệnh cho ông ta ở lại kinh thành, tránh cho có trường hợp nào khó khăn mà những thái y khác không xử lý nổi, muốn tìm ông ta cũng không tìm được.

"Hứa thái y là do Lý thiên hộ mời tới." Quản gia nói.

Phó Vân Chương ừ một tiếng, đích thân ra ngoài đón.

Hứa thái y tự chăm sóc bản thân rất tốt, tuy đầu tóc đã hoa râm nhưng tinh thần vẫn quắc thước, nói chuyện mấy câu với Phó Vân Chương rồi vào phòng bắt mạch cho Phó Vân anh.

Cách màn, ông ta không nhìn thấy rõ tình hình bên trong, bắt mạch xong đi sang gian bên cạnh kê đơn thuốc, cười nói với Phó Vân

Chương: "không có gì đáng ngại, đây chỉ là do không hợp khí hậu thôi."

Phó Vân Chương vốn biết bệnh của nàng không nặng nhưng vẫn chẳng thể nào không lo lắng, giờ nghe Hứa thái y nói nàng không sao, thở phào một hơi.

Dưới bếp đã chuẩn bị bàn tiệc, y giữ Hứa thái y lại ăn cơm, hỏi chuyện hằng ngày phải chăm sóc sức khỏe như thế nào.

Hứa thái y ân cần giải đáp.

Tiền Hứa thái y ra về xong, Phó Vân Khải ăn vạ trong phòng nhất quyết không chịu đi, ngồi bên mép giường nói chuyện với Phó Vân anh, thao thao bất tuyệt về những chuyện kì thú hắn đã nhìn thấy trên đường lên phía bắc với Phó tứ lão gia.

Phó Vân Chương mang thuốc tới, đuổi hắn đi, "Để anh tỳ nhi uống thuốc rồi đi ngủ, có gì cần nói để khi nào con bé khỏe lại nói tiếp."

Phó Vân Khải gãi đầu, cười ngượng ngùng.

Phó Vân anh ngoan ngoãn uống thuốc, sau đó mới ăn cơm, mùa đông ít rau, nàng ăn canh củ cải, nói: "Nhị ca, huynh cứ an tâm ôn thi đi, bệnh của muội không đáng lo, nằm nghỉ mấy ngày là khỏe ngay ấy mà."

Phó Vân Chương nhìn nàng nhấp từng ngụm canh, "Cũng không cần lo lắng cho ta, mấy hôm nữa ta định bái phỏng thầy Diêu và mấy vị đại nhân có quen biết trước đây, muội ở nhà dưỡng bệnh. Đợi muội khỏe lại, ta đưa muội đi thăm chùa cổ ở Phòng Sơn."

Hôm sau, quả nhiên Phó Vân Chương đã mang quà tới thăm Diêu Văn Đạt, sau đó bái vọng Vương các lão và mấy vị đại thần ở Hàn Lâm Viện khác.

Diêu Văn Đạt đánh giá y rất cao, không thèm quan tâm tới việc liệu người khác có nói ra nói vào gì hay không, đích thân đưa y tới dự tiệc ở nhà đồng liêu, giới thiệu y với những người khác.

Y cũng có mấy người bạn trước kia cùng thi một khóa, có người đang làm ở Hàn Lâm Viện lấy kinh nghiệm, có người đã được phân tới Lục Bộ nhậm chức. Vậy mà nhoáng một cái đã lại tới một kì thi đình. Nghe nói y lên kinh thi lại, họ nhân ngày nghỉ tới tìm y ôn chuyện cũ, đua nhau than thở.

Những việc xã giao ở kinh thành quá nhiều, bổng lộc căn bản không đủ tiêu, có người không đủ tiền nuôi người nhà, đành phải đưa về quê.

Có mấy người cảm thấy mình quá bất lực với con đường làm quan ở kinh thành, muốn xin chỉ để được điều xuống Nam Kinh làm quan quách cho rồi. Nơi ấy cách xa kinh thành, việc xã giao cũng ít, cuộc sống cũng sẽ dư dả hơn.

Nhưng bọn họ vừa mới ra làm quan chưa lâu, ai chẳng có khát vọng, có tham vọng, không cam lòng cứ chạy về Nam Kinh như thế, chỉ còn cách cố đấm ăn xôi, ở được ngày nào hay ngày ấy.

Phó Vân Chương không thiếu tiền, nghe vậy liền lập tức khẳng khái đưa tiền ra trợ giúp. Mấy người bạn này quen biết y đã lâu, không từ chối quá nhiều, mỉm cười nói: "Huynh đến, cuối cùng chúng ta cũng có chỗ ăn chực rồi!"

Bận rộn như thế nửa tháng trời, y mới có thời gian đọc mấy cuốn sách.

Cuối năm, ai cũng bận rộn, họ đều là người vùng khác nên thực ra lại khá nhàn hạ. Bên ngoài gió to tuyết lớn mấy ngày liền, ra ngoài cũng khó, họ ở nhà cả ngày, ngồi bên chậu than đọc sách, nối thơ, còn gì vui hơn nữa.

Viên Tam lúc nào điên lên thì rất điên cuồng, lúc nghiêm túc thì cũng rất nghiêm túc, ngày nào cũng đóng cửa tập trung học hành, đến lúc đói mới mở cửa phòng kêu một tiếng, gọi người đưa cơm vào.

Phó Vân Khải cũng bị Phó Vân anh ép ở nhà đọc sách.

Sau lễ sắc phong dành cho Hoàng hậu mới và Thái tử phi thì đã gần tới cuối năm.

Hôm nay, Phó Vân Chương bị bạn bè kéo ra ngoài ngắm tuyết. Phó Vân anh, Phó Vân Khải và Viên Tam đang ngồi dưới mái hiên ngoài chính đường nướng thịt hươu bỗng có mấy thái giám tới nhà, nói là Thái tử cho mời, bảo Phó Vân anh lập tức đi Đông Cung một chuyến.

Mọi người đều trở tay không kịp, chuyện tuyển chọn quan lại còn chưa có tin tức gì, thân phận hiện giờ của Phó Vân anh mới là cử nhân, không quan không chức, Thái tử làm sao lại biết đến nàng?

Hơn nữa Thái tử vừa mới thành hôn, tại sao tự nhiên lại nghĩ tới chuyện triệu kiến nàng?

Chẳng lẽ là do Hoắc Minh Cẩm sắp xếp?

Kiều Gia nói: "Tiểu nhân đi cùng công tử."

Phó Vân anh về phòng thay một bộ áo bào cổ tròn màu xanh nhạt, đội mũ dạ đen, thắt thắt lưng mỏng màu lam, đi ủng da rồi đi theo thái giám ra ngoài.

một chiếc xe ngựa đang chờ ở bên ngoài, lúc Phó Vân anh lên xe, người đánh xe nhỏ giọng thì thầm: "Phó công tử đừng lo lắng, có Nhị gia rồi."

Thực sự là Hoắc Minh Cẩm sao? không phải huynh ấy muốn nàng tới Bắc Trấn Phủ Ty à? Sao lại có liên quan tới Thái tử thế này?

Nàng nghĩ mãi vẫn không ra đành bước lên xe.

Trước cửa Đại Minh có chợ lớn, bán đủ loại mặt hàng, việc kinh doanh phát đạt. Những người có thể ở xung quanh hoàng thành đều là quan lớn, chợ chủ yếu được mở ở phía tây, tạo thành một hành lang xung quanh thành. Phía trong thành cũng có nơi buôn bán, mỗi tháng có những ngày mở cửa định kỳ, chủ yếu bán châu báu, dược liệu quý hiếm, cung ứng cho hoàng thân quốc thích trong hoàng thành tới mua.

Kiểu tra thẻ bài, xác định thân phận xong, thái giám canh giữ cho biết Thái tử đi Tây Uyển, vậy nên họ lại đi về phía hồ Thái Dịch.

Chốn cung đình sâu thẳm, cung điện nguy nga, tường đỏ ngói xanh, huy hoàng tráng lệ. Dưới ánh mặt trời mùa đông, ngói lưu ly hắt lên ánh sáng lấp lánh tựa sóng nước.

Xe ngựa dừng lại trước một bức tường bao quanh một tòa nhà lợp ngói lưu ly, thái giám bảo Phó Vân anh xuống xe đợi hấn vào trong thông báo.

trên tường đắp một con rồng vàng uốn lượn trên mây, ánh sáng lấp lánh nhàn nhạt chiếu rọi xuống dưới, rồng lớn giương nanh múa vuốt, sinh động như thật, tạo cảm giác như thể bất cứ lúc nào cũng có thể phá vỡ bước tường bay lên, lộ ra một vẻ uy nghiêm quyền lực, từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống chúng sinh.

Nơi này chính là đỉnh cao của quyền thế.

Phó Vân anh không thể không siết chặt bàn tay, nín thở lo lắng.

Chờ đợi hồi lâu, cuối cùng cũng có một tiểu thái giám trắng trẻo từ sau bức tường đi ra, quan sát nàng một lượt rồi nói: "Nào đi thôi."

Tiểu thái giám dẫn nàng đi qua một hành lang quanh co dẫn ra vườn, vài cung tỳ đang quét tuyết dưới hành lang, tiếng chổi quét trên mặt đất vang lên xoàn xoạt. Trong loại thời tiết giá lạnh này, hoa mai trong vườn đúng độ nở hoa, có hương hoa lan tỏa trong không khí.

Cuối cùng cũng tới một ngôi đình bát giác được xây ở chỗ cao, Phó Vân anh vẫn luôn cúi đầu, không thấy rõ tình hình trong đình nhưng nghe loáng thoáng có người cười nói và tiếng nam giới bàn luận, nàng đoán rằng Thái tử hẳn đang mở tiệc mời mọi người tới đây ngắm hoa mai. Lúc nàng vừa tới đã thấy thái giám hướng dẫn cung tỳ treo đèn lên cây.

Tiếng cười nói vẫn chưa dứt, nàng cúi đầu đứng đó, nhìn bàn chân mình đang ngập trong tuyết nhưng vẫn không động đậy.

một lúc lâu sau, có hai người trẻ tuổi khác cũng được thái giám dẫn vào, đứng bên cạnh nàng, đưa mắt quan sát nàng, trông ai cũng ngờ ngác như ai.

Phó Vân anh thềm kinh ngạc bởi một người trong số đó lại chính là cháu trai của Binh Bộ thượng thư, Chu Thiên Lộc, người mà hôm đó nàng đã gặp ở bến tàu.

Chu Thiên Lộc cũng nhận ra nàng, mắt tròn tròn.

Hai người đang tròn mắt nhìn nhau bỗng nghe thấy tiếng một tiếng nói trong trẻo vang lên, giọng nói lẫn tiếng cười: "Ban ngày thường mai cứ cảm thấy như có gì đó thiếu thiếu, ban đêm thường mai vẫn có ý vị hơn."

Xung quanh rộ lên tiếng phụ họa.

"Điện hạ nói rất đúng, hoa mai dưới ánh trăng có cảm giác vượt ra ngoài thế tục."

"Thường mai dưới trăng quả là không phụ danh xưng quân tử của loài hoa này."

Ồn ào một lúc, tiếng nói vừa nãy lại vang lên, "không biết Hoắc chỉ huy sứ thấy sao?"

Trong đình chợt an tĩnh, đến tiếng chén rượu và bát đĩa va chạm vào nhau dường như cũng đã biến mất, có vẻ như tất cả mọi người đều đang chờ câu trả lời của Hoắc Minh Cẩm.

Xem ra Hoắc Minh Cẩm cũng ở trong đình, Phó Vân anh thở phào, trong lòng cảm thấy trấn tĩnh một chút.

Trong đình bát giác, Hoắc Minh Cẩm bình tĩnh đón nhận toàn bộ ánh mắt của các quan viên trong bữa tiệc, siết chặt chén rượu trong tay, đưa mắt nhìn ra ngoài đình, lạnh lùng nói: "Vi thần là một kẻ vũ phu, không biết hoa mai đẹp ở chỗ nào."

Thái tử nhìn theo tầm mắt chàng, ánh mắt dừng lại trên người Phó Vân anh một lát, cười nhàn nhạt, "Vậy thì chi bằng hôm nay Hoắc chỉ huy sứ ở lại cùng ngắm mai với cô xem sao."

Hoắc Minh Cẩm khẽ gật đầu.

Những quan viên trong đó đều thầm thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn nhau, đưa nhau mời rượu Hoắc Minh Cẩm.

Vừa lúc này, có người tới mời Phó Vân anh, Chu Thiên Lộc và một thanh niên khác vào bàn.

Họ bước lên bậc thang bằng đá, đi vào đình bát giác.

Trong đình có rất nhiều người, trên lan can treo đầy những đóa hoa bằng lụa, trên sàn bày mấy chục bồn hoa lan tạo hình khác nhau. Giữa ngày đông giá lạnh, hoa nở như ngậm cười, mang vẻ u diễm, các bàn tiệc được bày xung quanh, trên bàn có đủ loại món ngon rượu ngon, Thái tử ngồi trên bàn chủ tiệc, ngay bên trái hẳn chính là bàn của Cẩm Y Vệ chỉ huy sứ Hoắc Minh Cẩm.

Tiểu thái giám trực tiếp đưa Phó Vân anh tới cạnh ghế của Hoắc Minh Cẩm.

"Điện hạ, đây là Phó Vân."

Thái tử vẫn còn rất trẻ, mặc một bộ áo bào màu xanh ngọc, trên môi luôn giữ nụ cười, tỏ vẻ bình dị gần gũi, như thể một thi sinh trói gà không chặt bình thường, nhìn Phó Vân anh hỏi: "Nghe nói "Số tay chế nghệ" là do người chủ trì biên soạn?"

Đầu tiên, Phó Vân anh hành lễ với Thái tử, Thái tử ngăn cản: "Người cũng gần bằng tuổi cô, cô vừa gặp người đã quý mến rồi, không cần phải như vậy."

Chỉ trong nháy mắt, đã có vô số ánh mắt chiếu vào Phó Vân anh, nàng mặt không đổi sắc, vẫn nghiêm chỉnh hành lễ với Thái tử.

Chờ nàng hành lễ xong, Hoắc Minh Cẩm thay nàng đáp một câu: "Tuy hấn còn nhỏ tuổi nhưng thực ra lại vững vàng, chu đáo, mấy cuốn sách kia đúng là do hấn biên soạn."

Thái tử mỉm cười quan sát Phó Vân anh hồi lâu, nói: "Vậy thì để hấn lãnh một chức quan nhàn tản ở Chiêm sự Phủ đi, cô đọc sách một mình cũng buồn, đang định tìm mấy thị độc (*quan hầu đọc*) tuổi tác tương đương để thảo luận kiến thức với nhau."

Phó Vân anh hiểu được ẩn ý sau câu nói này, tim bỗng đập nhanh liên hồi.

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng, ôn hòa nói: "Cảm ơn điện hạ đã ưu ái."

Phó Vân anh hiểu ý, chấp tay tạ ơn Thái tử.

Thái tử xua tay, bảo nàng ngồi vào bàn, rồi lại gọi Chu Thiên Lộc tới, hỏi bình thường hấn hay đọc sách gì.

một ông lão đang ngồi trong tiệc lập tức đứng dậy, đáp lời: "Thằng nhãi này có biết đọc sách là gì đâu, cả ngày chỉ biết ăn không ngồi rồi, tới giờ thậm chí đến Tứ thư cũng chưa học thuộc!"

Thái tử cười ha ha, "Ta nghe người ta nói cháu trai của Chu thượng thư biết đánh song lục, đá cầu, chũy hoàn, cờ vây, không môn nào không giỏi, khi nào rảnh rồi phải để cô được chứng kiến bản lĩnh của người mới được."

Lúc này Chu Thiên Lộc vô cùng quy củ, khiêm tốn đáp: "Tiểu tử làm sao giỏi thế được! Chỉ là người bên ngoài cứ thích tâng bốc thế thôi."

Những người trong tiệc nghe thấy vậy đều bật cười. không khí rất thoải mái.

Phó Vân anh hơi ngược mắt lên, thăm quan sát xung quanh một lượt, các triều thần trong tiệc đều mặc thường phục, không ai mặc quan phục, thậm chí còn có người mặc áo cũ, xem ra bữa tiệc ngắm mai hôm nay chỉ là một bữa tiệc riêng không chính thức.

Tiểu thái giám xếp thêm một chỗ ngồi ngay bên cạnh Hoắc Minh Cẩm, Phó Vân anh không dám ngồi xuống, chỉ đứng bên cạnh Hoắc Minh Cẩm, mắt nhìn chằm chằm xuống đất, nghe Thái tử lần lượt lôi kéo quan viên, từ Hoắc Minh Cẩm, Chu thượng thư cho tới một vị quan lớn khác.

không biết đã đứng bao lâu, trời dần tối, thái giám bên ngoài lên tiếng, "Điện hạ, có thể thưởng mai rồi ạ."

Thái tử đứng dậy, mọi người theo sau, cùng đi vào trong vườn mai ngắm hoa.

Hoắc Minh Cẩm cũng đứng lên, nhìn về phía Phó Vân anh, khẽ nói: "đi theo ta."

Nàng gật đầu, cắm cúi theo đuôi Hoắc Minh Cẩm.

Mọi người ra khỏi đình, đi dọc theo con đường đã được cung tì dọn dẹp từ trước để bước vào vườn mai. Trước mắt họ, mấy khối núi giả trải dài trập trùng bao quanh một vườn trồng mấy trăm gốc mai. Dưới

bóng đêm, hàng ngàn hàng vạn đóa hoa mai bung nở giữa cái lạnh thấu xương, trên cành treo hàng trăm hàng ngàn chiếc đèn lồng. Lúc chạng vạng trời đã bắt đầu có tuyết rơi, lúc này tuyết càng lúc càng lớn, trời tối rất nhanh, bốn bề đen đặc, những ngọn đèn trên cành mai tạo thành những điểm sáng lung linh, ánh sáng loang loáng, giống như vô số ngôi sao trên trời. Dưới ánh đèn chiếu rọi, hoa mai vẫn không mất đi vẻ thanh lãnh băng cơ ngọc cốt của mình.

Mọi người liên tục tán thưởng, có người đề nghị làm thơ.

Thái tử ngâm một bài mở đầu, mọi người hào hứng ca ngợi, khen Thái tử làm thơ thật hay.

Phó Vân anh lo lắng toát mồ hôi, xưa nay nàng vẫn không thích làm thơ.

Thấy nàng cúi đầu cân nhắc, Hoắc Minh Cẩm nhìn sang nàng, nói: "Làm mấy câu qua loa là được."

Nàng cười, "Đại nhân đã đề cử ta với Thái tử điện hạ, bao nhiêu người nhìn vào thế này, làm sao có thể khiến đại nhân mất mặt đây."

Tuy nàng không rành việc làm thơ nhưng những lúc như thế này vẫn có thể cố qua mặt bọn họ một chút.

Rồi nàng tiếp tục trầm tư suy nghĩ.

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng, ánh mắt dừng lại nơi khóe môi mím chặt lúc nghiêm túc suy nghĩ của nàng, nuốt khan.

Chỉ chốc lát sau, Thái tử quả nhiên nhớ tới Phó Vân anh, hỏi nàng có ý tưởng gì không, nàng đọc bài thơ của mình lên.

Thơ của nàng không quá tệ, ít nhất là vẫn hơn Thái tử, những người xung quanh bắt chắp, khen nàng tới tấp.

Thái tử gỡ ngọc bội bên hông xuống, nói: "không có gì thưởng cho người, đây là phần thưởng mà năm cô mười tuổi phụ hoàng đã ban cho, người nhận đi."

hắn đường đường là Thái tử, hiện giờ trong cung chỉ có mỗi mình hắn là hoàng tử trưởng thành, dù ai làm Hoàng hậu đi chăng nữa, hắn vẫn là người thừa kế cho ngôi vị Hoàng đế, Phó Vân anh không dám chối từ, cung kính nhận lấy.

Tới lượt Chu Thiên Lộc, hắn vắt óc suy nghĩ mà chẳng nói nên lời, bài thơ tả hoa mai đã học thuộc từ trước cũng đã quên tiệt từ bao giờ.

Thái tử mỉm cười, không làm khó hắn, phạt hắn đi bẻ mấy cành mai để đưa các vị đại thần mang về nhà cắm.

Hình phạt này rất tao nhã, lại còn hợp tình hợp cảnh. Chu thượng thư vốn tức giận phừng phừng vì cháu trai làm mất mặt mình trước mặt các vị đồng liêu cũng nhanh chóng thả lỏng.

Trời rét, mọi người chỉ đi dạo trong vườn mai một lúc đã có người khuyên Thái tử quay về, "Điện hạ, trời tuyết giá lạnh, cần để ý sức khỏe."

Thái giám lên tiếng khuyên Thái tử là người của Tôn quý phi, đã ở bên Thái tử từ nhỏ đến lớn.

Thái tử vẫn còn muốn chơi tiếp nhưng biết thái giám này là người được mẫu phi phái tới, không muốn làm ông ta mất mặt trước mặt các đại thần, nhú mày nói: "Cũng được, không còn sớm nữa, cũng nên về thôi."

Mọi người cung tiễn Thái tử.

Đợi Thái tử đi rồi, Chu Thiên Lộc ôm một bó cành mai, cười ha hả nói với Phó Vân anh, "Ài, hóa ra người tên là Phó Vân hả?"

Phó Vân anh nhìn hăn, không nói gì.

Lúc nãy Chu Thiên Lộc bẻ cành mai cho mọi người, đã chạy qua chạy lại trong vườn mai mấy lượt, lạnh tới mức chóp mũi đỏ ửng, cười hì hì nói, "Chuyện ở bến tàu chỉ là hiểu lầm thôi, sau này ta cũng sẽ tới Đông Cung hầu hạ Thái tử, người với ta đã là hai con châu chấu trên cùng một sợi dây thừng rồi, đừng tính toán chi li như thế được không?"

Người này miệng hùm gan sứa, không đáng sợ, nếu về sau cùng làm việc ở Chiêm sự Phủ thì cũng không nên căng thẳng với hăn quá.

Phó Vân anh mỉm cười nhẹ nhàng, nhận lấy cành mai hăn đưa.

Chu Thiên Lộc cười tươi roi rói, hai mắt tỏa sáng lấp lánh, đến những ngọn đèn đang treo khắp vườn cũng không nổi bật được như đôi mắt đào hoa của hăn, "Ta biết ngay người là người thông minh mà! Về sau ta gọi người là Vân ca nhi nhé, có phải người mới tới kinh thành không lâu không? Từ nhỏ ta đã ở kinh thành, khi nào rảnh ta dẫn người đi dạo một vòng."

Phó Vân anh không đáp, chỉ trả lại một nụ cười khách sáo.

Chu Thiên Lộc nhìn nàng đứng dưới cây mai, cầm một cành mai, mặt mày như họa, phong nghi xuất trần, trong lòng vô cùng phấn khích, vừa mới tới gần nàng một chút đã thấy một bóng đen phủ xuống, hăn nhìn sang, hóa ra là Cẩm Y Vệ chỉ huy sứ Hoắc Minh Cẩm đang đi tới.

Chàng vừa mới tiễn Thái tử về, đội mũ dạ, mặc sường y, sai bước đi tới, mặt mày nhả lại, dường như đang bực mình.

Chu Thiên Lộc vừa nhìn thấy chàng, chân đã va vào nhau lập cập, "Vân ca nhi, lần tới lại hẹn sau nhé!"

Rồi hăn đi một mạch không dám quay đầu nhìn lại.

Hoắc Minh Cẩm nhìn theo bóng dáng thất thế của Chu Thiên Lộc, "hắn làm khó người à?"

Phó Vân anh nói: "không đâu, chỉ nói với ta mấy câu mà thôi."

Hoắc Minh Cẩm gật đầu, ý bảo nàng đi theo mình, "Ta đưa người ra ngoài cung."

Chàng đi rất chậm, dường như đang có điều gì cần suy nghĩ.

Phó Vân anh đi theo Hoắc Minh Cẩm một lúc mới nhận ra thực ra người này vốn không phải đang suy tư mà là cố tình thả chậm bước chân để đợi nàng, sợ nàng không theo kịp.

Nàng cố gắng nhanh chân đuổi kịp, người nọ lại cố đi chậm hơn, mắt dừng lại trên cành mai nàng đang ôm trước ngực.

"Đại nhân thích sao?" Nàng thử giơ cành mai lên dò hỏi.

Hoắc Minh Cẩm nhếch khóe miệng, nhận lấy cành mai, nhét vào ngực tùy tùng đang đi phía sau.

Tuy trời đã tối đen nhưng vẫn chưa muộn lắm. Hai người ra khỏi Tây Uyển, tùy tùng của Hoắc Minh Cẩm lập tức dắt ngựa đi về phía họ, nhìn thấy Phó Vân anh cũng hơi ngạc nhiên.

Lý Xương là người đầu tiên phản ứng, tìm một chiếc xe ngựa tới.

Phó Vân anh lên xe ngựa với Hoắc Minh Cẩm, nhớ tới lúc vừa tới kinh thành cũng đã ngồi chung một chiếc xe ngựa với huynh ấy nhưng lại không biết huynh ấy đi lúc nào bởi sau đó nàng ngủ rất say, hoàn toàn không cảm giác được gì.

Có lẽ là do kiếp trước, nàng đã quen biết huynh ấy từ nhỏ nên giờ ở bên huynh ấy cũng sẽ không cảm thấy gò bó chẳng?

Xe ngựa ra khỏi Tứ Cấm Thành, Hoắc Minh Cẩm bỗng lên tiếng, "Chiêm sự Phủ thị độc chỉ là một chức quan kiêm nhiệm, về sau ta sẽ sắp xếp cho ngươi vào Lục Bộ, Hình, Lại, Hộ, Binh, Công, Lễ, ngươi có thích chỗ nào không?"

Phó Vân anh ngầm hiểu rằng Thái tử thực ra cũng không phải thực sự đánh giá cao nàng, chỉ là không biết tại sao tự nhiên lại biết được nàng là người của Hoắc Minh Cẩm nên mới nghĩ tới chuyện sắp xếp cho nàng một chức thị độc ở Chiêm sự Phủ để tỏ ý lôi kéo. Việc nàng thực sự phải làm không phải là hầu hạ Thái tử đọc sách.

"Nếu đã góp sức cho đại nhân, đương nhiên sẽ nghe theo sự sắp xếp của đại nhân."

Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói.

Trước xe ngựa có treo một chiếc đèn lồng, ánh đèn xuyên thấu qua màn xe. Trong xe ánh sáng mờ mờ lung lung, dễ dàng khơi gợi những cảm xúc khác thường, nàng ở quá gần, Hoắc Minh Cẩm không dám nhìn nàng nhiều, nói: "Ta sẽ sắp xếp cho ngươi vào vị trí cấp dưới của một người bên phe Thẩm Giới Khê."

Phó Vân anh kinh ngạc, trầm ngâm một lúc lâu, "Đại nhân muốn ta làm nội ứng sao?"

Đừng xem thường những tiểu lại có phẩm cấp thấp trong lục bộ. Họ quản lý công văn, viết công văn, tuy do công danh hạn chế nên nhiều năm vẫn không thể lên chức nhưng những người ra lệnh là quan trên, chấp hành như thế nào lại là do những tiểu lại nhỏ nhỏ đó quyết định.

Hoắc Minh Cẩm nhíu mày, "không, ngươi không cần mạo hiểm. Người Thẩm đảng vẫn luôn muốn xếp ngươi vào Bắc Trấn Phủ Ty, nếu như kế hoạch thuận lợi, bọn họ rất có thể sẽ chọn ngươi."

Phó Vân anh trợn tròn mắt.

Thế là hai mang sao? Bề ngoài nàng là người được Hoắc Minh Cẩm ưu ái, bị Thẩm đảng mua chuộc rồi lại xếp vào bên cạnh Hoắc Minh Cẩm để cung cấp tin tức cho bọn họ, nhưng thực ra nàng vẫn là người của Hoắc Minh Cẩm.

Hình như đã nhìn ra suy nghĩ của nàng, biểu hiện trên khuôn mặt của Hoắc Minh Cẩm hơi cứng lại, dường như không biết phải nói thế nào, cúi đầu cười, nói: "Người không cần phải làm gì cả, cứ làm tốt việc của người là được. Dẫu người Thẩm đảng có tìm tới người, người cũng không cần phải quá đề phòng, bên cạnh ta vốn đã có người của Thẩm Giới Khê, hẳn vẫn chưa tìm được nhược điểm của ta. Đặt người vào dưới trướng Thẩm đảng cũng chỉ là thủ thuật che mắt mà thôi."

Nàng không cần phải quan tâm tới những tranh đấu trong triều, nàng chỉ cần làm những việc nàng muốn làm là được rồi. Làm việc dưới trướng Thẩm đảng, lại được chàng ưu ái, còn có Thái tử ở đó, thân phận càng phức tạp thì lại càng an toàn bởi dù là phe nào đi chăng nữa cũng sẽ không chĩa mũi nhọn vào nàng.

Nghe Hoắc Minh Cẩm giải thích một lần, Phó Vân anh nghe hiểu hơn một nửa nhưng vẫn thấy hơi khó hiểu.

Sắp xếp chu đáo như thế, nàng thực sự an toàn, nhưng rốt cuộc nàng có thể giúp đỡ gì cho Hoắc Minh Cẩm đây?

Đến nơi, Hoắc Minh Cẩm vén màn xe lên, nhìn theo nàng xuống xe, "Tạm thời người vẫn chưa cần phải mạo hiểm vì ta vội, sau này ắt sẽ có lúc nhờ đến người."

Hoắc Minh Cẩm nói thế, Phó Vân anh không hỏi nhiều nữa.

Xuống xe, nhìn thấy đèn lồng đỏ treo cao trước cửa, nàng bỗng nhớ ra một chuyện, quay người lại, ngập ngừng.

Xe ngựa cũng không đi ngay lập tức, Hoắc Minh Cẩm nhẹ nhàng chống một tay vào thành xe, đỡ cho màn xe không rủ xuống, nhìn

theo bóng nàng, thấy nàng quay lại cũng hơi ngạc nhiên.

"Sao thế?"

Sau một lúc trầm mặc, chàng lên tiếng trước.

Nàng lấy lại bình tĩnh, nói: "Lần này lên phía bắc, tứ thúc bảo ta chuẩn bị ít đặc sản quê nhà nhưng lại không biết phải đưa tới phủ của đại nhân như thế nào..."

Hoắc Minh Cẩm mỉm cười, "Được, mai ta sai người tới đây lấy."

nói xong, chàng buông màn xe.

Mấy người Lý Xương kéo dây cương, giục ngựa, đi theo xe ngựa.

Phó Vân anh nhìn theo bọn họ một lúc lâu.

Phía sau có tiếng bước chân vang lên, một chiếc dù lớn xuất hiện trên đầu nàng, sau đó một chiếc lò sưởi được nhét vào tay nàng.

Nàng bỗng nhiên bị gọi vào cung. Sau khi trở về, Phó Vân Chương đứng ngồi không yên, đến bữa tối cũng không ăn, vẫn luôn chờ đợi tới giờ, nghe thấy ngoài cửa có tiếng xe ngựa liền lập tức ra cổng đón nàng, chân bước loạng choạng, giày lún sâu vào trong tuyết.

Nàng ôm chặt lò sưởi, ngửa mặt lên nhìn Phó Vân Chương, "Nhị ca, hôm nay muội gặp Thái tử."

Phó Vân Chương nhíu mày nhưng nghe nàng kể tỉ mỉ những chuyện xảy ra trong cung xong, đôi chân mày đang nhíu chặt từ từ dần ra, "Đây không phải chuyện xấu, trong cung chỉ có một vị hoàng tử là Thái tử, có một chức quan hình thức ở Đông Cung, người khác cũng sẽ phải nể muội mấy phần."

Vào trong nhà, Phó Vân Khải và Viên Tam nghe nói Phó Vân anh đã về cũng vội vàng khoác áo ra đón.

Kiều Gia đã về trước nàng một bước.

Tiệc trong cung nhìn thì có vẻ tinh xảo nhưng đồ ăn đều đã nguội ngắt, chẳng ngon lành gì, nàng cảm thấy bụng đói cồn cào, sai Vương Đại Lang xuống bếp bảo bà tử nấu mì.

Phó Vân Chương cũng chưa ăn bèn nói: "Dưới bếp vẫn còn đồ ăn."

Cơm nóng canh nóng được dọn lên chính sảnh, mấy người ngồi xuống dùng bữa với nhau. Nàng ăn với Phó Vân Chương và Viên Tam, Phó Vân Khải ngồi bên cạnh ăn với họ bát canh.

Người Đông Cung làm việc nhanh chóng, hôm sau đã có người mang ý chỉ và công văn được thái giám của Tư Lễ Giám soạn ra tới Phó gia, bên cạnh đó còn có bài ngà. Ngoài ra Thái tử cũng ban thưởng cho nàng vài vóc, đồ ăn, và vài loại giấy bút mực viết.

Quan phủ không phát quan phục, quan phục của quan viên đều là do bản thân họ thuê người may.

Tiểu thái giám nhắc Phó Vân anh ở nhà ôn luyện kiến thức, chờ sang năm đi Đông Cung làm việc.

Sau khi về tới nhà, Chu thượng thư lập tức phái người hỏi thăm những người trẻ tuổi đã được Thái tử triệu kiến cùng đợt với Chu Thiên Lộc, sai người hầu kẻ hạ chuẩn bị quà cáp, đưa tới tận nhà.

Phó Vân anh nhận quà rồi cũng sai người đưa quà đáp lễ tới Chu gia.

Về phần một thị độc khác, tên là Viên Văn, vốn là người kiêu ngạo, trong tiệc ngắm hoa hôm ấy, hấn chẳng thèm để mắt tới Phó Vân anh và Chung Thiên Lộc. hấn mới là người có tài năng đích thực, bởi danh tiếng đã lan truyền khắp kinh sư nên mới được người ở Chiêm sự Phủ lựa chọn để cùng học với Thái tử, đương

nhiên sẽ không thích những người có chỗ dựa như Phó Vân anh và Chu Thiên Lộc.

Lúc mọi người khen lấy khen để bài thơ của Thái tử, Viên Văn không nói một lời. Tới khi mọi người khen Phó Vân anh, hắn trợn trừng mắt. Cuối cùng tới phiên Chu Thiên Lộc làm thơ, hắn còn chẳng thèm che giấu sự khinh bỉ trên gương mặt.

Cái vị Viên công tử này thực ra là người ngay thẳng.

Phó Vân anh sai Vương Đại Lang đi nghe ngóng xem Viên Văn ở đâu rồi chuẩn bị một chút quà mang sang đó.

Viên gia nhanh chóng có quà đáp lễ, đó là một quyển thơ.

Viên Văn châm chọc nàng làm thơ không tốt.

Nàng lắc đầu bật cười.

Chương 102: Tài tử

Sau buổi tiệc ngắm mai hôm ấy, Cẩm Y Vệ thực sự đã tới nhà lấy quà cảm tạ mà Phó tứ lão gia đã chuẩn bị cho Hoắc Minh Cẩm.

Lý Xương chẳng kiêng dè gì, nói với Phó Vân anh Hoắc Minh Cẩm không ở trong nội thành mà có một tòa nhà ở tận ngoại thành, bình thường công việc bận rộn thì thường nghỉ lại trong phòng làm việc, tới khi rảnh rỗi một chút mới về nhà ở ngoại ô.

Hoắc Minh Cẩm rất ít khi có lúc nào nhàn rỗi nên thường xuyên ở lại phòng làm việc.

"Nhị gia còn chưa lập gia đình, chỉ có thể ở tạm bợ như thế."

Do không biết gì về sở thích của Hoắc Minh Cẩm, Phó tứ lão gia chuẩn bị đủ loại đặc sản, xếp đầy cả một chiếc rương lớn, trước đây chàng từng nói thích rượu hoa quế của Hồ Quảng, nên ông đã chủ động dặn dò Phó Vân anh mang thêm mấy vò rượu ủ lâu năm mà ông vẫn luôn không nỡ uống.

Tối hôm đó Hoắc Minh Cẩm đích thân đưa Phó Vân anh về nhà, sau đó Lý Xương lại hay tới nhà nàng truyền lời, chỉ mấy ngày sau, người ở kinh sư đều đã biết Phó Vân anh được chỉ huy sứ chú ý.

Còn có người suy đoán Hoắc Minh Cẩm định nhận Phó Vân anh làm con nuôi. Nếu không thì tại sao lại phải mất công mất sức đưa "y" tới bên cạnh Thái tử cơ chứ?

Tuy chẳng có phẩm cấp gì nhưng đợi tới lúc Thái tử đăng cơ thì còn sợ Phó Vân không thăng quan được hay sao?

Hồi Hoàng thượng lên ngôi, đến người hầu hầu hạ ông ta từ nhỏ, thur đồng các kiểu đều thăng quan tiến chức, cho dù chưa từng thi đỗ tiến sĩ nhưng cuối cùng cũng được đặc cách phong làm quan lớn còn gì.

Những lời này truyền tới tai Diêu Văn Đạt, ông ta hoảng hốt, chống gậy, run run rẩy rẩy tìm tới tận phố Cao Pha ở phường Đông, hỏi Phó Vân Chương: "Thằng em của ngươi sao lại dính vào Cẩm Y Vệ thế kia?"

Diêu Văn Đạt lại ngã bệnh, nhưng dù sao về mặt tinh thần vẫn cứ tốt như thế, nói oang oang như sấm.

Phó Vân Chương mời ông ta ngồi xuống uống trà trước đã, tới tứ đi vào dâng trà.

Uống trà xong, Phó Vân Chương mới chậm rãi giải thích: "Hoắc chỉ huy sứ từng cứu người chú đã nuôi nấng đệ ấy."

Diêu Văn Đạt nhíu mày nói: "hiện giờ Thẩm thủ phụ và Hoắc chỉ huy sứ đang lao vào đấu nhau như gà chọi, quyết liệt chưa phân thắng bại, ngươi sắp ra làm quan tới nơi rồi, không nên để bị cuốn vào đó. Ân cứu mạng đương nhiên là phải báo nhưng cũng không cần thiết phải lui tới chặt chẽ như vậy, giờ người trong kinh đều đang bàn tán về chuyện này, sớm muộn gì cũng sẽ kéo cả ngươi vào. Ngươi còn chưa được phong quan đã bị coi như người của Hoắc chỉ huy sứ, đây không phải chuyện tốt."

Phó Vân Chương hơi mỉm cười, tỏ ra không mấy để ý, "Đệ ấy là đệ ấy, con là con. Thầy à, đệ ấy muốn làm gì, từ trước đến nay con chưa từng cấm cản. Đệ ấy cũng sẽ không bởi biết ơn Hoắc chỉ huy sứ mà tới khuyên con đầu quân dưới trướng Hoắc chỉ huy sứ đâu."

Thấy y nói nhẹ nhàng như thế, Diêu Văn Đạt trầm ngâm hồi lâu, "Ngươi không sợ sau này hai anh em ngươi bất đồng chính kiến rồi bất hòa sao?"

Phó Vân Chương nhìn những lá trà đang dần bung nở trong chén, khước miệng khẽ cong lên, "Thầy đừng lo về chuyện này."

một lát sau, y lại nói: "Thầy ạ, con có thể phó thác tính mạng cả nhà mình cho đệ ấy."

Diêu Văn Đạt là người từng trải, không tin lời y lắm, vì tiền đồ của bản thân mình, đến cha con cũng có thể chĩa mũi đao vào nhau, huống hồ Phó Vân Chương và người em này của y chỉ là anh em họ xa. Giờ họ còn trẻ, còn cho rằng có tình cảm khăng khít thì sau này cho dù mỗi người có chính kiến riêng thì anh em vẫn có thể luôn hòa thuận, yêu thương, tôn trọng lẫn nhau, tới khi họ thực sự trải qua sóng gió cuộc đời, ắt sẽ xuất hiện rạn nứt.

Nhưng mà bản thân Phó Vân Chương cũng chưa thực sự thiên về bất cứ phe phái nào, về quan điểm chính trị, y vẫn luôn kiên định với quan niệm của mình, về đối nhân xử thế, có vẻ giống với phái trung lập, nên hiện giờ nói chuyện này vẫn còn hơi sớm, nói không chừng hai anh em nhà này có thể cân bằng giữa việc công và việc tư cũng nên.

"Người đã nói vậy, ta cũng không thể nói những lời khó nghe, ly gián anh em các người. Ta thực sự rất thích thằng bé Phó Vân kia, không ngờ nó lại có thể lặng lẽ có liên hệ với Hoắc chỉ huy sứ mà chẳng ai hay. Ta vẫn chưa thấy Hoắc chỉ huy sứ quan tâm tới bất cứ người trẻ tuổi nào đến thế, vẫn luôn cho rằng hắn là kẻ điên..." Diêu Văn Đạt nói chuyện chưa bao giờ kiêng dè gì, "Nhưng cái kẻ điên này giờ lại giống người bình thường rồi, đại thần trong triều hoảng hốt, bên Thẩm đảng đã chú ý tới Phó Vân từ lâu, người nhớ nhắc nhở nó để ý người Thẩm đảng đấy."

"Cảm tạ lão sư đã nhớ tới đệ ấy." Phó Vân Chương nói.

Nhưng mà người Thẩm đảng còn đang âm thầm quan sát, chưa vội chèn ép gì Phó Vân anh mà Thôi Nam Hiên đã ra tay trước rồi.

Sắp đến ngày trừ tịch (*30 tháng Chạp âm lịch*), Phó Vân Chương gạt sách vở sang một bên, đưa Phó Vân anh, Phó Vân Khải và Viên Tam đi dạo phố Bàn Cờ, chợ cạnh miếu Thành Hoàng. Trong thành buôn bán tấp nập, thương nhân từ khắp trời nam biển bắc tụ tập về đây, từ những đồ quý hiếm bằng châu ngọc cho tới đồ dùng hằng ngày, đồ cổ, thi họa, không gì không có, chợ họp hằng tháng vào một số ngày cố định, quy mô rất lớn, cũng rất đông người, từ phố lớn đến ngõ nhỏ đều chật ních, xe ngựa đi vào đây cũng không quay đầu được.

Tiền tiết kiệm của Viên Tam đã đưa hết cho Viên gia, gần đây hắn tập trung ôn thi nên không viết tiểu thuyết, trong túi thiếu tiền, nhìn thấy cái gì cũng muốn mua mà lại không nổi.

Phó Vân anh đưa hắn năm trăm lượng bạc làm tiền tiêu vặt, nói: "Tiền mừng tuổi sớm của người này."

Hắn nhìn chằm chằm cửa hàng bán đồ điểm tâm mà thèm rỏ dãi, thèm đỏ cả mắt. Ngày nhỏ hắn từng đói khổ, chỉ một lòng một dạ yêu thương đồ ăn.

Phó Vân Khải đứng bên cạnh ôm bụng cười.

Viên Tam không hề xấu hổ, thoải mái nhận bạc vụn và ngân phiếu, chẳng ngưng ngưng gì, chấp tay thi lễ với Phó Vân anh rồi nháy mắt với Phó Vân Khải đầy đắc ý, "Lão đại thương ta, cho ta tiền mừng tuổi, người cười cái gì?"

Dứt lời, hắn hào hứng chạy về phía cửa hàng của người Tô Châu kia, chì vào mấy giá gỗ đầy ắp bánh kẹo được sắp xếp ngăn nắp, chỉnh tề, oang oang: "Mỗi loại nửa cân!"

Hắn mặt dày mày dạn như thế, Phó Vân Khải thấy người này thật chẳng ra gì, cười hắn trơ trẽn, nhưng cuối cùng lại nhìn Phó Vân anh ra vẻ đáng thương, "Có phần của huynh không?"

Phó Vân anh cười, "Cửu ca, muội còn chưa xin huynh đâu đấy."

Phó Vân Khải gãi đầu gãi tai, chạy đi một lát, lúc về cầm theo mấy xâu hồ lô ngào đường, nhét vào tay nàng, "Nào, Vân ca nhi ngoan, đây là tiền mừng tuổi ca ca cho đệ."

Phó Vân anh lờm hẩn một cái, vừa lúc ấy Phó Vân Chương bước ra từ cửa hàng bán tranh chữ, đang đi về phía bọn họ, nàng chia cho y một xâu hồ lô ngào đường.

Phó Vân Chương đầu đội mũ rộng vành trang trọng, thân mặc một chiếc áo choàng nhung, người cao đĩnh đạc, mặt như ngọc tạc, tay cầm một xâu hồ lô ngào đường, có vẻ dờ khóc dờ cười.

"Hồ lô ngào đường ở miếu Thành Hoàng ngon hơn ở chỗ khác." Phó Vân anh bảo y cứ thử nếm một miếng xem sao.

Phó Vân Chương chưa bao giờ ăn hồ lô ngào đường, đưa tranh chữ cho Liên Xác cầm giúp, lắc đầu bật cười, cắn thử một quả sơn tra, chua chua ngọt ngọt.

Viên Tam mua xong điếm tâm đã quay lại, có gói ôm trong tay, có gói treo ở cánh tay, có gói còn ngậm trong miệng, Vương Đại Lang vội vàng đỡ giúp hắn.

"Lão đại, người thích món nào? Ta thấy có bán kẹo hạt thông, bánh ngàn lớp, bánh vừng với bánh hoa quế, mua hơi nhiều."

Bình thường Phó Vân anh vẫn thích mấy món này, Viên Tam bê một đồng điếm tâm lên cho nàng chọn.

Nàng chọn mấy cái bánh vừng, lấy cho Phó Vân Chương mấy miếng bánh xốp, y thích ăn món này. Về phần Phó Vân Khải, hắn đã giật được cả một gói kẹo đường và kẹo hạt thông lớn.

Phó Vân Chương tay trái cầm một gói bánh, tay phải cầm một xâu hồ lô ngào đường, nhìn đầy vẻ lúng túng, không biết làm sao.

Cái hoàn cảnh này y nào đã trải qua bao giờ.

Thảo nào khi còn nhỏ các bạn cùng trường ai cũng thích Tết. Y còn nhớ khi còn nhỏ, còn chưa tới tháng Chạp, các bạn cùng trường đã vô cùng hưng phấn, chỉ ngóng trông Tết đến nhưng với y mà nói, ngày Tết và ngày thường chẳng có gì khác nhau cả, thậm chí còn quạnh quẽ hơn ngày thường. Nhìn thấy nhà người khác cả nhà được đoàn viên, mẹ y sẽ buồn, hơn nữa, nhiều người thường nhân dịp cuối năm tới nhà đòi nợ nên mẹ con họ chẳng có Tết nhất gì cả, cả tháng Giêng, cửa nhà đóng chặt, cuộc sống náo nhiệt bên ngoài dường như là chuyện của một thế giới khác.

Phó Vân anh đi theo đám đông chen chúc trước mắt, vừa đi vừa ngắm nghía. Nàng mua cho Phó Vân Chương và hai người kia mỗi người một đôi giày bằng da hươu, ngoài ra còn mua da thuộc, lụa Hàng Châu, vải thô, chén trà và nắp mới, mấy chiếc bình cắm hoa, giấy bút nghiên mực và mấy thứ văn phòng phẩm khác. Nghĩ tới giá đèn trong thư phòng bị đổ nên đã hỏng, nàng còn mua thêm mấy giá đèn mới, loại bằng kim loại, chụ va đập.

Tôi tớ trong nhà đi theo sau bê đồ, trong chốc lát mấy chiếc giỏ đã đầy ắp.

Chợ ở kinh thành vô cùng phồn hoa, các sạp hàng đủ loại màu sắc, những đồ vật quý hiếm kì lạ, chẳng có gì không có.

Mấy người đi dạo quanh chợ một vòng, thấy có người đang cao giọng rao bán đặc sản Hồ Quảng, nhớ nhà, không thể nào không lại gần ngó một cái.

Đồ bên đó bán cũng không có gì đặc biệt, đơn giản là cá muối thịt khô.

Đặc biệt chính là người đi mua đồ, hần đội khăn phúc, mặc một chiếc áo bào màu ngọc viền lam, eo đeo thắt lưng to bản, chân đi giày thêu mây, tuấn tú nho nhã, khí độ vô cùng, nổi bật giữa những người xung quanh. Rất nhiều tiểu nương tử ăn mặc diễm lệ mượn cơ chọn đồ,

đứng trước sạp hàng nhặt cái này, lựa cái kia, nhưng thực chất là đang nhìn lên hắt hết lần này đến lần khác.

Lại là Thôi Nam Hiên.

Phó Vân anh giật mình, người bên cạnh Thôi Nam Hiên đã nhận ra nàng, hơi mỉm cười với nàng.

Nàng cứng người, thanh niên đang đứng cạnh Thôi Nam Hiên chính là Thái tử điện hạ mà hôm ấy nàng đã gặp ở Tây Uyển.

Trong những người xung quanh không biết có bao nhiêu hộ vệ hoàng cung đang ẩn nấp.

Phó Vân anh thầm đoán được Thái tử cải trang ra ngoài, có vẻ là đi chơi, chắc chắn không muốn để những người khác biết, đang định ra khỏi đó, bỗng Thái tử lại vẫy tay với nàng, ý gọi nàng tới cạnh mình.

Nàng giật nhẹ ống tay áo của Phó Vân Chương, "Nhị ca, mọi người ở đây chờ muội."

Phó Vân Chương chưa từng gặp Thái tử, chỉ nhận ra Thôi Nam Hiên, thấy mặt nàng có vẻ khác thường, chỉ ừ một tiếng.

Nàng đi tới trước mặt Thái tử. Qua khước mắt, quả nhiên nàng nhìn thấy trong đám đông có mấy người đàn ông vẫn luôn chăm chú quan sát sạp hàng, nàng chỉ hơi tới gần vài bước thôi đã cảm thấy vô số ánh mắt đang chĩa vào người nàng, sau lưng như có kim chích.

Thái tử vừa nói vừa cười với Thôi Nam Hiên, đợi nàng tới gần, tiếp tục cười nói: "Ta nghe Thôi thị lang nói ngươi cũng là người Hồ Quảng phải không? Hơn nữa lại còn từng là học sinh của Thôi thị lang?"

Nàng không nhìn Thôi Nam Hiên, gật đầu trả lời, "Thôi đại nhân từng dạy học ở Giang Thành thư viện."

Trong đáy mắt Thái tử hiện lên mấy kia sáng khác thường, mỉm cười, "Trùng hợp vậy sao, thảo nào học vấn của ngươi tốt như thế, Thôi thị lang vừa mới kể rất nhiều chuyện về ngươi ở thư viện."

Phó Vân anh hơi chột dạ, tạm thời không biểu hiện gì.

nói mấy câu không mặn không nhạt, Thái tử chuyển sang hỏi nàng về chuyện ở Hồ Quảng.

Nàng kể một chút về các danh lam thắng cảnh ở Hồ Quảng, thấy Thái tử có vẻ không có hứng thú, nghĩ ngợi một chút rồi chuyển sang các phong tục ngày Tết ở Hồ Quảng, "không giống như ở phương Bắc, dịp trừ tịch, người Hồ Quảng đón giao thừa nhưng không ăn sủi cảo, tới sáng mừng một mới làm sủi cảo để ăn."

Thái tử hằng ngày đều phải đọc sách, mỗi tháng còn có chín ngày nhất thiết phải ngồi nghiêm chỉnh nghe đại thần giảng kinh, suốt ngày phải nghe những đạo lý to tát về đạo trị quốc, có lẽ là rất ít khi được nghe người ta nói về phong tục chốn dân gian, nghe vậy bèn hứng thú, quay sang nhìn Thôi Nam Hiên, "Thực sự như thế sao?"

Thôi Nam Hiên nhìn Phó Vân anh, nói: "Mỗi địa phương lại có phong tục riêng, không hoàn toàn giống nhau, nhưng đại khái đúng là như vậy."

nói chuyện phiếm trong chốc lát, Thái tử thả Phó Vân anh đi, "Ngươi ra ngoài đi dạo với người nhà phải không? Thực ra đã làm phiền ngươi rồi."

Thái tử là con trai của Tôn quý phi, mẫu phi được sủng ái, Hoàng thượng rất thương yêu hắn, trong cung chỉ có mỗi mình hắn là hoàng tử khỏe mạnh tới lúc trưởng thành. Từ nhỏ hắn đã tôn sư trọng đạo, tính tình thiên về hướng ôn hòa.

Phó Vân anh cảm thấy hắn hơi giống Chu Hòa Sưởng, nhưng mà Chu Hòa Sưởng khờ khạo là thực sự khờ khạo, Thái tử bình dị, gần

gũi nhưng luôn có ngăn cách, dù hẳn có cố gắng biểu hiện ra sự hòa nhã, thân thiện như thế nào đi nữa cũng không giấu nổi sự cao ngạo và thái độ bề trên của của bản thân

Nàng nhìn theo bóng Thái tử và Thôi Nam Hiên đi khỏi đó.

Thôi Nam Hiên cố tình nhắc tới quan hệ thầy trò của hẳn và nàng trước mặt Thái tử, ngoài ra lúc nói chuyện phiếm khi nãy còn nhiều lần biểu hiện ra sự tán thưởng đối với nàng. hẳn muốn Thái tử hoài nghi nàng tham lam, hèn nhát, không có lập trường, hay là muốn ly gián quan hệ giữa nàng và Hoắc Minh Cẩm?

Nàng nhíu mày suy nghĩ.

Thấy mấy người Thôi Nam Hiên đã rời đi, Phó Vân Chương lập tức đi tới, khẽ hỏi nàng: "Người khi nãy nói chuyện với muội là Thái tử phải không?"

Phó Vân anh gật đầu.

...

Diêu Văn Đạt là một ông già góa vợ, ngày Tết trong nhà cũng chỉ có hai lão bộc ăn Tết cùng, Phó Vân Chương mời ông ta tới Phó gia ăn Tết.

Ông ta từ chối, nói: "Trong cung mở tiệc, ta đi cho vui."

Kết quả là ông trời không muốn cho ông ta đi, trên đường vào cung ông ta bị ngã một cái, bò không dậy nổi, bị thái giám trong cung đưa về nhà, Hoàng thượng trong cung nghe nói vậy, cho rằng ông ta bệnh cũ tái phát, ban thưởng rất nhiều đồ.

Thực ra lão bộc vô cùng vui vẻ, thế này không những đại quan nhân không cần ngày nào cũng phải ra ngoài xã giao mà còn được ban cho một đồng dược liệu đắt đỏ, cái ngã này đúng là có giá!

Ngày mừng ba tháng Giêng, Phó Vân Chương đưa Phó Vân anh tới Diêu gia thăm Diêu Văn Đạt.

Diêu Văn Đạt giữ họ lại ăn cơm, lão bộc vui vẻ bưng một bát tô cháo chân giò hầm nhừ vào phòng, cười nói: "Đây là chân giò được trong cung thưởng cho, hai vị thiếu gia ăn nhiều một chút."

Đồ ăn được trong cung thưởng cho không nhất định là ăn sẽ ngon, quan trọng là mát cái mặt.

Nhưng đối với cái món ăn không biết đã để bao nhiêu ngày này, Phó Vân Chương và Phó Vân anh thực sự không dám động đũa.

Lão bộc vẫn đứng bên cạnh nhiệt tình mời mọc họ ăn, Phó Vân anh nghĩ ngợi một lúc rồi đem chân giò đẩy về phía Diêu Văn Đạt, "Thịt này hầm nhừ, rằng Diêu ông không tốt, ăn nhiều một chút."

Phó Vân Chương cúi đầu mỉm cười.

Lão bộc cảm động tới mức rưng rưng nước mắt, đồ Vạn tuế gia thưởng cho, quý giá biết bao! Các vị thiếu gia không nỡ ăn, nhường hết cho đại quan nhân, đúng là những học trò ngoan có hiếu có lễ!

Vừa cơm nước xong xuôi, đã có người lục tục tới chúc Tết Diêu Văn Đạt, đa phần bọn họ đều xuất thân từ Hàn Lâm Viện, thuộc phe Vương các lão, có quen biết với Phó Vân Chương.

Cơ mà vừa nhìn thấy Phó Vân anh cũng ở đó, họ dường như có chút kiêng dè, lúc nói chuyện rõ ràng có chút gì đó gờn gợn.

Phó Vân anh liền đứng dậy xin phép ra về, Phó Vân Chương cũng định đi, nàng mỉm cười, "Nhị ca, huynh ở lại đi, muội tiện đường tới Nhuận Cổ Trai lấy bức họa đã bồi."

Giờ đúng là thời cơ tốt để y mở rộng quan hệ, y mà đi chẳng phải là đáng tiếc hay sao?

Phó Vân Chương nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã không còn tuyết rơi, bầu trời xanh ngắt, "Về sớm một chút."

Nàng đồng ý rồi dẫn theo Kiều Gia đi ra khỏi đó.

Nhuận Cổ Trai ở phía tây kinh thành, trời tuyết không phù hợp cưới ngựa, nhà họ Diêu ngay gần Phó gia, nàng hôm nay đi bộ tới đây.

trên phố thường xuyên có tiếng pháo nổ vang, người đi người đến ai cũng cười tươi roi rói, trẻ con là vui vẻ hoạt bát nhất, kéo nhau chạy đi chạy lại, cười khanh khách. Những người trên đường, dù có quen biết nhau hay không, khi gặp mặt cũng sẽ cười với nhau, nói với nhau lời chúc mừng năm mới.

Dù là Tết, Nhuận Cổ Trai cũng không đóng cửa, bức tranh của Phó Vân anh vốn được đưa tới để bồi từ năm trước, tiểu nhị nhìn chiếc thẻ của nàng, lấy bức tranh đã được bồi ra đưa cho nàng, cười nói: "Hôm qua có một vị đại nhân tới đây mua lụa, vừa hay nhìn thấy bức tranh này, rất thích."

Thấy Phó Vân anh vẫn tỉnh bơ, tiểu nhị nói ra họ của vị đại nhân kia, "Vị kia chính là tài tử tiếng tăm lừng lẫy, làm chức quan gì đó ở Hàn Lâm Viện, đại loại là rất có tiếng."

Phó Vân anh chỉ cười không nói, bảo Kiều Gia cầm tranh, trả tiền rồi ra khỏi Nhuận Cổ Trai.

thật trùng hợp, đi ngang qua một quán trà tự nhiên lại gặp được người quen.

Trước cửa quán trà rất đông người, hộ vệ đứng hai bên, chắn đường đi về phía quán trà, không cho những người khác đi qua, mấy chiếc kiệu quan từ xa đi tới, đi qua chỗ họ, dừng lại trước cửa quán trà, người trong quán trà vội vàng đi ra, cười nói đơn đã chào đón.

Vài người đi từ trong những chiếc kiệu phía trước bước ra, đó đều là những quan viên mặc áo bào lam [1], họ xuống kiệu, không lên gác

luôn mà tất cả đều đứng chờ một bên.

[1] Truyện có đề cập tới chuyện màu sắc quan phục, quan lại triều Minh, quan lớn (tứ phẩm trở lên) mặc quan bào màu đỏ, để ý sẽ thấy Thôi Nam Hiên, Hoắc Minh Cẩm và các đại thần trong Nội Các sẽ mặc quan bào đỏ thẫm. Quan ngũ phẩm tới thất phẩm mặc màu xanh lam, thấp hơn nữa mặc quan bào màu lục.

Chiếc kiệu cuối cùng được vén màn lên, người bên trong đi ra, áo bào đỏ thẫm, đầu đội kim quan, thắt lưng to bản đính vàng, uy nghi hiển hách nhưng cũng không làm mất đi sự phong nhã của người đọc sách.

Là Thôi Nam Hiên.

Những quan viên khác vội vàng đi tới đón, vây quanh hấn đi lên tầng.

Chờ những quan viên này đi hết vào trong quán trà, hộ vệ mới thu đội hình, để dân chúng đi ngang qua cửa trà lâu.

trên tầng, các quan viên chào hỏi nhau, lần lượt bước lên tầng, tới tầng hai, thiếu khanh ở Đại Lý Tự đang nói chuyện phiếm với Thôi Nam Hiên, thấy hấn nhìn về phía đám đông bên ngoài, bèn ngừng câu chuyện, hỏi: "Vừa rồi lúc kiệu dừng lại, ta thấy Thôi đại nhân vén rèm nhìn về phía đám đông một lúc, nhìn thấy người quen nào hay sao?"

Thôi Nam Hiên không nhìn về phía đó nữa, "Có lẽ là Thẩm thiếu khanh nhìn lầm rồi, ta không để ý."

"Vậy sao?" Thẩm thiếu khanh nhướn mày, "Ta lại thấy một người trông có vẻ quen, đã phái người xuống mời, hấn cũng là người Hồ Quảng, có lẽ Thôi đại nhân có quen đấy."

Thôi Nam Hiên không đáp.

Dưới tầng, con đường bị chặn rớt cuộc cũng thông, Phó Vân anh và Kiều Gia cùng đi tiếp, mới đi được vài bước, mấy hộ vệ đeo đao đã đứng chắn trước mặt nàng, chấp tay nói: "Đại nhân nhà chúng ta là Đại Lý Tụ thiếu khanh, mời Phó công tử tới nói chuyện mấy câu."

hắn chỉ về hướng tầng hai của quán trà.

Phó Vân anh nhíu mày, nàng vẫn nhớ Đại Lý Tụ thiếu khanh hình như là thân thích của Thẩm Giới Khê.

Thôi Nam Hiên ở trên tầng, Thẩm thiếu khanh cũng ở trên tầng, mà mấy năm trở lại đây Thôi Nam Hiên đã trở mặt với Thẩm Giới Khê, chuyện này ai cũng biết.

Phó Vân anh vừa cân nhắc vừa bước theo hộ vệ đi vào quán trà.

Ở đây có rất nhiều người mà nàng là thị độc đã được Đông Cung Thái tử điểm mặt chỉ tên, Thẩm thiếu khanh không dám làm gì nàng, cùng lắm cũng chỉ chế nhạo vào câu mà thôi.

Bước lên cầu thang lên tầng, nàng bước vào tầng hai. Bữa tiệc hôm nay mời rất nhiều người, bình phong ngăn cách đã bị gỡ xuống hoàn toàn, mấy gian nhả gian mở ra thông lại với nhau, tổng cộng có sáu bàn tiệc. Nhìn xung quanh một lượt, ai cũng đội mũ ô sa của quan viên ngoài ra có nhiều màu sắc quan phục khác nhau.

Thôi Nam Hiên ngồi ở bàn đầu tiên, bên cạnh hắn là một người đàn ông trung niên tầm bốn mươi mấy tuổi, râu dài, mặt trắng, vẻ mặt ôn hòa, đó chính là Đại Lý Tụ thiếu khanh.

Những quan viên này nếu chỉ nhìn qua thì ai cũng giống người tốt cả.

Phó Vân anh thầm mắng một câu như vậy trong lòng. Hộ vệ dẫn nàng tới trước mặt Thẩm Thiếu khanh.

Thẩm Thiếu Khanh đang nói chuyện với Thôi Nam Hiên, ngẩng lên nhìn nàng, nói: "Hôm qua ta nghe Thái tử điện hạ nhắc tới người, người là học sinh của Triệu gia lão tam sao?"

Triệu sư gia là chú vợ của Thẩm thủ phụ, Thẩm thiếu Khanh là một người cháu trong tộc của Thẩm thủ phụ, bối phận thấp hơn Triệu sư gia, vậy mà gọi thẳng Triệu sư gia là Triệu lão tam, những người bên cạnh không có phản ứng gì, đó là bởi vì Triệu gia không có người đảm nhiệm chức vị quan trọng trong triều, hơn nữa gia thế vẫn luôn không bằng Thẩm gia. Năm đó Triệu thị cũng là gả cao.

Phó Vân anh hơi nhíu mày, nhìn về phía Thôi Nam Hiên, cố tình tỏ ra kinh ngạc, hành lễ với hắn trước, nói: "không biết thầy cũng ở đây."

Nếu Thôi Nam Hiên đã cố tình nhắc tới chuyện ở Giang Thành thư viện trước mặt Thái tử, khiến Thái tử nghi ngờ nàng thì nàng cứ theo thế mà làm. Gậy ông đập lưng ông, ăn miếng trả miếng.

Những người trong bữa tiệc đều kinh ngạc, nhìn nhau đầy ẩn ý.

Thôi Nam Hiên nhìn về phía Phó Vân anh.

Người này vốn là học sinh Hồ Quảng, không chỉ không chủ động sẵn sàng góp sức cho hắn, bình thường suốt ngày trốn tránh hắn, còn có liên quan tới cái tên vũ phu Hoắc Minh Cẩm kia, giờ còn biết gọi hắn là thầy cơ đấy.

Nhưng hắn vẫn rất nhanh chóng nhận ra, tiếng gọi thầy này một khi đã ra khỏi miệng, bản thân hắn nhất thiết phải che chờ cho "y". Nếu không lời đồn về chuyện Đại Lý Tự thiếu Khanh chèn ép học sinh của Lại Bộ thị lang ngay trước mặt hắn bị truyền ra ngoài, về sau hắn làm sao thu nhận thủ hạ được nữa?

Tất cả mọi người đều đang nhìn lên hắn, Thôi Nam Hiên đặt chén rượu trong tay xuống.

Phủ nhận chắc chắn là không thể được, mấy ngày trước hắn đã từng nói mình là thầy của Phó Vân trước mặt Thái tử.

Dù sao hắn cũng không định giảng hòa với Thẩm Giới Khê, hoài nghi thì cứ hoài nghi đi.

hắn nhanh chóng đưa ra quyết định, hỏi Phó Vân anh: "Sau mừng tám sẽ phải đi Đông Cung nhận việc, mấy ngày tới nghiêm túc ôn tập bài vở, không được chểnh mảng việc học."

Phó Vân anh cúi đầu nói: "Vâng, học sinh không dám lơ là."

Thôi Nam Hiên lại tiếp: "Viên Văn là người có tài, sau này ở Đông Cung làm việc với hắn, phải học tập nhiều ở hắn."

Phó Vân anh thừa vâng.

Sắc mặt Thẩm thiếu khanh tối dần.

Ông ta gọi Phó Vân lên đây căn bản là muốn xem thái độ của Thôi Nam Hiên đối với tên học sinh Hồ Quảng này như thế nào. Ông ta tỏ rõ thái độ kính thường đối với Phó Vân, Thôi Nam Hiên lại ăn nói nhẹ nhàng, rõ ràng tỏ ý che chở.

Thôi Nam Hiên đúng là không khiến ông ta thất vọng. Vị Lại Bộ thị lang này, quả đúng như lời những người khác nói, là người lạnh lùng, ý chí sắt đá. Chú của ông ta là Thẩm thủ phụ năm đó một tay đề bạt hắn, trọng dụng hắn, giờ hắn thăng quan tiến chức, cánh cứng rồi, không muốn gắn bó với Thẩm đảng nữa, định tự lập phe phái riêng.

Chuyện mâu thuẫn giữa các vị quan lớn tạm thời không liên quan gì đến Phó Vân anh, nàng chỉ là mồi nhử để Thẩm thiếu khanh thử thái độ của Thôi Nam Hiên mà thôi.

nói xong mấy câu nhạt nhẽo, Thẩm thiếu khanh nôn nóng, xua tay ra hiệu cho nàng rời khỏi đó.

...

Danh tiếng của Phó Vân anh ở kinh sư ngày càng vang dội, giờ đây theo lời mọi người, nàng đã trở thành kẻ trục lợi chu toàn mọi bề.

Hoắc Minh Cẩm là ân công của nàng, Thôi Nam Hiên là thầy nàng, Phó Vân Chương là anh nàng, nàng sắp vào Đông Cung học tập... Ngoại trừ Thẩm đảng, những nhân vật trung tâm của mấy phe phái trong triều đình khác, ai cũng có thể có chút liên quan tới nàng.

Sau chuyện ở quán trà, Thẩm thiếu khanh đích thân nói ra nàng là học sinh của Triệu sư gia, thế là mọi người đều đã biết nàng có thể được coi như đồng môn với các lão phu nhân Triệu thị.

Lần này đến người Thẩm đảng cũng phải nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp.

Quan viên trong triều nhất định phải có lập trường rõ ràng, hơn nữa tuyệt không thể dễ dàng dao động, nếu không sẽ mất lòng tất cả mọi người.

Phó Vân anh cuối cùng cũng được yên bình.

Dù là người phe nào đi chăng nữa cũng cảm thấy thân phận của nàng quá phức tạp, không đáng tin, dẫu có lôi kéo về phe mình cũng vô dụng.

không ai tạo áp lực cho nàng, cũng không ai chèn ép nàng bởi phía sau nàng liên quan tới quá nhiều người, không ai muốn làm phức tạp hóa vấn đề.

Giữa lúc gió yên biển lặng, cuối cùng cũng tới ngày nàng đi Đông Cung.

Lý Xương đích thân tới đón nàng.

Hoặc Minh Cẩm bận rộn, năm trước đi phủ Bình Dương, Sơn Tây, đến giờ còn chưa về.

Xe ngựa vừa mới ra ngoài đường cái, người Chu gia đã tìm tới, Chu Thiên Lộc mời Phó Vân anh đi cùng với hấn.

Phó Vân anh cảm tạ ý tốt của hấn, uyển chuyển từ chối.

Chu Thiên Lộc có tiếng là ăn chơi trác táng ở chốn kinh sư, suốt ngày chơi bời lêu lổng, không làm gì đàng hoàng. Hơn nữa ai cũng biết hấn có một đam mê - thích thiếu niên tuổi trẻ tuấn tú.

Bị nàng từ chối, Chu Thiên Lộc không hề tức giận, cười ha hả đi trước.

Những cung điện phía nam hoàng cung phần lớn được xây cao, ban công cao ngất, sân rộng trống trải, uy nghi đồ sộ, càng đi về phía bắc, cung điện càng dày đặc. Đông Cung của Thái tử tọa lạc ở phía đông hoàng cung.

Phó Vân anh, Chu Thiên Lộc và Viên Văn lần lượt tới nơi, tiểu thái giám bảo họ ngồi chờ dưới mái hiên trước đã.

Thái tử đang học, mấy vị các lão đều từng làm thầy dạy của hấn. Chiêm sự, viện sự, phó chiêm sự, chiêm sự thừa của Chiêm sự Phủ và các môn khách của Thái tử đều do đại thần trong triều đảm nhiệm.

Trong điện im phăng phắc, đám thái giám nín thở, canh giữ trước hành lang, tới một tiếng ho khan cũng không nghe thấy.

Chu Thiên Lộc không chịu ngồi yên, ngồi đó một lúc đã tìm tiểu thái giám nói chuyện. Hai người nói nói cười cười, vô cùng vui vẻ.

Viên Văn lườm hấn trắng mắt.

Trước đó thái giám của Đông Cung từng mang cho Phó Vân anh mấy cuốn sách, bảo nàng nghiên ngẫm thật nghiêm túc,

hôm nay nàng cũng mang sách tới nên ngồi cạnh cửa sổ đọc.

Viên Văn bực mình Chu Thiên Lộc quá ồn ào, thấy nàng mang theo mấy cuốn sách, định mượn nàng một cuốn để đọc nhưng lại ngại không dám mở miệng. Mấy hôm trước hắn còn từng cười nhạo nàng.

Phó Vân anh thấy hắn nhiều lần muốn nói lại thôi, mặt đỏ bừng, lẩm bẩm mấy câu vẫn không ra tiếng, nàng như sờn mày.

Kệ cho cái vị Viên tài tử này bối rối một mình đi, dù sao đi nữa thì người khó chịu cũng có phải nàng đâu.

một canh giờ sau, tiểu thái giám bảo họ vào trong điện.

Còn chưa tới tết hoa đăng, coi như chưa hết Tết, dưới hành lang trong điện treo rất nhiều đèn lồng, đủ loại hình dạng khác nhau, phía dưới có treo rất nhiều tua rua nhiều màu. Gió thổi qua, đèn kêu leng keng.

Viên Văn đi đầu, Chu Thiên Lộc đi giữa, Phó Vân anh đi cuối cùng. Vào trong điện, đầu tiên họ hành lễ thỉnh an Thái tử đang ngồi trước bàn sách.

Thái tử ngẩng đầu, thần sắc có vẻ mệt mỏi, bảo bọn họ về chỗ ngồi.

Chỗ ngồi của họ ngay gần bàn của Thái tử, thấp hơn Thái tử một chút.

Phó Vân anh sắp xếp lại đống sách lộn xộn trên bàn cho ngăn nắp, tiểu thái giám mang giấy bút tới, yêu cầu nàng chép một chương sách.

Thái tử muốn nhìn chữ của họ xem thế nào trước đã.

Phó Vân anh tập trung tinh thần, đặt bút viết chữ. Tiểu thái giám thấy nàng đã viết xong, thu lại tập giấy đã khô mực.

Nhìn chữ của ba người xong, Thái tử nói: "Chữ ta viết không đẹp."

Đúng là Thái tử viết không đẹp thật, hắn đã lớn thế này rồi, mặt nào cũng chỉ thường thường mà thôi. Thực ra cũng chẳng sao cả, hắn là hoàng tử, hắn không cần phải đào sâu học hành. Nhưng thầy dạy xung quanh toàn là thiên tài, xuất thân tiến sĩ, yêu cầu của Hoàng thượng lại nghiêm khắc, Thái tử có cố gắng đến thế nào cũng không thể khiến họ đánh giá cao, từng nhiều lần nản lòng vì mình quá bình thường.

Chu Thiên Lộc và Phó Vân anh chưa nói gì, Viên Văn đã gật đầu, bắt đầu nghiêm túc đưa ra ý kiến góp ý cho Thái tử.

Các tiểu thái giám bên cạnh mặt mày biến sắc.

Thái tử nghe Viên Văn truyền thụ vài bí quyết xong tâm trạng càng trở nên nặng nề, xua tay, đi gian bên cạnh nghỉ ngơi.

Đám thái giám vội vàng đi vào hầu hạ.

Chu Thiên Lộc chặc lưỡi, bảo Viên Văn: "Thái tử viết như thế là khá rồi, lần sau người tinh ý chút, đừng làm liên lụy tới ta và Phó Vân."

Viên Văn lờm hắn.

Thái tử nghe đám thái giám tâng bốc mấy câu, tâm trạng mới tốt hơn một chút, định đưa mấy người Phó Vân anh đi giáo trường chơi.

Giáo trường có bia bắn để người bên trong luyện tập cưỡi ngựa bắn cung.

Nghe thấy tiếng mũi tên nhọn xé tan không khí, Phó Vân anh nhú mày, mặt trắng bệch.

Chu Thiên Lộc thấy nàng không muốn tới gần bia bắn, cười ha hả.

Ngày đầu tiên cũng không có gì đặc biệt, luyện chữ, đọc sách, trò chuyện với Thái tử sau đó ai lại về nhà đấy.

Thái tử rất thích Chu Thiên Lộc. Thứ nhất Chu Thiên Lộc có một đôi mắt đào hoa rất cuốn hút, nói chuyện hài hước, thường xuyên tặng bốc Thái tử. Thứ hai loại công tử nhà giàu như Chu Thiên Lộc có thể không biết làm những cái khác nhưng hẳn biết chơi. Hẳn dạy cho Thái tử mấy trò vui mới, Thái tử lập tức đã đắm chìm trong đó.

Việc chỉ có một vị hoàng tử trưởng thành có nghĩa là Thái tử đã lớn lên trong sự chú ý của tất cả mọi người, Hoàng thượng kì vọng rất cao ở hắn nhưng tư chất của hắn lại chỉ bình thường mà thôi nên rất ít khi được thả lỏng.

Viên Văn bất mãn chuyện Thái tử thiên vị, còn cảm thấy Chu Thiên Lộc có thể sẽ dạy hư Thái tử.

Hôm nay mấy người ra khỏi cung cùng với nhau, Viên Văn cảnh cáo Chu Thiên Lộc đừng có suốt ngày đưa những thứ vớ vẩn ngoài cung vào đây nhằm lấy lòng Thái tử, Thái tử là người thừa kế của cả một quốc gia, không thể mê muội tới mức mất cả ý chí.

Chu Thiên Lộc lờm hờm, hừ một tiếng, "Sao nào, người ghen tỵ vì Thái tử điện hạ thích ta chứ gì? Để ta dạy cho người nhé, về sau chỉ cần người ít khuyên Thái tử một chút, Thái tử cũng sẽ thích người thôi."

Viên Văn nghe vậy vô cùng chán nản.

Phó Vân anh không xen vào chuyện tranh cãi giữa hai người họ. Kì thi mùa xuân sắp tới, sau đó chính là thi đình, Phó Vân Chương đã bắt đầu đóng cửa đọc sách, ban ngày nàng tới Đông Cung làm việc, đến tối giúp Phó Vân Chương và Viên Tam ôn thi, bận tới mức chẳng có thời gian mà vẽ tranh nữa.

Thời tiết dần trở nên ấm áp, hoa mai trong cung nở rồi lại tàn, cung nhân đã thay những bộ quần áo dày cộp mùa đông thành những bộ

áo mỏng mùa xuân.

Hôm đó nàng tới Đông Cung làm việc như thường lệ liền thấy Thái tử mặc đồ chơi bóng, trong tay cầm một cây gậy đánh bóng, cười nói: "Trời đang đẹp, chi bằng đi đánh chủy hoàn."

Chu Thiên Lộc lập tức hưởng ứng.

Viên Văn chau mày.

Phó Vân anh thì sao cũng được. Thái tử căn bản không xấu, nhưng mà dù sao cũng còn trẻ, bề ngoài thì có vẻ ôn hòa nhưng thực ra không thích người bên cạnh tỏ ra giỏi giang hơn mình, họ cùng học với Thái tử, không cần thiết phải thể hiện tài năng, chỉ cần thi thoảng khen Thái tử mấy câu, khiến Thái tử vui là được rồi.

Sân chơi bóng được đặt ngay trong đình viện.

Thái tử cầm gậy, Phó Vân anh, Chu Thiên Lộc, Viên Văn và mấy tiểu thái giám cùng đánh.

Cuối cùng đương nhiên Thái tử thắng.

Cuộc chơi kết thúc, thái giám tiến vào thông báo, nói tu soạn ở Hàn Lâm Viện Ôn Mân tới.

Nghe thấy tên của Ôn Mân, Chu Thiên Lộc bật cười thành tiếng, Viên Văn đứng bên cạnh tức giận nhìn hằm trừng trừng.

Ôn Mân là người có danh tiếng chấn động kinh sư, là thần đồng ở Nam Trục Lệ. Ôn các lão, người trước đây từng đỡ cừ nhân năm mười ba tuổi, chính là chú của ông ta. Ôn gia có truyền thống học tập, một nhà ba chú cháu ai cũng là nhân tài kiệt xuất. Cái người tên Ôn Mân này cũng không hổ là con cháu Ôn gia, từ khi biết nói đã biểu hiện ra thiên phú hơn người. Năm chín tuổi ông ta thi đỗ tú tài, mọi người đều cho rằng ông ta là Ôn các lão thứ hai.

Nhưng mà có thể Ông Mân được đặt một cái tên không hay, hoặc dính phải vận rủi gì đó, thành ra vận mệnh nhấp nhô, khúc chiết. Lúc ông ta chuẩn bị thi hương, ông ngoại bệnh nặng qua đời. Về lý mà nói, ông ta không cần phải chịu tang cho ông ngoại nhưng từ nhỏ ông ta đã được ông ngoại nuôi lớn, ông ngoại chính là thầy dạy vỡ lòng của ông ta, khi ấy ông ta còn nhỏ nên lần thi hương năm đó ông ta không đi thi. Mấy năm sau, Ông Mân lại đi thi hương, lần này ông nội ông ta qua đời, ông ta phải theo quy củ, giữ đạo hiếu. Mấy năm lại qua đi, Ông Mân hoàn toàn chắc chắn, vừa bước chân vào trường thi, người trong nhà đã vội vàng giữ ông ta lại, nói bà nội ông ta đang nguy kịch. Cứ thế, hết ba năm này tới ba năm khác, Ông Mân từ thần đồng nổi danh khắp thiên hạ nay đã trở thành thanh niên, cưới vợ sinh con, có trai có gái nhưng vẫn chưa đỗ nổi cử nhân. Những người trước kia học hành không bằng ông ta đã thăng tới quan tứ phẩm rồi mà ông ta mới chỉ là tú tài. Lại tới lúc thi hương, người Ông gia như lâm đại địch, cha mẹ Ông Mân thậm chí không bước chân ra khỏi nhà, sợ làm liên lụy tới tiền đồ của con trai. Cũng may lần này người Ông gia không ai ốm đau gì, nhưng sắp tới ngày thi, trời tự nhiên có gió lốc! Nước sông chảy ngược vào trong thành, toàn bộ trường thi bị ngập, Ông Mân kiên định, nước ngập tới tận eo mà vẫn kiên trì ngồi đó, ra khỏi trường thi lập tức ngã bệnh.

Ai cũng cho là lần này ông ta sẽ không gặp phải chuyện gì bất thường thì giám khảo tới nhà, khuyên Ông Mân nghĩ thoáng một chút, bài thi của ông ta bị nước lũ cuốn đi, lần thi này coi như hỏng bét.

Ông Mân nôn ra máu mấy lần.

Mấy năm trước, cuối cùng Ông Mân cũng thi đỗ thi hương, thi hội rồi phục thí và thi đình, hơn nữa thi đỗ Bảng nhãn, ai cũng cho rằng ông ta đã khổ tận cam lai, nhưng mẹ ông ta lại bệnh nặng qua đời.

Ông Mân chỉ còn cách về nhà giữ đạo hiếu cho mẹ.

Đợi ông ta giữ đạo hiếu xong quay lại, các đại thần thương cho ông ta, không đành lòng khiến ông ta lại lãng phí thời gian, lập tức đưa ông ta vào Hàn Lâm Viện, nghe nói ông ta không cần phải đi đâu lấy kinh nghiệm cả, cứ thế mà làm thôi.

Ông Mân trắng trẻo mập mạp, cũng may khung xương nhỏ nên không tới mức béo phịch phịch, mặc quan phục, đội mũ ô sa, đi vào trong viện, thấy Thái tử đang đánh chủ hoàn, nhìn về phía Phó Vân anh, vẫy tay với nàng.

Ông ta cười tủm tỉm, nhìn qua thấy tựa như Phật Di Lặc trong chùa miếu. Ông ta xui xẻo nhiều năm như vậy mà còn có thể nở nụ cười như thế, hẳn là người rộng lượng.

Phó Vân anh đi về phía ông ta, "Ông đại nhân có việc vì ạ?"

Ông Mân cười nói: "Mấy hôm trước ta tới chỗ Thái tử tẩy mã tìm một cuốn sách, nhìn thấy sách vở trong các đờng sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, nghe Thái tử tẩy mã nói dạo gần đây đều là người giúp đỡ cho ông ta."

Thái tử tẩy mã là chức quan văn của Chiêm sự Phủ, đảm nhiệm việc theo dõi, sắp xếp, biên soạn sách vở thuộc đủ loại sách bao gồm kinh, sử, tử, tập. Sách Thái tử muốn đọc đều phải qua tay Thái tử tẩy mã.

Phó Vân anh thường đi kho sách tìm sách cho Thái tử, nàng từng quản lý Tàng Kinh Các ở thư viện, thấy sách trữ ở Đông Cung tuy được sắp xếp chỉnh tề nhưng lại không phù hợp với thói quen đọc sách hằng ngày của Thái tử nên đã thử sắp xếp lại những sách Thái tử mới đọc gần đây lại. Thái tử tẩy mã nhìn thấy vậy, bảo nàng giúp việc mấy lần, thấy nàng làm việc nhanh nhẹn, hơn nữa còn chịu được vất vả nên sau này mỗi khi có quá nhiều việc lại bảo nàng giúp lấy sách cho Thái tử.

"Hàn Lâm Viện thiếu người, vừa lúc này lại gặp được người, ta sẽ xin Thái tử đem người cho ta mượn, trở thành trợ thủ của ta, được không?" Ông Mân cười hỏi.

Phó Vân anh ngạc nhiên một hồi.

không đợi nàng trả lời, Ông Mân đã tìm thẳng tới Thái tử.

Thái tử thấy ông ta tới, dừng cuộc đấu lại, cười nói với ông ta mấy câu. Phó Vân anh nhìn thấy Thái tử đưa mắt về phía nàng, vội cúi đầu.

Chỉ chốc lát sau, Ông Mân đã đi về phía nàng, "Được rồi, Thái tử đồng ý."

Sau đó, Thái tử gọi Phó Vân anh tới, cười nói: "Khi còn nhỏ Ông Mân đã là thần đồng ở Nam Trục Lệ, ông ta tìm cô bảo muốn người sang giúp, cô đồng ý rồi, người sang chỗ ông ta giúp đỡ mấy ngày."

Phó Vân anh thừa vâng.

Về nhà nói chuyện này với Phó Vân Chương, Phó Vân Chương cười nói: "Ông Mân là người hào sảng, thanh danh luôn rất tốt, hơn nữa thực sự có tài. Nhưng mà lúc làm việc lại hay nóng nảy, thường xuyên mắng đám tiểu lại tới phát khóc. Thầy kể dạo này vì chuyện biên soạn sách, ông ta xích mích với đồng liêu, cơn tức bốc lên đầu bèn nói muốn soạn sách một mình, mọi qua đó giúp ông ta, có khi căn bản là làm mấy chuyện tốn sức như chép sách, giờ không ai chịu giúp đỡ ông ta nữa."

Y dặn dò nàng, "Chuẩn bị sẵn tâm lý đi, dù Ông Mân có mắng mọi thế nào đi chăng nữa, mọi cũng đừng để trong lòng. Nếu thực sự không chịu nổi, ta sẽ nhờ thầy nói giúp."

Phó Vân anh nghĩ ngợi hồi lâu, soạn sách với Ông Mân cũng không phải chuyện xấu, nàng đã từng làm việc này, những việc buồn tẻ nàng cũng có thể kiên trì mà làm tới cùng, không sợ

khó, không sợ khổ, về chuyện Ông Mân thích mắng chửi người, cứ kệ ông ta đi, mắng thì mắng, nàng vào tai này ra tai kia là được.

...

Hôm sau, nàng đứng trước cửa cung chờ Ông Mân.

Chu Thiên Lộc rất thương xót cho tình cảnh của nàng, lắc đầu liên tục, "thật đáng thương..."

Viên Văn lại rất ghen tỵ với Phó Vân anh, hẳn rất sùng bái tài năng của Ông Mân nhưng đáng tiếc lại ngại, không dám gặp mặt bày tỏ sự ngưỡng mộ của bản thân nên tới giờ vẫn chưa nói được với Ông Mân câu nào.

Đúng giờ, xe ngựa của Ông Mân tới trước cửa cung, thấy Phó Vân anh đứng chờ bên cạnh, Ông Mân nói: "Ta lúc nào cũng đến đúng vào giờ này, sau này ngươi chỉ cần tới đúng giờ là được."

Thoạt nhìn thì có vẻ rất dễ tính.

Phó Vân anh đi vào cung với ông ta.

Sau khi vào cửa cung, đi vào một con đường thẳng xuyên qua sân rộng kéo dài từ nam tới bắc, hai bên trái phải có tầm hơn một trăm gian phòng, chia thành các phía đông, tây, trái phải, hành lang phía nam có tầm hơn ba mươi gian, đó là Thiên Bộ Lang. Hai bên của Thiên Bộ Lang là nơi làm việc của các bộ, quan văn ở phía đông Thiên Bộ Lang, quan võ ở phía tây Thiên Bộ Lang.

Thiên Bộ Lang khí phái nghiêm cẩn, Hàn Lâm Viện ở sau tường phía đông.

Các đại thần, thành viên Nội Các nhất định phải xuất thân từ Hàn Lâm Viện, đây là chuyện mà ai cũng biết.

Tuy nhiên Hàn Lâm Viện thực sự vắng vẻ, đi từ ngoài vào trong, không có một bóng người.

Tiến sĩ sau khi vào Hàn Lâm Viện, không cần phải ngày nào cũng tới làm việc bởi sau đó họ chỉ cần vượt qua kì kiểm tra là có thể lên chức. Do đó có rất nhiều tiến sĩ xin nghỉ ốm dài ngày, ngoài ra còn có những người quá đáng hơn, nhất định không tới.

Uông Mân đưa Phó Vân anh tới nơi làm việc của ông ta, giới thiệu nàng với những trợ thủ khác của ông ta, sau đó chỉ vào một đồng sách rách nát ở góc tường, nói: "Sửa chữa, sắp xếp lại rồi lên danh sách."

Phó Vân anh thừa vâng rồi bắt đầu sắp xếp.

không biết là do nàng vẫn còn nhỏ tuổi, hay nể nàng là người của Đông Cung, hay lại là lo ngày đầu tiên đã làm nàng sợ chạy mất, hôm ấy Uông Mân rất ôn hòa với nàng.

Buổi trưa, mọi người nghỉ tay ăn cơm, quan viên ở Thiên Bộ Lang ăn chung một kiểu với Hồng Lư Tự (*nơi tiếp đón sứ thần nước ngoài*), hương vị đồ ăn thật... một lời khó nói hết.

Đến chiều, Phó Vân anh tiếp tục sửa chữa, sắp xếp đồng sách bị hư hại kia. Đây là những việc nàng đã quen làm từ lâu nên làm việc trôi chảy nhanh gọn.

Làm quần quật như thế năm ngày liền, Uông Mân thấy nàng chân tay nhanh nhẹn, thành thật kiên trì, không có biểu hiện chán nản bực bội.

Tới ngày thứ sáu, Uông Mân không bảo sửa chữa, sắp xếp sách vở nữa mà bảo nàng dọn sách.

Đây vốn là việc của tạp dịch.

Phó Vân anh không hỏi han nhiều, dọn thì dọn thôi, nàng có sức.

Lại năm ngày như thế, Ông Mân thay đổi công việc, bảo nàng chép sách.

Nàng vẫn không nói lời nào, cặm cụi chép. Mấy tháng đầu theo học Phó Vân Chương, ngày nào nàng chẳng chép sách.

Mài giữa nàng liên tục một tháng trời, cuối cùng Ông Mân cũng nói ra lý do đích thực khiến ông ta tìm Thái tử yêu cầu mượn nàng về làm trợ thủ, "Người vẽ tranh rất tốt, cuốn sách ta muốn soạn cần có mấy bức tranh minh họa nhưng tranh của những người khác đều không đạt yêu cầu của ta, mấy họa sĩ cung đình đó lại không thềm làm việc này, ta định để người thử xem sao, người có đồng ý không?"

Hóa ra Ông đại nhân mà tiểu nhị ở Nhuận Cổ Trai nói tới chính là Ông Mân.

Phó Vân anh ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi: "Đương nhiên là vẫn bối đồng ý, tuy nhiên có một chuyện muốn hỏi Ông đại nhân."

Thấy nàng nhanh chóng đáp ứng, Ông Mân cười tươi roi rói, trông càng giống tượng Phật, "Người cứ hỏi đi."

"Sau khi đại nhân soạn sách xong, liệu vẫn bối có vinh hạnh được đề tên hay không?" Phó Vân anh nói, "Chỉ phần tranh vẽ thôi."

Ông Mân nhíu mày suy nghĩ, đáp: "Chuyện này thực ra cũng chẳng có gì khó, nhưng mà cũng chỉ đề tên ở chỗ có tranh vẽ mà thôi, không dễ thấy lắm."

"Thế là đủ rồi."

Phó Vân anh nói.

Thái tử nghe nói Ông Mân và Phó Vân anh làm việc rất hợp, vô cùng vui vẻ, dặn dò nàng, "Ông Mân có yêu cầu gì, phải cố gắng hết sức mà làm."

Nàng cung kính thưa vâng.

Chương 103: Thù hận

Từ khi Phó Vân anh chính thức bắt đầu giúp Uông Mân vẽ tranh minh họa, cái vị đại tài tử của Nam Trực Lệ trong lời đồn này bắt đầu lộ ra bộ mặt thật của ông ta.

Ông ta thực sự quá kỹ tính. Lớn thì sửa nét vẽ trong bức tranh, nhỏ thì sửa một đường cong mà nhìn kĩ có khi cũng chẳng thấy, từng chi tiết đều phải đúng với yêu cầu của ông ta, cho dù yêu cầu của ông ta có vô nghĩa đi chăng nữa. một bức phác họa phải vẽ đi vẽ lại mấy chục, có khi cả trăm lần, ông ta luôn bắt Phó Vân anh vẽ lại hoàn toàn chỉ vì những chi tiết râu ria chẳng ra đâu vào với đâu.

Nàng cuối cùng cũng biết vì sao đám họa sĩ cung đình không ai muốn giúp đỡ Uông Mân, tránh còn không kịp, giúp cái gì.

Đừng nhìn mỗi khi ông ta đặt ra yêu cầu đều cười tủm tỉm mà tưởng ông ta hiền từ, lúc tra tấn thợ thủ bên người, ông ta cũng giương ra khuôn mặt tươi cười ấy.

Có nhiều lần bản vẽ mà ông ta lựa chọn cuối cùng chẳng khác gì so với mấy bức họa ban đầu, không có một điểm khác biệt nào, nhưng ông ta vẫn cứ muốn người khác phải vẽ hết lần này tới lần khác cho ông ta xem rồi mới quyết định.

Đám thợ thủ bị sự thay đổi thất thường của ông ta hành hạ cho lên bờ xuống ruộng, ngày nào cũng có người xin từ chức.

Ngoại trừ học sinh của chính Uông Mân, Phó Vân anh là người duy nhất vẫn kiên trì tiếp tục công việc.

It nhiều cũng là do trước đây Triệu sư gia mài giũa nàng, ngày nào cũng bảo nàng vẽ lá sen, nàng vẽ mấy tháng cũng vẫn không nôn nóng. hiện giờ Uông Mân chỉ bắt nàng vẽ theo yêu cầu của ông ta hết lần này tới lần khác mà thôi, nàng coi đây là một bức họa mới, ngày ngày nộp bản thảo, nghe Uông Mân phê bình tan nát, sau đó lại vẽ lại lần nữa theo yêu cầu của ông ta, liên tục như thế hết lần này tới lần khác.

Sau này, đám học sinh của Uông Mân nhất trí quyết định lần nào vẽ bản thảo cũng để nàng nàng chủ bút vì chủ bút là người bị mắng nhiều nhất.

Chuyện tốt thế này, nàng vui vẻ đồng ý. Mặt không đổi sắc, nàng hoàn thành bản vẽ, mặt không đổi sắc, nàng cầm đi cho Uông Mân duyệt, sau đó mặt không đổi sắc, nàng bị Uông Mân cười tủm tỉm bắt vẽ lại một lần nữa, rồi lại mặt không đổi sắc, nàng về phòng làm việc chuẩn bị giấy vẽ mới.

không ngờ nàng vẫn luôn mặt không đổi sắc như thể giếng cổ không gợn sóng như thế, chịu khó chịu khổ, vất vả vẽ tranh, cuối cùng đổi lại Uông Mân cũng ngại không muốn mắng nàng tiếp nữa.

một tháng sau, mọi người phát hiện ra thái độ của Uông Mân đối với nàng đã thay đổi, chuyển từ sự bắt bẻ hà khắc ban đầu, dần dần trở nên chậm rãi, nhẹ nhàng, ngầm đồng ý để nàng đảm nhiệm vị trí chủ bút, cuối cùng lại có thể bình tĩnh thảo luận với nàng, hoàn toàn khác với việc vừa giờ bức phác họa của học sinh khác ra đã mắng cho té tát.

Những người khác không khỏi chặc lưỡi. Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, Phó Vân nhìn vậy thôi mà có thể chịu đựng nổi sự tra tấn của thầy họ.

Uông Mân mắng đám học sinh không biết cố gắng: "Nghe mắng suông thì có ích lợi gì hả? Còn phải biết mình sai ở đâu, chỗ nào còn chưa đủ, Phó Vân ngày ngày tiến bộ, ta mới có thể nhìn hẵn bằng

ánh mắt khác, các người ngày nào cũng làm việc với ta, chỉ nhớ ta mắng các người như thế nào, ngoài ra chẳng học được cái gì sất!"

Đám học sinh vô cùng xấu hổ, nhưng cứ nghĩ tới cái giá phải trả cho sự tiến bộ là hằng ngày bị thầy chỉ thẳng vào mặt mà mắng, hơn nữa lại còn là cái loại châm chọc, móc máy khiến người khác hận không thể chết quách đi cho xong, họ cân nhắc nghiêm túc một hồi. Thôi đi, cái loại vinh hạnh này cứ nhường hết cho Phó Vân đi.

Ông Mân phụng mệnh Hoàng thượng soạn sách, Hoàng thượng rất quan tâm tới tiến độ soạn sách, thường triệu ông ta tới hỏi han. Ông ta thường nhắc tới Phó Vân anh, khen ngợi rất nhiều.

Hoàng thượng biết Phó Vân anh chính là người bên Đông Cung của Thái tử, gật đầu, khen ngợi, ban thưởng cho hẳn trước mặt văn võ bá quan.

Thái tử rất vui mừng, hôm nay gọi Phó Vân anh tới, thưởng cho nàng bộ văn phòng tứ bảo mà mình vẫn thường dùng.

Cuối cùng nàng cũng có phẩm cấp chính thức, tuy rằng chỉ là một chức giáo thư hạng thấp nhất nhưng lớn nhỏ gì thì cũng là quan viên.

Để tiến thêm một bước về phía người mình sùng bái, Viên Văn cuối cùng cũng phải xuống thang, chủ động bắt chuyện với Phó Vân anh, hỏi nàng Ông Mân có dạy cho nàng kỹ xảo làm thơ hay không, bình thường hay dạy nàng cái gì.

Cũng có người ghen tỵ Ông Mân vì được Hoàng thượng trọng dụng, buông lời chua chát, "Ông Mân là người dữ dằn táo bạo, Phó giáo thư đi theo lắm, đầu tiên ắt là học được cách mắng chửi người."

Những người xung quanh cười ồ lên.

Người thốt ra những lời này là một tiểu quan từ thất phẩm ở Bộ Lại, Ông Mân xui xẻo nửa đời nhưng từ khi thi đỗ kì thi đình, người sáng suốt đều hiểu được về sau ông ta nhất định có thể nhanh chóng lên chức, không thể nào tránh được có người ghen ghét.

Lúc này họ đang đi từ Thiên Bộ Lang ra, xung quanh đều là những quan viên Lục Bộ vừa xong việc, chuẩn bị trở về.

Phó Vân anh nhìn quanh một lượt, cất cao giọng trả lời Viên Văn, nàng nói: "Ông đại nhân nổi danh thiên hạ, ta có thể học được sơ sơ một chút kiến thức từ ngài ấy đã được lợi vô cùng rồi. Bình thường thực sự ngài ấy rất nghiêm khắc nhưng nếu có thể vẽ được một bức họa khiến ngài ấy hài lòng, ngài ấy cũng sẽ không tiếc lời khen ngợi. Hơn nữa ngài ấy cũng luôn yêu cầu chính mình phải như thế, viết một chương sách, thường phải sửa đi sửa lại tới mấy chục lần, một chữ thôi cũng phải cân nhắc đi cân nhắc lại tới mấy hôm, có như thế mới có thể viết ra thứ văn chương mượt mà, từng từ từng chữ như châu như ngọc. Thần đồng Kim Lăng đâu chỉ là cái tiếng suông. Cơ mà Ông đại nhân thẳng tính, nhất định sẽ không nói xấu sau lưng người khác. Luôn làm gương, đúng là người thầy tốt."

Nghe xong những lời này, những người đang châu đầu ghé tai nói xấu Ông Mân không khỏi ngượng ngùng, im bật.

Kẻ vừa rồi nói những lời ghen ghét kia đuồn mặt ra, phất tay áo bỏ đi.

Viên Văn rất ngưỡng mộ Ông Mân, thấy nàng bênh vực Ông Mân như thế, lập tức cảm thấy nàng thuận mắt hơn hẳn ngày thường, nhưng rồi lại nhớ tới chuyện bản thân mình không có duyên được Ông Mân đích thân chỉ dạy, không thể không cảm thấy hụt hẫng, thở dài thườn thượt, nói: "Đáng tiếc ta vẽ không tốt."

Nếu có thể làm trợ thủ cho Ông Mân, hẳn có năm mơ cũng có thể cưỡi đến tỉnh, dù Ông Mân ngày nào cũng mắng hấn, hấn cũng sẽ vui vẻ chịu đựng!

Phó Vân anh nhìn về phía hấn, không nói gì thêm.

Với khả năng chịu đựng của Viên Văn, tốt nhất là hấn cách Ông Mân càng xa càng tốt. Nếu ngày nào đó hấn thực sự đạt được nguyện vọng của mình, trở thành trợ thủ của Ông Mân, Ông Mân chỉ buông ra mấy câu phê bình nhẹ nhàng thôi, Viên Văn nhất định vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn chết.

Chu Thiên Lộ đi bên cạnh xì một tiếng khinh thường, đả kích Viên Văn không hề lưu tình chút nào, "Viên huynh, cứ coi như huynh biết vẽ tranh đi, Ông đại nhân cũng sẽ không chọn huynh đâu."

Viên Văn chán nản.

Cách đó không xa, một chiếc xe ngựa đi qua bên cạnh hai người, chậm rãi đi vào con đường dài.

trên xe, màn xe che kín, ngăn cách bên trong với khung cảnh bên ngoài. Vương các lão hơi mỉm cười, vuốt râu nói: "Trợ thủ này của cậu thật ra cũng khá đấy."

Ngồi đối diện với ông ta là một người có khuôn mặt hiền lành tươi cười, trắng trẻo mập mạp, đang phe phẩy chiếc quạt xếp trong tay. Đó chính là Hàn Lâm Viện tu soạn Ông Mân. Khóe miệng ông ta nhếch lên, cười nói: "Đáng tiếc hấn lại là người của Hoắc Minh Cẩm."

Wương các lão thờ dài, nói: "Người của Hoắc Minh Cẩm thì sao nào? Ta chỉ quan tâm tới nhân phẩm, tính cách của hấn thôi. Diêu Văn Đạt từng nhắc tới hấn, cậu cũng biết Diêu Văn Đạt là người thế nào rồi, tiêu chuẩn lúc nào cũng cao.

một người khác trong khoang xe, học sinh của Vương các lão xen vào nói: "hấn là em của Phó Vân Chương, Phó Vân Chương là người ôn hòa, hấn lại táo bạo, không giấu tài, hiện giờ chúng ta đang cần người như vậy, nếu cả hai anh em họ có thể góp sức cho chúng ta thì tốt rồi."

Vương các lão mỉm cười, chuyển sang đề tài khác, quay sang Ông Mân nói: "Hoàng Thượng có ý định đưa cậu đi Hình Bộ."

Hình Bộ và Đại Lý Tự đều nằm trong tay Thẩm Giới Khê, có đôi khi quan viên buộc tội Thẩm Giới Khê, tấu chương căn bản chưa đưa ra khỏi Nội Các, vụ án còn chưa được điều tra, người dâng tấu đã bị người của Thẩm Giới Khê nắm được nhược điểm hoặc lấy bừa một tội danh không rõ ràng để đẩy vào ngục hại chết. Hoàng thượng giận điên người nhưng để giữ thế cân bằng cho triều đình, không thể lật tung lên, chỉ có thể từng bước từng bước xếp người của mình vào.

Hoắc Minh Cẩm ở chỗ sáng, Vương các lão ở chỗ tối, đọ Hoắc Minh Cẩm và Thẩm Giới Khê phân thắng bại, Vương các lão sẽ thay Hoàng thượng diệt trừ cả hai mối họa này.

Ông Mân không muốn giống như những tiến sĩ khác, cứ từ từ chậm rãi tích lũy kinh nghiệm. Tuy đó là con đường vững vàng nhất nhưng ông ta đã lãng phí nhiều năm lắm rồi, ông ta cũng muốn lên chức nhanh chóng để có thể giống như Ông các lão ngày trước, một lần đột phá khiến Ông gia trở thành thế gia đại tộc. Vậy nhất định phải mạo hiểm, nếu thành công, ông ta có thể một bước lên mây, nếu thất bại thì sẽ thảm hại vô cùng, chắc chắn không thể ngóc đầu lên được nữa.

Ông ta dứt khoát lựa chọn con đường mạo hiểm. Phú quý được sinh ra trong khó khăn, trời sinh có tài ắt phải có đất dụng võ. Từ nhỏ ông ta vốn là thiên tài được người người chú ý, chắc chắn phải tạo thành thành tựu hơn người, nếu không thể lưu danh sử sách cũng phải vĩ đại nhất thời.

Ông Mân gật đầu với Ông các lão.

Hoàng thượng lệnh cho ông ta soạn sách cho Thái tử chính là để lót đường cho việc đề bạt ông ta. Hoàn thành việc soạn sách này, ông ta

nhất định sẽ được khen ngợi, đến lúc đó sẽ được đề bạt một cách danh chính ngôn thuận.

...

Tới lúc xuân về hoa nở, kì thi hội được cử hành đúng theo dự kiến.

Viên Tam từ trường thi đi ra, mặt trắng bệch, chân nhũn ra, cả người bốc lên thứ mùi gay mũi. Phó Vân anh tới đón hắn, hắn ngã xuống ngay dưới chân nàng.

Phó Vân Khải và Vương Đại Lang hợp lực đỡ hắn lên xe ngựa.

hắn ngủ một ngày một đêm, lời đầu tiên nói sau khi tỉnh lại chính là: "Lão đại, ta muốn ăn thịt ba chỉ."

Đối với hắn, miếng thịt kho to bản béo ngậy là thứ tốt đẹp nhất trên đời.

Phó Vân anh bật cười, bảo hắn cứ ăn một bát cháo thịt băm nhẹ nhàng trước đã.

hắn húp ba lần đã ăn xong bát cháo, vét sạch tới tận đáy, nói: "Lần này ta chắc chắn thi không đỗ, ta phải viết mấy cuốn tiểu thuyết tích cóp tiền. Ta nghĩ ra rồi, viết câu chuyện về một cử nhân thi trượt hành hiệp trượng nghĩa đi."

Phó Vân Khải bình thường vẫn thích tranh cãi với hắn, giờ đây cũng không cười nhạo hắn, thật hiếm khi biết nghĩ như thế, còn nói chuyện với hắn về những loại tiểu thuyết lưu hành gần đây.

"Giờ truyện du hiệp bán không chạy, hay là người viết mấy câu chuyện thần thoại đi, kiểu như "Tây Du Ký" ấy."

Viên Tam trừng mắt nhìn hắn, "Thế thì thà viết chuyện thư sinh và tiểu thư nhà giàu..."

hắn nhướn mày, cười cợt đầy mờ ám.

Phó Vân Khải nghe là hiểu ẩn ý của hắn, phản đối mãnh liệt: "không được, hiệu sách nhà chúng ta không bán tiểu thuyết điểm tình!"

Hai người lại gân cổ lên tranh cãi tới mức mặt mũi đỏ gay.

Tuy Viên Tam chắc chắn bản thân sẽ không đỗ cống sĩ, ngày yết bảng, Phó Vân anh vẫn âm thầm sai người đi xem bảng.

Buổi chiều, tôi tớ trở về bẩm báo không có tên Viên Tam.

Nàng ừ một tiếng, Viên Tam còn trẻ, thi không đỗ mới là bình thường.

Tôi tớ lại tiếp: "Công tử, tiểu nhân thấy trên bảng có một cống sĩ lão gia tên là Tô Đồng, quê ở Hồ Quảng, hình như cũng là thân thích nhà chúng ta."

Phó Vân anh sửng sốt trong chốc lát rồi mỉm cười, gật đầu: "Đúng là thân thích thật, đi chuẩn bị quà mừng đi."

Sau khi họ vào kinh, Tô nương tử và Tô Diệu cũng từng tới phố Cao Pha, Tô Đồng lúc ấy ra ngoài du lịch với thầy hắn, không ở kinh sư. đã lâu Phó Vân anh chưa gặp hắn.

Hai hôm sau, có người cầm danh thiếp của Tô Đồng tới nhà gõ cửa.

Hôm ấy Phó Vân Chương cũng có ở nhà, đang ngồi dưới hành lang bên cạnh cây hoa hải đường chơi cờ, nghe thấy vậy bèn bảo tôi tớ mời người vào.

Có tiếng bước chân từ xa vọng lại, một người trẻ tuổi đội mũ rộng vành, mặc áo trực thân cổ chéo bằng vải bố màu lục đi vào, dáng người đĩnh đạc, chấp tay chào hỏi hai anh em.

một lúc lâu sau Phó Vân anh mới nhận ra Tô Đồng.

Mấy năm không gặp, hấn đã cao hơn rất nhiều, ngũ quan trên mặt vẫn không thay đổi nhưng khí chất trên người đã hoàn toàn khác với trước kia, rõ ràng đôi mắt, cái mũi vẫn thế nhưng lại như thể đã trở thành người khác.

Rời khỏi huyện Hoàng Châu, rời khỏi Phó gia đã khiến sự buồn bực hằng khắc sâu nơi mi tâm hấn tan thành mây khói.

Trước kia hấn là một thiếu niên tuấn tú văn nhã, hiện giờ hấn đã cao gần bằng Phó Vân Chương, cử chỉ đã thể hiện sự vững chãi, điềm tĩnh của một người chủ gia đình.

Phó Vân Chương cũng ngẩn ra một lúc, đứng dậy cười nói: "Đồng ca nhi cao hơn nhiều quá, ta suýt nữa không nhận ra."

Tô Đồng cười, mặt hơi đỏ lên, chỉ trong nháy mắt, hấn đã trở lại cái dáng vẻ của thiếu niên khiến người ta khó mà nắm bắt được sống nhờ vào Phó gia trước kia, hấn ngượng ngùng nói: "Đại khái là do lên phía bắc ăn nhiều mì quá chăng." [1]

[1] sự khác biệt giữa ẩm thực vùng miền ở TQ. Phía nam dùng cơm, gạo là chủ yếu. Phía bắc, người ta thay gạo bằng các sản phẩm từ bột mì như mì và bánh bao.

Người hầu kẻ hạ bưng trà vào, Phó Vân anh đứng dậy nhường chỗ, để Tô Đồng đánh cờ với Phó Vân Chương, bản thân nàng tìm một chiếc ghế nhỏ, ngồi bên cạnh.

Sau khi nhập học ở Quốc Tử Giám, Tô Đồng thể hiện vô cùng nổi bật, sau đó hấn dùng thân phận học sinh xuất sắc của Quốc Tử Giám, trực tiếp tham gia kì thi hội. hấn cần cù học tập, sau khi tới kinh sư, ngoài việc đi Quốc Tử Giám, hằng ngày hấn chỉ ngồi nhà đọc sách, gần như không ra ngoài chút nào. Quan tế tửu ở Quốc Tử Giám đánh giá hấn rất cao, năm trước về quê còn đưa hấn đi theo, ân cần chỉ bảo, lần này hấn thị hội đỗ thứ một trăm hai mươi ba.

Giờ hấn cũng đã là cống sĩ giống Phó Vân Chương rồi.

Phó Vân Chương trước kia đã đánh giá cao Tô Đồng, biết hẳn thi đỗ đương nhiên rất vui mừng.

Mỗi người kể chuyện của mình xong, Phó Vân Khải và Viên Tam nghe người hầu nói Tô Đồng tới nhà cũng tới đây. Mọi người lại ôn lại chuyện trước kia cùng nhau đi học ở Giang Thành thư viện, nói nói cười cười, vui vẻ một hồi.

Ăn cơm xong, Phó Vân Chương gọi Tô Đồng vào thư phòng, nói với hắn những điểm cần lưu ý trong kỳ phục thí ở điện Bảo Hòa, lần này họ sẽ thi đình với nhau, nghe vậy mọi người đều có chút cảm khái.

Sau giờ Ngọ, Tô Đồng nói lời cáo từ rồi ra về.

Phó Vân anh đích thân tiễn hắn ra ngoài.

Thời tiết lúc ấm lúc lạnh, hoa hải đường nở thưa thớt. Bên bậc thang, những đóa hoa có đỏ có trắng đan xen trong tán lá, có vẻ hơi nhạt nhòa.

Phó Vân anh bảo tôi tới lui xuống hết, rút một phong thư từ trong tay áo ra, đưa cho Tô Đồng, "Đây là thư của Viện tử nhi gửi cho huynh, muội vẫn luôn giữ, muội nghĩ mình tự tay đưa cho huynh thì tốt hơn."

Đó là chuyện từ năm trước. không biết Phó Viện nghe được từ đâu mà biết chuyện họ sắp lên kinh. một hôm tôi tới trong nhà thông báo rằng Phó Viện đi một mình tới nhà, mọi người đều vô cùng kinh ngạc. Phó Viện là một tiểu nương tử chưa lấy chồng, chưa bao giờ xa nhà mà lại dám đi một mình huyện Hoàng Châu tới tận phủ Võ Xương.

Lúc Phó Vân anh gặp Phó Viện, biểu hiện trên mặt nàng cứng đờ, lúng túng, nhưng vẫn cố làm cho mình có vẻ thoải mái, tuy vậy vừa mở miệng ra đã lộ ra sự khép nép trong giọng nói: "Vân thiếu gia, xin nhờ ngài."

Phó Viện là tiểu nương tử xinh đẹp nhất trong những người cùng thế hệ của Phó gia. Từ khi chưa tới huyện Hoàng Châu, Phó Vân anh đã thường nghe kẻ hầu người hạ của Phó gia nhắc tới vị tiểu thư này, họ bảo nàng sinh ra đã xinh đẹp, được cha mẹ thương yêu, sau này nhất định có thể gả cho nhà giàu có.

một tiểu thư từ nhỏ đã được người nhà nâng niu chiều chuộng mà khi ấy lại quần áo tả tơi, cố gắng giấu đi cảm giác xấu hổ để xin Phó Vân anh giúp đỡ.

Nàng viết cho Tô Đồng một bức thư... Các tiểu nương tử ở Phó gia không ai đi học, Phó Viện lại có thể viết mấy chữ, đơn giản là do Tô Đồng là người đọc sách nên nàng đã lên học chữ.

Tô Đồng nhìn thấy nét chữ quen thuộc trên phong thư, mặt hơi đỏ sắn.

Gió xuân hắt vào mặt, hoa rụng bay xuống theo làn gió.

Phó Vân anh chậm chậm kể: "Viện tỷ nhi lấy chồng rồi. Cha tỷ ấy giờ khốn khó, tỷ ấy lại xinh đẹp nên mấy gã lưu manh trong huyện viện cơ hội này tới nhà làm loạn, mẹ tỷ ấy sợ tỷ ấy phải khổ nên đã đứng ra quyết định gả tỷ ấy cho một nhà giàu có ở dưới quê. Mọi người nghe thím mọi người nói, chồng tỷ ấy trung hậu thật thà, đối xử với tỷ ấy rất tốt. Từ trước tới nay tỷ ấy vẫn luôn là người đẹp nổi tiếng trong huyện, chồng tỷ ấy đã thích tỷ ấy từ lâu, giờ có thể cưới được tỷ ấy nên vô cùng vui mừng."

Tô Đồng trầm mặc hồi lâu, nhìn cánh hải đường diễm lệ nơi đầu cành, khước miệng cong lên, "Lấy chồng rồi ư? Cũng tốt..."

Giọng điệu rất bình tĩnh, Phó Vân nghe cũng không đoán ra được liệu hắn đã từng thích Phó Viện chút nào hay không.

"Ta biết Phó Viện là cô gái tốt nhưng mà ta sẽ không bao giờ cưới nàng ấy."

Tô Đồng nhắm mắt lại, "Việc này ta đã giấu trong lòng rất nhiều năm... Ta chưa từng nói với bất kỳ ai... Đến mẹ ta và chị gái ta cũng không biết gì cả. Mọi người biết rồi đấy, ta có một người chị vốn là con dâu Phó gia, bởi vì mối quan hệ thông gia này, Phó tam lão gia mới có thể quan tâm tới mấy mẹ con ta... Chị của ta..."

hắn dường như đang dùng hết sức kìm nén điều gì, vành mắt lập tức đỏ hoe.

Phó Vân anh ấn tay hắn xuống, đại khái nàng đã đoán ra được phần nào, chỉ chưa từng hỏi thực hư, "Mọi người hiểu rồi, huynh không cần phải nói hết ra."

Tô Đồng run rẩy, một lúc lâu sau mới lấy lại được bình tĩnh.

"không... Ta muốn kể cho mọi người... Ta đã tận mắt nhìn thấy họ bức tử chị gái ta... Bởi con trai của Phó tam lão gia đã chết, chị gái ta trở thành quả phụ, chị gái ta còn trẻ, lại rất xinh đẹp, còn có thể tái giá, có người tới nhà cầu thân, Phó tam lão gia không đồng ý, ông ta muốn chị gái ta phải thủ tiết cho con trai ông ta cả đời, nhưng chị gái ta còn chưa đến hai mươi tuổi, chị gái ta còn trẻ như thế!"

Nước mắt Tô Đồng chảy xuống.

Đây là lần đầu tiên Phó Vân anh thấy hắn khóc.

Đêm đó là một đêm sấm sét đùng đùng, mưa rơi trắng trời, Tô Đồng sợ sấm sét, tới phòng chị gái, trốn dưới gầm giường rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Nửa đêm, hắn bỗng nhiên bị tiếng khóc làm cho giật mình tỉnh giấc.

Phó tam lão gia và những người khác xông vào phòng chị gái hắn, buộc chị gái hắn phải thắt cổ, đơn giản là vì chị gái hắn định tái giá.

"Ta định bò ra ngoài, ta muốn cứu chị gái ta... Lúc chị gái ta bị bọn họ kéo đi, nhìn thấy ta." Tô Đồng gạt nước mắt, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, "Khi ấy trên cổ chị gái ta đã bị tròng vào một chiếc dây thừng

nhưng vẫn lắc đầu quầy quậy với ta, ta biết, nếu ta bị bọn họ phát hiện, cả nhà chúng ta đều sẽ chết... Ta không đi ra ngoài, chị gái ta mỉm cười với ta rồi bị bọn họ siết đến chết... thật nực cười, sau đó bọn họ còn muốn xin cho chị gái ta một đèn thờ trình tiết, bởi chị gái ta tự sát theo chồng... Bao nhiêu đèn thờ trình tiết cũng từ đó mà ra. Nếu không phải khi ấy nhị ca kiên quyết phản đối, nói không chừng họ đã có thể lập được một cái đèn thờ."

Cả đời này hẳn chẳng thể nào quên được cái đêm mưa gió ấy, ngoài phòng tiếng sấm ầm vang, nước mưa đập vào bậc thang lộp bộp. Chị gái hẳn vừa giãy giụa, vừa cố gắng đưa mắt trấn an hẳn, cảnh cáo hẳn không được ra ngoài, lúc chị gái hẳn chết đi, trên mặt vẫn giữ một nụ cười.

Bao nhiêu lần hẳn tỉnh dậy giữa đêm trong nước mắt, ngày hôm sau lại phải chôn chặt thù hận, cung kính hành lễ với Phó tam lão gia. hẳn hận sự dối trá Phó tam lão gia nhưng không thể không thể hiện sự biết ơn trước mặt người khác. hẳn thực sự hận, hận không thể ăn tươi nuốt sống ông ta, không thể nghiền xương ông ta thành tro... Nhưng hẳn còn nhỏ quá, chẳng làm được gì cả.

hẳn chưa từng kể cho Tô nương tử về chuyện này, nếu Tô nương tử và Tô Diệu biết được sự thật, sớm muộn cũng sẽ bại lộ. Hằng đêm, một mình hẳn dùng sự thù hận để đốc thúc bản thân mình phải nỗ lực học tập, tới lúc hẳn có thể đỗ đạt thành danh thì mới có thể đích thân báo thù cho chị gái. Trong lòng hẳn có một vết thương chưa bao giờ khép miệng, lúc nào cũng chảy máu đầm đìa, nhắc nhở hẳn chị gái hẳn đã chết oan như thế nào.

Phó Vân anh trầm mặc hồi lâu.

thật khó có thể tưởng tượng ra khi ấy Tô Đồng còn nhỏ, phải ẩn nhẫn tới mức độ nào mới có thể sớm chiều ở bên cạnh kẻ thù như vậy.

Cay đắng quá.

Cay đắng đến nỗi nàng không nở nghĩ tới.

Tô Đồng kể xong câu chuyện năm đó, nhận lấy bức thư trong tay Phó Vân anh, không đốt lá thư, biểu hiện trên khuôn mặt dần dần trở nên lạnh như băng, tự tay xé phong thư thành từng mảnh.

Gió thổi qua, mảnh vụn của lá thư bay tán loạn khắp nơi như những cánh hoa bay trong gió, bay cả lên mặt hắn.

Hắn giơ tay gạt đi những mảnh giấy rách bay tới chỗ hắn, khẽ nói: "anh tử nhi... Trước kia ta từng định lợi dụng sự ái mộ của Phó Viện dành cho ta để trả thù Phó gia... Mọii có khinh thường ta không?"

Phó Vân anh nhìn những mảnh vụn giấy vương đầy trên mặt đất, nghĩ ngợi rồi lắc đầu.

Đối mặt với thù hận, mỗi con người thể hiện một thái độ khác nhau. Đối với cái loại thù hận khi phải chứng kiến chị ruột chết thảm, Tô Đồng có làm gì nàng cũng sẽ không kinh ngạc.

Nàng nhớ tới Nguyễn Quân Trạch. Khi đó hắn mới chỉ là một đứa trẻ, nhưng trên mặt lại tỏ ra tàn nhẫn, hắn nói với nàng, hắn sẽ giết sạch toàn bộ người Thẩm gia, đến đứa trẻ còn trong tử cung cũng không tha.

Vẫn biết oan oan tương báo bao giờ mới dứt, nhưng nếu thực sự phải đối mặt, mấy người có thể thực sự quên đi thù hận, hóa thù thành bạn với kẻ thù đây?

Phó Vân anh cảm thấy bản thân mình đại khái cũng không làm được.

Nàng sẽ không tới mức tàn nhẫn như Nguyễn Quân Trạch, muốn giết sạch người nhà kẻ thù, nhưng nếu có một ngày Thẩm gia thực sự có chuyện, trong lòng nàng đại khái vẫn sẽ có cảm giác khuây khỏa.

Họ chỉ là những người bình thường, nào phải bậc thánh hiền thấu hiểu nhân sinh.

Tô Đồng nhìn nàng, khóe miệng cong lên, "Suýt nữa ta đã làm như thế... Nhưng mà ta vẫn luôn nhớ tới nhị ca, huynh ấy rất tốt với ta, luôn quan tâm ta, huynh ấy từng cảnh cáo ta, không được dùng âm mưu với các tiểu nương tử Phó gia..."

Phó Viện không liên quan gì tới cái chết của chị gái hắn, hắn không nên dùng Phó Viện để giải hận.

Nhưng cũng chỉ vậy thôi, chỉ cần nhìn thấy Phó Viện, hắn lập tức sẽ nhớ tới sự đối trá tới mức đáng ghê tởm của Phó tam lão gia, sau đó lại nhớ tới khuôn mặt và nụ cười đầy nước mắt chị gái hắn trước khi chết.

Vậy nên hắn chưa từng thích Phó Viện, không một chút nào.

Dù cho Phó Viện có là tiểu nương tử xinh đẹp nhất huyện Hoàng Châu đi chăng nữa.

"Ta nói với mọi người những điều này, là muốn nói với mọi người..." Giọng điệu của Tô Đồng thay đổi, hơi cao lên, "Ta đã buông bỏ chuyện trước kia rồi, người chết thì cũng đã chết, mọi người không cần phải thương xót cho ta. Nhưng thù ta vẫn phải báo, ta vẫn nhớ chuyện Phó tam lão gia từng làm. Đợi ta thi đình xong, ta sẽ đích thân đi tìm bọn họ, tự tay báo thù rửa hận cho chị gái ta, an ủi linh hồn của chị gái ta trên trời. Bọn họ sẽ chẳng có ai có thể trốn thoát nổi."

Hiện giờ hắn đã dần trở nên mạnh mẽ, có thể báo thù cho chị gái, bảo vệ cho người nhà. Sau này hắn sẽ không bao giờ phải sợ Phó tam lão gia nữa.

Phó Vân anh ngổn ngang cảm xúc, ngẩng đầu nhìn về phía đóa hải đường dưới mái hiên.

"Ta không kể chuyện này cho nhị ca nhưng ta cảm thấy ta cần phải nói với muội." Tô Đồng nhìn về phía nàng nhưng lại lập tức đưa mắt đi chỗ khác, "nói ra chuyện này, có thể muội không tin, nhưng lần đó tứ thúc muội có chuyện, ta đi với mấy người Triệu Kỳ về huyện Hoàng Châu giúp muội, trên đường lại gặp muội trong thôn, muội đốt hai bức thư kia... Chính tại thời khắc đó, ta đã muốn nói cho muội rồi."

hắn mỉm cười, "Ta biết bí mật của muội, giờ muội biết bí mật của ta, như thế mới công bằng."

Thấy hắn lấy việc này ra nói đùa, Phó Vân anh biết, hắn thực sự đã buông bỏ chuyện cũ.

Con người luôn phải nhìn về phía trước.

Trước khi đi, Tô Đồng cười nói: "Muội và nhị ca đã phân tông, ta đại khái là người vui mừng nhất."

hắn ngập mừng một chút, thì thầm lẩm bẩm: "Cảm ơn muội, anh tỷ nhi... Muội không biết việc muội đốt hai phong thư kia có ý nghĩa như thế nào với ta đâu."

Thù hận luôn tra tấn hắn, hắn chưa từng được thả lỏng một khắc nào, hắn giữ im lặng một cách đau đớn, không biết vui mừng là gì. Nếu như không gặp được nàng, cả cuộc đời này hắn chẳng thể nào được giải thoát.

Mãi tới khoảnh khắc khi hắn quyết định coi Phó Vân anh là bạn, đám mây mù u ám bao phủ trong lòng hắn cuối cùng cũng tan đi.

Cuối cùng hắn đã không còn nằm mơ thấy cái đêm mưa lạnh lẽo ấy nữa.

Phó Vân anh dõi theo bóng hắn đi khỏi.

Khi tất cả mọi người chẳng hay biết gì, một mình Tô Đồng cô độc, nín lặng, giãy giụa trong sự tra tấn của thù hận, giống như bước trên lưỡi dao, lo lắng, do dự, rồi sau đó lột xác, cuối cùng niết bàn trọng sinh.

hắn hiện giờ đã thực sự trưởng thành.

...

Ngày thi đình, Tô Đồng cố tình đi đường vòng tới phố Cao Pha, đợi Phó Vân Chương cùng đi tới điện Bảo Hòa.

Phó Vân anh phải tới chỗ Uông Mân làm việc, không thể tiễn hai người họ.

Nàng ngồi bên cửa sổ vẽ từng nét từng nét trên bức họa, Uông Mân nhìn nàng mấy lần, thấy nàng vẫn hết sức chăm chú, quay sang nhìn đám học sinh bên cạnh: "Hôm nay thi đình, anh của Phó Vân còn đang ở trong điện mà hắn còn có thể tập trung như thế, các người học tập chút cho ta!"

Đám học sinh khóc không ra nước mắt, bọn họ rất muốn đi xem cho vui, dù cũng chỉ là cái nghi thức thôi, cũng có thể biết năm nay Trạng nguyên sẽ rơi vào tay ai, nhưng Uông Mân nào có cho họ đi đâu cơ chứ, bắt họ phải ở lại đây.

Ngoài cửa Tây Trường An đang dựng một chiếc bảng tạm thời, là nơi để dán kết quả thi, đám học sinh lén sai mấy người làm công ra đó giúp bọn họ xem nhất giáp năm nay là ba người nào.

Mấy người làm công ra ngoài một lúc về, khi về vô cùng vui vẻ, vừa vào cửa đã chúc mừng Phó Vân anh: "Phó tướng công thi đỗ nhất giáp, là người đứng thứ ba, Thám hoa, Hoàng thượng đích thân lựa chọn!"

Học sinh của Uông Mân đa phần là người có tài năng xuất chúng, cũng không cảm thấy việc đỗ tiến sĩ có gì lạ, nhưng năm trong ba

người đỗ nhất giáp thì lại là chuyện khác, đặc biệt Phó Vân Chương lại là người thi lại, theo lý mà nói thì hoàn toàn không thể nằm trong nhất giáp.

Mấy người làm công vẫn còn đang hưng phấn, thao thao bất tuyệt về chuyện thi đình mà họ mới hỏi thăm được: "Hoàng thượng vừa gặp Phó tướng công liền chọn làm Thám hoa ngay tại chỗ, các đại thần không đồng ý, nói như vậy không hợp với quy củ, Hoàng thượng tức giận, sau đó Thôi đại nhân và Vương đại nhân đều khen Phó tướng công viết văn rất tốt, kết quả mới được quyết định."

Phó Vân anh dừng bút, xoa nhẹ cổ tay đau nhức.

Chuyện gay cấn trong kì thi đình, đại thần tranh đấu với Hoàng thượng, các phe phái khác nhau tranh cãi kịch liệt, nhất định đã khiến đám tiến sĩ vừa thi đỗ sợ hãi, chắc hẳn không thể tóm gọn trong mấy câu mà mấy người làm công vừa kể.

Lát nữa thôi, Phó Vân Chương chắc chắn sẽ cài trâm hoa, khoác lụa đỏ, cưỡi ngựa dạo phố trong tiếng chiêng trống vang trời. Y tuần tú như vậy, lại còn trẻ tuổi, đi ngựa giữa đám đông, không biết sẽ tạo ra tiếng vang nhường nào.

trên con đường cái bên ngoài cửa cung, nhất định người người sẽ đổ xô hết ra đường, đoàn người mang chiêng trống xuyên qua biển người tấp nập, còn gì có thể náo nhiệt hơn nữa.

Nàng đang xuất thần, bỗng bang một tiếng, Uông Mân bỗng nhiên xuất hiện phía sau nàng, ném một cuốn sách thật dày tới trước mặt nàng, "Đến ngươi mà cũng nôn nóng thế à! Tiếp tục vẽ cho ta!"

Phó Vân anh lắc đầu bật cười.

Lúc nàng về tới nhà, trời đã tối đen.

Phó gia giăng đèn kết hoa, đèn lồng đỏ treo cao, khắp nơi tràn ngập không khí vui mừng, trước cửa rải đầy xác pháo chẳng khác gì

ngày Tết. Người tới chúc mừng vẫn còn chưa về hết, bên trong tiếng cười tiếng nói rộn ràng.

Người gác cổng nghe thấy tiếng gõ cửa liền ra mở cửa, cười tươi roi rói, "Thiếu gia, nhị thiếu gia là Thám hoa rồi!"

Phó Vân anh nhẹ nhàng mỉm cười, đưa chiếc túi đựng đầy bút vẽ và thuốc màu cho người hầu vừa chạy ra đón, "Nhị ca đâu rồi?"

"đang uống rượu ngoài sảnh ạ."

Nàng nghĩ ngợi một lát, quyết định không ra ngoài sảnh mà vào thẳng trong viện tắm rửa. Ra khỏi phòng tắm, nàng đã thấy một người đang đứng dưới hành lang.

Đầu đội mũ cánh chuồn, bên mũ cạnh cài trâm hoa, mặc áo bào cổ tròn đỏ rực, đeo thắt lưng mỏng bằng dây bạc đứng cạnh những cánh hoa hải đường đang khoe sắc, dáng người đĩnh đạc, khí độ ưu nhã, vừa mới uống rượu xong nên mặt hơi ửng đỏ, trên môi đọng lại một nụ cười nhẹ nhàng, ánh đèn vàng nhạt hắt xuống khuôn mặt đang mỉm cười ấy, lại càng soi rõ sự dịu dàng trong mắt.

"Nhị ca!" Nàng đi về phía y, nhìn bộ quần áo đỏ rực trên người y, khóe miệng khẽ cong lên.

Phó Vân Chương nhận chiếc áo choàng từ tay của Vương Đại Lang đang đứng trước cửa, khoác lên vai nàng, đưa tay xoa đầu nàng, "Sau lại không chúc mừng ta?"

"Hôm nay người chúc mừng huynh nhiều như thế, huynh nghe không thấy chán hay sao?" Phó Vân anh mỉm cười, trêu chọc y.

Phó Vân Chương nhướn mày, "Lời hay thì đương nhiên nghe càng nhiều càng tốt rồi."

Y nói đùa một câu rồi bảo nàng, "Ta thật sự may mắn, năm nay các thí sinh phía nam không hiểu sao lại như thế, không nói thạo tiếng

phổ thông, vừa mở miệng đã đặc tiếng địa phương, Hoàng thượng nói chuyện với bọn họ chẳng hiểu mô tê gì. Hoàng thượng chọn ta là Thám hoa trước mặt quần thần, có lẽ là muốn chấn áp khí thế phía nam một phen."

Phía nam có tiếng phổ thông giọng nam, phương bắc có tiếng phổ thông giọng bắc, tiến sĩ từ khắc trời nam biển bắc tụ hội về một chỗ, tự nhiên sẽ chia bè chia phái theo địa phương. Sĩ tử phương bắc coi thường sĩ tử phía nam, sĩ tử phía nam cũng không thích sĩ tử phương bắc. Hai bên thường xuyên nói lời bóng gió, chửi mắng lẫn nhau, châm chích, cười nhạo đủ cả.

Kể ra Hồ Quảng không thể nói là thuộc về phía nam, tự trở thành một phái riêng, hay nói đúng hơn chẳng thuộc về bè phái nào cả. Tuy Thẩm thủ phụ là người Hồ Quảng nhưng không phải tất cả người Hồ Quảng đều nguyện đi theo ông ta. Người ông ta trọng dụng chủ yếu là họ hàng thân thích và các học sinh của ông ta, những người này thường được chính tay ông ta đề bạt lên.

Hoàng thượng cố ý sao?

Phó Vân anh nhíu mày trầm tư.

Bỗng trán nàng bị gõ nhẹ mấy cái, Phó Vân Chương cong ngón tay, cốc lên đầu nàng, "Đừng có nghĩ nhiều, đây là chuyện tốt, mọi người nên mừng cho ta mới phải."

Nàng ngẩng đầu lên cười với y, lúm đồng tiền bên má lõm sâu xuống, "Huynh đỗ Thám hoa, đương nhiên mọi người phải mừng rồi!"

Phó Vân Chương cong khóe môi.

Y thích nhìn thấy nàng vui vẻ.

Sau ngày thi đình là tiệc ân vinh do Lễ Bộ tổ chức để chiêu đãi tiến sĩ mới thi đỗ.

Trong bữa tiệc, ý chỉ đề bạt được ban xuống, Phó Vân Chương làm Hàn Lâm Viện tu soạn, cùng phẩm cấp với Ông Mân.

Diên Văn Đạt muốn Phó Vân Chương xin nghỉ ốm ngay lập tức, "Người không cần đi Hàn Lâm Viện làm gì cả, những người khác chẳng ai đi. Vương các lão nói với ta rồi, mấy tháng nữa sẽ đề bạt người đi Hình Bộ làm việc."

Mọi người ai cũng kinh ngạc... Với tính cách của Phó Vân Chương, đưa y tới Hình Bộ có vẻ không thích hợp cho lắm.

Vương các lão nhìn người rất chuẩn, không thích hợp cũng thành thích hợp.

Luật pháp không phải là thế mạnh của Phó Vân Chương, cần phải nhân dịp ở Hàn Lâm Viện không có việc gì, tập trung ôn tập bổ sung kiến thức còn thiếu.

Tô Đồng thi đình cũng chỉ tạm được, Quốc Tử Giám tế tửu giúp hẩn chuẩn bị, đưa hẩn đi vùng khác nhậm chức tri huyện, vùng được chọn cũng khá ổn, thuộc Nam Trực Lệ, ngay gần Hồ Quảng.

Ngày lên đường, hẩn tới gặp Phó Vân anh chào từ biệt, hẩn nói thẳng: "Ta chẳng thể nào nhân hậu được như nhị ca, một khi xuống tay sẽ không lưu tình. Mọii có gì muốn dặn dò ta không? Ta phải nói cho rõ một chút, ta nhất định sẽ không làm người vô tội bị liên lụy."

Đó là mối thù của hẩn là thù giết chị, Phó Vân anh còn có thể nói gì nữa đây?

"Huynh vừa mới nhậm chức, phải để ý cho kỹ, để lại một đường lui cho mình, đừng uổng phí bao nhiêu năm học hành gian khổ."

Tô Đồng cười, "Mọii yên tâm đi, từ trước đến nay ta vẫn luôn cẩn thận mà."

Nếu không cẩn thận, mấy năm nay làm sao hẳn có thể từng bước trở nên mạnh mẽ dưới sự giám thị của Phó tam lão gia cơ chứ?

...

Tới cuối tháng, cuốn sách của Uông Mân cuối cùng cũng được biên soạn xong, dâng lên Hoàng thượng, Hoàng thượng vô cùng vui mừng.

Phó Vân Chương bảo Phó Vân anh, Uông Mân cũng sắp tới Hình Bộ nhậm chức nhưng mà không phải đi từ dưới lên mà đảm nhiệm luôn chức vụ Hình Bộ lang trung, hàm chính ngũ phẩm.

"Về sau này ông ta sẽ còn thăng chức liên tục."

Chuyện này ai trong triều cũng biết rõ, làm gì được cơ chứ, ai bảo người ta năm đó quá xui xẻo.

Lúc hoa hạnh dần tàn, tú cầu, phù dung trong viện lần lượt nở rộ, ở vài chỗ đến cây lựu cũng đã bắt đầu ra những nụ hoa đầu tiên.

Hôm nay Thái tử theo Hoàng thượng ra vùng ngoại ô săn thú, đủ loại quan lại đi theo, Thái tử chỉ đích danh Chu Thiên Lộ đi cùng, hai người Phó Vân anh và Viên Văn được nghỉ ở nhà.

Lúc hoa tử đằng nở rộ, nàng lại nhớ tới bánh hoa tử đằng mà trước kia từng ăn bèn bảo Viên Tam và Phó Vân Khải hái hoa giúp nàng.

Hái được cả một giỏ lớn, mọi người cùng ngồi trước hành lang chọn nhặt, bỗng ngoài cửa vang lên tiếng nói to.

Vương Đại Lang đi thẳng vào trong viện, cười nói: "Thiếu gia, Tứ lão gia tới rồi!"

Tứ thúc tới kinh thành rồi sao?

Phó Vân anh ngẩng đầu lên, nở nụ cười, phỉ hoa rơi trên quần áo, đứng dậy ra đón.

đi qua hành lang, bỗng nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, nàng không khỏi rảo nhanh bước chân, "Tứ thúc..."

Người đối diện nhìn thấy nụ cười tươi xán lạn trên mặt nàng, giật mình, bước chân khựng lại, suýt nữa va vào người nàng.

Cũng mau nàng kịp thời dừng lại, vẫn còn cách người kia một đoạn, kinh ngạc, vội vàng hành lễ, nói một câu đúng quy củ, "Hoắc đại nhân."

Người vừa tới ăn mặc chỉnh tề, trên người là chiếc áo bào cổ chéo bó tay, dáng người hiên ngang, cao lớn. Đó là người mà nàng đã lâu không gặp, Hoắc Minh Cẩm.

Hoắc Minh Cẩm giơ tay ra định đỡ lấy tay nàng nhưng lại thu lại, ánh mắt vẫn dừng lại trên khuôn mặt nàng.

"Vân ca nhi! Cao thế này rồi!"

một giọng nói quen thuộc vang lên, Phó tứ lão gia xuất hiện từ phía sau Hoắc Minh Cẩm, kéo tay Phó Vân anh, quan sát một lượt từ đầu đến chân nàng, vừa vui mừng vừa sửng sốt, bỗng lại nhớ tới Hoắc Minh Cẩm vẫn còn đứng bên cạnh nhìn họ, vội chắp tay nhận lỗi với chàng, "Xin lỗi Hoắc đại nhân, đã lâu không được gặp Vân ca nhi, nhất thời xúc động..."

Hoắc Minh Cẩm mỉm cười, nhìn Phó Vân anh nói: "không sao."

Chàng cũng lâu lắm rồi mới gặp lại nàng.

Phó tứ lão gia tỏ ra rất cảm động, dẫn đường cho Hoắc Minh Cẩm đi vào phía trong, "Hoắc đại nhân, mời vào bên trong, chả mấy khi tới đây một lần, uống ly trà rồi đi."

Cùng với cái dáng điệu mang ơn đội nghĩa kia, Phó tứ lão gia nhiệt tình tới mức gần như nịnh bợ, cứ thế bỏ quên Phó

Vân anh vẫn đang đứng một bên đã đi vào phía trong.

Đúng là chuyện chưa từng có.

Phó Vân anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra. không phải lần này Hoắc Minh Cẩm ra ngoài làm việc công hay sao? Tại sao lại về kinh với Phó tứ lão gia thế này?

Nàng cũng đi vào trong, sai người hầu kẻ hạ dâng trà và điểm tâm lên, chiêu đãi tùy tùng của Hoắc Minh Cẩm cho chu đáo.

Cả đám người ai nấy mệt mỏi rã rời, nhìn qua đã biết họ vừa mới vào thành đã tới đây luôn.

Người hầu thưa vâng vâng dạ dạ.

Phó tứ lão gia mời Hoắc Minh Cẩm vào chính đường ngồi uống trà.

Phó Vân Khải và Viên Tam cũng tới chào.

Hoắc Minh Cẩm trầm mặc ít nói, khí thế khiếp người, hai đề kỵ bên cạnh còn theo sát chàng, tay đề chặt vào chuôi đao. Hai người kia thấy vậy đã cứng đờ cả người, đứng một bên không dám nói lời nào.

Tôi tớ Phó gia từ trước tới giờ làm gì đã có khi nào gặp phải tình huống thế này, sợ tới mức tim đập chân run.

Phó tứ lão gia liên tục đưa mắt ra hiệu cho Phó Vân anh, bảo nàng bưng trà lên cho Hoắc Minh Cẩm. Ông nôn nóng lấy lòng Hoắc Minh Cẩm như thế, đến Phó Vân Khải cũng phát ngại.

Phó Vân anh nhận chén trà từ trong tay nha hoàn, đưa về phía Hoắc Minh Cẩm.

Hoắc Minh Cẩm đón chén trà, nàng nhìn thấy dưới tay áo bó của chàng là một lớp băng gạc thật dày quấn quanh cổ tay.

Nàng không nhìn quá lâu.

"Sao hôm nay lại không tới Đông Cung?" Hoắc Minh Cẩm uống một ngụm trà, hỏi nàng.

Nàng trả lời: "Hôm nay Thái tử điện hạ đi săn với Hoàng thượng rồi ạ."

Hoắc Minh Cẩm à một tiếng.

Phó Vân anh cảm thấy người này dường như có chuyện gì muốn nói với mình, nhìn về phía Phó tứ lão gia.

Phó tứ lão gia hiểu ý, "Vân ca nhi à, con nói chuyện với Hoắc đại nhân đi, ta xuống bếp xem đồ ăn thức uống chuẩn bị thế nào rồi."

Rồi ông đứng dậy kéo Phó Vân Khải và Viên Tam ra ngoài.

Họ vừa đi khỏi, mấy đề kỵ của Hoắc Minh Cẩm cũng lặng lẽ lui ra ngoài, canh giữ ở khúc quanh, đề phòng có người nghe lén.

Thấy những người khác đều đã đi xa, Phó Vân anh lập tức đỡ lấy chén trà từ trong tay Hoắc Minh Cẩm, đặt lên chiếc bàn bằng gỗ đàn hương bên cạnh, "Đại nhân, ngài bị thương sao?"

Hoắc Minh Cẩm gật đầu, nói: "Giờ ta không thể vào phòng làm việc trong thành được."

Đến trong cung cũng không an toàn, rốt cuộc lần này Hoắc Minh Cẩm ra ngoài làm cái gì?

Phó Vân anh cố nén sự nghi hoặc của bản thân, "Vấn bối có thể giúp đại nhân làm gì chăng?"

Hoắc Minh Cẩm giật giật, dường như miệng vết thương vừa bị căng ra, nhíu mày nói: "Ta đi theo tứ thúc người về kinh, người bên ngoài vẫn chưa biết ta đã trở về, khi nãy vào tới trong sân ta mới để tùy tùng bỏ lớp ngụy trang xuống."

Phó Vân anh hiểu ra, vậy là Hoắc Minh Cẩm muốn thoát khỏi tai mắt của người khác, giấu tin mình đã về kinh, "Trước hết đại nhân cứ ở đây đã, có việc gì cần làm, ngài chỉ cần nói ra là được."

Nghĩ ngợi một lúc, nàng lại tiếp: "Kẻ hầu người hạ trong nhà vẫn bối tụy thật thà nhưng không thể chắc chắn sẽ không để lộ tin tức gì, tốt nhất là đại nhân sai tùy tùng canh giữ cẩn mật để tránh làm hỏng việc của ngài."

Hoắc Minh Cẩm ừ một tiếng, nâng tay lên.

Ngay lập tức đã có một đề kỵ đi vào chính đường.

Chàng nói mấy câu với hã, đề kỵ thưa vâng, đi ra ngoài.

Hoắc Minh Cẩm nhìn Phó Vân anh, thấy môi nàng mím lại, mặt đầy lo lắng, bèn nói: "Qua đêm nay là được rồi, sẽ không làm liên lụy tới người nhà của người."

Phó Vân anh cố giữ bình tĩnh, mỉm cười, "Đại nhân hiểu lầm, ta..."

Nàng chỉ về phía cánh tay của Hoắc Minh Cẩm, khi nãy chàng giơ tay lên, băng gạc lộ ra ngoài càng nhiều hơn, bên trong có vết máu mờ mờ, "Vết thương của ngài có nặng lắm không?"

Hoắc Minh Cẩm ngẩn ra một lát, nghe nàng hỏi vậy, dường như đột nhiên thấy mình trở nên mềm yếu khác thường, nơi miệng vết thương quả thực đang đau âm ỉ.

Editor: Chương cuối trong tuần này. Chương này thấy thương Tô Đổng ghê. PVC đỡ Thám hoa rồi, thực ra luật bất thành văn chính là Thám hoa lúc nào cũng là người tuần tú nhất

Chương 104: Giết người vô tội

Trước cửa sổ có một giàn hoa tử đằng đang nở rộ, sắc hoa dịu dàng thanh nhã, hoa lá um tùm, tựa như một thác nước đang đổ xuống, hắt bóng mờ xuống mặt đất.

Hoắc Minh Cẩm ngồi trên giường La Hán bên cửa sổ, cởi áo, để lộ ra phần thân trên trần trụi cường tráng, cơ bắp rắn chắc, phía sau lưng quần một lớp băng rất dày.

Thầy thuốc băng bó vết thương sau lưng cho chàng rồi tháo lớp băng ở cánh tay ra, bên trong da tróc thịt bong, máu chảy đầm đìa.

Phó Vân anh đứng bên cạnh giúp đỡ, thăm nghĩ nhất định phải rất đau.

Trong toàn bộ quá trình thay thuốc, mặt chàng vẫn bình tĩnh, không nói một lời nhưng mồ hôi đã toát ra như tắm. Mồ hôi chảy dọc trên da thịt chàng, lăn theo những đường vân trên cơ bắp, tạo thành một lớp mỏng loang loáng dưới ánh sáng.

Thay thuốc xong, thầy thuốc xin phép ra ngoài.

Hoắc Minh Cẩm dường như đã cạn kiệt sức lực, tựa lưng vào thành giường La Hán, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

trên người chàng vẫn trần trụi.

Phó Vân anh hơi chần chừ, không biết có nên gọi nha hoàn vào hầu hạ người này hay không.

Giờ nàng đang mặc nam trang, không cần phải kiêng dè gì cả. Vào ngày hè nóng bức, học sinh ở Giang Thành thư viện vẫn thường rú

nhau ra sông bờ lội, nàng đã từng nhìn thấy cảnh họ không mặc quần áo nhiều lần, chẳng thèm để ý gì hết.

Dù sao cứ coi như nàng được lợi đi.

"Hoắc đại nhân, có cần phải gọi tỳ nữ vào hầu hạ không? Hay là gọi tùy tùng của ngài vào thì hơn?"

Nàng khẽ hỏi.

Hoắc Minh Cẩm mở bừng mắt, nhìn về phía nàng.

Nàng đứng bên cửa sổ, ngược sáng, trên người mặc một chiếc áo trực thân cổ chéo màu xanh sáng thêu hoa văn chìm, vấn tóc bằng vải gấm, da trắng nõn như loại men sứ tinh tế nhất. Nàng hoàn toàn không lo lắng rằng mình mặc những màu sắc tươi sáng như vậy sẽ khiến người ta chú ý tới nhan sắc của nàng, nàng đẹp một cách thoải mái, phóng khoáng, thái độ cũng thản nhiên. Có lẽ bởi vậy nên càng chẳng có ai nghi ngờ thân phận thực sự của nàng, chỉ kinh ngạc cảm thán nàng thật thanh tú, như thể ngọc tạc.

Chàng nói: "Người làm đi."

Phó Vân anh vâng một tiếng, đi tới bên cạnh chàng, cầm lấy chiếc áo bào chàng vừa mới cởi ra lên, giúp chàng mặc lại, động tác khẽ khàng cẩn thận, sợ đụng tới vết thương trên người chàng.

Hoắc Minh Cẩm ngồi thẳng lên để tiện cho động tác của nàng. Ngẩng đầu lên, chàng có thể nhìn thấy sườn mặt nàng sắp chạm vào vai chàng tới nơi, làn da mịn màng mềm mại, lông mi vừa dày vừa cong, hơi hơi rũ xuống.

Cách nhau gần như thế, chàng có thể ngửi thấy mùi hoa nhàn nhạt trên người nàng.

Chàng chợt nhớ tới khuôn mặt tươi cười của nàng mà chàng đã nhìn thấy lúc vừa bước chân vào trong viện... Hóa ra lúc

nàng tươi cười, bên má sẽ hiện lên lúm đồng tiền. Cuối xuân đầu hạ, khắp viện ngập tràn trong cảnh xuân cũng chẳng đẹp bằng lúm đồng tiền bên má nàng.

Phó Vân anh cúi đầu, ngón tay khép lại vạt áo, giúp chàng buộc dây trên áo, làm xong hết thấy, nàng mới nhận ra trong phòng thật an tĩnh.

An tĩnh tới mức kì lạ.

Hoắc Minh Cẩm đang gần trong gang tấc, dù chàng đã cố đè nén hơi thở của mình, nàng vẫn có thể cảm nhận được có một đôi mắt nóng rực vẫn luôn nhìn nàng chăm chú.

Nàng hơi nhúu mày, không ngẩng đầu lên, thu tay về, lùi sang một bên, "Ngài cứ nghỉ ngơi trước đã, vẫn bối không quấy rầy nữa."

Rồi nàng lại nghe thấy Hoắc Minh Cẩm nói: "Ta hơi khát nước."

Tiếng nói hơi khan khàn, dứt lời, chàng ho khan mấy tiếng, động vào vết thương, đôi mày nhúu lại.

Phó Vân anh vội vàng bưng chén trà tới, nâng tay lên, giúp chàng uống nước.

Chàng để nàng dứt cho nửa chén trà.

Lúc này, có người bên ngoài gõ cửa.

"Nhị gia, thuốc được đưa tới rồi ạ."

Hoắc Minh Cẩm cất giọng khàn khàn nói: "Vào đi."

Đề kỵ đẩy cửa vào phòng, trong tay bưng một chiếc bát sứ Thanh Hoa, bát thuốc nóng bỏng, bốc hơi nghi ngút. Chân tay hấn vụng về, đi từ ngoài cửa vào trong phòng mà thuốc trong bát đã sánh ra

ngoài, đợi tới khi hần đi được tới bên giường La Hán, một bát thuốc đã chỉ còn lại một nửa.

hần nhét thẳng bát thuốc vào tay Phó Vân anh.

Xem ra những người bên cạnh Hoắc Minh Cẩm chẳng ai biết chăm sóc người bệnh, Phó Vân anh nhận bát thuốc, cầm thìa đút thuốc cho Hoắc Minh Cẩm.

Thực ra một bát thuốc như thế này, cứ để Hoắc Minh Cẩm tự cầm bát uống mấy ngụm là hết rồi, lúc Phó Vân Khải và Viên Tam bị ốm cũng uống thuốc như thế, đâu cần phải đút từng thìa từng thìa một. Nhưng người này không phải là Phó Vân Khải hay Viên Tam, nàng nào dám hé răng.

Uống thuốc xong, tùy tùng lại bưng đồ ăn vào.

Phó tứ lão gia sợ đãi khách không được chu đáo, những món được chuẩn bị đều là gà vịt thịt cá, ngoài ra còn có một đĩa bánh hoa tử đằng vừa làm xong lúc nãy. Bánh này được làm từ chính những bông hoa mà Viên Tam và Phó Vân Khải vừa hái trong sân.

Hoắc Minh Cẩm nhìn về phía chiếc đĩa sứ bày bánh hoa tử đằng, sắc mặt hơi thay đổi.

Phó Vân anh nhìn mặt đoán ý, cho rằng Hoắc Minh Cẩm không thích ăn món này, vừa định bưng chiếc đĩa ra ngoài, Hoắc Minh Cẩm bỗng ấn tay nàng xuống.

Hoắc Minh Cẩm dường như đang cố gắng kìm nén điều gì, đôi mắt vẫn nhìn mấy chiếc bánh hoa tử đằng chăm chăm như thể đang cố gắng tìm kiếm gì đó từ những chiếc bánh này, "Ngọt, hay là mặn?"

Hóa ra là Hoắc Minh Cẩm muốn hỏi về vị bánh.

Phó Vân anh lại cười nói: "Loại nào cũng có, ngài thích nhân ngọt hay nhân mặn?"

Hoắc Minh Cẩm vẫn cứ nắm tay nàng, hơi dùng sức, kéo nàng gần về phía mình hơn một chút, nhìn thẳng vào mắt nàng, hạ giọng nói: "Người đoán là gì?"

Phó Vân anh còn nhớ khẩu vị của Hoắc Minh Cẩm, huynh ấy thích nhân ngọt, người bình thường ai cũng thích bánh hoa tử đằng ngọt.

Cơ mà cái này thì có gì hay mà đoán cơ chứ? Đếm tới đếm lui cũng chỉ có hai vị này thôi mà.

"Ngài thích nhân ngọt đúng không?" Nàng thử dò hỏi, "Bánh hoa tử đằng bình thường đều làm nhân ngọt."

Hoắc Minh Cẩm hơi cong khóe môi, buông bàn tay đang nắm chặt tay nàng ra, "Nhân mặn cũng không tệ, hôm nay nếm thử nhân mặn đi."

Nàng à một tiếng, cầm một đôi đũa trúc, kẹp hai chiếc bánh đặt vào trong bát của Hoắc Minh Cẩm.

Bánh hoa tử đằng vốn có vị ngọt, chỉ có nàng là có khẩu vị khác người, có một năm mè nheo đòi chị dâu phải làm cho nàng bánh nhân mặn, tốt nhất là cho thêm chút thịt băm, cắn một miếng, vừa thơm vừa béo, ăn thế mới ngon chứ!

Cũng chỉ có nàng mới có thể nuốt trôi mấy cái bánh hoa nhân mặn đó, mọi người ai cũng cười nàng chẳng giống ai, nhưng mà sau này mỗi lần trong phủ làm bánh hoa tử đằng, chị dâu nàng sẽ luôn nhớ, nhất định phải làm mấy cái nhân mặn cho nàng.

Hôm nay nàng bảo muốn ăn bánh hoa tử đằng, bà tử dưới bếp đương nhiên sẽ làm theo vị mà nàng ưa thích nên nhân mặn nhân ngọt đều có cả.

Hoắc Minh Cẩm từ tốn ăn hết hai chiếc bánh hoa tử đằng nhân mặn, mặt vẫn không đổi sắc, sau đó uống liên tục ba chén trà mời nuốt trôi.

Hương vị thực sự rất kỳ quái... không hiểu sao nàng lại thích cái vị này.

Ăn uống xong xuôi, Hoắc Minh Cẩm dựa người vào bên giường La Hán, nhắm mắt nghỉ ngơi. Chàng bị thương lại còn ra roi thúc ngựa chạy thẳng về kinh, suốt dọc đường có vẻ như không hề chớp mắt.

Phó Vân anh nghĩ tới việc đi gặp Phó tứ lão gia, thấy hình như Hoắc Minh Cẩm đã thiếp đi bèn rón rén lùi về phía cánh cửa. Ngẩng đầu nhìn lại, Hoắc Minh Cẩm vẫn không nhúc nhích. Trời chiều đã ngả về tây, trước cửa sổ là một vầng vàng nhạt mông lung, khuôn mặt với những đường nét góc cạnh của chàng chìm trong thứ ánh sáng nhu hòa ấy, bốn bề lặng ngắt như tờ, yên lặng như một giấc mộng.

Hoắc Minh Cẩm thưở thiếu niên và Hoắc Minh Cẩm của hiện tại dường như đã hòa làm một.

Phó Vân anh nghĩ ngợi một lúc, không đi ra ngoài mà tìm một cuốn sách, ngồi trên ghế bành ở gian ngoài giờ ra xem.

Tầm khoảng nửa canh giờ sau, nàng cũng cảm thấy buồn ngủ, một tay chống cằm, dựa thẳng vào ghế ngủ gật.

Ngủ lơ mơ một lát bỗng đột nhiên nghe thấy có tiếng bước chân dồn dập vang lên ngoài cửa, nàng giật mình tỉnh lại.

Đến cả lúc ngủ Hoắc Minh Cẩm vẫn luôn rất cảnh giác, tỉnh dậy sớm hơn cả nàng, đôi mắt đang nhắm chặt bỗng mở choàng ra, nhìn khắp phòng, ánh mắt sắc như dao.

Lúc nhìn thấy nàng, chàng bỗng ngẩn người ra.

Tiếng bước chân ngoài cửa ngừng lại, có tiếng sột soạt vang lên, sau đó là một giọng nói cung kính: "Nhị gia, đã lấy được lời làm chứng rồi ạ."

Phó Vân anh lập tức đứng dậy ra ngoài, Hoắc Minh Cẩm gọi nàng lại, "Người ở lại." Sau đó nói với người bên ngoài, "Mang vào đây."

Cửa phòng cọt kẹt mở ra, người bên ngoài bê một xấp giấy đi vào phòng.

Phó Vân anh ngửi thấy mùi tanh nồng của máu, lén nhìn về phía đó, nhận ra mùi này phát ra từ chính xấp giấy kia, xấp giấy đã bị thấm máu đến hơn một nửa, thâm xì.

Đề ký giao xấp giấy cho Hoắc Minh Cẩm.

Hoắc Minh Cẩm xua tay, bảo đề ký lui sang một bên, đưa mắt ra hiệu cho Phó Vân anh lại gần.

Nàng vội vàng đi về phía trước.

"Lời làm chứng này không thể sử dụng được nữa, tối nay người đọc lại toàn bộ lời làm chứng này rồi sao lại một bản." Hoắc Minh Cẩm chỉ về phía xấp giấy, nói.

Nàng thừa vâng, cầm giấy lên đọc kỹ, càng đọc càng kinh hãi, mồ hôi trên trán từ từ rịn ra.

Lời làm chứng này nói về chuyện tổng binh Liêu Đông (*tình biên giới phía đông bắc TQ*) Lý Bách Lương dung túng cho thuộc hạ giết người vô tội để giả mạo công lao.

Để tăng cường chí khí của binh sĩ, triều đình đã đề ra mức khen thưởng, mỗi lần chém đầu quân địch được thưởng năm lượng bạc, tướng tá quan quân cũng dựa theo số lượng đầu chém được để thăng chức. Tướng sĩ bình thường mỗi tháng mới được mấy đồng bạc tiền quân lương, trên nguyên tắc là như thế, trên thực tế tiền được tới tay còn ít hơn. Bởi vậy đối với những binh sĩ bình thường mà nói, năm lượng bạc này ước chừng còn nhiều hơn tiền quân lương nửa năm của họ. Có công danh lợi lộc đặt ở đó, các tướng sĩ trên sa trường tự nhiên sẽ trở nên dũng mãnh hơn. Hành động

này của triều đình vốn là để khen thưởng cho những tướng sĩ anh dũng giết địch, nhưng luôn có người mưu toan đục nước béo cò.

Giết người vô tội để giả mạo công lao chính là một trong những biện pháp để trục lợi. Chiến trường quá nguy hiểm, kẻ địch xuất quỷ nhập thần, rất khó để tìm được tung tích của bọn chúng, có một vài quan quân nôn nóng muốn lập công nên đã nhẫn tâm chĩa lưỡi đao về phía dân chúng vô tội, lấy đầu dân chúng vô tội làm chiến lợi phẩm, báo cáo lên triều đình, đề nghị khen thưởng. Chuyện giết người vô tội để giả mạo công lao này có cấm cũng không dứt điểm được hoàn toàn vì nguy hiểm thì nhỏ mà lại có thể nhân cơ hội này để kiếm được một khoản tiền, hơn nữa có chiến công thì mới lên chức nhanh được.

Tổng binh Liêu Đông Lý Bách Lương thích báo cáo quân công giả, giết được có mấy chục tên địch mà chiến báo ông ta dâng lên viết giết được mấy ngàn quân địch. Nhưng bởi ông ta chiến đấu dũng cảm, thắng nhiều bại ít, bên Liêu Đông không có ông ta canh giữ không được, triều đình chọn cách nhắm một mắt mờ một mắt.

Sự dung túng của triều đình cũng không thể làm Lý Bách Lương thỏa lòng tham. Để giành được nhiều quân công hơn nữa, ông ta đưa quân đi cướp bóc những thôn nhỏ vắng người ở vùng biên giới, sau đó giết toàn bộ người trong thôn để diệt khẩu, chặt đầu bọn họ làm bằng chứng để tạo thành công lao cho mình.

Lời làm chứng này chỉ có mấy câu ngắn ngủi nhưng đã nói lên cuộc sống bi thảm của dân chúng vùng biên giới, chẳng khác gì địa ngục trần gian, khiến ai đọc cũng phải thấy rợn người, không nỡ đọc tiếp.

Cứ thử nghĩ mà xem, nếu như hằng ngày đều bị quan binh cướp ngựa đuổi theo như một đàn súc vật bị chăn nuôi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị chém đầu, thiên hạ thái bình ở chỗ nào chứ!

Nợ máu chồng chất.

Cổ tay Phó Vân anh run rẩy.

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng, đợi nàng đọc xong rồi hỏi: "Sợ sao?"

Nàng cố giữ bình tĩnh, siết chặt tờ giấy dính đầy vết máu, lắc đầu.

Tướng sĩ vốn phải bảo vệ quốc gia, giữ gìn sự an bình nơi biên giới. Lý Bách Lương vốn là tổng binh Liêu Đông, vậy mà lại ngang nhiên dẫn thuộc hạ đi cướp bóc dân chúng ở vùng biên ải, lạm sát người vô tội để lấy quân công, thậm chí đến những người phụ nữ già yếu bệnh tật cũng không tha, dùng cả đầu của phụ nữ và trẻ em để giả mạo đầu giặc, táng tận lương tâm.

Hoắc Minh Cẩm nói: "Thế thì tốt, sau khi sao chép xong lời làm chứng, người căn cứ vào lời làm chứng này viết một tấu chương buộc tội Lý Bách Lương, ngày mai ta sẽ đưa lên cho Hoàng thượng."

Chàng nói vậy liền bảo tùy tùng đi lấy giấy bút và mực viết.

Nhìn người tùy tùng nọ đi ra ngoài, cuối cùng Phó Vân anh đã bình tĩnh lại, nói khẽ: "Đại nhân, văn bối có thể bắt chước nét chữ, lúc sao chép lời làm chứng, chỉ cần sao chép lại một bản hay là bắt chước cả nét chữ ạ?"

Hoắc Minh Cẩm ngừng lại một chút, khoe môi cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt, "Như thế càng tốt, cố gắng giữ cho nét chữ thống nhất."

Phó Vân anh thừa vâng. Tùy tùng bưng giấy bút nghiên mực vào phòng. Nàng đi tới gian bên cạnh, hít sâu một hơi, ngồi xuống bắt đầu chép lại.

Nàng sao chép rất nghiêm túc, chép xong liền kiểm tra đi kiểm tra lại mấy lần, xác định không có bất kì sơ hở nào, sau đó rút ra một tờ giấy khác từ xấp giấy, cân nhắc hồi lâu rồi bắt đầu đặt bút viết tấu buộc tội Lý Bách Lương.

Tới lúc nàng viết xong, ngoài trời đã tối sầm, phía chân trời, mây bay cuồn cuộn, tỏa ra ráng màu rực rỡ.

Nàng đưa bản tấu đã được cân nhắc kỹ càng cho Hoắc Minh Cẩm đọc.

Hoắc Minh Cẩm nhận lấy, đọc kỹ, trên mặt có chút cảm thán, không nói thêm điều gì, chỉ bảo: "Trời tối rồi, ngươi về phòng nghỉ ngơi trước đi."

Phó Vân anh cũng đoán ra Hoắc Minh Cẩm chắc hẳn có việc quan trọng cần làm, mà bản thân nàng không nên có mặt ở đây bèn chấp tay thi lễ rồi lui ra ngoài.

Nàng vừa ra khỏi phòng, đám tùy tùng đang đứng chờ ngoài hành lang lập tức rào bước vào phòng.

Cửa mở rộng, bên hành lang, những chùm hoa tử đằng dày đặc rủ xuống, sắc trời dần tối khiến cho những đóa hoa tím nhạt tạo nên cảm giác mơ hồ u nhã, giống như những vầng mây tím ở phía xa kia. Nàng bước xuống hành lang, bóng người từ từ lẩn vào màn hoa mờ lung.

Hoắc Minh Cẩm nhìn theo bóng nàng dần đi xa, siết chặt lời làm chứng và tấu sớ mà nàng vừa viết xong, ra lệnh cho tùy tùng, "Ngày mai ngự sử sẽ ra mặt buộc tội tổng binh Liêu Đông. Sau giờ giới nghiêm đêm nay, sắp xếp để toàn bộ thư từ bí mật giữa Lý Bách Lương và Thẩm Giới Khê mấy năm gần đây xuất hiện trên bàn của Tể tướng ngự sử."

Những người xung quanh ôm quyền thưa vâng.

...

Tới tối muộn, Phó Vân Chương mới từ ngoại thành về, mang cho mấy người Phó Vân anh mỗi người một con thỏ hoang lông xám.

Y buông dây cương, xoay người xuống ngựa, ở bên ngoài suốt một ngày mà quần áo vẫn chỉnh tề như cũ, vừa vào phòng đã cười nói: "Ta cưỡi ngựa bắn cung không giỏi, ban ngày ở trong lều suốt, mấy thứ này toàn là người khác cho."

Phó Vân anh cười, bảo người hầu tới sắp xếp lại những thứ y mang về, khẽ nói: "Nhị ca, Hoắc đại nhân đang ở nhà chúng ta, ngài ấy tạm thời không thể bại lộ hành tung, định ở nhờ nhà chúng ta cả đêm."

Rồi nàng nói tiếp: "Tứ thúc vào kinh rồi! Tứ thúc mang rất nhiều măng mùa xuân và dưa muối tới, đã bóc vỏ ngâm trong nồi rồi, ngày mai có thể ăn món măng xào."

Nghe xong nửa lời đầu, Phó Vân Chương hơi nhú mày một chút, chưa kịp hỏi nhiều đã nghe thấy nàng nhắc tới Phó tứ lão gia, khoe miệng cong lên, vỗ về đỉnh đầu nàng, "Thích ăn măng tới vậy sao?"

Đầu tiên phải gặp Phó tứ lão gia trước đã.

Phó tứ lão gia biết Phó Vân Chương đỗ thám hoa, trước kia đã sùng bái, tin tưởng y một cách mù quáng, giờ lại càng coi y như thần như Phật, nghe thấy tiếng y nói chuyện với Phó Vân anh đã sải bước ra đón. Thấy y mặc quan bào, dần đã có mấy phần uy nghiêm của người làm quan, ông vui vẻ kéo y lại quan sát y từ đầu đến chân, định dìu y ngồi vào vị trí cao nhất.

Phó Vân Chương bật cười, nhẹ nhàng đưa tay về, mời Phó tứ lão gia ngồi trước.

Phó tứ lão gia cười hề hề, có vẻ hơi ngây ngô, thấy y nhất quyết như thế bèn rón rén ngồi hờ, đợi y cũng ngồi xuống mới dám đặt nửa phần mông còn lại xuống ghế ngồi.

Phó Vân Khải và Viên Tam cũng tới góp vui.

Phó tứ lão gia đi đường mệt nhọc, hôm nay vừa mới đến, nói chuyện được một lúc đã ngáp ngáp dài.

Phó Vân Chương liền bảo: "Cũng không sớm sửa gì nữa, tứ thúc đi nghỉ trước đi, mai cháu được nghỉ lại trò chuyện với tứ thúc sau."

Phó tứ lão gia lau nước mắt trên khóe mắt, đứng dậy, lại ngáp một cái, "Được, tứ thúc không làm phiền mấy đứa nữa, mai lại nói chuyện với mấy đứa tiếp."

Mọi người lục tục về phòng.

Phó Vân Chương đưa mắt ra hiệu cho Phó Vân anh, ý bảo nàng đi theo mình.

Hai người lần lượt ra khỏi chính đường, đi về phía nội viện.

Những chiếc đèn lồng treo dưới hành lang nhẹ nhàng đong đưa trong gió đêm, ánh đèn cũng lung lay theo, lúc sáng lúc tối.

"Sao Hoắc đại nhân lại tới đây?" Phó Vân Chương hỏi.

Phó Vân anh trả lời: "Ngài ấy vào kinh cùng với tứ thúc. Mọi người nghe tứ thúc nói trên đường họ gặp phải lưu dân bạo loạn, cũng may có Hoắc đại nhân giúp đỡ mới không có chuyện gì, tứ thúc bảo rất cảm kích Hoắc đại nhân nên đã mặt dày mày dạn mời Hoắc đại nhân cùng về, Hoắc đại nhân đồng ý."

Đây là đúng là lời nói của Phó tứ lão gia, khi ấy ông phải thu hết can đảm mới dám hỏi Hoắc Minh Cẩm xem có phải chàng cũng đang định về kinh hay không. Ban đầu ông cũng không nghĩ tới chuyện có thể cùng đi với Cẩm Y Vệ, chỉ cho là có thể đi cách bọn họ một đoạn là tốt rồi, dù sao hẳn cũng an toàn hơn, không ngờ Hoắc Minh Cẩm nói thẳng luôn là tiện đường, có thể cùng vào kinh thành với nhau, Phó tứ lão gia vui mừng khôn xiết.

"Đúng rồi, nhị ca, việc này không thể để cho người khác biết."

Phó Vân anh dặn dò như vậy, không đề cập tới chuyện Hoắc Minh Cẩm bị thương và chuyện tổng binh Liêu Đông.

Phó Vân Chương à một tiếng, khẽ hỏi: "Hoắc đại nhân giờ ở đâu?"

"Bên phòng dành cho khách ạ." Phó Vân anh chỉ về phía đó. "Người hầu kẻ hạ ở khu bên đó cũng đã dọn ra khỏi phòng, nhường chỗ cho Hoắc đại nhân và tùy tùng của ngài ấy."

Phó tứ lão gia vốn định nhường chính viện cho Hoắc Minh Cẩm ở nhờ nhưng Hoắc Minh Cẩm cứ từ chối mãi, dẫn theo người của mình đi thẳng tới khu phòng dành cho khách.

Phó Vân Chương gật đầu, phòng dành cho khách cách nơi Phó Vân anh ở mấy viện liền, nơi ở của Viên Tam và Phó Vân Khải vừa hay chắn ở giữa.

Nhưng mà y vẫn không yên tâm cho nổi.

Đưa Phó Vân anh về phòng xong, y dặn dò quản gia, "Đêm này cử thêm mấy người trực đêm, bên thiếu gia đưa thêm bốn người luân phiên canh gác, có bất kì động tĩnh nào cũng phải lập tức báo cho ta."

Quản gia khom người thưa vâng.

...

Nhà của ngự sử Trương Duyên.

Ngọn đèn dầu leo lét, căn phòng ngập trong ánh sáng ảm đạm.

Trương Duyên vừa đọc hết cuốn sách trong tay, gỡ kính xuống, xoa nhẹ ấn đường, bưng chén trà đã nguội lạnh từ lâu bên cạnh lên, uống mấy ngụm trà.

Khóe mắt liếc qua góc bàn, ông ta bàng hoàng sửng sốt, lập tức rợn tóc gáy, "Xoảng" một tiếng, chén trà trong tay rơi xuống đất, vỡ

thành mấy mảnh.

Nước trà bắn ra tung tóe.

Gã sai vặt đang đứng ngoài vội vàng đẩy cửa bước vào, "Lão gia, có chuyện gì vậy?"

Tưởng Duyên nhảy dựng lên, chỉ vào tay nải bằng vải thô trên góc bàn, "Đây là cái gì? Ai mang vào phòng thế này?"

Gã sai vặt tới gần nhìn kĩ hồi lâu, gãi đầu, "Lão gia, tiểu nhân thực sự chưa từng thấy vật này, không phải tiểu nhân mang vào."

Thấy mặt Tưởng Duyên đã xanh mét, gã sai vặt thử dò hỏi, "Hay để tiểu nhân đi hỏi những người khác xem sao?"

"không cần." Tưởng Duyên xua tay. Hôm nay ông ta cáo bệnh không đi săn ở Tây Uyển, vẫn luôn ngồi trong thư phòng đọc sách, bên ngoài có gã sai vặt và thư đồng canh gác, vậy mà đã có người có thể thần không biết quỷ không hay, đặt bao đồ này lên bàn ông ta, người kia nhất định là cao thủ tuyệt đỉnh.

Nếu người kia muốn giết ông ta thì chẳng phải cũng dễ như trở bàn tay hay sao?

Bao nhiêu suy nghĩ xuất hiện trong đầu ông ta, nghĩ lại mà vẫn thấy sợ, sau gáy lạnh toát.

Ông ta có cảm giác như thể đang bị một con rắn độc ẩn mình trong chỗ tối nhìn chằm chằm vào người.

một lúc lâu sau, ông ta mới bình tĩnh lại, cầm lấy chiếc tay nải, nâng trong tay xem nặng nhẹ thế nào, thấy nhẹ bẫng, mở ra liền phát hiện đó là mấy phong thư.

Dựa vào màu sắc của trang giấy, đa phần những phong thư đó đã khá cũ rồi, nhưng cũng có mấy phong thư mới.

Ông ta xua tay, bảo gã sai vặt ra ngoài. Cầm một phong thư lên, ông ta mở ra, đưa lại gần ánh đèn để đọc cho kĩ.

Lát sau, tay ông ta bắt đầu run lên lẩy bẩy.

Những bức thư này hóa ra lại là thư mà đích thân thủ phụ đương triều Thẩm Giới Khê viết cho tổng binh Liêu Đông Lý Bách Lương.

Có mấy bức thư đã được viết từ tám chín năm trước, khi đó Lý Bách Lương còn chưa lên làm tổng binh Liêu Đông. Trong đó cũng có mấy bức thư Lý Bách Lương viết cho Thẩm Giới Khê, lần nào thăng quan, ông ta cũng viết thư cảm tạ Thẩm Giới Khê đề bạt.

Những phong thư này ngoại trừ việc khiến cho mối quan hệ cực kỳ thân thiết giữa hai người bị bại lộ, còn có một phát hiện nữa khiến cho Tướng ngự sử hãi hùng khiếp vía: Nhiều năm như vậy rồi, Thẩm Giới Khê vẫn luôn biết chuyện Lý Bách Lương giết người vô tội để giả mạo công lao!

Ánh nến dao động mấy lần.

Tướng ngự sử đặt thư trong tay xuống, quần áo đã mướt mồ hôi.

Chương 105: Bổ nhiệm

Ngày hôm sau, Phó Vân Chương được nghỉ ở nhà, Phó Vân anh lại đến Đông Cung làm việc.

Nàng thức dậy rất sớm, đi sang phòng dành cho khách thăm Hoắc Minh Cẩm.

Người hầu nói với nàng, trời vừa sáng quan gia đã đi rồi.

Lúc ăn sáng, Phó tứ lão gia hớn hờ nói: "Hoắc đại nhân rất thích ăn bánh hoa tử đằng nhà chúng ta, sáng sớm đã mang chỗ còn lại đi cả rồi. Hôm nào rảnh rồi, chúng ta lại sai người đưa một ít sang phủ ngài ấy."

Phó Vân anh ngẩng đầu nhìn về phía giàn tử đằng đang nở rộ ngoài cửa, "Hoa cũng chỉ nở trong mấy ngày này thôi, về sau muốn ăn cũng chẳng có nữa."

Nàng hỏi người hầu bánh Hoắc Minh Cẩm cầm đi là nhân mặn hay nhân ngọt.

Người hầu trả lời: "Nhân ngọt ạ."

Khóe miệng Phó Vân anh run rẩy, không biết có nên cười hay không.

Nếu đã thích ăn nhân ngọt thì vì sao hôm qua lại khăng khăng phải nếm hai cái bánh hoa tử đằng nhân mặn cơ chứ?

Lúc ấy chỉ cần nhìn cái vẻ vừa khó hiểu lại vừa nghi hoặc trên mặt huynh ấy, nàng đã biết huynh ấy vất vả lắm mới ăn xong, rõ ràng là không thích ăn lại vẫn bình tĩnh, thản nhiên ăn cho hết... không hổ

là Hoắc Minh Cẩm, từ nhỏ đã được dạy cách cư xử sao cho phải phép.

Hôm qua đã ngâm măng, sáng hôm nay quả nhiên trên bàn đã có thêm một đĩa dưa muối và chân giò hun khói xào măng. Nhờ mấy món này, Phó Vân anh ăn hẳn hai bát cháo.

Phó tứ lão gia ngồi đối diện nàng, cười tủm tỉm nhìn nàng.

Bị Phó tứ lão gia dùng ánh mắt tràn đầy từ ái nhìn mình, nàng sờn cả da gà, "Tứ thúc, sao thế ạ?"

Phó tứ lão gia phẩy tay bảo người hầu mới mang đồ ăn lên đi ra ngoài, dịch ghế về phía nàng, ngồi sát vào nàng thêm một chút, "anh tử nhi à, tứ thúc cảm thấy Hoắc đại nhân định nhận con làm con nuôi!"

Phó Vân anh đang ăn bỗng khựng lại, suýt nữa bị sặc một miếng măng mùa xuân tươi giòn.

Nàng dờ khóc dờ cười, "Sao tứ thúc lại nghĩ thế chứ?"

Thấy nàng không tin, Phó tứ lão gia không hề tức giận, cười hề hề, vuốt râu nói, "Chuyện này cũng không phải là tứ thúc nói bừa đâu, tứ thúc thấy Hoắc đại nhân rất thích con. Hoắc đại nhân người ta có xuất thân cao quý, là con cháu của Hoắc gia, từng có chiến công hiển hách, giờ lại quyền cao chức trọng, nếu ngài ấy thực sự trở thành cha nuôi của con, về sau con không cần lo lắng gì nữa rồi! Để tứ thúc dạy con mấy chiêu nhé, về sau con gặp Hoắc đại nhân, không cần quá câu nệ làm gì, quý nhân như bọn họ thích những người trẻ tuổi hiếu thuận, nghe lời, lại còn biết quan tâm săn sóc. Bình thường con quan tâm Hoắc đại nhân thêm một ít, tử như thỉnh thoảng tặng chút đồ ăn đồ dùng, trời lạnh thì tặng mấy đôi tất, trời nóng thì tặng mấy cây quạt..."

Ông thao thao bất tuyệt, dặn dò rất nhiều điều, Phó Vân anh vẫn kiên nhẫn lắng nghe ông lải nhải, đợi tới lúc ông ngừng lại lấy hơi, nàng

mới đáp: "Tứ thúc, con nhớ rồi."

Nhớ là một chuyện, có làm thật hay không lại là chuyện khác.

Sau khi ăn xong nàng lên xe ngựa ra ngoài, Chu Thiên Lộc và Viên Văn đang chờ nàng trước cửa cung. Giờ nàng không cần phải tới chỗ Ông Mân nghe mắng nữa, Ông Mân đã được thăng chức lên thành viên ngoại lang ở Hình Bộ.

Hôm qua Thái tử đi săn, mệt mỏi cả một ngày, hôm nay học hành cũng có chút uể oải. Nhưng người dạy học cho hắn lại là đại học sĩ trong Nội Các, hắn không dám để lộ sự mệt mỏi của mình, cố gắng chịu đựng tới khi đại học sĩ ra về mới ngựa người nằm thẳng đơ trên ghế.

Chu Thiên Lộc đi tới xoa bóp vai cho Thái tử.

Viên Văn trợn trừng mắt.

Phó Vân anh ngồi bên cạnh đọc bài văn của Thái tử, cầm một chiếc bút lông Hồ Châu trong tay, thi thoảng lại thêm mấy chữ bên cạnh câu nào đó, hoặc gạch bỏ một hai câu. Đợi Thái tử viết lại bài văn theo những sửa chữa của nàng xong, nàng còn phải giúp Thái tử tra chuốt lại một lần nữa. Thực ra nếu nàng cứ viết hộ Thái tử một bài luôn thì đỡ mệt hơn nhưng mà Thái tử cũng không đến nỗi mặt dày mày dạn như thế nên này chỉ có thể sử dụng phương pháp mệt mỏi này.

Tiếp theo hắn là tới lượt Xuân Phường đại học sĩ tới giảng kinh cho Thái tử, Xuân Phường đại học sĩ là người nguyên tắc, ngày nào cũng nhất định phải đến sớm một khắc, chưa có ngày nào tới muộn.

Hôm nay lại là một ngoại lệ, tiếng chuông đã vang lên mấy lần mà vẫn chưa thấy bóng dáng Xuân Phường đại học sĩ đâu cả.

Thái tử sai tiểu thái giám ra ngoài đón Xuân Phường đại học sĩ, "Hay là bị ngã trên đường rồi, các người đi xem xem thế nào."

Đám tiểu thái giám vâng vâng dạ dạ rồi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập, tiểu thái giám hít hơi hít hải chạy về chính điện, quỳ rạp xuống trước bàn, mặt mày hốt hoảng, "Điện hạ, hôm nay Lưu ngự sử dâng một bản sớ mật, buộc tội tổng binh Liêu Đông Lý Bách Lương giết hại người vô tội, giả mạo công lao. Vạn tuế gia nổi giận phùng phùng, đã sai người đi mời mấy vị đại thần trong Nội Các tới bàn bạc. Hôm nay Xuân Phường đại học sĩ không tới được."

Thái tử nhíu mày, phát tay bảo Chu Thiên Lộc đi ra ngoài, bưng chén trà lên, uống mấy ngụm trà, sự kinh ngạc trên mặt mới dần tan bớt.

Phó Vân anh và Viên Văn nhìn nhau, đặt bút xuống, đi theo Chu Thiên Lộc ra khỏi chính điện.

Họ ra hành lang ngoài điện đứng chờ lệnh, thấy tiểu thái giám ra ra vào vào, đi đi lại lại truyền mệnh lệnh của Thái tử, các quan lại chính thức trong Chiêm sự Phủ đều tới cả, trong chính điện truyền ra tiếng tranh cãi ồn ào, không biết đang âm ỉ cái gì.

Chu Thiên Lộc ngoáy lỗ tai, dựa vào cột trụ trên hành lang màu son, gạ gẫm Phó Vân anh, "Vân ca nhi, gần đây trời đẹp, hoa trên núi nở cả rồi, tới ngày nghỉ chúng ta cùng ra ngoại thành chơi, được không? Nhà ta có mấy con ngựa tốt thu được trên chiến trường, chính là thiên lý mã mà người ta vẫn nói ấy, mỗi ngày có thể đi tới tám trăm dặm!"

Phó Vân anh vẫn dỏng tai lắng nghe động tĩnh trong nội điện, từ chối thẳng thừng: "Gần đây ta không rảnh."

Mặt Chu Thiên Lộc tràn đầy thất vọng.

Đúng lúc này, tiểu thái giám ra ngoài, nói với ba người họ: "Hôm nay đừng lại ở đây thôi, Thái tử điện hạ có việc bận."

Ba người liền xin phép rời cung.

Về tới nhà, trong viện đang rất vui vẻ, Phó Vân Chương mặc thường phục, đầu chỉ dùng khăn lưới, không đội mũ, đang ngồi uống trà nói chuyện với Phó tứ lão gia ở trong viện, Viên Tam và Phó Vân Khải cười trần, thờ hỏn hà hỏn hển, đang ra sức đẩy cối xay bằng đá.

Thấy Phó Vân anh về sớm như thế, Phó Vân Chương đứng dậy.

Nàng đi tới, nói với y chuyện ở Đông Cung.

Phó Vân Chương hơi cau mày, thấy nàng đã nóng đến mức hai má đỏ bừng lên, nhìn sang nha hoàn bảo rót trà cho nàng uống, "Mấy năm nay quả thực đã nghe nhiều tin đồn về chuyện tổng binh Liêu Đông lạm sát người vô tội. Mấy năm trước ông ta đã bại trận vài lần. Lần này có vẻ Hoàng thượng thật sự muốn sờ gáy ông ta rồi."

Hai người khẽ trò chuyện với nhau, bên kia Viên Tam đã tháo chiếc dây thừng to dày ở cổ ra, chạy tới trước mặt Phó Vân anh, "Lão đại, người thích ăn bánh rau dại phải không? Ta với Khải ca nhi xay bột mì, tới chiều là có thể hấp lên ăn rồi! Người đợi nhé!"

Phó Vân anh khẽ nhếch khóe miệng, nhìn chậu gổ phía dưới cối xay bằng đá, bên trong chứa nửa chậu bột mình, bèn nói: "Cũng đâu cần hai người phải tự xay như thế..."

Nàng thích ăn loại bánh này nhưng chỉ có mỗi độ cuối xuân mùa hạ mới làm được, phải hái rau dại, xay bột, hấp, nấu, cắt nhỏ rồi lại chiên, quá trình chế biến rất kích thích.

Viên Tam lau mồ hôi, "Ta không mệt."

Phó Vân Chương nhướn mày, lời thẳng Phó Vân anh đi, "Mặc kệ hai đứa nó đi. Hai đứa hôm nay nhà nhàn rồi chẳng có việc gì làm nên đánh nhau, ta phạt hai đứa nó cùng xay bột, khi nào xay xong mới được ăn cơm."

Hóa ra đây mới là lý do xay bột, cũng chẳng phải vì nghĩ tới nàng nên mới xay.

Phó Vân anh bật cười, không hề quan tâm tới Viên Tam đang cố gắng lấy được chút lòng thương hại của nàng.

Trong nhà sóng yên biển lặng, nhưng bên ngoài thì đã ngập trong bão tố. Tử Cấm Thành lại bắt đầu rung chuyển lần nữa.

Đến tối, tùy tùng của Phó Vân Chương về nhà bẩm báo tin tức mà hắn đã nghe ngóng được: "Lần này Hoàng thượng thật sự đã nổi giận, hạ chỉ giam giữ Lý tổng binh, khâm sai đại thần đã lên đường đi Liêu Đông, Cẩm Y Vệ đã bao vây nhà của Lý tổng binh ở kinh thành, nói là để tìm chứng cứ về chuyện mấy năm nay Lý tổng binh tham ô quân lương. Có mấy đại thần cầu xin giúp cho Lý tổng binh, Hoàng thượng nghe cũng không thèm nghe, lập tức cách chức bọn họ. Lần này văn võ toàn triều không ai dám ho he gì nữa."

Ngừng lại lấy hơi một chút, hắn lại tiếp: "Chứng cứ phạm tội là do Hoắc chỉ huy sứ tìm được. Nghe nói năm trước Hoắc chỉ huy sứ đi Sơn Tây nhưng thật ra là lạng lẽ đi về phía Liêu Đông. Hoắc chỉ huy sứ giả làm dân chúng bình thường, tập hợp chứng cứ về chuyện Lý tổng binh giết hại dân thường, bị người của Lý tổng binh phát hiện, suýt nữa bị diệt cả đoàn, may mà Hoắc chỉ huy sứ võ nghệ cao cường, cứu được một người trong thôn, còn đưa được nhân chứng trở về, nhân chứng vật chứng đều có cả. Hoắc chỉ huy sứ đã phái người đưa những đứa trẻ còn sống sót trong thôn lên điện đối chất với các vị đại thần, các đại thần định nói đỡ cho Lý tổng binh câm nín không nói nổi câu nào, Hoàng thượng lại càng tức giận, nói muốn bắt hết tất cả thuộc hạ của Lý tổng binh. hiện giờ các đại thần trong triều có qua lại với Lý tổng binh đều vội vã giả như không quen biết."

Phó Vân Chương bảo tùy tùng ra ngoài, trầm ngâm hồi lâu, sai người gọi Phó Vân anh tới, nói chuyện này với nàng, cuối cùng y nói: "Nghe nói Hoắc Minh Cẩm trình một bản tấu mật lên Hoàng

thượng, hiện giờ người trong triều đang đều thảo luận xem bản tấu kia là do ai viết... Từ ngữ đanh thép, câu cú thuyết phục, Hoàng thượng vừa đọc xong đã nổi giận tới mức gạt vớ nghiên mực vãi hay dùng... Tấu chương mà bọn họ nói đến, có phải do muội viết không?"

Nàng gạt đầu.

Biểu hiện trên mặt Phó Vân Chương dần trở nên phức tạp.

Hoắc Minh Cẩm không công bố chuyện bản tấu mật kia là do nàng viết, hẳn là để bảo vệ cho nàng.

Cho nàng cơ hội lập công rồi lại che chắn chắn áp lực giúp nàng, nếu tương lai người của Lý tổng binh Đông Sơn tái khởi, nhất định sẽ không tìm tới nàng trả thù.

Những biểu hiện gần đây của nàng cho thấy lúc ở bên cạnh nàng, Hoắc Minh Cẩm hoàn toàn không có cử chỉ nào quá mức.

Cẩn thận sắp xếp như thế mà mãi không có biểu hiện nào vượt ra ngoài khuôn phép... Chẳng lẽ Hoắc Minh Cẩm là một kẻ đoạn tụ thật sao?

Những chuyện như thế này không phải Phó Vân Chương chưa thấy bao giờ, trong đám bạn bè thân thiết của y cũng có những người thích nam không thích nữ.

Nếu thực sự là như vậy, sự tình càng không dễ xử lý.

...

Trong cung Càn Thanh.

trên đài cao bằng cẩm thạch trắng, cung điện nguy nga, ngói lưu ly vàng chói lọi, mái cong uy nghi, tường đỏ như son, lầu vàng gác ngọc.

Hoắc Minh Cẩm đi theo thái giám dẫn đường, đi về phía Tây Noãn Các.

Hoàng thượng vừa nổi giận lôi đình, mấy thái giám trong điện im thin thít, thờ cũng không dám thờ mạnh.

không khí nặng nề.

Toàn bộ mặt sàn đại điện được dát gạch vàng, trong điện bày biện xa hoa, đi tới đâu cũng thấy trước mắt lấp lánh ánh sáng.

Hoàng thượng ngồi bên bàn, đang viết gì đó, mặt tối sầm, vẻ tức giận trên mặt vẫn chưa tan.

Hoắc Minh Cẩm bước vào, ủng da đặt lên gạch vàng, tiếng bước chân rất nhẹ nhàng nhưng khí thế lại mạnh mẽ.

Hoàng thượng không lên tiếng, để Hoắc Minh Cẩm yên lặng đứng đó, sống lưng thẳng tắp, thân cao đĩnh đạc, mặt không có biểu hiện gì. Ông ta không khỏi nhớ tới khi Hoắc Minh Cẩm còn nhỏ đã được tiên hoàng khen là can đảm hơn người. Khi đó tiên hoàng còn cười nói: "Đại tướng quân của ta không phải là Minh Cẩm thì còn ai vào đây nữa."

Người này chính là tướng lĩnh hoàn mỹ nhất, xuất thân từ trâm anh thế tộc, vừa trung thành, vừa tận tâm, lại vững vàng bình tĩnh, trên chiến trường dũng mãnh quyết đoán, dùng binh linh hoạt, từ khi còn nhỏ đã được binh lính kính yêu. Quan trọng nhất là người này trước sau luôn tuân thủ nghiêm ngặt đạo quân thần, trung thành với người ngồi trên ngai Hoàng đế.

Hoàng thượng thờ dài, day day ấn đường, "Minh Cẩm, chuyện tổng binh Liêu Đông ngươi làm tốt lắm. Tuy vậy hiện giờ tình thế bên Liêu Đông đang căng thẳng, nhất thiết phải tìm được một người thích hợp qua bên đó để giải quyết tình hình, ngươi cảm thấy ai có thể đảm nhiệm được chức vị tổng binh này?"

Hoắc Minh Cẩm cân nhắc hồi lâu, chậm rãi trả lời: "Vi thần nhìn khắp triều đình, chỉ có một mình Từ Đình là có thể thay thế Lý Bách Lương."

Hoàng thượng sững sốt, không che giấu nỗi sợ kinh ngạc trên mặt mình.

Hoắc Minh Cẩm im lặng không nói tiếp.

một lúc sau, Hoàng thượng khẽ thờ dài, "Minh Cẩm, người có biết rằng Từ Đình là cháu rể của Thẩm các lão không? Hai người họ từ trước đến nay rất hợp nhau, có thể nói là thân thiết tựa cha con."

Hoắc Minh Cẩm mặt không đổi sắc, ôm quyền nói: "Giang sơn xã tắc mới là quan trọng, chuyện chọn ai làm tổng binh Liêu Đông không thể qua loa được, vi thần chỉ chọn người thích hợp nhất mà thôi."

Hoàng thượng nhìn Hoắc Minh Cẩm, không nói lời nào.

Hoắc Minh Cẩm cũng không mở miệng.

thật lâu sau đó, Hoàng thượng mỉm cười, "Chẳng lẽ người không nghĩ đến chuyện người trẫm đang nghĩ tới là người hay sao? Nếu không vì sao lại giao việc này cho người làm?"

Trong điện đốt mấy trăm ngọn nến, cả phòng đắm chìm trong những ánh nến lay động.

Hoắc Minh Cẩm trầm mặc trong giây lát rồi nói: "Vi thần không còn muốn lãnh binh nữa."

Hoàng thượng thờ dài, nói: "Thôi vậy, để trẫm cân nhắc lại xem sao, người lui xuống trước đi."

Ông ta nhìn theo bóng Hoắc Minh Cẩm rời đi, ra lệnh cho tiểu thái giám đứng bên cạnh, "Triệu chương ấn thái giám [1] của Tư Lễ Giám tới gặp trẫm."

[1] Thái giám quản lý ấn tín của Hoàng đế.

...

Mấy hôm sau, Hoàng thượng ban ý chỉ xuống, để Từ Đình tiếp nhận chức vụ tổng binh Liêu Đông.

Phản ứng của các đại thần chẳng ai giống ai, có người sợ hãi vì quyết định dứt khoát, nhanh chóng của Hoàng thượng, có người âm thầm bất mãn về chuyện Từ Đình là thân thích của Thẩm Giới Khê, đương nhiên đa số người trong Thẩm đảng vô cùng đặc ý. mấy năm nay Lý Bách Lương liên tục bại trận, không còn giá trị lợi dụng, vốn nên xuống đài từ lâu rồi, Hoàng thượng sớm muộn gì cũng sẽ xử lý ông ta, Từ Đình có quan hệ chặt chẽ với Thẩm thủ phụ, để Từ Đình thay thế Lý Bách Lương, bọn họ rất vui mừng.

Nhưng mà người Thẩm đảng còn chưa kịp tới chúc mừng, bỗng lại có một tin tức truyền ra, khiến cho trời long đất lở: Tướng ngự sử tố giác Thẩm thủ phụ đã bao che cho Lý Bách Lương trong nhiều năm, còn vận dụng quan hệ để che giấu chứng cứ phạm tội cho Lý Bách Lương.

một hòn đá khiến cả hồ dậy sóng.

Cục diện vừa được bình ổn chưa lâu nay đã bị phá vỡ.

Cơn giận của Hoàng thượng bùng lên lần nữa, lần này ông ta thực sự rất tức giận, vừa đọc xong thư từ qua lại giữa Thẩm thủ phụ và Lý Bách Lương được Tướng ngự sử dâng lên, ông ta đầu vầng mắt hoa, lão đảo mấy cái rồi hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ!

Sau khi tỉnh lại, Hoàng thượng vội tới chỗ Tôn quý phi, nói: "Lần này chuyện Lý Bách Lương giết hại người vô tội, giả mạo công lao bị phanh phui, Thẩm Giới Khê không hề ngăn cản, thì ra là thế! thì ra là thế!"

Tôn Quý phi là hậu phi trong chốn thâm cung, làm sao hiểu được chuyện trên triều đình, khóc lóc nói: "Hoàng thượng bớt giận, đừng tức giận lại làm tổn hại sức khỏe."

Hoàng thượng ngã bệnh, Thái tử phải tới hầu bệnh.

Phó Vân anh lại trở nên nhàn rỗi.

Hôm sau, Hoắc Minh Cẩm phái Lý Xương tới nhà, đưa cho nàng một đồng sách về hình luật, tựa như "Ngự luật", "Tấn luật", "Bắc Ngự luật", "Bắc Chu luật", "Đường luật sơ nghị", vân vân.

"Chẳng lẽ Hoắc đại nhân muốn để ta tới Hình Bộ hay sao?"

Nàng hỏi Lý Xương.

Lý Xương cười hề hề.

Bởi Uông Mân ở Hình Bộ, Phó Vân Chương cũng ở Hình Bộ, Hoắc Minh Cẩm cảm thấy nàng tới Hình Bộ sẽ có người giúp đỡ nên cũng muốn nhét nàng vào Hình Bộ chẳng?

Phó Vân anh không nghĩ nhiều, nếu sách là do người của Hoắc Minh Cẩm đưa tới thì nàng đọc thôi.

...

Mấy ngày liên tiếp sau đó Hoàng thượng không xuống nổi giường.

Tuy Thẩm Giới Khê là người đứng dưới một người đứng trên vạn người, có thể hô mưa gọi gió trên triều đình nhưng giờ khiến Hoàng thượng tức giận tới mức hôn mê, thì còn có thể như thế nào đây?

Chỉ có thể vào cung thỉnh tội.

Hơn nữa ông ta kiên quyết không thừa nhận những bức thư mà Tể tướng ngự sử đưa ra là do ông ta viết, "Tể tướng ngự sử làm giả thư

từ hãm hại lão thần, Hoàng thượng không thể tin những lời gièm pha đó được."

Ông ta kiến nghị với Hoàng thượng đuổi cái kẻ dám yêu ngôn hoặc chúng, hãm hại trung thần là Trương ngự sử ra khỏi kinh sư.

Những đại thần khác cũng tán thành, ai cũng nói những bức thư mà Trương ngự sử nộp lên không thể tin tưởng được.

Sau đó, tấu chương buộc tội, tố giác Trương ngự sử liên tiếp được nộp lên như thể nắm mọc sau mưa, nhanh chóng chất đầy trên bàn Hoàng thượng.

Tất cả đại thần đề nghị Hoàng thượng mau chóng xử phạt Trương ngự sử để đề phòng sau nay càng ngày sẽ có nhiều kẻ tiểu nhân hơn nữa mưu toan sử dụng lời gièm pha để công kích những đại thần trong Nội Các đã từng gian lao vất vả, có công lớn với triều đình.

Hoàng thượng gạt hết tấu chương sang một bên, không thèm để ý.

Trước Tết Đoan Ngọ, ba đại thần trong Nội Các do Thẩm Giới Khê dẫn đầu, ngoài ra còn có Hộ Bộ thượng thư, Lại Bộ thượng thư, Đô Sát Viện ngự sử đồng loạt dâng sớ xin từ quan để gây áp lực lên Hoàng thượng.

Giữa tháng, Hoàng thượng phải thỏa hiệp, đuổi Trương ngự sử ra khỏi kinh sư.

...

Lần trước chuyện vận chuyển muối ở Sơn Đông liên lụy tới rất nhiều người nhưng dù sao cũng chỉ là nghe người ta nói, lần chấn động trên triều đình lần này thực sự đã khiến Phó Vân anh hiểu được cái gì gọi là đấu đá quyền lực.

Thuộc phái trung lập, Phó Vân Chương không chịu quá nhiều ảnh hưởng, y đã vào Hình Bộ kiến tập, bắt đầu tiếp xúc với công việc.

Thấy y thực sự đi về hướng trung lập, không chịu về cùng phe với mình, Diêu Văn Đạt tức giận tới mức mắng y là đồ lảm trò.

Hôm nay Hoàng thượng đã lành bệnh, trong cung mở tiệc.

Hoàng thượng dẫn theo đủ loại quan lại tới bên hồ Thái Dịch ngắm hoa uống rượu, Diêu Văn Đạt nhìn thấy Phó Vân anh đi theo Thái tử tới, kéo nàng sang một bên tiếp tục lái nhải về chuyện Phó Vân Chương: "Thằng anh người giỏi thật đấy, dẫu mũi chúng ta chạy lòng vòng! Ta còn tưởng đã có thể lôi kéo được thằng nhãi đó về đây, hóa ra nó đã tính kĩ cả rồi! Giờ nó hô mưa gọi gió ở Hình Bộ, nghĩ mình mạnh lắm rồi chắc!"

Phó Vân anh hỏi cung tỳ xin một ly trà, đưa cho Diêu Văn Đạt uống cho tỉnh rượu, cười nói: "Diêu đại nhân, nhị ca con là người chính trực, công bằng, lại có kiến thức. Trước đây ngài bồi dưỡng cho huynh ấy chẳng phải là do đánh giá cao huynh ấy, thấy huynh ấy là người kiên định nhưng vẫn linh hoạt, nhìn thì có vẻ nhu hòa nhưng nội tâm lại vững chãi hay sao? Nếu như ngài chỉ muốn bồi dưỡng tay chân cho mình thì ắt cũng chẳng mất công mất sức như thế làm gì."

Diêu Văn Đạt chửi mắng cho sướng miệng xong, nghe được lời nàng nói, ai một tiếng, nhìn nàng thật sâu, "Nhóc con khá lắm, hóa ra người lại tinh tường như thế."

Người như Phó Vân Chương, dù không thể đồng hành đi chẳng nữa thì người khác cũng sẽ không thể thù ghét y.

Phó Vân anh cười nhàn nhạt.

Bỗng phía sau có người gọi nàng, "Phó giáo thư."

Nàng quay đầu lại, thấy người vừa tới là Lý Xương.

Lý Xương đưa tay, "Nhị gia tìm ngài."

Nàng xin phép Diêu Văn Đạt rồi đi theo Lý Xương tới bên hồ sen.

Hoa sen đã nở rộ, có hồng có trắng, đóa nào cũng duyên dáng yêu kiều, lá sen xanh biếc phủ khắp mặt hồ.

Hoắc Minh Cẩm đứng trên cầu trúc, mặc áo phi ngư giáp vai bó tay, đội mũ cánh chuồn, lưng đeo thắt lưng to bản, đang lặng lẽ nhìn về phía khoảng không xanh xanh hồng hồng trước mặt, ánh mắt hờ hững tới mức gần như không có cảm xúc.

Khắp viện giăng đèn kết hoa, vương công quý tộc, đại thần văn võ đều đang ngồi trong tiệc vui vẻ uống rượu, riêng người này lại đứng một mình ở nơi xa, hoàn toàn cách biệt.

Phó Vân anh đột nhiên lại nhớ tới những lời của Phó tứ lão gia nói ngày hôm đó, bảo nàng thi thoảng phải quà cáp, tiếp cận Hoắc Minh Cẩm, dù sao đi nữa thì cũng là ân nhân cứu mạng.

một lần nữa, nàng cảm thấy dở khóc dở cười, lấy cớ Hoắc Minh Cẩm không thích người khác khom lưng cúi gối lấy lòng để từ chối.

Nghe thấy tiếng bước chân, Hoắc Minh Cẩm không nhìn về phía mặt hồ nữa, quay đầu lại nhìn thầy nàng, khóe miệng bất giác cong lên thành một nụ cười.

Lần này Hoắc Minh Cẩm đã thành công loại bỏ Lý Bách Lương, tuy người tiếp nhận chức vụ của Lý Bách Lương là Từ Đình, cũng là người của Thẩm Giới Khê nhưng một khi huynh ấy đã đề cử Từ Đình có nghĩa là huynh ấy đã có tính toán riêng. Thẩm Giới Khê đuổi Tưởng Ngự sử ra khỏi kinh, nhìn thì có vẻ như đã khiến Hoàng thượng khuất phục nhưng thực sự đã đắc tội với toàn thể ngôn quan, đợi tới khi Thẩm Giới Khê thất thế, đám ngôn quan nhất định sẽ đồng loạt công kích.

Phó Vân anh không biết Hoắc Minh Cẩm đi Liêu Đông lần này, ngoài việc tìm kiếm chứng cứ phạm tội còn làm những gì nữa, nhưng trực giác mách bảo cho nàng tất cả mọi chuyện đã nằm trong tầm khống chế của huynh ấy.

Trước kia huynh ấy nào có hiểu những chuyện này.

Nàng chậm rãi đi về phía Hoắc Minh Cẩm.

Hoắc Minh Cẩm cúi đầu, đưa một tờ giấy bổ nhiệm về phía nàng, "Đại Lý Tự tư trực, cao hơn giáo thư một bậc, chính thất phẩm."

Phó Vân anh sững sốt mở to mắt.

Tác giả có lời muốn nói:

Đại Lý Tự tư trực: xuất hiện từ thời Bắc Tề, đến thời Nam Tống thì bị hủy bỏ. Những triều đại sau này không sử dụng từ này nữa.

Chức quan tư trực này ở mỗi triều đại lại có phẩm giai và chức trách cụ thể khác nhau, trong truyện hơi thiên về thời Bắc Tống, sau này sẽ nói kĩ hơn.

Chương 106: Vụ án đầu tiên

Lý do ban đầu để Đại Lý Tự được thành lập là do quyền lực của quan lại địa phương quá lớn, có thể tự quyết định việc tử hình phạm nhân, tạo thành nhiều vụ án oan, do vậy Đại Lý Tự trở thành cơ quan phúc thẩm, chuyên đưa ra các quyết định xử phạt cuối cùng. Án sơ thẩm do Hình Bộ, Đô Sát Viện phủ trách, án phúc thẩm do Đại Lý Tự phụ trách. Tất cả những vụ án được Hình Bộ, Đô Sát Viện, Ngũ Quân Đoàn sự (*thuộc bộ Binh*) xử lý, công văn, hồ sơ, việc dẫn giải tù nhân đều do Đại Lý Tự quyết định. Trí khanh, tả hữu thiếu khanh, tả hữu tự thừa, mỗi chức vị một người, dưới quyền họ nhiều công tào, ngũ quan, chủ bộ, lục sự, Tư Vụ Thính có hai tư vụ, Tả Tự và Hữu Tự mỗi bên có một chính tự, hai phó tự, bốn tả bình sự, tám hữu bình sự.

Trong đó, Đại Lý Tự tư trực chuyên phụng mệnh đi xuống các địa phương phúc thẩm những vụ án phức tạp, bắt đầu từ việc xét duyệt công văn được đưa tới Đại Lý Tự. Nếu trong Đại Lý Tự có vụ án phức tạp, còn nhiều nghi vấn, chưa quyết định được thì tư trực cũng có thể được tham gia bàn bạc.

Tóm lại đây thực ra chỉ là một chức quan nhỏ nhưng vẫn có quyền lực nhất định.

"Hữu tự thừa ở Đại Lý Tự Triệu Bất là người của ta. hấn sẽ nhanh chóng được thăng chức thành Đại Lý Tự thiếu khanh. Có chuyện gì khó khăn, có thể tìm hấn." Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng nhận giấy bổ nhiệm, từ từ nói.

nói xong, chàng lại bổ sung một câu, "không cần phải tới ngự tiền tạ ơn."

Phó Vân anh thầm thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn về phía tay chàng, trên cổ tay là miếng giáp bằng da, dường như không có dấu vết của băng gạc.

"Vết thương của ngài lành rồi sao?"

Hoắc Minh Cẩm nhìn xuống, lần theo ánh mắt nàng, nắm tay phải hơi siết lại, "Cũng tạm ổn rồi... Vết thương trên lưng vẫn chưa lành hết."

Phó Vân anh từng nghe Chu Thiên Lộ kể Hoắc Minh Cẩm bị người của Lý Bách Lương bao vây ở một ngọn núi trong tầm khoảng ba ngày, cuối cùng một mình liều mạng lao ra phá vây, lúc đám thuộc hạ tới nơi, thi thể đã lấp kín đường lên núi.

đang do dự định nói cái gì, bỗng có tiếng bước chân truyền tới, cách không quá xa, có người đã tới ở đầu bên kia của cầu trúc.

Hoắc Minh Cẩm không nói gì nhưng Phó Vân anh có thể cảm nhận được cả người Hoắc Minh Cẩm bỗng cứng lại trong nháy mắt, dường như không thích người đang đi tới.

Nàng ngẩng đầu, đối diện với một đôi mắt đen thâm thúy.

Người vừa tới mặc bộ quan bào đỏ thẫm, thắt lưng to bản gắn vàng, bên hông đeo thẻ bài, khuôn mặt thể hiện sự điềm tĩnh đạm nhiên, có bốn năm viên quan vẫn đang đi xung quanh hắn, khe khẽ nói cười.

Phó Vân anh không nhìn tiếp, vô thức giật lùi về phía sau một bước, sau lưng bỗng có cảm giác ấm áp xuyên thấu qua lớp quần áo mỏng, giống như vừa đụng vào một bức tường cứng rắn nhưng ấm nóng. Nàng phát hiện ra bước lùi này đã khiến nàng rơi vào lồng ngực của Hoắc Minh Cẩm. Hoắc Minh Cẩm cao lớn nên lại khiến nàng có cảm giác cánh tay người này đang bao vây lấy cả người nàng, vội vàng né tránh, Hoắc Minh Cẩm đưa tay, nhẹ nhàng giữ lấy bả vai nàng.

"Đừng nhúc nhích."

Tiếng nói vang lên ngay bên tai nàng. Lúc nói ra, hơi nóng vờn quanh mỗi tấc da thịt trên cổ nàng, tê dại từng cơn.

Nàng không nhúc nhích thật.

Những ý nghĩ quay cuồng trong đầu nàng. Tự nhiên nàng lại nhớ tới khi còn nhỏ, nàng cứ tưởng rằng huynh ấy không biết chơi chủ hoàn, xung phong nhận việc dạy huynh ấy. Nàng ấn chiếc gậy đánh bóng vào lòng bàn tay huynh ấy, giúp huynh ấy điều chỉnh tư thế, chậm rãi đẩy cánh tay huynh ấy lên, "Biểu ca, huynh đừng nhúc nhích, đầu tiên muội sẽ dạy huynh đánh bóng như thế nào nhé, rất đơn giản, huynh học một lát là biết ngay."

Huynh ấy cười mà không nói.

Tay nàng vừa nhỏ vừa mềm, ngón tay mập mạp như những búp măng mùa xuân, bàn tay huynh ấy gần như to gấp đôi tay nàng. Tướng quân trẻ tuổi trên chiến trường lại bị nàng chỉ đạo hết cái này đến cái khác nhưng không hề bực bội một chút nào.

Hôm đó nàng cuối cùng cũng thỏa mãn được mong muốn dạy dỗ người khác của mình, mỗi lần đánh đều khiến bóng rơi thẳng vào lỗ, không chệch chút nào.

Nha hoàn, bà tử đứng bên cạnh góp vui, khen nàng dạy tốt.

Nhưng mà nàng vẫn nhớ phải khiêm tốn, khen huynh ấy, "không phải ta dạy giỏi, là biểu ca thông minh, học rất nhanh."

Sau này nàng mới biết huynh ấy biết chơi chủ hoàn, nàng ảo não hồi lâu, cảm thấy mình múa rìu qua mắt thợ, thật mất mặt.

Hoắc Minh Cẩm đích thân xin lỗi nàng, mua một tráp hoa nhung Tô Châu làm quà nhận lỗi.

Thực ra nàng không tức giận, biết huynh ấy nhường nàng nên khi ấy mới chưa nói ra sự thật, cài hoa nhưng cho huynh ấy xem.

Dù là kiếp trước hay kiếp này, Phó Vân anh vẫn luôn cảm thấy Hoắc Minh Cẩm rất ôn hòa, là một người anh lớn, tuy trầm mặc ít nói nhưng vẫn luôn quan tâm săn sóc đến nàng.

Nhưng hiện giờ tiếp xúc nhiều hơn, đặc biệt là khi có tùy tùng của huynh ấy ở bên cạnh, nàng phát hiện ra thực ra huynh ấy không phải vẫn luôn dễ tính như thế. Lúc huynh ấy không nói lời nào, đám tùy tùng im thin thít, dù có phải đứng cứng đờ cả buổi cũng không dám hé răng.

Chẳng lẽ Phó tứ lão gia thực sự nói đúng rồi, Hoắc Minh Cẩm đơn độc một mình, định nhận nàng làm con nuôi chăng? Vậy nên mới khoan dung, đối xử tốt với nàng hơn hẳn người bình thường?

Nếu thực sự là thế, thực ra cũng có chút khó xử bởi trong lòng nàng vẫn luôn coi huynh ấy như người cùng một thế hệ.

Đương nhiên, nếu như huynh ấy lên tiếng đề nghị, nàng sẽ không từ chối.

Nàng quyết định dĩ bất biến ứng vạn biến.

...

Phía bên kia, Thôi Nam Hiên và mấy người bên cạnh nhìn thấy họ từ xa, hai bên nhìn nhau.

"Đại nhân, Hoắc chỉ huy sứ gần đây như mặt trời ban trưa, đừng nên xung đột trực diện với ngài ấy thì hơn."

Có người đưa ra ý kiến.

Thôi Nam Hiên vẫn không thể hiện bất cứ cảm xúc nào, nhìn về phía Phó Vân anh. Từ góc nhìn của hắn, Hoắc Minh Cẩm hơi cúi

đầu, đang thì thầm gì đó với nàng, tư thế cực kỳ thân mật, thân hình cao lớn tráng kiện dường như đang áp vào lưng nàng.

Nàng không hề giãy giụa hay tỏ ra sợ hãi, nhìn có vẻ như đã quen với sự gần gũi này của Hoắc Minh Cẩm.

thì ra là thế.

Khóe miệng hắn nhếch lên, tạo thành một nụ cười đầy châm chọc, nhưng hắn không hề lảng tránh, đi thẳng tới bên cạnh bọn họ rồi lướt qua.

Mấy quan văn phía sau cẩn thận đi theo, nhưng lúc đi ngang qua Hoắc Minh Cẩm, họ không dám ngẩng đầu, chỉ thiếu nước che mặt chạy mất.

Tới khi bọn họ đã đi xa, Hoắc Minh Cẩm mới từ từ thu tay lại, "Thôi thị lang là người Hồ Quảng, hắn từng làm thầy của người phải không?"

Giọng điệu nghi vấn.

không phải đối mặt với cái gương mặt kia của Thôi Nam Hiên, Phó Vân anh thở phào nhẹ nhõm, giải thích: "Tuy Thôi thị lang là thầy của văn bối nhưng cũng chỉ gặp mấy lần trong thư viện mà thôi, vẫn chưa từng có liên hệ riêng."

Tóm lại là bọn họ không thân.

Hoắc Minh Cẩm à một tiếng, trên môi hiện lên nụ cười nhàn nhạt nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt.

Hoắc Minh Cẩm trầm mặc trong chốc lát rồi nói tiếp: "Giờ ngươi đã là Đại Lý Tự tư trực rồi, về sau gặp ta không cần câu nệ như thế nữa. Về sau ta gọi ngươi là Vân ca nhi, được không?"

Thực ra trước mặt người này, Phó Vân anh chưa từng câu nệ, bởi căn bản là nàng không hề đề phòng huynh ấy.

Nàng mỉm cười đồng ý.

...

Bữa tiệc kết thúc, nàng trở về nhà, ý chỉ bổ nhiệm đã được đưa tới nhà.

Phó tứ lão gia vui mừng khôn xiết, mua pháo về nhà đốt ăn mừng, chuẩn bị mở tiệc, cười tươi hơn hớn dẫn nha hoàn bà tử tới mấy nhà hàng xóm tặng bánh chưng.

Người không biết thì chẳng lo lắng gì, Phó tứ lão gia cứ oang oang như thế, nỗi lo lắng trong lòng của Phó Vân anh cũng được buông lỏng.

Đôi khi nàng nghĩ Phó tứ lão gia cũng không phải người không biết nặng nhẹ. Ông không hề lo lắng chuyện thân phận của nàng bị bại lộ chắc hẳn là do Sở Vương đã hứa hẹn gì đó với ông, hoặc là ông cố ý tỏ ra như thế để nàng không phải suy nghĩ nhiều.

Mấy ngày sau, ý chỉ bổ nhiệm Phó Vân Chương cũng tới, chủ sự Sơn Tây Tư ở Hình Bộ, chủ yếu quản lý những vụ án ở Sơn Tây.

Hình Bộ, Đại Lý Tự, Đô Sát Viện, Thái Thường Tự ở gần nhau, Phó Vân Chương và Phó Vân anh hằng ngày có thể ngồi cùng một chiếc xe ngựa tới nơi làm việc.

một nhà có tận hai người làm quan, Phó tứ lão gia vui mừng chẳng để đâu cho hết, mời người may quan phục, báo tin vui này cho những người quen biết khắp nơi, chuẩn bị tiền thưởng, vô cùng bận rộn.

Kiều Gia vẫn luôn đi theo Phó Vân anh. hẳn là người phương bắc, sau khi tới kinh thành đã trở nên trầm mặc hơn hẳn so với lúc còn ở

phủ Võ Xường. Nhiều khi Phó Vân anh còn quên mất sự tồn tại của hẳn.

một ngày trước khi đi Đại Lý Tự, thái giám được Thái tử tín nhiệm nhất đã chủ động gọi Phó Vân anh tới, "Người là người bình tĩnh, vững vàng, sau khi tới Đại Lý Tự cần phải tiếp tục phát huy, cố gắng nghe trưởng quan ở Đại Lý Tự dạy bảo. Tuy rằng công danh của người không bằng những người khác nhưng Hoàng thượng lại đã nhớ tên người, đừng nôn nóng, hấp tấp. Trước kia có một vị Hộ Bộ thượng thư, ban đầu cũng chỉ là một cử nhân, từ từ tích lũy kinh nghiệm, sau này được tiên hoàng trọng dụng, cuối cùng được làm quan lớn, triều đình đã để ông ta đảm nhiệm chủ khảo kì thi hội, trao cho danh hiệu tiến sĩ cập đệ (*gần như tiến sĩ danh dự bây giờ*). Người khác có cái gì, ông ta cũng có cái đó. Thái tử điện hạ kì vọng rất lớn ở người, người là người từ Đông Cung đi ra, cần phải luôn ghi nhớ vị trí ban đầu của mình. Nếu người dám làm xấu mặt Đông Cung, ta nhất định sẽ không tha thứ cho người!"

Phó Vân anh mỉm cười, thưa vâng.

Sau đó Thái tử triệu kiến nàng, không hề nhắc một lời nào về chuyện Đại Lý Tự, chỉ ôn hòa cổ vũ nàng mấy câu, ban thưởng cho nàng nhiều đồ quý giá.

một người diễn vai mặt đỏ, một người diễn vai mặt trắng. [1]

[1] Trong kịch, vẽ mặt đỏ là vai chính diện, mặt trắng là vai phản diện.

Sáng sớm ngày hôm sau, nàng ngủ dậy, rửa mặt chải đầu, thay quan phục, đội mũ ô sa, cầm gương tự soi mình vào trong đó một lần. không phải nói, sau khi mặc quan phục vào, khí độ thực sự đã thay đổi rất nhiều.

Ánh mắt của những người xung quanh dành cho nàng trở nên kính sợ hơn. Trước kia người hầu kẻ hạ còn dám ngẩng đầu nói chuyện

với nàng, giờ vừa nhìn thấy nàng đã khom người xuống, lúc trả lời cúi đầu, cung kính không để đâu cho hết.

Phó Vân Chương đứng chờ nàng ngoài cửa, thấy nàng đi ra, tay chấp sau lưng, không thể nào không mỉm cười.

Nàng đi về phía y, bắt chước dáng đi của y. Từ khi còn nhỏ nàng đã bắt đầu bắt chước điệu bộ cử chỉ, lời ăn tiếng nói của y, tuy không phải hoàn toàn giống nhưng cũng phải giống tới năm sáu phần. Diêu Văn Đạt và những người khác vẫn thường nói hai người họ tuy chẳng phải anh em ruột nhưng trông còn giống nhau hơn cả anh em cùng mẹ sinh ra.

Hai người lên xe ngựa, mỗi người mở một cuốn sách thật dày ra đọc, thi thoảng mới nói một hai câu.

"Đại Lý Tự khanh cũng là người của Thẩm thủ phụ, tuy bình thường vẫn che chở cho Thẩm đảng nhưng thực ra cũng không phải người xấu. Còn Thẩm thiếu khanh thì nghe nói sắp bị điều đi chỗ khác." Phó Vân Chương nhờ người quen hỏi han tình hình nội bộ của Đại Lý Tự rồi nói với Phó Vân anh.

Nàng lật một trang sách, cười nói: "Nhị ca, huynh đừng lo, muội chỉ là tư trực thôi, không gặp nổi Đại Lý Tự khanh." Rồi nàng nói tiếp, "Mà dù gặp thì cũng không phải sợ ông ta, muội vốn là người bên cạnh Thái tử điện hạ, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật chứ, làm gì có ai dám làm khó muội."

Trong cung chỉ có một vị hoàng tử, địa vị của Thái tử vững vàng như núi, cho dù có là Thẩm Giới Khê đi chăng nữa cũng sẽ không vô duyên vô cớ đối nghịch với Thái tử, Thái tử phi chính là con gái Thẩm gia.

Xe ngựa dừng lại, hai người lần lượt xuống xe, hẹn trước sẽ cùng về nhà.

đã có người đứng chờ trước cánh cửa lớn sơn son của Đại Lý Tự từ trước, người này mặc bộ quan bào màu xanh lá, đeo thắt lưng đen, chân đi ủng, vừa nhìn thấy Phó Vân anh đã tươi cười nói: "Từ lâu đã nghe nói Đan Ánh công tử tuấn tú xuất chúng, hôm nay gặp được, quả nhiên phong thái hơn người."

không đợi Phó Vân anh nói mấy câu khiên tốn, người nọ đột nhiên hỏi: "Đại nhân đã kết hôn chưa?"

Phó Vân anh nghẹn lời.

Người kia cười ha hả, giới thiệu bản thân, "Ta họ Lục, Triệu đại nhân lệnh cho ta chờ ở đây đón cậu."

Phó Vân anh từng nghe Phó Vân Chương nói Đại Lý Tự chỉ có một người họ Lục, đảm nhiệm chức chủ bộ, chuyên quản lý con dấu, công văn, sổ sách, hồ sơ liên quan đến các vụ án. Phẩm cấp của chức vụ chủ bộ này từng nhiều lần thay đổi. Về lý mà nói, chức vụ này hẳn là đồng cấp với chức tư trực của nàng nhưng địa vị của hai người thực ra rất khác biệt.

"Hóa ra là Lục chủ bộ, thất kính rồi." Nàng ôm quyền chào hỏi Lục chủ bộ.

"không dám, về sau còn phải nhờ vả cậu nhiều." Lục chủ bộ cũng giống Uông Mân, mặt mày hiền hòa, dẫn nàng đi vào trong, "Triệu đại nhân nói đầu tiên cứ để cậu đi theo ta trước đã, làm quen với chuyện xuất nhập văn kiện ở Đại Lý Tự. Thực ra chuyện này cũng không nằm trong phạm vi chức trách của cậu nhưng chuyện xét duyệt vụ án trong Đại Lý Tự không cho phép dám thuộc hạ nhúng tay vào, cậu vừa mới đến, đang lúc nhàn rỗi, chi bằng học sắp xếp hồ sơ. Những việc này vốn chẳng được người ta ưa thích, cậu đừng chê buồn tẻ là được rồi."

Nàng trả lời: "không dám, ta mới đến, đây vốn là chuyện nên làm."

đi vào bên trong, Lục chủ bộ giới thiệu cho nàng đâu là phòng xét xử, đâu là nơi thẩm vấn phạm nhân, đâu là chỗ làm việc của Đại Lý Tự khanh và thiếu khanh, Đại Lý Tự chính tự, cuối cùng chỉ về phía một phòng ở phía góc hành lang, "Đó là nơi làm việc của cậu."

Căn phòng kia rất yên tĩnh, ngoài cửa sổ có mấy chiếc lu lớn bằng đá, trong lu thả đầy hoa sen, hoa sen đang nở rộ, che kín cả mặt nước.

"Hôm nay Triệu đại nhân không có ở đây, đi Hình Bộ rồi, hôm nào đưa cậu đi bái kiến ngài ấy sau vậy."

Lục chủ bộ đưa Phó Vân anh đi dạo một vòng, làm quen với từng nơi một, gặp gỡ từng người trong Đại Lý Tự. Đương nhiên đó đều là những người có phẩm cấp hơi thấp hơn nàng một chút hoặc quan viên đồng cấp với nàng. Những người ở trên bận việc, nếu chẳng có việc gì thì họ cũng không nên quấy rầy.

Phó Vân anh chào hỏi, đối đáp với mọi người một phen, ai ai cũng khen nàng tướng mạo hơn người.

không khí trên quan trường vốn là như vậy. Ai viết thơ hay, người khác cùng lắm cũng chỉ khen mấy câu, nhưng nếu có ai trông đẹp để tuấn tú là y như rằng các vị đồng liêu sẽ chẳng tiếc lời khen ngợi, hơn nữa còn có nhiều người sẽ làm hẳn thơ để biểu đạt tấm lòng, vô cùng sến súa. Tỳ như hồi Thẩm thủ phụ còn trẻ, các vị đồng liêu rời kinh đi nhậm chức ở nơi khác, tới nơi ai cũng viết thơ về ông ta.

Viết tới viết lui cũng chỉ có một ý: Thẩm đại nhân ơi, ở đây không có ai đẹp được như cậu.

Xét cho cùng, bàn về tài năng văn thơ, không ai chịu phục ai, chẳng phải là văn vô đệ nhất [2] hay sao, nếu vô ý một chút thì rất có thể sẽ đắc tội vị quan lớn nhỏ nhen nào đó, hoặc là bị người khác nhận xét là nịnh nọt. Nhưng chuyện diện mạo thì khác, chẳng có gì đáng tranh cãi cả, đẹp là đẹp thôi, khen tướng mạo là ổn thỏa nhất. Đến Hoàng thượng còn thích chọn những đại thần có vẻ ngoài ưa

nhìn, phong độ xuất chúng hơn nữa nói chuẩn tiếng phổ thông ở lại kinh sư nhậm chức nữa là, bọn họ làm thế cũng là bình thường.

[2] Văn thơ khó nhận xét, tùy quan điểm của mỗi người mà thấy văn hay dở thế nào nên rất khó phán định thứ tự.

Có một cái danh hiệu là người của Đông Cung, căn bản cũng không có ai làm khó Phó Vân anh.

Cảm tạ Lục chủ bộ xong, nàng trở về phòng làm việc của mình, bên trong đã được quét dọn sạch sẽ, không có một hạt bụi.

một điển lại không có phẩm cấp đang ngồi lau dọn bên trong, vừa thấy nàng đi vào, hấn sừng sốt, đứng dậy bái chào nàng, "Phó đại nhân."

"Làm phiền người rồi." Nàng kéo tay áo lên, đích thân dọn dẹp phòng.

Điển lại há hốc miệng, định ngăn cản nhưng lại không dám. hấn tên là Thạch Chính, chuyên làm mấy việc vặt thiên về tạp vụ, tương đương với vị trí trợ thủ của Phó Vân anh.

Chỉ chốc lát sau, Lục chủ bộ sai người mang những hồ sơ vụ án cần được sao chép tới phòng của Phó Vân anh, bảo nàng chép lại.

Thạch Chính vội vàng chuẩn bị giấy bút mực viết, còn rót cho nàng một ly trà lạnh.

Nàng ngồi bên cạnh cửa sổ, giờ hồ sơ những vụ án trước kia ra xem một lượt, xác định được cách thức trình bày, dùng từ rồi mới bắt đầu sao chép. Sau khi chép xong một bộ, nàng tự mang đi tìm Lục chủ bộ để xác nhận không có sai sót gì rồi mới trở về tiếp tục cầm cúi sao chép.

Trong viện rất an tĩnh, dù sao cũng là nha môn, là địa điểm quan trọng, quan viên trong đó đều là người có thân phận hơn người, mọi

người nói chuyện với nhau cũng nhỏ nhẹ, khẽ khàng.

Phó Vân anh ngồi bên bàn chép hồ sơ, chẳng mấy chốc một canh giờ đã trôi qua, bỗng nhiên cảm thấy trước cửa sổ dường như có một cái bóng phủ xuống, nàng đặt bút xuống, ngẩng đầu lên nhìn.

một thanh niên mặt tròn đang đứng ngoài hành lang, chăm chú quan sát nàng, không biết đã đứng nhìn nàng bao lâu.

Nàng nghĩ tới điều gì, đứng dậy ra khỏi phòng.

Biểu hiện trên mặt thanh niên nọ phức tạp, đôi mắt nhìn về phía nàng có chứa sự khen ngợi, lại có đề phòng, còn có một chút cảm giác bưng bình, như thể mới hiểu ra điều gì, "Cậu chính là Phó Vân đấy hả? Ta là Triệu Bất."

Hóa ra hẳn chính là người vừa mới được thăng chức lên thành Đại Lý Tự thiếu khanh Triệu Bất, một trong những tâm phúc của Hoắc Minh Cẩm.

Phó Vân anh hành lễ với hắn.

Triệu Bất xua tay, quan sát nàng thật kỹ, thở dài khe khẽ.

Thảo nào Nhị gia lại có nhiều lần biểu hiện khác thường như thế, còn tốn công tốn sức đưa "y" vào Đại Lý Tự, yêu cầu hẳn phải đích thân để ý, quan tâm, giúp đỡ "y". Người này thanh tú tuấn dật, cử chỉ điệu bộ ung dung, nho nhã, như thể trời quang trăng sáng, đến hẳn nhìn vào còn thấy sáng cả mắt, Nhị gia thích "y" cũng có lý do cả.

Mấy năm nay Nhị gia đơn cô lẻ bóng, khó khăn lắm mới gặp được một người khiến ngài ấy để mắt tới... "Y" là nam hay nữ thì quan trọng gì, chỉ cần Nhị gia vừa lòng là được.

Triệu Bất nghĩ vậy, nỗ lực ép cái cảm giác kì quái trong lòng xuống, chậm rãi nói: "Tam pháp tư và địa phương tư đều quản lý chuyện xử án. Tam pháp tư gồm Hình Bộ, Đại Lý Tự và Đô Sát Viện, địa

phương tư bao gồm các cơ quan chịu trách nhiệm điều tra, xét xử và thi hành án ở địa phương, tỷ như hai cấp phủ, huyện thì có tri phủ, tri huyện, vân vân. Hình Bộ soạn thảo, quyết định các loại luật pháp, xét duyệt các vụ án do các nơi đưa tới Hình Bộ, kết hợp với Cửu Khanh để thẩm tra xử lý những trường hợp "bị giam chò" tử hình và trực tiếp thẩm tra xử lý những vụ án quan trọng ở kinh đô và vùng lân cận. Đại Lý Tự quản lý việc hành hình, giam giữ, thẩm tra những phán quyết của Hình Bộ, nếu vụ án có "tình tiết không rõ ràng hoặc có người khiếu kiện" thì có quyền bác bỏ phán quyết của Hình Bộ, yêu cầu bàn luận thêm. Đô Sát Viện là cơ quan giám sát, quản lý, có mười ba ngự sử giám sát, hằng năm thay phiên nhau ra khỏi kinh thành tới các tỉnh tuần tra, gọi là "tuần án ngự sử", "thay Thiên tử đi kiểm tra", tuy rằng cấp bậc không cao nhưng lại có quyền "việc lớn mới phải báo lên trên, việc nhỏ được toàn quyền quyết định".

Tóm lại, vụ án ở địa phương, đầu tiên sẽ do quan lại địa phương xét xử, gặp phải tội lớn phải xử trảm, hoặc vụ án lớn, nếu ở kinh thành thì sẽ do Tam pháp tư trực tiếp xử lý, nếu ở tỉnh khác thì Tam pháp tư sẽ xét duyệt lại lần nữa. Với những vụ án quan trọng, Hoàng thượng thường sẽ ra lệnh cho Hình Bộ, Đô Sát Viện, Đại Lý Tự cùng thẩm tra xử lý, gọi là "Tam tư hội thẩm". Nếu ngay cả "Tam tư hội thẩm" cũng không có kết quả, cuối cùng sẽ do đích thân Hoàng đế ra quyết định.

Hình Bộ phụ trách xét xử nói chung, Đô Sát Viện phụ trách tra xét để duy trì sự công bằng, Đại Lý Tự phụ trách kiểm tra và sửa sai. Bất cứ vụ án lớn nào, nếu chưa đi qua sự phúc tra xét duyệt của Đại Lý Tự, dù là Hình Bộ hay Đô Sát Viện cũng không được tự ý thi hành.

nói một cách đơn giản, Đại Lý Tự chuyên xét duyệt, Hình Bộ chuyên xử án, Đô Sát Viện chuyên đôn đốc.

nói một hơi, không chò Phó Vân anh đáp lời, Triệu Bật đã lại nói tiếp: "Tất cả những vụ án được đưa tới Đại Lý Tự, đầu tiên bình sự, tư trực sẽ đưa ra đánh giá, sau đó sẽ nộp lên cho Đại Lý Tự chính tự để xem đánh giá như vậy đã đúng chưa, nếu không có chỗ nào nghi vấn

hay cần sửa chữa sẽ phê chuẩn, ký tên, đóng dấu, ghi rõ ngày tháng rồi lại nộp lên cho Đại Lý Tự tự thừa, Đại Lý Tự thiếu khanh kiểm tra một lần nữa. Phẩm cấp của cậu tuy thấp nhưng trách nhiệm lại không nhỏ, cần phải làm việc cho cẩn thận."

Phó Vân anh cúi đầu nói: "Hạ quan ghi nhớ lời dạy của đại nhân."

Triệu Bất ừ một tiếng, cảm giác kì quái trong lòng càng lúc càng rõ ràng nên không dám nhìn Phó Vân anh nhiều, nhanh chóng rời khỏi đó.

Phó Vân anh trở về phòng, tiếp tục sao chép hồ sơ vụ án.

Tới lúc tan việc, Triệu Bất nghe Lục chủ bộ kể cả một ngày Phó Vân liên tục sao chép hồ sơ, là người bình tĩnh, thận trọng, gật đầu không nói.

Ra khỏi Đại Lý Tự, Phó Vân anh đợi hồi lâu mới chờ được Phó Vân Chương.

Mặt y nặng nề, nàng gọi y mấy lần y mới trả lời.

Trong xe có sẵn trà, Phó Vân anh rót cho y một chén trà hoa quế, "Nhị ca, có phải ở Hình Bộ có người làm khó huynh không?"

Phó Vân Chương lắc đầu, nhận chén trà, nhấp một ngụm nhỏ, "Hôm nay nhận được một vụ án ở Sơn Tây, hơi khó giải quyết, liên quan tới Binh Bộ thượng thư Chu đại nhân. Mọi người biết Chu Thiên Lộc, bình thường hẳn là người như thế nào?"

Y là chủ sự Sơn Tây Tư.

Phó Vân anh ngạc nhiên, trả lời: "Chu Thiên Lộc khá bất cần, thích chơi bời nhưng vẫn là người có nghĩa khí, cái gì hẳn cũng biết một chút, Thái tử rất thích hẳn."

Phó Vân Chương nói: "hắn bị bắt."

Phó Vân anh kinh ngạc. Chu Thiên Lộc có chỗ dựa lớn, nghe nói có xích mích với người ta, đánh chết người nhưng hình như cũng chẳng bị làm sao, trốn bên ngoài mấy tháng đã về kinh tiếp tục bay nhảy. Người như hắn mà cũng bị bắt vào tù hay sao?

trên đường về nhà, Phó Vân Chương nói vắn tắt chuyện vụ án.

Hồ thị là một người phụ nữ ở phủ Thái Nguyên, Sơn Tây, mua một bao thuốc bột từ một gã lang trung giang hồ, trộn vào mì, cho người chồng đang lâm bệnh nặng là Cao Minh ăn, đầu độc Cao Minh. Cao Minh chết, Hồ thị còn châm lửa đốt nhà, thiêu chết năm người nhà họ Cao.

Theo luật pháp, vợ giết chồng, xử trảm. Cao Minh là một tú tài trong vùng, mở lớp học dạy vỡ lòng cho trẻ nhỏ, bình thường luôn thích làm việc thiện, hay giúp hàng xóm láng giềng đọc thư không lấy tiền nên rất được dân trong vùng yêu quý. Hồ thị không chỉ giết chồng mà còn giết cả nhà chồng, tội ác tày trời, tạo nên một làn sóng phẫn nộ trong vùng.

Án sơ thẩm phán quyết xử trảm, nhưng người trong tộc của chồng Hồ thị không phục, bèn đưa cả nhà vào kinh đưa đơn kiện. Có vị Cao ngự sử cũng là người phủ Thái Nguyên, Sơn Tây, hơn nữa có quan hệ họ hàng với Cao Minh, người nhà họ Cao tới nhà ông ta nhờ giúp đỡ.

Vừa hay lâu nay Cao ngự sử lại có hiềm khích với Chu Thượng thư. Để nâng cao địa vị của mình trước mặt người trong tộc, nhân tiện còn có thể đánh cho đối thủ lâu năm một đòn, ông ta lập tức dâng sớ buộc tội Chu thượng thư cấu kết với tri phủ Sơn Tây, bao che cho cháu trai mình.

Phó Vân anh bật ra một câu hỏi: "Việc này thì liên quan gì tới Chu Thiên Lộc chứ?"

Hồ thị giết người Cao gia ở Sơn Tây, Chu Thiên Lộc ở tận kinh sư, việc này chắc hẳn chẳng có quan hệ gì tới hẳn mới phải? Hơn nữa giết người thì đền mạng, Hồ thị đã bị phán xử tử, người Cao gia vốn nên vỗ tay vui mừng mới phải, tại sao phải kiện cáo lên tận kinh thành?

Phó Vân Chương khẽ đáp: "Chu Thiên Lộc từng đi Sơn Tây thăm người thân, ở lại phủ Thái Nguyên tầm một tháng, trong lúc đó đã dan díu với Hồ thị. Theo lời khai của Hồ thị, Chu Thiên Lộc đã xúi giục thị mưu sát chồng mình, còn hứa hẹn sau khi việc này thành công sẽ cưới thị làm thiếp."

Phó Vân anh cuối cùng cũng hiểu.

Vợ giết chồng, theo lẽ thường thì phải xử tử làm gương, nhưng nếu người vợ thông gian với người khác nên trong lòng mới sinh ra suy nghĩ độc ác, giết chết chồng mình thì phải phán tội nặng hơn, phải chịu hình phạt lăng trì (*cắt thịt đến chết*). Gian phu kia cũng phải bị xử tội đồng lõa, chặt đầu.

Trong vụ án Cao Minh này, Chu Thiên Lộc là gian phu, dù rốt cuộc việc Hồ thị giết người có phải do hẳn xúi giục thật hay không thì xét theo suy nghĩ thông thường, hẳn không thể thoái thác được tội lỗi của mình. Xét về mặt luật pháp, hẳn chính là kẻ đồng lõa.

Nhưng bên Sơn Tây nào dám tới tận kinh sư bắt Chu Thiên Lộc cơ chứ, vậy nên đành quyết định xử cho có lệ. Người Cao gia không cam lòng, cho rằng gian phu Chu Thiên Lộc cũng nên bị trừng trị, bẩm báo lên thẳng kinh sư.

Người của Hình Bộ căn bản không muốn nhận vụ án này cho lắm, bởi vụ này thực sự có vấn đề, rất có thể có người muốn đối phó với Chu thượng thư nhưng không tìm thấy sai lầm của ông ta nên đã cố tình xuống tay với thằng cháu thích gây chuyện thị phi của ông ta. Nếu Hình Bộ xử lý không tốt thì dễ đắc tội với người ta.

Nhưng mà Cao ngự sử lại như hổ rình mồi, chỉ cần Hình Bộ dám bao che, ông ta lập tức cũng sẽ tố cáo Hình Bộ, vì thế Hình Bộ chỉ có thể nhận vụ án.

Về đến nhà, Phó Vân Chương chẳng buồn cơm nước gì đã về phòng đọc lời khai của nhân chứng mà bên Sơn Tây đưa tới, muốn xem một chút xem liệu có thể tìm được điểm nào bất hợp lý hay không.

Chuyện này rõ ràng là có người sau lưng thúc đẩy, phía sau không biết liên lụy tới bao nhiêu người nên chi tiết nào cũng phải suy xét cho kĩ càng.

Đêm ấy, đèn trong thư phòng y sáng cả đêm.

...

Phó Vân anh là quan mới nhậm chức, liên tục mấy ngày chỉ giúp Lục chủ bộ sao chép văn kiện, sắp xếp hồ sơ, từ từ làm quen với trình tự công việc.

Phó Vân Chương lại quay cuồng với vụ án Cao Minh. Quan viên địa phương ở Sơn Tây, Chu thượng thư, Cao ngự sử, Đông Cung Thái tử, và những người ủng hộ bọn họ liên tục gây áp lực với Hình Bộ trên triều đình. Hình Bộ thượng thư chỉ muốn tìm người gánh trách nhiệm, lấy có vụ này có liên quan tới đồng liêu thân thiết nên cần phải tránh đi cho phải phép, giao toàn bộ vụ này cho Phó Vân Chương xử lý.

Ai cũng toát mồ hôi thay cho Phó Vân Chương, chỉ cần sơ sẩy một chút, chức quan có khi cũng khó giữ. Củ khoai lang nóng bỏng tay này, y không muốn nhận cũng phải nhận.

Y lại vô cùng bình tĩnh, cứ theo trình tự mà làm, cẩn thận tra xét lại vụ án.

...

Hôm nay, như thường lệ, Phó Vân anh đi Đại Lý Tự làm việc, một tiểu thái giám bỗng dựng xuất hiện, cản nàng lại, "Phó tư trực."

Nàng ngừng bước, nhận ra người kia là người của Đông Cung.

Tiểu thái giám khe khẽ nói: "Vụ án của Chu Thiên Lộc phức tạp, chưa được quyết định, Thái tử điện hạ rất quan tâm tới an nguy của hần, lệnh cho người trợ giúp người của Hình Bộ, tra xét ra manh mối vụ này, phải trả lại sự trong sạch cho Chu Thiên Lộc."

Phó Vân anh mặt không đổi sắc.

Thái tử không cần quan tâm chân tướng, cái gọi là trả lại sự trong sạch cho Chu Thiên Lộc, thực ra là phải chứng minh Chu Thiên Lộc vô tội rồi thả hần ra. Chu Thiên Lộc là người của Đông Cung. Hơn nữa nửa năm trở lại đây, người trong kinh ai chẳng biết Thái tử rất thích hần. Nếu hần bị kết tội, Thái tử biết để mặt mũi ở đâu nữa?

Nàng làm ra vẻ khó xử, không trả lời.

Tiểu thái làm gì cần nàng phải trả lời gì, nói dứt lời là đi luôn.

Phó Vân anh đứng sững tại chỗ một lúc, đưa mắt nhìn xung quanh, thấy mấy bóng người đang lén lút trong chỗ tối. Thấy nàng đang nhìn về phía mình, mấy người kia giật mình, vội vàng tránh đi chỗ khác.

Nàng bước vào Đại Lý Tự, Lục chủ bộ cũng vừa mới đến, hần nhìn nàng, bước về phía nàng, nói: "Vụ án Hồ thị ở Sơn Tây liên lụy tới quá nhiều người, Cao ngự sử buộc tội Hình Bộ bao che cho Chu Thiên Lộc, giờ vụ án này đã được chuyển giao sang cho Đại Lý Tự. Triệu thiếu khanh thăm vấn Chu Thiên Lộc, người đi Hình Bộ lấy lời khai và hồ sơ vụ án với ta đi."

Trùng hợp thật, Thái tử vừa mới dặn dò nàng phải tùy cơ ứng biến, giúp Chu Thiên Lộc thoát tội, vụ án này đã rơi vào tay Đại Lý Tự.

Thực ra vụ án này rất đơn giản, cũng chẳng liên lụy tới ai, nhưng thân phận của Chu Thiên Lộc lại quá nhạy cảm, thu hút sự chú ý của đủ mọi phe phái nên mới khó xử lý. Trên triều đình, Cao ngự sự và Chu thượng thư vẫn luôn chỉ trích lẫn nhau, quan viên Sơn Tây dâng sớ tỵ bào chữa, ba bên đều có những người quen biết ủng hộ, giúp đỡ, tranh đi cãi lại, tranh cãi mãi cũng chẳng đi tới kết quả, Hoàng thượng nhúc đầu bèn dứt khoát chuyển vụ án này cho Đại Lý Tự.

Phó Vân anh nhớ tới người cháu trong tộc của Thẩm Giới Khê mà hôm đó nàng gặp ở quán trà, khi đó ông ta là Đại Lý Tự thiếu khanh, hiện giờ Triệu Bật đã được thăng chức thành thiếu khanh, cháu của Thẩm Giới Khê bị điều đi Chiết Giang, không biết câu chuyện bên trong gay gắt tới mức nào.

Triệu Bật không đích thân ra mặt, Lục chủ bộ và Phó Vân anh đi Hình Bộ, bên đó đã chuẩn bị sẵn toàn bộ hồ sơ và lời khai của vụ án này, chỉ đợi bọn họ tới nhận công văn chuyển giao. Người trong Hình Bộ vui mừng khôn xiết, cuối cùng cũng đẩy được cái vụ án để đắc tội với người này đi rồi! Mừng quá đi mất!

Do Phó Vân anh quen biết với Chu Thiên Lộc, nàng hỏi Lục chủ bộ: "Ta có cần phải tránh không?"

Lục Chủ bộ cười, "không có gì đáng ngại, cậu với hắn cũng chẳng phải bạn học hay thi cùng một khóa thi, không cần phải tránh." Ngừng lại một chút, hắn lại nói tiếp, "Ta đang có việc muốn nhờ cậu làm đây. Đại Lý Tự đã thẩm vấn Chu Thiên Lộc, hỏi tới hỏi lui nhưng chẳng hỏi được gì cả. Nếu cậu có quen biết với hắn, qua bên đó thử hỏi xem sao."

Chu Thiên Lộc kiên quyết không thừa nhận việc đan diu với Hồ thị. Nhưng đúng là lúc hắn ở Sơn Tây thường xuyên tới Cao gia uống rượu, có đôi lần còn ngủ lại ở Cao gia, như vậy có nghĩa là có quan hệ thân thiết. Người trong gia tộc họ Cao từng thấy hắn xuất hiện trong phòng Hồ thị, quần áo không chỉnh tề, nhìn dáng vẻ có thể thấy là vừa mới hoan ái với người khác. Hơn nữa ở

Cao gia, họ từng tìm thấy mấy phong thư do Chu Thiên Lộc tự tay viết, đó là thư tình hẩn viết cho Hồ thị.

Chứng cứ đã rõ ràng rành, Chu Thiên Lộc vẫn phủ nhận.

Người của Đại Lý Tự thấy dường như hẩn đang che giấu điều gì.

Phó Vân anh đồng ý.

Chu Thiên Lộc là cháu trai của Chu thượng thư, được hưởng những đại ngộ đặc thù nhất định, dẫu bị giam trong ngục vẫn luôn có người mang rượu và đồ ăn ngon tới đây hầu hạ hẩn hằng ngày. đã lâu không gặp, hẩn có vẻ mệt mỏi uể oải nhưng khí sắc vẫn tốt.

Phó Vân anh bảo ngục tốt và những người khác ra ngoài, rót cho hẩn một ly rượu, nói thẳng: "Chu thượng thư là thượng thư, chức quan cao thì cao thật đấy nhưng đôi khi cũng có lúc phải chịu thua. Vụ án này của người liên lụy tới quá nhiều người, chỉ riêng ở Sơn Tây thôi đã có hai mươi ba quan viên bị kéo vào cuộc. Người nghĩ rằng lần này ông nội người có thể bảo vệ được người sao?"

Chu Thiên Lộc ngồi trong góc, ngược lên, nhìn về phía nàng, nhận ly rượu mà nàng vừa đưa tới, khoái chí uống một ngụm, "Người lo cho ta sao? không cần đâu! Tuy ông nội ta thường xuyên trách phạt ta nhưng cũng không đến nỗi ngồi nhìn ta bị người ta hãm hại tới chết, huống hồ ta có làm gì đâu cơ chứ, tuyệt đối sẽ không bị xử trảm."

Phó Vân anh nhìn hẩn, thì thầm, "Vậy nếu Đông Cung nhúng tay vào thì sao?"

Chu Thiên Lộc sững sốt.

Họ ở bên cạnh Thái tử đã hơn nửa năm, ai cũng hiểu Thái tử là người như thế nào. Thái tử rất giống cha hẩn, luôn nỗ lực để trở thành một người kế thừa ngôi báu ôn tồn lễ độ, hiền lành rộng lượng, nhưng hẩn lại quá nhạy cảm, đa nghi, sớm nắng chiều mưa, thay đổi

thất thường. Lúc hấn thích một người sẽ chỉ hận không thể cho người đó toàn bộ vinh sủng, nhưng một khi người kia khiến hấn thất vọng, hấn sẽ lập tức trở mặt. Lúc thích càng dung túng thì khi ghét lại càng hà khắc, hà khắc tới độ chỉ muốn xóa bỏ hoàn toàn sự tồn tại của người kia.

Thái tử hận nhất là người hấn được hấn yêu quý lại khiến hấn mất mặt trước quần thần. Nếu Chu Thiên Lộc bị kết tội thông gian với Hồ thị, với tính cách của Thái tử, cho dù Chu Thiên Lộc không bị xử trảm thì cũng sẽ chẳng có được kết cục tốt.

Chu Thiên Lộc hiểu được sự ám chỉ của Phó Vân anh, trầm mặc.

Phó Vân anh nhìn xung quanh một lượt, lên tiếng: "Vụ án càng kéo dài thì càng có lắm chuyện nảy sinh, sao ngươi lại không nói thật ra chứ? Thư tình được tìm thấy sau khi lục soát ở Cao gia là người viết cho Cao tú tài phải không?"

Chu Thiên Lộc không trả lời, giật mình, nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, cười tự giễu.

Vậy là hấn thừa nhận.

Lúc Phó Vân anh còn ở Đông Cung, ngày ngày Chu Thiên Lộc vẫn bám riết lấy nàng, chọc ghẹo nàng, hôm nay tặng một hộp bút lông Hồ Châu, ngày mai lại tặng một khối ngọc. Cung tỳ trong Đông Cung xinh đẹp kiều diễm, trong đó có hai người rõ ràng có ý với hấn, thường mượn cơ dâng trà để tiếp xúc với hấn, hấn lại chẳng thèm để ý, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn bọn họ.

Bình thường hấn vẫn hay ra vào nam phong quán, thích thiếu niên thanh tú, mấy gã sai vặt hầu hạ hấn người nào cũng đẹp. Mỗi lần giáo phường giới thiệu một tiểu quan tuấn tú nào mới, hấn chắc chắn sẽ là người tích cực rải tiền nhất.

Chu Thiên Lộc là một kẻ đoạn tụ, hấn sao có thể thông gian với Hồ thị.

"Ta có cách để chứng minh người không có gian tình với Hồ thị." Phó Vân anh nói.

Chu Thiên Lộc thờ dài một hơi, khuôn mặt trở nên nghiêm túc hẳn, "Nhưng nếu như thế sẽ lộ ra chuyện ta qua lại với Cao Minh... Thôi đi vậy..."

Dường như cái nhíu mày nghiêm túc của nàng khiến cho hẳn vui vẻ, Chu Thiên Lộc ôm bụng cười lớn, tiếng cười vừa dứt, sự đau buồn đã xuất hiện trên gương mặt, hẳn lắm bầm: "Cả nhà Cao Minh đều chết rồi... Là do ta hại hẳn, người nợ sĩ diện, đến chết cũng không chịu thừa nhận hẳn ái mộ ta, là ta ép hẳn mà thôi... hiện giờ hẳn cũng chết rồi, ta nợ hẳn quá nhiều, không muốn lại khiến hẳn mất hết danh dự."

Cao Minh là người dạy học, được học sinh tôn kính. Khi hẳn còn sống, hẳn đã từng đau khổ cầu xin Chu Thiên Lộc không tiết lộ chuyện phong lưu giữa hai người họ ra ngoài. hẳn đọc nhiều sách, đọc tới mức lú lẫn, coi thanh danh còn quan trọng hơn cả tính mạng.

Phó Vân anh nhíu mày, nói: "Nhưng Hồ thị đã xác nhận người là gian phu của thị..."

Nếu Chu Thiên Lộc không nói ra sự thật, người bên ngoài ai cũng sẽ nghĩ là Cao Minh bị chính vợ mình và gian phu giết chết. Nếu so sánh chuyện này với chuyện hẳn thích Long Dương thì có khác nhau là mấy đâu, cả hai đều chẳng phải chuyện vinh quang gì.

Chu Thiên Lộc ngửa người vào đám cỏ khô, hai tay đan vào nhau, gối đầu lên đó, vất chân này lên chân kia, nói: "Khác nhau chứ, ta hiểu Cao Minh."

hắn mỉm cười: "Tam tư hội thẩm, cùng lắm là phán cho ta tội thông gian, sẽ không lấy mạng ta. Chu gia nhà chúng ta có nhiều cách lắm, mấy năm sau là ta lại có thể tiếp tục bay nhảy rồi."

Phó Vân anh trầm mặc một lát, cái tên Chu Thiên Lộc này thực ra cũng là kẻ đa tình, thà để chính mình bị oan, cũng không muốn làm việc có lỗi với Cao Minh.

"Thế nào, có phải thấy rất cảm động không?" Chu Thiên Lộc nằm trên đống cỏ lạnh lẽo ẩm ướt, nháy mắt với nàng, đôi mắt đào hoa chớp chớp, đầy vẻ phong lưu, "Vân ca nhi, ta có ý định nghiêm túc với ngươi. Từ ngày gặp được ngươi, ta chưa từng ra ngoài trừu hoa ghẹo nguyệt! Cao Minh là nợ phong lưu ngày trước rồi, giờ người ta thích chính là ngươi."

Mặt Phó Vân anh không thể hiện bất cứ cảm xúc gì, nàng nhìn xuống Chu Thiên Lộc đang nằm ngả ngớn ở đó. Lát sau, khước môi nàng hơi nhếch lên, "Cao Minh là đàn ông có vợ, nói cho cùng, việc này thực sự có liên quan tới ngươi, cũng không oan lắm đâu."

Mặt Chu Thiên Lộc biến sắc, hấn tức giận lườm nàng một cái, lật người, không thèm nhìn nàng nữa...

...

Lục chủ bộ chờ Phó Vân anh ở bên ngoài, thấy nàng ra ngoài bèn tới hỏi, "Sao rồi? Chu Thiên Lộc nói gì?"

Phó Vân anh đáp: "Chu Thiên Lộc chưa từng thông gian với Hồ thị, hấn thực sự bị hãm hại, vu oan nhưng mà không có chứng cứ."

Nàng biết sự thật nhưng nếu Chu Thiên Lộc khẳng khẳng không chịu thừa nhận, có nói ra cũng vô dụng.

Lục chủ bộ hơi cau mày, nói chuyện với nàng mấy câu rồi tới báo cáo với Đại Lý Tụ thiếu khanh.

Tối hôm đó, về đến nhà, Phó Vân Chương gọi Phó Vân anh vào thư phòng.

Thời tiết nóng bức, ban ngày thư phòng mở rộng cửa sổ thông gió, đến tối muỗi và côn trùng rất nhiều, Liên Xác ngồi ngoài hành lang đốt ngải thảo để xua đuổi côn trùng. Trong phòng có một mùi hương nhàn nhạt. Ngoài cửa sổ có mấy cây kiếm lan (*hoa lay-ơn*), sương đọng lại đầu những phiến lá lớn, ánh trăng chiếu xuống những giọt sương ấy, sương đêm loang loáng.

"Muội đã đọc rất nhiều hồ sơ vụ án ở Đại Lý Tự, thấy sao rồi?" Phó Vân Chương đưa cho nàng một bát nước vải ướp lạnh rồi hỏi.

Phó Vân anh nhận nước vải, uống hai ngụm, nghĩ ngợi rồi trả lời: "không giống với tưởng tượng ban đầu của muội."

Phó Vân Chương mỉm cười, phe phẩy chiếc quạt trong tay, "Muội phải nhớ thật kỹ, dù là Đại Lý Tự hay là Hình Bộ đi chăng nữa, chức trách chủ yếu thực ra không phải là điều tra vụ án."

Rất nhiều vụ án vô cùng đơn giản, nguyên nhân kết quả ra sao chỉ cần liếc mắt một cái là có thể làm sáng tỏ, vụ án này có chứng cứ rõ ràng, vụ án kia có oan khuất, điều tra rất dễ dàng.

Cái khó của việc phá án không phải là tìm ra hung thủ mà xử lý cho tốt những vấn đề liên quan xung quanh vụ án.

Ví dụ như vụ án Cao Minh này, quan trọng nhất không phải là tìm kiếm thủ phạm, cũng không phải xác định rốt cuộc có ai xúi giục Hồ thị giết người hay không mà là những mâu thuẫn về lợi ích giữa quan viên địa phương ở Sơn Tây, Binh Bộ thượng thư, Cao ngự sử, Đông Cung Thái tử và các phe phái khác.

nói cho cùng, dẫu có nhiều người biết Chu Thiên Lộc bị oan nhưng nếu họ muốn kéo Chu thượng thư xuống đài, họ nhất định sẽ cố gắng định tội Chu Thiên Lộc cho bằng được.

"Cách đây không lâu ở Chiết Giang có một vụ án oan, Hình Bộ căn bản biết rõ vụ án có điểm đáng ngờ nhưng vẫn giữ nguyên phán quyết ban đầu, đơn giản là do người xử án trước kia là học trò cưng

của Thẩm thủ phụ, giờ đã là kẻ quyền cao chức trọng, nếu lật lại vụ án này sẽ tác động tới rất nhiều bên, có thể sẽ khiến toàn bộ triều đình rung chuyển..." Phó Vân Chương thở dài.

Nghe vậy, Phó Vân anh bàng hoàng.

Ngày tiếp theo, thái giám ở Đông Cung lại tới tìm gặp nàng, truyền đạt mệnh lệnh của Thái tử, lần này giọng điệu kiên quyết hơn trước rất nhiều.

Nàng nói: "Thực ra có một cách có thể cứu được Chu Thiên Lộc, nhưng mà ta không tiện nhúng tay vào."

Sắc mặt tiểu thái giám lập tức thay đổi, không tiếp tục tỏ thái độ hất hàm sai khiến như ban đầu nữa, hỏi nàng: "Cách gì cơ?"

Nàng tới gần tiểu thái giám, ghé vào tai hắn nói mấy câu, cuối cùng kết luận: "Tốt nhất là người Chu gia phải ra mặt làm việc này."

Tiểu thái giám gật đầu, nói lời cáo từ.

Hai ngày sau đó, trong khi Đại Lý Tự và Đô Sát Viện vẫn đang tranh cãi xem rốt cuộc Chu Thiên Lộc có mắc tội thông gian hay không, Chu thượng thư đã tố giác Cao ngự sử nhận hối lộ của người trong tộc họ Cao ở Sơn Tây ngay trước triều đình.

Cao ngự sử lập tức tự bào chữa nhưng Chu thượng thư đã chuẩn bị từ trước, đưa chứng cứ về việc nhận hối lộ của Cao ngự sử mà ông ta đã thu thập được trong suốt hai ngày nay ra, khiến cho Cao ngự sử phải câm nín, không nói được lời nào.

Bởi một bên đã trở nên đuối lý, tình thế xoay chuyển ngay lập tức.

Đại thần trong triều bắt đầu ủng hộ Chu thượng thư.

Các quan viên ở Sơn Tây và người của Đông Cung Thái tử đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, lập tức tát nước theo mưa.

Cuối cùng, Hoàng thượng nhận định Cao ngự sử lấy việc công trả thù riêng để đối phó với Chu thượng thư. Vụ án của Chu Thiên Lộc lập tức đi đến hồi kết, không có chứng cứ chứng minh hấn xúi giục Hồ thị giết chồng, tất cả đều là do mình Hồ thị làm, đến chuyện thông gian cũng không ai thêm tin. Tóm lại, phán quyết ban đầu được giữ nguyên.

Hoàng thượng biết việc này có đào sâu cũng không có ý nghĩa gì nên cũng không phạt nặng Cao ngự sử, chỉ phạt ông ta mấy tháng bổng lộc, lệnh cho ông ta đóng cửa ở nhà, tự hối lỗi về việc làm của mình.

Chu Thiên Lộc vô tội, được thả ra, Thái tử rất vừa lòng, Chu thượng thư cũng vui mừng khôn xiết.

Chỉ khổ cho Hồ thị và cả nhà Cao gia, chẳng qua cũng chỉ là quân cờ để người khác lợi dụng nhằm hãm hại Chu Thiên Lộc mà thôi.

Ngày Chu Thiên Lộc được thả ra, hấn hỏi Phó Vân anh, "đã thất vọng với Đại Lý Tự và Hình Bộ rồi sao?"

Nàng lắc đầu, nhìn về phía mảnh trời xanh ngắt trên bức tường cung màu son.

Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Tác giả có lời muốn nói:

Chức trách của Đại Lý Tự, Hình Bộ, Đô Sát Viện được tham khảo từ nhiều nguồn, có một phần không giống với lịch sử.

Chương 107: Hoà nghi (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 107-2: Hoà nghi (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 107-3: Hoài nghi (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Triệu Bật đã bắt đầu thấy hơi bức bối, nghĩ lại một chút rồi nói: "Có khi cũng phải mười mấy năm rồi, hình như là chuyện từ năm Đồng An thứ mười tám... không chắc lắm, cũng có thể là năm thứ mười chín..."

Phó Vân anh mặt không đổi sắc, xin phép ra ngoài.

Sau giờ Ngọ, ánh mặt trời vẫn nóng cháy như thế, lu hoa sen trước hành lang đã nở rộ, cánh hoa được phủ một lớp ánh sáng vàng lấp lánh, lay động xinh đẹp, thướt tha tới động lòng người.

Năm Đồng An thứ mười tám, hoặc là năm Đồng An thứ mười chín, trong khoảng thời gian ấy rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Đó là hai năm đầu sau khi nàng gả cho Thôi Nam Hiên.

Chương 108: Thử (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 108-2: Thử (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 108-3: Thử (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 108-4: Thử (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Hoắc đại nhân." Đôi môi nàng khẽ mấp máy, nói chầm chậm, "Gia phụ mất sớm, từ khi còn nhỏ vẫn bố đã không cho cha, gia mẫu vất vả nuôi vẫn bố lớn lên, sau này mới được về quê, được thúc phụ và huynh trưởng yêu thương, lại may mắn được ngài quan tâm mấy lần, trong lòng vẫn bố thực sự cảm kích, vẫn bố vô cùng tôn kính nhân phẩm của ngài, cả gan cầu xin ngài một việc, không biết ngài có bằng lòng hay không?"

Lúc nghe mấy câu đầu của nàng, ánh sáng trong mắt Hoắc Minh Cẩm trở nên ảm đạm, ánh mắt nhìn về phía nàng vừa yêu thương lại vừa đau lòng, nhưng nghe thấy mấy câu sau, hiểu được sự ám chỉ của nàng, sắc mặt chàng đột nhiên thay đổi.

Cũng không hẳn là lạnh lùng, lãnh đạm, đó là sự lạnh lẽo và ẩn nhẫn mà đến chính chàng cũng không thể nào khống chế cho được.

Chàng bỗng dừng bật cười, nhìn thật sâu vào mắt nàng, đôi mắt sâu thẳm tựa như có thể soi rõ toàn bộ những suy nghĩ của nàng.

"Ta sẽ không đồng ý... Ngươi biết vì sao không?"

Phó Vân anh không dám nhìn tiếp, lòng bàn tay đã đổ mồ hôi. Quả nhiên huynh ấy không định nhận nàng làm con nuôi.

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng, quần áo vẫn lạnh lẽo nhưng dưới lớp quần áo ấy, mỗi tấc da thịt lại nóng bừng như lửa, đôi mắt dính chặt vào đôi môi hơi mím của nàng, bỗng nhiên ghé sát mặt về phía nàng, trán gần như đã chạm vào trán nàng.

"Giờ không biết cũng không sao cả, người sẽ biết thôi."

Tim Phó Vân anh đập thình thịch.

Dù là kiếp trước hay kiếp này, mỗi gần gặp gỡ giữa hai người, Hoắc Minh Cẩm lúc nào cũng ôn hòa lễ độ, chu đáo săn sóc, chứ chưa bao giờ mãnh liệt như thế, ánh mắt thâm thúy tựa biển khơi.

Chương 109: Bị thương

Có người bên ngoài gõ cửa, hình như đang có việc gấp, gõ mấy cái liền.

Hoắc Minh Cẩm vẫn không nhúc nhích, nhìn chăm chú Phó Vân anh không chớp mắt, ánh mắt sắc bén tựa chim ưng.

Phó Vân anh có cảm giác không dám nhìn chàng, nhìn xuống chậu than đang cháy bùng bùng dưới chân.

Trước khi cố ý dùng chuyện nhận con nuôi để thử Hoắc Minh Cẩm, nàng từng có rất nhiều loại suy đoán khác nhau, nhưng dù là loại nào cũng không thể nghĩ tới... Căn bản không thể thể được!

Vậy mà huynh ấy lại có loại suy nghĩ này... Bắt đầu từ khi nào?

Lần đầu tiên gặp là ở bến tàu, trời không trăng không sao, sau khi huynh ấy cứu được nàng cũng chẳng thèm nhìn nàng lần nào, nàng không thấy rõ được huynh ấy, huynh ấy cũng chẳng nhìn rõ nàng. Hơn nữa huynh ấy cho rằng người được huynh ấy cứu là Ngũ tỷ nhi.

Lần thứ hai, trong quán trà ở phủ Võ Xương, khi ấy huynh ấy chẳng có biểu hiện gì đặc biệt, sau đó là trên đường núi dẫn lên Trường Xuân Quan, nàng đưa cho huynh ấy một bộ đồ che mưa.

Nàng nhíu mày, nhớ tới khi đó huynh ấy đã nói một câu: Mới vừa uống rượu xong, đừng để trúng gió thì tốt hơn.

Lúc ấy nàng hơi say, không cảm thấy có gì khác lạ bởi trong ấn tượng của nàng huynh ấy vẫn luôn như vậy, là công tử phủ Quốc

Công, cử chỉ lễ độ, từ nhỏ đã được dạy đủ kiểu quy củ, biết lễ nghĩa.

Nhưng sau này nàng lại phát hiện ra Hoắc Minh Cẩm chưa bao giờ ôn hòa với những người khác như thế.

Nàng từng cho rằng bản thân mình tự tác đa tình, nhưng giờ không thể không suy xét kỹ càng một lần nữa những thứ mà huynh ấy đã làm cho nàng... Người cao cao tại thượng, cô độc như huynh ấy, sao có thể tự nhiên quan tâm tới một thiếu niên xuất thân bình thường mà chẳng có lý do gì được?

Chẳng lẽ chỉ bởi vì khi đó nàng quan tâm đến huynh ấy, đưa cho huynh ấy một bộ áo tơi che mưa?

Chậu than nóng rực khiến mặt Phó Vân anh cũng nóng bừng lên, suy nghĩ trong đầu trở nên hỗn loạn, không biết phải suy xét thế nào.

Hoắc Minh Cẩm không tiếp tục gây áp lực cho nàng nữa, đứng dậy, gơ tay định vuốt lên tóc nàng, ngón tay vừa chạm vào lại dừng lại.

Nàng căng thẳng, không dám ngẩng đầu lên. Qua khước mắt nàng nhìn thấy bàn tay kia dừng lại bên mái tóc nàng chốc lát rồi chậm rãi đưa về.

"Đêm đã khuya, ngủ sớm một chút đi."

Hoắc Minh Cẩm xoay người ra ngoài, bóng dáng cao lớn, bước chân vững vàng thong thả.

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, Phó Vân anh nghe thấy người bên ngoài lập tức đi tới, khe khẽ bấm báo với Hoắc Minh Cẩm: "Nhị gia, bên Đông Cung..."

âm thanh quá nhỏ, ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi rào rào, nàng không nghe thấy nữa.

Cả đêm này Phó Vân anh trần trọc khó ngủ.

Dưới tầng thi thoảng lại có tiếng động vọng lên, người của Hoắc Minh Cẩm cả đêm không ngủ, không biết đang bận việc gì.

Trước kia không biết huynh ấy có suy nghĩ như vậy, nàng đã quyết định dĩ bất biến ứng vạn biến, nhưng giờ đã biết rồi, nàng không thể tiếp tục giả bộ hồ đồ như trước.

Huynh ấy thực sự là kẻ đoạn tụ... Hay là huynh ấy đã biết nàng là nữ rồi?

Dù là bên nào thì cũng khó giải quyết cả.

Nếu là giả thiết đầu tiên, nàng còn có thể nghĩ cách khiến huynh ấy dần bỏ qua suy nghĩ này, tựa như cách nàng đối phó với Chu Thiên Lộc vậy. Nếu là giả thiết thứ hai, liên quan tới bí mật của nàng, vậy thì khó xử lý hơn nhiều.

Tại sao cứ phải là huynh ấy cơ chứ?

Trong lòng, nàng thực sự luôn coi huynh ấy như một người anh trai đáng tin cậy, vậy nên trước mặt huynh ấy, nàng chưa từng kiêng dè...

Trần trọc tới tận nửa đêm, nàng vẫn chưa chợp mắt, nằm trên gối lăn qua lộn lại.

Đáng lẽ ra nàng phải sợ hãi mới phải, cân nhắc một hồi về nguyên nhân hậu quả, giờ cách tốt nhất chính là chạy trốn thật nhanh, nhưng mà trong lòng nàng lại chẳng hề có chút sợ hãi hay lo lắng nào cả.

Nếu thực sự tới lúc vạn bất đắc dĩ, nàng sẽ nói ra chuyện kiếp trước. Nể tình từng quen biết ở kiếp trước, liệu Hoắc Minh Cẩm có buông tha cho nàng không? Hay là để huynh ấy bị cái loại chuyện kì bí này dọa cho sợ cũng được, huynh ấy luôn không thích nói chuyện quỷ thần, hơn nữa nàng còn từng gả cho người khác rồi.

Còn có Nguyễn Quân Trạch... Nghe nói hẳn đã đi Thiên Tân Vệ học võ với cao nhân nào đó, có lẽ đến khi đó có thể có tác dụng.

Mãi tới tận rạng sáng, nàng mới thiếp đi được, ngủ hai canh giờ.

Sáng sớm, Kiều Gia bưng đồ ăn sáng nóng hồi tới cho nàng, nói: "Hoắc chỉ huy sứ chờ ngài, muốn về kinh sư với ngài."

Nàng bưng bát lên ăn, mặt không đổi sắc, ừ một tiếng.

Dù có thể nào đi chẳng nữa, ăn cho no rồi nói sau.

Cùng lắm thì nói thật.

Xe ngựa dưới tầng đã được chuẩn bị. Thạch Chính và mấy người tạp dịch lên chiếc xe cuối cùng trong sự nơm nớp lo sợ, đi cùng với Cẩm Y Vệ tuy an toàn nhưng mấy vị quan gia kia vị nào vị nấy cau mày quắc mắt, khó nói chuyện, thà tách ra còn hơn.

Phó Vân anh được đưa tới một chiếc xe ngựa ở giữa đoàn.

Đề kỵ đeo đao vén màn xe lên, mời nàng lên xe, "Nhị gia chờ đã lâu."

Xung quanh đều là những đề kỵ mặc giáp nhẹ, eo đeo Tú Xuân Đao, nhìn nàng chăm chăm, Phó Vân anh tin rằng nếu nàng không bước lên, bọn họ lập tức sẽ giơ bàn tay to lớn kia ra, xách cổ áo nàng nhét vào trong xe.

Nàng đưa mắt ra hiệu cho Kiều Gia không được xung đột với Cẩm Y Vệ, bảo hẳn cưỡi ngựa đi theo, hít sâu một hơi, lên xe ngựa, cúi đầu xuống, nhìn thấy một đôi ủng gấm thêu mây.

Hoắc Minh Cẩm không nói gì, trong xe rất im ắng.

Nàng cúi đầu, ngồi thu lu trong một góc xe.

Xe lăn bánh, bánh xe lộ cộc cán qua mặt đất không bằng phẳng, thi thoảng rơi vào trong hõm đất nhỏ, những giọt nước bùn bắn lên,

tiếng nước tạt lên mặt đất ào ào vang lên hết đợt này đến đợt khác.

Hoắc Minh Cẩm vẫn không hé răng.

Phó Vân anh cảm thấy hơi kì quặc, hơi ngược mắt lên, len lén nhìn Hoắc Minh Cẩm.

Vừa nhìn lên, nàng không khỏi ngẩn người.

Hoắc Minh Cẩm không dùng khăn lưới, không đội mũ, khoanh tay trước ngực, dựa vừa vách xe, đôi mắt nhắm nghiền, ngủ mất rồi. Xung quanh vành mắt có một quầng thâm nhàn nhạt, đầy vẻ mệt mỏi. Xe ngựa xóc lên xóc xuống, huynh ấy cũng đung đưa theo, rõ ràng là đã cực kỳ mệt mỏi, không hề tỉnh lại. Khuôn mặt góc cạnh sắc nét tựa đao khắc, cằm có một lớp râu mỏng mờ mờ.

Cẩm Y Vệ làm việc rất nhanh chóng, hẳn đã sửa soạn xong từ lâu, chuẩn bị lên đường... Huynh ấy ngồi trong xe đợi nàng ngủ dậy, rửa mặt chải đầu, ăn uống xong xuôi mới xuất phát, chờ tới mức thiếp đi?

Huynh ấy luôn bận rộn, xuất quỷ nhập thần, là thần long thấy đầu không thấy đuôi [1], thường xuyên ra khỏi kinh làm việc, tối hôm qua có khi huynh ấy không chớp mắt chút nào.

[1] Ý nói thần bí, người khác không nắm bắt được hành tung.

Nhưng huynh ấy vẫn kiên nhẫn ngồi đây chờ nàng ngủ dậy.

Hai hàng lông mày của Phó Vân anh hơn nhướn lên, nàng chột nhìn thấy mấy sợi tóc bạc trên tóc Hoắc Minh Cẩm.

Huynh ấy gian nan nửa đời người, giờ ba mươi tuổi, tuy nắm quyền lực trong tay nhưng vẫn chưa cưới vợ, cô đơn lẻ bóng.

Nàng nhớ tới kiếp trước, khi còn nhỏ, xuân về hoa nở, lúc tơ liễu rủ xuống vừa nhẹ vừa mềm, Hoắc Minh Cẩm đứng sau bàn đu dây, mỉm cười đẩy bàn đu dây cho nàng.

Các anh trai thích hù dọa nàng, lúc đẩy bàn đu dây thường cố ý dùng sức, bàn đu dây bay lên thật cao, chỉ thiếu nước lật nhào. Nàng nắm chặt dây thừng, sợ tới mức hét ầm lên, các anh lại cười nàng nhát gan. Sau này nàng không bao giờ chịu chơi bàn đu dây với các anh nữa. Hoắc Minh Cẩm lại rất chu đáo, biết nàng sợ, nhẹ nhàng đẩy bàn đu dây, độ mạnh vừa phải, vừa không khiến nàng sợ hãi lại vừa đủ để nàng được đu đi đu lại rất vui vẻ.

Sau đó nàng nghĩ Hoắc Minh Cẩm cũng mệt rồi, có qua có lại, nàng cũng muốn huynh ấy ngồi lên bàn đu dây để nàng đẩy, cắn răng đẩy mấy lần mà vẫn không đẩy nổi, cuối cùng đành nói: "Minh Cẩm ca ca, huynh mệt không? Muội mời huynh ăn món ngon nhé."

Hoắc Minh Cẩm bật cười, để nàng kéo tay huynh ấy đứng dậy.

Đương nhiên là nàng làm sao kéo được, huynh ấy tự đứng lên.

Ngày ấy họ đã ăn thật nhiều món điểm tâm ngon lành, phô mai mới làm ăn với những quả anh đào chín mọng đầu tiên của mùa xuân, vừa thơm vừa ngọt vừa béo, hương thơm vẫn lẫn khuất trong miệng.

Đại khái là đoạn ký ức kia quá đẹp, những năm tháng bình yên tươi đẹp đó, người thân đều còn sống, nàng vẫn vô tư lự, không cần phải lo lắng chuyện lấy chồng, những chuyện tử như giúp chồng dạy con khi ấy còn cách nàng rất xa. Nhiều năm đã qua đi, giờ ở bên Hoắc Minh Cẩm, nàng vẫn có cảm giác an tâm như cũ, cảm thấy huynh ấy nhất định sẽ không làm hại mình.

Có lẽ đó chỉ là ảo giác.

Nhưng nàng cũng không thể lúc nào cũng đề phòng như một cánh cung bị kéo căng, cũng có lúc mệt mỏi.

Phó Vân anh thất thần trong chốc lát, lấy hồ sơ vụ án của Trương thị ra, cúi đầu đọc. Sau khi trở lại kinh thành, nàng vẫn còn việc phải làm.

Chẳng mấy chốc nửa canh giờ đã qua đi, nàng kiểm tra lại mấy lần toàn bộ lời khai, lúc ngẩng đầu lên lại nhìn thấy một đôi mắt đang nhìn thẳng về phía mình.

Hoắc Minh Cẩm đã tỉnh, duỗi chân ra, dựa người ra sau, đường đường chính chính nhìn thẳng về phía nàng.

Phó Vân anh khép hồ sơ lại, đối diện với ánh mắt của Hoắc Minh Cẩm.

"Hoắc đại nhân, có phải ngài thích Long Dương không?"

Nàng vẫn luôn trực tiếp như thế, Hoắc Minh Cẩm hơi ghen lời, sự bình tĩnh vững vàng trên mặt suýt nữa không giữ được.

Nàng vẫn thẳng thắn như vậy, không sợ chàng thẹn quá hóa giận, ép buộc nàng ngay ở đây. Xung quanh đều là người của chàng, nếu chàng cứ khăng khăng muốn làm, nàng không có cách nào chống cự.

Chàng ho khan mấy tiếng, day day ấn đường, gượng cười.

Chàng nên đoán được từ lâu rồi mới phải, với vào tính cách của nàng, một khi đã nghi ngờ điều gì thì nhất định phải hỏi cho rõ.

Nàng sẽ không nhận lời, chàng không nên để lộ suy nghĩ sớm như thế... Nhưng mà có rất nhiều chuyện không phải chàng muốn khống chế là có thể khống chế được. Tuy vậy chàng phải nhẫn nại bởi chàng biết nàng đã từng trải qua những gì.

Hai người chẳng ai nói lời nào.

Nhìn chăm chăm nhau một lúc, Hoắc Minh Cẩm khẽ cong khóe môi, mỉm cười.

Sớm muộn gì cũng phải nói với nàng.

"Ta không thích Long Dương..."

Chàng khẽ trả lời, nhìn về phía nàng, bỗng nhiên chàng nhúu mày, duỗi tay ra giữ chặt lấy thứ nàng đang giấu trong tay áo, động tác nhanh như chớp.

Phó Vân anh trở tay không kịp, mặt mày hơi biến sắc.

Hoắc Minh Cẩm nắm chặt lấy cổ tay nàng, lật nắm tay đang siết chặt của nàng lên, mở từng ngón tay thon dài của nàng ra, giật đi cây kiếm nhỏ giấu trong tay áo mà nàng vẫn nắm chặt trong tay.

Chuôi kiếm nằm trong lòng bàn tay, mũi kiếm được giấu trong tay áo, lòng bàn tay mềm mại và cổ tay in hằn dấu vết.

"Tại sao lại giữ cái này bên người? Người sợ ta cưỡng ép người sao?"

Chàng sửng sốt, mặt đột nhiên tối sầm, hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Bị bắt tại trận, Phó Vân anh hoảng loạn trong chốc lát rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cúi đầu nhìn xuống, nói: "không phải nhằm vào ngài, ở Lương Hương ta từng đắc tội với người ta, về sau vẫn luôn giữ thanh kiếm nhỏ này trong tay áo, đề phòng nhỡ đâu... Chỉ là cách tự bảo vệ mình mà thôi."

Thấy Hoắc Minh Cẩm vẫn trầm ngâm không nói không rằng, giọng điệu của nàng cũng mềm mại hơn, khe khẽ nói tiếp: "Ngài là ân nhân cứu mạng của tứ thúc ta, ta không nghĩ xấu về ngài như thế."

Chiếc kiếm nhỏ này nàng vẫn luôn giữ bên người từ cái ngày vào Đông Cung nhậm chức thị độc đến giờ, hoàn toàn không phải dùng để đề phòng Hoắc Minh Cẩm.

Bàn tay đang nắm tay nàng từ từ siết lại, Hoắc Minh Cẩm khép mắt, khí thế đáng sợ khi nãy lập tức biến mất, chàng buông tay ra, "Người

đừng sợ... Có ta đây rồi."

Mấy lời này được chàng nói ra dịu dàng vô cùng, dịu dàng tới độ sắp hóa thành nước tới nơi nhưng từ chữ từng chữ lại mang theo sức nặng.

Phó Vân anh nhìn Hoắc Minh Cẩm, không biết nên nói điều gì.

Chàng cúi đầu, đặt chiếc kiếm nhỏ vào tay nàng, sửa sang ống tay áo mới bị chàng làm lộn xộn khi nãy, động tác rất cẩn thận như thể đang nâng niu một vật báu vô cùng quý giá, "Nàng là con gái, lúc nào cũng phải cẩn thận là chuyện đương nhiên."

Phó Vân anh sững sốt, tim như ngừng đập.

Huynh ấy biết nàng là con gái!

Nếu đã biết vậy... tại sao còn giúp nàng ra làm quan?

Với thân phận của huynh ấy, nếu có ý gì với nàng, không cần tốn công tốn sức đã có thể có được nàng, tại sao phải lo lắng nhiều đến thế?

Trong khoảnh khắc, nàng hoảng loạn, bàng hoàng.

Hoắc Minh Cẩm tới gần nàng, ngón tay thô ráp nâng cằm nàng lên, để nàng nhìn thẳng vào mắt mình, giọng nói trầm trầm: "Giờ hẳn nàng biết rồi, ta ái mộ nàng đã lâu."

Tuy đã đoán được từ trước nhưng nghe Hoắc Minh Cẩm chính miệng thừa nhận, Phó Vân anh vẫn ngỡ ngàng người một lát, cảm xúc trong lòng rối loạn, mãi vẫn chưa thể bình tĩnh lại được.

Trong xe lại rơi vào yên lặng.

Gần nhau trong gang tấc, hơi thở quấn lấy nhau, một tác vuông xung quanh nàng tràn ngập hơi thở xa lạ trên người Hoắc Minh Cẩm, nàng

có thể nhìn thấy thật rõ hình ảnh của mình trong đôi mắt người đối diện.

Đôi mắt ấy sâu thẳm, vô cùng kì mị.

Nàng hơi rùng mình.

Hoắc Minh Cẩm lập tức buông nàng ra.

một lát sau, nàng lẩm bẩm hỏi, "Ngài biết được từ khi nào?"

"Chuyện đó không quan trọng." Chàng nhẹ nhàng lên tiếng, đưa tay mở vạt áo mình ra, cổ áo mở rộng, có thể nhìn thấy bộ ngực khỏe mạnh rám nắng.

Người Phó Vân anh cứng đờ.

Cảm nhận được sự cảnh giác của nàng, Hoắc Minh Cẩm lắc đầu gượng cười, lấy một thanh chủ thủy từ trong lồng ngực ra, đưa cho nàng, "Thanh chủ thủy này chém sắt như chém bùn, chém đứt được cả đao kiếm, tốt hơn thanh kiếm trong tay áo của nàng nhiều, cầm đi."

Nàng giật mình, không đưa tay ra nhận.

Hoắc Minh Cẩm đặt thanh chủ thủy bên cạnh nàng, lơ đãng hỏi: "Nàng đã đắc tội với ai rồi? Sợ hãi đến mức này?"

Huynh ấy đang cố ý lảng sang chuyện khác.

Phó Vân anh hiểu dụng ý của Hoắc Minh Cẩm, huynh ấy đã nhìn ra nàng định từ chối, không cho nàng cơ hội nói ra.

Cố ý hỏi huynh ấy có thích Long Dương hay không, buộc huynh ấy phải nói ra suy nghĩ trong lòng, tuy có thể sẽ khiến huynh ấy tức giận nhưng còn hơn mù mờ như lạc vào sương mù, nàng không muốn tiếp tục đoán tới đoán lui nữa.

Sau lần thử tối hôm qua, hôm nay nàng đã hỏi trực tiếp.

Đợi tới khi thực sự hiểu được huynh ấy rốt cuộc muốn gì, nàng mới có thể chuyển từ thế bị động sang chủ động, không đến nỗi bị huynh ấy dắt mũi như trước.

Nhưng giờ đã hiểu được suy nghĩ của huynh ấy, nàng lại không biết phải làm sao.

Hai kiếp làm người, nàng chưa từng phải xử lý tình huống như thế này bao giờ. Lấy chồng là lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, kiếp trước, trước khi lấy Thôi Nam Hiên, nàng thậm chí còn chưa gặp hắn lần nào, chưa nói chuyện với hắn câu nào...

"Hoắc đại nhân..." Nàng cố gắng lắm mới nhẫn tâm được, lên tiếng một cách khó khăn, "Ngài là ân nhân cứu mạng của Phó gia, ta thực sự biết ơn ngài, nhưng mà..."

Hoắc Minh Cẩm ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt nàng, vành mắt đã thoáng đỏ hoe.

Người đàn ông này lên chiến trường không quan tâm tới chuyện sống chết, khiến du mục ngoài biên ải chỉ nghe tên thôi đã sợ vỡ mật mà chỉ nghe nàng nói mấy câu, mắt đã đỏ hoe.

Có lẽ huynh ấy thật lòng...

Cổ họng Phó Vân anh nghẹn lại, nàng cắn môi. Chính bởi vì nàng tôn trọng Hoắc Minh Cẩm, tin tưởng vào nhân phẩm của huynh ấy nên mới phải nói rõ ràng với huynh ấy. Nàng nói tiếp: "Ta..."

Ngoài xe ngựa bỗng truyền tới một tiếng gào chói tai, từ hai bên đường núi bỗng có mười mấy con ngựa to khỏe xông ra, người trên ngựa giương cung cài tên, mũi tên hướng thẳng về chiếc xe ngựa ở giữa.

Mấy chục mũi tên nhọn xé rách bầu không khí đồng loạt lao về phía xe ngựa.

Đột nhiên có biến cố xảy ra, cả đoàn xe trở nên huyên náo. Các binh lính Cẩm Y Vệ lập tức rút Tú Xuân Đao ra, sát thủ mai phục từ bốn phương tám hướng xông lên đánh nhau với họ.

Ánh đao sáng lóe, những Cẩm Y Vệ bên cạnh Hoắc Minh Cẩm ai cũng là cao thủ hàng đầu, nay phải đối mặt với những kẻ đột nhiên lao từ trong rừng ra, dù bên địch đông gấp mười lần bên ta cũng không hề hoảng loạn, vững vàng đối mặt, Tú Xuân Đao trong tay dứt khoát vung về phía điểm yếu của đối phương.

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, toàn bộ tâm trí của Phó Vân anh đang đặt vào chuyện làm sao để từ chối Hoắc Minh Cẩm một cách uyển chuyển nhẹ nhàng nhất, không kịp đề phòng, lắc lư rồi ngã quỵ về phía trước.

một cánh tay rắn chắc mạnh mẽ đỡ lấy nàng, giọng nói vang lên trên đỉnh đầu nàng: "Ở đây đi, đừng ra ngoài."

Nàng tựa vào lồng ngực ấm áp của Hoắc Minh Cẩm, chỉ cần ngẩng đầu lên đã nhìn thấy xương quai hàm mạnh mẽ.

Nghe thấy tiếng hò hét vang trời bên ngoài, khí thế trên người chàng lập tức thay đổi, mặt mày lạnh lẽo, che chắn cho nàng ở phía sau, vén màn xe lên, ra lệnh cho mấy người xung quanh, "Bảo vệ cho tốt."

Đề kỵ xung quanh rút đao thừa vâng.

Hoắc Minh Cẩm cầm loan đao trong xe lên, xoay người lên ngựa, xông thẳng vào đám người đang chém giết. Chàng vung đao, kẻ cầm đầu của đám sát thủ hét lên thảm thiết, ngã từ trên ngựa xuống.

Giục ngựa lướt qua thi thể của gã cầm đầu, máu nhỏ xuống từ thanh đao của chàng, chàng nhìn xung quanh một lượt, mặt lạnh lùng, sát khí khiến người khác phải rợn người.

Đám sát thủ xung quanh sợ hãi khí thế của chàng, tự nhiên trở nên hèn nhát.

Chiến đấu trong phạm vi hẹp, ai sợ hãi trước thì người đó thua.

Cảm Y Vệ nhanh chóng chiếm được ưu thế.

Phó Vân anh ở lại trong xe ngựa, không hề tùy tiện ló đầu ra xem xét tình hình bên ngoài.

Sợ mũi tên đi lạc nào đó sẽ đâm vào khoang xe khiến nàng bị thương, mấy đề kỵ canh giữ ngoài xe ngựa, không rời một tấc, Nhị gia đã dặn phải bảo vệ Phó tướng công, nhất định không thể có một chút sơ suất nào!

Nàng nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng binh khí đập vào nhau, tiếng đao kiếm, tiếng cung nỏ giương lên, tiếng mũi tên cắt qua không khí.

Chém giết thật tàn khốc.

Sau đó có vẻ như một bên đã chiếm được ưu thế, có tiếng la hét, tiếng kêu gào thảm thiết, tiếng khóc lóc, tiếng xin tha, tiếng ngựa hí vang, mỗi tiếng ngã xuống đất lại nói lên rằng một sinh mệnh đã mất đi.

một khắc sau, tiếng chém giết dần lắng xuống, chỉ còn gió núi thổi ô ô, xung quanh an tĩnh tới mức đáng sợ.

Đề kỵ bên ngoài lên tiếng: "Phó công tử, ngài đừng sợ, không sao cả rồi."

Phó Vân anh thở phào nhẹ nhõm, vén màn cửa sổ.

trên đường núi, thi thể chất khắp nơi, đa phần là những kẻ đánh lén mặc áo ngắn vải thô, binh khí lẫn lóc khắp mặt đất, những giọt máu

đỏ sẫm lẫn theo mũi đao ngấm xuống mặt đất, mấy con ngựa bị thương ở chân, không đứng dậy nổi nữa, ngã xuống đất rên rỉ.

Cẩm Y Vệ điếm lại số người, bắt đầu dọn đường đi, đưa thi thể sang một bên.

một con ngựa chậm rãi đi về phía xe ngựa, Hoắc Minh Cẩm một tay kéo thả nhẹ dây cương, một tay giữ đao, áo gấm trên người vẫn chỉnh tề, không hề lộn xộn.

Trước mặt là một khoảng hỗn độn, chàng nhìn Phó Vân anh từ xa, bỗng lại dời tầm mắt.

"Nhị gia, cẩn thận!"

một tiếng hét to vang lên, người xung quanh vội vàng lao về phía Hoắc Minh Cẩm.

Nhưng đã muộn rồi, một mũi tên bắn lén lặng lẽ ghim chặt vào vai chàng.

Mấy đề kỵ giận dữ vô cùng, cầm đao chạy thẳng về hướng mũi tên vừa được bắn ra, chỉ chốc lát, có tiếng gào thảm thiết vang lên, kẻ bắn lén bị chém tới tấp.

Những người còn lại lao lên, vội vàng vàng đỡ Hoắc Minh Cẩm xuống ngựa, đưa chàng về xe ngựa.

một người tùy tùng biết chút y thuật cũng đến, bảo Phó Vân anh đỡ Hoắc Minh Cẩm xuống, hẳn muốn rút mũi tên bắn lén kia ra.

Tay Phó Vân anh run lên bần bật, Hoắc Minh Cẩm đã ngất đi, mặt trắng bệch như tờ giấy.

Huynh ấy luôn mạnh mẽ, vững vàng, giống như một ngọn núi cao sừng sững, nhìn từ xa cũng không có cảm giác gì, tới lúc huynh ấy ngã xuống, nàng mới nhận ra sự trầm mặc này đáng sợ tới mức nào.

Nàng giữ đầu vai Hoắc Minh Cẩm, máu từ vết thương phun ra, dù đã ngất đi, Hoắc Minh Cẩm vẫn run lên mấy lần.

Tùy tùng rút mũi tên ra, nhìn mũi tên, giận dữ: "Có độc! Nhanh chóng trở về kinh thành!"

hắn rút một thanh chủy thủ ra, quyết đoán khoét một vòng xung quanh miệng vết thương, cắt đi một phần da thịt.

Tiếng mũi dao khoét vào vết thương khiến người ta rợn người.

Phó Vân anh không nữa nhìn tiếp, nhìn ra chỗ khác, chỉ có thể đè chặt Hoắc Minh Cẩm, thân thể dưới lòng bàn tay nàng vẫn luôn run rẩy.

Xe ngựa lao như bay trên đường núi.

Tùy tùng đổ một ít thuốc trị thương mang theo trên người vào vết thương, băng bó cẩn thận.

Chẳng biết bao lâu sau, xe ngựa mới dừng lại trước một tòa nhà.

Có đề kỵ đã ra roi thúc ngựa tới đây báo tin từ trước, cửa lớn mở rộng, có ván gỗ đặt trên ngạch cửa, xe ngựa lao thẳng vào phía trong viện, mấy thầy thuốc nhìn như văn sĩ đang bê hòm thuốc đứng chờ trước cửa.

Tùy tùng nâng cáng gỗ ra, đưa Hoắc Minh Cẩm vào trong buồng.

Mấy thầy thuốc ùa hết vào trong, đóng cửa lại.

Phó Vân anh đứng dưới hành lang, siết sức, phải tựa vào cây cột trên hành lang mới giữ nổi cho bản thân mình không ngã xuống.

Mấy tùy tùng bên cạnh lo lắng sốt ruột, Lý Xương chạy tới, vành mắt đỏ hoe răn dạy đám đề kỵ đang chờ đợi thầy thuốc đi ra: "Sao Nhị gia lại bị thương được cơ chứ? Các người đều là phế vật hết rồi hay sao?"

Đám đề kỵ ử rữ, để mặc cho hấn mắng.

Phó Vân anh dựa vào cột trụ hành lang, cúi đầu nhìn đôi tay mình.

Mười ngón tay dính máu, trên tay áo cũng toàn vết máu, tất cả đều là máu của Hoắc Minh Cẩm.

Lần đó ngầm điều tra ở Liêu Đông, huynh ấy bị người của Lý Bách Lương truy sát. Muốn bảo vệ những người dân tay không tấc sắt nên huynh ấy mới có thể bị vây trong sơn cốc, huyết chiến mấy đêm liền, bị thương trở về.

Ngoài lần đó ra, huynh ấy rất ít khi bị thương.

Huynh ấy vốn có thể tránh được mũi tên bắn lên kia... Lý do không tránh được là do huynh ấy mới nhìn về phía nàng, xác nhận là nàng đã được an toàn rồi lại nhớ tới những lời từ chối trước đó của nàng, huynh ấy bị phân tâm.

Nàng đã nhìn thấy lúc huynh ấy quay đầu nhìn đi chỗ khác, trên mặt dường như hơi hoang mang.

Phó Vân anh thật hối hận. Nếu biết trước hôm nay sẽ gặp phải mai phục, nàng không nên chọn lúc này để làm huynh ấy phân tâm.

Chuyện tình cảm và học hành chẳng giống nhau chút nào, chuyện tình cảm quá phức tạp, khiến người ta lo được lo mất, học hành không khó khăn, vòng vèo như thế, chỉ cần học thật nghiêm túc, thật cần cù, thế nào cũng học được một lượng kiến thức nhất định.

Hoắc Minh Cẩm hơn nàng mười mấy tuổi... Như vậy cũng không có nghĩa là huynh ấy là bất khả chiến bại, huynh ấy cũng sẽ bị thương, cũng sẽ đau đớn.

Nàng suy nghĩ quá đơn giản rồi.

Kiều Gia tới nơi, thấy tay nàng đầy máu, lập tức nhờ người bê một chậu nước ấm tới.

Nàng chờ đến rửa tay.

Đám tùy tùng bưng từng chậu nước ấm đi vào buồng trong rồi lại bưng từng chậu máu loãng ra ngoài.

Mặt Phó Vân anh trắng bệnh.

Sau một hồi chém giết trên đường núi, Thạch Chính và mấy người tạp dịch sợ đến nỗi hồn xiêu phách lạc, vừa tới nơi, không dám ở lại, đòi lập tức phải đi tiếp về phía kinh thành. Họ tìm tới nàng, thúc giục nàng mau chóng rời khỏi đây.

"Chỗ này là địa bàn của Cẩm Y Vệ, không nên ở lại lâu, không biết lần này họ đắc tội với ai, nhỡ đâu đám người kia lại tới nữa, chúng ta chẳng biết làm gì, không phải sẽ chết chung với bọn họ hay sao?"

Mấy người tạp dịch không muốn ở lại thêm một khắc nào nữa.

Phó Vân anh tìm tới Lý Xương, nói: "Trợ thủ của ta muốn về kinh thành trước, giờ mà bọn họ đi thì có vấn đề gì không?"

Mặt Lý Xương tối sầm, xoa tay, "không sao cả, chúng ta biết người xuống tay là ai, cũng không cần giấu giếm chuyện Nhị gia bị thương, Phó công tử có thể rời khỏi đây cùng họ cũng được."

Câu cuối cùng mang theo ý giận dữ, Nhị gia đã bị thương thế rồi mà vị Phó công tử này chẳng thèm hỏi thăm một câu, chỉ lo cho sự an nguy của bản thân, phú công Nhị gia đối xử tốt với "y" như thế!

Phó Vân anh không nói gì thêm, ra khỏi viện, bảo mấy người Thạch Chính đi trước, "Ta ở lại, các người cầm công văn về trước đi."

Thạch Chính chần chừ một lúc, định khuyên nàng mấy câu, nhưng thấy mặt nàng bình tĩnh, kiên quyết, biết dẫu khuyên cũng chẳng có

tác dụng gì liền rời khỏi đó với những người khác.

Nàng nhìn theo bóng họ đi khỏi đó rồi quay lại trong viện.

Thấy nàng đi rồi mà lại quay lại, Lý Xương kinh ngạc, gật đầu, ừ, cũng coi như còn chút lương tâm.

Chương 110: Về kinh (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 110-2: Về kinh (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 110-3: Về kinh (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 111: Bắt giam

Phó Vân anh về Đại Lý Tự làm việc, Lục chủ bộ kể cho nàng mấy ngày nay nàng không ở kinh thành đã có chuyện lớn xảy ra.

Kho thuốc súng ở Thành Tây phát nổ, người chết người bị thương, hậu quả nghiêm trọng, đến cả tường thành ở Tây Trục Môn cũng đã sập một mảng lớn.

Dân chúng bình thường không biết tình hình trong kho thuốc súng, tưởng có động đất. Hôm ấy cả thành rối loạn, người dân trong thành đổ hết ra mấy con đường lớn, giẫm đạp lên nhau, không ít người bị giẫm đạp đến chết.

Đồng tri ở Đô Chỉ Huy phải đích thân dẫn quân tới mới bình ổn được tình hình, đến cả Vũ Lâm Quân cũng bị điều động.

Trong cung cũng không được yên ổn. Lúc vụ nổ xảy ra, Hoàng thượng đang ngắm hoa uống rượu với Tôn quý phi ở Ngự Hoa Viên. Đám cung nữ, thái giám nghe thấy tiếng nổ vang như sấm, vất giò lên cổ mà chạy, sợ vỡ mật, quỳ ngay xuống đất kêu cha gọi mẹ, làm Hoàng thượng cũng giật mình hoảng sợ, cứ tưởng kẻ nào ăn gan hùm mật báo lại dám vào tận trong cung hành thích, kéo Tôn quý phi nấp vào cái động đá ẩm ướt chật hẹp trong núi giả trốn cả buổi. Cuối cùng biết được đây chỉ là một vụ nổ, Hoàng thượng nổi giận lôi đình, xử trí mấy chục cung nhân vì tội tung tin đồn nhảm.

Còn có một ngự sử không sợ chết, dưng sớ lên, nói chuyện kho thuốc súng nổ là điềm mất nước, cho rằng Hoàng thượng vô cớ phế hậu, vi phạm quy củ của tổ tông, đây là sự cảnh cáo của trời cao đối với Hoàng thượng.

Hoàng thượng giận tím mặt, lập tức sau người kéo cái gã ngự sử cái hay không nói, chỉ biết nói cái dở kia ra trước cung điện đánh một trăm trượng, cuối cùng đánh chết người.

Thủ phụ Thẩm Giới Khê nhân cơ hội điều tra nguyên nhân nổ kho thuốc súng, liên tiếp bắt giữ những quan viên từng dâng sớ buộc tội ông ta, hơn nữa chĩa thẳng mũi giáo về phía Hoắc Minh Cẩm, cho rằng chuyện nổ kho thuốc súng lần này có liên quan đến Hoắc Minh Cẩm.

Nghe đến đó, Phó Vân anh cứng đờ người lại. "Kho thuốc súng nằm dưới sự quản lý của Quân Khí Giám, liên quan gì tới Hoắc chỉ huy sứ chứ?"

Lục chủ bộ nhìn xung quanh một hồi, thấy không có ai mới khe khẽ nói: "Cậu không biết rồi, Hoắc chỉ huy sứ từng trấn giữ nhiều năm ở phía bắc, tuy hiện giờ không còn lãnh binh nữa nhưng thiếu giám của Quân Khí Giám từng là thuộc hạ ngày xưa của ngài ấy. Lần này Cẩm Y Vệ phụ trách việc bắt giữ gian tế trong quân, nghe nói vụ nổ kia cũng có liên quan đến gian tế, nhưng Hoắc chỉ huy sứ lại để gian tế chạy thoát. Thẩm các lão luôn có mâu thuẫn với Hoắc chỉ huy sứ. Giờ việc này xảy ra, Hoàng thượng đang nổi cơn thịnh nộ, đương nhiên ông ta định nhân cơ hội này để kéo Hoắc chỉ huy sứ xuống đài rồi."

Phó Vân anh nhú mày.

Thảo nào lúc họ về kinh đã nhận ra người đi lại trên đường thưa thớt hơn hẳn thường ngày, không khí trong cung cũng có gì đó không ổn, Hoắc Minh Cẩm vừa về đến kinh thành đã bị đưa tới gặp Hoàng thượng hỏi chuyện, Thôi Nam Hiên đường đường là Lại Bộ thị lang mà lại đích thân điều tra sự kiện Hoắc Minh Cẩm bị ám sát, thậm chí hết người này tới người khác...

Kho thuốc súng nổ, dân chúng trong kinh thành hoảng sợ, lòng dân hoang mang, sinh ra đủ loại truyền thuyết kỳ cổ quái, ầm ĩ cả lên. Dân chúng thích bàn ra tán vào, những thiên tai họa lớn

thường sẽ bị nói là báo hiệu điềm xấu, cách Hoàng thượng đoạt được ngôi báu vốn không được đường hoàng nên bản thân Hoàng thượng vẫn kiêng kỵ nhất những chuyện như thế này, giờ đây cần một người quyền cao chức trọng phải đứng ra chịu trách nhiệm, xoa dịu lòng dân.

Giống như trước kia đột nhiên có hiện tượng thiên văn dị thường xuất hiện, có vài vị Hoàng đế đã chọn cách giết mấy đại thần để bình ổn lòng dân.

Lần này, người bị chọn là Hoắc Minh Cẩm.

Nhưng mà chuyện kho thuốc súng bị nổ căn bản liên quan gì đến huynh ấy cơ chứ! Về chuyện gian tế bị cướp đi...

Nếu không phải gặp phải nàng ở trạm dịch, Hoắc Minh Cẩm sẽ không chờ tới tận sáng sớm hôm sau mới xuất phát, như vậy gian tế chưa chắc đã bị cướp đi, huynh ấy cũng sẽ không bị phân tâm mà trúng tên...

Phó Vân anh trở về phòng làm việc của mình. Trước cửa sổ, lu nước đã tràn ngập lá sen xanh biếc. Dưới ánh mặt trời, những phiến lá màu lục hắt ánh sáng lên, giống như được quét một lớp sáng, giữa những khe hở, nước gợn lung linh.

Nàng nhớ tới trước khi đi vào Diển Võ Thính, Hoắc Minh Cẩm còn dùng giọng điệu ôn hòa nói chuyện với nàng, huynh ấy rất bình tĩnh, chẳng lẽ huynh ấy đã đoán trước được tất cả những chuyện này rồi chăng? Huynh ấy có cách thoát thân rồi đúng không?

Hay là huynh ấy sợ nàng áy náy nên mới tỏ ra bình tĩnh như thế?

Nàng day day ấn đường, uống một ngụm trà, cố gắng bình tĩnh lại.

Chỉ chốc lát sau, Thạch Chính đã tới tìm nàng, nói với nàng công văn, lời khai mang về lúc trước đã bị thiêu hủy.

Mặt nàng lạnh như băng.

Thạch Chính lau mồ hôi, ấp úng nói: "Đại nhân, sau khi tiểu nhân giao công văn cho Dư bình sự, Dư bình sự liền tới tìm tiểu nhân bảo muốn đọc lời khai. Hôm qua phòng của Dư bình sự bị cháy, công văn trong đó đều bắt lửa, tiểu nhân đã sang đó xem rồi, lời khai của vụ án Trương thị này chỉ còn lại mấy tờ ghi chép khám nghiệm tử thi..."

Phó Vân anh xua tay, "Thôi được rồi, người đi xuống đi."

Thạch Chính thở dài, mấp máy môi định nói điều gì nhưng lại thôi, đi ra ngoài.

Phó Vân anh cứ làm như thể không biết chuyện gì đã xảy ra, tới gặp Dư bình sự đòi lời khai. Dư bình sự chấp tay thi lễ, nhận lỗi với nàng, người bên cạnh cố gắng hòa giải bèn nói: "Phó tư trực, Trương thị cũng đã chết rồi, cả Hình Bộ và Đô Sát Viện đã duyệt xong vụ án này, cậu có tra xét đi tra xét lại, bên Hình Bộ không chấp nhận cũng không có tác dụng gì."

Nàng trầm mặc không nói, làm như thể đành phải chịu thua, nổi giận đùng đùng ra khỏi phòng.

Mấy người Dư bình sự thấy nàng đã đi xa, lắc đầu bật cười.

Tên nhãi này vẫn còn trẻ quá.

Phó Vân anh ra tới hành lang nhưng lại không đi về phía phòng làm việc của mình, lập tức tới chỗ Đại Lý Tự thiếu khanh Triệu Bật.

Người của Triệu Bật đã được dặn dò từ trước nên không cản nàng lại, thấy nàng tới còn chào hỏi mấy câu rồi nói: "Thiếu khanh ở bên trong, cậu vào đi."

Nàng đi vào sảnh, Triệu Bật đã nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài, đặt bút xuống, trầm giọng nói: "Có chuyện gì thế?"

Phó Vân anh đi về phía trước, lấy tập lời khai mà mình đã âm thầm chuẩn bị thêm một bản đang giấu trong tay áo ra, nói về chuyện Trương thị chết oan.

Triệu Bật nhận tập lời khai và ghi chép điều tra tỉ mỉ mà nàng đã hoàn thành, a một tiếng, nói: "Đại Lý Tự phúc tra xong mà không chấp nhận phán quyết của vụ án, Hình Bộ và Đô Sát Viện không có quyền kết án. Những chứng cứ mà cậu tìm ra có thể lật lại được bản án của Trương thị, ta sẽ trả lại vụ án này về Hình Bộ."

Phó Vân anh thở phào một hơi, Triệu Bật thực ra cũng chẳng phải là người hoàn toàn trong sạch, đôi khi cũng sẽ thỏa hiệp với người ở Hình Bộ và Đô Sát Viện vì những quan hệ lợi ích sau lưng nào đó, mắt nhắm mắt mở xét duyệt một số vụ án nhưng những vụ án qua tay hắn nhất định sẽ tra được manh mối, khi xử án cũng rất chính trực, có chứng cứ rõ ràng. Có mấy câu này của hắn, Trương thị nhất định sẽ có thể được giải oan.

"Trương thị đã chết... Hàn Bát Cân và thị không có một đứa con nào còn sống..." Triệu Bật đặt lời khai xuống, ngẩng đầu lên nhìn nàng, "Sao cậu còn phải vất vả như thế chứ? Cậu phải biết rằng, cậu đã đắc tội với Hình Bộ, đặc biệt là Hình Bộ thị lang đã thù cậu lắm rồi, lần này cậu lại còn tiếp tục đâm lao về phía đó, không sợ chỉ vì vụ này mà con đường làm quan bị hủy hoại hay sao?"

đã có rất nhiều người hỏi nàng vấn đề này, lần nào Phó Vân anh cũng đáp rằng sự thật đã rành rành trước mắt thì không thể khoanh tay đứng nhìn.

Nàng chấp tay, chậm chậm nói: "Phụ nữ kiện cáo người khác, bản thân họ đã có rất nhiều khó khăn, Trương thị lấy hết can đảm để kiện người nhà họ Hàn nhưng lại do quy củ "nữ tử không được tự lên công đường" nên mới bị chú ruột bán đứng, cuối cùng phải chết thê thảm. Nếu không trả lại sự trong sạch cho Trương thị, về sau những người phụ nữ bị oan khác làm sao dám tới nha môn kiện tụng gì

nữ? Bản thân nữ giới sinh ra đã ở vào thế yếu, nếu đến một tia hy vọng cũng không thể nhìn tới thì những kẻ xấu xa hà hiếp phụ nữ sẽ càng ngông cuồng hơn. Những chuyện như thế ở đâu cũng có... Hạ quan không lo nổi nhiều chuyện như thế, nhưng riêng vụ án này, làm được thì phải làm thôi."

Trương thị đã chết nhưng vẫn còn vô số người phụ nữ khác rơi vào hoàn cảnh giống như Trương thị. Nàng giúp Trương thị giải oan, đối với Trương thị mà nói, sau khi chết có thể ngậm cười nơi chín suối, với những người phụ nữ khác mà nói, đây là sự cổ vũ dành cho bọn họ, khiến họ có thể nhìn thấy một chút ánh sáng trong cơn tuyệt vọng, có thể lấy hết can đảm để bảo vệ chính mình chứ không phải chỉ biết buông xuôi, câm lặng để người khác ức hiếp.

Về sau thực ra chỉ là hy vọng xa vời nơi đáy lòng của Phó Vân anh mà thôi. Có lẽ vụ án này của Trương thị căn bản không có ai chú ý tới, dù nàng có lật lại bản án cho Trương thị đi chăng nữa thì đến nước cũng không bắn lên được chứ nói gì đến tạo sóng gió như thế, nhưng nàng vẫn tình nguyện mạo hiểm.

Có thêm một tia hy vọng lúc nào cũng tốt hơn.

Nàng chưa bao giờ quên rằng nàng cũng là nữ giới.

Nghe nàng nói xong, Triệu Bật trầm mặc hồi lâu, quan sát nàng thật kỹ, bật cười nói: "Người trong Đại Lý Tự đều bảo cậu không gần nữ sắc, là người thanh tâm quả dục (*suy nghĩ trong sáng, ít ham muốn*). Ta thấy cậu rõ ràng là người thương hương tiếc ngọc, yêu mến nữ tử."

Phó Vân anh không trả lời.

một lát sau, thấy Triệu Bật lại tiếp tục mở hồ sơ khác ra đọc, nàng thì thầm: "Hoắc đại nhân vừa về đã bị gọi tới Diễn Võ Thính, Lại Bộ thị lang Thôi đại nhân đã hỏi hạ quan mấy câu hỏi."

Sắc mặt Triệu Bật hơi thay đổi, hần lắc đầu với nàng, nói: "Ta biết chuyện gian tế đào tẩu rồi, việc này Nhị gia tự có tính toán, cậu đừng lo lắng quá, ngàn vạn lần đừng vì Nhị gia mà tự quyết định cái gì, có khi lại hỏng việc."

Xem ra sự bình tĩnh của Hoắc Minh Cẩm không phải là giả vờ, huynh ấy đã đoán được trước cả rồi. Nếu không Triệu Bật làm sao có thể nhàn rỗi tới độ ngồi đây chậm rãi đọc hồ sơ.

Căng thẳng rất lâu, Phó Vân anh cuối cùng cũng được buông lỏng, xin phép ra ngoài.

Trong phòng, đợi nàng đi rồi, Triệu Bật lập tức gạt đống công văn đang xếp thành núi trước mặt sang một bên, gọi tâm phúc của mình tới, khe khẽ dặn dò: "Thấm các lão muốn lấy chuyện kho thuốc súng nổ lần này để hãm hại Nhị gia, toàn bộ Kinh Vệ (*đơn vị quân đội trong kinh thành*) dưới danh nghĩa của Ngũ Quân Đô Đốc Phủ đều đã được điều động, chúng muốn gây bất lợi cho Nhị gia, các người nhớ theo dõi Hình Bộ và Đô Sát Viện cho cẩn thận."

Mấy kẻ tâm phúc khom người thừa vâng.

Triệu Bật ngửa người vào lưng ghế bành, vẻ mặt nặng nề.

...

Triệu Bật bác bỏ quán quyết của vụ án Trương thị, yêu cầu Hình Bộ phúc thẩm.

Có những chứng cứ mà Phó Vân anh lấy về, việc Trương đại quan nhân cấu kết với người nhà họ Hàn và chú của Trương thị để hãm hại Trương thị đã rõ ràng rành.

Nhưng bản thân Hình Bộ lại không muốn phúc thẩm, Trương thị đã chết rồi, xử ai bây giờ?

Đại Lý Tự bác bỏ hết lần này đến lần khác, Hình Bộ thị lang tức giận dùng đũa xông vào Đại Lý Tự, cãi nhau tay đôi với Triệu Bất.

Hai người cãi cọ tới mức đỏ mặt tía tai, Hình Bộ thị lang còn đá vỡ một góc bàn của Triệu Bất, vụn gỗ văng tứ tung, đám tạp dịch dọn dẹp cả buổi mới quét tước sạch sẽ.

Triệu Bất không hề dao động, Hình Bộ đưa vụ án tới lần nào, hấn bác bỏ lần ấy.

Hình Bộ thị lang hẹp hòi nhỏ nhen, có lắm thủ đoạn trả thù riêng. Người trong Đại Lý Tự nhắc nhở Phó Vân anh ngày nào đi ra ngoài cũng phải chú ý an toàn, không được đi tới chỗ vắng người, nếu thấy có ai theo dõi mình thì phải lập tức chạy tới chỗ đông người cầu cứu.

Người Phó gia như lâm đại địch, Kiều Gia và Phó Vân Khải ngày ngày đưa đón Phó Vân anh đi Đại Lý Tự.

Tuy vậy bản thân nàng lại không quá sợ hãi, dù sao cũng là mệnh quan triều đình, nội bộ Đại Lý Tự tính ra cũng khá đoàn kết, biết nàng đắc tội với người bên Hình Bộ nên có công việc gì cần phải làm việc với Hình Bộ, họ sẽ chủ động nhận việc giúp nàng. Nàng chỉ sợ việc của nàng sẽ làm liên lụy tới Phó Vân Chương, y là chủ sự ở Hình Bộ.

Nàng thì lo lắng nhưng Phó Vân Chương lại không mấy để ý, nói: "Tuy phẩm cấp của Hình Bộ thị lang cao hơn ta nhưng cũng không thể một tay che trời, ta giờ đã có chỗ đứng vững chắc ở Hình Bộ, hấn cũng chẳng làm gì được ta."

Y luôn thích tính trước rồi mới làm, rất nhiều hành động thường ngày tưởng như chẳng có gì nhưng lại góp phần quan trọng cho việc lót đường cho con đường làm quan sau này. Tuy Diêu Văn Đạt thất vọng với việc y bảo trì trung lập nhưng vẫn luôn luôn che chở cho y, dù sao y cũng là học sinh của ông ta. Trên quan trường, thầy trò, đồng hương, bạn học đều tự nhiên kết thành đồng minh, vinh cùng vinh, nhục cùng nhục. Ở Hình Bộ, y thích ứng rất nhanh, thậm chí còn có rất nhiều ưu thế có thể tận dụng.

Phó Vân anh yên lòng.

Phó Vân Chương vỗ về mái tóc nàng, "Đừng lo cho ta. Tuy rằng quá vụ trực [1] rất dễ đắc tội với người khác, không lợi dụng được nhiều, nhưng giờ muội còn trẻ, vụ trực một chút cũng chẳng sao, cứ tạo thanh danh cho mình trước đã, về sau khéo đưa đẩy sau cũng được. Nhưng mà muội phải nhớ một điều, muội vụ trực với những người khác thì chẳng sao nhưng ở Đại Lý Tự vẫn phải tạo quan hệ tốt với đồng liêu, không thể đắc tội với những người ở ngay bên cạnh mình."

[1] Cương trực, thẳng thắn một cách mù quáng, không linh hoạt, không biết trước sau. Thực ra PVC đã giải thích kĩ lắm rồi.

Đúng thế, quá vụ trực sẽ không thể tiến xa ở chốn quan trường, nhưng hiện tại Phó Vân anh lại muốn giữ được sự "ngu đần" này.

Những người có thể vào làm quan ở Đại Lý Tự ai mà chẳng từng đọc đủ thứ thi thư, là anh tài kiệt xuất, khi còn trẻ, ai mà chẳng từng có hùng tâm tráng trí "giúp đỡ chính nghĩa, trừng phạt kẻ ác, cổ vũ người tốt" cơ chứ?

Tuy rằng về lâu về dài, đa phần trong số họ dần bị mài mòn, lựa chọn cách đưa đẩy để dễ bề đối nhân xử thế, nhưng thấy Phó Vân anh kiên quyết giải oan cho Trương thị, ngoài miệng họ vẫn chê nàng ngốc nhưng trong lòng thực ra lại ngầm khâm phục.

Nhớ năm đó, họ cũng từng là những người trẻ tuổi, cũng từng là ghé con mới sinh không sợ cọp, mong muốn dùng đôi tay của chính mình để quét sạch mọi thứ yêu ma quỷ quái, khiến thế gian này không còn ai bị oan uổng nữa... Nhiều năm trôi qua, hồi tưởng lại lý tưởng và khát vọng thời trẻ của mình, mọi người đều cảm động bồi hồi.

Bởi thế, họ thực sự tình nguyện dùng hết sức mình giúp đỡ Phó Vân anh lần này, nàng ngu đần thật đấy nhưng bình thường cũng rất

ôn hòa, làm việc rất cẩn thận lại nhanh nhẹn, không làm khó thủ hạ, có việc gì xảy ra sẽ chủ động nhận trách nhiệm về mình. Quan trọng nhất là nàng rất hào phóng, thường xuyên mời đồng liêu ăn bữa trưa. một người đồng liêu biết quan tâm tới mọi người như thế, biết tìm ở đâu bây giờ!

Phó Vân anh cũng đã dần dần tạo được mạng lưới quan hệ ở Đại Lý Tự.

Chuyện giăng co giữa Đại Lý Tự và Hình Bộ thực ra cũng không thu hút nhiều sự chú ý.

Ngày thứ ba sau khi Phó Vân anh về kinh, vụ án nổ kho thuốc súng cuối cùng cũng đã có kết quả. Thiếu giám của Quân Khí Giám bỏ bê nhiệm vụ, bị cách chức điều tra, chuyện này đã nằm trong dự kiến của mọi người, không có gì đáng kinh ngạc nhưng mấy chỉ dụ ngay sau đó của Hoàng thượng mới khiến cả triều đình chấn động.

Trước mặt các đại thần trong Nội Các, Hoàng thượng trách cứ Hoắc Minh Cẩm làm hỏng việc, lấy mấy tấu chương buộc tội chàng của triều thần ra, bắt chàng phải tự bào chữa. Triều thần tố giác Hoắc Minh Cẩm tự tàng trữ vũ khí, có ý đồ gây rối, thậm chí còn dính dáng cả tới thuốc súng, vụ nổ kho thuốc súng này là do thiếu giám tự biên tự diễn, hấn sợ chuyện hấn cấu kết với Hoắc Minh Cẩm bị bại lộ bèn cố ý thiêu hủy cả kho nhằm che giấu hành vi phạm tội.

Nhân chứng vật chứng đầy đủ cả, Hoắc Minh Cẩm không còn gì bào chữa.

Hoàng thượng giận dữ, hạ lệnh giam giữ Hoắc Minh Cẩm ở Hình Bộ, Cẩm Y Vệ sẽ do bản thân ông ta tạm thời chỉ huy.

Triều đình lại một lần nữa rung chuyển, người người lo lắng, cục diện triều đình có biến động lớn.

Phó Vân anh dần cảm thấy chuyện này có vấn đề gì đó.

Triệu Bật bảo nàng không cần lo lắng nhưng hăn lại ảo não suy tư suốt cả ngày, sau đó đã biến mất hoàn toàn, mấy ngày liền không xuất hiện.

Nàng tới tìm Lục chủ bộ hỏi thăm.

Lục chủ bộ cũng không biết gì, nói: "Triệu Thiếu khanh hình như ra ngoài làm việc rồi, nghe nói là vụ án lớn."

Vụ án lớn kiểu gì mà cần tới Triệu Bật đích thân điều tra?

Hiện giờ người trong triều đều đang bận té nước theo mưa, tấu chương buộc tội Hoắc Minh Cẩm nhiều như lá rụng mùa thu, chất đầy bàn của Hoàng thượng. Quan địa phương cũng không cam lòng bị bỏ lại phía sau, đua nhau dâng tấu liệt kê những tội trạng của Hoắc Minh Cẩm khi xuống địa phương làm việc, nào là ức hiếp dân lành, giẫm đạp hoa màu, thu nhận hối lộ, chèn ép quan địa phương...

Mãi tới tận khi lá phong đã đỏ rực, đến Tiết Trùng Dương, Hoắc Minh Cẩm vẫn bị nhốt trong đại lao của Bộ Hình.

Lúc này lại có người dâng tấu, buộc tội Hoắc Minh Cẩm không chăm sóc mẹ già, làm hại anh trai", rằng Hoắc Minh Cẩm từng không màng tới sự cầu xin của An Quốc Công lão phu nhân, chặt đứt một ngón tay của anh trai mình. Chuyện này ai cũng biết cả nhưng khi đó Hoàng thượng muốn trọng dụng Hoắc Minh Cẩm, không ai dám nói gì, giờ Hoắc Minh Cẩm đã thành tù nhân, tất cả những đại thần không thích Hoắc Minh Cẩm dù moi hết ruột gan cũng muốn gán cho chàng một tội danh, chuyện rõ ràng như thế này lại càng dễ lợi dụng, khiến cho Hoắc Minh Cẩm không ngóc đầu lên được.

An Quốc Công trước kia thất tha thất thểu chạy trốn tới Nam Kinh cũng được người ta đưa về kinh thành. Từ khi Hoắc Minh Cẩm về kinh, hăn đã hốt hoảng đưa cả gia đình đào tẩu, trốn ở Nam Kinh từng ấy năm, hận Hoắc Minh Cẩm thấu xương, không chỉ không thèm che giấu chuyện lục đục trong lòng phủ An Quốc Công mà còn nhân cơ hội này để tố cáo Hoắc Minh

Cầm bất kính với mẹ đẻ và chị dâu cả, mắng chửi Hoắc Minh Cầm rồi khóc lóc thảm thiết, kích động ngất lên ngất xuống mấy lần.

Mọi người đều bày tỏ sự thông cảm đối với An Quốc Công.

Trong một khoảng thời gian ngắn, ai không mắng chửi Hoắc Minh Cầm mấy câu đều cảm thấy ngại ngùng không dám nói chuyện với đồng liêu.

sự tình càng ngày càng nghiêm trọng, ánh mắt của thần dân trong thiên hạ đều hướng về Hoắc Minh Cầm, ngày nào cũng có những chứng cứ mới được trình lên cho Hoàng thượng. Còn Cầm Y Vệ oai phong một thời giờ như rắn mất đầu, chia năm xẻ bảy.

Thẩm đẳng nhân cơ hội này, điên cuồng trả thù những người được Hoắc Minh Cầm nể trọng, những quan văn trước đây có quan hệ với chàng ai cũng cảm thấy bất an, vội vàng dâng tấu mắng chửi Hoắc Minh Cầm để chứng minh sự trong sạch của mình.

Hoàng thượng không tỏ thái độ rõ ràng, nhưng nhìn vào việc Hoàng thượng đã đuổi những quan viên ủng hộ Hoắc Minh Cầm ra khỏi kinh, ai cũng biết Hoàng thượng cũng hoài nghi Hoắc Minh Cầm có tâm tư khác, muốn mưu phản.

nói thế nào đi chăng nữa, dù không còn ai nhắc tới vụ nổ kho thuốc súng nữa, cũng không còn ngôn quan nào chỉ cây dâu mà mắng cây hòe ám chỉ đó là điềm xấu, Hoàng thượng vẫn thành công đạt được mục đích ban đầu.

...

Trước khi bắt đầu mùa đông, vụ án Trương thị cuối cùng cũng có kết quả, Hình Bộ và Đô Sát Viện vội vã định tội cho Hoắc Minh Cầm, nên đã phúc thẩm vụ án này cho nhanh, rốt cuộc đã trả lại sự trong sạch cho Trương thị.

Phó Vân anh nhờ người hợp táng Trương thị và chồng thị, lo liệu chuyện tang ma cho thị.

Thạch Chính chủ động nhận việc.

Nàng không nói gì nhiều, nhờ Thạch Chính làm việc này.

Vụ công văn và lời khai bị thiêu hủy lần trước, Thạch Chính cũng chỉ bị ép buộc mà thôi, đến phẩm cấp chính thức hẳn còn không có, bình sự lấy lời khai đi mất, hẳn cũng chỉ có thể trơ mắt ra mà nhìn.

Nước trong quá ắt không có cá, bản thân Phó Vân anh cũng phải có lúc thỏa hiệp, thượng thiên nhược thủy [2], nàng cần phải học tập Phó Vân Chương, dù là làm người hay làm việc cũng không thể chỉ biết cương trực.

[2] Nằm trong câu "Thượng thiên nhược thủy, thủy thiện lợi vạn vật, phù duy bất tranh, cố vô vu" (Nước là tốt nhất, nước đem lại lợi ích cho muôn vật mà lại không tranh giành). Ý nói người thông minh phải sống như nước, nhu hòa khéo léo, có thể bao dung vạn vật.

Giải quyết xong vụ án Trương thị, đôi mày nàng vẫn nhíu chặt.

đã rất lâu rồi nàng không gặp được Lý Xương.

Triệu Bật cũng vẫn chẳng thấy đâu.

Hoắc Minh Cẩm nói huynh ấy có tính toán riêng... Tình huống này cũng nằm trong tính toán của huynh ấy sao?

Phó Vân anh lo lắng sốt ruột, lúc huynh ấy bị đưa vào đại lao, trên người vẫn bị thương.

Hoàng thượng chưa từng thực sự tin tưởng huynh ấy, có lẽ chính vào lúc này, Hoàng thượng đang định mượn tay Thẩm Giới Khê diệt trừ huynh ấy đúng không?

nói cho cùng uy tín và danh tiếng của huynh ấy trong quân quá cao, lại đang lúc tráng niên.

...

Hoa phù dung trong viện bung nở, ban đầu nụ hoa tươi non rung rinh trong gió làm rơi những giọt sương đọng trên đó, rồi hoa lần lượt nở rộ như một tấm vải gấm thêu hoa trải ra trong vườn. Những bông hoa rất lớn, hoa phủ kín nửa vườn. Đáng tiếc không có mùi hương.

Mùa đông phương bắc lạnh giá, cả nhà đều là người phương nam, Phó Vân Chương chu đáo dọn dĩa bà tử dưới bếp hầm nhiều canh thịt dê một chút để cả nhà ăn tấm bổ.

Phó Vân Khải mè nheo, kêu mùi thịt dê quá nồng, lúc ăn cơm còn ôm bát đũa sang gian bên cạnh ăn một mình.

Phó Vân Chương bật cười, múc một bát canh thịt dê đặt trước mặt Phó Vân anh, "Ăn được không?"

Nàng gạt đầu, hớp mấy ngụm canh rồi bảo nha hoàn hầu hạ bên cạnh đi ra ngoài hết, khẽ hỏi: "Nhị ca, Hoắc đại nhân ở trong... có phải chịu khổ sở gì không?"

Phó Vân Chương đang gấp đồ ăn bỗng khựng lại một chút, mặt không đổi sắc, gấp cho nàng một cây nắm chân vịt cho nàng rồi nói: "Hoàng thượng hạ chỉ, lệnh cho Hình Bộ thượng thư chủ thẩm vụ án này, Lại Bộ thị lang Thôi đại nhân và Lễ Bộ thượng thư đảm nhiệm phó thẩm, mọi người cũng biết rồi, Hình Bộ thượng thư là người của Thẩm các lão."

Mi mắt Phó Vân anh rũ xuống, mặt hơi tối lại, Thẩm Giới Khê hận không thể lột da rút xương Hoắc Minh Cẩm. Rơi vào tay Hình Bộ thượng thư, mấy ngày nay cảnh ngộ của Hoắc Minh Cẩm ra sao, nàng không cần nghĩ cũng biết.

Lại còn có Thôi Nam Hiên, dường như hần và Hoắc Minh Cẩm bất hòa, chưa thấy lui tới bao giờ.

"Muội lo lắng cho hần à?" Phó Vân Chương hỏi.

Thực ra cũng không cần hỏi thẳng ra, tuy mấy ngày nay nàng không chính thức giúp Hoắc Minh Cẩm làm gì nhưng vẫn luôn ngầm hỏi thăm tin tức về vụ nổ kho thuốc súng, vụ án Trương thị đã được giải quyết mà vẫn không thấy nàng cười được lần nào, nàng thực sự đang lo lắng cho sự an nguy của Hoắc Minh Cẩm.

Phó Vân anh gật đầu.

Phó Vân Chương hơi mím môi, nhìn ra cửa sổ, cửa sổ đã đóng chặt, "Vân anh... Muội thành thật nói cho ta nghe. Có phải muội thích Hoắc Minh Cẩm rồi không?"

Giọng điệu nghiêm khắc, hoàn toàn khác với kiểu ôn hòa thoải mái thường ngày của y.

Phó Vân anh thẳng thốt, nhớ tới đôi mắt đỏ hoe của Hoắc Minh Cẩm ngày hôm đó, thất thần một lúc lâu rồi lắc đầu: "Nhị ca, muội chỉ không muốn nhìn thấy ngài ấy có chuyện mà thôi."

Phó Vân Chương trầm mặc không nói, bắt nàng phải nhìn thẳng vào mắt mình, đôi mắt đen sâu thẳm tựa như đang muốn đi vào lòng nàng xem nàng thực sự nghĩ gì.

Nàng nghĩ ngợi một lúc rồi thì thầm: "Nhị ca, Hoắc đại nhân biết muội là con gái."

Đồng tử Phó Vân Chương hơi co lại, sừng sốt.

"Từ bao giờ?"

"Ngài ấy vẫn luôn biết."

Canh thịt dê vẫn nóng hôi hổi, từng đợt hơi bốc lên nhẹ lướt lơ trên miệng bát sứ.

Lần này tới lượt Phó Vân Chương trầm mặc còn lâu hơn. một lúc sau, y mới cầm đũa, nhét vào tay Phó Vân anh, "Ăn canh trước đi."

Nàng a một tiếng, ngồi ăn hết đồ ăn trong bát của mình.

Phó Vân Chương không ăn gì, tới bên cạnh bàn nhỏ, rót cho mình một chén trà đã nguội lạnh, từ từ uống hết.

Nước trà lạnh ngắt chảy xuống họng khiến y giữ được sự tỉnh táo.

Hoắc Minh Cẩm đã biết từ lâu... nhưng lại không lấy việc này ra uy hiếp, còn chủ động dúi dất quan tâm nàng... Giờ hẳn xảy có chuyện, toàn bộ Bắc Trấn Phủ Ty rối như tơ vò, nhưng anh tử nhi lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì, không có bất kỳ ai chế nhạo, làm khó nàng về chuyện nàng từng có quan hệ tốt với hắn...

Phó Vân Chương cầm chén trà trong tay, ngón tay chậm rãi miết lên miệng chén, ánh mắt hướng về phía Phó Vân anh.

Nàng ngồi ngay ngắn, ăn từng miếng từng miếng một, dưới lớp khăn lưới là mái tóc đen tuyền, mi thanh mục tú, mũi như ngọc tạc, môi tựa anh đào, càng lớn càng trở nên xinh đẹp, thanh nhã. Vẫn là bộ quan bào ấy nhưng khoác lên người nàng sẽ đẹp hơn hẳn người khác. Danh tiếng về vẻ ngoài của Đại Lý Tự tư trực đã sớm lan truyền khắp nơi, người làm việc trên Thiên Bộ Lang đều nói nàng "đẹp như con gái", nhưng cũng bởi có cái danh tiếng này mà chẳng có ai hoài nghi thân phận của nàng. Ngày nào cũng có người đứng canh trên đường nàng đi tới Đại Lý Tự, muốn nhìn thấy dung nhan của nàng một lần, sau đó còn về khoe khoang khoác lác với những người khác.

Hai hàng lông mày của y hơi nhăn lại, không biết suy nghĩ điều gì.

Phó Vân anh ăn uống xong xuôi, dùng trà súc miệng rồi gọi người hầu vào dọn dẹp bát đĩa, đi về phía thư phòng, nói tiếp: "Nhị ca, muội chỉ hỏi một chút về tình trạng hiện giờ của Hoắc đại nhân mà thôi, huynh yên tâm, muội tự biết chừng mực, huynh không cần phải khó xử vì quan hệ giữa muội và Hoắc đại nhân đâu."

Uống mấy chén trà lạnh vào bụng, giờ cả người Phó Vân Chương đã lạnh ngắt, đến sắc mặt cũng lạnh, nhưng nghe nàng nói mấy lời đó xong, y lại hơi mỉm cười, xoa nhẹ đầu nàng.

...

Hoắc Minh Cẩm võ nghệ cao cường, nơi giam giữ phải xếp tới mấy tầng thủ vệ, trông giữ nghiêm ngặt. Ra vào đều cần phải kiểm tra thẻ bài, ai dám xông vào mà không chứng minh được thân phận, giết chết không cần luận tội.

Phó Vân Chương đi vào địa lao.

Trong góc tối có tiếng sột soạt vang lên, nghe nói người của Hình Bộ lo có người tới cướp ngục nên đã sắp xếp người bắn nỏ ngồi trong góc, ai dám tới, lập tức hàng loạt mũi tên sẽ bay ra, bắn Hoắc Minh Cẩm thành con nhím ngay lập tức.

Phó Vân Chương cúi đầu, nghe Uông Mân ở phía trước đang khe khẽ nói chuyện với thủ vệ, thủ vệ kiểm tra lệnh bài của ông ta rồi để bọn họ đi vào.

Trong nhà lao tối tăm, không đốt đèn.

Hoắc Minh Cẩm ngồi trong bóng tối, không nhìn rõ được hình dáng, tuy đang ngồi, hơn nữa hiện giờ đã là tù nhân nhưng người này vẫn khiến cho người ta cảm nhận được khí thế cuồn cuộn, sống lưng vẫn thẳng tắp, đĩnh đạc.

một người như thế, cho dù ai nhìn thấy đi chăng nữa, cũng không thể không cảm thấy kính sợ.

Như thường lệ, Uông Mân hỏi Hoắc Minh Cẩm có cấu kết với thiếu giám của Quân Khí Giám hay không, Hoắc Minh Cẩm không nói một lời, không nhận tội cũng không biện bạch.

Biện bạch có tác dụng gì đâu, Thẩm đàng đã chuẩn bị kỹ càng, bằng cứ đã rõ ràng rành, tất cả là những chứng cứ phạm tội bất lợi cho Hoắc Minh Cẩm. Hơn nữa dù có biện bạch, lời khai cũng không chắc chắn có thể được đưa tới trước mặt Hoàng thượng.

Phó Vân Chương ngồi bên cạnh, ghi lại đối thoại giữa hai người dù trên cơ bản toàn là Uông Mân liên tục đặt câu hỏi.

Chỉ chốc lát sau, thủ vệ bưng một khay đồ ăn tới, trên khay chỉ có hai chiếc đĩa bằng sứ thô, đồ ăn thực ra cũng không tệ, có cá có thịt, còn có một chút rau xanh rất khó có được vào mùa này.

Uông Mân hỏi liên hồi, lúc sau cũng thấy khô họng, mỉm cười đưa mắt ra hiệu cho Phó Vân Chương, chuẩn bị đi ra ngoài.

Hỏi thế hỏi nữa cũng chẳng ra được cái gì, chỉ phí công.

Phó Vân Chương chần chừ một lát rồi mới đi ra ngoài với Uông Mân.

Địa lao âm u ẩm ướt, Hoắc Minh Cẩm ngồi trong bóng tối, dáng hình gần như đã hòa vào làm một với bóng tối, ánh mắt lại vẫn trong trẻo, kiên định, như một con sư tử đang nghỉ ngơi.

Đợi đến khi con sư tử này bừng tỉnh, không biết sẽ lại tạo ra bao nhiêu mưa máu gió tanh.

Phó Vân Chương không tán đồng với cách làm việc của Hoắc Minh Cẩm, cảm thấy người này quá thô bạo, giết chóc quá nhiều, hơn nữa thủ đoạn quá tàn nhẫn... Nhưng một người như vậy lại tính toán tỉ mỉ cho anh tử nhi, cho dù bản thân mình đã bị bắt giam trong ngục nhưng vẫn bảo vệ nàng chu toàn, không tiết lộ bí mật của nàng cho bất kỳ ai.

Hơn nữa nếu như không có sự âm u và sát khí này, không có chuyện năm đó người này dẫn binh truy sát quân địch, đuổi quân giặc hung ác tới tận hoang mạc phía bắc, làm sao có thể đổi lấy mười năm thái bình ở biên cương?

Phó Vân Chương bước chân lên thềm đá ẩm ướt, bước chân hơi khựng lại.

Liệu y còn có thể ở bên anh tử nhi mấy năm nữa? Nàng còn trẻ như thế...

không khí trong địa lao rất khó chịu, có đủ thứ mùi hỗn tạp khiến người ta cảm thấy rùng mình, Uông Mân che mũi, quay đầu lại định nói chuyện với Phó Vân Chương nhưng lại thấy y bỗng nhiên xoay người lại đi thẳng về hướng địa lao.

Ông ta kinh ngạc.

Đôi giày gấm bước trên mặt đất gồ ghề lồi lõm, Phó Vân Chương rảo bước về phía địa lao, thủ vệ đưa đồ ăn đã đi khỏi đó, Hoắc Minh Cẩm cúi đầu, trong tay cầm một chiếc bát, một đôi đũa.

Y sai bước về phía đó, chấp tay, thì thầm: "Hoắc đại nhân, nếu ta là đại nhân, ta sẽ không động đến cơm canh hôm nay."

Hoắc Minh Cẩm ngẩng đầu lên nhìn y.

Phó Vân Chương nói tiếp: "Ta từng tu đạo với đạo trưởng, có nghiên cứu ít nhiều về đạo."

Đồ ăn hôm nay có vấn đề, y ngửi được mùi trong đó.

Dứt lời, y nhặt một tờ giấy trắng trên mặt đất lên, giơ lên, nói với Uông Mân đang đi tới phía sau, "Quên cái này rồi."

Uông Mân cười, "Cậu vẫn luôn cẩn thận như thế."

Hai người lần lượt đi ra ngoài.

Trong địa lao, Hoắc Minh Cẩm nhướn mày, đặt bát đĩa sang một bên.

Phó Vân Chương và Uông Mân ra khỏi địa lao, trở về phòng nghị sự, báo cáo với Hình Bộ thượng thư về những điều vừa hỏi trong tù khi nãy.

Mới nói chưa được mấy câu, ngoài cửa đã có tiếng bước chân dồn dập tiến đến, thủ vệ toát mồ hôi ròng ròng, không kịp chờ người vào thông báo đã xông thẳng vào phòng nghị sự, kêu lên: "Hoắc đại nhân trúng độc."

Mặt những người trong phòng biến sắc, nhìn nhau.

trên mặt Phó Vân Chương lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nắm tay giấu trong tay áo siết chặt lại... Y vừa mới nhắc nhở Hoắc Minh Cẩm xong, vậy mà Hoắc Minh Cẩm vẫn ăn đồ ăn có độc đó...

Hình Bộ thượng thư nhếch miệng, thong thả đứng dậy, ung dung nói: "Vậy thì mời thái y tới chẩn trị cho hắn đi."

Mọi người ngẫm hiểu vị thái y này bao giờ mới tới, sau khi tới có thể chữa khỏi cho Hoắc Minh Cẩm hay không chẳng lẽ không phải do bọn họ định đoạt hay sao?

Mọi người luống cuống, ai cũng vội vã, loạn cả lên.

Phó Vân Chương và Uông Mân vừa mới đi từ địa lao ra nên bị mọi người kéo lại hỏi thăm tình hình trong đó.

Uông Mân vẫn trưng ra gương mặt tươi cười, "Ta cũng nào có biết đâu! Vừa rồi vẫn còn khỏe mạnh."

Mọi người thờ dài, hiểu ra lần này Thẩm thụ phủ thực sự tính đẩy Hoắc Minh Cẩm vào chỗ chết.

Phó Vân Chương kiên nhẫn trả lời câu hỏi của đồng liêu, ngẩng đầu nhìn một góc trời xanh ngắt lộ ra phía trên bức tường son.

Tuy trời sáng sủa trong vắt, y lại như ngửi được mùi của cơn mưa gió khắp tới.

...

Hoắc Minh Cẩm vốn bị nhốt trong đại lao của Hình Bộ lại bị trúng độc. Sáng ngày hôm sau, thái y mới tới chẩn bệnh, đưa ra kết quả, sau khi Hoắc Minh Cẩm phát hiện mình trúng độc đã tự ép cho mình nôn ra, tạm thời không nguy hiểm tới tính mạng nhưng võ công đã bị phế bỏ hoàn toàn.

Đối với một võ tướng đã từng chém giết trên chiến trường mà nói, như thế cũng chẳng khác gì tàn phế.

Người dân trong thiên hạ biết được tin dữ này, vô cùng đau lòng, hằng ngày chạy tới Thành Tây vây kín cổng Hình Bộ, yêu cầu họ lập tức thả Hoắc tướng quân ra.

Chẳng ai thích Cẩm Y Vệ cả nhưng giờ Hoắc Minh Cẩm không phải Cẩm Y Vệ, mọi người nhớ thuở thiếu niên chàng từng bảo vệ đất nước, bảo vệ biên cương, anh dũng chiến đấu trên chiến trường, muốn cầu xin Hoàng thượng giữ lại tính mạng cho Hoắc Minh Cẩm rồi lại để Hoắc Minh Cẩm lãnh binh canh giữ biên giới nhưng mà đã muộn.

Phó Vân anh nhanh chóng biết được tin này, Đại Lý Tự ở ngay gần Hình Bộ.

Nàng đi tìm Triệu Bật và Lý Xương nhưng vẫn chẳng thấy hai người này đâu cả, người ở Đại Lý Tự cũng không biết rốt cuộc Triệu Bật đã đi đâu.

Triệu Bất từng cảnh cáo nàng không được tự ý hành động, tránh làm hỏng việc.

Nàng vẫn ghi tạc những lời này, vẫn luôn án binh bất động... Nhưng hoàn cảnh của Hoắc Minh Cẩm hiện giờ thực sự quá nguy hiểm rồi.

Rốt cuộc những thứ này có nằm trong kế hoạch của huynh ấy hay không.

Trước đây Hoàng thượng lợi dụng huynh ấy để làm Thẩm đảng suy yếu, lúc này có lẽ lại lợi dụng sự trả thù của Thẩm đảng để diệt trừ huynh ấy, đúng là quân tâm khó dò.

Phó Vân anh suy xét rất lâu.

Thôi Nam Hiên cũng được coi như một trong những người đứng đầu trong việc xét xử vụ án này... Nếu phải đối mặt với sống chết, nàng có thể lợi dụng điểm này.

Nàng không thể cứ trơ mắt nhìn Hoắc Minh Cẩm chết trong tay Thẩm Giới Khê như thế được.

...

Tình thế nghiêng về một bên. Những ngôn quan từng đắc tội với Thẩm thủ phụ rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa. Nếu như Thẩm thủ phụ lại vùng lên, làm gì còn đường sống cho họ?

Đám ngôn quan đua nhau chỉ trích Hình Bộ trông giữ không tốt, cho rằng chuyện Hoắc Minh Cẩm trúng độc là do Hình Bộ thượng thư sắp xếp, yêu cầu đưa Hoắc Minh Cẩm sang Đô Sát Viện.

Đô Sát Viện không dám nhận củ khoai lang nóng bỏng tay này, từ trên xuống dưới chưa bao giờ đoàn kết như thế, ai cũng tỏ ra rằng bọn họ rất bận, thực sự rất bận, hơn nữa Đô Sát Viện không đồng người được như Hình Bộ, nếu như Hoắc Minh Cẩm bị nhốt ở chỗ bọn họ thì càng dễ có chuyện đấy!

Quả bóng bị đá tới đá lui, cuối cùng Hoàng thượng quyết định, Hoắc Minh Cẩm vẫn bị giam giữ ở Hình Bộ nhưng vụ trúng độc cần được điều tra cho rõ.

Công việc này cuối cùng rơi xuống đầu Đại Lý Tự.

Phó Vân anh lập tức tới nhờ Lục chủ bộ giúp đỡ.

Lục chủ bộ nhíu mày nói: "Vụ án này dù ai tiếp nhận cũng chẳng được cái gì đâu... Cậu đừng nên rước họa vào thân thì hơn."

Nàng cười nói: "Ta chỉ là một tư trực nhỏ bé, làm gì có quyền điều tra cái gì đâu, người điều tra là Đại Lý Tự tự thừa, ta chỉ có thể giúp đỡ ghi chép lời khai thôi..."

Lục chủ bộ chặc lưỡi nói: "Nếu đã như thế, sao cậu còn muốn nhảy vào cái vũng nước đục này làm gì cơ chứ? Cậu không giúp nổi Hoắc đại nhân đâu."

Phó Vân anh cúi đầu, trả lời: "Nếu không giúp được gì thì ít nhất có thể nhân cơ hội này nói mấy câu với Hoắc đại nhân để xem có thể làm gì để giúp cho ngài ấy ở trong đó thoải mái một chút hay không."

Thấy nàng vẫn cứ khăng khăng như vậy, Lục chủ bộ thờ dài, gật đầu.

Chương 112: Đảm bảo

Chuyện Hoắc Minh Cẩm trúng độc không cần điều tra nhiều. Cũng vào ngày sự việc xảy ra, thủ vệ đưa đồ ăn kia đã sợ tội tự sát ở nhà.

Nghe nói hẳn từng có người em trai làm quan địa phương ở Sơn Đông, dính vào vụ án vận chuyển muối nên bị chém đầu. Do đó, hẳn hện Hoắc Minh thấu xương từng nói trước mặt mọi người rằng nếu có cơ hội nhất định phải tự tay báo thù cho em trai.

Đại Lý Tự tự thừa và Đại Lý Tự bình sự cũng biết đằng sau vụ này vẫn có thể lực khác thao túng, nhưng nếu tiếp tục điều tra thì không chỉ không điều tra ra được kết quả gì mà có khi còn rước họa vào thân, bàn bạc xong liền chuẩn bị cứ kết án như vậy cho xong.

Chuyện tranh đấu giữa các phe phái không thể nói rõ ai đúng ai sai, chỉ hơi sơ sẩy sẽ có thể bị cuốn vào trong đó, chết không có chỗ chôn, bọn họ không muốn trở thành kẻ chết thay.

Phó Vân anh phụ trách ghi chép lời khai, lúc Đại Lý Tự tự thừa thẩm vấn ngục tốt của Hình Bộ, nàng ngồi bên cạnh viết lách, cầm bút vũng vàng, đưa từng nét bút ghi lại toàn bộ quá trình thẩm vấn.

"Việc này còn phải hỏi trực tiếp Hoắc đại nhân..."

Bình sự cho ngục tốt ra ngoài, nói khế với Đại Lý Tự tự thừa.

Đại Lý Tự tự thừa chần chừ một chút, nhìn về phía Phó Vân anh đang cầm cúi sắp xếp lại lời khai bên cạnh.

"Phó Vân, nghe nói người từng có quan hệ tốt với Hoắc đại nhân, người đi hỏi đi."

Ánh mắt bình sự lóe lên kì quái.

Thế cục triều đình rung chuyển, ngày nào cũng có người bị cách chức đuổi khỏi kinh sư. Dưới sự trả thù điên cuồng của Thẩm đảng, không còn ai dám cầu xin cho Hoắc Minh Cẩm. Những người từng đảm nhiệm chức vị Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ chẳng có ai được sống tới già mới chết. Giờ ai cũng hiểu Hoắc Minh Cẩm chắc sống không được mấy ngày.

Phó Vân anh dọn dẹp giấy bút nghiên mực, đứng dậy.

Đại Lý Tự tự thừa nhìn bình sự, khe khẽ nói với nàng: "Người đừng sợ, cứ đi thôi."

Phó Vân anh thừa vâng, cầm lấy bản ghi chép và giấy bút, theo ngục tốt đi sâu vào trong địa lao.

Phía sau nàng, bình sự khẽ hỏi Đại Lý Tự tự thừa: "Vì sao đại nhân lại để Phó Vân thẩm vấn Hoắc Minh Cẩm một mình vậy ạ?"

Đại Lý Tự tự thừa cười, "Ta từng học thuật xem tướng, cậu có tin không?"

Bình sự ngẩn người. Vào thời điểm căng thẳng như thế này, tại sao lại nói chuyện này chứ?

Đại Lý Tự tự thừa cầm bản lời khai mà Phó Vân anh vừa ghi chép khi nãy lên xem, "Cái tên Phó Vân này ấy à, nam sinh nữ tướng (*sinh ra là đàn ông nhưng có tướng mạo như phụ nữ*), sau này tiền đồ vô lượng. Hoắc Minh Cẩm từng có ân với hắn, để cho bọn họ gặp riêng một lần, đối với chúng ta mà nói thì chỉ là chuyện nhỏ, chẳng hao tổn chút sức lực gì mà thôi. Lần này Hoắc Minh Cẩm hoàn toàn không thể ngóc đầu lên được nữa, cho hắn một cơ hội để dọn dò việc hậu sự, Phó Vân nhất định sẽ cảm kích sự chăm chú của

chúng ta. Ân tình này nói không chừng có thể có tác dụng trong tương lai."

"thì ra là thế."

Nghe Đại Lý Tự tự thừa nói xong, bình sự gật đầu, hiện giờ vụ án đã có kết quả cuối cùng, dù Hoắc Minh Cẩm có nói gì với Phó Vân đi chăng nữa thì cũng không thay đổi gì. Lần giúp đỡ này sẽ không gây ảnh hưởng tới bọn họ nhưng lại rất có ý nghĩa với Phó Vân.

Càng đi vào phía trong, địa lao càng tối, ngục tốt cầm đèn lồng đi trước dẫn đường.

đi tới tận trong cùng, Phó Vân anh lấy túi tiền đã được chuẩn bị từ trước ra, bên trong là hai nén bạc ròng, nhét vào tay ngục tốt.

Ngục tốt ước lượng độ nặng nhẹ, lập tức cười tươi như hoa, canh giữ bên ngoài, cười đơn đả nói: "Phó tư trực, ngài muốn nói bao lâu cũng được, tiểu nhân canh cho ngài. Nếu có ai tới, tiểu nhân nhất định sẽ lớn tiếng nhắc nhở ngài."

"Làm phiền rồi."

Phó Vân anh nhận lấy đèn lồng từ tay hấn, đi vào ngục giam.

Bên trong tối tăm, lạnh lẽo, ẩm ướt, đèn lồng tỏa ra một chút ánh sáng màu vàng ấm áp nhưng vẫn bị bóng tối nuốt lấy, chỉ có thể chiếu sáng một khoảng nhỏ ngay phía trước đôi ủng da của nàng.

một đôi mắt sắc bén như chim ưng từ trong bóng tối nhìn về phía nàng, tuy nhìn từ dưới lên nhưng vẫn mang khí thế bức người, chẳng khác gì người kia đang ở tít trên cao nhìn xuống nàng ở phía dưới.

Phó Vân anh nhìn lại về phía đó.

Hoắc Minh Cẩm sừng sốt, chờ ra.

"Sao nàng lại tới đây?"

Trầm mặc một lúc, chàng ho khan mấy tiếng, hỏi khẽ, tiếng nói như nghẹn lại.

"Đại Lý Tự phụng mệnh điều tra vụ ngài trúng độc."

Phó Vân anh tiến gần hơn một chút, ánh đèn chiếu sáng một bên mặt của chàng, xương quai hàm cứng rắn, râu ria xồm xoàm nhưng nhìn cũng không quá tiêu tụy. Chinh chiến nhiều năm, khó khăn nào cũng đã trải qua. Đối với chàng mà nói, địa lao Hình Bộ có gì đáng kể đâu.

"Vết thương của ngài có còn nặng lắm không?" Nàng hỏi.

Hoắc Minh Cẩm ngược mắt lên, nhìn thẳng về phía nàng, đôi mắt đen sâu thẳm, trên môi mang nụ cười nhạt, "không có gì đáng ngại... Nơi này không nên ở lâu, nàng đã gặp ta rồi, về sớm chút đi."

Phó Vân anh không đáp, đặt đèn lồng xuống, vén trường bào, ngồi đối diện với chàng.

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng.

"Nếu đã như vậy, ta sẽ nói ngắn gọn thôi." Phó Vân anh nói, mặt nghiêm túc, cố giữ cho giọng nói nhỏ nhất có thể, "Hoắc đại nhân, ngài có chắc chắn có thể tự thoát hiểm không?"

Dù sao cũng đã bị nhốt trong địa lao quá lâu, nhiều ngày không nhìn thấy ánh mặt trời, sắc mặt Hoắc Minh Cẩm hơi tái, che miệng ho khan một tiếng rồi nói: "Ta chắc chắn, nàng không cần lo lắng."

Chân mày Phó Vân anh nhíu lại.

Những người từng đảm nhiệm vị trí Cẩm Y Vệ chỉ huy sứ đều như thế. Lúc nắm quyền, ở trên đỉnh cao, nếu nói là có thể làm chao đảo

cả triều đình cũng không phải là nói quá, nhưng dù có từng oai phong như rồng nào đi chăng nữa, một khi bị Hoàng đế ghét bỏ, nháy mắt đã có thể mình một nơi người một nẻo.

Vụ nổ kho thuốc súng chẳng liên quan gì tới Hoắc Minh Cẩm, các triều thần ai chẳng hiểu rõ trong lòng như thế, Hoàng thượng cũng biết nhưng Hoàng thượng vẫn để kệ cho Thẩm Giới Khê vu oan hãm hại Hoắc Minh Cẩm. Giống như hồi tiên đế còn sống, Nội Các thủ phụ Phương đại nhân cũng từng nắm hết quyền hành, khi Hoàng thượng còn trẻ còn phải tôn xưng ông ta là thầy. Sau này Hoàng thượng tự chấp chính, từ từ lấy lại quyền lực về tay mình, Phương đại nhân đã già, chỉ vì để mặc người trong tộc đoạt mấy miếng ruộng tốt mà bị Hoàng thượng răn dạy, bá quan văn võ trong triều không ai nói giúp cho ông ta, còn nhân cơ hội này chửi bới ông ta, phụ họa lẫn nhau, đẩy ông ta ra khỏi Nội Các.

Mỗi lần Hoàng thượng muốn xử lý ai thì căn bản chẳng cần lý do gì cả, tìm bừa một cái cớ là đã có thể khiến thần tử không thể đánh trả.

Vậy nên Hoắc Minh Cẩm có tội hay vô tội cũng chẳng có gì quan trọng cả, Hoàng thượng không quan tâm.

Hiện tại đâu có giải oan cho huynh ấy thì cũng chỉ phí công mà thôi, chẳng thà tìm một người có tiếng nói trước mặt Hoàng thượng để cầu xin cho huynh ấy, nghĩ cách giữ được tính mạng cho huynh ấy.

Nhưng thời khắc này, ai dám mạo hiểm đắc tội với Thẩm Giới Khê để ra tay giúp huynh ấy đây?

"Hoắc đại nhân, không đối gạt ngài, ta có cách để cứu ngài ra ngoài." Phó Vân anh cúi đầu nói.

Hoắc Minh Cẩm cau mày, "Cách gì?"

Nàng cố gắng giữ bình tĩnh, nói: "Lại Bộ thị lang Thôi đại nhân... Ta có cách khiến ngài ấy cầu xin giúp ngài."

Thôi Nam Hiên không có lập trường rõ ràng, ai có chung lợi ích với hắn, hắn sẽ đứng về phía người đó. Nàng hiểu hắn, chỉ cần nói ra thân phận của mình, rồi tiếp tục phân tích, lợi dụng, nhất định có thể thuyết phục Thôi Nam Hiên ra tay. Đương nhiên, nàng cũng sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Dưới ánh đèn leo lét, nàng cúi đầu, không nhìn thấy trong bóng tối, cả người Hoắc Minh Cẩm đã cứng đờ, sắc mặt đột nhiên thay đổi, tựa như có gì đó sắp không thể khống chế nổi nữa, gân xanh trên trán nổi lên, biểu hiện trên khuôn mặt thậm chí có chút dữ tợn.

Chàng trầm mặc hồi lâu, nhắm mắt lại, cố nén những sóng gió vừa nổi lên trong lòng xuống. Tới khi mở mắt ra, đôi mắt như thể đã chìm vào bóng đêm vô hạn vô biên, sâu thẳm.

"Cách gì?"

Chàng nhìn nàng chăm chú, mặt lạnh như băng nhưng ánh mắt lại nóng rực như lửa, khế hỏi.

Phó Vân anh mỉm cười, "Chuyện này ngài không cần biết, tóm lại, ta có thể đảm bảo ta thuyết phục được Thôi đại nhân."

Đồng tử trong mắt Hoắc Minh Cẩm co lại, nắm tay giấu trong tay áo siết chặt kêu lách cách.

"Ngài từng cứu ta, vậy nên, nếu như ngài không chắc chắn có thể tự thoát hiểm, ta sẽ tìm tới Thôi đại nhân..." Phó Vân anh bỗng nhiên dịch người về phía trước, gần như tới sát lồng ngực của Hoắc Minh Cẩm, những ngón tay nhỏ dài đặt trên vạt áo chàng, giả vờ như định xem xét vết thương của chàng, khe khẽ nói, "Nhưng ta sợ ta tự ý quyết định sẽ làm hỏng kế hoạch của ngài. Giờ ngài phải nói thật với ta rốt cuộc ngài có thể thoát ra hay không. Thẩm thủ phụ sẽ không tha cho ngài, ngài chỉ còn một cơ hội này thôi, không thể trì hoãn nữa. Ngàn vạn lần ngài không được cố đấm

ăn xôi, còn rừng xanh thì sợ gì không có củi đốt, phải sống, sau này vẫn còn cơ hội làm lại."

Hoắc Minh Cẩm nhìn xuống, thấy nàng nói xong liền mím chặt môi, nàng rất nghiêm túc, mỗi một câu nói đều đã được suy nghĩ cặn kẽ... Nàng không biết câu nói khi nãy của nàng đã khiến chàng tức giận tới mức nào, nhưng nàng cũng chỉ muốn cứu chàng mà thôi, dù nàng hiểu rõ tới tìm Thôi Nam Hiên sẽ dẫn tới hậu quả gì...

Nàng ngửa đầu nhìn chàng, trong đôi mắt trong trẻo chỉ có bóng hình chàng. Thời khắc này, trong lòng nàng nhất định rất lo lắng cho chàng, chỉ suy nghĩ tới chuyện làm thế nào mới có thể cứu chàng ra ngoài, nếu không đã chẳng tìm cơ hội trà trộn vào địa lao Hình Bộ.

Cảnh tượng như thế này đã vô số xuất hiện trong những giấc mơ của chàng nhưng lần nào cũng là chàng cưỡng ép nàng tới gần mình, đã nhiều lần, ở trong mộng, chàng ép nàng tới phát khóc, lúc tỉnh dậy chàng vẫn còn cảm thấy hối hận.

Cho dù đã nằm mơ bao nhiêu lần đi chăng nữa thì vẫn không thể nào so sánh với hiện thực. Cho dù nàng tới gần chỉ là do quan tâm chàng thôi nhưng lại đưa tới cho chàng những cảm xúc mênh mang hơn cả thứ khoái cảm tiêu hồn thực cốt [1] trong mộng.

[1] Đại loại là cảm giác sung sướng thỏa mãn lúc hoan ái. Tác giả bị nghiện dùng thành ngữ, mà mấy thành ngữ bình thường tiếng Việt cũng có thì không sao, loại thành ngữ này các cụ nhà mình không muốn dịch haizzz.

Khóe miệng Hoắc Minh Cẩm vô thức cong lên một chút, như vậy là đủ rồi.

Phó Vân anh đợi rất lâu nhưng vẫn không nghe thấy câu trả lời của chàng, định nói thêm gì nữa, bỗng lại nghe thấy một tiếng thở dài dường như không biết phải làm sao nhưng lại mang theo tiếng cười trên đỉnh đầu mình. Sau đó, một đôi tay ấm áp đặt lên vai

nàng, nhẹ nhàng dùng sức, kéo nàng vào lòng, cánh tay khỏe mạnh rắn chắc ôm lấy nàng, giữ chặt nàng trong đó.

Phó Vân anh ngây người, tim đột nhiên đập nhanh hơn hẳn, quên cả giấy giụa, ngón tay vẫn dán chặt trên ngực chàng. Qua mấy lớp vải mỏng, lòng bàn tay vẫn có thể cảm nhận được bộ ngực cứng rắn săn chắc của chàng, tay chàng vẫn đặt trên vai nàng.

"Ngài..."

Nàng nhẹ nhàng lảng tránh một chút.

Hoắc Minh Cẩm cúi đầu nhìn nàng, râu trên cằm cọ vào cái trán trơn bóng của nàng, chàng chỉ ra bên ngoài, ra hiệu cho nàng im lặng.

Phó Vân anh nhanh chóng hiểu ra, thả lỏng người, để mặc cho chàng ôm.

Hoắc Minh Cẩm dùng một cánh tay ôm chặt lấy nàng, một tay khác nắm lấy bàn tay đang siết chặt đầy phòng bị của nàng, mở từng những ngón tay của nàng ra, áp tay mình lên lòng bàn tay nàng, giọng nói vừa nhỏ vừa nhẹ, tựa như một lời thì thầm dịu dàng, "Ta không trúng độc."

Phó Vân anh kinh ngạc.

Ngón tay nàng đặt trên cổ tay chàng, mạch đập mạnh mẽ vững vàng, thân thể đang ôm lấy nàng vô cùng cường tráng, nàng tựa vào gần ngực chàng, có thể cảm thấy cơ bắp phía dưới vẫn ẩn chứa sức mạnh.

Huynh ấy vẫn còn võ công, không trúng độc, vậy thì... quả nhiên tất cả những việc này đều là do huynh ấy sắp xếp.

Bao gồm chuyện bị bắt giam, sự trả thù của Thẩm đảng, chuyện những kẻ khác té nước theo mưa, tất cả đều nằm trong kế hoạch của huynh ấy.

Phó Vân anh nhanh chóng hiểu ra như vậy.

Dường như có gì đó vừa ấm vừa mềm nhẹ nhàng quệt qua trán nàng, Hoắc Minh Cẩm ôm lấy nàng, hơi thở phả vào tai nàng, "Ta không cố đấm ăn xôi, không được mạo hiểm vì ta, ta rất an toàn, nhớ rõ chưa?"

Tiếng nói trầm khàn của nam giới gần trong gang tấc, người nàng tê dại, Phó Vân anh cố bình tĩnh, nhẹ nhàng đẩy chàng ra, ngồi dậy, "Thế thì ta yên tâm rồi."

Trong ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt nàng bình tĩnh, giọng điệu hơi lãnh đạm.

Nhưng năm giác quan của Hoắc Minh Cẩm đều nhạy bén, vẫn cứ nhìn ra được đôi má nàng như vừa được phủ một lớp phấn hồng.

Hoàng hôn có rực rỡ cũng không đẹp bằng khuôn mặt ửng hồng của nàng vào thời khắc này.

Hoắc Minh Cẩm chăm chú nhìn đôi môi hơi mím lại của nàng, nhớ lại cảm giác mềm mại mà ấm áp dưới tay mình khi ôm nàng vừa nãy, dưới bụng bỗng nhiên thiêu đốt.

Tâm trạng chàng rất tốt, đôi mắt sáng quắc, nhìn nàng không chớp mắt: "Chỉ còn mấy ngày nữa thôi là ta có thể ra ngoài rồi... thật đấy."

Phó Vân anh vội nhìn đi chỗ khác, gật đầu.

Hoắc Minh Cẩm duỗi tay, cầm lấy tay nàng, nụ cười chợt nhạt đi, nhấn mạnh từng chữ: "không được đi tìm Thôi Nam Hiên, nàng thề đi."

Nếu người này không gặp nguy hiểm thì đương nhiên nàng sẽ không tìm tới Thôi Nam Hiên.

Phó Vân anh nhìn chàng, không thề thốt gì, chỉ nói: "Nếu ngài đã an toàn thì đương nhiên ta cũng sẽ không mạo hiểm."

Khóe môi Hoắc Minh Cẩm hơi cong lên, "Ta đảm bảo."

Nàng vẫn còn sống khỏe mạnh, sao chàng có thể đặt mình vào chỗ nguy hiểm dễ dàng như thế được.

...

Lúc nàng ra khỏi Hình Bộ, trời đã tối.

Bàn giao công văn xong, Phó Vân anh chấp tay cáo từ với Đại Lý Tự tự thừa và bình sự.

không lâu sau khi bọn họ đi khỏi đó, địa lao Hình Bộ vang lên tiếng bước chân khe khẽ.

Hai người mặc đồ ngục tốt đi vào địa lao, quỳ gối trên mặt đất ẩm ướt, "Nhị gia, ngài có gì cần dặn dò không ạ?"

Hoắc Minh Cẩm khép mắt, trầm giọng nói: "không đợi nữa, bảo bọn họ mau ra tay đi."

Lại tiếp tục trì hoãn, nói không chừng nàng thực sự sẽ tìm tới Thôi Nam Hiên.

Ngục tốt ôm quyền thưa vâng, thấy chàng không muốn căn dặn gì khác, lặng lẽ ra ngoài.

Địa lao trở lại với sự an tĩnh ban đầu.

Chỉ còn mình chàng ở đây, Hoắc Minh Cẩm vẫn cứ ngồi nghiêm chỉnh, sống lưng thẳng tắp. Nhiều năm nay, đây đã là thói quen của chàng, không thay đổi được.

Chàng vuốt ve một chiếc túi thơm nho nhỏ màu lục thêu hình tiên hạc. Chiếc túi thơm này là khi nãy chàng đã lấy được từ trên eo nàng

lúc nàng không để ý, bên trong có nhét hương liệu, hương kim ngân ngòn ngọt, thanh thanh, mùi hương rất nhạt.

Mùi hương rất giống mùi hương trên người nàng, lành lạnh, nhẹ nhàng, như có như không, tựa như một bông hoa mai đơn độc bung nở dưới đêm trăng thanh lãnh giữa trời mưa tuyết, đẹp đẽ mà lạnh lùng. Đây là một mùi hương thanh mát, nếu không ngửi kỹ sẽ không ngửi thấy.

Nhưng rõ ràng nàng đã ra khỏi đây thật lâu rồi mà mùi hương nhàn nhạt kia vẫn quanh quẩn xung quanh chàng, khiến chàng rung động.

Chàng cầm túi thơm đưa lên mũi, nhẹ nhàng hít một hơi.

...

Gió bắc thổi qua làm lá cây xôn xao lay động, lá cây hồng đã rụng hết, chỉ còn trơ lại cành khô. Hồng năm nay vẫn chưa ăn hết, hồng được hái xuống từ lúc còn xanh, ủ trong lu gạo, giờ vẫn còn mấy quả chưa chín hẳn.

Phó Vân Chương biết Phó Vân anh đã tới địa lao Hình Bộ, ăn tối xong liền gọi nàng vào thư phòng mình.

"Muội nói gì với Hoắc đại nhân rồi?"

Ngọn đèn dầu trong thư phòng hơi lay động, Phó Vân anh cầm kéo bực cắt hoa đèn rồi nói: "Muội hỏi Hoắc đại nhân xem muội có thể làm gì cho ngài ấy hay không?"

"hắn bảo sao?"

Phó Vân anh lắc đầu, "Hoắc đại nhân không chịu."

Phó Vân Chương nhìn nàng thật sâu, "Việc này không đơn giản như thế... Muội đừng hành động thiếu suy nghĩ, định làm gì phải bàn bạc với ta trước."

Nàng nghĩ ngợi, khẽ vâng một tiếng.

Có lẽ là bởi biết Hoắc Minh Cẩm không bị nguy hiểm, đêm nay nàng ngủ rất yên bình.

Sáng sớm hôm sau, nàng khoác áo đi tới cạnh cửa, mở cửa phòng ra, trong sân rất hỗn loạn, cành khô lá úa rụng đầy trên đất, cây hồng trơ trụi cũng bị gãy mất mấy cành.

Tôi tớ đang cầm chổi lớn quét dọn.

"Tối hôm qua có tuyết hạt." Vương Đại Lang xoa xoa tay, bưng nước ấm tới cho nàng rửa mặt chải đầu, nói: "Công tử hôm nay đi đứng phải cẩn thận một chút, mặt đất rất trơn. Lúc nãy tiểu nhân xuống bếp, ngã mấy lần liền."

Tuyết hạt rơi trên mặt đất, tạo thành một lớp mỏng, nhìn xa còn tưởng đó là sương muối, tới gần mới biết đó là những hạt tuyết lớn bằng hạt gạo.

Lúc ăn sáng, trời càng lúc càng âm u, đến lúc gần xuất phát, tuyết đã lại bắt đầu rơi.

Phó Vân Chương sai Liên Xác đi lấy dù, cúi đầu nhìn Phó Vân anh thì thấy bên trong quan bào nàng chỉ mặc có một lớp áo, một đoạn cổ trắng muốt lộ ra ngoài dường như còn trắng hơn cả tuyết, bắt nàng quay về mặc thêm áo.

Lúc y nhíu mày lên tiếng rất có uy, làm đám người hầu kẻ hạ không dám ho he.

Phó Vân anh đành phải về phòng mặc thêm áo, sau đó tiện đường đi sang viện của Phó Vân Chương, cũng muốn lấy cho y thêm một tấm áo khoác, sức khỏe y không tốt.

Từ trước đến nay nàng muốn vào phòng y lúc nào cũng được, tìm thấy một chiếc áo khoác treo cạnh bình phong, ôm vào ngực, xoay người định đi, bỗng lại nhìn về phía chiếc bàn cạnh cửa sổ, đôi mày nhẹ nhàng nhíu lại.

trên bàn có một phong thư đang mở, nhìn qua thì thấy rất bình thường nhưng nàng nhận ra nét chữ trên phong thư.

Thôi Nam Hiên có thể viết mấy loại chữ khác nhau, hằng ngày lúc làm việc sẽ dùng thể đài các phổ biến, trên phong thư này là một loại chữ mà hẳn rất ít khi dùng đến, có nghĩa là bên trong là thư riêng của hắn.

Quan hệ giữa nhị ca và Thôi Nam Hiên trở nên tốt như vậy từ bao giờ?

Phó Vân anh không sờ vào phong thư kia, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Tuyết càng lúc càng lớn, Phó Vân Chương đã ngồi trong xe ngựa.

Nàng vén rèm đi vào, giũ áo khoác ra, bảo y mặc thêm.

Phó Vân Chương hơi mỉm cười, mặc thêm áo khoác, gỡ chụp tai của mình xuống đưa cho nàng đeo, nhìn một lúc, lại cười nói: "Giống con thỏ."

Phó Vân anh không thể nào không lườm y một cái.

Y bật cười, sửa lại: "Giống thỏ tiên trên cung trăng."

Vẫn cứ là con thỏ.

Phó Vân anh lấy chụp tai, chụp lên đầu Phó Vân Chương, bắt chước y, quan sát y một lát rồi cười nói: "Vậy thì nhị ca giống kỳ lân nuôi ở Tây Uyển."

Trịnh Hòa đi sứ Tây Dương đã vượt qua biển rộng, mang về mấy con thần thú mà người trong nước chưa nhìn thấy bao giờ, cổ rất

cao rất dài, thân cao năm trượng, thân hươu vó ngựa, sừng mềm ngắn ngắn, nghe nói đó chính là kỳ lân trong truyền thuyết. Lúc kỳ lân được đưa về kinh thành, dân chúng đua nhau tới xem, muôn người đổ ra đường, chưa bao giờ náo nhiệt đến thế.

Y nói nàng giống con thỏ, vậy nàng sẽ so sánh y với kỳ lân cổ dài.

Phó Vân Chương mỉm cười nói: "Phàm phu tục tử, nào dám so sánh với thần thú."

Khóe miệng Phó Vân anh khẽ cong lên, vén màn cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Phía chân trời tuyết trắng như bông, tuyết bay lả tả, nhanh chóng tạt thành một lớp tuyết dày trắng xóa, trận tuyết này không biết sẽ rơi bao lâu.

Phó Vân Chương nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng.

Thái y ngu muội [2], nhưng coi như nàng đã cười rồi.

[2] Mặc đồ sặc sỡ giả trẻ con, bắt nguồn từ một câu chuyện trong Nhị thập tứ hiếu (Hai mươi tư tấm gương hiếu thảo). Lão Lai Tử vốn người ở nước Sở, sinh vào đời Xuân Thu, đã 70 tuổi mà cha mẹ vẫn còn sống, ông thờ cha mẹ rất có hiếu. không muốn cha mẹ thấy con già nua mà lo buồn, ông thường mặc áo sặc sỡ, rồi tay múa miệng hát trước mặt cha mẹ. Lại có khi bùng nước hầu cha mẹ, ông giả vờ trượt ngã rồi ngồi khóc oa oa trước mặt cha mẹ như trẻ con mới lên ba lên nam. Cha mẹ vui cười trước trò ngộ nghĩnh của con mình. Ở đây Phó Vân Chương đeo chụp tai, tự lấy mình làm trò cười cho Phó Vân anh.

...

Tuyến lớn liên tục ba ngày trời, sau đó trời vẫn luôn âm u, khắp nơi ngập trong tuyết trắng, Tử Cấm Thành cũng phủ một lớp tuyết dày.

Vụ án của Hoắc Minh Cẩm đã sắp có kết quả, Hoàng thượng chắc chắn không định tiếp tục kéo tận sang năm sau, Thẩm Giới Khê thì chỉ ước gì có thể lập tức kéo người ra khỏi Hình Bộ chém đầu, nếu không hậu hoạn khó lường.

Những hành động của Thẩm đảng càng lúc càng quyết liệt.

Từ trên xuống dưới của Đại Lý Tự đều bận rộn, bận đến mức không có thời gian quan tâm tới sự tranh đấu giữa hai phe phái kia nữa. Họ định nhanh chóng thẩm tra hết toàn bộ những vụ án tồn đọng của năm trước trước khi hết năm, giờ đây đến tận dịp nhỏ nhoi cũng bận không kịp thờ.

Phó Vân anh bê một chõng hồ sơ đi qua sân, trong lòng nghĩ bên Hình Bộ lạnh như vậy, không biết Hoắc Minh Cẩm có thể ra ngoài trước năm mới hay không, không cẩn thận một chút đã trượt chân, ngã oạch xuống đất.

Tuyết vẫn chưa tan, từ từ ngưng kết lại thành băng, trên băng lại có một lớp tuyết mới, rất dễ bị trượt.

Nàng phúi tay, ngồi xổm trên nền tuyết, nhanh chóng nhặt hết hồ sơ lên để hồ sơ không bị tuyết làm ướt, sau đó mới từ từ đứng dậy.

Bên hành lang vang lên mấy tiếng cười khe khẽ, Đại Lý Tự tự thừa tới trước mặt nàng, cười hỏi: "Ngã rồi hả?"

Nàng cảm cúi sắp xếp lại hồ sơ, phúi sạch tuyết đọng trên tay áo, "không vấn đề gì."

Đại Lý Tự tự thừa gật đầu, nói: "Hôm nay Thôi thị lang của Lại Bộ tới đây tìm mấy bộ hồ sơ, ta phải đích thân tới nhà kho lấy, người cứ dẫn người ta tới chính đường trước đi, bên đó có đốt chậu than, ấm hơn những phòng khác."

Phó Vân anh ngẩn ra, qua khoeo mắt nàng nhìn thấy phía xa trên hành lang, có một góc áo bào đỏ thẫm lộ ra, còn có mấy hộ

vệ đi phía sau hẳn.

Lúc này nàng trượt ngã trên nền tuyết, bọn họ đều thấy cả.

Khóe miệng Phó Vân anh giật giật.

Đại Lý Tự tự thừa dận dò mấy câu rồi đi về phía nhà kho.

Phía hành lang bên kia vang lên tiếng bước chân, hộ vệ bung dù cho Thôi Nam Hiên, đi theo hẳn. Trời tuyết đường trơn nhưng bước chân hẳn vẫn rất vững vàng, không cần nhìn đường dưới chân mà vẫn nhanh chóng đi qua sân, hướng về phía chính đường.

Phó Vân anh đi theo bên cạnh, lần này đi rất cẩn thận, không ngã thêm lần nữa.

Quả nhiên trong chính đường có chấu than, tạp dịch bên trong nhìn thấy Thôi Nam Hiên mặc bộ quan bào màu đỏ, biết đây là quan lớn, vội vàng bung trà bánh lên, hầu hạ chu đáo hết sức.

Thực ra cũng chẳng cần nàng phải ở đây tiếp đón, Phó Vân anh nghĩ vậy, nhưng mà Đại Lý Tự tự thừa còn chưa tới thì nàng vẫn chưa đi được.

Thôi Nam Hiên uống mấy ngụm trà, nhìn về phía Phó Vân anh.

Nhìn "y" đứng một bên, đầu cúi xuống, không khỏi nhớ tới điệu bộ của "y" khi này lúc mới trượt ngã rồi lại bò dậy, rất yên tĩnh, đến rên cũng không rên một tiếng.

Tuy là nam giới, nhưng lại rất giống nàng.

Khi đó nàng bung trong tay một chung canh gà củ từ. Hằng đêm hẳn đều đọc sách tới tận nửa đêm, nàng mua một con gà bồi bổ cho hẳn. Nàng là tiểu thư nhà giàu, nào đâu đã hầm canh gà bao giờ, chỉ biết phải chú ý lửa, canh bên bếp lò hơn một canh giờ liền rồi vội

vàng bung chung canh gà tới thư phòng, tuyết đọng rất dày, không cẩn thận trượt chân, phanh một tiếng.

hắn đang ngồi trước cửa sổ viết văn, thấy nàng trượt ngã, lập tức đặt bút xuống, chạy ra ngoài đỡ nàng.

Nàng tự đứng dậy, đập tay vào nhau, ngồi xổm trên mặt đất bung chung canh lên, ngẩng đầu cười nói: "Cũng may thiếp phản ứng nhanh, chỉ hơi sánh ra ngoài một chút, nhân lúc còn nóng chàng mau ăn đi."

hắn không trả lời, đỡ nàng đứng dậy, nâng ngón tay bị nước canh béo ngậy nóng bỏng sóng ra lên xem, ngón tay bị bỏng bắt đầu sưng lên, hắn nhẹ nhàng thổi thổi, đặt chung canh sang một bên, nói: "Ta không thích ăn canh gà, quá ngấy, về sau đừng hầm nữa."

Nàng à một tiếng, có vẻ hơi thất vọng.

Tuyết trên góc váy từ từ tan ra thành nước, chậm chậm chảy xuống.

Chung canh gà kia rốt cuộc có ngon hay không, hắn đã không còn nhớ rõ, chỉ còn nhớ cảnh nàng ngồi xổm trên nền tuyết cười với hắn, trên váy áo dính đầy tuyết đọng.

Tiếng lách tách trong chậu than làm Thôi Nam Hiên đang trầm tư bỗng bừng tỉnh, hắn nhíu mày.

Hoắc Minh Cẩm luôn giúp đỡ Phó Vân... Chẳng lẽ là vì vậy sao?

một kẻ thế thân, hơn nữa còn là đàn ông.

hắn cười nhạt nhẽo.

Đại Lý Tự tự thừa đội tuyết trở về, đưa cho Thôi Nam Hiên hồ sơ mà hắn yêu cầu.

Thôi Nam Hiên mở ra kiểm tra, thấy đúng là bộ hồ sơ này liền đưa cho hộ vệ phía sau.

Thấy hấn sắp đi, Phó Vân anh thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thôi Nam Hiên đi tới bên cạnh nàng, bỗng dừng bước, nhìn về phía nàng, gương mặt đăm nhiên, "Người đi theo ta."

Phó Vân anh khẽ cau mày, nhìn sang Đại Lý Tụ tụ thừa.

Đại Lý Tụ tụ thừa cũng ngạc nhiên.

Thôi Nam Hiên nói: "Hồ sơ này xem xong lại phải trả về Đại Lý Tụ tụ thừa, người đi cùng ta, ta sẽ không phải phái người khác đi trả."

hấn khẳng khẳng đòi Phó Vân phải đi theo, Đại Lý Tụ tụ thừa không đoán ra được ẩn ý phía sau, nhưng lại nghĩ có lẽ đây là chuyện tốt, rốt cuộc thì Thôi thị lang hiện giờ như mặt trời ban trưa, bao nhiêu người muốn lấy lòng hấn mà còn không được. Phó Vân thì ngược lại, một chỗ dựa đỡ xuống lại có một Thôi thị lang xuất hiện. Phải rồi họ là đồng hương đấy! Hơn nữa trước kia lúc Thôi thị lang bị cách chức đuổi ra khỏi kinh sư, còn từng làm thầy dạy cho Phó Vân.

Đại Lý Tụ tụ thừa cười tủm tỉm nói: "Phó Vân, người theo Thôi đại nhân qua bên đó đi."

Phó Vân anh cúi đầu đồng ý.

...

Hình Bộ ở ngay gần Đại Lý Tụ tụ thừa, nàng theo sau Thôi Nam Hiên đi vào Hình Bộ.

Thôi Nam Hiên sai người mở hồ sơ ra theo thứ tự rồi phẩy tay, ý bảo bọn họ ra ngoài.

Đám hộ vệ thừa vâng, khom người lui ra ngoài.

Phó Vân anh cũng định đi, Thôi Nam Hiên gọi nàng lại, "Người ở lại."

Nàng đứng bên một ô cửa sổ gần cửa ra nhất, gió lùa qua khe hở vào trong phòng, khiến nàng lạnh cứng cả người.

Thôi Nam Hiên ngồi xuống, ống tay áo rộng quét qua góc bàn, cúi đầu lật hồ sơ ra đọc, ánh sáng hắt từ nền tuyết lên rọi qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, soi lên gương mặt hấn, mặt mày tuấn tú tựa tranh vẽ, hấn chậm rãi nói: "Người ở Đại Lý Tự, ta đã quan sát người, thấy người là người biết đúng biết sai, làm việc có trách nhiệm, không phải kẻ nịnh nọt, bợ đỡ... Người đường đường là mệnh quan triều đình, tại sao lại tình nguyện trao thân cho Hoắc Minh Cẩm, lấy sắc thờ người?"

Phó Vân anh kinh ngạc. Vừa mở miệng đã chụp tội danh xuống đầu nàng, đúng là phong cách của Thôi Nam Hiên.

"Đại nhân hiểu lầm." Nàng lạnh lùng nói.

Thôi Nam Hiên ngẩng đầu.

Phó Vân anh đứng trước cửa sổ, ngược sáng, da trắng nõn như sứ, dáng người cao gầy, thẳng thắn đĩnh đạc.

hấn nhớ tới ngày hôm ấy, hấn nhìn thấy Hoắc Minh Cẩm và Phó Vân đứng cạnh nhau nói chuyện, ánh mắt chăm chú của Hoắc Minh Cẩm khi đó không lừa được hấn, Hoắc Minh Cẩm không chỉ coi Phó Vân là một người trẻ tuổi có tiềm năng mà trong ánh mắt đó rõ ràng còn có có dự vọng. Với thủ đoạn của Hoắc Minh Cẩm, nếu đã nổi lên dự niệm, sao có thể buông tha cho Phó Vân?

"Vậy là Hoắc Minh Cẩm ép buộc người sao?"

Phó Vân anh rất muốn rút chậu than dưới bàn ra đập thẳng lên đầu Thôi Nam Hiên, giờ nàng lạnh lắm rồi, không muốn tiếp tục nói những lời vô nghĩa với hấn nữa, "Thôi đại nhân, chuyện giữa Hoắc đại nhân và hạ quan là việc riêng của hạ quan, không dám phiền ngài phải lo."

Thôi Nam Hiên hình như bật cười khe khẽ, trên mặt vẫn không buồn không vui.

Tên nhóc này đúng là chẳng biết tốt xấu gì hết, thật sự có quan hệ thân thiết với Hoắc Minh Cẩm.

Hắn trầm mặc một lúc, đặt bút viết mấy chữ trên giấy, "Hoắc Minh Cẩm giờ bị giam trong ngục, ngươi có muốn cứu hắn không?"

Phó Vân anh khẽ mím môi, nhìn quan bào đỏ thẫm của Thôi Nam Hiên.

Nàng đương nhiên muốn cứu Hoắc Minh Cẩm, thậm chí từng nghĩ nếu thật sự tới lúc vạn bất đắc dĩ sẽ tới tìm Thôi Nam Hiên trình bày thân phận của mình. Nhưng nàng đã gặp Hoắc Minh Cẩm để xác nhận rồi, huynh ấy có kế hoạch của huynh ấy, tạm thời nàng không cần phải mạo hiểm.

Thấy nàng trầm mặc không nói, Thôi Nam Hiên nói tiếp: "Ta có thể giữ được mạng cho Hoắc Minh Cẩm."

Phó Vân anh nhíu mày, lời này của hắn có ý gì?

Thôi Nam Hiên muốn nàng cầu xin hắn ư?

Nàng cười nhạt, không tiếp tục nhìn về phía hắn nữa, đưa mắt nhìn theo những bông tuyết đang bay theo gió ngoài cửa sổ.

Kiếp trước, hắn không cho nàng cầu xin hắn, hiện giờ lại ám chỉ nàng hãy cầu xin hắn đi.

Đó cũng là một ngày tuyết như thế này.

Nàng không nói gì.

Thôi Nam Hiên cũng không lên tiếng, đưa tay mở hồ sơ vụ án, chậm rãi lật ra đọc.

Bốn bề tĩnh lặng không một tiếng động.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập.

Mấy hộ vệ mặc giáp mỏng xuất hiện trên nền tuyết, ai nấy cao lớn khỏe mạnh, xuyên qua gió tuyết như những mũi tên nhọn, lao vào phòng, bước tới phía sau Thôi Nam Hiên, khẽ nói với hắn mấy câu.

Sắc mặt Thôi Nam Hiên đột nhiên thay đổi.

Hắn vốn là người dẫu vui hay giận cũng không biểu hiện ra mặt nhưng giờ cũng phải hoảng hốt hồi lâu rồi mới chậm rãi lấy lại bình tĩnh, khuôn mặt nghiêm nghị.

Tim Phó Vân anh đập thành thịch, không biết có phải bên Hoắc Minh Cẩm đã có chuyện gì rồi không.

Thôi Nam Hiên dường như đã quên mất nàng, để lại giấy bút và đóng hồ sơ mới xem được một nửa, dẫn hộ vệ vội vã đi ra ngoài.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Phó Vân anh xếp hồ sơ lại, đi ra ngoài, người ở Hình Bộ có thể vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, vẫn tiếp tục làm việc như ngày thường.

Nàng coi như không có việc gì, quay về Đại Lý Tự bàn giao công văn rồi trở về phòng làm việc.

Chỉ một lát sau, cái tin tức khiến Thôi Nam Hiên hoảng hốt hồi lâu cũng đã lộ ra, toàn bộ Đại Lý Tự đều xôn xao, Phó Vân anh ngồi trong phòng làm việc cũng có thể nghe thấy tiếng bước chân dồn dập vang lên từ bốn phương tám hướng và tiếng thì thầm đầy sợ hãi.

Thạch Chính chạy qua hành lang, lao về phía phòng làm việc của nàng, mặt mày trắng bệch, chạy vào phòng, khẽ nói: "Đại nhân, không hay rồi, Thái tử mất rồi!"

Tuy đã có chuẩn bị từ trước, Phó Vân anh vẫn không khỏi kinh hãi, tay run lên nhè nhẹ.

Thái tử đã chết.

Hoàng thượng... chỉ có một hoàng tử bình an trưởng thành là Thái tử mà thôi.

Chương 113: Thêm củi

Tuyết rơi đầy trời, mênh mang một khoảng, Tử Cấm Thành nguy nga hùng vĩ chìm vào gió tuyết cũng trở nên trầm lặng.

Phó Vân anh khép lại vạt áo choàng, Kiều Gia đứng bên cạnh bung dù cho nàng, tuyết rơi quá lớn, gió kéo theo tuyết hạt bạt vào mặt, lạnh cắt da cắt thịt.

Trong cơn tuyết lớn, có vài bóng người đang đi về phía nàng.

Diêu Văn Đạt và Uông Mân đi phía trước, vừa đi vừa khe khẽ thảo luận với nhau điều gì, mặt mày nghiêm túc, những quan văn phía sau nét mặt ai cũng nặng nề, ánh mắt vừa ngờ ngẩn vừa trống rỗng.

Phó Vân Chương đi ở giữa đoàn người, nhìn thấy Phó Vân anh đang đứng chờ ở ven đường, khẽ cau mày, nói với người bên cạnh mấy câu rồi đi nhanh về phía nàng, tháo chụp tai xuống đeo lên cho nàng.

"Đợi bao lâu rồi?" Phó Vân Chương hỏi, vẫn cứ cảm thấy nàng đeo chụp tai của mình trông giống như con thỏ lông xù nhưng hiện giờ không phải lúc nói đùa kiểu này, "Có lạnh không?"

Phó Vân anh lắc đầu, ý bảo nàng không lạnh, cho y xem chiếc lò sưởi tay bằng đồng đỏ trong đang giữ chặt trong tay, "Nhị ca, có chuyện gì ở Đông Cung vậy?"

Bàn tay trắng nõn của nàng hơi đỏ lên, do vẫn cầm lò sưởi tay này giờ, ngón tay ấm áp.

"Lúc xảy ra chuyện, Thái tử không ở Đông Cung..."

Phó Vân Chương khẽ đáp, chờ nàng lại giấu tay vào trong tay vào trong tay áo, nhận chiếc dù trong tay Kiều Gia, che hơn nửa chiếc dù trên đầu nàng. Hai người sóng vai đi về hướng nam, để lại phía sau hai đường dấu chân song song.

Có tiếng roi quất vang lên, một chiếc xe ngựa phóng như bay về phía bọn họ, các quan viên hai bên đường vội vàng lùi về sau, tránh bị tuyết bắn trúng bắn hết quần áo. Đại bộ phận quan lại cấp thấp giờ đều đang đi ra ngoài, đi ngược chiều chính là các đại thần trong Nội Các và các vị thượng thư, thị lang các bộ. Tin về cái chết của Thái tử đã lan ra, cả triều đình chấn động, dù là những vị đại thần đến ngày được nghỉ ở nhà hay là những vị đại quan đã cao tuổi nên được miễn lên triều đi chẳng nữa thì cũng bị triệu vào cung họp kín.

Thái tử là người thừa kế cho ngôi vị Hoàng đế. Giờ Thái tử không còn, vị trí Trữ quân trống không, đất nước sao có thể bình yên.

Nếu Hoàng thượng còn có người con trai nào khác thì cũng không đến nỗi nào, chọn một người kế vị khác là được rồi, nhưng Hoàng thượng lại chỉ có một đứa con là Thái tử, những hoàng tử khác đều chết trước năm bốn năm tuổi. Mấy năm nay Hoàng thượng cũng nạp không ít phi tần, nhưng chẳng biết vì sao, dù các phi tần này có được sủng ái hay không, cuối cùng cũng chẳng có ai sinh thêm con, đến cả người được sủng ái nhất là Tôn quý phi cũng chẳng thấy có tin vui.

Thái tử không còn, lòng người hoang mang, ngày nào còn chưa chọn được người kế vị, triều đình không yên ổn ngày đó. Tuy nói Hoàng thượng vẫn chưa già lắm, có lẽ sẽ còn có con nối dõi... nhưng các vị đại thần không chờ nổi nữa, nhớ đâu Hoàng thượng cũng giống như tiên đế, bất ngờ băng hà, tới lúc đó, triều đình như rắn mất đầu, đến một hoàng tử để kế thừa ngôi vị Hoàng đế cũng chẳng có, thiên hạ lại chẳng đại loạn hay sao?

Vừa nãy thái giám của Tư Lễ Giám đã tới các nơi tuyên đọc chỉ dụ, Thái Tử qua đời, Hoàng thượng vô cùng đau đớn, Tôn quý phi khóc đến hôn mê bất tỉnh, những người có liên quan đến Đông Cung đều bị bắt giữ, sẽ do Cẩm Y Vệ trực tiếp thẩm vấn.

Vào Bắc Trấn Phủ Ty, do dù vô tội đi chăng nữa, không chết thì cũng bị lột một lớp da.

Tuy Phó Vân anh vẫn có một chức quan hình thức ở Đông Cung nhưng nàng lại luôn có mặt ở Đại Lý Tự, may mắn thoát được vụ này, Cẩm Y Vệ đã dứt khoát gạch tên nàng ra khỏi danh sách bắt giữ.

Nàng lại thấy đây có thể là do Hoắc Minh Cẩm đã dặn dò từ trước nên nàng mới có thể bình an vô sự tới tận giờ. Từ lần bị bắt giam ấy, Chu Thiên Lộc đã bị Thái tử ghét bỏ, Thái tử chê hấn thanh danh chẳng ra gì bèn bãi miễn chức thị độc của hấn, nhưng lần này Cẩm Y Vệ vẫn xông vào Chu gia bắt Chu Thiên Lộc.

Cẩm Y Vệ không quan tâm đến việc có đầy đủ chứng cứ hay không, chỉ cần là những người có can hệ với Đông Cung thì đều bị bắt hết.

Phó Vân anh cúi đầu, nhớ lại những chuyện xảy ra gần đây thật kỹ càng, bỗng gương mặt trở nên lạnh ngắt bèn tránh sang một bên theo bản năng.

Bên cạnh có tiếng cười nhàn nhạt, Phó Vân Chương lắc lắc tay trước mặt nàng, trong tay cầm một quả cầu tuyết nho nhỏ. Lúc nãy thấy nàng thất thần, y cố tình áp quả cầu tuyết vào mặt nàng, "Đừng lo mà..."

Y ngừng lại một chút rồi tiếp, "Tự dưng có chuyện thế này, phe phái nào cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ đâu."

Phó Vân anh đột nhiên nghĩ tới một chuyện khác, Hoắc Minh Cẩm nói huynh ấy chắc chắn có thể ra khỏi Hình Bộ... Tất cả những chuyện này là cho huynh ấy sắp xếp sao?

Chẳng lẽ huynh ấy phái người giết Thái tử?

Lòng nàng bỗng lạnh ngắt, không dám nói ra cái suy đoán này với Phó Vân Chương.

Hoắc Minh Cẩm từng nói huynh ấy giờ chẳng tin tưởng gì hết, chỉ tin chính mình...

Ai cũng có chấp niệm của riêng mình, để đạt được nó, họ có thể không quan tâm tới cách nhìn nhận của người đời, quyết không lùi bước. Thứ này có thể là công lý, là chính nghĩa, có thể là công danh lợi lộc, có thể là vinh hoa phú quý, có thể là quyền thế dưới một người mà trên vạn người, có thể là niềm tin rằng thiện ác đến cùng đều có báo ứng của đạo Phật, cũng có thể chỉ là chỉ tâm nguyện nho nhỏ là được ăn no mặc ấm mà thôi.

Vậy thì chấp niệm trong lòng Hoắc Minh Cẩm là gì đây?

Hai anh em về tới nhà, mỗi người chất chứa một tâm sự riêng trong lòng.

Phó Vân Khải cũng ở nhà. Trong kinh có chuyện lớn xảy ra, toàn bộ cửa thành bị đóng lại, thuyền hàng trên Vận Hà [1] cũng không vào thành được, tiểu nhị và người hầu kẻ hạ trong nhà đều phải về nhà hết. Khi này Kinh Vệ đã đi khắp các phố tuyên đọc bố cáo, triều đình hạ lệnh, mấy ngày tới sẽ truy tìm đạo tặc trong kinh, dân chúng đều phải ngoan ngoãn ngồi nhà, không có việc gì không được ra ngoài.

[1] Hay còn gọi là Đại Vận Hà, một trong những kênh đào cổ nhất thế giới, đóng vai trò quan trọng trong việc vận chuyển hàng hóa từ bắc chí nam, đặc biệt là từ các vùng phía nam tới Bắc Kinh.

Dân chúng ở kinh sư từ nhỏ tới lớn vẫn ở dưới chân Thiên tử, tuy rằng chưa thực sự trải qua sóng to gió lớn đi chẳng nữa nhưng vẫn cực kỳ nhạy cảm với những biến động của triều đình. Người hầu kẻ hạ trong Phó gia không cần Phó Vân Chương dặn dò đã mau

chóng đi mua rau quả gạo muối và than củi đủ cho cả nhà dùng trong mấy tháng, hơn nữa còn lén chuẩn bị gậy gộc phòng thân.

Cho dù chưa biết chuyện gì đã xảy ra nhưng không khí trong phố đã trở nên căng thẳng hẳn, nhà nào cũng đóng chặt cổng lại. Trong ngày tuyết, đường phố yên tĩnh vắng vẻ.

Ăn tối xong, Phó Vân Chương bảo những người khác ra ngoài, ngồi trong thư phòng sưởi ấm với Phó Vân anh.

Bên ngoài gió bắc thét gào, trong phòng vẫn ấm áp, trên chậu than đặt một giá đồng dùng để hong trà [2], tới khi có hương thơm nhàn nhạt tỏa ra thì có thể pha trà nóng để uống.

[2] Trà được đóng thành bánh, mùa lạnh để bánh trà lên chậu than cho khô, thơm hơn.

Phó Vân Chương cầm chiếc kim sắt trong tay, chạm rỏi gầy gầy những viên than trong chậu, nói: "Thái tử chết ở Giáo Phường."

Phó Vân anh kinh ngạc không nói nên lời.

Đường đường là người kế thừa ngôi vị Hoàng đế mà lại chết ở một chỗ như Giáo Phường... Phó Vân Chương không nói rõ nhưng nàng cũng đoán ra nguyên nhân cái chết của Thái tử.

Chốn kĩ viện, đương nhiên cách chết cũng rất phong lưu.

Nàng nhíu mày hỏi: "Tại sao lại thành ra như thế? Ai lại dám đưa Thái tử tới nơi như thế?"

Phó Vân Chương gấp một bánh trà ngon lên. Y không làm được những việc cần sự khéo léo, Phó Vân anh sợ y bị bóng, tự giác lấy chiếc vại sứ thanh hoa ra hứng lấy, kéo tay áo lên đi pha hai chung trà, dòng nước trong suốt đổ vào chung, tỏa ra hương trà nhàn nhạt.

"Là tiểu thái giám ở Đông Cung." Phó Vân Chương bưng chung trà lên, nhìn về phía nàng. Y thực sự không muốn nói những chuyện dơ bẩn đó với nàng, sợ làm bẩn tai nàng, nhưng dù sao nàng cũng từng làm quan ở Đông Cung, cần phải nói rõ cho nàng biết, "Sau khi Thái tử thành hôn, không tránh được ham thích, tiểu thái giám muốn lấy lòng hấn nên dụ dỗ hấn dùng thuốc kích thích. Vì thế người trong Chiêm sự Phủ từng nhắc nhở Tôn quý phi, Tôn quý phi không mấy để tâm... Hoàng tử trong cung ai chẳng vậy, Thái tử còn trẻ, không biết điều chỉnh, kiềm chế bản thân, lúc ở giáo trường lại bị người trong đó cho uống cho một loại thuốc khác, có thể hai thứ thuốc này kị nhau, hoặc cũng có thể là túng dụng quá độ..."

Có một số việc y vẫn cố ý giấu nàng, lúc Thái tử chết đi, người trần như nhộng, trong phòng có bốn kỹ nữ.

Giáo Phường Tư trước kia trực thuộc Lễ Bộ, chuyên quản lý việc huấn luyện vũ nữ, nhạc công để phục vụ cho việc tổ chức tiệc cung đình. Đến thời tiên đế, triều đình không sử dụng người ngoài cung nữa, ra lệnh cho những vũ nữ, nhạc công trong Giáo Phường dọn vào một khu nhà ở phía tây Tử Cấm Thành, chuyên phục vụ cho việc tiêu khiển của hoàng thất.

Từ đó, trong ngôn ngữ của dân chúng bình thường, từ "giáo phường" đã trở thành một cách gọi khác của chốn lầu xanh.

Thái tử đã chết ở một nơi như thế.

Phó Vân anh uống một ngụm trà, từ từ lấy lại bình tĩnh.

Cách chết như vậy... Thực ra nghĩ sâu một chút nữa thì cũng không phải là khó hiểu lắm. Triều đại này, từ tầm mười tuổi, đại đa số hoàng tử đã bị thái giám, cung nữ dụ dỗ khai huân [3]. Suốt trong giai đoạn thiếu niên, họ vẫn không biết tiết chế, tới khi thành hôn thường xuyên phải cần tới thuốc kích thích mới có thể làm được việc. Càng lạm dụng loại thuốc này, thân thể càng suy yếu. Thân thể càng suy yếu, lúc hành phòng càng không thể không có thuốc. một vòng tuần hoàn ác tính như thế khiến cho đa phần các

hoàng tử không sống thọ. Tiên đế được xem như một trong những hoàng đế sống thọ nhất. Mấy đời Hoàng đế trước đó ai cũng chỉ sống được tới năm ba mươi mấy tuổi đã cưỡi hạc về trời.

[3] Nghĩa đen là bắt đầu ăn mặn, nghĩa ở đây là học cách làm việc chẵn gói.

Thái tử trưởng thành sớm, là hoàng tử duy nhất trong cung. Để lấy lòng hân, đám thái giám, cung nữ không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Bề ngoài nhìn vào thì là vậy, nhưng sự thật chắc chắn không đơn giản như thế, sau lưng nhất định có người quạt gió thêm củi.

"Vụ này khó mà điều tra ra được... Hoàng thượng đã trực tiếp lệnh cho Cẩm Y Vệ nhận vụ án này, có nghĩa là Hoàng thượng không yên tâm về Hình Bộ và Đại Lý Tự." Phó Vân Chương nhìn về phía ô cửa sổ đóng chặt, khẽ nói, "Thái tử bỏ mình, nhìn thì có vẻ như là ngẫu nhiên, không có liên quan gì tới triều đình, nhưng thực ra có liên quan mật thiết."

Dù nguyên nhân cái chết của Thái tử là gì đi chăng nữa, thời tiết trong Tử Cấm Thành lại sắp thay đổi rồi.

Mi mắt Phó Vân anh rũ xuống.

Cả đêm ấy, không biết có bao nhiêu người trần trọc khó ngủ.

Ngày tiếp theo trời trong có nắng, tuyết cuối cùng cũng ngừng rơi.

Ánh tuyết sáng lóa rọi vào cửa sổ loang loáng như ánh nước, người hầu kẻ hạ quét tuyết trong sân, chổi quét qua phiến đá xanh kêu xoàn xoạt khiến người ta có cảm giác bình yên.

Cứ như thể tất cả đều đang được tắm dưới ánh nắng, dịu dàng ấm áp.

Nhưng trên thực tế thì không phải vậy, Thái tử vừa chết, toàn bộ triều đình lại sắp trải qua một lần thay máu nữa.

Như thường lệ, Phó Vân anh ngủ dậy rửa mặt chải đầu, mặc quần áo rồi ăn một bát mì xào hành nóng hổi và mấy chiếc bánh quẩy.

Phó Vân Chương ăn uống không tốt, chỉ ăn một bát cháo củ từ.

Hai người sửa soạn xong lại tới Tử Cấm Thành như thường ngày.

Lúc vừa đến cửa Đại Lý Tự, phía trước đã truyền tới tiếng bàn tán và tiếng cãi cọ ồn ào, xa xa có thể thấy được trước cửa Hình Bộ, người người chen chúc, hai bên đường cũng rất đông người đứng xem.

Phó Vân Chương xuống xe trước rồi quay lại đỡ Phó Vân anh xuống sau.

Hai người không biết chuyện gì xảy ra, hòa vào trong đám đông ven đường xem thế nào.

Chỉ có thể thấy được trước cổng chính Hình Bộ giờ nhốn nháo đông đúc, mấy chục binh sĩ Cẩm Y Vệ mặc giáp nhẹ nối đuôi nhau đi ra. Dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ, trường đao trong tay họ phản chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo, ủng cao cổ giẫm lên nền tuyết đọng.

Chỉ lát sau, thiên hộ, phó thiên hộ của Cẩm Y Vệ vây quanh một người từ bên trong chậm rãi đi ra, thân hình người nọ cao lớn, từ từ bước ra từ trong bóng tối, khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt đen tinh tường, đứng thẳng trước thềm đá, gió thổi qua làm vạt áo bay phần phật, đầy khí thế.

Chàng nhìn xung quanh một lúc, bình thản lạnh lùng, không biểu lộ cảm xúc. Ánh mắt lướt qua những người xung quanh, dừng lại một chút ở chỗ Phó Vân anh.

rõ ràng là cách nhau rất xa nhưng Phó Vân anh cảm giác được Hoắc Minh Cẩm đang nhìn mình. Nàng nhìn về phía chàng gật đầu khe

khẽ.

Khỏe miệng Hoắc Minh Cẩm dường như hơi cong lên một chút.

không ai dám lên tiếng, bốn bề lặng ngắt như tờ.

Tiếng vó ngựa từ xa đi tới đánh vỡ sự tĩnh lặng, mấy con ngựa mạnh mẽ phi như bay đến trước cửa Hình Bộ.

Người trên ngựa không đợi ngựa dừng lại đã nhảy xuống khỏi lưng ngựa, quỳ xuống dưới chân Hoắc Minh Cẩm, "Nhị gia, Hoàng thượng tuyên Nhị gia vào cung kiến giá."

Hoắc Minh Cẩm không nói gì, bước xuống bậc thang, nhận lấy dây cương, xoay người lên ngựa, khẽ hô một tiếng, tuấn mã tung vó, phóng vụt đi như thể một mũi tên rời cung.

Các đề kỵ cũng vội vàng nhảy lên lưng ngựa, mấy chục người nhanh chóng rời đi trong ánh mặt trời lấp lánh, như thể gió cuốn mây tan, hướng về phía cung điện.

Tiếng vó ngựa rầm rập vẫn vang vọng mãi trên đường.

Mãi tới khi không còn nghe thấy tiếng vó ngựa, mọi người mới bừng tỉnh, lấy lại tinh thần, chụm đầu ghé tai bàn tán.

"Hoắc chỉ huy sứ được thả ra rồi, phen này thế nào trên triều đình cũng náo loạn lật cả trời lên cho mà xem!"

"không hổ là người từng sống sót trên chiến trường, mạng lớn thật, cứ tưởng không sống nổi đến nơi rồi mà giờ lại được thả ra."

Có người sợ hãi nhưng lại khẽ thờ phào: "Cũng may chúng ta chỉ là quan viên cấp thấp, chẳng ai thèm để mắt đến, Hoắc chỉ huy sứ có trả thù đi chăng nữa thì cũng không đến lượt chúng ta..."

Nghe những người xung quanh nhỏ giọng bàn tán, Phó Vân Chương và Phó Vân anh nhìn nhau.

"Hoắc đại nhân hẳn là không sao rồi."

Phó Vân Chương nói, hơi cảm khái, có câu họa phúc sớm chiều [4], hẳn là nói về người như Hoắc Minh Cẩm.

[4] Nguyên văn là "đán tịch họa phúc", trong câu "Thiên hữu bất trắc phong vân, nhân hữu đán tịch họa phúc." Nghĩa đen là: Trời có mưa gió khó đoán, người có họa phúc sớm chiều, ý chỉ họa phúc của con người xảy đến nhanh chóng và bất ngờ khó đoán.

Phó Vân anh ừm một tiếng.

Trong lòng nàng lại nghĩ việc này vẫn chưa kết thúc được.

Hai người ai đi đường nấy. Phó Vân anh đi về phía Đại Lý Tự. Như thường lệ, vẫn là Lục chủ bộ phụ trách điểm mặt quan viên. Nhìn thấy nàng, hẳn nhẹ nhàng hất đầu vào phía trong một chút, "Triệu thiếu khanh về rồi."

Thái tử đã chết, tất cả quan viên quan trọng đang làm việc bên ngoài đều bị triệu hồi về kinh thành gấp. Tối hôm qua Triệu Bật đi suốt đêm vội vã trở về. Cửa thành bị canh giữ vô cùng nghiêm ngặt, hẳn lấy bài ngà của Đại Lý Tự ra mà vẫn không được vào thành, phải chờ tới sáng sớm nay mới vào được. Sau khi vào thành, hẳn không về nhà mà đi thẳng tới Đại Lý Tự xử lý công văn.

Phó Vân anh đợi ngoài phòng hẳn, thấy hẳn bận đến mức chẳng có thời gian ngẩng đầu, nghĩ ngợi một lúc rồi về phòng làm việc của mình.

Thái tử chết không rõ nguyên nhân, mọi người ở Đại Lý Tự đều hoảng loạn. Nghe nói vụ án này do Cẩm Y Vệ tiếp nhận, mọi người thở phào nhẹ nhõm, đồng liêu nhìn nhau, thấy ai cũng có vẻ mặt như thể vừa trút được gánh nặng.

Nguy hiểm quá, vụ án khó giải quyết như thế suýt nữa rơi trúng đầu bọn họ rồi!

Ngày nào còn chưa điều tra xong vụ việc của Thái tử thì ngày đó Tử Cấm Thành không được yên bình, sóng to gió lớn có thể nổi lên bất cứ lúc nào, mọi người lặng lẽ nhìn nhau đầy ẩn ý, quay về phòng làm việc của mình.

Thời điểm bất thường này nhất định phải cẩn thận, ngậm chặt cái miệng mình mới được.

Tối hôm qua, ở Bắc Trấn Phủ Ty đã có mười mấy cung nhân không chịu nổi tra tấn. Sáng nay thi thể đã bị kéo ra ngoài bãi tha ma ở ngoại thành, bọn họ tình cờ bắt gặp, mấy người ốm yếu lập tức che miệng chạy về phía góc tường, sáng ăn bao nhiêu nôn ra bấy nhiêu.

Quan viên Lục Bộ đều biết Thái tử đã chết, nhưng Thái tử chết chẳng vẻ vang gì, vậy nên đến giờ vẫn chưa chính thức phát tang. Các vị đại thần bận đủ thứ chuyện, không rảnh quan tâm tới đám tếp riu bên dưới, Hoàng thượng đau lòng quá đổi nên ốm liệt giường, các vị đại thần trong Nội Các liên tục cãi cọ chuyện tang ma cho Thái tử.

Đám quan viên phía dưới không quan tâm tới những cơn sóng ngầm mãnh liệt nơi trung tâm quyền lực, chỉ không biết nên giả vờ như không biết Thái tử đã chết, tiếp tục làm việc hay phải quay đầu về hướng Đông Cung khóc lóc thảm thiết bây giờ. Cuối cùng họ nghĩ thôi cứ làm việc cho đường hoàng vậy.

Làm gì còn cách nào khác, Hoàng thượng nhạy cảm đa nghi, lúc này ai mà dám khóc, nhỡ đâu Hoàng thượng cảm thấy đám quan viên đang rửa ông ta chết, hạ một ý chỉ cách chức, thế thì ai mà làm gì được?

Khóc thì không được rồi, nhưng mà không khóc cũng không được, tới lúc Hoàng thượng và Tôn quý phi lấy lại tinh thần, biết đám quan

viên không khóc thương cho Thái tử, lại đâm ra nghi ngờ bọn họ mong Thái tử chết, đến lúc đó vẫn lại gặp họa.

Bởi vậy, mọi người đều giữ khuôn mặt cứng đờ, không cảm xúc, mỗi lần gặp nhau đều cúi đầu, thờ dài, ngằm hiểu với nhau rồi ai làm lại việc của người nấy.

một ngày trôi qua trong cái loại không khí kì quái như vậy.

Đến tối về nhà, quản gia đưa cho Phó Vân anh một phong thư.

Đó là thư Viên Tam nhờ người khác đưa tới. hấn đi phủ Cống Châu, Giang Tây một chuyến, nhanh chóng tìm được Chu công tử đang tu dưỡng ở điền trang của Chu gia. Cách đây không lâu trong kinh thành có chuyện, Hoắc Minh Cẩm bị bắt giam, Chu công tử nghe người ta nói vậy, vô cùng mừng rỡ, nhao nhao đòi vào kinh. Người Chu gia nhất định không chịu, khuyên hấn không nên làm bừa, Chu công tử không nghe, lén lấy lộ phí và giấy phép đi lại, thuê một chiếc thuyền. Thuyền xuất phát được mấy canh giờ hấn lại bị người Chu gia bắt về. Hóa ra bọn họ phát hiện ra hấn đã trốn đi, vội vàng chạy thẳng lên phía bắc đuổi theo.

Trong thư, Viên Tam nói hấn đã dò hỏi được nguyên nhân tại sao năm đó Chu công tử bị đưa về quê. hấn giả trang thành công tử nhà giàu ra ngoài du lịch, kết bạn với Chu công tử rồi nhanh chóng trở nên thân thiết. Chu công tử uống say, không còn biết giữ mồm giữ miệng gì nữa, bô bô kể hết cho hấn. Tuy vậy những điều này không tiện nói trong thư. hấn đang trên đường về kinh sư, tuyết lớn, đi lại khó khăn, chắc phải sang năm mới hấn mới quay lại kinh thành được.

Phó Vân anh đọc đi đọc lại bức thư của Viên Tam mấy lần, thấy không bỏ sót chỗ nào bèn vút lá thư vào chậu than. Bức thư bị ngọn lửa thiêu sạch.

Về lý mà nói, lúc Hoắc Minh Cẩm thất thế, Chu gia không cần kiêng dè như vậy, đáng lẽ ra phải nhân cơ hội này để đưa Chu công tử về

kinh mới phải. Vậy mà không những người Chu gia không phải người đi Giang Tây đón hấn mà còn ngăn cản Chu công tử về kinh.

Phải chăng Chu thượng thư đã đoán được Hoắc Minh Cẩm sẽ nhanh chóng quay lại vị trí cũ từ trước nên không cho phép con trai về kinh?

Trực giác mách bảo cho nàng chuyện không đơn giản như thế...

Lần trước Chu Thiên Lộc bỗng nhiên bị vu cáo rồi bị bắt giam, thoát nhìn thì chỉ là một vụ trả thù bình thường nhưng thực ra hấn là có người mưu tính mượn cơ hội này để hãm hại Chu Thiên Lộc, khi ấy hấn chính là thị độc được Thái tử yêu quý nhất.

Khi đó nàng đã cảm thấy có gì đó không bình thường... Chẳng lẽ việc Chu Thiên Lộc bị bắt cũng có liên quan tới cái chết của Thái tử hay sao?

Hấn đã có người định xuống tay với Thái tử từ lâu rồi, hoặc nói cách khác, cách đây rất lâu, bên cạnh Thái tử đã có người muốn làm hại tính mạng của hấn.

Bởi Chu Thiên Lộc được Thái tử yêu thích, thiên vị, cản đường kẻ khác nên mới gặp họa, bị nhốt vào ngục.

Tất cả những việc này có liên quan gì tới Hoắc Minh Cẩm?

Phó Vân anh đoán mãi không ra mối liên quan trong đó, chỉ có thể khẳng định một điều duy nhất chính là, Binh Bộ thượng thư Chu đại nhân có thể vững vàng qua mấy triều vua không phải là không có nguyên do. Ông ta quả nhiên nhạy bén, hiểu rõ sự đời, có lẽ ông ta đã nhìn ra Đông Cung không yên ổn từ trước nên đã nhân dịp Chu Thiên Lộc dính phải chuyện kiện tụng, đưa Chu Thiên Lộc về phủ, không cho hấn tiếp tục đi lại với Đông Cung nữa.

Còn việc không cho con trai út về kinh cũng là quyết định của ông ta sau khi suy nghĩ cẩn kẽ, ngày nào Hoắc Minh Cẩm còn chưa

thực sự bị kéo xuống, ông ta sẽ không đắc tội với Hoắc Minh Cẩm.

Sau đó một ngày, Lễ Bộ thượng thư làm Hoàng thượng tức giận nên bị phạt quỳ hơn một canh giờ dưới tuyết lớn.

Sân châu bên ngoài Thiên Bộ Lang không rộng lắm, những ngày thiết triều quan trọng, văn võ bá quan phải quỳ ở đó nghe thái giám tuyên đọc thánh chỉ. Lễ Bộ thượng thư quỳ ngay trước đường dẫn vào trong điện, cho dù là ngày nắng ấm áp hay là ngày đông gió bắc thổi điên cuồng, Vũ Lâm Quân canh gác ở nơi này cũng bị lạnh tới mức mặt mày tái mét. Lễ Bộ thượng thư là ông già bảy mươi mấy tuổi, làm sao chịu được cảnh quỳ trong gió lạnh như thế. Sau hơn một canh giờ, ông ta được thái giám đỡ dậy thì đã sống dở chết dở.

Nghe nói trong lúc xử lý việc tang ma cho Thái tử, Lễ Bộ thượng thư lơ là, mắc lỗi khiến cho Hoàng thượng tức giận.

Mấy ngày sau đó, đám quan viên phải đi Đông Cung khóc tang cho Thái tử. Sau mấy ngày nắng, tuyết đã tan dần, từng bách trên núi dần đã quay lại với màu sắc ban đầu nhưng kinh thành vẫn chìm trong những sắc màu ảm đạm, tất cả quan viên đều phải túc trực bên linh cửu của Thái tử.

Đúng lúc này, lại có một tin tức khiến mọi người phải kinh ngạc được truyền ra từ Đông Cung.

Thái tử phi Thẩm thị mang thai.

Hơn nữa, theo lời cung nữ bên người Thái tử phi, Thái tử phi đã biết mình có thai từ trước, nhờ Thẩm thủ phụ giúp đỡ tìm thần y bắt mạch, thần y nói trong bụng Thái tử phi hiện giờ là một bé trai.

Lúc Thái tử chết ở Giáo Phường, Thái Tử phi vừa đi lễ tạ thần linh trong miếu, đang trên đường về cung, trong tay vẫn còn cầm một tờ giấy, trên giấy chính là lời giải xăm vừa mới rút được trong miếu.

Thái tử phi rút được một thẻ thượng thượng thêm (*quẻ tốt nhất, thường liên quan tới mệnh đế vương*).

Có uẩn khúc đây.

Thái tử qua đời, trong bụng Thái tử phi có khi lại có một Thái tôn.

Lúc nghe được tin tức này, mọi người khóc không được, không khóc cũng không xong, cả đám cứng đờ, mặt mày méo xệch, vô cùng kì quái.

...

Trong ngự thư phòng, một phó thiên hộ của Cẩm Y Vệ cầm mật báo đi về phía bàn.

Hoàng đế mặt mũi sa sầm, mở mật báo ra xem, càng xem xuống dưới, biểu hiện trên khuôn mặt càng nặng nề.

trên đó ghi chép kỹ càng tất cả những hoạt động của thủ phụ Thẩm Giới Khê và những mối quan hệ ngầm ngầm của ông ta, ông ta ngủ dậy lúc nào, lúc nào ra khỏi nhà, lúc nào đi ngủ, ngay cả lúc nào đi nhà xí, đi mấy lần cũng có ghi giờ rõ ràng.

Gã thần ý bắt mạch cho Thái tử phi là cao nhân đã được đích thân Thẩm Giới Khê đón vào trong phủ. không còn nghi ngờ gì nữa, ngay từ đầu Thẩm Giới Khê đã biết Thái tử phi mang thai.

Chuyện Thái tử bị những kẻ bên cạnh dụ dỗ đi tới cái nơi quỷ quái kia, còn cả chuyện những thứ thuốc cấm đó từ đâu tới... tuy không có liên quan gì tới Thẩm Giới Khê, nhưng tất cả những chuyện đó lại dính dáng tới một môn sinh mà ông ta từng rất nể trọng hồi trước.

Người trong tộc của Thẩm Giới Khê làm mưa làm gió ở Hồ Quảng, ức hiếp dân địa phương, thậm chí cháu trai ông ta còn dám cướp đoạt con gái tri phủ. Tri phủ muốn đòi lại công bằng cho con gái, tấu chương còn chưa tới được kinh sư, người này đã bị Thẩm đảng gán

cho một cái tội danh không rõ ràng, nhốt vào đại lao, mấy ngày sau đã chết trong ngục.

Người trong tộc Thẩm thị cướp đoạt đồng ruộng. Dưới danh nghĩa của anh trai Thẩm Giới Khê có tận mấy trăm vạn mẫu ruộng! Mỗi lần tới ngày mừng thọ ông ta, quan viên triều đình đua nhau chúc thọ, quà cáp đưa tới Thẩm gia không có chỗ chứa, để ngoài cũng hỏng hết, đành phải gọi ăn may tới ăn...

Tay Hoàng đế run lên, đập tới rung cả bàn.

Mấy hôm nay, đau lòng vì cái chết của con trai, ông ta chẳng buồn ăn uống, vàng thâm quanh mắt đen sì, mệt mỏi, vừa đứng dậy đã thấy choáng váng, lão đảo loạn choạng.

"Vạn tuế gia!"

Mấy thái giám xung quanh hoảng sợ, quên cả thở, vội vàng chạy tới đỡ Hoàng đế.

Đôi tay Hoàng đế vẫn run lẩy bẩy, đẩy đám thái giám ra, tức giận hét lên: "Cút!"

Đám thái giám quỳ rạp xuống đất, nhưng vẫn không dám đi. Mấy hôm nay Hoàng thượng thường xuyên bị váng đầu, có một lần bọn họ không kịp chạy tới, Hoàng thượng suýt nữa lăn từ trên bậc thang xuống, may mà lúc ấy có vị phó thiên hộ trẻ tuổi của Cẩm Y Vệ ở đấy, nhanh tay đỡ lấy Hoàng thượng, nếu không nhờ Hoàng thượng có mệnh hệ gì, đám thái giám như bọn họ phải rơi đầu mất thôi!

Thấy Hoàng đế tức giận, Cẩm Y Vệ phó thiên hộ bước lên mấy bước, chấp tay nói: "Hoàng thượng, vi thần còn điều tra được một việc khác thường..."

hắn có vẻ do dự, chần chừ.

Hoàng đế phẩy tay, ra hiệu cho đám thái giám ra ngoài.

Lần này đám thái giám không dám ở lại, cúi gập eo lui ra khỏi ngự thư phòng.

"Người điều tra được gì rồi?" Hoàng đế quay lại long ỷ, hỏi.

Phó Thiên hộ khẽ đáp: "Mấy năm trước Thẩm gia tranh đoạt đồng ruộng với người ta, đánh chết một người dân trong thôn, bị Tể tướng ngự sử tố cáo. Lần này vi thần về phủ Giang Lăng âm thầm điều tra, phát hiện ra khoảnh đất kia cuối cùng vẫn rơi vào tay Thẩm gia, nhưng bọn họ không hề xây nhà cửa, thôn trang hay trồng trọt gì cả, mà đã xây tường bao quanh khoảnh đất đó, không cho phép những người khác lại gần, thoạt nhìn có vẻ rất đáng nghi. Vi thần liền hỏi han một phen... phát hiện ra quả nhiên có bí mật, khoảnh đất kia có sông có núi, xung quanh có dãy núi bao bọc, nước chảy vờn quanh, nghe nói, sau một lần sấm sét, dân địa phương từng nhìn thấy có một con rồng lớn xuất hiện trong sơn cốc, bay thẳng về phía chân trời vậy nên dân địa phương gọi dãy núi nọ là núi Thanh Long."

Núi có long khí, vượng đường con cháu.

Thẩm gia lại cố tình cướp đoạt một khoảnh đất có long khí, mục đích đã rõ ràng.

Hoàng thượng nghe tới câu cuối cùng, mặt mày đã tím ngắt, trong mắt hiện lên sự âm hiểm, độc ác.

Thẩm Giới Khê làm quyền thần cả đời, có lẽ không có cái tham vọng đó, nhưng những kẻ khác trong Thẩm gia, môn sinh, vây cánh của ông ta chưa chắc đã nghĩ như vậy.

Thái tử bị chính người Thẩm gia hại chết! Nhất định là như thế.

Bọn họ muốn làm Hoắc Quang hay là làm Vương Mãng [5]? Hay là lại có kẻ muốn khoác hoàng bào khiến giang sơn từ nay hoàn toàn thay tên đổi họ?

[5] Hoắc Quang là đại thần nhiếp chính thời nhà Hán, từng đưa Xương Ấp Vương Lưu Hạ lên ngôi, sau đó phế ông này, lại lập Hán Tuyên Đế Lưu Bệnh Dĩ làm Hoàng đế. Hoắc Quang cũng từng mấy lần đưa con cháu mình vào cung làm hậu. Vương Mãng là quan cuối triều Hán, từng đưa con gái vào cung làm Hoàng hậu cho Bình Đế mới 13 tuổi, từng bước nâng cao địa vị của mình, cuối cùng cướp ngôi Hoàng đế.

Hoàng đế cắn chặt răng, tuy là vua một nước nhưng ông ta làm cha lại không bảo vệ được cho con trai mình.

Đáng giận hơn nữa, giờ Thái tử vừa mất, triều thần lại chẳng có ai thông cảm cho nỗi đau mất con của ông ta, còn liên tục ám chỉ với ông ta rằng đợi Thái tử phi sinh con xong cần lập tức sắc phong Thái tôn, nếu không lòng người sẽ hoang mang...

Ông ta vừa mới mất một đứa con trai!

Người cô đơn [6], chính là như vậy, cả triều văn võ chẳng có một ai thực sự trung thành với ông ta, năm đó ông ta giết anh em của mình mới cướp được ngôi vị Hoàng đế. Trong đáy lòng, hẳn là các đại thần đều đang chê cười ông ta!

[6] Nguyên văn là "quả nhân", danh xưng của Hoàng đế thời xưa, cũng nghĩa là người cô đơn. Người làm Hoàng đế ắt phải cô đơn.

Bọn họ càng như vậy, ông ta càng phải sống thật tốt, sống thật lâu, chỉ cần một ngày ông ta còn chưa chết, ông ta vẫn là Hoàng đế, tất cả bọn họ đều phải quỳ rạp dưới chân ông ta, nghe ông ta sai bảo!

Hoàng đế dần ổn định lại hơi thở của mình, mặt mũi tối đen.

"Hoắc Minh Cẩm không thể chết được, phải giữ hẩn lại."

Phó thiên hộ đứng bên cạnh, không nói một lời, tựa như tượng gỗ.

Lúc này, ngoài điện vang lên tiếng bước chân vội vã.

Thái giám run rẩy quỳ gối trước cửa điện, dập đầu, "Vạn tuế gia, Quách Tần nương nương mất rồi!"

Hoàng đế không thể hiện chút cảm xúc nào, lạnh lùng nói: "Chôn đi."

Đám thái giám nhìn nhau, Quách tần là phi tần mới vào cung sau đợt tuyển tú lần này, trẻ tuổi xinh đẹp, được Hoàng thượng sủng ái, một người vốn đang sống sờ sờ tự nhiên chết đi, sao Hoàng thượng lại chẳng thềm hỏi han tới một tiếng?

Thái tử đã chết... Tôn quý phi cả ngày nước mắt đầm đìa, chỉ bởi nhìn thấy Quách tần hơi mỉm cười một chút, đã sai cung nữ bên người mình tát vào mặt Quách tần. Quách tần không chịu nổi nỗi nhục này, dập đầu vào cột tự sát, bọn họ sợ bị liên lụy nên mới chạy tới báo tin, ngờ đâu Hoàng thượng lại phản ứng kì quái vậy.

Đám thái giám không dám hỏi lại, vội vàng lau mồ hôi lấm tấm trên mũi, tới tìm thái giám ở Tư Lễ Giám để nghĩ cách.

Chấp bút thái giám thờ dài, nhìn ra phía đình viện ngập trong ánh nắng vàng lấp lánh, nói: "Vạn tuế gia và Tôn nương nương chỉ có một đứa con trai, chuyện này khó giải quyết rồi!"

Hai người họ trung niên mất con, không chịu nổi đả kích, Tôn quý phi đã điên điên khùng khùng, Hoàng thượng thì ngày càng u ám, không kiểm soát được cảm xúc. Vì nhớ thương Thái tử, chỉ trong vòng hai ngày, Hoàng thượng đã ban chết cho mấy cung nữ, những người hầu hạ gần Hoàng thượng như bọn họ cũng không biết liệu có bình yên vượt qua được nguy hiểm lần này hay không, sống hay chết còn chưa nói trước được.

...

Sau khi tin Thái tử phi có thai được truyền ra, tình thế trong triều càng quái dị hơn.

Nếu cái thai này là con gái thì cũng không sao, nếu là con trai thì chắc chắn sẽ được chọn làm Hoàng thái tôn.

Hoàng thái tôn còn nhỏ như vậy, chờ Hoàng thượng quy tiên, nhất định cần tới phụ chính đại thần thay mặt xử lý việc triều chính. Vị phụ chính đại thần này đương nhiên sẽ chỉ có thể được chọn từ nhà mẹ đẻ của Thái tử phi.

Lần thứ hai, Thẩm gia bị đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió.

Có một điều kỳ lạ là Hoàng đế biết được tin vui này xong lại không phong thưởng cho Thái tử phi, hơn nữa lại còn phái người đưa người mà trước đây đã bị cách chức, đuổi ra khỏi kinh do buộc tội Thẩm Giới Khê là Tướng ngự sử về lại Tử Cấm Thành.

Lúc trước Tướng ngự sử buộc tội Thẩm Giới Khê, dẫn tới việc Thẩm đảng dâng sớ từ quan, sau đó Hoàng đế bị Thẩm Giới Khê gây áp lực, phải trục xuất Tướng ngự sử ra khỏi kinh thành. Vì chuyện này, đám ngôn quan đã kết oán với Thẩm Giới Khê.

Nhưng mà chẳng ai quan tâm tới chuyện Hoàng thượng gọi Tướng ngự sử về cả, tầm mắt của mọi người giờ đã đặt cả trên người Thái tử phi rồi.

Thái tử phi đã có thai từ lâu nhưng vẫn giữ kín như bưng, không chịu nói ra, hiện giờ Thái tử đã chết, mọi người đang chờ đợi đứa bé được sinh ra.

Chẳng còn ai quan tâm tới nguyên nhân cái chết của Thái tử nữa.

Bởi Thái tử đã chết rồi.

Dù khi còn sống hẳn có địa vị cao đến mức nào đi chăng nữa thì lúc bị chôn xuống đất, tất cả những thứ đó cũng tan thành mây khói, hẳn không còn có thể mang lại quyền lực, địa vị cho người còn sống, ai còn rảnh rỗi mà đi hoài niệm hẳn cơ chứ?

Huống chi nguyên nhân cái chết của hắn còn đáng xấu hổ như vậy, ai mà dám nhắc tới Thái tử trước mặt mọi người, lập tức sẽ bị Cẩm Y Vệ kéo tới Bắc Trấn Phủ Ty tra tấn. Dưới áp lực đó, mọi người đều im bặt, không dám nhắc tới chuyện tang ma của Thái tử nữa.

Phó Vân anh từng làm việc ở Đông Cung, giờ người ở Đại Lý Tự nhìn thấy nàng đều bày tỏ sự ái ngại, cố gắng hết sức để tránh nàng.

Chu Thiên Lộc và Viên Văn đã được thả, hai người bị hành hạ không ít. Chu Thiên Lộc vốn là một vị công tử được chiều chuộng, giờ gầy tới mức chỉ còn da bọc xương, Viên Văn khá hơn nhiều, mỗi tội liên tục áy náy vì đã không khuyên can kịp thời, để Thái tử đắm chìm trong thứ thuốc kích thích kia, khiến ý chí và tinh thần sa sút.

"Ta đã biết chuyện Thái tử diện hạ uống những thứ thuốc đó từ trước..."

Lúc Phó Vân anh tới Chu gia thăm Chu Thiên Lộc, hắn bảo người hầu ra ngoài, khe khẽ kể với nàng: "Ta từng khuyên Thái tử rồi, thuốc kích thích sẽ gây hại cho cơ thể, cơ mà Thái tử không nghe. Về sau, người ở Chiêm sự Phủ liên tiếp làm khó ta, sau đó xảy ra chuyện của Hồ thị và Cao gia. Khi đó ta nghĩ mãi cũng chẳng nghĩ ra rốt cuộc là ai đã hãm hại ta, giờ ngẫm lại, người đã hại chết Cao gia rất có thể là đám thái giám ở Đông Cung và người Thẩm gia."

Có một số việc thoạt nhìn rất phức tạp nhưng thực ra lại rất đơn giản. Có một số việc thoạt nhìn rất đơn giản nhưng phía sau lại có đủ thứ rắc rối phức tạp.

Thái tử đã chết, Cẩm Y Vệ điều tra đi điều tra lại cũng không tìm ra nguyên do, tất cả chứng cứ đều chỉ ra rằng Thái tử chết là do túng dụng quá độ, hơn nữa lại lạm dụng thuốc kích thích.

Nhưng bởi người có lợi nhất là Thẩm gia nên mọi người đều bắt đầu nghi ngờ Thẩm thủ phụ.

Đặc biệt, những ngôn quan đã kết oán với Thẩm thủ phụ mấy lần giờ có niềm tin vững chắc rằng Thái tử đã bị người Thẩm gia thăm khuyển khích đi cái nơi quý quái kia mua vui, lý do là bởi anh em của Thái tử phi đã từng đi tới chốn yên hoa cùng Thái tử.

Thực ra việc này chắc chắn không phải do Thẩm thủ phụ làm. Nếu ông ta thực sự có ý đồ gì, đợi tới lúc Hoàng thượng băng hà mới ra tay thì không phải tốt hơn nhiều à? Giờ cái thai trong bụng Thái tử phi là nam hay nữ còn chưa biết được đâu!

Đám ngôn quan cười lạnh, cái chết của Thái tử đã được Thẩm gia lên lên kế hoạch từ trước, chẳng qua là việc dùng thuốc như thế nào khó mà khống chế cho nổi nên mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy. Thái tử phi còn chưa kịp sinh con mà Thái tử đã chết.

Còn đứa bé trong bụng Thái tử phi ấy mà, là nam hay là nữ căn bản quan trọng gì đâu, Thẩm gia nói là con trai thì nhất định là con trai.

Mọi người nghe mà lạnh cả người.

Chu Thiên Lộ cũng không suy nghĩ khác mọi người là mấy, "Vân ca nhi, may mà khi đó người giúp ta, nếu như ta thực sự bị kết tội, ông nội ta cũng chưa chắc đã có thể bảo vệ ta, Hình Bộ là địa bàn của bọn họ."

hắn cứ cảm tạ Phó Vân anh mãi.

Phó Vân anh cười, thăm hỏi, dặn dò hắn mấy câu rồi ra khỏi Chu phủ.

một chiếc xe ngựa đang dừng lại trước cửa Chu phủ. Hôm nay trời rất đẹp, mặt trời tỏa ánh nắng ấm áp, binh sĩ Cẩm Y Vệ đang ngồi ở vị trí phu xe, dựa người vào thành xe ngựa gật, chắc hẳn đã chờ rất lâu.

Nhìn thấy Phó Vân anh ra ngoài, một người đang chờ bên cạnh đi ra.

Lý Xương mỉm cười, cung kính nói: "Phó tướng công, Nhị gia đang chờ để gặp ngài."

Hoắc Minh Cẩm đã được thả ra nhưng vẫn chưa nhúng tay vào việc điều tra cái chết đột ngột của Thái tử. Hiện giờ người được Hoàng thượng tín nhiệm nhất chính là Cẩm Y Vệ phó thiên hộ, đó là Võ Trạng nguyên mà Hoàng thượng đích thân lựa chọn năm kia.

Phó Vân anh biết vị phó thiên hộ kia là người của Hoắc Minh Cẩm.

Nàng còn nhớ Diêu Văn Đạt từng nói, lúc Hoắc Minh Cẩm phô ra mọi mũi nhọn của bản thân thì thực ra không khó đối phó lắm, lúc người này giấu hết mũi nhọn lại mới là đáng sợ nhất.

Cái chết của Thái tử lần này mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Nàng ừm một tiếng, bước lên xe ngựa.

Xe ngựa chạy thẳng ra khỏi thành, đường xá ở ngoại thành lầy lội khó đi, xe ngựa xóc lên xóc xuống khiến nàng thực sự không chịu đựng nổi đành nhờ Lý Xương cho nàng một con ngựa, chuyển sang cưỡi ngựa.

Vào núi, qua sông, đi trên con đường núi nhỏ hẹp, bọn họ dừng lại trước một tiểu viện có hàng rào bằng tre vây quanh.

Phó Vân anh xuống ngựa, theo sau Lý Xương đi vào trong viện.

Bên trong viện lát gạch xanh, có bày sẵn bàn ghế và sạp gỗ, Hoắc Minh Cẩm đang ngồi bên bàn uống rượu, xung quanh có đề kỳ bảo vệ. Chàng ngồi quay lưng về phía nàng, nàng không nhìn rõ biểu hiện trên khuôn mặt chàng.

Nhưng bóng dáng thoạt nhìn có chút cô độc.

"Nhị gia, Phó tướng công tới rồi."

Lý Xương lên tiếng thông báo, đưa mắt ra hiệu cho mấy đề kỵ, họ lập tức khom lưng lui ra ngoài.

Hoắc Minh Cẩm xoay người lại, chàng mặc một chiếc áo bó tay bằng gấm đen thêu hoa văn chìm, trông uy nghiêm hơn cả thường ngày, nhìn Phó Vân anh, "Trời lạnh, lại đây uống ly trà nóng đi."

Hôm nay nắng ấm nhưng trên núi hoang vu, nàng lại cưỡi ngựa tới đây, đúng là lạnh thật.

Phó Vân anh đi qua đó, ngồi đối diện với chàng.

Chàng rót cho nàng một ly trà, thấy tóc mai nàng có mấy sợi xòa xuống, "Cưỡi ngựa tới đây sao?"

"Tuyết chưa tan hết, đường hơi khó đi."

Phó Vân anh nói, bưng ly trà lên uống một ngụm, là trà xanh mà nàng vẫn thích uống.

Nàng lập tức đưa mắt nhìn về phía Hoắc Minh Cẩm.

Khóe miệng chàng khẽ cong lên, "không thích à?"

Nàng lắc đầu, đặt chén trà xuống, "Hoắc đại nhân... Chuyện Thái tử có liên quan đến ngài không?"

Hoắc Minh Cẩm vuốt ve chén rượu trong tay, ánh mặt trời mùa đông rọi xuống khuôn mặt chàng, phủ lên một lớp ánh sáng vàng lấp lánh.

"Đúng là có liên quan tới ta."

Trầm mặc một lúc, chàng nói, giọng điệu lãnh đạm.

Phó Vân anh nhìn dây leo đã khô héo quấn quanh hàng rào tre, lặng yên không nói gì.

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng, nhẹ nhàng lên tiếng, "Thái tử không phải do ta giết... Nhưng mà ta biết có người muốn giết Thái Tử."

thật ra người Thẩm gia cũng không có ý định giết Thái tử, bọn họ chỉ muốn khống chế chuyện phòng the của Thái tử, khiến Thái tử chỉ tập trung vào Thái tử phi, mau chóng sinh con. Người thực sự muốn giết Thái tử là thuộc hạ cũ của tiên hoàng hậu. Tâm phúc của tiên hoàng hậu muốn giết Thái tử để trả thù Tôn quý phi và Hoàng thượng.

Người Thẩm gia không biết người của tiên hoàng hậu đang làm gì, người của tiên hoàng hậu cũng không biết người Thẩm gia đang làm gì. Người Thẩm gia lén tác động vào chuyện phòng the của Thái tử, người của tiên hoàng hậu lén đưa thuốc cấm vào cung, hơn nữa còn có những cung nữ và thái giám muốn dựa vào thủ đoạn này để leo lên vị trí cao hơn. Ba nhóm người này đều xếp người của mình vào bên cạnh Thái tử. Bị hành hạ như thế, Thái tử đã suy yếu tàn tạ từ lâu.

Hoắc Minh Cẩm biết Thái tử sớm muộn gì cũng sẽ bị những người đó hại chết, nhưng chàng vẫn thờ ơ lạnh lùng, lúc thích hợp cho thêm ít củi lửa.

Chàng còn biết, đứa bé trong bụng Thái tử phi dù là nam hay nữ thì cũng sẽ chẳng thể bình an ra đời.

Hoắc Minh Cẩm thực sự nói được làm được, tới những bí mật lớn như vậy mà cũng dám nói thật với nàng.

Hơn nữa giọng điệu tự nhiên thoải mái như thể đang nói chuyện phiếm.

Ngồi trong sân, ánh mặt trời chiếu rọi trên người, sự ấm áp bao phủ từ đầu tới chân khiến người ta vô thức thả lỏng, mất đi sự đề phòng ban đầu.

Phó Vân anh siết chặt chén trà trong tay, buột miệng hỏi chàng: "Ngài không sợ ta sẽ đi tố giác ngài sao?"

Hoắc Minh Cẩm bật cười, "Ta đã nói rồi, ta có thể nói cho nàng những bí mật của ta... Giờ nàng đã nắm được nhược điểm của ta, chúng ta hòa nhau." Chàng nói xong, bỗng nhiên nắm lấy tay nàng, siết chặt, không để cho nàng rút ra, mạnh mẽ nói, "Vậy nên, nàng đừng sợ nữa."

Chương 114: Trở về

Bàn tay của Hoắc Minh Cẩm dày rộng, ấm áp, khô ráo, lòng bàn tay có những vết chai dày, có thể nắm hết bàn tay nàng.

Để cho nàng an tâm, Hoắc Minh Cẩm đã cho nàng biết cả những bí mật đại nghịch bất đạo như thế, không giấu giếm chút nào.

Phó Vân anh không tránh tay ra, để mặc cho Hoắc Minh Cẩm nắm.

Thực ra nàng cũng không sợ hãi gì, cho dù Hoắc Minh Cẩm đã phát hiện ra nàng là nữ.

Nhớ lại một cách cẩn thận, lúc ấy khi gặp huynh ấy ở Đồng Sơn cũng đã vậy rồi... Ở trước mặt nàng là lúc huynh ấy ôn hòa nhất, không phòng bị nhất.

Tự nhiên hai người đều im lặng, nàng cúi đầu không nói, Hoắc Minh Cẩm chăm chú nhìn nàng một lúc, trong đáy mắt dần hiện lên ý cười.

"Nàng thân thiết với Thế tử của Sở Vương như anh em đúng không?" Chàng kéo tay nàng, khẽ hỏi.

Phó Vân anh ngẩn người, đồng tử trong mắt bỗng co lại, mặt mày đổi sắc.

Hoắc Minh Cẩm biết nàng đã hiểu chàng định nói gì, vẫn ôn hòa như cũ, chậm rãi nói: "Chu Hòa Sưởng là con trai độc nhất, tuổi còn nhỏ, là đích tử của phiên vương. Sở Vương không nắm quân đội, không quyền cũng không thế. nói về quan hệ huyết thống cũng như thân phận, Chu Hòa Sưởng rất thích hợp. Chỉ có điều cha hắn vẫn còn sống nên hơi phức tạp, khó khăn. Thế tử của Đàm

Vương ở phủ Trường Sa cũng là một người thích hợp để lựa chọn, nhưng hẳn lại có quá nhiều anh em..."

Phó Vân anh nhanh chóng cân nhắc, nếu như Hoắc Minh Cẩm đã nói vậy thì nhất định đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu... Đứa trẻ trong bụng Thái tử phi chỉ sợ thực sự không giữ nổi.

Hoàng đế sẽ không thể có thêm con nối dõi nữa. Thời trẻ ông ta cũng giống Thái tử, dùng thuốc kích thích rất sớm, đến tuổi trung niên, cơ thể đã suy yếu tàn tạ, vậy nên đa phần các hoàng tử cũng gầy yếu, từ nhỏ đã chết yểu. Thái tử chết đột ngột như thế cũng có liên quan đến chuyện này. đã nhiều năm như vậy mà phi tần trong cung không có ai mang thai, về sau lại càng không thể có con nối dõi.

Vậy thì ai sẽ là người kế thừa ngôi vị hoàng đế, làm chủ non sông gấm vóc này đây?

Người này cần có huyết mạch hoàng thất.

Vậy nên người này phải được chọn trong số các phiên vương.

Hoắc Minh Cẩm bình tĩnh nói: "Tới khi ấy thật, đại thần trong triều ai cũng sẽ có tính toán riêng, sẽ có rất nhiều chuyện mà đến ta có khi cũng không thể khống chế được. Nếu muốn Chu Hòa Sưởng có thể vào kinh một cách thuận lợi thì trước tiên cần phải chuẩn bị sẵn sàng. Nàng cứ bàn bạc với Sở Vương trước đi, nếu ông ta có ý định này, ta có thể đảm bảo cho sự an toàn của Chu Hòa Sưởng."

Phó Vân anh cố sắp xếp những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, không nói một lời.

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng, không hề thúc giục, đợi nàng đưa ra quyết định của bản thân.

Ánh mặt trời ấm áp vô cùng, ngồi trong sân một lúc mà mặt nàng đã hơi nóng lên, mái tóc bị bọc trong khăn lưới cũng nóng lên.

Phó Vân anh dường như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập trong lồng ngực, một tiếng lại một tiếng, mang theo hưng phấn và khát vọng.

Công lao nâng đỡ Hoàng đế đăng cơ có giá trị hơn cả mấy chục năm học hành gian khổ, quyền thế và phú quý ở ngay trước mắt, muốn đạt được dễ như trở bàn tay.

Làm việc ở Đại Lý Tự càng lâu, nàng càng hiểu được tại sao hết đời này đến đời khác lại có nhiều vị đại thần dù phải đứng trước nguy cơ mất đầu, vẫn tình nguyện bày mưu tính kế cho vị hoàng tử mà mình ủng hộ như thế. Đương nhiên, đa số bọn họ là vì công danh lợi lộc, nhưng cũng có những người không quan tâm tới vinh hoa mà chỉ vì lý tưởng chính trị của bản thân. Nếu có chung lợi ích với quân vương, họ mới có thể thực sự thể hiện khát vọng và tài năng của mình.

Nàng suy nghĩ hồi lâu, cố giữ bình tĩnh, chậm rãi nói: "Chu Hòa Sưởng không có nhiều tham vọng, hẳn thích làm một thế tử vô lo vô nghĩ hơn."

Chu Hòa Sưởng được nuông chiều từ nhỏ, thích vui chơi, quần áo đẹp, đồ ăn ngon, tiểu nương tử xinh đẹp. Sở Vương cả đời uất ức vì không thể rời khỏi phủ Võ Xương nhưng hẳn lại không quan tâm điều đó. Chỉ cần vẫn luôn được ngồi trên núi vàng núi bạc, ăn không ngồi rồi, ngày nào cũng có nô bộc ân cần hầu hạ, hẳn tình nguyện ở phủ Võ Xương cả đời.

Hoắc Minh Cẩm khẽ nhếch khóe miệng, tỏ ra không mấy quan tâm, "sự đời nhiều khi không phải hẳn muốn là được, Chu Hòa Sưởng không có quá nhiều lựa chọn, Thế tử của Đàm Vương là người nhỏ nhen, nếu hẳn ngồi lên cái vị trí kia, nhất định sẽ không tha cho những kẻ đã từng cạnh tranh với hẳn."

Chàng không phải đang dọa nàng cho vui. Từ xưa tới nay, mỗi lần Hoàng đế đăng cơ, việc đầu tiên cần làm chính là củng cố ngôi vị Hoàng đế của mình.

Ngôi vị hoàng đế, làm chủ thiên hạ, không ai có thể chống cự nổi sự hấp dẫn này, cho dù Chu Hòa Sưởng có không động lòng đi chăng nữa, những người khác trong phủ Sở Vương cũng sẽ không động lòng hay sao?

Chu Hòa Sưởng là người đơn thuần, rất dễ bị người bên cạnh thuyết phục.

Huống hồ lại còn có một người làm bậy nửa đời là Sở Vương. Ông ta nằm mơ cũng nghĩ tới một ngày có thể ra khỏi phủ Võ Xương.

Vậy nên cho dù Chu Hòa Sưởng không nghĩ tới chuyện tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế đi chăng nữa, thì những người bên cạnh Sở Vương cũng sẽ nghĩ tới chuyện này. Hơn nữa bọn họ sẽ tự ý quyết định, giúp hẳn tranh đoạt, dù hẳn có tham vọng hay không thì cũng sẽ bị những kẻ khác coi là đối thủ.

Giống như năm đó, Vinh Vương và Hoàng đế tranh chấp, rất nhiều đại thần trong triều, dù chưa từng ủng hộ phe nào, cũng vẫn bị chụp cho một cái tội danh mưu phạm, ném vào đại lao nằm chờ chết.

Phó Vân anh không do dự quá lâu, nhanh chóng hạ quyết tâm, "Ta phải hỏi Sở Vương xem ông ta có ý định gì trước đây."

Hoắc Minh Cẩm ừ một tiếng.

Phó Vân anh ngược mắt nhìn chàng, chàng vẫn cứ kéo tay nàng, nhất quyết không chịu bỏ ra, đôi lông mày rậm, sống mũi thẳng, ánh sáng mặt trời vàng nhạt phác họa nên xương quai hàm mạnh mẽ của chàng.

Sở Vương hoàn toàn không phải là một người tình nguyện trở thành phiên vương. Thời còn trẻ, ông ta đã làm đủ thứ chuyện khiến người khác không thể tưởng tượng nổi. Lần này Hoắc Minh Cẩm hoàn toàn có thể tự liên lạc với Sở Vương, Hoắc Minh Cẩm cảm trợ giúp Sở

Vương như vậy, Sở Vương nhất định sẽ ghi tạc ân nghĩa này trong lòng.

Nhưng Hoắc Minh Cầm lại để nàng thông báo cho Sở Vương...

Nếu một thế tử của phiên vương như Chu Hòa Sưởng có thể trở thành người thừa kế cho ngôi vị hoàng đế, công lao này sẽ có hơn một nửa thuộc về nàng.

Tại sao huynh ấy lại tốt với nàng đến thế?

Nàng ngồi đó, thất thần hồi lâu.

...

Về tới nhà, Phó Vân anh lập tức trải giấy mài mực, viết một phong thư cho Sở Vương, trình bày với ông ta tình hình trong kinh.

Sở Vương là người thông minh, nàng không cần phải nói quá rõ ràng. Nhưng chuyện gì cũng có thể xảy ra, nàng vẫn sử dụng ám hiệu, nếu như thư bị cướp đi giữa đường thì cũng không sao.

Nàng viết tổng cộng bốn phong thư rồi tách ra để đưa cho Kiều Gia và Phó Vân Khải vào những lúc khác nhau, bảo họ lập tức lên đường về phủ Võ Xương, đưa thư tới tận tay Lý Hàn Thạch.

Kiều Gia không chịu đi, hắn nói: "Xin công tử chớ trách, đưa thư không phải nhiệm vụ của ta"

Người này là một gã cứng đầu.

Phó Vân anh không ép buộc hắn, đành phải tìm một người đáng tin khác.

Ngay ngày hôm đó, Phó Vân Khải xuất phát. Biết đây là việc gấp, hắn cưỡi ngựa. Mấy năm nay, hắn theo Phó tứ lão gia vào nam

ra bắc, đã cưới ngựa rất thành thạo, không còn là thiếu gia yếu ớt chỉ có thể cưới lừa ra ngoài như trước kia nữa.

Sau khi gửi thư đi, nàng vẫn tiếp tục đi Đại Lý Tự làm việc bình thường.

Thái tử mất, tang lễ được tổ chức rất long trọng, nhưng dù chuyện tang ma có long trọng thế nào đi chăng nữa cũng chỉ đủ để cho dân chúng có một đề tài bàn tán mà thôi.

Đại thần trong triều đang vô cùng lo lắng, Hoàng thượng càng ngày càng hung bạo, dễ tức giận, ngày nào cũng phải xử trí mấy quan viên mới hả, quan viên Lục Bộ sống trong sợ hãi, chỉ sợ bị Hoàng thượng giận cá chém thớt.

Đúng lúc này, thủ phụ Thẩm Giới Khê bỗng dâng lên một bản tấu, ông ta muốn từ quan.

Hoàng thượng bác bỏ tấu chương của ông ta, không chịu gặp ông ta, cũng không cho ông ta rời khỏi kinh thành một bước.

Lúc tin tức này truyền tới tai Phó Vân anh, nàng đang ngồi kiểm tra lại hồ sơ mới được Hình Bộ đưa tới.

Thẩm gia cũng sắp loạn lên rồi.

...

Sau khi tuyết tan, trời cũng trong hơn nhiều.

Thư phòng của Thẩm phủ ấm áp như xuân, trên sàn nhà bằng gỗ kim ty nam có trải một tấm thảm nhung dày. Giẫm chân lên đó, bước chân cũng trở nên lạng yên, không tiếng động.

Thủ phụ Thẩm Giới Khê chấp hai tay sau lưng, đi đi lại lại.

Đám phụ tá đứng chờ ngoài cửa hồi lâu, trán lấm tấm mồ hôi, không ai dám lên tiếng quấy rầy các lão đại nhân.

Thẩm Giới Khê trông vô cùng nghiêm túc, đưa mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy cây đình hương mà năm đó ông ta tự tay trồng khi mới gia nhập Nội Các. Nhớ tới sự hăng hái và khí phách ngày đó của mình, ông ta thở dài một hơi.

Dù sao ông ta cũng là vị đại thần quan trọng nhất trong Nội Các, nắm giữ triều đình nhiều năm. Sau khi biết được người nhà lén xếp người vào bên cạnh Thái tử sau lưng ông ta mà hành động này gián tiếp dẫn tới cái chết đột ngột của Thái tử, bằng trực giác nhạy cảm của mình, ông ta đã biết vận rủi của Thẩm gia tới rồi.

Ai là người thực sự ra tay cũng không quan trọng nữa. Thẩm gia không trong sạch, cái chết của Thái tử thực sự có liên quan đến Thẩm gia.

Ngần ấy năm trôi qua, ông ta oai phong hơn người, tuy chỉ là thần tử nhưng lại có thể hoàn toàn khống chế Nội Các, có thể bác bỏ quyết định của Hoàng thượng, Hoàng thượng kiêng dè ông ta, nhưng cũng chẳng làm gì được ông ta.

Hoắc Minh Cẩm đột nhiên xuất hiện, người này thủ đoạn tàn nhẫn, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật. Mấy năm nay, Hoắc Minh Cẩm liên tục chĩa đầu thương về phía ông ta, cắn xé da thịt của ông ta, khiến ông ta bị thương tới tận gân cốt, nhưng ông ta vẫn có thể chống đỡ được.

Nhưng lần này, Thẩm Giới Khê biết ông ta đã hoàn toàn bó tay rồi.

Ông ta có to gan thế nào đi chăng nữa cũng chưa từng nghĩ tới chuyện học Vương Mãng, thay đổi triều đại.

Triều đại này đã trải qua hơn trăm năm, dân chúng an cư lạc nghiệp, ấm no giàu có, giang sơn này là của họ Chu. Đừng nói hiện giờ quốc thái dân an, thiên hạ thái bình, dù thiên hạ có đại loạn đi chăng nữa, lòng người trong thiên hạ vẫn hướng về hoàng thất, ngay cả nếu giờ một đám giặc cỏ có vùng lên khởi nghĩa thì cũng chẳng tạo nên

được sóng gió gì, chỉ có người Chu gia mới ổn định được giang sơn này.

Ông ta nắm giữ Nội Các, quyền thế ngấp trời, cả triều văn võ gặp ông ta đều phải bảo sao nghe vậy, ông ta còn gì không thỏa mãn nữa đâu?

Cứ khăng khăng phải làm một kẻ mưu triều soán vị không chỉ để lại tiếng xấu muôn đời, con cháu cũng chắc chắn rơi vào tiện tịch, vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được nữa.

Mấy năm nay ông ta sống quá tốt, vênh vang đắc ý, dùng người không khách quan, không phân biệt thị phi đúng sai, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, đôi khi cũng sẽ có những suy nghĩ không nên có, cảm thấy mình cũng chẳng kém người từng hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu (*lợi dụng thiên tử để bắt chư hầu phục tùng mình*) như Tào Tháo là bao.

Nhưng giờ bình tĩnh suy nghĩ lại, ông ta biết rằng dù Thẩm gia có đạt được địa vị quyền thế như thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng cũng sẽ bị những thế lực mới thay thế mà thôi.

Hoàng thượng nhạy cảm đa nghi, lòng dạ hẹp hòi, còn khắc nghiệt, vô tình, hơn nữa không có bao nhiêu tài năng nên trước kia ông ta mới có cơ hội để mua chuộc lòng người, nắm giữ Nội Các, nếu là một Hoàng đế khác thì làm sao chịu đựng nổi ông ta như thế.

"Đời nào đất nước cũng có người tài." [1]

[1] Trích "Luận thi" của Triệu Dục.

Vậy nên ông ta mới có thể ngầm đồng ý cho con trai sắp xếp con gái họ Thẩm vào cung làm Thái tử phi, ông ta già rồi, không thể nào che chở cho người họ Thẩm mãi được.

Nhưng mấy đứa con trai của ông ta lại quá nôn nóng, kích động, bọn chúng lớn lên dưới sự che chở của ông ta, chỉ biết Thẩm gia rục rở

huy hoàng như mặt trời ban trưa, nào hiểu hoàng quyền mới là cao nhất, một lũ không biết nghĩ, nói như rồng leo, làm như mèo mửa lại không biết tự lượng sức mình.

Nếu như bọn chúng thực sự có khả năng xoay chuyển càn khôn thì cũng còn được, đằng này toàn những kẻ chí lớn nhưng tài mọn, cứ cho rằng có thể khống chế Ngũ Quân Đô Đốc Phủ và Kinh Vệ là có thể muốn làm gì thì làm.

Mơ tưởng hảo huyền, được voi đòi tiên...

Thẩm gia phải làm thế nào mới thoát ra khỏi tình cảnh khó khăn này được đây?

Thẩm Giới Khê cau mày.

Dưới hành lang ngoài thư phòng, Thẩm đại công tử và Thẩm nhị công tử cũng đang đi đi lại lại.

"Sao tự nhiên cha lại dăng số từ quan cơ chứ?"

Giọng điệu của Thẩm đại công tử nôn nóng.

Thẩm nhị công tử nói: "Đại ca, Cẩm Y Vệ còn đang điều tra nguyên nhân cái chết của Thái tử... Người của chúng ta đã xử lý sạch sẽ cả rồi, còn có gì để sợ nữa đâu."

Phụ tá bên cạnh khom lưng, khẽ nói: "Đại nhân, cứ coi như Cẩm Y Vệ không tìm thấy nhược điểm của chúng ta đi, Hoàng thượng cũng sẽ nghi ngờ Thẩm gia. Cẩm Y Vệ mà muốn bắt ai thì cần gì chứng cứ?"

Thái tử chết quá đột ngột, Thẩm gia căn bản trở tay không kịp, chuyện Thái tử phi có thai vẫn luôn bị bọn họ giấu kín, không hiểu tại sao lại đột nhiên truyền ra, khiến mọi chuyện loạn cả lên, giờ thì đến gã ăn xin trên đường cũng biết trong bụng Thái tử phi có Thái tôn.

Tất cả những chuyện này không nằm trong kế hoạch của Thẩm gia, Cẩm Y Vệ đã tới nhà dò xét nhiều lần, gần đây Hoàng thượng tỏ ra vô cùng lãnh đạm với cha của bọn họ.

Phụ tá thờ dài nói tiếp: "Kế sách hiện giờ chỉ có thể chờ Thái tử phi sinh Thái tôn ra rồi tính tiếp. Thái tôn còn nhỏ, Hoàng thượng dù sao cũng phải tính toán cho tương lai của Thái tôn."

Thái tôn nhất định sẽ được chọn là người thừa kế cho ngôi vị Hoàng đế. Hoàng đế già rồi, tới lúc ông ta quy tiên có khi Thái tôn vẫn chỉ là một đứa trẻ. Chỉ cần Hoàng thượng còn có một chút tầm nhìn, nhất định ông ta sẽ phải giữ Thẩm gia lại, chỉ có những người có máu mủ ruột rà như Thẩm gia mới thật lòng giúp đỡ Thái tôn mà thôi.

Thẩm đại công tử như vừa mới đưa ra quyết định tức thời, hỏi: "Còn mấy tháng nữa thì Thái tử phi sinh con?"

Phụ tá nói: "Thái y nói là còn ba bốn tháng."

Thẩm đại công tử cúi đầu trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu lên, nghiến răng: "không chờ nổi đến lúc đó đâu, phải dứt khoát, không làm thì thôi, nếu làm thì phải làm tới cùng."

Hiểu được sự ám chỉ của Thẩm đại công tử, Thẩm nhị công tử toát mồ hôi lạnh, chân va vào nhau lập cập.

Phụ tá lại vô cùng bình tĩnh như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Thẩm đại công tử liếc nhìn em trai, "Chuyện này không thể để cha biết được."

Thẩm nhị công tử vô cùng sợ hãi, chẳng thốt ra được chữ nào, chỉ biết gật đầu đồng ý.

...

Trong Tây Noãn Các.

Phó thiên hộ của Cẩm Y Vệ vội vàng đi vào trong phòng, chấp tay với Hoàng đế đang ngồi ngay ngắn trên giường La Hán trước cửa sổ, khẽ nói: "Hoàng thượng, có người định tặng mấy thứ cho Thái tử phi nhưng đã bị vi thần chặn lại."

Hoàng đế ngẩng đầu, trên mặt có vài phần dữ tợn, "Thứ gì?"

Phó thiên hộ cúi đầu đáp: "Là mấy loại dược liệu, vi thần đã nhờ thái y kiểm tra, thái y nói đó đều là những loại dược liệu thông thường nhưng lại không phải là để giữ thai... mà là để trợ sản."

Rầm một tiếng, hoàng thượng đập mạnh lên chiếc bàn đặt trên giường, sức lực rất lớn, làm bàn nứt ra, tạo thành một khe nhỏ sâu hoắm, trà bánh trên bàn rơi hết xuống mặt đất, mảnh vỡ vương vãi khắp nơi.

Đám thái giám đang canh giữ bên ngoài đưa mắt nhìn nhau, định đi vào dọn dẹp nhưng lại sợ nghe phải cái gì không nên nghe thì có mà mất đầu.

Tuy rằng bọn họ không nghe thấy Phó Thiên hộ đang nói gì với Hoàng thượng nhưng giọng nói giận dữ của Hoàng thượng vẫn xuyên qua cửa sổ đóng chặt truyền ra phía ngoài. Mấy ngày gần đây Hoàng thượng thô bạo dễ tức giận, hơi một tý đã ban chết cho những kẻ hầu hạ xung quanh mình. Hằng ngày bọn họ cứ mở mắt ra đã bắt đầu lo sợ, không biết bản thân mình liệu có thể sống cho đến hết ngày hay không. Giờ Hoàng thượng đang nổi nóng, làm gì có ai dám đi vào.

Nhưng mà không vào dọn dẹp, Hoàng Thượng vẫn sẽ tức giận.

Đám thái giám hãi hùng, mồ hôi như tắm.

không biết đã qua bao lâu, bên trong truyền ra tiếng bước chân chậm rãi thong dong, phó thiên hộ đi ra, khuôn mặt vừa đen vừa gầy, nét

mặt bình tĩnh, nhìn xung quanh một lượt, nhíu mày:
"Còn không mau đi vào đi?"

Hai tiểu thái giám bị hấn chỉ phải mặt mày đuồn ra, trông như cha mẹ mới chết, cắn răng đi vào.

Bồ Tát phù hộ cho họ sống thêm được mấy ngày đi mà!

...

Bởi cái chết đột ngột của Thái tử, toàn bộ Tử Cấm Thành bị bao phủ trong bởi một bầu không khí bi thương.

Lễ Bộ thượng thư sống dở chết dở, Lễ Bộ thị lang phải tiếp nhận nhiệm vụ trong thời điểm nguy hiểm này, sầu trắng cả tóc.

Sau vụ của Quách tần nương nương, thái giám, cung nữ trong cung không ai dám cười nữa, đặc biệt là không dám cười trước mặt hai người đang đau khổ tột cùng sau cái chết của con trai là Hoàng thượng và Tôn quý phi. Sang năm mới, tất cả các hoạt động chúc mừng đều bị hủy bỏ. Dù là trong cung hay ngoài cung, năm mới đều đến một cách lặng lẽ, chỉ có những đứa trẻ ngây thơ, không biết gì mới có thể vô cùng vui vẻ cầm đèn lồng đi chơi.

Phó tứ lão gia nhờ người viết thư cho Phó Vân anh, nói với nàng cả Phó Nguyệt và Phó Quế đều đã xuất giá. Trùng hợp là ở chỗ, hai chị em gả cho hai anh em họ, tuy hai nhà không ở một chỗ nhưng bình thường vẫn giữ quan hệ mật thiết, từ chị em họ lại biến thành chị em dâu, Phó Nguyệt và Phó Quế càng thân nhau hơn. Người trong nhà cũng thờ phào nhẹ nhõm. Có Phó Quế giúp đỡ, nếu có ai dám bắt nạt Phó Nguyệt, Phó Quế sẽ là người đầu tiên phản đối.

Phó Vân anh cũng quen biết với người nhà bên kia, hai anh con rể này đều họ Dương, nhiều thế hệ nhà bọn họ đều trung thành với Sở Vương phủ, là tộc lớn trong vùng.

Gia phong của Dương gia cũng coi như hàng hoàng, Phó Nguyệt và Phó Quế đều gả cao nhưng lại có hai anh em họ là Phó Vân Chương và Phó Vân anh làm quan ở kinh thành chống lưng, Dương gia rất tôn trọng hai chị em, không dám chèn ép hai người họ.

Chu Hòa Sương cũng viết một phong thư cho Phó Vân anh, dù sao hắn cũng nhàn rỗi chẳng có việc gì làm, chỉ một phong thư mà viết tầm khoảng hai mươi trang. Trong thư hắn kể lễ bình thường ăn món gì ngon, chơi trò gì vui, Sở Vương đắc tội hắn như thế nào, sau đó phải mua đồ quý hiếm gì để dỗ hắn, toàn là những chuyện vụ vặt trong nhà ngoài ngõ, cuối cùng nói đùa với nàng giờ bọn họ cũng tính là thân thích rồi. Còn nói nếu như hắn cũng có chị em họ, nhất định sẽ phải chọn nàng làm con rể nhà bọn họ.

Rồi hắn lại hỏi nàng khi nào sẽ về Hồ Quảng, hắn rất nhớ nàng, dám học sinh ở Giang Thành thư viện giờ ai cũng có một cuốn "Sổ tay chế nghệ", hắn đọc sách liền nhớ đến nàng, ngóng trông nàng trở về.

Đương nhiên, còn có mấy tấm ngân phiếu một ngàn lượng được gửi kèm theo thư. Kinh sư cách Hồ Quảng khá xa, tặng vàng bạc châu báu không tiện lắm, hắn đưa tiền luôn.

Lúc Chu Hòa Sương gửi phong thư này đi, Phó Vân Khải hắn là vẫn chưa tới phủ Võ Xương.

Phó Vân anh khép bức thư lại, không lập tức viết thư hồi âm cho hắn, tình thế trong kinh sư thay đổi trong nháy mắt, có lẽ chẳng bao lâu nữa bọn họ có thể gặp nhau rồi.

Tết năm nay chỉ có Phó Vân Chương và Phó Vân anh cùng đón giao thừa.

Dù thời thế có thay đổi thế nào thì càng về cuối năm, nha môn càng bận rộn, những công việc còn tồn đọng đều phải được xử lý. Hai người bận đến nỗi không kịp thở, trời chưa sáng đã phải thức dậy, đến tối về nhà còn phải tiếp tục làm việc, công việc trong nhà họ giao hết cho quản gia xử lý. Cũng may năm nay mọi người đều phải cẩn

thận từ lời nói đến việc làm, không dám giăng đèn kết hoa làm đám cưới, không dám lén lút tụ tập uống rượu nên cũng ít việc xã giao hơn nhiều.

Đến ngày ba mươi, người hầu kẻ hạ đã chuẩn bị bữa cơm đoàn viên đầy đủ, sung túc. Giờ ở ngoài không ai dám ăn uống thoải mái, đến Tết đóng cửa lại thì vẫn có thể ăn Tết một cách vui vẻ. Cả năm vất vả mà đến cuối năm còn phải kiềm chế thì năm sau ai còn tinh thần làm việc nữa?

Sau giờ Ngọ, tuyết lại rơi, Phó Vân Chương và Phó Vân anh thay quần áo mới, trên bàn chưng lọ hoa, bảo tôi tớ gỡ bỏ tấm bình phong ra, vừa ăn vừa ngắm tuyết.

Trong vườn có núi giả, cây khô, tuyết rơi không một tiếng động như một bức họa được tùy ý vẽ nên.

Cũng hơi giống tình hình hiện tại ở kinh thành, mạch nước ngầm mãnh liệt, ai cũng đang tập hợp lực lượng, thế cân bằng sẽ nhanh chóng bị phá vỡ, bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi.

Nhưng ở trong thời điểm căng thẳng như thế này, trong lòng Phó Vân anh lại càng bình tĩnh hơn.

Cả hai người không ai muốn ra ngoài, ăn uống xong liền thưởng cho tôi tớ rồi ngồi vào noãn các hơn, ngồi trên sập chơi trạng nguyên trò, cờ song lục, thăng quan đồ [2].

[2] Đều là những trò chơi bằng xúc xắc, may rủi thôi. Trạng nguyên trò mình không biết, còn thăng quan đồ thì khá giống cá ngựa.

Trong chiếc bình sứ cổ hẹp có cắm hoa mai, trúc Nam Thiên, tùng chi, hoa thủy tiên, không cần phải đốt hương mà cả phòng đã có hương thơm thanh nhã.

Tết năm nay thực sự rất yên tĩnh, không giống như năm ngoái, pháo đốt đi đùng từ sáng sớm đến tối mịt, hết đợt này đến đợt khác, chẳng

lúc nào ngưng nghỉ.

Phó Vân Chương học cái gì cũng nhanh, đến trạng nguyên trù cũng chơi tốt.

Phó Vân anh thua mấy ván, bỗng nhiên bật cười, "Nhị ca là thám hoa, muội chỉ là cử nhân, chơi trạng nguyên trù thì làm sao thắng được nhị ca cơ chứ."

Phó Vân Chương cầm chiếc thẻ bằng ngà trong tay, nghe vậy liền nhướn mày, lấy thẻ ngà vỗ nhẹ vào mặt nàng, "Muội có nói thế thì ca ca cũng sẽ không nhường muội đâu."

Phó Vân anh chẳng mấy khi thoải mái như thế, không tin mình sẽ xui xẻo mãi, chơi tiếp mấy ván, lại thua.

Sau đó Phó Vân Chương phải chủ động nói: "Được rồi, không chơi cái này nữa, muội mang thắng quan đồ ra đây."

Chơi thắng quan đồ một lát, bỗng có người đập rầm rầm vào cổng Phó gia.

Phó Vân Chương nhíu mày.

Quản gia vội chạy ra mở cửa, cánh cửa vừa được kéo ra đã thấy một thanh niên cao kều trên người toàn tuyết chạy thẳng vào nhà, "Ăn xong hết rồi à?"

Đám người hầu ngăn người, định cản thanh niên kia lại.

Phó Vân anh đứng dậy, xuống hành lang, ra hiệu cho người hầu lui xuống.

Viên Tam đã về.

Khắp trên đầu trên cổ hẳn toàn là tuyết, quần áo mặc trên người không biết đã bao nhiêu ngày không giặt, không nhìn

ra được màu sắc ban đầu nữa, phơi nắng nhiều nên da cũng đen sạm, làm quần gia suýt nữa là không nhận ra hẳn.

Vào dịp Tết, bếp lửa dưới nhà bếp lúc nào cũng giữ lửa, nha hoàn bung đồ ăn tới noãn các, Viên Tam ngồi xuống, cầm đũa ăn ngấu nghiến.

Đợi tới khi hẳn ăn no đến ợ ra một hơi, Phó Vân anh mới bảo hẳn mau đi tắm.

Người hẳn hôi hám, thật khó chịu.

Viên Tam gãi đầu, cười hề hề rồi đi tắm.

Phó Vân Chương biết Phó Vân anh muốn nói chuyện riêng với Viên Tam, cầm một quyển sách đi về phía sương phòng đối diện, chỉ về phía thặng quan đồ đang đặt trên bàn, bảo nha hoàn, "Đừng làm lộn xộn, chút nữa lại chơi tiếp."

Nha hoàn thưa vâng.

Tốc độ tắm gội của Viên Tam còn nhanh hơn cả tốc độ ăn, chỉ một lát sau đã thấy hẳn thay quần áo sạch sẽ tới gặp Phó Vân anh, đến tóc cũng đã được gội sạch, nhưng hẳn là người cầu thả, cứ để đầu tóc lòa xòa như thế ngồi trước chậu than, vừa hong tóc vừa kể những chuyện xảy ra trong chuyến đi xuống phía nam lần này.

hẳn đã trở lại Bắc Trục Lệ từ lâu nhưng trên đường lại gặp tuyết lớn nên bị trì hoãn, kẹt ở Thông Châu mất mấy ngày, vốn tưởng phải sang năm mới về lại được kinh thành nhưng hẳn chờ không nổi, tự thuê một con lừa đi về. Mấy ngày nay ngày nào cũng gặm lương khô, về tới nhà, ngửi thấy mùi đồ ăn, thèm tới mức mắt sáng rực lên.

nói xong mấy chuyện đó, hẳn mới kể chuyện chính, "Lão đại, cái gã Chu công tử kia..."

hắn nhìn xung quanh, kéo chiếc ghế của mình tới cạnh Phó Vân anh, đặt mông ngồi xuống, ghé sát vào nàng, thì thầm: "Là thái giám!"

Phó Vân anh giật mình.

Viên Tam nói tiếp: "Lão đại, chẳng phải ngươi muốn ta hỏi thăm xem tại sao hắn lại bị đưa về Giang Tây hay sao? Nhân lúc hắn uống rượu say, ta hỏi hắn rồi, hắn nói hắn bị Hoắc chỉ huy sứ phế, Hoắc chỉ huy sứ còn định giết hắn, Chu thượng thư khóc lóc cầu xin, Hoắc chỉ huy sứ mới giữ lại tính mạng cho hắn, còn bắt Chu gia thề chắc chắn phải đưa Chu công tử về quê, không cho hắn bước vào kinh thành một bước, Chu gia đồng ý rồi."

Than trong chậu cháy kêu lạch tạch, phòng ấm lên, hương hoa trong phòng càng nồng.

Phó Vân anh ngắt người một lát, cầm lấy kim sắt gảy mấy cục than trong chậu, khẽ hỏi: "Tại sao Chu công tử lại đắc tội với Hoắc chỉ huy sứ?"

Viên Tam với tay về phía chiếc hộp đựng đồ điểm tâm bên cạnh, lấy bánh đưa lên miệng nhai nhồm nhoàm, trên mặt, trên tay toàn bột rơi lả tả, lúng búng trả lời: "hắn nói là vì một cô gái... Hồi còn trẻ Chu công tử từng thích một cô gái, muốn cưới người ta, người ta không muốn. Sau này cô gái kia lấy chồng, Chu công tử vẫn có ý đồ xấu xa với người ta. một ngày nọ, nhân lúc cô gái kia đi ra ngoài một mình, hắn cho người mai phục ở trong ngõ... lại để cho Hoắc chỉ huy sứ bắt gặp, Hoắc chỉ huy liền phế hắn."

Phó Vân anh cúi đầu, đưa cho Viên Tam một cái khăn sạch để hắn lau tay.

Viên Tam không chú ý tới tay nàng đã hơi run run, nhận lấy chiếc khăn, quệt quệt miệng, "Lão đại, Chu công tử không dám nói ra cô gái kia là ai, ta hỏi thế nào hắn cũng không chịu tiết lộ, ta đành phải trở về. Ta đoán cô gái kia chắc chắn có quen biết với Hoắc chỉ huy sứ,

nếu không thì tại sao ngài ấy lại phế Chu công tử vì người ta cơ chứ?"

"Phế là phải rồi! Đường đường là một thằng đàn ông mà lại đi làm những chuyện đốn mạt như vật! Đúng là thứ heo chó cũng không bằng, nếu lần đó hấn thành công, cô gái kia ắt cũng không sống nổi." hấn chửi mắng mấy câu, lại thì thầm, cười hề hề, "Chu công tử nói Hoắc chỉ huy sứ cũng thích một nương tử đã có chồng, thế mà còn uy hiếp hấn nếu còn có ý đồ gì thì sẽ chém hấn làm hai nửa. không biết nương tử kia là ai nhỉ, Hoắc chỉ huy sứ chưa thành thân, không biết có phải vì vị nương tử kia hay không?"

Viên Tam thích nhất là mấy chuyện như thế.

Xoảng một tiếng, chiếc kìm sắt trong tay Phó Vân anh rơi xuống chập than, than hồng đang cháy văng ra ngoài, lăn khắp mặt đất.

Viên Tam hoảng sợ, vội vàng kéo Phó Vân anh đứng dậy, sợ nàng bị than nóng làm bỏng, ngồi xổm xuống đất giúp nàng phủi than bắn lên quần áo đi.

hấn phản ứng rất nhanh nhưng mà góc dưới áo gấm của Phó Vân anh vẫn bị than nóng làm cho thủng lỗ chỗ, mùi vải cháy bốc lên khét lẹt, cũng may quần áo mùa đông dày, không bỏng chân.

"Lão đại, ngươi không sao chứ hả?"

Thấy sắc mặt của Phó Vân anh hơi kì lạ, không nói lời nào nãy giờ, Viên Tam lo lắng, định cởi giày nàng ra, "Có phải bên trong bị bỏng rồi không?"

"không đâu, ta thất thần thôi."

Phó Vân anh kéo Viên Tam dậy, tránh sang một bên, cao giọng gọi nha hoàn vào thu dọn đống hỗn độn trên mặt đất.

Cửa vừa mở ra, gió lùa từ ngoài vào trong phòng, Viên Tam ngáp dài một cái.

Phó Vân anh nói: "Ngươi về phòng nghỉ ngơi trước đi, khi nào ăn cơm lại gọi ngươi, ban đêm còn thức đêm đón giao thừa."

Viên Tam gật đầu, vươn vai, "Ở nhà vẫn cứ là thoải mái nhất."

nói xong, hắn về phòng đi ngủ. Khi này nha hoàn đã giúp hắn trải giường trải chăn, trong chăn còn đặt một bình nước nóng, ủ cho ấm.

Thấy Viên Tam đã về phòng, Phó Vân Chương gập sách lại trở về noãn các.

Ánh mắt y dừng lại trên mặt Phó Vân anh, thấy trong đáy mắt nàng có sự hoảng hốt, sợ hãi, ngơ ngác bất lực, nụ cười trên khuôn mặt y tắt dần, y biết ván thẳng quan đồ này không chơi tiếp được nữa.

Nàng rất ít khi để lộ ra biểu cảm như vậy.

"Có chuyện gì rồi?"

Nghe thấy tiếng y, Phó Vân anh lấy lại bình tĩnh, lắc đầu.

một lát sau, nha hoàn đã ra ngoài hết, nàng khẽ hỏi: "Nhị ca, huynh có thích người nào không?"

Phó Vân Chương sững sốt, nhìn nàng một lúc lâu rồi lại dời mắt chỗ khác. Ngắm lọ hoa thanh nhã trên bàn, ánh mắt chuyển từ lơ đãng sang sâu thẳm phức tạp, "Tại sao lại hỏi như thế?"

Phó Vân anh không trả lời, đứng đó trầm tư.

Nàng nhớ tới lần đó ở phủ Võ Xương, mưa rơi tầm tã, nàng gặp Hoắc Minh Cẩm trên đường núi, huynh ấy bỗng nhiên quay lại, hỏi nàng: "Khuê danh của em gái ngươi là Vân anh phải không?"

Lúc ấy nàng cứ cho rằng chắc huynh ấy chỉ thuận miệng hỏi thôi, có lẽ huynh ấy tò mò, sau đó lại chẳng thấy huynh ấy tiếp tục tìm hiểu, vậy có nghĩa là huynh ấy không nghĩ quá sâu.

Khi ấy huynh ấy đã nghi ngờ rồi đúng không?

Viên Tam không biết người con gái mà Chu công tử định làm nhục kia là ai, Phó Vân anh biết.

Khi đó Thôi Nam Hiên đang chuẩn bị thi đình, ngày nào hấn cũng bận rộn, lúc nàng còn chưa tỉnh hấn đã dậy đọc sách, lúc nàng ngủ hấn vẫn đang chong đèn viết văn. Tết Đoan Ngọ, theo phong tục, nàng phải về nhà mẹ đẻ "trốn Đoan Ngọ". hấn đã quên mất việc này từ lâu, nàng đành phải về một mình, lúc đi nàng còn nhắc hấn ba ngày sau nhớ tới Ngụy gia đón nàng.

Thôi Nam Hiên gật đầu.

Nàng cho rằng Thôi Nam Hiên nhớ rồi, ở Ngụy gia mấy ngày mà vẫn chẳng thấy hấn tới đón.

Nguyễn thị và các chị dâu của nàng còn hỏi khéo nàng xem có phải nàng cãi nhau với Thôi Nam Hiên hay không.

Nàng không muốn làm người nhà mẹ đẻ lo lắng, khi đó tuổi còn nhỏ, trong lòng cảm thấy tủi thân còn có chút giận dữ, tự sửa soạn đồ đạc, thuê một chiếc xe về Thôi gia.

Sắp về đến nhà, xe lừa bị người ta vây trong một cái ngõ nhỏ, người bên ngoài lớn tiếng đòi cướp nàng về, phu xe run cầm cập, bỏ mặc nàng ở đó rồi chạy biến.

Nàng chỉ là một người con gái yếu đuối trôi gà không chặt, biết phen này mình không thể chạy thoát, nghĩ thầm nếu kẻ xấu kia thực sự có ý đồ làm bậy, nàng sẽ tự sát.

Nàng là thiên kim nhà hàn lâm, con dâu Thôi gia, thanh danh của nàng liên quan tới cả hai nhà, không thể để kẻ xấu thực hiện được ý đồ.

Nàng rút trâm trên đầu xuống, nắm chặt trong lòng bàn tay, rõ ràng đã sợ đến run rẩy cả người nhưng lại cực kỳ bình tĩnh.

đang lúc nàng đang định tự hủy dung mạo của bản thân, bên ngoài bỗng truyền tới tiếng chửi bới và tiếng đánh đấm.

Chỉ chốc lát sau, tiếng đánh đấm ngừng lại, kẻ xấu chật vật bỏ chạy.

Có tiếng bước chân tới gần nàng, xe lừa lại chậm chậm lắc lư.

Tim nàng đập thình thịch, không biết là lành hay dữ.

Người bên ngoài nói: "Nương tử đừng sợ, kẻ xấu đã bị ta đuổi đi rồi."

Giọng nói trầm khàn, lại cố tình ép xuống thấp hơn, nàng nghe mà không đoán được tuổi tác của người kia.

Nàng cảm tạ ân nhân nhưng trong lòng vẫn còn phòng bị, duỗi tay định vén rèm, muốn nhìn tình hình bên ngoài một chút, nếu đối phương ít người, có lẽ nàng có thể tìm cơ hội gọi người tới cứu.

Nhưng rồi lại sợ đối phương mượn cơ hội này để khống chế mình, thử thăm dò xin hấn không nói chuyện này ra ngoài.

Màn xe bị giữ chặt. Người bên ngoài đánh xe lừa ra ngoài đường cái, không nói một lời đã yên lặng rời đi.

Nàng đợi trong chốc lát, lúc vén màn xe lên, bên ngoài là dòng người tấp nập.

Đường cái dĩ nhiên là an toàn rồi, nàng vẫn còn sợ hãi, mãi chưa hoàn hồn được, không dám đi vào ngõ nhỏ, chạy một mạch về nhà, gục trên giường, nước mắt ràn rụa.

Thôi Nam Hiên ngồi trước bàn bên cửa sổ đọc sách, hấn quá tập trung nên đã hoàn toàn quên mất chuyện phải đi đón nàng. Thấy nàng trở về liền đi thẳng về phòng, hấn cho là mệt mỏi nên đi nghỉ, không vào phòng.

Nàng khóc lóc một hồi thì thiếp đi, đến khi tỉnh lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy đom đóm lấp lánh tựa ánh sao, trầm mặc hồi lâu.

Lúc mới lấy chồng, nàng còn rất nhỏ, tính như trẻ con, không biết tình yêu nam nữ là gì cả. Thôi Nam Hiên là chồng nàng, còn rất tuấn tú, nàng nghe lời mẹ dặn, phải chăm sóc chồng cho thật tốt, nàng nghĩ thầm, vợ chồng là như thế.

Người chồng hấn là chỗ dựa của nàng, dù hấn có là một người chưa có công danh gì hay là mệnh quan triều đình, vai vợ chồng phải cùng nhau vượt qua hoạn nạn, giúp đỡ lẫn nhau.

Nhưng mà Thôi Nam Hiên không thích nàng, nàng từ từ nhận ra, hấn thích tiền đồ của hấn hơn, nếu đã thế thì tại sao lại phải cưới nàng cơ chứ?

Nàng không nói với Thôi Nam Hiên về chuyện gặp nạn trên đường, chỉ nói cho các anh trai, các anh nàng giận tím mặt, phái người đi điều tra chuyện ngày hôm đó nhưng không điều tra ra cái gì.

Khi ấy họ cũng nghi ngờ Chu gia nhưng chẳng bao lâu sau Chu công tử lạng lẽ rời kinh, nghe nói là về quê lấy vợ, trong vòng mấy năm sẽ không quay lại nữa.

Chuyện này là cơn ác mộng của nàng, nàng không muốn nhớ lại một chút nào. Do nàng cố tình quên đi, nàng gần như đã không nhớ tới chuyện này nữa.

Mãi tới khi Chu thượng thư nhờ nàng xin tha cho con trai ông ta, nàng về Đại Lý Tự hỏi Triệu Bất, Triệu Bất nói đây là chuyện từ tầm năm Đồng An thứ mười chín.

Đúng tại thời khắc đó, Phó Vân anh bỗng nhiên nhớ lại chuyện gặp nạn ở kiếp trước, đúng là vào năm Đồng An thứ mười chín.

Trực giác lờ mờ mách bảo cho nàng, có lẽ việc này có liên quan đến nàng.

Vậy nên nàng bảo Viên Tam đi phủ Cống Châu, Giang Tây điều tra cho rõ.

Hoắc Minh Cẩm đã cứu nàng... còn giúp nàng giấu nghẹn việc này, không cho Chu công tử bước vào kinh thành một bước...

trên đường từ Lương Hương về kinh sư, Hoắc Minh Cẩm từng đưa tay nâng cằm nàng lên, nói ái mộ nàng đã lâu...

Cái "đã lâu" này rốt cuộc là bao lâu?

Chương 115: Đón giao thừa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phía chân trời mây cuốn cuộn cuộn, phố nhỏ yên tĩnh không một tiếng động, đứng trước cửa sổ cũng có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi trong sân.

Phó Vân anh đứng cạnh cửa, nhìn về phía ngọn núi già đã được phủ một lớp tuyết đọng, chần chừ hồi lâu.

"Định ra ngoài sao?"

Phó Vân Chương đi tới phía sau nàng, khe khẽ hỏi.

Nàng nghĩ ngợi rồi gật đầu.

Phó Vân Chương à một tiếng, không hỏi thêm gì nữa, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời âm u, dưới ánh tuyết loang loáng, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ càng trở nên tinh tế, "Tuyết thế này chẳng phải chỉ rơi một chốc thôi đâu, mặc thêm áo vào trước đã."

Tuy tại sao không biết Tết nhất đến nơi mà thiếu gia còn muốn ra ngoài, Vương Đại Lang vẫn lập tức chạy về phòng, mang chụp tai, áo choàng và lò sưởi tay tới.

Phó Vân Chương nhận lấy áo choàng, khoác lên cho Phó Vân anh, dùng những ngón tay mảnh khảnh cẩn thận thắt dây lụa cho nàng, vỗ nhẹ lên má nàng mấy cái, "Gần đây không yên ổn, đưa thêm mấy người đi cùng."

Nàng hơi ngậy người, gật đầu đồng ý.

Kiều Gia và hai hộ vệ khác đi theo nàng, mấy người lẫn vào giữa trời tuyết lớn.

Phó Vân Chương chấp tay sau lưng, đứng trước bậc thang, dõi theo bóng nàng.

Liên Xác lại gần, tay giấu vào trong tay áo, mặt mày ngơ ngác: "Gia, canh mắng mùa đông mà ngài bảo nấu đã nấu xong rồi, dùng hẳn chiếc nồi đất cũ mang ở phía nam lên để hầm suốt đêm cơ đấy! Sao thiếu gia lại ra ngoài rồi? Thiếu gia không đón giao thừa với ngài sao?"

Măng để gây dị ứng, Phó Vân Chương không thích ăn lắm, món này là chuẩn bị riêng cho Phó Vân anh.

"Cất đi." Y quay đầu lại nhìn bàn cờ thặng quan đồ đang mở ra trên bàn, trên môi hiện lên nụ cười nhàn nhạt nhưng giọng nói lại buồn bã, "Đặt một chậu than vào trong thư phòng, đêm nay ta ngủ ở thư phòng."

Liên Xác thưa vâng, hẳn biết tối nay thiếu gia lại định đọc sách cả đêm.

Mùa đông, trời tối rất nhanh, trời càng lúc càng tối, Phó Vân anh đội tuyết cước ngựa ra khỏi thành. Ngoài cửa thành có rất nhiều người đang xếp hàng, thoạt nhìn không biết kéo dài tới tận đâu, họ đều là những người đang đợi để được đi vào thành đoàn tụ với người nhà.

Ai cũng đi vào thành, chỉ có nàng là ra khỏi thành vào lúc này.

Trời đã sắp tối, chỉ một chốc nữa thôi cửa thành sẽ đóng lại, nếu ra ngoài thì đêm nay chắc chắn chỉ có thể ngủ bên ngoài.

Nàng hơi chần chừ nhưng rồi cũng vượt qua gió tuyết, tiếp tục đi về hướng nam.

Nàng đã từng tới chỗ ở của Hoắc Minh Cẩm ở ngoại thành một lần. Lý Xương rất cẩn thận, lúc đưa nàng tới đó đã cố ý đi vòng vèo, nhưng trước kia nàng thường vẽ bản đồ, lúc đi đường sẽ liên tục xác định phương hướng trong đầu theo bản năng nên giờ đại khái vẫn nhớ được phương hướng và đường đi.

Mấy người chưa đi được mấy dặm đường đã thấy mấy người từ trong rừng rậm nhảy ra, ngăn họ lại.

Phó Vân anh tháo miếng ngọc bội hình con cá mà Hoắc Minh Cẩm muốn nàng luôn mang theo bên người ra, "Ta có việc muốn cầu kiến Hoắc đại nhân."

Người cản đường khi này nhận ra nàng, nhìn thấy miếng ngọc bội, mặt hơi đổi sắc, không dám cầm, chấp tay nói: "trên núi sợ là có hổ, để tiểu nhân hộ tống công tử qua đó."

Nàng cất ngọc bội đi, mấy người lại tiếp tục lên núi.

Tới nơi, nhìn thấy tiểu viện được bao bọc bởi hàng rào bằng tre, nàng lại cảm thấy do dự.

Nàng thích tất cả mọi thứ phải gọn gàng, ngăn nắp, tựa như chiếc giá với những chồng sách được xếp chỉnh tề trong thư phòng, muốn đọc quyển sách nào thì chỉ cần lần theo thẻ sách nhìn lên là tìm được ngay, rất có trật tự.

Ở Đại Lý Tự, nàng cũng xử lý những hồ sơ tồn đọng như thế. Đầu tiên phải sắp xếp, phân loại những hồ sơ vụ án bày bừa trên bàn trước đã, sau đó dần dần phê duyệt, thẩm tra từng bộ một, nếu gặp phải vụ án nào phức tạp thì sẽ bắt đầu xem từ bản án sơ thẩm ở địa phương, tra xét từ đầu chí cuối, đến khi điều tra ra chân tướng mới thôi. không có kỹ xảo phức tạp gì cả nhưng cứ xét duyệt từng bộ một như thế, sau mấy tháng, nàng đã xử lý hết tất cả những vụ án còn tồn đọng.

Bởi thế các vị đồng liêu phải trở mắt ra nhìn nàng, đến TriệuBAT cũng phải nhìn nàng bằng con mắt khác. Thế cục trong kinh thành rối loạn, không biết đường nào mà lần, chỉ có mình nàng vẫn còn có thể yên tâm xử lý công việc.

Việc biên soạn sách có rất nhiều bước vụn vặt, phiền phức, thách thức nghị lực và sự kiên nhẫn của người làm. Từ năm chín tuổi Phó Vân anh đã bắt đầu sắp xếp, sưu tầm tài liệu. Sau nhiều năm như thế, dù công việc có buồn tẻ đến mức độ nào nàng vẫn có thể kiên trì làm tốt.

Những bộ hồ sơ đó không chỉ đơn giản là nhiệm vụ. Đằng sau vụ án nào cũng dính dáng tới mạng người, nàng không thể làm bừa cho có lệ.

Nhưng chuyện tình cảm lại khác hẳn những việc khó khăn mà nàng từng gặp phải trước đây, tìm ra manh mối, sắp xếp lại thành một câu chuyện mạch lạc không có nghĩa là nàng có thể xử lý được nó.

Đặc biệt, người kia lại là Hoắc Minh Cẩm nên nàng càng phải thận trọng hơn.

Giày da giẫm lên nền tuyết kêu loạt soạt, tùy tùng chuẩn bị vào trong thông báo.

Đến thì cũng đến rồi, giờ có hối hận cũng không vào được thành nữa. Phó Vân anh xuống ngựa, khép chặt áo choàng.

Nhìn vào trong viện, thấy những dấu chân hỗn loạn trên nền tuyết, nàng nhận ra mình đến không đúng lúc.

Phòng sáng đèn, có bóng người lờ mờ đang đi đi lại lại, có tiếng ngựa hí vọng lại từ chuồng ngựa cách đó không xa. Hoắc Minh Cẩm đang nói chuyện với thuộc hạ, có thể họ đang bàn bạc chuyện gì quan trọng, trong phòng có rất nhiều người nhưng không hề có tiếng nói vọng ra. Xung quanh sân, Cẩm Y Vệ đang canh giữ, thi

thoảng lại có ánh sáng lạnh lẽo hắt ra từ trong góc, đó là những hộ vệ đeo đao đang nấp trong bóng tối.

không khí nặng nề.

Nàng gọi người tùy tùng lại, nói: "Hoắc đại nhân đang bận, người đưa ta tới chỗ khác ngồi chờ trước đã."

Tùy tùng do dự một lúc rồi dẫn nàng tới sương phòng, rót cho nàng một chén trà, "Công tử chờ cho một lát."

Sương phòng không đốt chậu than, lạnh buốt, nàng phủi hết tuyết trên áo choàng xuống, ngồi ngẩn ngơ trên ghế bành.

Kiếp trước nàng không phát hiện ra, chỉ cảm thấy huynh ấy là một người anh tốt, hiền hòa, lúc nào cũng quan tâm tới nàng, dòng dõi xuất thân cao hơn Ngụy gia rất nhiều nhưng vẫn bình dị gần gũi, luôn kiên nhẫn chơi đùa với nàng, nghe nàng kể kể những chuyện phiền não của mình.

Sau này huynh ấy đi đánh giặc, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, huynh ấy liên tiếp mất bà nội, cha và các anh họ, thậm chí suýt chết trên chiến trường.

Khi gặp lại, hai người đã xa cách, nàng cứ thế đi lấy chồng, thậm chí còn không an ủi huynh ấy lấy một câu.

Lần nào nàng tới phủ Định Quốc Công với chị dâu, huynh ấy cũng có mặt ở đó, đó là trùng hợp, hay là huynh ấy cố ý?

Những bông tuyết rơi xuống lạnh lẽo nhưng lòng ngỗng bay đầy trời.

Trong chính phòng, mọi người đang rì rầm bàn tán.

Hoắc Minh Cẩm ngồi trước chậu than, ánh lửa hắt lên khuôn mặt với những đường nét góc cạnh của chàng, đôi mắt đen sâu hun hút, ánh mắt lạnh lùng, bình tĩnh nói: "Kinh Vệ bị buông lỏng quá lâu rồi,

chẳng có gì đáng sợ. Tình hình chiến sự ở Liêu Đông đang căng thẳng, Từ Đình vừa điều động quân lính đi rồi, những người còn lại chỉ toàn là lính mới, đến khi ấy các người dẫn mấy trăm người bảo vệ cửa cung phía bắc là đủ rồi."

Chàng lên tiếng, tất cả mọi người đều im lặng, đứng yên nghe chàng dặn dò.

Chàng nói dứt lời, Lý Xương và một người khác đang đứng gần cửa cung kính thưa vâng.

Chàng nhìn sang những người khác, nói tiếp: "Thẩm gia sẽ không ngồi chờ chết, tiếp tục theo dõi bọn họ."

một người bước lên nửa bước, khẽ nói: "Nhị gia, Tiêu Trúc gửi một phong thư mật tới, hẳn đã xúi giục Thẩm đại công tử mua chuộc mấy thái giám trong Tư Lễ Giám, Thẩm đại công tử đã bị hắn thuyết phục rồi."

Cầm Y Vệ ngày càng lớn mạnh, thái giám sở Đông Xưởng, Tây Xưởng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Thấy Đông Xưởng, Tây Xưởng thùng rỗng kêu to, đám thái giám kia không cam lòng chịu cảnh thấp kém, từ lâu đã không kìm nén nổi nữa, định làm lớn một phen.

Hoắc Minh Cầm ừ một tiếng, "Theo dõi chặt chẽ đám phiên vương, đặc biệt là Tấn Vương và Đàm Vương."

Tấn Vương có quân quyền, Đàm Vương vô cùng giàu có, hai người này đều không thể khinh thường.

Mọi người trầm giọng thưa vâng.

nói thêm mấy chuyện khác, nghe dặn dò rõ ràng từng việc xong, mọi người lục tục xin phép ra về.

Hoắc Minh Cẩm đang nói chuyện với phụ tá. Lý Xương đứng lên phía trước, vẻ nghiêm túc trên mặt đã biến mất, cười hì hả chấp tay thi lễ với chàng, nói: "Nhị gia, mấy hôm trước các anh em vào rừng săn được ít thú hoang, hôm nay là ba mươi, mọi người định vào trang uống rượu, các anh em nhờ thuộc hạ tới mời Nhị gia, không biết Nhị gia có nể mặt không?"

Hoắc Minh Cẩm ngược mắt lên, nhìn tuyết đang rơi là tả ngoài cửa sổ, "Cảnh giác một chút, ai say rượu làm hỏng việc thì tự giác đi nhận phạt."

nói xong, chàng lại tiếp tục nói chuyện với hai phụ tá.

Lý Xương cười hề hề, vâng một tiếng rõ to. Tuy Nhị gia ít nói ít cười nhưng từ trước đến nay lúc nào cũng khoan dung với đám thuộc hạ nên hẳn mới dám nói chuyện uống rượu trước mặt ngài ấy.

Đáng tiếc là Nhị gia không chịu nể mặt, đám nhãi ranh kia chắc phải thất vọng rồi. Mấy năm nay Nhị gia luôn đón năm mới một mình, cũng không biết ngài ấy ngồi một mình trong phòng nghĩ ngợi những gì, tụ tập vui vẻ chẳng phải tốt hơn sao?

Lý Xương lẩm bẩm trong lòng như thế, ra khỏi chính phòng, nhìn thấy tùy tùng đang chờ bên ngoài, "không phải người đang canh giữ ở cạnh đường lên núi à? Sao lại quay về đây thế này?"

Tùy tùng cúi đầu đáp: "Phó công tử tới, xin gặp Nhị gia, tiểu nhân đang đợi để vào trong thông báo."

Lý Xương há hốc miệng, hai tay vỗ vào nhau đét một cái, "Người đâu rồi?"

"đang ngồi trong sương phòng ạ."

Lý Xương như mới phát hiện ra điều gì, Phó Vân trông thế mà ngoan, trời lạnh thế này mà tới thẳng đây đón năm mới với Nhị gia, đúng là không uống công Nhị gia đối xử tốt với "y" như thế!

hắn lập tức quay ngoắt lại, vào chính phòng, thấy Hoắc Minh Cẩm đã nói chuyện xong với phụ tá, vội ôm quyền nói: "Nhị gia, Phó công tử ở sương phòng chờ gặp."

Nghe thấy thế, Hoắc Minh Cẩm sừng sốt, lập tức đứng dậy, "Tới lúc nào vậy?"

Lý Xương nói: "Chuyện này... Thuộc hạ không rõ nữa, chắc mới một lúc. Thuộc hạ gọi cậu ta tới đây nhé?"

hắn còn chưa dứt lời, Hoắc Minh Cẩm đã sải bước ra ngoài, chàng đi quá nhanh, gió lùa vào tay áo khiến ống tay áo phồng lên.

Chỉ còn Lý Xương và hai người phụ tá ở lại nhìn nhau, ngây người ra một lúc, chẳng biết nói gì với nhau. một lúc lâu sau, một phụ tá mới hỏi: "Vị Phó công tử này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Ta từng nghe Triệu Bật nhắc tới hắn, hình như còn đánh giá rất cao."

Chưa thấy Nhị gia vội vàng đến thế bao giờ, lại còn chủ động đi ra ngoài nghênh đón cái vị Phó công tử kia.

Lý Xương cười gượng, chuyện này hơi khó nói.

Sương phòng lạnh lẽo, Phó Vân anh mới ngồi một lát mà tay chân đã lạnh ngắt, cứng đờ, nàng quyết định đứng dậy đi lại trong phòng.

Chỗ ở của Hoắc Minh Cẩm cũng giống như con người huynh ấy vậy, sạch sẽ, dứt khoát, ngoại trừ những đồ đạc đơn giản bàn ghế, tủ kệ ra thì chẳng có đồ gì dư thừa, bày biện mộc mạc. Khi này lúc nàng vào đây đã đi ngang qua một khoảng sân, bên đó hình như dùng để luyện võ, trong sân có kệ để binh khí, ngoài có còn có bia ngắm bằng cỏ đứng lẻ loi dưới tuyết.

Nàng đi về phía tấm bình phong lớn khắc hoa khảm trúc, ngắm những khóm trúc thẳng khắc trên đó.

Bỗng cửa cọt kẹt mở ra, gió cuốn theo cả tuyết bay vào trong phòng, một dáng người cao lớn đi vào sương phòng, bóng người phủ lên tấm bình phong, phủ lên cả người nàng.

Như thể một cái ôm.

Nếu thực sự có thể ôm nàng một cái thì tốt rồi, ôm thật chặt, để cho nàng áp vào trong lồng ngực chàng, lộ ra biểu cảm khác hẳn lúc bình thường.

Từ khi tìm được nàng tới nay, chàng chưa từng thấy nàng cười giống như thuở trước nữa.

Hoắc Minh Cẩm nhìn dáng hình mảnh khảnh của nàng, mắt sáng ngời, sự kích động trong mắt chàng dường như có thể thiêu đốt người đối diện, chàng chậm rãi đi tới phía sau nàng, "Sao lại ở đây?"

Sau lưng bỗng nhiên truyền tới giọng nói khàn khàn, Phó Vân anh đang trầm tư liền giật mình, vội vàng quay người lại, nghiêng đầu mới nhận ra chàng đang ở ngay phía sau mình.

Hoắc Minh Cẩm khom người cúi xuống, lúc nàng xoay người, chụp tai của nàng vừa hay cọ vào cằm chàng, thứ cảm giác mềm mại, bông xù khiến cho chỗ vừa bị chạm vào đột nhiên nóng bừng bừng, hơi nóng lan ra toàn thân, như một ngọn lửa dần dần thiêu đốt cả người chàng.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng, làn da trắng như tuyết mới rơi, đôi môi đỏ thắm. Lúc này nàng giật mình, đôi mắt đen láy sáng lấp lánh chớp chớp mấy cái, hàng mi dày run run.

Chàng có chút khó kìm lòng, chỉ muốn nâng khuôn mặt nàng lên hôn một hồi, để cảm nhận xem da thịt nàng có trơn láng mềm mại như trong tưởng tượng của chàng hay không, hầu kết chàng giật giật.

Ở sát nhau thế này, Phó Vân anh có thể nghe thấy tiếng nuốt khan của chàng, mặt nóng bừng, vôi vàng nhìn xuống, lùi về phía sau một bước.

Hoắc Minh Cẩm bật cười, cầm lấy tay nàng. Đầu ngón tay chàng chạm vào bàn tay lạnh lẽo của nàng, chàng lập tức nhú mày, nhìn một lượt quanh sương phòng lạnh lẽo, kéo nàng ra ngoài.

Lý Xương và mấy thuộc hạ khi nãy đang đi về phía này, từ xa đã nhìn thấy Nhị gia mặt mày u ám đi về phía chính phòng, bàn tay lớn bình thường hay cầm đao nay lại nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Phó công tử, nhất quyết không chịu buông ra, bọn họ nhìn nhau, vôi vàng tránh đi.

không chỉ có tránh đi thôi đâu, còn phải đưa mắt ra hiệu cho những người khác. Ngoại trừ những hộ vệ đang ẩn nấp trong bóng tối, những binh sĩ Cẩm Y Vệ khác đều biết điều, vôi vàng lui về phía hành lang.

Phó Vân anh bị Hoắc Minh Cẩm kéo vào chính phòng, trong phòng có đốt chậu than, buồng rèm gấm nên ấm áp như xuân.

Hoắc Minh Cẩm kéo nàng ngồi xuống trước chậu than, xoa tay nàng, "Lạnh không?"

Nàng lớn lên ở phương nam, không chịu nổi cái lạnh phía bắc.

Các phụ tá trong phòng vẫn chưa đi, đang đợi Hoắc Minh Cẩm về để tiếp tục xin chỉ thị của chàng, chờ một lúc lâu, chờ mãi mới thấy Nhị gia trở về. Cuối cùng Nhị gia chẳng thèm nhìn họ cái nào, chỉ biết cúi đầu nói chuyện với vị Phó công tử mà mọi người đồn là "đẹp như con gái" kia.

Giọng nói ôn hòa, nhưng lại khác hẳn với kiểu khoan dung khi đối xử với thuộc hạ thường ngày, đó là một loại hiền hòa, trân trọng xuất phát từ tận đáy lòng.

Ai dà, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, mỹ nhân ấy à, không cần biết là nam hay nữ, chỉ cần đủ "mỹ" đều có thể biến "bách luyện cương" thành "nhiều chỉ nhu" hết [1].

[1] Về nghĩa đen, bách luyện cương là thép cứng trải qua trăm lần luyện, nhiều chỉ nhu là vòng mảnh quanh ngón tay, gần như nhẫn nhưng mềm hơn. Nghĩa bóng là biến người có tính cách mạnh mẽ, cứng rắn trở thành người dịu dàng, mềm mại.

Hai người phụ tá lắc đầu bật cười, lặng lẽ ra ngoài, đóng cửa lại.

Hai tay nàng bị hai bàn tay lớn của Hoắc Minh bao lại ủ ấm, tránh thế nào cũng không thoát được.

Phó Vân anh thấy gai gai người.

Huynh ấy cố ý phải không?

Sau khi sự thật bị bóc trần, huynh ấy không còn kiêng dè gì nữa, càng ngày càng tấn công mạnh mẽ.

Vậy thì ngay từ đầu lúc nhận ra nàng, sao huynh ấy lại chẳng có phải ứng gì như vậy chứ?

Lúc Phó tứ lão gia gặp nạn ở Đồng Sơn, nàng đưa người tới Đồng Sơn, Cẩm Y Vệ đã ở đó rồi... Nhất định không phải là trùng hợp, huynh ấy tới đó là vì nàng.

Lúc nàng còn chưa biết Phó tứ lão gia có chuyện, huynh ấy đã xuôi nam, tới tận Đồng Sơn.

Lý Hàn Thạch là người của huynh ấy, xung quanh nàng có bất cứ động tĩnh gì, huynh ấy biết cả.

Vậy thì mấy năm ấy, huynh ấy vẫn luôn lặng lẽ quan tâm nàng sao?

Chậu than ở ngay trước mặt, Hoắc Minh Cẩm tựa vào bên người nàng, thân thể mạnh mẽ rắn chắc dưới lớp áo gấm hình như còn

nóng hơn cả than trong chậu. trên người huynh ấy có một mùi hương xa lạ khó miêu tả bằng lời, nhàn nhạt, giống như hương thanh tùng trên núi, vừa đằm vừa chát.

Phó Vân anh nóng tới mức đổ mồ hôi.

Những lời muốn nói nghẹn lại ở họng, không thể nói nên lời.

Huynh ấy nhận ra nàng cũng chẳng sao... nhưng nàng chưa sẵn sàng để nói chuyện với người quen cũ về những kí ức đau đớn đã qua ở kiếp trước.

Hoắc Minh Cẩm lên tiếng trước, "Trời tối rồi, ở lại ăn sủi cảo với ta đi."

Phó Vân anh nhìn ra phía cửa sổ, cửa sổ đóng chặt, không biết đã là giờ nào, nhưng cửa sổ tối đen, trong phòng cũng tối, chỉ có thể nhìn thấy hoa văn trên nền gạch xanh xung quanh chậu than, muộn thế này rồi đương nhiên không vào thành được nữa.

"Ta đón năm mới một mình." Hoắc Minh Cẩm nói thêm một câu.

Nàng chẳng biết nên nói gì bây giờ, đành phải khẽ trả lời Hoắc Minh Cẩm: "Trước đây ta toàn ăn sủi cảo vào sáng mừng một."

Có tiếng cười khẽ, Hoắc Minh Cẩm vẫn nắm bàn tay đã ấm lên của nàng, quỳ một gối trước mặt nàng, nhìn nàng không chớp mắt, "Năm nay ăn với ta, phá lệ vì ta một lần, được không?"

Giọng điệu thăm dò, mấy chữ cuối cùng vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, gần như năn nỉ khiến người ta không thể từ chối.

Thấy nàng chỉ im lặng, không lên tiếng từ chối thẳng thừng, khoe miệng Hoắc Minh Cẩm cong lên, ý cười hiện lên nơi đáy mắt.

Chàng buông tay nàng ra, đứng dậy đi ra ngoài.

Phó Vân anh nghe thấy tiếng chàng đứng dưới hành lang bảo Lý Xương và mấy người nữa đi chuẩn bị bữa tối, còn đòi món ăn phương nam.

Lý Xương hơi khó xử, giờ này rồi thì còn có chỗ nào bán món ăn ngày Tết ở phương nam nữa cơ chứ? Nhưng mà Nhị gia đã dặn, hắn có phải đi nhà người ta cướp thì cũng phải lấy được mấy đĩa đồ ăn phía nam về!

...

Phủ Võ Xương, Hồ Quảng.

Đầu tháng chạp có mấy đợt tuyết, đến cuối tháng, mấy ngày nắng đã làm tuyết tan chảy. Chỉ có ngọn núi ở ngoại thành là vẫn khoác một tấm chăn tuyết. trên đỉnh núi, tuyết phủ trắng xóa. Chỗ sườn núi, tùng xanh trúc thắm như những đợt sóng mơn mớn đang trào lên. Dưới chân núi, bùn đất lầy lội. Bên bờ sông vẫn có màu xanh của cỏ cây.

Phủ Sở Vương tọa lạc bên cạnh sơn cốc đẹp nhất trong thành, tuyết trong vườn vẫn chưa tan hết, nước suối chảy róc rách, sạch sẽ trong vắt, có thể nhìn thấy những hòn đá rải rác dưới lòng suối.

Hôm nay trời đẹp, Chu Hòa Sưởng nằm trong sân phơi nắng, bên gối đặt một chiếc gối mềm nhồi hoa khô, hắn gác chân lên đó, thoải mái hưởng thụ.

Thị nữ quý gối bên cạnh bóc nho, những ngón tay thon dài cầm quả nho trong suốt đưa tới tận miệng hắn.

hắn cắn quả nho, nhân tiện hôn nhẹ lên ngón tay dài mảnh khảnh kia.

Thị nữ đỏ bừng mặt.

Đúng lúc này, Cát Tường cầm một phong thư trong tay, xuyên qua hành lang, chạy như bay vào sân, "Gia, Phó công tử gửi thư này."

Chu Hòa Sưởng ghéech chân ngồi bật dậy, đẩy mấy thị nữ đang quỳ quanh sạp ra, "Mau mang tới đây, mau mang tới đây!"

Cát Tường vừa chạy tới trước mặt hắn, hắn đã giật lấy phong thư, mở ra, rút lá thư trong đó ra, đọc thật kỹ.

Vừa đọc thư, hắn vừa lấy nho ăn, ngón tay phải hoe nhoét nước nho.

"Ai dà, Vân ca nhi đi mấy năm rồi nhỉ? Sao ta lại cảm thấy đã lâu lắm lâu lắm rồi không được gặp đệ ấy, bao giờ đệ ấy mới có thể về thăm ta đây?"

Chu Hòa Sưởng đọc thư xong, vui mừng được một lát rồi lại bắt đầu thấy hụt hẫng. Đám học sinh trong Giang Thành thư viện chẳng ai có nghĩa khí như Vân ca nhi, không biết đoán đố đèn, cũng chẳng có ai đẹp được như Vân ca nhi.

Cát Tường quỳ trên mặt đất, lấy khăn lau ngón tay dính đầy nước nho cho hắn, nói: "Gia, Phó công tử giờ là người làm quan rồi, không thể cứ muốn về là về được. Tiểu nhân nghe người ta nói Phó công tử xử án phân minh, đã xét duyệt tới mấy trăm vụ án trong kinh, không có ai bị oan uổng, dân chúng ai cũng ca tụng Phó công tử là thanh thiên lão gia đấy!"

Chu Hòa Sưởng ưỡn ngực, cũng cảm thấy vinh dự thay, "Vân ca nhi nhà chúng ta giỏi nhất!"

Đáng tiếc hắn không có cơ hội nhìn thấy Vân ca nhi mặc quan phục, nhất định là uy phong lắm!

Cách đó không xa, trong thư phòng, Sở Vương cũng đang đọc thư.

Ông ta cũng nhàn rỗi không có việc gì làm, không thể đi ra ngoài bay nhảy, chỉ còn cách ngồi nhà với thằng con quý tử, chuẩn bị đón năm mới. Như ông ta đã dặn dò từ trước, thư từ qua lại giữa Phó

Vân anh và Chu Hòa Sưởng đều phải được tiểu lại trong phủ kiểm tra kĩ càng trước rồi mới có thể đưa tới chỗ Chu Hòa Sưởng. Trong tay ông ta hiện giờ là một bức thư được chép lại.

Thư của Phó Vân anh rất bình thường, chỉ là mấy chuyện vụn vặt mà nàng đã trải qua trong kinh.

Nhưng Sở Vương nhanh chóng phát hiện ra trong đó có điều gì đó không bình thường. Gõ nhẹ lên chiếc giá bằng gỗ kim ty nam, ông ta hỏi trường sử đang ngồi bên cạnh: "đi lấy cuốn sổ tay đổ đèn trong thư phòng Thế tử tới đây."

Mấy năm nay Phó Vân anh liên tục sử dụng tên Đan Ánh công tử để khắc và in sách, đa phần là những cuốn sách hướng dẫn có liên quan tới việc viết văn, cũng có sách giải các câu hỏi về thiên văn, địa lý, nông học... Tóm lại, miễn là các học sinh đang chuẩn bị tham gia khoa cử thì trên bàn chắc chắn sẽ có sách do nàng sáng tác, chỉ có cuốn sổ tay đổ đèn kia là nàng viết tay, dành riêng cho Chu Hòa Sưởng.

Trường sử nhanh chóng mang sổ tay tới, Sở Vương tìm các câu đổ đèn theo gợi ý trong thư, cuối cùng nhận được một tin tức khiến cho ông ta sửng sốt hãi hùng.

Ông ta lập tức đốt bức thư, "Khi nào Thế tử đọc xong thư thì đốt luôn cả lá thư trong tay nó đi."

Trường sử thưa vâng.

Nhưng Sở Vương lại đổi ý, "Thôi, đừng đốt, nếu không Bảo Nhi lại nghi ngờ."

Trường sử hơi kinh ngạc, rốt cuộc thì phong thư này của Phó Vân có cái gì kì quái đây? Tại sao Vương gia lại phản ứng mạnh mẽ như vậy?

Sở Vương đi đi lại lại, nơi đáy mắt như có một dòng sóng ngầm cuộn lên, "Song Huy, hiện giờ Vương phủ có tổng cộng bao nhiêu bạc?"

Trường sử ngạc nhiên, cúi đầu đáp: "Bẩm Vương gia, trước mắt có chừng trên dưới tám mươi vạn lượng là có thể rút ra ngay lập tức."

Đương nhiên, so với tài sản thực sự của phủ Sở Vương thì đây mới chỉ là một khoản nhỏ.

"Bản vương hỏi toàn bộ." Sở Vương nheo mắt, khóe miệng nhếch nhếch, đôi mày rậm cũng nhướn lên, mang theo quyết tâm được ăn cả ngã về không.

Mí mắt trường sử giật giật, Vương gia sẽ không muốn trốn ra ngoài lần nữa đấy chứ? Năm đó ông ta lén dẫn người định rời khỏi Hồ Quảng, bị tuần án ngự sử bắt được, Vương phủ phải chi ra trên dưới mười vạn lượng bạc mới giấu nghẹn được việc này, nếu không bên trên chỉ cần chụp cho ông ta một cái mũ gọi là có ý đồ gây rối thì đã có Sở Vương mới từ lâu rồi.

Lần này Vương gia lại định làm gì đây chứ?

Trường sử thầm than khổ.

Sở Vương không biết trường sử nhà mình đang thầm tính toán xem phải giải quyết hậu quả ra sao, nhìn ra phía vạt nắng lấp lánh, cười tươi rói. Đây là cơ hội ngàn năm có một, người cha này của con dù có phải lấy mạng của mình ra đổi cũng phải đưa con lên cái vị trí kia.

Phú quý chỉ có thể đoạt được từ chốn hiểm nguy, lúc này không chủ động, tới khi Thế tử của Đàm Vương vào kinh, Bảo Nhi sống chết thế nào cũng khó mà đoán được. Vậy thì chi bằng tình nguyện trả bất cứ giá nào, đều mang huyết mạch hoàng thất, tại sao họ lại vĩnh viễn chỉ có thể ở nơi này?

"Người đích thân đi Dương gia, Chung gia, bảo bọn họ mang sổ sách tới đây gặp bản vương." Ông ta trầm giọng dặn dò.

Trường sử thừa vâng.

...

Vùng ngoại ô kinh thành.

Tuyết vẫn còn đang rơi, ngói trên nóc nhà đã được che chắn từ lâu, trước mái hiên có treo mấy chiếc đèn lồng đỏ, nhìn như thể những đóa hoa nở rộ giữa đêm đen.

Sủi cảo đã chín, được bung vào chính phòng.

Hoắc Minh Cẩm không để người khác đi vào, đứng ở cửa nhận hộp đựng đồ ăn, đặt lên chiếc bàn tròn đằng sau bình phong, mở nắp giữ ấm ra.

một đĩa tròn lớn xếp đầy sủi cảo, mấy bát tương chấm, một đĩa thịt dê om, một đĩa chân giò rút xương, vịt nướng bát bảo nhồi gạo nếp, vịt quay Tô Châu, đuôi lợn hầm, tất cả đều là những món ăn mềm nhiều thịt, màu sắc tươi tắn, hương thơm nức mũi.

Mở ngăn thứ hai ra, vịt muối nấu ngó sen, sườn om trong ống trúc, thịt tẩm bột, ngó sen, nấm cuốn phù trúc, niễng xào... Tất cả đều là những món ăn mà người Hồ Quảng hay ăn.

Còn có cả món măn mùa đông hầm thịt và trăn châu đậu hũ [2] mà Phó Vân anh thích ăn.

[2] Gạo nếp bọc đậu hũ và thịt rời hấp lên. Minh họa ở cuối chương.

Người hầu dưới bếp đại khái đã biết Phó Vân anh là người phương nam nên đã chuẩn bị hai bát cơm gạo lứt, hạt gạo mấy, đỗ hồng.

Nàng vén tay áo, giúp chàng xếp đồ ăn lên bàn, nhìn thấy trong hộp còn có một bình rượu, cũng lấy ra, đặt trên bàn, chỗ cạnh Hoắc Minh Cẩm.

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng rồi lại cất bình rượu trở về.

Nàng ở đây, chàng nào dám uống rượu.

Thực ra cũng chẳng có gì nhưng ánh mắt vừa rời của chàng khiến cho Phó Vân anh bỗng nhiên chột dạ.

Nàng đã quen mặc nam trang, thường xuyên giao tiếp với đồng liêu, nàng đã quên mất rất nhiều quy củ, cũng may Hoắc Minh Cẩm nhường nàng.

Huynh ấy tốt với nàng quá, tốt đến mức nàng vô thức quên mất cần phải kiêng dè, đúng là không nên như vậy.

Dù đối với huynh ấy hay đối với chính nàng mà nói, như thế đều không hay.

Nàng thất thần một lát rồi cất bình rượu ra thật xa.

Hoắc Minh Cẩm nhìn thấy tất cả những hành động đó của nàng, bật cười, mời nàng ngồi xuống, "Nàng thích ăn nhân gì?"

Rồi chàng bổ sung thêm, "Đều là nhân thịt cả, đây là nhân củ cải thịt lợn, còn đây là nhân hành hoa thịt dê. Nếu không thích cái nào cả thì có thể bảo bọn họ làm nhân rau."

Đầu bếp ở đây toàn là đàn ông, ngày Tết đương nhiên sẽ làm sủi cảo nhân thịt, còn nhân rau chỉ ăn vào ngày lập xuân thôi.

Nàng không kén chọn đồ ăn, chọn nhân hành hoa thịt dê.

Chọn xong mới nhớ ra, cả hai loại nhân này đều là những loại mà nàng thích ăn.

Nàng hơi kinh ngạc.

Hoắc Minh Cẩm dịch chiếc đĩa tới trước mặt nàng.

Trong phòng có thắp đèn, dưới ánh lửa đèn dầu bập bùng, Phó Vân anh nhìn sườn mặt Hoắc Minh Cẩm, huynh ấy hơn ba mươi tuổi, sự hăng hái, bông bột của thuở thiếu niên đã dần lắng lại, trở nên trầm tĩnh, vững vàng như núi.

Cảm giác âm u lạnh lẽo trên người huynh ấy lúc mới gặp dường như chỉ là ảo giác của nàng.

Nàng không biết hiện giờ trong lòng nàng có cảm giác gì, bên ngoài tuyết lông ngỗng rơi ngập trời, không thể nào tưởng tượng nổi lại có ngày nàng ngồi bên Hoắc Minh Cẩm ăn sủi cảo đón giao thừa.

Buổi chiều, lúc biết được Hoắc Minh Cẩm giấu kín sự ái mộ dành cho nàng mười mấy năm, nàng sợ hãi, lòng rối như tơ vò.

Giờ từ từ bình tĩnh lại, nhớ đến từng chuyện nhỏ nhỏ trước kia, huynh ấy vốn chưa từng có ý định giấu giếm, cuối cùng nàng cũng đã có thể lý giải được vì sao ngay từ lúc mới gặp, huynh ấy đã đối xử đặc biệt với nàng.

Bởi nàng đã quen với những cảm giác khi ở cạnh huynh ấy trong kiếp trước nên mới không nhìn ra được tình cảm của huynh ấy.

Đáng tiếc những chuyện như thế này không thể tìm thấy đáp án trong sách vở, nhị ca cũng chưa từng trải, không thể cho nàng lời khuyên... không biết nhị ca và Viên Tam đang làm gì, có lo lắng cho nàng hay không.

Nàng suy nghĩ mông lung.

Dù sao huynh ấy đã biết hết mọi chuyện, chẳng còn gì phải lo sợ nữa.

Hoắc Minh Cẩm ăn rất chậm, biết người ấy đang ở bên cạnh mình, tất cả những lo lắng và bất an trong lòng đều đã được an ủi, như thể cả người đang được ngâm trong một dòng suối ấm áp, toàn thân thư thái.

Cảm giác vui mừng này rất bình yên, nhưng cũng là sâu sắc nhất.

Trong phòng rất an tĩnh, mọi âm thanh đều được phóng đại, tiếng bông tuyết rơi xuống nóc nhà, đập vào ngọn cây đều trở nên rõ ràng hơn hẳn.

"Sao hôm nay nàng lại tới đây tìm ta?"

Hoắc Minh Cẩm thấy nàng ăn hết một bát sủi cảo rồi không ăn nữa, múc một bát canh, đặt trước mặt nàng rồi hỏi.

Phó Vân anh ngược mắt lên nhìn chàng, chàng ngồi ngay ngắn, dĩnh đạc, mỉm cười. Dưới ánh đèn leo lét, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh.

Nếu như nàng không tới, huynh ấy sẽ ở đây một mình, ăn sủi cảo một mình, đón giao thừa một mình.

Nàng nhớ kiếp trước, khi còn nhỏ, Hoắc Minh Cẩm đứng dưới tán cây, mở rộng hai tay ra đón nàng, huynh ấy cũng cười như thế. Khi ấy, huynh ấy vẫn là một thiếu niên oai hùng, đầy sức sống.

Hoắc gia bỗng nhiên thân thiết với Ngụy gia, rồi lại bỗng nhiên trở nên xa cách.

Khi đó nàng không biết nguyên nhân, cứ tưởng rằng do lão phu nhân của phủ Quốc Công qua đời, giờ nàng biết rồi.

Lời cầu thân bị từ chối, đương nhiên Hoắc gia phải giữ khoảng cách với Ngụy gia, sau đó huynh ấy theo cha xuất chinh, không biết sống chết thế nào nên chẳng thể biểu lộ cái gì, khi đó nàng vẫn còn nhỏ.

Nàng cúi đầu, giấu đi những rung động nhẹ nhàng trong lòng, nói:
"Ta đã lên một danh sách, trên đó là những người sẽ ủng hộ cho Chu Hòa Sưởng, nhưng trước hết ta sẽ thăm dò ý tứ của họ đã."

Lui tới với những người đọc sách ở Hồ Quảng đã nhiều năm, nàng có mạng lưới quan hệ của riêng mình.

Nghe nàng tự nhiên lại đề cập tới chuyện chính sự, mặt Hoắc Minh Cẩm vẫn không đổi sắc, "Giờ còn chưa phải lúc, đợi nửa tháng nữa."

Nàng à một tiếng, cúi đầu ăn canh.

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng, chàng biết nhất định nàng đang thăm thờ phào.

Lúc nàng vừa mới tới đây, mặt mày thảng thốt, muốn nói lại thôi, giờ lại nói chuyện chính sự, nàng mới thực sự thả lỏng.

Nhưng nàng vẫn đồng ý ở lại đón giao thừa với nàng.

Chàng mỉm cười.

Đây là món trăn châu đậu hũ nhé.

Hoắc Minh Cẩm và Vân anh thực ra là hai người rất khác nhau, một bắc một nam, tính cách, khẩu vị đều khác nhau nhưng không sao, yêu thương thì sẽ biết chia sẻ, nhường nhịn thôi. Đương nhiên lúc đầu sẽ là Hoắc Minh Cẩm nhường Vân anh vì anh yêu trước, Vân anh bây giờ mới là hiểu được tình cảm của anh rồi cảm động thôi, cảm động và yêu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Chương 116: Thổ lộ tình cảm

Ngoài cửa có tiến bước chân lén lút.

Hoắc Minh Cẩm hơi cau mày, gác đôi đũa xuống, đứng dậy ra ngoài mở cửa.

Lý Xương đang khom lưng chờ bên ngoài, không dám nhìn vào trong, giọng điệu hơi cợt nhả, "Nhị gia, thuộc hạ mang cho ngài ít thịt thú rừng."

Hoắc Minh Cẩm không trả lời.

Lý Xương nâng chiếc hộp đựng thức ăn trong tay lên, nụ cười có phần hơi thô bỉ, nháy mắt, thì thầm: "Nhị gia, toàn là đồ cho ngài dùng thôi đấy, kích thích một tí, thịt hươu, tiết hươu, pín hươu [1]..."

*[1] Nghe nói các bộ phận của hươu đều có tác dụng bổ thận tráng dương. Cho bạn nào không biết thì pín là từ chỉ dương v*t và tinh hoàn của động vật.*

Hoắc Minh Cẩm mặt không đổi sắc, lờm hẩn một cái, đóng cửa lại.

Qua khe cửa đang đóng lại chỉ có một chữ lạnh lùng bay ra: "Cút."

Ngoài cửa, Lý Xương gãi đầu, mặt mày hậm hực, ôm hộp thức ăn ra khỏi đó, đây cũng là ý tốt của các anh em mà!

Nếu không phải hẩn suy nghĩ cho Nhị gia thì mấy thứ bảo bối này đã bị cướp sạch rồi!

Phó Vân anh không nghe rõ Hoắc Minh Cẩm và Lý Xương nói gì, nhưng thấy Hoắc Minh Cẩm chỉ đi một lát đã quay lại, chắc không có việc gì nghiêm trọng.

Hoắc Minh Cẩm không ăn thêm gì nữa, hỏi nàng: "Trước kia lúc đón giao thừa nàng thường làm gì?"

Nàng cúi đầu nói: "Chơi cờ, trạng nguyên trù với nhị ca, cửu ca, ngồi đợi đến giờ Tý, nướng khoai sọ, hạt dẻ ăn."

Nếu là ở huyện Hoàng Châu thì vui rồi, Đại Ngô thị, Lư thị, Hàn thị, Phó tam thẩm ngồi quây quần quanh chậu than tán gẫu, Nguyệt tỷ nhi, Quế tỷ nhi, Thái ca nhi và Khải ca nhi ngồi bên cạnh vừa ăn vặt vừa đùa giỡn, quấy quýt lấy Đại Ngô thị xin tiền tiêu vặt, Phó tứ lão gia, Phó tam thúc ngồi ở bàn bên cạnh uống rượu, nha hoàn, bà tử cũng ở đó đón giao thừa với bọn họ. Nàng thích nhìn người khác tụ tập vui vẻ, nhưng bản thân lại không thích đùa giỡn, nên vẫn thường ngồi với Phó tứ lão gia bàn bạc chuyện làm ăn ở cửa hàng. Mấy năm nay ăn Tết với Phó Vân Chương thì an tĩnh hơn nhiều, quây quần quanh chậu than nói chuyện cả đêm, hong trà, một ấm trà, một bộ cờ, mấy quyển sách, chờ tới tận nửa đêm, nghe tiếng chuông chùa ở ngôi chùa trên ngọn núi xa xa vọng lại, tiếng pháo đốt đì đùng vui vẻ vang lên liên tục, đón năm mới như thế khiến cho người ta có cảm giác năm tháng bình yên.

Có một năm, lúc đón năm mới, nàng không về huyện Hoàng Châu, ở lại Giang Thành thư viện đón giao thừa. Nàng ngồi một mình trước cửa sổ sắp xếp lại đồng sách chất cao như núi, trong phòng thấp một ngọn đèn, ánh đèn vàng nhạt ấm áp, trên lò than nhỏ có gác một ấm trà nóng, nước sôi sùng sục. Tới giờ Tý, Chu Hòa Sừng sợ nàng cô đơn, phái người tặng nàng rượu nóng và điểm tâm, còn ra lệnh ép người hầu trong Vương phủ ở lại thư viện với nàng.

Nếu là con gái thì không thể tự do như vậy, có khi nếu không lấy chồng xa, cả đời này nàng sẽ không thể rời khỏi huyện Hoàng Châu. Bởi khoác nam trang đối mặt với đời, nàng mới có thể thoát khỏi trời buộc, tới trường học tập, mở rộng tầm mắt, giao tiếp với nhiều người

khác nhau, muốn đi đâu là có thể tới đó du lịch, không cần suy canh cánh trong lòng chuyện thanh danh hoặc những gánh nặng khác.

nói xong, nàng ngược mắt lên, nhìn thẳng vào Hoắc Minh Cẩm, "Hoắc đại nhân, ta rất thích cuộc sống hiện tại, muốn làm cái gì thì được làm cái nấy... Sau này ta có lẽ cũng có thể quay lại mặc nữ trang, nhưng ta nhất định sẽ không ru rú trong nhà, cả ngày đóng cửa không ra ngoài, chỉ biết giúp chồng dạy con."

Nàng không khinh thường những người phụ nữ giúp chồng dạy con trong nội trạch. trên đời có ngàn ngàn vạn vạn phụ nữ, ai trong số họ cũng có chỗ đáng khâm phục, nhưng kiếp trước nàng đã quen với việc chỉ biết nghe lời cha mẹ dạy dỗ, kiếp này, nàng không muốn giẫm lên vết xe đổ đó nữa.

Hoắc Minh Cẩm nhìn lại nàng, chân mày hơi nhíu lại, một lúc lâu sau, chàng chậm rãi nói: "Nàng cho rằng ta muốn nàng ru rú trong nhà à?"

Phó Vân anh không đáp.

Có lẽ huynh ấy sẽ không nghĩ thế nhưng phụ nữ, một khi đã lấy chồng, sẽ có rất nhiều chuyện không tự quyết định được.

Hoắc Minh Cẩm bật cười, kéo nàng đứng dậy, "đi một chỗ với ta đi."

Chàng cầm đèn lồng lên, đợi nàng khoác thêm áo choàng rồi đưa nàng ra ngoài biệt viện.

Tuyết vẫn đang rơi, nhưng cũng đã nhỏ đi nhiều. Tuyết đọng xóa tan đi bóng tối đêm đông, bên ngoài sáng trưng, tuyết trắng đầy sân, khiến bầu trời cao đen như mực như càng đen thêm.

Hoắc Minh Cẩm đi phía trước, mặt đất phủ tuyết nên rất khó đi, một tay chàng cầm đèn lồng, một tay nắm chặt bàn tay của Phó Vân anh, thi thoảng lại quay đầu lại nhìn nàng, sợ nàng không theo kịp.

Nàng không trốn tránh, cúi đầu, tuyết mới rơi xuống nên còn mềm, người đi đến đâu, dấu chân để lại đến đó.

Hai người không nói một lời, dắt tay nhau dưới trời tuyết, chậm rãi đi từng bước về phía trước.

Những đề kỵ náu mình trong bóng tối yên lặng theo sau họ, Kiều Gia cũng nằm trong số đó.

không biết đã đi được bao lâu, ánh đèn lồng leo lét bỗng chớp lên, tắt ngấm.

Đưa đèn lồng cho đề kỵ phía sau, Hoắc Minh Cẩm quay đầu lại nhìn Phó Vân anh, mặt mày nàng vẫn bình tĩnh, trong bóng đêm, đôi mắt nàng vừa trong vừa sáng.

"Tới rồi."

Chàng chỉ tay về một tứ hợp viện [2], khẽ lên tiếng.

[2] Kiểu nhà gồm bốn dãy nhà bao quanh một cái sân, kiểu nhà đặc trưng của Bắc Kinh.

Tứ hợp viện tường trắng ngón đen. Trời tối, ánh sáng lờ mờ nên chỉ có thể thấy rõ dáng hình cơ bản của khu nhà, cửa đóng chặt.

Đề kỵ đi tới trước cổng, gõ cửa. Chỉ một lát sau, một ông lão tóc hoa râm ra ngoài mở cửa, nhìn thấy Hoắc Minh Cẩm, "Nhị gia, ngài tới rồi."

Nghe giọng điệu của ông ta, hình như ông ta vẫn đang chờ Hoắc Minh Cẩm.

Hoắc Minh Cẩm ừ một tiếng, kéo tay Phó Vân anh đi vào trong.

Chính đường đang sáng đèn, ánh đèn xuyên qua cửa sổ dán giấy bồi, một thứ ánh sáng màu vàng mờ lung rọi xuống hành lang.

"Canh giữ bên ngoài." Hoắc Minh Cẩm nói.

Mấy đề ky thừa vâng, khom người lui về phía sau, ông lão mới mở cửa khi nầy cũng lui ra.

Phó Vân anh theo Hoắc Minh Cẩm đi vào chính đường, bên trong trống không, đến cái ghế để ngồi cũng không có, trong phòng chỉ đặt một chiếc đèn trường minh rất lớn, có vẻ đã rất lâu năm, làm bằng đá khắc.

Ở vài địa phương có phong tục vào đêm giao thừa phải đốt một ngọn đèn trường minh, một khi đã đốt đèn thì không được thổi tắt giữa chừng, phải để tự nó cháy hết, dầu hết đèn tắt.

Hoắc Minh Cẩm lấy hay chiếc đệm hương bồ từ trong góc ra, ý bảo Phó Vân anh ngồi xuống.

Nàng ngồi trên đệm hương bồ, khép chặt áo choàng.

Hoắc Minh Cẩm đi ra ngoài một lát, sai người mang một chậu than tới, bên trên đặt một ấm trà đen bóng, hai chiếc bát bằng sứ thô, một giỏ khoai sọ và một ít hạt khô như hạt dẻ, óc chó, hồ trăn (*hạt dẻ cười*), đặt bên cạnh chậu than.

Chàng đóng cửa lại, ngồi xuống bên cạnh Phó Vân anh, dựa sát vào nàng, vùi mấy củ khoai sọ vào trong chậu than, "Chỗ này đơn sơ, chỉ có thể đề nàng chịu thiệt thòi, cùng đón giao thừa với ta như vậy."

nói xong, chàng rót cho nàng một bát trà nóng.

Nàng nhận bát trà, nâng trong lòng bàn tay cho ấm. Nước trà màu nâu nhạt, không biết có cho thêm trần bì táo đỏ gì không mà có vị giòn ngọt thơm thơm.

Hoắc Minh Cẩm đưa nàng tới đây làm gì vậy?

Hoắc Minh Cầm chụy thủ trong tay, khía một hình chữ thập trên vỏ hạt dẻ sau đó ném hạt dẻ vào chậu than để nướng. Nướng trực tiếp như vậy rất dễ nướng cháy nhưng chàng nhanh tay nhanh mắt, động tác rất linh hoạt, dường như không sợ bị bỏng, dùng tay không lấy hạt dẻ đã nướng chín từ trong chậu than ra, vớt vào một cái bát đã đặt sẵn bên cạnh, "Trước kia ta vẫn đón giao thừa ở đây một mình, lần nào cũng ngồi tới tận sáng, không làm gì cả."

Chàng ngẩng đầu nhìn tới ngọn đèn trường minh đang cháy lặng lẽ trên bàn, "Đó là đốt cho thuộc hạ cũ của ta."

Phó Vân anh đặt bát trà xuống, cầm hạt dẻ trong bát lên, bóc vỏ từng hạt một, hạt dẻ mới được lấy từ chậu than ra, vẫn còn nóng, nàng bóc rất chậm.

Nàng từng nghe người ta nói, thuộc hạ của huynh ấy chết ở trên biển, thi thể không chuyển về được, chỉ có thể chôn trên đảo hoang. Triều đình cho rằng người chết thì cũng chết rồi, không cần phải lãng phí sức người sức của vì bọn họ, không muốn lo liệu việc này, chính bản thân huynh ấy đã nhờ người ra biển đưa hài cốt của những người đó về Trung Nguyên an táng, tìm lại ghi chép về quân tịch của họ lúc nhập ngũ để chắc chắn rằng binh lính nào cũng có thể được đưa về quê nhà, lá rụng về cội.

trên chiến trường, huynh ấy là tướng quân trẻ tuổi mặt lạnh vô tình. Rời khỏi chiến trường, huynh ấy quan tâm, quý trọng thuộc hạ. Bởi thế, năm đó huynh ấy mới mười mấy tuổi đã gánh vác trọng trách chỉ huy Hoắc gia quân cũng chẳng có ai không thực lòng phục tùng.

Đáng tiếc toàn bộ quân tinh nhuệ của Hoắc gia quân đều đã bỏ mạng.

Hoắc Minh Cầm quay đầu sang phía Phó Vân anh, chăm chú nhìn thẳng vào mặt nàng, "Từ khi ta có ý thức đã lớn lên trên chiến trường, chuyện sống chết ở ngay trước mắt, hôm trước mọi người vẫn ngồi cạnh nhau uống rượu ăn thịt, hôm sau có thể đã kẻ sống

người chết... Nàng cảm thấy ta sẽ còn quan tâm tới những lễ nghi phiền phức đó hay sao?"

Chàng ngừng lại một chút, cầm tay nàng, đặt hạt dẻ mà nàng đang bóc dở sang một bên, cúi đầu, một nụ hôn nóng bỏng dừng lại trên đầu ngón tay mảnh dẻ của nàng.

Nụ hôn này không có bao nhiêu hương vị tình dục nhưng lại khiến cho nàng chấn động cả người. Người ta bảo bàn tay nối liền với tim, cảm giác tê dại truyền ra khắp cả người nàng, nụ hôn dường như đã thấm vào tận đáy lòng nàng.

Cảm giác tê dại này thật xa lạ, hơi giống như lúc nàng đứng trên bến tàu bên bờ Trường Giang, nhìn về phía những cơn sóng phía xa, sóng lớn ngập trời, vỗ ầm ầm, như thể muốn cuốn cả những con thuyền lớn nhất vào trong đó, ngay cả những người gan dạ cũng không thể không cảm thấy kính sợ.

Trái tim trong lồng ngực Phó Vân anh bỗng nhảy lên liên hồi, giống như những con thuyền kia, có cảm giác như sắp lật tới nơi.

Hoắc Minh Cẩm biết nàng muốn né tránh, nắm chặt lấy tay nàng, không chịu buông ra, hôn mấy cái, bật cười khe khẽ, ngẩng đầu, "Ngọt."

Nàng mới bóc hạt dẻ, trên tay vẫn còn dính mấy mảnh thịt hạt dẻ chín nục, thực ra hạt dẻ không ngọt lắm nhưng chàng lại cảm thấy còn ngọt hơn cả mật.

Phó Vân anh không biết nên nói gì bây giờ, chỗ bị chàng hôn lên vừa tê vừa ngứa.

Hoắc Minh Cẩm lại nói tiếp: "Trước kia ta từng nói nàng muốn làm cái gì thì chỉ cần làm thôi, ta sẽ không trói buộc nàng trong nội viện. Chỉ cần nàng giống như lúc này, đồng ý ở lại bên cạnh ta là đủ rồi."

Chàng không ép nàng thể hiện thái độ rõ ràng, nói xong câu đó, buông tay, lấy mấy củ khoai sọ vừa chôn khi nãy ra, vớt trên mặt đất, ấn nhẹ mấy lần, "Chín rồi, có muốn ăn không?"

Phó Vân anh nhìn chàng rồi lại cúi đầu suy nghĩ.

Đúng vậy, nếu huynh ấy chỉ cần một người vợ ngoan ngoãn nghe lời, lúc nhận ra nàng chỉ cần cưỡng nàng về là được rồi, nàng có cố cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay huynh ấy, cần gì phải phí công như thế chứ.

Khóe miệng Hoắc Minh Cẩm khẽ cong lên, cúi đầu bóc vỏ khoai.

Nàng mặc nam trang, không tô son điểm phấn nhưng vẫn thanh tú lại kiêu diễm, dưới ánh lửa bập bùng, chỉ một động tác cúi đầu rũ mắt thôi cũng đã toát ra vẻ quyến rũ không thể miêu tả bằng lời.

Đương nhiên, đây chỉ là do chàng vốn đã có ý đồ xấu, nếu như nàng biết hiện giờ chàng đang suy nghĩ những gì trong đầu thì nhất định đã sợ hãi chạy mất từ lâu.

Nếu như cố gắng ép buộc, với tính cách của nàng, chắc chắn nàng sẽ từ chối một cách thẳng thừng. Nàng từng trải qua quá nhiều đau khổ, tiểu thư xinh đẹp ngày thơ ngày trước đã biến thành tư trực lý trí lãnh đạm ở Đại Lý Tự. Có thể khiến nàng do dự, khó xử vì chàng thế này đã là khó lắm rồi.

Hai người không nhắc lại đề tài trước đó nữa, nói vu vơ về mấy tập tục đón năm mới, trong lúc lơ đãng đã ăn hết một giỏ hạt khô.

trên núi tĩnh lặng, trên cửa sổ có một khe hở để thông gió, tiếng than cháy trong chậu hòa với tiếng tuyết rơi bên ngoài, lách tách loạt soạt, thông thả, ung dung.

Mí mắt Phó Vân anh trĩu nặng, nàng đã buồn ngủ lắm rồi. Đầu gật gù, ngã vào một nơi ấm áp nhưng hơi cứng rắn, nàng hơi mơ hồ,

ngơ ngác, trong một khắc nàng tưởng mình đã về tới nhà, cọ cọ, tìm một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Hoắc Minh Cẩm cẩn thận điều chỉnh dáng ngồi để khiến nàng có thể ngủ một cách thoải mái trên đùi mình. Chàng giữ chiếc áo choàng của mình ra, đắp lên người nàng, nhẹ nhàng cuốn lại cho chặt, tay dừng lại trên mái tóc nàng, tháo chiếc khăn lưới buộc chặt trên đó ra. đi ngủ mà vẫn mang khăn lưới, sáng hôm sau đầu sẽ đau.

Lúc ngủ, nàng không lạnh lùng một cách đầy đặn phòng như bình thường, hàng mi dày hất xuống khuôn mặt tạo thành một cái bóng mờ. Dưới ánh lửa, hai má đỏ bừng lên như đánh phấn hồng.

Cánh môi đầy đặn căng bóng, tựa như một đóa hoa nở rộ ở đầu cành trong ánh mặt trời rực rỡ của tháng ba, ướm át kiều diễm.

Chàng không kìm nén nổi, cúi đầu xuống, định âu yếm hôn lên đó.

Tới khi sắp nếm được mùi vị, cảm thấy hơi thở nàng vững vàng, chậm rãi, chàng bỗng ngừng lại, ánh mắt vẫn dính chặt vào đôi môi đỏ ấy một lúc lâu rồi nụ hôn dừng lại trên vàng trán trơn mềm của nàng.

Chàng ngấm nhìn vẻ mặt nàng lúc ngủ, nhìn không chớp mắt.

Chậu than cháy cả đêm.

Sáng hôm sau, Phó Vân anh tỉnh dậy trong tiếng chim hót ríu rít, giật mình sửng sốt chờ người ra một chút, nàng bật dậy, phanh một tiếng, nàng đã đập vào cằm của ai đó.

Hoắc Minh Cẩm bị nàng đập vào nên tỉnh ngủ, che cằm kêu lên một tiếng.

Bên ngoài, mặt đất đã phủ một lớp tuyết sáng lòa, ánh sáng bên ngoài hắt vào cửa sổ, tạo thành những ô vuông sáng trên sàn phòng.

Trời đã sáng.

Vậy mà nàng lại ngủ qua cả giờ Tý.

Giờ Tý, tất cả các chùa miếu đều sẽ gõ chuông, tiếng chuông vang lên hết đợt này tới đợt khác, có thể truyền ra khắp toàn bộ đô thành, giấc ngủ của nàng từ trước đến nay không sâu lắm, tại sao lại không tỉnh cơ chứ?

Phó Vân anh dần dần lấy lại ý thức, cúi xuống nhìn áo choàng trên người.

"Năm mới."

Có tiếng nói trầm trầm vang lên bên tai nàng, mang theo chút ý cười nhàn nhạt, Hoắc Minh Cẩm xoa chiếc cằm đỏ bừng, đường nét trên khuôn mặt góc cạnh như đao khắc, vẻ mặt hiền hòa, lấy một bao lì xì từ trong tay áo ra, "Bốn mùa như ý, sống lâu trăm tuổi."

Phó Vân anh vừa tỉnh ngủ, phản ứng vẫn hơi chậm chạp, lúc tỉnh táo lại thì bật cười.

Hoắc Minh Cẩm định cho nàng bao lì xì sao?

Nhưng mà nàng chưa chuẩn bị quà đáp lễ.

Có vẻ như đã nhìn ra suy nghĩ của nàng, Hoắc Minh Cẩm nhét bao lì xì vào tay nàng, dịu dàng nói, "Nàng cùng đón giao thừa với ta, đã là quà năm mới cho ta rồi."

Tốt nhất là về sau năm nào cũng đón giao thừa với chàng.

trên bàn, đèn trường minh vẫn đang cháy hừng hực.

Phó Vân anh nhận bao lì xì, nhìn về phía một bóng cây đang hắt vào cửa sổ, "Ta phải về đây."

Hoắc Minh Cẩm ừ một tiếng, đỡ nàng đứng dậy, "Ta bảo Lý Xương đưa nàng về thành."

...

Lý Xương nhìn thấy Phó Vân anh đi ra ngoài, thoải mái sải bước, leo lên lưng ngựa, sừng sốt tới độ trợn mắt há mồm.

Nhị gia đang tuổi tráng niên, thân thể khỏe mạnh, tinh lực tràn đầy. Đáng lẽ ra Phó tiểu công tử sáng nay hẳn là phải không thể bò ra khỏi giường được mới phải chứ, kết quả là người ta thông dong thoải mái, anh khí bừng bừng, không chỉ đi lại bình thường mà còn có thể cưỡi ngựa đi đường núi, vậy có nghĩa là tối hôm qua Nhị gia không làm gì "y" cả.

Lý Xương thở dài thườn thượt, hơi hối hận một chút, biết thế tối qua đã lén thêm mấy thứ đại bổ đó vào đồ ăn rồi.

...

Về đến nhà, quản gia ra ngoài đón Phó Vân anh, cười nói: "Tối qua mọi người thức đêm, giờ vẫn đang ngủ, chưa dậy."

Hôm qua Phó Vân Chương đọc sách cả đêm, đèn trong thư phòng vẫn luôn không tắt.

Viên Tam thức đêm, chỉ có một mình nên rảnh rỗi nhàm chán nhưng lại không dám quấy rầy Phó Vân Chương liền rủ đám người hầu chơi bài, chơi đến tận sáng sớm mới về phòng ngủ.

Hai người họ giờ này vẫn đang ngủ, năm nay không cần tới nhà người khác chúc Tết, không cần dậy sớm làm gì.

Phó Vân anh về phòng tắm rửa, thay một bộ áo gấm màu xanh ngọc, bao lì xì Hoắc Minh Cẩm đưa cho nàng rơi ra, nàng nhặt lên đặt sang một bên, nghĩ ngợi một lúc rồi mở ra xem.

Cũng may không phải ngân phiếu, là một xâu tiền hoa [2] mừng tuổi được cột lại bằng dây đỏ.

[2] Những đồng tiền có hoa văn đặc biệt dùng để mừng tuổi lấy may chứ không phải để tiêu, có thể là hình hoa cỏ, con giáp hoặc các dấu hiệu may mắn, để dưới gối cho trẻ em, xua đuổi tà ma.

Tiền hoa dùng để mừng tuổi, trừ tà, ngụ ý bình an.

Xâu tiền mừng tuổi có hoa văn tinh xảo, nhất định không phải là do Hoắc Minh Cẩm tiện tay lấy ra, vậy là dù nàng có không tới biệt viện ở ngoại ô tìm huynh ấy, huynh ấy vẫn sẽ cho nàng bao lì xì.

Ngón tay Phó Vân anh rà trên hoa văn hình mẫu đơn trên đồng tiền hoa, nhớ tới nụ hôn nóng bỏng trên đầu ngón tay, thất thần một lát, đặt xâu tiền mừng tuổi dưới gối đầu.

Nàng ăn một bát sủi cảo, bảo người hầu bê bàn ra sân, kê dưới giàn hoa tường vi, ngồi trong sân viết chữ.

Theo quy củ của chốn quan trường, vào dịp Tết cần phải gửi thiệp, tặng tranh chữ, năm nay không đi chúc Tết, vậy càng không thể thiếu thiệp. Phó Vân Chương bận quá nhiều việc, làm không xuể, nàng đã nhận việc này, lúc trước đã viết nhưng vẫn còn chưa đủ, vẫn còn phải viết thêm mấy tấm nữa.

Nàng muốn nhân cơ hội này để thăm dò xem rốt cuộc sẽ có bao nhiêu người sẽ đứng về phía Chu Hòa Sừng.

Vương các lão và Diêu Văn Đạt cơ hội cao là sẽ ủng hộ Chu Hòa Sừng, bọn họ cho rằng công việc trong Nội Các phải do các đại thần trong Nội Các bàn bạc, quyết định, Hoàng thượng cần phải san sẻ một phần quyền lực nhất định cho Nội Các. Tuy Chu Hòa Sừng mềm yếu, dễ bị triều thần khống chế, nhưng xét từ một góc độ khác, hẳn không phải kiểu người khắc nghiệt, thiếu tình cảm, hơi một tí là giết một đồng triều thần để lập uy, lần tranh đấu giữa các phe phái này đã gây tổn hại quá nhiều rồi, giờ triều đình cần một vị

quân vương có thể xoa dịu mâu thuẫn, chứ không phải một quân vương tàn bạo vừa lên ngôi đã đổ thêm dầu vào lửa.

Trị đại quốc như phanh tiểu tiên [3].

[3] Trích "Đạo đức kinh" của Lão Tử, nghĩa là: Thống trị một nước lớn chẳng khác nào nấu một nồi cá con. Nấu cá con mà cứ lo đảo đi đảo lại thì cá sẽ nát hết.

Những vị đại thần trong Nội Các là đồng minh của Thảm Giới Khê, chỉ cần Thảm Giới Khê rút đài, để bảo vệ mình, họ sẽ chủ động sẵn sàng góp sức, không cần tốn nhiều công sức.

Về phần Thôi Nam Hiên...

hắn không có lập trường thực sự rõ ràng, có lẽ sẽ bàng quan, ngồi yên quan sát lần biến động này.

Dưới chế độ quân hộ [4], Vệ Sở ở các nơi đều là một đám ô hợp, lúc đánh giặc Oa thường chưa đánh đã chạy. Hoắc Minh Cẩm không nói rõ nhưng nhìn huynh ấy, nàng cũng đoán được trong tay huynh ấy có binh lính. Chỉ riêng uy tín và danh tiếng của huynh ấy trong quân đội thôi cũng đã khiến đội quân canh giữ kinh thành kinh hãi. Kinh Vệ không có gì đáng lo.

[4] Cơ cấu của quân đội trong truyện thiên nhiều về cơ cấu quân đội triều Minh. Chế độ vệ sở là thiết lập các "vệ sở" (tương đương với doanh trại) tại các địa phương có ý nghĩa quân sự quan trọng trong cả nước, mỗi "vệ sở" có quy mô quân đội gồm 5.600 người, bên dưới có các đơn vị như thiên hộ sở (1000 quân), bách hộ sở (100 người), tổng kỳ và tiểu kỳ. Các vệ sở đều trực thuộc Ngũ Quân Đô Đốc Phủ, cũng thuộc về Binh Bộ, mỗi khi có chiến sự sẽ được điều động ra chiến trường, không có thì lại về vệ sở. Nguồn gốc của quân đội là chế độ quân hộ chế tập, mỗi hộ cử ra một người làm "chính đình" đến vệ sở làm binh, quân nhân trong vệ sở luân phiên canh gác đồn điền, đồn điền dùng để đáp ứng nhu cầu của quân đội và quan tướng. Mục tiêu của chế độ này là nuôi binh nhưng không làm tiêu

hao tài lực của quốc gia, nhược điểm là quân đội ít được tôi luyện chuyên nghiệp nên thiếu sức chiến đấu.

Nàng chỉ có một chức quan nhỏ, lại từng là người bên cạnh Thái tử, như vậy nàng càng thuận lợi trong việc âm thầm liên lạc, chiêu mộ người ủng hộ cho Chu Hòa Sưởng.

Phó Vân anh vừa viết vừa sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu.

đang hết sức tập trung, một bóng người từ từ tới bên cạnh nàng.

"Công Bộ hữu thị lang thích quy phạm, hàm súc, viết thiếp cho ông ta thì chữ viết cũng nên đơn giản một chút."

Giọng nói trong trẻo ôn hòa, một bàn tay đặt lên tay phải đang cầm bút của nàng, cầm tay nàng viết từng nét sỗ, nét ngang trên giấy.

Phó Vân anh không nhúc nhích, đợi viết xong chữ phúc này, nàng buông bút, đặt tờ giấy sang một bên cho khô mực. Nàng quay đầu lại nhìn Phó Vân Chương, bên ngoài y mặc một chiếc áo bào cổ tròn màu trà, áo trong màu trắng, chỉ dùng khăn lưới, quanh vành mắt là một quầng xanh nhạt.

"Nhị ca, tối hôm qua lúc nào huynh mới ngủ thế?"

Phó Vân Chương cười, "không nhớ nữa, nhưng cũng phải vì chờ muội đâu, đọc một quyển sách, quên cả thời gian."

"Muội ra khỏi thành, cửa thành đóng rồi, chỉ có thể ngủ lại bên ngoài. Muội quên mất không nói với nhị ca một tiếng, lần sau sẽ không thể nữa."

Y nói như vậy, Phó Vân anh vẫn cảm thấy y có thể đã đợi suốt một đêm, rót cho y một chén trà nóng, nghiêm túc nói.

Phó Vân Chương nhận chén trà, nhẹ nhàng xoa đầu nàng, thấy mặt nàng hồng hào, có cảm giác như đã trút được gánh nặng. Sau khi

giải quyết được tâm sự trong lòng, y uống một ngụm trà, lấy nắp khẽ gạt vụn trà, "Có phải là đã đi gặp Hoắc Minh Cẩm không?"

Nàng gạt đầu, trải một tờ giấy khác ra, cầm bút, tiếp tục viết.

Tuyết ngừng, trời trong xanh, bầu trời phía tên tường viện xanh thăm không mây, giàn hoa tường vi chỉ còn những cành khô bò khắp giàn, người hầu kẻ hạ đã quét sạch tuyết đọng.

Phó Vân Chương ho khan một tiếng, đặt chén trà xuống, "Hoắc đại nhân thực sự cũng là người hiếm có... Nhưng mà nếu hấn làm khó muội, muội muốn nói ra nhưng lại ngại không dám nói, ta sẽ giúp muội từ chối."

Thân phận của nàng rất đặc biệt, gặp phải hoàn cảnh này, nói thế nào cũng sẽ ở vào thế yếu.

Phó Vân anh lắc đầu, "Ngài ấy không làm khó muội."

Nàng từng đối mặt hỏi huynh ấy có phải huynh ấy thích Long Dương hay không, thử như thế rất nguy hiểm nhưng huynh ấy cũng chỉ cười mà thôi.

"Nếu như đã không ghét hấn thì chi bằng thử một lần xem sao."

Phó Vân Chương giữ lại bàn tay đang viết chữ của Phó Vân anh, cầm lấy bút, đổi sang một tấm thiệp xuống, viết tên mình xuống.

...

Tuy Hoắc Minh Cẩm hơi lớn tuổi, còn lớn tuổi hơn cả y... nhưng anh tỷ nhi vốn trưởng thành khá sớm, những người xấp xỉ tuổi nàng chưa chắc đã có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng. Lớn tuổi có chỗ tốt của lớn tuổi, lớn tuổi một chút sẽ biết yêu thương người khác. Nếu không ở tuổi này, Hoắc Minh Cẩm cũng không thể nắm giữ nhiều quyền lực trong tay như bây giờ. một người như vậy

lại có thể nhường nhịn anh tử nhi tới nước này, có thể thấy tình cảm của hắn sâu sắc vô cùng.

Quan trọng nhất là tuy trước mặt người khác, anh tử nhi vẫn là con trai nhưng trong Giang Thành thư viện vẫn có rất nhiều người ái mộ nàng. Từ trước tới nay nàng vẫn chưa tỏ ra mềm lòng trước bất cứ ai, đối xử với bọn họ giống như với Chu Thiên Lộ, không vờ vịt, không nể nang, khiến những người trẻ tuổi đó phải rút lui trong thất vọng.

Mấy năm nay, cũng chỉ có lúc ở trước mặt Hoắc Minh Cẩm, nàng mới thể hiện thái độ khác hẳn bình thường.

Phó Vân Chương không hiểu tại sao nàng lại đối xử đặc biệt với Hoắc Minh Cẩm như thế, nhưng y nhìn ra được nàng rất tin tưởng Hoắc Minh Cẩm. Lúc ở bên cạnh Hoắc Minh Cẩm, có cảm giác như hai người đã quen nhau lâu lắm rồi.

Y từng tình cờ nhìn thấy cảnh nàng ở bên cạnh Hoắc Minh Cẩm, nàng trông rất thoải mái, rất tự tại, Hoắc Minh Cẩm cúi đầu nghe nàng nói, nhìn nàng chăm chú.

Đều là đàn ông, y nhìn ra được suy nghĩ trong lòng Hoắc Minh Cẩm.

“Hoa xinh phải bẻ liền tay, chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô” [5]. Nàng tốt như vậy, xứng đáng được người khác yêu thương quý trọng.

[5] Trích "Kim lữ y" của Đỗ Thu Nương. Bản dịch lấy từ thivien.net.

...

Nghe Phó Vân Chương nói thế, Phó Vân anh hơi kinh ngạc. Trước kia y cực kỳ phản đối nàng qua lại thân thiết với Hoắc Minh Cẩm, nay tự nhiên lại khuyên nàng thử tiếp nhận tình cảm của Hoắc Minh Cẩm.

"Nhị ca, còn huynh thì sao?" Nàng vén tay áo, đứng bên cạnh mài mực, "Diêu đại nhân làm mối cho huynh, chọn được bao nhiêu tiểu

nương tử tốt như vậy, huynh không thích ai à?"

Phó Vân Chương nhướn mày, viết xong một tấm thiệp, đặt sang một bên, liếc nhìn nàng một cái, cười, "Được rồi, ta không nói gì muội nữa, cuối cùng lại đổ cả lên người ta. Năm nay tới nhà thầy chúc Tết, muội đi cùng ta đi."

Phó Vân anh gật đầu đồng ý.

Nhưng mà không chờ được tới khi bọn họ đến Diêu gia chúc Tết, Diêu Văn Đạt đã đích thân tới tận nhà.

Bước qua cổng Phó gia, ông ta lập tức giữ chặt tay Phó Vân Chương, "Người cẩn thận đấy, Thẩm gia nhắm người rồi!"

Phó Vân anh nhíu mày, "Tiên sinh nghe được từ đâu vậy ạ?"

Diêu Văn Đạt thờ hất ra, "Ta nghe Vương các lão bảo Thẩm gia đang gấp gáp gả con gái. mấy ngày nay người Thẩm gia liên tục hỏi thăm các quan viên trẻ tuổi chưa lập gia đình trong kinh."

Ông ta chỉ thẳng về phía Phó Vân Chương, "Thằng nhãi này là người Hồ Quảng, lại còn tuấn tú như thế..." nói đến đây, ông ta trợn trắng mắt, nói tiếp, "Thẩm gia không chọn người mới là lạ đấy!"

"Chuyện tang ma của Thái tử mới xong chưa được bao lâu, Thẩm gia làm sao gả cưới gì được?"

Phó Vân Chương không hề hoảng loạn, hỏi một câu.

Diêu Văn Đạt chống nạnh, nói: "Cứ đính hôn trước đã, toàn là người làm quan với nhau, ai dám hối hôn cơ chứ?"

Đối với dân chúng bình thường, hối hôn cũng là chuyện bình thường, hoặc là nhà bên kia sa cơ lỡ vận, hoặc là nhà bên này đột nhiên bị bệnh, hoặc là hai nhà kết thù với nhau. Các gia đình làm quan coi trọng thể diện thì không thể muốn hối hôn thì hối hôn

được, nhẹ thì sẽ bị người ta châm chọc là loại tham phú ngại bần, nặng thì sẽ bị đồng liêu hoài nghi xa lánh, có ảnh hưởng không tốt tới con đường làm quan và chuyện hôn nhân cho con cái sau này.

Thẩm gia là tộc lớn được người đời chú ý, ai đã đính hôn với con gái Thẩm gia rồi sau đó lại hối hôn sẽ bị người đời nhạo báng.

"Nhị ca không đồng ý, bọn họ còn có thể cưỡng ép nhà chúng ta đính hôn với nhà bọn họ chắc? Nhà chúng ta không cưới con gái nhà bọn họ! Có cho làm thiếp cũng không cần!"

Viên Tam đứng bên cạnh làm bầm vài câu.

Diêu Văn Đạt lờm hẩn, thẳng nhãi này chui từ đâu ra không biết?

"không sao đâu, con tự có cách xử lý." Phó Vân Chương bình tĩnh nói.

"Còn người nữa!"

Thấy Phó Vân Chương tỏ ra bình tĩnh như vậy, Diêu Văn Đạt biết y nhất định đã có cách từ chối chuyện hôn nhân này. Đừng nhìn y lúc nào cũng mỉm cười mà tưởng là hiền, trong bụng toàn âm mưu quỷ kế cả đấy. Ông ta lại thở hắt ra, đầu ngón tay chuyển sang chỉ vào mặt Phó Vân anh, chỉ thiếu nước chọc vào mắt nàng, "Tuy rằng người chưa phải là tiến sĩ nhưng dù sao cũng làm quan rồi, thanh danh lại hay ho, vừa hay cũng là người Hồ Quảng, Thẩm gia còn có mấy đứa cháu gái con vợ lẽ chưa xuất giá đâu, người cũng đề phòng chút cho ta!"

Phó Vân anh dở khóc dở cười, Thẩm gia có dòng dõi cao quý, con gái nhà bọn họ làm gì lo không lấy được chồng, sao tự nhiên lại cứ như thể ế tới nơi rồi, nhất định phải chọn con rể từ nhà nàng cơ chứ?

Hơn nữa ai mà không biết nàng đi lại thân thiết với Hoắc Minh Cẩm, Thẩm gia có vội vã thế nào cũng không chọn nàng đúng không?

Diêu Văn Đạt cũng không rõ nguyên nhân thực sự là gì, suy đoán: "Có thể là Thảm các lão cảm thấy mình sắp xong đời rồi nên vội vã sắp xếp chuyện hậu sự."

Giờ Thảm Giới Khê đã rơi vào thế tướng thoái lưỡng nan, các triều thần đều đang chờ đợi xem Hoàng thượng sẽ làm khó ông ta trước hay là ông ta sẽ sử dụng thủ đoạn để áp đặt, khống chế Hoàng thượng trước.

Tới nước này, Thảm Giới Khê đã cưỡi lên lưng cọp, khó lòng tụt xuống.

Tiến Diên Văn Đạt ra về xong, Phó Vân Chương trầm ngâm một lát rồi nói với Phó Vân anh: "Có hai khả năng. Một là, Thảm các lão cố ý dùng cách này để đánh lạc hướng mọi người, khiến người trong thiên hạ cho rằng ông ta đang sợ hãi. Hai là, Thảm gia sắp hành động."

Việc này chắc chắn không phải do Thảm Giới Khê bày mưu tính kế, ông ta làm quyền thần cả đời, tới lúc về già uy phong vô cùng, làm sao có thể không quan tâm đến mặt mũi mà chịu thua cho được.

Bởi một khi ông ta chịu thua, ông ta sẽ phải đối mặt với sự trả thù tàn nhẫn của những kẻ khác.

Viên Tam ra ngoài dò la tin tức, tối mới về nhà, hắn nói: "Chuyện này hình như là thật đấy, nghe nói các lão phu nhân bệnh nặng, cảm thấy mình chắc không qua nổi năm nay nên vội vàng đính hôn cho cháu gái trong nhà. Thảm đại công tử không đồng ý nhưng không lay chuyển nổi các lão phu nhân, chỉ có thể sai người đi hỏi thăm."

Phó Vân Chương và Phó Vân anh nhìn nhau.

Thảo nào lại nghĩ tới hai anh em họ, các lão phu nhân Triệu thị vừa là cháu gái, vừa là học sinh của Triệu sư gia, coi như là đồng môn với hai anh em họ. Triệu thị là phụ nữ trong nội trạch, tuổi đã cao, lúc

chọn cháu rể đương nhiên sẽ không quan tâm đến chuyện phân tranh trên triều đình.

Hoặc cũng có thể đây là một cách vấn hồi, gả cho người ngoài Thấm đảng mới có thể đảm bảo cho sự bình an của các cháu gái.

Năm ấy Triệu sư gia đã lên kinh cùng người nhà Triệu Thúc Uyển. Sau đó, để lo chuyện hôn nhân cho Triệu Thúc Uyển, bọn họ lại lặn lội xuống tận Sơn Đông.

Phó Vân anh vẫn thường viết thư cho Triệu sư gia. Ông ta không có chỗ ở cố định, nay đây mai đó, có đợt ở phía nam, có lúc lại ở phía bắc. Gần Tết ông ta viết thư cho nàng, đòi nàng vẽ cho ông ta mấy bức họa, trong thư ông ta nói ông ta đang du lịch ở Chiết Giang.

Ông ta chưa từng nhắc tới học sinh cũ Triệu thị.

"Chuyện của ta thì dễ thôi nhưng muội phải cẩn thận." Phó Vân Chương dặn dò Phó Vân anh, "Nếu người bên Thấm gia nhờ đại thần trong Nội Các làm mai, muội có cách nào để từ chối việc hôn nhân này đây?"

Khóe môi khẽ cong lên, nàng cười nói: "Nhị ca, huynh yên tâm, muội có tính toán rồi."

Hôm sau, nàng vừa tới Đại Lý Tự, mấy vị bình sự liền hòa nhau trêu ghẹo nàng, "Gần đây thấy người mặt mũi hồng hào, quả nhiên sắp có chuyện vui."

Trong suy nghĩ của bọn họ, Thấm gia không thể sụp đổ trong chốc lát như thế được, dù sao trong bụng Thái tử phi vẫn còn có Thái tôn. Nếu kết hôn với cháu gái nhà họ Thấm thì về sau nhất định nàng có thể một bước lên mây.

Phó Vân anh cười cười không nói lời nào.

một lát sau, tiều lại bên người Triệu Bất tới tìm nàng, "Thiếu khanh tìm đại nhân."

Nàng cho rằng Triệu Bất định hỏi chuyện hồ sơ bèn sắp xếp công văn, bê sang bên đó.

Tới phòng làm việc của hắn, vẫn chưa vào phòng, đã nghe thấy tiếng nói trong phòng vọng ra.

Trong đó có một giọng nói trầm trầm lạnh lẽo, có vẻ quen quen.

Tới tận ghi tới gần cửa, nàng mới phát hiện ra người đang nói bên trong chính là Hoắc Minh Cẩm.

Hóa ra bình thường huynh ấy vẫn dùng loại giọng điệu mang đầy cảm giác bề trên này để nói chuyện với người khác.

Chương 117: Lễ xuân canh

Phó Vân anh đứng đợi ngoài cửa một lúc.

Hoắc Minh Cẩm nói chuyện công việc với Triệu Bật. Nghe giọng điệu của hai người, dường như rất xa lạ, dù sao đây cũng là Đại Lý Tự, cần phải đề phòng tai vách mạch rừng.

một lát sau, tùy tùng của Triệu Bật mời Phó Vân anh vào.

Nàng đi vào phía trong, nhận ra trong phòng chỉ có mình Triệu Bật, Hoắc Minh Cẩm có thể đã ra ngoài bằng cửa hông.

Triệu Bật ngồi trước bàn, không hề ngẩng đầu lên, nói: "Cẩm Y Vê muốn điều tra toàn bộ những hồ sơ có liên quan tới Thẩm đảng, những hồ sơ đó phải được gửi theo thứ tự, phải dò tìm từng bộ một, cậu am hiểu việc này, cũng chỉ có mình cậu đủ nhẫn nại, cậu làm đi."

Nàng thưa vâng.

Bỗng Triệu Bật nhớ tới một chuyện, hấn ngừng bút, ngẩng đầu lên, "Nghe nói nhà cậu sắp kết thân với Thẩm gia hả?"

Từ trước tới nay những tin đồn như thế này là loan truyền nhanh nhất, đến cả Triệu Bật cũng đã nghe nói.

Phó Vân anh lãnh đạm nói: "không biết đại nhân nghe được lời đồn này từ đâu? Sao mà hạ quan lại chẳng hề biết việc này?"

Triệu Bật suy nghĩ một lúc, con rết trăm chân chết cũng không ngã xuống [1], huống hồ giờ Thẩm gia vẫn còn chưa thể hiện ra dấu hiệu thất bại, nếu Phó Vân thật sự động lòng, chẳng phải Nhị gia sẽ thành dã tràng se cát hay sao?

[1] Ý nói có căn cơ vững chắc thì khó mà sụp đổ được.

không những không giữ được người mà còn phải trơ mắt nhìn "y" cưới cháu gái Thẩm gia, thực sự sẽ tức chết.

"Y" không cưới, cái gã anh họ của "y" cũng không được cưới, Nhị gia không thể trở thành thân thích với người Thẩm gia được!

Nghĩ đi nghĩ lại, Triệu Bất bỗng trở nên nhiệt tình hẳn lên, nói: "Nhị đường huynh của cậu đang nhậm chức chủ sự ở Hình Bộ ấy mà, y còn chưa lấy vợ đúng không? Y sắp ba mươi rồi nhỉ? Thực ra ta còn có mấy mối được lắm, để xem nhị đường huynh của cậu có ưng không."

Sao mọi người ai cũng đam mê làm mai làm mối như vậy chứ?

Phó Vân anh đành uyển chuyển từ chối: "Để Thiếu Khanh đại nhân phải lo lắng rồi, nhị ca của hạ quan thời trẻ từng tu đạo với Trương đại trưởng. Trương đạo trưởng nói mệnh cách huynh ấy đặc biệt, không nên cưới vợ sớm, phải sau ba mươi tuổi mới được."

Trương đạo trưởng từng được mời vào trong cung, các vị quý nhân, quan lớn trong kinh sư đều cho rằng ông ta là cao nhân đã đắc đạo, làm gì có ai dám tỏ ra nghi ngờ lời nói của ông ta trước mặt người khác.

Quả nhiên, sau khi nàng nói ra tên Trương đại trưởng, Triệu Bất đành bỏ qua suy nghĩ phải lập tức khiến Phó Vân Chương đình hôn.

Thấy hẳn không còn muốn dận dò gì nữa, Phó Vân anh xin phép ra khỏi phòng rồi tới chỗ Đại Lý Tự chính tự mượn chìa khóa, đi nhà kho tìm hồ sơ.

Thạch Chính và hai người nữa trợ giúp cho nàng, chỗ cất hồ sơ lạnh lẽo, khô ráo, âm u, trong không khí hơi có mùi giấy mủn.

Nàng tìm được hồ sơ nào sẽ đánh dấu hồ sơ ấy, rồi đưa cho Thạch Chính đứng phía sau.

Cứ như vậy liên tục tìm hết bộ này đến bộ khác, trong phòng rất yên tĩnh, tiếng lật giấy sần sạt như tiếng mưa phùn đêm xuân.

"Hôm nay tìm đến đây thôi, ngày mai..."

Nàng quay người lại, cầm những hồ sơ mới tìm trong tay, đang định xếp lên lên chồng hồ sơ được Thạch Chính ôm trước ngực nhưng nhìn thấy chồng hồ sơ cao ngồn ngộn trước mặt, sửng sốt.

Thạch Chính nào có cao như vậy, cánh tay cũng không rắn chắc như vậy, cổ tay cũng không đeo giáp da.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy chiếc cằm có lớp râu mỏng lơ mờ, sau đó là chiếc mũi cao thẳng, đôi mắt đen như mực, hàng lông mày như kiếm, ngũ quan sắc nét.

Lại là Hoắc Minh Cẩm.

Hóa ra khi nãy huynh ấy còn chưa đi.

"Huynh..."

Nàng nhanh chóng nhìn xung quanh một lượt, không thấy bóng dáng của Thạch Chính và hai người còn lại đâu nữa, trong phòng chỉ còn hai người họ. Hoắc Minh Cẩm đứng trước mặt nàng, giống như thể một bức tường sừng sững, đến ánh sáng cũng bị che khuất.

Khóe miệng Hoắc Minh Cẩm cong lên, chàng nâng chồng dày cộp đang ôm trước ngực lên, "Tới đây lấy cái này."

một việc nhỏ như thế thì đâu cần Hoắc Nhị gia phải đích thân làm cơ chứ.

không biết người nãy đã ở trong phòng bao lâu rồi. Lúc nãy nàng tập trung tìm kiếm hồ sơ, căn bản không để ý tới việc người bên

cạnh đã đổi thành người khác.

Phó Vân anh cúi đầu nói: "Đây mới là hồ sơ của Sơn Đông, nếu muốn tìm được hết tất cả thì phải mất tới nửa tháng."

Hoắc Minh Cẩm ừ một tiếng, nhìn nàng rồi nói: "Ta phải đi đây, ngày mai Lý Xương tới đây lấy những hồ sơ khác sau."

Miệng thì nói phải đi nhưng chân vẫn không nhúc nhích.

Phó Vân anh ngược mắt lên nhìn chàng đầy nghi hoặc.

Cái ngược mắt này giống hệt như kiếp trước nàng ngồi trên bàn đu dây ngược mắt lên nhìn chàng.

Hoắc Minh Cẩm cười, lúc này mới xoay người sai bước ra khỏi phòng. Bóng người đi ngược sáng, đúng là cao lớn thật.

Phó Vân anh dõi theo bóng chàng đi ra ngoài, cảm thấy khi nãy hình như tâm trạng của người này rất tốt.

Mãi cho đến tận chiều, trên đường về nhà sau khi tan việc, ngồi trên xe ngựa đi ra cửa cung, nàng mới đột nhiên hiểu ra, nàng đã vô thức gọi Hoắc Minh Cẩm là "huynh", chứ không còn cung kính gọi "ngài" giống như trước kia.

Cũng chỉ là xưng hô thôi mà, hơn nữa lại là do nàng giật mình nên mới buột miệng thốt ra...

Xe ngựa mới rẽ vào đường cái bỗng nhiên xô về phía trước một chút rồi dừng lại.

Phó Vân Chương nhíu mày, vén màn xe nhìn ra ngoài.

Kiều Gia bên ngoài lên tiếng: "Công tử, là người Thẩm gia."

Quản gia của Thẩm gia đang chờ ở ven đường, dâng thiếp mời lên, mời Phó Vân Chương qua phủ một lần, thiếp này là của các lão phu

nhân Triệu thị.

Phó Vân anh định đứng dậy, Phó Vân Chương giữ tay nàng, ấn xuống, thoải mái nói: "không sao đâu, dù sao chẳng phải đi một lần, ta tới Thắm gia một chuyến, về nhà đợi ta."

Y xuống xe.

Người Thắm gia bên kia cũng lễ độ, mời y lên một chiếc xe ngựa khác rồi chấp tay mời Phó Vân anh đi cùng luôn.

Phó Vân Chương nói: "Xá đệ thì xin miễn cho."

Tôi tới Thắm gia không ép buộc, hộ tống xe ngựa lên đường.

Phó Vân anh về tới nhà, bảo Viên Tam và hộ vệ trong nhà tới Thắm gia chờ ở bên ngoài. Triệu thị cho người chặn ngay trước cửa cung, mời Phó Vân Chương tới nhà, chắc hẳn sẽ không làm khó y, nhưng dù sao nàng vẫn cứ không yên tâm.

Nàng không ăn tối, ngồi ở chính đường, vừa đọc sách vừa chờ đợi. Trời đã tối, Vương Đại Lang vào phòng đốt đèn lên.

Lúc này, có tiếng xe ngựa từ ngoài cửa truyền vào, Phó Vân anh đặt sách xuống, ra ngoài đón.

Liên Xác và mấy người khác theo sau Phó Vân Chương đi vào, thần sắc y vẫn bình thường, mặc một bộ quan bào to rộng thế này khiến cho dáng người hình như gầy gò hơn trước kia một chút. Thấy nàng ra ngoài đón, y mỉm cười nói: "không sao, sau này Thắm gia sẽ không có ý định kết thân với nhà chúng ta nữa."

Vào chính đường, nhìn thấy trên bàn có một cuốn sách đang mở và một chén trà đã cạn, y nhìn sang nàng, hỏi: "Vẫn còn chưa ăn tối sao?"

Thấy nàng lắc đầu, y lập tức sai Liên Xác xuống bếp gọi người mang đồ ăn lên.

Viên Tam đi theo y vào chính đường, xoa xoa bụng, "May quá, đang đói!"

Phó Vân anh rót cho mỗi người một chén trà, hỏi thăm về các lão phụ nhân Triệu thị.

Phó Vân Chương vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, "Cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ đích thân gặp mặt ta, biết ta không muốn lấy vợ nên thôi."

Các lão phụ nhân đích thân gửi thiệp mời thì làm gì có chuyện dễ từ chối như thế, hơn nữa Triệu thị còn là người phụ nữ dịu dàng hiền đức, thanh danh tốt vô cùng, một phu nhân cao quý như thế đích thân gặp mặt khẩn cầu, dùng tình nghĩa để thuyết phục người khác, Phó Vân Chương đáng ra không nên thể hiện thái độ này mới phải.

Phó Vân anh cảm thấy nhất định y đang che giấu gì đó về bản thân mình, nhưng y không muốn nói, vậy thì nàng sẽ không hỏi.

Ăn uống xong xuôi, ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Phó Vân anh tựa người thành giường lật hồ sơ vụ án ra đọc một lúc rồi mới cởi áo ngoài đi ngủ.

Vừa mới chìm vào mộng đẹp, nàng lại bị những tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức.

Vương đại lang đứng ngoài cửa nói: "Thiếu gia, cửu thiếu gia về rồi!"

Phó Vân Khải xuôi nam xuống Hồ Quảng, trở về phủ Võ Xương đưa thư giúp nàng, giờ hẳn trở lại, nhất định sẽ mang theo lời nhắn của Sở Vương.

Phó Vân anh lập tức bật dậy, khoác áo, xỏ chân vào giày ra ngoài đón.

Phó Vân Khải mặt đầy bụi đất, vô cùng mệt mỏi, trên mép râu ria đậm tua tủa, mặc trực thân, đội khăn phủ. Vừa mới xuống ngựa, đến giày cũng không kịp đổi, hắn đã đi thẳng vào viện của Phó Vân anh. Vừa nhìn thấy nàng, hắn vội bước nhanh hơn, ghé vào tai nàng nói: "Sở Vương mất rồi."

Giữa bóng đêm lạnh lẽo, trên hành lang treo mùi mấy chiếc đèn lồng, ánh đèn vàng mờ mờ.

Ban đầu, Phó Vân anh vô cùng kinh ngạc nhưng sau đó cũng từ từ bình tĩnh lại.

Để thuyết phục triều thần ủng hộ cho Chu Hòa Sưởng, đúng là Sở Vương không thể không chết. Ông ta khôn khéo như thế, nhất định đã tính toán chu đáo việc tang ma, mai táng rồi. Việc này vốn đã nằm trong kế hoạch của bọn họ, Sở Vương còn ham sống lắm, nhất định sẽ không tự sát thật.

Nàng đưa Phó Vân Khải vào phòng mình, hỏi hắn thật chi tiết xem ở phủ Võ Xương hắn đã gặp những ai, nói những gì với từng người trong số họ.

Phó Vân Khải cố gắng nhớ lại thật cẩn thận xem hắn đã gặp ai, ở đâu, rồi kể lại toàn bộ cho nàng, cuối cùng hắn lấy một phong thư từ trong tay áo ra, "Đây là do Sở Vương tự tay giao cho huynh, ông ta bảo phải đưa tới tận tay muội."

Phó Vân anh bê giá cắm nến trong phòng ra gian ngoài, mở thư ra đọc thật kỹ.

trên đó là một danh sách bao gồm những người làm việc cho Sở Vương phủ ở các nơi và phương thức liên lạc.

Sở Vương giao cho nàng toàn bộ những người tâm phúc của ông ta.

Nàng càng đọc càng hãi hùng, khóe miệng khởi run run.

Sở Vương thực sự to gan lớn mật, không ngờ ông ta lại dám ngấm ngầm nuôi dưỡng một đám binh sĩ hộ vệ, thảo nào ông ta sợ Hoắc Minh Cẩm muốn chết như vậy. Nếu như Hoắc Minh Cẩm nắm được nhược điểm này của ông ta, có khi toàn bị phủ Sở Vương sẽ bị liên lụy theo.

Nàng gần như có khả năng đọc một lần là không quên được, ghi nhớ nội dung trên giấy rồi đưa tờ giấy về phía ngọn nến, đốt sạch.

Trong thư Sở Vương nói với nàng, trong các thế gia bản địa ở phủ Võ Xương, chỉ có Dương gia và Chung gia là có thể tin tưởng được, những nhà khác thực ra đều do triều đình phái tới để giám sát phiên vương, tri phủ trước kia ở phủ Võ Xương hóa ra lại là người của ông ta.

Từ khi Phạm Duy Bình rời phủ Võ Xương, thăng chức thành Hộ Bộ hữu thị lang, ông ta đã không còn liên lạc gì với Phó Vân Chương và Phó Vân anh nữa. Họ còn tưởng rằng Phạm Duy Bình thăng quan tiến chức nên trở mặt, coi như không biết người quen cũ, giờ thấy thế này mới biết hóa ra họ đã trách oan Phạm Duy Bình.

Sau khi về kinh, ông ta đã cố gắng hết sức để không gây chú ý, hẳn là nghe theo mệnh lệnh của Sở Vương, thế thì ông ta mới có thể tiếp tục làm việc cho Sở Vương.

"Lý Hàn Thạch giúp đỡ xử lý việc tang mà cho Sở Vương, việc bên đó đều do ngài ấy đứng ra chủ trì."

Phó Vân Khải khát khô cả họng, không chê trà trong ấm đã nguội ngắt, uống liền mấy chén rồi nói.

"Thế tử sao rồi?"

Chu Hòa Sưởng chưa từng trải qua biến cố lớn nào, không biết lần này có để lộ ra sơ hở gì hay không.

Phó Vân Khải lắc đầu, "Huynh gặp Sở Vương và Lý Hàn Thạch xong liền lên đường trở về luôn, chưa gặp hẳn lần nào."

Sở Vương bảo vệ Chu Hòa Sưởng rất nghiêm ngặt, có tới mấy lớp hộ vệ gác xung quanh. Người bình thường mà muốn gặp Chu Hòa Sưởng sẽ phải trải qua quá trình kiểm tra kiểm soát rườm rà. Phó Vân Khải nghĩ đã thấy ngại, hơn nữa không muốn bị Chu Hòa Sưởng quán quýt hỏi han bèn không gặp hẳn.

"Huynh bôn ba vất vả suốt dọc đường rồi, đi ngủ đi đã."

Trầm ngâm một lát, Phó Vân anh ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, trời đã tối, Phó Vân Khải vội vã trở về cho kịp trước khi cửa thành đóng, giờ hẳn đã tới giờ giới nghiêm, có muốn đưa tin ra ngoài cũng không được, có gì cũng chỉ có thể chờ đến lúc trời sáng rồi tính tiếp.

Phó Vân Khải ngáp dài một cái, về phòng đặt lưng xuống là ngủ luôn.

Sáng sớm hôm sau, tấu chương báo tang của tri phủ phủ Võ Xương đã được đưa tới trước mặt Hoàng thượng.

một phiên vương chết đi cũng chẳng tạo nổi sóng gió gì, tình thế trong triều đang căng thẳng, chỉ cần có gì kích thích sẽ nổ tung ngay lập tức, lúc này mọi người làm gì có tâm trạng là để ý tới một người vốn chẳng có tiếng tăm gì như Sở Vương.

Hết tháng giêng, Hoàng thượng vẫn cứ ru rú trong nội cung, không muốn gặp quần thần, có mệnh lệnh gì cũng chỉ lệnh cho thái giám trong cung truyền đạt.

Tới ngày thiết triều, tuy Hoàng thượng đã xuất hiện một lát nhưng cũng chỉ nói mấy câu liền vội vã quay về cung Càn Thanh.

Ba ngày sau, Đốc Sát Viện đô ngự sử Trương Văn Bác dâng sớ buộc tội Thẩm thủ phụ và tám quan viên nòng cốt của Thẩm đảng, nói bọn họ được Hoàng thượng tin tưởng nên lợi dụng quyền

lực, mưu lợi riêng làm loạn, phá hoại kỉ cương triều đình, kéo bè kết đảng, dung túng thân thích chèn ép người dân dưới quê, chiếm đoạt ruộng đất, ngoài ra còn nghi ngờ họ thông đồng với giặc Oa.

Ngay sau đó, người từng bị Thảm đảng đuổi ra khỏi kinh là Trương ngự sử cũng dâng sớ, liệt kê ra những tội trạng của Thảm thủ phụ bao gồm chuyên quyền ngang ngược, tàn hại trung lương, giấu giếm Hoàng thượng, cản trở quan lại báo cáo sự thật lên Hoàng thượng.

Trong một thời gian ngắn, cả triều khiếp sợ.

Ai cũng biết dám ngôn quan bất mãn với Thảm đảng. Chuyện khiến mọi người kinh ngạc không phải là vụ Trương Văn Bác và Trương ngự sử đột nhiên làm khó Thảm đảng mà là những việc này đều là ý của Hoàng thượng.

Trương Văn Bác là người được Thánh thượng một tay đề bạt, Trương ngự sử là người năm đó bị Thảm đảng hãm hại, lang bạt kỳ hồ [2], nhưng rồi chính Thánh thượng đã triệu ông ta về kinh.

[2] Nghĩa đen là con sói giẫm lên miếng vải buộc ở cổ của nó, chỉ tình trạng lúng túng, vương vãi, không có tiến triển. Tuy nhiên câu này đa phần được hiểu là tình trạng lang thang, không ổn định, nay đây mai đó.

Những tấu chương buộc tội Thảm thủ phụ đó nhất định là xuất phát từ sự sắp xếp của Hoàng thượng.

Vậy có nghĩa là Hoàng thượng định bắt đầu xử lý Thảm thủ phụ.

Đối mặt với chuyện này, Thảm Giới Khê cũng rất quyết đoán, lập tức dâng sớ xin từ quan. Các vị đại thần khác trong Nội Các, ngoài Vương các lão, cũng đồng loạt dâng sớ, hơn nửa số quan viên trong Lục Bộ dâng sớ phản đối ngôn quan, cầu xin cho Thảm Giới Khê.

Hoàng Thượng giận tím mặt nhưng ông ta căn bản không thể không chế nổi thần tử của mình, chỉ đành tạm gác tấu chương của Trương

Văn Bác và Tưởng ngự sử sang một bên, bác bỏ tấu chương xin từ quan của Thẩm Giới Khê, còn thưởng vàng bạc châu báu cho ông ta.

Trong trận chiến này, có vẻ như Thẩm Giới Khê đã chiếm được ưu thế.

Nhưng sau khi cẩn thận quan sát những quan viên trong Lục Bộ đã dâng sớ nói giúp cho Thẩm đảng, Phó Văn anh lại phát hiện ra chuyện không đơn giản như thế.

Đến cả tâm phúc của Hoắc Minh Cẩm cũng công khai ủng hộ Thẩm Giới Khê, thế thì quá kì quái rồi.

Chắc chắn là Hoắc Minh Cẩm cố ý kích thích cho mâu thuẫn giữa Hoàng thượng và Thẩm đảng tăng lên, ép Thẩm đảng phải chố cùng rút giậu.

Bởi không cùng tiến cùng lùi với Thẩm đảng, Vương các lão bị các đại thần trong Nội Các chèn ép, xa lánh, cuộc sống hằng ngày dần trở nên khó khăn.

Uông Mân là nhân tài được Vương các lão đề bạt, đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, bèn lập tức dâng sớ buộc tội quan viên nòng cốt trong Thẩm đảng hãm hại đồng liêu.

Thẩm đảng sao có thể cam lòng để bị rơi vào thế yếu, lập tức phản bác.

Những thế lực khác nhân cơ hội này cũng nhảy vào, quan viên lớn nhỏ trong kinh sư đều bị cuốn vào, tình thế rối như canh hẹ.

Cuối tháng, quan viên ở Hộ Bộ và Hình Bộ chỉ vì một xích mích nhỏ mà lao vào đánh nhau trên đường Ngự đạo (*đường lớn nhất từ cửa cung dẫn vào cung điện*). Những người xung quanh không chỉ không khuyên can mà đồng loạt xắn tay áo, giơ nắm tay nhảy vào đánh giúp.

Cuối cùng lại trở thành cảnh mấy phe phái trong triều đánh đấm lẫn nhau, mãi tới khi Hoắc Minh Cẩm đưa Cẩm Y Vệ tới ngăn cản, bắt hai người cầm đầu, đưa tới trước cửa cung gõ lại làm gương, những người khác mới sợ hãi tản đi.

Trước đây Phó Vân anh từng nghe nói rằng đại thần trong triều đôi khi sẽ đánh nhau ở Ngự đạo, thậm chí có người đánh nhau ngay trong buổi triều. Hồi trước từng có một vị thái giám làm cho nhiều người tức giận, bị một đám quan văn đánh chết trong cung. Có một lần nàng đi đưa công văn cho Triệu Bật, từng chính mắt trông thấy hai quan văn lăn lê trên mặt đất đánh nhau, người xung quanh xúm lại khuyên can. Kết quả là hai quan văn lồm cồm bò dậy, mặt mũi bầm dập nhưng vẫn không quên chửi rủa nhau mấy câu rồi ai lại đi đường nấy.

Nhưng cảnh hỗn chiến náo loạn giữa quan viên Lục Bộ như vậy thì nàng chưa từng thấy bao giờ.

không chỉ có mình nàng chưa từng thấy bao giờ, đại thần trong triều cũng chưa từng trải qua cảnh hỗn loạn như thế. Thái tử mới mất, mỗi người trong triều lại có suy nghĩ riêng, Hoàng thượng thì tính khí thất thường, ai cũng như một thùng thuốc nổ, hơi một chút sẽ nổ tung.

Hôm đó Phó Vân Chương cũng có mặt. Lúc y lên xe ngựa, quần áo tán loạn, mũ cũng lệch sang một bên.

Phó Vân anh quan sát y một lúc, "Nhị ca, huynh mà cũng đánh nhau với người Thẩm đảng hả?"

Xưa nay y vẫn ung dung thông thả, không quan tâm tới việc người khác có hiểu được y hay không, làm sao có thể lao vào đánh đấm chỉ vì chuyện bất đồng quan điểm được.

Phó Vân Chương lắc đầu bật cười, sửa sang lại vạt áo, "Tai bay vạ gió."

Y đang vừa đi vừa nói chuyện với Uông Mân, không biết có vụ ấu dả trên đường Ngự đạo. Tới khi nghe thấy tiếng la hét ầm ĩ, những kẻ đang đánh đấm kia đã lao về phía bọn họ. Uông Mân mập mạp, chạy không nhanh, y định giúp đỡ Uông Mân, trong lúc hỗn loạn đã bị người khác kéo áo, cũng may y nhỏ người, lại luôn lấy tay che mặt nên không bị người khác nhân cơ hội tát cho mấy cái.

Uông Mân thì đáng thương hơn nhiều. Vì vụ Vương các lão, ông ta có xích mích với Thẩm đảng nên bị ăn mấy cái tát, hai bên mặt đã sưng húp.

Về tới nhà, Phó Vân Chương sai người mang thuốc mỡ tiêu sưng giảm đau sang Uông phủ.

Tình thế trong triều liên tục thay đổi, sóng gió nổi lên, không khí trong Đại Lý Tự cũng trở nên nặng nề.

Nhân cơ hội này, Phó Vân anh âm thầm liên lạc với người của Sở Vương, đương nhiên, nàng không hé lộ tin tức gì khác, chỉ sắp xếp cho bọn họ làm mấy việc vặt vãnh.

Đầu tiên phải khiến họ làm quen với những việc như vậy, về sau, đến lúc cần phải giúp đỡ cho Chu Hòa Sưởng, những người này mới có thể nghe theo sự điều khiển của nàng.

Nàng căn dặn Viên Tam và Phó Vân Khải mấy ngày này không được ra ngoài, đặc biệt là không được đi tới những phố xá đông đúc trong thành.

Hai người gật đầu đồng ý, Phó Vân Khải đang tập trung ôn tập chuẩn bị cho kì thi hương. Viên Tam lại bận rộn lấy những chuyện hấn từng tai nghe mắt thấy lúc đi Giang Tây lần trước để viết thành tiểu thuyết, hấn lại hết tiền rồi.

Lúc cây liễu bắt đầu trở ra những chồi non xanh biếc, thế cục trong triều càng căng thẳng hơn. Phó Vân anh bỗng nhiên nhận được một mệnh lệnh điều nàng tới huyện Lương Hương làm việc.

Lần trước, nàng dốc hết sức lực để thúc đẩy việc phúc thẩm vụ án Trương thị. Sau này, huyện lệnh Lương Hương bị cách chức do nhận hối lộ, giờ Lương Hương đã có huyện lệnh mới. Trương đại quan nhân hoành hành ngang ngược kia cũng bị lưu đày, người dân Lương Hương rất cảm kích chuyện nàng giúp bọn họ diệt trừ được một kẻ tàn ác, từng tặng cho nàng nhiều rau củ quả đặc sản địa phương, giờ ở Lương Hương ai cũng biết tên nàng.

Mệnh lệnh này hơi kì quái, yêu cầu nàng tới Lương Hương chủ trì lễ xuân canh.

Phó Vân anh ngơ ngác, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Triệu Bất phái mấy trợ thủ theo nào tới Lương Hương, hẳn bảo nàng, đây là chuyện bình thường.

"Trước kia ta còn từng đi Hà Nam cứu trợ thiên tai. Thanh danh của người ở Lương Hương rất tốt, ban đầu là định phái Lục chủ bộ qua đó mà dân chúng địa phương lại chỉ đích danh Phó đại nhân."

Triệu Bất cười nói, ngừng lại một chút, thì thầm, "Cái loại công việc này ấy à, người khác muốn còn không được đâu, người không cần phải làm gì hết, thả nén hương tế trời trong lễ xuân canh là được. Tới lúc người quay lại, có công lao, ta mới dễ đề bạt người chứ."

Hóa ra là vì thế.

Đại khái là vì có người ở trên sắp xếp hết cả rồi, vậy mới biết vì sao ai cũng thích kéo bè kéo cánh.

Trong ngày hôm đó, Phó Vân anh vội vã về nhà sửa soạn hành lý. Phó Vân Khải và Viên Tam gào thét đòi đi với nàng, gần đây kinh thành bất ổn, bọn họ muốn ra ngoài cũng không ra được.

Nàng đồng ý, dù sao nhân tiện trên đường đi có thể đốc thúc việc học cho hai người họ. Phó Vân Khải bỏ bê học hành đã lâu, viết

vẫn không còn có kết cấu chặt chẽ được như trước kia nữa.

Phó Vân Chương nhắc nhở nàng mang thêm một chút thuốc phòng kiến và côn trùng, "Mùa xuân kiến ra khỏi hang, ở nông thôn ẩm ướt, lẩm côn trùng, muội tới đó, nhất định sẽ phải đi thăm đồng, cẩn thận một chút thì hơn."

Nàng đồng ý. Chuẩn bị đồ đạc xong, đoàn người tách ra, ngồi trên hai chiếc xe ngựa, ra khỏi thành.

Tới Lương Hương, huyện lệnh mới cực kỳ nhiệt tình, còn ra khỏi thành nghênh đón. Đại khái là đã hiểu được tính cách của Phó Vân anh, ông ta không chuẩn bị tiệc rượu linh đình hay gọi ca kỹ tới tiếp khách, chỉ chuẩn bị mấy bàn tiệc đơn giản, gọi là đón gió tẩy trần cho bọn họ.

Phó Vân anh hỏi về lễ xuân canh.

Huyện lệnh cười nói: "Đây là phong tục hằng năm để cầu điềm tốt, Phó đại nhân đích thân tới tham gia, người trong huyện nhất định vô cùng vui mừng."

Khách sáo với nhau một hồi, Phó Vân anh trở về trạm dịch nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, huyện lệnh đưa nàng ra đồng xem nông dân làm ruộng.

Dân chúng đã biết nàng sắp tới từ trước, mặc những bộ quần áo đẹp nhất, cầm cuốc đứng ven đường chờ nàng.

Nhìn thấy nàng cưỡi một con ngựa cao lớn trên đường núi phía xa chạy lại, mọi người nhảy lên hoan hô, đổ xô về phía nàng.

Dân chúng quá nhiệt tình, lo ngựa sẽ sợ hãi, Phó Vân anh đành phải xuống ngựa đi bộ. Viên Tam và Phó Vân Khải theo sát phía sau nàng.

đang mùa hoa đào, hoa hạnh, hoa mận lục tục nở hoa, có người hái một cành hoa, ném về phía Phó Vân anh, vừa ném vừa hoan hô.

Phó Vân anh mặt không đổi sắc, cảm thấy mình tới Lương Hương lần này không phải để chủ trì lễ xuân canh mà là để cho dân chúng ngắm.

Viên Tam cười ha ha, quay sang nói với nàng: "Dân chúng vẫn thích những vị quan thanh liêm, lão đại à, đấy là bọn họ tôn kính, ngưỡng mộ người mới thế!"

Đến lúc tới bờ ruộng, người đi theo Phó Vân anh đã kéo dài thành một cái đuôi, dưới ruộng lại chẳng có ai, nông dân đều đang hoan hỉ đi theo nàng, bàn tán về tướng mạo của nàng và chuyện nàng không sợ uy hiếp, đấu trí với Trương đại quan nhân. Có người còn chạy theo hỏi nàng đã lấy vợ hay chưa, trong nhà có thiếu nha hoàn hầu hạ không.

Viên Tam cũng chạy lại, nói chuyện say sưa với mấy người biết chữ trong đám đông, khen Phó Vân anh, khen lấy khen để, khiến nàng chẳng khác gì nhân vật trong tiểu thuyết.

Cuối cùng huyện lệnh chỉ có thể ra lệnh bắt ép mấy người nông dân xuống ruộng đào cái hố cho hợp với hoàn cảnh, thế mới xong chuyện.

Trở lại trạm dịch, Viên Tam hào hứng xoa tay, về phòng múa bút thành văn. hấn chuẩn bị khiến lão đại nổi danh, đưa sự tích về lão đại vào trong truyện, viết khoa trương hết sức có thể, dân chúng thì cần gì hợp lý hay không cơ chứ, họ chỉ thích nghe chuyện mà thôi.

Sau đó, Phó Vân anh còn phải đi thăm đồng ruộng ở những nơi khác trong huyện, kiểm tra tình hình thủy lợi, xem xét việc trồng trọt. Triệu Bật từng nói loại việc này chỉ cần xem qua, coi như có mặt là được, nhưng nàng không muốn đi một chuyến mà chẳng được việc gì. Dựa vào những cuốn sách về nông nghiệp mình từng đọc trước đó, còn tìm đọc bản ghi chép về thu hoạch ở Lương Hương mấy năm trở lại

đây, nàng bàn bạc với nông quan (*quan viên quản lý nông nghiệp*) về chuyện trồng trọt ở địa phương.

Nàng thấy người ở Lương Hương không trồng khoai tây, khoai lang đỏ, hỏi nguyên nhân.

Nông quan trả lời: "Thực ra cũng từng nghe nói về hai loại hoa màu này, nghe nói là được du nhập từ hải ngoại, năng suất cũng khá nhưng cái chính là mùi vị chẳng ngon lành gì, dân chúng không thích ăn vậy nên thà trồng ngô còn hơn."

Khoai tây và khoai lang đỏ ban đầu chỉ được trồng thử trong phạm vi nhỏ như các đồn điền của Vệ Sở, mùi vị đúng là không bằng lúa mì, lúa mạch mà người dân đã quen ăn, nhưng sau khi những người trồng rau liên tục cải tiến, càng ngày càng có nhiều người đồng ý trồng các loại cây này.

Phó Vân anh đề nghị nông quan cho dân địa phương trồng khoai lang đỏ.

Nông quan tỏ ra khó xử: "Thực ra thì chỉ cần có thể lấp đầy cái bụng thì trồng gì cũng được, nhưng thứ nhất là chúng ta không có giống, thứ hai là hằng năm phải nộp thuế, mấy thứ này không dùng được."

Dân chúng cũng chẳng có yêu cầu gì lớn, chỉ mong được ấm no, nếu thực sự bảo bọn họ trồng, chỉ cần có năng suất lớn, bọn họ vẫn đồng ý trồng.

Phó Vân anh nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Về chuyện giống, đợi ta về kinh sẽ nghĩ cách, ông cứ tới tìm những người trồng rau, học được cách chăm sóc loại hoa màu đó trước đã, chờ tới khi giống về tới huyện thì dạy thì cho dân chúng trong huyện cách trồng sau. Ban đầu không cần trồng quá nhiều, xem thu hoạch thế nào rồi tính sau."

Nông quan đồng ý, trong lòng thầm ngạc nhiên. Trước kia các vị quan trong kinh thành về đây chủ trì lễ xuân canh cũng chỉ tới làm

cho có, sau buổi lễ là đi luôn, vậy mà vị Phó đại nhân này lại thực sự quan tâm tới việc đồng áng ở địa phương.

Có lẽ "y" chỉ biết nói cho hay vậy thôi, sau khi về kinh chắc hẳn sẽ quên bém chuyện này.

Dù nông quan có nghĩ thế nào đi chăng nữa, sau khi trở về trạm dịch, Phó Vân anh lập tức trải giấy, chuẩn bị xin chỉ thị của triều đình, phát giống hoa màu cho Lương Hương.

Hôm sau là ngày lễ chính, cử hành các nghi thức tế trời của lễ xuân canh trong huyện Lương Hương, Phó Vân anh đảm nhiệm vị trí chủ tế.

một đàn tế đơn giản được dựng lên trên một khoảng đất trống phía bắc huyện thành, đặt một chiếc bàn tế, sắp hoa quả tươi. Xung quanh đàn tế, cờ màu bay phấp phới trong gió.

Phó Vân anh đứng trước đàn tế, đọc to một bài văn tế do chính mình viết ra.

Dân chúng phía dưới tuy nghe không hiểu nhưng vẫn yên lặng thành kính lắng nghe. Liên quan tới chuyện thu hoạch của cả một năm, làm sao mà qua loa cho được. Ai cũng tập trung, hy vọng thần phật có thể nghe được lời cầu nguyện của bọn họ, phù hộ cho năm nay mưa thuận gió hòa, có thể thu hoạch được thật nhiều lương thực.

Phó Vân anh đứng một mình trên đài cao, giọng nói trong trẻo, dáng người như ngọc, vạt áo bay bay trong gió, thanh cao, đẹp đẽ, thoát nhìn như thể tiên nhân.

Ánh mắt dân chúng dưới đài dành cho nàng càng trở nên tôn kính.

Sau nghi thức, Viên Tam và Phó Vân Khải lập tức hộ tống Phó Vân anh ra khỏi đó.

không đi không được vì dân chúng ào về phía đàn tế như một cơn thủy triều, chen lấn xô đẩy, chỉ mong lấy thứ gì đó nàng đeo trên người tỳ như mũ, khăn tay, túi thơm gì đó để mang về nhà thờ, cầu may mắn, nếu như nàng không đi, rất có thể quần áo cũng bị kéo rách.

Nàng xuống khỏi đàn tế, nghe thấy tiếng ồn ào phía sau, quay lại nhìn mới thấy dân chúng đang ra sức trèo lên đàn tế, đàn đàn lũ lũ, chỉ sợ bị người khác lấy đi mất.

Người trong huyện nha cũng mặc kệ bởi mọi người cho rằng lễ tế cũng chỉ là để cầu cho cả năm được mùa, vậy nên ngoài những vật dùng để tế trời trên đàn tế, những thứ còn lại dân chúng có thể lấy thoải mái.

Đường đi phía trước cũng bị vây kín, mấy người đức cao vọng trọng trong vùng chấp tay thi lễ với Phó Vân anh, cũng muốn xin nàng mấy thứ lấy may.

Phó Vân Khải tiến lên mấy bước, định đuổi bọn họ đi.

Những người nọ khẩn thiết cầu xin.

"Việc này thật là..."

Phó Vân anh dờ khóc dờ cười, tháo túi thơm, tua trang trí bên hông xuống, đưa cho Viên Tam, "Đưa cho bọn họ đi."

Viên Tam cười hề hề, cầm mấy thứ đó đưa cho mấy người dân kia.

Mấy người nhanh tay giật được đồ thì mừng như bắt được vàng, vội vàng cất đi thật cẩn thận.

Những người xung quanh ai cũng hâm mộ.

Phó Vân anh đi được một đoạn xa, vẫn còn có thể nghe thấy tiếng ầm ĩ phía sau.

Nàng lắc đầu, xa xa nhìn thấy một chiếc xe ngựa đang dừng ở ven đường, xung quanh có nhiều hộ vệ, không biết là xe ngựa của ai. Lễ xuân canh năm nào cũng sẽ có quan địa phương và con cháu thế gia tới xem.

đi mấy bước về phía trước, nàng bỗng nhiên nhíu mày, cúi đầu sờ soạng.

"Lão đại, người đang tìm gì vậy?" Viên Tam thấy nàng có vẻ không bình thường bèn hỏi.

Phó Vân anh tìm khắp người, cau mày, "Tìm một miếng ngọc bội hình con cá, là miếng ngọc bội ta vẫn thường đeo ấy."

Nàng nhớ rõ ban sáng nàng dậy sớm, lúc ra ngoài vẫn đeo ngọc bội, vừa rồi lấy đồ bên hông cho người ta, nàng đã giữ riêng miếng ngọc bội lại, giờ lại chẳng thấy đâu.

Viên Tam, Phó Vân Khải và mấy người xung quanh cùng tìm giúp nàng, tìm mãi vẫn không tìm được.

Phó Vân Khải lắc đầu, "Vậy thì có phải lúc nãy rối loạn quá nên có người đã nhân cơ hội lấy mất rồi không?"

Người trong huyện nha nhìn nhau, mặt mày đầy vẻ xấu hổ, lễ xuân canh mà lại có chuyện này thật chẳng hay ho gì. Bị loạn ra ngoài thì thanh danh của huyện Lương Hương cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Phó Vân anh đưa mắt ra hiệu cho Phó Vân Khải rồi nói: "Có lẽ là quên ở trạm dịch thôi."

Dù là đánh rơi hay bị người khác lợi dụng lúc hỗn loạn lấy mất thì cũng không thể để lộ ra ngoài, lễ xuân canh rất quan trọng đối với dân chúng, họ còn cho rằng nếu lễ tế có vấn đề gì thì năm đó sẽ có thiên tai.

Phó Vân Khải hiểu ý, lấp liếm: "Thôi về đó tìm lại vậy."

Phó Vân anh quay lại nhìn đàn tế, thờ dài. nói thế nào thì đó cũng là miếng ngọc bội Hoắc Minh Cẩm đưa cho nàng, cứ để mất như thế...

Đền lại cho huynh ấy một miếng ngọc mới được không?

Nàng cúi đầu trầm tư, không nhận ra rằng những người xung quanh bỗng nhiên đã nín thính.

Tất cả người trong huyện nha đã lui xuống hết.

một đôi ủng gấm bước lên thảm cỏ non xanh mướt của mùa xuân, đi tới trước mặt Phó Vân anh.

Nàng hơi sững sốt, ngẩng đầu lên.

Hoắc Minh Cẩm cúi xuống nhìn nàng, gương mặt tuấn lãng góc cạnh, sắc nét như đao khắc, chàng khẽ hỏi: "Sao lại không đi tiếp nữa?"

Khi nãy chàng ngồi trong xe ngựa, nhìn nàng lên đài đọc to bài văn tế trước mặt mọi người, thanh âm réo rắt tựa như tiếng ngọc trai rơi xuống mâm ngọc, tóc đen như mực, mặt trắng nõn, mặc một chiếc áo bào gấm thêu, khí độ thông dong, điềm tĩnh, thực sự có khí chất của người trời.

Lúc làm việc nghiêm túc, nàng sẽ rất tập trung, có một loại cảm giác cố chấp nhưng lại bình tĩnh.

Lúc vừa đến Lương Hương, nàng đã đoán ra, cái việc chủ trì lễ xuân canh này nhất định là do Hoắc Minh Cẩm sắp xếp cho nàng. Kinh sư có thể trở nên rối loạn bất cứ lúc nào, Hoắc Minh Cẩm cố ý tách nàng ra để nàng tránh được những rung chuyển chốn triều đình.

Nàng có cảm giác không biết phải làm sao cho phải, nhưng dù sao nếu đã tới Lương Hương rồi thì không thể nào bỏ rơi nhiệm vụ để về

kinh, quyết định giữ bình tĩnh xử lý những việc mà Sở Vương đã bảo nàng làm, ngoài ra còn viết cho Phó Vân Chương một phong thư, nhắc y chú ý an toàn.

hiện giờ thế cục trong kinh vẫn chưa rõ ràng, Hoắc Minh Cẩm đáng lẽ ra phải ở trong kinh cầm trịch mới đúng, sao lại xuất hiện ở đây?

Huynh ấy không sợ Thẩm Giới Khê sẽ lợi dụng lúc huynh ấy không ở đó để làm gì hay sao?

Hoắc Minh Cẩm nhẹ nhàng nói: "Ta đi nghĩ lại nghĩ nhưng rồi lại quyết định tự tới đây đón nàng."

Chàng sợ lúc rối loạn sẽ không thể để ý tới nàng bèn tìm cách phái nàng đến Lương Hương, như thế chàng mới có thể an tâm.

Nhưng nàng vừa đi, chàng đã hối hận ngay lập tức.

Người không ở trước mắt, làm sao có thể an tâm cho được.

Giống như lần trước... trên chiến trường, chàng chính mắt nhìn thấy cha và các anh họ của mình chết thảm, thi thể còn bị kẻ địch đạp cho nát vụn, thi cốt không giữ được. Mấy năm sau trở lại kinh sư, biết rằng nàng sắp gả cho Thôi Nam Hiên, chàng cảm thấy có lẽ như vậy mới là phù hợp nhất. Thôi Nam Hiên thiên tư thông minh, tiền đồ vô lượng, lại rất tuấn tú, tính tình ôn hòa, hơn nữa là mối duyên mà Ngụy gia đã chọn cho nàng từ lâu. Quan trọng nhất là Thôi Nam Hiên sẽ không có một ngày đột nhiên chết oan chết uổng. Nhìn từ góc độ nào thì đây vẫn cứ là một đoạn nhân duyên mỹ mãn.

trên đảo hoang, lúc cận kề cái chết, chàng còn cảm thấy may mắn, may là khi đó chàng không kích động cưỡng ép nàng gả cho mình, nếu không là vợ của chàng, nàng nhất định cũng sẽ bị hại.

Tìm được sự sống trong chỗ chết, càng trở lại Trung Nguyên, lại biết rằng nàng vẫn cứ chết.

Người mà chàng hằng trân trọng, luôn muốn nâng niu, yêu thương, che chở nhưng lại không thể không giữ khoảng cách cũng chẳng thể sống hạnh phúc.

Giờ thì hối hận cũng có ích gì, người đã chết là đã chết.

May mà ông trời thương xót, chàng lại tìm được nàng.

Chàng không sợ nguy hiểm, không sợ hoàng quyền... hiện giờ thứ duy nhất chàng không thể không quan tâm chính là sự an nguy của nàng.

Nàng cũng không hề yếu ớt, có thể tự bảo vệ cho mình, không cần chàng phải ở bên cạnh, bảo vệ nàng thời thời khắc khắc... Nhưng chàng vẫn chẳng thể ngủ yên.

Nếu như những chuyện trước kia lại lặp lại lần nữa, chàng thật sự, thật sự không chịu nổi.

Cho dù chàng có mình đồng da sắt đi nữa thì chàng cũng có điểm yếu.

Nghĩ đi nghĩ lại, chẳng thà đặt nàng ở nơi mà chàng có thể nhìn thấy. Chỉ cần chàng còn sống, chàng nhất định sẽ không để cho nàng bị tổn thương.

Vậy nên chàng vẫn tới đây, đón nàng về kinh thành.

Dù ngoài kia có mưa gió bão bùng thế nào đi chăng nữa, chàng vẫn có thể nhìn thấy nàng.

Chương 118: Mũi tên sáp (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 118-2: Mũi tên sáp (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 118-3: Mũi tên sáp (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 118-4: Mũi tên sấp (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoắc Minh Cẩm đặt đao trong tay xuống, đi tới trước mặt Nguyễn Quân Trạch, mặt mũi sa sầm, nhấn mạnh từng chữ một: "Người chĩa cung tên về phía hắn?"

Nguyễn Quân Trạch tự biết phen này mình đuối lý, không dám nói lời nào.

Hoắc Minh Cẩm giơ tay lên, mặt mày lạnh lẽo như băng, "Bốp" một tiếng, một cái bạt tai rơi xuống khiến Nguyễn Quân Trạch ngã lăn xuống đất.

Đám đề kỵ há hốc miệng. Dù Nhị gia có giận dữ đi chăng nữa, cũng chẳng bao giờ đánh người. Thuộc hạ mắc lỗi, ngài ấy vẫn luôn bảo bọn họ tự đi nhận phạt theo quy định. Ngài ấy rất ít khi ra tay bởi một khi ra tay, người khiến ngài ấy tức giận chẳng mấy chốc sẽ đầu một nơi mình một nẻo.

Đây là lần đầu tiên Nhị gia đánh người nhà trước mặt đám thuộc hạ.

một cái bạt tai quá mạnh, trong miệng Nguyễn Quân Trạch giờ đã đầy mùi tanh, cả miệng toàn máu, không phát ra nổi một âm thanh hoàn chỉnh.

Hoắc Minh Cẩm không thềm để mắt tới hần, lao thẳng ra ngoài.

Editor: Nguyễn Quân Trạch da đen, số cũng đen thui.

Chương 119: Sến súa

Tới giờ về, Phó Vân anh đi với Phó Vân Chương ra cửa cung.

Chậm rãi rẽ ra ngoài phố, đường trên phố gập ghềnh khó đi, bánh xe thi thoảng lại cán qua ổ gà, xe ngựa xóc nhẹ, Phó Vân anh tựa người vào thành xe, day day ấn đường.

Phó Vân Chương khép cuốn sách mới lật được mấy trang lại, nhìn sang phía nàng, "Muội mệt lắm phải không?"

Sắc mặt nàng không tốt, đôi mắt bình thường vẫn trong veo có thần giờ đã trở nên mờ mịt.

Phó Vân anh lắc đầu, mệt mỏi không nói nên lời.

Phó Vân Chương cau mày, đặt sách xuống, đưa tay áp lên trán nàng, hơi sốt.

Mỗi lần vào hè chẳng hiểu sao nàng hay sốt hơn hẳn. Có lẽ nên viết cho Trương đạo trưởng một bức thư.

Bên ngoài, phu xe bỗng hô lên một tiếng dài, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Bên cửa sổ vang lên tiếng nói khe khẽ của Kiều Gia: "Công tử, Cẩm Y Vệ chặn xe của chúng ta."

Phó Vân Chương đỡ Phó Vân anh ngồi cho vững rồi vén màn xe lên.

Đường phố vắng tanh, không thấy người đi đường, đối diện xe của họ là mười mấy con ngựa, tất cả những người trên ngựa đều mặc giáp nhẹ, đội mũ chữ vạn, bên hông đeo bài ngà của Cẩm Y Vệ.

Mười mấy người như vậy đứng xung quanh một chiếc xe ngựa sơn đen.

Bánh xe lộc cộc tiến gần tới chỗ xe của họ, màn xe được vén lên, một người nhảy từ trên xe ngựa xuống, đi thẳng về phía bọn họ, áo phi ngựa đỏ thẫm, đeo thắt lưng to bản, khí thế vừa mạnh mẽ vừa sắc bén.

Cách xa như vậy mà Phó Vân anh vẫn có thể thấy rõ sắc mặt sa sầm của người nọ.

Nàng nghĩ một chút liền hiểu ra, Nguyễn Quân Trạch là người của Hoắc Minh Cẩm, chuyện xảy ra ở Thiên Bộ Lang hẳn đã đến tai huynh ấy rồi.

Người khác thì không biết nhưng Hoắc Minh Cẩm lại biết Thôi Nam Hiên là người chồng kiếp trước của nàng.

Đến chuyện nàng nữ giả nam trang trà trộn vào quan trường huynh ấy còn không thèm để bụng, hẳn sẽ không so đo chuyện này đâu... nhưng rồi nàng lại nghĩ đứng trước chuyện tình cảm, không phải ai cũng có thể rộng lượng đến độ đó.

"Nhị ca, huynh về trước đi, muội về sau."

Nàng định xuống xe.

Phó Vân Chương ấn nàng ngồi xuống, chân mày nhíu chặt hơn. Cả người Hoắc Minh Cẩm toát ra sự u ám, nặng nề như vậy, y làm sao dám để nàng xuống xe một mình để gặp người đàn ông có thể tay không đánh chết một con hổ kia cơ chứ?

Hướng hồ nàng lại còn đang mệt.

"không sao đâu, Hoắc đại nhân chỉ đang có việc muốn nói với muội thôi."

Phó Vân anh cười, nhẹ nhàng nói.

Khuôn mặt tuấn tú của Phó Vân Chương trở nên cứng rắn hẳn lên, vẫn không chịu buông tay.

Hai người giằng co một lúc, Hoắc Minh Cẩm đã tới gần sát xe ngựa, nhìn thẳng Phó Vân anh không chớp mắt, ánh mắt sáng quắc tựa lưỡi đao.

Phó Vân Chương chặn trước mặt nàng, "Hoắc đại nhân bày trận như thế này là định cướp đường sao?"

Đôi mắt Hoắc Minh Cẩm vẫn nhìn chăm chăm Phó Vân anh, không nói một lời.

Tiếng vó ngựa vang lên, những Cẩm Y Vệ xung quanh cũng tiến sát lại gần, con phố nhỏ yên tĩnh này không rộng lắm, chỉ một lát sau, xe ngựa của Phó gia đã bị vây chặt.

Lòng bàn tay phu xe đã ướt sũng mồ hôi, ông ta co người, run lên bần bật.

Hoắc Minh Cẩm vươn tay về phía Phó Vân anh, như thể hoàn toàn không nghe thấy lời nói của Phó Vân Chương, "Lại đây."

Dù sao giọng điệu vẫn coi như ôn hòa.

Phó Vân anh nhìn sang Phó Vân Chương, thấy mặt y lạnh như băng, nghĩ một chút rồi nói: "Chỗ này cách phố Cao Pha không xa lắm, chi bằng Hoắc đại nhân qua phủ một chuyến."

Hoắc Minh Cẩm không đáp, hai năm nay siết chặt, dường như đang cố hết sức kiềm chế điều gì.

Tay phải Phó Vân Chương dè cánh tay Phó Vân anh xuống, không cho nàng xuống xe.

không khí căng thẳng.

Nếu như không phải là người tuyệt đối trung thành với Phó gia, phu xe hẳn đã chạy trốn từ lâu.

Tuy nhiên, Phó Vân anh không muốn nhìn thấy hai người họ tranh cãi giữa đường, khe khẽ lên tiếng: "Ta hơi đau đầu, muốn về nhà sớm."

Sắc mặt hai người đàn ông vốn đang trong thế giằng co lập tức thay đổi.

Hoắc Minh Cẩm vẫy tay, những binh sĩ Cẩm Y Vệ đang chặn giữa đường lập tức kéo dây cương, lui về phía sau mấy bước, nhường đường cho họ.

"Ta sẽ tới ngay." Chân mày chàng hơi nhíu lại, nhẹ nhàng trả lời.

Phó Vân anh gật đầu.

Màn xe được buông xuống, chắn giữa tầm mắt của hai người.

Phu xe lắc đầu lau mồ hôi, quăng nhẹ roi, xe ngựa lại tiếp tục lộc cộc lăn bánh về phía trước.

Thấy mặt Phó Vân Chương vẫn sầm sì, Phó Vân anh giải thích: "Nhi ca, hôm nay có chuyện xảy ra ở Thiên Bộ Lang nên Hoắc đại nhân mới vội vã đòi gặp muội như thế, ngài ấy không có ác ý."

Nàng kể chuyện Nguyễn Quân Trạch dùng mũi tên bằng sáp để dọa quan viên.

Phó Vân Chương nhíu mày, "Khi nãy sao muội không nói gì?"

"Về nhà nói sau cũng vậy mà, muội có bị thương đâu."

nói như thế, Hoắc Minh Cẩm chỉ đang lo lắng cho nàng chứ không phải định ép buộc nàng làm gì phải không?

sự lo lắng bất an trong lòng Phó Vân Chương dần tan đi, nhưng tưởng tượng đến khí thế khiến người ta phải lạnh người, sồn tóc gáy khi nãy của Hoắc Minh Cẩm, y vẫn cảm thấy không thoải mái lắm.

Dù có biết Hoắc Minh Cẩm sẽ không làm tổn thương nàng đi chăng nữa, nói cho cùng y vẫn không yên tâm.

Y nhớ tới những lời mà Diêu Văn Đạt liên tục lái nhải khi đó, ánh mắt y dần tối lại.

Trở về phố Cao Pha, Phó Vân Chương lập tức bảo quản gia đi mời thầy thuốc.

Phó Vân anh cản quản gia lại, nói: "không sao mà, muội ngủ một lát là ổn rồi."

Phó Vân Chương bảo nàng ngồi xuống, bắt mạch cho nàng. Y đau ốm lâu ngày tự nhiên cũng trở thành thầy thuốc, có một chút hiểu biết về y thuật.

Lát sau, y sửa lại tay áo cho nàng, "Muội có muốn ăn gì không?"

Mạch đập vững vàng, không có gì đáng ngại. Thầy thuốc có tới cũng chỉ dặn dò nàng không nên làm việc quá sức, nghỉ ngơi nhiều, sau đó nhịn đói hai ngày [1], đúng là cũng chẳng cần mời.

[1] "Nhịn ăn chữa bệnh" là một trong những phương pháp chữa bệnh trong Đông y.

Sân rộng bên ngoài chính phòng trồng tường vi. đang độ cuối xuân đầu hạ, đúng vào lúc tường vi nở rộ, khắp giàn bồng lên sắc hoa điểm lệ.

Hoa còn đang tươi mà xuân thì đã già.

Phó Vân anh cười nói: "Mầm dương xỉ, giờ không ăn thì sau chẳng có mà ăn."

Phó Vân Chương bật cười, bảo người chuẩn bị trà.

một lúc sau mới có tiếng gõ cổng. Quản gia ra ngoài đón khách, lát sau liền vội vàng quay lại nói: "Hoắc Chỉ huy sứ tới ạ, còn đưa cả một vị thái y đi cùng nữa."

Phó Vân Chương nhướn mày. Khi này Hoắc Minh Cẩm vẫn luôn theo sau bọn họ, lại mãi tận giờ mới tới, hóa ra là đi đường vòng mời thái y.

Cẩn thận đến vậy, cũng coi như hiếm có.

Thái y mời thì cũng mời rồi, Phó Vân anh đành phải về phòng ngủ, buông màn xuống để ông ta bắt mạch cho mình, hai người cách nhau một bức màn.

Đằng sau lớp màn, nàng không thấy rõ phía ngoài, chỉ nghe thấy tiếng lạch cạch, rồi loáng thoáng nghe thấy tiếng Hoắc Minh Cẩm đang khe khẽ trao đổi với thái y một lúc.

Đợi căn phòng lần nữa rơi vào sự yên tĩnh, Phó Vân Chương vén màn lên, mắc vào chiếc móc câu hình bán nguyệt cạnh giường, đưa cho nàng một chén trà.

"Thái y nói muội suy nghĩ quá nhiều."

Nàng ngồi dậy, uống một ngụm trà, "Bạn hết đợt này là xong rồi."

Nếu so với những người bận rộn thực sự, nàng vẫn còn nhàn hạ chán. Hơn nữa nàng thích cảm giác bận rộn bởi nàng hiểu mỗi giọt mồ hôi của mình rơi xuống không hề lãng phí.

Có tiếng ken két khe khẽ vang lên, tấm bình phong bị đẩy ra, một đôi giày gấm bước vào gian ngoài, Hoắc Minh Cẩm đang đứng ở bên ngoài màn, dáng người cao lớn hất một chiếc bóng xuống sàn nhà.

Phó Vân anh đặt chén trà xuống, "Nhị ca, muội nói chuyện riêng với Hoắc đại nhân một chút."

Phó Vân Chương ừ một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài, lúc đi ngang qua người Hoắc Minh Cẩm, hai người nhìn nhau một thoáng nhưng lại nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

Trong phòng, Phó Vân anh dỏng tai lên nghe những không nghe thấy tiếng họ nói chuyện với nhau.

Nàng cúi đầu đi giày, chuẩn bị ra ngoài, Hoắc Minh Cẩm đã vào trong, nhẹ nhàng giữ nàng lại, "Cứ ngồi như vậy đi."

không đợi nàng lên tiếng, cánh tay chàng đã dùng sức, lập tức bế ngang người nàng, đưa nàng về giường.

Trong chốc lát, Phó Vân anh chẳng còn gì để nói, đẩy Hoắc Minh Cẩm ra, chàng lại càng ôm chặt, gần như đè nàng xuống lớp chăn gấm. Cách mấy lớp quần áo mỏng, cơ thể rắn chắc áp trên người nàng, hơi thở hai người quấn lấy nhau, tiếng hít thở của chàng nặng nề.

Nhạy cảm nhận ra sự khác thường của chàng, nàng bất động.

Đôi tay của chàng chống hai bên sườn nàng, không hoàn toàn đè người lên người nàng, đôi mắt đen sâu hun hút nhìn nàng chăm chăm, sâu tới mức không thấy đáy.

Nàng cố gắng hết sức để điều chỉnh hơi thở của mình, "Huynh làm sao vậy?"

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng hồi lâu, cúi đầu, tháo khăn lưới trên đầu nàng xuống, đôi môi nóng bỏng miết lên khuôn mặt nàng, vùi mặt vào mái tóc đen dày xõa tung của nàng, tay chàng len qua mái tóc nàng, đỡ cổ nàng, ôm chặt lấy nàng, "Xin lỗi, đừng giận ta."

Chàng cũng không cố ý khiến Phó Vân Chương bực mình. Tuy Phó Vân Chương không phải anh ruột nàng, chỉ là anh họ xa mà thôi, nhưng lại là người thân quan trọng nhất của nàng. Tuy vậy chàng căn bản không thể khống chế nổi bản thân, chàng cần phải ôm nàng, cảm nhận được nàng vẫn sống, sống một cách khỏe mạnh, như vậy chàng mới có thể an lòng.

Lúc này chàng đã đê xuống hoàn toàn, thân thể cao lớn tráng kiện, chỗ nào cũng nóng rực, đường vân cơ bắp xuyên thấu qua lớp áo dán trên người nàng, Phó Vân anh cảm thấy nóng tới mức không thờ nổi.

Huynh ấy nặng thật đấy.

Nàng nhẹ nhàng cựa quậy mấy cái, Hoắc Minh Cẩm nắm lấy tay nàng, đỡ nàng ngồi dậy, một tay nắm chặt cổ tay nàng, một tay khác vẫn ôm chặt nàng như cũ, đôi môi lưu luyến bên vành tai nàng, "Đừng nhúc nhích, để ta ôm một lát thôi."

Giọng nói khàn khàn trầm thấp.

nói một lát thì là một lát, Phó Vân anh thầm đếm từ một đến mười rồi nói: "Được rồi."

Giọng điệu lãnh đạm như thể đang nói việc công phải xử lý theo phép công nhưng lại có một chút ngây thơ trẻ con. Dù lúc này Hoắc Minh Cẩm đang xoay vần với đủ mọi suy nghĩ trong tâm trí cũng không khỏi bật cười.

Tất cả những đau đớn khốc liệt đều đã biến mất, thay vào đó chính là niềm vui thư thái.

Chàng từ từ buông nàng ra.

Phó Vân anh có cảm giác cuối cùng cũng có thể thờ phào, vừa định lên tiếng, những ngón tay của Hoắc Minh Cẩm đã nâng cằm nàng

lên, đột nhiên cúi đầu xuống, đôi môi nhanh chóng chạm vào môi nàng.

Nàng trợn trừng mắt.

"Nàng biết sẽ có ngày này mà. Ta ái mộ nàng, đương nhiên sẽ khát cầu nàng, cần nàng."

Hoắc Minh Cẩm ngậm đôi môi nàng, thì thầm. Trước khi nàng kịp phản ứng, chàng lại rút lui. Đôi mắt vẫn lưu luyến trên đôi môi đỏ hồng căng bóng của nàng, nhớ tới cảm giác mềm mại tinh tế lúc đè lên người nàng khi nãy, bụng dưới lại thiêu đốt, đáng tiếc giờ chỉ có thể lướt qua rồi ngừng như vậy thôi.

Vô tình đảo mắt qua vị trí đang phòng lên một cách rõ ràng trên người chàng, Phó Vân anh hơi kinh hãi, cúi đầu, hơi rùng mình.

Lần đầu tiên nàng ý thức được dự vọng bị kìm nén tích tụ trong cơ thể người đàn ông này.

Chuyện gì cũng có cách giải quyết của nó, cái gì nàng cũng có thể từ từ thực hiện theo kế hoạch... Chỉ có tình cảm là không thể, cái cảm giác không thể không chế này khiến nàng có cảm giác lạ lẫm, mê mang mờ mịt, chẳng biết phải làm sao.

Nhưng mà mê mang cũng chỉ là trong nháy mắt, nếu như hôm đó đã đội tuyết đi ngoại thành để gặp huynh ấy thì thực ra trong lòng vốn đã có quyết định rồi.

Như vậy thì không nên lùi bước.

Nàng đã từng cự tuyệt huynh ấy mấy lần, cho huynh ấy hy vọng rồi lại dập tắt hy vọng của huynh ấy, tính cả hai kiếp, huynh ấy đã chờ đợi mười mấy năm...

Hơn nữa huynh ấy còn đã cứu mạng nàng và tứ thúc.

Nàng hẳn nên tốt với huynh ấy một chút.

Hoắc Minh Cẩm tưởng rằng nàng vẫn đang tức giận, không dám được voi đòi tiên, cầm tay nàng lên, tách từng ngón tay của nàng ra, khẽ khàng vuốt ve mấy vết móng tay nhàn nhạt trong lòng bàn tay nàng, "Sao lại thành ra thế này?"

Phó Vân anh ngẩn người, nhìn lòng bàn tay mình, trên đó có mấy vết bấm đỏ nhạt.

Nàng nhíu mày suy nghĩ, hẳn là lúc ở Thiên Bộ Lang, nàng quá sợ hãi nên đã tự bấm vào tay mình.

Lòng bàn tay bỗng nhiên có cảm giác ấm áp ẩm ướt.

Nàng cứng đờ cả người, run rẩy.

Hoắc Minh Cẩm đang nắm chặt tay nàng, hôn mấy vết bấm đỏ trong lòng bàn tay kia, nụ hôn rất nhẹ nhàng, dịu dàng mà triền miên, nhưng lại một cảm giác hồi hộp lại tràn ra khắp cơ thể nàng, cứ như thể người này đang muốn hôn nàng một lượt từ đầu đến chân.

Cảm thấy sự run rẩy của nàng, Hoắc Minh Cẩm lại ôm chặt nàng lần nữa, cầm tay nàng, đặt lên lồng ngực mình để nàng cảm nhận được trái tim đang đập dồn dập của mình.

"Tay nàng vẫn lạnh ngắt... Nàng sợ cung tên, phải vậy không?"

Ngay từ lúc ở Đồng Sơn, chàng đã phát hiện ra đối với tiếng mũi tên xé gió bay tới, nàng nhạy cảm hơn hẳn người bình thường. Ngoài ra còn có trên đường trở về kinh sư từ trạm dịch ở Lương Hương, nàng ngồi trong xe ngựa nhưng cũng có thể cảm nhận được tiếng mũi tên bắn lên được nhả ra khỏi cung. Tới tận giờ chàng vẫn còn nhớ rõ như in khoảnh khắc nàng nỗ lực kiềm chế sự kinh hoàng của bản thân.

Dựa theo manh mối ở Cam Châu mà chàng điều tra được... kiếp trước nàng đã chết như thế, thậm chí thi cốt cũng không giữ được.

Nàng cứu Nguyễn Quân Trạch, thằng nhãi thối tha lại suýt nữa khiến nàng bị thương bằng thứ mà nàng sợ nhất.

Cái bạt tai kia của chàng vẫn còn nhẹ chán, nếu chuyển thành nắm đấm, Nguyễn Quân Trạch sẽ bị chàng đánh gãy tay.

Hoắc Minh Cẩm nâng cằm Phó Vân anh lên, "Đừng sợ, có ta ở đây rồi. Sau này không ai có thể làm nàng bị thương nữa."

Phó Vân anh bàng hoàng một lúc, nàng cứ tưởng rằng bản thân nàng đã che giấu khá tốt.

Nàng đương nhiên là phải sợ cung tên rồi... bởi vì kiếp trước, Nguyệt thị đã bị loạn tên bắn chết. Dù nàng đã nhắc đi nhắc lại với bản thân rằng kiếp này nàng sẽ không chết dưới mũi tên nữa, nhưng mỗi khi nghe thấy âm thanh của mũi tên sắc nhọn cắt ngang không khí, nàng vẫn không khỏi rùng mình, tay chân lạnh ngắt. Giang Thành thư viện có khóa curfew nửa buổi, nàng lấy cớ có nhiều việc ở Tàng Kinh Các để từ chối, chỉ tham gia thi đấu chủy hoàn, xúc cức nhưng nhất quyết không tới trường bắn. Nghe được tiếng mũi tên lao trong không khí, buổi đêm, trong giấc mơ, nàng sẽ lại cảm nhận được sự tuyệt vọng trước khi chết ở kiếp trước.

Nàng khẽ ngược mắt lên nhìn Hoắc Minh Cẩm.

Hoắc Minh Cẩm cũng nhìn nàng.

Khi này huynh ấy nổi giận đùng đùng, vẻ mặt dữ tợn, chẳng lẽ không phải là do để ý chuyện Thôi Nam Hiên đã cứu nàng sao?

Vội vàng chạy tới như vậy chỉ là vì sợ nàng sợ hãi thôi sao?

Hóa ra đến nỗi sợ này của nàng huynh ấy cũng biết...

Nhưng huynh ấy là Hoắc Minh Cẩm cơ mà, trước kia là anh hùng trẻ tuổi, hiện giờ là Hoắc Nhị gia, là Hoắc tướng quân dũng mãnh quyết đoán trên chiến trường, vậy mà lại lo được lo mất đến nước này.

Ngày kia Thẩm gia ra tay rồi, huynh ấy chuẩn bị ngàn ấy năm, dốc hết tâm huyết, hao hết tâm tư, vào thời điểm mấu chốt như thế này, không nên để bị phân tâm bởi một việc nhỏ như vậy mới phải.

Thực sự thích nàng tới vậy sao?

Vậy mà nàng căn bản lại không chú ý tới tình cảm sâu đậm của huynh ấy.

Cảm xúc trong lòng Phó Vân anh ngổn ngang trăm mối, chua ngọt đắng cay trộn hết cả vào nhau, mỗi loại có một ít, nhớ tới đôi mắt loang loáng nước mắt của Hoắc Minh Cẩm ngày hôm ấy, nàng cúi đầu, "Ta không giận."

Hoắc Minh Cẩm mỉm cười, "Vậy là tốt rồi."

Đường đột mạo phạm nàng như thế, may mà nàng không tức giận.

Chàng lấy lại bình tĩnh, buông nàng ra. Khăn lưới trên đầu nàng đã bị chàng cởi xuống, mái tóc dài bung xõa trên vai, mềm mại như tơ lụa.

Giờ mới ý thức được khi nãy chàng đã làm gì với nàng, Phó Vân anh cảm thấy thật xấu hổ, đưa tay lên định vấn lại tóc.

Hoắc Minh Cẩm nhớ tới điều gì, giữ tay nàng lại, lấy một miếng gấm màu xanh lục từ trong lồng ngực ra, bàn tay rộng vén làn tóc đen như mực của nàng lại, vấn lên, dùng miếng gấm buộc lại, "Ngọc bội dễ mất... Miếng gấm này nàng có thể dùng hằng ngày."

Vào thời đại này, dù là nam hay nữ, chỉ cần không phải trẻ con, ai cũng vấn tóc cả, đàn ông dùng khăn lưới, khăn gấm, vải lụa vấn tóc,

phụ nữ thì có nhiều loại hơn, lụa buộc tóc có thể gắn trên châu, như vậy buộc lên búi tóc vừa đẹp lại vừa có tác dụng giữ tóc.

Tặng một vật riêng tư mang ý nghĩa thân mật như vậy, lại còn tự tay vấn tóc cho nàng, khi này còn đề nàng xuống giường, thực sự quá mờ ám rồi.

Dù đã quen với việc mặc nam trang để tiếp xúc với người khác nhưng mỗi lần ở riêng với Hoắc Minh Cẩm, Phó Vân anh vẫn thường xuyên nổi hết cả da gà.

Nhưng lại chẳng thể nói gì chàng.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới kiếp trước, Hoắc Minh Cẩm cũng từng tặng quà cho nàng, hoa nhung, tượng đất, diều, trò chơi xếp hình, những loại điểm tâm tinh xảo cầu kỳ ngoài cửa hàng...

Hoắc Minh Cẩm còn từng tặng dải lụa buộc tóc cho nàng, là loại có gắn trên châu, vải lụa màu đỏ tươi, trên châu trơn bóng. Khi đó nàng còn nhỏ, tặng những thứ như vậy thực ra cũng không cần kiêng dè gì nhưng mà trên châu là thứ xa xỉ, tuy nàng rất thích nhưng vẫn từ chối, mẹ nàng đã dạy không được tùy tiện nhận những thứ quà đắt tiền như vậy.

Nhiều năm như thế, sở thích tặng quà của huynh ấy vẫn không thay đổi.

Nàng đờ đẫn thất thần hồi lâu.

Hoắc Minh Cẩm thấy nàng không kháng cự mãnh liệt, sắc mặt dần buông lỏng, "Đợi xong việc của Thẩm gia... Ta sẽ ném Nguyễn Quân Trạch về Vệ Sở."

Nàng lấy lại tinh thần, lắc đầu, "Việc nhỏ thôi, hấn cũng không định làm ta bị thương."

Huynh ấy nhất định đã dạy cho Nguyễn Quân Trạch một bài học rồi.

Hoắc Minh Cẩm vẫn nhìn nàng không chớp mắt.

Nhắc tới Nguyễn Quân Trạch, sắc mặt nàng vẫn như bình thường, không thay đổi một chút nào.

Lần trước nàng tình nguyện mạo hiểm để cứu Nguyễn Quân Trạch nhưng dường như lại không quan tâm tới Nguyễn Quân Trạch, chưa bao giờ bắt chuyện với hắn. Lần này suýt nữa bị hắn làm bị thương mà nàng cũng không hề có ý định nhận người quen.

Có lẽ nàng thực sự không muốn nhắc lại chuyện trước kia nữa.

"Nguyễn thiên hộ làm Thôi thị lang bị thương... Chỉ sợ là không ổn..." Phó Vân anh trầm mặc trong chốc lát rồi nói.

Hoắc Minh Cẩm ngăn người, "Nó làm ai bị thương cơ?"

Phó Vân anh cũng sửng sốt, ngược mắt lên nhìn chàng, "Người bị Nguyễn thiên hộ bắn bị thương chính là Thôi thị lang... Huynh không biết à?"

Hoắc Minh Cẩm sa sầm mặt mày.

Đúng là chàng không biết thật, từ khoảnh khắc nghe thấy Nguyễn Quân Trạch nói hắn lấy tên bắn về phía nàng, chàng chẳng còn nghe được cái gì nữa, chàng làm gì có tâm trạng mà suy nghĩ những chuyện khác.

"Cơ mà vẫn may Thôi Nam Hiên che chắn cho hắn..."

Nguyễn Quân Trạch hình như đã nói câu này.

Chàng siết chặt nắm tay.

Phó Vân anh hơi kinh ngạc: Vậy mà Hoắc Minh Cẩm lại không biết người cứu nàng là Thôi Nam Hiên.

Xem ra là nàng hiểu lầm huynh ấy, nàng còn tưởng rằng huynh ấy tức giận như thế phần lớn là bởi nguyên do này.

"Lúc ấy ta không động đậy nổi, là Thôi thị lang che chắn giúp ta, cổ tay hơi bị xước da một chút." Nàng cố gắng nói một cách nhẹ nhàng nhất có thể.

Mặt Hoắc Minh Cẩm tối đen, đồng tử hơi co lại.

"không sao, ta sẽ giải quyết việc này." Chàng dường như vừa nghĩ tới điều gì, sắc mặt dần trở nên bình thản như cũ, chuyển sang đề tài khác, "Tối nay ta ở lại."

Phó Vân anh nheo mắt, vô thức dịch sang bên cạnh trốn tránh.

Khóe miệng Hoắc Minh Cẩm cong lên, bật cười, "Ta không làm gì đâu."

Chàng ngừng lại một lúc rồi nói nhỏ, "Chỉ muốn ăn với nàng bữa cơm mà thôi."

Phó Vân anh đứng dậy, đi ra ngoài mấy bước, lòng bàn chân lạnh cóng, cúi đầu xuống nhìn mới nhớ ra khi nãy nàng còn chưa đi xong giày đã bị Hoắc Minh Cẩm bế lên giường, lúc này đạp chân không trên sàn nhà, làm sao có thể không lạnh được cơ chứ?

Nàng đành phải quay lại.

Hoắc Minh Cẩm ngồi trên giường, nhìn thấy rõ sự lúng túng cuống quýt của nàng, chàng tủm tỉm cười, nhặt đôi giày của nàng lên, đi tới trước mặt nàng, quỳ một chân cuống, bảo nàng nhắc chân, "Nào."

Ánh mắt nàng dừng lại trên mấy sợi tóc bạc trên mái đầu chàng, cơn tức giận nho nhỏ vừa bốc lên khi nãy chẳng mấy chốc chẳng còn thấy tăm hơi, Phó Vân anh không nói gì, đi giày vào. Thấy chàng đứng lên, nàng nhẹ nhàng hỏi: "Liệu có làm ảnh hưởng tới chính sự không?"

Hoắc Minh Cẩm lắc đầu, "Ta tự có sắp xếp."

Với chàng mà nói, chính sự hay việc riêng cũng chẳng có gì khác biệt. Nửa cuộc đời trước chàng đã sống quá mệt mỏi rồi, trách nhiệm nặng nề lúc nào cũng đè lên vai, không thể thả lỏng dù chỉ một khắc.

Giờ chàng đã nghĩ thông, chàng biết bản thân mình đang làm gì.

Phó Vân anh bảo bà tử dưới bếp tối nay làm thêm mấy món ăn phương bắc.

Cả nhà họ đều tới từ phía nam, đầu bếp cũng là người phương nam, bình thường nấu ăn vẫn luôn dựa theo khẩu vị của người phía nam, Hoắc Minh Cẩm chắc chắn ăn không quen.

Tới giờ cơm, Viên Tam và Phó Vân Khải nói nói cười cười đi vào phòng, nhìn thấy Hoắc Minh Cẩm thì vô cùng kinh ngạc mồm miệng há hốc.

Bữa cơm này trôi qua một cách ngại ngùng kì quái.

Sau khi ăn xong, Phó Vân Khải kéo Phó Vân anh sang một bên, "Chuyện này... anh tử nhi, lần trước lúc ở Lương Hương ta đã định hỏi muội... Chuyện giữa muội và Hoắc chỉ huy sứ là như thế nào đấy?"

Tuy nói là ân nhân cứu mạng nhưng ánh mắt Hoắc Minh Cẩm dành cho anh tử nhi hoàn toàn không giống với kiểu người đi trước nhìn người đi sau.

Phó Vân anh đưa mắt nhìn về phía cây dây leo rậm rạp bám ven tường, trời sắp tối, có ráng màu ẩn hiện giữa những đám mây, chuồn chuồn bay thấp, muỗi bay vo ve.

Nàng khẽ trả lời: "Huynh chỉ cần biết Hoắc đại nhân là người một nhà là được rồi."

Phó Vân Khải lại há hốc miệng lần nữa, mặt mày kinh hãi.

"Làm sao thế được!" hấn mãnh liệt phản đối, "hấn thích Long Dương! hấn thích đàn ông!"

Phó Vân anh lờm hấn một cái.

Phó Vân Khải rùng mình, lập tức trở nên ngoan ngoãn, nhỏ giọng thì thầm: "Huynh chỉ lo muội gặp chuyện thôi."

Đột nhiên lại như nhận ra điều gì, hấn đập đánh bốp vào đầu mình một cái, "Ngài ấy biết muội là nữ rồi hả?"

Phó Vân anh gật đầu.

"Huynh còn tưởng Hoắc chỉ huy sứ thực sự là kẻ đoạn tụ. Sao ngài ấy lại phát hiện ra thế? Thôi vậy, nhưng ngài ấy có không phải đoạn tụ thì cũng không được, tứ thúc sẽ sợ chết khiếp..."

Phó Vân Khải dong dài lải nhải hồi lâu, thấy Phó Vân anh không thèm trả lời, chuyển sang chuyện khác, "Quên kể cho muội... Lúc về phủ Võ Xương, huynh đã gặp Phó Dung."

"Sao ả lại ở phủ Võ Xương?"

Phó Vân Chương phái người canh giữ ở huyện Hoàng Châu chính là bởi lo ả sẽ gây chuyện.

Phó Vân Khải trả lời: "Hình như là ả lừa bạn cùng trường của nhị ca tiện đường đưa ả tới phủ Võ Xương, hôm đó huynh tình cờ gặp phải ả, ả quấn chặt lấy huynh, đòi gặp nhị ca, đương nhiên huynh không đồng ý. ả la lối khóc lóc lăn lộn, huynh không nói lại ả đành phải trốn đi. Sau này ả lại tới tận nhà, nhờ huynh giúp ả nhắn lại một câu cho nhị ca."

Chẳng lẽ chuyện khiến Phó Vân Chương khó xử mấy hôm nay lại có liên quan tới Phó Dung?

Phó Vân anh nhú mày, "Nhấn gì cơ?"

Phó Vân Khải cố gắng nhớ lại, "Nàng nhờ huynh nói với nhị ca rằng nàng biết một bí mật lớn, nếu như nhị ca không chịu gặp nàng ta thì sẽ hối hận cả đời."

nói tới đó, hấn nhăn mũi, "Loại lời nói tàn nhẫn như thế, huynh vốn không định nói với nhị ca, tránh cho huynh ấy khỏi tức giận, sau huynh lại nghĩ vẫn nên nói với nhị ca thì hơn, nhớ đâu Phó Dung lại gây ra chuyện gì thì không hay."

"Vậy nhị ca nói sao?"

Phó Vân anh quay đầu nhìn vào trong phòng, Phó Vân Chương đang đánh cờ với Hoắc Minh Cẩm. Lúc ăn tối, hai người vô cùng khách sáo, hoàn toàn không giương cung bạt kiếm như lúc chiều nhưng mỗi câu nói lại dường như có ẩn ý. Nàng không hiểu nổi thứ ẩn ý này, bèn để mặc kệ bọn họ muốn thăm dò nhau thế nào cũng được.

"Sau khi nghe xong, nhị ca cũng chẳng có phản ứng gì cả. Huynh nghĩ đi nghĩ lại, vẫn phải nói với muội một tiếng." Phó Vân Khải hạ giọng, "Huynh cảm thấy lần này Phó Dung không nói dối."

Phó Vân anh gật đầu, "Muội hiểu rồi."

Nàng có thể viết thư nhờ bạn cùng trường giúp đỡ, đưa Phó Dung về huyện Hoàng Châu.

Phó Vân Khải vừa dứt lời rồi đi khỏi đó được một chốc, Viên Tam lại tới.

hấn không dám nhìn thẳng vào nàng, ngại ngùng, gãi đầu gãi tai, "Lão đại... Lời đồn về ngươi và Hoắc chỉ huy sứ... là thật à?"

Phó Vân anh nhướn mày, "Ngươi định nói cái gì?"

Viên Tam muốn nói lại thôi, ngẩng đầu lên nhìn nàng, lại cúi đầu nhìn xuống đất, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn nàng lần nữa, lặp lại như thế mấy lần, bực dọc xoay người chạy mất.

Phản ứng này của hắn còn khá hơn nhiều so với tưởng tượng của Phó Vân anh.

Nàng quay lại phòng, ván cờ giữa Hoắc Minh Cẩm và Phó Vân Chương vẫn chưa phân thắng bại, hai người tựa như không mấy quan tâm tới kết quả, mặt mày thể hiện sự tập trung, trầm mặc không nói.

"Sắp tới giờ giới nghiêm, Hoắc đại nhân, đừng để muộn giờ."

Phó Vân anh lên tiếng nhắc nhở.

Hoắc Minh Cẩm phụ trách việc truy bắt tội phạm trong kinh, ngay cả vào giờ giới nghiêm cũng có thể tự do đi lại, nhưng chàng không nói gì cả, đứng dậy cáo từ.

Phó Vân anh tiễn chàng ra ngoài, vừa tiễn được mấy bước, Hoắc Minh Cẩm đã quay lại nhìn nàng, "không cần tiễn nữa, ta để lại mấy người canh gác, ban nãy nàng đau đầu, nên ngủ sớm một chút."

Dứt lời, chàng sai bước rời đi. Đám thuộc hạ của chàng vội vàng đi theo sau.

Phó Vân anh dõi theo bóng chàng dần đi xa.

Quay người lại, nàng lập tức đối diện với Phó Vân Chương đang nhìn về phía nàng. Trời đã tối đen, đôi mắt y sáng lấp lánh trong đêm.

"Nhị ca." Nàng gọi một tiếng.

Phó Vân Chương không nói gì, đi mấy bước về phía nàng, kéo tay nàng.

Mặt nàng tràn đầy nghi vấn.

Phó Vân Chương kéo nàng chậm chậm đi vào phía trong, trên hành lang đã treo đèn lồng, ánh đèn mờ mờ chiếu vào dây hoa nơi góc tường, không nhìn thấy rõ hoa trông ra sao nhưng lại có thể ngửi thấy hương hoa man mác.

"Trước kia ta từng hỏi muội có phải muội thích Hoắc chỉ huy sứ hay không, muội trả lời hẳn chỉ là ân nhân cứu mạng của muội. Giờ thì sao, muội thấy Hoắc chỉ huy sứ thế nào? Vẫn không thích hẳn sao?"

Gió đêm thổi qua, giọng nói của Phó Vân Chương nhẹ nhàng, không có thêm giọng điệu đặc biệt gì, chỉ là một câu hỏi đơn giản mà thôi.

Phó Vân anh cúi đầu nghĩ ngợi, giơ tay sờ lên mái tóc, "Nhị ca, chuyện như thế này muội không thể nào nghĩ ra trong một chốc một lát... Muội vẫn hơi rối rắm."

Nàng trầm mặc một lát rồi nói tiếp: "Nhưng mà muội biết, hiện giờ, đối với ngài ấy, muội chắc chắn không chỉ có biết ơn."

Nếu chỉ có biết ơn, nàng sẽ chỉ từ chối một cách dứt khoát hơn nữa, giống như lần ấy ở trạm dịch Lương Hương.

Nàng không trả lại ngọc bội, nàng đón giao thừa với huynh ấy, ở chỗ huynh ấy suốt một đêm... Tuy trong ánh mắt người ngoài, nàng vẫn là đàn ông nhưng trong lòng, nàng biết bản thân nàng phá bỏ quy tắc vì huynh ấy rất nhiều lần.

Hướng hồ buổi chiều nàng còn để huynh ấy ôm lâu như vậy. Nếu nàng vẫn là một cô gái trong chốn khuê phòng thì nhất định phải gả cho huynh ấy.

Chỉ là nàng đã quen với việc làm gì cũng phải có kế hoạch rõ ràng, vẫn chưa sẵn sàng mở rộng cửa lòng một lần nữa.

Chuyện đó sẽ khiến nàng bị phân tâm.

Ngày nào nàng cũng nghiêm túc tuân thủ thời gian biểu có sẵn để làm việc và nghỉ ngơi, không thích những thứ nằm ngoài kế hoạch.

Bóng đêm lạnh lẽo, nàng khẽ mím môi, cân nhắc hồi lâu, mặt mũi thể hiện sự nghiêm túc, ánh trắng mạ một lớp ánh sáng bàng bạc lạnh lẽo trên khuôn mặt nàng.

Phó Vân Chương thở dài một tiếng, mỉm cười nhẹ nhàng, cúi đầu nhìn xuống lòng bàn tay mình, y chỉ là anh nàng, con đường sau này, Hoắc Minh Cẩm sẽ sóng vai với nàng, "Như thế cũng tốt, nếu như mọi người thích thì đừng ngại cho hẳn một cơ hội."

Editor: Cái chương này nó tên vậy thật đó. Edit thẳng ra là "buồn nôn", nhưng mà thôi mình để thế này. Đùa chứ bây giờ các chị em đã biết tại sao mình để cái cách gọi "chàng" này cho anh Hoắc chưa? Vì anh Hoắc rất sến, về sau còn mấy phân đoạn sến nữa cơ. Hahaaaaaa

Chương 120: Làm loạn

Đêm ấy, Phó Vân anh lại mơ thấy kiếp trước.

Nhưng lần này không phải là ác mộng.

Giữa ngày trời đông giá rét, nàng đi bộ bên bờ sông ẩm ướt ở Cam Châu, trong tiếng gió gào thét thê lương và tiếng nước chảy nhu hòa, gió thổi qua mặt nàng, lạnh thấu xương.

Nhưng nàng không cảm thấy khó chịu, cứ đi lang thang không mục đích như thế, một mình giong tay rẽ đám cỏ cao, mở ra con đường phía trước.

Bóng tối như thủy triều dần dần rút xuống, giữa thảo nguyên mênh mông vô bờ, gió cũng ngừng, phía chân trời có một vầng sáng ôn hòa từ từ dâng lên, mặt trời còn chưa xuất hiện nhưng trời cũng đã sắp sáng.

Nàng đắm chìm trong làn gió lạnh buốt, nhưng trước mắt đã tràn ngập ánh sáng ấm áp lộng lẫy.

Sáng sớm hôm sau, lúc ăn sáng, Phó Vân anh bảo quản gia sửa soạn để biến sân chơi bóng nhà mình trở thành trường bắn cung.

Dùng làm sân chơi bóng hay trường bắn cung cũng chỉ cần một cái sân, thay đổi một chút là được. Quản gia đồng ý, hỏi nàng có muốn mời một sư phụ dạy cưỡi ngựa bắn cung hay không.

Phó Vân anh nói: "không cần, trong phủ có sẵn sư phụ rồi."

Kiều Gia và các hộ vệ đều biết cưỡi ngựa bắn cung, nàng chỉ muốn học kỹ thuật cơ bản, không định trở thành xạ thủ, có người đứng bên

cạnh dạy tư thế là được rồi.

Phó Vân Chương nhìn về phía nàng, "Sao tự nhiên lại muốn học bắn tên.

Nàng cười, múc một thìa mật hoa quế rưới lên bát tào phớ, "Học nhiều cũng không có hại."

Thay vì tiếp tục sợ hãi như vậy, chẳng thà chủ động đối mặt. Năm nào trong cung cũng sẽ cử hành đủ loại lễ bắn cung lớn nhỏ, văn võ bá quan đều phải tham gia, giờ phẩm cấp của nàng còn chưa đủ nhưng sau này thăng quan, nàng đương nhiên cũng phải tham gia.

"Nhị ca." Nàng dùng đũa tách lòng đỏ trứng muối, đặt lên đĩa, đẩy tới trước mặt Phó Vân Chương, "Mọi nghe Công Bộ chủ sự bảo bên Hàn Lâm Viện có người làm khó huynh phải không?"

Bình thường Hàn Lâm Viện thường có đủ các loại hội thơ lớn nhỏ, năm mới phải viết thơ, tiệc tùng tụ tập phải viết thơ, nhàn rỗi không có việc gì cũng phải viết thơ, những việc đó đều chẳng ảnh hưởng gì tới kì kiểm tra cuối cùng, dù có xin nghỉ dài hạn nửa năm, chỉ cần qua được kì kiểm tra thì có thể được phái đi làm quan. Với tài năng của Phó Vân Chương, qua được kì kiểm tra này là việc dễ như trở bàn tay nhưng lại có người cố ý đặt tiêu chuẩn riêng, không muốn để y thuận lợi vượt qua kì tuyển chọn.

Phó Vân Chương gấp miếng lòng đỏ nàng đã tách sẵn vào bát mình, dùng chiếc thìa trong tay chậm rãi khuấy cháo trắng, khe khẽ trả lời: "không có gì đáng ngại, ta giải quyết xong rồi."

Y tỏ vẻ không muốn nói thêm về chuyện này.

Phó Vân anh rơi vào trầm mặc, gấp cho y một chiếc bánh bao thịt ngỗng.

Y nhận chiếc bánh, mỉm cười, "thật sự không sao mà."

đang nói chuyện, bỗng uỳnh một tiếng, hai người giật mình, nhìn ra ngoài cửa.

Hóa ra Viên Tam bị vấp ở ngạch cửa, ngã sấp xuống. hấn lồm cồm bò dậy, phúi phúi tay áo, gãi gãi đầu, mắt vẫn trốn tránh không dám nhìn nàng, mặt đầy vẻ ngại ngùng.

Phó Vân anh nhìn hấn, ánh mắt dừng lại ở hai quầng thâm xì dưới mắt hấn.

"Ngồi đi."

Viên Tam âm ừ, ngồi xuống bên cạnh nàng, tự múc cho mình một bát cháo rồi từ từ ăn.

Phó Vân Chương và Phó Vân Khải ăn xong, đi ra ngoài trước. Phó Vân anh đưa mắt ra hiệu cho tất cả nha hoàn trong phòng ra ngoài.

Tới khi trong phòng chỉ còn nàng và Viên Tam, nàng hỏi: "Hôm qua cả đêm không ngủ à?"

Viên Tam đột nhiên ăn nói vụng về hấn, không dám nhìn nàng, cúi đầu ấp úng đáp: "Vẫn, vẫn ổn."

Phó Vân anh nhếch miệng, "Người đang suy nghĩ cái gì vậy?"

Viên Tam cũng không biết bản thân thực sự đang nghĩ gì nữa, nghe giọng nàng vang lên ngay bên tai như vậy, tự nhiên cảm thấy ngại, không hiểu tại sao lại toát mồ hôi.

một lúc lâu sau, hấn cố lấy lại bình tĩnh, lấy hết can đảm nói: "Lão đại... Trước kia người tốt với ta như vậy, không phải là đã từng thích ta đấy chứ?"

Nếu như lão đại thích hấn mà hấn lại chẳng biết gì thì chẳng phải là đã phụ một tấm chân tình của lão đại rồi hay sao?

Phòng im phăng phắc.

thật đáng sợ! May mà Phó Vân anh mới ăn xong một bát tào phớ, nếu không nghe Viên Tam nói những lời này xong, nàng nhất định sẽ chết sặc.

Nàng ngồi đó hồi lâu, chẳng biết phải nói gì.

Viên Tam len lén nhìn nàng mấy lần nàng, thấy mặt nàng có vẻ như không thể hiểu nổi những lời hấn nói, rõ ràng là hấn phải thờ phào một hơi nhưng chẳng hiểu sao lại có chút cảm giác hụt hẫng, cười ha hả, "Lão đại, ta đùa với ngươi đấy!"

Từ phủ Võ Xương tới tận kinh sư, không biết đã có bao nhiêu văn nhân ngưỡng mộ danh tiếng của Đan Ánh, viết thơ, viết phú. Đám văn nhân thường thích những chuyện phong lưu như thế này, lão đại xưa nay luôn lạnh lùng đáp trả, nào phải loại lãng tử đi đâu cũng thích reo rắc tình cảm.

Phó Vân anh lờm hấn, "Đùa cợt như vậy chẳng vui tí nào."

hấn vội vàng nhận lỗi: "Ta biết sai rồi."

Phó Vân anh lắc đầu, không thêm để ý tới hấn nữa.

Trong lòng, nàng hiểu Viên Tam không phải thực sự tự tác đa tình tới độ đó, chỉ cố tình dùng những lời đùa cợt này để hóa giải sự gượng gạo tối hôm qua mà thôi.

"Mai ta phái người đưa cừu ca xuống phía nam tham gia kì thi hương, ngươi chuẩn bị thi hội đến đâu rồi?"

Đề cập tới chuyện nghiêm túc, Viên Tam lập tức trở lại bình thường, gật đầu, "Lão đại, ngươi yên tâm đi, lần này thế nào ta cũng được đề tên trên bảng."

Phó Vân anh gật đầu, "Chuyện ở hiệu sách ngươi đừng bận tâm nữa, tập trung ôn tập đi, mấy hôm trước ta xin Diêu đại nhân một tập

bản thảo, trong đó là những bài văn các sĩ tử mới làm gần đây, chưa xuất bản đâu, người nghiên ngẫm cho cẩn thận."

Viên Tam ừm một tiếng, "Ta biết rồi."

...

Chuyện xảy ra ngày hôm trước ở Thiên Bộ Lang nhanh chóng được truyền đi, trong chớp mắt, quan viên trẻ tuổi ở các bộ đều đã biết.

Phó Vân anh vừa bước vào Đại Lý Tự, Lục chủ bộ cầm sổ điểm danh, quan sát nàng từ đầu đến chân một lượt, chặc lưỡi: "May mà không phá tướng đấy nhé! Tướng mạo này của cậu chính là bộ mặt của Đại Lý Tự chúng ta."

Nàng dờ khóc dờ cười.

Dọc đường đi về phía phòng làm việc, những người đi ngang qua ai cũng kéo nàng lại hỏi thăm mấy câu, mắng chửi Nguyễn Quân Trạch là đồ cáo mượn oai hùm, chó cậy thế chủ, cuối cùng nhất trí cho rằng Nguyễn Quân Trạch chắc chắn là ghen tỵ vì nàng tuổi trẻ tuấn tú.

Xưa nay nàng vẫn ít nói ít cười, mọi người sợ nàng bực mình, dẫu cười cợt cũng chỉ có giới hạn như vậy thôi.

không nên trêu chọc Phó Vân. Cách đây không lâu người ta còn nhất quyết tìm đọc tất cả ghi chép của triều đại trước, trích dẫn từng từ từng chữ để bác bỏ phán quyết mà Hình Bộ đã viện cớ là dựa theo "quy tắc cũ". Chỉ riêng sự cứng đầu cứng cổ này thôi đã đủ để khiến người khác không thể coi thường "y".

Đặc biệt là rơi vào thời điểm thế cục không biết đường nào mà lần như thế này, mọi người càng nên cẩn thận, tóm lại tốt nhất đừng nên đắc tội với ai hết.

Phó Vân anh đối đáp vài câu qua loa với đám đồng liêu rồi trở về phòng làm việc của mình.

Thạch Chính bê chõng hồ sơ cần xét duyệt hôm nay tới, đặt lên bàn, phịch một tiếng, bụi văng tứ tung.

Dựa theo sự dặn dò trước đó của nàng, hồ sơ đã được phân loại, nàng cầm một bộ lên đọc, vừa đọc được đầu đề, ngoài cửa đã có tiếng động hỗn loạn.

Dường như là đang tiến về phía nàng.

Nàng đặt hồ sơ xuống, đứng dậy ra ngoài xem thế nào.

Ngoài hành lang, phó thiên hộ trẻ tuổi Nguyễn Quân Trạch mặc áo phi ngư, mặt đen thui, đang đi vào phía trong, bước chân hẫng vừa nhanh vừa dài, quần áo bay phấp phới.

Mấy bình sự, chủ bộ của Đại Lý Tự đi sau hẫng, định cản hẫng lại nhưng lại không dám cản, người này chính là Võ Trọng nguyên có thể lấy một địch trăm cơ đấy.

Nhưng dù sao đi nữa chỗ này cũng là Đại Lý Tự, nếu bọn họ để mặc cho Nguyễn Quân Trạch giễu võ dương oai ở Đại Lý Tự, đám người ở Hình Bộ, Đốc Sát Viện kia chẳng phải sẽ cười vỡ bụng hay sao? Sau này quan viên của Đại Lý Tự làm sao có thể ngẩng đầu ở chốn quan trường được nữa? Cuốn gói quê làm ruộng quách cho xong!

Nghĩ đến lúc đó người bên Hình Bộ sẽ cười nhạo người ở Đại Lý Tự như thế nào, mọi người lập tức không sợ sệt gì nữa, như thể có tiếng trống vang lên khiến cho tinh thần người người trở nên hăng hái, họ chặn trước mặt Nguyễn Quân Trạch, không cho hẫng đi vào trong.

"Như thế này là phó thiên hộ định dương oai ở Đại Lý Tự hay sao?"

Đôi mày rậm của Nguyễn Quân Trạch nhíu lại, hơi bực mình, giơ tay lên, định đẩy bọn họ ra.

"Nguyễn thiên hộ."

một giọng nói lạnh lùng nhưng nhẹ nhàng vang lên.

Bước chân của Nguyễn Quân Trạch khựng lại, hắn ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua những người trước mặt, dừng lại ở chỗ Phó Vân anh.

Nàng ra khỏi phòng làm việc, từ từ đi về phía trước.

Những người xung quanh vội vàng tránh ra, đồng loạt lùi lại tới sau lưng nàng, "Phó Vân, cậu đừng sợ thằng nhãi này, chúng ta tới làm chỗ dựa cho cậu đây!"

"Đúng thế, cậu đừng sợ, chỗ này là địa bàn của chúng ta."

Xung quanh vang lên những tiếng quát tháo uy hiếp, có vẻ như họ cũng định noi theo trận hỗn chiến của quan viên Lục Bộ ngày hôm đó, đánh tập thể một trận.

nói thật, cái đám chân tay khăng khiu này có xông lên đánh nhau có khi chưa chắc đã bằng nàng, ít ra nàng còn dám xuống tay tàn nhẫn.

Phó Vân anh lắc đầu, bảo bọn họ im lặng, rồi nói với Nguyễn Quân Trạch: "Nếu hôm nay thó thiên hộ tới đây để nhận lỗi về hành động lỗ mãng ngày hôm qua, chỗ này của ta có sẵn một chén trà xanh. Nếu không thì mời về đi."

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Nguyễn Quân Trạch.

Khóe miệng Nguyễn Quân Trạch nhếch lên, vẫn mang bộ dạng khinh khinh như cũ, nhưng lời nói lại khiến mọi người ngạc nhiên há hốc miệng: "Đúng thế, hôm nay ta tới là để xin lỗi người."

Dường như không phát hiện ra vẻ mặt quái dị của đám người trong Đại Lý Tự, hắn khom lưng chấp tay thi lễ rồi tiếp: "Hôm qua là tại ta lỗ mãng, hy vọng người đừng để bụng."

Phó Vân anh đương nhiên sẽ không để bụng, trong chốn quan trường, oan gia nên giải không nên kết, hai người vốn còn đối chọi gay gắt ngày hôm trước cũng có thể trong chớp mắt lại kết thành đồng minh vì lợi ích chung. "Nạp hải bách xuyên, hữu dung đại nãi" [1], người ta nói "Trọng bụng tể tướng có thể chèo thuyền", nàng không làm nổi, nhưng nàng biết thứ quan trọng nhất với bản thân mình là gì, những xích mích cãi cọ bình thường, chỉ cần không ảnh hưởng đến đại cục thì nàng sẽ không để bụng.

[1] Lời của Lâm Tắc Từ, một vị tướng nhà Thanh. Nghĩa đen là biển vì có thể dung nạp trăm nghìn con sông mà trở nên rộng lớn, ý là có tấm lòng bao dung mới có thể trở nên vĩ đại.

Nàng nói được làm được, mời Nguyễn Quân Trạch vào phòng làm việc của mình dùng trà.

Nguyễn Quân Trạch đồng ý, theo nàng vào phòng, nhận chén trà do Thạch Chính rót, uống một ngụm rồi hạ chén trà xuống, liếc về phía đám người đang chen chúc nhòm ngó ngoài cửa, lớn tiếng nói: "Được rồi, ta thật lòng nhận lỗi với ngươi, ta nợ ngươi lần này, sau này nếu ai dám không nể mặt ngươi, ngươi cứ tới tìm ta."

hắn nôn nóng, trực tiếp, nói xong lời này liền đứng dậy nói lời cáo từ.

Chờ hắn đi xa, mấy bình sự với chen nhau đi vào phòng, "không thể tưởng tượng nổi, không ngờ cái gã phó thiên hộ kiêu ngạo ngang ngược này cũng phải chịu thua."

Phó Vân anh mỉm cười nói: "Đa tạ chư vị khi nãy đã lên tiếng giúp ta."

Mọi người cười ha ha, "Đừng khách sáo với chúng ta mà làm gì, nếu cậu bị người ta bắt nạt thì chúng ta cũng chẳng vẻ vang cho nổi!"

Cuối cùng cũng có cơ để nói chuyện với nàng, mọi người ai cũng hưng phấn, nói chuyện phiếm hồi lâu mới chịu về phòng mình.

...

Đến giờ ăn, mọi người vốn đã hẹn nhau cùng đi ra ngoài, bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng chuông dồn dập vang lên.

Tiếng chuông bình thường vốn phải nặng nề mà vang xa nhưng tiếng chuông lúc này vừa ngắn ngủi vừa chát chúa, khiến người ta tự nhiên cảm thấy khủng hoảng.

Tiếng chuông còn chưa dứt, gã tạp dịch đã chạy như bay vào, mặt mày kinh hoàng, giọng nói run run: "Nam Vũ cháy rồi!"

Mọi người nhìn nhau, giữ chặt gã tạp dịch đang run rẩy, ép hỏi: "Nam Vũ nào cơ?"

Gã tạp dịch nhũn cả người ngã ngòì xuống đất, đứng cũng không đứng dậy nổi: "Nam Vũ ở cung Càn Thanh!"

Mọi người bàng hoàng, mãi mới phản ứng nổi, ai cũng hoảng sợ.

Giờ đang là ban ngày, mọi người ào ra khỏi Đại Lý Tự, đi tới chỗ cao, nhìn về phía cung thành, chỉ thấy một cột khói đen đặc cuồn cuộn bay lên trời, lượn lờ ngay phía trên cung thành, đó chính là nơi tiếp kiến quần thần, cũng chính là nơi ở hằng ngày của Hoàng thượng - cung Càn Thanh.

Cách xa đến vậy, bọn họ vẫn có thể cảm nhận được tiếng lửa thiêu gỗ cháy bùng bùng.

Thi thoảng còn có mấy tiếng nổ mạnh mẽ vang lên, dường như toàn bộ cung Càn Thanh đều đã ngập tràn trong biển lửa, khói đen càng lúc càng dày, khói bốc lên trời, gần như đã che kín một vùng trời phía bắc.

Tại thời khắc này, người ở phía nam thành chỉ cần ngẩng đầu lên đã có thể nhìn thấy một khoảng trời xám xịt ở phía bắc.

Những người không biết có khi còn ngạc nhiên, không hiểu sao giữa một ngày nắng rực rỡ thế này lại đột nhiên có mây che kín trời như thế.

Người từ trong Hình Bộ cũng chạy ra, mọi người đưa mắt nhìn nhau, hãi hùng khiếp vía.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, lửa đã bốc lên ngàn ngọn, chỉ sợ rằng khó có thể dập tắt.

Giữa ban ngày ban mặt lại có hỏa hoạn, vậy là do cung nhân hầu hạ trong cung không cẩn thận, hay là... trong cung có biến gì?

Mọi người không biết nên làm thế nào cho phải, lâm vào hoảng loạn.

Có người hét lên: "Cứu Hỏa Ban đã tới chữa cháy rồi!"

Có người cảm thấy bọn họ hẳn là nên chạy vào trong cung ngay lập tức, giúp đỡ cứu hỏa, những người khác kiên quyết phản đối: "Trong cung lúc này chắc chắn đang rối loạn, chúng ta cứ đi bừa như thế, không phải sẽ càng loạn hay sao!"

Cung Càn Thanh thuộc về Nội đình của cung thành, không phải Ngoại triều [2], nếu không có chiếu chỉ, đến đại thần cũng không được tự tiện đi vào. Giờ bọn họ có đến thì cũng không vào được cơ mà!

[2] Cung thành nhà Minh chia thành Nội đình ở phía trong, Ngoại triều ở bên ngoài. Nội đình là nơi ở của gia đình Hoàng đế, cung Càn Thanh là nơi Hoàng đế ở giải quyết các công việc hằng ngày, tiếp kiến đại thần của Hoàng đế. Ngoại triều là nơi Hoàng đế thi hành quyền thống trị, tổ chức các nghi lễ long trọng, gồm các điện Thái Hòa, Trung Hòa, Bảo Hòa.

Kinh thành đông dân, đa phần phòng ốc lại được xây bằng gỗ, rất dễ xảy ra hỏa hoạn, Cẩm Y Vệ, Kinh Vệ, Kim Ngô Vệ mỗi bên cử ra mấy chục người để tạo thành Cứu Hỏa Ban, hằng ngày chịu trách nhiệm

tuần tra hoàng thành và kinh sư, một khi có hỏa hoạn xảy ra thì lập tức sẽ đánh chuông cảnh báo, nhanh chóng dập tắt để tránh lửa lan rộng. Trong cung, từ sáng đến tối, lúc nào cũng có Cứu Hỏa Ban tuần tra.

Mỗi người một ý, cãi cọ đến mức mặt mũi đỏ gay.

Mọi người không ai chịu ai, vậy nên đã chia thành hai nhóm, một nhóm theo Hình Bộ thượng thư đi về phía cung thành, những người còn lại quyết định cứ ở lại chờ tin tức rồi tính sau.

Lúc tiếng chuông vang lên, tim Phó Vân anh đột nhiên đập nhanh.

Hoắc Minh Cẩm giám sát chặt chẽ Thẩm gia, Thẩm gia đại công tử bị phụ tá xúi giục, đã chuẩn bị kế hoạch được ăn cả ngã về không, định ngày mai sẽ hành động. Bên Đông Cung đã xếp đặt thiên la địa võng, Hoàng thượng dự định đợi tới mai, khi Thẩm đảng tề tựu lại một chỗ sẽ bắt hết bọn họ như bắt ba ba trong rọ, sao tự nhiên hôm nay cung Càn Thanh lại có hỏa hoạn cơ chứ?

Có biến rồi!

Thẩm gia hẳn đã đoán được tin tức của bọn họ đã bị lộ, hoặc bọn họ thực sự không chờ nổi nữa nên đã hành động trước.

Sắc mặt nàng vẫn không hề thay đổi, nhìn khắp xung quanh một lượt, phát hiện ra bên người mình đột nhiên có thêm mấy người.

Đó chính là những hộ vệ mà Hoắc Minh Cẩm đã để lại cho nàng, không biết họ làm cách nào để trà trộn vào chỗ này.

"Phó tướng công đừng sợ, Nhị gia đã vào cung, giờ không biết trong cung thế nào rồi, tốt nhất ngài nên ở lại Đại Lý Tự." một hộ vệ nói.

Nàng cố giữ bình tĩnh, "Phiền người tới Hình Bộ tìm nhị ca của ta... bảo vệ an toàn cho huynh ấy, huynh ấy là chủ sự Sơn Tây Tư ở Hình

Bộ."

Hộ vệ ôm quyền thừa vâng, để lại hai người bảo vệ cho nàng rồi biến mất trong đám đông.

Nàng và mấy người Lục chủ bộ trở về Đại Lý Tự. Đại Lý Tự khanh hôm nay không có mặt. Là thiếu khanh, Triệu Bất dẫn hai trợ thủ vội vàng ra ngoài, dặn dò những người khác: "Các người ở lại chỗ này, không được tự tiện ra ngoài."

Mọi người ai cũng nơm nớp lo sợ, tranh cãi mãi vẫn chưa xác định được nguyên do là gì mà đã nghe thấy tiếng binh khí vang lên.

Những quan viên khi nãy định đi lấy nước giúp đỡ cứu hỏa chạy ngược vào trong Đại Lý Tự, "Bên ngoài toàn là binh lính! Chúng ta căn bản không ra nổi!"

Mọi người kinh hồn táng đảm.

...

Trong cung lửa cháy ngùn ngụt, người trong kinh thành chỉ cần ngẩng đầu lên là đã có thể nhìn thấy khói bụi cuồn cuộn bốc lên.

Trong vườn hoa Thẩm phủ, có một noãn các đang bị gia đình canh gác tầng tầng lớp lớp. Các lão phu nhân ngồi trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đột nhiên trở nên tối sầm, từ từ khép mắt lại, mân mê chuỗi Phật châu trong tay, lầm nhảm niệm lời cầu khẩn trong im lặng.

Trong phòng vang lên mấy tiếng ho khan.

"Trinh Thục..." trên giường, Thẩm Giới Khê loạng choạng chống người ngồi dậy, mặt mũi đầy vẻ đau yếu, tóc bạc trắng. Bị bệnh tật tra tấn, cộng thêm gần một năm nay luôn buồn bực vì cảm giác thất bại, chỉ trong mấy tháng, ông ta như đã già đi mười tuổi, "Mấy đứa nghiệt tử kia đâu rồi?"

đã nhiều lần Thẩm Giới Khê viện cớ bệnh cũ để dâng sớ xin từ quan, thực ra cũng chẳng hoàn toàn chỉ là để tạo áp lực cho Hoàng đế, ông ta thực sự bị bệnh. Gần đây việc trong phủ ngoài phủ đều do hai đứa con trai xử lý. Hôm trước ông ta bỗng phát hiện ra mấy con trai đã lén liên hệ với tổng binh Liêu Đông Từ Đình sau lưng ông ta, hơn nữa đã mua chuộc được Binh Mã Tư, Kinh Vệ, Vũ Lâm Quân, ông ta nổi giận lôi đình, còn chưa kịp mắng chửi hai đứa con trai đã tức quá ngất xỉu, ngủ suốt một ngày một đêm.

Triệu thị buông Phật châu trong tay ra, rót một chén trà, đi tới mép giường, đỡ cho chồng uống xong, nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra, "Đến nước này rồi, cũng không cần phải giấu ông nữa, mấy đứa chúng nó mang binh vào cung rồi."

"Nghịch chướng! Chúng nó đi lần này là lao đầu vào chỗ chết!"

Gân xanh trên trán Thẩm Giới Khê lập tức nổi lên, mặt mày dữ tợn, chén trà trong tay tuột ra rơi xuống đất.

Bã trà vương vãi trên mặt đất, đó là trà loại ngon nhất, đến trà trong cung cũng không thể tinh tế được như trà của Thẩm phủ, sau này sợ rằng không thể uống được loại trà ngon như thế nữa.

Triệu thị thờ dài thườn thọt.

Thẩm Giới Khê đứng dậy, đầu vầng mắt hoa, lão đảo loạn choạng, cố gắng lắm mới đứng vững được, "Ta lập tức ra ngoài gọi chúng nói về!"

Thái tôn vẫn chưa trưởng thành, họ làm gì có phần thắng, cách tốt nhất hiện giờ là nhẫn nhịn chịu đựng, đợi Hoàng thượng trăm tuổi, Thái tôn còn nhỏ, Thẩm gia lại có thể vùng lên! Tội gì lại phải được ăn cả ngã về không, nóng vội nhất thời như thế chứ!

Mới đi được mấy bước, chân tay đã nhũn ra, ông ta ngã quỵ xuống đất.

"Quan nhân, mặc kệ đi." Triệu thị đỡ Thẩm Giới Khê đứng lên, dìu ông ta ngồi xuống mép giường.

Người đàn ông đã từng có lúc nắm quyền chốn triều đình, dẫn dắt cả giang sơn này nói cho cùng cũng đã già rồi, giờ đây tóc đã trắng xóa, gầy yếu kiệt sức, tới ra khỏi phòng ngủ cũng không ra nổi.

sự bình tĩnh và lãnh đạm của Triệu thị khiến Thẩm Giới Khê càng bức bối thêm, "Đây là mưu phản đấy! một khi thất bại, Thẩm gia chết không có chỗ chôn! Lúc cấp bách như thế này, một người đàn bà như bà thì hiểu cái gì cơ chứ!"

"Quan nhân, ông không cần được chúng nó đâu."

Bị chồng mình dùng giọng điệu lạnh lùng nói thẳng vào mặt như vậy, sắc mặt Triệu thị vẫn bình thản, ngược mắt lên nhìn ông ta, "Huống hồ đây cũng chẳng phải lần đầu tiên."

Thẩm Giới Khê giật mình.

Triệu thị nói, giọng điệu bình thản: "Quan nhân, năm đó, để nâng đỡ Hoàng thượng đăng cơ, ngài đã không hề do dự, ra tay trước, khiến cho tiên đế tới tận lúc chết cũng không kịp để lại ý chỉ truyền ngôi. Ai cũng bảo tiên đế đi gấp quá, thực ra chỉ là do các người không đoán được được tính của thứ thuốc kia lại mãnh liệt như thế mà thôi... Ròng sinh rồng, phượng sinh phượng, chuột sinh con ra biết đào động, mấy đứa con trai chỉ học ngài mà thôi."

Sắc mặt Thẩm Giới Khê đột nhiên thay đổi, dùng ánh mắt tự chim ưng nhìn chăm chăm người vợ đã ở bên mình nhiều năm.

Đây là lần đầu tiên ông ta nhìn vợ mình bằng ánh mắt này. Mười mấy tuổi ông ta đã lấy vợ, bà ấy là đích nữ của Triệu gia, dịu dàng hiền thực, biết cách quản lý gia đình, mấy năm nay vẫn luôn giúp ông ta xử lý việc trong nhà, nhẫn nhịn, biết hy sinh, có tiếng hiền lương,

khiến cho ông ta có thể tập trung xử lý việc trên triều đình, không cần phải nhìn trước ngó sau.

Người khắp thiên hạ ai chẳng biết ông ta đã lấy được một người vợ tốt, vừa hiền dịu vừa phóng khoáng, chủ động nạp thiếp cho chồng, nuôi nấng thứ tử thứ nữ của ông ta, không hề ghen tuông, chèn ép thiếp thất trong nhà.

Ấy vậy mà người vợ hiền dịu này của ông ta, một người phụ nữ bình thường chỉ biết ru rú trong nhà, lại biết được bí mật năm đó!

Triệu thị chẳng thèm để ý tới cái nhìn của chồng, nói tiếp: "Mấy năm nay ngài càng ngày càng bảo thủ. Nếu như phụ tá nào nói một câu không xuôi tai, ngài sẽ lập tức đuổi họ đi thật xa. Từ Nội Các tới địa phương, chỉ có những người mà ngài bảo sao nghe vậy mới có thể thăng quan tiến chức. Ngài ở dưới một người mà ở trên vạn người, ngài uy phong, ngài đắc ý. Chỉ sợ từ lâu ngài đã quên những lời mình từng nói khi mới gia nhập Nội Các năm ấy rồi đúng không? Khi đó ngài còn cảm khái thủ phụ tiền nhiệm không biết kiềm chế, bị tiên đế chém đầu, cảm thấy bản thân mình chắc chắn sẽ bình tĩnh hơn vị thủ phụ tiền nhiệm kia. Khi tới phiên ngài nắm giữ triều chính, tại sao ngài lại không để lại một đường lui cho mình cơ chứ?"

Sắc mặt Thẩm Giới Khê càng lúc càng trở nên lạnh lẽo.

Người vợ này của ông ta vẫn luôn vâng vâng dạ dạ, coi chồng là trời, vậy mà giờ cũng dám đối mặt nói những lời như thế với ông ta!

Triệu thị bật cười, "Quan nhân, ngài quyền thế ngấp trời, khi ấy trong cung cử hành yến tiệc, đến Hoàng thượng cũng phải ngoan ngoãn chờ ngài ngồi vào bàn mới động đũa, ngài đã bị phú quý quyền thế làm cho mờ mắt rồi, làm sao nghĩ nổi tới những chuyện khác nữa... Thái tử chết rồi. Nguyên nhân cái chết vô cùng giống với cái chết của tiên đế, Hoàng thượng kích động, làm sao có thể để yên cho Thẩm gia cơ chứ? Nếu khi đó ngài tình nguyện lùi lại một bước, có lẽ vẫn còn có cơ hội, nhưng ngài lại liên tục lấy cớ từ quan để ép buộc

Hoàng thượng... Sớm muộn gì Thẩm gia cũng sẽ rơi vào cảnh tan cửa nát nhà, không góc đầu lên được, sớm một chút hay muộn một chút thì có gì khác nhau đâu."

Có rất nhiều chuyện thực ra hoàn toàn có thể tránh được, nhưng là người trong cuộc, chẳng phải ai cũng có thể tinh táo để nhận ra được vị trí đích thực của bản thân.

Trước mắt Thẩm Giới Khê tối sầm, đầu lại bắt đầu choáng váng, Triệu thị dìu ông ta quay lại giường nằm, "Ngài cứ nằm yên đó, bên ngoài toàn là tâm phúc mà mấy đứa con trai để lại, chúng ta chẳng ai ra nổi đâu. Việc đã đến nước này, chi bằng ngài cứ mặc kệ, để xem chúng nó có thể làm nên trò trống gì hay không. Nếu thành công, ngài vẫn có thể tiếp tục uy phong, nếu thất bại..."

Triệu thị mỉm cười, "Nếu thất bại thì cùng lắm là chết thôi."

Nhìn vợ mình lạnh lùng một cách đáng sợ như thế, Thẩm Giới Khê không khỏi trầm mặc, hơi lạnh thấm vào tận xương, lan ra khắp cơ thể.

Ông ta vẫn cho rằng mình là Nội Các thủ phụ cao cao tại thượng, nắm toàn bộ quyền thế trong tay, nửa đời đắc ý, cho dù cuối cùng rơi vào một kết cục ảm đạm cũng không sao cả bởi dù sao ông ta cũng đã uy phong nhiều năm như thế, không uổng công học hành gian khổ.

Vậy mà người bên gối lại lừa gạt ông ta mấy chục năm trời!

Nhẫn nhịn chịu đựng trong nội trạch mấy chục năm, biết tất cả mọi bí mật của ông ta nhưng lại kìm nén tới tận hôm nay mới nói thành lời... người vợ này hoàn toàn không thua kém ông ta chút nào!

"Có phải ngài cảm thấy thiếp thân điên rồi hay không?"

Triệu thị thấm một ít nước trà vào khăn tay, làm ướt môi khô khốc của Thẩm Giới Khê, "Thực ra đây mới là thiếp đấy chứ... Quan nhân,

từ nhỏ thiếp đã thông minh lanh lợi, thúc thúc dạy thiếp đọc sách viết chữ, đám con trai trong tộc không có một ai bằng thiếp, thúc thúc nói nếu thiếp là con trai, nói không chừng có thể làm nên sự nghiệp trong chốn quan trường. Thiếp nhất quyết không chịu thua, tại sao là con gái lại không được cơ chứ? Thiếp nỗ lực học tập, các thầy dạy và người lớn trong nhà ai cũng bảo thiếp còn giỏi giang hơn cả con trai."

Bà nói tới đây, nụ cười trên mặt dần dần phai nhạt.

"Nhưng mà dù thiếp có thông minh thế nào, hiểu biết ra sao thì năm mười bốn tuổi ấy, người lớn trong nhà vẫn cứ đưa thiếp tới trước mặt người Thẩm gia để người nhà các người chọn lựa. Tới tận bây giờ thiếp vẫn còn nhớ rõ ngày hôm đó, thiếp và các chị em trong nhà mặc những bộ quần áo tinh xảo nhất, xinh đẹp thướt tha, ngồi dưới gốc cây hải đường nói chuyện với nhau. Bà tử nhà các người đi tới, kéo tay chị em thiếp, sờ sờ nắn nắn, xem tướng mạo thế nào, dáng người ra sao, có dễ sinh đẻ hay không, còn muốn xem răng lợi mọc có thẳng thớm gọn gàng hay không, ai cũng khen chị em thiếp còn xinh đẹp hơn hoa, thiếp lại cảm thấy mình chẳng khác gì gia súc, chẳng khác gì lợn gà trong chuồng đang chờ bị giết thịt."

"Chữ của thiếp đẹp lắm chứ... Nhưng thế thì có lợi ích gì, nhà các người chọn đúng thiếp, thiếp đành phải xếp sách vở sang một bên, phải học cách làm sao để trở thành vợ hiền mẹ đảm. Tới tận khi đó thiếp mới biết người lớn trong nhà tận tâm dạy dỗ thiếp, để thiếp học thi từ thơ phú, dạy thiếp đạo lý làm người không phải là vì bản thân thiếp mà là do họ muốn trèo lên cao hơn, dùng thiếp để đổi lấy lợi ích của gia tộc."

Triệu thị cúi đầu, nhìn xuống khuôn mặt mang đầy suy nghĩ phức tạp của Thẩm Giới Khê, "Quan nhân, từ đó về sau, thiếp không bao giờ chạm vào sách vở nữa. Thiếp tranh cãi kịch liệt với thúc thúc, không cho các em gái trong nhà đọc sách, đọc thì có ích lợi gì chứ? Thà rằng cứ an phận làm một người vợ hiền, đừng để giống như thiếp, nuôi hy vọng rất nhiều năm, cuối cùng hy vọng tan

biến, không cam lòng nhưng lại không dám phản kháng, cũng chẳng biết phản kháng như thế nào, chỉ có thể ngoan ngoãn đi lấy chồng... Nhiều năm như vậy, thiếp chứng kiến ông dần dần thăng chức, từng bước từng bước một, đến cuối cùng lại trở nên vênh vang đắc ý, để lại mầm tai họa, thiếp không phải chưa từng khuyên ông nhưng ông có để vào tai không cơ chứ? Ông chỉ nói thiếp là đàn bà suốt ngày ru rú trong nhà, không hiểu việc triều đình... Đúng là thiếp không hiểu được đạo lý làm quan, nhưng thiếp biết ông đang đi từng bước tới bờ vực thẳm, thiếp muốn kéo ông trở lại, ông lại mắng thiếp ngu muội, chỉ biết đưa ra những ý kiến nông cạn. Mấy tiểu thiếp tuổi trẻ xinh đẹp biết nói ngọt, biết dỗ dành, ông thường đi tới chỗ bọn họ, nghe nhiều lời hay, làm sao có thể nghe lọt những lời nói thật churóng tai này đây."

Ngoài cửa sổ nổi lên trận gió to, cành cành trong đình viện cọ vào nhau sần sạt, khói đen từ hướng cung thành thổi tới, trong làn khói còn lẫn những mảnh tro tàn vương đốm lửa.

Lần hỏa hoạn này chẳng biết sẽ còn cháy tới khi nào.

Triệu thị đứng dậy, khép cửa sổ lại.

Năm ấy bà còn nhỏ tuổi, ngây thơ, dễ kích động, dễ nổi giận, cãi cọ một trận với Triệu sư gia, trở lại phòng mình khóc tức tưởi một trận, tự tay đốt hết sách vở của mình.

Tới tận giờ Triệu sư gia vẫn không hiểu được vì sao bà đột nhiên lại chán ghét sách vở, chỉ có mình bà biết nguyên nhân lại chính là vì thích, nhưng lại nhận ra hiện thực nên bà mới không dám chạm vào dù chỉ một chút.

Bà không thỏa mãn với việc chỉ làm một tài nữ trong chốn khuê phòng. Nếu không thể bước ra khỏi cánh cửa nội trạch thì không bằng từ đây cắt đứt hoàn toàn với sách vở.

"Quan nhân, ông và thiếp đã chung chăn gối mấy chục năm, làm vợ chồng cả đời. Nhờ có phúc của ông, thiếp đã trở thành các lão phu

nhân, cũng coi như vinh sủng cả đời... Ai ai cũng hâm mộ thiếp, thiếp cũng chẳng mong muốn gì hơn nữa. Con trai ngỗ nghịch cũng chẳng phải là lỗi của thiếp, thiếp tận tâm dạy dỗ chúng nó nhưng lại chẳng so được với sức hấp dẫn của quyền thế, chúng nó là con ông, không có tài năng của ông như tham vọng lại lớn hơn ông nhiều, người làm mẹ như thiếp cũng đã tận tình tận nghĩa rồi."

Bà xoay người, ngồi lại bên mép giường, kéo chăn cho Thẩm Giới Khê.

"Nếu chúng nó thất bại, thiếp thân tình nguyện xuống suối vàng với tướng công, hai người chúng ta cũng coi như có bạn cùng đi."

Thẩm Giới Khê nhìn người vợ đã ở bên mình mấy chục năm, nuốt khan mấy cái nhưng cuối cùng cũng chẳng nói gì nữa.

...

Toàn bộ thái giám đều đang tắt bật cứu hỏa, những thùng nước, thang gỗ, xô cát liên tục được đưa vào cung càn thanh, tiếng kêu la sợ hãi, tiếng hét gào giận dữ vang lên khắp mọi nơi hết đợt này đến đợt khác.

Chẳng khác gì Tu La địa ngục.

Mãng phục [3] được Hoàng thượng ban cho trên người chấp bút thái giám bị đốt cháy thủng một lỗ lớn, ông ta tức giận tới mức chửi tục, túm chặt lấy tiểu thái giám bên cạnh: "Gia gia [4] đâu rồi?"

[3] Áo thêu hình mãng xà, hình dạng tương đối giống rồng nhưng có 4 móng (rồng 5 móng).

[4] một cách gọi Hoàng đế.

Tiểu thái giám khóc lóc nói: "Vạn tuế gia gia trốn đi Tây Uyển rồi ạ."

Lúc này, mấy binh sĩ Cẩm Y Vệ hông đeo đao chạy như bay tới bên cạnh chấp bút thái giám: "Đông Cung có biến, nhân lúc Thái tử phi đau bụng sinh, người Thẩm gia đã bắt cóc Tôn quý phi, Vạn tuế gia gia cũng bị bao vây rồi!"

Chấp bút thái giám hồn phi phách tán, đổ mồ hôi như mưa, trận hỏa hoạn lần này quá kì quái, quả nhiên là do Thẩm đảng cố ý phóng hỏa!

"Sao Thái tử phi lại đau bụng sinh rồi? không phải nói còn một tháng nữa sao?"

Cẩm Y Vệ khẽ đáp: "Thực ra từ nửa tháng trước Thái tử phi đã bình an sinh sản rồi, sinh ra Thái tôn. Thẩm gia mua chuộc cung nhân, cố ý giấu giếm tin tức, chính là vì ngày hôm nay."

Chấp bút thái giám không khỏi rùng mình.

Xong rồi, chuyện này hoàn toàn không giống với tình báo mà Hoàng thượng nhận được.

"Mau truyền Hoắc chỉ huy sứ tới, hấn bách chiến bách thắng, có thể một mình canh giữ một thành, vạn quân cũng khó đánh vào, nhất định có thể cứu được Vạn tuế gia, nhanh lên!"

Mọi người thưa vâng.

...

Từ Cẩm Thành được quy hoạch rõ ràng nghiêm chỉnh, từ đầu đến cuối xây dựng tới mười mấy năm mới hoàn thành công trình.

Phía trước thiết triều, phía sau là tấm cung, Hoàng đế ở trung tâm.

Ngoại triều bao gồm ba điện lớn, điện Phụng Thiên, điện Hoa Cái, điện Cẩn Thân, sáng sủa hùng vĩ, tráng trí hoa lệ. Ba điện lớn này tạo thành một trục nối vào trung tâm với những bậc thang bằng cẩm

thạch trắng cao ngất, ngói lưu ly vàng lấp lánh, những bệ đá màu trắng xanh, toát lên huy hoàng, trong điện lát gạch vàng, hai bên trái phải đối xứng với nhau có sân rộng, có thể chứa được hàng vạn người quỳ lạy trong một lúc.

Khí phách hùng cường, huy hoàng tráng lệ.

Nơi này chính là đỉnh cao của quyền thế, đại diện cho hoàng quyền chí cao vô thượng.

Người đọc sách tha thiết ước mong được công thành danh toại, đó là có một ngày có thể ra vào Tử Cấm Thành, quỳ rạp dưới chân đế vương, từ nay tận tụy làm việc, thể hiện khát vọng và tài hoa của mình mình.

Hoắc Minh Cẩm mặc áo giáp, đội mũ trụ, tay cầm trường đao, đứng trước sân rộng, nhìn xung quanh một lượt.

Cờ bay phấp phới, ở phía xa, cung điện nguy nga hùng vĩ sừng sững lẳng lẳng đứng dưới ánh mặt trời, lấp lánh ánh vào, như một áp lực vô hình đang đổ xuống người.

Dù là ai đi nữa, đã đứng dưới chân cung điện cũng sẽ phải gỡ bỏ sự kiêu ngạo từ trong xương, cúi đầu xưng thần, chẳng khác gì con kiến phải thành kính quỳ lạy dưới chân thần phật.

Nhưng chàng không quỳ mà đi thẳng một mạch từ điện Phụng Thiên vào bên trong.

Phía sau là một đoàn binh sĩ đông nghịt, họ mặc giáp nhẹ, tay cầm cầm thương dài, đang trầm mặc theo sát bước chân chàng như một đám dã thú lặng lẽ đi trong đêm tối, tựa như trước kia trên chiến trường, biết rõ kẻ địch trước mắt đông hơn họ gấp mấy lần, biết rõ lần này có thể có đi mà không có về nhưng vẫn không hề do dự, nhất quyết đi theo tướng quân của bọn họ xông lên nghênh chiến.

Nam Vũ của cung Càn Thanh đã chìm trong ngọn lửa hùng hực, ánh lửa bốc lên tận trời, khói đen bốc lên che lấp cả một vùng trời.

Ánh mắt Hoắc Minh Cẩm vẫn rất bình tĩnh, chẳng khác gì đang đi dạo trong sân vắng, dẫn theo một đoàn binh sĩ như một đợt thủy triều ủa vào chốn nội cung uy nghiêm.

Thái tử phi đã bình an sinh sản từ lâu, Thẩm gia vẫn giấu giếm, không báo lên trên, giả vờ như đã bị cơn giận dữ của Hoàng thượng làm cho thấp thỏm bất an, nhưng thật ra vẫn âm thầm sắp xếp người, chuẩn bị cho lần cung biến này.

Chàng đã biết được tin tức từ trước, chỉ có điều không biết Thẩm đại công tử sẽ ra tay trước một ngày.

"Nhị gia, chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng, bọn chúng có hành động trước một ngày cũng chỉ đến thế mà thôi. Phía Đại Lý Tự, Hình Bộ và Thiên Bộ Lang cũng đã có người canh giữ cả rồi." Lý Xương vội vã chạy ra từ hành lang, chạy tới phía sau chàng, thở hổn hển, "Hoàng thượng bị Vũ Lâm Quân bao vây ở Tây Uyển, tất cả người bên Đông Cung đều là người của Thẩm đảng, một giọt nước cũng không lọt (*vô cùng kín kẽ*), không xếp người vào được."

Đông Cung thì có liên quan gì tới chàng cơ chứ?

Hoắc Minh Cẩm lạnh lùng nói: "Bảo vệ các cửa cung, ngoại trừ người của Thẩm Kính Đức, không cho bất kỳ ai xông vào. Người đích thân đi Đại Lý Tự đi."

Lý Xương ôm quyền thưa vâng.

Hoắc Minh Cẩm nhanh chóng tới Tây Uyển.

Vua một nước cũng chỉ như chó nhà có tang [5], đầu tiên là do cung Càn Thanh có hỏa hoạn, sợ tới mức hồn vía lên mây rồi lại bị Vũ Lâm Quân liên tục truy sát, dẫn theo mấy thái giám tùy thân, trốn vào điện Bảo Hòa bên hồ Thái Dịch, đợi chàng đưa người tới cứu viện.

Hoàng đế biết người Thẩm gia sẽ có hành động lớn nhưng lại không ngờ được Vũ Lâm Quân, Kim Ngô Vệ và Kinh Vệ cũng sẽ làm phản, ông ta còn cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng, là người buông cần, nhưng lại không biết bản thân ông ta cũng chỉ là mồi câu mà thôi.

[5] Ý chỉ người không nơi nương tựa, xuất phát từ câu chuyện trong “Sử ký – Khổng Tử thế gia”, khá là dài nên chú thích ở cuối chương.

Hoàng đế làm sao biết được nguyên nhân khiến cho Vũ Lâm Quân đi theo Thẩm Kính Đức tạo phản thực ra rất đơn giản, ông ta động một chút là nổi giận lôi đình, từng chỉ bởi một việc nhỏ mà hành hạ thống lĩnh của Vũ Lâm Quân đến chết trong khi vị thống lĩnh kia lại được thuộc hạ vô cùng kính yêu.

Hoắc Minh Cẩm dẫn binh sĩ tới, bày trận nghênh địch.

Chàng biết về những sắp xếp chi tiết của Thẩm Kính Đức từ trước nên đã bố trí người nấp ở chỗ tối, chỉ chờ Vũ Lâm Quân chui đầu vào lưới.

Trước điện Bảo Hòa người người chen chúc nhưng lại chẳng phải là để cử hành lễ lạt như bình thường mà là một đám Vũ Lâm Quân đông nghịt đang đánh vào phía trong. trên mặt đất, đâu đâu cũng có xác chết đổ xuống, thị vệ trước điện đã chẳng còn mấy người. Hoàng đế và mấy tiểu thái giám trốn ở phía trong, run lên bần bật.

Thấy Hoắc Minh Cẩm tới, thái giám bên trong điện mừng rỡ kích động, "Vạn tuế gia, Hoắc chỉ huy sứ tới rồi!"

Mặt mũi Hoàng đế tái xanh tái xám, ông ta cắn răng thề với trời, "Trẫm nhất định phải băm thây đám người Thẩm gia thành trăm mảnh!"

Bên ngoài điện, Hoắc Minh Cẩm giơ tay ra hiệu, trên núi giả trong đình viện bỗng nhiên xuất hiện hàng loạt cung nỏ, mũi tên lao đi vun vút.

Những mũi tên đó được chế tạo đặc biệt, cắt qua không khí, bắn về phía sau lưng Vũ Lâm Quân.

Vũ Lâm Quân chỉ một lòng mong tấn công vào điện Bảo Hòa, không đoán trước được phía sau lại có người tập kích, vô cùng kinh sợ, nhanh chóng điều chỉnh đội hình, chuẩn bị phản kích.

Nhưng Hoắc Minh Cẩm lại có chuẩn bị từ trước, sau mấy đợt tên bắn, tử sĩ phía sau cầm thương lao thẳng về phía trước, binh sĩ mai phục trong góc tối xông ra từ hai bên, dễ dàng xé rách đội hình của Vũ Lâm Quân.

Những tử sĩ từng trải qua những trận chiến trên chiến trường, dũng mãnh không sợ chết, sao có thể thất bại trong tay một đám Vũ Lâm Quân trong cung với đội hình rời rạc.

Vũ Lâm Quân sợ vỡ mật, nhanh chóng vỡ trận.

Những đôi mắt đỏ hằn tơ máu, tay chân rơi rụng khắp nơi, tiếng gào thét điên cuồng... dường như đã đưa Hoắc Minh Cẩm trở lại chiến trường như trước kia.

Nhưng đây chẳng phải chiến trường, chỉ là những âm mưu quỷ kế tầng tầng lớp lớp.

Thậm chí đến trận chiến này cũng nằm trong kế hoạch của chàng.

Chàng rút đao bên hông ra.

Những người xung quanh lập tức tránh đường, nhìn chàng bằng ánh mắt đầy vẻ kính sợ.

Hoắc Minh Cẩm chậm rãi tiến về phía trước, mũi đao hạ xuống, lưỡi đao hắt ra thứ ánh sáng lạnh lẽo như tuyết. Dưới làn khói đen đặc quánh, cung điện vẫn hùng vĩ như vậy, chàng nhấn mạnh từng chữ một: "Thu lưỡi đi."

Thảm Giới Khê sống hay chết, Thảm đảng có loạn hay không, chàng căn bản không thêm quan tâm.

Từ đầu tới cuối, mục tiêu của chàng chỉ có một.

Vị đế vương mặc hoàng bào trên điện Phụng Thiên.

Chú thích của editor:

Về câu “chó nhà có tang” (tang gia chi khuyển)

Khổng Tử từ năm 30 tuổi đã bắt đầu mở trường tư thục nhận môn đồ, 50 tuổi được vua nước Lỗ phong chức Trung Đô Thừa, sau đó lần lượt nhậm các chức vụ Tư không, Tư Khấu..., nhưng vua nước Lỗ vẫn chưa thật sự coi trọng ông, Khổng Tử bất bình vì không thể trở hết tài năng chính trị của mình, mới dẫn các đệ tử rời khỏi nước Lỗ.

Mấy thầy trò lần lượt đến các nước Vệ, Trần, Tống v v, nhưng mấy nước này đều không chịu áp dụng đường lối chính trị của Khổng Tử, mấy thầy trò lại lên đường đi sang nước Trịnh, khi đến ngoài cửa phía đông đô thành nước Trịnh thì mấy thầy trò thất lạc nhau, chỉ có mỗi mình Khổng Tử đứng đợi ở dưới cửa thành. Tử cống sốt ruột đi tìm thầy khắp mọi nơi, khi gặp một người nước Trịnh vội hỏi rằng: "anh có nhìn thấy thầy tôi ở đâu không?".

Người này đáp: "Tôi thấy ở ngoài cửa đông có một ông già trông rất quái gở, ông này trán dô như vua Nghiêu, cổ cao như Cao Đào, vai rộng như Tử Sản, từ trên lưng trở xuống thì trông giống như ông Vũ, ông ta buồn bã trông chẳng khác nào con chó nhà có đám tang, không hiểu người đó có phải là thầy của anh không".

Tử cống nghe vậy vội vàng chạy ra ngoài cửa đông. Khi gặp được Khổng Tử mới đem lời người nước Trịnh nói lại với thầy. Khổng Tử nghe xong liền cười phá lên: "anh ta so sánh thầy với người khác thì

thật không chuẩn xác, nhưng đem ví với một con chó của nhà có
đám tang thì thật không có gì xác đáng hơn nữa ".

Chương 121: Băng hà

Hai bên đường dẫn vào điện Bảo Hòa trồng rất nhiều hoa hải đường, trên cành nở đầy những đóa hoa màu hồng phấn, gió đưa nhẹ nhẹ, hoa rụng lá tả trên mặt đất, trước bậc thang đầy cánh hoa rơi.

Hoắc Minh Cẩm đi từng bước từng bước vào phía trong điện, giầy giẫm lên cánh hoa, máu tươi từ lưỡii đao nhỏ xuống, tạo thành một vệt máu dài phía sau.

Vũ Lâm Quân thu trận, những thái giám trung thành nhất bên cạnh Hoàng đế cũng đã chết gần hết.

Những binh sĩ do chàng đưa tới đã vây chặt cả cung điện, người bên trong có chạy đằng trời.

Lúc Hoàng đế bị áp giải vào trong điện, có người canh gác chặt chẽ bên ngoài, ông ta còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, một hồi lâu sau mới ý thức được điều gì đã xảy ra, mắt trợn trừng như sắp nứt ra đến nơi, vô cùng hoảng sợ gào lên: "Người... Tên nghịch tặc này!"

Ông ta là vua một nước, Hoắc Minh Cẩm là con cháu của Hoắc gia, vậy mà người này dám làm trái lời răn của tổ tông, có gan phạm thượng làm loạn!

Các binh sĩ xung quanh mặt mày lạnh lùng, hoàn toàn không thể hiện bất kì sợ kính sợ nào đối với bậc quân vương, nhắc Hoàng đế như nhắc một con gà ném vào trong điện.

Hoàng đế tức tối, mắt trợn trừng, định đứng dậy, binh sĩ đã đá thẳng vào đầu gối ông ta, ông ta gào lên thảm thiết, mồ hôi toát ra đầy đầu.

Đường đường một đấng quân vương mà thời khắc này chẳng khác gì tù nhân, mặc người chém giết.

Hoắc Minh Cẩm bước mấy bước về phía trước, cúi người đối mặt với Hoàng đế, bỗng giơ thanh đao trong tay lên.

Mặt mày Hoàng đế trắng bệch, mắt vẫn trợn trừng, vô thức lùi về phía sau trốn.

Nhưng Hoắc Minh Cẩm cũng chẳng ra tay với ông ta, nhấc tay phải xé lấy một góc áo mà Hoàng đế đang mặc trên người, lau chà vết máu trên đao của mình.

Bàn tay với những khớp xương rõ ràng, động tác thông thả ung dung, dường như mảnh long bào trong tay chàng chỉ là một miếng vải thô tầm thường nhất.

Hoàng đế cố gắng hết sức để duy trì sự tôn nghiêm của bậc quân vương nhưng đứng trước sống chết, ông ta vẫn không thể kiềm chế nỗi sợ hãi, và sự lạnh lẽo thấu xương dâng lên từ đáy lòng.

Ông ta nghiêng răng: "Loạn thần tặc tử! Thanh danh trung nghĩa trăm năm qua của Hoắc gia đã hoàn toàn bị phá hủy trên tay ngươi rồi."

Khóe miệng Hoắc Minh Cẩm nhếch lên tạo thành một nụ cười lạnh lẽo châm chóc, chàng nhướn mày, trầm giọng nói: "Quân chi thị thần như thổ giới, tặc thần thị quân như khấu thù [1]. Hoàng thượng, Hoắc gia quân nhà chúng ta trung thành, tận tâm, nghe lệnh quân vương mà vào sinh ra tử, da ngựa bọc thân... Ngươi muốn diệt trừ ta thì cứ chĩa mũi đao về phía ta, không nên kéo bọn họ chôn cùng."

[1] Trích "Mạnh Tử", nghĩa là: vua coi như bèo tôi như đất cỏ thì bèo tôi coi vua như kẻ thù.

Nam nhi phải chết nơi biên cảnh, lấy da ngựa bọc thân làm vinh dự.

Chàng sinh ra ở Hoắc gia, lớn lên ở Hoắc gia, từ khi vẫn là một đứa trẻ ngây thơ đã biết sứ mệnh của bản thân mình là gì. Chàng lớn lên trong sự nuôi dạy của phụ huynh và người lớn trong nhà, ý niệm tận trung với nước, diệt trừ quân giặc đã từng dung nhập vào xương và thịt chàng, từng là niềm tin và chấp niệm của cả đời của chàng.

Bởi trong lòng lúc nào cũng có ý nguyện dẹp tan giặc ác, giữ cho thiên hạ thái bình, dù tình huống trên chiến trường có nguy cấp đến độ nào, chàng cũng không hề sợ hãi.

Chàng biết việc chàng chém giết trên sa trường là có ý nghĩa, tất cả những thứ máu tanh này đều do quân nhân bọn họ gánh vác. Đối với kẻ địch, chàng đuổi cùng giết tuyệt, nhổ cỏ tận gốc. Người xâm phạm biên cương của ta, cướp bóc chém giết bá tính của triều ta, ta phải giết không tha, dù có phải kéo theo một đội quân ẩn náu mấy tháng trong hoang mạc cũng nhất quyết không tha cho một tên nào.

Chỉ cần đất nước được thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp, cơm no áo ấm, thanh đao của chàng sẽ chém xuống mà không có chút do dự nào.

Những chiến sĩ giết quá nhiều người trên chiến trường sẽ có lúc trở nên bàng hoàng, hoài nghi. Tỷ như cha chàng, sau mỗi cuộc chiến, ông sẽ lại thờ dài sát nghiệt của Hoắc gia quá nhiều, buồn bực hồi lâu.

Hoắc Minh Cẩm chưa bao giờ có cảm xúc như vậy.

Theo quân xuất chinh từ thuở thiếu niên, lần đầu tiên giết người, khoảnh khắc mà dòng máu nóng phụt ra dưới thanh đao, lòng chàng lạnh lẽo như đao, vô cùng bình tĩnh.

Đó là bởi trong lòng chàng có niềm tin.

Mãi tới ngày hôm ấy, cùng một lúc bị người thân nhất trong gia đình, hoàng thất mà chàng nguyện trung thành và chiến hữu vào sinh ra tử trong quân đội lừa dối, phản bội, rồi sau đó trơ mắt nhìn theo những

thuộc hạ đi theo mình chết đi, từng người từng người một... Họ không chết trận sa trường mà là chết đói, chết khát, chết vì ốm đau bệnh tật...

Trong khoảnh khắc, tất cả những gì chàng hằng tin tưởng bỗng sụp đổ.

Những thứ khiến chàng đấu tranh nửa đời người đột nhiên trở thành một trò cười.

Điện Báo Hòa lặng ngắt như tờ, những binh sĩ mặc áo đen chẳng khác gì hồn ma của những người đã chết, yên lặng canh gác trong các góc.

Hoắc Minh Cẩm vẫn đang tiếp tục lau chà thanh đao trong tay.

Ngoài điện vẫn đang ồn ào, đám vệ sĩ đi qua đi lại, thu dọn đồng hồ đồng và xác chết sau cuộc chiến vừa rồi.

Dù là quân vương tôn quý, sống hay chết cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt, chẳng khác gì đám Vũ Lâm Quân kia, một khắc trước vẫn còn nhất quyết phải tấn công vào trong điện, thế thắng như chẻ tre vậy mà bây giờ đã trở thành những vong hồn dưới thanh đao, chẳng khác gì bùn lầy bị người khác kéo đi.

Hoàng đế không thể nào không run lên, chân tay lạnh ngắt, sợ hãi do kề cận cái chết đã hoàn toàn đánh tan thần trí của ông ta: "Hoắc Minh Cẩm, ngươi muốn mưu triều soán vị để bêu danh muôn đời hay sao?!"

Nghe xong những lời này, Hoắc Minh Cẩm cười, "Mưu triều soán vị à?"

Chàng nhếch môi, ngắm nhìn thanh đao đã sạch vết máu, giơ đao lên, tra vào vỏ.

"Thiên hạ này thái bình đã lâu, trời yên biển lặng, quốc thái dân an, dù triều đình có rung chuyển thế nào đi chăng nữa thì dân chúng vẫn cứ có thể an tâm sống qua ngày, lòng dân hướng về Chu gia, chỉ cần có dòng máu của hoàng thất là có thể thống lĩnh thiên hạ. Nếu tạo ra chiến sự một cách chẳng có lý do gì thì chỉ sẽ trở thành cái cớ để phiên vương khắp nơi tự xưng vương xưng đế, cuối cùng mỗi người chiếm cứ một phương, tạo thành hỗn chiến, trăm họ lầm than, người chịu khổ cũng sẽ chỉ là dân chúng vô tội."

Triều đại trước cũng từng có chiến loạn, dân chúng phải chịu nỗi khổ lang bạt kì hồ, mười người thì chín người chết đói, xác chết khắp nơi. Thái Tổ vùng lên từ khởi nghĩa nông dân, dẫn quân thống nhất thiên hạ, thời kì loạn lạc kết thúc, khiến người dân an cư lạc nghiệp, tính đến giờ đã được trăm năm thái bình, người người đều biết tới ân đức của hoàng thất, lòng dân hướng về hoàng thất nên không ai có thể lay động địa vị của bọn họ.

Nghe chàng nói như thế, từng câu từng chữ đều mang theo đạo lý, mắt Hoàng đế lập lòe tia giao hoạt.

Hoắc Minh Cẩm lại chuyển sang ý khác, "Hoàng thượng, giang sơn là của dân chúng, không phải của người."

Dưới bầu trời này đâu phải chỉ có mình Hoàng đế mang họ Chu, chỉ cần người ngồi trên ngôi vị Hoàng đế là người mang dòng máu hoàng thất, thiên hạ này không thể loạn được.

Hoàng đế trợn trừng mắt, trong mắt đầu tia máu: "Quá nực cười! Người luôn miệng quan tâm tới dân chúng nhưng lại đại nghịch bất đạo như thế, ngang nhiên phát động cung biến, còn định hành thích vua, người đặt chúng sinh trăm họ ở chỗ nào?"

"Chúng sinh trăm họ?"

Sắc mặt Hoắc Minh Cẩm lạnh như băng, chàng hờ hững nói, "Ta chỉ là một phàm nhân, không thể lo nỗi cho chúng sinh trăm họ."

Đó là chức trách của bậc thánh thần.

Chàng chỉ là một người bình thường, không gánh vác nỗi chúng sinh, cũng không gánh vác nỗi thiên hạ, mà hiện giờ chàng cũng chẳng sợ sau này để lại tiếng xấu muôn đời. Nhân nghĩa đạo đức, luân lý cương thường, tôn ti trên dưới... tất cả những gì chàng đã được học đều vô căn cứ cả, chàng chẳng quan tâm đến những cái đó, chàng chỉ tin tưởng chính mình.

Giống như nhiều năm trước chàng không hề do dự, vung đao cắt đứt cổ kẻ địch, giờ trong lòng chàng cũng không có chút áy náy hay do dự nào.

trên chiến trường, thuộc hạ của chàng không thể nào không đi theo chàng, noi gương chàng, không phải xuất phát từ sự sùng bái đối với võ nghệ cao cường của chàng mà là bị thuyết phục bởi sự bình tĩnh, vững chắc, mạnh mẽ, lại lạnh lùng quyết đoán của chàng.

Điện Bảo Hòa trống rỗng, chàng đứng giữa điện, ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu lên thân cao lớn tạo thành một bóng người tối đen như thể rơi xuống vực sâu.

sự sắc bén như đao trên người chàng khiến Hoàng đế sợ cứng cả người, nói không nên lời, há miệng mấp máy rồi cố nén sợ hãi, cười lạnh: "Trong tay ngươi không có quân đội, nhân lúc trầm không đề phòng liền phạm thượng làm loạn, sớm muộn gì cũng rơi vào tình thế chết không có chỗ chôn! Các đại thần trong triều làm sao có thể tha cho ngươi cơ chứ?" đang định mắng chửi, ông ta bỗng nhớ tới những quân sĩ đi theo Hoắc Minh Cẩm, người người mạnh mẽ rắn chắc, xuống tay tàn nhẫn quyết liệt, rõ ràng là những kẻ từng kinh qua chiến trường, không khỏi sờn tóc gáy, "Ngươi lấy quân từ đâu tới?"

Hoắc Minh Cẩm không thèm để mắt với Hoàng đế, xoay người ra ngoài, chỉ để lại cho ông ta một bóng lưng lạnh lẽo.

Chàng ra khỏi điện, nói với phụ tá đang chờ đợi bên ngoài: "đi lấy chiếu thư đã chuẩn bị tới đây, mở cửa cung, để các đại thần trong Nội Các vào cung."

Phụ tá khom người thưa vâng.

Chỉ một lát sau, trong điện vang lên mấy tiếng kêu thảm thiết khiến người ta lạnh cả người.

Những người đứng ngoài điện đứng nghiêm, tựa như những bức tượng gỗ, dường như chẳng nghe thấy gì.

sự rối loạn ở điện Bảo Hòa đã được bình ổn trở lại.

Hoắc Minh Cẩm lại tới Đông Cung.

trên tường cung, nỏ xếp dày đặc, những tinh binh của Đoàn Doanh (*một đơn vị quân đội*) thân mặc áo giáp, như một đợt thủy triều mãnh liệt tràn về phía Đông Cung, khí thế hùng hục.

Cung Càn Thanh vẫn đang tiếp tục cháy.

Ngoài cánh cửa cung màu son, tinh binh đang giằng co với những quân sĩ bên trong.

"Nhị gia, Thẩm Kính Đức lấy Tôn nương nương, Thái tử phi và Thái tôn làm con tin, thuộc hạ không dám xông bừa vào." Quan tướng dẫn binh khế nói.

Hoắc Minh Cẩm đứng trước cửa cung, dáng người đĩnh đạc, nhìn xung quanh một lượt, "không sao, người dẫn một trăm người đi thẳng từ cửa chính vào, sẽ có người tiếp ứng ở cửa hông."

Quan tướng thở phào nhẹ nhõm, vung tay, gào lên một tiếng, "Giết!"

Những binh sĩ xung quanh cũng hét lên, thương gấn tua đỏ trong tay giương lên, xếp thành đội hình chỉnh tề mà mạnh mẽ, tấn công trực diện vào cửa cung.

Cung điện ở Đông Cung không thể nào rộng lớn hùng tráng được như ba điện lớn ở ngoại triều. Ở một chỗ nhỏ như thế này, hai bên nhanh chóng lao vào nhau chém giết giữa sân cung điện, những vũ khí lớn đều không có tác dụng, chỉ có thể đánh giáp lá cà.

Hoắc Minh Cẩm đã có chuẩn bị từ trước, hơn nữa tâm phúc bên cạnh Thẩm Kính Đức lại là người của chàng, từng bước sắp xếp của Thẩm gia đều đã nằm trong lòng bàn tay chàng.

Người của Binh Bộ, Đoàn Doanh chỉ huy sứ, tổng binh ở các địa phương... chỉ cần là người hưởng ứng Thẩm gia thì đều đã bị Cẩm Y Vệ bắt giữ từ trước.

Thực lực hai bên cách xa nhau như vậy, đám Vũ Lâm Quân đương nhiên nhanh chóng sụp đổ.

Thẩm Kính Đức bị bắt sống nhưng vẫn vùng vẫy điên cuồng, gào lên: "không thể thế được, chỉ là bọn Cẩm Y Vệ nhãi nhép, sao có thể!"

Ông ta đã căn dặn đám thuộc hạ phải đề phòng Hoắc Minh Cẩm từ trước, tại sao đối phương vẫn có thể tấn công vào một cách dễ dàng như trở bàn tay như thế được?! Hoắc Minh Cẩm làm gì có quân cơ chứ!

Hoắc Minh Cẩm cười nhạt.

Người Thẩm gia đề phòng chàng, Hoàng thượng cũng đề phòng chàng, bọn họ ai cũng cho rằng trong tay chàng chỉ có Cẩm Y Vệ, coi chàng như một quân cờ, nào biết được năm đó từ đảo hoang trở về, chàng đã âm thầm có sắp xếp riêng.

Từ mấy năm trở về trước, chàng vẫn liên tục âm thầm chiêu mộ binh sĩ.

Quan quân ở Vệ Sở các nơi ai cũng lòng tham vô đáy, chỉ thích ăn không thích làm, Vệ Sở có một ngàn binh lính nhưng mỗi lần báo

lên triều đình lại dám nói trong tay mình có một vạn binh mã.
Chàng đã lợi dụng điểm này để nuôi một đội quân cho riêng mình.

Chàng không khiến bất cứ kẻ nào hoài nghi, mở rộng quân đội cũng có chiếu chỉ rõ ràng, thậm chí dẫn bọn họ thẳng một mạch lên phía bắc, đi vào kinh thành cũng đã được Hoàng đế cho phép. Hoàng đế cho rằng những người chàng điều động chỉ là một đám quân lính không chính quy vốn dùng để đàn áp lưu dân.

Về phần tiền tài quân lương từ đâu tới, Hoàng đế đại khái vĩnh viễn không biết được, hòn đảo hoang ở giữa biển thực ra lại là một nơi cất giữ kho báu.

không có tiền, chàng sao có thể mua chuộc những kẻ tới truy sát mình, rồi còn trở về Trung Nguyên cơ chứ.

Chàng tiêu hết gia sản của mình để chôn cất cho thuộc hạ, không hề mua ruộng đồng nhà cửa, còn chẳng thèm quan tâm tới ăn mặc của bản thân.

Hoàng đế là kẻ đa nghi, lòng dạ hẹp hòi nhưng một khi ông ta tự cho rằng mình đã khống chế được ai đó, ông ta sẽ tin tưởng điều này một cách mù quáng. Mấy năm nay, Hoàng đế cho rằng chàng đã không có tiền, cũng chẳng có binh, chỉ còn có thể ngoan ngoãn trung thành với ông ta.

nói cho cùng, đó chỉ là sự ngụy trang để giải trừ sự cảnh giác của Hoàng đế mà thôi.

...

Hỏa hoạn ở cung Càn Thanh còn chưa dập tắt, sự náo loạn bên trong Tử Cấm Thành đã hoàn toàn kết thúc.

Tất cả mọi chuyện xảy ra qua nhanh, dù là người Thẩm gia, Vũ Lâm Quân, Kim Ngô Vệ trong cung, thị vệ trước điện, mười hai Đoàn Doanh, Ngũ Quân Đô Đốc Phủ hay là thái giám, cung nữ trong cung

cũng đều cảm thấy như thể đây chỉ là một cơn ác mộng, chưa kịp ý thức được điều gì đã rơi vào cảnh thần hồn nát thần tính, đến lúc lấy lại được tinh thần thì cũng đã tỉnh mộng.

Các đại thần trong Nội Các và Lục Bộ vội vàng vào cung, không nhìn thấy xung đột, cũng chẳng thấy giằng co gì, chỉ thấy đám cung nhân đang bung tất cả những thứ có thể dập lửa, chạy về phía cung Càn Thanh, tuy hoảng loạn nhưng vẫn có trật tự, mọi công việc được xử lý một cách gọn gàng.

"Chưởng ấn thái giám và chấp bút thái giám đều đã chết trong lúc bảo vệ Hoàng thượng. anh em Thẩm Kính Đức đã chết dưới tay Hoắc chỉ huy sứ, Hoắc chỉ huy sứ đã tới cung Càn Thanh cứu hỏa. Tôn nương nương, Thái tử phi và Thái tôn bình an vô sự..."

Tiểu thái giám bấm báo rành mạch.

Đôi lông mày của Vương các lão nhíu chặt, vội vàng hỏi: "Thế Hoàng thượng đâu? Long thể có vấn đề gì không?"

Các đại thần xung quanh trầm mặc đi theo Vương các lão, đoàn người nhanh chóng đi về phía điện Bảo Hòa. Thời khắc này, đến cả những đại thần già nua nhất đi như bay.

Tiểu thái giám cúi đầu đáp: "Lúc xảy ra hỏa hoạn ở Nam Vũ, Hoàng thượng vô tình hít phải khói bụi, sau đó lại bị Vũ Lâm Quân bắt cóc nên bị kinh hách... Cũng may Hoắc chỉ huy sứ tới kịp thời, không để đám giặc kia thực hiện được âm mưu, giờ thái y đang chẩn trị cho Hoàng thượng."

Mặt Vương các lão tối sầm, tất cả mọi chuyện đều xảy ra một cách kỳ quái quá mức, tình báo mà các đại thần thu được đều giống y hệt nhau, đó là Hoàng thượng đang chuẩn bị giải quyết Thẩm gia, ai dám có hành động riêng đều sẽ bị Hoàng thượng coi như đồng đảng của Thẩm Giới Khê, xử trí một thể.

Bởi vậy mấy ngày nay quan viên ở Lục Bộ đều cực kỳ im ắng, không dám tạo ra sóng to gió lớn gì trên triều đình.

Giờ nghĩ lại, tất cả bọn họ đều bị lừa rồi!

Ai mà ngờ được Thẩm gia lại phát rồ đến độ như thế, định bắt chước đám loạn thần tặc tử, định lợi dụng thiên tử để ra lệnh cho thiên hạ không bằng...

Lòng Vương các lão rối như tơ vò.

Tới điện Bảo Hòa, họ chỉ còn thấy trên mặt đất vẫn còn những vết máu chưa kịp lau rửa, trong không khí vẫn còn đặc sệt mùi máu tươi.

Mọi người nhú mày, cố nén cơn buồn nôn, đi vào trong điện.

Mấy vị thái y đang âu sầu ủ rũ, tụ lại một chỗ khe khẽ bàn tán điều gì. Thấy các vị đại thần đã tới, họ ngẩng đầu, mặt mày trắng bệch.

Mọi người ai cũng kinh hãi.

Viện phán của Thái Y Viện đứng dậy, kéo Vương các lão sang một bên, ôm quyền nói: "Lão tiên sinh, Hoàng thượng hít phải khói bụi nên cổ họng bị tổn thương, giờ không thể nói được nữa, lục phủ ngũ tạng cũng bị tổn thương rất sâu, chúng ta đang nghĩ cách..."

Mồ hôi Vương các lão đổ xuống như mưa, ông ta trầm ngâm một lúc lâu rồi khẽ nói: "Chuyện này liên quan tới xã tắc, ông không được giấu giếm, kết luận là như thế nào?"

Viện phán cúi người vái một cái, đưa ra kết luận.

Sắc mặt Vương các lão cứng đờ.

Hoàng thượng không còn nhiều thời gian nữa, Thái tôn còn nhỏ, lại vừa mới xảy ra một đợt náo loạn bất ngờ, bọn họ vẫn còn chưa tìm được manh mối rõ ràng... Chẳng lẽ là phải nâng đỡ Thái tôn đăng cơ thật sao?

Nhưng mà Thái tôn vừa mới ra đời đấy!

Đúng lúc này lại có tiếng thét chói tai truyền vào trong điện. Mọi người thềm run rẩy trong lòng. Mấy đại thần tuổi già sức yếu sắp không chịu đựng nổi nữa.

Tất cả những sự kiện xảy ra ngày hôm nay, cái nào cũng khiến bọn họ trở tay không kịp.

Mấy tiểu thái giám kinh hoàng sợ hãi, lao thẳng vào điện Bảo Hòa, quỳ rạp xuống trước mặt Vương các lão, "Tôn nương nương biết chuyện hỏa hoạn ở cung Càn Thanh là do cung nhân bên cạnh Thái tử phi cố ý gây ra, nổi giận phùng phùng, tát Thái tử phi rồi lao vào tranh chấp với Thái tử phi... vô tình đánh tới Thái tôn, Thái tôn..."

"Thái tôn sao rồi?"

Wương các lão thềm sợ hãi.

Tiểu thái giám nước mắt như mưa, quỳ rạp trên mặt đất, không dám ngẩng đầu, "Thái tôn mất rồi!"

Mọi người không thể tin vào tai mình, sao có thể như vậy được chứ?

Chỉ trong một ngày, Thẩm gia hành động, Hoàng thượng bị thương nặng, Thái tôn chết yếu...

Thiên hạ này thực sự sắp rối loạn rồi hay sao?

Trong điện, thái giám bên cạnh Hoàng đế quỳ gối bên mép giường, thông báo cho Hoàng đế tin tức Thái tôn chết yếu.

Hoàng đế trợn trừng mắt, vẻ mặt như điên cuồng, cổ họng rung lên nhưng chẳng nói nổi chữ nào, tay chân cứng còng, đến đầu ngón tay cũng không động đậy nổi.

"Hoàng thượng, xin ngài nén bi thương!"

Thái giám mặt lạnh như băng, nói một câu.

Hoàng đế trừng mắt nhìn thái giám, dường như không thể tin nổi chuyện trước mắt.

Thái giám lấy giấy bút tới, "Hoàng thượng, có phải ngài đã tự biết thời gian không còn nhiều nữa, muốn để lại chiếu thư truyền ngôi hay không?"

Giọng điệu của hãn cung kính nhưng động tác trên tay lại thô lỗ.

Lúc này, ngoài tám bình phong vang lên tiếng bước chân.

Thái giám lập tức thay đổi sắc mặt, không còn sự khinh thường khi nãy.

Vương các lão đi vào trong điện, nhìn thấy Hoàng đế lâm vào tình trạng thê thảm như thế, nước mắt nước mũi trào ra, quỳ xuống trước giường, "Hoàng thượng, lão thần cứu giá chậm trễ, xin Hoàng thượng thứ tội!"

Những đại thần khác cũng đồng loạt quỳ xuống.

Bình thường, văn thần không mấy khi quỳ xuống trước mặt Hoàng đế, dẫu có gặp mặt thì cũng chỉ chấp tay thi lễ mà thôi nhưng bọn họ là đại quan của triều đình, đắm chìm trong tranh chấp đảng phái, vậy mà hoàn toàn không biết một chút nào về động tĩnh ở Thẩm gia, còn đang âm thầm liên lạc với các thế lực ở khắp nơi, chuẩn bị chờ Thẩm gia rút đài sẽ phân chia những chức vị để trống, ai mà biết được trong kinh đã loạn tới mức này!

Trận cung biến hôm nay, bọn họ không thể thoái thác được tội của mình!

Hoàng đế há hốc miệng, mặt mày dữ tợn.

Thái giám giơ tay gạt nước mắt, khóc lóc kể lể với Vương các lão:
"Khi nãy Vạn tuế gia gia còn có thể nói được mấy câu, biết Thái
tôn đi rồi liền suýt nữa không thờ nổi..."

Nước mắt Vương các lão cũng tuôn ra như suối, dù Hoàng đế có hà
khắc với cung nhân ra sao, bạc bẽo với thần tử tới mức nào, nói cho
cùng ông ta cũng là đế vương.

Mọi người khóc lóc thảm thiết. trên giường, Hoàng đế trừng mắt, đôi
mắt như sắp nứt ra đến nơi!

Cuối cùng, Hoàng đế trợn mắt, đứt hơi tắt thở.

Điện Bảo Hòa lại chìm trong tiếng khóc than.

...

Bên ngoài Đại Lý Tự, mấy lớp binh sĩ canh gác cẩn mật.

"Là người của Ngũ Thành Binh Mã Tư..." Quan viên trong Đại Lý Tự
đóng cửa chính, tránh ở phía sau cửa chính sơn son, len lén nhìn
tình hình bên ngoài.

Bọn họ đều đã bị nhốt lại, có người canh gác, lúc nãy có mấy người
can đảm bên Đô Sát Việt định lao ra ngoài nhờ trợ giúp, bị mấy binh
sĩ chém đầu, máu văng tứ tung, đầu lăn trên mặt đất.

Người trong Tam pháp tư không ai dám ra ngoài.

Trong những người chỉ huy của Ngũ Thành Binh Mã: Trung, Đông,
Tây, Nam, Bắc thì có tới một nửa là môn sinh của Thẩm gia.

một người nhát gan nuốt khan, run như cày sậy: "Thẩm
gia... không làm phản đấy chứ?"

một hòn đá làm dậy sóng cả mặt hồ.

Những người xung quanh mặt mũi trắng bệnh, mấy người có quan hệ lợi ích với Thẩm gia lập tức thay đổi sắc mặt.

Bọn họ tay không tắc sắt, chắc chắn là không trốn nổi ra ngoài, chỉ có thể ngồi đây chờ tin tức.

Nếu lần này Thẩm gia thất bại, bọn họ bình an vô sự.

Nhưng nếu lần này Thẩm gia thành công, thực ra bọn họ vẫn có thể bình an vô sự.

Cuối cùng thì dù Thẩm gia có làm phản đi chăng nữa, công việc vẫn cứ cần phải có người làm, phải không nào?

Mấy bình sự cương trực công chính, tính tình táo bạo đang bàn bạc định xả thân vì việc nghĩa, thà làm ngọc vỡ còn hơn làm ngói lành.

Những người còn lại đứng bên cạnh khuyên can, "Vẫn còn chưa biết tình hình thực sự thế nào, tạm thời đừng nóng nảy."

Phó Vân anh không tụ tập với mọi người, mấy thuộc hạ của Hoắc Minh Cẩm đã đưa nàng tới một chỗ an toàn, bảo nàng trốn cho kĩ.

Lý Xương đích thân dẫn người tới, lên vào Đại Lý Tự, canh giữ ngoài phòng nàng.

Biết được tình hình đã nằm trong sự khống chế của Hoắc Minh Cẩm, Phó Vân anh rất bình tĩnh, ngồi phía trước cửa sổ, nhìn lên bầu trời u ám bên ngoài, trong lòng lần lượt điểm lại những trạm dịch cả đường bộ và đường thủy trên đường từ phủ Võ Xương tới kinh sư. Nàng đã căn dặn người của Sở Vương nhất định phải chuẩn bị tiếp ứng dọc đường đi, để tránh có việc gì xảy ra ngoài ý muốn trên đường.

nói cho cùng, cung biến cũng chỉ là việc nhỏ, chỉ nháy mắt đã xong, quan trọng nhất vẫn là làm thế nào để giải quyết tốt hậu quả. Sau này

nàng phải phò tá cho Chu Hòa Sưởng cho nên hiện tại nhất định không thể xuất đầu lộ diện.

Tiếng lửa cháy và gỗ nổ đì đùng càng lúc càng nhỏ lại, có cảm giác như mây tan mưa tạnh, bầu trời xám xịt dần dần lộ ra mấy khoảng màu xanh như ban đầu, khói bụi khiến người ta khó thở cũng từ từ tan đi.

Lý Xương đẩy cửa vào phòng, giọng điệu vô cùng hào hứng: "Rối loạn trong cung đã được bình ổn rồi."

Tới gần vài bước, hắn khẽ nói: "Có tin tức trong cung truyền ra, Hoàng thượng băng hà, Thái tôn chết yếu, Hoàng thượng để lại một bức di chiếu, lệnh cho Nội Các chọn một phiên vương để kế thừa ngôi vị Hoàng đế."

Trái tim trong ngực Phó Vân anh đột nhiên nhảy lên.

Nàng biết Hoắc Minh Cẩm đã cố gắng hết sức, chuẩn bị rất nhiều kế hoạch chặt chẽ chu đáo... nhưng nàng không ngờ Hoàng đế lại chết nhanh như vậy...

một hồi lâu sau, tim nàng mới từ từ trở lại nhịp đập bình thường, quần áo dưới lớp quan phục đã ướt đẫm mồ hôi.

Việc đã đến nước này, không có gì phải kinh ngạc nữa.

Về phần di chiếu kia, thực ra cũng chẳng cần phải lo lắng gì, sau những sắp xếp của nàng, người được Nội Các lựa chọn cuối cùng nhất định là Chu Hòa Sưởng.

Lý Xương len lén quan sát Phó Vân anh mấy lần, thấy nàng vẫn bình tĩnh nên cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ngoại trừ ban đầu mí mắt có giật giật mấy cái, tên nhóc này nghe tin Hoàng đế băng hà mà cũng có thể mặt không đổi sắc, đúng là bình tĩnh, vững chãi thật.

"hiện giờ các đại thần trong Nội Các đang nghe theo sự chỉ huy của Vương các lão, thực ra cũng chẳng có gì, chỗ nào cũng có sắp xếp chu đáo cả rồi, Nhị gia sẽ tới đây ngay."

hắn vừa dứt lời, bên ngoài Đại Lý Tự đột nhiên vang lên tiếng chém giết.

Mọi người nín thở, trái tim dường như đã sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Tới khi tiếng la hét dừng lại, một bình sự hé cửa ngó ra bên ngoài, kích động tới mức rơi nước mắt, "Là đô đốc đồng tri Trịnh đại nhân!"

Trịnh Mậu là người có tiếng là ghét ác như thù, thống lĩnh binh lính tinh nhuệ trong kinh, tuyệt đối sẽ không phản bội Hoàng thượng.

Người của Binh Mã Tư đã bị những người do Trịnh Mậu dẫn tới bao vây, mọi người háo hức trèo lên đầu tường, lên ngọn cây, reo hò cổ vũ cho Trịnh Mậu và đám thuộc hạ.

không biết là do tự biết mình không thể địch lại hay là do nhìn thấy tất cả quan viên đang bị nhốt lại đều ủng hộ Trịnh Mậu nên cảm thấy sợ hãi trong lòng, người của Binh Mã Tư nhanh chóng bị tước vũ khí đầu hàng.

Mọi người nhanh chóng kiểm tra lại số người, thu dọn thi thể cho mấy người bất hạnh mất mạng dưới lưỡi đao của Binh Mã Tư khi này.

Hình Bộ thị lang Uông Mân nhìn những thi thể máu me be bét, cảm khái hồi lâu.

Trong những người đã chết còn có một học sinh của Thẩm Giới Khê.

Đốc Sát Viện luôn nằm dưới sự khống chế chặt chẽ của Thẩm Giới Khê, học sinh của ông ta đều nghe theo mệnh lệnh của ông ta vô điều kiện, giúp ông ta chèn ép những kẻ bất đồng ý kiến, bao che cho

quan viên Thẩm đảng và đồng minh, hơn nữa, họ còn chính là những người đã bức tử những ngư sữ đã buộc tội Thẩm thủ phụ.

Nhưng hôm nay, được biết Thẩm gia nổi loạn, trong các học sinh của Thẩm Giới Khê, vẫn có những người tình nguyện đứng ra chửi mắng Thẩm đảng lòng lang dạ sói, hành động ngang ngược, không biết hối cải.

Như vậy cũng tốt, tới lúc Hoàng thượng điều tra rõ Thẩm đảng, người nhà của người này có thể tránh được tai họa, sẽ không bị liên lụy.

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Phó Vân anh đứng dậy ra khỏi phòng, định đi Hình Bộ xem Phó Vân Chương thế nào. Người tùy tùng khi nãy trở lại, nói Phó Vân Chương đang ở trong Hình Bộ với những người khác, rất an toàn, nàng mới kiềm chế nỗi mong muốn đi tìm y.

Lý Xương cản nàng lại, nói: "Ngài đã đồng ý với Nhị gia, trừ phi ngài ấy đích thân tới, ngài sẽ không rời khỏi Đại Lý Tự một bước."

Phó Vân anh ngẩng đầu nhìn sắc trời, gió đã nổi lên, khói bụi bị thổi tan, hỏa hoạn trong cung hẳn là đã được dập tắt.

"Vậy phiền người mời nhị ca ta sang đây một chuyến..." Nàng nói.

Phó Vân Chương biết nàng lo lắng, hẳn phải sang đây tìm nàng từ lâu rồi mới phải.

Lý Xương bảo người bên cạnh ra ngoài tìm Phó Vân Chương.

Người nọ ra ngoài một lát, tới lúc trở về, ánh mắt có vẻ hơi lẩn tránh, "Phó chủ sự nói ngài ấy đang bận, bây giờ chưa sang được."

Sắc mặt Phó Vân anh sa sầm.

Chương 122: Rối loạn (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 122-2: Rối loạn (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 122-3: Rối loạn (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 122-4: Rối loạn (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 123: Nói ra

Trong kinh xảy ra biến cố như vậy nhất định không giấu nổi người trong thiên hạ. Tuy Hồ Quảng cách xa kinh thành nhưng sau một ngày một đêm sắp xếp, tất cả dư đảng của Thẩm thị đều đã phải đền tội, toàn bộ quân quyền được Binh Bộ thượng thư, Từ Đình và Hoắc Minh Cẩm chia nhau nắm giữ, quyền khống chế Vũ Lâm Quân trở lại về tay Nội Các, người khác có muốn làm loạn cũng không làm loạn nổi, vậy nên không cần phải giữ bí mật không phát tang.

Đây không phải là thời đại mà phiên vương có thể tự do đoạt quyền.

Tuy Từ Đình qua lại mật thiết với Thẩm đảng nhưng vẫn chưa hề tham dự lần cung biến này. Lúc chuyện xảy ra, hấn án binh bất động, cũng đã nhiều lần dâng mật tấu nhắc nhở Hoàng đế, đáng tiếc tấu chương của hấn đã bị người khác ỉm đi, vẫn chưa tới được tay Hoàng đế. Biết Hoàng đế băng hà, hấn lập tức chủ động giao binh quyền, về kinh thỉnh tội. Hoắc Minh Cẩm nhắc nhở Vương các lão, lúc này biên cương không yên ổn, cần có đại tướng trấn giữ, mấy người Vương các lão liền gửi đi mười bức chiếu thư, lệnh cho Từ Đình trở về canh giữ Liêu Đông mới có thể ngăn hấn lại.

Tôn quý phi hại chết Hoàng thái tôn nhưng lại là góa phụ của tiên đế, các đại thần trong Nội Các không biết xử trí thế nào cho phải. Liên tiếp mất đi con trai, chồng và cháu trai, Tôn quý phi bỗng nhiên bùng tình, khóc ngã vào trước linh cữu của tiên đế, không chịu rời tiên đế một bước, các đại thần đành phải mặc kệ bà ta.

Triều đình tuyên bố tin tức Hoàng đế băng hà, đồng thời phái quan viên tới phủ Võ Xương đón người hiện là Sở Vương là Chu Hòa Sưởng vào kinh.

Phải nhấn mạnh việc Chu Hòa Sưởng kế vị là danh chính ngôn thuận mới có thể chế ngự được phiên vương ở các vùng khác, đề phòng họ nổi loạn.

Từ khi triều đại này được mở ra tới nay, các phiên vương vẫn luôn bị giám sát nghiêm ngặt, vẫn chưa từng có vị phiên vương nào thực sự tạo nên được sóng to gió lớn gì, bình thường còn chưa kịp nổi loạn thì suy nghĩ đó đã bị Hoàng đế đang tại vị dập tắt, đành phải ngoan ngoãn ngồi yên. Vậy nên tuy mấy vị phiên vương có ý định gì đi chăng nữa nhưng thứ nhất họ không có quân đội, thứ hai không có tiền, thứ ba không có tên tuổi, thứ tư không có mạng lưới quan hệ, nên chưa kịp làm gì thì chiếu thư đã được đưa tới khắp các nơi, cuối cùng bọn họ chỉ có thể ngấm ngầm hãm mộ ghen tỵ với sự may mắn của thằng nhãi ngu ngốc Chu Hòa Sưởng kia. Tuy vậy, họ cũng chẳng dám thực sự biểu hiện ra sự bức xúc của bản thân mà còn phải nhìn trước ngó sau, cẩn thận dâng sớ tỏ lòng thương tiếc cho cái chết của tiên đế.

Lúc này, các đại thần trong triều ai cũng bận tới mức không kịp thở, vội vàng tỏ ra mình không có bất kì liên quan gì tới Thẩm đảng, đồng thời xuống tay với những người trong Thẩm đảng, tốt nhất là nhân cơ hội này diệt trừ luôn mấy cái gai trong mắt mình, sau đó nhanh chóng xếp người của mình vào những vị trí trống này.

Vương các lão phát hiện ra sức ảnh hưởng của Hoắc Minh Cẩm lên triều đình còn lớn hơn so với tưởng tượng của ông ta rất nhiều. Tất cả những người từng phản đối Hoắc Minh Cẩm đồng loạt có chuyện còn những đại thần trước đó vẫn giữ thế trung lập hóa ra lại đã gia nhập vào phe bên đó từ trước. Hiện giờ các đại thần trong Nội Các căn bản đã bó tay, không biết xử lý ra sao với Hoắc Minh Cẩm. Nội Các vốn dĩ đã không đoàn kết nên ai cũng muốn làm theo ý mình.

Hóa ra trong những quan viên nòng cốt của Thẩm đảng có hai người là người của Hoắc Minh Cẩm... Thảo nào vừa có biến, người này có thể phản ứng nhanh tới vậy.

Người Thảm gia đã bị nhốt vào ngục, Thảm Giới Khê và chính thê Thảm thị đã chết trong nhà ngay ngày hôm đó, nghe nói hai vợ chồng họ cùng uống thuốc độc tự tử.

Thôi Nam Hiên bất ngờ bị thương, đám phụ tá của hắn luống cuống, những người có quan hệ tốt với hắn trong Thảm đảng không gặp được hắn, như rắn mất đầu, cuối cùng chỉ biết bịt đầu đánh đó, tự nghĩ cách chứng minh sự trong sạch của bản thân.

Chuyện này vừa hay lại tạo thành cơ hội cho những người khác, giờ mà còn không đánh rắn đập đầu thì còn chờ tới khi nào nữa?

Chỉ trong một thời gian ngắn, quan viên Thảm đảng trở thành chuột chạy qua đường [1], dù họ có biết mưu đồ của Thảm gia hay không thì cũng bị gán cho đủ loại tội danh để nhốt vào ngục.

[1] Nằm trong câu "chuột chạy qua đường, người người đánh chửi".

Chuyện tang ma của tiên đế được cử hành rất long trọng, đáng tiếc ngoại trừ Tôn quý phi, không có ai thật lòng tiếc thương cho tiên đế. Sau một hồi náo động, kinh sư đang vui mừng nghênh đón sự nở rộ của một loạt thế lực mới.

Mọi người ai cũng biết tân quân tuổi trẻ yếu ớt, không hiểu sự đời nên các đại thần không hề hoảng loạn, đặc biệt là những vị đại thần đã thoát khỏi lần biến động này đã nhanh chóng chuẩn bị sau này sẽ chỉ dẫn cho tân quân ra sao, dạy dỗ tân quân phải tôn trọng quyền lực của Nội Các.

Hoắc Minh Cẩm phái người đưa Phó Vân Chương về nhà dưỡng thương, Phó Vân anh cũng về nhà theo.

Nàng đã phái người đưa Phó Vân Khải và Viên Tam ra khỏi kinh sư từ trước. Ban đêm, nàng và thái y cùng túc trực bên người Phó Vân Chương. Ban ngày dùng để xử lý chính sự.

hiện giờ Chu Hòa Sương đã là Hoàng đế, chỉ có điều vẫn chưa cử hành đại điển chính thức mà thôi. Dù các đại thần gặp hấn xong có đổi ý đi chẳng nữa, cũng chẳng thể đuổi hấn về được vì người trong thiên hạ đã nhận định hấn chính là tân quân, nếu lại có chuyện gì xảy ra, đám phiên vương kia nhất định sẽ nổi loạn.

Nàng không tiến hành công việc trong bí mật nữa, ngang nhiên triệu tập những người giúp đỡ tới phủ, phái một số người đi đón Chu Hòa Sương, một số người tới nhà những người khác thử lời kéo, thuyết phục, một số người giám sát chặt chẽ động tĩnh của phiên vương khắp các nơi.

Hai ngày sau, thái y nói với nàng vết thương do trúng tên của Phó Vân Chương không còn gì đáng lo nữa, nhưng mà...

Lúc này Phó Vân Chương đã tỉnh, Liên Xác đang quỳ bên giường giúp y uống thuốc.

Thái y kéo Phó Vân anh ra ngoài rồi nói: "Ngày còn nhỏ anh cậu học hành quá khắc khổ, sức khỏe bị tổn thương nghiêm trọng, sau này có lẽ là do may mắn nên gặp được cao nhân, bệnh tình đã được ngăn chặn, đáng tiếc là không thể trị được tận gốc, không biết sau này sẽ ra sao."

Người này không hổ là người của Hoắc Minh Cẩm, không hề rào trước đón sau, nói rất thẳng thừng.

Trong lòng Phó Vân anh đã biết Trương đạo trưởng chính là cao nhân kia, ông ta từng định khuyên Phó Vân Chương tu đạo với ông ta nhưng lúc đó Phó Vân Chương vẫn chưa thi đỗ cử nhân, không thể nỡ từ bỏ việc học hành.

Thảo nào y vẫn luôn không chịu cưới vợ, y biết sức khỏe của mình không tốt, không muốn làm ảnh hưởng tới con gái nhà lành. Làm quả phụ khổ thế nào, y là người hiểu nhất.

Vậy nên trước kia là Trần gia, sau này là Triệu gia, Thẩm gia, cho dù bị y lần lượt từ chối vẫn không hề tức giận mà ngược lại còn vô cùng khâm phục nhân phẩm của y.

Phía trước cửa sổ có bày một bình hoa mạ vàng họa tiết hình hoa mẫu đơn, trong bình cắm hoa sen, cành trúc, xương bồ và hoa mã đề hồng mà nha hoàn mới cất sáng nay, trông tràn đầy sức sống.

Nàng nhìn giọt sương vẫn còn đọng trên cánh hoa, hỏi: "Còn có cách nào để trị liệu không?"

Thái y lắc đầu, "Giống như dầu hết đèn tắt vậy... Sức lực đã tiêu hao hết cả..."

Ông ta nói tới đây rồi không nói thêm gì nữa, đi sang phòng khác viết đơn thuốc.

Phó Vân anh sững người hồi lâu, đi tới trước cửa sổ, bưng bình hoa mạ vàng đi vào trong phòng.

Liên Xác vén màn lên để nàng đi vào.

Phó Vân Chương đang tựa người vào cạnh giường, vạt áo buông lỏng, sắc mặt vẫn khá tốt, chỉ có đôi môi vẫn tái nhợt. Thấy nàng đi vào, y hơi nhíu mày, "Ta nghe người ta nói... muội tới Lại Bộ có phải không?"

Ngay từ lúc bắt đầu rối loạn, y đã ở Lại Bộ, đang bàn bạc với Thôi Nam Hiên về chuyện trưng thu lương thực ở Hồ Quảng, nhớ tới lời dặn dò của nàng lúc trước bèn lập tức đưa mọi người tới chỗ an toàn để trốn. Nhưng đám người kia dường như nhất định phải giết bằng được Thôi Nam Hiên mới thôi, liên tục truy sát không chịu từ bỏ, sau đó y mặc áo của Thôi Nam Hiên lên người, thu hút sự chú ý của bọn chúng thay cho hắn, cuối cùng trúng một mũi tên rồi không biết gì nữa.

Liên Xác nói người của Hoắc Minh Cẩm đã đưa y và Phó Vân anh về nhà, hình như Phó Vân anh đã tranh cãi gì đó với Hoắc Minh Cẩm nên những ngày gần đây, mấy người Lý Xương mặt ai cũng tối sầm, không nói không rằng, không khí thật quái dị.

Cuối cùng Thôi Nam Hiên vẫn bị thương, giờ đang ở nhà dưỡng thương, nghe nói còn chưa tỉnh.

Phó Vân Chương đưa mắt ra hiệu cho Liên Xác ra ngoài canh chừng, "Vân anh, muội nói thật với ta, có phải vì cứu ta mà muội đã cãi cọ với Hoắc chỉ huy sứ rồi không?"

Phó Vân anh mỉm cười, đặt bình hoa lên chiếc bàn cao bên mép giường, sửa lại một chút cho đẹp.

Y thích bày hoa trong phòng, không cần phải là loại hoa quý giá gì cả, chỉ cần mấy bông hoa trong vườn, dù là mấy nhành hoa dại cũng được.

"Hoa này có đẹp không?"

Tuy Phó Vân Chương ôm nhiều tâm sự nhưng nghe lời nàng, nhìn bình hoa, nói: "Đương nhiên là đẹp rồi."

Nàng rất giỏi cắm hoa, một năm bốn mùa vẫn luôn có thể trang trí cho phòng ốc trở nên lịch sự tao nhã, dù chỉ là mấy cành hoa dại cỏ dại đơn giản đi chăng nữa, vào tay nàng cũng có thể phô bày được phóng thái đẹp đẽ nhất của chúng.

Bởi vậy Diêu Văn Đạt thường khen nàng biết cách tìm cái vui trong cảnh thanh bần, là con người tao nhã.

Nhưng y lại cảm thấy nàng chẳng hề cầu kì như vậy, cũng không tuân theo khuôn mẫu nào, tất cả đều xuất phát từ nội tâm, nàng yêu cuộc sống, trân trọng từng ngày một nên lúc nào cũng nghiêm túc với cuộc sống mà thôi.

"Hai người cãi nhau sao?" Y lại hỏi thêm lần nữa, trong mắt tràn ngập lo lắng.

"không phải cãi nhau..." Phó Vân anh cầm chiếc quạt lụa thêu bên cạnh lên, quạt cho Phó Vân Chương, "Chỉ là do hiện giờ có quá nhiều việc, mọi người không muốn làm cho chàng phân tâm, đợi mọi chuyện được giải quyết xong, mọi người sẽ nói chuyện rõ ràng với chàng sau."

nói như vậy thì đúng là bọn họ vẫn có tranh cãi.

Phó Vân Chương căng thẳng, ngồi dậy, giữ bàn tay đang phe phẩy chiếc quạt của Phó Vân anh lại, "Để ta nói chuyện với hấn."

Nàng lắc đầu, "Nhị ca, huynh cứ dưỡng thương cho tốt đã."

Phó Vân Chương khẽ thở dài, "Chuyện xảy ra quá đột ngột, lúc cứu Thôi Nam Hiên, ta cũng không suy nghĩ nhiều... Đáng lẽ mọi người không nên tới."

Phó Vân anh đã hỏi thăm rõ ràng, người đã giúp Phó Vân Chương giải quyết chuyện phiền phức ở Hàn Lâm Viện chính là Thôi Nam Hiên. Ngoài ra lúc trước Giang Tây thiếu lương thực, tuần phủ từng mượn lương thực của Hồ Quảng, tri phủ không hề nghĩ ngợi đã đồng ý, lệnh cho huyện Hoàng Châu đưa lương thực đi. Sau khi biết chuyện này, Phó Vân Chương lập tức nghĩ cách chuẩn bị.

Mượn lương thực chỉ là việc nhỏ, nhưng những chuyện mượn lương thực như thế này vẫn thường biến thành trưng thu lương thực. Cuối cùng, toàn bộ dân chúng ở huyện Hoàng Châu có thể sẽ phải nai lưng ra phục dịch, tan cửa nát nhà vẫn còn là nhẹ, có khi tới đời con đời cháu cũng sẽ phải chịu khổ theo.

Thôi Nam Hiên là người Hồ Quảng, sau khi biết được việc này bèn giải quyết thích đáng việc trưng thu lương thực.

Phó Vân Chương cảm thấy mình chẳng còn sống được bao lâu nữa, chẳng thà cứu Thôi Nam Hiên, dù đạo đức cá nhân của hắn có thể nào đi chẳng nữa thì tính về việc công, hắn vẫn chưa hề có bất cứ sai sót gì.

Dẫu ai cũng biết hắn làm vậy cũng chỉ vì tiền đồ của bản thân mà thôi nhưng không ai có thể phụ nhận được điều đó.

"Nhị ca, nếu huynh biết muội gặp nguy hiểm, huynh sẽ làm thế nào?"

Phó Vân anh vẫn tiếp tục quạt cho Phó Vân Chương, hỏi.

Phó Vân Chương nhìn về phía nàng, có cảm giác không biết phải làm sao cho phải, đương nhiên y sẽ tới cứu nàng, nhưng nàng không thích Thôi Nam Hiên, y lại mạo hiểm vì Thôi Nam Hiên, "Hai chuyện này không giống nhau..."

"Giống nhau cả thôi." Phó Vân anh ngắt lời y, nói, "Chỉ cần huynh còn khỏe mạnh, huynh có giúp ai đi chẳng nữa muội cũng sẽ không để bụng."

Căn phòng trở nên yên tĩnh.

Phó Vân Chương im lặng hồi lâu, chẳng nói chẳng rằng, sau đó mới giơ tay lên, ngón tay chạm và khuôn mặt nàng, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn nàng không chớp mắt, "Ta hiểu rồi."

Lát sau, có tiếng gõ cửa vang lên, nha hoàn bưng bát thuốc mới sắc vào phòng.

Phó Vân anh trông Phó Vân Chương uống hết thuốc, chờ y ngủ rồi mới ra ngoài sân.

Kiều Gia đang đứng canh bên ngoài, nhìn thấy nàng ra ngoài bèn gật đầu chào hỏi.

Nàng ừ một tiếng rồi bảo Kiều Gia đi theo mình.

Hai người đi dọc hành lang, đến lúc đi qua cửa tròn, nàng bỗng nhiên lên tiếng: "Kiều Gia... Thân phận thực sự của ngươi là gì?"

Bước chân Kiều Gia khựng lại, hấn ngẩng đầu.

Người này có vẻ ngoài bình thường không có gì đặc biệt, trước nay luôn thể hiện thái độ đơn điệu nhạt nhẽo, gần như không có cảm xúc. Đây là lần đầu tiên hấn để lộ ra trong mắt một thứ biểu cảm có thể được gọi là kinh ngạc.

"Ta đã thăm dò về toàn bộ những người được Sở Vương phái tới những địa phương khác, nắm rõ nguồn gốc, tên họ, đặc điểm của bọn họ. Mấy tháng nay ta thường xuyên điều động bọn họ, chèn ép bọn họ, khiến cho bọn họ phải sợ hãi. hiện giờ bọn họ tuy vẫn kiêu ngạo cứng đầu nhưng thực ra đã nghe lời hơn rất nhiều rồi, không có ai bằng mặt không bằng lòng..."

Kiều Gia hiểu được ẩn ý trong lời nói của Phó Vân anh, lùi về phía sau một bước, ôm quyền nói: "Tiểu nhân hoàn toàn không có ác ý gì với công tử, công tử không cần phải cảnh cáo tiểu nhân như vậy."

Phó Vân anh nhìn hấn, "Ta cũng đã từng điều tra về ngươi, ngươi không phải Kiều Gia thực sự... Đến Sở Vương cũng bị ngươi lừa gạt..."

Nàng đột nhiên đổi giọng, "Ngươi là người của Hoắc Minh Cẩm đúng không?"

Kiều Gia trợn tròn mắt, ngây người hồi lâu rồi cúi đầu thừa nhận thân phận của mình, "Ta là người hầu của Nhị gia, từ lúc mới ba bốn tuổi đã đi theo Nhị gia, từ nhỏ đã lớn lên ở Quốc Công phủ, theo Nhị gia vào sinh ra tử mười mấy năm."

Phó Vân anh đã nghi ngờ từ lâu, thời khắc này nghe hấn nói ra như vậy cũng không mấy ngạc nhiên.

Thảo nào Hoắc Minh Cẩm lại yên tâm để Kiều Gia bảo vệ cho nàng, Kiều Gia là tâm phúc mà chàng tin tưởng nhất. Những người như Lý Xương, Triệu Bật là thuộc hạ trong quân đội của chàng hoặc là người được chàng thu phục sau này, chỉ có Kiều Gia là người làm bạn với chàng từ khi còn nhỏ.

"Tại sao mấy người Lý Xương lại không nhận ra người?"

Từ sau khi trở về kinh thành, Kiều Gia trở nên yên lặng hơn rất nhiều, Phó Vân anh thường xuyên quên mất sự tồn tại của hắn nhưng nàng có thể chắc chắn Lý Xương không quen biết hắn.

Kiều Gia cúi đầu đáp: "Ta rất ít xuất hiện trước mặt người khác. Năm đó lúc Nhị gia xuất chinh cũng không đưa ta theo, sau này có tin Nhị gia mất mạng trên biển. Ta nghĩ cứ coi như Nhị gia đã chết thì cũng không để cho đến xương cốt cũng không giữ nổi bèn dùng tất cả tiền bạc tiết kiệm được đi ra biển, thuê ngư dân địa phương, tìm tới hòn đảo hoang kia... Trời xanh không phụ lòng người, ta tìm suốt mấy năm trời, cuối cùng cũng tìm thấy Nhị gia. Khi đó Nhị gia đã lên kế hoạch báo thù, phái ta về Hồ Quảng theo dõi Thẩm gia. Để hành động cho tiện, ta trà trộn vào Sở Vương phủ, kết bạn với người của Sở Vương, vậy nên mấy người Lý Xương không quen biết ta."

Phó Vân anh thở dài, "Hoắc Minh Cẩm phái người đến bên cạnh ta từ bao giờ?"

Kiều Gia do dự một lúc rồi từ từ trả lời: "Năm ấy Nhị gia tới phủ Võ Xương xử trăm tên tử tù dùng để giả mạo Từ Duyên Tông. Ngày hôm sau, Nhị gia liền gọi ta tới, bảo ta nghĩ cách đi theo bảo vệ cho người nhưng lại không được để người nghi ngờ. Thực ra lúc người bị bọn cướp bắt cóc, ta đã nhìn thấy rồi cơ mà ta biết công tử không bị nguy hiểm tới tính mạng nên không ra tay ngay, mãi tới khi thế tử của Sở Vương cũng bị bắt, ta mới xuất hiện."

Khi ấy hai người bọn họ còn nghĩ chắc đây sẽ là ngày chết của mình. Hóa ra lúc chạy trốn trong rừng rậm, Kiều Gia vẫn luôn theo sát bọn họ, đợi tới lúc thời cơ chín muồi mới giả như chạy từ cánh rừng đối diện ra, cứu bọn họ.

Phó Vân anh bàng hoàng.

Sớm vậy sao... một ngày sau khi nàng chính thức gặp được Hoắc Minh Cẩm, chàng đã biết thân phận của nàng.

Hóa ra chàng chỉ cần một ngày đã xác nhận được thân phận của nàng.

Kiều Gia nhìn nàng, nghĩ ngợi một lúc rồi tiếp: "Công tử... Nhị gia bảo ta đi theo công tử nhưng không phải là phát ta tới theo dõi người, mà là bảo vệ cho người, ngài ấy chưa bao giờ yêu cầu ta báo cáo bất cứ điều gì cho ngài ấy, chỉ dặn ta phải luôn luôn bảo vệ cho sự an toàn của người mọi lúc mọi nơi, lúc người gặp nguy hiểm, ta mới có thể báo cho ngài ấy."

Vậy nên lúc Phó tứ lão gia vừa gặp chuyện, Hoắc Minh Cẩm đã biết ngay lập tức, phái Cẩm Y Vệ ở Hà Nam tới tìm hiểu tin tức trước, tìm được nơi ông gặp nạn sau đó mới không ngủ không nghỉ, chạy thẳng một mạch tới Đồng Sơn, đích thân cứu người ra ngoài.

Đương nhiên, vẫn có mấy chuyện mà Kiều Gia không nói ra, Phó Vân anh là người trong lòng của Nhị gia cho nên hẳn phải trông coi cho cẩn thận, không thể để những người khác tận dụng cơ hội tiếp cận nàng. Cũng may Phó Vân anh luôn mặc nam trang, những kẻ thích nàng đều đoạn tụ cả, nàng đương nhiên sẽ không có tình cảm với mấy kẻ đoạn tụ. Hẳn không chỉ bảo vệ cho nàng mà còn giúp nàng giải quyết hậu quả, đề phòng những người khác nhận ra nàng là nữ.

Những chuyện xảy ra ở kiếp trước và kiếp này sau khi gặp được Hoắc Minh Cẩm lần lượt xuất hiện trong đầu Phó Vân anh...

Nàng thờ dãi, "Ta muốn gặp chàng, phiền người mời chàng tới phố Cao Pha một chuyến."

Kiều Gia chấp tay xoay người ra ngoài.

Hoắc Minh Cẩm nhanh chóng tới nơi. Từ lúc Kiều Gia đi ra ngoài cho tới khi nàng tới Phó Trạch cũng chỉ tầm chưa tới một khắc.

Phó Vân anh chờ dẫn đứng trước bức tường tràn ngập hoa lãng tiêu, vẫn đang suy nghĩ xem lát nữa phải nói chuyện với chàng như thế nào đã nghe thấy tiếng bước chân do dự chần chừ bước tới. Nàng ngẩng đầu, bắt gặp một đôi mắt sâu thẳm gần như có thể hút toàn bộ tâm trí nàng vào trong đó, nàng giật mình.

Nàng ngậy người ngẩn ngơ rồi sau đó mới nhận ra mấy ngày nay chắc chắn Hoắc Minh Cẩm vẫn luôn ở ngay bên ngoài Phó Trạch nên nàng vừa mới nói muốn gặp chàng, chàng đã chạy tới ngay lập tức.

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng dăm dăm, đờ người lên tiếng trước. Dẫu đang mặc trên người một chiếc áo bào đã hơi sờn, trông chàng vẫn oai hùng như thế.

Nàng bước lên mấy bước, nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt chàng liền hỏi: "Mọi chuyện đã xử lý xong rồi sao?"

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng đang đi về phía mình, trả lời: "Ta đã phân công cho những người thích hợp canh chừng rồi."

Ngoại trừ việc Thôi Nam Hiên vẫn còn sống, những chuyện khác đều nằm trong dự kiến của chàng. Quan viên trong triều định nhân cơ hội Thẩm đảng bị nhổ tận gốc để cướp đoạt thành quả, mấy ngày nay liên tục đặt bẫy chàng, chàng giết mấy người, Vương các lão lập tức ngoan ngoãn.

Phó Vân anh mỉm cười, đi tới trước mặt chàng, dường như sắp dán sát vào lồng ngực chàng, ngẩng mặt lên nhìn chàng, "Nếu đã là như thế, tại sao chàng vẫn còn mặt ủ mày chau... hả Minh Cẩm ca ca?"

Nghe thấy câu này của nàng, Hoắc Minh Cẩm cứng đờ cả người.

Chương 124: Bộc bạch

Phản ứng của Hoắc Minh Cẩm rất kì quái.

sự kinh ngạc ban đầu qua đi, đôi mắt luôn bình tĩnh sâu thẳm của chàng bỗng nhiên toát ra sự sợ hãi.

Ở khoảng cách gần như vậy, Phó Vân anh còn cảm thấy cả người chàng dường như cứng đờ trong nháy mắt.

Sau đó chàng bỗng nhiên vươn tay ra, ôm chặt nàng vào lòng, đôi tay như một chiếc kìm sắt siết chặt trên eo nàng, tựa như muốn ấn chặt nàng vào người mình để nàng dung nhập vào da thịt chàng.

Chàng không nói lời nào, người hơi run run, cúi đầu hôn nàng, đến môi cũng run rẩy.

Những nụ hôn lạnh ngắt như những hạt mưa liên tục rơi xuống mặt nàng, trên trán, trên môi. Thân thể rắn chắc cường tráng kề sát vào người nàng, chẳng khác gì một bức tường, vậy mà vào giờ khắc này, đến bức tường đó cũng lạnh.

Họ vẫn đang ở bên ngoài, những dây hoa lẳng tiêu nhẹ nhàng lay động trong gió, những phiến lá cọ vào nhau kêu sần sạt. Tuy nàng vẫn biết người của chàng nhất định đang canh phòng xung quanh, những người khác không vào được nhưng dù sao vẫn đang ở bên ngoài.

Phó Vân anh đẩy chàng ra, chàng dường như đã mất đi thần trí, người cao lớn như vậy mà lúc này lại bị đẩy ra một cách.

Nàng thở hổn hển, ngẩng đầu nhìn chàng.

Chàng hồn xiêu phách lạc, nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt, bao nhiêu cảm xúc mãnh liệt, những ý niệm điên cuồng đều đang xoay vần trong đôi mắt mệt mỏi của chàng.

Hai người yên lặng nhìn đối phương hồi lâu.

Đối với nàng mà nói, đã là hai kiếp người.

Còn đối với chàng, đó là chừng mười mấy năm chờ đợi.

Mấy ngày nay chàng hẳn là rất bận, sắc mặt hơi nhợt nhạt, đôi mắt hơi đỏ, sống lưng vốn luôn thẳng tắp nay cũng hơi rũ xuống, tất cả đều thể hiện sự mệt mỏi.

Phó Vân anh thở dài, kéo tay chàng, bước lên bậc thang, đi vào hành lang, mở cửa một gian phòng bất kì, bước vào.

Cửa còn chưa kịp khép lại, Hoắc Minh Cẩm đã ôm chặt lấy nàng từ phía sau.

Chàng cao lớn cường tráng, cái ôm này như thể một ngọn núi đang đè xuống người nàng.

Nàng không hề né tránh, vẫn ở trong vòng tay chàng, xoay người lại, mặt đối mặt với chàng.

"Minh Cẩm ca ca, chàng đang sợ điều gì?"

Hoắc Minh Cẩm cúi đầu nhìn nàng, thân thể mới cứng đờ khi nãy đã khôi phục một chút, trái tim gần như suýt ngừng đập vì kinh hoàng nay lại bắt đầu đập mạnh, thành thịch, trái tim như sắp nháy ra khỏi lồng ngực.

Chàng chẳng thể suy nghĩ nổi gì nữa, chỉ siết hai cánh tay tại, ôm chặt lấy nàng, để người nàng kề sát vào người chàng, cảm giác độ ấm của làn da nàng qua mấy lớp quần áo ngăn cách, xác định nàng vẫn ở đây.

Phó Vân anh có thể cảm nhận được sự sợ hãi của chàng nhưng nàng không biết chàng đang sợ cái gì.

Người như Hoắc Minh Cẩm không để tâm chuyện sống chết, là người có thể mở đường máu xông ra từ chốn thâm chất thành núi, máu chảy thành sông, làm sao có thể sợ hãi cơ chứ.

Thứ cảm xúc sợ hãi này không nên xuất hiện trên người chàng mới phải.

Nàng thử thăm dò gờ tay sờ lên cằm chàng, râu hơi đâm vào tay, khuôn mặt chàng cũng lạnh ngắt.

Nàng lại hỏi một lần nữa.

Những ngón tay mềm mại chạm vào mặt Hoắc Minh Cẩm, mặt chàng lập tức nóng bừng lên, nhiệt độ cơ thể tăng vọt, hơi thở trở nên nóng bỏng, nguy hiểm, toát ra mong muốn chiếm hữu mãnh liệt không thể nào kìm nén.

"không được rời bỏ ta."

Chàng ôm chặt nàng, nhấn mạnh từng từ từng chữ.

Chàng cúi đầu tách đôi môi nàng, đặt tay lên gáy nàng, làm nàng ngửa đầu ra sau, chiếc lưỡi nóng bỏng chui vào miệng nàng, truy đuổi lưỡi nàng.

một cảm giác xa lạ vừa mãnh liệt vừa cấp bách ập tới, ban đầu thân thể Phó Vân anh cứng đờ.

Sau đó cơ thể từ từ thả lỏng.

thật lâu sau, nhận ra nàng gần như không thở nổi nữa, Hoắc Minh Cẩm mới buông môi nàng.

Chàng nâng niu khuôn mặt nàng trong lòng bàn tay, tiếp tục hôn lên gò má, chóp mũi, đôi mắt nàng, gần như cảm thấy chỉ có một cái miệng vẫn còn quá ít.

Ánh mắt dừng lại nơi đôi môi mềm mại ướt át đã bị chàng hôn tới mức hơi sưng lên, chàng lại tiếp tục hôn nàng.

Lần này, chàng hôn một cách dịu dàng hơn nhiều, chỉ ngậm môi nàng mãi không chịu thả ra.

Phó Vân anh dung túng cho hành động của chàng, đầu óc trống rỗng, mãi tới khi phía sau đụng phải một lớp vải lạnh lẽo mềm mại mới đột nhiên lấy lại ý thức.

không biết từ lúc nào Hoắc Minh Cẩm đã bế nàng lên, đặt nàng lên chiếc giường La Hán trải vải mềm, đè xuống hôn, tuy không có động tác nào đi quá giới hạn nhưng hai người đã quấn lại với nhau, quần áo xộc xệch hết cả, đai lưng cũng tuột ra, rơi trên mặt đất.

Chàng đổ người trên người nàng, hôn nàng, chỗ nào trên người cũng nóng rực lên, đột nhiên thấy quần áo trên người quá vướng víu, ngăn trở sự tiếp xúc giữa hai người. Chàng muốn hòa vào làm một với nàng.

Muốn tới phát điên rồi!

Những nụ hôn dài vừa ngừng lại, Phó Vân anh nhân cơ hội này gọi chàng, "Minh Cẩm ca ca."

Càng gọi như thế, chàng càng không khống chế nổi.

Muốn lột quần áo của nàng ra, muốn xé mở mọi trói buộc một lần, muốn nàng sẽ giống như trong những giấc mộng của chàng, gối đầu trên tay chàng, cười với chàng.

một bàn tay giơ lên, đặt trên đôi mắt bị dục vọng thiêu đốt tới mức đỏ bừng của chàng, những ngón tay vuốt ve ấn đường chàng,

giọng nói nàng nhẹ nhàng mềm mại, tựa như trong những kí ức về thời niên thiếu, "Minh Cẩm ca ca."

Chàng tốt như thế, chưa từng từ chối bất cứ yêu cầu nào của nàng.

Hoắc Minh Cẩm khép mắt lại, cố giữ cho mình tỉnh táo, nắm lấy bàn tay kia, nụ hôn nóng bỏng, ướt át, triền miên dừng lại nơi cổ tay trắng nõn mịn màng của nàng.

"không được đi."

Hơi thở của chàng vẫn dồn dập, giọng khàn khàn.

Cuối cùng Phó Vân anh cũng có thể ngồi dậy, nhẹ nhàng nói, "Ta không đi."

Kinh sư nằm ngay dưới chân thiên tử, là đỉnh cao của quyền thế, Chu Hòa Sưởng sắp vào kinh tới nơi rồi, đương nhiên nàng sẽ không đi.

Hoắc Minh Cẩm vẫn nắm chặt tay nàng, dường như muốn dựa vào sự tiếp xúc da thịt này để xác nhận nàng vẫn ở bên cạnh chàng, chàng mở mắt, con ngươi đen sâu thẳm.

"thật sự sẽ không đi chứ?"

Phó Vân anh tò mò nhìn chàng.

"Tại sao lại cảm thấy ta sẽ đi?"

Bởi vì bị chàng nhận ra mà nàng phải đào tẩu sao?

Trước nay nàng chưa từng nghĩ tới điều này.

Nếu như là trước đây, bị Thôi Nam Hiên nhận ra, nàng chắc chắn sẽ tìm cách tránh né, hiện giờ Thôi Nam Hiên cũng không thể động tới nàng, nàng sẽ không đi.

Nàng cực khổ lắm mới tới được ngày hôm nay, chắc hẳn sẽ không bỏ dở giữa chừng.

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng, mím chặt môi, dùng sức kéo nàng vào ngực mình.

"Ta từng nghe một câu chuyện."

Hồ tiên (*hồ ly tu đạo thành tiên*) xuống núi lịch kiếp biến thành một người con gái bình thường, kết làm vợ chồng với một thư sinh nghèo khổ. Hồ tiên và thư sinh vô cùng yêu thương nhau, chỉ có điều sau mỗi đêm ân ái, hồ tiên lại không chịu ngủ lại bên cạnh thư sinh. Nửa đêm, thư sinh tỉnh lại nhưng chẳng thấy vợ mình đâu cả, cảm thấy nghi ngờ. Ban đêm, thư sinh cố tình không ngủ, lén theo dõi vợ mình, muốn xem vợ mình rốt cuộc đi đâu. Sau khi người vợ phát hiện được thì giận dữ, kể thật cho thư sinh, nàng vốn là hồ tiên, không thể để cho phàm nhân nhìn thấy nguyên hình của mình. Nếu như có người nhìn thấy nguyên hình của nàng, nàng sẽ không thể tiếp tục ở nhân gian được nữa. Hồ tiên cảnh cáo thư sinh, một khi nàng đã đi thì mấy trăm năm cũng chẳng thể lại xuống trần lần nữa. Thư sinh luôn miệng đáp ứng nhưng vẫn không kìm nén nổi sự tò mò của mình. Một đêm, thư sinh vẫn lén đi theo vợ mình ra khỏi phòng, nhìn thấy nàng biến thành hồ ly, bò tới cạnh một gốc cây hoa quế trong vườn tu luyện.

Chính tại thời khắc thư sinh nhìn thấy màu sắc bộ lông của hồ ly, trên trời bỗng có một đợt sấm sét giáng xuống, sau tiếng sấm sét này, hồ tiên hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một cái cây khô đã cháy đen.

Thư sinh kinh hãi, quỳ rạp xuống đất cầu xin tiên nhân tha thứ nhưng dù hắn có cầu xin thế nào đi chăng nữa, hồ tiên vẫn chưa từng xuất hiện trước mặt hắn lần nữa.

hắn khóc lóc thảm thiết, hối hận cả đời nhưng vẫn chẳng thể đoàn tụ với vợ mình, cuối cùng uất ức mà chết.

Nghe Hoắc Minh Cẩm dùng giọng điệu nghiêm túc kể hết câu chuyện lưu hành khắp phố phường ngày, Phó Vân anh ngây ngẩn cả người.

Vậy mà Hoắc Minh Cẩm lại tin cái loại truyền thuyết dân gian này ư?

không chỉ tin bình thường mà còn vô cùng tin tưởng, không một chút nghi ngờ, vậy nên mới lo được lo mất sao?

Chàng sợ rằng nếu thân phận của nàng bị vạch trần thì cũng sẽ biến mất giống như hồ tiên trong truyện hay sao?

Chàng coi nàng là hồ tiên chắc?

Chuyện này khiến người ta phải dở khóc dở cười, trong một thời gian ngắn, nàng không biết nên nói gì cho phải.

Mặt Hoắc Minh Cẩm không hề có chút xấu hổ luống cuống nào, hoàn toàn nghiêm túc, nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào mặt nàng, chàng nói: "Ta biết chuyện này rất buồn cười... Chỉ là ta không dám mạo hiểm.

Dẫu khả năng có chỉ là một phần vạn đi chăng nữa, thế cũng đủ để khiến chàng sợ hãi rồi.

Chàng thực sự không dám tưởng tượng nếu như nàng lại biến mất vào hư không một lần nữa, bản thân chàng sẽ làm sao bây giờ. Mất đi nhưng tìm lại được, rồi lại mất đi lần thứ hai, mà chàng đã ba mươi tuổi.

Chàng sắp già rồi, không chịu nổi một lần tuyệt vọng nữa.

Phó Vân anh nhìn lại chàng, thấy chàng đầy vẻ nghiêm túc, hoàn toàn không phải nói đùa, dẫu nàng vẫn cảm thấy nỗi băn khoăn và lo lắng của chàng thực sự rất buồn cười.

Đối với chàng mà nói, bất cứ chuyện gì liên quan đến nàng đều không thể mang ra đùa.

Chính bởi lý do này nên Hoắc Minh Cẩm mới không chịu nhận là có quen biết với nàng từ trước hay sao?

Đến những đứa trẻ mười mấy tuổi cũng chẳng còn tin những truyền thuyết như vậy nữa mới phải chứ?

thật ra Phó Vân anh đã từng cho rằng có lẽ Hoắc Minh Cẩm để bụng chuyện Thôi Nam Hiên, muốn bắt đầu với nàng một lần nữa nên mới hoàn toàn không nhắc tới chuyện trước kia.

hiện giờ nàng sẽ không nghĩ như vậy nữa.

Nhưng lại nhớ tới mấy hôm trước, chàng bước vào phòng trực ban, nhìn thấy Thôi Nam Hiên chắn trước người nàng, ánh mắt chàng lạnh lẽo mà cô độc biết nhường nào, nàng biết, có những chuyện cần phải mở lòng, nói cho rõ ràng mới được.

Nàng không muốn khiến chàng hiểu lầm bất cứ điều gì.

Trước đó nàng lo lắng chàng đang phải xử lý Thẩm đảng, không thể bị phân tâm nên chưa nói chuyện với chàng, định chờ sau khi Chu Hòa Sương vào kinh mới nói hết với chàng nhưng giờ thì không thể đợi thêm nữa.

"Ta vẫn còn nhớ chuyện trước kia, ta là ta nhưng lại không hoàn toàn là ta, ta có một cuộc sống mới, có người nhà yêu thương ta, Ngụy thị chỉ là một phần của ta mà thôi. Minh Cẩm ca ca, chàng thích ta ngày trước, nhưng ta hiện giờ không giống như trước kia nữa."

Hoắc Minh Cẩm hé môi, định nói gì đó.

Phó Vân anh đặt ngón tay lên bờ môi chàng, không để chàng nói xen vào.

"Ta vẫn nhớ chàng, đương nhiên cũng nhớ ta và Thôi Nam Hiên từng là vợ chồng, đây là chuyện không thể thay đổi được. Minh Cẩm

ca, ta hiện giờ không phải là tiểu thư nhà hàn lâm không hiểu sự đời trước kia nữa, ta là Phó Vân anh, ta lớn lên ở Hồ Quảng, chàng chắc hẳn chàng còn thích ta sao?"

Nàng hỏi chàng.

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng dăm dăm, trầm mặc không nói, khuôn mặt với những đường nét góc cạnh tựa đao khắc trở nên lạnh như băng.

một lúc lâu sau, chàng đưa tay nâng mặt nàng lên, động tác nhẹ nhàng như thể đang nâng niu một báu vật vô giá hiếm có trên thế gian, "Nàng có biết ta đã nhận ra nàng như thế nào không?"

...

không lâu sau khi trở lại kinh sư, ngày bắt được Nguyễn Quân Trạch, từ miệng Nguyễn Quân Trạch, Hoắc Minh Cẩm đã biết được nàng đã chết.

Chàng biết mình đang làm những việc vô ích nhưng chàng vẫn liên tục phái người đi khắp nơi tìm kiếm, ngày nào còn chưa tìm thấy thi thể thì ngày đó chàng sẽ không bỏ cuộc.

Nửa đời gập ghềnh sóng gió, ngoại trừ báo thù, chàng chẳng còn lưu luyến gì với thế gian này nữa.

Nếu không tìm được việc gì để làm, sớm muộn gì chàng sẽ điên mất.

Cái ngày xử trảm tên tử tù hôm đó, chàng vốn cũng chẳng ôm hy vọng gì, vốn dĩ chỉ cần xử trảm gã tử tù kia theo kế hoạch.

Ban đầu, lúc Phó Vân anh mới xuất hiện trước mặt chàng, chàng vẫn cho rằng nàng là một thiếu niên.

Tuổi không đúng, giới tính không đúng, chẳng có gì đúng cả, nhưng chàng vẫn cảm thấy có gì đó khác thường nên lập tức phái

người đi điều tra gia thế, hoàn cảnh của nàng.

Con người luôn thay đổi nhưng có những thứ đã thấm vào trong xương lại chẳng thể nào đổi tay.

Tỷ như lúc nàng nói chuyện với chàng, tuy nàng đã cố gắng hết sức để tỏ ra cung kính sợ hãi, khiến những người khác chẳng nhận ra được vấn đề gì nhưng chàng lại nhận ra, thiếu niên trước mắt này không sợ chàng.

Tựa như khi nàng còn nhỏ, từ khi chính thức gặp nhau dưới sự chứng kiến của người lớn hai nhà, nàng đã không sợ chàng chút nào. Nàng thoải mái nói chuyện với chàng, dạy chàng chơi chũy hoàn, phát hiện ra đã bị chàng lừa cũng không tức giận, nhiều lần tiễn chàng tới tận cửa viện, mỉm cười, vẫy tay, nói lời tạm biệt với chàng.

Khi đó Hoắc Minh Cẩm vẫn chưa nghi ngờ gì về thân phận của Phó Vân, chỉ cảm thấy thiếu niên này có lẽ biết được điều gì, có lẽ tìm hiểu rõ ràng có thể sẽ tìm được cái gì khác chẳng.

Chàng vẫn luôn tìm kiếm nàng, sau bao nhiêu năm không biết đã phải thất vọng bao nhiêu lần nhưng mỗi khi lò la được tin tức nàng có thể còn sống, chàng vẫn lập tức phái người đi điều tra.

Dù cho những tin tức đó vừa nghe đã biết là giả.

Vậy nên khi ấy, tuy chỉ có một chút cảm giác khác thường, chàng cũng không bỏ qua.

Cẩm Y Vệ thu thập tình báo rất tốt, nhanh chóng điều tra được thân phận của nàng.

Khi đó nàng còn nhỏ, vẫn chưa biết cách đề phòng, Cẩm Y Vệ không tốn bao nhiêu công sức đã điều tra rõ ngọn nguồn.

thật trùng hợp, nàng chết ở Cam Châu, cái người tên Phó Vân này cũng trở về từ Cam Châu.

Điều tra ra càng nhiều chuyện, Hoắc Minh Cẩm càng không thể khống chế được sóng gió trong lòng mình, suýt nữa đã lộ tẩy trước mặt Thôi Nam Hiên.

Hóa ra Phó Vân lại là một bé gái, một bé gái biết dạy mẹ mình làm khăn lưới, một bé gái có thể nói lưu loát tiếng phổ thông phương bắc và tiếng địa phương Hồ Quang, một bé gái thích đi học nên đã không ngần ngại nữ giả nam trang để che giấu giới tính thật của bản thân.

Lúc nghe được thuộc hạ bẩm báo những lời này, Hoắc Minh Cẩm đang ngồi trong nhĩ gian của một quán rượu bên bờ sông, nhìn ra Trường Giang chảy siết ngoài cửa sổ.

Chàng đột nhiên nhớ tới khuôn mặt rầu rĩ của nàng khi ngồi trên bàn đu dây, nói với chàng rằng nàng không được đi học đọc sách giống như các anh.

Sông lớn chảy về đông, không lúc nào ngừng nghỉ, những con sóng lớn đập vào bờ hết đợt này tới đợt khác.

Chàng khẽ mỉm cười, ông trời đối xử với chàng không tệ.

Nàng đã từng dạy chàng nói tiếng Hồ Quảng quê nàng, khẩu âm rất khác so với tiếng phổ thông, lúc mắng chửi người rất hung tợn, "Chém đứt đầu!" [1]

[1] Câu này là câu chửi, nghĩa đen là như thế nhưng thường dùng để rủa người khác sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Tuy vậy câu chửi này đi ra từ miệng nàng lại chẳng hung tợn chút nào, chỉ hơi đánh đá mà thôi.

Sau khi nàng lấy Thôi Nam Hiên, lo liệu việc nhà, bắt đầu học làm khăn lướn để có thêm chút tiền cho gia đình.

Những người phụ nữ khác cũng biết làm khăn lướn, hình thức cũng không khác nhau là mấy, khăn lướn nàng làm cơ bản cũng chẳng có gì đặc biệt so với những người khác.

Hoắc Minh Cẩm không thể từ những chiếc khăn lướn này để nhìn ra liệu đây có phải do nàng làm ra hay không.

Nhưng nhiều điểm trùng hợp như vậy là đủ rồi.

Giống nhau ở một điểm thì chẳng đáng nói đến, hai ba điểm giống nhau cũng là bình thường nhưng nếu chỗ nào cũng giống thì không thể không khiến chàng nghi ngờ.

Chàng để những người khác ở lại, đi Trường Xuân Quan, gặp cô bé Ngũ tỷ nhi kia, cô bé nói mình tên là Phó Vân anh.

Ai đặt tên cho cô bé?

Là Phó Vân ca ca.

Chính tại thời khắc ấy, chàng thực sự chắc chắn.

Đúng là khó tin nhưng vậy thì làm sao chứ, chàng không để bụng.

Chàng cũng không tin quý thần nhưng vì nàng, chàng tình nguyện tin tưởng.

Mưa nhỏ rơi tí tách, chàng đứng dưới mưa. một lúc lâu sau, mưa bụi triền miên, nước mưa hắt vào mặt chàng lạnh ngắt, quần áo chàng ướt đẫm nhưng thân thể bên dưới lớp quần áo lại nóng rực, một niềm vui khôn tả dâng trào khắp người chàng, tim đập thành thịch.

Lúc gặp nhau trên con đường núi, chàng gần như không thể khống chế được, đôi tay siết chặt dây cương đến mức nổi gân xanh.

Trời mưa càng lúc càng lớn, nhanh chóng trở thành cơn mưa tầm tã.

Nàng tặng cho chàng một bộ đồ che mưa. Trong khoảnh khắc ấy, nàng dường như đã quên đi những đau khổ đã qua của kiếp trước, lại trở lại là tiểu thư Ngụy gia kia, tự nhiên, thoải mái đứng bên cạnh chàng.

Thuộc hạ nói với chàng, nàng có người nhà, người lớn trong nhà rất yêu thương trân trọng nàng, chú và anh nàng không phải là những người cổ hủ cứng nhắc, một người hào phóng chi tiền cho nàng đi học, một người nhận nàng làm học sinh, dạy nàng viết văn.

Trong phút chốc, bao nhiêu suy nghĩ xoay vần trong lòng chàng, bởi thế chàng chẳng nói gì thêm nữa, quay đầu ngựa, phi đi thật xa.

Sau này, chàng cố ý ép nàng đích thân tới gặp mình.

trên Hoàng Hạc Lâu, chàng để nàng đối mặt với Nguyễn Quân Trạch.

Nàng không có bất cứ phản ứng gì. Nàng tìm mọi cách cứu Nguyễn Quân Trạch nhưng lại không có ý định nhận người quen.

Hoắc Minh Cẩm ở lại phủ Võ Xương một thời gian, từ từ suy nghĩ cho cẩn thận, nàng không muốn có liên quan gì tới những chuyện trong kiếp trước nữa, nàng trân trọng cuộc sống hiện tại.

Chàng chỉ đòi nàng mấy vò rượu hoa quế, trước kia ở Ngụy gia, đây chính là loại rượu mà chàng đã uống.

Nàng thực sự không đề phòng chàng chút nàng, lúc ở bên chàng, ánh mắt nàng nhìn chàng vẫn luôn tràn ngập tự tin cậy một cách tự nhiên như cũ.

Chàng phải kiềm chế.

Sau đó, Nguyễn Quân Trạch lên trốn đi bến tàu, định đi phủ Giang Lăng tìm người Thẩm gia báo thù, chàng phải người bắt Nguyễn

Quân Trạch về, Nguyễn Quân Trạch không cam lòng, quỳ xuống đất cầu xin chàng.

Khi đó chàng ngồi trên lưng ngựa, nhìn về phía phủ Võ Xương, nhìn thành quách có sông núi bao quanh, nói một câu: "Người vẫn chỉ là một đứa trẻ."

Thực ra chàng không phải đang nói về Nguyễn Quân Trạch, là về Phó Vân anh.

Nàng vẫn chỉ là một đứa trẻ, chàng mang trên người mối thù sâu như biển, không nên kéo nàng vào, hãy cứ để cho nàng lớn lên một cách vui vẻ bình an như vậy đi, đợi tới khi chàng chắc chắn không có gì có thể làm tổn thương nàng sẽ đón nàng về sau.

Hơn nữa nàng còn nhỏ như vậy... Chàng sợ bản thân mình hằng ngày đối mặt với nàng, sẽ làm chuyện gì đó làm tổn thương nào.

Cho dù kết quả của sự nhẫn nại này là chàng sẽ phải chia lìa với nàng lần nữa.

...

Nghe Hoắc Minh Cẩm kể về sự do dự và quyết đoán của chàng năm đó, Phó Vân anh ngơ ngẩn.

Chỉ một chút cảm giác khác thường thôi, chàng đã lập tức điều động Cẩm Y Vệ điều tra rõ ràng về nàng, hơn nữa còn lập tức tin vào thân phận của nàng, hoàn toàn không có chút suy đoán, lo sợ hay nghi ngờ nào cả, cứ tin như vậy thôi.

Chàng hiểu rõ mọi thứ về nàng nhưng nàng lại không biết chàng đang nghĩ gì.

Nàng từng cảm thấy Minh Cẩm ca ca không hề thay đổi, vẫn là biểu huỳnh ôn hòa trước kia... Nhưng thật ra không phải thế, chàng cũng đã thay đổi, thậm chí còn thay đổi rất nhiều nhưng bởi

chàng đã nhận ra nàng nên mới có thể giấu đi toàn bộ gai nhọn trên người mình, làm người anh tốt của nàng như cũ.

không thể không nói những năm tháng đi học ở huyện Hoàng Châu và phủ Võ Xương khi đó thực sự là những ký ức vui vẻ nhất của nàng.

Nếu khi đó Hoắc Minh Cẩm bắt chấp tất cả, cưỡng ép nàng theo chàng về kinh, có lẽ... bọn họ sẽ không giống như bây giờ.

Những câu hỏi mà nàng vừa hỏi khi nãy đều dư thừa cả...

Chàng không thừa nhận quen biết nàng không phải do để bụng chuyện Thôi Nam Hiên mà là sợ nàng cũng sẽ biến mất giống như hồ tiên, sợ gây áp lực cho nàng, sợ làm cho nàng sợ hãi.

Nàng cúi đầu không nói.

Đủ loại cảm xúc quay cuồng trong lòng nàng, chua xót, cảm động, giống như có vô số tiếng sấm vang rền, khiến nàng rung động tới mức chân tay cũng run lên.

Hoắc Minh Cẩm nâng mặt nàng lên, ép nàng nhìn thẳng vào mình.

"Trước khi xác nhận được thân phận của nàng, ta không biết nàng là nữ giả nam trang, ta cũng không để ý chuyện đó. Vân anh, ta không cần biết kiếp này nàng là nam, là nữ, là người, là ma hay là yêu quái. Nếu nàng thực sự đầu thai thành nam giới, ta đây chính là một kẻ đoạn tụ, nàng là Phó Vân anh, ta chính là người đàn ông của nàng. Chỉ cần đó là nàng là đủ rồi."

Ánh mắt chàng bình tĩnh, khẽ nói.

Thôi Nam Hiên là cái gì, quá khứ là cái gì, làm sao chàng có thể để ý cơ chứ?

Chuyện chàng quan tâm không phải là Thôi Nam Hiên mà là thái độ của nàng, nàng không muốn nhận Nguyễn Quân Trạch, không muốn nhắc tới chuyện trước kia, vậy chàng sẽ giả vờ như không biết.

Chàng hoàn toàn không muốn để nàng nhớ lại những chuyện đau lòng trước kia.

Phó Vân anh không dám nhìn thẳng vào chào, tim đập rất nhanh.

Nàng cảm thấy mình sắp bị sự thâm tình trong đôi mắt chàng đốt cháy.

"Ta vẫn chưa chuẩn bị đường lui cho mình, nếu không phải do tìm được nàng... Vân anh, vì nàng, ta muốn sống." Hoắc Minh Cẩm kéo tay Phó Vân anh, áp tay nàng lên mặt mình, "Ta là của nàng."

Chàng nhìn nàng, ánh mắt sáng ngời, hỏi: "Nàng có cần ta không?"

Hai người đều rơi vào trầm mặc.

một lát sau, cố gắng chịu đựng cái cảm giác tê dại toàn thân và trái tim đang đập liên hồi, Phó Vân anh đứng dậy.

Hoắc Minh Cẩm vẫn nhìn nàng không chớp mắt.

Nàng cúi người về phía trước, áp tay vào mặt Hoắc Minh Cẩm, từ từ tới gần chàng, đôi môi chạm vào môi chàng.

Đương nhiên là nàng thích chàng, nếu không nàng làm sao có thể chịu để chàng gần gũi với mình như vậy.

Vân anh chủ động hôn chàng.

Đôi môi đỏ hồng mềm mại, tựa như hoa tươi, kiều diễm ướt át, mang theo hương thơm ngọt ngào.

Hoắc Minh Cẩm chấn động cả người, lập tức phản ứng, ôm lấy nàng, đáp lại nụ hôn của nàng một cách mãnh liệt.

Nụ hôn này khác với tất cả những nụ hôn trước kia.

Chàng không hề kiềm chế nữa, chàng cuồng nhiệt, kích động, biểu lộ toàn bộ sự nhiệt tình và khát khao của mình.

Trong phòng rất an tĩnh nên tiếng thở hổn hển và tiếng mút mát càng trở nên rõ ràng.

Mãi đến khi Phó Vân anh không chịu nổi, nhẹ nhàng đấm chàng mới cái, Hoắc Minh Cẩm mới buông nàng ra.

Chàng cúi đầu, hơi thở nặng nề, nói giọng khàn khàn: "Sau này cứ gọi ta như vậy, được không?"

Khuôn mặt nóng bừng của Phó Vân anh vẫn còn đỏ ửng, lườm chàng một cái.

Làm sao có thể gọi chàng là Minh Cẩm ca ca trước mặt người khác được cơ chứ, khi này gọi chàng như thế vẫn là có chút tính toán, nàng muốn ép chàng phải nói ra những suy nghĩ trong lòng.

Đương nhiên nàng cũng không thể tiếp tục gọi chàng là Hoắc đại nhân, thế thì xa cách quá.

"Nhị gia?"

Nàng thử gọi một tiếng thăm dò.

Những người khác đều gọi chàng như thế nhưng nàng cũng gọi như vậy, cảm giác lại khác biệt... Hoắc Minh Cẩm nắm chặt tay nàng, bụng dưới nhấn nhện hồi lâu giờ lại tiếp tục thiêu đốt tới mức đau đớn.

Sợ khiến nàng sợ hãi, chàng thay đổi dáng ngồi, định che giấu.

Hai người đang ngồi tựa vào nhau, chàng vừa động đậy, Phó Vân anh đã lập tức phát hiện ra sự thay đổi của thân thể chàng.

Tuy vậy chàng vẫn không hề cảm thấy xấu hổ, biết đã bị nàng cảm giác thấy, ngược lại, chàng không thèm giấu giếm nữa, khoe miệng cong lên, mỉm cười.

Chàng không nhìn chàng, lặng lẽ cách ra một đoạn.

"Minh Cẩm ca, mấy ngày nữa ta sẽ xuống phía nam."

Nàng cúi đầu chỉnh lại vạt áo xộc xệch khi nãy, chậm rãi nói.

Thời khắc này Hoắc Minh Cẩm đang vui mừng khôn xiết, cảm thấy mỹ mãn như hoa nở trong lòng, vui vẻ phấn chấn, đầu óc rộng mở...

Tóm lại từ đầu đến chân không có một chỗ nào không thoải mái.

Chàng mỉm cười nhìn nàng, dấu nàng đột ngột thay đổi đề tài cũng không thấy có vấn đề gì.

Đến nước này rồi, bao nhiêu lời cũng đã nói ra cả, nàng là của chàng, không cần phải ép chặt nàng nữa.

Nghe nàng bảo chuẩn bị xuống phía nam, chàng chỉ ngạc nhiên trong chốc lát rồi nhanh chóng hiểu ra.

"Nàng định đi đón Chu Hòa Sưởng sao?"

Phó Vân anh gật đầu.

"Ngoài ra còn có Phạm Duy Bình, Uông Mân và nhị ca ta, mấy đồng liêu có quan hệ mật thiết với ta nữa. Đợi đến lúc nhị ca ta khỏe lại thì xuất phát. Ta đã viết thư cho Trương đạo trưởng, mời ông ta vào kinh điều trị cho nhị ca ta, vừa hay lúc này ông ta đang giảng đạo ở Hà Nam, nhân tiện đón ông ta luôn."

Nàng đi đón Chu Hòa Sưởng vào cung không phải là lo hấn sẽ gặp phải nguy hiểm gì. Suốt dọc đường lúc nào cũng có quân đội của triều đình hộ tống, làm gì có người ăn gan hùm mật gấu mà lại chặn

đường giết tân quân. Nàng chỉ muốn dạy cho Chu Hòa Sưởng quy củ trong kinh trước, kể với hắn về tình hình đại khái trong kinh để hắn vào kinh đừng trở thành trò cười. Hắn vốn tính ngây thơ, đợt này những kẻ bên người liên tục nịnh hót hắn, không biết đã lừa gạt hắn những gì rồi.

Làm Hoàng đế thì dễ nhưng muốn làm một Hoàng đế tốt lại khó.

Nàng sẽ dùng hết khả năng của mình, phò tá Chu Hòa Sưởng trở thành một Hoàng đế tốt, nếu không đạt được thành tựu như Tần Hoàng Hán Vũ Đường Thái Tông [2] thì ít nhất cũng có thể giữ thiên hạ thái bình.

[2] Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, Đường Thái Tông, ba vị Hoàng đế đạt được những thành tựu nổi bật, làm thay đổi đất nước.

Có được công lao này, đương nhiên sẽ có thể thăng quan tiến chức. Nàng phải tận dụng tốt cơ hội này để dụ dỗ, lôi kéo những người mình muốn thu phục.

Phó Vân Chương không bị thương nặng, chỉ là bị thương dẫn tới bệnh cũ tái phát nên mới hôn mê mấy ngày, đợi y bình phục cũng sẽ xuống phía nam với nàng.

Phạm Duy Bình là người của Sở Vương, kinh nghiệm còn chưa đủ nhưng vụ Thẩm đảng lần này liên lụy tới rất nhiều người, trong triều thừa ra nhiều vị trí, chưa chắc đã không thể khiến Phạm Duy Bình bước lên một bước.

Căn cơ của Chu Hòa Sưởng yếu ớt, có thể nói là căn bản chẳng có căn cơ gì.

Có thể bình ổn được triều đình hay không, chọn đại thần đưa vào Nội Các là quan trọng nhất.

Nếu quan hệ vua tôi căng thẳng thì ắt không phải chuyện tốt.

Mỗi người đều có quan điểm của riêng mình, không có chuyện ai đúng ai sai hoàn toàn, các đại thần ai cũng cố gắng bảo vệ chính kiến của bản thân, như thế có thể kiềm chế lẫn nhau, cân bằng được triều đình.

Làm được như thế cũng là tốt nhất cho người đang nắm giữ quân quyền là Hoắc Minh Cẩm.

Xử lý xong chuyện tình cảm, Phó Vân anh lập tức bắt đầu tính tới chuyện sau này phải làm thế nào để giúp Chu Hòa Sương có được chỗ đứng vững chắc, từ từ nói: "Mấy hôm nay ta cũng nghĩ rồi, đến khi đó sẽ đề cử ba người Diêu Văn Đạt, Phạm Duy Bình và Uông Mân gia nhập Nội Các, tham dự vào việc bàn bạc quyết sách của triều đình."

Tuy Vương các lão, Diêu Văn Đạt và Uông Mân thuộc cùng một phe nhưng tính cách Vương các lão mềm yếu, không khó đối phó, Diêu Văn Đạt lớn tuổi, hơn nữa tính tình ngay thẳng đã trở thành nhược điểm rõ ràng của ông ta, Uông Mân tuy hơi khó lôi kéo nhưng ông ta khôn khéo hơn hẳn Vương các lão, là người linh hoạt.

Đây là một sự trao đổi, dùng hai vị trí trong Nội Các của Diêu Văn Đạt và Uông Mân để đổi lấy sự thăng quan cho Phạm Duy Bình, nếu không Uông Mân cũng chẳng thể nào lên chức vượt cấp chỉ trong vài năm ngắn ngủi như vậy.

Nàng giúp Uông Mân, Uông Mân cũng sẽ báo đáp nàng.

Hoắc Minh Cẩm nói: "Vương các lão sẽ đồng ý."

Có chàng đứng bên cạnh uy hiếp, Vương các lão không đồng ý cũng phải đồng ý.

nói chuyện chính sự một lúc, sự luống cuống trong lòng Phó Vân anh khi nãy cũng dần dần tan đi, ngẩng đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nàng nói: "Đừng túc trực ở bên ngoài nữa, trở về phải nghỉ ngơi cho tốt."

Trong mắt chàng toàn tơ máu, không biết đã bao lâu chưa ngủ rồi.

Hoắc Minh Cẩm chỉ mỉm cười, đôi mắt đong đầy lưu luyến,
"Ta không mệt."

trên thực tế hiện giờ chàng đang cực kỳ phấn chấn, sức lực dồi dào không dùng hết là đằng khác.

Chàng đứng dậy, vuốt phẳng tay áo, đi ra ngoài.

"Có ta trông chừng, kinh sư không loạn nổi."

Nàng muốn mưu đồ cái gì thì cứ mưu đồ đi, không cần nhìn trước ngó sau.

Phó Vân anh hiểu được ẩn ý trong lời nói của chàng. Chàng đứng ngược sáng, bóng dáng càng trở nên cao lớn uy nghiêm. Nàng nhìn chàng, nói: "Ta thiếu một sư phụ dạy cưới ngựa bắn cung."

"Hả?" Hoắc Minh Cẩm ngạc nhiên nhìn nàng.

một lúc lâu sau, chàng mới hiểu ra, môi cong lên thành một nụ cười,
"Được, sáng mai ta tới đây được không?"

Nếu có thể cưới nàng về nhà thì tốt rồi, ngày nào cũng có thể nhìn, đến tối còn có thể ôm... Nhưng mà nàng có kế hoạch riêng của mình, như thế thì cứ nghe theo nàng đi.

Dù sao nàng cũng đã nói cần chàng, không thể đổi ý.

"Buổi chiều đi, buổi sáng ta còn còn việc."

Phó Vân anh nói, tiễn chàng ra ngoài.

Hoắc Minh Cẩm bước ra ngoài, tiếng bước chân càng lúc càng xa.

Phó Vân anh đứng trước cửa tròn, dõi mắt nhìn theo bóng chàng.

đi tới gần góc khuất nơi hành lang, Hoắc Minh Cẩm bỗng nhiên quay lại nhìn nàng.

Sợ rằng đây chỉ là một giấc mộng.

Trước cửa tròn có một bậc cửa, những dây leo của hoa lăng tiêu lan đi quá nhanh, bò từ chân thường, leo lên tường viện, bao kín bức tường màu trắng, vốn từ trong viện leo ra mà đã che kín cả phần tường phía ngoài viện.

Những bông hoa đỏ rực treo khắp tường, nàng vẫn đang đứng cạnh những dây leo rậm rì nhìn theo chàng.

Giống như ngày còn nhỏ, tiểu nương tử xinh xắn mặc áo vàng váy xanh, trên đầu cài hoa nhung, buộc dây lụa gắn trên châu, bên hông đeo bội hoàn, đôi mắt đen lay láy có thần, vừa trong vừa sáng cũng từng tươi cười nhìn theo chàng như thế.

Phó Vân anh đang chuẩn bị xoay người trở về phòng lại thấy người đàn ông vốn đã đi được một lúc quay lại.

Chân chàng dài, bước nhanh như bay, chỉ trong chớp mắt, chàng đã trở lại trước mặt nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn chàng, "Có phải đã quên gì rồi không?"

Hoắc Minh Cẩm cúi đầu, lẩm bẩm: "Vân anh, nàng gọi ta thêm một lần nữa đi."

Lòng Phó Vân anh hơi rung động.

Gió nhẹ thổi qua, mấy đóa hoa lăng tiêu rào rạt bay xuống.

Nàng kéo ống tay áo chàng, kiễng chân lên.

Những đóa hoa ướt át cọ lên khuôn mặt họ, có hương thơm nhàn nhạt thanh thanh quanh quần áo đây.

Nàng ấn một nụ hôn nhẹ nhàng lên khóe môi chàng, "Minh Cẩm ca ca, ta chờ chàng."

Hoặc Minh Cẩm không uống rượu, nhưng hình như chàng sắp say rồi.

Chương 125: Chuẩn bị

Ngoài cửa sổ ve kêu râm ran.

Trong phòng thấp mấy ngọn đèn, hoa đèn vừa được cắt, ánh đèn dầu sáng bừng lên.

Ban ngày nắng nóng, ban đêm nhiều muỗi, thiêu thân cũng nhiều, cửa sổ rõ ràng đã được đóng kín mà không biết đám côn trùng ấy chui từ khe hở nào bay vào trong phòng, liên tục lao vào chụp đèn.

Phó Vân anh ngồi trước bàn trong phòng của Phó Vân Chương viết văn tế.

Nàng đã viết một đoạn, vừa viết vừa đọc ra tiếng.

Phó Vân Chương ngồi tựa vào đầu giường lắng nghe, thi thoảng lại lên tiếng, bảo nàng sửa chữa một hai từ.

Mỗi lần nao động là lại một hồi giết chóc, lần này ở kinh thành không biết bao nhiêu người đã chết, trong số đó có nhiều người họ quen biết, cũng có những người họ không quen.

Nhiều đồng liêu ở thi xã đã chết trong lúc phản kháng, cần phải viết diếu văn để bày tỏ lòng thương tiếc. Loại chuyện có thể nâng cao thanh danh này sao có thể thiếu phần Phó Vân Chương và Phó Vân anh.

không muốn để Phó Vân Chương phải vất vả, Phó Vân anh viết phần của mình xong lại dùng giọng điệu của y để viết thay cho y, viết xong đưa cho y đọc, sửa chữa lại là được.

Văn tế nàng viết hành văn lưu loát, khí khái hào sảng, mạnh mẽ sắc bén, đánh trực tiếp vào lòng người, tạo nên ấn tượng chấn động.

Khi viết thay cho Phó Vân Chương, nàng cố hết sức giấu đi sự sắc bén của mình, cân nhắc hồi lâu, nỗ lực bắt chước phong cách thường ngày của y.

Nàng giỏi bắt chước nên cũng không cảm thấy khó khăn lắm, viết xong mấy bài, lời văn tự nhiên trở nên nhã nhặn trong trẻo, mạch văn thông dong.

Gác bút xuống, nàng bỗng nhiên cảm thấy tâm hồn mình cũng đã trở nên bình thản hơn nhiều, giữa đêm hè khô nóng, nàng lại đạt được trạng thái thư thái hiếm có.

Nàng cuối cùng cũng hiểu tại sao Phó Vân Chương không cần nghĩ ngợi gì đã đồng ý để nàng viết hộ văn tế, hơn nữa còn muốn xem nàng viết thế nào.

Người đời theo đuổi danh lợi chẳng khác gì thiêu thân lao vào lửa.

Đối mặt với quyền thế ở ngay trước mắt, chỉ cần duỗi tay ra là lấy được, đại đa số mọi người đều khó có thể giữ được lý trí.

Con đường nàng cần phải đi còn rất dài, nàng không thể bất chấp tất cả, dù thế nào cũng phải bình tĩnh.

Mấy tiếng cọt kẹt vang lên, Liên Xác đẩy cửa bưng bữa đêm vào, một bát chè bột củ sen hoa quế nhỏ, bánh đậu đỏ gạo nếp đã bóc vỏ, một bát lớn đựng đầy thạch sương sáo loang loáng mướt mát, ngoài ra còn có dưa hấu, củ ấu tươi, nho, đào tươi mới rửa đặt trong chiếc hộp đựng đồ ăn, nhìn hết sức ngon lành mát mẻ.

Đây là đồ ăn của Phó Vân Chương. Bữa đêm của Phó Vân anh chắc dạ hơn nhiều, đó là một bát mì đầy ăn măng thái lát và thịt, nước dùng ngon ngọt.

Phó Vân anh rửa tay sạch sẽ, ngồi xuống ăn mì.

Nàng ăn rất ngon lành, Phó Vân Chương cầm thìa xúc bột củ sen lên ăn nhưng đôi mắt lại nhìn chiếc đĩa trong tay nàng.

Vô tình, Phó Vân anh trông thấy cái vẻ dường như thật thèm thường này của y, hơi ngạc nhiên, bật cười, "Nhị ca, đợt này huynh chỉ có thể ăn uống thanh đạm. Muội mất công mất sức nên phải ăn nhiều một chút mới tốt. Chờ huynh khỏe lại, muốn ăn cái cũng được."

Phó Vân Chương lắc đầu bật cười, không nhìn nàng nữa, chậm rãi ăn nốt bát chè bột củ sen.

Liên Xác dâng trà lên cho hai người súc miệng, nói với Phó Vân anh: "Quản gia nói đã tới xem mấy tòa nhà rồi ạ, chỗ nào cũng tốt cả, diện tích lớn, nhiều phòng, cũng gần cung thành, giá cả cũng phải chăng."

Phó Vân anh gật đầu.

Phó Vân Chương uống một ngụm trà, nhìn về phía nàng, "Muội muốn thuê nhà mới à?"

Phó Vân anh vâng một tiếng, nói: "Phố Cao Pha không có tòa nhà nào lớn, không đủ để ở, cũng không tiện đường tới nha thự hằng ngày. Muội muốn mua một tòa nhà lớn hơn. Sắp thi hương tới nơi rồi, đến cuối năm, Triệu Kỳ, Đổ Gia Trinh, Trần Quý, Lý Thuận... mấy người cùng học với muội hồi ở Giang Thành thư viện sẽ vào kinh dự thi. Còn cả Tô Đồng cũng sắp quay lại, bạn bè của nhị ca dạo này cũng liên tục viết thư tới, nói họ sẽ tới kinh thành. Bây giờ mua nhà mới cũng có chỗ cho họ ở."

Phó tứ lão gia cũng sẽ vào kinh. Nếu Phó Vân Thái đi cùng với ông thì còn phải chuẩn bị sân viện độc lập cho cặp vợ chồng son đó nữa.

Ngoài ra số lượng phụ tá của nàng và Phó Vân Chương ngày một tăng, không thể cứ để họ ở trong phòng dành cho người làm mãi được, thế thì quá thiệt thòi cho họ.

Ngoài ra còn phải chuẩn bị hai viện lớn trong nhà để làm thư phòng, thư phòng của nàng và Phó Vân Chương nên tách ra khỏi nội viện tuy nhà họ bây giờ cũng không có người phụ nữ nào khác.

Nhà bọn họ không có căn ciw sâu sa, bắt đầu từ thế hệ này mới bắt đầu bước lên con đường khoa cử. Muốn gia tộc phát triển lớn mạnh, đầu tiên nhất định phải mở rộng thế lực của mình.

Mạng lưới quen biết tạo lập trước kia bắt đầu phát huy tác dụng, những người thi cùng khóa với Phó Vân Chương đang mài giũa bản thân ở các vùng khác nhau, học sinh của Phó Vân anh sắp có cơ hội thể hiện tài năng.

Đúng là nên chuyển sang nhà mới thật.

Phó Vân Chương trầm ngâm hồi lâu, bảo Liên Xác ra ngoài.

Ánh nến hơi lay động.

Y đưa quạt hương bồ cho Phó Vân anh, "Hôm nay Hoắc chỉ huy sứ tới rồi hả?"

Mặt quạt hương bồ rất rộng nhưng cầm trong tay lại rất nhẹ nhàng, gần như không có sức nặng, nàng phe phẩy cây quạt, gật đầu.

"Sau này muội tính thế nào?"

Phó Vân Chương cũng cầm quạt của mình lên, từ từ phe phẩy, tạo ra những tiếng sột soạt khe khẽ.

Ngoài cửa sổ, ve vãn kêu râm ran như trước, đêm hè dài đằng đẵng.

"Muội tự có tính toán." Phó Vân anh bình tĩnh nói, "Giờ thời cơ vẫn còn chưa tới."

Phó Vân Chương nhìn nàng, ôn hòa nói, "Đừng quá cầu toàn, lo cái này, tránh cái kia, bản thân muội vui vẻ là được, ta thấy Hoắc Chỉ huy sứ cũng không phải là người cứng nhắc cổ hủ."

Nếu là một người đàn ông tầm thường, sao có thể chịu đựng được cảnh ngày nào nàng cũng lăn lộn trong chốn quan trường.

Phó Vân anh khẽ đáp: "Muội biết."

Phó Vân Chương lại bắt đầu sầu lo.

Xưa nay nàng vẫn luôn nhường nhịn những người thân thiết, miễn là không động tới giới hạn chịu đựng của nàng. Nhớ sau này Hoắc Minh Cẩm đối xử không tốt với nàng thì làm sao bây giờ?

Ban đầu y nghĩ Hoắc Minh Cẩm có thể bao dung nàng nên đương nhiên nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy thế là tốt, nhưng nếu nghĩ tiếp lại cảm thấy không ổn.

Thấy y đột nhiên im lặng, Phó Vân anh đứng lên, đặt chén trà trên bàn sang chỗ khác.

Nghe thấy tiếng động, Phó Vân Chương ngẩng đầu, cười hỏi: "Sao tự nhiên lại dọn trà đi."

Phó Vân anh khom lưng kề sát vào mặt y, nhìn sắc mặt y.

Ánh đèn hắt lên khuôn mặt y, ngũ quan tinh tế thanh thoát, y mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt hiền hòa.

"Nhị ca, đừng uống trà nữa, mệt mỏi cả buổi rồi, ngủ sớm một chút."

Nàng ở bên cạnh cho tới khi Phó Vân Chương thiếp đi mới trở lại viện của mình, ngồi dưới ánh đèn viết mấy phong thư rồi mới rửa mặt đi ngủ.

Sáng hôm sau, nàng dặn dò quản gia mang thư đi gửi. Người gác cổng bấm báo, Phạm Duy Bình tới.

Tuy chức quan của Phạm Duy Bình cao hơn nàng nhưng biết nàng người mà Sở Vương để lại cho tân quân Chu Hòa Sưởng nên không dám ngạo mạn, vừa vào nhà đã cười ha hả nói chuyện với nàng: "Ta thấy cậu cao lên nhiều rồi đấy."

Hai người bọn họ bình thường cũng không qua lại, tính đi tính lại thì thấy cũng đã rất lâu rồi chưa gặp nhau.

Trong trí nhớ của Phạm Duy Bình, nàng là một học sinh thanh tú khiêm nhường. Lúc gặp lại, thấy nàng tuy mặc thường phục nhưng vẫn thể hiện sự điềm tĩnh, đối đáp có chừng mực, thậm chí cảm thấy khâm phục. Thảo nào Sở Vương lại giao lại toàn bộ âm vệ cho người thanh niên này.

Hóa ra chủ tử nhà mình cũng có lúc làm việc có cân nhắc cơ đấy!

Phó Vân anh cũng không tỏ ra kiêu ngạo, hàn huyên một hồi với Phạm Duy Bình thì những phụ tá khác cũng đã tới, người hầu bưng trà vào, mọi người khách sáo hỏi thăm nhau vài câu rồi ngồi xuống cạnh cửa sổ, bắt đầu bàn bạc việc gia nhập Nội Các.

Thẩm Giới Khê đã chết, những người cốt cán trong Thẩm đảng nếu không phải bị cuốn vào âm mưu phản nghịch đã bị nhốt vào ngục thì cũng đã sợ liên lụy, chủ động từ quan. hiện tại Vương các lão là vị đại thần duy nhất trong Nội Các có được vị trí vững chắc. một năm nay, những vị đại thần trong Nội Các khác lần lượt các lão về quê.

Tân quan thượng nhâm tam bả hòa [1], hướng hồ lần này đầu tiên là đối thủ phụ, sau đó lại đổi Hoàng đế. hiện tại, các đảng phái trong triều đình vừa trải qua một hồi hỗn loạn đang phát huy hết khả năng của mình, ai cũng cố gắng hết sức để cướp được vị trí còn trống cho đồng minh.

[1] Nghĩa đen là một viên quan mới nhậm chức phải đốt ba đồng lửa. Câu này lấy từ điển tích về Gia Cát Lượng. Sau khi Gia Cát Lượng trở thành quân sư của Lưu Bị, chỉ trong một thời gian ngắn đã hòa công quân Tào ba lần. Câu này nghĩa là quan viên mới nhậm chức phải làm những việc để thể hiện rõ tài cán, đánh đòn phủ đầu khiến kẻ dưới phải tâm phục khẩu phục.

Phạm Duy Bình biết Phó Vân anh dự định giúp đỡ ông ta vào Nội Các tham dự bàn bạc những quyết sách của triều đình, nóng lòng muốn biểu hiện bản thân, lên tiếng đầu tiên: "Thôi Nam Hiên vốn là Lại Bộ thị lang, chuyên quản lý việc điều động, tuyển chọn quan lại, quyền cao chức trọng, hấn ở nhà dưỡng thương nên tạm thời không có động tĩnh gì nhưng người của Thảm đảng lại âm thầm liên tục tiếp cận hấn, muốn đề cử hấn đứng ra thu nhận tàn dư của Thảm đảng, chờ ngày Đông Sơn tái khởi."

Mấy phụ tá bàn luận sôi nổi, Thôi Nam Hiên là người Hồ Quảng, còn là học sinh của Thảm Giới Khê. Trước khi có mâu thuẫn với Thảm Giới Khê, hấn từng làm việc chung với người Thảm đảng, quan hệ không tệ. Nếu hấn đứng ra bảo vệ Thảm đảng thì việc này coi như không thể giải quyết dứt điểm, lửa có thể bốc lên từ đồng tro tàn bất cứ lúc nào.

Phó Vân anh đứng trước cửa sổ, nhìn ra hồ nước trong xanh trong sân viện, lên tiếng, giọng điệu lạnh nhạt, "Thế thì để Thôi Nam Hiên phụ trách thẩm tra xử lý vụ án Thảm Kính Đức mưu phản."

Mọi người ngạc nhiên nhìn nhau.

Cả phòng rơi vào tĩnh lặng.

Phạm Duy Bình nhú mày suy nghĩ rồi hỏi: "Như vậy là có ý gì?"

Phó Vân anh trả lời: "Vụ án này liên lụy tới rất nhiều người, để hấn làm chủ thẩm, Đại Lý Tự, Đốc Sát Viện, Hình Bộ đảm nhiệm vị trí phó thẩm, xếp người của chúng ta vào đó, để cho hấn xét xử cho

tốt, xét xử dăm ba năm. Với tính cách của Thôi Nam Hiên, quan hệ giữa hắn và Thẩm đảng chắc chắn sẽ càng ngày càng căng thẳng."

Người trong thiên hạ đều đang nhìn chăm chăm vào hắn, Thôi Nam Hiên không thể nào mượn cơ hội này để bao che cho Thẩm đảng. Hơn nữa người trong Thẩm đảng muốn tự bảo vệ mình, tới lúc đó sẽ cản ngược lại hắn, kéo hắn vào luôn.

Nếu có vấn đề gì, có khi còn thân bại danh liệt.

Dù thủ đoạn của hắn có cao minh đi, có thể xử lý tốt việc này đi chăng nữa thì cũng sẽ chẳng có ai cảm kích hắn. Ngược lại, hắn xử lý việc này càng tốt thì lại có càng nhiều người chửi rủa hắn.

Mà hắn xử lý không tốt thì sao, vừa hay có thể nhét cho một cái tội danh làm việc không tốt.

Củ khoai lang nóng bỏng tay này không ai muốn nhận thì cứ giao cho Thôi Nam Hiên, cho hắn cái danh chủ thẩm nhưng lại hạn chế thẩm quyền của hắn, cứ để cho hắn đau đầu đi. Chẳng biết tới bao giờ hắn mới thoát khỏi cái mớ bong bóng này.

Đại nghĩa diệt thân ai ai cũng ca ngợi.

Nhưng trên thực tế, trên quan trường, một người vì đại nghĩa diệt thân sẽ rất khó nhận được sự ủng hộ của những người khác bởi ai cũng sợ một ngày nào đó mình cũng sẽ bị hắn diệt trừ vì đại nghĩa.

Cách tốt nhất là tìm cách lảng tránh.

Nhưng nàng lại cố tình không cho Thôi Nam Hiên cơ hội để lảng tránh.

Mọi người bàn bạc một hồi cảm thấy như thế cũng tốt. Ngáng chân Thôi Nam Hiên xong, họ mới có thể tập trung làm những việc khác.

Phó Vân anh đi về phía bàn sách, rút ra một xấp giấy rồi nói: "không thể đuổi cùng giết tuyệt, trong Thẩm đảng cũng có những quan viên chính trực mà chúng ta có thể sử dụng. Chỗ ta có danh sách này, các ông ghi nhớ trong lòng, cần phải bảo vệ được bọn họ."

Mọi người đồng loạt thưa vâng.

Thấy những người khác đều hết sức cung kính với Phó Vân anh như thế, Phạm Duy Bình như hiểu ra điều gì, trước khi đi cười bảo: "Mấy ngày trước tam cữu gia gia gửi thư bảo sắp tới kinh thành..." Rồi ông ta ngập ngừng một chút, "Để phúng viếng Triệu thị."

Phó Vân anh hiểu được ý của ông ta, "Ta đã phái người chờ thầy trước cửa thành rồi."

Nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo đến. Phạm Duy Bình vừa đi chưa được bao lâu, quản gia đã tới chỗ nàng bẩm báo Triệu sư gia tới rồi.

Trong những người cùng đi còn có cả Tô Đồng.

Tô Đồng làm quan ở địa phương, tuy thời gian không dài nhưng thành tích không tầm thường chút nào. Năm trước dưới địa phương có nạn châu chấu, hắn cời quan phục, cùng chống châu chấu với dân chúng ở đó, còn nghĩ cách thuyết phục được các nhà giàu có quyên góp lương thực, lập được công lớn.

Phó Vân anh nghĩ cách triệu hắn về kinh, chuẩn bị xếp hắn vào Công Bộ, Công Bộ chủ sự mà nàng quen biết trước kia đã được thăng lên chức viên ngoại lang.

Triệu sư gia đi đường mệt mỏi, nét mặt nặng nề.

Triệu thị là học sinh mà trước đây ông ta yêu quý nhất. Tuy rằng hai người trở mặt với nhau nhưng trong lòng ông ta luôn cảm thấy rồi sẽ có một ngày hai người sẽ giảng hòa, có lẽ tới lúc ông ta già rồi, ông ta sẽ phái người gọi Triệu thị tới gặp, quát mắng

cháu gái một trận nên thân rồi sau đó Triệu thị sẽ khóc như mưa, xin lỗi ông ta...

Cuối cùng hóa ra người đi trước lại là Triệu thị.

Lúc này, Triệu sư gia mới hiểu được tại sao mấy năm nay Triệu thị luôn cố giữ khoảng cách với Triệu gia, hơn nữa còn phản đối Triệu gia và Thẩm gia thân càng thêm thân, từ chối việc liên hôn giữa hai nhà mấy lần liền.

Thẩm gia ngã nhào, phủ Giang Lăng ở Hồ Quảng chấn động. Những thế gia ở địa phương trước kia vẫn luôn bị Thẩm gia chèn ép, khinh thường nay cuối cùng cũng có thể ngóc đầu dậy, nhân cơ hội này báo thù, người trong tộc họ Thẩm lâm vào tình thế nước sôi lửa bỏng, cuộc sống ngày càng khó khăn.

Những thế gia khác vốn dựa dẫm vào Thẩm gia cũng bị ảnh hưởng nặng nề, người trong tộc phải tản đi khắp nơi, chỉ mong người khác đừng chú ý đến mình.

Chỉ có Triệu gia là cơ bản không chịu ảnh hưởng gì bởi con cháu Triệu gia có quan hệ thân thiết với Phó Vân anh, Phạm Duy Bình, tiền đồ sáng sủa. Ngược lại, nhà bọn họ giờ đây có xu hướng thay thế Thẩm gia, trở nên ngày một thịnh vượng.

Triệu sư gia có đủ loại cảm xúc trong lòng.

Phó Vân anh biết ông ta không được vui nên cũng chỉ hỏi han mấy câu rồi đưa ông ta về phòng dành cho khách nghỉ ngơi. Xong xuôi đâu đó, nàng quay lại phòng của Phó Vân Chương.

...

Tô Đồng đang nói chuyện với Phó Vân Chương.

Thiếu niên thanh tú mảnh khảnh trước kia giờ đã trưởng thành nhưng vẫn gầy gò như cũ. Hôm nay khi hắn vừa tới nhà, Phó

Vân anh giật mình, suýt nữa không nhận ra hấn.

Người thanh niên vừa đen vừa gầy trước mắt này là Tô Đồng phong nhã trước kia thật sao?

Tô Đồng bị nàng nhìn chăm chăm hồi lâu tự nhiên cũng cảm thấy ngại ngùng, gãi mũi, giải thích: "Dưới địa phương trời khô, nắng nóng quá nên vậy."

Phó Vân anh cảm thấy giờ hấn còn đen hơn cả Nguyễn Quân Trạch, hơn nữa hấn đã đen là đen đều, phần cổ lộ ra nơi cổ áo và đôi tay cũng đen xì.

Phó Vân Chương dậy sớm, nằm trong sương phòng mát mẻ đọc sách, nghe nói Tô Đồng tới, vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ, "Hôm qua vừa nhắc tới, hôm nay đã về rồi."

Tới lúc nhìn thấy người thật, y cũng kinh ngạc vô cùng.

Tô Đồng đành phải giải thích một lần nữa, hấn bị cháy nắng nên mới đen, hấn tích cực làm việc, ngày nào cũng ra ngoài đồng quan sát, chăm lo cho dân chúng nên mới đen như thế!

Phó Vân Chương bật cười thành tiếng.

Tô Đồng hơi ngượng ngùng. Trước mặt người ngoài, hấn vẫn luôn bình tĩnh, kiểm soát mình rất tốt nhưng trước mặt Phó Vân Chương và Phó Vân anh tự nhiên lại thả lỏng người, thoải mái hấn.

Trước kia hấn không biết vì sao, sau này hấn đã hiểu.

Đó là bởi tận sâu trong đáy lòng mình, hấn biết nhị ca và anh tỷ nhi sẽ không làm hại hấn nên tự nhiên lại giống như một đứa trẻ ngây thơ không rành thế sự, thoải mái bộc lộ bản thân trước mặt những người mình tin tưởng.

Bình phong trong sương phòng là loại có thể xếp lại được. Lúc trời nóng, bình phong được xếp lại, phòng rộng ra, gió từ ngoài sân thổi vào, tiếng lá cây cọ vào nhau sần sật, mát mẻ bình yên.

Hai người ngồi đối diện với nhau dùng trà, xung quanh không có nha hoàn hầu hạ, chỉ có hai người họ.

Nghe Tô Đồng kể về những kinh nghiệm lúc làm quan ở địa phương, Phó Vân Chương vui mừng nói: "Dưới địa phương quả là thích hợp để tôi luyện con người, giờ đặng vững chãi, hiểu biết hơn xưa nhiều."

Tô Đồng vốn là người nhạy cảm lại luôn giữ khoảng cách với người khác, chẳng thân thiết với ai.

Phó Vân Chương đánh giá cao tài năng của hắn nhưng lại lo hắn quá cố chấp nên sẽ đi nhầm đường vậy nên từng cảnh cáo hắn nhiều lần để tránh việc hắn sẽ lợi dụng Phó Vân anh.

Sau vài năm, Tô Đồng đã có nhiều thay đổi, đương nhiên không phải là con người hắn đột nhiên trở nên phóng khoáng, cởi mở, hắn vẫn cứ trầm tĩnh như cũ nhưng kể từ khi nổi lòng được giải tỏa, tâm trí mở mang, con người cũng trở nên khoan dung hơn hẳn trước kia.

Trong sân có một cây cổ thụ trăm năm, tán cây rất lớn, tỏa bóng mát xuống sân.

Tô Đồng nhớ lại những thứ mình vẫn tâm tâm niệm niệm, luôn luôn ám ảnh hắn suốt thời niên thiếu, hắn nghiêm túc nói: "Nhị ca... Trước kia đặng ngang bướng..."

Hắn vẫn muốn nói tiếp nhưng Phó Vân Chương xua tay cười, "không sao, tất cả đã qua rồi."

Ai mà không có thời trẻ tuổi bồng bột cơ chứ?

Bản thân y lúc mười ba mười bốn tuổi cũng đã từng không chịu nổi áp lực trên vai rồi trở nên hận đời.

Bạn bè cùng trường có thể qua loa, có thể sao lãng việc học hành, nhưng y lúc nào cũng sống trong áp lực, từ sớm đến đêm lúc nào cũng cắm đầu vào học, y học rất tốt... nhưng y chưa từng cảm thấy vui vẻ.

Điều đáng buồn nhất chính là y biết rõ bản thân mình không hạnh phúc nhưng vẫn cứ luôn tiếp tục học như thế.

Thứ cảm giác bị giày vò cả ngày lẫn đêm ấy làm cho y đau đớn nhưng cũng làm y tỉnh táo.

"Đệ biết ngay nhị ca sẽ không trách đệ mà..." Tô Đồng mỉm cười nói, im lặng một lát rồi nói tiếp, "Nhị ca, đệ lấy vợ rồi."

Phó Vân Chương nhìn về phía hắn, "Là tiểu nương tử nhà ai thế?"

Tô Đồng nói: "Hôm nay không tiện cho lắm, nàng ấy tới nhà họ hàng, ngày mai đệ sẽ đưa nàng ấy tới gặp huynh."

Gió nhẹ thổi qua, bóng cây trên mặt đất cũng lay chầm chậm như thế sóng nước.

"Huynh yên tâm, giờ đệ không có tâm tư gì với anh tử nhi nữa."

Tô Đồng phóng tầm mắt ra phía bóng cây loang lổ dưới mặt đất, chậm rãi nói.

Phó Vân Chương mở to mắt, ánh mắt bỗng dựng trở nên sắc bén.

Tô Đồng ngẩng đầu lên rồi nói: "Trước kia thực sự đệ từng có ý nghĩ khác... Nhưng mà đó chỉ là suy nghĩ của một mình đệ mà thôi. Nhị ca, đệ nghĩ một người làm chủ gia đình nhất định phải tìm một người vợ có thể giúp đệ quán xuyến việc trong nhà để đệ không phải nhìn trước ngó sau, lo này nghĩ kia. Lúc ở Giang Thành thư viện, ngày nào đệ cũng thấy anh tử nhi dốc lòng dốc sức học hành... Khi đó đệ đã biết người như muội ấy cho dù có một ngày có rửa tay nấu

canh cũng sẽ không bao giờ nhốt mình trong nội trạch... Muội ấy cũng không thích đệ, đệ chưa từng có hy vọng xa vời đến vậy."

hắn không xứng với Phó Vân anh.

Ngay từ cái khoảnh khắc hắn định lợi dụng nàng, hắn đã thua rồi.

Phó Vân Chương đã đoán được từ lâu. Khi ấy Tô Đồng cứu Phó Vân Thái và Phó Vân Khải nên mới bị thương, hắn vốn có ý định này. Lúc đó người trong Phó gia ai chẳng biết y rất yêu thương anh tỷ nhi, Tô Đồng muốn thoát khỏi việc hôn nhân với Phó Dung nhưng lại không muốn đắc tội với y liền có ý định kéo anh tỷ nhi vào cuộc.

Khi ấy y không nói toạc ra bởi một khi sự thật bị phơi bày thì họ thực sự sẽ trở thành kẻ thù.

Tô Đồng nhớ lại chuyện đã qua, tự nhiên thấy xúc động: "Đó là lần đầu tiên đệ thấy nhị ca tức giận... Sau này đệ vẫn thường nhớ lại những lời huynh nói với đệ."

Mặt Phó Vân Chương không biểu lộ chút cảm xúc nào, hỏi hắn: "Thế còn người vợ hiện tại của đệ thì thế nào?"

Tô Đồng cười, "Tuy nàng ấy hơi kiêu ngạo một chút nhưng vẫn xem như là một người vợ hiền. Hơn nữa nàng ấy cũng rất hiếu thuận với mẹ đệ."

"Phải đối xử tốt với vợ mình, đó mới là người đi cùng đệ suốt cuộc đời này."

Phó Vân Chương không đề cập tới chuyện khác nữa, chỉ nói vậy.

Tô Đồng gật đầu đồng ý, cười nói: "Nhị ca, đệ hiểu mà."

trên đường đời, luôn có những lần bỏ lỡ và tiếc nuối, luôn có một số người có thể nắm lấy cơ hội để sửa chữa những nuối tiếc đó, nhưng lại có những người không thể, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Từ lúc hai lá thư kia bị thiêu rụi, hấn đã coi Phó Vân anh là người bạn thực sự của mình, những suy nghĩ ấu trĩ ngây thơ trước kia cũng dần nhạt đi.

Vốn dĩ cũng chỉ là thích mà thôi... có khi tới bản thân hấn cũng không nhận ra.

Giờ thi thoảng nhớ tới cũng không cảm thấy chua xót, cũng không cảm thấy mất mát, lại còn cảm thấy rất vui vẻ.

Nhớ tới cảm giác kì lạ khi đó, lúc nào cũng chỉ có mình hấn muốn phân cao thấp với nàng, mà nàng lại chẳng biết gì hết, thực sự cảm thấy buồn cười.

Đồng thời, hấn cũng cảm thấy hối hận vì sự thiếu quyết đoán của mình khi ấy, nếu có thể mở lòng sớm hơn, có lẽ họ sẽ trở thành những người bạn tốt nữa.

...

Lúc Phó Vân anh bước vào sương phòng, hai người họ vẫn đang ngắm nhìn những phiến lá lấp lánh trên cây cổ thụ, lặng lẽ ngắm nhìn trà.

Nàng bảo quản gia chuẩn bị tiệc đón gió tấy trần, bảo Tô Đồng ở lại, giờ hấn làm gì có nhà ở kinh thành.

Tô Đồng cười, "không phải khách sáo gì với muội đâu nhưng ta còn phải đến nhà họ hàng bên vợ một chuyến, ngày mai lại tới quấy rầy muội."

Phó Vân anh biết Tô Đồng đã thành thân, chỉ có điều không biết rốt cuộc hấn cưới tiểu thư nhà nào.

"Là người phương nam hay phương bắc thế? Để muội dặn nhà bếp làm mấy thứ đồ ăn hợp khẩu vị của nàng ấy."

Tô Đồng lắc đầu mỉm cười, cố tình úp úp mở mở, "Đến mai thì biết."

Đáng tiếc, Phó Vân anh chẳng thềm để ý, "Dù sao thì cũng là vợ huỳnh, có giấu thì cũng là vợ huỳnh, thể nào chẳng gặp chứ, muội không nóng vội."

Phó Vân Chương đang dùng trà bên cạnh, nghe thấy những lời này, nụ cười sáng lên.

...

Triệu sư gia nghỉ ngơi lấy sức, ăn uống xong xuôi liền đi ra ngoài. Phó Vân anh bảo Vương Đại Lang đi với ông ta.

Nàng mở chiếc rương lớn mà Tô Đồng mang về ra, bên trong là những ghi chép tỉ mỉ của hắn sau khi quan sát kỹ càng về việc đồng áng ở địa phương.

Ghi chép của Tô Đồng rất chi tiết, giống như văn của hắn, rõ ràng súc tích.

Nàng đọc rất tập trung.

Thời tiết nóng bức, trên mặt đất trải chiếu, nàng dứt khoát ngồi bệt xuống đất, dựa người vào rương đọc mấy cuốn ghi chép đó.

không biết đã đọc được bao lâu, nàng giật giật, hai chân đã tê cứng, chống người vào thành rương định đứng lên lại bị trẹo chân, đau như bị kim châm.

Vốn tưởng rằng mình sẽ ngã nhào vào trong rương, một cánh tay lại vươn tới đỡ được nàng.

Nàng rơi vào một cái ôm ấm áp.

Cuốn sổ ghi chép trên tay rơi xuống đất.

Hoắc Minh Cẩm bật cười, bế ngang người nàng lên, đưa nàng tới giường La Hán ở gian bên cạnh, nâng chân nàng, đặt lên đầu gối mình, "Bị vấp vào đâu?"

Nàng lắc đầu trả lời: "Chỉ bị tê thôi, ngồi lâu quá."

Hoắc Minh Cẩm ừ một tiếng, cởi giày trên chân nàng ra, bàn tay chầm chậm xoa bóp.

Lúc bóp tới chân trái, Phó Vân anh a một tiếng xuýt xoa.

"Đau chỗ này à?"

Hoắc Minh Cẩm hơi nhíu mày, cởi tất trên chân nàng ra, xem chân có bị bầm tím không rồi nhẹ nhàng xoa mát cá chân cho nàng.

Lòng bàn tay thô ráp xoa trên chân nàng, không có gì đau đớn, chỉ hơi nóng lên.

Phó Vân anh cố hết sức mới không run rẩy, lòng thầm nghi ngờ có phải chàng cố ý hay không, kéo tay chàng ra, "Chàng tới từ khi nào vậy?"

không biết chàng vào nhà từ khi nào, đã đợi bao lâu.

Hoắc Minh Cẩm cầm tay nàng, khẽ nói: "Ngoan, đừng nhúc nhích."

Biết chắc chắn nàng không bị thương đến xương cốt, chàng mới giúp nàng đi lại tất, nhưng vẫn tiếp tục xoa bóp cho nàng.

"Vừa mới tới một lúc thôi." Chàng trả lời.

Thực ra chàng tới lâu rồi, lại còn gọi nàng một tiếng nhưng nàng quá tập trung, không nghe thấy. Vậy nên chàng cũng không vào vội.

"Ta mang mấy chiếc cung tới, cung của nàng ở đây ta xem rồi, không phù hợp để nàng học."

Hôm qua đã hẹn hôm nay tới dạy nàng bắn tên, chàng đã tìm suốt cả đêm để chọn được loại cung phù hợp cho người mới học.

Chân Phó Vân anh đã hết tê, đặt chân xuống đất, đi thử mấy bước.

Hoắc Minh Cẩm ngồi đằng sau nhìn theo nàng.

Nàng quay đầu lại, đối mặt với ánh mắt nhìn chăm chú của chàng.

Cứ như vậy, hai người nhìn nhau một lúc.

Dường như có tình cảm dạt dào tràn ra từ đôi mắt chàng.

Bị một đôi mắt dịu dàng như vậy nhìn chăm chăm, cái loại cảm giác run rẩy vừa rồi lại xuất hiện.

Phó Vân anh trở về bên cạnh chàng, "Hôm nay không học đâu."

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng đầy nghi hoặc.

"đã bao lâu rồi chàng không ngủ?" Phó Vân anh hỏi.

Tơ máu đỏ nơi đáy mắt chàng vẫn chưa biến mất, thậm chí còn rõ ràng hơn.

Hoắc Minh Cẩm chỉ mỉm cười, kéo tay nàng, ngón tay miết lên lòng bàn tay nàng, "Ta vui quá, không ngủ được."

Ngủ đương nhiên là có ngủ nhưng một chốc lại tỉnh dậy một lần, xác định lại lần nữa rằng chàng không phải đang nằm mơ giữa ban ngày.

Phó Vân anh kéo tay chàng, nói: "Huynh bận cả buổi sáng rồi, nghỉ ngơi một lát đi, sau này học sau."

nói xong nàng còn bổ sung một câu, "Còn nhiều cơ hội mà."

Xét nhà chính là công việc sống còn của Cẩm Y Vệ. Hoắc Minh Cẩm không quan tâm đến thanh danh hay những thứ khác, dẫn mấy

người Lý Xương liên tục khám xét ba mươi mấy nhà, từ Nội Các học sĩ cho đến thượng thư, thị lang của Lục Bộ, tuần phủ địa phương, ai cần bắt thì bắt, ai cần chém thì chém, ai cần giết cũng giết luôn, tội danh đã rõ ràng rành, không ai trốn thoát cho nổi.

Chàng mạnh mẽ quyết đoán như sấm rền gió cuốn.

Tiền tài sắc đẹp chẳng thể làm chàng động lòng, quan viên trong kinh vất óc suy nghĩ, vận dụng đủ loại thủ đoạn cũng không có cách nào khiến chàng dao động.

Trong một khoảng thời gian ngắn, cả kinh sư đều kinh sợ, thần hồn nát thần tính.

Vậy nên Vương các lão mới chịu đồng ý hợp tác với nàng, cùng đẩy Phạm Duy Bình vào Nội Các.

Nàng không hề che giấu thân phận, người trong kinh sư biết nàng là người của tân quân, đua nhau tới nhà, tặng bao nhiêu quà cáp, xin nàng giúp đỡ cầu xin.

Tiền thì cứ thu nhưng giúp thì nàng đương nhiên không giúp, những kẻ động một chút là có thể lấy ra mấy chục vạn lượng để chạy chọt như vậy đều mang nợ máu trên người.

Nàng cũng cứu người, nhưng mà chỉ cứu những quan viên làm việc nghiêm túc mà thôi.

nói một cách đơn giản, Hoắc Minh Cẩm giết người, nàng cứu người, phối hợp với nhau, một bên chèn ép, một bên ban phát ân huệ.

Có vị chỉ huy sứ mặt lạnh vô tình mà người đời bảo là lục thân bất nhận, giết người như ma như Hoắc Minh Cẩm để đem ra so sánh, Phó Vân anh quả thực đã thành Bồ Tát sống.

Nàng mua chuộc lòng người thành công.

Sáng nay Hoắc Minh Cẩm kiểm kê tài sản Tào gia, nhà này vừa mới tới tặng quà cho Phó Vân anh.

Người tới tặng quà còn nói Hoắc Minh Cẩm không ngủ không nghỉ mấy ngày mấy đêm, nếu không phải khám xét nhà người ta cả đêm thì cũng là đang trên đường tới bắt nhà ai đó.

Tiếng cười vang lên khe khẽ, Hoắc Minh Cẩm ngửa người trên giường La Hán, vẫn tiếp tục nắm chặt tay nàng, "Thế nàng tới đây với ta đi."

Phó Vân anh cúi đầu nhìn chàng, gật đầu, "Ta đi lấy quyển sách đã."

Nàng cầm sách trở lại bên giường La Hán đã thấy Hoắc Minh Cẩm ngủ rồi, hít thở đều đặn.

Quả nhiên chàng đã mệt.

Chàng rất cảnh giác, chỉ ngủ nửa canh giờ đã tỉnh.

Vừa tỉnh dậy chàng đã nhìn thấy Phó Vân anh ngồi đọc sách bên cạnh.

Giữa mùa hè, lại đang ở nhà, nàng mặc không nhiều lắm.

Da thịt mịn màng như men sứ, trắng muốt như tuyết dưới ánh trăng, cổ dài eo thon, lại có cảm giác cứng cỏi mưa gió không thể nào vùi dập được, một tay cầm sách, ngón tay thon dài, mượt mà nhưng cũng mạnh mẽ.

Đôi mắt đang đọc sách sáng ngời trong vắt như làn nước mùa thu.

không biết có phải do đang đọc sách hay không, đôi môi hơi cong lên, dường như đang ẩn chứa một nụ cười như có như không.

Sau giờ Ngọ, ánh nắng xuyên qua khe cửa sổ, chiếu vào trong phòng, hắt lên dáng người yếu điệu của nàng. Tuy vẫn có mấy tầng áo nhưng bởi ngồi nghiêng, lại có ánh sáng rọi lên người nên những

đường cong của thiếu nữ tự nhiên trở nên rõ ràng khác thường, thậm chí có thể sờ sờ nhận ra dáng hình của bộ ngực dưới lớp áo.

Hoàn toàn không giống như thường ngày, lúc nàng mặc quan phục, thoát nhìn nghiêm túc, lạnh lùng, không mấy dễ gần.

Hoắc Minh Cẩm nuốt khan mấy cái, có một hương thơm nhàn nhạt quanh quần nơi chóp mũi, không kiềm chế nổi bèn giơ tay ôm chặt lấy nàng.

Phó Vân anh giật mình, cách một tiếng, sách đã rơi trên mặt đất. Nàng cúi đầu nhìn chàng.

Vạt áo chàng buông lỏng, lộ ra một phần ngực và vai, dường như còn có thể nhìn thấy vết sẹo bên trong.

Từ trên cao nhìn xuống chàng thế này, quả có hơi kì quặc.

Lúc nàng còn đang thất thần, tay Hoắc Minh Cẩm đã lần theo lưng nàng đi lên, sờ tới gáy nàng, hơi dùng sức ấn xuống, khiến nàng áp xuống người chàng.

Chàng nhanh chóng tách môi nàng ra, mút mạnh môi nàng.

Tư thế này thực ra không thoải mái lắm nhưng cảm thấy bộ ngực mềm mại tựa vào người mình, xúc cảm lại càng mãnh liệt.

Qua một hồi lâu, nụ hôn nồng nhiệt dần trở nên dịu dàng, "Nàng định mua nhà mới à?"

Phó Vân anh thở dốc, định ngồi dậy nhưng lại bị chàng giữ lại không nhấc người lên được.

Trước kia sao lại không phát hiện ra chàng bám dai thế này cơ chứ.

"Nhà mới chọn được rồi, một tòa nhà ở phố lớn Tây Thành..."
Nàng nói, "Tòa nhà bên cạnh cũng đang trống."

Đôi mày rậm của Hoắc Minh Cẩm nhướn lên, ban đầu chẳng có phản ứng gì.

Tới khi hiểu ra được ẩn ý trong lời nói của nàng, đôi mắt bỗng dựng mở to, dường như không thể tin nổi.

Chàng vui mừng khôn xiết, ôm lấy Phó Vân anh, đột nhiên ngồi bật dậy.

Động tác của chàng quá đột ngột, cầm đụng vào đầu Phó Vân anh, nàng khẽ hừ một tiếng.

Hoắc Minh Cẩm khó kìm chế nổi sự kích động, vội vàng áp tay lên má nàng, hôn phần trán mới bị đụng vào của nàng, "Có đau không?"

Người đau là chàng mới phải chứ? Vừa nãy cộp một tiếng to thế cơ mà.

Phó Vân anh ngược lên nhìn cầm chàng, một lớp râu mờ mờ.

"Thế ta sẽ mua tòa nhà kia ngay đây!"

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng, mắt sáng rỡ như ẩn chứa hai ngọn lửa đang thiêu đốt.

Nàng giữ tay chàng lại, "Khế đất khế nhà đều làm xong cả rồi... Minh Cẩm ca, chàng chi tiền là được."

Hoắc Minh Cẩm không thể kìm lòng, nhìn nàng thật sâu, ôm lấy nàng, tiếp tục hôn.

Báu vật mà chàng yêu quý nhất trên đời này đang nằm trong ngực chàng, hôn thế nào cũng vẫn thấy chưa đủ.

Nàng làm việc gọn ghẽ có kế hoạch, đã đồng ý với chàng thì sẽ nghiêm túc suy nghĩ về tương lai của hai người. Như thế này... thực sự quá tốt rồi!

Chàng không còn cô đơn nữa, chàng sắp có nhà của mình.

Nhà của chàng và Vân anh.

Chương 126: Tòa nhà

Ngày hôm sau, Tô Đồng đưa vợ mới cưới của hắn tới nhà chơi.

Người phụ nữ đi sau hắn, bước vào hành lang.

Nàng vấn tóc phù dung, mang hai chiếc trâm mạ vàng, cài trâm ngọc, khăn bao tóc màu đen bằng sa mỏng, bên cạnh là một chiếc trâm hồ lô từng rất được ưa chuộng, mặc áo lụa cổ tròn cân vạt màu hồng nhạt phối với váy mã diện màu xanh lục thêu hình hoa cỏ, trông rất yếu điệu. Mới thành hôn chưa lâu, mặt mày vẫn còn nét trẻ trung xinh đẹp của thiếu nữ.

Đó chính là cháu gái của Triệu sư gia, em họ của Phạm Duy Bình, Triệu Thúc Uyển.

Phó Vân Chương kính ngọc, nhìn sang Phó Vân anh.

Hôm qua Tô Đồng vào thành với Triệu sư gia, Phó Vân anh đã đoán được hắn kết thân với Triệu gia, dù sao hắn vốn đã thân thiết với Triệu Kỳ, chỉ không ngờ được là hắn lại cưới Triệu Thúc Uyển.

Nhưng thực sự đúng là nhân duyên trùng hợp.

Cha mẹ Triệu Thúc Uyển vào kinh, mong muốn tìm được con rể trên bảng vàng nhưng lại không chọn được người nào vừa ý, không làm được gì. Lặn lội nhiều nơi, Hà Nam, Giang Tây, Chiết Giang, Phúc Kiến đều đã đi cả, cuối cùng lại gặp được đồng hương là Tô Đồng ở nơi đất khách xa xôi. Hai bên gia đình qua lại một thời gian, cha mẹ Triệu Thúc Uyển suy xét một hồi. Tô Đồng không phải cũng tốt sao?

Khi ấy Tô Đồng xuống địa phương chịu nhiều vất vả, sự kiêu ngạo nhưng lại dễ bị tổn thương thuở nào trong con người hắn đã bị công việc bộn bề đẩy lùi. Hắn trở về bàn bạc với mẹ, đồng ý việc hôn nhân này.

Triệu gia giàu có, là tộc lớn ở phủ Giang Lăng, hơn nữa con cháu Triệu gia làm quan ở khắp nơi. Đối với hắn mà nói, đây là một mối tốt.

Triệu Thúc Uyển kiêu ngạo thì kiêu ngạo thật đấy nhưng cũng biết đã làm vợ người ta thì chẳng thể như lúc làm tiểu thư ở nhà, cũng biết kiềm chế, giúp Tô Đồng quán xuyến việc gia đình, chăm sóc mẹ chồng, quan tâm người chị chồng đã xuất giá là Tô Diệu.

Thi thoảng nàng cũng cãi cọ với Tô Đồng nhưng tính ra sống với nhau vẫn hòa thuận.

Phó Vân Chương căn dặn Tô Đồng: "không được bỏ bê vợ mình đâu đấy."

Tô Đồng cười nói: "Nhà đệ chỉ có bốn vách tường, mấy rương sách, nàng ấy cũng chẳng chê bai, cha mẹ vợ cũng tốt với đệ, đệ luôn biết ơn, làm sao có thể làm ra những chuyện như vậy được."

Hắn là người có tốt cũng tốt trong lòng, bình thường rất ít nói ra những lời như vậy.

Những lời thẳng thắn của hắn khiến Triệu Thúc Uyển kinh ngạc, lên nhìn hắn một cái, thấy hắn cũng đang nhìn về phía mình, mặt ửng hồng. Cảm giác khó xử, gượng gạo do gặp lại ý trung nhân ngày xưa bỗng chốc tan thành mây khói.

Thấy hai người họ hòa thuận như vậy, Phó Vân Chương và Phó Vân anh nhìn nhau cười.

Tuy là người cùng một thế hệ, từ trước đến nay, Tô Đồng vẫn luôn coi Phó Vân Chương là bề trên, nói năng cung kính. Triệu Thúc Uyển

chưa bao giờ thấy hấn kính trọng họ hàng thân thích nào như vậy, trong lòng cũng ngầm hiểu, theo Tô Đồng gọi y là nhị ca.

Phó Vân Chương bảo Liên Xác đem quà tặng đã được chuẩn bị sẵn ra, Phó Vân anh cũng tặng hấn văn phòng tứ bảo và mấy đồ cần thiết cho cuộc sống hằng ngày khác.

Triệu Thúc Uyển còn định từ chối vài câu, Tô Đồng nói thẳng: "Nhận đi, lúc chúng ta thành thân, nhị ca và Vân ca nhi còn chưa tặng quà, đây là quà tặng bù đấy."

Ấy thế mà hấn không biết khách sáo tí nào, không sợ thất lễ hay sao!

Triệu Thúc Uyển lờm hấn một cái.

Tô Đồng chỉ cười mà không nói.

Phó Vân anh dặn dò bà tử xếp quà tặng vào phòng dành cho khách, nói với Tô Đồng: "không cần mang đi luôn đâu, đầu tiên huynh cứ ở lại đây mấy ngày đi, đệ còn có việc muốn nhờ huynh làm."

Trong nhà không có phụ nữ, Triệu Thúc Uyển thấy bọn họ định bàn chính sự nên ra ngoài với bà tử, bảo bà tử dẫn nàng đi dạo trong vườn.

Phó Vân anh nói với Tô Đồng chuyện nàng sắp chuyển nhà, "Huynh mới về kinh, đừng mất công đi lại làm gì. Vừa lúc nhờ huynh giúp việc này, đợt mấy người Triệu Kỳ, Đỗ Gia Trinh vào kinh, huynh thay muội đón tiếp bọn họ, dẫn bọn họ đi bá kiến quan viên xuất thân từ Hồ Quảng, chỉ bàn chuyện học hành, những chuyện khác đừng lên tiếng làm gì."

Diêu Văn Đạt từng nhậm chức học chính ở Hồ Quảng, đến khi đó nhất định sẽ lấy danh nghĩa của người làm thầy để lôi kéo những học sinh này, đáng tiếc ông ta chắc chắn sẽ chậm một bước. Quan viên của Thảm đảng bây giờ ốc còn không mang nổi mình ốc.

Sở đảng [1] hiện giờ đang chia năm xẻ bảy.

[1] Sở đảng là những người ủng hộ Sở Vương (hiện giờ là Chu Hòa Sưởng)

Phó Vân anh nhất định phải tập hợp hết những mảnh ghép này lại.

Tô Đồng nghe nàng căn dặn tỷ mỉ xem người nào có thể kết giao, người nào chỉ cần nói chuyện qua loa cho có lệ, người nào nhất định phải ra sức lấy lòng, gật đầu đồng ý, nói: "Muội yên tâm đi, chuyện này dễ thôi. "Sổ tay chế nghệ" của muội lưu truyền khắp nơi, là sách vỡ lòng về chế nghệ của trẻ em. Chúng ta không phải tính toán nhiều, chỉ cần giương thanh danh của muội ra, bản thân bọn họ sẽ tìm đến đây. Đào lý bất ngôn, hạ tự thành hề [2]."

[2] Trích "Sử ký - Lý Tướng Quân truyện". Nghĩa đen là cây đào cây mận không nói lời nào mà dưới gốc cây tự tạo thành một con đường nhỏ. Ý là cây đào cây mận không nói lời nào, nhưng lại cho hoa thơm, trái ngọt thu hút rất nhiều người tới gốc cây, khiến cho dưới gốc cây người đi thành một con đường nhỏ. Cũng như người có đạo đức cao thượng, nghiêm khắc với bản thân mà khoan dung lấy thiện đãi người, tự nhiên sẽ có thể cảm hóa được người khác, tự nhiên sẽ được người khác tôn trọng. (Nguồn: Fb Cổ Hán Văn)

"Huynh còn phải bỏ thời gian viết mấy bài văn tế..."

Phó Vân anh nhìn về phía Phó Vân Chương, thấy y gật đầu bèn quay lại nói tiếp với Tô Đồng: "Viết xong văn tế, nhị ca sẽ ra mặt đề cử huynh gia nhập thi xã. Thành viên thi xã phần lớn xuất thân từ Hàn Lâm Viện, ai cũng có tài năng đích thực, bọn họ khó tính lắm đấy, huynh đừng coi thường."

Tô Đồng cười đồng ý: "Cái này ta hiểu."

Lúc hấn còn đi học ở Quốc Tử Giám, đa phần các thầy dạy đều xuất thân từ Hàn Lâm Viện, hấn đã hiểu rõ sự cao ngạo của những người này.

Quay lại đề tài chuyển nhà, Tô Đồng đã sống ở kinh thành mấy năm, quen thuộc đường đi lối lại trong kinh. Giao cho hắn xử lý việc này, Phó Vân anh rất yên tâm.

Phó Vân Chương không có đủ kiên nhẫn để làm mấy chuyện vụn vặt này, nàng cũng không muốn để y phải vất vả.

Cẩm Y Vệ liên tiếp truy bắt mấy chục nhà quyền quý trong kinh, khiến những kẻ từng làm điều khuất tất phải mất ngủ, lo lắng hoảng sợ.

Kinh sư nhanh chóng có nhiều nhà trống, trong đó có cả tòa nhà Ngụy gia năm đó.

Cả nhà Ngụy gia đều chết thảm, Ngụy trạch đã bị bán trao tay nhiều lần.

Người môi giới đề cử cho Phó Vân anh tòa nhà trước kia từng là Ngụy trạch, đương nhiên giờ không còn là Ngụy trạch nữa, sân viện đã được tu sửa rộng rãi khí phái hơn nhiều, phòng ốc tinh xảo, vườn hoa tươi đẹp.

Hơn nữa giá cả cũng thấp do chủ nhà bán vội.

Phó Vân anh quyết định đi xem tòa nhà đã từng là Ngụy trạch kia, cưới người ra ngoài một đoạn lại đột nhiên không muốn đi nữa.

Thứ nàng muốn cho Hoắc Minh Cẩm là hiện tại và tương lai.

Cuối cùng nàng chọn tòa nhà ở Tây Thành.

...

Thôi phủ.

Ngô Đồng Hạc đi vào thư phòng.

Trong thư phòng có đặt một chiếc giường, bàn sách bên cạnh giường bày đầy sách, ngoài ra còn có thư từ và rất nhiều đồ vật khác nhưng vẫn được sắp xếp chỉnh tề.

trên người vẫn quấn băng vải, Thôi Nam Hiên ngồi tựa vào thành giường, sau lưng là mấy chiếc gối dựa, mở thư trong tay ra đọc.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng của hắn đang chăm chú nhìn vào bức thư.

Ngô Đồng Hạc bước thêm vài bước, chấp tay nói: "Phó Vân không mua tòa nhà kia."

Thôi Nam Hiên ngẩng đầu lên, mặt mày bình tĩnh, "không sao?"

Dường như đang hỏi lại nhưng hai chữ này lại nói rất khẽ, dường như đang lẩm bẩm một mình.

Ngô Đồng Hạc không hiểu vì sao hắn lại bỗng nhiên có hứng thú với thân phận và nguồn gốc của Phó Vân. Hôn mê mấy ngày, vừa tỉnh lại, chuyện đầu tiên hắn hỏi tới không phải là thế cục trên triều đình mà là lập tức phái người đi điều tra về Phó Vân.

Trước kia Ngô Đồng Hạc vốn là phó giảng ở Giang Thành thư viện, ở Giang Thành thư viện mấy năm, từng là thầy của Phó Vân. Phó Vân chỉ là một thiếu niên thiên tư thông minh xuất thân từ gia đình bình thường thôi không phải sao?

Tại sao đại nhân lại muốn điều tra Phó Vân? Rồi lại vì sao cố tình thả ra tin tức muốn bán tòa nhà kia với giá thấp để dẫn dụ Phó Vân tới mua?

Ngô Đồng Hạc nghĩ mãi không ra.

một lát sau, Thôi Nam Hiên đặt thư xuống, hỏi: "Bên huyện Hoàng Châu điều tra đến đâu rồi?"

Ngô Đồng Hạc trả lời: "Người của chúng ta ẩn náu ở Hồ Quảng đã nhiều năm. Về lý mà nói cũng không khó điều tra nhưng không hiểu vì sao lại thành ra như vậy, thân thế và nguồn gốc của Phó Vân giống như một điều bí ẩn, chúng ta tra tới tra lui vẫn chẳng điều tra được cái gì. Đến chuyện Lý Hàn Thạch thực ra là người của Hoắc Minh Cẩm chúng ta còn dò la ra được mà vẫn không tra xét được lai lịch của Phó Vân."

Thôi Nam Hiên chột cười lạnh.

Hoắc Minh Cẩm quản lý Cẩm Y Vệ, hơn nữa còn nắm quân quyền trong tay, nơi nào mà chẳng có người của hắn. Hắn đã không muốn để cho người khác điều tra được thân phận của Phó Vân thì bọn họ chắc chắn sẽ chẳng điều tra được cái gì.

hắn cầm lá thư vừa rời lên: "Cả nhà Phó lão tứ sắp vào kinh rồi đấy... Nghĩ cách ra tay ở chỗ bọn họ, đừng khiến Cẩm Y Vệ chú ý."

Ngô Đồng Hạc khom người thưa vâng, nghĩ ngợi một chút thì khẽ nói: "Đệ còn nhớ... Biểu tỳ quen biết với Phó Vân."

Thôi Nam Hiên trầm mặc không đáp.

Ngô Đồng Hạc tiếp lời: "Phó Vân đã từng cứu biểu tỳ và Cầm tỳ nhi. Lúc biểu tỳ còn ở phủ Võ Xương đã tới nhà bọn họ, Phó Vân không ở nhà, mẹ hắn ra mặt tiếp khách. Cầm tỳ nhi họ vẽ tranh ở chỗ người mẹ ở góa của Phạm Duy Bình, Triệu thị từng nhắc tới Phó Vân nhiều lần trước mặt Cầm tỳ nhi, nói hắn vẽ tranh rất tốt. Cầm tỳ nhi còn giữ mấy bức."

Đồng tử trong mắt Thôi Nam Hiên co lại, ngón tay siết chặt bức thư trong tay.

một lúc sau, hắn lạnh lùng nói: "Viết thư cho đường huynh ngươi đi, phái người đưa nhị tỳ nhi và Cầm tỳ nhi vào kinh."

Ngô Đồng Hạc thừa vâng.

...

Phó Vân anh còn chưa chuyển tới nhà mới, Uông Mân đã tới tặng quà trước.

Ông ta là đại tài tử nổi danh khắp thiên hạ, viết một bài chúc mừng tặng nàng, cười nói: "Cậu đừng có chê ta keo kiệt, nhiều năm rồi ta chưa động bút đâu đấy."

"Lời chúc mừng của tiên sinh một chữ đáng giá ngàn vàng, ta mừng còn không kịp đây này."

Phó Vân anh ra tận cửa đón ông ta vào chính đường, người hầu kẻ hạ bưng trà nước, bánh trái đi vào.

Uông Mân rất kỹ tính, kỹ tính đến độ làm cho học sinh của ông ta phát điên. Nhưng nếu nói về chuyện đối nhân xử thế, thực ra ông ta lại rất thành thạo. Ông ta từng lãng phí nhiều năm nhưng đổi lại lại khiến các đại thần thuộc đủ mọi phe phái đau lòng tiếc hận. Quan viên Thẩm đẳng kính trọng, ngưỡng mộ tài năng của ông ta, thương xót cho cảnh ngộ của ông ta, nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ cũng sẽ không xuống tay với ông ta.

Đây chính là bản lĩnh của ông ta.

Lại tỷ như hiện tại, ông ta nói chuyện với Phó Vân anh, thái độ không còn giống như trước kia. Trước kia thì giống như người trên với người dưới, hiện giờ lại giống như hai người ngang hàng, hơn nữa lại rất tự nhiên, hoàn toàn không tạo cho Phó Vân anh cảm giác gượng gạo.

Diêu Văn Đạt cũng cùng phe với ông ta nhưng Diêu Văn Đạt có khốn cùng thế nào đi chăng nữa cũng vẫn sẽ không hạ mình, luôn luôn giữ đúng một kiểu mà ông ta cho là đúng.

Ông Mân lại rất nhạy bén, linh hoạt, căn cứ vào thời cuộc để điều chỉnh phương thức xử sự của bản thân.

Thảo nào Vương các lão cố gắng hết sức để đưa ông ta gia nhập Nội Các.

Uống trà, hàn huyên xong xuôi, Ông Mân đi thẳng vào vấn đề, hỏi: "Thôi thị lang ở Lại Bộ bị thương nặng, cậu là đồng hương của hắn mà sao lại không tới thăm thế?"

Thôi Nam Hiên lục thân bất nhận, chuyện này đại thần trong triều đều biết cả nhưng hắn lại là một vị quan tốt, làm quan nhiều năm chưa từng ức hiếp dân lành, tàn hạn trung lương, hơn nữa thực sự đã làm được những việc có ích cho dân cho nước. Tuy nhiên đồng thời hắn cũng trợ Trụ vi ngược, che giấu hành vi phạm tội cho Thẩm đảm, giúp Thẩm Giới Khê làm việc ác, chỉ có điều hắn vốn là người cẩn thận nên chẳng để lại bất kỳ dấu vết gì.

Về điểm này, các vị đại thần còn rất khâm phục hắn là đằng khác.

Chuyện ngày đó xảy ra ở Thiên Bộ Lang không bị loan truyền ra ngoài. Quan viên Lại Bộ chỉ biết chuyện Phó Vân Chương bảo vệ cho Thôi Nam Hiên nên đã mặc quan phục của hắn, những chuyện sau đó chỉ có Cẩm Y Vệ biết.

Đối mặt với sự thăm dò của Ông Mân, Phó Vân anh mỉm cười nhẹ nhàng, đáp: "thật không dám giấu, ta và Thôi thị lang vốn bất đồng chính kiến, không lui tới là hơn."

Ông Mân nghĩ ngợi một chút, uống một ngụm trà, mỉm cười nói: "thì ra là thế, ban đầu ta còn tưởng rằng giữa hai người có hiểu lầm gì đó, còn định cậy già lên mặt, lôi cái bộ mặt già nua này ra để khuyên giải hai người."

Phó Vân anh đưa mắt nhìn ông ta, nói: "Ông tiên sinh cứ yên tâm, cảnh tượng "vạn mã tề âm" [3] này sẽ không xuất hiện trên triều đình đâu."

[3] Trích "Kỳ Hội tập thi kỳ 125" - Cung Tự Trân. Nghĩa đen là muôn ngựa im hơi lặng tiếng, im lìm, thiếu sức sống. Đặt vào bài thơ này thì đây là cảnh tượng không có nhân tài hoặc nhân tài không phát huy được khả năng do sự bó buộc của hoàn cảnh xã hội mục nát. Ở đây Phó Vân anh ý nói mình sẽ dựa vào tiêu chuẩn của mình để đê nén, kiềm chế nhân tài của triều đình.

Uông Mân lo rằng nàng sẽ vì lòng riêng mà giết chết Thôi Nam Hiên, nhắc nhở nàng Thôi Nam Hiên chưa hề phạm sai lầm.

Ông ta cũng đang thử thái độ của nàng. Nếu như hôm nay nàng xuống ta giết chết Thôi Nam Hiên thì về sau nàng chắc chắn cũng sẽ có thể xuống tay với người của Vương các lão vì những tham vọng của bản thân.

Vậy thì Vương các lão chưa chắc sẽ tin tưởng hợp tác với nàng.

sự hứa hẹn này của nàng, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là một liều thuốc an thần dành cho Vương các lão.

Uông Mân hiểu hàm nghĩa đằng sau lời hứa hẹn này là gì, mỉm cười, ông ta thích nói chuyện với Phó Vân, có sao nói vậy, không cần quanh co lòng vòng.

rõ ràng Phó Vân trông rất tuấn tú, đẹp như con gái, tính cách cũng không xấu, học sinh của ông ta ai cũng thích Phó Vân, vậy mà một khi động tới công việc, Phó Vân lại không hiền hòa chút nào, kì quái thật.

...

Đêm hè khô nóng. Đêm đến, thôn xóm rơi vào khoảng không tĩnh lặng, trong núi lại ồn ào hẳn lên, ếch kêu uôm uôm, ve ngân rả rích đình tai nhức óc.

Dưới chân núi, trong một sân viện được Cẩm Y Vệ canh gác tầng tầng lớp lớp, phòng vẫn sáng đèn, những ngọn đèn dầu thiêu đốt hừng hực.

Hoắc Minh Cẩm ngồi dưới đèn xem bản đồ, ánh đèn chiếu vào những đường nét khắc sâu trên khuôn mặt chàng, đôi mắt đen sâu thẳm, bình tĩnh tới mức gần như lạnh lẽo.

Lý Xương và mấy người khác đang đứng bên cạnh chờ mệnh lệnh của chàng.

Đôi lông mày chàng hơi nhăn lại, ngón tay di trên mấy khúc đường bộ trên bản đồ, "Từ Đình vẫn luôn rất an phận, Liêu Đông không có vấn đề gì."

Lý Xương nói: "Nhị gia, đúng là Từ Đình rất ngoan ngoãn, sau khi nhận được thư của các đại thần trong Nội Các, vẫn chưa từng bước ra khỏi Hải Châu Vệ Thành một bước."

Phòng ngự ở Liêu Đông sử dụng chế độ Vệ Sở, lấy thành trì làm chỗ dựa, lấy quân đội làm phòng thủ, có nhiều thành trì, dựa vào Trường Thành, ngay ngắn trật tự, có thứ tự rõ ràng, trợ giúp lẫn nhau, tạo thành một hệ thống phòng ngự.

Toàn bộ các thành trì đại khái chia thành năm cấp Trấn Thành, Lộ Thành, Vệ Thành, Sở Thành và Bảo Thành.

Trong đó, Trấn Thành là vị trí của tổng binh và tuần phủ.

Có một số Vệ Thành có vị trí địa lý đặc thù, bản thân nó có thể tạo thành một vòng phòng ngự độc lập, Từ Đình hiện đóng quân tại Hải Châu Vệ Thành.

Hoắc Minh Cẩm ừ một tiếng, ánh mắt hướng về phía tây, đầu ngón tay gõ nhẹ trên bản đồ.

"Trấn Liêu Đông, trấn Kế Châu, trấn Tuyên Phủ, trấn Đại Đồng, trấn Sơn Tây, trấn Duyên Tuy, trấn Ninh Hạ, trấn Cố Nguyên, trấn Cam Túc, chín thành trấn quan trọng ở vùng biên, tất cả đều phải theo dõi cẩn thận."

Mọi người quay sang nhìn nhau. Từ khi thua mấy trận chiến lớn với Vệ Nô trên chiến trường, triều đình đã tăng số quân lính đóng giữ Liêu Đông, canh phòng nghiêm ngặt, trước sau bỏ ra mấy chục năm trời, thành lập được hệ thống phòng ngự kiên cố để phòng thủ. Tuy Vệ Nô từng liên tiếp đánh hạ được Phủ Thành, Thanh Thành nhưng chúng vẫn không có cách nào đột phá được phòng tuyến Liêu Đông, hông thể nào tạo thành uy hiếp đến với giang sơn.

Sao tự nhiên Nhị gia lại quan tâm tới Liêu Đông như thế? Hơn nữa lại còn yêu cầu tăng cường cảnh giác ở chín trấn quan trọng ở vùng biên?

Trấn Ninh Hạ, trấn Cố Nguyên, trấn Cam Túc cách xa Liêu Đông vạn dặm, chiến sự ở Liêu Đông thì có quan hệ gì tới chúng chứ?

Mọi người không đoán được chuyện gì.

Lý Xương nghĩ ngợi rồi nói: "Nhị gia, năm đó ngài bình định thảo nguyên, trấn Duyên Tuy, trấn Ninh Hạ thái bình đã lâu, tạm thời sẽ không xảy ra chiến sự. Trong khi đó phía Liêu Đông, khí hậu lạnh giá, nghe nói đại quân được phái đi Liêu Đông lại toàn là người phương Nam, không chịu nổi cái lạnh phương bắc, lại không quen thuộc địa hình Liêu Đông, nóng nung tham gia chiến đấu nên mới liên tiếp bại trận như thế. Chỉ cần quân đội trấn giữ Vệ Thành, không để cho Vệ Nô kéo vào rừng rậm hẻm núi, hẳn là không có vấn đề gì."

Từ sau khi ở trên đảo hoang trở về, họ đã đi theo Hoắc Minh Cẩm, tất cả đều chưa trở lại chiến trường. Những người khác thì có người ở phương bắc, có người ở phía nam, mấy năm nay cũng lục tục đánh nhiều trận đánh. Từ trong thư bọn họ gửi tới, người trong kinh có thể biết được chút chuyện trên chiến trường nhưng rất

cuộc không đích thân trải nghiệm, chỉ có thể phỏng đoán được tình hình đại khái dựa trên thông tin từ chiến trường.

Họ cũng không quen thuộc với Liêu Đông cho lắm.

Hoắc Minh Cẩm lắc đầu, nhìn bản đồ, nhíu mày nói: "Hải Châu Vệ Thành địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, Vệ Nô tấn công nhiều mà không có kết quả, thực sự không thể đánh vào được... Nhưng nếu bọn chúng vòng qua phòng tuyến thì thế nào?"

Ngón tay trên bản đồ nhẹ nhàng di chuyển, vòng thành nửa vòng tròn, cuối cùng dừng lại ở điểm đánh dấu tượng trưng cho trấn Kế Châu.

Mọi người trợn mắt há mồm, tất cả đều hoảng hốt!

Trong phòng ngắt như tờ, ngoài phòng ve ngân ếch kêu hết đợt này đến đợt khác.

Lý Xương run rẩy, "Nhị gia, chuyện này làm sao có thể?"

Nếu Vệ Nô thực sự vòng qua phòng tuyến, đi từ Mông Cổ vượt qua Trường Thành, phát động tập kích bất ngờ, thế thì chỉ cần mấy ngày, bọn chúng có thể đánh tới chân kinh thành!

Kinh Vệ là một lũ chân cẳng mềm oặt ăn no chờ chết, sao có thể ngăn cản nổi Vệ Nô?

Giữa mùa hè, mọi người mồ hôi như tắm.

Bọn họ đã trải qua không biết bao nhiêu trận chiến. Hơn ai hết, họ hiểu rõ sự tàn khốc của chiến tranh.

Hoắc Minh Cẩm hơi nhìn xuống, đáy mắt vẫn đăm tĩnh không gợn sóng như cũ, "Thực sự rất khó xảy ra, nhưng mà không thể không đề phòng."

Lý Xương nuốt nước bọt, "Vậy thì... Ngài định đưa chúng thuộc hạ trở về chiến trường sao?"

Trở về chiến trường?

Hoắc Minh Cẩm ngẩng đầu, nhìn các thuộc hạ của mình.

Từ nhỏ đã lớn lên trong quân doanh, chàng nhớ rõ tên họ của từng người trong số họ... Chỉ còn lại những người anh em trung thành tận tụy này mà thôi. Những người khác, tuy cũng là do chàng bồi dưỡng mấy năm nay, nhưng những người theo chàng xuôi nam chống giặc Oa, tìm được sự sống trong cái chết, trở về Trung Nguyên, chỉ có mười mấy người này.

Đám thuộc hạ nhìn lại chàng, mặt mày đầy vẻ kiên định. Chỉ cần chàng ra lệnh một tiếng, họ có thể lao ra chiến trường bất kỳ lúc nào.

"Tạm thời Từ Đỉnh trấn thủ Liêu Đông, sẽ không xảy ra tính huống nguy cấp gì."

Hoắc Minh Cẩm không nhìn bọn họ nữa, nhẹ nhàng nói.

Bọn họ bàn bạc rất lâu, tới tận canh tư, đám thuộc hạ mới lục tục xin phép ra về.

Lý Xương là người cuối cùng, Hoắc Minh Cẩm gọi hắn lại, nhìn hắn, hỏi: "Người đã thành thân chưa?"

Câu hỏi này xuất hiện một cách quá bất ngờ, Lý Xương gãi đầu, "Nhị gia, thằng oắt con nhà thuộc hạ đã mười tuổi rồi!"

không phải Nhị gia định tặng cho hắn một mỹ nhân đấy chứ?

"Mụ vợ nhà thuộc hạ hiền lành tử tế lắm, chuyện nạp thiếp gì đó..."

Câu này còn chưa nói xong, Lý Xương đã run lên, ánh mắt Nhị gia nhìn hắn thật đáng sợ!

hắn cười hề hề, cọt nhả, bước lên mấy bước, "Nhị gia, ngài định dặn dò gì ạ?"

Khóe miệng Hoắc Minh Cẩm khẽ cong lên, "Có việc muốn bảo người làm."

Lý Xương trợn trừng mắt.

Tầm khoảng thời gian một chén trà sau, Lý Xương đi ra khỏi phòng.

Mặt mày hắn biểu hiện vô cùng kì quái, chân đi loạng choạng, mắt trợn trừng, chẳng khác nào vừa gặp ma.

một lúc lâu sau, hắn mới hoàn hồn, "Ôi mẹ ơi!"

Cẩm Y Vệ đang canh gác ở chỗ tối nghe thấy hắn kêu lên như vậy, sau đó chạy như tên bắn.

...

Phó Vân anh nhận được thư hồi âm của Trương đạo trưởng, ông ta đã tới phủ Chân Định, ở trạm dịch chờ cùng đi với Chu Hòa Sừng.

Vết thương của Phó Vân Chương vẫn chưa lành, nàng quyết định để thêm mấy ngày nữa, chờ vết thương của y đóng vảy mới xuất phát.

Hôm sau, nàng đi Đại Lý Tự xử lý những công việc quan trọng.

Bởi nàng sẽ đi về phía nam, những công việc khác tạm thời giao cho Lục chủ bộ.

Ai cũng biết chờ nàng đón được tân quân trở về, nhất định sẽ thăng quan, hơn nữa còn là một bước lên mây nên cực kỳ sẵn đón nàng.

Nàng nhờ Lục chủ bộ giúp đỡ, lấy vụ án Trương thị ở Lương Hương làm chuẩn, tìm lại hồ sơ những vụ án mà phụ nữ nhờ người kiện hộ

trong mấy năm qua. Tuy Lục chủ bộ cho rằng làm vậy cũng chẳng có tác dụng gì nhưng vẫn đồng ý.

Tan việc, Kiều Gia đánh xe chờ ở ngoài cửa cung.

Nàng chấp tay tạm biệt nhưng đồng liêu xung quanh đang không ngừng tìm đề tài để nói chuyện làm thân.

Mọi người đều biết bình thường nàng chỉ đi cùng anh họ Phó Vân Chương, những người khác thì dù quan hệ có xa cách hay gần gũi, nàng cũng không ngồi chung một chiếc xe ngựa với họ. Cháu trai của Binh Bộ thượng thư Chu Thiên Lộc từng đeo bám đòi bước lên xe của nàng, bị nàng đá xuống ngay lập tức, suýt nữa bị xe cán gãy chân.

Từ sau đó trở đi, không có ai dám đòi ngồi chung xe với nàng nữa.

Có hội lấy lòng còn rất nhiều, đừng có đối xử độc ác với chân mình như thế! Ngựa Phó gia vừa cao vừa khỏe, bị đá một phát thì ít nhất cũng phải nằm một tháng.

Đợi những người khác tản đi hết, Phó Vân anh vén rèm lên xe.

Đầu tiên nàng nhìn thấy một góc áo gấm thêu viền tinh xảo, người đàn ông trong đó chân quá dài, dù có co chân lại thì vẫn chiếm một không gian lớn trong xe.

Hoắc Minh Cẩm dựa vào vách xe ngủ thiếp đi. Có lẽ là do ngồi ngủ không thoải mái, chàng không đội khăn mũ gì cả, chỉ đeo quan vấn tóc bằng ngọc, tiếng hít thở đều đặn. Trong không gian tối mờ, khuôn mặt góc cạnh vẫn tuấn lãng như cũ, mũi cao thẳng, môi mỏng hơi mím lại, dường như trông hơi lãnh đạm.

Phó Vân anh không đánh thức chàng. Lúc vừa nhìn thấy Kiều Gia, nàng đã biết đây không phải là xe ngựa của Phó gia, con ngựa kéo xe to khỏe, da lông mượt mà hơn ngựa nhà nàng.

Nàng bảo Kiều Gia xuất phát.

Bên ngoài rất yên tĩnh, phố dài trống trải, bánh xe lộc cộc cán qua những phiến đá trên đường.

Vậy mà trong xe còn có mấy cuốn sách, nàng nhặt bừa một cuốn lên, tựa người ra sau, nương theo ánh sáng rọi vào từ cửa sổ xe để đọc.

Đọc được vài trang, một bàn tay đã duỗi về phía nàng, không chạm vào sách, ôm luôn lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, siết lại một chút đã có thể bế cả người nàng đặt lên đùi mình, cúi đầu hôn đôi mắt nàng, "Về rồi lại đọc, đừng làm hỏng mắt."

Nụ hôn ấm nóng đọng lại trên mí mắt.

Xe ngựa thi thoảng lại xóc lên mấy cái, ngồi như thế cơ bản không vững, trên tay Phó Vân anh lại còn cầm sách, chỉ có thể dựa vào ngực chàng mới không ngã.

Hoắc Minh Cẩm bật cười khe khẽ, cố ý chơi xấu, bàn tay đang ôm nàng dịch tới bả vai nàng, làm nàng dựa vào vai mình.

Đến lúc này thì đến sách cũng không cầm được, cạch một tiếng rơi xuống.

"Nhớ ta không, hả?"

Chàng cúi đầu, hôn lên chóp mũi nàng.

Hình như mới không gặp nhau mấy ngày thì phải.

Phó Vân anh trầm nghĩ.

Nhưng mà thấy chàng mỉm cười nhìn mình như thế, nàng không nỡ trêu chọc chàng, đưa tay lên, sờ vào mặt chàng.

Lòng bàn tay mềm mại áp lên mặt, nhẹ nhàng vuốt ve.

Hoắc Minh Cẩm hơi ngạc nhiên nhưng vẫn không nhúc nhích, nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo của nàng.

Nàng đón nhận ánh mắt chàng. Từ trong ngực chàng, nàng nhòe dậy, vươn người lên, cũng hôn vào chóp mũi chàng một cái.

"không nhớ."

Hoắc Minh Cẩm cười, ôm chặt lấy nàng.

"Ta nhớ nàng."

Chàng ghé sát vào tai nàng, thì thầm. Hơi thở cọ vào vành tai nàng.

Tê tê, còn hơi nhột nhột.

Tác giả có lời muốn nói:

Bởi đề cập đến chiến tranh, cần phải nói một câu, quân địch trong truyện là hư cấu, địa danh xảy ra chiến tranh cũng là hư cấu...

Chương 127: Làm khó (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 127-2: Làm khó (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 127-3: Làm khó (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Có người kể khổ với nàng, mắng chửi Phương trường sử cậy thế, kiêu ngạo ngang ngược, nhận hối lộ của quan viên địa phương, chẳng có phép tắc gì.

Có người tới dò hỏi nàng về tình hình trong kinh, im bật không hề nhắc tới chuyện Phương trường sử.

Có người giả vờ quan tâm đến nàng nhưng thực ra chỉ muốn thăm dò thái độ của nàng.

Người Chung gia và Dương gia thì cẩn thận hơn nhiều, hỏi thăm sức khỏe, hỏi nàng đi đường có vất vả không.

Trong những người này, chỉ có một số người là thực sự muốn hỏi thăm nàng, còn lại đơn giản là muốn thúc đẩy mâu thuẫn giữa nàng và Phương trường sử để hai người họ đánh lớn một trận, mấy người kia sẽ tranh thủ cơ hội làm ngư ông đắc lợi.

Người của Hoắc Minh Cẩm vẫn chưa hề tới.

Người của nàng cuối cùng cũng đến, hỏi thăm mấy câu rồi nói cho nàng đã bốn ngày nay họ gặp được Chu Hòa Sưởng, chỉ có Phương

trường sử mới có thể bước vào nơi ở của Chu Hòa Sưởng.

"Đại nhân, ở Vương phủ, Phương trường sử đã xây dựng được sức ảnh hưởng sâu sắc, sâu tới mức khiến tiểu gia tin tưởng. Trước khi lão Vương gia lâm chung đã phó thác tiểu gia cho lão, lão mượn cơ này, tự coi mình là thác cô đại thần [1], khoa tay múa chân khắp chốn, đến cả Cẩm Y Vệ còn bị lão sai khiến làm hết việc này đến việc khác. Tốt nhất ngài đừng có xung đột với lão làm gì. Dù sao lão cũng là người dưới trung thành của Vương phủ, quản lý toàn bộ sổ sách của Vương phủ."

[1] Lúc vua sắp mất, để con mồ cô lại cho một người nào trông nom thì gọi là thác cô. Đáng nói là Sở Vương không phải Hoàng đế để có một người gọi là "thác cô đại thần".

Phó Vân anh mỉm cười, "không sao, ta tự hiểu được."

Làm gì có chuyện người của Hoắc Minh Cẩm sẽ sợ Phương trường sử, chỉ không muốn gây chú ý mà thôi.

Nàng thay một bộ quần áo mới, lại tới lều trại cầu kiến Chu Hòa Sưởng lần nữa.

Lần này, nàng lại bị tiểu thái giám cản lại, "Tiểu gia đang dùng bữa, không ai được phép đi vào!"

Mặt Phó Vân anh vẫn tỉnh bơ như không, nàng giữ chặt lấy Viên Tam đang đỏ bừng mặt vì tức giận, xoay người về lều.

Đến đêm, nàng triệu tập người của mình, hỏi han kỹ càng về tình hình mấy ngày nay.

Từng người một bước lên bẩm báo.

Chờ bọn họ ra ngoài, Viên Tam đưa Cát Tường vào trong lều. Cát Tường trông đến là lời thô lếch thếch.

"Phó thiếu gia!"

Cát Tường đi vào lều, vành mắt đỏ hoe, quỳ rạp xuống đất, lê đầu gối tới trước mặt Phó Vân anh, nước mắt rơi như mưa.

Phó Vân anh không nói gì, chờ hấn bình tĩnh lại mới bảo hấn đứng dậy nói chuyện.

Cát Tường lau khô nước mắt, đứng lên, cúi gập người, khóc lóc:
"Bọn chúng đúng là một lũ không biết xấu hổ! Bắt nạt ta đã đành, lại còn bắt nạt cả Phó thiếu gia ngài nữa! Tim gan chúng đúng là nát bấy hết rồi!"

Chương 128-1: Cảnh cáo (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 128-2: Cảnh cáo (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 128-3: Cảnh cáo (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 128-4: Cảnh cáo (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoàng đế vẫn là Hoàng đế nhưng các đại thần không nghe lời, Hoàng đế cũng không thể làm gì họ. không chỉ không thể làm gì mà còn có thể bị các đại thần mắng cho té tát.

Thời nào cũng có những đại thần không sợ chết như thế.

Bởi vậy, Hoàng đế lại quay sang tin tưởng thái giám, đẩy thái giám ra làm đối trọng để tạo thành thế chó cắn chó với quần thần, đồng thời phái Cẩm Y Vệ giám sát quần thần, cân bằng triều đình.

Kết quả là tạo thành không gian an toàn cho Yêm đảng (*đảng phái của thái giám*) phát triển, thậm chí đã từng có chuyện hoạn quan có thể phế lập quân vương, còn từng có một kẻ như Cửu thiên tuế [1]. Khi ấy, đường đường là Nội Các thủ phụ mà cũng phải tìm mọi cách nịnh bợ, lấy lòng thái giám.

[1] Ngụy Trung Hiền, một đại thái giám triều Minh từng lũng đoạn triều chính, từ "Yêm đảng" trong truyện cũng lấy từ nhân vật này mà ra. Yêm nghĩa là hoạn, thiến.

Sau khi Yêm đảng bị tiêu diệt, triều đình vẫn không được yên ổn.

Tựa như một cái bàn đột nhiên bị chém gãy một chân thì làm sao đứng vững được nữa?

Yêm đảng không tốt nhưng họ lại là thủ đoạn quân vương dùng để kiềm chế quần thần, một khi thế cân bằng bị phá vỡ thì sẽ còn rối loạn hơn.

Quyền lực trở về tay Nội Các.

Có Hoàng đế rộng lượng, chỉ cần Nội Các đại thần làm việc tốt thì sẽ vui vẻ ủy quyền cho bọn họ.

Có Hoàng đế ăn không ngời rồi, cả ngày chỉ đắm chìm trong đồng phần son, không quan tâm tới triều chính.

Có Hoàng đế rất có khát vọng, đấu trí đấu dũng với đại thần trong triều, hôm nay nâng đỡ người này, ngày mai chèn ép người kia, khiến cho triều đình hỗn loạn tới mức trời long đất lở để bản thân mình trở thành ngư ông đắc lợi.

Có Hoàng đế vừa không thỏa mãn với chuyện mình bị kiềm chế nhưng lại chẳng có bản lĩnh gì, mất lòng tin vào đại thần, suốt ngày nghĩ cách để chém đầu đại thần, các đại thần giận mà không dám nói gì nên lại càng không ủng hộ quân vương, tìm mọi cách khống chế quân vương, quan hệ vua tôi càng lúc càng căng thẳng... Tiên đế chính là một người như thế, không tin tưởng quần thần. Lúc ông ta còn tại vị, ông ta chưa từng đồng tâm hiệp lực với các vị đại thần.

Chu Hòa Sưởng từng nghiêm túc suy nghĩ về tương lai của chính mình, hắn còn trẻ, cứ coi như trong một khoảng thời gian ngắn hắn sẽ bị triều thần khống chế đi, hắn vẫn còn cơ hội để từ từ thu thập quyền lực về tay mình, cuối cùng dù sao hắn vẫn là người ngồi trên ngôi cửu ngũ.

Hơn nữa hắn cũng có người giúp đỡ, Vân ca nhi nhất định sẽ phò tá hắn.

Nhưng hiện giờ hấn vẫn chưa nắm giữ được thực quyền, tiểu thái giám bên người hấn đã không chịu ngồi yên, tựa như lời Vân ca nhi nói, hôm nay bọn chúng ỷ vào việc chúng hầu hạ bên người hấn để ép quan viên phải đưa hối lộ, sau này tham vọng càng ngày càng lớn, có phải sẽ giống như cái vị Cửu thiên tuế kia hay không, dám công nhiên tàn hại hoàng tử, nắm giữ triều chính?

Chu Hòa Sưởng càng nghĩ càng thấy sợ.

Nếu như Vân ca nhi không tới, hấn còn chưa vào kinh đã bị nhận định là kẻ chỉ biết nghe một bên, muốn nâng đỡ Yêm đảng thì đại thần trong triều sẽ nhìn nhận hấn như thế nào đây?

hấn bình tĩnh lại, mệnh cho thị vệ xung quanh kéo đám thái giám ra ngoài đánh hai mươi côn.

Đám tiểu thái giám lúc này đã sợ tới mức sờn tóc gáy, không dám xin tha nữa, nghe thấy chỉ đánh hai mươi côn, thậm thở phào nhẹ nhõm.

Còn tưởng rằng tiểu gia định chém đầu bọn họ cơ!

Thị vệ lập tức lôi đám thái giám ra ngoài sân, lột quần xuống đánh.

Phó Vân anh đứng giám sát bên cạnh.

Tất cả quan viên đứng xung quanh nhìn. Mấy ngày nay bọn họ đã bị đám thái giám này hành lên hành xuống, đã ngóng trông ngày này từ lâu!

Quan văn và hoạn quan vốn ở thế bất thể lưỡng lập (*có bên này thì không có bên kia, không thể đồng thời tồn tại*), Phó Vân ra thay dạy cho đám tiểu thái giám kiêu ngạo ngang ngược này một bài học, ánh mắt mọi người dành cho nàng chứa đầy tán thưởng.

Mặt nàng vẫn tĩnh bơ như không, đứng đó, không nói một lời, cũng không có bất cứ hành động nào nhưng vẫn tuấn tú hơn người, khí chất tựa người trời.

Mọi người thầm khen ngợi trọng lòng: không hổ là Đan Ánh công tử, quả nhiên phong thái hơn người!

Đám tiểu thái giám úp mặt vào ghế dài, khóc không ra nước mắt: Sai trọng điểm rồi!

...

Cát Tường trở về hầu hạ bên cạnh Chu Hòa Sưởng.

Chu Hòa Sưởng lệnh cho toàn bộ thái giám tới xem đám tiểu thái giám chịu phạt.

Đám thái giám nghe thấy tiếng gào thê lương của các tiểu thái giám thì sợ hãi vô cùng.

Về sau gặp phải Phó đại nhân thì vòng ra xa một chút thì hơn! Tuyệt không thể bị rơi vào tay Phó đại nhân!

Cát Tường đi ra ngoài ngó nghiêng một lúc rồi về phòng kể cho Chu Hòa Sưởng về tình hình bên ngoài, sầu lo nói: "Gia, hôm nay Phó thiếu gia đắc tội với đám tiểu thái giám, Phương trường sử nhất định không vui."

Chu Hòa Sưởng nghi hoặc nói: "Sao lại thế?"

Cát Tường thì thầm: "Những người đó đều do Phương trường sử phái tới hầu hạ bên người ngài đó."

Đánh bọn họ có khác gì tát vào mặt Phương trường sử đâu. Phương trường sử không dám thù hận Chu Hòa Sưởng, mối thù này đương nhiên sẽ rơi xuống đầu Phó Vân anh.

Chương 129-1: Đăng cơ (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 129-2: Đăng cơ (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 129-3: Đăng cơ (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 129-4: Đăng cơ (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cứ như thể cái người khi nãy khăng khăng phải dùng thân phận quân vương để vào cung không phải hẳn vậy.

Mấy người Vương các lão không dám tỏ thái độ.

Những triều thần có phẩm giai thấp hơn nhìn nhau đầy ẩn ý.

Đại điển đăng cơ được cử hành ở điện Phụng Thiên.

Đại điện nguy nga hùng tráng từng chứng kiến vô số mưa máu gió tay giờ đã lấy lại tư thái trầm tĩnh uy nghiêm, nghênh đón một vị quân vương mới.

Tất cả đều trật tự nghiêm chỉnh.

Quan chấp sự nâng chiếc khay đựng áo Cổ và mũ Miện (*lễ phục của quân vương*) lên, Chu Hòa Sưởng khoác áo Cổn, đội mũ Miện.

Đủ loại quan lại phía dưới nhìn lên bậc quân vương trẻ tuổi.

Lễ quan bước ra khỏi hàng, xướng lên: "Bà ban." (*Lời ra lệnh tấu nhạc*)

Đội ngũ nhạc công tấu lễ nhạc, thanh âm vang tận trời.

Quần thần đã đứng theo thứ tự phẩm gia từ đầu giờ bái lạy, đồng loạt hô vạn tuế.

Đứng dậy, tiếp tục bái.

Lại đứng dậy.

Lại bái.

Tới khi lễ nhạc dừng lại, đại thần bước lên dâng ngọc tỷ.

Chu Hòa Sưởng nhận ngọc tỷ.

Đủ loại quan lại tiếp tục bái.

Nhưng thế vẫn chưa xong, sau đó còn có khom lưng, bái hưng (*quỳ rồi đứng dậy*), cầm hốt (*thẻ quan lại dùng khi vào triều*), vũ đạo, dập đầu, đồng thanh hô vạn tuế...

Mãi đến khi xuất hốt mới xong.

Hoàn thành toàn bộ lễ tiết, những đại thần già cả như Diêu Văn Đạt đến đứng còn không đứng lên nổi, phải có quan viên trẻ tuổi bên cạnh vịn vàng đỡ dậy.

Đây vẫn là lễ nghi đã được tinh giản, nếu dựa theo những nghi thức nguyên bản ban đầu, có khi một ngày cũng chưa hoàn thành.

Với phẩm giai hiện tại của Phó Vân anh, nàng vẫn chưa có tư cách vào chính điện.

Chu Hòa Sưởng muốn nàng theo hẳn vào đó, nàng lắc đầu, kiên quyết ở lại sân ngoài hành lễ.

Đây là Tử Cấm Thành, khắp nơi đều có ánh mắt của người khác nhìn vào, không thể thoải mái như lúc ở trên đường.

Tiếng nhạc vang vọng khắp đại điện truyền ra ngoài sân, trang trọng uy nghiêm.

Từ ngày hôm nay trở đi, Chu Hòa Sưởng đã là Hoàng đế.

Nàng nghe thấy tiếng mọi người quỳ rạp xuống đất liền quỳ xuống theo.

Sân rộng trống trải, chứa cả mấy trăm quan viên mà đến một tiếng ho khan cũng không nghe thấy, chỉ có tiếng gió thổi ồ ồ.

Có tiếng động từ xa vọng lại, rồi lại dần dần đi xa, các vị đại thần theo Chu Hòa Sưởng đi tế bái tiên đế.

Tiếng lễ quan lãnh lót vang lên, quan viên ngoài sân đứng dậy

Xa xa có tiếng hít vào kinh ngạc truyền lại, mọi người thì thảo với nhau, không biết đang bàn luận cái gì.

Phó Vân anh đang tò mò thì đã thấy mấy thái giám đi tới trước mặt nàng trong vô số ánh mắt, kinh ngạc có, ghen tỵ cũng có.

"Phó tướng công có công cứu giá, bệ hạ ngự tứ mãng bào."

Cả sân chìm vào tĩnh lặng.

Tiếng nhạc ngừng.

Tiếng gió cũng ngừng.

Sân rộng có thể chứa tới mấy vạn người, giờ tất cả bọn họ đều đang hướng ánh mắt về phía Phó Vân anh.

Mãng bào là bào phục ngự tứ có cấp bậc cao nhất.

Lúc này, cụm từ "lưng như bị kim chích" không còn đủ để miêu tả, Phó Vân anh đã bị đủ loại ánh mắt nướng chín tới nơi.

Trong số đó cũng có vài ánh mắt mang theo sự vui mừng và hâm mộ, họ mừng thay cho nàng.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phó Vân Chương đang ở cách đó không xa, y nhìn nàng, ánh mắt điềm đạm, ôn hòa, mang theo sự cổ vũ.

Cát Tường bưng một khay đựng măng bào, nhìn nàng cười tủm tỉm.

Phó Vân anh quỳ xuống nhận măng bào, tạ ơn.

Chương 130: Mật đạo

Sau khi đăng cơ đương nhiên là phải ban thưởng dựa theo công trạng.

Toàn bộ quan viên theo Chu Hòa Sưởng vào kinh đều được ban thưởng, không sót một ai. Trong đó Phương trường sử được ban thưởng hậu hĩnh nhất.

Sau đó, đối với những người như Vương các lão, Chu Hòa Sưởng cũng hào phóng ban cho một chức quan hữu danh vô thực, một chức quan chưa đủ thì hai cái, kiểu như Thái tử thái sư, Thái tử thái phó, liên tục rơi xuống đầu các vị đại thần, dù sao cũng chỉ là danh hiệu mà thôi.

Về phần con cháu của các vị đại thần, ai có công danh thì thăng quan, không có công danh thì thưởng tiền bạc.

Có đấm cũng phải có xoa.

Chu Hòa Sưởng không muốn làm căng với quần thần, cứng quá thì gãy. Tuy hấn là Hoàng đế nhưng cũng chỉ là người phạm, không thể nào đơn độc thống trị cả một quốc gia, cần phải có sự phò tá của các đại thần.

Hơn nữa hiện giờ hoàng quyền đang suy yếu. Từ khi tiên đế băng hà cho tới lúc hấn vào cung, Nội Các đã khống chế chặt chẽ chuyện triều chính, tất cả mọi chuyện đều được xử lý gọn ghẽ, sự vận hành của triều đình cũng không cần tới sự quản lý sát sao của một vị tân quân như hấn, hiện giờ thứ hấn có chỉ là vị trí Hoàng đế này mà thôi.

Vua tôi đánh cờ với nhau, thoạt nhìn thì vua là người nắm giữ cuộc chơi nhưng thực ra không phải là như vậy.

Trước mắt Chu Hòa Sưởng chỉ là một đứa trẻ tập tễnh học bước đi, đầu tiên phải nỗ lực đứng vững trước đã, sau mới nghĩ tới chuyện khác được.

Đầu tiên, hấn làm mình làm mấy với mấy vị lão thần.

Sau đó hấn phải trấn an các vị lão thần, phong thưởng cho họ, đồng thời phong thưởng cho tâm phúc của mình, đưa họ vào các vị trí trong triều.

Tiếp theo, hấn dựa theo danh sách mà Phó Vân anh đã tổng kết, tỏ ra khoan dung, giảm nhẹ hình phạt cho những quan viên bị liên lụy trong vụ án mưu phản của Thẩm Kính Đức và người nhà của bọn họ.

không có tội thì khôi phục chức quan.

Tội lỗi không lớn không nhỏ thì đuổi về địa phương hối lỗi.

Tội lỗi không thể tha thì cũng không chém đầu, dựa theo luật pháp để xử trí.

Ngoài ra hấn còn sai người nhật xác cho vợ chồng Thẩm Giới Khê, hậu táng hai vợ chồng họ.

Như vậy có nghĩa là sau này hấn sẽ không truy cứu việc quan viên Thẩm đảng kết bè kết cánh nữa.

Làn khói mù bao phủ trên đầu quan viên và dân chúng ở kinh sư mấy tháng nay tức khắc đã tan biến.

Cuối cùng họ cũng đã có thể thở phào một hơi.

Trong một khoảng thời gian ngắn, cả triều đình vang động tiếng ca tụng công đức.

Sau đó, Chu Hòa Sưởng lại gọi Phó Vân anh đến hỏi làm thế nào để ổn định Hoắc Minh Cẩm.

Hoắc Minh Cẩm làm việc chẳng có nguyên tắc gì. Chính bởi nguyên nhân này nên chẳng ai đoán được rốt cuộc người này đang nghĩ gì nữa.

Sau khi khuấy cho nước đục, làm ấm ỹ một trận làm khiến cho người người kinh sợ, người này tự nhiên trở nên yên tĩnh, ngồi một bên làm Lã Vọng buông cần [1].

[1] Điển cổ Lã Vọng buông cần hay Thái Công câu cá nói về sự kiên nhẫn, đợi thời cơ của người làm việc lớn. Thời bấy giờ, Cơ Xương nuôi chí lật đổ nhà Thương, đi khắp nơi tìm kiếm người hiền tài. một hôm, lên núi Bàn Khê thấy Khương Tử Nha ngồi câu cá với một lưỡi câu thẳng. Thấy lạ, Cơ Xương mới hỏi: "Ông lão, sao câu cá bằng lưỡi câu thẳng thế thì câu sao được?". Khương Tử Nha mới trả lời: "Lưỡi câu bình thường chỉ câu được cá, lưỡi câu này mới câu được minh chủ." Trong truyện ý nói Hoắc Minh Cẩm kiên nhẫn đợi thời cơ, bởi chàng có thực lực nên "cá" sẽ tìm đến với chàng không cần lưỡi câu, mồi câu gì cả.

"Ta nghe nói đệ có quan hệ tốt với Hoắc Minh Cẩm, đệ giúp ta dò hỏi ý tứ của hắn xem thế nào?"

Trong Tây Noãn Các ở cung Càn Thanh, Chu Hòa Sưởng ngồi tựa vào giường đất [2], hỏi Phó Vân anh.

[2] Giường bằng đất sét, có đốt củi ở dưới cho ấm, phổ biến ở phía bắc TQ do có thời tiết giá lạnh.

Cung điện bị thiêu hủy ở Nam Vũ còn chưa tu sửa xong, các đại thần đề nghị Chu Hòa Sưởng chuyển sang Tây Uyển ở.

hắn tỏ ý rằng hiện giờ quốc khố thiếu tiền, không cần chi ngân sách tu sửa cung điện làm gì, hắn không chê cung Càn Thanh, chuyển

sang Tây Noãn Các ở là được rồi, chờ sửa xong Nam Vũ thì dọn về sau.

Quan viên Lễ Bộ và Công Bộ đương nhiên lại nịnh nọt luôn mồm, cả đám người khóc lóc ỉ ôi, "Hoàng thượng tiết kiệm thương dân, chúng thần hổ thẹn!"

Ngoài miệng thì nịnh hót Chu Hòa Sưởng nhưng trong lòng thầm tiếc nuối: Thế là đi tong một cơ hội chấm dứt rồi.

Tây Noãn Các cũng lát gạch vàng, trong điện bày biện xa hoa, những thứ trân bảo quý hiếm nhất trên đời đều xuất hiện ở đây. Tất cả gỗ trong điện ngoài điện đều là kim ty nam, dù không đốt hương nhưng vẫn có thể ngửi thấy mùi hương nồng đậm trong không khí.

Cát Tường ngồi bên cạnh tách vỏ óc chó, trong tay cầm một cái kim, bóp một cái, tiếng răng rắc vang lên.

Phó Vân anh nghĩ ngợi nhưng không đáp mà hỏi lại: "Ngài có tính toán gì không?"

Chu Hòa Sưởng cầm ruột óc chó trong bát lên ăn, cân nhắc hồi lâu rồi nghiêm túc nói: "Ta có thể dâng cơ thuận lợi như thế không thể không nhắc tới sự ủng hộ của Hoắc chỉ huy sứ. không có hắn, chưa chắc đã đến lượt ta được chọn. Giờ ta chẳng có căn cứ gì, đương nhiên định trọng dụng hắn, nhưng mà ta không hiểu hắn nghĩ sao."

nói xong lời này, hắn phẩy tay.

Cát Tường hiểu ý, đặt giỏ óc chó xuống, khom người lui ra ngoài. Những tiểu thái giám đang đứng hầu bên ngoài cũng đi ra xa.

Chu Hòa Sưởng ngồi thẳng dậy, bảo Phó Vân anh ngồi xuống với hắn, "Đệ lại đây, bọn họ canh giữ bên ngoài hết cả rồi, người khác không vào được đâu."

Phó Vân anh đi sang đó nhưng không ngồi trên giường đất như lời hấn nói mà lấy một chiếc ghế đẩu ra ngồi.

Chu Hòa Sưởng lấy một tấu chương ra, đưa cho nàng, "Hoắc chỉ huy sứ dâng sớ, muốn từ chức chỉ huy sứ."

Phó Vân anh nhận lấy bản tấu, đọc thật kỹ, nàng vẫn nhớ nét chữ của Hoắc Minh Cẩm, đây thực sự là bản tấu do chàng tự tay viết.

Chu Hòa Sưởng nghĩ mãi không thông, khe khẽ hỏi: "Tại sao Hoắc chỉ huy sứ lại muốn từ chức chỉ huy sứ nhỉ?"

hấn ngập ngừng một lúc, hạ giọng, "Cha ta bảo người này thâm sâu khó lường, trong vòng ít nhất là mười năm không được động vào hấn, nhất định phải ổn định hấn... Giờ hấn bảo không làm chỉ huy sứ nữa có phải đang thử ta không?"

Phó Vân anh khép bản tấu lại, cúi đầu đáp: "Hoàng thượng, Hoắc chỉ huy sứ biết đánh giặc, có tài điều binh khiển tướng, mong muốn cả đời là được trấn thủ biên cương, chí hướng không nằm ở triều đình."

Thực ra còn có nguyên nhân sâu xa hơn.

Lúc Hoắc Minh Cẩm đảm nhiệm chức vụ chỉ huy sứ đã cảm nhận được một cách rõ ràng khả năng uy hiếp của Cẩm Y Vệ đối với triều thần. Về lâu về dài, đây không phải chuyện tốt.

Trước kia từng có một vị Hoàng đế nhận thức được điều này, xóa bỏ Cẩm Y Vệ, nhưng sau đó để đàn áp Yên đảng, cân bằng triều đình lại không thể không khôi phục chế độ cũ.

Cẩm Y Vệ cũng giống như Yên đảng, đều là những thủ đoạn để khống chế triều đình, có tác dụng nhưng cũng có tác hại.

Giống như uống rượu độc giải khát, nguy hại vô cùng.

Nhưng nếu như hiện tại mà xóa bỏ Cẩm Y Vệ thì cũng không thể được, chỉ có thể từ từ mưu tính.

Hơn nữa Cẩm Y Vệ chỉ huy sứ nhìn thì oai phong đấy nhưng thực ra luôn phải nhìn trước ngó sau, lo lắng đề phòng, tới lúc người ngồi trên ngai vàng cảm thấy người nọ không còn giá trị lợi dụng thì chắc chắn sẽ đẩy người nọ ra để bình ổn lửa giận của đại thần trong triều.

Hoắc Minh Cẩm sẽ không ngồi chờ chết.

Chu Hòa Sưởng nhíu mày suy tư một lát, chậm rãi nói: "Đúng lúc này chức vị Binh Bộ thượng thư đang trống, ngoài biên ải gần đây cũng không yên, phía Liêu Đông, Vệ Nô đang rục rịch, Từ Đình liên tục dâng sớ đòi binh đòi lương. Nếu Hoắc chỉ huy sứ thông thạo về quân sự thì hay là chuyển đổi một lần, để hấn nhậm chức Binh Bộ thượng thư, kiêm nhiệm tả đô ngự sử ở Đô Sát Viện, tổng đốc quân vụ Sơn Thiểm (*Sơn Tây và Thiểm Tây*), có thể qua lại giữa kinh thành và biên cương."

nói xong, hấn bổ sung thêm một câu, "Ông già còn bảo muốn gia phong Hoắc Minh Cẩm là Thái tử thái bảo, ban ngọc đai (*thắt lưng đánh ngọc của quan lớn*), bản thân Hoắc Minh Cẩm lại từ chối."

Phó Vân anh không biểu hiện gì.

Vậy về sau Hoắc Minh Cẩm là đốc sự à?

Nàng biết tất cả những việc này đều nằm trong kế hoạch của Hoắc Minh Cẩm, chàng là người nguy hiểm, vị trí cũng nguy hiểm nhưng lại cực kỳ điềm tĩnh, trấn định bình thản, không biết Sở Vương đã ngầm thỏa thuận gì với chàng.

Chàng không quan tâm ai làm Hoàng đế, chàng có thể nâng đỡ Chu Hòa Sưởng đăng cơ, cũng có thể kéo hấn xuống.

Chỉ cần chàng muốn thế.

"Vậy thì Hoàng thượng muốn vi thần thăm dò gì đây?" Nàng hỏi

Chu Hòa Sưởng nhìn nàng, thành thật nói: "Cũng không cần thăm dò gì cả, ta chỉ muốn biết thái độ của hấn."

Phó Vân anh đồng ý.

Chỉ một lát sau, đã tới giờ ăn, Chu Hòa Sưởng bảo nàng ở lại dùng bữa với hấn.

Nàng từ chối không chịu.

"Khoan đã, ta..." Chu Hòa Sưởng ai da một tiếng, gọi cái người vừa xin phép ra ngoài là nàng quay lại. Đúng lúc này, thái giám lại bưng đồ ăn trưa đi vào, hấn sửa miệng, "Trẫm quên không nói cho ngươi, trẫm kiểm cho ngươi mấy việc để làm."

Việc gì chứ?

Phó Vân anh tỏ vẻ nghi hoặc.

Tới khi nàng cầm được thánh chỉ mà Cát Tường đưa tới trong tay, khóe miệng nàng run run.

Chu Hòa Sưởng vừa mới đăng cơ, chưa hiểu được việc triều chính, mỗi ngày cần phải bỏ ra hai canh giờ để nghe các thầy giảng kinh. Các thầy dạy này đương nhiên chính là do đại thần trong triều kiêm nhiệm.

Phó Vân anh cũng kiêm nhiệm, nàng cũng tới dạy Chu Hòa Sưởng.

Bên cạnh đó, Chu Hòa Sưởng hạ lệnh cho Hàn Lâm Viên biên soạn sách, nàng cũng có tên trong đó.

Rồi cứ vậy đi, hấn lại còn cho nàng một cái chức vị ở Đông Cung...

Chu Hòa Sưởng còn chưa nạp phi, Đông Cung ở đâu ra cơ chứ!

Đúng là kiếm cho nàng không ít việc.

Nàng đành phải quay lại.

Chu Hòa Sưởng đang dùng bữa, thấy nàng quay lại, mỉm cười, vẫy tay với nàng, "Dùng bữa với trẫm đi, có mằm dương xỉ đệ thích đây này."

Hồi ở Giang Thành thư viện, hai người ở trong cùng một viện, hẳn thường xuyên sang chỗ Phó Vân anh ăn, đem đồ ăn mà đầu bếp của Vương phủ chuẩn bị sang phòng của Phó Vân anh, tranh chỗ ngồi cạnh nàng với Viên Tam và Phó Vân Khải nên đương nhiên là biết nàng thích ăn gì.

Phó Vân anh chấp tay nói: "Hoàng thượng, những cái khác không nói, chức vụ Đông Cung tiến sĩ này..."

không đợi nàng nói hết lời, Chu Hòa Sưởng đã nói: "Hóa ra là vì cái này, chuyện này cũng chẳng có gì, đầu tiên cứ xếp chỗ cho đệ trước, sau này nói sau. Đệ yên tâm đi, những đại thần khác cũng kiêm nhiệm chức quan ở Đông Cung, chỉ là cái chức suông thôi mà."

Thấy hẳn đã quyết như vậy, Phó Vân anh không nói gì nữa.

Nàng cuộn thánh chỉ lại, đang định đi thì Chu Hòa Sưởng lại thì thầm một câu: "Ban cho đệ mắng bào rồi nên việc thăng quan chỉ có thể thăng chút chút, tự thừa ở Đại Lý Tự mới là chính ngũ phẩm, phẩm giai như thế có thấp quá không?"

Phó Vân anh nhanh chóng chạy vội ra ngoài.

Nàng đi quá dứt khoát, Chu Hòa Sưởng vẫn đang cân nhắc có nên cho nàng thêm một chức vị nữa hay không đành phải từ bỏ.

Được rồi, nếu không Vân ca nhi sẽ mệt chết mất.

...

Cả nhà họ Phó chuyển tới nhà mới ở phố dài Tây Thành.

Các vị đồng liêu rủ rê nàng mở tiệc rượu ở nhà, nàng lấy có lắm công nhiều việc, trong nhà không có bà chủ quán xuyên việc gia đình để qua loa cho có lệ.

Có mấy vị đại thần vừa mới thăng quan mà trong nhà lại làm đám cưới là y như rằng đó không phải là đám cưới mà đã trở thành đại hội tặng quà. Quà cáp từ trời nam biển bắc ùn ùn đổ tới như nước chảy, khiến người hầu trong nhà bận tới mức sống dở chết dở.

Ngày hôm đó, ngựa xe của khách khứa sẽ lấp kín đường phố, khiến cho nửa kinh thành bị tắc nghẽn giao thông.

Sau đó Binh Mã Tư phải đưa quân tới mới thông được đường.

Ngày hôm sau liền có người buộc tội mấy quan viên kia, Chu Hòa Sưởng không nói năng gì.

Phó Vân anh không muốn bị mấy tên ngự sử đang nóng lòng thành danh nên chỉ biết cắn người lung tung đó nắm được nhược điểm.

Tuy rằng có cắn cũng chẳng làm đau được nàng, nhưng nàng không thích phiền toái, hơn nữa đúng là bận thật, tạm thời không muốn mâu thuẫn với ngự sử.

Nàng về đến nhà, hôm nay là ngày nghỉ, Phó Vân Chương ở nhà, đáng lẽ ra nàng cũng ở nhà, nhưng tự nhiên lại bị Chu Hòa Sưởng gọi vào cung.

Người gác cổng báo với nàng nhà có khách quý tới chơi, Phó tứ lão gia và Phó Vân Chương đang uống trà với khách quý ở chính đường.

Khách quý à?

Phó Vân anh đi qua hành lang, nhìn thấy tùy tùng đứng chờ bên ngoài, người nào người nấy cao to vạm vỡ, lưng hùm vai gấu, đao bên hông lóe lên những tia sáng lạnh lẽo.

Thân phận của vị khách quý kia cũng không cần đoán nữa rồi.

Trong sân hòm xiểng chõng chấ, che khuất cả một bức tường, bên cạnh là những gánh quà tặng, đồ ăn đồ dùng, củi gạo tơ lụa, cái gì cũng có.

Đây là lễ vật do Hoắc Minh Cẩm mang tới.

Thời tiết mát mẻ dần nhưng ban ngày vẫn cứ oi bức.

Đầu tiên nàng về phòng thay một bộ quần áo vẫn thường mặc ở nhà, áo bào cổ chéo màu thiên thanh, dùng khăn lưới và vải gấm vấn tóc.

Ra ngoài sân, Vương Đại Lang tới nói với nàng, Phó tứ lão gia và khách quý nói chuyện hăng say, giờ đã chuyển sang viện của ông uống rượu rồi.

Nàng không sang bên đó quấy rầy bọn họ, tự ăn cơm trong phòng mình, ăn xong thì đọc sách, thấy bên kia hẳn đã nói xong câu chuyện, nàng mới đi sang viện của Phó tứ lão gia.

Cách một bức tường viện mà nàng vẫn nghe thấy tiếng cười hào sảng của Phó tứ lão gia thi thoảng cất lên, tiếng nói của Hoắc Minh Cẩm trầm thấp dày dặn, nàng không nghe thấy chàng cười nhưng lúc nói chuyện, giọng nói dường như vương tiếng cười.

Bên cạnh tường có một giàn hoa tường vi, bên dưới đặt một bàn đu dây. Hoa tường vi đã tàn, chỉ còn cành lá rậm rì, um tùm, tỏa bóng mát.

Nàng ngồi trên bàn đu dây, nghe tiếng cười tiếng nói vọng từ bên kia lại, trong lòng thầm khâm phục Hoắc Minh Cẩm.

Nhìn thì lạnh như băng mà giờ có thể ngồi nói nói cười cười với Phó tứ lão gia, thật đã làm khó chàng rồi.

Đu đưa một lúc, tiếng nói sau bức tường viện dần lắng lại.

Hoa quế hình như bắt đầu nở rồi, trong không khí thoang thoang mùi hương ngọt ngào.

Vương các lão trở thành thủ phụ, những đại thần trong nội các khác mấy tháng nữa sẽ lục tục cáo lão, Diêu Văn Đạt, Uông Mân và Phạm Duy Bình sẽ vào Nội Các...

Tới khi Diêu Vật Đạt già rồi, ai sẽ tiếp nhận vị trí của ông ta đây?

Trong lòng nàng đã xác định được người được chọn từ lâu, nhưng mà vẫn chưa hỏi xem người kia có đồng ý không.

Công việc biên soạn sách ở Hàn Lâm Viện không khó làm, hiện giờ bên cạnh nàng có phụ tá, không phải việc gì cũng cần phải tự tay làm lấy.

Nhưng những phụ tá đó đa phần là người của Sở Vương, không phải tâm phúc của bản thân nàng.

Lần thi hội này không biết Hồ Quảng có thể có được bao nhiêu tiến sĩ? Trong những tiến sĩ đó, có bao nhiêu người có thể góp sức cho nàng?

...

Suy nghĩ của Phó Vân anh càng lúc càng bay xa.

Gió đưa nhè nhẹ, hoa rụng rục rĩ, trên nền đá xanh phủ một lớp hoa rụng đỏ đỏ và những phiến lá khô vàng.

Góc nhìn của Phó Vân anh cũng đu đưa theo bàn đu dây, nàng nhìn thấy một đôi giày cổ cao quen thuộc, đưa mắt lên trên lại đối mặt với một đôi mắt sâu hun hút.

Dịu dàng nhưng lại mạnh mẽ, không cho người khác cơ hội kháng cự.

Chàng mặc áo bào gấm bó tay, chân dài vai rộng, thắt lưng nạm ngọc bên hông siết chặt, khiến thân hình càng trở nên thanh thoát. Chẳng biết có phải do ảo giác của nàng hay không, hôm nay trông chàng trẻ trung hơn hẳn.

một lát sau, nàng mới hiểu ra.

Hoắc Minh Cẩm đã cạo râu, mày kiếm mắt sáng, khí thế hiên ngang, đương nhiên sẽ có vẻ hăng hái sôi nổi, như đã trẻ ra vài tuổi.

Đúng là chuẩn bị kĩ càng rồi mới tới.

Nhưng từ cái khí chất trầm tĩnh vững chãi trên người chàng, người ta vẫn có thể nhìn ra những dấu vết của tháng năm.

Lúc này nàng không muốn động đậy, vẫn cứ ngồi đu đưa trên bàn đu dây.

Khóe miệng Hoắc Minh Cẩm hơi cong lên, đi tới bên cạnh nàng, khom người ngồi xuống bàn đu dây trống bên cạnh.

Nàng quay đầu sang hỏi chàng: "Chàng nói chuyện gì với tứ thúc thế?"

Hoắc Minh Cẩm mỉm cười, cúi đầu nhìn nàng, trong mắt lấp lánh ý cười, "Ta muốn xin cưới nàng, tứ thúc đồng ý rồi."

Phó Vân anh nhìn chàng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cùng im lặng.

Ánh sáng chiếu xuyên qua những cành lá đan vào nhau, hắt xuống mặt hai người.

Anh sáng mờ lung, tạo thành những mảnh ánh sáng dịu dàng.

một lát sau, nàng mỉm cười hỏi: "Có phải tứ thúc lại khoác lác gì rồi không?"

Cách một bức tường viện, nàng cũng có thể nghe thấy tiếng nói hào hứng của Phó tứ lão gia.

Hoắc Minh Cẩm lắc đầu, nhìn về phía nàng, khóe mắt cũng nheo lại theo nụ cười, "Ông nói rất nhiều chuyện về nàng khi còn nhỏ."

Những năm đó nàng làm gì chàng đều biết cả. Nhưng mà nghe thuộc hạ báo cáo là một cảm xúc, nghe người thân bên cạnh nàng dùng giọng điệu yêu thương chiều chuộng kể lại về cuộc sống của nàng từng chút từng chút một lại là một cảm xúc khác.

Phó Vân anh mỉm cười, cũng chẳng khó đoán Phó tứ lão gia nói những gì, đơn giản là khoác lác về nàng.

Nàng cười nói: "không ngờ chàng lại có thể nói chuyện hòa hợp với tứ thúc như thế."

Cứ tưởng rằng chàng sẽ đưa thuộc hạ đi cùng, ngồi xuống đó, không nói một lời, dùng khí thế oai hùng của mình làm cho Phó tứ lão gia sợ hãi tới mức phải gật đầu đồng ý cơ chứ!

Hoắc Minh Cẩm vươn tay đẩy bàn đu dây cho nàng, làm nàng từ từ bay lên, chăm chú nhìn sườn mặt trơn bóng như ngọc của nàng một lúc.

"Tứ thúc coi nàng như con gái mình, ta nhìn nàng lớn lên... cũng chẳng khác gì nuôi con gái, cũng có thể hiểu được một chút suy nghĩ trong lòng tứ thúc, vậy nên coi như cũng hợp nhau."

Những lời này chàng nói ra một cách tự nhiên, dường như chẳng có vấn đề gì nhưng chẳng hiểu sao lại có vẻ như đang trêu ghẹo.

Phó Vân anh nheo mắt, ngẩng đầu nhìn chàng.

Sắc mặt chàng vẫn bình thường.

Nàng cảm thấy có lẽ là do mình nghĩ quá lên, không nhìn lên nữa, ánh mắt chiếu về phía cặp chân dài của chàng, tự nhiên bật cười.

Chân Hoắc Minh Cẩm dài, ngồi trên bàn đu dây không thoải mái lắm.

Nàng duỗi chân mình ra so với chân chàng, mỉm cười nói: "Minh Cẩm ca, chân chàng dài quá đi."

Bởi bình thường suốt ngày phải ra ngoài, ăn ngon ngủ ngon, nàng phát triển khá tốt, cao gầy đĩnh đạc, cao hơn đại đa số những người con gái khác, cơ mà đương nhiên vẫn không thể so sánh với Hoắc Minh Cẩm.

một câu nói băng quơ nhưng lại làm cho Hoắc Minh Cẩm ngẩn người hồi lâu.

Nàng cười thật đẹp, y như thời hai người họ còn nhỏ.

Trái tim như thể bị người khác nắm trong tay siết lại một chút, đau đớn nhưng rồi lại được sự ấm áp dịu dàng an ủi.

một thứ xúc động khiến chàng gần như muốn khóc.

Rung động, từng đợt sóng to gió lớn dấy lên trong lòng.

Tựa như bão táp.

Rồi lại dần trở về trạng thái gió êm sóng lặng.

Mềm nhũn cả người.

Phó Vân anh đang đu đưa chầm chậm bỗng lại bị người đàn ông bên cạnh ôm eo, bế lên.

Quá bất ngờ, không kịp đề phòng.

Tới lúc lấy lại tinh thần, nàng đã ngồi trên đùi Hoắc Minh Cẩm, cánh tay săn chắc của người đàn ông này đang vắt ngang hông nàng, khuôn mặt chôn vào trước lồng ngực nàng.

Nàng kinh ngạc, nhìn quanh một lượt theo bản năng.

"Đừng sợ, ta sai người canh gác bên ngoài rồi."

Hoắc Minh Cẩm nói, giọng khàn khàn, ngẩng đầu, hôn nhẹ lên môi nàng.

Nụ hôn lần này nhẹ nhàng êm ái, không mạnh mẽ nồng nhiệt như mấy lần trước.

Đối với Phó Vân anh, những chuyện khi còn nhỏ ở kiếp trước thật sự đã quá xa xăm, nàng không thể nhớ hết được từng câu mà mình đã nói ra.

Nhưng nàng vẫn còn nhớ mình từng ngồi chơi đánh đu với Minh Cẩm ca ca, kể về những chuyện tủi thân của mình với chàng.

Cái cảm giác được đối xử một cách nghiêm túc, đầy tôn trọng này rất quen thuộc.

Ngồi trên đùi chàng, để chàng ôm hôn một lúc, nàng cúi đầu, nói khẽ: "Ta muốn chơi đánh đu."

Nàng cũng không biết bản thân mình nên nói gì bây giờ, mấy tiếng này cũng chỉ thuận miệng nói ra mà thôi.

Thanh âm nho nhỏ, nũng nịu, dịu dàng, có cảm giác tủi thân như thể đang ăn uống ngon lành mà lại bị người khác quấy rầy, thậm chí còn có chút hờn dỗi.

Đúng là chẳng mấy khi.

Hoắc Minh Cẩm bật cười, buông nàng ra, để nàng quay lại ngồi trên bàn đu dây.

"Được rồi, không quấy rầy nàng nữa."

nói thì nói thế nhưng đôi mắt vẫn cứ dính chặt vào đôi môi mọng của nàng, ánh mắt khao khát.

Phó Vân anh tiếp túc đu đi du lại.

Suốt ngày bận rộn, tự nhiên lại có lúc được nhàn nhã, hiện giờ nàng thả lỏng, thoải mái, không chút đề phòng.

Ánh nắng chiếu từ giàn hoa rập rập xuống, hắt lên người nàng, trông thật ấm áp.

Nàng đu đưa một lúc, dần cảm thấy buồn ngủ.

Hoắc Minh Cẩm nói được làm được, đã nói sẽ không quấy rầy nàng thì thực sự không quấy rầy nàng.

Bàn đu dây đung đưa nhẹ nhàng, âm thanh kẽo kẹt cực nhỏ vang lên từng đợt, tựa như sóng nước dập dềnh.

Chàng lẳng lặng nhìn nàng, thấy hai má nàng ửng hồng, lông mi dày đan vào nhau, ánh mắt đờ đẫn, hình như đã buồn ngủ, khẽ gọi nàng: "Vân anh?"

"Ừm?"

Phó Vân anh ngược mắt lên, trong mắt như có sóng nước long lanh, lại giống như sương mù tràn ngập.

Tựa như một đóa hải đường ngủ giữa mùa xuân [3], trong sự kiêu diễm lại lộ ra nét quyến rũ.

[3] Đường Minh Hoàng dùng cụm từ này để miêu tả Dương quý phi.

Khi này Hoắc Minh Cẩm không hề nói đùa.

Nhìn nàng lớn lên, lớn tuổi hơn nàng quá nhiều nên chàng liên tục dùng rất nhiều thủ đoạn khác nhau để khiến nàng thuộc về mình, có trực tiếp, có uyển chuyển, có quang minh chính đại, cũng có đê tiện xấu xa, chàng đều dùng cả, chỉ là không thể để nàng biết mà thôi. Nhưng bên cạnh đó, chàng cũng yêu thương lo lắng cho nàng như người lớn chăm chút cho trẻ nhỏ, đương nhiên có thể nói chuyện hợp cạ với Phó tứ lão gia.

Cầu người không bằng cầu mình, nắm chặt trong tay mình mới có thể yên lòng.

Vậy nên cho dùng biết chính bản thân mình có lẽ không phải lựa chọn tốt nhất, chàng cũng sẽ không buông tay.

Hoắc Minh Cẩm đứng dậy, cúi người bế Phó Vân anh lên.

Gió ấm thổi qua, bàn đu dây đu đưa, Phó Vân anh dần trở nên lơ mơ, mơ màng sắp ngủ nhưng vừa bị chàng bế lên, chạm phải khuôn ngực rắn chắc của chàng đã tỉnh táo lại ngay.

Nhìn đôi mắt nàng đã lại sáng ngời, Hoắc Minh Cẩm nhếch môi, lập tức để nàng xuống đất.

Vô cùng thành thật.

Đây là Phó gia, chàng không định bế nàng về phòng thật, cố ý trêu chọc nàng mà thôi.

Chàng nói: "Ta chuyển nhà tới đây rồi."

Tòa nhà bên cạnh đã được sửa soạn xong xuôi, chàng chuyển tới nhưng đương nhiên không tiết lộ ra ngoài. Hôm nay tới bãi phỏng Phó tứ lão gia, chàng còn cố ý vòng đường xa, đi từ ngoại thành vào xong mới tới nhà.

Kinh sư dân cư đông đúc, nhà cửa san sát, hai nhà cạnh nhau chỉ cách nhau một cái khe hẹp tầm một thước,

Hoắc Minh Cẩm đưa Phó Vân anh về phòng, bảo tùy tùng ở bên ngoài canh gác, dẫn nàng tới cạnh giá bác cổ, chỉ cho nàng một tấm ván gỗ bị giấu ở chỗ tối, nhẹ nhàng nhấn một cái rồi lại gạt sang hai bên mỗi bên mấy cái.

Có tiếng máy móc vang lên, giá bác cổ dần tách ra hai bên, lộ ra một con đường bí mật thông ra sau tường viện.

Chỗ này được thiết kế hết sức tinh tế, từ bên ngoài nhìn vào, hoàn toàn không nhận ra được phía sau giá bác cổ còn ẩn giấu một nơi như thế.

Phó Vân anh trợn trừng mắt.

Nàng chỉ muốn chàng mua nhà thôi mà, có bảo chàng xây mật đạo đâu?

Khoan đã, chàng xây từ lúc nào mới được chứ? Phó gia nhiều người như thế mà chẳng phát hiện ra bất cứ manh mối gì là thế nào?

Nhận ra niềm vui bất ngờ mình dành cho nàng đã kiến nàng kinh hãi, Hoắc Minh Cẩm vội vàng giơ tay, nhanh chóng đóng giá bác cổ lại.

Đáng tiếc quá, vốn dĩ định đưa nàng sang thăm tòa nhà bên cạnh.

Phó Vân anh vẫn còn đang sợ hãi, hai mắt nhìn chăm chăm giá bác cổ.

Hoắc Minh Cẩm thầm tự nhủ phen này không hay rồi, không chỉ không thể lấy lòng nàng mà còn làm người ta tức giận!

Nàng không phải người cởi mở nhưng một khi đã thực sự nguyện ý đón nhận ai thì sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với người ta. Chàng biết rất rõ điểm này. Mấy hôm nay được nàng đối xử một cách dịu dàng,

chàng gần như điên đảo cả tâm hồn, như si như say, thời thời khắc khắc chìm đắm trong niềm vui vô hạn.

Nhưng chàng không thể đắc ý, làm quá, nhỡ khiến nàng sợ hãi chạy mất thì sao.

"Hôm nay nàng đi gặp Hoàng đế hả?"

Chàng làm như thể đang hỏi một câu băng quơ.

Cố ý đánh trống lảng.

Phó Vân anh nhìn chàng, quyết định trước tiên không so đo với chàng làm gì, nói với chàng về những tính toán của Chu Hòa Sưởng.

Hoắc Minh Cẩm gật đầu, "không sao, ta biết hết rồi, không cần lo lắng cho ta."

Giọng điệu bình thản, tựa như toàn bộ thiên hạ đều nằm trong lòng bàn chàng, nằm trong tính toán của chàng. một kẻ đủ mạnh sẽ không cần phải lo lắng nữa.

nói xong chính sự, biết nên trả lời Chu Hòa Sưởng như thế nào, Phó Vân anh đi ra thư phòng ở gian ngoài, ngồi xuống. Bởi vẫn bực bội chuyện mật đạo, nàng không thềm nói chuyện với Hoắc Minh Cẩm.

Nàng thích không gian thoáng đãng rộng rãi, thư phòng, phòng ngủ, gian phụ đều thông với nhau, ở giữa chỉ dùng tấm chắn và bình phong để ngăn cách. trên bình phong, bóng cây ngoài cửa sổ phủ lên, tựa như những bức họa tinh tế.

Trước cửa sổ có một bình hoa, thực quỳ, hoa lựu và cành trúc, tươi xanh thanh nhã.

Thấy nàng thực sự bực mình, Hoắc Minh Cẩm vẫn không thể không mỉm cười, đại khái là do quá thích nàng, nhìn nàng tức giận cũng vẫn thích.

Chàng rót một chén trà rồi đưa về phía nàng, "không vui à?"

Phó Vân anh mở chồng hồ sơ chất cao trên bàn ra xem, không để ý tới chàng.

Hoắc Minh Cẩm nhìn quanh một vòng rồi đi ra ngoài.

Nàng không quan tâm, đọc hồ sơ xong, trải giấy ra, bắt đầu chuẩn bị bản thảo.

Bên người truyền tới tiếng ghế dựa bị kéo ken két trên mặt đất, nàng liếc nhìn sang bên cạnh.

Hoắc Minh Cẩm lấy một chiếc ghế dựa tới, đặt bên ghế của nàng, ngồi xuống cạnh nàng.

Thân hình chàng cao lớn, rất có uy, ngồi một cách đàng hoàng nghiêm túc, cho dù không tạo thành bất cứ âm thanh nào nhưng vẫn tạo ra cảm giác tồn tại mạnh mẽ, không thể nào bỏ qua.

Phó Vân anh vẫn cứ không để ý tới chàng, trong lòng cân nhắc cách dùng từ đặt câu, viết từng chữ một lên giấy.

Tiếng hít thở bên cạnh càng lúc càng gần, Hoắc Minh Cẩm kề sát lại, xem nàng đang viết cái gì.

"Quyền tố tụng của phụ nữ?"

Chàng nhíu mày.

Về mặt lý luận mà nói, dù là tố cáo, kiện tụng, làm chứng trong toàn bộ quá trình truy tố, khiếu nại, tham dự tố tụng, phụ nữ và nam giới có quyền lợi như nhau, cũng sẽ bị xử phạt ngang nhau.

Nhưng trên thực tế, phụ nữ một khi dính dáng tới chuyện kiện tụng thì sẽ phải gánh chịu áp lực từ mọi hướng và những ánh mắt khác thường, thường xuyên phải chịu kết cục thê thảm.

Hơn nữa, ở một vài vùng, nếu phụ nữ ra làm chứng, lời khai của họ cần phải có cha, chồng hoặc anh em trong họ cùng kí tên mới có hiệu lực.

Trong vài trường hợp khác, phụ nữ phạm tội bị giam giữ mà trong nhà không có tiền lo lót thì rất có thể sẽ bị ngục tốt làm nhục.

Bởi vậy những người phụ nữ bình thường sẽ không tham gia quá trình tố tụng, đa phần là nhờ người thân ra mặt.

Còn những xung đột nhỏ, ví dụ như phụ nữ lôi nhau lên nha môn huyện vì chuyện nhà người này ăn trộm mất gà nhà người khác, không nằm trong phạm vi quản lý của Đại Lý Tự.

Tất cả những hồ sơ mà Phó Vân anh nhờ Lục chủ bộ lọc ra đều là những vụ án hình sự lớn liên quan tới tính mạng.

Nàng tập hợp hồ sơ toàn bộ các vụ án mà thủ phạm là phụ nữ trong gần ba mươi năm qua rồi tìm ra những vụ án mà phụ nữ nhờ người thân của mình thay mặt thưa kiện rồi bị hãm hại hoặc lừa gạt, lấy đây làm căn cứ để kiến nghị sửa chữa quyền tố tụng cho phụ nữ.

không cần phải có những thay đổi quá lớn, chỉ cần có thể đảm bảo trong toàn bộ quá trình tố tụng, phụ nữ có thể thể hiện mong muốn kiện tụng của bản thân mình một cách rõ ràng, trực tiếp, không bị người khác lừa gạt.

Biểu hiện trên mặt Hoắc Minh Cẩm dần trở nên nghiêm túc hẳn lên. Những chuyện như vậy không phải chưa từng có ai làm nhưng thường xuyên không đạt được hiệu quả.

Luân lý và tông pháp [4] đã trở thành nền tảng trị quốc của triều đại này, không thể bị lay động một cách dễ dàng.

[4] Luân lý là những qui tắc ứng xử, những tập tục, những giá trị phổ quát được công nhận ở trong một xã hội hay một nền văn hóa nào đó để giúp cho người ta biết phân biệt đúng sai. Lâu ngày, những qui

tắc này trở thành một thứ luật lệ bất thành văn. Những hành vi đi ngược lại với luân lý bị gọi là đồi phong bại tục, trong khi những hành vi không đếm xỉa đến luân lý thì bị gọi là phi luân lý. Tông pháp là chế độ quy định tôn ti trên dưới trong gia đình, ví dụ như đích trưởng tử là người thừa kế, vợ lẽ phải tôn trọng vợ cả, em phải kính trọng anh...

Nếu nói là châu chấu đá xe hản cũng chẳng phải là nói quá.

Những việc mà giờ Phó Vân anh đang làm thực sự giống như việc cầm một chiếc gáo, đứng bên cạnh đại dương mênh mông vô bờ, liên tục múc nước nước đổ ra ngoài, vậy tới khi nào mới có thể múc hết nước trên biển rộng bây giờ?

không những thế, cứ coi như nàng sẽ thành công đi thì cũng sẽ chẳng có ai cảm ơn nàng.

Những người phụ nữ đó nói không chừng sẽ còn nói nàng xen vào việc của người khác, họ không thích thừa kiện, cho rằng việc xuất đầu lộ diện chốn đông người là đồi phong bại tục, không quan tâm chuyện bản thân mình có quyền tố tụng hay không.

Hoắc Minh Cẩm không lên tiếng đả kích nàng nhưng Phó Vân anh có thể nhìn thấy sự lo lắng của chàng từ cặp mày nhíu chặt.

Chàng sợ nàng vất vả một hồi nhưng vẫn không nhìn thấy hy vọng sẽ đau lòng nản chí.

Nàng viết xong một đoạn, gác bút, khe khẽ nói: "Minh Cẩm ca, trước triều Tùy, thiên hạ có rất nhiều thế gia. Ai muốn ra làm quan thì nhất định phải xuất thân từ thế gia, nếu không tài năng có cao đến đâu đi chẳng nữa cũng chỉ có thể ở dưới người khác, làm mưu sĩ cho thế gia. Xuất thân quyết định vận mệnh, dù có chí lớn nhưng sinh ra ở gia đình bình thường chỉ có thể ôm hận đến chết. Từ khi chế độ khoa cử được lập ra, trải qua bao nhiêu triều đại con cái nhà nghèo mới có thể ra làm quan bằng chính tài năng của mình?"

Chế độ khoa cử dưới triều Tùy vẫn chưa đủ hoàn thiện, hơn nữa còn nhanh chóng bị thế gia phản bác. Triều Đường tính ra đã vô cùng tiến bộ nhưng thế gia vẫn chiếm hết địa vị cao.

Sau mấy trăm năm thay đổi triều đại, liên tục gần một trăm năm loạn cát cứ, những thế gia từng dám sáng ngang với bậc đế vương mới dần dần xuống dốc.

Từ đó dần mở ra cục diện mới khi người đọc sách và quân vương cùng nhau quản lý đất nước.

Trải qua mấy trăm năm, chế độ khoa cử mới thực sự đến được với những nhà dân bình thường.

Hôm nay Phó Vân anh thúc đẩy việc sửa chữa quyền tố tụng của phụ nữ. Trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không nhìn thấy được bất kỳ ảnh hưởng gì, trong vòng một trăm năm cũng không có ảnh hưởng, nhưng hai trăm năm, ba trăm năm thì sao?

nói không chừng có thể tạo ra một chút tác dụng.

Dù cho kết quả là chỉ có một hai người phụ nữ được hưởng lợi từ việc làm của nàng thì cũng không coi như là phí công.

Nếu không làm thì sẽ hoàn toàn chẳng có gì thay đổi hết.

Nỗ lực một hồi, cứ coi như không có tác dụng đi, thì ít nhất sẽ không tiếc nuôi.

Nàng không nói thêm bất cứ lời đao to búa lớn gì cả, chỉ lẳng lặng làm. Nếu làm được thì hãy làm một số việc mà khả năng của mình cho chép.

Hoắc Minh Cẩm thềm chấn động.

Đôi mắt chàng sáng ngời, nhìn Phó Vân anh.

Nàng cúi đầu, khẽ mím môi, đọc kỹ lại bản thảo vừa được viết ra, lẩm nhẩm từng câu từng chữ để xem có còn chỗ nào cần sửa chữa hay không.

Chàng kéo tay nàng, nắm lại trong lòng bàn tay mình.

Nàng quay đầu sang, mày hơi nhíu lại, trách chàng quấy nhiễu suy nghĩ của mình.

Khóe miệng Hoắc Minh Cẩm hơi cong lên, chàng nói rõ ràng từng câu từng chữ: "Vân anh, nàng không muốn suốt ngày phải chôn mình trong nội trạch, muốn tiến lên phía trước một bước, thậm chí muốn leo tới vị trí cao nhất cũng đều được cả, ta sẽ luôn ủng hộ nàng. Khi nào nàng mệt rồi, muốn có một cuộc sống yên bình, ta cũng đã chuẩn bị xong đường lui. Nàng không cần băn khoăn về quan hệ giữa ta và Hoàng đế, dù là tiến lên hay lùi xuống nàng cũng không phải lo sợ gì cả, ta ở đây rồi."

nói xong, chàng cúi xuống hôn lên tay nàng.

Bàn tay nối thẳng vào tim, dường như qua nụ hôn này, chàng muốn khắc ghi những hứa hẹn đó vào tim nàng.

Phó Vân anh khẽ cắn môi.

...

Sau khi Chu Hòa Sưởng đăng cơ, Vương các lão bắt đầu lo lắng sợ hãi.

Ông ta lo tâm quân sẽ nói ra những lời lẽ gây thương đến mức khiến người ta dờ khóc dờ cười kiểu như "sao không ăn thịt" [5].

[5] Câu nói của Tấn Huệ Đế. Ông này nổi tiếng ngờ nghệch, lúc nghe tin dân bị đói, đến gạo cũng không còn để ăn, Huệ đế lại buột miệng hỏi: "Dân không có gạo ăn, sao không ăn thịt?"

Nhưng sự thật nói cho ông ta hay tân quân không ngốc nghếch như thế.

Sau khi an tâm về việc này, ông ta lại có một nỗi sợ hãi khác, nếu vị quân vương trẻ tuổi này cũng ghét hận quần thần như tiên đế, đặt toàn bộ tâm tư vào việc chống lại các đại thần thì phải làm thế nào bây giờ?

không ngờ vị Thiên tử trẻ tuổi này lại là người nhân hậu, quan tâm quần thần, tuy rằng sau khi lên ngôi đã dựa vào sự giúp đỡ của những người tâm phúc, dưới sự ủng hộ của Hoắc Minh Cẩm, loại bỏ ba vị Nội Các đại thần một cách nhanh chóng, dứt khoát đến mức người khác không kịp trở tay nhưng cách thức vẫn rất ôn hòa.

Vương các lão vui mừng khôn xiết, đế vương có lòng thương người là cái phúc của triều thần, cũng là cái phúc của dân chúng đấy!

Đương nhiên người tốt chưa chắc đã có thể làm Hoàng đế tốt.

Vương các lão bèn hạ quyết tâm, nhất định phải dạy dỗ tân quân thật nghiêm chỉnh, không mong tân quân phải văn thao võ lược, rạng danh thiên cổ nhưng ít nhất cũng phải là một vị vua có thể gìn giữ được những gì đã có!

Tốt nhất là trở thành vế sau bởi nếu như là vế trước thì điều này có nghĩa là tân quân sẽ không an phận. Tân quân không an phận thì có thể sẽ dẫn tới việc hao tài tốn của, dẫn tới sự rung chuyển của triều đình.

Vương các lão cho rằng cứ an phận là tốt nhất, dân chúng không chịu đựng nổi thay đổi.

Thủ phụ đại nhân đã quyết định như thế liền chuẩn bị một kế hoạch giáng bài sẽ làm hấn sống không bản chết.

Trong khi đó, ba người Diêu Văn Đạt, Phạm Duy Bình và Uông Mân trở thành Văn Uyên Các, Đông Các đại học sĩ, cùng với Lễ Bộ

thượng thư Mã Thượng Nho và Lại Bộ thị lang Thôi Nam Hiên gia nhập Nội Các.

Lúc thái giám của Tư Lễ Giám tuyên đọc ý chỉ, trong lòng Thôi Nam Hiên cũng không gợn lên được bao nhiêu sóng gió.

Đạt được tâm nguyện, vốn hẳn là phải vui mừng khôn xiết mới đúng nhưng mặt mày hắn vẫn bình lặng, những lời chúc mừng của đồng liêu xung quanh hắn cũng chẳng nghe lọt được câu nào.

hắn nhớ tới Diêu Văn Đạt từng nói: Sớm muộn gì cũng có một ngày, người sẽ hối hận.

hắn không hối hận.

Chỉ là bỗng nhiên cảm thấy không còn hứng thú, tâm trí trống rỗng.

không còn ai thật lòng vui mừng cho hắn nữa.

Ngọn đèn mờ mờ giữa màn đêm kia đã tắt phụt từ lâu.

Nhất là lúc hắn nhìn thấy người mới được thăng chức lên thành viên ngoại lang là Phó Vân Chương và Đại Lý Tự thừa Phó Vân nói nói cười cười cùng nhau đi qua hành lang, lòng hắn lạnh lẽo vô cùng.

hắn nhất định phải xác nhận một chuyện.

hắn nhìn hai anh em họ, hai anh em họ cũng cảm nhận được ánh mắt của hắn nhưng không thèm nhìn tới hắn, sóng vai đi khỏi đó.

Trong mắt Phó Vân, hắn hoàn toàn là người xa lạ.

Phó Vân học hành, lớn lên, làm quan, phò tá tân quân, từng bước từng bước một tăng cường thực lực của bản thân, "y" tự trưởng thành như thế, tất cả vui mừng, tức giận, buồn đau hay thích thú cũng chẳng liên quan tới hắn.

Nhưng đối mặt với "y", hẳn luôn có một cảm giác hụt hơi không thể miêu tả bằng lời.

Đôi bàn tay giấu trong tay áo của Thôi Nam Hiên siết chặt.

...

Ba ngày sau, Phó Vân anh đệ kiến nghị sửa chữa quyền tố tụng của phụ nữ lên.

Triều vua mới, không khí mới.

Chu Hòa Sưởng là người thống trị ôn hòa, còn Nội Các đại thần do Vương các lão đứng đầu đều không phải những người thích gây chuyện thị phi. Những kẻ có tham vọng khác thường đều đã bị Hoắc Minh Cẩm diệt trừ nhân lúc xử trí Thẩm đảng, mấy kẻ kiêu ngạo ngang ngược tạm thời không dám lộ mặt ra, những đại thần khác đa phần là mềm yếu. Từ quân vương đến thần tử đều hướng tới sự ổn định, trong một khoảng thời gian ngắn, quốc thái dân an, vua tôi hòa hợp.

Rất có dấu hiệu hưng thịnh.

Ít ra là trước mắt là như vậy.

Chu Hòa Sưởng chẳng có căn cơ gì, tạm thời không đao to búa lớn đòi cải cách, đầu tiên là đại xá thiên hạ, giảm bớt thuế hóa, đề phòng thiên tai, chỉnh đốn việc phòng thủ của quân đội.

Toàn bộ triều đình từ trên xuống dưới tiếp tục ca tụng công đức.

Dân chúng cũng dần chấp nhận vị tân quân. Họ không quan tâm phiên vương lên ngôi hay là hoàng tử đăng cơ, chỉ cần đối xử tốt với dân chúng là được.

Mấy hôm trước Phó Vân anh giạt dây Công Bộ thị lang dâng sớ, kiến nghị Chu Hòa Sưởng hủy bỏ chế độ tượng tịch [6].

[6] Dưới triều Nguyên, triều Minh, cư dân phân thành "dân hộ", "quân hộ", "tượng hộ", những người làm thủ công nghiệp là tượng tịch. Tượng tịch và quân tịch có địa vị thấp hơn so với dân tịch, không được ứng thí, đồng thời phải kế thừa nghề của đời trước. Việc thoát khỏi hộ tịch ban đầu là khó khăn, cần phải được Hoàng đế đặc chỉ phê chuẩn.

Nhiều thế hệ tượng hộ đã phải gánh chịu sự bóc lột tầng tầng lớp lớp của các tầng lớp trên, ngoại trừ một phần lớn đã chạy trốn không hề cập đến nữa, những người còn lại trở nên tiêu cực, bỏ bê công việc, làm qua loa cho xong, hiệu suất công việc rất thấp.

Ở Giang Nam, kinh tế phát triển phồn vinh. Ở Chiết Giang, Phúc Kiến, Quảng Đông, Nam Trực Lệ, giao dịch buôn bán mở rộng. Lấy phủ Dương Châu, phủ Tô Châu, phủ Tùng Giang làm ví dụ, trong dân đã xuất hiện rất nhiều xưởng thủ công nghiệp, hàng hóa không chỉ bán chạy khắp cả nước mà còn thông qua đường biển để được bán ra nước ngoài.

Việc buôn bán với nước ngoài đang phát triển không ngừng, dần trở nên phồn vinh.

Tuy vậy trong triều vẫn đang tranh cãi có nên giải trừ chính sách cấm biển hay không.

Chuyện cấm biển liên quan tới lợi ích của rất nhiều bên, tạm thời Phó Vân anh sẽ không động vào nhưng trước hết có thể nghĩ cách hủy bỏ chế độ tượng tịch.

trên đường lên kinh, nàng và Phó Vân Chương đã ở phía nam một thời gian. Suốt dọc đường đi, hai anh em vừa vẽ bản đồ, thăm danh lam thắng cảnh, đồng thời cũng quan sát kỹ càng cuộc sống người dân và kinh tế của những thị trấn hai bên bờ Vận Hà, bị ấn tượng sâu sắc bởi sự phát triển giao thương và không khí toàn dân tích cực tham gia sản xuất ở địa phương.

So với phụ nữ ở những nơi khác, phụ nữ vùng Tô Hàng tự do hơn nhiều bởi chỉ cần nuôi tằm dệt vải là bọn họ có thể kiếm tiền nuôi sống mấy người.

Chỉ một thị trấn nhỏ ven sông mà mà còn có nhiều hộ giàu hơn cả phủ thành của phủ Võ Xương.

Lương thực đầy kho, con người hiểu biết, mọi người đều trở nên giàu có, cuộc sống mới có thể dần trở nên thoải mái.

Vậy điều kiện đầu tiên là phải cho dân chúng cơ hội kiếm tiền.

Trước hết cứ bắt đầu từ tượng hộ.

Công Bộ thị lang đệ tấu chương lên, dẫn tới sự tranh luận của các triều thần.

Trước đó Phó Vân anh đã phái người điều tra kĩ càng tình trạng bị áp bức của tượng hộ hiện tại, từng mặt từng mặt một, từ việc mỗi tháng tượng hộ cần phải chi tiêu bao nhiêu, làm bao nhiêu việc, có thể lấy được bao nhiêu thù lao, chi phí ăn mặc của một nhà mấy người trong vòng một năm, ăn bao nhiêu lương thực, dùng mấy thước vải, củi gạo mắm muối, từ chuyện lớn tới chuyện nhỏ đều được ghi lại trong bản tấu, đồng thời đưa ra kiến nghị giải quyết cho từng vấn đề.

Bản tấu khiến cho các triều thần không bắt lỗi nổi.

Ai phản đối, Chu Hòa Sương liền hỏi, "Ái khanh có thượng sách gì không?"

Đương nhiên những vị đại thần đó không đưa ra được ý kiến gì, căn bản họ không quan tâm tới cuộc sống của tượng hộ, chỉ biết đánh Thái Cực [7], nói như thế này không được, như thế kia cũng không được, tóm lại sửa thế nào cũng không được.

[7] Ý nói bác bỏ quan điểm của người khác một cách uyển chuyển nhưng không đưa ra ý kiến có tính xây dựng, mang tính trốn tránh nhiều hơn.

Vậy như thế nào mới được đây?

Cứ giữ nguyên như hiện tại thôi.

Nhưng chế độ tượng tịch hiện tại xuất hiện quá nhiều vấn đề, vậy nên làm gì bây giờ?

Các đại thần áp úng.

Chu Hòa Sưởng tiếp tục giả ngu, hỏi lại: "Ơ thế ái khanh có thượng sách gì không?"

hắn mặt dày mày dạn, giả vờ như không hiểu những điều các đại thần nói, từ đầu đến cuối vẫn luôn đeo bám những đại thần phản đối để hỏi bọn họ có thượng sách gì không?

Tóm lại, chỉ có năm chữ: Người biết người nói đi!

không được chứ gì?

Vậy tránh ra, đừng cản đường, để những người biết còn làm.

Chu Hòa Sưởng còn chưa nói muốn hủy bỏ chế độ tượng tịch, chỉ sửa chữa từng bước một, giải phóng một phần lao dịch cho tượng hộ, các đại thần đã không vui, tìm mọi cách không phản đối.

Lúc này, bản tấu về quyền tố tụng của phụ nữ được Phó Vân anh đưa lên cũng không thu hút quá nhiều sự chú ý.

Chu Hòa Sưởng đề cập tới người mẹ mất sớm của mình, lấy chữ hiếu làm đầu, nói linh tinh một hồi, các đại thần đưa ra mấy đề xuất nhỏ rồi nhanh chóng chấp nhận.

Sau đó, các vị đại thần lại bắt đầu lấy lại tinh thần một lần nữa, cãi cọ một chặp vì chuyện cải cách chế độ tợng tịch.

Chương 131: Đạo văn

Chuyện tượng hộ, Phó Vân anh để Công Bộ thị lang và Tô Đồng đứng ra.

Công Bộ thị lang hết sức nhiệt tình, thứ nhất hẳn biết đây là cải cách ích nước lợi dân, thứ hai Chu Hòa Sưởng đích thân lên tiếng cổ vũ hẳn, hẳn sao dám không cố gắng chứ!

Tô Đồng lại càng không biết sợ là gì. hẳn còn trẻ, có khát vọng, có nhiệt huyết, tuy những khó khăn trong quá khứ đã mài giũa hẳn, khiến tính tình trở nên ôn hòa nhưng chúng lại không thể nào dập tắt tham vọng thiêu đốt hừng hực trong lòng hẳn.

không khó khăn làm sao có thành tựu. Làm tốt công việc lần này, hẳn sẽ thăng quan tiến chức, sẽ không sợ các vị đại thần làm khó hẳn nữa.

Chuyện cải cách chế độ tượng tịch cứ tiếp tục giằng co như thế.

Sau Trung thu, Hình Bộ và Đại Lý Tự chịu trách nhiệm giải tội, khôi phục chức quan cho quan viên.

Năm đó Thẩm đảng trên dưới cấu kết với nhau, tạo thành nhiều vụ án oan. hiện giờ Thẩm đảng rút đài, đương nhiên cần phải giải tội cho những người bị oan năm xưa.

Phó Vân anh và Phó Vân Chương phụng mệnh chủ trì xét duyệt lại vụ án, các quan viên khác của Đại Lý Tự và Hình Bộ chịu trách nhiệm hỗ trợ.

Nàng và Phó Vân Chương làm việc yên ắng, đóng cửa từ chối tiếp khách, ban ngày ở nhà thụ thẩm tra so sánh hồ sơ một cách cẩn thận, xong việc về nhà lại tiếp tục bàn bạc về những điểm đáng ngờ, từ sáng tới tối, bận không kịp thở.

Chỉ trong mười mấy ngày ngắn ngủi, mười quan viên bị chèn ép đã được giải tội.

Trong đó, đại đa số quan viên đã bị oan mà chết, còn phải nghĩ cách tìm được con cháu của bọn họ.

Những quan viên bị bỏ tù đương nhiên được thả ra ngay lập tức, đầu tiên là phải trấn an, trả lại chỗ ở, ban vàng bạc.

Về phần chức quan thì phải chờ một thời gian, gần đây trong triều có nhiều biến động, những chức vị đó đều đã có người làm cả rồi.

Lúc ngục tốt đưa những quan viên đầu bù tóc rối đó lên công đường, hai anh em đã có thể ngửi thấy được mùi hôi khai gay mũi.

Hai người vẫn tỉnh bơ như không, lấy lời khai của những quan viên bị hạch tội.

Đa số quan viên vẫn giữ được phong độ, biện bạch cho bản thân, nói năng rõ ràng, rành mạch.

Đập mạnh đường mộc (*miếng gỗ quan lại đập lên bàn lúc xử án*), Phó Vân anh kết luận quan viên bên dưới vô tội, được thả.

Đám quan viên há hốc mồm, niềm vui tới quá nhanh, quá bất ngờ, chờ ra hồi lâu vẫn chưa thấy có phản ứng gì.

Sau đó họ mừng quá bật khóc.

Cũng có quan viên điên điên khùng khùng hoặc ngờ ngờ ngẩn ngẩn, nhất quyết không cho Phó Vân anh lấy lời khai, hỏi gì cũng không đáp.

Có người nóng tính chỉ thẳng vào mặt nàng chửi mắng ầm ĩ.

Những quan viên đó từng nhờ vả bạn bè thân thiết giúp mình giải oan nhưng mà khi đó Thẩm đảng vẫn nắm giữ việc triều chính, bọn họ đắc tội với Thẩm đảng, xử đi xử lại kết quả vẫn không thay đổi.

Hiện giờ Phó Vân anh và Phó Vân Chương thẩm vấn bọn họ lần nữa, bọn họ thấy mình chẳng có hy vọng gì, thà chửi mắng vài câu cho sướng miệng.

Đối với những người như thế, Phó Vân anh vẫn đối xử bình đẳng, cứ kệ cho bọn họ mắng.

Các vị đồng liêu đều cười hai anh em nhà này đều thật đáng sợ, rõ ràng mặt đẹp như tranh, thanh tú tuấn dật, danh tiếng đã vang vọng khắp kinh sư mà tới khi xử án, người anh trong bông có kim, người em sắc bén chính xác, chẳng lẽ cả hai người đều có hỏa nhãn kim tinh [1] cả hay sao!

[1] Mắt của Tôn Ngộ không, nhìn thấu mọi yêu ma quỷ quái.

Phó Vân anh biết chừng mực, lúc xét xử thì cố gắng hết sức để giải quyết nhanh chóng dứt khoát, những lúc khác thì luôn ôn hòa khiêm nhường.

Đặc biệt là khi ở trước mặt những văn hào ở thi xã, nàng lúc nào cũng giữ tác phong khiêm tốn cẩn thận, cho dù nàng đã được ban mũng phục nhưng vẫn tình nguyện để các vị văn hào sai khiến như cũ.

Bọn họ ai cũng bất bình thay cho nàng, cảm thấy những lời đồn đãi lưu truyền khắp nơi rằng nàng là ngọc diện sát thần đều là do những kẻ xấu xa bịa đặt ra cả!

Vân ca nhi của chúng ta làm sao có thể là loại người như thế cơ chứ! Thăng bé hiền lành thế này!

Ai nói không tốt về thằng bé đều là lũ ghen tỵ!

Mỗi lần nghe những quan viên lớn tuổi khen Phó Vân, những quan viên trẻ tuổi như Triệu Bất, Chu Thiên Lộc đều giật giật mí mắt.

Phó Vân lặng lẽ đưa một danh sách lên. Ngày hôm sau Hoàng thượng hạ lệnh cho Cẩm Y Vệ dựa theo danh sách đó đi bắt người, từ kinh sư tới địa phương, ai cần bắt thì bắt, ai cần giết thì giết, những kẻ ăn hối lộ, làm việc trái pháp luật chẳng ai thoát nổi.

Vụ nào cũng có chứng cứ rõ ràng.

một người có tính cách như vậy, thủ đoạn như thế, cũng chỉ có mấy ông già đó là cảm thấy Phó Vân hiền hòa chất phác.

Phó Vân anh không thực sự quan tâm tới việc người khác thấy mình thế nào.

Nhưng nàng lại có cảm giác mình lại biết thêm một mặt hoàn toàn khác của Phó Vân Chương.

Trong mắt nàng, nhị ca luôn là một người dịu dàng khoan dung, mãi tới gần đây khi cùng làm việc với Phó Vân Chương, tận mắt nhìn thấy y chỉ cần dăm ba câu đã buộc phạm nhân phải tự nói thật trong khi bản thân những phạm nhân đó còn chưa kịp nhận ra.

Y quá rành rẽ việc gài bẫy phạm nhân.

Nàng cảm thấy so với Phó Vân Chương, bản thân mình còn quá chất phác, quá chính trực, vẫn còn chưa đủ thủ đoạn.

Sau khi biết được ý nghĩ này của nàng, mấy người Lục chủ bộ, Thạch Chính há hốc miệng: Đại nhân, lúc ngài dùng mưu kế để lấy lời khai hình như cũng không chất phác cho lắm thì phải.

không chỉ có thế, ngài còn phái tùy tùng ẩn núp theo dõi, thậm chí lẩn vào nhà bên cạnh nhà người ta để nghe lén, đến vợ chồng người ta

nửa đêm tâm sự cái gì cũng phải nhớ rõ từng lời, dùng đủ loại thủ đoạn để điều tra manh mối...

Những việc này chắc không tính là chất phác chứ hả?

Phó Vân anh rất khiêm tốn, nàng cảm thấy bản thân mình vẫn chưa được gọi là xảo trá, vẫn còn phải tiếp tục học tập.

Hôm nay, sau khi trình danh sách giải tội lên trên, nàng ra ngoài hành lang tìm Phó Vân Chương lãnh giáo.

"Nhị ca, hay là huynh có thể đọc được suy nghĩ của người ta?"

Phó Vân Chương bật cười, gõ lên đầu nàng, "Lại nói linh tinh, ta làm sao có thể đọc được suy nghĩ của người ta. Chỉ là thử một chút rồi suy đoán thêm thôi, người bình thường làm sao có thể thoát khỏi ảnh hưởng của thất tình lục dục, quan sát thêm một chút là có thể đoán ra được hẳn có nói dối hay không."

Hai người vừa nói chuyện vừa từ từ bước xuống bậc thang, nhận ra một ánh mắt trong trẻo lạnh lùng từ đầu hành lang bên kia.

Thôi Nam Hiên nhìn về phía họ, nhiều tùy tùng theo sau hẳn.

Chu Hòa Sưởng có thể dùng Thôi Nam Hiên, chuyện hẳn vào Nội Các nằm trong dự kiến của Phó Vân anh, đây là kết quả đạt được sau khi bọn họ thỏa thuận với nhau, Hoắc Minh Cẩm cũng biết việc này, tuy rằng khi ấy chàng không tỏ thái độ rõ ràng.

Hai anh em họ coi như không có việc gì, đi thẳng.

Phó Vân Chương quay đầu nhìn sang Phó Vân anh, trông nàng thật lạnh lùng.

Trực giác mách bảo cho y anh tự nhiên quen biết Thôi Nam Hiên, hơn nữa còn từng quen biết rất lâu, trước cả khi gặp y.

Ra tới cửa cung, xe ngựa tới đón bọn họ xuất hiện từ phía xa.

Phó Vân anh ngẩng đầu nhìn về phía Phó Vân Chương, Trương đao trường đang ở Phó gia, gần đây khí sắc của y đã tốt hơn nhiều.

Nhị ca thích giải tội cho những người bị oan.

một nhóm người đi ngang qua cạnh bọn họ, bước đi vội vàng, nhìn đầy vẻ nôn nóng.

Trong đó có người quen của bọn họ.

Người kia nhìn thấy bọn họ bèn dừng lại, chào hỏi bọn họ rồi cau mày thờ dãi, "Năm nay kì thi hương ở Chiết Giang, Nam Trực Lệ, Giang Tây, Hồ Quảng có chuyện rồi."

Hai anh em kinh ngạc, nếu như kì thi hương ở một tỉnh có vấn đề thì cũng không có sao, năm đó Ôn Mân đi thi, trường thi từng bị lũ lụt quét qua, còn có lần trường thi bị cháy.

Nhưng nếu như bốn tỉnh có chuyện cùng một lúc thì ắt không phải việc nhỏ!

Nếu như xử lý không tốt, làm rối loạn kỉ cương sẽ kéo theo rất nhiều người, rất dễ làm ảnh hưởng tới toàn bộ triều đình.

Hai người còn định hỏi kỹ hơn nhưng người kia đang vội, phải đi ngay, chỉ bỏ lại một câu: "Xong việc sẽ nói chuyện với hai cậu sau."

Rồi người nọ tắt tả đi mất.

Do khi nãy hẳn vừa nhắc tới Hồ Quảng, Phó Vân Chương và Phó Vân anh lại lo lắng cho Phó Vân Khải và những người mà họ quen biết.

Về đến nhà, họ lập tức phải người ra ngoài dò la.

Chỉ một lát sau, người hầu trở về bẩm báo, năm nay kì thi hương được ông trời phù hộ, khắp mọi nơi đều có thời tiết tốt, mát mẻ nắng ráo. Năm nay Chiết Giang không có lũ lụt, phía Nam Trực Lệ cũng không bị cháy, trong toàn bộ quá trình thi hương không xảy ra chuyện gì.

Vấn đề lại nằm ở khi công bố bài thi.

Theo quy định, sau kỳ thi hương, quan phủ sẽ khắc và in Trình văn bao gồm những bài văn xuất sắc nhất trong kì thi và tác phẩm của giám khảo để các sĩ tử cùng đọc. Cuối cùng có người phát hiện ra trong các thí sinh ở Chiết Giang, có một người viết ra một bài văn giống hệt với văn bát cổ được bán ở hiệu sách, từ phá đề, thừa đề, khởi giảng cho tới tiểu kết chẳng khác chữ nào. Cả bài văn mà thí sinh này viết ra trong kì thi đều là đạo văn!

Giám khảo không phát hiện ra điều này nên đã xếp hẩn đứng thứ ba.

Thí sinh ở Chiết Giang ò lên.

Sau đó, ở Nam Trực Lệ, Giang Tây, Hồ Quảng cũng lần lượt xuất hiện những bài văn đạo văn nhưng lại được giám khảo đánh giá cao, một số thí sinh thi đỗ bằng cách học gạo.

Bởi phạm vi, phương thức thi cử đều đã cố định, hơn nữa chuyện đề thi bị lặp lại mấy lần cũng là chuyện bình thường, cũng chẳng còn bao nhiêu nội dung có thể đem ra để làm đề mới, số lượng đề mà giám khảo có thể ra càng ngày càng ít, trên thị trường thường xuất hiện hiện tượng đoán đề, nghĩ đề văn bát cổ cho các thí sinh tham khảo.

"Sổ tay chế nghệ" mà Phó Vân anh biên soạn cũng là một bộ sách tham khảo nhưng nàng chủ yếu dựa vào những bài văn của các học sinh khác nhau để phân tích kỹ thuật làm văn.

Đại đa số sách tham khảo về văn bát cổ hoàn toàn là đoán đề, nghĩ đề rồi sau đó đưa bài văn chuẩn mực hoàn chỉnh. Sau khi các học

sinh mua những cuốn sách này, không quan tâm phương pháp sáng tác ra gì, ý tưởng phá đề ra sao, chỉ học thuộc lòng từng câu từng chữ, tới lúc tới trường thi, nếu như may mắn, gặp đúng đề này thì sẽ viết ra bài văn mình đã học thuộc, đó chính là đạo văn.

hiện tượng này có cấm cũng chẳng ngăn chặn được, trước kia cũng từng xảy ra nhưng chưa bao giờ có cảnh trong cùng một kỳ thi mà mấy tỉnh liền đều có những bài văn đạo văn được giám khảo đánh giá cao.

Còn có hiện tượng bài thi của mấy thí sinh giống y như nhau. không cần hỏi làm gì, họ đã mua cùng một quyển sách về văn bát cổ.

Chuyện đạo văn này không giống với việc gian lận, làm rối loạn kỷ luật trường thi, cũng không được tính là phạm pháp.

Nhưng hiện tượng thí sinh dựa vào những bài văn đạo văn để được đề tên lên quế bảng trong phạm vi lớn như vậy gây ảnh hưởng quá xấu, khiến học sinh trong thiên hạ bàn tán sôi nổi. Nếu không xử lý cho tốt thì sau này ai còn chịu đọc sách viết văn một cách trung thực nữa.

Thà cứ đi học thuộc văn còn hơn.

Phó Vân Chương kể cho Phó Vân anh năm đó từng có một thí sinh người Phúc Kiến đi thi hương, nhờ một bài văn đạo văn nên mới đỗ cử nhân. Sau đó cũng có người báo lên trên nhưng như thế không bị coi là phạm pháp, người này tiếp tục tham gia thi hội, cuối cùng trở thành tiến sĩ, được đề tên trên bảng vàng.

Kết quả là sĩ tử trong thiên hạ đua nhau bắt chước, sách về bát cổ văn bán còn chạy hơn.

Tuy thanh danh của thí sinh người Phúc Kiến kia đã nát bét nhưng đối mặt với công danh lợi lộc, đại đa số mọi người có coi thể diện là gì đâu.

Ngày hôm sau, lúc Phó Vân anh đang đứng trước đường đi vào điện Văn Hoa để chờ triệu kiến, nàg lại nghe thấy mấy người Vương các lão, Diêu Văn Đạt và Uông Mân bàn luận chuyện thi hương.

Diêu Văn Đạt và Uông Mân là người ủng hộ Vương các lão, Phạm Duy Bình không có nhiều kinh nghiệm như bọn họ, Thôi Nam Hiên tập trung cải cách, không quan tâm tới chuyện tranh chấp giữa các đảng phái trong triều đình. hiện giờ thoạt nhìn thì có vẻ như Nội Các đang nằm dưới sự khống chế của Vương các lão.

Nhưng thực ra thì không phải vậy.

Bản thân Vương các lão cũng hiểu được điều này, bản thân ông ta cũng không phải không muốn thu tóm quyền lực nhưng không phải cứ muốn là được, chuyện gì thỏa hiệp được thì thỏa hiệp nên trước mắt triều đình vẫn sóng yên biển lặng.

Diêu Văn Đạt cực kỳ căm ghét chuyện thí sinh học tủ ăn may, đề nghị xóa bỏ công danh của những thí sinh kia, ngoài ra còn phải điều tra học sinh, giám khảo ở những vùng đó. Cùng một kỳ thi mà có nhiều bài đạo văn như thế, học chính không thể thoái thác tội lỗi của mình được!

Uông Mân là một người chịu tra tấn nhiều năm trên trường thi, ôn hòa hơn Diêu Văn Đạt, ông ta cho rằng chuyện này không nên làm ầm lên nếu không sẽ làm lòng dân hoang mang.

Wương các lão nghe ý kiến của hai người họ xong lại nhíu mày trầm tư.

Phó Vân anh đứng ở trước đường đi, nhìn chăm chăm xuống đất, không nói một lời.

Trong những người thầy của Hoàng đế, không còn nghi ngờ gì nữa, nàg chính là kẻ khác biệt nhất, bình thường nếu có thể không mở

miệng thì chắc chắn sẽ không mở miệng, nếu không sẽ lại mang tiếng là nôn nóng, không lễ phép.

Những đại học sĩ khác biết nàng từng cứu Chu Hòa Sưởng, trước kia cũng từng làm thầy của hắn, tuy rằng nàng vẫn chưa đủ tư cách để làm đế sư nhưng Chu Hòa Sưởng lại lấy chuyện "tôn sư trọng đạo" làm cơ để khẳng khẳng đòi như vậy, bản thân bọn họ là đế sư, đương nhiên không thể phản bác, chỉ có thể ngầm đồng ý.

Vương các lão đang đi vào bên trong. Qua khốe mắt, ông ta nhìn thấy Phó Vân anh đang lảng lạng đứng đó, cũng ngạc nhiên, ông ta hỏi: "Chuyện đoán đề, nghĩ đề đang rộ lên trong dân chúng, học vấn đi xuống, mưu đồ xấu xa, người cảm thấy nên làm thế nào?"

Mí mắt Phó Vân anh giật giật, câu hỏi kiểu này, nàng nhất định không thể trả lời trước mặt mọi người.

Phải biết rằng tất cả các đại thần trong triều đều được tuyển chọn từ các kỳ thi hoa cử, trong đó cũng có không ít người thi đỗ dựa vào trí nhớ và khả năng học thuộc lòng. Nếu không cẩn thận thì sẽ rất dễ đắc tội rất nhiều quan viên.

"Lão tiên sinh nghĩ sao ạ?"

Nàng lập tức hỏi lại.

Vương các lão cố ý dọa nàng cũng bởi bỗng nhiên nổi hứng muốn trêu đùa nàng, thấy nàng cảnh giác như thế, mỉm cười, bước lên hành lang.

Uông Mân nháy mắt với Phó Vân anh, "Hóa ra người cũng cẩn thận thật đấy."

Phó Vân anh nói: "Lão tiên sinh khoan dung, độ lượng, phóng khoáng nên ta mới dám làm như vậy."

Cùng lắm thì Vương các lão cũng chỉ đang thử nàng thôi chứ không phải hỏi vậy để làm khó nàng vậy nên nàng không cần trả lời. Nếu những quan viên khác mà hỏi như vậy thì nhất định là đang đòi một đáp án chính xác, dù nàng có khéo léo đẩy đi cũng không được, sau đó nhất định họ sẽ nói với Chu Hòa Sưởng rằng nàng ngu dốt vô dụng.

Uông Mân thở dài, khẽ nói: "Tiên sinh cũng hỏi ta, đây thực sự là một vấn đề nan giải. Nếu như phạt thì phạt ai? Nếu như phạt thật thì có còn phải thi lại hay không? Những người còn lại có tên trên bảng cũng phải thi lại sao? Toàn bộ bài thi của các thí sinh chẳng lẽ đều phải kiểm tra kỹ lại? Thi cử nào phải trò đùa, nhẹ không được, nặng cũng không xong."

Diêu Văn Đạt đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng, "Mấy thứ xấu xa này vốn nên xử lý sạch sẽ từ lâu rồi mới phải!"

Phó Vân anh và Uông Mân nhìn nhau, không nói gì.

Làm gì có chuyện đơn giản như thế, xử trí mấy thí sinh là chuyện nhỏ nhưng chuyện khoa cử thực sự quá nhạy cảm, hơi sơ sẩy một chút là có thể gây nguy hiểm cho căn cơ thống trị của triều đại.

Vào trong điện, nội quan đứng hầu mời mấy người họ vào chỗ ngồi.

Ngoại trừ các buổi lễ quan trọng như đại triều hội, đại điển đăng cơ, nghi thức tế trời, thông thường, lúc yết kiến Hoàng đế, quan lại các cấp không cần phải quỳ, mấy người bọn họ lại là người làm thầy nên càng không cần quỳ, hơn nữa còn có thể ngồi giảng bài.

Đương nhiên chỗ ngồi phải hạ xuống, nhất định không thể cao hơn Chu Hòa Sưởng.

Chu Hòa Sưởng ngồi thẳng thớm, tinh thần sáng láng, nghiêm túc nghe Vương các lão giảng giải sách sử cho hắn.

Vương các lão là người cẩn trọng, dù nói cái gì cũng có thể liên hệ tới chuyện trị quốc, lúc nghỉ giữa giờ cũng không buông lỏng, chuyện đối nhân xử thế của Chu Hòa Sưởng chỉ cần có chút nào không ổn ông ta phải khuyên hấn ngay.

Tỷ như việc Chu Hòa Sưởng bình thường vẫn ngầm gọi Phó Vân là Vân ca nhi, trước mặt các vị đại thần cũng không dám, đành gọi nàng là Phó Vân.

Vương các lão nghe vậy, mặt mày lập tức biến sắc, đứng dậy chấp tay nói: "Sao Hoàng thượng có thể gọi thẳng tên Phó Vân như thế?"

Hoàng đế xưng hô với quan lại các cấp, chỉ có thể gọi chức quan, hoặc là khanh, hoặc như với những người như Vương các lão, tôn xưng là lão tiên sinh, thường không thể gọi thẳng tên đầy đủ.

Thứ nhất, quá gần gũi, những triều thần khác sẽ ghen ghét.

Thứ hai, có một số đại thần cho rằng Hoàng đế gọi thẳng tên đầy đủ là không tôn trọng triều thần. Đặc biệt là với những vị quan lớn thuộc hàng Cửu Khanh, nếu như không mắc sai lầm làm lớn mà lại bị Hoàng đế gọi thẳng tên đầy đủ, những người thẳng tính có khi còn giận dữ từ quan.

Lúc tiên đế còn tại vị, quan hệ quân thần căng thẳng, các đại thần sợ hãi nên không chú ý việc này.

Giờ Chu Hòa Sưởng trẻ tuổi, khoan dung với mọi người nên các đại thần lại bắt đầu khó tính như cũ.

Chu Hòa Sưởng tốt tính nhưng dù sao cũng xuất thân là Thế tử của Vương phủ, đã quen với việc không bị gò bó, giờ lại nghe Vương các lão và mấy người kia suốt ngày đứng bên cạnh khuyên cái này, can cái kia, cảm thấy thật rách việc.

Đợi mấy người Vương các lão, Uông Mân giảng bài xong rồi lục tục ra về, hấn giữ Phó Vân anh lại nói chuyện.

Chuyển sang thiên điện, nội quan dâng trà thơm và điểm tâm lên.

Chu Hòa Sưởng ngồi lên giường, uống một ngụm trà, thở dài thườn thượt, "Thi hương ầm ĩ một trận như thế, thi hội không thể có sự cố gì xảy ra nữa."

Nếu như trong những bài thi trong kì thi hội cũng có một đồng văn đạo văn, học sinh trong thiên hạ có khi tạo thành một làn sóng bỏ học.

Tiên đế băng hà, ngày thi hương, thi hội đều bị đẩy lại.

Đây là lần thi hội đầu tiên kể từ khi Chu Hoa Sưởng đăng cơ, hẳn thực sự rất coi trọng.

Hắn nhìn Phó Vân anh, lòng lại nghĩ tới một chuyện, cười hỏi: "Vân ca nhi, trong các khuê tú ở kinh sư, đệ có để ý tiểu nương tử nào không?"

Còn tưởng rằng hắn muốn bàn chuyện chính sự, không ngờ là định làm mai làm mối.

Phó Vân anh lắc đầu, đáp: "Hoàng thượng, vi thần dính hôn rồi."

Chu Hòa Sưởng kinh ngạc lấp bắp, "Sao lại chưa bao giờ nghe đệ nhắc tới chứ? Là thiên kim nhà ai thế?"

Nhà họ Hoắc...

Phó Vân anh cúi đầu nói: "Gia đình bình thường thôi, người đó cũng không ở kinh sư."

Hoắc Minh Cẩm từ chức chỉ huy sứ, giờ trở thành tổng đốc quân vụ, qua lại giữa kinh sư và biên ải, mấy hôm trước vừa lãnh binh đi Sơn Tây.

Trước khi đi chàng còn làm ra vẻ thành thật, tới hỏi nàng có muốn lấp mặt đạo hay không.

Lấy lui làm tiến, đúng là cố ý.

Chi Hòa Sưởng do lão Sở Vương nuôi lớn, nên không có quan niệm dòng dõi, nghe vậy cũng gật đầu, vốn định hỏi kỹ hơn nhưng thấy nàng không muốn nói nhiều, sợ hỏi nhiều nàng lại không vui liền nói: "Đệ thích là được. Ta còn tưởng đệ không để ý chuyện này, định chọn cho đệ mấy cô con gái thế gia. Nếu đệ đã đính hôn rồi thì thôi vậy."

Rồi hẳn lại nói chuyện hậu cung của hẳn.

Khổng thị và mấy vị khuê tú vừa được tuyển chọn qua kì tuyển tú lần này giờ đang ở ngoài cung. Mấy ngày nữa, thái giám tuyển hôn sẽ đưa bọn họ vào cung để Chu Hòa Sưởng quyết định sắc phong ai là Hoàng hậu.

Mấy người như Vương các lão cho rằng chuyện phong hậu cho Khổng thị là lẽ đương nhiên, cơ mà Chu Hòa Sưởng vẫn chưa thành thân nên bọn họ cũng mắt nhắm mắt mở, để hẳn tự lựa chọn.

Chuyện này đã thể hiện ưu điểm của việc duy trì mối quan hệ hòa hợp với quần thần. Tiên đế bất hòa với quần thần, muốn phế Hoàng hậu, văn võ bá quan kiên quyết phản đối, liều chết cũng phải bảo vệ Hoàng hậu, làm tiên đế tức giận đến mức nôn ra máu.

Chu Hòa Sưởng không muốn lập Khổng thị, quần thần cũng chẳng có ai nhảy ra phản đối.

nói cho cùng thì chuyện này cũng có liên quan tới việc gia thế của Khổng thị không hiển hách, mấy đời tổ tiên đều là quan võ cấp thấp.

Chu Hòa Sưởng bảo tiểu thái giám ra ngoài, cầm một quả quýt lên đưa cho Phó Vân anh, "Quy Hạc đạo trưởng đi đâu rồi? Lúc ta thành thân, ông ấy có thể tới xem lễ không?"

Lão Sở Vương được phong là Quy Hạc đạo trưởng. Sau khi tới kinh sư, ông ta dạo chơi một thời gian, sau đó dẫn tùy tùng vào Trường Sinh Quan trên núi Hạc Đài để ở.

Hiện giờ chủ nhân của Trường Sinh Quan là Lão Sở Vương. Mấy ngày nữa Trương đạo trưởng cũng sẽ chuyển lên núi ở. Trên núi thanh tĩnh, rất thích hợp cho việc tu đạo.

Là con cái, Chu Hòa Sưởng hy vọng lúc mình thành thân, Lão Sở Vương sẽ có mặt, đó là việc thường tình ở đời.

Phó Vân anh tách một múi quýt, trấn an hẳn: "Ông ấy sẽ tới."

Lão Sở Vương thích những dịp đông vui như thế, con trai thành thân, sao ông ta có thể vắng mặt.

Nàng nghĩ không sai, tới tối nàng xong việc về nhà, quản gia tới báo, Quy Hạc đạo trưởng tới chơi, đang trò chuyện vui vẻ với Trương đạo trưởng.

Phó Vân Chương về thư phòng sắp xếp lại hồ sơ, Phó Vân anh đi gặp lão Sở Vương.

Lão Sở Vương mới rời phòng của Trương đạo trưởng, mặc một bộ đạo bào mới tinh, ngồi tựa vào thành giường La Hán ngủ gà ngủ gật.

Phó Vân anh đi ào, nhét quả quýt đang cầm trong tay vào ngực ông ta, "Biểu ngài."

Lão Sở Vương giật mình ngồi dựng dậy, mặt đầy vẻ ghét bỏ, "Lấy quýt tới đuổi ta đi hả!"

Phó Vân anh mỉm cười nói: "Con trai ngài cho."

Lão Sở Vương há hốc miệng, vội vàng nhặt quả quýt đã văng xuống đất lên, nâng niu trong lòng bàn tay, khen: "Quả quýt to căng bóng, vỏ đỏ thế này, đây là quýt cống đấy!"

Phó Vân anh tự rót cho mình một chén trà, uống một ngụm, chậm rãi nói: "Đến ngày Hoàng thượng thành thân, ngài và Trương gia gia cùng vào cung xem lễ nhé."

Trương đao trưởng cũng không biết thân phận của lão Sở Vương, hoặc là ông ta biết, chỉ giả vờ như không biết. hiện giờ Chu Hòa Sương đã suôn sẻ đăng cơ, Lão Sở Vương có chết hay không chết cũng chẳng còn quan trọng nữa.

"Người sợ ta sẽ quấy rối à?" Lão Sở Vương bóc quýt, cười hề hề, "Yên tâm, ta có chừng có mực."

Rồi ông ta lại hỏi: "Ai là Hoàng hậu thế?"

Phó Vân anh lắc đầu, "Hoàng thượng vẫn chưa quyết định, đợi gặp mặt xong mới sắc phong."

Mắt lão Sở Vương đảo liên hồi, nhìn như đang suy nghĩ điều gì.

Buổi tối, ăn cơm xong, Phó Vân anh sai Vương Đại Lang đi gọi Viên Tam tới.

Viên Tam đang đọc sách ở trong phòng mình, hẳn là loại người lúc chơi thì chơi hết cỡ, lúc nghiêm túc học hành thì nghiêm túc tới mức có thể hoàn toàn đắm chìm trong đó. Sắp tới kì thi hội, ngày nào hẳn cũng đóng cửa tập trung ôn tập.

"Lão đại, người tìm ta à?"

hắn đi vào phòng, cười hỏi."

Phó Vân anh đưa cho hắn mấy bộ văn bát cổ mới mới xuất bản, "Đề thi hội năm nay nhất định sẽ tránh ra vào những phần quen thuộc, dễ dàng, chọn phần khó để ra, những đề hay thi mấy năm trở lại đây nhất định sẽ không thi vào nữa. Rất có thể sẽ thi vào đề tiệt đáp, đề hiếm thấy, đề khẩu khí, đề khô quăn [2], người để ý những chương

mới lạ trong sách, những cuốn sách này gồm những đề tiệt đáp trong mấy năm gần đây, nội dung tương đối kì quái, người luyện trước đi."

[2] Đây đều là các loại đề văn bát cổ. Đề tiệt đáp là đề thi gồm hai câu trở lên ở hai nguồn khác nhau trong Tứ thư, Ngũ kinh ghép lại, tạo thành một đề. Đề khẩu khí thì đề thi là cả một phần rộng trong sách, tương đối mở. Đề khô quăn thì ngược lại, chỉ gồm hai hoặc ba chữ.

không thể ngăn chặn làn sóng đạo văn, giám khảo chỉ có thể tìm đường khác, vắt óc nghĩ ra đề mới, đề lạ.

Nhiều khi quái lạ tới mức các thí sinh nhận được đề thi xong đều chẳng hiểu gì, oán thán rầm trời.

Ra đề tiệt đáp có thể phòng ngừa đạo văn nhưng đáng tiếc là gộp mấy câu không liên quan lại với nhau cho thí sinh phân tích, giải thích thực sự quá gượng ép nên triều đình cũng không cố vũ quan viên ra đề tiệt đáp.

Nhưng kì thi hương năm nay lại có chuyện người viết bài đạo văn cũng đỡ cử nhân, giám khảo kì thi hội không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể ra loại đề này.

Chuyện này đối với Viên Tam thực ra lại là chuyện tốt, suy nghĩ của hắn rất đa chiều, gặp những đề quái lạ kiểu này thường đưa ra được những giải thích làm người đối diện phải sáng cả mắt.

"Lão đại, ta sẽ chăm chỉ luyện."

Viên Tam nghiêm túc nói, ngẩng đầu nhìn Phó Vân anh, do dự một lát, bỗng nhiên lại có vẻ xấu hổ ngượng ngùng.

Phó Vân anh bật cười, "Người làm sao thế?"

Viên Tam gãi đầu nói: "Lão đại, lần này ta nhất định có thể đỗ tiến sĩ! Đợi ta ra làm quan là ta có thể giúp đỡ người rồi."

Thằng nhãi Tô Đồng kia trước đây rõ ràng chẳng quen thân gì với lão đại, thế mà giờ lại thành đồng liêu của lão đại! Lão đại lại còn đánh giá hẳn rất cao nữa chứ, Viên Tam càng nghĩ càng bực.

nói về việc làm tùy tùng cho lão đại, hẳn mới là người có kinh nghiệm nhất, nhất định không thể để Tô Đồng lay chuyển vị trí của mình được!

Phó Vân anh không biết trong lòng Viên Tam đang diễn thử cảnh sau này hẳn sẽ tranh cao thấp với Tô Đồng như thế nào, còn tưởng hẳn đang căng thẳng vì kì thi hội, quan sát hẳn kỹ càng từ đầu đến chân, thấy dường như hẳn đã gầy đi một chút, cầm chiếc đĩa có chân bằng sứ men xanh đựng lê trắng lên, đưa về phía hẳn, "Cũng đừng vất vả quá, sức khỏe là quan trọng. Với tài năng, học vấn của người, nhất định có thể thi đỗ.

Viên Tam cầm quả lê trắng, ngẩng đầu ưỡn ngực, "Ta không mệt tí nào!"

So với lão đại hồi đó mất ăn mất ngủ, hẳn còn kém xa lắm đấy!

Ban đêm, gió bắc đột nhiên nổi lên, một trận mưa lớn đổ xuống, hoa quế trong viện tàn hết cả, phủ một lớp màu vàng nhạt trên mặt đất.

Buổi sáng, Phó Vân anh ngủ dậy, đọc sách một lát, đang ngồi ăn sáng ở đại sảnh với Phó Vân Chương thì có người hầu tới báo, không thấy Quy Hạc đạo trưởng đâu cả.

Mí mắt nàng giật giật.

Đúng là có chừng có mực thật.

"Nhị ca, muội phải đi tìm Quy Hạc đạo trưởng."

Nàng gác đĩa xuống, dặn dò quản gia cứ phái người ra ngoài thử tìm trước xem sao, xem ra hôm nay chỉ có thể xin nghỉ.

Phó Vân Chương biết nàng không bao giờ bỏ bê công việc mà không có lý do nên không hỏi nhiều.

Nàng về phòng cởi quan phục ra, thay một chiếc áo trực thân cổ chéo tay áo bó màu tím nhạt bằng lụa Hàng Châu, ra ngoài tìm lão Sở Vương.

Kiều Gia theo sát nàng.

Người hầu kẻ hạ nhanh chóng tới báo tin, Quy Hạc đạo trưởng đi Đông Phường.

Phó Vân anh nhíu mày, các tú nữ hiện giờ đang ở Đông Phường, vậy là Lão Sở Vương định đi xem mặt con dâu phải không?

Nàng lập tức đi về hướng Đông Phường để đuổi theo ông ta, đồng thời dặn tùy tùng tới chỗ Lý Xương báo tin để xem có thể ngăn Lão Sở Vương lại không.

Lý Xương quản lý trị an trong kinh sư.

Cuối cùng cũng đuổi kịp Lão Sở Vương, vây chặt ông ta lại trước khi ông ta kịp tiếp cận mấy tú nữ.

Ông ta là Quy Hạc đạo trưởng, binh sĩ rất tôn trọng ông ta, không làm khó ông ta.

Phó Vân anh tới nơi, cảm tạ Lý Xương rồi đi tới trước mặt Lão Sở Vương.

Lão Sở Vương cười cợt, "Ai da! Người cũng tới rồi này!"

Phó Vân anh lạnh mặt, kéo ông ta về, khế hỏi: "Ngài tới đây làm gì?"

Lão Sở Vương vung phất trần lên, tỏ vẻ tiên phong đạo cốt, đi bên cạnh nàng, khe khế trả lời: "Bảo Nhi là người trọng tình cảm, sắc phong Hoàng hậu cũng nên chọn một người nó thích, làm gì có ai

hiếu con bằng cha, ta tới đây xem mấy tú nữ kia thế nào, giúp nó chọn cho tốt."

"Thế thì ngài cũng không thể nào lén lút trà trộn vào trong chứ, nói với ta một tiếng là được, ta đưa ngài đi gặp tú nữ."

"Chẳng phải là do ta nhàn rỗi không có việc gì làm, đi dạo một chút thôi sao."

Phó Vân anh không nói gì, ra ngoài đầu ngõ, Kiều Gia dắt ngựa ra đón, nàng nhảy lên lưng ngựa.

Thấy nàng hình như đã tức giận, Lão Sở Vương tỏ vẻ ngượng ngùng, cũng bước lên một chiếc xe ngựa phía sau dưới sự hộ tống của tùy tùng.

Sau khi đoàn người của họ rời đi, dân chúng trong ngõ bàn tán với nhau, "Cậu em tuấn tú khi nãy là công tử nhà nào thế? Sao trước đây lại chưa gặp bao giờ nhỉ?"

Người bên cạnh cười đáp: "Đó là Đại Lý Tự thừa Phó đại nhân, Đan Ánh công tử đất Hồ Quảng, tuổi còn trẻ nhưng tiền đồ vô lượng, còn là thầy của Hoàng thượng cơ đấy!"

Mọi người kinh ngạc ồ lên, hóa ra là vị Phó đại nhân đó à!

Trong kinh có lời đồn rằng anh em nhà họ Phó mặt như ngọc tạc, phong độ hơn người, hơn nữa cả hai đều chưa thành thân. Người làm quan ai cũng viết thư làm văn ca ngợi anh em họ.

Thủ phụ đại nhân yêu quý hai anh em họ, định chọn cả hai làm con rể. Các vị thượng thư, thị lang làm sao chịu, chọn một người thì không sao, nhưng nếu đòi cả hai đều làm con rể nhà ông ta, đòi làm gì có lắm chuyện tốt như thế chứ!

Đủ thứ quan lại âm thầm phân chạy đua với nhau, bà mối sắp giã sập ngạch cửa Phó gia tới nơi rồi.

Mọi người cứ tưởng rằng đây là nói quá, hôm nay gặp được người thật mới biết tin đồn không phải là giả.

Đĩnh đạc tuấn tú, phong thái sáng láng.

thật sự quá đẹp đi ý chứ!

Đưa Lão Sở Vương về nhà xong, Phó Vân anh thay quan phục, vội vàng tới Đại Lý Tự.

Đương nhiên nàng vẫn tới muộn.

Trước khi ra ngoài nàng đã sai người đi xin nghỉ, Lục chủ bộ còn tưởng hôm nay nàng không tới được, thấy nàng vẫn tới, hấn kinh ngạc nói: "Thực sự có việc gấp thì nghỉ một ngày cũng không sao, sao lại phải vất vả vậy chứ."

Nàng cười cười, vẫn chưa lên tiếng trả lời, bên cạnh đã vang lên một giọng nói khó chịu.

"Phó đại nhân giờ khác xưa rồi, cần phải cẩn thận giữ gìn nha."

Người nói câu này là một bình sự.

Phó Vân anh không biết bình sự kia nhưng mà nàng biết người đang đi cạnh bình sự.

Đại Lý Tự thiếu khanh Tề Nhân.

hắn có cùng phẩm cấp với Triệu Bật, một người là tả thiếu khanh, một người là hữu thiếu khanh, xưa nay bất hòa.

Phó Vân anh thân thiết với Triệu Bật nên đương nhiên bị Tề Nhân coi là cái đinh trong mắt. Trước kia chức quan của nàng thấp, rất ít khi có tiếp xúc với Tề Nhân nhưng giờ nàng dần dần thăng quan tiến chức, vị chính tự mà Tề Nhân đánh giá cao cũng đã bị nàng đẩy xuống phía sau, Tề Nhân lại càng ghét nàng.

Bình sự là cấp dưới, bình thường không dám bất kính với Phó Vân anh, hôm nay lại lên tiếng cười nhạo nàng như vậy, ắt là ý vào việc Tề Nhân đang ở đó, hơn nữa đúng là nàng đến muộn thật.

"Phiền anh quan tâm."

Phó Vân anh nhìn bình sự, lãnh đạm nói rồi đi thẳng.

Bình sự nghe xong cũng rùng mình sợ hãi.

Tề Nhân nhìn theo bóng Phó Vân anh đi xa dần, nheo mắt.

Thạch Chính và mấy vị bình sự, tư trực khác biết Phó Vân anh tới thì cũng tập hợp lại chờ nàng dặn dò.

Nàng sửa soạn xong mọi thứ, bảo Thạch Chính đi với mình rồi ra khỏi Đại Lý Tự.

Công đường thẩm tra xử lý việc giải tội cho quan viên đặt ở Hình Bộ, nàng tới Hình Bộ.

Trước cửa người người chen chúc xô đẩy, từ xa nhìn lại đã thấy một mảnh đen khịt toàn đầu là đầu.

Nhìn thấy nàng xuất hiện, cả đám người kích động hẳn lên, xô hết về phía trước.

"Phó đại nhân tới rồi!"

"Phó đại nhân!"

Nam nữ già trẻ chen chúc xô đẩy.

Phó Vân anh nhíu mày, lui ra sau mấy bước, quay sang hỏi Thạch Chính: "Đây là?"

Thạch Chính đáp: "Đại nhân, họ là người nhà và thân thích của những quan viên được giải tội kia đó."

hắn còn chưa dứt lời, những người dân đang chờ trước cổng đã quỳ rạp xuống trước mặt nàng.

một người đàn ông mặt chữ điền đẩy những người khác ra, quỳ xuống dưới chân Phó Vân anh, cất cao giọng nói: "Phó đại nhân giải oan cho gia phụ, tiểu tử không có gì báo đáp, nguyện đi theo đại nhân, để đại nhân sai khiến!"

Những người khác vội vàng hòa theo, đòi làm nha hoàn, làm nô bộc cho nàng.

Nhưng đa số thì không có ý muốn bán mình, chỉ dập đầu tạ ơn nàng.

Còn có mấy người già cả, con cái bị chết oan, tan cửa nát nhà, họ may mắn sống sót, cuối cùng cũng chờ được tới ngày điều tra ra sự thật, chọn được mấy gánh đặc sản quê nhà, trèo đèo lội suối, từ ngàn dặm xa xôi lặn lội lên tận kinh thành cầu xin nàng nhận quà.

Đương nhiên Phó Vân anh không thể nhận quà của họ. Nàng không thể nhận người, cũng không thể nhận tiền bạc, quà cáp.

Nàng không chịu nhận, những người đó cũng không muốn đi, quỳ trên mặt đất, níu chặt quan bào của nàng, "Phó đại nhân, ngài cứ nhận đi! Đây là tấm lòng của chúng ta thôi, không đáng bao nhiêu tiền đâu thật mà."

Phó Vân anh ôn hòa nói: "Cũng chỉ là việc phải làm mà thôi."

Nàng vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho người bên cạnh, đám hộ vệ lập tức đi tới, khách sáo yêu cầu mọi người tản đi.

Sau một hồi khuyên bảo, mọi người mới lưu luyến rời đi, trước khi đi còn trịnh trọng chấp tay thi lễ với nàng.

Sợ càng lúc càng có nhiều người tụ tập, Phó Vân anh không dám dừng lại lâu, rảo bước thật nhanh đi về phía Hình Bộ.

Trước khi đi vào, nàng dừng lại trước bậc thềm nghi chân, nhìn về phía Đại Lý Tự.

Cổng lớn sơn son, uy nghiêm sừng sững.

Đôi sư tử đá trấn trạch trước cửa uy phong trang trọng, dường như có thể khiến cho tất thảy mọi yêu ma quỷ quái trên đời đều phải khiếp sợ.

đã từ khi nào, nàng tuyệt vọng bất lực, đứng giữa trời tuyết lớn, hy vọng có người ra mặt thay cho Ngụy gia, cầu xin cho Ngụy gia...

Tất cả đều vô dụng.

Chỉ có tự nắm lấy quyền lực trong tay thì mới có thể bình tĩnh đối mặt trong những lúc nguy cấp.

...

Bị Phó Vân anh lôi về Phó gia, dù da mặt Lão Sở Vương có dày như tường thành đi chăng nữa cũng phải cảm thấy ngại ngùng, ngoan ngoãn hẳn.

Ngày tiếp theo, Phó Vân anh sắp xếp cho ông ta đi gặp tú nữ.

Chuyện này cũng dễ, nàng lấy cớ để Trương đạo trưởng tới bắt mạch cho các vị tú nữ, Lão Sở Vương làm tùy tùng.

Lão Sở Vương hào hứng ra ngoài với Trương đạo trưởng.

Buổi chiều, về tới nhà, ông ta vui vẻ nói: "Ai cũng xinh đẹp như ai, người nào người nấy đẹp như tiên trên trời, Bảo Nhi đúng là có điểm phúc rồi đây!"

Về chuyện tính tình, nhân cách của các tú nữ ra sao, ông ta lắc đầu, "Bọn họ ai cũng lịch sự văn nhã, nói năng nhỏ nhẹ, ta không nhìn ra được.

Thực ra nếu nói về nhân phẩm tính cách, trong mắt Lão Sở Vương, Phó Vân anh là người thích hợp để lựa chọn nhất.

Bảo Nhi rất thích nàng.

Hơn nữa, chưa cần nói chuyện tính nết vội, chỉ tính tướng mạo thôi, nàng cũng rất xinh đẹp, nhan sắc hoàn toàn không thua kém mấy vị tú nữ kia.

Chính vì lý do này, Lão Sở Vương sẽ không tiết lộ thân phận của nàng, lại còn cố gắng hết sức để che giấu giúp nàng.

Ông ta còn sống ngày nào thì ngày đó ông ta sẽ không cho phép Bảo Nhi cưới nàng.

Với tính cách như thế, nếu như vào cung, chắc chắn nàng sẽ khiến Bảo Nhi bảo sao nghe vậy, nói không chừng sẽ còn bắt chước Võ thị triều Đường, thay đổi triều đại.

Đây cũng không phải là điều đáng sợ nhất, mắt nhìn người của Lão Sở Vương rất tốt, Phó Vân anh có thể làm bạn bè, làm anh em, làm thần tử của Chu Hòa Sưởng, cái nào cũng tốt cả.

Nàng rất biết nhường nhịn người bên cạnh.

Nhưng mà làm vợ ấy à?

Nếu có ngày nào đó Bảo Nhi thay lòng đổi dạ... Phó Vân anh cũng sẽ không tha cho nó.

sự ghen tuông của đàn bà còn đáng sợ hơn tranh đấu chốn triều đình.

Vậy nên cứ làm vua tôi đi.

Phó Vân anh cũng biết ông ta sợ cái gì, cả hai người đều hiểu rõ trong lòng nhưng không nói ra.

Lão Sở Vương cả đời phong lưu, cảm thấy con trai cũng giống mình, tuy thương hương tiếc ngọc nhưng chẳng dài lâu, Hoàng hậu của nó có thể không thông minh nhưng nhất định phải hiền huệ an phận.

Cuối cùng ông ta nói với Phó Vân anh, nếu Chu Hòa Sưởng không cực kỳ thích ai thì vẫn cứ lập Khổng thị làm hậu đi, dù sao thì cũng danh chính ngôn thuận.

Phó Vân anh chuyển những lời này của ông ta đến cho Chu Hòa Sưởng.

Sau khi gặp mấy tú nữ, Chu Hòa Sưởng cân nhắc hồi lâu rồi lệnh cho Tư Lễ Giám nghĩ chỉ.

Khổng thị được sắc phong làm Hoàng hậu, bốn tú nữ khác được phong phi.

"Ta không ghét ai cả, cũng chẳng cực kỳ thích ai. Nhưng mà dù sao thì vẫn hơn lúc còn làm Thế tử, đến việc chính phi của mình là ai cũng không được tự quyết định."

Vào ngày điển lễ sắc phong, Chu Hòa Sưởng nói với Phó Vân anh.

Tân quân đại hôn, khắp nơi vui mừng.

Trong buổi cung yến, Phó Vân anh bị đồng liêu rủ rê uống mấy chén rượu.

Đoạn thời gian này nàng vẫn luôn bận lên bận xuống, gần như không có thời gian nghỉ ngơi. Tối hôm qua, nàng còn bị cái người đang thấp thỏm lo lắng trước ngày thành hôn là Chu Hòa Sưởng ép phải nghe hấn lái nhai những hai canh giờ. Bây giờ uống

mấy chén rượu, nàng dần dần có cảm giác say, đầu óc chũnh choáng.

Khắp nơi khắp chốn giăng đèn kết hoa, dưới mặt đất trải thảm dạ, kê bàn thấp, trên bàn có đủ thứ sơn hào hải vị.

Trong buổi tiệc mọi người nói cười, ăn uống linh đình.

Trong đình, Giáo Phường Tư trình diễn ca múa, có đàn có trống.

Ồn ào tới độ nàng đầu vầng mắt hoa.

Nàng đặt chén rượu xuống, nói với người bên cạnh một tiếng, đứng dậy ra ngoài, tìm tới Phó Vân Chương ở bàn bên cạnh, giật nhẹ ống tay áo y.

"Nhị ca, muội đau đầu quá."

Phó Vân Chương ngẩn người, đứng dậy, nhìn về phía nàng.

Hai má Phó Vân anh ửng hồng, chân mày hơi nhíu lại, ngẩng đầu nhìn y.

đã lâu rồi nàng mới dùng loại giọng điệu này để nói chuyện với y, thật giống trẻ con.

Y vẫn còn chưa lấy lại được tinh thần, bước chân Phó Vân anh đã loạng choạng.

Dưới hàng lang treo mấy trăm chiếc đèn lồng, nhìn sáng như ban ngày.

Ánh đèn vàng ấm áp chiếu lên khuôn mặt nàng, đôi mắt trong trẻo ướt át, ánh mắt thu hút.

Môi đỏ da trắng, vừa thanh cao lại vừa diễm lệ.

Trái tim Phó Vân Chương đột nhiên đập mạnh, hoảng hốt, lập tức ôm lấy bả vai nàng, để mặt nàng úp vào người mình, nửa ôm nửa đỡ đưa nàng ra khỏi đó.

Mới vừa đi được mấy bước, lễ quan bên cạnh bước xuống bậc thang, tới trước mặt họ, "Đại nhân, có gì không ổn sao?"

Phó Vân Chương làm như không có chuyện gì.

rõ ràng là Phó Vân anh đã say.

Chuyện này rất đáng ngờ.

Nàng cứ sợ cái gì là y như rằng sẽ phải luyện cái đó.

Sợ cung tên, nàng chuyển sân chơi bóng thành trường bắn. Lúc Hoắc Minh Cẩm ở kinh sư, ngày nào cũng tới dạy này bắn cung, bất kể gió mưa.

Lúc đi ngang qua trường bắn, y đứng bên cạnh nhìn một lát.

Nàng tập luyện rất nghiêm túc, Hoắc Minh Cẩm cũng dạy rất nghiêm túc, không giống như bình thường lúc nào cũng nghe lời nàng.

Biết trên quan trường không tránh khỏi xã giao, ở nhà, nàng thường xuyên luyện tửu lượng, không thể nào uống mấy chén đã say.

Hôm nay là ngày đại hôn của tân quân, nếu có tin truyền ra ngoài rằng nàng uống rượu say làm bậy, có thể sẽ bị ngự sử nắm được điểm yếu để buộc tội.

Phó Vân Chương nhanh chóng suy nghĩ, đáp lời: "Xá đệ uống rượu không tốt, ta dẫn đệ ấy đi thiên điện nghỉ ngơi."

Lễ quan tỏ ra khó xử, nói: "Ban nầy Vạn tuế gia nói sau bữa tiệc muốn gặp Đại Lý Tự thừa, dặn dò nô nhớ giữ ngài ấy lại... Ngài ngàn vạn lần đừng đi xa đấy."

Phó Vân Chương gật đầu đồng ý, đi về phía hành lang, nhìn khắp xung quanh, thấy không có người liền bế luôn Phó Vân anh lên.

Mặt mày Phó Vân Chương lạnh lẽo dần.

Thiên điện là chỗ chuẩn bị tiệc, thái giám, cung nữ trong đó đang uống rượu, đánh bài.

Phó Vân Chương bước vào, khe khẽ thở dốc, đặt Phó Vân anh xuống trường kỷ bên cạnh cửa sổ.

Chỉ một lát sau, Kiều Gia và Lý Xương đã tới.

Hai người bọn họ, một người đã được Chu Hòa Sướng cho một chức quan chính thức, chuyên ở bên cạnh bảo vệ cho Phó Vân anh, một người hôm nay phụ trách việc thủ vệ trong cung. Hoắc Minh Cẩm không ở kinh sư, bọn họ sợ Phó Vân anh gặp phải chuyện gì, phái người liên tục quan sát. Nghe nói nàng đã rời bữa tiệc, họ liền lập tức đích thân tới xem thế nào.

Phó Vân Chương để Phó Vân anh ngồi tựa vào ngực mình, nhận lấy chiếc khăn mà cung nữ đưa đến, lau mặt cho nàng, động tác nhẹ nhàng.

Chân mày nàng vẫn cứ nhíu chặt, yên lặng nằm trong vòng tay Phó Vân Chương, khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta yêu thương.

Kiều Gia nhíu mày trầm tư.

Lý Xương kinh ngạc bàng hoàng, cúi đầu xuống, không dám nhìn nhiều.

Cuối cùng hẳn cũng hiểu được vì sao Nhị gia lại yêu thương người ta sâu đậm như thế, nhìn phong thái lúc người ta nhắm mắt ngủ say, chẳng khác gì một đóa hải đường dưới trăng, đẹp không nói nên lời.

một kẻ thô lỗ như hăn không biết dùng lời lẽ nào để miêu tả, chỉ cảm thấy muốn mang những thứ tốt đẹp, quý giá nhất trên thế gian này tới trước mặt "y", chỉ cần "y" vui.

Quan trọng nhất là người ta còn giỏi giang nữa chứ!

Kiều Gia biết Phó Vân anh là nữ, vô cùng cảnh giác bèn nói: "Ta thấy công tử không giống say rượu lắm, hình như là ăn phải thứ gì khác."

Phó Vân Chương gật đầu, y cũng nghĩ như thế.

Cũng may bản thân nàng đã nhận ra, thấy không ổn liền lập tức tới tìm y.

Đây là cung yến cơ mà.

Ai mà to gan lớn mật tới vậy, dám xuống tay với nàng ngay trên cung yến?

Mạch nước ngầm nơi đáy mắt Phó Vân Chương cuộn lên.

Editor: Có thể bạn đã quên, Trình văn là cuốn sách bao gồm những bài văn của thí sinh thi đỗ trong kì thi và bài làm mẫu của giám khảo.

Chương 132

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 132-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 132-3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 132-4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 132-5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đôi mày Hoắc Minh Cẩm nhíu chặt, sai thị nữ đi chuẩn bị nước ấm. Phó Vân anh vừa mới toát mồ hôi lạnh đầy người. Hoắc Minh Cẩm ôm nàng trong tay, cách mấy lớp quần áo cũng có thể cảm giác được sự khó chịu của nàng.

Phó Vân Chương không nói gì, đứng bên bình phong nhìn một lúc, xoay người đi ra ngoài.

Hoắc Minh Cẩm sắp trở thành chồng nàng, hẳn có biết giữa Thôi Nam Hiên và nàng từng có chuyện gì xảy ra hay không? Nếu như nàng lại gọi mấy chữ Thôi Nam Hiên, Hoắc Minh Cẩm sẽ nghĩ ra sao đây?

Cũng may sau đó nàng không nói mê lần nào nữa, có lẽ lúc ở trong xe ngựa, nàng gọi tên Thôi Nam Hiên hẳn là do y dùng giọng địa phương gọi nàng khiến nàng liên tưởng tới điều gì.

Đợi nàng tỉnh lại, y phải nói chuyện tử tế với nàng mới được.

Chương 133: Sương sáo (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 133-2: Sương sáo (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ầm ỉ như thế, tất cả những người vẫn còn say giấc trong phủ đều bừng tỉnh.

Trong Lang Can viện [1], Phó Vân Chương khoác áo đứng dậy, đứng trước cửa sổ, nghe Liên Xác bẩm báo nói Hoắc đốc sư nhà bên cạnh mới sáng sớm ngày ra đã sai người ra ngoài tìm sương sáo gì đó, liên tục có người cưỡi ngựa chạy ra trước nhà, vó ngựa như sấm.

[1] Lang can là tên một loài cây thần trong truyền thuyết, tên một loại ngọc quý gần giống phi thúy nhưng trong hơn, ngoài ra còn được dùng để miêu tả vẻ đẹp thanh thúy của trúc, trong một số trường hợp được dùng để chỉ cây trúc. Hình tượng của Phó Vân Chương trong truyện gắn liền với trúc nên nơi ở là Lang Can viện.

Đêm qua có mưa, núi đá trong viện được nước mưa rửa sạch, mặt đá sáng bóng.

Phó Vân Chương chợt nhớ tới một câu thơ: “Nhất ky hồng trần phi tử tiếu” [2].

[2] Trích bài thơ "Quá Hoa Thanh cung kỳ 1" của Đỗ Mục. Câu này nghĩa là: một người cưới ngựa tung bụi hồng, Quý phi mỉm cười. Bài này nói về nếp sống xa hoa của Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi. Quý phi thích ăn quả vải tươi, vua sai lính trực thuộc cưới ngựa tốt ngày đi đêm nghỉ để đem trái vải từ huyện Bồi Lăng tỉnh Tứ Xuyên về cung Hoa Thanh ở Thiểm Tây (đường xa hơn ngàn dặm) vẫn còn tươi, đổi lấy nụ cười của phi tử.

Câu thơ này dùng để châm chọc đế vương sa vào hưởng lạc.

Thuở thiếu niên, lúc đọc được câu thơ này, y từng cảm thấy quân vương trong bài thơ thật hoang đường, sau này mới hiểu nếu như thật sự thích người nọ, chỉ cần có thể khiến nàng cười, bất cứ thứ quý giá gì trên đời chẳng có thể dâng được tới trước mặt nàng, hòng hồ chỉ là mấy quả vải ở cách xa ngàn dặm mà thôi.

Y mở cửa sổ ra, nhờ vào ánh sáng mờ mờ hắt qua ngọn cây vào trong phòng ngủ, dùng khăn lưới vấn tóc, ăn mặc chỉnh tề, ngón tay lướt lên một quyển tấu chương trên bàn.

Viết suốt đêm mới hoàn thành, mực đã khô.

Nửa canh giờ sau, một bát sừng sáo nhỏ mềm mịn murót mát đã được đưa tới trước giường của Phó Vân anh.

Hoắc Minh Cẩm đưa cho nàng chiếc thìa, nói: "Nàng mới khỏi, không được ăn đồ ướp lạnh."

Nàng cắn cắn môi, cúi đầu xuống ăn.

Chương 134: Lựa chọn

Khi Phó Vân anh đặt bát xuống, cả một phòng toàn người đang lắng lắng nhìn nàng.

Lúc này nàng đã vấn mái tóc dài lên, dùng khăn lưới, trên vai khoác một chiếc áo gấm. Buổi sáng vừa uống thuốc xong, sắc mặt nàng đã hồng hào hơn một chút.

Đến giờ ăn trưa, nàng ăn một bát sủi cảo nhân tôm tươi thật lớn, món canh là canh gà tổ yến, tươi ngon thơm phức, ngoài ra còn ăn một bát mỳ nhỏ với dưa muối mà Phó tứ lão gia mang từ phía nam lên cùng với mấy cái bánh bao sinh tiên [1].

[1] Bánh bao có phần nhân giống với tiểu long bao (tức là có thịt lợn và chất keo từ bì và xương – gelatin ấy), vỏ dày như bánh bao, được chiên một mặt. Hình minh họa ở cuối chương.

Tới khi ăn hết sạch một bát canh gà, nàng vẫn chưa đặt đĩa xuống.

Phó tứ lão gia cảm thấy ăn được là có phúc, vội vàng đẩy thêm một đĩa bánh bao và một đĩa há cảo về phía nàng, "Ăn đi, ăn nhiều một chút! Còn muốn ăn gì nữa không? Cứ bảo bọn họ đi làm là được."

Hoắc Minh Cẩm lại không dám để cho Phó Vân anh tiếp tục ăn, không thể nào không đưa mắt nhìn về phía bụng nàng, sợ nàng ăn quá no lại đau bụng, nhẹ nhàng giữ tay nàng lại, rồi bảo thị nữ bên cạnh thu dọn bàn ăn.

Phó Vân anh cảm thấy bụng dạ trống rỗng, giống như thể bốn năm ngày chưa có gì bỏ vào bụng. Giờ nàng vẫn còn muốn ăn

thêm một bát cơm nóng hôi hổi nữa, tốt nhất là ăn với cá chép sốt dầu vừng.

Nàng nhìn thị nữ nhanh chóng dọn những đồ ăn còn lại trên bàn, mang ra khỏi phòng, trong mắt đầy vẻ luyến tiếc.

Hoắc Minh Cẩm, Phó Vân Chương, Phó tứ lão gia, Viên Tam, Tô Đồng, Triệu sư gia, ngoài ra còn có cả Kiều Gia và những người hầu kẻ hạ khác đứng xung quanh đều nhìn nàng chăm chăm bằng ánh mắt phức tạp.

Nàng nhìn quanh một lượt, "Làm sao vậy?"

Chẳng lẽ tất cả mọi người đều thấy nàng ăn nhiều quá đến phát sợ rồi hay sao? Bình thường nàng có ăn ít đâu, khi nãy cũng mới chỉ ăn có một bát sủi cao, một bát mì với mấy cái bánh bao sinh tiên thôi mà.

Thực ra nàng vẫn còn có thể ăn một bát cơm nữa cơ.

không ai lên tiếng, thật im lặng.

Viên Tam là người đầu tiên không kìm nổi, gãi gãi đầu, bước tới mép giường mấy bước, ngồi trên chỗ để chân, nói: "Lão đại, cuối cùng ngươi cũng khỏi rồi! Ngươi không biết ngươi ngã bệnh nhìn đáng sợ thế nào đâu."

Câu này của hắn vừa ra khỏi miệng, Phó tứ lão gia và Triệu sư gia đã thờ dài, đứng ở đầu giường, người này một câu, người kia một câu, lải nhải.

"Ăn cái gì cũng ăn không vào, gọi thế nào cũng không tỉnh dậy, ta lo lắng suýt chết!"

"Đừng có ý vào bản thân mình còn trẻ thì không coi sức khỏe ra gì, có làm việc phải có nghỉ ngơi, đó mới là phương pháp giữ gìn sức khỏe, sau này không được ngủ muộn nữa!"

"Đúng vậy, sau này trời tối một cái là phải tắt đèn đi ngủ ngay, lúc nào cũng nửa đêm mới ngủ, sáng sớm mặt trời chưa lên đã dậy, hiện giờ còn trẻ nên không thấy gì, chờ con già rồi lại bệnh tật đầy mình cho mà xem!"

"Giống Diêu các lão ấy! Ốm đau bệnh tật, ba ngày thì có hai ngày xin nghỉ."

Diêu Văn Đạt đầu tóc trắng xóa, gầy gò như que củi. Vương các lão lớn tuổi hơn ông ta một chút nhưng còn trông không già bằng ông ta. Lâu lâu ông ta lại bị cảm, rồi tỳ vị không ổn gì đó. một năm có mười hai tháng thì tháng nào ông ta cũng nằm trên giường mấy ngày. Lúc kích động thì thở hỗn hà hỗn hển, trông như thể đi đời nhà ma bất kỳ lúc nào, đã mấy lần ai cũng cảm thấy ông ta phen này chắc không qua khỏi rồi, cuối cùng lão nhân gia lần nào cũng có thể thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc, hơn nữa cuối cùng còn trở thành Nội Các đại thần, oai phong vô cùng.

Sau khi Phó Vân anh lành bệnh, nàng không nhớ rõ những chuyện xảy ra lúc bị bệnh nữa, chỉ cảm thấy hình như nàng đã ngủ mấy ngày liền, toàn thân bủn rủn, không có sức lực, gân cốt cảm giác như bị nghiền nát rồi lại ghép lại với nhau, tay chân cứng đờ.

Đương nhiên nàng cũng không hiểu được vì sao cả nhà lại lo lắng nhìn nàng chăm chăm như thế.

Nàng không bị thương, chỉ là tỳ vị khó chịu mà thôi, những đau đớn như thế đối với nàng mà nói thì chẳng là gì.

Nhưng đối với Hoắc Minh Cẩm và mọi người thì không phải vậy.

Cảnh nàng hôn mê bất tỉnh, đau đớn tới mức cả người run lên bần bật quá đáng sợ.

Cho dù thời khắc này nàng đã khỏi, ngồi ở đầu giường, ăn được uống được, khi nãy còn ăn rất ngon lành, đôi mắt đen láy trong trẻo

như nước hồ thu sáng ngời, chỉ trong một chốc một lát, họ vẫn chưa hoàn toàn yên tâm cho được.

Đối mặt với cả một phòng toàn người thân, bạn bè đang sốt ruột, nàng tung chăn ra, định xuống đất đi mấy bước để cho họ xem nàng đã khỏe hẳn rồi, không khó chịu chút nào, rất thư thái, đi được nháy được.

Vừa mới động dậy, cánh tay của Hoắc Minh Cẩm đã vươn tới, vòng tay dưới cánh tay nàng, nhẹ nhàng bế nàng lên.

"Muốn đi đâu?"

Chàng dịu dàng hỏi.

Những người đã biết chuyện như Phó tứ lão gia và Triệu sư gia không có phản ứng gì, mặt Viên Tam lại lập tức biến sắc, quỳ một chân lên chỗ bậc để chân, tranh đỡ Phó Vân anh, "Lão đại, ta dìu người đi."

Tô Đồng đứng ở cuối phòng, đưa mắt nhìn tới nhìn lui, nhìn hết bên này tới bên kia, cuối cùng nhìn về phía Phó Vân Chương, thấy mặt mày y vẫn bình thản. Hắn không hiểu tình huống trước mặt cho lắm, gãi gãi chóp mũi, không nói lời nào.

Phó Vân anh đành phải ngồi lại.

Phó tứ lão gia lại bắt đầu lải nhải, "Đừng dậy vội, nằm thêm mấy ngày nữa đi, công việc để cho người khác làm, sức khỏe mới quan trọng..."

Ông vẫn còn đang định tiếp tục dông dài, Phó Vân Chương đã nhìn Phó Vân anh rồi nói: "Được rồi, Vân ca nhi mới khỏi, để đệ ấy nghỉ ngơi đi."

Y vừa mở miệng, Phó tứ lão gia lập tức á một tiếng, đứng dậy, vỗ nhẹ lên tay Phó Vân anh.

"không làm ồn nữa, con ngủ thêm chút nữa đi, chuyện bên ngoài có nhị ca con lo rồi!"

nói hết lời, ông liếc qua Hoắc Minh Cẩm một cái, không biết làm thế nào mới có thể lên tiếng mời vị đốc sư đại nhân này đi ra ngoài.

Mấy ngày nay, đường đường đốc sư đại nhân mà lại phải cực nhọc ngày đêm, không thể ngủ yên để chăm sóc cho anh tử nhi, tuy là người học võ nhưng còn chu đáo cẩn thận hơn cả người hầu kẻ hạ trong nhà. Là bậc cha chú, Phó tứ lão gia cũng không thể bắt bẻ được chàng.

"Ngài..." Ông hơi chần chừ một chút, ho khan một tiếng, kìm nén sự sợ hãi của bản thân, cố gắng thể hiện phong thái của bậc cha chú, nói, "Cháu cũng mấy ngày chưa chợp mắt rồi, về nghỉ ngơi chút đi."

Phó Vân anh cười gượng, Phó tứ lão gia cố gắng thể hiện rằng ông không sợ Hoắc Minh Cẩm, giọng điệu lúc nói chuyện với chàng đã thay đổi nhưng cái phong cách mang theo sự sợ sệt và lấy lòng vẫn y hệt trước kia.

Tứ thúc cũng chỉ muốn tốt cho nàng mà thôi, sợ sau này nàng bị Hoắc Minh Cẩm bắt nạt, tuy trong lòng sợ muốn chết mà vẫn phải cắn răng giả vờ mình bình tĩnh cứng cỏi.

Nàng mấp máy môi, đang định nói gì, Hoắc Minh Cẩm đã gật đầu, đồng ý với Phó tứ lão gia.

Thậm chí chàng còn lui ra phía sau nửa bước, nhường đường cho Phó tứ lão gia và Triệu sư gia đi trước.

Mọi người trong phòng đều kinh ngạc.

Đặc biệt là mấy thuộc hạ của Hoắc Minh Cẩm, mồm miệng há hốc, tưởng như có thể nhét cả quả trứng ngỗng vào miệng.

Phó tứ lão gia vui lắm, quay sang dặn dò Phó Vân anh mấy câu nữa rồi mới đi ra ngoài với Triệu sư gia.

Những người khác cũng lục tục ra khỏi phòng.

Phó Vân anh nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Nhị ca."

Bước chân Phó Vân Chương khựng lại, y quay đầu lại nhìn nàng.

Hoắc Minh Cẩm cũng dừng lại.

Những người khác vẫn ở đây, nàng do dự không biết nên gọi chàng là gì, gọi Minh Cẩm ca thì Viên Tam sẽ nghi ngờ, đành phải nói: "Nhị gia... Nhị ca, muội muốn nói với hai người mấy lời."

Hoắc Minh Cẩm xoay người, nhìn xung quanh một lượt.

Những người trong phòng vội vàng rào bước ra ngoài, Kiều Gia là người cuối cùng, nhẹ nhàng khép cửa lại.

"đã điều tra được gì chưa?"

Chờ tới khi không còn nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài nữa, Phó Vân anh hỏi.

Hoắc Minh Cẩm và Phó Vân Chương nhìn nhau, cả hai đều nhíu mày.

Nàng nói tiếp, "Đồ ăn muội ăn, rượu muội uống hẳn là không có vấn đề gì, không có ai có thể động tay động chân vào đồ ăn thức uống trong cung yến. Đêm đó muội chỉ dùng ly của mình để uống rượu, rượu mà những người khác mang đến muội không động vào chút nào."

Thực ra cũng không phải nàng cố ý đề phòng sẽ có người hại nàng, chỉ là thói quen mà thôi. Ra ngoài dự tiệc cũng vậy, nàng là người có bí mật, đương nhiên càng phải để ý.

Từ khi ra làm quan tới giờ, ít nhất nàng cũng đã tham gia mấy chục bữa tiệc, nàng chưa bao giờ say rượu bên ngoài.

Chỉ có năm đó từng say rượu một lần ở phủ Võ Xương, nhưng lần đó cũng là cố ý, để không bị người khác nghi ngờ.

Nàng nhớ lại thật kỹ càng những chuyện xảy ra đêm hôm đó, nhúu mày.

Ánh mắt Hoắc Minh Cẩm tối sầm.

Lát sau, chàng khế nói: "Điều tra rồi, tóm lại là vấn đề nằm ở chỗ thái giám, có thể là bên Tư Lễ Giám động thủ."

Ba phe Cẩm Y Vệ, thái giám và triều thần có quan hệ rắc rối phức tạp. Lúc chàng đảm nhiệm chức vị Cẩm Y Vệ chỉ huy sứ từng chèn ép chặt chẽ Yên đảng, giờ chàng mới từ chức chưa lâu, Yên đảng đã lại bắt đầu hồi sinh.

Tân quân mới lên ngôi chưa lâu, vẫn còn xa lạ với triều thần, có rất nhiều chỗ cần tới thái giám mà lúc này Cẩm Y Vệ lại suy yếu, đám thái giám đương nhiên sẽ bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Phó Vân anh day day ấn đường.

Nàng không sợ đắc tội với thái giám nhưng cái loại thủ đoạn riêng này khó mà đề phòng cho nổi, rách việc rồi đây.

"Nàng đừng suy nghĩ nhiều về việc này làm gì, ta bảo Nguyễn Quân Trạch đi xử lý."

Hoắc Minh Cẩm nói, giọng điệu lạnh lẽo, rót cho nàng một chén trà.

Nguyễn Quân Trạch đi Vệ Sở một thời gian, giờ đã trở lại, làm việc ở Binh Bộ.

Nàng uống một ngụm trà, nhìn về phía Phó Vân Chương, "Thế việc bên Đại Lý Tự..."

Phó Vân Chương hiểu nàng đang hỏi về việc gì, không đợi nàng nói hết lời đã nói: "Chuyện khôi phục chức quan cho quan viên tạm thời được giao cho Tề Nhân, muội ngã bệnh, phải tìm một người làm thay muội, gây đây Triệu Bật bận lo vụ án phó chỉ huy sứ, không có thời gian. Đây là kết quả đạt được sau khi Hình Bộ và Đại Lý Tự khản bàn bạc với nhau."

Phó Vân anh ừm một tiếng, chuyện này nằm trong dự kiến của nàng, việc cũng làm gần xong rồi, thay Tề Nhân vào cũng không tạo ra bao nhiêu ảnh hưởng.

Chỉ là Tề Nhân khi không lại được lợi, những người khác chắc chắn sẽ không phục.

nói chuyện công việc một lát, nàng tự nhiên ngáp một cái, dù sao nàng cũng mới lành bệnh.

Hoắc Minh Cẩm lập tức nói: "Được rồi, sau này lại bàn, nghỉ ngơi đi."

Chàng đứng dậy, bóng dáng cao lớn đi tới trước giường.

Phó Vân anh cảm thấy từ khi nàng tỉnh lại, chàng dường như hơi khác trước kia một chút. Đương nhiên chàng vẫn tốt với nàng nhưng trong cái tốt này có chút gì đó khác lạ.

Chàng đang kìm nén gì đó, có thể là cơn giận, có thể là cái gì khác.

Cái cảm giác không thể khống chế này khiến nàng hơi bất an.

Phó Vân Chương cũng muốn nàng nghỉ ngơi, thả chiếc màn có thêu hình hoa cỏ xuống, vỗ nhẹ lên tấm chăn gấm đắp trên người nàng, "Ngủ đi."

Nàng nằm xuống, nhìn hai người đàn ông sóng vai đi ra ngoài.

...

Trong viện có đào một hồ nước, xung quanh xếp đá cuội, xây lan can, đặt núi giả, trồng liễu rủ.

Cành liễu giờ cứng cõi hơn lúc vào xuân nhưng màu sắc lại không tươi non được như lúc hồi đầu xuân. Thời tiết càng lúc càng lạnh, bầu trời xanh thẳm hắt bóng xuống mặt hồ.

Từng tốp hộ vệ mặc giáp nhẹ canh giữ trong góc viện, chim chóc náu mình trong tán lá kêu ríu rít.

Phó Vân Chương nhìn sang Hoắc Minh Cẩm, khẽ hỏi: "Vì sao lúc trước Hoắc đại nhân lại muốn giết Thôi thị lang?"

Y từng kiểm tra hồ sơ, Hoắc Minh Cẩm cũng không phải là người ác độc. Ở vào vị trí của hắn, những người từng chết trong tay hắn không thể nào tránh né, cũng có những người vô tội bị liên lụy nhưng hắn tuyệt không bao giờ lạm sát. Từ trước đến nay hắn và Thôi Nam Hiên không lui tới với nhau, theo lý mà nói thì không thể kết thù mới đúng.

Sắc mặt Hoắc Minh Cẩm không hề thay đổi, chàng nhìn về phía mặt hồ gợn sóng, phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh, lạnh lùng đáp: "Thấy hắn ngựa mất thôi."

Phó Vân Chương hơi nhìn xuống, "Thế vì sao sau này lại buông tha cho hắn chứ?"

Rồi y hỏi luôn, "Có phải có liên quan tới Vân anh không?"

Hoắc Minh Cẩm không tiếp tục nhìn mặt hồ, quay về phía Phó Vân Chương.

Người đàn ông này vẫn đậm phong khinh, tuy rằng tính nết ôn hòa, hòa thuận với đồng僚 nhưng thực ra lại chẳng thực sự có hứng thú

với cái gì hết. Y là anh họ của Vân anh, anh họ xa thôi nhưng nàng rất tin tưởng y.

Nếu như không có sự bảo vệ và giúp đỡ của Phó Vân Chương, Vân anh chưa chắc có thể tới phủ Võ Xương.

Y rất tinh ý, vậy mà có thể cảm nhận được quan hệ giữa Thôi Nam Hiên và Vân anh.

Nguyễn Quân Trạch muốn giết Thôi Nam Hiên, chàng mặc kệ, ngầm đồng ý việc này. Sau này bởi dính dáng tới Phó Vân Chương, Thôi Nam Hiên trúng mấy mũi tên nhưng lại không ảnh hưởng tới tính mạng.

Hoắc Minh Cẩm không nói gì thêm nữa, nàng không thích nhắc tới chuyện kiếp trước.

Nhưng Phó Vân Chương cũng hiểu được, quả nhiên có liên quan tới Vân anh.

Y đã cứu người từng làm tổn thương Vân anh.

Phó Vân Chương khép mắt lại, cảnh thất gió thổi qua mặt mình đột nhiên trở nên lạnh thấu xương, trong lòng bàn tay vẫn còn cảm thấy sự run rẩy trong cơn bệnh của nàng.

Tuy sau khi tỉnh lại nàng chẳng nhớ gì nữa, nhanh chóng khôi phục sức sống bừng bừng thường ngày, nàng vẫn là Vân anh kiên cường độc lập như cũ nhưng những giọt nước mắt tràn từ khóe mắt nàng từng làm bỏng rát ngón tay y chắc chắn không phải là ảo giác của y.

"Hoắc đại nhân..." Y nói, "Tình từ khi người cứu được Vân anh ở bến tàu năm ấu, người và muội ấy đã quen biết nhau rất nhiều năm, nhưng những ngày thực sự ở bên nhau thực ra cũng vẫn chưa đến một năm, người muốn muội ấy gả cho người, có phải đã ép buộc muội ấy quá rồi chẳng?"

Đáy mắt Hoắc Minh Cẩm đen đặc nặng nề.

Phó Vân Chương tiếp tục nói: "Ta hiểu Vân anh, trước kia muội ấy chưa từng có ý định lấy chồng, chuyện này không nằm trong kế hoạch của muội ấy."

Y nhẹ nhàng mỉm cười, bỗng dưng nhớ tới hình ảnh Phó Vân anh ngồi đọc sách trong thư phòng của mình khi còn nhỏ.

Khi đó nàng nhỏ nhỏ, gầy gầy, chải tóc song kế, nhìn thì ngoan ngoãn nhưng thực ra đầy một bụng tính toán. Phó tứ lão gia dạy nàng phải lấy lòng y như thế nào, phải gọi y là nhị ca ca giống Phó Dung, làm mấy thứ kiểu túi tiền, tua quạt gì đó cho y, khoe miệng nàng run rẩy một lúc lâu, không gọi nổi mấy chữ nhị ca ca.

Nàng nhất định không chịu làm nũng nên cuối cùng gọi y là nhị ca, khô cứng, nghiêm túc.

Phó tứ lão gia vô cùng buồn phiền, cảm thấy cháu gái mình quá bộc trực.

Nhưng nàng lại rất quan tâm đến y, giúp y sắp xếp lại thư phòng, thấy y mệt sẽ nhẹ nhàng khép sách trong tay y lại, lấy chăn mỏng tới đắp cho y.

Nàng nhận ra y có ngăn cách với mẫu thân và người trong tộc nên sẽ không bao giờ hỏi những đề bài liên quan đến hiếu đạo, luân lý, không nhắc tới người nhà trước mặt y bởi nàng biết y nhìn thì có vẻ không thèm để ý nhưng thực ra cũng có vết thương lòng.

Y bảo nàng chép sách, chép lại hết lần này đến lần khác.

Nếu là những đứa trẻ khác, tỷ như mấy đứa bé trong tộc học kia, hẳn đã càu nhàu tức tối mấy ngày liền, đến cả Tô Đồng cũng cảm thấy chép sách vừa nhàm chán vừa chả có tác dụng gì, nàng lại không hề kêu ca mệt mỏi, bảo chép cái gì thì chép cái đó, bảo chép bao nhiêu lần thì chép bấy nhiêu lần.

Có một lần Phó Vân Khải giận dữ nàng, nhắc tới y, ai oán.

"Huynh mới là anh trai của muội, nhị ca không cùng chi, không phải anh trai thực sự của muội, sẽ chẳng tốt với muội mãi thế đâu, làm sao có thể thân thiết như huynh với muội được! Muội phải tốt với huynh chứ."

Rồi hấn còn vùng vằng đòi nàng chọn lấy một người, "Ngũ muội muội, huynh và nhị ca, muội chỉ có thể chọn một người làm anh muội, muội chọn ai?"

Vân anh lãnh đạm trả lời, "Nhị ca rất tốt với muội."

Sau đó, nàng còn nói: "Muội thích nhị ca hơn."

nói không do dự chút nào.

Phó Vân Khải ngậy người ngẩn ra, tủi thân khóc âm lên.

Những lời này Phó Vân anh chưa bao giờ trực tiếp kể cho Phó Vân Chương nghe.

Nghe người hầu kẻ hạ trong nhà bàn tán, y mới biết được hai anh em họ cãi nhau những gì. Hôm ấy, hấn mặc một chiếc đạo bào rộng rãi màu xanh thẫm, ngồi dưới hành lang đánh đàn, nhìn về phía đá Linh Bích bên bờ hồ đang đắm chìm trong cơn mưa đầu xuân, nghe tiếng mưa rơi đĩnh đĩnh, mỉm cười nhẹ nhẹ, bàn tay gảy đàn, một điệu nhạc bi thương lại bị y đàn thành một khúc du dương vui vẻ.

Mưa xuân nhẹ nhàng, thấm vào vạn vật, trái tim hoang vu cô độc của y cũng bị sự dịu dàng bao phủ.

Những lo lắng của Phó tứ lão gia đều dư thừa cả, Vân anh không cần học những cô bé trong tộc khác, dựa vào cách làm nũng để lấy lòng y, y vẫn sẽ luôn tốt với nàng.

Liễu rủ bay loạn theo gió bắc, như những hồi ức trong đầu y.

Phó Vân Chương sắp xếp những suy nghĩ hỗn loạn ấy lại, nói: "Hoắc đại nhân, cho muội ấy một chút thời gian... Việc thành thân, để sau này tính sau."

Từng câu từng chữ vang động, nói năng có khí phách.

Hoắc Minh trầm mặc không nói một lời.

Đúng thế, chàng quá vội vàng, quá khao khát, quá sợ hãi rằng sẽ bị mất đi lần nữa.

Còn nàng chỉ có thể bị động chấp nhận tình cảm sâu sắc của chàng.

Lúc hôn mê, nàng từng vô tình gọi tên Thôi Nam Hiên.

Hoắc Minh Cẩm ôm chặt nàng, dùng chiếc khăn ấm áp lau mồ hôi lạnh trên trán nàng để nàng thoải mái một chút. Nàng gọi tên người đàn ông khác, chàng không hề tức giận hay phát điên lên.

Chàng nghe nàng khe khẽ lẩm bẩm, thấy chân mày nàng nhú chặt.

Kiếp này nàng chẳng sợ gì cả, mục tiêu của nàng rất rõ ràng. Trong mắt người ngoài, nàng gánh vác quá nhiều nhưng thực ra nàng lại sống rất thoải mái tự tại.

Hoắc Minh Cẩm hiểu được sự vui vẻ của nàng, nàng bận rộn nhưng hào hứng, lúc ngồi một mình bên bàn, khoe miệng nàng thường vô thức cong lên, không biết có phải do nàng đọc được điều gì đó thú vị nên mới cười hay không.

Lúc nàng vui vẻ cũng sẽ không cười lớn, không quơ chân múa tay, trên miệng chỉ có nụ cười nhẹ nhàng, ôn hòa hướng nội nhưng đó là đủ để nói lên cảm giác của nàng.

Vậy nên Hoắc Minh Cẩm không bao giờ cản trở nàng, để nàng đi làm tất cả những gì nàng muốn.

Lúc bị bệnh nàng nhớ tới Thôi Nam Hiên, hoàn toàn không phải bởi không quên được tình cũ.

Thứ nàng nhớ tới chính là quá khứ khi mà nàng thực lòng trả giá nhưng cuối cùng lại rơi vào cảnh nản lòng thất vọng.

Bởi vì chàng sắp cưới nàng.

Chuyện này khiến cho nàng hoang mang.

Trong lòng nàng nói cho cùng vẫn cứ sợ hãi hôn nhân.

Hoắc Minh Cẩm mãi vẫn không nói gì.

Phó Vân Chương để lại một câu "Để sau này rồi tính" xong xoay người rời đi.

Khi khắp rời khỏi hành lang, y bỗng nhiên dừng lại, quay đầu lại nhìn Hoắc Minh Cẩm.

Người đàn ông đứng trước lan can, biểu hiện trên mặt không biết là vui vẻ, là giận dữ, là buồn bã, hay là bi thương nhưng khí thế vẫn sắc lẹm như cũ, thân hình cao lớn, mạnh mẽ vững vàng. Đây là một người đàn ông biết mình muốn gì, hẳn sẽ không lùi bước.

Phó Vân Chương hơi nhếch môi, khẽ nói: "Muội ấy là em gái ta, ta nhìn muội ấy lớn lên, muội ấy bình tĩnh lý trí, biết cách thỏa hiệp, biết lên kế hoạch lâu dài cho tương lai... Hoắc đại nhân, người có nghĩ tới chuyện muội ấy đồng ý với người có lẽ chỉ xuất phát từ báo đáp ân tình của người hay không? Hoặc bởi địa vị của người, quyền lực trong tay người? Thực ra cũng không phải lợi dụng người... Chỉ là do người vừa hay là lựa chọn tốt nhất mà thôi."

Đồng tử trong mắt Hoắc Minh Cẩm đột nhiên co lại, dáng người tựa như cứng đờ, vẫn không nhúc nhích.

Ánh mắt lạnh lẽo.

Các đốm mây trượng, thủ vệ trong chỗ tối kinh hoàng, rõ ràng là chẳng nghe được cái gì nhưng lại cảm nhận được lửa giận ngập trời của Nhị gia lúc này.

Gió đã ngừng, không khí vừa khô vừa lạnh tựa như cũng đã đông cứng lại.

Đám hồ vệ toát mồ hôi hột, đồng loạt gục đầu xuống, không dám ngược mắt lên nhìn.

Yên lặng tới đáng sợ.

Ánh mắt lạnh như băng của Hoắc Minh Cẩm sắc ngọt, chẳng khác gì một con dao găm quét qua mặt Phó Vân Chương, dù sao đây cũng là người đàn ông từng tắm máu trên sa trường. Giờ khắc này, Hoắc Minh Cẩm không hề giấu giếm sát khí mạnh mẽ của bản thân, khí thế lạnh lẽo ập thẳng tới trước mặt Phó Vân Chương.

Phó Vân Chương thầm kinh hãi, dù y đã chuẩn bị sẵn tinh thần rằng mình sẽ làm đối phương tức giận nhưng vẫn bị khí thế mạnh mẽ, uy phong trên người Hoắc Minh Cẩm làm cho chấn động.

Người đàn ông này bình thường vẫn tỏ ra ôn hòa, vô hại trước mặt Vân anh, hóa ra đây mới thực sự là hấn.

Phó Vân Chương nhếch miệng, nếu không phải như vậy, sao Hoắc Minh Cẩm có thể nâng đỡ Chu Hòa Sưởng đăng cơ? hấn chính là người đã khiến cho cả nhà tiên đế đều chết không rõ ràng, lại còn đẩy tội danh mưu phản lên đầu Thẩm gia cơ mà.

Đôi tay Hoắc Minh Cẩm siết chặt.

Kiều Gia đứng đặng xa nhìn lại, sợ Nhị gia nhà mình phen này không vui lại gây xích mích với Phó Vân Chương, người này chính là anh của Phó Vân anh, nếu hai người làm ầm ĩ một trận, nàng dâu này Nhị gia không cưới được đâu!

hắn đánh bạo bước lên mấy bước, "Nhị gia? Ngài có gì cần dặn dò không ạ?"

Hoắc Minh Cẩm giật mình.

Kiều Gia kinh hồn táng đảm.

"Trong viện nhiều chim quá."

Ánh mắt Hoắc Minh Cẩm đen đặc, chằm chằm nói.

Kiều Gia ngạc nhiên nhưng sau đó hiểu ra ngay, chấp tay thưa vâng.

Chim kêu ồn ã sẽ khiến Phó Vân anh không nghỉ ngơi được.

hắn dẫn người đi bắt chim.

Tiếng sột soạt vang lên từ trong góc, không khí dường như đã lại trở nên nhẹ nhàng.

Hoắc Minh Cẩm đi từng bước một tới trước mặt Phó Vân Chương.

Đôi tay Phó Vân Chương vẫn chấp lại sau lưng, đứng yên tại chỗ, ung dung, lãnh đạm.

"Lựa chọn tốt nhất sao?"

Hoắc Minh Cẩm khẽ bật cười thành tiếng, nhìn lại về hướng phòng ngủ của Phó Vân anh, tựa như có thể xuyên thấu qua cả cửa sổ dán giấy để nhìn thấy người trong phòng, "Báo ân, vì quyền lực trong tay ta... Dù là vì lý do gì đi chăng nữa, chỉ cần chỗ ta có thứ mà nàng muốn, nàng có thể lấy đi tất cả, nàng muốn cái gì, thích cái gì,

ta sẽ cố gắng có thứ đó, hơn nữa còn là tốt nhất, khiến nàng chỉ có thể tìm tới ta."

Chàng cười cười, dường như đã lún sâu.

Phó Vân Chương nhìn chàng rồi nhanh chóng dời tầm mắt.

...

Phó Vân anh vừa ngủ liền ngủ một mạch đến tận lúc chạng vạng mới tỉnh.

Viện của nàng là sân viện yên tĩnh nhất ở phía tây tòa nhà, người hầu kẻ hạ trong nhà thường không mấy khi đi về bên này, bên trong lại còn có những hộ vệ được Hoắc Minh Cẩm sắp xếp canh gác tầng tầng lớp lớp, đến cả chim sẻ trong viện cũng bị Hoắc đốc sư kết tội là phá quấy giấc ngủ của nàng, bị người khác xử lý hết rồi. Giờ trong viện im phăng phắc không một tiếng động.

Giấc ngủ này nàng đã ngủ rất sâu.

Chiều hôm ngả bóng về tây, trong phòng có ánh sáng vàng nhạt nhạt mờ lung, Hoắc Minh Cẩm không có trong phòng.

Viên Tam tới thăm nàng, ngồi bên mép giường, định giúp đỡ nàng ăn uống sinh hoạt như thị nữ nhưng bị nàng đuổi đi.

"Tập trung chuẩn bị thi hội đi, ta sắp khởi tới nơi rồi."

Thấy Viên Tam vẫn chưa đi, nàng nói tiếp, "Người tay chân vụng về, không cẩn thận chu đáo bằng thị nữ."

Viên Tam cãi lại: "Ta là đàn ông, có sức hơn, dám nha hoàn yếu ớt, lúc người muốn đi tiểu đêm, chỉ mình ta là có thể đỡ người đi rồi."

Phó Vân anh vẫn lắc đầu, "không cần, ta có thể tự đi lại được."

Viên Tam quay đầu nhìn xung quanh một lượt, khe khẽ nói: "Lão đại... Mấy ngày nay toàn là Hoắc đốc sư chăm sóc cho ngươi, ta cũng làm được mà!"

Trong giọng nói có cảm giác giận dữ.

hắn cảm thấy mình mới là người quen biết lão đại trước nhưng mà lúc lão đại bệnh nặng lại là Hoắc đốc sư ở bên cạnh trông nom. Hắn muốn tới thăm mấy lần mà vẫn không được, Kiều Gia không cho hắn vào.

Cũng chỉ có lúc lão đại tỉnh, hắn mới có thể tới đây thăm.

Phó Vân anh hỏi: "Mấy cuốn Trình văn đó ngươi đọc hết rồi hả?"

Viên Tam gật đầu, "Đọc hết rồi, ta không lơ là việc ôn tập. Hơn nữa, thi hội sao quan trọng bằng ngươi chứ."

Lúc hắn cố chấp thì chẳng khác gì một kẻ không hiểu lý lẽ, không đạt được mục đích thì nhất quyết không chịu bỏ qua.

Phó Vân anh nghĩ ngợi rồi nói: "Nhưng mà ta mong muốn ngươi sớm ngày thi đỗ tiến sĩ. Mấy người Trần Quý, Đỗ Gia Trinh, Lý Thuận không thân thiết với ta như ngươi. Khóa thi này mà ngươi thi không đỗ thì lại phải chờ ba năm nữa. Thôi cứ tập trung ôn thi đi, có nha hoàn chăm sóc cho ta rồi, ngươi chỉ cần yên tâm học hành là được."

Bị nàng dùng ánh mắt chờ mong nhìn chăm chú, trong lòng Viên Tam cảm thấy như nhiệt huyết sôi trào, gật đầu lia lịa, "Ta nghĩ sai rồi, lão đại, ngươi cứ chờ mà xem, khóa thi này ta nhất định có tên trên bảng!"

Vừa dứt lời, màn cửa đã bị người khác vén lên, Hoắc Minh Cẩm đi vào.

Nhìn thấy Viên Tam như một con chó săn đang vùi thức ăn, nửa ngồi nửa quỳ dưới bậc để chân, hai mắt sáng lấp lánh, mặt mày sáng rỡ, chàng hơi nheo mắt lại.

Phó Vân anh bảo Viên Tam ra ngoài, hấn do dự một chút, ừ một tiếng, đứng dậy ra khỏi phòng.

Hoắc Minh Cẩm không thèm nhìn Viên Tam, ngồi bên mép giường, quan sát thật kỹ sắc mặt Phó Vân anh.

"Lại gày đi rồi."

Chàng nói rồi ngay lập tức sau thị nữ xuống bếp bưng canh gà hầm lên.

"Chàng..."

Phó Vân anh nhận ra chàng đã thay chiếc áo gấm bó tay khác, râu đã cạo, tóc hấn cũng đã gội sạch. Trước đó, chàng vẫn liên tục chăm sóc cho nàng, tới hôm nay mới có thời gian rửa mặt chải đầu thay quần áo.

"Chàng trở về thế này, chuyện bên Sơn Tây không sao chứ?"

Hoắc Minh Cẩm mỉm cười, "không sao, tuần tra biên ải vốn dĩ cũng chỉ là cái có thôi, tiện cho việc thu nạp binh quyền."

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi sau khi nhận được tin tức đã trở về kinh sư, tới miệng chàng lại trở nên lơ đãng băng quơ.

Phó Vân anh nhìn chàng, muốn nói lại thôi.

Đến tối, ăn cơm xong, vị thái y già bị Kiều Gia kéo tới xem mạch cho nàng.

"không có gì đáng ngại, thực ra lần ngã bệnh này không hoàn toàn là chuyện xấu, nhân cơ hội này chăm sóc sức khỏe cho tốt, loại bỏ hết chất độc tàn dư trong cơ thể."

Vị thái y già cười nói, cảm thấy không cần khai đơn thuốc nữa.

Hoắc Minh Cẩm ngồi bên cạnh nghe thấy mấy chữ "chất độc tàn dư", nhú mày hỏi: "không phải nói sẽ không gây hại cho sức khỏe hay sao?"

Vị thái y già vội trả lời: "Chăm sóc sức khỏe cho tốt thì không sao nữa."

Đợi Kiều Gia tiễn ông ta ra ngoài, Phó Vân anh sai thị nữ bưng giá cắm nến tới trước giường, nàng muốn ngồi dậy đọc hồ sơ.

Thị nữ vừa nhắc giá cắm nến lên đã bị ánh mắt sắc bén của Hoắc Minh Cẩm quét qua, sợ tới mức giật cả mình, cúi người ra khỏi phòng ngủ.

Giá cắm nến hình khổng tước đang nằm trên bàn sách sau tấm bình phong, cách một tấm rèm cửa, trước giường lờ mờ ánh sáng.

Phó Vân anh không nhìn rõ được chữ trên giấy, cau mày.

Hoắc Minh Cẩm đứng bên cạnh lẳng lặng nhìn nàng.

Nàng nhìn chàng, nói: "Minh Cẩm ca, giúp ta chuyển giá cắm nến tới đây với."

Hoắc Minh Cẩm đặt giá cắm nến lên bàn cao bên cạnh giường rồi lại rút tập hồ sơ trên tay nàng ra, "Vừa mới khỏi bệnh, nghỉ sớm một chút đi."

Nàng đã ngủ mấy ngày, ban ngày đã ngủ đầy giấc, giờ chẳng buồn ngủ chút nào.

Chuyện khôi vạ chức vạ cho quan viên, Phó Vân Khải thi hương đỗ cử nhân, mấy người Đỗ Gia Trinh sắp lên kinh, phải chuẩn bị phòng ở, thời tiết càng ngày càng lạnh, nếu tuyết rơi thì nhất định phải cử hành hội thơ, bên Tư Lễ Giám còn phải tiếp tục điều tra, nội quan

trong cung cũng không phải ai cũng đối nghịch với nàng, tỷ như Cát Tường là người của nàng. Kiến nghị cải cách chế độ tượng tịch của Công Bộ đã được thông qua, tiếp theo cần phải phái thợ thủ công xuống những vùng phồn hoa nhất của phương nam như Dương Châu, Tô Châu để học tập kinh nghiệm của dân bản xứ. Còn có quyền tố tụng cho phụ nữ, tuy đã sửa lại nhưng đa phần dân chúng đến chữ còn không biết, làm sao mà hiểu luật pháp cho được, cần phải nghĩ cách phổ cập kiến thức pháp luật, khiến cho dân chúng hiểu được luật pháp cơ bản, như thế phụ nữ sẽ không bị người trong tộc lừa gạt dễ dàng như thế nữa...

Nàng nhanh chóng vạch ra những việc muốn làm tiếp theo trong đầu.

Hoắc Minh Cẩm bỗng nhiên cúi người nhìn nàng, hỏi: "Vân anh, gả cho ta, nàng có vui không?"

Nàng ngậy người.

Hoắc Minh Cẩm nhìn đôi mắt tròn tròn kinh ngạc của nàng, chờ đợi nàng trả lời.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Kiều Gia gõ cửa, vội vàng đi vào trong phòng, đứng ngoài bình phong nói: "Nhị gia, Vạn tuế gia tới!"

Chương 135: Khúc mắc

Chu Hòa Sưởng tới.

Có tiếng nói cao vút the thé của tiểu nội quan truyền tới từ đầu hành lang bên kia, tiếng bước chân nghiêm chỉnh càng lúc càng gần lại.

Tuy rằng cải trang ra ngoài cung, nhưng Chu Hòa Sưởng dù sao cũng là vua một nước, bên cạnh có rất nhiều tùy tùng.

Đoàn người đã tới trước mái hiên.

Bên ngoài bình phong, Kiều Gia đang thúc giục.

Hoắc Minh Cẩm vẫn nhìn Phó Vân anh không chớp mắt, lạnh lùng lên tiếng: "Bảo hẩn chờ."

Kiều Gia ghen giọng không nói nên lời. Bảo cái người đường đường là quân vương chờ bên ngoài sao?

Tuy là đại nghịch bất đạo nhưng những lời này do chính miệng Nhị gia nói ra, Kiều Gia không dám khuyên, thừa vâng rồi đi ra ngoài, ngăn Chu Hòa Sưởng lại.

Đương nhiên Kiều Gia sẽ không nói rằng Hoắc Minh Cẩm không cho hẩn vào, "Phó đại nhân bị bệnh nên quần áo không chỉnh tề, sợ ngự tiền thất nghi, mời bệ hạ di giá tới chính đường ạ."

Nội quan cầm một chiếc đèn lồng bằng pha lê, ánh sáng đỏ rực hắt lên khuôn mặt Chu Hòa Sưởng.

hắn nhíu mày trừng mắt lườm tiểu nội quan đang định lên tiếng trách cứ Kiều Gia, ôn hòa nói: "Trẫm tới đây là để thăm bạn, không cần cầu kỳ như thế, hắn đang đau ốm, đừng vất vả làm gì."

Kiều Gia cúi đầu không đáp.

Chu Hòa Sưởng nghĩ ngợi một hồi, Vân ca nhi nóng tính, hơn nữa lại còn đang đau ốm, nên thông cảm cho đệ ấy nhiều hơn, không nên làm ấm ỉ tới mức đệ ấy đã bệnh rồi lại còn phải tức giận với mình, người bệnh không nên tức giận, liền nói: "Trẫm chờ là được, hắn không cần ra chính đường đâu. Bảo hắn cứ từ từ mà chuẩn bị, trẫm đi thăm vườn nhà hắn, lát nữa quay lại sau."

Vân ca nhi rất quan tâm tới vẻ bề ngoài. Ngày hè nắng nóng, học sinh trong thư viện để vai trần hóng mát dưới bóng cây. Ban đêm nóng bức, cả bọn đem chiếu trúc rải thẳng ra hành lang ngủ. Sáng sớm tỉnh lại, nhìn xung quanh, trên hành lang toàn những thiếu niên đang nằm ngủ thẳng cẳng. Chỉ có mình Vân ca nhi từ trước đến nay luôn mặc áo rộng tay dài, lúc nào cũng chỉnh tề. Ngày đông, nước đóng thành băng mà cách hai ngày đệ ấy lại gội đầu lau mình, trên người luôn có một mùi hương nhàn nhạt ngòn ngọt.

Đợi đệ ấy ăn mặc cho chỉnh tề vậy, dù sao cũng chỉ đợi một lát thôi mà.

Kiều Gia không ngờ Hoàng đế lại dễ tính như vậy, chỉ chớp mắt đã thấy Chu Hòa Sưởng xoay người rời đi.

Nội quan xung quanh nhìn nhau, rồi vội vã cất bước theo sau.

Người trong buồng không nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên ngoài nhưng vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng của những chiếc đèn lồng đi từ xa tới gần, xuyên thấu qua tấm bình phong, rọi vào làm cả gian ngoài sáng bừng.

Chốc lát sau, những chiếc đèn lồng kia lại đã đi xa, bên ngoài dần yên tĩnh trở lại.

Trong bóng đêm nặng nề, ánh mắt Hoắc Minh Cẩm sắc bén, sáng rực, tựa như có hai ngọn lửa thiêu đốt trong hốc mắt.

Phó Vân anh nhìn về phía ánh nến lay động trên chiếc bàn cao, hỏi lại: "Chàng cảm thấy ta không vui sao?"

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng, không nói lời nào. Mày rậm mắt sáng, khuôn mặt với ngũ quan góc cạnh như đao khắc hiện ra dưới ánh nến còn anh tuấn hơn cả bình thường. So với vẻ sắc bén oai hùng thường ngày, giờ có thêm một cảm giác mềm mỏng ôn hòa.

Phó Vân anh mỉm cười, đối mặt với ánh mắt chăm chú trầm mặc của giàng, giờ tay sờ lên cằm chàng, râu đã cạo nhưng sờ lên vẫn thấy hơi ram ráp.

"Minh Cẩm ca, chàng nghĩ gì vậy?"

Đến cái mặt đạo kia mà nàng còn ngằm đồng ý cho chàng để lại, không bắt chàng lấp đi, sao chàng lại còn hỏi chuyện này cơ chứ?

Hoắc Minh Cẩm liếc nhìn xuống, đặt tay lên bàn tay nàng đang sờ cằm mình, nắm trong lòng bàn tay, nghiêng đầu hôn lên những đầu ngón tay thon dài.

Như vậy là đủ rồi.

Chàng chỉ hôn lên tay nàng rồi buông tay, cúi người chỉnh lại vạt áo cho nàng.

Phó Vân anh nhìn sườn mặt chỉ gần trong gang tấc của chàng, cảm thấy sắc mặt chàng vẫn chưa thả lỏng, hơn nữa còn có vẻ như căng thẳng hơn.

Lúc chàng lùi lại, nàng bỗng nhiên giữ chặt cánh tay chàng.

Đây dường như là một động tác theo bản năng, chờ Hoắc Minh Cẩm dừng lại, đưa ánh mắt nghi vấn nhìn nàng, nàng mới có phản ứng.

Cơ bắp chàng dưới ngón tay nàng siết chặt, chàng quá nhiên không vui, cả người cứng đờ.

Nàng hỏi: "Chàng làm sao thế?"

Đôi mắt Hoắc Minh Cẩm nhìn thẳng vào mắt nàng, trầm mặc một lát rồi hỏi: "Vân anh, lúc khó chịu... Người nàng nghĩ tới là ai?"

Phó Vân anh ngần ra.

trên cung yếm, lúc cảm nhận được có gì đó không ổn, người đầu tiên mà nàng nhớ tới là Phó Vân Chương vì khi ấy y đang ở ngay gần đó.

"Có nghĩ tới ta không?"

Hoắc Minh Cẩm đưa tay nâng cằm nàng lên, để nàng nhìn thẳng vào chàng khe khẽ hỏi.

Phó Vân anh mím chặt môi.

"Ta biết." Tay Hoắc Minh Cẩm nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi mềm mại kiều diễm của nàng, giọng trầm trầm, "Nàng không thích quá ý lại vào người khác. Lúc xảy ra chuyện, ai ở gần nàng nhất, đang đương nhiên sẽ nghĩ tới người đó đầu tiên."

Chàng không ở bên cạnh nàng, nàng đương nhiên sẽ không nghĩ tới chàng đầu tiên. Là một người bình tĩnh, lý trí, nàng lúc nào cũng mong muốn giải quyết vấn đề trước mắt chứ không phải phí thời giờ nghĩ tới chàng.

"Sau đó thì sao? Nàng có nghĩ tới việc sẽ nhờ ta giúp đỡ không?"

Chàng khe khẽ ép hỏi.

Phó Vân anh ngược mắt lên nhìn chàng, gập phải ánh mắt nóng bỏng nhưng lại sâu hun hút của chàng, nàng hơi rùng mình, rũ mắt xuống, đưa mắt nhìn sang chỗ khác.

Nàng nghĩ tới chàng... nhưng mà không phải nghĩ tới việc xin chàng giúp đỡ.

sự u ám mơ hồ lướt qua đáy mắt Hoắc Minh Cẩm nhưng trên mặt chàng vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt.

"không sao, như vậy có nghĩa là những gì ta làm vẫn còn chưa đủ... Sau này nàng nhất định phải nghĩ tới ta."

Khóe miệng chàng cong lên, chàng áp trán mình vào trán nàng, hơi thở hai người quấn lấy nhau, chàng từ từ nói:

"Nàng không muốn lấy chồng, cũng không sao cả, thành thân chỉ là nghi thức mà thôi."

Nếu như nàng sợ bộ đồ cưới kia thì không mặc là được.

Nhưng chàng vẫn sẽ không từ bỏ, giống như trước kia chàng từng nói với nàng, tất cả những cảm xúc mâu thuẫn mãnh liệt đều chìm xuống tận đáy lòng chàng, phô bày trước mặt nàng chỉ là biểu hiện dịu dàng.

Chàng sợ không kìm chế được, làm nàng sợ hãi.

Hoắc Minh Cẩm cố giấu những cảm xúc của mình đi, cúi đầu hôn lên mi tâm nàng, giọng nghèn nghẹt: "Nàng không thích thành thân, thế thì không cần làm, nhưng mà ta vẫn cứ phải làm chồng nàng, Vân anh, nàng ở trước mặt ta, ta không thể buông tay... Nàng đồng ý rồi, nàng cần ta."

Phó Vân anh rùng mình.

Nụ hôn của Hoắc Minh Cẩm thật nhẹ nhàng.

Tới khi nàng tỉnh táo lại, ánh nến lay động, Hoắc Minh Cẩm đã đi rồi.

Nàng ngồi yên lặng trong bóng tối hồi lâu, trái tim đang đập hỗn loạn dần bình ổn trở lại.

Hoắc Minh Cẩm nói vậy là có ý gì?

Nàng không kịp nghĩ nhiều, Cát Tường ở bên ngoài đã gõ cửa, "Đại nhân, xong chưa?"

Trời đã tối, Chu Hòa Sưởng đi dạo một vòng trong vườn của Phó gia, chẳng thấy rõ được cái gì, còn suýt nữa trượt chân ngã nên lại quay về.

Trong phòng, những cây nến đỏ thắm chuẩn bị cho năm mới đã được đốt lên, Chu Hòa Sưởng đi vào phòng, thấy Phó Vân anh định đứng dậy, vội vàng bước lên mấy bước giữ nàng lại, "Đừng nhúc nhích, nếu không khi nãy Trầm đi dạo vườn cũng bằng không sao?"

nói xong, hắn có giơ vạt áo lên cho nàng xem góc áo bị hắn làm bẩn, "Suýt nữa là ngã xuống ao rồi, nhà của đệ lịch sự tao nhã hơn những nhà khác, thoạt nhìn thì có vẻ nhỏ nhưng mà có nước có non, có cái hay riêng."

Cát Tường tinh ý, bê một chiếc ghế bành tới, mời Chu Hòa Sưởng ngồi xuống.

Phó Vân anh vẫn cứ hành lễ với Chu Hòa Sưởng, "Sao tự nhiên đêm hôm khuya khoắt Hoàng thượng lại tới thăm thế này?"

Chu Hòa Sưởng cười hề hề, xua tay bảo những nội quan khác lui ra, chỉ để lại mình Cát Tường ở lại hầu hạ.

"Hôm nay Trầm đi báỉ phỏng Diêu các lão, trên đường về cung cố ý rẽ sang đây thăm đệ. Đệ yên tâm đi, ngày mai các đại thần sẽ chỉ biết chuyện Trầm tới thăm Diêu các lão, sẽ không nhằm vào đệ đâu."

Tiết trời giá lạnh, bộ xương già kia của Diêu Văn Đạt không chịu nổi, ốm đau nằm liệt giường, đã năm ngày không tới điện Văn Hoa giảng kinh.

Ban ngày, Chu Hòa Sưởng đi thăm Diêu Văn Đạt, ân cần hỏi han, vô cùng săn sóc.

Diêu Văn Đạt cảm động đến mức khóc lóc sụt sùi. Tuy ông ta đã lớn tuổi nhưng thật ra có đôi lúc vẫn thật ngây thơ, từ việc ông ta liên tục đắc tội với Thẩm Giới Khê trước mặt mọi người, rồi lại dùng tình cảm để đả động, thuyết phục Thôi Nam Hiên là đã có thể nhìn thấy phần nào.

Chu Hòa Sưởng lấy thủ đoạn trước kia dùng để đối phó với Lão Sở Vương ra, tỏ ra quan tâm Diêu Văn Đạt, Diêu Văn Đạt cảm xúc dạt dào, cảm thấy tâm quân nhân hậu, tình nghĩa, tuy rằng chưa trải qua hệ thống giáo dục toàn diện dành cho người kế thừa ngôi báu nhưng hết lòng yêu thương dân chúng, tôn trọng triều thần, khiêm tốn rộng lượng; một thời gian nữa thôi, dưới sự phò tá của triều thần, tâm quân có thể trở thành một vị vua tốt.

Diêu Văn Đạt trung quân, nếu ông ta một mực trung thành với Chu Hòa Sưởng, vậy thì về sau phe của Vương các lão sẽ dễ đối phó hơn nhiều rồi.

Phó Vân anh gật đầu, thảo nào Chu Hòa Sưởng cải trang ra ngoài mà lại mặc một bộ thường phục màu đen thêu hình rồng bằng chỉ vàng. Diêu các lão là thầy của hắn. Hắn kính trọng ông ta, hắn đương nhiên phải mặc thường phục, nhưng không thể hạ mình quá thấp mà mặc bừa một bộ trang phục bình thường.

"Đệ đã khá hơn chưa?"

Chu Hòa Sưởng bảo Cát Tường mang đèn lồng tới mép giường soi cho sáng, quan sát thật kỹ sắc mặt nàng rồi hỏi, giọng đầy vẻ quan tâm.

Phó Vân anh cúi đầu nói: "Khá hơn nhiều rồi, làm nhọc lòng Hoàng thượng."

Chu Hòa Sưởng mím môi mỉm cười, "Trẫm mang theo mấy thứ tặng cho đệ, đã bảo quản gia của đệ nhận và xếp vào kho rồi. Ăn, mặc, dùng, cái gì cũng có cả, đệ còn thiếu cái gì, chỉ cần nói với trẫm là được."

Phó Vân anh tạ Hoàng thượng ban thưởng. Chu Hòa Sưởng là người đã tặng quà cho ai thì sẽ vô cùng hào phóng, hận không thể kéo hết xe quà này tới xe quà khác tới Phó gia, thịt dê, thịt bò còn là một đám gia súc chờ làm thịt, nàng chẳng còn gì để nói, không biết lần này danh sách quà tặng còn tràn ngập mấy tờ giấy.

"Đừng khách sáo với Trẫm làm gì. Trước kia Trẫm đã không thiếu cái gì, giờ lại càng không thiếu."

Chu Hòa Sưởng cười cười, nhìn sang Cát Tường.

"Mang đồ lên đây."

Cát Tường thưa vâng một tiếng rồi chạy vội ra ngoài. Chỉ một lát sau, hấn bưng một chiếc khay đan bằng trúc vào phòng, trên khay đan là mười mấy quả quýt, vỏ quýt vàng vàng xanh xanh, chỉ nhỏ bằng nắm tay của đứa trẻ năm sáu tuổi.

Chu Hòa Sưởng cầm một quả quýt lên, bóc vỏ quýt, tách quả quýt ra, nước quýt trào ra, hương quýt chua chua thoang thoang.

Cát Tường vội nói: "Vạn tuế gia, nước này vào móng tay vừa đau vừa xót, để nô bóc."

Chu Hòa Sưởng lắc đầu, "Người lui ra đi."

Cát Tường thưa vâng, khom người lui ra phía sau bình phong.

hiện giờ thái độ của hắn với Chu Hòa Sưởng không giống như hồi còn hầu hạ Thế tử gia trước kia, sợ hãi, cung kính hơn, không dám thả lỏng chút nào.

Phó Vân anh những quả quýt đó, quả lớn quả nhỏ, vỏ quýt khô quắt, chắc chắn không phải là loại quýt nên xuất hiện trong cung, chợt nghĩ tới điều gì.

Chu Hòa Sưởng mỉm cười với nàng, "Đệ nhìn ra rồi đúng không? Đây là quýt ở Giang Thành thư viện, vừa mới được đưa tới kinh thành."

Mỗi lần đi tới Tàng Kinh Các, Phó Vân anh đều phải đi qua mảnh rừng quýt đó.

Mùa thu năm ấy, Chu Hòa Sưởng nhìn thấy cây quýt sai trĩu trĩu, quả treo đầy cành, nhất định phải sau người hầu hái mấy quả cho hắn nếm thử.

Nàng nói với hắn những quả quýt đó rất chua, hắn vẫn khăng khăng đòi nếm cho bằng được, kết quả là mấy quả liền đều vừa đắng vừa chua, mặt mày hắn nhăn nhúm, đến nước mắt cũng trào ra.

Mấy năm sau đó, năm nào Chu Hòa Sưởng vẫn muốn nếm thử xem quýt này rốt cuộc có chua không.

"không thử một chút thì làm sao biết được chứ? Có khi năm nay lại có quýt không chua thì sao?"

Cuối cùng năm nào cũng bị chua đến ê cả răng nhưng năm nào cũng lại muốn ăn quýt.

Lúc Phó Vân anh còn đang nhớ lại, Chu Hòa Sưởng đã bóc xong một quả quýt. Hắn chia quả quýt làm hai nửa, một nửa cho mình, một nửa đưa cho Phó Vân anh.

Cũng may là quýt, nếu đây là đào thì khó ăn khó nói [1].

[1] Câu này liên quan đến một điển tích. Di Tử Hà là một nho sĩ thông minh, vô cùng khôi ngô tuấn tú, được Vệ Linh công sủng ái, phong cho làm đại phu. một lần, Di Tử Hà và Vệ Linh công đi thăm hoa viên, Di Tử Hà thấy có một quả đào ngon, tự ý hái đào ăn trước mặt Vệ Linh công, ăn không hết bèn rồi đem phần cắn dở đút vào miệng Vệ Linh công. Vệ Linh công khen: "Tử Hà thật yêu ta! Quên cái miệng đói của mình mà nhớ đến ta.". Dân gian gọi đó là mối tình chia đào (dư đào đoạן tự).

Phó Vân anh đang nghĩ ngợi vu vơ, không nhận lấy quả quýt.

Thực ra nàng không hề lo lắng những chuyện khác bởi Chu Hòa Sưởng cũng phong lưu y như ông già nhà hấn, thích quần áo đẹp, thức ăn ngon, tỳ nữ xinh đẹp quyến rũ, cái gì đẹp hấn cũng thích cả, nhưng lại không được dài lâu.

hấn đối xử rất dịu dàng với cả Khổng Hoàng hậu và bốn vị phi tần khác, cũng chẳng chuyên sủng người nào. Biết thân phận Hoàng hậu đặc biệt, hấn tôn trọng Hoàng hậu hơn một chút. Hậu cung ai cũng có phần, hơn nữa mấy vị hậu phi còn ít tuổi, tạm thời coi như an phận.

Quân vương tuổi còn trẻ, phong lưu mà không sa đà vào nữ sắc, hậu cung yên bình, các triều thần yên lòng, dù sao họ cũng chỉ sợ Hoàng đế giống tiên đế, chuyên sủng vị hậu phi nào đó, khiến cho hậu cung rơi vào cảnh mưa máu gió tanh.

Chu Hòa Sưởng đứng dậy, ngồi bên mép giường, nhét nửa quả quýt vào lòng bàn tay Phó Vân anh, "Thực ra mảnh rùng quýt kia vẫn có quýt ngọt, chỉ mỗi tội ít thôi."

Phó Vân anh cúi đầu, nhìn quýt trong tay, từng múi từng múi rõ ràng.

"Làm sao ngài biết được mấy quả quýt này là quýt ngọt?"

Hấn là hấn sẽ không phái người ném hết cả rồi chứ?

Chu Hòa Sưởng tách một múi quýt ra, nhét vào miệng, nhai một lúc rồi nuốt, cười nói: "Quả này là quýt ngọt."

Sợ Phó Vân anh không tin, hấn lại cúi đầu bóc một múi quýt nữa, định đút cho nàng, "Đệ nếm thử đi."

Phó Vân anh né tránh, "Hoàng thượng đêm khuya tới chơi chính là để bảo vi thần ăn quýt sao?"

Chu Hòa Sưởng cười ha hả, nhét múi quýt mà nàng không thềm ăn vào miệng mình.

"Vân ca nhi, Trẫm hiện giờ là Hoàng đế, cứ coi như tất cả quýt trong mảnh rừng quýt kia đều chua cả đi, chỉ cần Trẫm hạ lệnh, luôn sẽ có người tài ba có thể khiến cho cây quýt ra được quả ngọt."

Phó Vân anh không nói lời nào, chờ hấn nói tiếp.

Chu Hòa Sưởng không cười nữa, nghiêm mặt nói: "Người ta luôn nói làm Hoàng đế nhất định phải là người cô đơn, quân vương cần phải chuẩn bị tinh thần để trở nên lục thân bất nhận, dù là ai đi chăng nữa cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, lúc nào cũng phải có ý thức đề phòng, nếu không sẽ thua hết cả ván cờ."

hấn cười nhạt, nói tiếp, "Nhưng mà thật là như vậy sao? Làm Hoàng đế là nhất định phải chịu cảnh ở trên cao thì lạnh sao? không thể có người mình luôn tin tưởng sao? Đại thần được Hoàng đế nể trọng, tin yêu thì đều có vận mệnh là không thể sống đến già mới chết sao?"

Ngọn nến cháy lên trong im lặng, sáp nến theo giá cắm nến chảy xuống, ngưng kết lại trông như thác nước màu đỏ.

Chu Hòa Sưởng cầm tay Phó Vân anh, "Vân ca nhi, nếu như không thử thì làm sao biết là không được cơ chứ? Chúng ta là anh em tốt. Trước kia có một vị Trường Bình Hầu, từ nhỏ đã lớn lên cùng với Cảnh Tông, cả đời là bạn bè thân thiết với nhau. Sau khi Cảnh Tông lên ngôi, Trường Bình Hầu nhậm chức chỉ huy sứ, vinh

sủng cả đời, được ghi danh tam công tam cô [2], sau khi qua đời, gia tộc còn thịnh vượng mấy chục năm. Ta không dám so với Cảnh Tông về thành tựu văn hóa, giáo dục, quân sự, chỉ có điểm này là ta có thể cam đoan với đệ, ta sẽ tin tưởng đệ như Cảnh Tông tin tưởng Trường Bình Hầu. Đệ không cần nhất định phải trở thành một hiền thần hoàn mỹ không có khuyết điểm gì, đệ chỉ cần làm đúng bổn phận của mình là được rồi, thực ra đệ có ham chơi một chút cũng chẳng sao, chỉ cần đệ không mắc phải những sai lầm lớn như mưu phản thì ta vẫn sẽ che chở cho đệ, để đệ vinh hoa phú quý cả đời."

[2] Tam công tam cô là chỉ những chức quan lớn nhất trong triều đình, mỗi triều đại thì các chức quan trong tam công tam cô lại thay đổi, theo một số nguồn thì tam công bao gồm thái sư, thái phó, thái bảo; tam cô bao gồm thiếu sư, thiếu phó, thiếu bảo. Đến triều Minh các chức quan này đã hữu danh vô thực rồi. Đoạn này ý chỉ Trường Bình Hầu đã nắm giữ những chức quan cao nhất trong triều.

Thực ra cứ coi như một ngày nào đó Vân ca nhi làm đường lạc lối mà mưu phản đi, Chu Hòa Sưởng cảm thấy hấn cũng chẳng đành lòng giết "y", chỉ có thể nhốt "y" lại mà thôi.

Vân ca nhi đã cứu mạng hấn còn gì!

Chu Hòa Sưởng nói là "che chở" (*bảo*), vẫn hơi có thái độ bề trên nhưng Phó Vân anh hiểu được ý tứ trong lời nói của hấn.

hấn cũng chẳng hề lấy thân phận Hoàng đế để nói những lời đó với nàng mà là dùng giọng điệu của anh em, bạn bè.

Giống như đám học sinh trong thư viện bình thường vẫn nói đùa với nhau, "Cầu phú quý, vô tương vong [3], ta mà khá rồi ấy à, nhất định sẽ che chở cho ngươi", vừa khí phách lại vừa ngây thơ.

[3] Trích "Trần Thiệp thế gia", nghĩa đại loại là "Nếu được giàu sang, sẽ không quên nhau".

"Ta sẽ nỗ lực theo học các vị lão tiên sinh, học làm thế nào để xử lý chính sự, cố gắng làm một Hoàng đế tốt." Chu Hòa Sưởng ngẩng đầu, nhìn Phó Vân anh, lại cười nói, "Cơ mà ta vẫn cứ là ta, giống như trước đây, thi thoảng vẫn muốn lười biếng, muốn tùy hứng, làm Hoàng đế không có nghĩa là ta sẽ biến thành một người khác, ta chỉ là một người bình thường mà thôi."

Ý cười lấp lánh trong đôi mắt hắn, "Vân ca nhi, đệ đồng ý làm Trường Bình Hầu của ta không?"

Giọng điệu nhẹ nhàng thoải mái nhưng từng câu từng chữ nói ra lại đầy khí phách.

Từ nhỏ Chu Hòa Sưởng đã bị bệnh tật giày vò, Thế tử lớn lên trong Vương phủ, không thể nào không kiêu căng một chút nhưng lại nghĩ thoáng hơn người khác nhiều.

Hắn có thể thích ứng mọi hoàn cảnh, không có tham vọng quá lớn lao, chỉ làm hết khả năng của mình, không thẹn với lòng là được.

Có vài Hoàng đế sẽ bị ngự sử chọc giận tới mức nôn ra máu, Chu Hòa Sưởng sẽ không như thế, chẳng phải bởi hắn là người rộng lượng, mà là vì hắn không thêm để bụng.

Những lời này đều xuất phát từ đáy lòng của hắn.

Tuy những lời này nghe ra làm cho người ta dở khóc dở cười nhưng từng câu từng chữ đều phát ra từ gan ruột.

Hắn rất chân thành.

Nhưng Phó Vân anh lại che giấu thân phận của mình trước mặt hắn.

Lòng nàng ngổn ngang với đủ loại cảm xúc.

Nhưng hiện giờ nàng chẳng thể nào tùy tiện tiết lộ bí mật của mình.

Thấy nàng không nói gì, Chu Hòa Sưởng lắc lắc tay nàng, như thể đang làm nũng, thề với nàng: "Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Ta nói được thì làm được, thật đấy! Nếu như có một ngày nào đó ta mắc sai lầm, đệ mắng ta, đánh ta thế nào cũng được!"

Kể cả sau này phần tình nghĩa anh em này có thay đổi đi chăng nữa, thì ít nhất hiện giờ hấn đúng là thật lòng.

Phó Vân anh mỉm cười.

Chu Hòa Sưởng lập tức vui mừng khôn xiết, mặt mày hớn hở hẳn lên. Vân ca nhi là người hướng nội, chỉ giữ trong lòng, không thích nói ra ngoài, đệ ấy cười như vậy nghĩa là đồng ý rồi.

hấn đứng dậy, sờ sờ trước ngực mình một lúc, lấy một cuốn sách lựa ra, "Đệ xem, ta viết ra cả rồi đây này, nếu như sau này ta trở mặt, đệ có thể lấy cái này ra mắng ta."

Sách lựa được mở ra, trên đó là một mật chỉ do Chu Hòa Sưởng tự tay viết, đóng dấu ngọc tỳ và ấn riêng của hấn.

Mật chỉ không khác lắm so với đơn thư thiết khoán mà năm đó các vị khai quốc công thần nhận được, trên đó viết Chu Hòa Sưởng và nàng thân thiết như anh em, nàng đã từng cứu mạng hấn, có công với xã tắc, nếu tương lai nàng phạm phải lỗi lầm gì nghiêm trọng, phải mất mạng, thì có thể dùng mật chỉ này để thoát tội.

Hơn nữa còn không hạn chế số lần.

Đơn thư thiết khoán thực ra chẳng phải là thứ may mắn gì cả, mật chỉ này cũng thế.

Tuy rằng đây là do Chu Hòa Sưởng tự tay viết, nhưng nếu như một ngày nào đó hấn đổi ý, nhất định phải lấy mạng nàng, ai dám nghi ngờ đây?

Nhưng hấn viết rất nghiêm túc, còn coi như đây thực sự là bùa hộ mệnh, hí hửng đưa cho nàng đọc.

Phó Vân anh làm sao có thể không xúc động.

Cảm động thật nhiều, sầu lo còn nhiều hơn, chân thành đổi lấy chân thành, nếu sau này Chu Hòa Sưởng biết thân phận thực sự của nàng...

Hoắc Minh Cẩm chắc chắn sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra, nhưng mà nàng cảm thấy, nếu thật sự tới ngày đó, nàng hấn phải đích thân nói cho Chu Hòa Sưởng và Viên Tam biết chân tướng.

Cũng may Lão Sở Vương vẫn còn sống trên đời, nàng đã nghĩ ra ngày đó sẽ phải nói chuyện thẳng thắn với Chu Hòa Sưởng như thế nào rồi.

Chu Hòa Sưởng luôn miệng thúc giục Phó Vân anh, bảo nàng cất sách lựa đi.

Nhớ tới nàng vẫn còn đang đau yếu, không nên đi lại, hấn lại nói: "Đệ cứ để dưới gối đầu trước đi vậy."

Rồi hấn chuyển sang chính sự, "Đêm đó đệ say rượu, có phải có người hãm hại đệ không?"

Phó Vân anh ngược mắt nhìn hấn.

Chu Hòa Sưởng nói: "Đệ đừng giấu ta, những kẻ bên cạnh ta không chắc chắn đều thành thật nghe lời cả, trong cung nhiều nội thị, cung nữ như vậy, lúc nào cũng có những kẻ không có mắt."

Còn có cung nữ có ý đồ ám sát Hoàng đế nữa là. Tử Cẩm Thành lớn như vậy, cung nhân có thể khiến Chu Hòa Sưởng tin tưởng cũng không nhiều lắm.

Phó Vân anh cân nhắc một lát, nói cho hắn nghe về sự hoài nghi của Hoắc Minh Cẩm và Phó Vân Chương, trong Tư Lễ Giám nhất định có người muốn hại nàng, chỉ là tạm thời vẫn chưa điều tra ra người đứng sau là ai.

Chu Hòa Sưởng trầm ngâm một lát, sắc mày hơi tối lại, "Chuyện này không khó, ta vốn có ý định cắt giảm quyền lực của Tư Lễ Giám, chờ Cát Tường tung tin ra bên ngoài, Tư Lễ Giám rối loạn, những kẻ đó chắc chắn sẽ để lộ dấu vết."

Phó Vân anh nói: "Cắt giảm quyền lực của Tư Lễ Giám cũng giống như việc cải cách chế độ tước tịch, phải từ từ mưu tính."

Nội Các đại thần viết kiến nghị của mình lên một tờ giấy kẹp vào tấu chương, gọi là phiếu nghị. Hoàng đế dùng bút son phê chỉ thị lên đó, gọi là hồng phê, châu phê (*hồng và châu đều có nghĩa là màu đỏ*).

Trong cung, thái giám của Tư Lễ Giám ban đầu không biết chữ, không có kiến thức gì, sau đó đều thông thạo việc viết lách, hơn nữa có những thái giám đọc đủ thứ thi thư, tài năng học vấn không thua gì đại thần trong triều. Mỗi ngày, Hoàng đế chỉ đích thân phê một phần tấu chương, những tấu chương khác đều do chương ấn, chấp bút thái giám trong Tư Lễ Giám phê thay. Có vài Hoàng đế sa vào hưởng lạc, không để ý tới chuyện triều chính, giao toàn bộ quyền hồng phê cho thái giám, như thế thái giám sẽ nắm quyền lớn trong tay.

Chương ấn, chấp bút thái giám trong Tư Lễ Giám quyền cao chức trọng, đã có thời từng sánh ngang với Nội Các thủ phụ, có thể muốn cách chức thì cách chức, muốn chém đầu thì chém đầu quan văn, quyền thế ngấp trời.

Các quan văn, đặc biệt là các sĩ phu Giang Nam hận Yêm đảng thấu xương, cho rằng Yêm đảng tự tung tự tác, che giấu thông tin, khiến tin tức không thể đến tai Hoàng đế.

Thực ra người trao quyền hồng phê cho thái giám chính là Hoàng đế, Hoàng đế chỉ đang lợi dụng thái giám để giám sát, kiểm chế Nội Các mà thôi.

Bởi vậy cắt giảm quyền lực của Tư Lễ Giám không thể cứ một đao là chặt đứt luôn, cần phải làm suy yếu bọn chúng từng bước một, còn phải suy nghĩ xem làm thế nào để giải quyết mâu thuẫn giữa hoàng quyền và Nội Các đại thần, duy trì cân bằng trong triều đình.

Nếu không, trước mặt vừa mới khuất phục được đám thái giám thì sau lưng đám đại thần sẽ ngoi lên lấn lướt cả Hoàng đế.

Chu Hòa Sưởng biết làm việc gì cũng không thể quá gấp gáp, cười nhạt nói: "Tốt xấu gì ta cũng đi học nhiều ngày như thế, cũng có chừng có mực."

Bàn chuyện chính sự một lúc, hắc đứng dậy, "Quấy rầy đệ cả buổi rồi, đệ nghỉ ngơi sớm một chút đi, đừng vội về nha thự, cứ dưỡng bệnh cho khỏi hẳn đã."

Phó Vân anh nhìn theo hắc đi ra ngoài.

Ngoài cửa lại có tiếng động vang lên, đèn lồng lại tụ vào một chỗ, trước cửa sổ ánh lên ánh sáng vàng nhạt mờ lung.

Nàng cúi đầu nhìn nửa quả quýt trong tay, tách lấy một múi nhét vào miệng.

Đúng là ngọt thật.

Nàng không khỏi khâm phục Chu Hòa Sưởng, liên tục kiên trì, vậy mà cuối cùng hắc đã thực sự tìm được rồi.

Ngoài bình phong vang lên tiếng bước chân, Kiều Gia đi vào phòng, hỏi nàng có gì cần dặn dò không.

Nàng đặt quýt xuống, hỏi: "Nhị gia đâu?"

Trước kia dù là ai tới thăm nàng đi chăng nữa, Hoắc Minh Cẩm cũng sẽ không tránh đi chỗ khác, cùng lắm là tới gian bên cạnh ngồi chờ một lúc rồi sẽ quay trở lại.

Hôm nay chàng lại chủ động tránh đi.

Kiều Gia đáp: "Nhị gia về phủ rồi ạ."

Phó Vân anh còn có chuyện chưa nói xong, nhưng mà Hoắc Minh Cẩm đã đi rồi, đêm đã khuya, mai nói sau cũng vậy.

Nhưng nghĩ tới trạng thái của Hoắc Minh Cẩm khi nãy, trong lòng nàng có chút bất an, nàng nói: "Ta có việc muốn nói với Nhị gia, mời Nhị gia sang đây một chuyến."

Kiều Gia thưa vâng, đi ra ngoài.

một lát sau, hắn quay trở lại, nói: "Công tử, Nhị gia không có trong phủ, nghe nói bên Binh Bộ gặp phải chuyện gì đó, có người tới mời ngài ấy đi rồi, cũng không biết bao giờ mới trở về."

Phó Vân anh đành thôi.

"Đợi Nhị gia về phủ thì mời Nhị gia sang đây vậy."

Nàng nghĩ ngợi rồi thêm một câu, "nói với chàng ta muốn gặp chàng."

Kiều Gia đồng ý.

...

Từ Phó gia đi ra, Chu Hòa Sưởng đứng ở bậc thang, đưa mắt liếc nhìn một tùy tùng đi ra phía sau mình.

Thân hình hắn cao lớn, bởi hồi nhỏ ốm đau bệnh tật, màu da vẫn luôn hơi tái, cử chỉ phong lưu, tướng mạo đường đường, áo bào đen

tung bay trong gió đêm.

Đám nội quan hầu hạ hẳn nhiều ngày như thế, dần dần thăm dò được tình tình của hắn, biết hắn đang tức giận, nơm nớp lo sợ, nín thở, không dám động đậy.

Tuy Hoàng thượng khoan dung nhân hậu nhưng dù sao cũng là Thiên tử. Cơ giận của Thiên tử thì người bình thường sao mà chịu nổi.

Cát Tường là người có thời gian đi theo Chu Hòa Sưởng lâu nhất, thấy hắn lạnh lùng liếc nhìn một tiểu nội thị khi nãy tỏ ra ngạo mạn trong nội viện Phó gia liền đưa mắt ra hiệu cho thị vệ bên cạnh.

Thị vệ hiểu ý, lôi tiểu nội thị đi.

Tiểu nội thị vẫn chưa hiểu nổi chuyện gì xảy ra, còn chưa về cung mà đã bị kéo đi.

Chu Hòa Sưởng không nói một lời, bước xuống bậc thang, ngồi vào chiếc xe ngựa đã đứng ngoài cửa chờ từ lâu.

Cát Tường ngân lên một tiếng, loan giá khởi hành.

Những nội quan khác vẫn còn run sợ trong lòng, đua nhau lau mồ hôi, đi theo sau xe ngựa, khe khẽ hỏi Cát Tường:
"đang yên đang lành, sao Vạn tuế gia lại tức giận thế?"

Có nội quan tinh ý hiểu ra tình hình, suy nghĩ một lúc rồi thử dò hỏi:
"Chẳng lẽ là do Lâm Cao bất kính với Phó đại nhân nên Vạn tuế gia không vui sao?"

Cát Tường cong môi cười, vẫy nhẹ phát trần, thông thả ung dung nói: "Chuyện bất kính với Phó đại nhân chỉ là một phần thôi. Hoàng thượng là Thiên tử, Hoàng thượng muốn thân thiết với ai thì thân thiết với người đó, thích dùng ai thì dùng người đó, không đến lượt đám hoạn quan như chúng ta khoa tay múa chân.

Biết rõ Hoàng thượng tin yêu quý trọng Phó đại nhân, lại còn bất kính với Phó đại nhân, chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao?"

Đám nội quan dường như đang suy tư điều gì.

Xe ngựa rẽ vào cửa cung.

Nam Vũ của cung Càn Thanh bị thiêu hủy, vẫn đang tu sửa, lúc đi qua sân lớn còn có thể ngửi thấy mùi hương tươi mới nồng nàn của gỗ.

Đám nội quan cầm đèn lồng trong tay, ánh sáng chiếu lên những hoa văn trên nền gạch.

Chu Hòa Sưởng bước lên bậc thang, vạt áo tung bay theo gió.

Cát Tường rón rén nói chuyện phiếm với hấn, lúc nhắc tới Phó Vân anh còn hơi ngược mắt lên nhìn hấn một cái, cười nói: "Hoàng thượng thật tốt với Phó đại nhân."

Biết Phó đại nhân ngã bệnh, Hoàng thượng cố ý phái người về phủ Võ Xương, thu thập không biết bao nhiêu là đặc sản quê hương, dùng những con ngựa nhanh nhất để đưa về kinh sư, chẳng giữ lại cho mình chút nào đã đưa tất cả đến Phó gia.

Những thứ như nhân sâm, nhung hươu, tổ yến thì ban cho Phó đại nhân nhiều đến nỗi mà đừng nói là dưỡng bệnh, dù có ăn như cơm đi chẳng nữa, Phó đại nhân ăn cả đời còn không hết đâu!

Trong bóng đêm, Chu Hòa Sưởng mỉm cười.

Bậc thềm cao ngất, hấn nhìn về hướng nam của cung thành, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh.

"Vân ca nhi cũng tốt với ta."

hấn nhớ tới nhiều năm về trước, lúc mình bị bệnh, Vân ca nhi tới thăm hấn.

Vân ca nhi không thích gần gũi với người khác, bình thường hẳn tìm mọi cách lấy lòng Vân ca nhi, Vân ca nhi không lạnh lùng nhưng cũng chẳng nhiệt tình.

Nhưng thấy hẳn ngã bệnh, Vân ca nhi thực sự lo lắng cho hẳn, cố gắng chịu đựng sự ngã ngớn của hẳn, hẳn cố ý dựa vào người Vân ca nhi, Vân ca nhi không đẩy hẳn ra, đỡ hẳn đi lại trong phòng.

hắn rất vui.

Thực ra Vân ca nhi chỉ nói có một câu: "Huynh bị bệnh, đối xử với huynh tốt một chút."

Tuy đó là lời nói để đả kích hẳn, nhưng đây mới là Vân ca nhi.

Sau đó, Lão Sở Vương cười ha hả, cười nhạt hẳn, "Vân ca nhi chỉ thương hại con thôi! Bảo Nhi, vẫn cứ là ông già này tốt với con."

Cho tới bây giờ, hẳn vẫn còn nhớ như in hình ảnh Vân ca nhi lúc nói chuyện với ông già, nghiêm túc, như thể hai người ngang hàng.

Tuy rằng ít nói ít cười, Vân ca nhi còn vững vàng, điềm tĩnh hơn cả ông già.

Vân ca nhi hay ngược, bản thân hẳn đương nhiên phải nhiệt tình một chút, nếu không sao Vân ca nhi có thể trở thành anh em tốt của hẳn được chứ?

Chu Hòa Sưởng bật cười.

Cát Tường nhìn hẳn, đôi mắt đảo tới đảo lui, đầy vẻ khôn khéo.

Xem ra tuy Hoàng thượng đăng cơ xong có nhiều thay đổi, càng ngày càng uy nghiêm nhưng tình nghĩa với Phó đại nhân vẫn như trước đây. Phó đại nhân có ân với hẳn, giúp hẳn giải oan, được trở về bên cạnh Hoàng thượng, dù tính về tình nghĩa cá nhân hay là tiền

đồ sau này mà nói, sau này gặp Phó đại nhân, nhất định phải hầu hạ cho cẩn thận mới được!

...

Bắt đầu từ ngày kế tiếp, Phó Vân anh bắt đầu tiếp kiến phụ tá của mình, từng nhóm từng nhóm một.

Nàng dò hỏi xem có những ai hiểu rõ luật pháp triều đình, có ba người tự xưng bản thân thông hiểu một chút.

"Có việc này muốn nhờ các vị tiên sinh."

Nàng bảo Vương Đại Lang mang mấy cuốn tiểu thuyết từng phổ biến trên phố phường ra.

Mọi người chuyền tay nhau xem mấy cuốn tiểu thuyết rồi hỏi: "Mấy cuốn tiểu thuyết này có chỗ nào không ổn sao?"

Phó Vân anh mỉm cười, nói: "không có gì không ổn, chỉ là muốn nhờ các vị tiên sinh dựa theo mấy cuốn tiểu thuyết này để viết mấy cuốn sách về việc xử án."

Những cuốn tiểu thuyết kiểu như Bao Công xử án rất phổ biến. Có một thời gian, những người viết tiểu thuyết khắp trời nam biển bắc tìm mọi cách sưu tầm những vụ án chấn động một thời ở các nơi khác nhau, ghép vào tên Bao Công, viết thành tiểu thuyết, bán rất chạy.

Sau đó lại có người thực dụng hơn, tìm thẳng công văn xử án của của quan phủ, từ toàn bộ quá trình điều tra vụ án cho tới bản án cuối cùng, hình phạt, trích dẫn từ trên xuống cuối không thiếu một chữ nào, cũng vẫn bán chạy vô cùng.

Đối với các phụ tá mà nói, viết sách không có gì khó khăn nhưng họ không hiểu mục đích của Phó Vân anh.

"Dân chúng bình thường, đặc biệt là phụ nữ trong nội trạch và những người không biết chữ, không hiểu luật pháp, thường xuyên bị lừa gạt, tiền mất tật mang. Các vị tiên sinh lấy mấy vụ án thường gặp làm tư liệu sống, miêu tả kỹ càng quá trình tố tụng, viết càng đơn giản dễ hiểu càng tốt."

Các phụ tá nhanh trí, không cần Phó Vân anh phải giải thích nhiều, chỉ nghe nàng nói tới đó, trong lòng đã hiểu được hoàn toàn.

Những người dân bình thường đa phần không biết chữ, không hiểu luật, đại đa số mọi người còn tưởng rằng kiện cáo chỉ cần tới trước cửa nha môn đánh trống là được. Đại nhân muốn dùng những cuốn tiểu thuyết mà người dân bình thường thích đọc nhất để thay đổi những suy nghĩ này của bọn họ, để bọn họ học được kiến thức luật pháp cơ bản thường dùng.

Đây là việc làm tốt, có thể tạo phúc cho người dân, chỉ có điều trong thời gian ngắn cũng chẳng tạo ra được hiệu quả gì, hơn nữa sẽ chẳng có ai biết ơn đại nhân vì chuyện này.

Tốn công vô ích, sao đại nhân còn muốn làm chứ?

Phó Vân anh không cần giải thích với đám phụ tá về những suy nghĩ của mình, chỉ cần giao việc cho bọn họ làm là được.

Nàng còn nói thêm: "Sau khi viết xong, biên thành khúc, dạy cho gánh hát, để cho họ lưu truyền khúc hát này đi khắp nơi, nhất là phải tới hát ở các vùng nông thôn. Tất cả chi phí cần thiết đều ghi vào sổ, theo quy củ trước đây, làm tốt sẽ có thưởng thêm."

Đám phụ tá thưa vâng.

Đừng bao giờ kinh thường gánh hát, bọn họ trôi dạt mọi miền, tuy những lời lẽ ca từ thô thiển, không có mấy giá trị nhưng những khúc hát được bọn họ hát lại dễ đọc dễ hiểu, nội dung trực tiếp, chẳng mấy chốc là có thể truyền đi khắp nơi từ bắc chí nam. Năm đó Thái

Tổ Hoàng đế cũng đã từng lợi dụng gánh hát để lưu truyền sự tích về mình, mua chuộc lòng dân.

...

Sau khi gặp các phụ tá, nàng từ từ xử lý một số việc vặt vãnh, Kiều Gia trở về bẩm báo, Hoắc Minh Cẩm vẫn chưa quay lại.

Phó Vân anh nhíu mày.

Mấy ngày tiếp theo, nàng vẫn chưa gặp được Hoắc Minh Cẩm.

Nếu như chẳng phải chàng đã ra khỏi phủ thì là đang bàn bạc với thuộc hạ, hoặc là đi tuần tra đại doanh, tóm lại là không có thời gian tới gặp nàng.

Nàng vẫn không nói gì.

Đêm nay, Phó Vân Chương xong việc chở về, bảo Liên Xác sang mời nàng qua bên đó.

Bên ngoài trời đầy mây, đang có tuyết hạt, tuyết đập vào mái ngói kêu leng keng. Cảnh liễu nhảy múa, hồ nước gợn lên những đợt sóng nhỏ.

Nàng khoác sườn y bằng nhung dày, cầm một chiếc lò sưởi tay bằng đồng, đi xuyên qua hành lang, đi vào viện của Phó Vân Chương.

Trong phòng Phó Vân Chương có đốt chậy than, cửa sổ bốn bề đóng chặt, chỉ có tấm bình phong thông sang gian bên cạnh là mở ra một nửa, thư phòng ấm áp.

Trước bàn đặt một chiếc lư hương ba chân, trong lò không đốt hương, chỉ có một lọ hoa tịch mai đang tỏa hương thoang thoảng.

Phó Vân Chương ngồi bên bàn viết, bóng dáng tựa thanh tùng.

Phó Vân anh bước vào phòng, theo thói quen, nàng rót một chén trà đưa cho y.

Nghe thấy tiếng động, Phó Vân Chương ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn nàng, nhận lấy chén trà.

"Có cái này cho muội đọc."

Y nói, lấy ra một bản nháp rồi đưa cho nàng.

Phó Vân anh cúi đầu đọc kỹ, mày hơi nhăn lại, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Đây là một bản tấu thỉnh phong.

Về lý mà nói, lúc Phó Vân Chương đỗ Thám hoa, y đã có thể thỉnh phong cáo mệnh cho Trần lão thái thái nhưng khi ấy y lại không làm.

Ngoài phòng gió rít từng cơn, trong phòng lại ấm áp như xuân, hương trà thoang thoang, kết hợp với hương hoa lại càng thêm thanh nhã.

Phó Vân Chương dừng bút lại, nhìn cửa sổ đã được dán mấy lớp giấy dày cộp, ngắm bóng trúc lay động ngoài cửa sổ, khe khẽ nói:

"Vân anh, muội cảm thấy ta có tốt với mẹ ta không?"

Mấy năm qua, đây là lần đầu tiên Phó Vân Chương nhắc tới Trần lão thái thái trước mặt nàng.

Phó Vân anh nói: "Nhị ca, không ai có thể tốt hơn huynh."

Phó Vân Chương bật cười, nhìn về phía nàng.

Nàng trông thật nghiêm túc.

"không, thực ra ta không tốt chút nào."

Phó Vân Chương kéo tay nàng, nàng cầm lò sưởi tay, lòng bàn tay ấm áp, ngón tay cũng mềm mại, y cảm thấy cảm xúc của mình cũng mềm mại theo.

"Khi đó ta còn trẻ, bông bột ngang bướng, không ai hiểu ta, quan tâm tới ta, bọn họ chỉ để ý tới việc học của ta... Thực ra nếu như ta bình tĩnh một chút, lý trí một chút, hẳn ta sẽ không dành cả cuộc đời mình để giận dữ mẹ ta."

Y thờ dài, nhớ lại thời gian u ám đã qua, mặt mày hoảng hốt.

Đã bao nhiêu mùa đông lạnh giá, y dậy sớm đi học, khi đó còn chưa có cầu nối từ nơi ở của Phó gia ở phố Đông Đại tới huyện thành, y phải đi một con đường rất xa, lên thuyền qua sông, ngồi một mình trong khoang thuyền gió lùa lạnh ngắt, nghe tiếng mái chèo bì bõm bên ngoài, người chèo thuyền mặt mũi cứng đờ, trên mặt sông là một tầng sương khói ướt nhẹp.

Đó chính là thời thơ ấu của y, ngày qua ngày, vừa áp lực, vừa đơn điệu.

Tuy rất lạnh nhưng y thích ngồi thuyền bởi vì đoạn đường ngắn ngủi dập dềnh theo sóng nước trên mặt sông ấy là khoảng thời gian duy nhất trong ngày mà y có thể đặt gánh nặng trên vai xuống, thích làm gì thì làm.

Trong khoang thuyền có mùi cá tanh lờm nhưng y không ghét nó một chút nào, y dường như đang đắm chìm trong suy nghĩ nhưng lại giống như thể chẳng nghĩ gì, không ai để ý, ép buộc y, y có thể lén nghĩ ngợi một chút.

Rồi tới sau này, y đi Dương Châu với anh tỷ nhi, họ thực sự là đi chơi, ngồi trên thuyền đọc sách nối thơ, thảo luận xem văn ai viết tốt, những câu này viết khéo vô cùng. Họ xem nhà đồ bắt cá, dùng rau tươi được chọn mua từ những gánh hàng mà nông dân gánh tới bên bờ sông ngồi bán để làm đồ ăn, cả một bàn, hơn một nửa đều là cá, khi là cá nướng, có khi lại là canh cá. Thuyền

dừng lại ở bến tà, bọn họ sẽ vào huyện thành chơi, đi thăm danh lam thắng cảnh, dò hỏi xem chỗ nào là phố xá phồn hoa, mua đủ thứ đồ chơi tinh xảo nhưng chẳng có tác dụng gì, rồi lại về thuyền, cùng ngồi bên bàn viết lại hoặc vẽ lại những chuyện mắt thấy tai nghe, so sánh quần áo trang sức, giọng địa phương của dân chúng các vùng khác nhau.

Trầm mặc hồi lâu, trên môi Phó Vân Chương dần hiện lên một nụ cười, ngón tay vuốt nhẹ lên bản nháp kia, "Tấu chương ta đã đệ lên rồi, triều đình cũng phê chuẩn, mũ phượng khăn quàng, danh vị cáo mệnh, những thứ mà cả đời này mẹ ta mong muốn nhất ta đã giúp bà lấy về cả rồi."

Y ngẩng đầu, nắm chặt tay Phó Vân anh, "Từ đây, những thứ ta nợ mẹ ta, ta đều đã trả hết rồi..."

Cả cuộc đời này, y hẳn sẽ không quay về huyện Hoàng Châu nữa.

Mẫu thân không quan tâm y vui hay buồn, bà chỉ quan tâm xem liệu y có thể thỉnh phong cáo mệnh cho bà hay không.

Khúc mắc trong lòng y vốn nên được cởi bỏ từ lâu rồi mới phải.

Mẫu thân muốn danh vị cáo mệnh, y thỉnh phong cho bà, mẫu thân muốn tiền bạc của cải, gia tài y để lại cho bà hẳn có thể đủ để bà không cần lo chuyện cơm áo tới hết đời, những người hầu kẻ hạ đó trung thành, tận tâm, sẽ lấy lòng, chăm sóc cho bà thật tốt.

Nhưng mà đứa con trai này sẽ không gặp lại mẫu thân nữa.

"Ta nên làm như vậy từ lâu rồi mới đúng."

Phó Vân Chương đứng dậy, nhìn Phó Vân anh, mỉm cười nói, "Bởi vì giờ ta không còn cô độc nữa, mọi người là người thân của ta."

Ánh mắt y ôn hòa, dịu dàng nhìn nàng chăm chú, như một dòng nước nhẹ nhàng chảy qua.

Hốc mắt Phó Vân anh nóng bừng lên, nắm lại tay y, ngón tay y có những khớp xương rõ ràng, lòng bàn tay lạnh lẽo.

"Còn muội thì sao?"

Phó Vân Chương khe khẽ hỏi.

"Ơ?"

Nàng cảm thấy khó hiểu.

Phó Vân Chương nhìn thẳng vào mắt nàng, "Khúc mắc của muội thì sao?"

Phó Vân anh ngần ngừ.

"Mấy hôm trước ta nói với Hoắc Minh Cẩm mấy lời." Phó Vân Chương hơi nhếch môi, chẳng mấy khi y cười bốn cợt như thế, "Ta nói với hắn, hắn ép buộc muội quá đáng, có lẽ hai người không nên thành thân. Ta còn nói, có lẽ muội chấp nhận ở bên cạnh hắn là xuất phát từ việc báo ân hoặc vì muốn lợi dụng thân phận, địa vị của hắn."

Phó Vân anh giật mình.

Hoắc Minh Cẩm khác thường như vậy là bởi vì nhị ca sao?

Phó Vân Chương không cười nữa, nhìn nàng thật sâu, "Vậy mà hắn đã quyết định từ bỏ việc hôn nhân rồi sao?"

Nàng mím môi suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

Hoắc Minh Cẩm chỉ nó có thể không làm lễ cưới, nhưng vẫn cần nàng, hơn nữa sẽ không buông tay... Nếu như nàng nghe không lầm thì chàng hắn là có ý như vậy.

Hôn lễ chỉ là nghi thức, quan trọng là hai người quyết định nắm tay cùng nhau sống hết cuộc đời.

"Vậy thì hẳn thực sự yêu muội..."

Có thể cam tâm tình nguyện để cho nàng lợi dụng, thực sự hiếm có.

Giọng nói của Phó Vân Chương trầm xuống, "Vân anh, ta nói hẳn ép buộc muội quá mức, thực ra không phải thế, người ép buộc muội là chính bản thân muội."

Phó Vân anh cứng họng.

"Muội ép buộc bản thân mình... Giống y như ta trước đây."

Phó Vân Chương giơ tay véo nhẹ lên khuôn mặt nàng y như khi còn nhỏ.

"Có khúc mắc gì đi chẳng nữa thì nên nói hết ra cho Hoắc Minh Cẩm nghe, ta thấy vì muội hẳn nguyện làm tất cả, hẳn sẽ hiểu được muội."

Phó Vân anh lại lắc đầu.

"Nhị ca, muội không có khúc mắc, thật đấy. Muội chỉ là..."

Nàng ngừng lại một lát, bỗng nhiên bật cười.

Nụ cười này lộng lẫy như sao trời.

Nàng nói: "Muội biết mình nên làm gì rồi."

Phó Vân Chương nhìn nàng một lúc, cũng mỉm cười.

Từ trước đến nay nàng luôn biết bản thân mình muốn gì, y lo quá lên rồi.

"Ta cố ý nói với hẳn như vậy, muội nhớ giải thích đàng hoàng với hẳn, đừng quên đấy."

Sau này y sẽ đích thân giải thích rõ ràng với Hoắc Minh Cẩm nguyên do tại sao y lại nói như vậy nhưng mà chắc chắn không có tác dụng bằng lời nói của nàng.

Nàng gật đầu.

Nhìn theo bóng dáng nàng biến mất sau cánh cửa, Phó Vân Chương quay lại ghế ngồi, tựa vào lưng ghế, tư thế thoải mái biếng nhác.

Xem ra, trong nhà thật sự sắp có đám cưới.

Tuy rằng không thể làm lớn nhưng ít nhất cũng phải đầy đủ lễ nghĩa, không thể khiến nàng phải chịu thiệt thòi.

...

Hôm sau, Phó Vân anh lại bảo Kiều Gia đi mời Hoắc Minh Cẩm lần nữa.

Kiều Gia đi rồi lại trở về, hần nói: "Công tử, Nhị gia không có trong phủ."

Phó Vân anh lắc đầu bật cười, trở về phòng làm việc của mình.

Triệu Bật còn đang sút đầu mẻ trán vì vụ án phó chỉ huy sứ, bởi vụ án này liên lụy tới mấy thế gia liền, Đốc Sát Viện cũng có liên quan, quan hệ rắc rối phức tạp, muốn kết án cũng khó.

Chuyện giải oan và khôi phục chức quan cho quan viên cũng đã xong xuôi. Dựa vào công lao để phong thưởng, nàng, Phó Vân Chương và người tự nhiên bị nhét vào là Tề Nhân đều có công.

Tề Nhân là người được lợi giữa chừng. Bởi vậy, mọi người ở Đại Lý Tự đều tiếc nuối thay cho nàng, cảm thấy công lao nàng bị người ta nâng tay trên.

Tuy vậy bản thân nàng lại chẳng có cảm giác gì, Tề Nhân tiếp nhận công việc của nàng, lại còn bị mọi người coi là kẻ tiểu nhân, thực ra còn bị oan là đằng khác.

Làm việc tới tối, ăn cơm xong, Phó tứ lão gia cố ý sang tận nơi thúc giục nàng, khuyên nàng nghỉ sớm một chút.

Nàng gật đầu đồng ý, đi về phòng ngủ, thối tắt đèn nằm xuống.

Sau khi ngủ được một canh giờ, nàng tỉnh.

Nàng khoác áo đứng dậy, cầm giá cắm nến, đi tới phía trước giá bác cổ.

Núi không tới với ta thì ta đành tới với núi vậy.

đã muộn thế này rồi, hẳn là Hoắc Minh Cẩm phải về rồi chứ nhỉ?

Chưa về cũng không sao, nàng ngồi trong phòng chàng chờ chàng, nàng không tin không gặp được chàng.

Nàng làm theo cách Hoắc Minh Cẩm dạy nàng hôm đó, khởi động cơ quan.

Tiếng máy móc vang lên, giữa giá bác cổ xuất hiện lối vào mật đạo.

Nàng đi vào, bên trong trống trải, ánh sáng từ cây nến như đã bị bóng tối hút đi mất, chỉ có thể nhìn thấy rõ chiếc ủng da dưới chân mình.

đi được một lát, đường đi đã bị lấp kín bằng một đờ vật bằng gỗ, nàng tìm thấy chỗ nhô lên, ấn nhẹ lên đó.

Con đường phía trước mở ra, trước mắt lập tức sáng bừng.

Nàng bước tiếp, nhận ra mình đang đứng trong một gian phụ bìa biện thanh nhã. Trong phòng, ánh đèn dầu sáng mờ mờ, trước mắt nàng là một tấm bình phong rất lớn căng vải lụa thêu hoa cỏ.

Phía sau tấm bình phong dường như có tiếng sột soạt vang lên, một bóng người cao lớn hất lên bình phong.

Người bên trong đã nghe thấy tiếng cơ quan mở ra, bóng người lay động mấy cái.

Phó Vân anh cầm giá cắm nến đi tới, vòng qua tấm bình phong.

Ánh mắt nàng bắt gặp một cặp mắt sáng ngời sắc lẹm, dường như khiến cho toàn bộ lông tơ trên người nàng dựng thẳng lên.

Hai người đều ngẩn ra.

Trầm mặc một lát, Phó Vân anh mới lấy lại được tinh thần, rũ mắt nhìn xuống.

Người đằng sau tấm bình phong đương nhiên là Hoắc Minh Cẩm.

Chàng đang dựa vào thành giường... Trời lạnh như vậy, bên ngoài còn đang có tuyết hạt, thế mà chàng để trần nửa thân trên, làn da màu mật, ngọn đèn dầu mờ mờ chiếu lên người chàng, lộ ra những đường vân của cơ bắp, gân cốt rõ ràng, trước ngực có mấy vết sẹo rất sâu, phía dưới chỉ mặc một chiếc quần mỏng bằng vải bông, chần xếp chồng chất một bên, không biết đang làm gì.

Nàng không phải chưa từng thấy những người đàn ông khác để vai trần nhưng mà tình cảnh này không giống như ở thư viện trước kia.

Nàng giật lùi vài bước theo bản năng.

Thình thịch mấy tiếng vang lên, đôi mắt Hoắc Minh Cẩm tối sầm lại, cứ thế đi chân không xuống giường, bước mấy bước đã đuổi kịp nàng, cúi người, bế cả người nàng lên.

Thân thể săn chắc bao lấy nàng, nóng bỏng.

Tác giả có lời muốn nói:

Mấy chương gần đây viết tương đối nhiều về tình cảm bởi vì muốn giải quyết hết vấn đề một lần. Sau khi hiểu rõ mới thành thân được.

Ngoài ra đừng ở đây không phải cố ý, bởi vì 8 giờ (*cái này mình không hiểu*), chương sau sẽ không lái xe!! sẽ không xảy ra chuyện gì hết.

Editor: Ý tác giả là chương sau hai anh chị không làm gì nhau đâu. Lái xe là làm chuyện đó đó. không có chương dài nhất, chỉ có chương dài hơn, kỉ lục chương dài. Chẳng biết sau còn cái nào dài hơn k, có chắc chớ.

Chương 136: Tâm sự ban đêm (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 136-2: Tâm sự ban đêm (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 136-3: Tâm sự ban đêm (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Có mình tình yêu là nàng chỉ có thể trao cho một người.

Lúc ngã bệnh, nàng lờ mờ nghĩ tới chàng. Nếu nàng không còn nữa, nếu nàng có mệnh hệ gì, Hoắc Minh Cẩm phải làm sao bây giờ?

Phó Vân anh áp tay lên mặt Hoắc Minh Cẩm, nhóm dậy, hôn lên môi chàng.

"Minh Cẩm ca ca, chàng là của ta."

Căn phòng rơi vào tĩnh lặng, cây nến đã cháy tới tận cùng, nháy nhót mấy cái, bốc lên mấy sợi khói nhẹ bẫng, tắt ngấm.

Trong bóng tối, Hoắc Minh Cẩm chăm chú nhìn nàng hồi lâu, đôi mắt sáng lên như sao trời lấp lánh giữa đêm đen, như thể muốn hút cả linh hồn người ta vào đó, nơi đáy mắt sáng ngằm cuộn lên cuộn cuộn.

Chàng ôm chặt nàng, ngàn vạn lời nói, ngàn vạn suy nghĩ quay cuồng, cuối cùng chỉ trở thành bốn chữ:

"Ta là của nàng."

Chương 137-1: Kiểm tra (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 137-2: Kiểm tra (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phó Vân anh bình tĩnh, đầu tiên nhìn xung quanh một lượt, nhận ra đa số quan viên bị gọi vào thiên điện khá cứng tuổi, là những người xuất thân từ Hàn Lâm Viện, chỉ có nàng là người trẻ nhất.

Nàng còn nhìn thấy vài người thi cùng khóa với Phó Vân Chương, tại sao Chu Hòa Sưởng gọi nàng tới mà lại không gọi nhị ca?

Nội quan thúc giục bọn họ ngồi vào bàn.

Phó Vân anh kiểm chế sự nghi hoặc trong lòng, nghe theo lời nội quan, tìm được vị trí của mình, ngồi xếp bằng trên thảm.

Tuy điện rất rộng nhưng có sưởi ấm, ngồi xuống đất cũng có thảm nên không lạnh lắm.

Tuy vậy tay vẫn bị lạnh.

Nàng cầm đề thi trên bàn lên đọc kỹ, đúng là thi thật, tuy nhiên lại không giống với thi hương, thi hội thông thường, văn bát cổ, Tứ thư, sách luận, tính, luật, thiên văn địa lý, linh tinh đủ thứ, câu hỏi kiểu gì cũng có.

đã có những câu hỏi đề cập tới dân sinh như diêm thiết thủy vận, nông tang khí tượng [1], còn có thi từ ca phú nằm ngoài phạm vi khoa cử.

[1] Những vấn đề quan trọng nhất trong phát triển kinh tế dân sinh thời phong kiến. Muối (diêm) và sắt (thiết) chịu quản lý trực tiếp của nhà nước, đóng góp quan trọng về thuế cho nhà nước. Thủy vận là vận tải đường sông, phương pháp chủ yếu để vận chuyển hàng hóa, quyết định việc buôn bán, mậu dịch. Việc làm ruộng (nông) và trồng dâu nuôi tằm (tang) là hai mảng quan trọng nhất trong nền nông nghiệp. Khí tượng chỉ khí hậu, thời tiết nói chung là yếu tố quyết định trực tiếp đến mùa màng, thiên tai...

Vậy là Chu Hòa Sưởng định kiểm tra sự hiểu biết của quan viên với các vấn đề kinh tế dân sinh hay sao?

Hay là nhàn quá không có việc gì làm nên đùa cho vui?

Ngoài trời vẫn đang mưa, ngoài điện tiếng mưa rơi ào ào, nội quan đứng hầu xung quanh, trong thiên điện lặng ngắt như tờ.

Phó Vân anh hít sâu một hơi, không nghĩ tới những chuyện khác, tập trung tinh thần, sau khi suy nghĩ một lát liền đặt bút viết.

Chương 138: Giám khảo (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 138-2: Giáo khảo (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 138-3: Giám khảo (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chu Hòa Sưởng nói: "Trẫm biết rồi, việc này cứ để đấy đã, sau này bàn tiếp."

Thôi Nam Hiên trầm mặc một lát, đề cập tới một chuyện khác: "Vùng Kinh Tương xưa nay vẫn bị lưu dân quấy nhiễu. Bắt đầu từ năm kia, đầu tiên là ngập lụt, sau đó lại là hạn hán, xác người chết đói chất xa ngàn dặm, lưu dân trở thành giặc cướp. Theo như thần phỏng đoán, có lẽ số lượng đã lên tới hàng trăm vạn, bọn họ ẩn núp trong núi sâu rừng rậm, không chịu lao động gì, sống bằng nghề cướp bóc, giờ đã thành họa lớn, cần sớm phái quân đội đi trấn áp, nếu không hậu họa khôn lường."

Chu Hòa Sưởng hơi sững sốt, Thôi Nam Hiên chưa bao giờ quan tâm tới những chuyện khác, sao hôm nay lại đề cập tới chuyện lưu dân chứ?

Nhưng hắn vẫn nói: "Trẫm biết rồi."

Thôi Nam Hiên cúi đầu, liếc mắt về phía bình phong rồi xin phép ra ngoài.

Chu Hòa Sưởng đọc tấu chương của Thôi Nam Hiên một lượt rồi đặt sang bên cạnh.

Lúc gặp riêng những đại thần khác, hắn rất ít khi đưa ra kiến giải của bản thân, khiến cho người khác không đoán được hắn đang nghĩ gì.

Đó là do Lão Sở Vương dạy hấn, nói nhiều quá, các đại thần sẽ dễ dàng nắm được suy nghĩ của hấn.

Đương nhiên khi tiếp kiến những đại thần mà hấn tín nhiệm, hấn sẽ không đề phòng như vậy.

Phó Vân anh đi ra từ mặt sau tấm bình phong, Chu Hòa Sưởng giữ nàng lại dùng bữa, sai người dọn đồ ăn lên.

Thức ăn trong cung cũng không ngon như tưởng tượng, sủi cảo thịt dê, bánh nướng nhân váng sữa, bánh bao bát bảo, canh tam tiên [1], cá tươi hấp, vịt quay, cà tím ngâm rượu [2], chim cú hầm, canh hạt sen tươi. Nếu nói về độ tinh tế, thực ra còn chẳng bằng đồ ăn trong những bữa tiệc của các gia đình giàu có ở phương nam. Tuy trong cung có đủ thứ sơn hào hải vị được tiến cống từ các vùng khác nhưng đầu bếp của Quang Lộc Tự nào có quan tâm tới chuyện những nguyên liệu nấu ăn đó quý giá đến chừng nào, tất cả cứ cho lên bếp là xong hết, món nào cũng như món nào.

[1] Tam tiên là ba món ăn tươi. Món ăn bao gồm 3 nguyên liệu chính là hải sâm, mực, măng, ngoài ra có thể có thêm các nguyên liệu khác tùy khẩu vị như rau, nấm, hải sản khác...v...v...

[2] Cà tím ngâm rượu là món ăn nổi tiếng triều Minh, thường xuất hiện trên bàn ăn của Hoàng đế, được ghi vào sách sử nhưng vì thế nên không tìm được hình món này.

Chỉ có kẹo tơ đường và kẹo mắt hổ [3] của Đềm Thực Phòng (phòng đồ ngọt) là ngon miệng nhất.

[3] Hai món này đều làm từ đường kéo sợi rồi tạo hình. Trong đó, món kẹo mắt hổ được miêu tả là trong như hổ phách, cách làm món này là bí mật của triều đình nữa, thành ra vẫn không có hình nhé.

Chu Hòa Sưởng gượng cười, nói: "Điềm Thực Phòng là do thái giám quản lý, đồ ăn của Quang Lộc Tự không nuốt được!"

Thái giám tinh ý hơn người của Quang Lộc Tự, hơn nữa cũng biết cách hầu hạ Hoàng đế hơn. Chu Hòa Sưởng cất giảm quyền lực của Tư Lễ Giám, chuyện nấu nướng lại càng rơi về tay Quang Lộc Tự, kết quả là thức ăn của hắn càng ngày càng chán.

Trong đó, đương nhiên không thể không có tác động của thái giám trong Tư Lễ Giám.

Chức quan trong Quang Lộc Tự đều là những vị trí béo bở, họ không chỉ cung ứng đồ ăn cho Hoàng đế mà còn phụ trách việc chọn mua rượu, thức ăn cho các đại thần trong những buổi tiệc trong cung, trà bánh, rượu dùng cho các buổi lễ.

Phó Vân anh nói: "Chi bằng tách riêng nhà bếp của Hoàng thượng ra."

Đồ ăn của Quang Lộc Tự không thể nuốt nổi, chuyện này tất cả quan viên trong kinh đều đã được trải nghiệm.

Chu Hòa Sưởng liếc nhìn mấy món ăn mặn, đầy vẻ chán ghét, rồi lại vui vẻ ăn đồ ngọt, "Ta cũng nghĩ thế, nếu không ngày nào Quang Lộc Tự cũng lấy một đồng đồ chán ngắt lên cho Trẫm ăn cho có lệ!"

...

Dùng bữa xong, trở lại Đại Lý Tự, Phó Vãn anh vẫn cứ nhíu mày.

Chương 139: Sóng vai (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 139-2: Sóng vai (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phó Vân anh khẽ ừm một tiếng, " Rượu gạo mang từ quê lên, uống hai chén."

Hoắc Minh Cẩm mỉm cười.

Bọn họ dùng bữa trong chính phòng, tiếng cười tiếng nói vang vọng khắp hậu viện Phó gia. Chàng đứng bên ngoài hành lang quan sát một lúc, thấy nàng cười nói với một đám người có lớn có nhỏ, mặt mày thoải mái.

Tuy rằng phần lớn thời gian nàng chỉ nghe những người khác trò chuyện, bản thân lại rất ít lên tiếng, nhưng chàng nhận ra được trong lòng nàng rất vui vẻ.

"Khi này nàng rất vui."

Chàng nói khẽ.

Phó Vân anh mỉm cười, nói: "Xa quê gặp bạn cũ."

Hoắc Minh Cẩm cúi đầu nhìn nàng, đột nhiên bế ngang nàng lên, tươi cười, ghé sát vào tai nàng thì thầm từng chữ một: "Ta biết sau

câu "Xa quê gặp bạn cũ" là câu gì." [1]

[1] Bốn niềm vui ở đời: Nắng hạn gặp mưa rào, xa quê gặp bạn cũ, động phòng hoa chúc, đề tên bảng vàng. Sau câu "Xa quê gặp bạn cũ" là câu "Động phòng hoa chúc".

Phó Vân anh ngẩn ra, tới khi hiểu được liền thấy ngỡ ngàng.

Hoắc Minh Cẩm khẽ bật cười, giọng cười khàn khàn, bế nàng lên, đi tới trước giá bác cổ, vặn chốt mở ra.

Chàng bế nàng đi trong bóng tối, nhanh chóng tới phòng ngủ của chàng.

Trong lòng Phó Vân anh thấp thỏm lo lắng nhưng không hề lên tiếng.

Tuy nhiên Hoắc Minh Cẩm không bước về phía giường mà đi thẳng ra phía cửa phòng, đặt nàng xuống.

Nàng đứng vững, khép vạt áo lại.

Hoắc Minh Cẩm đi tới cạnh rương quần áo, lấy ra một chiếc áo choàng lông cáo cho nàng khoác thêm bên ngoài, buộc dây áo choàng, bọc nàng kín mít, chỉ để lộ khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, nắm lấy tay nàng, ra khỏi phòng.

Thân binh canh gác dưới hành lang thấy giữa đêm hôm khuya khoắt mà Nhị gia đột nhiên lại nắm tay một người đi ra, hơn nữa tư thế còn rất thân mật, đưa mắt nhìn nhau, lặng lẽ lui ra.

Trong viện yên ắng, tuyết lặng lẽ rơi.

Trong bóng tối, không thấy được trong viện có trồng hoa cỏ gì không, nhìn xung quanh chỉ thấy trống trải.

trên mặt đất phủ một tầng tuyết mỏng.

Hoắc Minh Cẩm dắt Phó Vân anh bước xuống bậc thang, tuyết dừng trên vai hai người. Sau cơn mưa, tuyết bay nhẹ nhẹ.

không có gió nên nàng cũng không lạnh lắm.

Hoặc bởi vì Hoắc Minh Cẩm đang cầm tay nàng, lòng bàn tay ấm áp.

Phó Vân anh đi dạo dưới tuyết, không nghĩ tới công việc ở Đại Lý Tự, không nghĩ tới kì thi hội sắp tới, chẳng nghĩ gì cả, chỉ lẳng lặng đi từng bước, từng bước về phía trước.

Chương 140: Dữ dẫn (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 140-2: Dữ dẫn (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 140-3: Dữ dẫn (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 140-4: Dữ dẫn (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 140-5: Dữ dẫn (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 140-6: Dữ dẫn (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khổng Hoàng hậu lo lắng bất an, cảm thấy lần này nhất định Hoàng thượng đã tức giận, lúc này nghe thấy giọng điệu của ngài ấy vẫn nhẹ nhàng, không có vẻ giận dữ cho lắm liền thầm thở phào nhẹ nhõm. Nàng ta cũng không dám tiếp tục đề cập tới Phó Vân nữa, lại đâm ra hận mấy đứ tiện nhân ngầm tác oai tác quái kia, còn dám lợi dụng anh trai nàng ta để ly gián nàng ta và Hoàng thượng!

Chu Hòa Sưởng nhìn theo bóng Khổng Hoàng hậu đi ra ngoài, vừa đi vừa lau khô nước mắt rồi hần tiếp tục phê duyệt tấu chương.

không thể để Khổng Hoàng hậu có thù với Vân ca nhi, tuy phi tần trong hậu cung không thể tham gia vào chính sự nhưng sau này, khi Hoàng hậu sinh được Thái tử rồi thì lại khác.

Nếu như Hoàng hậu vẫn tiếp tục thiếu hiểu biết như vậy, dù nàng ta có sinh được Thái tử thì cũng không thể để cho nàng ta nuôi dạy.

Nhưng dù sao hiện giờ nói những chuyện như vậy vẫn còn sớm.

hần âm thầm cân nhắc.

Chương 141

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 141-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 141-3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chu Hòa Sưởng viết xong một câu kinh, nhẹ nhàng hỏi: "Ban ngày nàng tập dượt tổ chức lễ thân tầm [1] với các nữ quan có mệt không?"

[1] Nghi lễ quan trọng do đích thân Hoàng hậu chủ trì tế bái do nuôi tầm, ươm tơ, dệt vải đóng vai trò quan trọng trong đời sống nhân dân thời phong kiến. Lễ thân tầm được tổ chức hàng năm vào cuối mùa xuân (tháng ba âm lịch) gồm có: Tế tầm thần, cung tang (tự mình hái dâu cho tầm ăn) và hiến kén ươm tơ.

Ánh nến lay động, Khổng Hoàng hậu được Chu Hòa Sưởng quan tâm hỏi han một câu, vành mắt không khỏi đỏ hoe.

Chỉ cần một câu này, dù vất vả thế nào đi chăng nữa cũng sẽ tan thành mây khói, hóa thành ngọt ngào.

Chương 141-4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 141-5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 142

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phó Vân anh nhíu mày nói: "Viên Lăng Bác là mệnh quan triều đình, việc này có thể lớn cũng có thể nhỏ, vẫn chưa biết được. Mọii sẽ để ý việc này, huynh về tìm thư mang tới đây đi."

Tô Đồng cúi đầu, lấy một phong thư từ trong tay áo ra, "Thư ta mang đến rồi đây."

Phó Vân anh cầm thư, đọc kỹ hai lần, bỗng nhiên lại mỉm cười, "Mọii vào cung báo với Hoàng thượng."

Thấy nàng mỉm cười, Tô Đồng không hiểu gì, "Phong thư này có chỗ nào buồn cười sao?"

Phó Vân anh lắc đầu, ngừng cười, "Đừng nói với người Viên gia là mọii đã biết việc này vội, đợi điều tra rõ ngọn nguồn rồi nói sau."

Tuy không hiểu nàng đang nói gì cho lắm, Tô Đồng vẫn cứ gật đầu, rồi do không an tâm, dặn dò thêm một câu, "Nếu là chuyện phiền toái, mọii đừng động tay vào làm gì, ta sẽ nói rõ nguyên do với tế tửu, ngài ấy sẽ không ép ta đâu, không nên để cho mọii cũng bị liên lụy."

Phó Vân anh ừm một tiếng, đột nhiên hỏi: "Cái người tên Viên Lăng Bác này có phải là có họ hàng gì với Viên Văn không?"

Viên Văn, Chu Thiên Lộc và nàng từng làm việc chung với nhau, Viên Văn giờ đang làm ở Lễ Bộ.

Tô Đồng gật đầu, "Viên Lăng Bác và Viên Văn là anh em họ, nghe nói khi còn nhỏ từng học với nhau ở tộc học."

Trong lòng Phó Vân anh đã có quyết định, về phòng thay chiếc áo bào cổ tròn, mang chụp tai, vào cung xin gặp Chu Hòa Sưởng.

Nội quan nói hôm nay Chu Hòa Sưởng tiếp kiến Quy Hạc đạo trưởng trong cung để hỏi đạo trưởng về việc ngộ đạo.

Lão Sở Vương giờ bay nhảy khắp nơi, cách đây không lâu vừa mới đi Sơn Đông một chuyến, nếu như không có tùy tùng bên cạnh ngăn cản, ông già đó còn định lên thuyền ra biển. hiện giờ đã là cuối năm, ông ta về kinh thăm Chu Hòa Sưởng, sau Tết lại chuẩn bị đi chơi Tứ Xuyên một chuyến, xem xem "Thiên phủ chi quốc" [1] trông như thế nào, có phải giống như trong lời người ta vẫn nói, khắp nơi toàn là mỹ nhân hay không.

[1] Nghĩ là đất nước của trời. Đất nước ở đây chỉ nước Thục thời Tam Quốc.

Nội quan đứng ngoài Noãn Các bấm báo Phó tự thừa tới, Lão Sở Vương ngồi bên trong cười ha hả, nói với Chu Hòa Sưởng: "Để nó vào đi."

Hai cha con ngồi xếp bằng trên giường La Hán trước cửa sổ chơi cờ, xung quanh không có nội quan hầu hạ, Lão Sở Vương ngồi yên không động đậy, Chu Hòa Sưởng đành phải bò xuống giường, đi tới trước tấm bình phong, trầm giọng báo với nội quan để Phó Vân anh đi vào.

không còn cách nào khác, là Hoàng đế, hẳn phải giữ gìn sự tôn nghiêm của mình, không thể gân cổ lên gọi người.

Phó Vân anh bước vào Noãn Các, bên trong ấm áp như xuân, nàng mặc nhiều áo, chỉ một lát sau đã toát mồ hôi đầy người.

Lão Sở Vương ngồi lệch sang một bên trên giường, vẫy tay với nàng, "Nào, Tiểu Vân Nhi, lại đây dùng trà đi."

Chẳng khác gì gọi chó gọi mèo.

Phó Vân anh cố gắng lắm mới không lườm ông ta trắng mắt, thi lễ với ông ta, lấy thư của Viên Lăng Bác ra đưa cho Chu Hòa Sưởng đọc, nói: "hắn muốn tố giác tổng đốc Quảng Đông, có thể đã bị tổng đốc Quảng Đông phát hiện, không biết giờ hắn sao rồi."

Thư của Viên Lăng Bác thoạt nhìn thì chẳng có vấn đề gì, chỉ là một bức thư nhà bình thường mà thôi nhưng trong đó có vài lỗi sai, đúng là tế tửu đã nhìn ra những lỗi sau này nên mới cảm thấy kì quái.

Tổng đốc Quảng Đông La Ứng Phong là người tham lam, hơn nữa bị nghi ngờ là cấu kết với giặc Oa, mấy vị các lão từng nghĩ tới việc gọi ông ta về kinh sư nhưng không may lại không có chứng cứ chứng minh ông ta có tội, ông ta lại đã ở Quảng Đông nhiều năm, rễ sâu lá tốt, khó có thể lay động, chỉ có thể án binh bất động xem thế nào rồi tính sau.

Chương 142-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 142-3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 142-4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 143: Bùa bình an (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 143-2: Bùa bình an (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bọn họ đi bộ lên núi, ngắm tuyết thường mai, vào trong miếu thấp hương. Đại hòa thượng trong miếu cũng từng nghe về thanh danh của Phó Vân Chương, chủ động mời y đề thơ. Bọn họ được thơm lây, được người tiếp khách trong miếu dẫn đi ăn đồ chay, cái loại mà chỉ có vương công quý tộc mới được ăn ấy, trong đó có có một món tên là "sen nghe mưa xuân" (hình minh họa ở cuối chương), toàn bộ dài sen được làm bằng đậu hũ, nhìn mềm mại tha thướt, cứ như thể đã mang được cả lá sen, dài sen vào trong bát vậy, tươi ngon, tinh khiết, lại còn rất thơm, vừa đẹp lại còn ngon, cực kỳ ngon, ngon hơn cả thịt cá. Đương nhiên, đây hẳn là do chỉ có một ít.

nói liên tha liên thiên một hồi, Viên Tam lau khô tay, lấy một chiếc túi thơm từ trong ngực áo ra, nói: "Lão đại, ta xin cho người cái túi thơm này."

"Hờ?"

Phó Vân anh đặt cây kéo trong tay xuống.

Viên Tam cầm túi thơm, hẳn nói, mặt nghiêm túc, "Ta nghe đại hòa thượng nói cái này linh nghiệm ghê lắm, bên trong còn có chú Lăng Nghiêm do đại sư tự tay viết đấy. "Tần kỳ sinh niên, nhất thiết chư độc, sở bất năng hại" [1], lão đại, người đeo cái này bên người, về sau mấy thứ tà ma ngoại đạo cũng chẳng tới gần người được nữa!"

[1] Chú Lăng Nghiêm là hồn cốt của Phật giáo, dài nhất và khó nhất. Trong chú Lăng Nghiêm có một đoạn nghĩa như sau: "Nếu có chúng sanh trong các thế giới, tùy theo vật dụng trong đất nước, hoặc lá, giấy, vải trắng để biên chép chú này, đựng trong túi nhỏ, nếu người ấy ngu muội chẳng thể tụng nhớ thì đeo trên mình, hoặc để trong nhà, nên biết người ấy trọn đời chẳng bị các thứ độc hại." (Nguồn: langnghiem.com). Viên Tam trích câu cuối cùng trong đoạn, ý là bảo Phó Vân anh đeo chú Lăng Nghiêm để nàng tránh được mọi loại độc.

Phó Vân anh mỉm cười, nhận túi thơm, cảm ơn hẳn.

Cứ tưởng rằng hẳn cũng giống như những học sinh khác, muốn thi đỗ tiến sĩ nên mới vào miếu cầu xin, hóa ra lại là để lấy bùa bình an cho nàng.

Nàng rót hai chén trà, đưa một chén cho Viên Tam, ngồi đối diện hẳn.

"Viên Tam... Có chuyện này muốn nói với người."

Viên Tam uống một ngụm trà, ngược mắt lên nhìn nàng, ngồi đó chờ nàng nói.

Nàng định nói lại thôi.

Viên Tam nở nụ cười, "Lão đại, người làm sao thế?"

Có chuyện gì mà khó nói vậy chứ?

Phó Vân anh đưa ngón tay vuốt ve miệng chén, nói: "Người đi theo ta cũng mấy năm nay, ta coi người như người nhà."

Viên Tam ưỡn ngực, hai mắt sáng rỡ, vô cùng đắc ý, hỏi: "Ta có thể nói cho Khải ca là người nói thế không?"

Phó Vân Khải là anh trai của lão đại, bởi cái quan hệ này mà Phó Vân Khải suốt ngày khoe khoang trước mặt hẳn, hiện giờ lão đại

cũng coi hấn là người nhà rồi, hấn và Phó Vân Khải thực ra cũng chẳng khác nhau là mấy, ha ha!

Chương 143-3: Bùa bình an (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 143-4: Bùa bình an (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 144: Phật Lang Cơ (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 144-2: Phật Lang Cơ (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Năm đó việc đi xuống Tây Dương đã tốn rất nhiều tiền, hiện giờ triều đình không lấy đâu ra nhiều tiền như vậy. Hơn nữa, nay đã không bằng xưa. Ngày ấy khi đội tàu xuống Tây Dương, quốc triều binh hùng tướng mạnh, uy phong chấn áp bốn bể, nhưng không lâu sau đó, triều đình đã dần mất đi toàn bộ quân tinh nhuệ trong quân đội, từ đó đang hưng thịnh trở thành suy yếu, từ thế công chuyển thành thế thủ, không chỉ có thực lực quân sự không bằng trước kia, mà bên trong triều đình cũng có nhiều mâu thuẫn [1].

[1] Ý chỉ việc Trịnh Hòa đưa đội tàu xuống Tây Dương thời Minh Thành Tổ, Minh Nhân Tông. Triệu Hòa đi tổng cộng 7 chuyến đi, kết thúc vào năm 1433 thì năm 1449, thiết kỵ Mông Cổ phục kích cuộc hành quân của Minh anh Tông, bắt sống Hoàng đế. Sau này, nhà Minh từ bỏ việc đưa thuyền ra ngoài thám hiểm.

Lưu dân bạo loạn, tai họa khắp nơi... Giờ loạn trong giặc ngoài, triều đình thật sự không thừa sức lực để đi tới Tây Dương lần nữa.

Trong cảm nhận của mấy người Vương các lão, đi xuống Tây Dương không chỉ tốn tiền tốn của mà còn có thể khiến cho toàn bộ triều đình suy sụp, không gượng dậy nổi nữa.

Cho nên, nước Phật Lang Cơ, Mãn Lạt Gia, nước Xiêm La cái gì chứ... Cứ để mặc bọn họ muốn đánh thế nào thì đánh, chỉ cần không đánh tới Trung Nguyên, triều đình sẽ không quan tâm, cũng không nên quan tâm.

Ánh mắt của Vương các lão mang theo ý khiến trách một cách rõ ràng, ông ta cho rằng Phó Vân anh cố ý khơi mào sự hiểu thẳng trong lòng Chu Hòa Sưởng sẽ mang lại cho cả triều đình và dân chúng tai họa lớn mà không ai dự đoán trước được.

Phó Vân anh mặt không đổi sắc, nhìn bức tường cùng màu son đứng sừng sững trong tuyết, "Lão tiên sinh, hạ quan cũng không có ý cổ vũ Hoàng thượng. Tàu của chúng ta không kiên cố được như tàu của Phật Lang Cơ, uy lực của súng ống không mạnh mẽ bằng súng của bọn chúng... Bọn chúng hiểu rõ về chúng ta, chúng ta thì đến chuyện người Phật Lang Cơ tới từ chỗ nào cũng phải tranh cãi hồi lâu. Nhưng bọn chúng chiếm cứ các đảo trên biển, dòm ngó đất liền đã lâu. Giặc ở cạnh giương, sao có thể ngủ say! Nếu như bọn chúng không có ý tốt thì chúng ta cũng nên chuẩn bị sớm, ít nhất phải biết rõ lai lịch, quốc gia, cấu tạo vũ khí của bọn chúng."

Nàng không sử dụng loại ngôn ngữ khiến người ta rung động tới tận tâm can, chỉ bình tĩnh nói lên suy nghĩ của chính mình.

Vương các lão hơi nhíu mày, vẫn cứ không tán đồng với cách làm của nàng.

Ông ta lo lắng sốt ruột, hiện giờ nhìn thì có vẻ thiên hạ thái bình, nhưng thực ra khắp nơi đều có nguy cơ, loạn trong giặc ngoài, Vệ Sở các nơi chỉ được cái mã bề ngoài; Vệ Nô ở Đông Bắc như hổ rình mồi, triều đình không lấy đâu ra quân lương; trong nhà dân chúng không có đủ lương thực tích trữ, nếu như lúc này lại có thiên tai, sợ rằng dân chúng sẽ đứng lên khởi nghĩa, triều đình thực sự không chịu nổi biến động nữa đâu!

Chương 144-3: Phật Lang Cơ (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chu Hòa Sưởng gật đầu, nghĩ chút nữa sẽ bảo người trong Nội Các nghĩ chiếu chỉ, rồi hấn lại nói: "Sao đệ lại có nhiều hiểu biết về Phật Lang Cơ và Mãn Lạt Gia thế?"

Dứt lời, hấn bảo nội quan đang đứng hầu bên cạnh mang tấm bản đồ khi nãy mang tới, mở ra trên giường đất, dùng ngón tay vạch tới vạch lui, thờ dài, "Thế mà Trẫm chưa bao giờ biết những chuyện này."

Vương các lão sợ Chu Hòa Sưởng cũng giống như cái vị tiểu Hoàng đế bướng bỉnh trước kia, đòi lại khởi động lại việc đi xuống Tây Dương [2], nên đã thu hết tất cả những công văn, ghi chép có liên quan tới việc đi xuống Tây Dương lại, cất đi, không cho các đại thần nhắc tới trước mặt hấn, hấn đương nhiên sẽ không tự nhiên nghĩ tới.

[2] Ý chỉ Minh Tuyên Tông. Vị Hoàng đế này từng có ý định này, hạ lệnh cho Binh Bộ trình bản đồ, tài liệu của Trịnh Hòa lên nhưng các đại thần nói dối là đã thiêu hủy, kế hoạch bị hủy.

Phó Vân anh nói: "Cũng là trùng hợp thôi, vừa hay trước kia thần từng tìm người của Lễ Bộ hỏi thăm chuyện này nên cũng biết một chút."

Ban đầu là do Hộ Bộ thị lang nhắc tới, hôm ấy nàng tới Hộ Bộ có việc, nghe thấy bọn họ đang thảo luận chuyện bạc trắng đổ vào

Trung Nguyên đột nhiên giảm mạnh, lòng hiếu kỳ nổi lên nên đứng bên cạnh nghe một lúc. Sau đó, nàng về nhà tìm đọc sách vở, bản đồ, đúng lúc đó Hoắc Minh Cẩm lại tới tìm nàng, tiện tay cầm bút lên, vẽ ra vị trí đại khái của mấy chục quốc gia triều cống trên bản đồ, giảng giải kỹ càng cẩn thận cho nàng nghe, nàng ghi nhớ trong lòng.

Hoắc Minh Cẩm ở trên biển nhiều năm như thế cũng chẳng phải ngồi không.

Chỉ có điều chuyện này không thể nói cho người khác.

Thỏ khôn có ba hang, đường lui mà Hoắc Minh Cẩm để lại chính là ra biển nên không thể để lộ chuyện của chàng.

"Hoàng thượng, Hộ Bộ thị lang viết một tấu chương về chuyện lưu thông bạc trắng, ngài đã đọc chưa?"

Tác giả có lời muốn nói:

Những vấn đề liên quan đến hệ thống triều cống, tham khảo "Vạn Lịch minh hội điển".

Phải nhấn mạnh một câu, nội dung trong truyện đều là hư cấu.

Nhưng mà nước Mãn Lạt Gia thực sự tồn tại, đại khái là ở gần eo biển Malacca hiện giờ.

Người Tiểu Phật Lang Cơ và Đại Phật Lang Cơ vốn là để chỉ người Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha.

Chương 145: Thiếu bạc (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 145-2: Thiếu bạc (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 145-3: Thiếu bạc (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chàng kề sát lại bên nàng, trán đặt lên trán nàng.

Phó Vân anh không nói gì, nhẹ nhàng ôm lấy eo chàng.

Chương 146: Ăn Tết (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 146-2: Ăn Tết (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mùng một Phó tứ lão gia sẽ về Lương Hương, hôm nay ở lại đón giao thừa với mấy người Phó Vân anh.

Ông tuổi đã cao, sợ lạnh, ngồi gần chậu than nhất. Mấy gã sai vặt ngồi xồm bên cạnh hâm nóng rượu, ông thoải mái nằm dựa vào giường, thi thoảng lại cầm chén rượu lên nheo mắt nhấp một ngụm đầy khoan khoái.

Phó Vân Khải và Viên Tam ngồi cạnh nhau tranh giành một chiếc thảm, rõ ràng cả hai đều không lạnh, không cần thảm nhưng bọn họ cố tình muốn cướp, chiếc thảm bị bọn họ giành đi giật lại, biến dạng.

Ở trong phòng không cần phải có nhiều quy củ, Phó Vân Chương không đội mũ, chỉ dùng khăn lưới, mặc chiếc đạo bào cổ chéo màu lam nhạt, vạt áo mở hờ, dựa nghiêng vào mấy chiếc gối nhung xem hai người họ đùa giỡn.

Phó Vân anh thấy trà của y đã lạnh, đổi cho y một chén trà nóng, đưa mắt ra hiệu cho Kiều Gia mang thứ mình mua trước đó ra.

Kiều Gia đi ra ngoài một chốc, bưng một chiếc hộp đi vào.

Phó Vân anh nhận chiếc hộp, đưa tới trước mặt Phó Vân Chương, "Nhị ca, tặng huynh này."

Phó Vân Chương ngạc nhiên, nhận chiếc hộp, mở ra, trong hộp lót một lớp lụa đỏ thẫm, bên trong là một chiếc cổ cầm kiểu Trọng Ni sơn đỏ khảm trai, hoa văn sinh động, mặt đàn trơn bóng.

Y cúi đầu mỉm cười, ngón tay lướt qua thân đàn tinh xảo.

"Tức mộc vi cầm, luyện ti vi huyền [1]. Đây là đàn bằng gỗ cây ngô đồng sao?"

[1] Đẽo gỗ làm đàn, lấy tơ làm dây. Theo truyền thuyết, cổ cầm là do Thần Nông chế tạo. Thần Nông thấy chim phượng hoàng đậu trên cây ngô đồng hát rất êm tai bèn lấy gỗ ngô đồng làm thân đàn, lấy tơ làm dây đàn, tạo thành cây đàn đầu tiên, sau này để phân biệt với các loại đàn khác, người ta gọi loại đàn này là cổ cầm. Vậy nên trong bản edit có đoạn mình để là cổ cầm, lúc để là đàn cổ, cổ cầm không có nghĩa là đàn cổ, mà là tên của loại nhạc cụ này.

Phó Vân anh gật đầu, "Đây vốn là một chiếc đàn cổ, đáng tiếc là không đánh được nữa, nhờ thợ thủ công ở Tô Châu sửa chữa và sơn lại, nhị ca, huynh thử xem xem."

"Người Tô Châu khéo léo tinh tế, đàn bọn họ làm ra là hạng nhất rồi."

Phó Vân Chương mỉm cười nói, nhìn kỹ thân đàn, quả nhiên nhìn thấy vân gỗ nhàn nhạt, chiếc đàn này hẳn là đã lắng đọng không biết bao nhiêu năm tháng.

hắn gảy nhẹ lên dây đàn, tiếng đàn thanh thoát, âm sắc du dương.

"Là một chiếc đàn tốt. Sao muội lại nghĩ đến việc tặng ta cái này?"

Chương 146-3: Ăn Tết (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thị nữ muốn nói lại thôi, định khuyên nàng mang thêm mấy cây trâm thoa nhưng thấy mái tóc nàng vừa đen vừa dày, thực ra cũng không cần thiết phải dùng quá nhiều đồ trang sức, chỉ dùng một chiếc trâm ngọc cũng đã rất đẹp rồi.

Phó Vân anh ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, trời gần tảng sáng, mặt trời bắt đầu ló lên.

Phụ nữ ăn mặc trang điểm đúng là phức tạp, chỉ chớp mắt trời đã sắp sáng, nếu như mặc nam trang, giờ hẳn nàng đã mặc xong lâu rồi.

Nàng khoác thêm áo choàng, thắt dây lụa, ra khỏi phòng.

Kiều Gia biết hôm nay nàng sẽ mặc đồ nữ, không dám ngẩng mặt lên nhìn nàng, đầu cúi gập xuống, chờ dưới hành lang dài.

Phó tứ lão gia, Phó Vân Chương, Phó Vân Khải ở bên ngoài chờ, đứng cạnh cửa khe khẽ nói chuyện với nhau, nghe thấy tiếng bước chân liền đồng thời ngẩng đầu nhìn qua.

Toàn viện được thủ vệ nghiêm ngặt, im phăng phắc.

Phó Vân anh bước ra khỏi ngạch cửa, ngẩng đầu.

Có tiếng hít vào.

Phó Vân Khải trợn mắt há mồm, nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, tay run run kéo tay Phó Vân Chương ở bên cạnh, "Nhị ca... Đây là?"

Phó Vân Chương mặt không đổi sắc, chăm chú nhìn Phó Vân anh, khẽ đáp: "Là anh tỷ nhi."

Tiểu cô nương trưởng thành rồi, anh tỷ nhi bé nhỏ trước kia còn chải tóc song kế, mặc áo vàng váy xanh đã trở thành đại cô nương mắt ngọc mày ngài trước mắt, tựa như một cảnh hải đường lẳng lặng nở rộ trong bóng đêm thanh lãnh, ngẩng đầu chờ đón ánh trăng.

"Hữu mỹ nhất nhân, uyển như thanh dương" [2].

[2] Trích "Dã hữu thảo man 2" trong Kinh thi, nghĩa là "Có một người con gái xinh tươi, mày đẹp mắt trong đẹp đẽ".

Thấy biểu cảm trên khuôn mặt Phó Vân Khải thực sự quá kì quặc, Phó Vân anh sờ mặt mình, "Rất kỳ quái sao?"

hắn đâu phải chưa từng nhìn thấy nàng lúc còn nhỏ, có cần phải sợ hãi đến thế này không?

Phó Vân Khải trợn tròn mắt, miệng mãi vẫn chưa khép lại nổi, vẻ mặt như thể không thể tin nổi những gì trước mắt.

hắn biết anh tỷ nhi xinh đẹp, nhưng mà bình thường nàng cũng mặc nam trang giống mình, dù có đẹp đi chăng nữa thì nói cho cùng cũng là đẹp kiểu nhẹ nhàng điềm đạm. Đột nhiên nàng mặc áo váy, chải tóc thùy kế, yêu kiều thướt tha đứng trước mặt hắn, vừa có tư thế oai hùng hiên ngang lại có vẻ đẹp lung linh kiêu diễm chỉ thuộc về con gái, lực sát thương quá mãnh liệt!

Bỗng nhiên cảm thấy muốn đánh em rể thì phải làm sao bây giờ?

Chương 147: Phi ngựa (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 147-2: Phi ngựa (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 147-3: Phi ngựa (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 147-4: Phi ngựa (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cảm xúc trong lòng chàng trải rộng mênh mông, bàn tay chạm ra sờ đến chỗ khác, cảm thấy bản thân mình lại bắt đầu kích động.

Phó Vân anh bị chỗ kia làm cho bưng tỉnh, hai hàng lông mày nhíu mại, mở mắt, đôi mắt mê mang, hôn nhẹ lên cằm chàng, "Minh Cẩm ca ca, ta mệt rồi."

Giọng điệu như tiếng nhạc, lại hơi giống làm nũng.

Câu nói này của nàng khiến cho Hoắc Minh Cẩm mềm nhũn cả người.

Trong màn, ánh nến nhảy nhót.

Chàng hôn lên tóc nàng, mỉm cười không một tiếng động.

Chương 148: Người Hoa (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 148-2: Người Hoa (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 148-3: Người Hoa (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vệ Sở ở các nơi và Lương Hương mở rộng trồng trọt, sản lượng lương thực tăng cao, thậm chí vào năm mất mùa vẫn có thể đủ để nuôi sống một nhà mấy người, những loại lương thực đó đến từ hải ngoại.

Nàng đã căn cứ vào kinh nghiệm gieo trồng ở Vệ Sở và Lương Hương, dâng sớ lên Chu Hòa Sưởng, xin mở rộng phạm vi trồng trọt ở phương bắc, Chu Hòa Sưởng hết sức tán thành. Trong cung đã có những thứ xuất phát từ hải ngoại đó từ lâu, nhưng các vị quan lớn và những nhà quyền quý chỉ coi những thứ đồ hải ngoại đó là vật lạ để đem ra khoe khoang chứ không nghĩ tới việc giao cho dân chúng để trồng trọt. hấn mở ra một khu gieo trồng ở Tây Uyển, lệnh cho người dưới gầy giống, chỉ cần có thể ăn thì sẽ tiếp tục cải tiến.

Ăn no, dân chúng mới có thể an tâm mà sống.

Nhưng như vậy vẫn còn chưa đủ, nếu biết tình trạng thiếu bạc có thể khiến cho sự phồn hoa của Giang Nam sụp đổ trong nháy mắt thì phải tìm ra biện pháp xử lý.

Người Phật Lang Cơ cử sứ thần tới triều cũng chẳng phải là do bọn họ ăn năn hối cải vì vụ tàn sát kia, mà là bọn sợ hãi Thiên triều, sợ bị trả thù nên mới phái người tới Trung Nguyên thử thái độ của họ.

Nếu như lần này nhẹ nhàng buông tha như vậy, về sau tất cả những thương nhân giàu có người Hoa ở khắp các đảo trên biển sẽ chỉ như cánh bèo trôi, không có chỗ dựa, bọn họ có thể trở thành oan hồn trước lưỡi đao của dân bản xứ bất cứ lúc nào.

Những kẻ đến từ ngoại quốc đó sẽ còn hãm hại bọn họ nhiều lần nữa.

một bên là chế độ cấm biển đã dần mất đi tác dụng, một bên là đám giặc Oa ngày càng tàn nhẫn, đám thương nhân người Hoa thông đồng với giặc Oa để làm bậy, đám người Đại và Tiểu Phật Lang Cơ...

Buôn bán trên biển rối như tơ vò.

Theo ý Phó Vân anh, nếu đã loạn tới mức khiến triều thần phải bó tay không đưa ra nổi biện pháp nào, thì chi bằng dùng cách đao sắc chặt đay rối [1].

[1] Sử dụng động thái quyết liệt để xử lý những vấn đề khó khăn rối rắm.

Trong lúc còn đang trầm tư, nàng nghe thấy Ôn Mân chậm rãi nói: "Mỗi năm thuế quan thu được không bằng một phần trăm so với thuế ruộng."

Ông ta tính toán rồi phân tích cho Chu Hòa Sưởng nghe, trong lượng thu nhập từ thuế hằng năm, thuế ruộng thu vào ước chừng hai ngàn vạn lượng mà thuế quan chỉ thu được có hai mươi vạn lượng, buôn bán trên biển cũng không thể mang đến thu nhập cho quốc gia.

Vậy nên đất liền mới là căn bản, không nên vì chuyện nào động trên biển mà gây chiến tranh.

Quan viên Lễ Bộ phụ họa theo.

Chu Hòa Sưởng nghe hết ý kiến của mấy vị đại thần, phát tay bảo bọn họ ra ngoài.

Nội quan vào báo, Hoắc đốc sư tới.

Chu Hòa Sưởng vội kêu mời vào, hỏi ý kiến của chàng.

Hoắc Minh Cẩm lãnh đạm trả lời: "Nghe nói thành lũy của đảo Song Ngư là do người Đại Phật Lang Cơ và Tiểu Phật Lang Cơ xây dựng, chúng có tàu hay pháo tốt, hoành hành trên biển, chưa từng có đối thủ, thần nguyện đánh với chúng một trận, xem bản lĩnh của chúng thế nào."

Chàng nói năng đơn giản khiêm tốn, tựa như những lần xuất chinh trong quá khứ.

Chu Hòa Sưởng vui mừng khôn xiết, trước đó hẳn từng suy xét tới việc phái ai đi tấn công đảo Song Ngư, người khác thì không được việc, Hoắc Minh Cẩm thì chắc hẳn không mời được, không ngờ chàng lại chủ động nói ra.

hắn không muốn làm theo lời các vị đại thần, cứ tùy tiện buông tha cho người Đại Phật Lang Cơ như thế. Cứ coi như triều đình không muốn báo thù cho những thương nhân người Hoa chết thảm đó đi, vậy thì cũng nên tỏ thái độ một chút, dạy cho người Đại Phật Lang Cơ một bài học.

Nhân dịp này phải đuổi đám người Đại và Tiểu Phật Lang Cơ cùng đám giặc Oa đang chiếm cứ đảo Song Ngư đi, Hoắc đốc sư đích thân suất binh xuất chinh, nhất định bách chiến bách thắng!

Tác giả có lời muốn nói:

Cuối cùng anh tử nhi chắc chắn sẽ công khai thân phận nữ tử.

sự kiện tàn sát người Hoa là có thật trong lịch sử, tuy nhiên tương đối phức tạp, tất cả những điều viết trong truyện đều là giả thiết cho phù hợp tình tiết, không giống với lịch sử thật sự.

Chú thích của editor:

- *Súng đại bác phương Tây nào thì triều Minh cũng gọi là Hồng Di đại pháo hết.*

- *Cho bạn nào không biết thì thuế quan là thuế xuất nhập khẩu. Mình chính là đũa không biết đó. Nghe rất quen nhưng vẫn phải đi tra.*

Chương 149: Bồi thường (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 149-2: Bồi thường (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 149-3: Bồi thường (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 149-4: Bồi thường (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 149-5: Bồi thường (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 150: (một) (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã tới cạnh cổng thành, gần đó có một hàng rỗng rảnh, những phụ nữ mặc trang phục lộng lẫy đang xếp hàng sờ đình, nghe nói như vậy có thể sinh con trai.

Thấy Phó Vân Chương nhìn về phía hàng người trước mắt, hình như cũng có ý định xếp hàng, Phó Vân anh dờ khóc dờ cười, nhanh chóng kéo y ra, "Đừng, nhị ca, muội không sờ cái kia đâu!"

hiện giờ nàng đang mặc trực thân, dùng khăn lưới, đội khăn phúc, nếu như công khai xếp hàng sờ đình trước mặt tất cả mọi người thì chẳng phải sẽ lộ tẩy hay sao?

Phó Vân Chương trầm mặc một lát, nhưng mà cũng chẳng giữ bộ mặt nghiêm túc được lâu, bật cười, "Có định để muội sờ đình đâu... Dọa muội chút cho vui thôi."

nói đùa mấy câu rồi lại lang thang không mục đích, hòa vào dòng người cuồn cuộn đi dạo khắp chốn, ra chợ đèn hoa mua mấy xấp giấy, mấy câu bút, mấy thỏi mực và mấy thứ đồ chơi là lạ ít thấy, cuối cùng mua một hộp lớn toàn đồ ăn vặt để mang về nhà cho Phó Vân Khải và Viên Tam.

Kiều Gia và hai người tùy tùng giúp họ xách đồ.

Lúc về đến nhà đã là sau nửa đêm, bóng đêm đặc sệt, Phó Vân anh gần như ngã lưng xuống giường là ngủ ngay.

Hôm sau nàng vẫn dậy sớm như cũ, sắp xếp công văn đi nha thự.

Lúc ăn sáng nàng không nhìn thấy Phó Vân Chương, Liên Xác tới nói với nàng hôm nay y phải ra ngoài thành làm việc, không đi Hình Bộ.

Nàng đành phải đi Đại Lý Tự một mình. Tới nơi, Tề Nhân tới tìm nàng, bàn bạc với nàng chuyện mà Chu Hòa Sưởng đã nói trước đây, chọn một vụ án rồi viết rõ ngọn nguồn và quá trình xử án, phán quyết, sử dụng hình thức bản thoạt hoặc công báo [1] để thương nhân bán sách khắp nơi khắc bản rồi bán cho dân chúng.

[1] Nguyên văn là "đề báo", là một loại báo chí cổ đại, hình thức giống "cáo thị" trong phim TQ, nhưng thường do triều đình phát hành, được gửi đến các địa phương, chỉ đề cập những vấn đề quan trọng như sắc lệnh của hoàng đế, chiến tranh, v.v... Dân chúng được quyền sao chép để loan truyền tin tức. Đề là công báo vì từ này VN mình dùng để chỉ ấn phẩm chính thức của nhà nước.

Trong số các bình sự ở Đại Lý Tự, có mấy người ở Chiết Giang, Nam Trục Lệ. Họ nói ở phía nam, trên phố phường, từ lâu đã xuất hiện một loại báo gọi là "công báo dân gian", bình thường toàn đăng mấy thứ văn thơ thô tục hoặc là mấy câu chuyện vô căn cứ, viết thế nào cho càng giật gân càng tốt, quan phủ từng phái người tới đóng cửa mấy lần nhưng hầu như không có tác dụng gì. Nếu như triều đình có thể nhân cơ hội này để xử lý thứ công báo dân gian kia, không nói có thể có tác dụng gì khác hay không, ít nhất cũng có thể giúp làm sạch bầu không khí.

Sau khi nghe ý kiến của mấy bình sự, Tề Nhân nói:
"Nếu một tháng một vụ án thì Đại Lý Tự nhiều việc quá lo không hết. Nếu đổi thành hai tháng một vụ thì mới có thể làm được, ba tháng một vụ cũng được."

Phó Vân anh gật đầu, "Hạ quan cũng chỉ đưa ra một ý tưởng bước đầu, rốt cuộc thực hành thế nào thì còn cần các vị đại nhân đưa ra quyết định."

Tề Nhân trầm tư một lát, bỗng nhiên lại thì thầm: "Việc này là do người của Đại Lý Tự chúng ta phục trách à? Hay phải hợp tác với cả Hình Bộ và Đô Sát Viện nữa?"

Phó Vân anh bật cười, "Đại nhân, loại việc như thế này đương nhiên phải do mọi người đồng tâm hiệp lực làm rồi."

Nếu giao việc này cho Đại Lý Tự, Hình Bộ và Đô Sát Viện nhất định sẽ không chấp nhận đâu! Người của Đại Lý Tự mà phụ trách việc phát hành công báo, như vậy sẽ không tránh được việc gài câu gài chữ để khuếch đại sự anh minh của Đại Lý Tự, rồi sau đó không biết là vô tình hay cố ý, châm chọc Hình Bộ và Đô Sát Viện mấy câu, Hình Bộ và Đại Lý Tự làm sao có thể chịu thiệt như vậy được?

Tề Nhân bĩu môi, hợp tác với Hình Bộ và Đô Sát Viện sẽ thường tạo ra va chạm, đúng là rách việc.

Người hợp tác ở Hình Bộ và Đô Sát Viện là do Phó Vân anh chọn.

Ở Hình Bộ, nàng chọn Phó Vân Chương, y ôn tồn lễ độ, rất biết cách giao tiếp với những người làm ở cơ quan khác, nàng cử hiền bất tị thân [2], người đầu tiên nàng nghĩ đến chính là y.

[2] Tư tưởng này nghĩa là: người hiền tài nào cũng cần được công nhận đề cử, không bởi người đó là người thân của mình mà kiêng dè.

Ở Đô Sát Viện, nàng chọn một học sinh của Ôn Mân, Trước khi, lúc còn cùng làm trợ thủ cho Ôn Mân, người nọ từng tới kể khổ với Phó Vân anh nhiều lần. Chọn hẳn, một là bởi hẳn thành thật phúc hậu, hai là bởi hẳn viết văn rất hay, có thể khiến cho công báo của quan phủ cũng trở nên gay cấn, thú vị, hấp dẫn người đọc.

Còn ở Đại Lý Tự là Tề Nhân và Phó Vân anh, Triệu Bật đã bị phái đi Hà Nam lo đề điều rồi.

Trợ thủ sẽ do người trong tam pháp tự lựa chọn, mỗi nơi năm người.

Hôm nay Phó Vân Chương không tới Hình Bộ, bọn họ vẫn tìm cơ hội gặp nhau một lần, về cơ bản toàn là những người trẻ tuổi, hơn nữa còn đều là những quan viên trẻ đã được thăng chức nhanh chóng vào khoảng thời gian trước và sau khi Chu Hòa Sưởng đăng cơ, biết tính toán thiệt hơn, làm việc nhanh nhẹn nên đã nhanh chóng bàn bạc và lên kế hoạch cơ bản.

Đầu tiên là phải chọn một vụ án, vụ án này tốt nhất phải là vụ án chấn động một thời để dân chúng nóng lòng muốn biết ngọn nguồn nhưng lại không thể liên quan đến thế lực của quan lại hoặc thế gia, như vậy mới tránh được việc vừa bắt đầu đã đắc tội các vị quan lớn trong triều đình.

Việc này được giao cho người của Hình Bộ phụ trách, bọn họ sẽ sàng lọc và chọn ra mười vụ án để người của Đại Lý Tự và Đô Sát Viện lựa chọn.

đang bàn tán sôi nổi, nội quan đã tới truyền chỉ, bên cung Càn Thanh triệu Phó Vân anh vào cung gấp.

Chương 150-2: (một) (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 150-3: (một) (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 150-4: (một) (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phó Vân anh cầm tấm bản đồ rách bươm lên nhìn kỹ rồi nói:
"không thể dựa vào tấm bản đồ này mà vẽ lại được, người đưa tư liệu ra đây, giao cho người Lễ Bộ vẽ lại."

Bạch Trường Nhạc hơi chần chừ.

Phó Vân anh gõ gõ vào bản đồ, "trên bản vẽ này, triều ta nằm ở châu Á rơi vào một góc..."

Bản đồ của người Phật Lang Cơ vẽ ra một thế giới bị đại dương vây quanh, bọn họ còn vẽ rằng thế giới là hình cầu, có năm đại lục, lần lượt là Âu La Ba, Lợi Vị Á, Bắc và Nam Á Mặc Lợi Gia và một mảnh đại lục ở phương nam [3].

[3] Tên châu lục mình để đúng bản gốc, lần lượt hiểu là châu Âu, châu Á, Bắc và Nam Mỹ và có lẽ là Australia (theo miêu tả thì mình đoán thế). Đây là tên để trong những tài liệu đầu tiên của người châu Âu ở TQ, được phiên âm từ tiếng Bồ Đào Nha (Tiểu Phật Lang Cơ chính là Bồ Đào Nha). Tại sao lại là Australia mà không phải châu Phi thì mình không biết đâu nhé, truyện viết thế.

Tấm bản đồ này không phải cực kỳ chuẩn xác nhưng dù sao ít nhất vẫn hoàn chỉnh hơn những tấm bản đồ hiện nay được cất giữ trong cung. trên bản đồ cũng có nhiều vùng đất mà năm đó đoàn thuyền xuống Tây Dương đã từng đi qua. Trong cung có bản đồ mà các quan viên năm đó đã vẽ lại, có thể so sánh, bổ sung với bản đồ này của Bạch Trường Nhạc để hoàn thiện thêm.

Chỉ tiếc trong tấm bản đồ này Trung Nguyên không nằm ở trung tâm. Nếu dâng tấm bản đồ này lên, những đại thần trong triều kia nhất định sẽ mắng chửi Bạch Trường Nhạc té tát, sau đó sẽ nhất định không chịu thừa nhận tấm bản đồ.

Bạch Trường Nhạc nhanh chóng hiểu được ẩn ý của Phó Vân anh, vội nói: "Thế thì tôi sửa ngay đây! Trung Nguyên đương nhiên là quốc gia ở trung tâm rồi!"

Người truyền giáo này đúng là khôn khéo thật.

Phó Vân anh đưa ngón tay trên bản đồ, lơ đãng hỏi: "Năm nào tàu buôn của Phật Lang Cơ cũng vận chuyển rất nhiều bạc tới cảng Lữ Tống, bạc này đến từ Âu Ba La sao?"

Phật Lang Cơ là đất nước nằm trên đại lục Âu Ba La ở phương tây.

Bạch Trường Nhạc cười hề hề, lắc đầu, "thật sự không dám giấu giếm, Phật Lang Cơ có diện tích nhỏ hẹp, trữ lượng bạc không nhiều, bạc của bọn họ đều tìm được từ Bắc và Nam Á Mặc Lợi Gia."

Ngón tay ông ta di qua đại dương tới một đại lục khác, đại lục kia cách Trung Nguyên rất xa, nếu đi tàu cũng phải mất ít nhất mấy tháng.

Chương 150-5: (một) (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 151: (hai) (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 151-2: (hai) (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 151-3: (hai) (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 151-4: (hai) (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 151-5: (hai) (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 151-6: (hai) (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kiều Gia kinh hãi.

Trong thư phòng, đồng tử Phó Vân anh co lại, một lát sau, nàng mới thét lên: "Người nói cái gì?"

Chương 152: (ba) (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 152-2: (ba) (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 152-3: (ba) (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 152-4: (ba) (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 152-5: (ba) (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 152-6: (ba) (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Từ lúc còn trong tã lót, y bị bán đi, một lượng ba tiền năm phân bạc kia đã cắt đứt toàn bộ máu mủ ruột rà.

không cần thiết phải gặp mặt.

Y không là con trai của bất kì ai, chỉ là chính y mà thôi.

Chương 153: (bốn)

Phía chân trời, mây tuôn cuộn cuộn.

Ánh sáng vàng nhạt đâm xuyên qua những tầng mây rục rĩ, phủ xuống mặt biển mênh mông.

Gió biển ấm áp ẩm ướt mang theo hương vị tanh tanh mặn mặn thổi tung cờ xí, cờ bay phấp phới.

Đám binh lính cầm thương dài trong tay, đứng trên vách đá hiểm trở bên bờ biển.

Gió lớn thổi quần áo bay phần phật, dường như định quăng cả người bọn họ xuống biển, bọn họ vẫn không nhúc nhích, đứng nghiêm trang, phóng tầm mắt bình tĩnh nhìn ra xa.

Mấy chiếc thuyền với cột buồm cao vút bắt đầu cập cảng, sau một hồi kèn một tiếng dài ba tiếng ngắn, những lá cờ lớn màu đen bung ra.

Binh lính phòng thủ trên cảng bước lên nghênh đón.

Người người chen chúc xô đẩy, chen vai thích cánh nhưng không ai dám nói ra tiếng, chỉ có tiếng bước chân dồn dập nặng nề, đến một tiếng ho khan cũng không nghe thấy.

Đám thương nhân trên biển được binh lính lịch sự mời ra khỏi tàu, bước chân lên mặt đất vững chắc, nhìn nhau, run rẩy, khép chặt áo bào trên người, mặt mày rầu rĩ.

Đúng tối ngày hôm qua, sau nửa tháng chỉ bao vây chứ không hề tấn công lên đảo Song Ngư và hay đánh vào thành lũy trên đảo, Hoắc

đốc sư đột nhiên lợi dụng lúc đêm tối sương mờ dày đặc, tàu thuyền của Phật Lang Cơ phòng thủ lơ lửng, xông vào cảng, đánh lên đảo, phá hủy thành lũy được xây dựng kiên cố trên đảo, đánh đắm tàu thuyền của người Phật Lang Cơ.

Sau một hồi hải chiến kịch liệt, người Đại và Tiểu Phật Lang Cơ, người Hồng Mao [1], người Tây Dương, người Oa đều bị giết tại chỗ.

[1] Từ chỉ người da trắng theo ngôn ngữ Mân Nam (được dùng ở Phúc Kiến và Đài Loan).

Cuộc chiến năm ngoài dự liệu, tới tận khi kết thúc vẫn khiến đám thương nhân trên biển trở tay không kịp. Trong số bọn họ vẫn có nhiều người chưa kịp hoàn hồn, đội quân trên biển đã thua từ người Phật Lang Cơ, Ronin Nhật Bản [2], người Triều Tiên, cho đến cướp biển Trung Nguyên lại bỗng nhiên thành công cướp lại đảo Song Ngư.

[2] Ronin là những samurai không còn chủ tướng (chủ tướng đã chết hoặc không tin tưởng người đó nữa), trở nên nghèo khổ, lang thang.

Hoắc đốc sư chỉ bao vây chứ không tấn công trong nửa tháng trời, hóa ra không phải không làm gì được bọn họ, mà là chậm rãi chờ thời cơ, vây hết bọn họ lại hết trên đảo rồi bắt hết cả lượt.

Bọn họ là những thương nhân trên biển người Trung Nguyên nên mới thoát chết lần này, bị thuộc hạ của Hoắc đốc sư bắt sống, đưa tới hòn đảo nhỏ cách đảo Song Ngư chỉ một khe biển hẹp này.

Nhưng nghe người ta nói, Hoắc đốc sư cũng chẳng định buông tha cho bọn họ mà là định đưa bọn họ về Trung Nguyên lăng trì xử tử.

Triều đình nhất định phải đuổi cùng giết tuyệt bọn họ.

Đám thương nhân trên biển đờ đẫn, nhanh chóng bị lừa đến một bãi đất trống.

Gió biển gào thét, thoang thoảng đầu đây có mùi tanh tươi của máu tươi, máu của người Phật Lang Cơ bắn tung tóe khắp cảng.

Có người nhớ lại cảnh tay chân rơi rụng trôi nổi trên cảng biển, khom lưng nôn mửa, khóc ròn mà không dám phát ra tiếng.

rõ ràng đã vào xuân, trời ấm áp, nhưng khung cảnh lại đìu hiu lạnh lẽo.

Đúng lúc này, ở cảng truyền tới tiếng kèn lạnh lợt, một tiếng dài hai tiếng ngắn.

một chiếc tàu lớn xé rách màn sương mù, từ từ cập cảng.

Cờ xí trên boong tàu bay phần phật, một người đàn ông cao lớn mặc áo giáp tay bó đứng ở mũi tàu, tay chắp sau lưng, dưới ánh mặt trời, người đó như thể một ngọn núi cao hùng vĩ đầy khí thế.

Đó chính là người đã suất quân tấn công cướp biển, Hoắc đốc sư.

Đám thương nhân trên biển chưa bao giờ được gặp mặt người này nhưng trong trận hải chiến, họ đã nhìn thấy một đại tướng quân sừng sững tựa núi cao đứng trên tàu chỉ huy binh lính giao chiến với người Phật Lang Cơ, gặp biến không kinh, gặp nguy không loạn, chỉ trong vòng cùng lắm là một canh giờ đã đánh cho đám người Phật Lang Cơ tưởng như không ai bì nổi kia một trận tơ bời hoa lá, thất thủ chạy trốn.

Vị Hoắc đốc sư này không chỉ dũng mãnh quyết đoán mà còn võ nghệ cao cường. Trước khi lên đảo, ngài ấy đứng ở bên mép thuyền, kéo cung cài tên, bắn ba mũi tên về phía đám cướp biển đang chạy tán loạn, từng mũi tên một, mũi nào cũng bắn trúng thủ lĩnh của lũ cướp biển, lực cánh tay hơn người, kỹ thuật bắn tên chuẩn xác, mạnh mẽ tới mức không ai chống lại nổi.

Năm đó tổng đốc Chiết Giang cũng đã chết trên tay Hoắc đốc sự, chết một cách vô cùng thê thảm, bị băm thành thịt vụn để an ủi vong linh của Hoắc gia quân!

hiện giờ, vị sát thần này lại xuất hiện rồi!

Đám thương nhân trên biển sợ hãi, run như cày sậy.

Tại cảng, trong sự hộ tống của thân binh, Hoắc Minh Cẩm từ trên tàu bước xuống.

Vừa mới đánh thẳng một trận, biểu cảm trên mặt chàng cũng chẳng có gì đặc biệt, đôi mắt sâu thẳm quét qua những thương nhân trên biển đang run lập cập, không nói một lời.

Đại tướng quân từng chinh chiến nhiều năm, không cần mở miệng, chỉ một ánh mắt lướt qua cũng khiến người ta sờn cả tóc gáy.

Mấy tiếng bịch bịch vang lên, đám thương nhân trên biển quỳ rạp xuống đất, hết người này đến người khác, dập đầu xin tha.

Tiếng khóc lóc nổi lên khắp nơi.

Hoắc Minh Cẩm không nói gì, tỏ ra lơ đãng nhìn xung quanh.

Viên quan nhỏ ở phủ Triệu Khánh Viên Lãng Bác hiểu ý, lập tức bước lên, lớn tiếng quát tháo đám thương nhân: "Các người cùng một giuộc với giặc Oa, buôn lậu, xâm phạm lệnh cấm biển, tội ác tày trời!"

Đám thương nhân trên biển khóc lóc: "Chúng tiểu nhân cũng là bị ép buộc, bắt đắc dĩ nên mới làm như vậy!"

"Đúng thế, chúng tiểu nhân bị giặc Oa ép buộc!"

Viên Lãng Bác cười lạnh một tiếng, "Giặc Oa ép các người à? Ta thấy rõ ràng các người bị lợi ích che mờ mắt, để kiếm chác lợi nhuận kếch xù, tự ý buôn bán, lũng đoạn thị trường, còn ngằm tư thông với

giặc Oa, cản trở việc phòng thủ trên biển, cướp bóc các thị trấn vùng duyên hải. Đừng có mà giả vờ đáng thương nữa."

hắn vừa dứt lời, đám thân binh đã lao vào trong đám đông, túm lấy một thương nhân cao to vạm vỡ ấn xuống mặt đất, vung tay chém. Sau mấy tiếng răng rắc khiến người ta tê cứng cả người, máu tươi văng khắp nơi, một chiếc đầu lăn lông lốc bên cạnh.

Đám thương nhân trên biển hét lên thành tiếng, có kẻ nhát gan còn đá dầm ngay tại chỗ.

Viên Lăng Bác nhìn cái xác mất đầu vẫn còn đang run rẩy, cũng hơi cảm thấy khó chịu, cố nén cơn buồn nôn xuống, tiếp tục trách mắng đám thương nhân.

Nhìn thấy liên tục có người bị lôi ra ngoài chém đầu, những người còn lại hồn phi phách tán, nước mắt rơi lã chã.

Nhưng đúng vào lúc này, người đang đứng trên vách đá phóng tầm nhìn ra biển rộng là Hoắc Minh Cẩm bỗng nhiên giơ tay lên.

Viên Lăng Bác vội vàng ra lệnh cho thân binh dừng tay, đi tới mấy bước.

Đám thương nhân trên biển nhìn nhau, lo lắng sợ hãi, nhìn theo ánh mắt Hoắc đốc sự.

Mấy chiếc tàu lớn uy phong lừng lững đón gió rẽ sóng đang chạy như bay về phía đảo nhỏ.

Những người trên tàu đều mặc đồ đen, đội mũ đen. Dưới sự chỉ huy của thủ lĩnh, tiếng trống dồn dập vang lên như sấm rền, âm thanh thấu tận trời xanh.

Chỉ nhìn thôi cũng biết, những chiếc tàu này không phải thuyền của quan phủ nhưng lại có khí thế kinh người, tốc độ cực nhanh.

Tới khi tàu lại gần, mọi người mới nhìn thấy cờ xí màu vàng tung bay trên cột cờ cao vút, trên đó có một chữ "Hồ".

Có tiếng hít vào kinh ngạc vang lên trong đám người.

Có người lo sợ nghi hoặc, có người kinh ngạc, có người không hiểu chuyện gì, có người vui mừng khắp khởi.

Thử hỏi hiện giờ trong những con tàu lui tới trên biển, ai dám treo cờ hiệu của Hồ gia?

Đương nhiên chỉ có chủ thuyền Hồ Phong!

Cái người tên Hồ Phong này vốn là người phủ Kim Hoa, Chiết Giang, do gia cảnh bần cùng nên phải cùng đồng hương ra biển mưu sinh, buôn lậu. Ông ta là người hào sảng, nghĩa khí, mưu trí, thường xuyên qua lại trong vùng duyên hải Mân Chiết, buôn bán trao đổi với người Phật Lang Cơ và người các nước phụ thuộc ở Tây Dương. Năm hai mươi tuổi, ông ta đã làm chủ một đội thuyền buôn. Năm đó Đổng Hàn Chi công phá đảo Song Ngư, tuy nhanh chóng qua đời nhưng vẫn giáng một đòn mạnh mẽ vào đám cướp biển. Nội bộ cướp biển nảy sinh nội chiến, Hồ Phong mượn cơ hội này nhanh chóng vùng lên, thu nạp đám thương nhân trên biển đã tan tác vào dưới trướng, cộng thêm cả đám cướp biển ở vùng duyên hải Phúc Kiến, Chiết Giang, cuối cùng trở thành bá chủ trên biển ở vùng duyên hải Mân Chiết, được người người công nhận.

Bởi hãn có quen biết với những lãnh chúa (daimyo) của Nhật Bản, định cư lâu dài ở Nhật Bản, còn có hãn cả một quân đoàn trên biển để buôn bán với các quốc gia khác, và lui tới các nước Tây Dương nên căn bản quan phủ không thể đối địch với hãn. hãn hoành hành trên biển mấy năm, không ngừng qua lại với tất cả những người buôn bán trên biển, cướp biển cũng phải dè chừng hãn, đến đội quân trên biển của quan phủ cũng không dám đâm đầu vào mũi giáo của hãn.

Đội tàu của Hồ Phong được trang bị súng ống hoàn hảo, có những tên cướp biển tinh nhuệ được quản lý theo kiểu quân đội, có những Ronin Nhật Bản kiên cường, có những chiếc tàu chiến lớn không kém gì chiến hạm của Phật Lang Cơ. hẳn chính là bá chủ trên biển.

Vì sao ông trùm số một tung hoành khắp biển Đông Hải lại xuất hiện gần đảo Song Ngư?

Hơn nữa lại đúng vào lúc Hoắc đốc sư vừa mới đuổi người Phật Lang Cơ ra khỏi đảo?

Đám thương nhân tim đập thành thịch, ngóng chờ Hồ Phong và Hoắc đốc sư xông vào đánh nhau, đến lúc đó bọn họ có thể nhân cơ hội này để đào tẩu.

Hoặc là Hồ Phong đang tới cứu bọn họ không biết chừng?

Đám thương nhân trên biển suy nghĩ miên man.

Nhưng họ không ngờ những con tàu đó vẫn chưa gác nòng pháo lên mà cứ thế đường đường chính chính cập cảng!

Quan binh cũng không hề ngăn cản bọn họ, để đám cướp biển cứ thế đi thẳng lên bờ.

Đám thương nhân trợn mắt há mồm.

Tàu cập bờ, tiếng trống rung trời cuối cùng cũng ngừng lại.

Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông trung niên rời tàu, xung quanh là một đám hộ vệ. Tất cả đều mặc đồ đen, đi giày đen, cao lớn cường tráng, mắt sáng như sao, tuy không đông người nhưng lại có khí thế hùng tráng.

Người đàn ông trung niên đi giữa có tướng ngũ đoan [3], mày rậm mắt to, mũi thẳng miệng rộng, diện mạo thường thường nhưng đôi

mắt lại ẩn chứa vẻ khôn khéo, bên môi mang nụ cười, nhìn như thể một thương nhân rất bình thường.

[3] Đầu ngắn, mặt ngắn, thân ngắn, chân ngắn, tay ngắn. nói chung là thấp đều nên cơ bản là hài hòa.

Trong những thương nhân trên biển ở đây, có người từng đến Nhật Bản, gặp được cái kẻ kiêu hùng một phương, khiến cho các lãnh chúa Nhật Bản cũng phải thi nhau lôi kéo này, kinh ngạc tới mức bật ra thành tiếng: "Đúng là Hồ Phong thật!"

Mặt Hồ Phong tươi roi rói, ông ta bước lên bờ, cười ha ha mấy tiếng, hồ hởi đi tới trước mặt Hoắc Minh Cẩm, chấp tay thi lễ, "Nhị gia!"

Hoắc Minh Cẩm gật đầu chào ông ta.

Hai người cứ như thể hai người anh em tốt lâu ngày không gặp, trò chuyện vui vẻ trước mặt mọi người.

Đám thương nhân trên biển ghen hòng nhìn trôn trời.

Hồ Phong đứng nơi đầu gió, cười tủm tỉm nói: "Nghe nói Nhị gia mới kết hôn, ta ở tận Nhật Bản xa xôi, không thể tặng quà đúng dịp, những thứ trên tàu coi như chúc Nhị gia tân hôn vui vẻ!"

trên khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng của Hoắc Minh Cẩm bỗng hiện lên nét cười.

Tuy người bình thường khó có thể phát hiện ra nét cười này nhưng Hồ Phong là ai cơ chứ, nhìn thoáng qua đã biết Hoắc Minh Cẩm rất vui, trong lòng không khỏi tò mò vợ mới cưới của chàng rốt cuộc là khuynh thành quốc sắc tới mức độ nào mà lại có thể thuyết phục được vị Hoắc đốc sự cứng rắn nhường này.

Ông ta tò mò thì tò mò nhưng lại không hề để lộ ra, trên mặt vẫn treo nụ cười, nhìn về phía đám thương nhân trên biển đang quỳ rạp dưới đấy run rẩy, hỏi: "Nhị gia chuẩn bị xử trí những người này thế nào?"

Hoắc Minh Cẩm phóng tầm mắt về phía mặt biển dập dềnh sóng nước, chậm rãi nói: "Cướp biển hay thương nhân trên biển chỉ cách nhau một ý nghĩ. Nếu như triều đình gỡ bỏ lệnh cấm biển, cướp biển cũng sẽ trở thành thương nhân, về sau việc buôn bán sẽ được mở lại ở đảo Song Ngư. Triều đình sẽ bỏ qua những chuyện cũ trước đây nhưng nếu như có người có ý đồ gây sóng gió, triều đình cũng sẽ không nương tay."

Hồ Phong tỏ vẻ vui mừng.

Hoắc đốc sự nói vậy có nghĩa là triều đình thật sự sắp giải trừ cấm biển rồi! Lại còn sẽ không đuổi cùng giết tuyệt những kẻ cướp biển lưu vong như bọn họ nữa!

Tuy ông ta đã cư trú ở Nhật Bản một thời gian dài nhưng thật ra trong lòng vẫn luôn hy vọng có thể trở về Trung Nguyên. Đáng tiếc ông ta là giặc Oa, thanh danh vốn chẳng còn gì, không chỉ quan phủ muốn truy sát ông ta, đến cả mẹ già, con nhỏ của ông ta cũng không chịu nhận ông ta.

Ông ta đã hiểu ẩn ý trong lời nói của Hoắc đốc sự, quan phủ muốn vị bá chủ trên biển như ông ta duy trì thế cân bằng để đảm bảo rằng sau khi giải trừ chế độ cấm biển, vùng duyên hải vẫn giữ được trật tự, yên bình.

Nếu như triều đình tha thứ cho những hành động trước kia của ông ta, khiến cho ông ta có thể về quê một cách đường đường chính chính, hơn nữa còn để ông ta tiếp tục làm bá chủ trên biển, ông ta đương nhiên chấp nhận hợp tác với quan phủ!

Đám thương nhân bên cạnh phơì mình dưới ánh mặt trời chói chang, gió biển tấp vào mặt, quỳ trên bãi cát bỏng rát, khiếp sợ.

không được rồi!

Đến cả ông trùm số một trên biển cũng bị Hoắc đốc sự thuyết phục đầu hàng mất rồi!

...

Tin chiến thắng ở Quảng Đông được đưa về kinh sư, Chu Hòa Sưởng vui mừng khôn xiết, không đợi Hoắc Minh Cẩm khai hoàn về triều đã hạ chỉ phong thưởng.

Giải trừ chế độ cấm biển đã là xu thế không thể thay đổi được, đại thần trong triều bắt đầu lo lắng về chuyện giặc Oa sẽ tới cướp phá.

Phạm Duy Bình lên tiếng: "Hoắc đốc sự thuyết phục được Hồ Phong, Đường Uy, Tống Thanh Vân và mấy chục tên cướp biển khác đầu hàng, việc buôn bán trên đảo Song Ngư đã khôi phục trở lại, thông suốt như cũ, lại còn có mấy người như Hồ Phong giúp đỡ, về sau cướp biển đều trở thành thương nhân trên biển, số lượng giặc Oa sẽ giảm mạnh. Trong đám tù binh mà Hoắc đốc sự bắt được có chín thợ thủ công người Phật Lang Cơ, đoạt được tàu thuyền và và Hồng Di đại pháo của bọn chúng, mõ nó rán nó, chỉ là mấy tên giặc Oa vớ vẫn không đáng lo nữa."

Chu Hòa Sưởng cho rằng ông ta nói có lý, đặc xá cho Hồ Phong, Đường Uy, Tống Thanh Vân và mấy người khác, phong chức quan, tước vị cho bọn họ, trấn an dân chúng vùng duyên hải.

Ban đầu, quan viên địa phương và dân chúng vô cùng bất mãn với việc Hoắc Minh Cẩm vây công đảo Song Ngư, không ngờ triều đình lại không vì thế mà cắt đứt con đường buôn bán giữa phương đông và phương tây, lại còn chính thức giải trừ chế độ cấm biển, đưa thị trường mậu dịch vào quy củ. Cứ như vậy, về sau bọn họ có thể kiếm tiền một cách quang minh chính đại, không cần phải che che đậy đậy, lo lắng đề phòng như trước nữa. Tuy bọn họ sẽ phải nộp tiền thuế nhưng lại đảm bảo được an toàn và hiệu suất. So với lợi nhuận dồi dào kiếm được, mấy đồng tiền thuế có đáng là bao?

Khắp vùng Mân Chiết vui mừng khôn tả, còn vui hơn cả Tết.

Người dân ở các thị trấn có thương nghiệp phát triển trong các vùng Chiết Giang, Phúc Kiến bắt đầu miệt mài lao động ngày đêm để nhân dịp tàu thuyền nước ngoài cập cảng còn kiếm thêm chút bạc.

Còn mấy người Hồ Phong, Đường Uy nhận được phong thưởng của triều đình thì mừng như điên, càng thêm tôn kính Hoắc Minh Cẩm.

Đám cướp biển từng chĩa súng ống vào những thị trấn phồn hoa khi xưa nay đã liên hợp lại với nhau, phối hợp với quân đội của quan phủ, hình thành một tổ hợp lớn mạnh trên biển, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, giữ yên Đông Hải, Tây Dương, bảo vệ cho thương nhân Trung Nguyên buôn bán trên biển.

Sau khi xác định được Hồ Phong thật lòng góp sức cho triều đình, Hoắc Minh Cẩm sai người đưa thư mật về kinh. Việc đánh xuống cảng Lữ Tống ở phía nam cần có sự đồng ý của Chu Hòa Sưởng.

Chu Hòa Sưởng đương nhiên sẽ không phản đối.

Vì thế Hồ Phong suất lĩnh thuộc hạ, ùn ùn đánh về cảng Lữ Tống.

Tiếp theo cảng Lữ Tống còn có nước Mãn Lạt Gia ở Tây Dương đang bị Phật Lang Cơ chiếm cứ.

Tàn sát người Hoa, tuy xa vẫn diệt!

Lữ Tống, Mãn Lạt Gia đều là nước phụ thuộc của Trung Nguyên. Nếu Lữ Tống, Mãn Lạt Gia rơi vào cảnh loạn lạc thì Trung Nguyên có nghĩa vụ giúp dân địa phương quét sạch nội loạn!

...

Trong khi tin chiến thắng liên tiếp đổ về, kì thi hội đầu tiên kể từ khi Chu Hòa Sưởng đăng cơ được cử hành.

Quan chủ khảo cuối cùng được xác định là Diêu Văn Đạt và Uông Mân.

Hôm đầu tiên của kì thi, Phó Vân anh không phụ trách giám thị.

Nàng cũng đang làm bài thi.

Trong phòng chỉ có một mình nàng, nàng ngồi sau bàn, trước mặt là đề thi giống hệt của các thí sinh khác.

Điểm khác biệt giữa nàng và mấy người Viên Tam là ở chỗ lúc nàng làm bài thi không có giới hạn thời gian, cũng không bị giám thị nghiêm mật, chỉ có hai nội quan đứng chờ ngoài cửa. Thi thoảng lại có người bưng trà bưng nước đi vào, hầu hạ nàng ăn uống ngủ nghỉ, ban đêm được nằm trên giường lớn mềm mại, bữa nào đồ ăn cũng phong phú ngon lành.

Nàng bình tĩnh, chậm rãi làm xong bài thi.

Chu Hòa Sưởng thường xuyên tiếp kiến Bạch Trường Nhạc, tầm mắt cũng mở rộng ra rất nhiều, tạo ra nhiều thay đổi về tư tưởng, quan niệm, cực kỳ quan tâm tới việc buôn bán trên biển, đề thi năm nay cũng liên quan tới vấn đề này nên nàng trả lời rất trôi chảy.

Năm nay mấy người Triệu Kỳ, Viên Tam cũng gặp may, lúc nàng ở nhà, thi thoảng sẽ nhờ bọn họ giúp đỡ thu thập tài liệu về các nước hải ngoại, lúc bọn họ cầm được đề trong tay hẳn là rất vui mừng.

Nàng viết từng chữ từng chữ một, viết xong kiểm tra lại mấy lần từ đầu đến cuối, đặc biệt những chỗ cần kiêng dè [4] thì phải xác định là không có gì sai sót rồi mới vỗ tay để nội quan đi vào.

[4] Những chữ cần tránh ví dụ như tên của Hoàng đế, Hoàng hậu phải dùng từ có ý nghĩa hoặc cách phát âm tương tự để thay thế. Đây chính là kị húy.

Nội quan cười tươi chúc mừng nàng, cầm bài thi đi.

Trước khi kì thi hội kết thúc, nàng là đồng giám khảo chấm thi, không thể ra khỏi trường thi một bước.

Làm bài thi giống hệt như các học sinh chỉ là hình thức để tiện cho việc ban cho nàng công danh tiến sĩ sau này.

Hôm sau, nội quan đưa Phó Vân anh đi gặp những giám khảo khác.

Mọi người đều đã bị nhốt mấy ngày, tâm trạng không tốt lắm, đứng trước hành lang, chấp tay chào hỏi lẫn nhau rồi chờ bốc thăm.

Sau khi bốc thăm, số trên thẻ sẽ tương ứng với số phòng mà họ ngồi trong đó để chấm thi. Cũng giống như những người đi thi, phòng chấm bài thi cũng ngăn cách độc lập với nhau, không ai biết mình sẽ được phân đến phòng số mấy, lúc chấm bài cũng chỉ có thể đọc được những bài thi được giao đến tay mình. Bởi các phòng đã được ngăn cách với nhau, giám khảo này cũng không thể nói chuyện với giám khảo khác.

Mỗi người nhận được bài thi, đưa ra đánh giá của bản thân, nếu trong đó có một bài thi có những đánh giá quá khác biệt thì quan chủ khảo cần phải đưa ra nhận định của mình về ưu khuyết điểm của bài thi đó.

Phó Vân anh số may, rút được phòng chấm thi yên tĩnh lại khô ráo thoáng mát.

Trước kia khi còn ở thư viện, nàng đã thường xuyên phê chữa bài cho học sinh, chuyện chấm bài thi không khó khăn gì với nàng.

Bởi có sai sót trong khi chấm bài sẽ bị truy cứu trách nhiệm nên khi chấm bài thi nhất định phải đọc kỹ từng câu từng chữ, xác định câu chữ có lưu loát hay không, trình bày có rõ ràng hay không, có ngôn từ nào đại nghịch bất đạo hoặc quên những chỗ cần tránh hay không, sau đó phải viết lời bình của mình vào đó. Những bài thi được đánh giá tốt nhất sẽ được đề cử cho quan chủ khảo phê chữa.

Việc này không khó, chỉ có điều quá rườm rà.

Mười mấy ngày sau, mấy người giám khảo bọn họ cuối cùng cũng chấm thi xong, được cho phép rời khỏi trường thi.

Sau khi về đến nhà, Phó Vân anh vội vã tắm rửa, đặt lưng xuống là ngủ luôn.

Nghỉ ngơi suốt hai ngày mới lấy lại được tinh thần.

Xuân về hoa nở, hoa hạnh trong kinh nở rộ, lại đã đến lúc yết bảng kì thi hội.

Khắp phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành đều đang bàn tán chuyện năm nay ai sẽ là trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.

Lần này người có thể đạt được vị trí thám hoa chính là một học sinh ở Chiết Giang, hắn còn trẻ, quan tâm đến ăn mặc, trắng trẻo thư sinh, đẹp như con gái, học hành lại khá tốt, có được kỳ vọng rất lớn.

Ngày yết bảng, Phó Vân anh không chờ tin tức mà ở trong cung chơi chủy hoàn với Chu Hòa Sưởng.

Nàng vào cung báo cáo với hắn về việc mấy người Ngưu Ngân đi lưu đày ở đảo Song Ngư. Nàng báo cáo xong, đang định đi thì Chu Hòa Sưởng giữ nàng lại, rủ nàng sang Tây Uyển, vừa chơi chủy hoàn vừa bàn bạc với nàng về kế hoạch cụ thể chuyện chiêu mộ nhân tài đi Tiểu Lưu Cầu và đảo Song Ngư.

Văn bát cổ đã trở nên lỗi thời, rập khuôn, hạn chế tư tưởng. Học sinh trong thiên hạ ai cũng biết điều đó.

Thi khoa cử chỉ chấp nhận bát cổ văn, còn khiến cho những quan lại được tuyển chọn tuy tài hoa, đọc đủ thứ thi thư nhưng lại chẳng quan tâm chút nào tới chuyện quốc kế dân sinh, dẫu có học học vấn cũng chẳng dùng được vào việc gì.

hiện giờ cần phải thay đổi ngay tình trạng quan địa phương không biết quản lý dân chúng, không thể làm được việc gì lớn.

Nhưng khoa cử lại là gốc rễ của quốc triều, không thể sửa đổi, hơn nữa trước mắt, nó lại thực sự là cách công bằng công chính nhất để tuyển chọn quan lại.

không thể thay đổi chế độ tuyển chọn quan lại thì phải bắt đầu từ những người phụ tá cho quan viên.

Trị quốc an bang không chỉ dựa vào mấy trăm quan viên, những sai dịch, tiểu lại có số lượng đông đảo cũng có thể phát huy tác dụng lớn.

Hình danh sư gia am hiểu luật pháp, văn án sư gia phụ trách soạn thảo công văn, sư gia quản thuế ruộng quản lý thu nhập từ thuế. Các chức lại thường là những người ở lại một vị trí lâu nhất, quan viên thường phải luân chuyển vị trí, những tiểu lại ở địa phương này lại trở thành mối đe dọa lớn, bọn họ mà hợp tác với nhau thì có thể che mắt cả quan viên.

Chu Hòa Sưởng định thông qua việc thi chuyên môn để tuyển chọn nhân tài đưa tới đảo Song Ngư và Tiểu Lưu Cầu nhưng kì thi này lại khác với khoa cử bình thường, không có công danh.

hắn sàu lo: "Nhỡ không có ai tới báo danh tham gia thi thì sao?"

Thế thì quá xấu hổ, Hoàng đế cũng cần thể diện đấy nhé!

"Hoàng thượng lo quá lên rồi." Phó Vân anh nói, "Đây là kì thi do ngài chủ trì, tuy không có công danh nhưng không có nghĩa là không có tiền đồ. Những cử nhân thi trượt đó chắc chắn sẽ chủ động đi thi. Hơn nữa, Hoàng thượng muốn tuyển chọn những người thực sự có thực lực, ít người một chút cũng chẳng sao, chỉ cần có khả năng là được."

Chu Hòa Sưởng gạt đầu, gác gậy đánh bóng sang một bên, nhận khăn lau mồ hôi, "Đúng rồi, Hồ Phong mang quân đi đảo Lữ Tống, phải tống cổ hai gã sứ thần kia đi thế nào bây giờ?"

Hai gã sứ thần của Phật Lang Cơ tới triều giải thích về vụ việc tàn sát người Hoa còn chưa đi mà Hồ Phong, Đường Uy đã dẫn đội tàu đánh xuống phía nam, tới đảo Lữ Tống.

Bọn họ sẽ không bỏ qua cho những kẻ tàn sát người dân vô tội.

Phó Vân anh cười: "Cứ nói thật với bọn chúng là được."

Đánh thì cũng đánh rồi, sợ gì trở mặt với người Phật Lang Cơ nữa.

đang nói chuyện, nội quan tới báo cung nữ trong điện của Khổng Hoàng hậu tới, nói Khổng Hoàng hậu không được khỏe, mời Chu Hòa Sưởng sang bên đó.

Phó Vân anh lập tức xin phép ra về.

...

Mấy ngày trước, Khổng Hoàng hậu có tin vui, nàng ta mang thai. Nếu như sinh được con trai, đích trưởng tử nhất định được sắc phong là Thái tử, hiện giờ cả hoàng cung đều coi Khổng Hoàng hậu là bảo bối, đến đại thần trong triều cũng cực kỳ chú ý đến cái bụng của Khổng Hoàng hậu.

Chu Hòa Sưởng lần đầu làm cha lúng ta lúng túng, không biết làm thế nào để trấn an Khổng Hoàng hậu. Sau khi có thai, nàng ta đột nhiên trở nên thích khóc lóc. hấn chỉ còn cách ngày nào cũng ban thưởng một đồng đồ đến tấm cung của Khổng Hoàng hậu.

Đương nhiên, Khổng gia cũng được phong thưởng rất nhiều.

Lúc mang thai, Khổng Hoàng hậu không khỏi suy nghĩ miên man, khóc lóc nói nàng ta nhớ anh trai.

Chu Hòa Sưởng an ủi nàng ta hồi lâu nhưng vẫn không chịu phái người đưa Khổng Liên về. Khổng Liên bị phái đi Nam Kinh, phải tới sáu tháng cuối năm mới được về kinh sư.

...

Phó Vân anh đi rồi, Chu Hòa Sưởng còn tính triệu kiến Bạch Trường Nhạc để bàn bạc với ông ta về việc đúc Hồng Di đại pháo. Nghe nội quan nói Khổng Hoàng hậu mời hẳn qua, hẳn do dự một lát rồi nói: "Buổi chiều Trẫm đi cung Khôn Ninh sau, cứ bảo thái y qua xem thế nào trước đã."

Nội quan đi ra ngoài, nói lại nguyên văn cho cung nữ của cung Khôn Ninh nghe.

Cung nữ trở về tắm điện, cân nhắc câu trả lời: "Nương nương, Hoàng thượng bận tiếp kiến đại thần, nghe nói người không được khỏe, lập tức sai thái y tới đây, đợi ngài ấy xong việc sẽ tới thăm người ngay."

Khổng Hoàng hậu ngồi dựa vào thành giường, mặt mày vàng vọt, bụng đau quặn. Hoàng thượng không tới, nàng ta vô cùng thất vọng, cảm giác như bụng càng đau hơn.

Nàng ta ôm bụng hỏi: "Hoàng thượng đang làm gì?"

Cung nữ rón rén đáp lời: "Hoàng thượng và Phó đại nhân đang chơi bóng ở Tây Uyển ạ."

"Tây Uyển?"

Khổng Hoàng hậu nhíu mày, Tây Uyển có phải cung Càn Thanh đâu, kể cả tiếp kiến đại thần đi chẳng nữa, có chuyện gì quan trọng cần bàn bạc thì tại sao lại đến Tây Uyển cơ chứ? Lại còn vừa chơi bóng vừa bàn bạc!

Hơn nữa lại là Phó Vân.

Hoàng thượng cứ triệu kiến "y" suốt. Trong triều có nhiều đại thần như vậy, không thể triệu kiến những người khác hay sao?

Nghĩ tới lời đồn đại trong cung gần đây, tay Khổng Hoàng hậu run lên.

Nàng ta bảo những người khác ra khỏi điện, hỏi nữ quan thân cận nhất: "Người đi dò la xem Phó Vân có từng ngủ lại ở cung Càn Thanh hay không."

Nữ quan giật nảy mình, cúi đầu đáp: "không đâu, nương nương, từ trước đến nay Phó đại nhân chưa từng ngủ lại trong cung. Nhưng thật ra Ôn đại nhân, Phạm đại nhân từng ngủ lại phòng làm việc, Hoàng thượng và Phạm đại nhân còn từng thấp nển tâm sự suốt đêm, uống rượu với nhau cả đêm.

Đại khái Phó đại nhân cũng biết tướng mạo xuất chúng của bản thân có thể đưa đến những lời đồn đại không hay, tuy được Hoàng thượng cực kỳ tin tưởng nhưng lại cẩn thận vô cùng, không ngủ lại trong cung. Có một lần trời đã tối đen như mực mà vẫn khẳng khái đòi về. Hoàng thượng biết tính ngài ấy, về sau cũng không giữ ngài ấy lại nữa, nếu thời tiết không tốt hoặc trời tối sẽ nhắc nhở nội quan chuẩn bị xe ngựa cho tốt.

Ôn đại nhân, Phạm đại nhân, Diêu đại nhân thì ngược lại, chẳng kiêng dè gì, có mấy lần vua tôi nói chuyện tới khuya, các vị các lão liền ngủ lại phòng làm việc.

Bởi vậy, đại thần trong triều dù có ghen tỵ với Phó đại nhân vì chuyện có quan hệ thân thiết với Hoàng thượng nhưng người ta là bạn bè từ thuở thiếu niên, hơn nữa còn có công bảo vệ Hoàng thượng, muốn được như người ta cũng không được. Thay vì đổ kỵ, chẳng thà tạo quan hệ tốt với ngài ấy còn hơn.

Cho đến nay, vẫn chưa có ai dùng loại suy nghĩ này để phỏng đoán mối quan hệ vua tôi giữa hai người họ.

Thứ nhất, Phó đại nhân thanh cao, trong sạch, cần cù làm việc, chính trực quả cảm, không ai có thể nghĩ đến phương diện đó.

Thứ hai, Hoàng thượng quá thẳng thắn, ngài ấy đối xử tốt với ai cũng là thật lòng đối xử tốt với người đó, đại thần căn bản sẽ không nghĩ nhiều.

Hơn nữa, ai mà chẳng biết Hoàng thượng thích mỹ nhân, thương hương tiếc ngọc, chưa bao giờ nuôi nam sủng.

Nữ quan mặt mày ngơ ngác, khuyên nhủ Khổng Hoàng hậu: "Nương nương, người đừng suy nghĩ vẩn vơ, dạo này đêm nào Hoàng thượng chẳng đến đây với người, hôm nay cũng tới mà."

không Hoàng hậu vuốt nhẹ lên bụng mình, mím môi không nói.

...

Lúc về đến nhà, Phó gia giăng đèn kết hoa, khắp nơi nói cười vui vẻ.

trên mặt đất trước cổng nhà văng đầy xác pháo.

Phó Vân anh sừng sốt sững sờ chốc lát, sau đó khoe miệng cong lên.

Từ từ đi vào chính đường, quả nhiên nàng nhìn thấy trong đường là một tờ tin mừng, Viên Tam đỗ cống sĩ rồi.

Số hần may, đề thi toàn ra vào những phần hần biết, đỗ thứ năm mươi chín.

không thấy tin mừng của Phó Vân Khải, Phó Vân anh hỏi quản gia đang ra ngoài đón nàng.

Quản gia nói lần này Phó Vân Khải không thi đỗ.

Về mặt học hành, Phó Vân Khải không bằng Viên Tam, chuyện này cũng nằm trong dự kiến của nàng.

Trong chính đường bày mấy bàn tiệc, Viên Tam bị người khác ấn xuống, chúc rượu tới tấp. Phó Vân Khải ở trong đó, hần cười ngoác cả miệng, rõ ràng kết quả thi không làm ảnh hưởng tới tâm trạng của hần chút nào.

Việc này khiến Phó Vân anh vui mừng, cửu ca thật sự trưởng thành rồi.

Nàng không đi vào quấy rầy mấy người Viên Tam mà về viện của mình trước.

Phụ tá lấy kết quả kì thi ra cho nàng xem, mấy người Đỗ Gia Trinh, Lý Thuận, Trần Quý đều có tên trên bảng, Đỗ Gia Trinh xếp cao nhất, được thứ ba mươi mốt.

"Buổi chiều mấy vị tướng công tới đây báo tin vui, đều nói muốn mời đại nhân qua uống rượu."

Phụ tá cười nói.

Bạn bè thân thiết và học sinh của đại nhân liên tục tham gia khoa cử, người thi đỗ càng nhiều càng có lợi cho đại nhân, về sau những người này đều sẽ giúp đỡ đại nhân.

Phó Vân anh cười, bảo quản gia đưa quà cáp đã được chuẩn bị sẵn tới tận tay mấy người Đỗ Gia Trinh, ngoài ra còn không bỏ qua những người thi trượt, ai cũng có phần.

Sáng sớm hôm sau, mấy người Trần Quý cùng nhau tới nhà mời nàng đi uống rượu.

Nàng uyển chuyển từ chối, nhắc nhở bọn họ nhớ đi thăm các thầy.

Đỗ Gia Trinh cười hề hề, nói: "Tính Diêu các lão vẫn như xưa chứ gì, chiều chúng ta đi sau."

Học sinh người Chiết Giang đứng thứ năm đã bị Diêu Văn Đạt mắng té tát, học sinh kia chính là mỹ nam tử Tô Thừa Dụ được mọi người kỳ vọng. hắn là đồng hương của Diêu Văn Đạt.

Nghe nói Tô Thừa Dụ tinh thần phờ phợt, lúc bước vào cổng Diêu gia còn cười mà đến lúc ra đã khóc sụt sùi, nước mắt làm phấn trên mặt cũng bong hết cả ra, nước mắt lã chã, trông đến là đáng thương,

Tô Thừa Dụ chú trọng việc trang điểm, thích tô son điểm phấn, học sinh phương bắc không thích cái này.

Nhưng mà hiện tại "Tô Ý" đang lưu hành, có nghĩa là người Tô Châu trang điểm thế nào, mặc quần áo thế nào, ăn uống thế nào, mọi người ở khắp các vùng từ bắc chí nam sẽ điên cuồng bắt chước. Vậy nên mọi người chỉ dám khinh bỉ sau lưng, không dám nói ra ngoài miệng, sợ bị người khác chê là thô tục.

Phó Vân anh bật cười, không còn nghi ngờ gì nữa, xem ra thám hoa năm nay nhất định là Tô Thừa Dụ rồi

Thời tiết ngày càng ấm áp, hoa hạnh hai bên đường nở bung, nàng không ngồi xe ngựa mà cưỡi ngựa tới Đại Lý Tự.

Lúc xuống ngựa, dân chúng đợi đã lâu trước cửa ủa tới như thủy triều, cho nàng đồ ăn, đồ uống, đồ dùng, còn có người đưa thẳng miếng thịt lợn, bảo phải tắm bổ cho nàng.

Nàng dờ khóc dờ cười, phải có Kiều Gia giúp đỡ mới tránh được họ.

Thạch Chính đã đem mấy lu hoa sen tới đặt trước cửa sổ phòng làm việc mới của nàng, lá sen mới lộ ra một đoạn xanh non. Trong viện, cây tử đằng tươi tốt, rủ xuống những chuỗi hoa tử đằng dày đặc như thác nước, tựa ảo mộng.

Phê duyệt công văn được một lúc, nàng đưa mắt nhìn về phía biển hoa ngoài cửa sổ, nghĩ thầm Hoắc Minh Cẩm hẳn phải về rồi mới phải.

Chàng không cần đích thân đi Lữ Tống. Sau này, trật tự ở Đông Hải và vùng biển Tây Dương giao cho mấy người Hồ Phong, Đường Uy là đủ rồi.

Triều đình sẽ trợ giúp người Hoa xây sửa lại phố người Hoa ở cảng Lữ Tống, đoạt lại Mãn Lạt Gia, đưa vương tộc của Mãn Lạt Gia về quê cũ.

Những việc làm này không phải là tổn công tổn sức không đâu, cảng Lữ Tống và eo biển Mãn Lạt Gia đều đều là những cảng biển quan trọng trong việc buôn bán trên biển. Đoạt lại hai địa điểm này có thể mang lại lợi ích rất lớn cho triều đình.

Cũng không cần phải lo thế lực của Hồ Phong sẽ phát triển quá lớn mạnh. một khi thực sự giải trừ cấm biển, thương gia giàu có của Mãn Chiết sẽ nhanh chóng nổi lên, sau đó những thế lực này sẽ trở thành đối trọng với Hồ Phong, việc triều đình phải làm khống chế cân bằng mà thôi.

Đảo Tiểu Lưu Cầu nằm trong phạm vi thế lực của Hoắc Minh Cẩm, chỉ cần chàng còn sống thì đến triều đình cũng không động được vào đảo Tiểu Lưu Cầu.

Phó Vân anh biết chàng để lại đường lui nhưng không ngờ mấy năm lưu lạc trên biển chàng lại từng đánh bại Hồ Phong, hơn nữa còn không giết chết đối phương, để lại tính mạng cho đối phương. Vậy nên Hồ Phong vẫn luôn kính sợ chàng, chàng ra mặt thuyết phục ông ta đầu hàng, Hồ Phong chỉ cân nhắc ba ngày đã đồng ý về Trung Nguyên.

Lần trước có vẻ chàng rất thích ăn bánh hoa tử đằng, về nhà nàng sẽ sai người hái ít hoa tươi cất đi, giữ lại để chưng bánh lên ăn,

phòng khi chàng về hoa lại tàn mất.

...

Hôm nay, Chu Thiên Lộc tới cầu cứu Phó Vân anh.

Hai gã sứ thần người Phật Lang Cơ biết được triều đình và cướp biển ngày xưa đã kết hợp thành đội tàu ùn ùn đổ về phía nam, đánh vào Lữ Tống nên vô cùng sợ hãi, khóc lóc kể lể rằng Thiên triều bắt nạt bọn họ, yêu cầu triều đình đưa ra giải thích về chuyện này.

Chu Thiên Lộc bĩu môi nói: "thật là càn quấy! Da mặt ta dày thế mà vẫn không độ được với bọn chúng!"

Phó Vân anh lờm hẩn một cái, "Vậy nên người cảm thấy da mặt ta còn dày hơn, nhất định có thể đối phó với sứ thần Phật Lang Cơ sao?"

Chu Thiên Lộc cứng đờ cả người, vội vàng trưng vẻ mặt tươi cười, chấp tay với nàng: "Đó là ta ngưỡng mộ trí thông minh của người, cảm thấy chỉ có người mới có thể kiềm chế được hai gã người nước ngoài kia, người phong thái hơn người, không cần phải mở miệng, chỉ cần đứng đó thôi là đã có thể dọa cho hai gã sứ thần không nói nên lời."

Phó Vân anh cúi đầu đọc bộ hồ sơ đang mở trên bàn, "đi tìm Bạch Trường Nhạc đi, mỡ nó rán nó."

Chu Thiên Lộc sừng sốt, đờ ra một lát, mắt sáng lên, "Sao ta lại không nghĩ tới cơ chứ?"

Rồi hẩn chạy đi nhanh như chớp.

Hoắc đốc sư đánh bại người Phật Lang Cơ trên đảo Song Ngư, mấy người Bạch Trường Nhạc nghĩ đến mà sợ hãi không thôi, nếu như bọn họ không bị người của Phó đại nhân giải về kinh sư, hiện tại

chẳng phải sẽ giống như những người Phật Lang Cơ khác trên đảo, người một nơi mình một nẻo hay sao?

Để bám chặt lấy Phó đại nhân, cầu xin được che chở, Bạch Trường Nhạc không ngủ không nghỉ mấy ngày liền nghiên cứu tình trạng bệnh của Phó Vân Chương. Lúc Chu Thiên Lộc tới tìm ông ta, ông ta định ậm ừ cho cơ lệ, nhưng nghe nói Phó đại nhân cử hấn tới, ông ta lại như vừa hít được một hơi tiên khí, tinh thần lập tức phấn chấn hẳn lên.

"đi, những kẻ đó không xứng đáng làm con dân của Thượng đế! Lại còn tàn sát người vô tội, đến phụ nữ và trẻ con cũng không tha nữa chứ! Ta sẽ cảm hóa bọn họ cho tử tế!"

Người Đại và Tiểu Phật Lang Cơ gặp nhau, tình hình lập tức mất khống chế.

Chu Thiên Lộc chỉ có thể đứng nhìn hai gã sứ thần và Bạch Trường Nhạc đối mặt chửi mắng lẫn nhau. Bởi thực sự nghe cũng không hiểu bọn họ đang mắng cái gì, hấn chỉ có thể nhìn sắc mặt hai bên để đoán ra xem ai đang chiếm ưu thế.

rõ ràng, Bạch Trường Nhạc là một người truyền giáo có tri thức uyên bác, lại thành kính với tín ngưỡng của mình nên đã mắng hai gã sứ thần một trận không cãi lại được.

Hai gã sứ thần kêu gào đòi bẩm báo với chính phủ của bọn họ, phái thuyền đoạt lại cảng Lữ Tống.

Chu Thiên Lộc cười lạnh lẽo, "không cần các ngươi phải bẩm báo, triều ta sẽ tự thông báo rộng rãi trong và ngoài nước, toàn bộ các nước phụ thuộc ở Tây Dương đều nằm dưới sự bảo hộ của triều ta!" Dừng lại một chút, khóe miệng hấn nhếch lên, "Với cả, về chuyện các ngươi phải bồi thường cho chúng ta bao nhiêu bạc, Bộ Hộ đã tính xong cả rồi, khoản nào ra khoản nấy rõ ràng rành mạch, các ngươi nhớ mang giấy tờ theo đấy, nếu các ngươi không chi tiền ra đây, triều ta sẽ tự đi lấy sau."

Về chuyện lấy thế nào, có rất nhiều cách.

Hai gã sứ thần vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, phất áo bỏ đi.

...

Sau kỳ phục tuyển là lại đến thi đình.

Trong điện Bảo Hòa huy hoàng tráng lệ, không khí trang trọng nghiêm túc.

Hôm nay Phó Vân anh mặc măng bào, cũng làm quan giám thị trên điện Bảo Hòa.

Tất cả cống sĩ cúi đầu làm bài, không ai dám ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

Thứ nhất, giám thị lần này đều là những vị quan lớn quyền cao chức trọng trong triều đình, bọn họ không dám nhìn. Thứ hai, áp lực lớn, họ chẳng có tâm trạng nào mà nhìn ngó lung tung.

Phó Vân anh đại khái là người thoải mái nhất.

Nàng nhìn quanh một lượt, ánh mắt dừng lại trên người Tô Thừa Dụ.

Trước đây đã nghe người ta nhắc đến bị sĩ tử người Chiết Giang này mấy lần, quả nhiên rất tuấn tú, trắng trẻo thư sinh, nhìn kỹ, mặt có đánh phấn.

Lúc nàng đang chấp tay sau lưng đứng trước bình đồng tính giờ [5], nội quan đi tới gọi nàng.

[5] một dạng đồng hồ tính giờ bằng sự nhỏ giọt của nước

Chu Hòa Sưởng muốn triệu kiến nàng.

Nàng theo nội quan ra khỏi điện Bảo Hòa, cầm đầu cầm cổ đi tới cung Càn Thanh.

Lúc bước lên bậc thang, nàng bỗng nhiên nghe thấy mấy tiếng đập vang, sau đó là tiếng lộp cộp, có người ngã từ trên bậc thang xuống, lăn tới trước mặt nàng.

Phó Vân anh phản ứng rất nhanh, đầu tiên kéo nội quan sang một bên để tránh, biết là sẽ không bị đụng vào mới giữ chặt lấy cánh tay người kia, giữ người đó lại. Nếu cứ lăn tiếp như thế có thể sẽ ngã chết.

Thân thể trong tay mềm ấm, nàng nhú mày, người mặc quần áo nội quan này hóa ra lại là một cô gái!

Nàng lùi lại mấy bước, bảo nội quan đi tới.

Nội quan vẫn còn sợ hãi trong lòng, vỗ ngực hồi lâu mới lấy lại tinh thần, cúi người xem người mặt mũi bầm dập vừa lăn xuống là ai.

trên bậc thang truyền tới tiếng kêu la hỗn loạn, mấy nội quan, nội thị và nữ quan nhấc váy chạy xuống, tùm tùm xung quanh cô gái bị ngã, thấy nàng ta còn thở mới thở phào.

Nữ quan sai người đỡ cô gái kia dậy, cõng đi, rồi xin lỗi Phó Vân anh: "Làm phiền đại nhân."

Nàng thi lễ đáp lại, nhắc chân đi tiếp.

Tới cung Càn Thanh, Chu Hòa Sưởng sai người lấy một phong thư ra cho nàng xem, cười nói: "Quy Hạc đạo trưởng sắp về rồi! Còn bảo sẽ mang nhiều đồ ăn ngon về cho đệ."

Phó Vân anh nhận lấy phong thư, đọc kỹ, hai hàng lông mày hơi động đậy.

Trước khi Chu Hòa Sưởng đăng cơ, Lão Sở Vương từng ép nàng thề, bắt nàng phải đồng ý sẽ không nói cho Chu Hòa Sưởng về thân phận thật sự của mình, đợi đến khi người làm cha là ông ta chết đi, nàng mới có thể nói thật với Chu Hòa Sưởng.

Nàng đồng ý rồi.

Nhưng trong phong thư này, Lão Sở Vương lại ám chỉ một câu thời cơ tới rồi.

nói chẳng giữ lời gì hết, Lão Sở Vương là bậc cha chú mà không đáng tin cậy gì cả.

Phó Vân anh gấp thư lại, nhanh chóng suy nghĩ.

Giờ nói luôn cho Chu Hòa Sưởng á?

Thời cơ không thích hợp, Hoắc Minh Cẩm vẫn chưa trở về, nhị ca cũng không ở trong kinh.

Thấy mặt nàng có vẻ khác lạ, Chu Hòa Sưởng nhướn mày, cười hỏi: "Sao thế? Có phải trong thư của Quy Hạc đạo trưởng có gì mà Trầm chưa hiểu không?"

Ông già và Vân ca nhi chắc chắn có bí mật gì đó giấu hẩn, còn không ít nữa cơ.

Nhưng hẩn chưa ép hỏi bao giờ, ông già cứ thích làm loạn lên, Vân ca phải đối phó với ông già thôi đã đủ đáng thương rồi.

Phó Vân anh nghĩ ngợi rồi nói: "Hoàng thượng, thần từng đồng ý với Quy Hạc đạo trưởng một chuyện, Quy Hạc đạo trưởng cũng từng đồng ý với thần một chuyện, thực ra hai chuyện này là một."

Chu Hòa Sưởng bưng chung trà lên uống, nghe vậy thì cười, "Chuyện gì thế? Bí mật vậy à?"

Phó Vân anh cúi đầu nói: "Quy Hạc đạo trưởng không ở đây, thần không biết nên nói với Hoàng thượng như thế nào."

Chu Hòa Sưởng lắc đầu bật cười, "Được rồi, chờ Quy Hạc đạo trưởng về rồi nói sau."

hắn nghĩ Hoàng hậu mang thai, Vân ca nhi thành thân cũng được một thời gian rồi, không biết vợ đệ ấy có phải cũng mang thai rồi không?

Vốn định đem chuyện này ra trêu chọc mấy câu nhưng lời chưa nói ra, hắn đã nuốt lại vào họng.

Vân ca nhi không thích nói chuyện về việc riêng của đệ ấy, không trêu chọc đệ ấy vẫn hơn.

Ra khỏi Tử Cấm Thành, Phó Vân anh lập tức viết thư cho Hoắc Minh Cẩm, nói cho chàng về nội dung trong bức thư của Lão Sở Vương.

Sau đó nàng phái người đi Hồ Quảng và Lương Hương, những người đi Hồ Quảng thì đón Phó Vân Chương, những người đi Lương Hương phải bảo vệ cả gia đình Phó tứ lão gia.

Gửi thư đi xong, nàng nói chuyện này với Kiều Gia, hỏi hắn xem ở kinh sư nàng có thể tin tưởng những ai.

Kiều Gia nói: "Đại nhân yên tâm, trước khi đi Nhị gia đã sắp xếp xong xuôi cả."

Phó Vân anh gật đầu.

Trong cung Càn Thanh.

Chu Hòa Sưởng ngồi ở bàn phê duyệt tấu chương, ngồi nửa canh giờ bèn thấy đau eo mỏi lưng, gọi cung nữ vào đắp vai đắp lưng cho mình.

hắn nằm trên giường, cung nữ dùng đôi tay mềm mại nhẹ nhàng giúp hắn thư giãn cơ bắp trên lưng.

Bên ngoài bình phong, mấy cung nữ đang nói chuyện với nhau, không biết có phải không biết hắn đang ở trong hay không, bọn họ không hề cố gắng nói nhỏ.

hắn nghe loáng thoáng thấy tên Vân ca nhi, nghiêng người ngồi dậy, hỏi cung nữ: "Bọn họ đang nói gì thế? Cái gì mà Phó đại nhân cứu phi tử?"

Cung nữ vội quỳ xuống đất: "Bẩm Hoàng thượng, bọn họ nói sai rồi, đúng ra là chuyện về Lý nữ quan."

Chu Hòa Sương nhíu mày.

hắn biết Lý nữ quan, đó là mỹ nhân Triều Tiên hiến tặng cho hắn. Trước đó, mỹ nhân Triều Tiên đưa tới có tư sắc tầm thường, hắn không thích lắm. Triều Tiên lại nhanh chóng đưa thêm một mỹ nhân nữa tới đây, là con gái đại thần, đọc đủ thứ thi thư, dung mạo cũng xuất sắc.

Tuy hắn thích mỹ cơ nhưng cũng chưa đến mức thấy một người đẹp liền phải nạp ngay vào hậu cung.

Lý nữ quan đương nhiên là đẹp nhưng tính cách lãnh đạm, còn có vẻ rất oán hận người đưa nàng ta vào cung.

Vậy nên hắn không sủng hạnh nàng ta, phong nàng ta làm nữ quan, để nàng ta dạy dỗ quy củ lễ nghi cho cung nữ, dù sao Triều Tiên cũng tặng rồi, không thích cũng đành phải ở để lại thôi.

Cung nữ nói: "Hoàng thượng, khi này ở ngoài cung Càn Thanh, Lý nữ quan và những người khác có tranh chấp. Hai bên xông vào đánh nhau. Lý nữ quan ngã lảo xuống bậc thang, may mà đúng lúc ấy Phó đại nhân đi ngang qua, cứu được Lý nữ quan. Lý nữ quan bị thương ở chân, mặt cũng sưng lên, những bộ phận khác không sao."

"Hóa ra bọn họ đang nói về chuyện này."

Chu Hòa Sưởng cười cười.

Mấy ngày sau, đã có kết quả thi đình.

Trạng nguyên là người Nam Trực Lệ, bảng nhãn là người Giang Tây, thám hoa quả nhiên là Tô Thừa Dụ ở Chiết Giang.

Ba người trong nhất giáp đều là người phía nam, học sinh phương bắc ồ lên.

Nhưng mà làm gì được chứ, ai bảo người ta viết văn hay hơn họ cơ chứ?

Mọi người đều chú ý đến ba người đứng đầu, rất ít người chú ý tới chuyện, trong những người đỗ tiến sĩ, số lượng người xuất thân từ Hồ Quảng nhiều hơn lần trước rất nhiều, tuy thứ tự không cao lắm.

Chẳng ai phản nản về tư tâm nhỏ nhỏ này của Chu Hòa Sưởng.

Hoàng thượng muốn đề bạt người của mình, ai dám phê bình nào?

Cùng lúc đó, Chu Hòa Sưởng đọc văn bát cổ của Phó Vân anh, ban cho nàng tiến sĩ cập đệ.

Từ lúc nàng đảm nhiệm chức đồng giám khảo đã có người đoán được như thế rồi, nên không ai có ý kiến gì khác.

Lúc nàng tiếp chỉ, trời cao trong xanh, như thể vừa được tẩy rửa.

Phó Vân anh mặc măng bào, đội mũ sa, đứng nơi đầu gió trên đường vào cung điện, dáng người cao gầy, tuấn tú phong độ.

Nội quan cao giọng đọc thánh chỉ xong nhìn nàng, cười nói: "Chúc mừng Phó đại nhân."

Nàng khấu tạ thánh ân, mỉm cười.

Các đại thần đi ngang qua không thể không lén quan sát nàng, thấy nàng có mãng bào, tuần tú sáng sủa, thoát nhìn như thể người ngọc, hiện giờ lại được ban tiến sĩ cập đề, bước tiếp theo nhất định là thăng quan rồi.

Dựa vào công lao của nàng, đúng là cũng nên thăng thật, chỉ không biết Hoàng thượng để nàng làm tiếp ở Đại Lý Tự hay đưa nàng tới Lục Bộ đây.

thật đúng là khí phách ngút trời!

"Gió xuân tỏa sức cho phi ngựa"[6], hẳn chính là như thế này.

[6] Trích "Đặng khoa hậu" của Mạnh Giao, nói về chí phách của người trẻ tuổi sau khi đạt được công danh.

Mọi người nhìn nhau, trong lòng thầm quyết định, sau này nhất định không thể đối đầu với Phó tướng công!

...

Viên Tam đỗ tiến sĩ, Phó Vân anh quyết định làm trái với tác phong lạnh lẽ của mình một hôm, mở tiệc cho hân.

Nàng biết Viên Tam thích thế, hẳn vẫn luôn rất để bụng chuyện xuất thân của mình.

Mấy người Đỗ Gia Trinh, Trần Quý cũng có tên trên bảng, bạn cùng trường ngày xưa giờ lại thành người thi đỗ cùng một năm, về sau là những người cùng hội cùng thuyền, tình cảm càng thêm sâu sắc.

Mọi người âm ỉ cả một ngày, đến tận đêm, lúc lên đèn vẫn chưa chơi đã.

Phó Vân anh ăn với họ một bữa cơm, rồi trở về phòng sớm.

Kiều Gia nói: "Nhị gia gửi thư ạ."

Nàng nhận thư, mở ra xem, phong thư này được ra roi thúc ngựa đưa về gấp, trong thư chỉ viết bốn chữ: Yên tâm, có ta.

Lúc viết thư, chắc chắn chàng đang rất bận.

Khóe môi nàng hơi cong lên, cất thư đi.

Mới vừa viết xong thư hồi âm, cửa đã bị đập rầm rầm, Viên Tam ở bên ngoài gọi to: "Lão đại!"

Nàng đặt bút xuống, bảo Kiều Gia ra mở cửa.

Kiều Gia mở cửa, để Viên Tam vào phòng.

Viên Tam được mời không biết bao nhiêu lần rượu, mặt đỏ bừng bừng. Miệng toàn mùi rượu, hai mắt sáng lấp lánh, đi tới trước bàn, gãi đầu, cười hề hề hết sức ngây ngô.

Phó Vân anh ngẩng đầu nhìn hắn, cười lắc đầu: "Biết ngươi vui rồi, nhưng cũng không nên uống nhiều như thế."

Viên Tam nấc đánh ọp một cái, bước lên vài bước, đột nhiên cong lưng, ngồi xuống đất, đưa tay ôm cẳng chân Phó Vân anh, cọ mặt lên vạt áo bào của nàng như thể đang làm nũng, "Lão đại, ta thi đỗ rồi!"

Kiều gia nhưn mày, lập tức kéo Viên Tam ra.

Viên Tam ngồi dưới đất, ngơ ngác ngẩng đầu, chờ dẫn hồi lâu.

"Ngươi say rồi, để bảo Đại Lang đưa ngươi về phòng, có gì mai nói sau."

Phó Vân anh vuốt lại quần áo, nói.

Viên tam lắc đầu: "không say, lão đại, đây là ta vui thôi."

hắn tiếp tục ngây ngô cười hề hề, sau đó lấy một chiếc bút đã mòn quẹt, rưng gàu hết lông từ trong tay áo ra, đặt lên bàn sách.

"Lão đại, đây là chiếc bút năm đó người cho ta, ta vẫn luôn giữ lại. Ta không biết sửa bút, nó rưng gàu hết lông rồi."

Phó Vân anh nhìn cây bút kia, năm ấy lần đầu tiên nhìn thấy hắn là ở ngoài trường thi, nàng còn tưởng rằng đây là một thiếu gia nhà giàu bị gia tộc bỏ bê, tính tình kì quái, không được lòng người.

Sau quen thân rồi mới biết, thằng nhãi này đã dễ bị tổn thương lại còn vô tâm, chẳng để ý gì, bởi từng bị đói nên ăn uống rất tốt, một bữa có thể ăn mấy bát cơm to.

Nàng còn nhớ lúc hắn chủ động bày tỏ mong muốn đi theo mình, tuy rằng ngoài miệng đầy vẻ kiêu ngạo, như thể đang hạ mình chấp nhận nàng, thực ra tay lại run run, sợ bị nàng từ chối.

Ngần ấy năm, Viên Tam vẫn luôn đi theo nàng, nàng nói gì hắn tin cái nấy, chưa bao giờ phản đối hay nghi ngờ nàng.

Nàng mỉm cười, cầm cây bút kia lên, "Ta lại tặng cho người một chiếc mới nhé."

Viên Tam cười nói: "Lão đại, ta muốn bút lông nhỏ, cái đấy mới đắt!"

Phó Vân anh bật cười, gật đầu, "Được."

Viên Tam thẳng lưng ưỡn ngực, hai mắt từ từ tỉnh táo trở lại, "Lão đại, ta đỗ tiến sĩ rồi, sau này có thể giúp đỡ người rồi, người bảo ta làm cái gì ta sẽ làm cái đó, ta nghe người tất."

Ánh mắt hắn vô cùng kiên định.

Phó Vân anh ừ một tiếng, không khách sáo với hắn, nói thẳng, "Sắp tới sẽ sắp xếp cho người làm huyện lệnh Lương Hương, người ở đó đều đã biết đến ta, người qua đó sẽ không có ai làm khó người."

Huyện Lương Hương từng chịu ân nàng mấy lần, để Viên Tam đi Lương Hương không chỉ có thể củng cố thế lực mà còn có thể rèn luyện Viên Tam.

Người của nàng đều sẽ được đưa ra ngoài làm việc, trong triều có mấy người khác giúp đỡ là đủ rồi.

Từ triều đình đến địa phương đều không thể có gì sai sót.

Đợi ba năm sau, nhóm người đầu tiên được đưa ra ngoài sẽ trở về, một nhóm người nữa sẽ lại được đưa ra ngoài.

Đến lúc đó chỗ nào cũng sẽ có người của nàng, thế mới tiện cho việc chấp hành chính sách mới.

Đêm dài đằng đẵng, Viên Tam đi rồi, nàng vẫn ngồi dưới đèn rất lâu.

...

Sau khi đọc thư của Lão Sở Vương, Phó Vân anh thay đổi một phần kế hoạch.

Nhưng mà vài ngày sau, cái vị Quy Hạc đạo trưởng này lại gửi thư về nói lúc ông ta đi ngang quan Quý Châu, cảm thấy phong cảnh nơi này rất đẹp, quyết định ở lại Quý Châu chơi mấy tháng, đến Trung thu mới về lại kinh sư.

Bởi vậy ông ta không nhắc đến chuyện giục nàng nói ra sự thật nữa.

Mí mắt Phó Vân anh giật giật, nàng quyết định không cần biết Lão Sở Vương thế nào, đợi đến thời cơ thích hợp sẽ nói thật, dù sao Lão Sở Vương cũng chẳng làm gì được nàng.

Hoa tử đằng tàn, Hoắc Minh Cẩm đã khởi hành trở về kinh sư, nhưng nhìn vào lộ trình, nàng biết chàng chắc sẽ không được ăn bánh hoa tử đằng tươi.

Lúc này sơn tra ở phía nam hăn đã chín.

Phó Vân anh lấy thư của Phó Vân Chương ra đọc, trong đó y nói mọi chuyện đã được xử lý xong, sắp sửa về kinh.

Nàng ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hoa nở khắp vườn, rộ rỡ như ráng chiều.

Cảnh xuân tươi đẹp.

Chương 154: (năm) (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

1.

Thuyền đậu ở bến tàu, đã gần tối nhưng trên bờ vẫn có tiếng người nói ồn ào.

Đẩy cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, thuyền bè san sát, xa xa là những dãy núi xanh thẳm nối tiếp nhau tựa như sóng nước dập dềnh. Trời chiều đã ngả về tây, ánh sáng vàng nhạt dịu dàng bao phủ khắp thành quách trong sơn cốc, phía chân trời đã xuất hiện mấy ngôi sao.

Người bán rong gánh đòn gánh đi qua, mời chào rau dưa củ quả. Trời cuối xuân, trăm hoa đua nở, người phụ nữ mặc áo vải thô màu lam vác một chiếc rổ toàn hoa nhài, hoa sơn chi tươi.

Dù cách rất xa nhưng vẫn có thể ngửi được hương thơm ngào ngạt lẫn vào không khí.

Phó Vân Chương tựa vào thành giường trước cửa sổ, ngồi xếp bằng, tóc dài kéo sang một bên, mặc một chiếc áo bào cổ chéo bằng lụa Hàng Châu, vạt áo mở rộng, lộ ra trung y bằng lụa trắng bên trong, tay y cầm một cuốn sách nhưng lại không mở ra xem.

Y ngồi nhìn mặt sông lấp loáng, chỉ ngồi không như vậy hồi lâu,

thấy chiều hôm dần buông xuống, khói bếp trong núi bốc lên khắp nơi, tiếng người ồn ào cũng xa dần.

Bến tàu đông đúc cả ngày cuối cũng cũng yên tĩnh trở lại.

Người ta bảo "Gần quê lòng lại thêm lo lắng" [1], y chẳng phải người về quê nhưng sau khi rời khỏi Hồ Quảng, không hiểu sao lại có cảm giác mê mang và sợ hãi, không biết rốt cuộc nên đi đâu về đâu.

[1] Trích "Độ Hán giang" của Lý Tần, bài thơ nói về tâm tình của người xa xứ về quê, càng về đến gần lại càng lo lắng sợ hãi, không dám hỏi thăm khách qua đường. Bản dịch trên thivien.net.

Sơn tra đã chín từ lâu, quả đỏ ánh vàng lấp lánh. Trong hai phong thư liên tiếp gần đây, Phó Vân anh đều hỏi y ngày về.

Y trốn tránh, bảo phong cảnh trên đường rất đẹp, muốn đi chơi thêm mấy ngày, thực ra nếu không cố tình lần nữa thì đã về từ lâu rồi.

Liên Xác đẩy cửa bước vào, đốt hương vòng đuổi muỗi ở góc khoang thuyền. Thời tiết ấm lên, cạnh bờ sông rất nhiều muỗi, vo ve khiến người ta đau đầu.

Phó Vân Chương bảo hấn lấy cổ cầm ran, đặt ngang trên đầu gối, ngón tay khẽ lướt trên dây đàn.

Ánh trăng tràn ra như nước chảy, trong đêm tĩnh lặng, tiếng đàn thanh lãnh bi thương.

Liên Xác không thể không đứng lại lắng nghe. hấn không hiểu âm luật nhưng cũng có thể cảm nhận được sự nặng nề trong tiếng cổ cầm, khiến hấn không dám thở mạnh, sợ quấy nhiễu tiếng đàn kỳ ảo, trong sáng, thanh tao ấy.

Bên bờ sông, chín con ngựa to khỏe chạy băng băng, xé rách bóng đêm yên tĩnh.

Vó ngựa đập vang như sấm rền.

Tới bến tàu, nghe loáng thoáng thấy tiếng đàn cất lên từ một con thuyền trên mặt nước, người cầm đầu khoác áo choàng siết chặt dây chương, ra hiệu cho tùy tùng phía sau dừng lại, nghiêng tai lắng nghe.

Mọi người vội hô lên một tiếng dừng ngựa lại, im lặng.

trên thuyền, Phó Vân Chương bỗng nhiên nghe thấy tiếng tiêu từ trên bờ bay tới.

Khúc nhạc y tấu lên chính là "Bá Nha điệu Tử Kỳ" [2], là một khúc nhạc gửi gắm nỗi muộn phiền thương nhớ, triền miên lâm li, thê lương bi ai uyển chuyển, cộng thêm sự thần thờ trong tâm hồn y lúc này, tiếng đàn càng thêm phần sầu bi, khiến người nghe như đứt từng khúc ruột.

[2] Chuyện Bá Nha - Tử Kỳ chắc ai cũng biết rồi, không nhắc nữa nhé, đây là khúc nhạc nói về chuyện Bá Nha đàn bên mộ Tử Kỳ, sau đó đập vỡ đàn, thề không đàn nữa vì mất đi tri âm.

Liên Xác nghe chẳng hiểu gì nhưng nước mắt vẫn rơi lã chã, một chốc lại đưa tay lên lau mắt.

Chương 154-2: (năm) (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 154-3: (năm) (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 154-4: (năm) (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 155: (sáu) (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 155-2: (sáu) (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 155-3: (sáu) (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 155-4: (sáu) (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Y mỉm cười nói: "Ông các lão thích bắt bẻ, đừng để ông ta chê trách."

Phó Vân anh gật đầu, "Muội biết rồi."

Buổi chiều, Ông Mân tới Phó gia như đã hẹn.

Lúc tới nơi, ông ta thấy một bàn tiệc được bày trong nhà thủy tạ, bên cạnh bàn có khá nhiều người đang ngồi, quan viên Lục Bộ, bộ nào cũng có.

Bên ngoài nhà thủy tạ, nước hồ lấp lánh, lá sen phủ kín mặt hồ, những đóa hoa sen mọc thẳng lên giữa không gian xanh biếc, duyên dáng yêu kiều, xinh đẹp thướt tha.

trên bàn, rượu và thức ăn tinh xảo mà thanh đạm, bên cạnh có một bàn hoa, trên bàn đặt một chiếc bình vàng cắm mẫu đơn, thực quỳ, cành trúc, vừa tinh tế vừa thanh lịch.

Ông Mân nhanh chóng đưa mắt nhìn quanh một lượt, nhận ra khách tới đây đều là người Chiết Giang, Phúc Kiến, Quảng Đông, tim bỗng đập liên hồi.

Phó Vân anh đi ra đón ông ta, mỉm cười thi lễ, "Lão tiên sinh."

Những người khác cũng bước tới chào hỏi.

Ông Mân không thể hiện cảm xúc ra mặt, mỉm cười đáp lễ, mọi người hàn huyên một hồi rồi cùng ngồi xuống.

Buổi tiệc này không có đàn sáo âm nhạc, cũng không có ca cơ mỹ nhân, mọi người nhìn nhau, trong lòng đều thấp thỏm lo âu.

Trong buổi triều, Hoàng thượng khen vườn Phó gia có phong cảnh đẹp, bảo bọn họ tới đây xem, bọn họ hiểu được sự ám chỉ của Hoàng Thượng nên đều hẹn đến nhưng lại không biết rốt cuộc Hoàng thượng muốn làm gì.

Từ trước đến nay Phó Vân anh luôn thích đi thẳng vào vấn đề, rượu quá tam tuần, thái quá ngũ vị [1], nàng bảo Kiều Gia mang cuốn sổ ghi chép danh sách tới.

[1] Nghĩa đen là mỗi người uống đủ ba chén rượu, ăn đủ năm vị trên bàn ăn. Theo người xưa, như vậy là buổi tiệc đã đi đến hồi kết.

"Định mời các vị đại nhân xem cái này."

Cuốn sổ được đưa tới nhà thủy tạ. Đầu tiên nàng đưa cho Ông các lão.

Ông Mân đã có dự cảm từ trước, quả nhiên nhìn thấy tên cậu mình nằm trong danh sách. Cậu ông ta hối lộ, mua chuộc quan viên địa phương, không những thế mà còn làm tất cả những việc ấy dưới danh nghĩa của ông ta! Còn lấy tranh chữ của ông ta ra làm đầu câu chuyện!

Trong nháy mắt, ông ta toát mồ hôi đầm đìa.

Việc này không có liên quan gì đến ông ta hết nhưng hiện giờ ông ta là đại thần trong Nội Các, bất cứ hành động cử chỉ nào cũng dính

dáng tới rất nhiều người. Nếu như có ai đó có ý đồ lấy chuyện cậu ông ta thông đồng với giặc Oa ra buộc tội ông ta mà Hoàng thượng lại không có ý định che chở cho ông ta thì ông ta chỉ có thể từ quan mới có thể giữ được thể diện cho bản thân.

Uông Mân như nuốt hoàng liên, cổ họng vừa đắng vừa chát, ông thật xui xẻo quá mà, phí bao nhiêu năm như thế, tuy nhiều lần nổi bật hơn người nhưng lúc nào cũng gặp phải đủ loại vận xui kì quái. Cuối cùng khổ tận cam lai, ông ta phát lên như điều gặp gió, được vào Nội Các nhưng còn chưa oai phong được mấy năm mà đã bị cậu ruột hại thê thảm!

Những người khác còn chưa đọc được nội dung trong cuốn sổ nhưng nhìn thấy mặt Uông Mân biến sắc, mặt đã đầy vẻ chua xót, đại khái họ cũng đã đoán được ra cuốn sổ này viết những gì rồi.

Uông Mân chuyền cuốn sổ cho người bên cạnh.

Người này cẩn thận giờ ra đọc, sắc mặt cũng thay đổi.

Những người còn lại cũng thế. Ít ra Uông Mân còn bình tĩnh, vẫn có thể tiếp tục uống rượu mơ, những người còn lại sồn tóc gáy, đứng ngồi không yên.

Bọn họ đều biết Hoàng thượng đã xử trí những thế gia kia như thế nào, không ngờ rằng gia tộc của bọn họ cũng lại dính dáng tới chuyện này! Tuy rằng đó cũng chẳng phải là những tội lớn như thông đồng với địch bán nước nhưng tại thời điểm này mà lại bị người ta điều tra ra là có qua lại với cướp biển, không cần ngự sử buộc tội, bọn họ chắc chắn không giữ nổi chức quan của mình.

Mọi người ai cũng hãi hùng.

Lại Bộ chủ sự cười lạnh một tiếng, vung chén rượu trong tay lên, ném xuống đất, tiếng vỡ chát chúa vang lên, "Hóa ra đây lại là một bữa Hồng Môn Yến."

Mọi người toát mồ hôi hột, lạnh lùng nhìn về phía Phó Vân anh.

Nàng cầm chén rượu trong tay, rượu trong ly mang sắc đỏ nhàn nhạt, mỉm cười nói: "Đại nhân lo quá lên rồi, nếu như là Hồng Môn Yến thì việc gì phải mất công như thế."

Uông Mân nhìn nàng, sắc mặt dần dần thả lỏng.

Ông ta không nhìn nhầm người đâu, Phó Vân không tàn nhẫn độc ác đến mức diệt trừ tất cả bọn họ.

Phó Vân anh đưa ngón tay khế vuốt vẽ miệng chén, móng tay cắt tỉa gọn gàng, đốt ngón tay nhỏ dài, nàng cười khe khẽ: "Hạ quan có thể đảm bảo với các vị đại nhân những chứng cứ này chắc chắn không hề bịa đặt."

"không thể thế được!"

Lại Bộ chủ sự là người đầu tiên nhảy lên phản đối, gân xanh trên trán nổi lên.

hắn chỉ thẳng vào mặt Phó Vân anh, nói từng câu từng chữ: "Nhà ông ngoại ta vốn là thư hương thế gia, bao nhiêu đời đọc sách thánh hiền. Từ thời tổ tiên của ông ngoại ta, năm nào nhà chúng ta cũng chi ra một số tiền lớn, xây cầu sửa đường, giúp đỡ người góa bụa, gặp thiên tai thì phát cháo, miễn tiền thuê, trong huyện ai cũng ca tụng, nhà chúng ta sao có thể thông đồng với giặc Oa! Người ngậm máu phun người!"

Phó Vân anh vẫn tỉnh bơ như không, nói: "Đúng là Đường gia đã làm rất nhiều việc thiện nhưng tiền để họ làm việc thiện lại đến từ việc mật báo cho cướp biển!"

Mặt mày Lại Bộ chủ sự cứng đờ.

Mấy người bên cạnh vội vàng đứng dậy, kéo Lại Bộ chủ sự ngồi xuống, khe khẽ khuyên nhủ hắn.

Chủ nhân phía sau của bữa tiệc rượu của mùa hè này là Vạn tuế gia. Nếu Phó Vân đã đưa cuốn sổ này ra có nghĩa là Hoàng thượng đã điều tra rõ ràng từ trước, xác nhận không có gì nhằm lẫn mới gọi bọn họ tới đây. Giờ mạnh miệng thì có ích gì?

Chẳng thà lấy lòng Phó Vân, xem có cách nào cứu vãn hay không.

Bọn họ học hành gian khổ mười năm, có thể leo lên được vị trí này thực sự không dễ dàng gì, làm sao nỡ xuống đài một cách thê thảm như vậy chứ!

Phó Vân anh đứng dậy, nhìn quanh một lượt, chậm rãi nói: "Các vị đại nhân, trước đây hạ quan từng đi học ở thư viện, vẫn luôn nhớ rõ khi mới vào thư viện, tiên sinh đã dạy: Tại sao lại có nhiều người muốn đi học như vậy? Vì công danh lợi lộc, vì muốn nở mày nở mặt, vì muốn kiến công lập nghiệp."

Mọi người đều nhìn nàng, đầy vẻ tán đồng.

Nàng nói tiếp: "Tiên sinh còn nói, học hành vì quan to lộc hậu cũng chẳng có gì là đáng xấu hổ nhưng học hành không thể dừng lại tại đó. Người sĩ tử chân chính hẳn phải theo đuổi những mục tiêu cao hơn, giống như lời của Hoàn Cừ tiên sinh, học để lập tâm cho trời đất, lập mệnh cho người dân, kế thừa tuyệt học của cổ thánh, tạo ra thái bình cho muôn đời sau [2]!"

[2] Câu nói của Trương Tái (Hoàn Cừ tiên sinh) - bậc đại Nho thời Tống. nói theo cách hiện đại đó là: Xây dựng giá trị tinh thần cho xã hội, xác lập ý nghĩa sinh mệnh cho dân chúng, kế thừa sự chính thống của học vấn xưa đã bị đoạn tuyệt, mở ra cơ nghiệp thái bình cho muôn đời sau. (Nguồn: ntdvn.com)

Người đọc sách học hành rốt cuộc là vì cái gì chứ?

Có rất nhiều đáp án khác nhau mà không còn nghi ngờ gì nữa, những câu nói đó của Trương Tái là lý tưởng có giá trị cao thượng

nhất của toàn bộ người đọc sách trong thiên hạ.

Các vị quan văn có niềm tin và lý tưởng cao thượng và kiên định mới có thể chịu đựng cảnh gân cốt bị mệt nhọc, thân xác bị đói khát, nghèo túng khổ sở [3]. Vì lý tưởng đó, không có gì là không chịu đựng được.

[3] Mượn ý của Mạnh Tử: Khi trời giao sứ mạng trọng đại cho những người ấy, nhất định trước hết phải làm cho ý chí của họ được tôi rèn, làm cho gân cốt họ bị nhọc mệt, làm cho thân xác họ bị đói khát, làm cho họ chịu nổi khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không thuận lợi. Như thế là để lay động tâm trí người ấy, để tính tình người ấy trở nên kiên nhẫn, để tăng thêm tài năng cho người ấy. Bản dịch trên tiasang.com.vn.

Tu thân, tề gia, trị quốc bình thiên hạ, người đọc sách lúc nào cũng phải quan tâm đến việc tạo phúc cho dân chúng trong thiên hạ, lo trước nỗi lo của thiên hạ, vui sau niềm vui của thiên hạ.

Bởi vì có vô số những bậc tiên hiền ôm lý tưởng cao đẹp như vậy mà kiên trì nỗ lực, mới có cảnh quân vương và người đọc sách cùng thống trị thiên hạ, mới có thể xuất hiện một số lượng lớn học giả lưu danh sử sách.

Phó Vân anh dứt lời, mọi người chấn động tâm can, ngăn người một lát rồi đồng loạt đứng dậy.

Bọn họ cũng từng có lý tưởng, có khát vọng của riêng mình nhưng lẫn lộn trong chốn quan trường mấy năm, tất cả đã bị mòn mòn hết.

Phó Vân anh nâng chén, uống cạn rượu nóng, cười nói: "Để các vị đại nhân chê cười rồi."

Nghe nàng nói ra mấy câu của Trương Tái, Ôn Mân nghĩ ngợi một hồi, tự hiểu trong lòng, cũng nâng chén, mỉm cười nhìn nàng, cảm thán một câu, "Đồng hoa vạn lý đan sơn lộ, sồ phượng thanh ư lão phượng thanh." [4]

[4] Trích một bài thơ khuyết danh của Lý Thương Ẩn, nghĩa là: Hoa ngô đồng đỏ đường núi hàng vạn dặm, con chim phượng non có tiếng hát trong trẻo hơn tiếng hát của con chim phượng già. Ý chỉ hậu sinh khả úy, Trường Giang sóng sau xô sóng trước.

Chương 155-5: (sáu) (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đồ ăn trong buổi tiệc nhìn thì tinh xảo nhưng thực ra hương vị cũng chỉ bình thường, Phó Vân anh chọn một cái bánh chưng, từ từ bóc, bỗng mấy nội quan đi tới, nói với nàng: "Phó đại nhân, Vạn tuế gia triệu ngài qua đó nói chuyện."

Nàng ngẩng đầu nhìn về hướng đại diện.

Cát Tường mặc thiệp lý [5], đứng cạnh cột trụ hành lang vẫy tay với nàng.

[5] Trang phục có phần dưới xòe ra để dễ di chuyển, vận động, giống duệ tán nhưng thường là đồ trơn, không thêu, dành cho người dưới, quan binh cấp thấp...

Chương 156: (bảy) (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phó Vân anh bước vào chủ điện.

Trong điện, chỗ nào cũng toàn hoa với cỏ, mùi hương ngập tràn trong không khí. Những chiếc bình đồng thau mạ vàng được xếp khắp nơi trong điện, bên trong cắm đầy hoa thực quý, hoa ngải thảo, xương bồ, hoa lựu, hoa sơn chi. Tranh Thiên sư, lá ngải, xương bồ nhuộm ngũ sắc được treo bên cạnh các bàn tiệc, mang ý trừ độc trừ tà.

Trong bữa tiệc, mọi người liên tục nâng chén chúc mừng, không khí hài hòa, ăn uống linh đình. Văn võ đại thần ai ai cũng mặc những trang phục xanh đỏ tươi sáng như hòa mình vào rừng hoa trong điện. Bàn tiệc phủ lụa vàng, trên đó bày đủ thứ thịt, lợn, ngỗng, dê, bò, hoa quả tươi và khô, muôn màu rực rỡ, trong đó có mấy khay thức ăn cao bằng nửa người được buộc tơ ngũ sắc, trang trí hình ngũ độc, nhìn trông rất hoành tráng.

Vua tôi cùng uống, không khí vui vẻ.

Thấy Phó Vân anh đi vào, Chu Hòa Sướng ra hiệu cho nàng tới trước mặt mình, nhìn quanh một lượt, cười vang nói: "Khanh là người phong lưu [1], phóng khoáng, có nguyện thay mặt Trẫm cài trâm hoa cho các vị lão tiên sinh chăng?"

[1] Trong trường hợp này, phong lưu nghĩa là vẻ ngoài đẹp đẽ, phóng khoáng, mang tính lãng mạn. Đây là vẻ ngoài được các sĩ tử hướng đến thời cổ đại.

Các vị đại thần trong bữa tiệc nhìn nhau, mỉm cười.

Khóe miệng Phó Vân anh run run.

Người đọc sách ở Giang Nam chuộng cài hoa, nam giới cũng yêu cái đẹp, một năm bốn mùa, xuân cài hoa mùa xuân, hạ cài hoa mùa hạ, thu cài hoa mùa thu, mùa đông không có hoa tươi cũng phải có đóa hoa lụa cài bên mũ.

Năm mới phải cài hoa, thi đỗ kì thi hội nhất định phải cài hoa, sinh nhật phải cài hoa, cưới vợ phải cài hoa, tướng sĩ xuất trình trở về phải cài hoa...

Xưa nay, ở phương nam, đặc biệt là ở phủ Tô Châu lưu hành cái gì, những người ở nơi khác cũng sẽ đua nhau bắt chước, các đại thần trong triều lúc nhàn rỗi, đa phần cũng thích cài hoa...

Hôm nay là Tết Đoan Ngọ, phụ nữ cài trâm hoa, hoa tươi lên tóc, Hoàng đế cũng ban trâm hoa để cài cho văn võ quần thần trong cung yến.

Trâm hoa để cài cho các vị các lão được làm từ vàng nạm ngọc, các đại thần trong Lục Bộ là hoa lụa, những quan viên cấp thấp hơn là hoa nhung.

Cát Tường bưng một chiếc hộp sơn màu đỏ thẫm mạ vàng tới cạnh Phó Vân anh.

Chương 156-2: (bảy) (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phi Hàn Lâm bắt nhập Nội Các [2], Phó Vân có xuất thân từ Hàn Lâm Viện đâu!

[2] Nền tảng của chế độ Nội Các dưới triều Minh, "Phi tiến sĩ bắt nhập Hàn Lâm, phi Hàn Lâm bắt nhập Nội Các". Nghĩa là: không phải tiến sĩ thì không được vào Hàn Lâm Viện, không trải qua thời gian nhậm chức ở Hàn Lâm Viện thì không được vào Nội Các.

Nàng ta khế căn môi, "Chuyện này không thể thế được! Nào có quy củ như vậy!"

anh trai nàng ta say rượu xông vào Đại Lý Tự, đánh chửi quan viên của triều đình, thanh danh mất hết.

Phó Vân lại bởi có gan đắc tội với Khổng gia mà thanh danh vang xa, gần như đã trở thành người đứng đầu trong các quan viên trẻ tuổi.

Nếu như hẳn thực sự đạt tới địa vị cao như vậy, Khổng gia biết làm sao bây giờ?

Nữ quan chậm rãi nói: "Nương nương, tuy Hoàng thượng có tính cách ôn hòa, chẳng khác gì cục bột, đối xử tốt với tất cả mọi người, nhưng người thử ngẫm kỹ những việc mà Hoàng thượng đã làm được từ lúc đăng cơ tới nay mà xem. Hoàng thượng là loại người bảo thủ, không chịu thay đổi hay sao? Theo nô tỳ thấy, hoàn toàn

ngược lại! sự ôn hòa của Hoàng thượng không xuất phát từ sự mềm yếu, mà là sự khoan dung phóng khoáng do hiểu rõ sự ấmlạnh của cuộc đời, Hoàng thượng không quan tâm tới lễ nghi phiền phức, có gan thay đổi quy củ. một vị thiên tử như thế làm sao có thể bị quy củ trói buộc được?"

Bà ta thở dài.

"Nương nương, Hoàng thượng là Thiên tử, hơn nữa còn là một vị Thiên tử đã vững vàng trên ngôi vị Hoàng đế. Thiên tử nói cái gì là quy củ, cái đó chính là quy củ."

Chương 156-3: (bảy) (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 156-4: (bảy) (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 157: (tám) (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phó chỉ huy sứ nói tiếp: "Nhưng mà toàn bộ chứng cứ đều đã bị Phó đại nhân thiêu hủy... Có lẽ Phó đại nhân không định làm to chuyện này."

Chu Hòa Sưởng cúi đầu nhìn chữ mình mới viết.

Cát Tường quỳ gối bên cạnh đốt hương.

Chu Hòa Sưởng hỏi hần: "Người cũng giống Trầm, quen biết Vân ca nhi nhiều năm. Người nói xem, vì sao đệ ấy lại muốn giấu giếm chuyện này?"

Cát Tường vội vàng đặt chiếc hộp lụa bọc gấm màu xanh ngọc đựng hương xuống, cúi đầu nói: "Chuyện này... Thân phận Phó đại nhân quý trọng, nô không dám phỏng đoán suy nghĩ của Phó đại nhân."

Chu Hòa Sưởng nói: "Nghĩ gì nói nấy đi."

Cát Tường cúi đầu trầm tư, cân nhắc hồi lâu, chậm rãi nói: "Vạn tuế gia, không phải có câu "sơ bất gián thân" [1] hay sao?"

[1] Người xa không làm ngăn cách được người gần.

Khổng Hoàng hậu là người bên gối của hấn, Vân ca nhi chỉ là thần tử.

Ngòi bút dừng lại trên giấy hồi lâu, mực thấm ra thành một vệt đen lớn.

Chu Hòa Sương đặt bút xuống.

Chương 157-2: (tám) (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 157-3: (tám) (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 157-4: (tám) (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hơn nữa, nếu như Chu Hòa Sưởng hẳn thực sự thích đàn ông thì còn cần phải che che giấu giấu sao?

Thích thì cứ thoải mái mà thích.

Bên cạnh hẳn chẳng có một nam sủng nào, tại sao Hoàng hậu lại cứ khẳng khẳng tin rằng hẳn có tư tình với Vân ca nhi cơ chứ?

Cậy sủng mà kiêu thực ra cũng đáng yêu đấy, nhưng cái kiêu này của Hoàng hậu lệch hướng rồi!

Chu Hòa Sưởng lắc đầu, mở bừng mắt, "Cây cao đón gió, Vân ca nhi quá nổi bật, đệ ấy đi Kinh Tương, không biết bao giờ mới quay về, nhất định sẽ có người nhân dịp hẳn không ở đây để ly gián quan hệ giữa hai người chúng ta."

hắn vẫn luôn ghi nhớ câu chuyện ba người thành hổ [2].

[2] Lời đồn thất thiệt lặp lại nhiều lần sẽ có thể che giấu chân tướng, khiến người ta tin tưởng là sự thật. Điển cố ở cuối chương.

Editor: Diễn tích ba người thành hổ:

Vào thời Chiến Quốc, để kết tình giao hảo với nước láng giềng là Triệu quốc, vua nước Ngụy đã quyết định đưa thái tử sang đô thành Hàm Đan làm con tin, đồng thời phái trọng thần tên là Bàng Thông đi cùng.

Bàng Thông là người nước Ngụy, là đại thần được Ngụy Vương vô cùng trọng dụng. Vì lo sợ rằng sau khi rời khỏi cố quốc sẽ có lời gièm pha đến tai Ngụy Vương, nên trước khi đi Bàng Thông đã hỏi Ngụy Vương: “Tâu đại vương, nếu có người nói với đại vương rằng ở chợ xuất hiện hổ ăn thịt người, thì đại vương có tin không?”.

Ngụy Vương ngay lập tức trả lời: “Ta đương nhiên là không tin rồi, chợ đông đúc sao có hổ được?”.

Bàng Thông hỏi tiếp: “Nếu lại có người nói với đại vương rằng ở chợ xuất hiện hổ, ngài có tin không?”.

Ngụy Vương chần chừ một lúc rồi nói: “Đối với chuyện đó, ta nửa tin nửa ngờ”.

“Nếu có người thứ ba đến nói rằng ở chợ xuất hiện hổ, thì ngài còn tin không?”, Bàng Thông lại hỏi tiếp.

Lần này Ngụy Vương gật gật đầu, bảo rằng: “Mọi người đều nói như vậy, đương nhiên là ta tin rồi”.

Bàng Thông bèn nói:

“Chợ không hề có hổ, đó là điều rõ ràng. Nhưng liên tiếp có ba người khẳng định rằng ở chợ có hổ, thì đại vương liền cho là có hổ. Nay, thần đưa thái tử sang Hàm Đan của nước Triệu, nơi đó cách thành Đại Lương của ta còn xa hơn nhiều so với cung điện cách chợ. Những nghị luận sau lưng thần, lời nói xấu về thần e rằng sẽ không chỉ có ba người. Vậy nên đối với những lời nghị luận

về thần, mong đại vương thẩm tra kỹ càng, nắm rõ sự thật, đừng để bị lời đồn dẫn dụ, che lấp chân tướng”.

Ngụy Vương đồng ý với lời đề nghị của Bàn Thông và nói rằng: “Quả nhân tự biết điều đó, khanh cứ yên tâm đi!”.

Tuy vậy, không lâu sau khi Bàn Thông đến Hàm Đan thì đã có người nói xấu ông trước mặt Ngụy Vương. Ban đầu ông không tin, về sau số người nói xấu Bàn Thông ngày một nhiều lên, rốt cuộc Ngụy Vương cũng tin. Đợi đến khi Bàn Thông cùng thái tử từ Hàm Đan quay về, Ngụy Vương thật sự đã xa lánh và không triệu kiến ông nữa.

Chương 158: (chín) (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 158-2: (chín) (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 158-3: (chín) (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 158-4: (chín) (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 158-5: (chín) (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 158-6: (chín) (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mấy câu bình pháp này edit lao lực chết người. Đại khái là PVC nhìn thấy cảnh người dân đi theo thì cảm khái một câu trong chương "Nghị binh" của "Tuân Tử", những người khác chỉ đọc những câu tiếp theo trong đó thôi, không liên quan gì hết nội dung câu chuyện hết nhưng tại đọc xong không hiểu gì nên mình phải đi tra, tra xong mới biết không liên quan hahaaaa. Những câu trong ngoặc kép là trích từ "Tuân Tử", mình lấy từ bản dịch của Nguyễn Hiến Lê (trừ câu cuối cùng, bản dịch cắt câu này, mình edit). Sau mỗi câu trích là câu giải thích của tác giả. Tóm lại mình vẫn cú vì chương này làm rất lao lực, lao lực xong phát hiện ra không liên quan. Hơ... Nhg căn bản không bỏ được nên thôi. Tác giả vẫn chơi mình như xưa

Chương 159: (mười) (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 159-2: (mười) (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 159-3: (mười) (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 159-4: (mười) (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai người kia cười dữ tợn, "Đại ca, chúng ta vất vả lắm mới có được địa vị như bây giờ, vì sao lại phải đầu hàng triều đình? Quan phủ căn bản có coi chúng ta là người đâu!"

"Vương, hầu, khanh, tướng, há cứ phải là con dòng cháu giống [1]! Đại ca, uống cho huynh võ nghệ cao cường, thật sự chẳng có chí khí gì!"

[1] Lời tuyên bố của Trần Thắng, thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân đầu tiên chống lại nhà Tần.

"Đại ca, huynh lầm đường lạc lối. Vì đại nghĩa, chúng ta chỉ đành phải nhịn đau mà xuống tay thôi, đừng trách chúng ta nhẫn tâm!"

Những lời nguy biến liên tiếp cất lên, tiếp theo đó là trường đao, trường thương đâm liên tục về phía Miêu Bát Cân.

Chỉ trong nháy mắt, Miêu Bát Cân đã bị năm sáu anh em của mình đâm không biết bao nhiêu lần.

Những người xung quanh đều bị bất ngờ, sững sờ trước biến cố này.

"Bọn súc sinh các người! Dám hại đại ca!"

Trong mười mấy người đi cùng, bảy tám người khác trông thấy Miêu Bát Cân bị đâm tóe máu khắp người, ngã quỵ xuống ngựa thì tức giận đến đỏ cả mắt, múa trường thương lên, lao vào mấy kẻ độc ác vừa xuống tay kia.

Đáng tiếc, bọn họ không hề đề phòng trước mà những kẻ xuống tay thì đã lên kế hoạch hoàn chỉnh từ lâu, chỉ cần mấy cái vẫy tay, những kẻ khác đã nhanh chóng phi tới cản trở bảy tám người kia, hai bên lao vào đánh nhau kịch liệt.

Dưới sự tấn công tới tấp của đao thương, chỉ một lúc sau, những người muốn đòi lại công bằng cho Miêu Bát Cân bị chém xuống ngựa.

Ngoài cổng thành, Phó Vân anh sững sờ mất một lúc nhưng không cần nghĩ nhiều, lập tức nói: "Đuổi những kẻ đó đi, đoạt Miêu Bát Cân về đây, không thể để hắn chết được!"

Chương 159-5: (mười) (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 159-6: (mười) (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 159-7: (mười) (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 160: (mười một) (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 160-2: (mười một) (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 160-3: (mười một) (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 160-4: (mười một) (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 160-5: (mười một) (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khóe miệng Phó Vân anh cong lên, không lo chuyện học đường không có thầy dạy nữa rồi.

Nàng đọc thư xong, thổi tắt nến.

Cầm chiếc đèn lồng trở về phòng ngủ, ngồi bên mép giường cởi giày, gỡ khăn lưới xuống, vừa cởi áo ngoài ra, một đôi tay đã đưa tới gần, ôm lấy eo nàng, kéo nàng ngã người xuống chiếu trúc.

Sau đó, cơ thể nặng nề đè xuống, áp chặt lên người nàng, bàn tay rộng giữ chặt lấy tay nàng, lần mò đan tay vào mười ngón tay nàng.

Nàng nắm chặt tay chàng.

Có nhiều người canh giữ bên ngoài như thế mà còn có thể trốn trên giường trong phòng nàng, đương nhiên chỉ có thể là Hoắc Minh Cẩm.

"Chàng về bao giờ thế?"

một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy câu trả lời, Hoắc Minh Cẩm ôm nàng, ngủ thiếp đi.

Phó Vân anh chờ đợi hồi lâu, thử đẩy đẩy một chút thăm dò, Hoắc Minh Cẩm trở mình, vẫn không tỉnh, đôi tay siết chặt, ôm nàng sát vào người mình hơn.

Trong bóng đêm, nàng khẽ vuốt ve gương mặt chàng, nhìn chăm chăm vào hàng mi dày của chàng hồi lâu, bật cười.

Vậy thì chỉ có thể ngủ thế này thôi.

Chương 161: (mười hai) (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 161-2: (mười hai) (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 161-3: (mười hai) (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 161-4: (mười hai) (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 162: Kết cục (thượng)

Khi mùa đông sắp sửa bắt đầu, Cửu Khanh trong kinh chọn lựa và đề cử Phó Vân anh là phó đô ngự sử, phụ trách tuần phủ Kinh Tương, vỗ về, quản lý lưu dân, xóa bỏ thuế khóa lao dịch.

Thành tựu quản lý Kinh Tương, trấn an lưu dân của Phó Vân anh đã rõ như ban ngày. Lúc Chu Hòa Sưởng đưa ra ý định thiết lập tuần phủ, thượng thư Lục Bộ, đô ngự sử, thông chính tư và Đại Lý Tự khanh cơ bản đều đề cử Phó Vân anh.

Theo thường lệ, tuần phủ thường được chọn từ những người giữ chức Đại Lý Tự khanh, thiếu khanh, tự thừa nên lần này lúc nàng phụng mệnh xuôi nam xuống Kinh Tương, các đại thần đều đã đoán được sẽ có ngày này.

Tới khi dẹp xong phản loạn, không đợi Chu Hòa Sưởng ám chỉ, Cửu Khanh đã chủ động kiến nghị để người có công quản lý ở địa phương là Phó Vân anh trấn thủ Tương Thành.

Tương Thành không giống như những thành trấn quan trọng ở biên cương như Tuyên Phủ, Đại Đồng. Chức vụ tuần phủ và tổng binh ở Tuyên Phủ, Đại Đồng luôn tồn tại để kiềm chế lẫn nhau. Tương Thành là vùng rừng núi nằm ở ranh giới giữa các tỉnh, chỉ trong những trường hợp đặc biệt như lưu dân bạo loạn mới cần chọn tuần phủ, phái đến đó đôn đốc điều tra, quản cả văn lẫn võ, nắm toàn bộ chính quyền địa phương, địa vị rất cao.

Nhưng mà chờ tới khi Kinh Tương được ổn định thì cũng chẳng cần tuần phủ nắm quyền nữa.

Đồng thời, Chu Hòa Sưởng còn gạt bỏ sự dị nghị của triều thần, định giao chức tổng đốc Lữ Tống cho Phó Vân anh.

Lữ Tống ở tận hải ngoại, tổng đốc Lữ Tống chỉ là một chức quan hữu danh vô thực, nhưng tổng đốc còn cao hơn tuần phủ một bậc nên trong triều vẫn có người phản đối.

Lúc này, bởi có công hiến kế mấy lần liền, còn trợ giúp Công Bộ rèn được vũ khí mới, Bạch Trường Nhạc và đám người nước ngoài kia đã được phong quan. Nghe nói triều đình định thiết lập vị trí tổng đốc Lữ Tống một lần nữa, bọn họ vô cùng ủng hộ.

Nếu tổng đốc ở cảng Lữ Tống là Phó đại nhân thì đối với những người truyền giáo đã có quan hệ hữu nghị với Phó đại nhân như bọn họ mà nói, đây là chuyện cực kỳ tốt!

Trước kia, chức vị tổng đốc Lữ Tống là do người Hoa địa phương ở cảng Lữ Tống đảm nhiệm, trên danh nghĩa là nhận mệnh lệnh của triều đình nhưng thực ra chỉ có cái danh mà thôi.

Đơn giản mà nói, lúc đội tàu thám hiểm tới cảng Lữ Tống, chấp nhận lời thỉnh cầu của người Hoa ở đó, triều đình phong một người làm tổng đốc Lữ Tống rồi sau đó không quan tâm tới nữa.

Hiện giờ lệnh cấm biển đã bị bãi bỏ, triều đình muốn khống chế con đường thông thương với Tây Dương và giữa phương đông và phương tây nên sẽ không bỏ bê người Hoa địa phương ở Lữ Tống như trước đây, đương nhiên muốn chọn tổng đốc, quản lý mậu dịch ở cảng biển.

Chu Hòa Sưởng ám chỉ với quan viên trong triều, ai phản đối Phó Vân anh làm tổng đốc Lữ Tống thì cần phải đề cử một người thích hợp hơn, sau đó hẳn sẽ phái người này ra biển đến cảng Lữ Tống làm việc.

Trẫm chọn Phó Vân, các người nói không được, vậy các người chọn một người đi, nếu không thì im miệng!

Quan viên trong triều sợ hãi không thôi.

Trong mắt bọn họ, Lữ Tống ở xa ngoài hải ngoại, là nơi hoang vu, làm sao so sánh được với sự phồn vinh giàu có của Trung Nguyên? Ai mà muốn đi làm tổng đốc ở mấy cái đảo hoang đó chứ? Còn chẳng bằng ở đây làm tri huyện.

Hơn nữa, một khi ra ngoài đó là mấy năm trời, có được trở về hay không còn không biết, đến lúc trở lại thời thế thay đổi, làm sao mà thăng quan tiến chức được nữa?

Bọn họ không thèm cái chức tổng đốc này đâu!

không chỉ không thèm, còn không thể để người khác đề cử mình, nếu không có khi Hoàng thượng sẽ đẩy bọn họ đi Lữ Tống thật đấy!

Trong một khoảng thời gian ngắn, bá quan trong triều ai ai cũng lo ngay ngáy.

Đây không phải đề cử đâu, rõ ràng là đẩy người khác vào hố lửa!

Vì thế, ai mà nghe thấy có người đề cử mình, lập tức rùng mình sợ hãi, đứng ra lớn tiếng phản đối, tỏ ý bản thân mình hoàn toàn không có hiểu biết gì về Lữ Tống cả, không thông thạo về buôn bán, mậu dịch trên biển, việc này hãy cứ để Phó đại nhân làm đi!

Những người bình thường có thù oán với nhau nhân cơ hội này ra sức đề cử bạn bè, họ hàng của đối phương, lại còn được tiếng là rộng lượng, đề cử bất chấp mâu thuẫn cũ.

Những người bị đề cử tức điên người vẫn còn phải tươi cười tỏ ra mình vẫn còn chưa đủ tốt, không gánh vác nổi trọng trách này.

Phó Vân anh không ở trong kinh, quan viên của Hình Bộ và Đô Sát Viện hoàn toàn không cần kiêng dè gì hết, dõng dạc, hùng hồn, nước bọt văng tứ tung điểm lại công lao mấy năm nay của Phó Vân anh,

từng cái từng cái một, khen tới khen lui, khen như thể người như vậy chỉ trên trời mới có, khen tới đoạn kích động, nước mắt còn rơi lã chã.

"Hoàng Thượng, Phó Vân là thần tử có năng lực đấy!
Thần không thể nào bằng cậu ấy!"

"Phó Vân là người cương trực, nhiều lần lập công, khoan dung tinh tế, có thể trấn an được lưu dân, dẹp được nổi loạn, lại còn có thể tạo phúc cho đời sau, chọn người làm tổng đốc, ngoài cậu ấy ra còn ai vào đây nữa!"

"Thần tán thành!"

"Thần cũng tán thành!"

Trước điện toàn người là người, đa số đều đồng ý đề cử Phó Vân anh.

Chu Hòa Sưởng nhìn quanh một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở chỗ mấy vị các lão như Vương các lão, Phạm Duy Bình, "Các khanh nghĩ sao?"

Đương nhiên Vương các lão sẽ không phản đối.

Tổng đốc Lữ Tống sao? Ha ha, tổng đốc Lữ Tống trước đây chỉ là một thương nhân người Hoa, hữu danh vô thực, cho Phó Vân đi!

Chu Hòa Sưởng nhìn thấy vẻ thờ phào nhẹ nhõm của mọi người, không biểu hiện gì nhiều. Sau khi bãi triều, hắc lệnh cho Nội Các nghĩ chỉ.

Đối với người khác mà nói, cái chức vị tổng đốc Lữ Tống này hoàn toàn chẳng có tác dụng gì nhưng đối với Vân ca nhi mà nói, nó lại rất có tác dụng.

...

Cuối tháng, thánh chỉ được đưa tới Kinh Tương.

Bởi tuần phủ các nơi năm nào cũng phải về kinh thành báo cáo nên việc đầu tiên Phó Vân anh phải làm sau khi nhận được thánh chỉ và nhậm chức chính là chuẩn bị quay lại kinh thành.

Phó Vân Chương và Tô Đồng có công sắp xếp cuộc sống cho dân, cũng về kinh với nàng.

Trương Gia Trinh quyết định ở lại.

Lão Sở Vương lảng nhảng không chịu đi, gào thét đòi ở lại Kinh Tương làm việc tốt.

"Ta bay nhảy mấy năm như thế mà vẫn chưa làm được mấy việc tốt, để ta ở lại đi! Ta có thể chi tiền giúp lưu dân sửa nhà mà!"

Đương nhiên Phó Vân anh sẽ không cho ông ta cơ hội trốn tránh, bảo Kiều Gia trông chừng ông ta, dù có lòi cũng phải lòi ông ta quay lại kinh thành.

Lúc trước hai người đã giao hẹn với nhau, khi nàng cần sự có mặt của Lão Sở Vương thì dù Lão Sở Vương đang làm gì đều phải tới giúp nàng. Giờ muốn chống chế à, mơ đi.

Nàng vẫn luôn ghi nhớ lời giao hẹn này, người có thể làm Chu Hòa Sưởng mềm lòng hẳn chỉ có Lão Sở Vương.

Lão Sở Vương bị nhét lên xe ngựa mới bắt đầu hối hận, rên rĩ ỉ ôi, khóc không ra nước mắt.

Hoắc Minh Cẩm dẫn quân ra ngoài, vào sâu trong núi tiêu diệt mấy toán quân khởi nghĩa còn lại, không biết bao giờ mới về được.

Phó Vân anh đợi mấy ngày, để lại cho chàng một phong thư rồi thu dọn hành lý xuất phát.

Dọc đường đi, Lão Sở Vương liên tục lái nhải làm phiền nàng.

Miêu Bát Cân nghỉ ngơi mấy tháng, lần này cũng vào kinh với bọn họ để Chu Hòa Sưởng ban cho chức quan, sau đó xuôi nam xuống Quảng Đông.

Phó Vân anh bảo hấn đi với Lão Sở Vương. hấn cao lớn dũng mãnh, dù bị thương cũng có thể đập vỡ bàn trà bằng tay không, lúc ăn hạt óc chó cũng không cần kìm, chỉ cần dùng ngón tay đã bóp vỡ cả vỏ.

Lão Sở Vương rất biết điều, sau khi chứng kiến khả năng của hấn, còn biết hấn từng làm thủ lĩnh lưu dân, thấy không thể dùng vàng bạc để mua chuộc, lập tức ngoan ngoãn, nghe lời Phó Vân anh một phép.

Đoàn người đi được mấy ngày, bình an vô sự.

Tới địa giới Sơn Tây, không khí đột nhiên trở nên nặng nề.

Số lượng thương nhân qua lại vùng này ít hơn hấn so với trước kia.

Hôm nay bọn họ nghỉ ngơi ở trạm dịch, Miêu Bát Cân khập khiễng đi tới trước mặt Phó Vân anh, chấp tay nói: "Ta thấy không bình thường cho lắm, đại nhân vẫn cứ nên phái người đi trước dò đường thì hơn."

Nàng cũng cảm thấy kì quái, phái mấy tùy tùng cưới những con ngựa nhanh nhất của trạm dịch về kinh trước.

Bọn họ tiếp tục lên đường.

Thời tiết sáng sủa, tuy ban đêm và sáng sớm càng ngày càng lạnh nhưng ban ngày vẫn thoải mái, đúng là thời tiết thích hợp để lên đường.

Phó Vân anh và Phó Vân Chương khoác sường y, sóng vai đi cạnh nhau, khe khẽ nói cười.

Bỗng nhiên có tiếng vó ngựa vang rền.

Hai người quay đầu lại cùng một lúc, nhìn thấy trên con đường lớn đằng sau, bụi cuốn cuồn cuộn, mấy người cưỡi ngựa lao tới, tiếng vó ngựa như sấm, vang động cả vùng núi.

Mấy con ngựa chạy như bay, tới trước mặt họ, ngựa còn chưa dừng lại, người trên ngựa đã nhảy xuống, quỳ trên mặt đất ôm quyền nói: "Đại nhân, đốc sư lệnh cho ta tới đây bảo vệ cho ngài."

Đó là thân binh bên cạnh Hoắc Minh Cẩm, lúc ở Kinh Tương vẫn luôn đi theo chàng.

Phó Vân anh nhíu mày, "Có chuyện gì rồi?"

Thân binh đứng dậy, móc một phong thư từ trong ngực ra, giơ lên đúng tầm tay nàng.

Nàng mở thư ra, đọc kĩ, tay run lên.

Đó là một phong chiến báo.

Phòng tuyến Cẩm Ninh kiên cố không thể phá vỡ, lại có đại quân đóng giữ, nhưng Vệ Nô ở Liêu Đông đã đi đường vòng qua Mông Cổ, theo sự dẫn đường của kỵ binh Mông Cổ, thủ lĩnh Vệ Nô đã dẫn mười mấy vạn đại quân tiến sát tới Trường Thành!

Chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, chúng đã chia làm ba đạo, một đạo vào Long Tĩnh Quan, một đạo đánh hạ Đại An Khẩu, thủ lĩnh Vệ Nô dẫn quân chủ lực tấn công Đại An Khẩu.

Bọn chúng lao tới một cách quyết liệt, gập thành nào tấn công thành ấy rồi dành chiến thắng.

Lúc Hoắc Minh Cẩm nhận được chiến báo, hai cánh đại quân của Vệ Nô đã công phá cửa ải, sẽ hợp lại với nhau ở thành Tuân Hóa!

Tuân Hóa ở đông bắc kinh sư, cách kinh sư chỉ hơn ba trăm dặm.

Nếu như Tuân Hóa thất thủ, sau đó Thông Châu cũng thất thủ, kỵ binh Vệ Nô có thể thừa thắng xông lên, đi một mạch rồi đánh vào thành Bắc Kinh bất cứ lúc nào!

Từ mười mấy năm trước, sau vài lần thất bại ở Liêu Đông, triều đình đã không còn có thể kiềm chế sự phát triển và vùng lên của Vệ Nô, chỉ có thể liên tục vận chuyển binh lính, vật tư tới Liêu Đông, chặn chúng bên ngoài phòng tuyến Cẩm Ninh, không cho chúng đi xuống phía nam.

Những năm gần đây, hơn một nửa tiền thuế thu được của triều đình đều trở thành quân lương cho Liêu Đông, toàn bộ quân tinh nhuệ đều được đưa tới Liêu Đông, đến binh sĩ ở Vệ Sở bảo vệ cho kinh sư cũng chỉ là mấy kẻ gầy yếu kém cỏi, những người khỏe mạnh đều đi Liêu Đông cả rồi.

Vậy nên lúc Kinh Tương có bạo loạn, Chu Hòa Sưởng căn bản chẳng lấy đâu ra binh sĩ đi trấn áp, biết cách làm của Tào tổng đốc không đúng vẫn phải dùng ông ta.

Đó là bởi toàn bộ lực lượng tốt nhất đều đã tới phòng thủ ở Liêu Đông.

Phòng tuyến Cẩm Ninh đã thành công trong việc kìm giữ gót sắt của Vệ Nô bên ngoài biên giới, không ngờ thủ lĩnh Vệ Nô tấn công mãi không được, lại nghĩ ra cách đi vòng qua Mông Cổ, hợp tác với các bộ tộc Mông Cổ, đánh úp từ phía sau.

Quân đội ở các nơi bị buông lỏng đã lâu, kể cả binh lính phòng vệ ở kinh sư cũng không phải là đối thủ của quân chủ lực Vệ Nô.

Lúc nhắc tới sự kiêu dũng thiện chiến của Vệ Nô, quan viên trong triều đều sợ giật nảy mình, hiện giờ người ta đánh tới nơi rồi, đại thần trong triều hẳn đã sợ tới mức cuống quýt cả tay chân.

Phó Vân anh toát mồ hôi lạnh, đưa thư cho Phó Vân Chương đọc.

Phó Vân Chương đọc thư xong, mặt mày biến sắc, nhìn nàng rồi nói: "Về Tương Thành hay vẫn tiếp tục lên phía bắc tới kinh sư đây?"

Giờ mà lên phía bắc thì quá nguy hiểm, thà rằng quay lại Tương Thành, chờ hiểm họa của thành Bắc Kinh đi qua rồi nói tiếp.

Nếu không may, trên đường đi gặp phải quân đội Vệ Nô đang tiến về phía tây thì đến Hoắc Minh Cẩm cũng không kịp cứu bọn họ.

Phó Vân anh lắc đầu, "Hoàng thượng mới đăng cơ chưa lâu, lại gặp phải biến cố lớn thế này, nhất định sẽ hoảng loạn, những người bên cạnh chưa chắc có thể khuyên được ngài ấy, mọi người phải về thôi."

Tuy Chu Hòa Sưởng đã lên làm Hoàng đế nhưng dù sao cũng chỉ là một người bình thường, cũng biết sợ. Hắn không biết đánh giặc, bỗng nhiên nghe nói hơn mười vạn quân Vệ Nô xông về hướng kinh thành, không thể nào không kinh hoàng sợ hãi, nếu dám quan viên sợ chết đó lại xúi giục lung tung, sợ là hắn sẽ mắc sai lầm.

Càng vào những lúc như thế nào lại càng không được hoảng loạn.

Nàng phải trở về kinh sư trước khi Vệ Nô kịp đánh vào thành Bắc Kinh, đúng lúc này nàng lại đưa Lão Sở Vương theo, tiếp cho Chu Hòa Sưởng thêm một chút can đảm.

Đây là chức trách của nàng.

Phó Vân Chương khẽ cau mày, "không cần nói với Hoắc đốc sư một tiếng sao?"

Phó Vân anh mỉm cười, nhìn về hướng Tương Thành, nói: "Nhị ca không cần lo về bên Minh Cẩm ca, chàng phái người tới bảo vệ mọi người là biết mọi người nhất định sẽ về kinh."

Hoắc Minh Cẩm hiểu nàng, biết nàng sẽ có lựa chọn như thế nào.

Nếu Hoắc Minh Cẩm muốn giữ nàng lại, có thể giấu chiến báo đi, dùng cách khác lừa nàng quay lại Tương Thành.

Chàng không làm thế có nghĩa là chàng ngầm đồng ý để nàng về lại Bắc Kinh.

Phó Vân Chương trầm mặc trong giây lát, nhìn mười mấy thân binh đang mệt mỏi, người đầy bụi đất, khoe môi cong lên, "VẬY TRỞ VỀ THÔI."

Hoắc Minh Cẩm rất hiểu nàng, hơn nữa song song với việc tôn trọng sự lựa chọn của nàng còn cố gắng hết sức để bảo vệ chu toàn cho nàng.

Tình cảm đơn thuần mãnh liệt, không hề giấu giếm như một thiếu niên, lại có sự rộng lượng, bao dung của một người đàn ông từng trải.

Thảo nào anh tử nhi lại thích Hoắc Minh Cẩm.

...

Để về tới kinh sư nhanh nhất có thể, bọn họ để lại những thứ hành lý cồng kềnh, chỉ mang theo lương khô và nước sạch, lấy những con ngựa tốt nhất từ trạm dịch, ra roi thúc ngựa, đi đường cả đêm.

Dự cảm của Miêu Bát Cân đã trở thành sự thật, hần thấy số lượng thương nhân trên đường giảm mạnh đã tinh tế đoán ra phía bắc xảy ra biến cố, bảo Phó Vân anh phái người đi thăm dò. Sau khi được nàng cho biết Vệ Nô đã đánh tới Trường Thành, xung phong cùng cưỡi ngựa lên đường với bọn họ.

hần khỏe mạnh cao lớn, dù bị thương vẫn có tốc độ nhanh như thân binh.

Lúc đoàn người về tới kinh sư, họ đã nghe thấy tin dữ từ phía đông truyền đến.

Chu tướng quân dẫn hơn chín nghìn quân lính tăng tốc tới Tuân Hóa chặn đường đại quân của Vệ Nô nhưng lại bị đại quân Vệ Nô quét sạch ngoài thành Tuân Hóa.

Ở Tuân Hóa, quân đội thất bại hoàn toàn, tuần phủ và tổng binh lần lượt tự vẫn.

Vệ Nô giết người không ghê tay, hạ không biết bao nhiêu thành, giờ đã cách kinh sư ba trăm dặm, hiện đang nhằm thẳng về hướng kinh sư. Trong thành Bắc Kinh, lòng người hoảng loạn, các cửa hàng, quán xá đều đã đóng cửa, trên đường cái, người dân đi lại vội vàng như cha mẹ chết.

Phó Vân anh vừa trở lại kinh thành, chẳng kịp thay quần áo đã vào cung cầu kiến Chu Hòa Sưởng.

Chu Hòa Sưởng đang triệu kiến mấy vị các lão, người trong phòng mặt mày u sầu, không khí nặng nề. Năm đó, mấy chục vạn quân tinh nhuệ của triều đình đã chết trong tay Vệ Nô. Nghĩ tới việc đám hổ báo sài lang kia đang ở ngoài thành Tuân Hóa, mấy ngày nay không đại thần nào có thể ngủ ngon!

Các vị đại thầy mặt mày u ám. Lúc dâng trà, nội quan cũng không dám phát ra tiếng động.

Đúng lúc này, một nội quan bước vội vào trong noãn các, hành lễ, khe khẽ nói: "Vạn tuế gia, Phó đại nhân trở lại rồi."

Nghe xong lời này, Chu Hòa Sưởng đang nhíu mày trầm tư bỗng giật mình, ngẩng đầu lên.

...

"Sao đệ lại về đây rồi?!"

Sau khi gặp được Phó Vân anh, hẳn ngày người thờ dài.

Theo kế hoạch, hẳn là tháng sau Vân ca nhi mới quay lại được kinh thành, khi đó đúng vào dịp Tết, bọn họ có thể đoàn tụ vui vẻ một phen.

Phó Vân anh ngẩng đầu nhìn Chu Hòa Sưởng, hẳn cau mày, sắc mặt tái nhợt, dưới mắt thâm xì, có vẻ đã lâu chưa được ngủ ngon.

Nàng chấp tay nói: "Kinh sư nguy cấp, đương nhiên thần phải về gấp rồi."

Chu Hòa Sưởng thờ dài, "đã hạ chiếu tới tổng binh các nơi lên phía bắc, bảo vệ kinh sư. Các vị đại thần nói Vệ Nô sẽ không đánh được tới Bắc Kinh, chỉ vào cướp bóc dê bò của cải, hy vọng là thế đi."

Từ Đình đang trấn thủ Liêu Đông đã xuất phát, dẫn đại quân về bảo vệ kinh sư, nghe nói sắp tới Kế Châu. Ai cũng nói có Từ Đình trấn giữ, Vệ Nô chắc chắn không thể đánh được Kế Châu.

Các thành Kế Châu, Phủ Ninh, Vĩnh Bình, Ngọc Điều đều có binh lính canh giữ.

Các đại thần vẫn coi như khá bình thản nhưng người dân thì khác, bọn họ kinh hồn táng đảm, khó mà an tâm sinh sống, chỉ một chút động tĩnh đã đủ để bọn họ hoảng loạn.

Trong dân có đủ các lời đồn đại khác nhau, thậm chí có người nói Từ Đình đã bị Vệ Nô mua chuộc từ trước, rằng hẳn cố tình để Vệ Nô đi vào, nếu không thì làm sao mười mấy vạn quân Vệ Nô kia có thể nghênh ngang vượt qua Trường Thành, nhẹ nhàng phá vỡ phòng tuyến được.

Trong triều, quan viên liên tục buộc tội Từ Đình.

Chu Hòa Sưởng gạt bỏ hết những tấu chương đó.

"Đến lúc nào rồi, việc cấp bách bây giờ là giải quyết quân đội Vệ Nô, bọn họ còn ở đó chỉ trích lẫn nhau, trốn tránh trách nhiệm, quả thực chẳng biết nói gì nữa!"

hắn nói xong, nhíu mày.

"Tiếc là Từ Đình dùng binh thiên về phòng ngự, chỉ sợ không diệt được Vệ Nô."

Từ Đình giỏi về thủ thành nhưng lại không giỏi chiến đấu trực tiếp, vậy nên hắn có thể phòng thủ vững chắc phòng tuyến Cẩm Ninh, Vệ Nô tấn công thế nào cũng không tìm được sơ hở của Từ Đình.

Nhưng Từ Đình đưa quân đi đánh Vệ Nô mấy lần lại thua nhiều thắng ít, hơn nữa thương vong nghiêm trọng.

Vậy nên về sau hắn không chủ động tấn công nữa, chỉ ở trong thành, không quan tâm đám người Vệ Nô có chửi mắng, khiêu khích thế nào, không ra khỏi thành là không ra khỏi thành.

Cứ như thế, hắn đã khiến cho thủ lĩnh Vệ Nô tức mà không làm gì được

Thực ra đa phần đại tướng trong triều toàn là người như vậy, ở vào thế phòng thủ thì chiếm ưu thế, nhưng bảo họ mang binh chủ động tấn công thì lại rụt rè ngay.

Sau khi vượt qua Trường Thành, Vệ Nô có thể nói là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, Từ Đình làm tổng đốc trấn giữ biên quan, nhất định có trách nhiệm, vội vã mang binh về bảo vệ kinh thành nhưng chuẩn bị chưa đầy đủ, chỉ biết điều động quân đội nghênh chiến, tác dụng cũng chỉ có hạn.

Lần này, Binh Bộ lệnh cho tổng binh các nơi cấp tốc vào kinh bảo vệ Hoàng thượng, trong đó có mấy đội quân không nhận được lệnh, Hoắc Minh Cẩm là một trong số đó.

Quân khởi nghĩa ở vùng Kinh Tương còn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn, Hoắc Minh Cẩm không muốn đối phương lại vùng lên lần nữa, nhất quyết phải nhổ cỏ tận gốc, quét sạch quân phản loạn.

Lúc Phó Vân anh rời Kinh Tương, chàng đang đuổi theo quân khởi nghĩa, mười ngày nửa tháng không có tin tức gì cũng là bình thường. Trong vùng rừng núi mênh mông, ai mà biết được đại quân ở xó xỉnh nào? Hơn nữa Tứ Xuyên quá xa, vùng núi cũng không tiện hành quân.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Chu Hòa Sưởng, đều cho là Hoắc Minh Cẩm còn đang bắt giặc cỏ trong rừng núi nên đã triệu tổng binh ở những nơi gần hơn như Tuyên Phủ, Đại Đồng về bảo vệ kinh sư.

nói xong chuyện này, Chu Hòa Sưởng day day ấn đường.

Thấy Phó Vân anh mặt mày mõi mệt, nhớ tới nàng vừa mới quay về đã bị mình kéo lại kể khổ, cười cười, "Kinh sư có tường thành kiên cố, vừa cao vừa dày. Cứ coi như Vệ Nô đánh vào tận kinh sư đi thì cũng không đáng lo. Đệ về nghỉ trước đi, mai tới sau."

Phó Vân anh không hiểu những chuyện sắp xếp quân đội đánh trận, chuyện này đại thần trong triều đều biết cả, nàng không hỏi thêm gì. Nhớ tới Lão Sở Vương còn chờ bên ngoài, nàng nói: "Hoàng Tương, Quy Hạc đạo trưởng cũng về đây với thần."

Chu Hòa Sưởng vội đứng dậy, "Ông ấy đâu rồi?"

Lão Sở Vương mặc một chiếc đạo bào bằng gấm, ngồi trên giường đất trong gian phụ của thiên điện, tách hạt óc chó ra ăn. Ông ta thích tự tách. Ăn gần hết một bát hạt óc chó, Chu Hòa Sưởng mới nói chuyện xong với Phó Vân anh rồi tới gặp ông ta.

Ông ta lờm hẩn, khẽ hừ một tiếng.

Chu Hòa Sưởng nhìn ngắm ông ta hồi lâu, "Ông già, cha lại béo lên rồi."

Trước kia, tuy lão Sở Vương tuổi cao nhưng vẫn phong độ, nhẹ nhõm. hiện giờ Lão Sở Vương không phải suy nghĩ nhiều nên béo trắng ra, mặt mày hồng ào, tuy mặc đạo bào, mang mũ đạo sĩ nhưng lại chẳng có một chút khí chất xuất thần nào của người Đạo gia, chẳng khác gì một ông già nhà giàu được sống trong nhung lụa, mặt mũi hiền hòa phúc hậu.

Thấy ông già béo lên, đương nhiên Chu Hòa Sưởng rất vui vẻ, ngồi xuống đối diện ông ta, tách hạt óc chó cho ông ta ăn, "Cha về đây với Vân ca nhi cũng tốt, hiện giờ bên ngoài lộn xộn, con đang định phái người tới đón cha. Cha đừng chạy lung tung nữa, đợi đuổi được Vệ Nô ra ngoài biên giới, cha thích đi đâu thì đi sau."

Lão Sở Vương không cầm kìm nữa, đợi con trai phục vụ mình, hơi ngược mắt lên, lén nhìn Phó Vân anh đang đứng ngoài cửa.

Hai người nhìn nhau trong yên lặng.

Thấy Lão Sở Vương đã hiểu ý mình, Phó Vân anh chậm rãi rời đi, để hai cha con ở lại với nhau.

Lão Sở Vương vò đầu bứt tai, mấp máy miệng, ấp a ấp úng, muốn nói lại thôi.

Chu Hòa Sưởng vừa tách hạt óc chó vừa nhìn ông ta, mặt đầy vẻ nghi hoặc, "Ông già, cha làm sao thế? Bị đau mắt sao?"

Lão Sở Vương nhận hạt óc chó hẩn đưa, thờ dài.

Bỗng ông ta sụ sụ mũi, nước mắt tuôn trào.

Chu Hòa Sưởng kinh ngạc, "Ông già, ai bắt nạt cha à?"

Lão Sở Vương lắc đầu, rút khăn tay lụa ra lau nước mắt, u sầu nhìn Chu Hòa Sưởng chăm chăm, "Bảo Nhi à, cha vẫn có bí mật này, không dám nói cho con, sợ con tức giận."

Đầu tiên Chu Hòa Sưởng hơi sừng sốt nhưng sau đó lại lắc đầu bật cười, "Có cái gì mà không nói ra được chứ? Cha cứ nói thẳng đi, sao con lại giận cha được."

Lão Sở Vương mếu máo, nói: "Thực ra có chuyện này cha luôn giấu con."

Thấy mặt mày ông ta nghiêm túc, không có vẻ gì là đang đùa giỡn, Chu Hòa Sưởng đặt kim xuống, ngồi nghiêm chỉnh chờ ông ta nói tiếp.

Lão Sở Vương liếc trái liếc phải đầy cảnh giác, thì thầm, "Thực ra... con có một đứa em gái!"

Chu Hòa Sưởng sững sờ.

Lão Sở Vương ho khan mấy tiếng, giơ tay áo lên lau nước mắt, "Ông già này không dám nói với con thôi, đứa em gái kia của con ấy mà, là do mỹ thiếp bên ngoài sinh, bởi là con gái nên ta để lại nuôi, nếu là con trai thì tuyệt đối không thể giữ lại!"

Mặt mày Chu Hòa Sưởng đờ ra, mãi chưa hoàn hồn.

Lão Sở Vương chọc chọc cánh tay hấn thăm dò, cố gắng nói khẽ, đầy vẻ đáng thương, "Bảo Nhi, con sẽ không giận cha chứ? Cha thương con nhất, không ai bằng con cả!"

Chu Hòa Sưởng nhú mày. Đối với hấn mà nói, bí mật này quá chấn động, khiến hấn nhất thời không phản ứng kịp.

một lát sau, hấn bật cười, "Dù là em trai đi chẳng nữa cũng chẳng cần phải nói cái gì mà không thể giữ lại. Từ nhỏ con luôn mong có

em trai em gái. Nếu đã cùng chung dòng máu với con, con sẽ đối xử tốt với muội ấy."

Lão Sở Vương thở phào nhẹ nhõm.

Tuy Chu Hòa Sưởng vẫn chưa thể tiêu hóa hết được tin tức này nhưng trong lòng đã vui vẻ hẳn lên: Hóa ra hẳn có một cô em gái!

Em gái hẳn là thiên kim của Vương gia mà từ nhỏ lại bị nuôi bên ngoài, ông già chẳng đáng tin gì hết, em gái hẳn chắc chắn phải chịu thiệt thòi nhiều rồi.

Giờ hẳn đã biết hẳn có em gái, chắc chắn sẽ yêu thương em gái, coi muội ấy như châu như ngọc.

hắn hỏi Lão Sở Vương: "Cha để em gái con ở đâu rồi? Giờ con là Thiên tử, có thể phong muội ấy là công chúa. Cha yên tâm, con sẽ đích thân chọn phò mã cho muội ấy, sẽ không để cho Tông Nhân Phủ chọn bừa đâu."

Lão Sở Vương cười hề hề, "Lần này cha đưa con bé tới, ở ngay trong kinh thành thôi. Cơ mà hiện giờ vẫn chưa phải lúc."

Chu Hòa Sưởng chần chừ một lúc rồi gật đầu.

Ông già nói đúng, Vệ Nô đang ào ạt xông tới, lúc này mà nhận em gái thì thiệt thòi cho muội ấy quá. Đợi quét sạch Vệ Nô, hẳn sẽ đón muội ấy vào cung một cách đường hoàng.

Cuối cùng cũng lừa được con trai, Lão Sở Vương nhai hạt óc chó, mặt mày hớn hờ.

Ông ta quá thông minh mà, đúng là cái khó ló cái khôn, tự đứng lại nghĩ ra một cách hay như thế!

Con bé anh tử nhi cũng phải khâm phục ông ta cho mà xem!

Chương 163: Kết cục (hai)

Trời cao mây trắng, tường cung đỏ thắm như son lẳng lẳng đứng sừng sững, trong khoảng sân rộng, cờ xí bay phấp phật trong gió.

Bên ngoài chính điện của cung Càn Thanh, bậc thang cao ngất, Phó Vân anh đứng nơi đầu gió, gió thổi tung vạt áo.

Ánh nắng vàng nhạt chiếu xuống người, xuống mặt nàng, tạo cho người ta một cảm giác nàng giống như một viên minh châu sáng rực rỡ.

một đám quan văn đang túm tụm vây quanh hai vị các lão Ông Mân và Diêu Văn Đạt, vội vàng đi tới. Nhìn thấy nàng, bọn họ đều vô cùng ngạc nhiên.

Chào hỏi lẫn nhau xong, Diêu Văn Đạt hỏi nàng: "Người vừa về hôm nay à?"

Phó Vân anh gật đầu.

Diêu Văn Đạt nhíu mày, liếc nhìn Ông Mân rồi nói: "Kế Châu thất thủ rồi."

Mặt Phó Vân anh hơi biến sắc.

Từ Đình dẫn quân trấn thủ Kế Châu, đảm bảo có thể ngăn cản được đợt tấn công này của Vệ Nô, giờ mới chưa đến một ngày mà Kế Châu đã thất thủ rồi sao?

Đến cả quân chủ lực Liêu Đông mà cũng không thể ngăn cản Vệ Nô tiến về phía Tây, thế thì đám binh lính suốt ngày chỉ biết trồng trọt

trong Vệ Sở làm sao là đối thủ của bọn chúng được. Còn ai có thể ngăn cản gót sắt của Vệ Nô đây?

Lần này Vệ Nô đưa mười mấy vạn đại quân vượt qua Trường Thành, nhất định là bởi vào mùa đông đói rét nên mới tới Trung Nguyên cướp bóc. Nếu như bọn chúng thật sự giống lời các đại thần vẫn nói, tới cướp đoạt vàng bạc của cải, dê bò súc vật như các bộ tộc du mục trước kia thì kinh thành sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Nhưng bọn chúng thẳng như chẻ tre, liên tiếp đánh hạ hết thành trì này đến thành trì khác, chỉ sợ tham vọng đã lớn hơn nhiều.

Mục tiêu của bọn chúng có phải là kinh thành không?

Dựa vào tốc độ tiến quân hiện tại, chưa đầy nửa tháng nữa, bọn chúng đã có thể đánh tới chân kinh sư rồi!

Gió Bắc lạnh thấu xương gào thét thổi qua, Phó Vân anh cảm thấy cả người mình lạnh toát.

Vệ Nô không giống giặc cỏ, giặc cỏ chia năm xẻ bảy, Vệ Nô kiêu dũng thiện chiến, kỷ luật quân đội nghiêm minh. Quân đội Vệ Nô tác chiến trên lưng ngựa thoải mái chẳng khác gì trên đất bằng, ai cũng có thể vừa cưỡi ngựa vừa bắn cung. Dù là Kinh Vệ hay quân đội đang tới kinh thành mà đứng trước mặt Vệ Nô cũng chẳng chịu nổi một đòn.

Chỉ có quân đội ở Liêu Đông của Từ Đình có thể chiến đấu được với Vệ Nô nhưng hiện giờ nơi Từ Đình trấn giữ là Kế Châu cũng đã bị chiếm đóng.

Uông Mân nhìn Phó Vân anh rồi nói: "Việc này cần phải bẩm báo cho Hoàng thượng."

Phó Vân anh hiểu ý, chẳng ai muốn làm cái người đi báo tin xấu kia cả.

Nàng chấp tay với hai vị các lão, xoay người vào điện.

Đúng lúc này Lão Sở Vương lại đi từ trong điện ra, vừa nhìn thấy nàng đã đờ người ra, nụ cười tươi rói trên mặt cũng đông cứng, che miệng ho khan mấy tiếng, cố gắng ưỡn ngực, chấp tay sau lưng, thông thả ung dung nói: "Việc này phải làm từ từ, người đừng giục ta! Ta đã ám chỉ cho Bảo Nhi rồi."

Phó Vân anh ừm một tiếng, nhắc chân bước vào điện.

Chờ nàng đã đi xa, Lão Sở Vương mới thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt tỏ vẻ bình tĩnh khi nãy cuối cùng cũng toát ra sự sợ hãi, vỗ ngực, nhắc áo bào lên chạy như bay.

Nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía sau, Phó Vân anh nhíu mày, quay đầu lại nhìn thì Lão Sở Vương đã trốn biệt tận đâu rồi.

Chạy cái gì chứ?

Nàng nheo mắt, đi vào noãn các.

Chu Hòa Sưởng ngồi trước bàn đọc tấu chương. Nội quan đi vào bẩm báo, hần tươi cười, hình như tâm trạng khá tốt, ngẩng đầu, vẫy tay gọi Phó Vân anh tới.

"Vân ca nhi, khi nãy ông già vừa nói với ta, hóa ra ta còn có em gái nữa đấy."

Phó Vân anh nhíu mày, em gái?

một lát sau nàng mới hiểu ra, khóe miệng run run, rất muốn trợn trắng mắt.

Thảo nào Lão Sở Vương vừa nhìn thấy nàng đã muốn chạy trốn!

Chu Hòa Sưởng đột nhiên đặt tấu chương xuống, đứng dậy, đi quanh Phó Vân anh một vòng, quan sát nàng kỹ càng từ đầu đến chân.

Nàng vẫn bình bơ như không.

Chu Hòa Sưởng nhìn nàng hồi lâu rồi thở dài, "Đáng tiếc! Nếu không phải đệ thành thân rồi thì đến lúc đón em gái về, ta có thể gả muội ấy cho đệ."

Giờ Phó Vân anh rất muốn túm cổ Lão Sở Vương tới đây đấm cho ông ta mấy phát, đây là cái thứ mà ông ta gọi là ám chỉ à?

Nhưng hiện giờ không phải là lúc nói chuyện này, nàng tạm thời đặt nó sang một bên rồi nói: "Hoàng thượng, vừa rồi có tin truyền về, Kế Châu cũng thất thủ rồi."

Nụ cười trên môi Chu Hòa Sưởng nhạt dần.

Nội quan mở bản đồ ra rồi dùng sào treo lên chỗ có nhiều ánh sáng nhất trước cửa sổ.

hắn đi tới, đưa ngón tay vuốt nhẹ lên bản đồ, "Ra lệnh cho Kinh Vệ, hộ tống người dân khu vực xung quanh kinh thành rút lui."

Nội quan xung quan thưa vâng.

Chu Hòa Sưởng phát tay, bảo tất cả nội quan lui ra ngoài. Đến khi trong noãn các chỉ còn lại hai người, hắn đột nhiên hỏi: "Vân ca nhi, đệ cảm thấy Hoắc đốc sư là người thế nào?"

Phó Vân anh ngẩng đầu.

Chu Hòa Sưởng quay sang nhìn nàng một lúc rồi lấy một tấu chương đưa cho nàng đọc.

"Từ lúc Trẫm mới đăng cơ, Hoắc đốc sư đã trực tiếp dâng sớ kiến nghị cải cách chế độ Vệ Sở, nói rằng hiện tại Vệ Sở có quá nhiều vấn đề, quan quân cấp trên cắt xén quân lương, binh lính cấp dưới đến ăn còn không đủ no, rất nhiều người bỏ trốn, những người còn lại người thì già quá, người thì yếu quá, còn thua cả giặc cỏ. Vệ Sở

được cho là có mấy vạn binh sĩ nhưng thực tế có thể chỉ có mấy ngàn người. Quân đội như thế làm sao thắng trận được? Tất cả quân tinh nhuệ đều đã được đưa tới Liêu Đông, binh quyền còn lại phân tán khắp nơi, những tướng quân có tài năng, khát vọng ở địa phương chỉ có thể lên triều mộ binh lính mới có thể huấn luyện được một đội quân chấp nhận được."

Phó Vân anh nhanh chóng đọc xong tấu chương,

Chu Hòa Sưởng nói: "Kiến nghị của Hoắc đốc sư rất hay, nhưng chế độ Vệ Sở là do tổ tiên quy định, khó mà thay đổi được. Hơn nữa khi đó Trẫm không hiểu được dụng ý của Hoắc đốc sư nên đã gác lại."

Phó Vân anh khép tấu chương lại, "Hoàng thượng định triệu Hoắc đốc sư về bảo vệ kinh sư sao?"

Chu Hòa Sưởng lắc đầu, "Nước xa không cứu được lửa gần, huống hồ hiện tại người nọ ở Tứ Xuyên, Cẩm Y Vệ được phái đi còn không tìm được địa điểm đóng quân của hắn."

một người có thể ra roi thúc ngựa chạy về kinh sư nhưng mấy vạn đại quân thì không thể lập tức chạy tới kinh sư được. Lúc Từ Đình về trấn thủ Kế Châu thì cũng chỉ có tám nghìn binh mã, toàn bộ binh còn lại bị tụt lại phía sau, căn bản không tới kịp. Hắn cố gắng lắm mới gom góp đủ một vạn quân vội vàng ứng chiến nên đã bị Vệ Nô đánh cho không đánh lại được.

Phó Vân anh cũng không biết Hoắc Minh Cẩm đã tới đâu rồi nhưng chắc chắn chàng biết hiện giờ kinh sư đã rơi vào tình thế nguy cấp, nếu không thì không thể phái người đuổi theo nàng ngay sau khi biết được Vệ Nô đã vượt qua Trường Thành.

Nàng tự hiểu trong lòng rằng hiện giờ Hoắc Minh Cẩm không hoàn toàn trung thành với triều đình nhưng cũng chắc chắn không có tham vọng triều mộ binh mã, tự lập làm vua. Chàng có chấp niệm của chàng, cũng có điểm máu chốt của chàng.

Chàng mãi vẫn chưa xuất hiện, nhất định là có dụng ý riêng.

Chu Hòa Sưởng xem bản đồ, lắc đầu, giọng điệu trở nên nhẹ nhàng hẳn, hẳn nói: "Dù sao Hoắc đốc sư cũng là người có kinh nghiệm sa trường, hẳn có nhìn xa trông rộng. Chờ tới khi nguy cơ lần này được giải trừ, Trẫm sẽ bảo mấy vị các lão đạo tấu chương này."

Đúng lúc này, nội quan vào điện, bẩm báo rằng Uông Mân và Diêu Văn Đạt cầu kiến.

Hai vị các lão đi vào noãn các, thấy mặt mày Chu Hòa Sưởng vẫn bình tĩnh, còn tưởng là Phó Vân anh chưa nói chuyện Kế Châu với hẳn.

đang do dự không biết phải nói thế nào, họ lại nghe thấy Chu Hòa Sưởng nói: "Vùng Tam Hà, Hương Hà do ai đóng giữ?"

Kế Châu đã bị chiếm đóng, mở rộng cửa vào Tam Hà, Hương Hà cho gót sắt của Vệ Nô, phen này lành ít dữ nhiều.

Uông Mân đáp: "Vương chỉ huy sứ và Viên tổng binh ạ."

Hai người này, một người có năm ngàn binh mã, một người có sáu ngàn người. Nếu đối mặt với mười mấy vạn quân Vệ Nô thì chỉ có một kết cục là toàn quân bị diệt. Có điều là quân nhân, dầu biết rằng trận chiến này chắc chắn thất bại, bọn họ vẫn sẽ không hề do dự, phụng mệnh tiến lên chiến đấu với quân địch, quyết không lùi bước.

Chu Hòa Sưởng nhíu mày nói: "Truyền lệnh cho hai người họ, không cần tử thủ, nếu không địch lại được thì cứ lui về kinh thành chĩnh đốn quân đội trước đã."

Uông Mân thưa vâng.

Lúc này, bọn họ vẫn cứ cho rằng quân Vệ Nô sẽ không đánh tới kinh sư.

Vua tôi mấy người nói chuyện hồi lâu, Uông Mân và Diêu Văn Đạt xin phép ra ngoài.

Chu Hòa Sưởng gọi Phó Vân anh lại, "Người nhà của đệ đều ở Lương Hương cả, đã phái người đón họ về chưa? Có muốn Trầm phái Kinh Vệ tới đón họ không?"

Lương Hương nằm trên đường đi của quân đội Vệ Nô.

Suốt dọc đường đi, quân đội Vệ Nô đốt giết đánh cướp, vét sạch những thành trì mà bọn chúng đánh được. Dân chúng sợ hãi tới mức hồn vía lên mây, kéo cả nhà trốn đi, trốn không được thì lên núi, chờ Vệ Nô ra khỏi đó mới lại về quê.

Phó tứ lão gia và những người khác đều ở Lương Hương. Sau khi Phó Vân anh biết tin Vệ Nô vòng qua phòng tuyến Cẩm Ninh đã phái người đi đón bọn họ, sợ trên đường đi lại gặp phải quân đội Vệ Nô nên không đón họ về kinh mà đưa họ xuống phía nam.

"trên đường về kinh, thần đã phái người đi rồi."

Chu Hòa Sưởng gật đầu.

...

đi từ Tử Cấm Thành ra, không khí trên đường cái nặng nề, người đi đường bước vội bước vàng. Lực sĩ của Cẩm Y Vệ cầm trường thương, đi qua đi lại tuần tra, thấy ai có vẻ lén lút sẽ bắt giữ ngay tại chỗ.

Phó Vân anh trở về Phó Trạch, trong ngõ khá âm ỉ, ngựa xe xếp đầy trước cửa các nhà hàng xóm, mấy vị lão viên ngoại chuẩn bị diều già dắt trẻ ra khỏi thành tránh nạn.

Nàng nhú mày, thấy Phó Vân Chương định ra ngoài bèn hỏi y, "không phải kinh thành đã giới nghiêm rồi sao?"

Phó Vân Chương đáp: "Hoàng thượng chấp thuận để người dân trong thành rời đi."

Trong thành, người người lo lắng, lời đồn nổi lên khắp nơi.

Có người nói Vệ Nô có trăm vạn đại quân, lần này nhất định sẽ đánh vào Hoàng Thành. Có người nói quân đội phòng thủ cấu kết với Vệ Nô, Hoàng thượng cũng chẳng hay biết gì, phen này chắc không giữ nổi kinh sư. Còn có người nói Hoàng thượng sợ hãi, định đưa Hoàng hậu và hoàng thân quốc thích chạy trốn tới Nam Kinh, mặc kệ dân chúng như bọn họ.

Nhà các đại thần có hộ vệ, có gia đình, có tường viện kiên cố, đình viện thâm sâu. Dân chúng bình thường tay không tấc sắt, nhà thấp mỏng manh, lại chẳng có ai bảo vệ. Nếu Vệ Nô đánh vào đây thật, bọn họ chỉ có thể chờ chết. Hiện giờ Vệ Nô đã công phá Kế Châu, có người đi đầu rời đi, những người khác thấy thế cũng bắt đầu dao động, mọi người lục tục đi trốn.

Sau đó số người đi trốn ngày càng nhiều hơn, quan phủ có cấm cũng không được, Chu Hòa Sướng không cho quan binh ngăn cản.

Phó Vân anh thở dài, hỏi Phó Vân Chương muốn đi đâu.

"Ta tới mấy nhà đồng liêu xem thế nào rồi đón người nhà bọn họ về."

Những quan viên ở lại Kinh Tương qua lại khá thân thiết với Phó Vân Chương. Bọn họ không ở trong kinh, trong nhà không có ai gánh vác, người nhà nhất định sợ hãi không thôi, y qua đó rồi đưa họ về Phó Trạch, cùng tiện giúp đỡ lẫn nhau. Ngoài ra còn có mấy quan viên tới vùng khác làm việc đã nhờ y giúp đỡ người nhà bọn họ, y cũng phải sang xem thế nào.

Phó Vân anh bảo tùy tùng đi ra ngoài với y.

Nàng bôn ba xuống dọc đường, mệt không chịu nổi nữa, về phòng vội vàng tắm rửa, ngã xuống giường thiếp đi.

Đến chiều, Phó Vân Chương trở về.

Người nhà của những đồng liêu đó thật sự rất hoang mang lo sợ, thấy y tìm tới nhà vui qua khó òa lên, lập tức thu dọn hành lý, đi cùng y tới Phó Trạch ở tạm. Mấy nhà cùng tới một lúc nên cũng không phải ngại ngần gì.

Phó Vân anh vẫn đang ngủ.

Phó Vân Chương không gọi nàng dậy, dặn dò quản gia bảo vệ nhà cửa cho tốt, tăng số người bảo vệ trước cửa, để ý động tĩnh ở cửa sau.

Phó Vân anh ngủ một mạch tới tận nửa đêm, bị người khác nhẹ nhàng lay tỉnh.

Thị nữ bưng chén trà tới cho nàng, nói: "Đại nhân, Lý chỉ huy sứ tới."

Phó Vân anh vấn tóc lên, khoác áo đứng dậy, đi ra ngoài gặp Lý Xương.

Bóng đêm đặc quánh, Lý Xương mặc quân trang, đứng trên hành lang, tay đặt lên chuôi đao đeo bên hông, bảo thị nữ đi chỗ khác rồi chắp tay nói: "Nhị gia bảo ta chuyển lời nhắn cho đại nhân, kinh thành rất an toàn."

Phó Vân anh nhẹ nhàng thờ phào.

Hoắc Minh Cẩm không nói quá bao giờ, nói được thì nhất định sẽ làm được. Có lời đảm bảo này của chàng, kể cả Vệ Nô có đánh tới cửa Vĩnh Định đi chăng nữa, kinh sư cũng vẫn sẽ bình yên, không có vấn đề gì.

Lý Xương rất bận, nói dứt lời đã vội vàng rời đi.

Phó Vân anh về phòng, ăn một bát mì rồi đốt nến làm việc.

Thi thoảng lại có một cơn gió lại thổi qua, cành lá lay động theo gió vang lên tiếng sà sạt ngắt quãng.

Nửa canh giờ sau, trên hành lang dài truyền tới tiếng bước chân dồn dập, Kiều Gia đẩy cửa vào phòng, nói: "Đại nhân, Hoàng thượng triệu ngài vào cung gấp."

Cầm Y Vệ đang chờ bên ngoài.

Phó Vân anh ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, đen xì, trời còn chưa sáng.

Nàng thay áo bào mới, đội mũ sa, vội vàng vào cung.

Cát Tường đưa nàng tới trước thiên điện, thì thầm: "Giờ Mùi một khắc, Hoàng hậu bắt đầu đau bụng sinh, thái y của Thái Y Viện đã tới cả."

Khổng hoàng hậu sắp sinh.

Phó Vân anh nghi hoặc: Nàng không phải thái y, không biết đỡ đẻ, gọi nàng tới đây làm gì?

Tuy thắc mắc như vậy nhưng nàng vẫn vào nội điện.

Trong điện, đèn đuốc sáng trưng, trông như thể ban ngày. Chu Hòa Sưởng ngồi xếp bằng trên giường La Hán, bên cạnh là một đạo sĩ già mặc đạo bào, đang ngồi lẩm nhẩm nghiêm túc hết sức ra dáng.

Cát Tường không vào điện, chỉ canh giữ bên ngoài.

Phó Vân anh đi vào.

Chu Hòa Sưởng bảo nàng ngồi xuống rồi cười nói: "Đêm khuya gọi đệ tới đây cũng không có việc gì khác, đưa con đầu tiên của Trẫm

sắp ra đời."

Chỗ ở của Hoàng hậu cách nơi này không xa lắm nhưng cung điện nguy nga rộng lớn, không nghe thấy tiếng gì. Dọc đường tới đây, Phó Vân anh chỉ nhìn thấy cung nhân đi đi lại lại vội vàng trên hành lang, đúng là không biết Hoàng hậu sắp sinh.

Nàng cáo tội rồi ngồi xuống.

Lão Sở Vương ngồi trước tấm bình phong, đưa mắt ra hiệu với nàng.

Chỉ chốc lát sau, Cát Tường bưng trà đi vào.

Lão Sở Vương ngồi nghiêm chỉnh, ra vẻ Quy Hạc đạo trưởng, Cát Tường căn bản không nhận ra ông ta.

Trong lúc đó, thi thoảng lại có người của Thái Y Viện tới, báo cáo tình hình của Hoàng hậu.

Ba người ngồi dùng trà, nói chuyện phiếm. Tuy rằng ngoài thành, Vệ Nô có thể đánh tới chân kinh sư bất cứ lúc nào nhưng thời khắc này, niềm vui tạo ra bởi một sự sống mới đã tạm thời hòa tan sự sầu lo của bọn họ.

Chẳng biết đã bao lâu, bóng đêm ngoài điện dần tan, phía chân trời, mặt trời bắt đầu ló rạng, Cát Tường cười chạy vào trong điện, "Gia, mẹ tròn con vuông!"

Lần này Khổng hoàng hậu sinh sản rất thuận lợi.

Chu Hòa Sưởng lập tức đứng dậy, mặt mày hớn hờ, sải bước ra ngoài.

Ngoài điện, nội quan, cung nhân quỳ xuống chúc mừng, xung quanh ngập trong tiếng mừng vui.

Phó Vân anh đứng cạnh cột trụ hành lang, nhìn theo hăn được cung nhân vây quanh đi xa dần.

Lúc này, Lão Sở Vương mới tới bên cạnh nàng, thì thầm: "Bảo Nhi làm cha, nhất định sẽ rất vui, đây chính là cơ hội ngàn năm có một!"

Phó Vân anh lờm ông ta một cái, trầm mặc không nói.

...

Hoàng hậu sinh được đích trưởng tử. Đây vốn nên là chuyện vui nhất trên đời nhưng lúc này thế cục trong kinh đang căng thẳng, các đạo quân bảo vệ kinh thành lục tục chạy tới, lần lượt đóng quân ở ngoài cửa thành, Chu Hòa Sưởng không loan báo tin mừng, nhưng vẫn phái người đón người Khổng gia vào cung để họ bầu bạn với Khổng hoàng hậu.

Cẩm Y Vệ ra ngoài cung đón họ, sau giờ Ngọ mới về cung phục mệnh, "Hoàng Thượng, người Khổng gia... không ở trong kinh."

Chu Hòa Sưởng đang nói chuyện với Phó Vân anh, nghe thấy vậy cũng sửng sốt.

Cẩm Y Vệ kể lại chi tiết: Người Khổng gia mua rất nhiều đồng ruộng thôn trang ở Đông Giao, Vệ Nô ào ạt xông vào, thôn trang nhà bọn họ đều bị phá hỏng cả, người hầu bảo vệ ở thôn trang cũng bị chặt đầu. Đợt này, trong thành, lời đồn nổi lên khắp nơi, công tử Khổng gia bị đuổi đi Nam Kinh, nhà chỉ còn có người già và trẻ nhỏ, lão thái thái sợ tới mức luống cuống, tới tìm Binh Mã Tư, yêu cầu phái binh bảo vệ riêng cho bọn họ Binh Mã Tư đang bận việc bố trí phòng ngự, không để ý. Người Khổng gia cho rằng sau lần tức giận trước đây, Chu Hòa Sưởng sẽ không bao giờ quan tâm tới bọn họ nữa, cả nhà khóc lóc ỉ ôi. Đúng lúc này lại có mấy nhà khác hẹn nhau ra khỏi kinh thành, xúi giục bọn họ đi cùng, bọn họ lập tức thu dọn vàng bạc và đồ dùng cần thiết chạy trốn khỏi kinh."

Chu Hòa Sưởng cầm nín hồi lâu. một lúc sau, hần cười lắc đầu, phất tay bảo Cẩm Y Vệ lui ra.

hần gọi nữ quan tới, "không cần nói với Hoàng hậu về chuyện người Khổng gia đã rời kinh thành. Nếu Hoàng hậu hỏi thì bảo người Khổng gia bình an, không sao hết."

Sắc mặt nữ quan hơi thay đổi, khom người thưa vâng.

...

Quân đội Vệ Nô quả là có thực lực, Tam Hà, Hương Hà cũng nhanh chóng bị chiếm đóng.

Tiết trời càng lúc càng lạnh, quân đội Vệ Nô qua lại ở khu vực xung quanh kinh sư, đốt giết đánh cướp, không chuyện ác nào không làm.

Khu vực xung quanh kinh sư giàu có đông đúc ngày xưa giờ trăm họ lầm than, thây chất khắp nơi.

Thành Bắc Kinh đã giới nghiêm. không khí trong thành càng lúc càng nặng nề. Đến lúc này, các đại thần không dám lấy những lời như kiểu "Vệ Nô chỉ vào cướp bóc, cướp được của cải là đi luôn" ra để an ủi Chu Hòa Sưởng nữa.

Các vị đại thần đều thầm hiểu trong lòng, quân đội Vệ Nô ban đầu thực ra cũng không có tham vọng lớn như vậy, nhưng liên tiếp thắng trận, Kinh Sư lại ở ngay trước mắt, Vệ Nô có thể trở thành nguy cơ bất cứ lúc nào.

đã sắp sang năm mới. Nếu là trước kia, hần là dân chúng đang chọn mua hàng Tết, chuẩn bị đồ ăn Tết nhưng năm nay trên thì có Thiên tử, dưới thì có dân chúng bình thường, tất cả đều biết Tết năm nay sẽ không vui vẻ gì.

Thấy gót sắt của Vệ Nô đã sắp đạp lên những tắc đất xung quanh kinh sư tới nơi, đại thần trong triều bắt đầu dao động, đưa ra đề nghị

muốn nghị hòa với Vệ Nô, cho bọn chúng vàng bạc của cải, dê béo, bò béo để bọn chúng không tàn hại dân chúng nữa.

Chu Hòa Sưởng tức giận, sau người nhốt những đại thần đưa ra ý tưởng nghị hòa vào ngục.

Sau khi bãi triều, hắn nói với Phó Vân anh: "Nếu lần này nghị hòa thì sau này có còn muốn trấn thủ Liêu Đông nữa không đây? Trẫm chắc chắn không nghị hòa."

Phó Vân anh nói: "Kinh thành phòng thủ nghiêm ngặt, thành trì vững chắc, Hoàng thượng không cần để ý tới những người đó."

Ngày nào Hoắc Minh Cẩm cũng phái người truyền tin cho nàng để nàng yên tâm nhưng lại không nói chàng đang ở đâu. Nàng khó mà nói ra được chuyện của Hoắc Minh Cẩm, chỉ có thể an ủi Chu Hòa Sưởng như thế.

Chu Hòa Sưởng gật đầu, "Trẫm biết, nếu bọn chúng công thành thì cũng giữ chẳng được mấy ngày."

Quân đội Vệ Nô đi đường vòng qua Mông Cổ, đi vào Trung Nguyên, tiếp viện là một vấn đề khó khăn không nhỏ. Bọn chúng chuẩn bị đầy đủ, khiến quân đội canh gác trở tay không kịp nên mới có thể đánh tới khu vực xung quanh kinh thành nhanh như thế.

Đối với việc nghị hòa, Vương các lão không tỏ thái độ rõ ràng, Diêu Văn Đạt, Phạm Duy Bình kiên quyết phản đối. hiện giờ trong triều, phái chủ chiến vẫn chiếm đa số.

Phó Vân anh đi từ cung Càn Thanh ra, cúi đầu nghĩ ngợi, bỗng nhiên cảm thấy lạnh lạnh trên mặt.

Nàng ngẩng đầu, khẽ vuốt mặt, thấy ươn ướt.

Phía chân trời tuyết trắng như bông, những bông tuyết bay xuống tả tả, hóa ra là có tuyết rồi.

Có tiếng bước chân từ nội điện vọng ra, Cát Tường đi từ bên trong ra, trong tay cầm một chiếc áo choàng dày cộp, "Đại nhân, bên ngoài tuyết rơi rồi, Vạn tuế gia sai nô đưa quần áo ấm cho đại nhân. Trời giá rét, ngài đừng để bị cóng."

Phó Vân anh tạ ơn, Cát Tường giữ áo choàng ra, khoác vào cho nàng.

"Đại nhân, Vệ Nô sắp đánh vào đây thật sao? Mấy ngày nay gia ngoài miệng không nói gì nhưng ăn ít hơn trước kia rất nhiều, hôm qua chỉ ngủ có nửa canh giờ."

Phó Vân anh nhìn tuyết rơi đầy trời, nói: "Khuyên Hoàng thượng nhiều một chút."

Cát Tường hiểu ý, thở dài, đồng ý.

Nàng còn chưa đi xa đã bị mấy nội quan cản lại.

Phượng liền đang ở cách đó không xa.

Sau khi sinh sản xong, Khổng hoàng hậu đã được chăm sóc chu đáo, hồi phục rất tốt, giờ đã có thể đi lại bình thường. Tuy nhiên nàng ta vẫn không dám ra gió, ngồi trong kiệu, màn che tầng tầng lớp lớp.

Nhìn thấy Phó Vân anh đi tới, nàng lệnh cho nữ quan dừng kiệu lại.

Phó Vân anh đứng chờ dưới tường cung, phượng liền của Hoàng hậu ở ngay phía trước, nội quan không dám bung dù cho nàng, đành thu dù lại, lui ra sau vài bước, quỳ xuống mặt đất.

Nàng không cần quỳ nhưng cũng đứng trên nền tuyết hồi lâu, trên mũ sa đọng đầy tuyết, mãi vẫn không thấy kiệu rời đi, nhú mào.

Nội quan thì thầm với nàng, Hoàng trưởng tử được nuôi trong điện phía đông của cung Càn Thanh, hằng ngày Hoàng hậu đều tới thăm

Hoàng trưởng tử và gặp Hoàng thượng.

Phó Vân anh cúi đầu, ngược mắt lên, nhìn xung quanh một lượt, thấy phượng liễn mãi không chịu đi, nàng không thể đi ra ngoài.

Nhưng nàng cũng chẳng thể giục Khổng Hoàng hậu.

Nàng nghĩ ngợi một lúc rồi dứt khoát xoay người quay lại.

Đám nội quan kinh ngạc nhưng không ngăn cản. Vừa rồi bọn họ cản Phó đại nhân lại là bởi sợ ngài ấy mạo phạm Hoàng hậu, nhưng giờ Phó đại nhân quay về cung Càn Thanh thì không liên quan gì tới bọn họ nữa.

Lúc Phó Vân anh quay lại cung Càn Thanh là đúng lúc Chu Hoàng Sưởng đi từ bên trong ra.

Nhìn thấy trên đầu trên vai nàng toàn tuyết là tuyết, hấn hơi cau mày.

Nàng phúi tuyết trên đầu trên vai đi, chấp tay, "Hoàng Thượng, vừa rồi thần quên mất một chuyện. Lần này thần thuyết phục lưu dân đầu hàng ở Kinh Tương, Miêu Bát Cân chủ động quy hàng, hấn võ nghệ cao cường, giỏi binh pháp, hóa ra lại là một nhân tài."

Chu Hòa Sưởng cười cười, "hấn tình nguyện nghênh địch sao?"

"hấn chủ động xin ra trận, nguyện bảo vệ kinh sư cho Hoàng thượng."

Chu Hòa Sưởng cân nhắc rồi nói: "hiện giờ đang là lúc hết sức cần người, phải hấn đi giữ cửa Quảng Cừ."

Vua tôi hai người vừa đi vừa nói chuyện, lần này đương nhiên không ai dám cản Phó Vân anh, phượng liễn của Hoàng hậu cũng phải lùi tới dưới tường cung.

Ra khỏi hành lang, nàng lập tức xin phép ra về.

Chu Hòa Sưởng đứng dưới hành lang, chấp tay sau lưng, nhìn theo bóng dáng nàng xa dần trong màn tuyết.

hắn quay sang hỏi Cát Tường, "Khi nãy tại sao Phó thị lang lại quay lại?"

Cát Tường cúi đầu đáp: "Có lẽ là Phó đại nhân sợ mạo phạm nương nương."

Chu Hòa Sưởng không nói gì.

...

Vệ Nô có thể đánh vào bất cứ lúc nào, các đại thần trong triều bắt đầu lo lắng, quan viên Lục Bộ căn bản không thể nào tập trung làm việc.

Phó Vân anh có thêm chức tuần phủ, theo thường lệ sẽ thêm hàm thị lang, không cần đi Đại Lý Tự làm việc nữa mà chuyển thành đi Thiên Bộ Lang.

Công Bộ chủ sự thường tới gặp nàng nói chuyện, bảo với nàng đại pháo của Phật Lang Cơ không phải là vũ khí đáng sợ nhất hiện nay. Ở phương Tây, vẫn còn có những vũ khí khác có uy lực lớn hơn đại pháo của Phật Lang Cơ.

Sau khi lệnh cấm biển được giải trừ, đại thần trong triều càng ngày càng có nhiều hiểu biết về phương tây, lần lượt bị các phát minh kì lạ nhưng lại vô cùng có ích của phương Tây làm cho kinh ngạc.

Công Bộ chủ sự cảm thán: "Nhóm người đầu tiên được cử ra biển đã quay lại rồi, ta đã đọc sách báo mà họ phiên dịch lại... nói thật, chúng đúng là một đám ếch ngồi đáy giếng."

Phó Vân anh lại hỏi hắn chuyện Hồng Di đại pháo.

Công Bộ chủ sự nói: "Mấy khẩu đại pháo trên trên tường thành là loại đã được cải tiến rồi, tầm bắn xa hơn, cũng không hay bị nổ nữa, nhét đạn đơn giản hơn trước rất nhiều, đảm bảo là dùng tốt! Vệ Nô tới bao nhiêu cho nổ bấy nhiêu luôn!"

đang nói đến đoạn hưng phấn, nội quan tới truyền triệu Phó Vân anh.

Nàng vào cung gặp Chu Hòa Sưởng.

Chu Hòa Sưởng bảo cung nhân ra ngoài rồi nói: "Có chuyện này nhờ đệ làm giúp, ông già muốn lên núi Hạc Đài tìm Trương đạo trưởng, đệ thay mặt Trẫm tiễn ông già ra khỏi thành."

Phó Vân anh nhú mày. Lúc này mà còn lên núi Hạc Đài Sơn? Lão Sở Vương làm sao thế không biết?

Nàng tới tìm Lão Sở Vương đang mặc đồ đạo sĩ: "Kinh sư rất an toàn, sao lại phải tới núi Hạc Đài?"

Lão Sở Vương lắc lư phát trần, nói: "Thiên cơ không thể tiết lộ, tóm lại là ta đi làm chính sự đấy."

Thấy ông ta không chịu nói, Phó Vân anh không hỏi nhiều, đưa ông ta ra khỏi thành.

Chu Hòa Sưởng đồng ý để ông ta ra khỏi thành, ắt là có lý do.

Được quan binh hộ tống suốt dọc đường, xe ngựa đi mãi cũng tới ngoài thành.

Trong thành giới nghiêm, không khí nghiêm trang nặng nề, ngoài trừ binh lính tuần tra, không hề nhìn thấy ai khác bên ngoài.

Tới cửa thành, Phó Vân anh thấy Phó Vân Chương đang đi đi lại lại chờ đợi bên đường bèn giục ngựa đi nhanh mấy bước, "Nhị ca, sao huynh lại ở đây?"

Phó Vân Chương cũng đi tới chỗ nàng, nói: "Vừa nãy nội quan tới truyền lời, nói Hoàng thượng lệnh cho ta chờ ở đây."

Tim Phó Vân anh bỗng nhiên nhảy lên, xoay người xuống ngựa, đi tới trước xe ngựa của Lão Sở Vương. không màng tới sự cản trở của binh lính, nàng vén màn xe lên.

Trong xe, Lão Sở Vương không hề kinh ngạc, nhìn nàng cười tủm tỉm, vẫy tay với nàng, nói: "Tốt, ngươi cũng vào đây ngồi đi."

Phó Vân anh nhíu mày rất chặt.

Lão Sở Vương ra hiệu cho nàng im lặng, phát tay để những binh lính xung quanh lui ra rồi bảo Phó Vân anh lên xe.

Nàng khom lưng ngồi vào khoang xe, buông màn xe xuống.

Lão Sở Vương cười với nàng, ôm một cuộn chăn quấn chặt để trong một góc khoang xe lên, đẩy một góc ra cho nàng nhìn.

Phó Vân anh trợn trừng mắt,

Chăn được xếp thành dạng tã lót, bọc lấy một đứa trẻ trắng trẻo mập mạp đang ngủ im thín thít!

"Đây là..." Mặt nàng biến sắc, "Là Hoàng trưởng tử?!"

Tuy Hoàng trưởng tử là đích trưởng tử nhưng vẫn còn nhỏ tuổi, chưa chính thức được sắc phong là Thái tử.

Lão Sở Vương bế bọc tã lót rất cẩn thận, gật đầu.

Mí mắt Phó Vân anh giật giật, "Ông lén lút đưa Hoàng trưởng tử ra ngoài à?!"

Lão Sở Vương lắc đầu, "không phải lén đưa ra ngoài, là quang minh chính đại đưa ra ngoài."

Phó Vân anh nheo mắt lại.

Lão Sở Vương không giấu giếm nữa, "Bảo Nhi bảo ta đưa nó ra ngoài thật mà, không phải ta lén lút! Binh mã của Vệ Nô sắp đánh vào kinh thành tới nơi rồi, Bảo Nhi bảo ta đưa cháu nội đi Nam Kinh."

"đi Nam Kinh sao?"

"Đúng thế, Nam Kinh cũng có Lục Bộ [1], nếu ở kinh thành có biến cố gì thì sẽ lấy Nam Kinh làm kinh đô."

[1] Nam Kinh là đô cũ của triều Minh trước khi chuyển tới Bắc Kinh. Trong lịch sử TQ, có một số triều đại duy trì một nơi coi như kinh đô thứ hai, có cung điện thành quách, thậm chí có hệ thống quan lại để đề phòng các trường hợp như thế này.

Phó Vân anh day day ấn đường, "Hoàng thượng sợ có chuyện gì xảy ra với Hoàng trưởng tử đúng không?"

Lão Sở Vương gật đầu, "Đây cũng chỉ là để phòng ngừa thôi, không thể để hết trứng vào một giỏ. một khi Vệ Nô công phá kinh sư, phiên vương các nơi chắc chắn sẽ ngóc đầu dậy, nhất là cái tên Đàm Vương suýt được chọn lần trước ấy. Bọn họ nhất định đang mong chờ có chuyện gì xảy ra với Bảo Nhi nên cần phải chuẩn bị trước vài thứ. Người đi Nam Kinh với ta. Nếu kinh thành có chuyện gì, người có thể liên hợp với Hoắc Minh Cẩm nâng đỡ cháu nội ta đăng cơ, cháu nội ta là đích trưởng tử, danh chính ngôn thuận, đám phiên vương kia chẳng có lý do gì, không thể xuất binh."

Phó Vân anh nhìn hoàng tử nhỏ đang ngủ say, mãi chẳng nói lời nào.

Mấy ngày này, lần nào triệu kiến nàng, Chu Hòa Sưởng cũng thể hiện vẻ bình tĩnh, tự nhiên, thi thoảng lại nói đùa mấy câu, nàng cứ tưởng hẳn không sợ Vệ Nô, không ngờ hẳn lại còn nghĩ đến chuyện nếu thành bị phá sẽ hy sinh vì nước như thế này!

hắn lại còn đưa hoàng tử duy nhất ra ngoài để nàng dẫn hoàng tử nhỏ và Lão Sở Vương đi Nam Kinh...

Nàng vén màn xe lên.

"Khoan đã!"

Lão Sở Vương giữ chặt tay nàng.

"Người đã đưa người nhà của người xuống phía nam, Phó Vân Chương đang chờ bên ngoài rồi, người không còn phải lo lắng gì cả. Kinh thành đã có quân đội từ các nơi tới bảo vệ, sẽ không có chuyện gì xảy ra cả. Bảo Nhi tin tưởng người nên mới có thể giao ta và hoàng tử cho người, ta và cháu nội ta đều trông cậy vào người cả."

Phó Vân anh thở dài.

Chu Hòa Sưởng làm như vậy, rõ ràng là muốn đẩy nàng đi luôn.

Lão Sở Vương nhìn thẳng vào mắt nàng, "anh tử nhi, Bảo Nhi suy xét như thế là suy nghĩ vì đại cục. Ai mà biết chuyện gì xảy ra cơ chứ! Người không biết đánh giặc, có ở lại cũng thế. Thà hộ tống cháu nội ta xuôi nam còn hơn."

Phó Vân anh không nói gì.

Xe ngựa đi chậm chậm về hướng nam.

...

Cung Càn Thanh.

Sau đợt tuyết, trời lại trong xanh. Bên ngoài điện, lớp tuyết đọng rất dày phản xạ ánh nắng, ánh sáng hắt lên cửa sổ, khiến cả điện sáng bừng lên.

Chu Hòa Sưởng cúi đầu đọc tấu chương.

Lúc này, các đại thần không còn tâm trạng buộc tội hết cái này đến cái nọ, hẳn đang đọc những tấu chương tồn đọng từ trước, vẫn còn chưa kịp phê duyệt. Hôm qua hẳn nhận được chiến báo, mấy cánh quân của Vệ Nô đã hợp lại, xông thẳng về hướng kinh thành, hẳn là ngày mai sẽ đánh tới chân kinh thành.

Đám triều thần lo lắng sốt ruột. Trong cung, nội quan, cung nhân cũng sợ hãi vô cùng. Thi thoảng hẳn đi dạo trong vườn sau điện còn nghe thấy tiếng cung nhân lên khóc thút thít sau núi giả.

hắn cũng sợ, Vệ Nô có thể nói là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, nếu bọn chúng đánh vào thành Bắc Kinh thật, dẫu hẳn là Hoàng đế đi nữa thì chẳng có cách nào.

Sợ cũng chẳng có tác dụng gì, giờ chỉ còn cách tử thủ.

Là Hoàng đế, hẳn phải bình tĩnh xử lý.

hắn uống một ngụm trà, ánh mắt hướng về phía cửa sổ được chiếu sáng bằng ánh sáng từ tuyết hắt lên.

Cát Tường cúi đầu đi vào, tay bưng một chiếc khay sơn đỏ.

"Vạn Tuế gia, Quy Hạc đạo trưởng để lại một bức thư."

"Hả?"

Chu Hòa Sưởng cầm bức thư trên khay lên, mở ra đọc kỹ.

một lát sau, hẳn nhíu mày.

...

Ngoài cổng thành, xe ngựa đã đi được một đoạn, bánh xe cán lên nền tuyết kêu kéo kẹt.

Lão Sở Vương nhét hoàng tử nhỏ vào lòng Phó Vân anh, "Đây là cháu nội ta, ngươi trông nó cẩn thận."

Phó Vân anh cúi đầu nhìn hoàng tử nhỏ.

Khoang xe hơi lắc lư.

Nàng lắc đầu, bế hoàng tử nhỏ lên, đưa lại về chỗ Lão Sở Vương.

"Ta phải về đây."

Lão Sở Vương nhíu mày, nghiêm mặt lạnh lùng nói: "Người đừng có không biết nặng nhẹ! không được hành động theo cảm tính. Ta là cha của Bảo Nhi, ta còn đi rồi, người ở lại làm gì?"

Khóe miệng Phó Vân anh cong lên, mỉm cười, vén màn xe, nhìn tường thành cao vợi ở nơi xa.

Tuyết đọng đầy trên mặt đất, bầu trời xanh thẳm, tường thành loang lổ cao lớn đồ sộ, lạnh lẽo uy nghiêm.

Chẳng bao lâu nữa, nơi này sẽ chờ đón một trận chiến lớn.

Trong trận chiến này, rất nhiều người sẽ chết, máu thịt bay tứ tung, xác chết chất chồng khắp nơi.

Nàng nhìn lên những lá cờ xí tung bay trên tường thành, nhấn mạnh từ câu từng chữ: "Quân chủ đối đãi với ta như đối đãi với bậc quốc sĩ, ta cũng sẽ đáp lại quân chủ bằng cách đối đãi của bậc quốc sĩ [2]. Vương gia, ta không đi đâu."

[2] Trích "Sử ký - Thích khách liệt truyện" của Tư Mã Thiên.

Giọng nói của nàng bình tĩnh, biểu cảm cũng bình tĩnh.

Nhưng chính sự bình tĩnh này lại khiến mặt Lão Sở Vương hơi biến sắc, bàng hoàng.

Phó Vân anh gạt màn xe, lệnh cho hộ vệ dừng xe lại, nhảy xuống.

Nàng cúi đầu vuốt phẳng những nếp nhăn trên quan bào, đi từng bước một quay về.

Bóng dáng cao gầy mảnh khảnh bước về phía Tử Cấm thành với nguy cơ bốn bề một lần nữa.

Lão Sở Vương nheo mắt, nhìn nàng đi xa dần.

Bảo Nhi, cha sai rồi, đúng là thánh nhân đãi kẻ khù khờ, thẳng nhãi thối tha như con ngốc thì ngốc thật đấy nhưng lại tìm được một người bạn thật lòng.

...

Nhìn thấy Phó Vân anh xuống xe ngựa, Phó Vân Chương cũng quay đầu ngựa lại.

"Sao thế?"

Phó Vân anh lắc đầu, "không sao đâu."

Quay lại hoàng thành, Phó Vân anh vào cung ngay lập tức.

Sau khi dùng bữa, Chu Hòa Sưởng bàn bạc công việc với các vị các lão.

Ai cũng biết Vệ Nô sắp đánh vào đây tới nơi, giờ có cuống cũng chẳng có tác dụng gì nhưng vẫn không thể nào không cuống.

Tổng binh các nơi phụng chiếu vào cung, tỏ vẻ sẽ liều chết bảo vệ kinh thành, nhất định sẽ không lùi về phía sau một bước!

Chu Hòa Sưởng cổ vũ bọn họ một phen, ban thưởng cho họ.

Cuối cùng, hấn đích thân khoác áo khoác dày cho các vị tổng binh, tiễn họ ra khỏi cung Càn Thanh.

Mấy vị tổng binh thấy vậy thì cảm động lắm, nghẹn ngào nói, nhất định thề sống chết bảo vệ kinh sư.

Chu Hòa Sưởng mặc thường phục màu đen bó tay, đứng trên đài cao, sai Cát Tường thay mặt mình tiễn họ ra khỏi cung.

Tuyết đã ngừng rơi nhưng bên ngoài vẫn lạnh.

hắn đứng bên ngoài như thế hồi lâu, hai má lạnh ngắt, đưa mắt nhìn quanh một lượt, sân rộng uy nghiêm lặng lẽ, dưới lớp tuyết đọng, tường cung vẫn nguy nga như cũ.

đang định quay người về nội điện, hắn bỗng bắt gặp một hình bóng quen thuộc qua khe cửa, sửng sờ một lúc.

Dưới bậc thang, một người thanh niên mặc quan bào đỏ cổ tròn đang bước qua sân rộng, đi về hướng đại điện.

Tuyết đọng tới tầm một thước, bảo điện sừng sững hai bên, ở giữa là khoảng sân rộng trắng xóa những tuyết.

Trong khoảng tuyết trắng ấy, bóng dáng kia rất nổi bật, áo đỏ thẫm, mũ cánh chuồn, da trắng nõn, đôi mắt trong trẻo.

Chu Hòa Sưởng lấy lại tinh thần, bước nhanh về phía trước.

Dưới bậc thang, Phó Vân anh đang bước lên.

Chu Hòa Sưởng càng đi càng nhanh, đám nội quan phía sau vội vàng cất bước đuổi theo, cẩn thận đi hai bên hắn, "Vạn tuế gia, cẩn thận đường trơn."

hắn tựa như mất điếc tai ngơ, không thềm để ý.

Phó Vân anh vừa bước lên bậc thang cuối cùng đã bị ôm lấy.

Hoàng đế trẻ tuổi cao lớn cay cay sống mũi, ôm chặt nàng mấy cái mới chịu buông ra, "Sao đệ lại quay về?"

Chương 164: Kết cục (ba)

Tiếng gió thét gào, ánh sáng hắt từ nền tuyết lên sáng rọi.

trên đài cao, bốn chiếc lư hương mạ vàng cũng được bao phủ bởi một lớp tuyết mỏng, gió thổi qua, tuyết bay lên như tơ liễu bay đầy trời trong những ngày mùa xuân của tháng ba mặt trời rực rỡ.

Phó Vân anh không trả lời, khe khẽ hỏi lại: "Hoàng thượng cảm thấy kinh thành sẽ bị chiếm đóng sao?"

Chu Hòa Sưởng sững sờ mất một lúc, khòe miệng cong lên, mỉm cười, "Chỉ là để đề phòng mà thôi."

Phó Vân anh khẽ nói: "Kinh thành khác với Kế Châu, Tuân Hóa..."

"Trăm biết."

Lời của nàng còn chưa dứt, Chu Hòa Sưởng thấy nàng đã lạnh tới mức run rẩy, ngắt lời nàng, cầm tay nàng.

Mới phi ngựa đi thẳng một mạch từ ngoài cung vào, tay nàng lạnh ngắt, ngón tay đã hơi cứng lại.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, Chu Hòa Sưởng đã buông tay nàng ra, nói: "Bên ngoài lạnh lắm, đi vào trước rồi nói sau."

Nội quan xung quanh cuối cùng cũng chạy tới nơi, xúm lại quanh hai người đi vào trong.

Noãn các ấm áp như xuân, vén bức rèm dày lên, trong phòng có một hương thơm nồng đậm, trong góc tường là bốn chậu than,

than cháy đượm, trên bàn cao bên cạnh là lấy bình hoa tươi hiếm có vào thới tiết này, hương hoa thanh thanh ngòn ngọt.

Chu Hòa Sưởng cầm chén trà nóng Cát Tường bung tới, nhét vào tay Phó Vân anh, cầm tấu chương đưa cho nàng đọc.

"Đây là thư thỉnh tội mà thuộc hạ của Từ Đình gửi tới. Lý do mà Kế Châu và Tuân Hóa bị công phá nhanh tới vậy là bởi trong thành có nội ứng."

Phó Vân anh không quan tâm với việc làm ấm tay, mở tấu chương ra đọc kỹ.

Tuân Hóa thất thủ, một phần lớn là do thực lực giữa ta và địch chênh lệch nhau quá lớn, không chuẩn bị đầy đủ đã nghênh chiến, quân đội ở Liêu Đông chạy về tới thành Tuân Hóa còn chưa kịp vào thành đã bị Vệ Nô bao vây, căn bản không có cơ hội chống cự.

Kế Châu do đích thân Từ Đình trấn giữ, quân đội canh giữ trong thành tới sớm hơn quân đội Vệ Nô hai ngày, chuẩn bị tương đối đầy đủ. Tuy nhiên, Từ Đình bận điều binh khiển tướng, đào hào sâu ngoài thành, nhưng lại sơ sót trong khâu phòng giữ trong thành, làm cho nội ứng nắm được cơ hội mở cửa thành, để quân đội Vệ Nô đi thẳng vào thành.

Phó Vân anh thắc mắc, "Quân đội Vệ Nô nhìn rất khác người Trung Nguyên, sao mà trà trộn vào thành làm nội ứng được?"

Chu Hòa Sưởng cười lạnh một tiếng, "Bởi vì nội ứng là người Trung Nguyên."

Nội ứng giả làm người dân bình thường đi vào thành, nhân lúc đêm tối phóng hỏa đốt doanh trại, tấn công quân đội thủ thành, mở cửa thành, đón quân Vệ Nô vào thành.

Kế Châu vốn có thể ngăn cản gót sắt của Vệ Nô nhưng lại bị công phá dễ dàng như thế.

Chu Hòa Sưởng uống một ngụm trà rồi nói: "Trong quân đội Vệ Nô có rất nhiều người Mông Cổ, nhưng cũng có người Trung Nguyên. Các vị các lão nói với Trẫm, bên cạnh thủ lĩnh Vệ Nô có mưu sĩ, hơn một nửa trong số chúng là người Hán. Những mưu sĩ người Hán này tích cực hiến kế, chủ động vào thành làm nội ứng, bởi vậy chúng mới có thể nội ứng ngoại hợp."

Phó Vân anh nhíu mày.

thì ra là thế.

"không biết trong thành đã có mật thám của Vệ Nô trà trộn vào hay chưa, những chuyện như thế này khó mà đề phòng được, cần phải chuẩn bị thật sớm." Chu Hòa Sưởng ngồi xếp bằng, từ từ nói, "Nếu như mười ngày nửa tháng sau Vệ Nô vẫn không rút lui thì rất có thể trong thành sẽ rối loạn, đến lúc đó bên trong đã loạn, bên ngoài lại có quân đội Vệ Nô, Trẫm chưa chắc có thể bảo vệ được Hoàng Thành."

nói xong, hắn buông một tay, ngửa người ra sau, tựa vào chiếc gối gấm màu đen đàng.

"Trẫm biết kinh thành phòng thủ kiên cố nhưng đề phòng thì vẫn phải đề phòng, nhớ đâu lại giống Mạt Đế của triều trước thì sao?"

Sắc mặt Phó Vân anh thay đổi.

Mạt Đế triều trước có kết cục quá thảm, tới lúc ông ta muốn đưa các hoàng tử ra khỏi kinh thành, Hoàng Thành đã bị công phá. Cả nhà Mạt Đế phải giả thành dân thường chạy ra khỏi cung, ngay sau đó lại bị đại thần bán đứng, mất mạng cả nhà.

Chu Hòa Sưởng cười hề hề, "Được rồi, Trẫm biết nói như thế không may mắn, đệ không cần lo lắng, Trẫm là Thiên tử, Thiên tử không cần kiêng kị mấy cái đó!"

Thấy hần đã quyết như thế, Phó Vân anh không khuyên nữa, hỏi: "Hoàng trưởng tử ở bên ngoài có an toàn không?"

Chu Hòa Sưởng gật đầu, "Bên ngoài có người tiếp ứng... Hơn nữa người trong cung cũng không biết ông già đưa nó ra ngoài cung."

Phó Vân anh tạm yên lòng.

Tuy Lão Sở Vương vô cùng bừa bãi nhưng khả năng chạy trốn của ông ta là bậc nhất, Hoàng trưởng tử mà đi theo ông ta sẽ rất an toàn.

Nàng đặt chén trà xuống, xin phép ra ngoài.

"Vân ca nhi, khoan đã."

Chu Hòa Sưởng gọi nàng lại, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Nàng đứng lại, chờ hần dặn dò.

Chu Hòa Sưởng không nói, phẩy tay.

Nội quan và cung nhân đứng hầu trong điện khom người lui ra ngoài, tiếng áo quần cọ vào nhau sột soạt. một lúc sau, trong điện chỉ còn hai người họ.

Mùi hương dường như trở nên nồng hơn.

Chu Hòa Sưởng ngồi thẳng người nhìn nàng.

Nàng mặc một bộ quan phục đỏ thẫm rất rộng, eo mang thắt lưng to bản đính vàng, đeo bài ngà, ấn tín, dây đeo, ngọc bội, đầu đội mũ sa, mặt mày thành tú, khí thế bừng bừng.

hần ngồi, Phó Vân anh đứng, lúc hần nhìn nàng còn phải hơi ngược lên, đôi mắt sáng ngời có thần, đầy vẻ chăm chú.

Nàng cúi đầu, không chú ý tới ánh mắt dần trở nên thâm thúy của hần.

Chẳng biết tại sao lại dường như quay lại cái đêm họ gặp nhau lần đầu tiên, bóng đêm thanh lãnh, hội đèn lồng đông đúc vui vẻ, hắn nhìn theo bóng Vân ca nhi, dần dần biết mất ở nơi đèn lồng không soi đến nữa, thầm nghĩ, thiếu niên này thật hợp tính ta, ta muốn làm bạn với "y".

hắn nói với Vân ca nhi hắn tên là Dương Trung Bình, đình dùng những thỏi bạc trắng bóng để lung lạc "y".

không thích hắn cũng không sao, dù sao thì cũng phải thích tiền chứ? hắn có rất nhiều tiền, nhất định có thể giữ chân người bạn này.

Đó là lần đầu tiên hắn bỏ ông già lại, lén trốn ra khỏi phủ Võ Xương.

Lúc bị bọn cướp bắt đi đòi tiền chuộc, Vân ca nhi không bỏ rơi hắn, lần này cũng thế.

Trầm mặc hồi lâu, Chu Hòa Sưởng lẳng lặng mỉm cười.

"Lúc về sai người đun canh gừng mà uống, đừng để cảm lạnh."

nói dứt lời, hắn cúi đầu lật tấu chương ra đọc.

Qua khóe mắt, hắn nhìn nàng từ từ ra khỏi noãn các.

...

Phó Vân anh ra khỏi noãn các, trong lòng vẫn canh cánh chuyện thủ thành.

"Đại nhân, xin dừng bước."

Cát Tường lạch bạch chạy theo nàng.

"Đại nhân, trước khi đi, Quy Hạc đạo trưởng đã để lại thư cho Vạn tuế gia."

Phó Vân anh ừ một tiếng, không mấy để ý.

Cát Tường nói: "Nô cảm thấy có gì đó lạ lắm, thăm tìm hiểu một chút. Hóa ra Quy Hạc đạo trưởng đưa cho Kim Ngô Vệ hai phong thư, còn dặn dò Kim Ngô Vệ đầu tiên đưa phong thư thứ nhất lên cho Vạn tuế gia trước. Nếu ngài quay lại thì lập tức thiêu hủy phong thư thứ hai. Nếu ngài không trở về thì trình phong thư thứ hai lên cho Hoàng thượng."

Bước chân Phó Vân anh khựng lại.

"Phong thư thứ hai đang ở đâu?"

Cát Tường thì thầm: "Khi nãy ngài vừa về cung, Kim Ngô Vệ đã đốt phong thư thứ hai rồi, lúc nô phát hiện ra thì chỉ còn tro tàn."

Gió thổi qua, làm phồng ống tay áo, đôi bàn tay của Phó Vân anh trong tay áo dần dần nắm chặt.

Lão Sở Vương giỏi thật, hóa ra xúi giục nàng rời kinh thành lại là để thử nàng!

Hoàng trưởng tử còn nhỏ. Nếu nàng thật sự có tâm tư gì, đương nhiên sẽ muốn nâng đỡ Hoàng trưởng tử còn trong tã lót hơn là một người đã trưởng thành, biết suy nghĩ, đã thành hôn sinh con như Chu Hòa Sưởng.

Nàng có thể đoán được nội dung của phong thư thứ hai. Nếu nàng không quay về có nghĩa là nàng không thật lòng với Chu Hòa Sưởng, trong phong thư thứ hai, chắc chắn Sở Vương khuyên Chu Hòa Sưởng đề phòng nàng.

Chỉ khi bản thân nàng chủ động trở về, Sở Vương mới thật sự tin tưởng nàng.

Vậy thì phong thư thứ nhất viết những gì?

Nàng đã quay lại, Chu Hòa Sưởng chỉ đọc được phong thư thứ nhất, trong thư chắc chắn nhắc đến nàng, nếu không Lão Sở Vương đã chẳng sắp xếp như thế.

Phó Vân anh đứng nơi đầu gió, thất thần một lát.

Lúc này, một đoàn người vội vàng đi tới từ phía đối diện.

Nhìn thấy nàng, một người trong số đó lộ ra vẻ vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không nén nổi sự kích động, bước nhanh lên phía trước, kêu to một tiếng: "Đại nhân!"

Phó Vân anh đang trầm tư bồng hoàn hồn, nhìn về phía đó.

Viên Tam bước nhanh về phía nàng. Bởi đang ở trong cung, hẳn chỉ có thể gọi nàng là "đại nhân".

Đám quan văn vây quanh mấy vị các lão đang ở phía sau hắn, có Phạm Duy Bình, Ông Mân, đi cuối cùng còn có một người đàn ông mặc áo bào đỏ thẫm, mặt mày tuấn tú, đó là Thôi Nam Hiên.

Đầu tiên, Phó Vân anh chào hỏi Phạm Duy Bình và những người khác.

Bọn họ đang vội, chỉ gật đầu chào hỏi nàng rồi lướt qua bên người nàng.

Nàng gọi Viên Tam lại, "Sao ngươi lại ở đây thế này?"

Viên Tam gãi đầu, ưỡn ngực đầy vẻ tự hào, nói: "Lão đại, ta lập công rồi."

Sau kỳ thi hội, Phó Vân anh sắp xếp cho Viên Tam đi Lương Hương. Lần này Vệ Nô đột kích, gót sắt đạp nát vùng phụ cận kinh thành, cũng tới Lương Hương cướp bóc. Viên Tam tổ chức cho người dân trong huyện ngoan cường chống trả, giết được tên cầm đầu một toán

quân nhỏ, nghe nói còn hậu duệ vương tộc của đối phương, Chu Hòa Sưởng triệu hấn vào kinh định ban thưởng cho hấn.

Tuy hấn chỉ nói nhẹ nhàng bâng quơ nhưng Phó Vân anh vẫn tưởng tượng ngay ra cảnh tượng nguy hiểm lúc ấy, "Người không đọc binh thư, không biết đánh trận mà cũng lên chiến trường sao?"

Viên Tam lắc đầu nói: "Lương Hương đến tường thành còn không có, quân đội canh giữ chỉ có mấy chục người bọ, làm sao mà đánh thắng được mười mấy vạn quân Vệ Nô cơ chứ, ta có ngu đâu mà đứng ì ra đó thủ thành? Ngày đó lão đại phái người tới nhắc nhở ta, bảo ta đưa dân chúng lên núi trốn, ta nhanh chóng dẫn dân trong huyện rút lui. Có rất nhiều người xót của, không muốn rời nhà, ta nhét thẳng bọn họ vào xe lừa kéo đi. Quân đội Vệ Nô cướp sạch lương thực và vàng bạc rồi đi luôn, chỉ để lại mấy chục tên. Ta số may, nhân lúc bọn chúng bị tụt lại phía sau, dẫn người theo giết cho bằng hết. Chúng ta mai phục, vây chặt đám Vệ Nô đang đánh chén no say kia lại, còn giết được thủ lĩnh toán quân của bọn chúng nữa."

Lúc nói chuyện, mắt hấn sáng bừng, vẻ mặt như đang chờ được khen ngợi.

Phó Vân anh không nói lời nào, hấn vẫn luôn khom lưng, nhìn nàng, ra vẻ đáng thương lắm, may mà còn chưa tử thân.

Nội quan đi tới giục hấn vào trong điện, hấn nhất quyết phải chờ Phó Vân anh khen hấn, vẫn không nhúc nhích.

Phó Vân anh lắc đầu bật cười, "Người làm tốt lắm."

Mặt Viên Tam lập tức hớn hờ hấn lên, đi theo nội quan vào trong điện.

Chu Hòa Sưởng khen Viên Tam có dũng có mưu, đầu tiên thưởng cho hấn nhiều vàng bạc, cứ ghi công lại đó trước, đợi sau khi đánh đuổi được Vệ Nô sẽ ban thưởng thêm.

...

Trời đã về đêm, tổng đốc Từ Đình thất thủ thoát khỏi Kế Châu, dẫn mấy ngàn quân bại trận chạy về kinh sư.

Từ Đình tự biết mình chẳng còn mặt mũi nào mà gặp Chu Hòa Sưởng, viết huyết thư, nguyện lấy cái chết để tạ tội nhưng không muốn chết uất ức như thế, khẩn cầu được tử chiến một trận với Vệ Nô.

Chu Hòa Sưởng cũng không trách cứ hấn nhiều, cho phép hấn dẫn binh vào thành, trấn chỉnh lại quân đội, để hấn giữ cửa thành phía nam với hai vị tổng binh khác.

Các vị các lão đã bàn bạc xong với nhau, nhất trí rằng quân đội không giỏi đối đầu trực tiếp, không thể chủ động tấn công, giờ chỉ có cách dựa vào thành trì để đánh.

Những quan viên trẻ tuổi coi quan bào, mặc lên người những chiếc áo tay bó nhẹ nhàng, dễ vận động, động viên dân chúng trong thành gia cố tường thành, gom góp gạch đá, đào hào quanh thành... Các nhà giàu trong thành đã chạy trốn gần hết, những người còn lại chưa đi cũng muốn bảo vệ mạng sống, tích cực hưởng ứng lời kêu gọi của quan phủ.

Mưa gió sắp đến.

Đêm nay, có rất nhiều người thao thức đến sáng.

...

Hôm sau chính là ngày mười tám tháng Chạp, đúng theo như dự tính của trạm canh gác, thủ lĩnh Vệ Nô dẫn hơn mười vạn đại quân tới dưới thành Bắc Kinh.

Lúc vàng mặt trời đỏ vừa nhô lên, tiếng vó ngựa đã vang rền như sấm, vô số thiết kỵ Vệ Nô như một dòng nước lũ đen đặc cuồn cuộn

xuất hiện từ phía chân trời xa tít, khí thế như thể che trời lấp đất, không gì chống đỡ nổi, hướng về Tử Cấm Thành.

Mấy vạn kỵ binh cưỡi chiến mã, cầm cung tên trong tay, múa trường đao, lao thẳng về phía Tử Cấm Thành, tiếng gào đầu kích động vang tận trời xanh.

Bùn tuyết màu nâu xám văng tung tóe khắp nơi.

Đất đai chấn động, Tử Cấm Thành hùng vĩ dường như cũng sợ hãi sự hung ác, tàn nhẫn của quân đội Vệ Nô, run lên nhè nhẹ.

Quân đội Vệ Nô mà ai cũng sợ đã tới thật rồi, vậy mà không khí trong thành lại không nặng nề áp lực giống như trước kia nữa, quân bộ quân đội trông giữ trong thành và dân chúng chỉ có một niềm tin duy nhất:

Nhất định phải bảo vệ cổng thành!

Dù chết cũng không thể để Vệ Nô mở được cổng!

Quân đội Vệ Nô chia làm hai đạo quân, một đạo quân nằm dưới sự chỉ huy của thủ lĩnh, tấn công quân đội vừa được đưa tới đang đóng bên ngoài kinh thành, trong khi đó một đạo quân khác tấn công mãnh liệt vào cửa thành phía nam, nơi những binh lính còn lại của đội quân Liêu Đông đang bảo vệ.

Các tướng sĩ nâng cao tinh thần, anh dũng nghênh địch, bảo vệ tường thành.

Vệ Nô bày trận, đầu tiên lấy đại pháo ra, nhắm thẳng quan đội canh giữ dưới thành mà bắn.

trên tường thành, dưới sự chỉ của trưởng quan, binh lính thủ thành nét đạn pháo bắn trả.

Quân đội Vệ Nô được huấn luyện có bài bản, đầu tiên dùng pháo oanh kích trước, sau đó mới dùng người để áp trận.

Hai bên bắn phá lẫn nhau.

Trong tiếng nổ vang ầm ầm, Phó Vân anh đi theo sau Chu Hòa Sưởng, bước lên tường thành.

Các vị đại thần phản đối mãnh liệt việc Chu Hòa Sưởng rời khỏi Hoàng Thành, sợ xảy ra việc gì ngoài ý muốn trên chiến trường.

hắn nhất định đòi đích thân đi tới tuyến đầu, các vị đại thần không còn cách nào khác, chỉ có thể tăng số người theo sát bảo vệ cho hắn.

Chu Hòa Sưởng bước lên tường thành, vịn tay vào bệ quan sát trên cao, nhìn quân sĩ đang chém giết dưới tường thành, mặt mày nghiêm túc.

Dưới thành, quân lính hai bên chiến đấu kịch liệt, quân đội Vệ Nô ai cũng giỏi cưỡi ngựa bắn cung, lúc nào cũng có thể giương cung, trường đao trong tay quét qua, đầu người lăn lổng lổc dưới đất.

Sau đợt oanh kích bằng pháo, một vạn quân Vệ Nô đột kích từ phía tây, mấy ngàn quân yểm hộ hai bên liều chết xông lên, ngồi trên lưng ngựa, vung đao chém giết suốt dọc đường, nhanh chóng cắt xé đội hình quân đội canh giữ dưới thành.

Đứng trên tường thành, thấy quân Vệ Nô đuổi theo quân đội canh giữ tới sát tường thành, mặt Chu Hòa Sưởng xanh mét.

Chiến tranh thật tàn khốc.

Tận mắt chứng kiến quân đội canh giữ dưới thành liên tục thất bại lùi về sau, chẳng mấy chốc đã thiệt hại hơn một nửa, binh lính thủ thành vẫn không hề hoảng loạn, vẫn tiếp tục nhét đạn pháo như cũ.

Mấy người truyền giáo có hiểu biết về quân sự cũng đứng trên tường thành giúp bọn họ chỉ huy, bị tiếng gào của quân đội Vệ Nô dưới thành dọa cho sợ run bần bật, liên tục khoa tay trước ngực, lẩm nhẩm tên bị thần linh mà bọn họ tin tưởng.

thật ra Phó Vân anh rất khâm phục mấy người Bạch Trường Nhạc, tuy bọn họ tinh ranh khôn khéo, nhưng vì tín ngưỡng, họ tình nguyện hiến dâng cả mạng sống của mình.

...

Ngày đầu tiên thủ thành, quân đội canh giữ thương vong nghiêm trọng.

Nhưng cửa thành vẫn được bảo vệ.

Chu Hòa Sưởng lệnh cho binh lính thủ thành mở cửa thành ra, để quân đội canh giữ rút lui vào trong thành.

Cửa thành phía bắc không có vấn đề gì. Ở cửa phía nam, binh lính còn sót lại từ Liêu Đông do Từ Đình chỉ huy anh dũng chống cự Vệ Nô, hai bên giằng co, lửa đạn đồng loạt bắn phá.

Rừng thương, mưa đạn, gươm đao, dù kẻ địch có mạnh tới đâu, quân Liêu Đông vẫn thề sống chết bảo vệ cửa thành, nhất quyết không lùi một bước.

Trong trận chiến này, Từ Đình bị trọng thương, người be bét máu nhưng quân Liêu Đông đã chứng minh được bọn họ không bất lực như lời đồn. Đối mặt với gót sắt của Vệ Nô, bọn họ không hề sợ hãi!

...

Màn đêm buông xuống, khắp mặt đất là những phần còn lại của tay chân đứt lìa, máu thịt bay tứ tung.

Quân Vệ Nô đánh trống lui binh, mấy đạo quân chủ lực hợp lại với nhau ở phía nam, định hôm sau sẽ lại bắt đầu công kích.

Quân đội canh giữ trong thành tạm thời thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng tập hợp lại quân đội, kiểm kê số lượng, chỉnh đốn đội hình.

Chu Hòa Sưởng đi từ trên tường thành xuống, không quan tâm tới sự phản đối của các đại thần, đi tới thăm những tướng sĩ bị thương.

Từ Đình và những người khác trào nước mắt, quỳ xuống lễ bái: "Thần nguyện thề sống chết bảo vệ kinh sư!"

Binh lính thủ thành cũng ào ạt hưởng ứng, đuốc cháy hừng hực, hất lên những khuôn mặt đầy vẻ trung thành, vô số người lên tiếng cùng một lúc, tiếng hô vang tận trời xanh.

không biết có phải đó là ảo giác của Phó Vân anh hay không, trong ánh lửa lay động, nàng thấy Chu Hòa Sưởng cũng lung lay.

Nàng đi tới phía sau hắn, "Hoàng thượng?"

Chu Hòa Sưởng cúi xuống nhìn nàng, mặt tái nhợt, nương theo ánh đèn lồng để che giấu, tựa nhẹ lên người nàng.

Mặt nàng không đổi sắc, đỡ hắn lên xe ngựa về cung.

Nàng quay đầu lại đưa mắt ra hiệu cho Phó Vân Chương.

Phó Vân Chương hiểu ý, gạt đầu khe khẽ, bước tới trấn an những quan tướng với vẻ mặt đầy kích động.

Y ung dung, phong độ, nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người.

...

Bóng đêm đặc sánh, không trăng không sao.

Xe ngựa cán lên nền tuyết, tuyết đọng bị ép xuống quá nhiều, đã cứng như đá.

Chu Hòa Sưởng dựa vào gối mềm, mồ hôi rịn ra đầy trán, môi tái nhợt.

Cát Tường quỳ bên cạnh lau mồ hôi cho hắn.

Phó Vân anh trầm mặc không nói.

Chu Hòa Sưởng cười gượng, nói với nàng: "Vân ca nhi, không phải ta sợ quá đâu, thật đấy! Đừng truyền ra ngoài... nếu không ai cũng nghĩ Thiên tử bị Vệ Nô dọa cho sợ phát ốm thì còn ai chịu nguyện trung thành với ta nữa?"

Phó Vân anh dứt cho hắn uống mấy ngụm nước ấm, "Ta biết, việc này sẽ không truyền ra ngoài, Hoàng thượng bận trăm công ngàn việc nên mới bị ốm, hoàn toàn không phải do sợ hãi."

Mặt mày Chu Hòa Sưởng đầy vẻ uể oải, mí mắt nặng trĩu, "Thực ra sợ thì cũng hơi sợ thật, cơ mà cũng không đến nỗi sợ như thế..."

"Ta biết, Hoàng thượng ngủ một lát đi.

Giọng nói nàng rất nhẹ nhàng, Chu Hòa Sưởng nắm chặt tay áo nàng, cảm thấy thật yên tâm, từ từ nhắm mắt lại.

Trở về cung, Cát Tường không để lộ ra điều gì, lặng lẽ gọi viện phán của Thái Y Viện tới.

Viện phán vào cung Càn Thanh, nhìn thấy Chu Hòa Sưởng ngủ say trên long sàng, sợ tới mức run rẩy, vội vàng bước tới xem bệnh.

Lát sau, mặt ông ta cuối cùng cũng thả lỏng, thở phào, "Mấy ngày nay Hoàng thượng làm việc quá sức, chỉ mệt thôi, ngủ một giấc là khỏi."

Phó Vân anh cũng thở phào.

Khi nãy nhìn thấy mặt Chu Hòa Sưởng trắng bệch, nàng cứ tưởng hẳn tái phát bệnh cũ.

Cát Tường dặn dò viện phán không được nói linh tinh, tránh lòng quân dao động.

Viện phán hầu hạ trong cung đã lâu, đương nhiên cũng biết nặng nhẹ, tỏ vẻ chắc chắn sẽ không để lộ tin tức.

Chỉ chốc lát sau, cung nhân bưng canh thuốc đi vào.

Chu Hòa Sưởng vẫn còn đang ngủ.

Phó Vân anh bảo Cát Tường trông nom bên cạnh, đang đi ra ngoài, quần áo hơi lay động, tay áo trong tay Chu Hòa Sưởng đã trượt ra.

hắn hừ nhẹ một tiếng, mở bừng mắt.

Cát Tường vội đỡ hắn dậy, dứt canh thuốc cho hắn ăn.

Phó Vân anh ngẩng đầu nhìn ra ngoài bình phong, tối đen, chẳng thấy gì.

Chu Hòa Sưởng bảo nàng ngồi xuống, chỉ vào canh thuốc, "Đệ cũng ăn một ít đi."

Phó Vân anh nói: "Đây là dược thiện, không thể ăn bừa."

Chu Hòa Sưởng mỉm cười, "Thế thì đừng dùng." hắn quay sang nói với Cát Tường, "Bảo Ngự Thiện Phòng mang đồ ăn lên."

Tuy quân đội Vệ Nô như hổ rình mồi nhưng trong cung vẫn chuẩn bị đồ ăn Tết, Ngự Thiện Phòng mau chóng bưng há cả thịt dê nóng hổi, lưởi lợn ngâm rượu, hải sâm xào gân, bánh cuộn mút táo, còn có một đĩa cam canh Giang Nam lên.

Phó Vân anh không từ chối, ngồi xuống ăn một bát há cỏ thịt dê, cầm một quả cam canh.

Cát Tường thu dọn xong bàn ăn, khom người lui ra ngoài.

Đèn lồng phát ra ánh sáng vàng ấm áp, trong điện trái gạch vàng, ánh đèn hắt xuống sàn nhà, ánh lên ánh sáng lộng lẫy.

Chu Hòa Sưởng gỡ quan vấn tóc trên đầu xuống, dựa người vào long sàng, thấy Phó Vân anh bóc cam canh, thấy thèm thèm, đưa tay ra phía đĩa cam.

"Trẫm có thể ăn cái này không?"

Phó Vân anh gật đầu, thái y không bảo hấn phải kiêng khem gì cả, đưa tay kéo đĩa cam lại gần.

Chu Hòa Sưởng cầm một quả cam canh, bóc vỏ, tách mấy múi bỏ vào miệng.

đang định khen ngọt, bên tai bỗng truyền tới một câu:

"Hoàng thượng, có phải ngài biết rồi không?"

Chu Hòa Sưởng ngậy người.

Sau đó "phụt" một tiếng, hấn đã phun múi cam canh trong miệng còn chưa kịp nuốt ra, làm ướt một mảnh chăn gấm.

hấn ho khan mấy tiếng che giấu, cười gượng, "Biết cái gì?"

Phó Vân anh nhìn hấn, "Hoàng thượng, thư mà Quy Hạc đạo trưởng đưa cho ngài có nhắc tới thần đúng không?"

Chu Hòa Sưởng cứng họng, mãi không nói nên lời, tay chân luống cuống, đưa tay phủi phủi tay áo, không nhìn nàng, mắt láo liên.

Phó Vân anh bỗng mỉm cười, "Hoàng thượng, cảm ơn ngài."

Chu Hòa Sưởng giật mình, động tác trên tay đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu.

Đôi mắt trong trẻo của Phó Vân anh nhìn thẳng vào hắn, vô cùng bình tĩnh.

Hai người đều im lặng.

Phòng lặng ngắt như tờ, lò hương trên bàn tỏa ra từng sợi khói trôi lững lờ.

một lát sau, Chu Hòa Sưởng thở dài, lắc đầu, phá tan sự im lặng, "Vấn cứ coi muội là huynh đệ, hóa ra muội lại là em gái của ta. Đây là lỗi của Trẫm, để muội phải chịu thiệt thòi."

Mí mắt Phó Vân anh giật giật.

Chu Hòa Sưởng dựa lại vào gối, cười nói: "Giờ thì Trẫm biết rồi, sau này trẫm sẽ che chở cho muội thật tốt, muội muốn làm quan thì làm quan, muốn làm công chúa thì làm công chúa, muội thích thế nào cũng được..."

"Hoàng thượng."

Phó Vân anh ngắt lời hắn.

"Vương gia nói vậy cũng chỉ có thể lừa bản thân ông ấy mà thôi. Ta không phải con gái ông ấy nuôi bên ngoài, cha ta là Phó lão đại, mẹ là Hàn thị, ta sinh ra ở Cam Châu, là con gái dân thường."

Nếu muốn thẳng thắn thì không nên bịa đặt một lời nói dối khác.

Chu Hòa Sưởng mãi vẫn không nói lời nào.

Ánh đèn dầu mờ ảo, ngọn lửa lay động ngăn cách hai người, màn buông xuống, hình như có tiếng chuông vang lên thấp thoáng phía xa.

Sau một hồi trầm mặc, Chu Hòa Sưởng lắc đầu, mỉm cười, hơi hơi có vẻ bỡn cợt, "Làm em gái ta không tốt sao? Người khác muốn cũng không được đâu đấy."

Phó Vân anh hơi nhìn xuống, khóe miệng cong lên.

Chu Hòa Sưởng bật cười, khẽ nói: "Vừa rồi muội cảm ơn ta, cảm ơn ta vì điều gì?"

Phó Vân anh nhìn đĩa cam canh tròn trịa, nói: "Vương gia đã nói hết cho Hoàng thượng rồi. Hoàng thượng sợ ta khó xử nên mới không vạch trần ta, mấy ngày nay cố ý giả vờ không biết... Vậy nên ta muốn cảm ơn ngài."

Chu Hòa Sưởng nhướn mày, nhìn nàng thật sâu, khóe miệng cong lên.

"Đúng thế đấy, thấy ta chu đáo với muội chưa."

...

Thời khắc đọc được bức thư kia, Chu Hòa Sưởng cảm thấy chẳng thể nào tin nổi.

Ông già nói với hắn, Vân ca nhi là con gái, năm đó có ông già giúp đỡ nên mới có thể tham gia thi hương.

Chu Hòa Sưởng kinh ngạc tới mức trợn mắt há mồm.

Vân ca nhi sao có thể là con gái?

Tuy rằng Vân ca nhi thực sự xinh đẹp thanh tú nhưng hắn chưa từng hoài nghi về thân phận của Vân ca nhi. Con gái thì làm sao tới thư viện học được chứ? Lại còn có thể bình tĩnh giáo tiếp với một đám con trai? Lại còn nâng đỡ hắn đăng cơ, giúp hắn bày mưu tính kế, cân bằng triều đình cho hắn?

Lúc ở thư viện, hai người bọn họ ở chung một viện, từ trước đến nay hẳn chưa từng phát hiện Vân ca nhi có điểm nào kì quái...

Sau khi sự kinh ngạc ban đầu qua đi, Chu Hòa Sưởng bắt đầu nghĩ lại một cách kỹ càng về những chuyện trước kia.

Thảo nào lần nào đám học sinh ra sông bơi lội, Vân ca nhi cũng ngồi trên bờ sông canh quần áo cho bọn họ.

không đúng, cả một đám bọn họ cời trần trùng trục, Vân ca nhi khi ấy cũng ở đó, lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn họ, làm gì có biểu hiện gượng gạo gì đâu?

Nếu là con gái, thấy bọn họ cời sạch thì thể nào cũng phải ngượng ngùng một tẹo chứ?

Ngoài ra, ngày nắng nóng, học sinh đường Đình cời trần nằm ngoài hành lang ngủ. Vân ca nhi dậy sớm, sáng nào cũng lách người giữa một đồng thiếu niên choai choai nằm tênh hênh trên mặt đất, cũng làm gì có biểu hiện khó chịu gì đâu?

nói giống đi, hình như cũng thật sự hơi kì quái.
Nhưng nói không giống đi, thì hình như cũng có thể giải thích được.

Chu Hòa Sưởng kinh ngạc mãi không hoàn hồn lại được.

Người hẳn vẫn luôn coi là anh em tự nhiên lại biến thành nữ giới...

Cái cảm giác này thật không thể diễn tả bằng lời được.

hắn ngồi yên như thế thật lâu.

Đột nhiên hắn thấy rất tức giận. Sao Vân ca nhi lại lừa hắn được cơ chứ? Còn lừa lâu như thế! hẳn đã nói thật về thân phận của mình với Vân ca nhi rồi cơ mà!

Tuyệt giao! Phải tuyệt giao!

Đột nhiên hắn lại cảm thấy Vân ca nhi thật đáng thương, vốn là con gái mà lại phải đặt mình giữa một đám đàn ông con trai, lúc nào cũng phải đề phòng bị bại lộ thân phận. Muội ấy phải gánh chịu bao nhiêu áp lực chứ?

Muội ấy còn bị hắn phái đi Kinh Tương thuyết phục lưu dân đầu hàng...

Ai, hay vẫn cứ tha thứ cho Vân ca nhi đi, muội ấy có nỗi khổ riêng.

Đột nhiên hắn lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, huynh đệ tốt sao lại biến thành con gái rồi?

Đột nhiên mặt hắn đỏ bừng, còn nhớ hồi ở thư viện, hắn đã đề cử rất nhiều tiểu thuyết diễm tình cho Vân ca nhi đọc, Vân ca nhi tỏ ra không có hứng thú gì, hắn thấy tiếc ghê, Vân ca nhi hiền lành quá...

Chu Hòa Sưởng siết bức thư trong tay, mặt lúc xanh lúc trắng, lúc hồng lúc tím, mãi vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Vân ca nhi là con gái!

hắn lưỡng lự không biết phải làm gì bây giờ.

Mãi tới khi tiễn mấy vị tổng binh ra khỏi cung Càn Thanh, đứng trên đài, nhìn thấy Vân ca nhi bước trên nền tuyết, đi từng bước từng bước một về phía mình, hắn đột nhiên cảm thấy sự phiền não của mình thật buồn cười.

Thời khắc ấy, hắn trở lại bình thường.

Vân ca nhi là nam hay là nữ thì khác gì nhau chứ?

Muội ấy vẫn là Vân ca nhi mà hắn biết.

Trước kia, hắn coi Vân ca nhi là em trai, sau này coi muội ấy là em gái không phải tốt rồi sao?

...

Chu Hòa Sưởng ngồi dậy, cầm một quả cam canh khác, bóc vỏ, đặt thịt quả vào tay Phó Vân anh.

"Vân ca nhi, xin lỗi mọi."'

Phó Vân anh cầm quả cam bóc vỏ, nhìn hấn đầy thắc mắc.

Môi Chu Hòa Sưởng vẫn nhợt nhạt, hấn nghiêm túc nói: "Ta là bạn của mọi nhưng không biết cái khó của mọi. Mọi giúp ta rất nhiều nhưng ta lại chẳng giúp gì được cho mọi. Mấy năm nay, một người con gái như mọi nhất định đã phải vất vả rất nhiều, thiệt thòi rất nhiều, vậy mà ta chẳng biết gì... Giờ ta biết cả rồi, mọi đừng sợ, có chuyện gì ta cũng có thể giúp mọi."

Phó Vân anh sững sờ trong chốc lát, "Ta giấu giếm Hoàng thượng, ngài không tức giận sao?"

Chu Hòa Sưởng cười, xoa tay, đầy vẻ phóng khoáng.

"Trước đây mọi cũng không cố ý lừa ta. Lần đầu tiên ta gặp mọi, mọi đã là Vân ca nhi rồi... Mọi có cái khó của mọi, trước kia mọi không tức giận chuyện ta giấu giếm thân phận Thế tử, ta cũng thế."

Phó Vân anh cúi đầu nhìn quả cam trong tay, trầm mặc hồi lâu rồi mỉm cười.

Đối với nàng mà nói, nụ cười này đã đủ để nói lên sự cảm động trong lòng nàng lúc này.

Chu Hòa Sưởng biết nàng kín đáo, tế nhị, có rất nhiều thứ sẽ không nói ra thành lời, thấy mặt nàng giãn ra cũng cười theo.

"Ông già mà nói cho ta sớm một chút có phải tốt không." hấn cảm thán, "Thế thì ta có thể giúp đỡ mọi nhiều hơn."

Phó Vân anh tách quả cam canh làm đôi, đưa cho hấn một nửa, "Hoàng thượng không cần áy náy, mấy năm nay ta sống rất tốt, không phải vất vả nhiều... Có người vẫn luôn ở bên cạnh ta."

Chu Hòa Sưởng nhướn mày nhìn nàng, tách một múi cam canh ra nhét vào miệng, nhẹ nhàng nhai.

"Thế thì tốt rồi."

hấn còn đang cân nhắc phải chọn phò mã thế nào đây, nhưng xem ra Vân ca nhi đã có ý trung nhân.

Nếu Vân ca nhi là con trai, Chu Hòa Sưởng sẽ không nhúng tay vào chuyện hôn nhân của đệ ấy, nhưng giờ Vân ca nhi lại là một cô gái... không thể nào không lo nghĩ.

Đúng là em trai và em gái khác nhau thật.

Chu Hòa Sưởng suy nghĩ một hồi, cười hề hề, "Vân ca nhi à, nói thật với muội nhé, ta đã muốn nói với muội từ lâu rồi, đúng là đôi khi muội thật giống một cô gái, tuy là động tác cử chỉ, đi đứng không giống nhưng muội đẹp mà! Ngoài ra ngày nào muội cũng thoa phấn, người thơm ơ là thơm..."

Phó Vân anh không nói gì, mặc cho hấn trêu chọc.

Chu Hòa Sưởng nói tiếp: "Cơ mà muội nóng tính quá đi mất, ta thông cảm cho muội, sợ muội xấu hổ nên mới kìm nén không nói ra."

Cuối cùng cũng có thể nói hết những suy nghĩ trong lòng, hấn rất vui vẻ, nhưng giọng nói vẫn cứ càng ngày càng nhỏ lại, mí mắt như sắp dính lại với nhau, chống cự trong chốc lát rồi dựa vào gối ngủ thiếp đi.

Phó Vân anh đợi một chút rồi đứng dậy ra cửa, gọi Cát Tường vào hầu hạ.

Đúng lúc này, phía xa bỗng vang lên tiếng ầm ầm như sấm rền.

Sét đánh sao?

Phó Vân anh đi ra khỏi nội điện, ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời cao đen kịt.

Ngay sau đó, đồng tử trong mắt nàng co rút lại.

trên bầu trời cao đen đặc nặng nề, đột nhiên hiện ra vô số tia sáng màu bạc, chiếu sáng một khoảng trời.

Từng tia sáng bạc bắn lên trời cao rồi lục tục rơi xuống, kéo theo một cái đuôi thật dài, tựa như những vì sao rơi từ trên bầu trời xuống, vô cùng lộng lẫy.

Tiếng chuông, tiếng trống, tiếng kèn lần lượt vang lên, trong cung rối loạn, Kim Ngô Vệ nhanh chóng lao về phía cung Càn Thanh.

"Hộ giá!"

Trong phòng, Chu Hòa Sưởng giật mình tỉnh giấc, khoác áo choàng, bảo Cát Tường dìu hắn ra ngoài.

"Vệ Nô phát động tập kích ban đêm sao?"

Phó Vân anh bước về phía hắn, lắc đầu, chỉ về phía nam, "không, Hoàng Thượng, ngài xem."

Chu Hòa Sưởng nhìn theo hướng tay nàng chỉ, bầu trời phía nam đỏ rực lên, giống như ráng hồng hồng giữa mùa hạ.

Phía bắc pháo hoa nổ ầm ầm, như vô số ánh sao rơi xuống, một khoảng trời sáng rực.

Phía nam lửa cháy hừng hực, ngọn lửa bốc cao mấy trượng, một khoảng trời đỏ ối.

Chu Hòa Sưởng lẩm bẩm một câu, "Là doanh trại của Vệ Nô."

Quân đội canh giữ chỉ có thể dựa vào thành trì để nghênh địch, không thể phát động phản công. Người của Binh Bộ không hề lên kế hoạch đánh lén ban đêm, sao quân đội Vệ Nô lại tự nhiên náo loạn thế kia?

Từ Cẩm Thành đang say giấc bị những âm thanh vang tận mây xanh đánh thức hoàn toàn, người dân chạy ra khỏi nhà, chỉ lên những hiện tượng kì lạ trên bầu trời, chặc lưỡi ngạc nhiên. Binh lính siết chặt trường thương, chuẩn bị đội hình đón địch. Mấy người tổng binh ra khỏi lều trại, tụ tập lại một chỗ, cao giọng hỏi nhau xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Tiếng người ầm ĩ, náo loạn vô cùng.

Chu Hòa Sưởng đang yếu, nhất định phải ở lại cung Càn Thanh.

Kim Ngô Vệ hộ tống Phó Vân anh ra khỏi cung, nàng bước lên tường thành, phóng mắt nhìn ra xa.

Doanh trại Vệ Nô đã biến thành một biển lửa.

Tiếng kẻ địch kêu gào thảm thiết truyền tới. trên tường thành, quân đội canh giữ đồng loạt hô to.

Phó Vân anh vịn lên bệ quan sát, lòng chấn động.

Chẳng biết từ khi nào, Lý Xương đã xuất hiện phía sau nàng. Trong tiếng hoan hô, hắn cười tủm tỉm, chắp tay nói: "Đại nhân, Nhị gia bảo sắp tới sinh nhật ngài, đây là quà mừng sinh nhật của ngài."

Là Hoắc Minh Cẩm sao?

Phó Vân anh kinh ngạc, khóe miệng cũng cong lên.

Trận này bọn họ thắng chắc rồi!

Editor: Năng lực tiếp nhận của Chu Hòa Sưởng cao lắm mà không ai tin, lo lắng mấy bao nhiêu chương hahaa, dù sao người ta cũng là Hoàng đế. Mỗi lần đến Chu Hòa Sưởng lên sàn là edit siêu nhanh, làm đoạn có bạn này thấy nhẹ nhàng dễ chịu. Chương sau lại dài rồi. Hết nhanh.

Chương 165: Kết cục (bốn)

Lửa lớn đốt hừng hực cả đêm.

Mấy ngàn pháo thủ dàn trận trong bóng tối, quan chỉ huy đánh trống trận, đạn pháo đồng loạt bắn ra, tựa như tiếng sấm rền, ào ạt lao về phía quân đội Vệ Nô đang chạy tứ tán.

Trong doanh trại Vệ Nô, người ngã ngựa đổ, quân lính tan rã.

Dù có là chiến sĩ kiêu dũng chừng nào thì cũng chỉ là máu là thịt, tuy bọn chúng dũng mãnh không sợ chết, liên tục gào lên xông về phía trước, định phá vòng vây nhưng chưa tới gần đã bị bắn văng đi.

Phía nam thành, mấy người cưỡi ngựa chạy tới như bay, nhảy xuống ngựa, quỳ trên mặt đất, chấp tay nói: "Đốc sư, Ngô tổng binh, Khâu tổng binh đã chia nhau đoạt lại Cẩm Châu, Tùng Sơn, bao vây Liêu Dương, cũng đã lấy lại được Tuân Hóa, Kế Châu rồi ạ!"

Nghe xong những lời này, người nửa đêm vội vàng đi tới là Từ Đình và các tổng binh khác không khỏi kêu lên kinh ngạc, mặt mày bàng hoàng.

Lặng yên không một tiếng động mà lấy lại được Tuân Hóa, Kế Châu, âm thầm phái binh tấn công hang ổ của quan Vệ Nô, lại còn mai phục thiêu rụi doanh trại của Vệ Nô, bày mưu tính kế, khống chế toàn cục, đây là kiểu khí phách gì chứ!

Bao vây kinh đô Liêu Dương của Vệ Nô, quân Vệ Nô còn chẳng sợ chết khiếp hay sao?

Thế này thì tương đương với việc bọn họ đã bao vây được mười vạn quân Vệ Nô trong biên cảnh rồi còn gì!

Dù là bị vây lại một chỗ rồi tiêu diệt hay là từ từ tiêu hao lực lượng, quân Vệ Nô đừng có mơ mà rút lui an toàn được.

Lần này quân đội Vệ Nô vượt Trường Thành tới đây cướp bóc, nhất định phải trả một cái giá rất đắt!

một đám tướng soái tới đây bảo vệ kinh thành loáng một cái đã đỏ cả mắt, trong lòng hưng hực, mắt nhìn thẳng về phía người đàn ông dẫn đầu đang ngồi trên lưng ngựa.

Thảo nào năm đó, sau khi lần lượt mất đi cả cha lẫn các anh mà người này vẫn có thể bình tĩnh, gặp nguy không loạn, dẫn dắt đội quân của Hoắc gia cố thủ thành trì. Quả đúng là người dũng mãnh quyết đoán, quả cảm linh hoạt, thế mới có thể tạo bất ngờ để giành chiến thắng như vậy!

Trong tiếng hò hét rung trời, đối mặt với tin tức tốt mà thân binh mang tới, người đàn ông vẫn bình tĩnh, gật đầu, ánh lửa hắt lên khuôn mặt góc cạnh như đao khắc của chàng, hai mắt sáng bừng.

Chàng kéo dây cương, ruổi ngựa về phía trước, cầm trường cung, giương cung cài tên, mũi tên sắc bén chỉ thẳng về phía doanh trại của quân địch, cơ bắp nơi sống lưng siết lại, bắn ba tên một lúc.

Mũi tên như cầu vồng cắt ngang không khí, phá tan bóng đêm đen đặc, tiếng vèo vèo sắc bén xé rách không khí.

Xoẹt xoẹt mấy tiếng vang lên, ở phía doanh trại quân địch, một quan tướng mặc áo giáp ngã rầm xuống khỏi lưng ngựa, trong quân đội Vệ Nô lập tức truyền ra tiếng kêu la gào thét thất thanh.

Quân đội canh giữ bên này thấy đốc sư chỉ cần mấy mũi tên đã bắn chết quan tướng của địch, tướng sĩ ò lên trầm trồ khen ngợi.

Hoắc Minh Cẩm buông trường cung, rút đao bên hông ra, "Tách chúng ra, không được để chúng tụ tập lại một chỗ."

Mọi người đồng loạt thừa vâng, đồng thời rút đao, ruổi ngựa phi thẳng vào trong trận.

Đốt nhà cửa của ta, phá ruộng vườn của ta, chém giết đồng bào ta, đêm nay, đám Vệ Nô này sẽ biết thế nào là nợ máu phải trả bằng máu, có đi mà không có về!

...

Trong đêm đen, Phó Vân anh đứng trên tường thành, không nhìn rõ trong doanh trại đã có gì xảy ra, chỉ có thể nghe thấy tiếng gào thét điên cuồng đầy tuyệt vọng và tiếng chém giết vang vọng cả trời đất.

Lửa bốc cao tận trời, ngựa hí rít lên, tiếng lửa cháy và tiếng gào thê thảm đan xen vào nhau, chẳng khác nào tận thế.

Quân đội canh giữ dưới thành kích động, cầm đao, thương trong tay, xung phong liều chết chạy ra ngoài.

Quân đội Vệ Nô bị chia cắt thành mấy phần, thủ lĩnh muốn tập hợp tàn binh lại nhiều lần nhưng đều bị Hoắc Minh Cẩm chỉ huy quân lính cản trở, rơi vào đường cùng, chỉ có thể rút lui.

Nhưng muộn rồi.

...

Nắng sớm nhàn nhạt. Phía chân trời xa tít, mặt trời dần dần ló lên, ánh sáng huy hoàng bao phủ khắp mặt đất, trong không khí xộc lên mùi máu tanh.

Ánh bình minh như được nhuộm màu máu, rực rỡ vô cùng.

Mặt trời đỏ rực vừa mới mọc, quân đội canh giữ đã xua tan quân Vệ Nô, đuổi chúng về hướng Vận Hà.

trên tường thành, những binh lính ở lại cao giọng cười nói với nhau, dân chúng trong thành cùng nhau ra khỏi nhà, quỳ xuống đất niệm Phật.

Phó Vân anh bước xuống khỏi tường thành.

Lý Xương và Kiêu Gia theo sát sau lưng nàng, nói: "Nhị gia sẽ không để Vệ Nô ra khỏi biên giới, lần này nhất định sẽ tiêu diệt hoàn toàn bọn chúng trong biên cảnh."

Hoắc Minh Cẩm vẫn muốn nhổ cỏ tận gốc, nếu đã quyết tâm đánh đến tận đất Vệ Nô, thì đương nhiên sẽ không cho chúng cơ hội vùng lên lần nữa. Lần này, toàn bộ quân Liêu Đông những các đạo quân khác đồng thời phát động tiến công, chắc chắn không được thả hổ về rừng!

Phó Vân anh ừ một tiếng, "Thế phải ăn nói với triều đình thế nào đây?"

Lý Xương nói: "Bất ngờ là yếu tố quan trọng nhất trong chiến dịch lần này. Để lừa được Vệ Nô, nhất định phải giấu giếm tin tức, tránh cho tin tức bị bọn chúng chặn được. Sau khi lấy lại được Tuân Hóa, Kế Châu, quân canh giữ ở địa phương vẫn giữ cò xí của bọn chúng. Các vị tổng binh khác cũng cho rằng không được để lộ tin tức, đây không phải là quyết định của mình Nhị gia."

Phó Vân anh gật đầu.

Lý Xương cao giọng cười ha hả, nói tiếp: "Nếu có thể diệt sạch mười mấy vạn quân tinh nhuệ của Vệ Nô ngay trong biên cảnh, từ nay về sau Liêu Đông không còn là mối nguy nữa. Đây chính là công đức muôn đời, ai dám nói ra nói vào chứ?"

Phó Vân anh lờm hẩn một cái, "Mấy câu kiểu như công đức muôn đời không được nói trước mặt người khác."

Lý Xương gãi đầu, đồng ý.

...

Ban ngày quân đội Vệ Nô còn mạnh như hổ báo, không gì phá nổi. Mới qua một đêm, bọn chúng đã bị Hoắc Minh Cẩm dẫn quân đánh tan. không khí trong triều không còn áp lực nặng nề như trước nữa.

Lâm triều, trong điện tràn ngập không khí vui mừng, toàn triều vang lên tiếng ca tụng công đức.

Chu Hòa Sưởng ngủ một giấc dài, cuộc chiến bảo vệ kinh sư đã kết thúc, cảm thấy không thể nào tin được, sai đám nội quan dìu hẳn lên tường thành nhìn về phía xa.

Dưới chân thành, binh lính đang thu dọn chiến trường, chôn xác chết, dẹp đường.

Chỉ trong chớp mắt, dưới thành trì lâu đời này, ánh sáng của sự sống lại xuất hiện lần nữa.

Chu Hòa Sưởng vịn tay lên bệ quan sát, thở dài mấy lượt, quay sang nhìn Phó Vân anh.

"Vân ca nhi... Ông già bảo nhờ có muội, Hoắc đốc sư mới chịu đồng ý nâng đỡ Trẫm..." Giọng điệu của hắn trầm xuống, "Hoắc đốc sư có ép buộc muội đồng ý gì không?"

Phó Vân anh mỉm cười lắc đầu.

Ánh sáng mặt trời vàng nhạt chiếu lên khuôn mặt nàng, nụ cười ngạo nghễ.

Cục đá trong lòng Chu Hòa Sưởng cuối cùng cũng được thả ra.

...

Chiều tối, trạm gác đưa chiến báo về.

Hoắc Minh Cẩm dẫn người bao vây quân đội Vệ Nô trốn chạy bên bờ Vận Hà, mấy đạo quân khác truy sát từ các hướng khác nhau, quân Vệ Nô hốt hoảng nhảy xuống sông, rất nhiều tên đã chết đuối.

Biết được tin Liêu Dương bị bao vây, quân đội Vệ Nô lại càng suy sụp.

Có mấy toán quân Vệ Nô phá được vòng vây, chạy trốn về hướng đông bắc nhưng lại bị quân Liêu Đông mai phục ở cách nơi cản lại.

Quân đội canh giữ các nơi phối hợp với nhau, tựa như một bầy sói đuổi theo đàn dê, xua cả đám quân Vệ Nô cùng đường hết lối vào túi mình, sau đó buộc chặt túi lại.

Quân Vệ Nô không còn đường trốn chạy.

Nửa tháng sau, ở quan ải, quân Liêu Đông phát hiện tung tích toán quân Vệ Nô cuối cùng, đặt mai phục, tiêu diệt toàn bộ quân Vệ Nô, một bách hộ tên là Hoàng Quế tự tay chặt đầu thủ lĩnh Vệ Nô.

Tin tức này được truyền về kinh thành, cả triều văn võ mừng rơi nước mắt, dân chúng trong thành vui mừng khôn xiết. Vừa đúng lúc này lại là ngày Tết, nhà nào cũng đốt pháo trúc, chúc mừng cuộc chiến bảo vệ đất nước thắng lợi.

Những nhà giàu có, quyền quý hốt hoảng chạy trốn trước đây đồng loạt quay về nhà, cuộc sống dần dần trở lại vui vẻ như trước. Dân chúng khu vực phụ cận kinh thành lau khô nước mắt, quay lại quê nhà đã bị tàn phá, những người may mắn sống sót ôm nhau khóc âm lên.

...

Mấy ngày sau, đại quân chiến thắng trở về.

Suốt dọc đường đi, dân chúng dù già dất trẻ, nam cũng như nữ ai cũng mặc những bộ quần áo đẹp đẽ nhất, cầm quà cáp trong tay, ra khỏi thành nghênh đón những vị anh hùng của bọn họ.

Chu Hòa Sưởng dẫn quần thần ra ngoài cửa thành tổ chức nghi thức long trọng.

Cờ xí bay phấp phới trong gió, quan lại đủ mọi cấp bậc mặc quan bào, xếp hàng đứng chờ đại quân.

Trong gió lạnh thấu xương và tiếng cổ nhạc tấu lên từng hồi, người dân xung quanh mong ngóng, đợi chờ các vị anh hùng trở về.

Tiếng trống âm âm. Nửa canh giờ sau, từ nơi xa truyền tới tiếng bước chân dồn dập.

một con ngựa cao lớn đang bước từ xa tới, người đàn ông trên lưng ngựa mặc một bộ quân trang tay bó, oai hùng tuấn lãng, ánh mắt hiên ngang, đôi mắt sâu thẳm quét xung quanh một lượt, tuy không biểu hiện nhiều cảm xúc nhưng lại lộ ra vẻ sắc bén âm trầm.

Khí thế trên người người nọ khiến dân chúng đứng bên những cánh đồng bát ngát lập tức im thin thít.

đi sát đằng sau người đàn ông là các vị tổng binh. Trong niềm vui chiến thắng ngập tràn, mấy vị tổng binh cao lớn thô kệch giờ cũng đều nở nụ cười tím tím, chẳng khác gì Phật Di Lặc bụng to hiền từ trong chùa miếu.

Các chiến sĩ trở lại rồi.

Tiếng hoan hô như sóng biển, hết đợt này đến đợt khác.

Dân chúng không kìm nén nổi sự kích động, đồng loạt xô về phía trước, hoa tươi, khăn lụa trong tay tung hết lên ném về phía các chiến sĩ.

Lần này họ đã tiêu diệt quân tinh nhuệ của Vệ Nô. Ngày quét sạch Vệ Nô, bình định Liêu Đông, thu lại những mảnh đất đã mất ở vùng Đông Bắc cũng sắp tới rồi!

Nhìn đội quân trăm mặc mà uy nghiêm từ từ tới gần, mọi người có niềm tin sắt đá vào điều này.

Những người già cả như Vương các lão, Diêu Văn Đạt cũng cảm động về hình ảnh trước mắt, chí khí hào hùng trong lòng chưa từng dâng cao như thế.

Chu Hòa Sưởng mặc miện phục, mỉm cười rạng rỡ, bước nhanh về phía trước, đích thân rót rượu cho Hoắc Minh Cẩm và các vị tổng binh khác.

Hoắc Minh Cẩm xuống ngựa, nhận chén rượu, ngựa cổ uống một hơi cạn sạch.

Tiếng hoan hô vang như sấm dậy.

Dưới đài, Phó Vân anh mặc quan phục, đứng giữa một đám quan văn.

Nghi thức khai hoàn rườm rà, nàng đã đứng cả một buổi sáng, xương cốt trên người nhức mỏi.

đang khe khẽ nói chuyện với người đứng trước là Ôn Mân, bỗng nàng lại cảm thấy hơi khác thường.

Hơi ngược mắt lên, mắt nàng chạm phải một ánh mắt từ đài cao nhìn xuống.

Hoắc Minh Cẩm mặc áo choàng, đứng trước đàn tế. Chu Hòa Sưởng đứng bên cạnh, mỉm cười nói chuyện với chàng.

Mặt chàng bình tĩnh, tựa như đang chăm chú nghe Chu Hòa Sưởng nói chuyện nhưng mắt lại nhìn về phía trước.

Gió gào thét, cờ xí bay phần phật.

Ánh mắt chàng giống như ánh trăng thanh lãnh cuối thu, dường như đã lướt qua rất nhiều, rất nhiều năm tháng đã qua, trải qua sự lắng đọng của năm tháng, những tình cảm bông bột bị năm tháng gột rửa, rõ ràng rất dày, rất nặng nhưng lại mềm nhẹ như tơ, dịu dàng bao bọc lấy nàng.

Khóe miệng nàng hơi nhếch lên, mỉm cười với chàng, đôi mày cong cong.

trên đài, sắc mặt Hoắc Minh Cẩm không thay đổi, vẫn chẳng biểu hiện cảm xúc gì, chỉ có trong đáy mắt hiện lên một chút ý cười nhàn nhạt.

...

Hành động tiêu diệt quân tinh nhuệ Vệ Nô lần này không chỉ bảo vệ kinh sư thành công mà còn lấy lại được một mảnh đất lớn đã mất trước đây. Từ nay về sau, quân Liêu Đông chỉ cần phát triển từ từ theo kế hoạch, phía đông bắc không còn nguy cơ nữa!

Phương nam, cướp biển được thuyết phục đầu hàng, con đường buôn bán được mở rộng, nhờ có làn gió mới này, vùng Giang Nam, Tô Hàng ngày càng giàu có, thuế phú thu được ngày càng nhiều hơn.

Phương bắc, một trận chiến đã khiến Mông Cổ, Vệ Nô bị tổn hại nặng nề, không còn gây sóng gió được nữa.

Khu vực Kinh Tương, lưu dân chủ động ra khỏi vùng rừng núi, thị trấn mới nhanh chóng mọc lên, vùng đất vốn chỉ có giặc cỏ trước kia đã trở thành dĩ vãng.

Sau hơn một tháng áp lực, Chu Hòa Sưởng cuối cùng đã có thể rạng rỡ mặt mày, vui vẻ cười to.

Theo thường lệ, đã tới lúc ban thưởng theo công trạng.

Lần này Từ Đĩnh sơ sẩy vài lần, làm hỏng thời cơ chiến đấu, đáng lẽ ra phải xử trí theo quân pháp nhưng sau đó hấn lại đi theo Hoắc Minh Cẩm bao vây diệt trừ quân Vệ Nô, giết được vô số quân địch, lấy công bù tội, Chu Hòa Sưởng để hấn đóng giữ Liêu Đông như cũ.

Về việc này, các vị triều thần bàn luận sôi nổi.

Sau đó, có tin tức từ trong cung truyền ra, Hoắc đốc sư đề cử Từ Đĩnh với Chu Hòa Sưởng, cho rằng Từ Đĩnh có tài thủ thành, chuyện hấn đánh trận trực tiếp bị thua Vệ Nô thì về tình vẫn có thể tha thứ, hấn giằng co với Vệ Nô ở Liêu Đông đã nhiều năm, là người hiểu rõ quân Vệ Nô nhất, để hấn tiếp tục đóng giữ Liêu Đông vẫn hơn.

Nghe nói đây là do Hoắc Minh Cẩm tiến cử, không ai đưa ý kiến phản đối nữa.

Còn Hoắc Minh Cẩm, chàng đã được gia phong tam công tam cô từ trước, những chức quan hình thức cao nhất cả bên văn lẫn bên võ đều đã được phong cho chàng rồi, muốn phong cũng không phong được nữa. Chu Hòa Sưởng chỉ có thể ban thưởng vàng bạc.

...

Nguy cơ ở kinh sư đã được giải trừ, Chu Hòa Sưởng âm thầm phái người đón Lão Sở Vương và Hoàng trưởng tử về.

Lão Sở Vương đưa cháu nội về cung Càn Thanh, giữ chặt Cát Tường hỏi thăm, biết gần đây tâm trạng Chu Hòa Sưởng rất tốt, thường xuyên cười nói vui vẻ, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chu Hòa Sưởng vừa mới bàn bạc công việc với các vị đại thần xong, lệnh cho nội quan tiễn các vị các lão về.

Các vị các lão lục tục ra về, Phó Vân anh đi cuối cùng.

Lão Sở Vương kéo nàng lại nói đùa mấy câu, bên trong đã có tiếng truyền Quy Hạc đạo trưởng, ông ta phui phui vạt áo, đi vào gian bên cạnh.

Trong phòng không có cung nhân đứng hầu, chỉ có mình Chu Hòa Sưởng ngồi xếp bằng trên giường đất.

Lão Sở Vương cười tủm tỉm nói: "Bảo Nhi..."

Chu Hòa Sưởng nhướn mày, lườm ông ta một cái, hừ lạnh một tiếng.

Lão Sở Vương thấy tim đập mạnh, nhanh chóng nở nụ cười nịnh bợ, tới gần mấy bước, "Đánh thắng một trận lớn sao con lại không vui thế?"

Chu Hòa Sưởng không nói lời nào, nhìn về hướng tấm bình phong, mím môi.

Lão Sở Vương nhìn theo ánh mắt hắn. Từ chỗ này có thể nhìn ra ngoài sân, Phó Vân anh đang đi từ trên bậc thang xuống.

Ngoài cửa sổ, mấy cành mai chìa ra, trong bóng hoa mờ lung, bóng dáng Phó Vân anh từ từ khuất dần.

Lão Sở Vương hiểu ra ngay, "Con giận cha về chuyện anh tử nhi hả?"

Chu Hòa Sưởng nhếch môi, giọng điệu hơi châm chọc, "Chứ còn có thể vì cái gì chứ?"

Lão Sở Vương cân nhắc rất nhanh, ai da một tiếng rồi ngồi xuống đối diện với Chu Hòa Sưởng, "Bảo Nhi à, cha chỉ muốn tốt cho con thôi, con không thể cưới anh tử nhi được!"

Nếu Bảo Nhi dám cưới anh tử nhi, Hoắc Minh Cẩm lập tức sẽ quay ngược lại châm lửa đốt cháy cung Càn Thanh!

Chu Hòa Sưởng nhíu mày, "Ai nói con muốn cưới Vân ca nhi?"

Lão Sở Vương sừng sốt.

Chu Hòa Sưởng mỉm cười, "Trước đây đến cả chị em của Vân ca nhi con còn không dám cưới, làm sao cưới Vân ca nhi được?"

Người như Vân ca nhi nên được tự do, thoải mái làm những điều mình thích, không bị áp đặt vào khuôn khổ. Cưỡng ép mọi người vào cung, để mọi người làm phi tử, thậm chí là Hoàng hậu thì cũng chẳng thay đổi được sự thật là hắn sẽ luôn trái ôm phải ấp. Dù Vân ca nhi có tốt với hắn thế nào cũng sẽ nản lòng, sẽ thất vọng, sớm muộn gì cũng sẽ biến thành một đôi vợ chồng bất hòa, oán hận lẫn nhau.

Lão Sở Vương trầm mặc hồi lâu, mặt mày dần trở nên nghiêm túc hẳn lên, "Bảo Nhi, nếu ngay từ đầu... từ lúc còn ở thư viện, ta đã nói cho con biết sự thật thì sao?"

Khi đó hắn là Thế tử của Vương phủ, anh tử nhi là con gái dân thường, bọn họ ngày ngày ở bên nhau.

Chu Hòa Sưởng không cười nữa, nheo mắt suy nghĩ.

Lão Sở Vương im lặng nhìn hắn.

một lúc lâu sau, Chu Hòa Sưởng phẩy tay, cười nói: "Qua hết rồi, còn nói nếu mà làm gì đâu cơ chứ? Con chưa bao giờ nghĩ đến nếu, như vậy giờ là tốt rồi."

Lão Sở Vương gật đầu, không còn phiền muộn lo âu, lập tức đưa cọt, "Nếu đã vậy thì con không giận cha nữa hả?"

Nụ cười trên mặt Chu Hòa Sưởng nhạt đi mấy phần, lườm ông ta trắng mắt.

"Hừ!"

Lão Sở Vương ủ rũ cụp đuôi.

...

Tháng giêng, không khí Tết còn đậm đà.

Năm nay khó khăn lắm mới có thể được ăn Tết như thế này, người dân ai cũng rất trân trọng. Sau cuộc chiến, ai ai cũng vui vẻ, gặp nhau liền chấp tay chào hỏi, dù có quen biết hay không cũng phải nói với nhau một câu chúc mừng năm mới.

Lúc cưỡi ngựa dọc phố dài, người ta thường nghe thấy tiếng pháo trúc lạch tạch, nhìn thấy những đứa trẻ mặc đồ mới kéo nhau chạy khắp nơi, tiếng cười vui vẻ vang lên hết đợt này đến đợt khác.

Phó Vân anh xuống ngựa, quản gia ra đón nàng, nói với nàng Phó Vân Chương lại ra ngoài rồi.

Lần này Hoắc Minh Cẩm bí mật lên phía bắc, sắp đặt mai phục, phối hợp với quân Liêu Đông, kinh sư đại thắng, hoàn toàn đánh tan mười mấy vạn quân tinh nhuệ của Vệ Nô. Tuy quan văn trong triều không đích thân lên chiến trường nhưng cảm xúc vẫn dạt dào, gần đây liên tục cử hành hội thơ.

Phó Vân Chương là thành viên chủ chốt của thi xã, ngày nào cũng phải đi xã giao.

Kể ra bọn họ cũng thoải mái thật, nếu không phải lên núi ngắm hoa mai thì là vào chùa ăn đồ chay, hoặc ra ngồi dưới rừng thông đánh

đàn, Phó Vân Chương có nhiều tư liệu, lại viết thêm một cuốn du ký.

Phó Vân anh lắc đầu bật cười, trở về phòng cởi quan phục, thay một chiếc áo tay tỳ bà màu xanh nhạt thêu họa tiết mãn trì kiều, mặc váy mã diện màu đỏ thạch lựu, chải tóc tiểu thụy kế đơn giản, cài trâm lên tóc.

Lúc nàng đi qua mật đạo sang nhà bên cạnh, cửa sổ trong phòng đóng chặt, không có ai.

Nàng mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Sân sau chính là sân tập võ, có lấp bia bắn tên.

Chỉ nghe thấy tiếng mũi tên cắt ngang qua không khí, mũi tên bay qua trước mắt nàng, bắn trúng hồng tâm, đuôi mũi tên rung lên nhè nhẹ.

Dưới tán cây, Hoắc Minh Cẩm buông dây cung, cúi đầu rút thêm mấy mũi tên từ trong túi đựng tên ra, giương cung lên lần thứ hai.

Chàng không dùng ngọc quan, chỉ mang khăn lưới, mặc một chiếc áo bó tay mỏng, quần ống rộng, trên eo thắt đai lưng, có lẽ vừa mới luyện quyền xong nên trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

Phó Vân anh dựa vào cửa sổ nhìn chàng.

Đôi mắt Hoắc Minh Cẩm nhìn chăm chú vào bia bắn tên, kéo dây cung, thả mấy mũi tên ra, mũi nào cũng bắn trúng hồng tâm.

Nàng ngấm nhìn xuất thần.

Luyện thêm tầm một khắc, Hoắc Minh Cẩm cúi đầu sửa sang lại túi mũi tên, bỗng nhiên hỏi: "Đẹp không?"

Phó Vân anh giật mình sửng sốt, mỉm cười, lúm đồng tiền bên má hơi lún xuống, "Đẹp."

Hoắc Minh Cẩm cong khoe môi, ngẩng đầu.

Trước cửa sổ hình tròn, vợ chàng mặc áo xanh váy đỏ, đứng tựa vào cửa sổ, tóc mây kiêu diễm, thanh tú xinh đẹp, mỉm cười nhìn chàng.

Lần này lại đến lượt chàng ngẩn người.

Phó Vân anh mỉm cười, "Minh Cẩm ca ca, đẹp không?"

Hoắc Minh Cẩm không nói gì, loảng xoảng, túi đựng mũi tên rơi xuống mặt đất. Chỉ cần mấy bước, chàng đã đi tới trước cửa sổ, nâng cằm nàng lên hôn.

Chàng vừa luyện võ xong, người còn ướt mồ hôi, nồng đậm hơi thở nam tính.

Nàng kiễng chân hôn đáp lại chàng, cánh tay vòng lấy cổ chàng.

một lúc sau, Hoắc Minh Cẩm buông môi nàng ra, thở hổn hển, cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt tối sầm lại.

Chàng ôm lấy eo nàng, dùng sức, bế nàng lên, đặt lên cửa sổ, ôm chặt lấy nàng

...

Ngoài viện, một đám người vội vàng cầm đầu cầm cổ đi vào.

Lý Xương tới bẩm báo công việc, không chờ người vào trong thông báo, nghĩ Nhị gia là đàn ông, nhà lại không có phụ nữ, không sợ gặp phải ai, đẩy luôn cửa định đi vào.

Tay vừa sờ vào cánh cửa sơn đen, hấn đột nhiên bị ám vệ lao ra từ bụi hoa ra chặn lại.

hấn nói: "Ta có việc tìm Nhị gia."

Ám vệ giữ vai hấn lại, khe khẽ nói: "Nhị gia đang bận."

"Ta biết mà, ngày nào giờ này Nhị gia chẳng đang luyện quyền..."

Lý Xương đẩy ám vệ ra, lập tức đi vào trong.

Ám vệ không giữ chặt, trong lòng tự nhủ phen này không hay rồi. Vừa nãy lúc phu nhân tới đây, hắn đã lui ra ngoài, bây giờ Lý Xương xông vào, nhớ gặp được phu nhân thì làm sao bây giờ?

Lý Xương vào sân.

Trong viện im ắng nên tiếng thở dốc của đôi nam nữ động tình trước cửa sổ trở nên hết sức rõ ràng.

Lý Xương trợn trừng cả mắt, ngây ra như phỗng.

Vậy mà, vậy mà Nhị gia, Nhị gia lại đang ôm một mỹ nhân, đè trên cửa sổ khinh bạc!

Ám vệ cũng chạy vào theo, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, hai chân run lẩy bẩy, cười gượng kéo Lý Xương đi, đóng cửa viện lại.

Tuy chỉ trong nháy mắt nhưng Hoắc Minh Cẩm vẫn nhận ra hai bóng người vừa xuất hiện.

Chàng thở hổn hển, buông Phó Vân anh, nỗ lực đè nén sự kích động, vuốt nhẹ lên tóc nàng, "Ta đi giải quyết."

nói rồi chàng xoay người định đi.

Phó Vân anh cười, giữ chặt tay chàng, lắc đầu.

"không sao đâu."

Nàng kiễng chân, cắn nhẹ một cái lên cằm chàng.

Hoắc Minh Cẩm bị nàng quấy rối, người nóng rực, đang lúc lửa tình thiêu đốt, cắn bản làm gì có tâm trạng nào suy nghĩ tới những

chuyện khác, khi nãy sợ nàng giận nên mới định đi giả quyết cái gã Lý Xương rách việc kia. Nghe nàng nói không sao, đương nhiên chàng nào nở bụng người trong ngực ra nữa, cúi người xuống lần thứ hai.

...

Mãi cho đến khi trời tối, Lý Xương vẫn chưa gặp được Hoắc Minh Cẩm.

hắn đành phải lên đường về phủ, ngày hôm sau lại tới nhà lần nữa. Thấy Hoắc Minh Cẩm đi từ trong phòng ra, vội vàng đi tới, tỏ ra vô cùng đau lòng, "Nhị gia, sao ngài có thể làm một việc như thế chứ!"

Hoắc Minh Cẩm lạnh lùng nhìn hắn.

Lý Xương bực tức, cố gắng nói nhỏ: "Nhị gia, Phó đại nhân đối xử với ngài tình thâm nghĩa trọng. Vì ngài, cho tới bây giờ cậu ấy vẫn chưa cưới vợ! Cậu ấy là một người đàn ông, lại đi theo ngài không danh không phận, làm sao ngài lại có thể có ngoại thất cơ chứ? Giờ lại còn công khai đưa mỹ nhân về nhà! Phó đại nhân tuấn tú, tài giỏi, ở kinh sư có không biết bao nhiêu nhà mong được gả con gái cho cậu ấy, cậu ấy đều lấy cớ từ chối. Nhị gia, ngài không thể làm việc có lỗi với Phó đại nhân được!"

Vừa nói, hắn vừa liếc trái liếc phải, "Mỹ nhân ngày hôm qua đâu rồi? Nhị gia, nhân dịp Phó đại nhân còn chưa phát hiện ra, phải nhanh chóng đuổi đi ngay!"

Tối hôm qua Hoắc Minh Cẩm ôm Phó Vân anh yêu thương rất lâu, tâm trạng rất tốt, chỉ đá nhẹ hắn một cái.

"Cút."

Mắt Lý Xương đỏ hoe, xem ra Nhị gia đã bị ả mỹ nhân kia mê hoặc rồi, không chịu nghe hắn khuyên một câu nào, Phó Vân thật đáng thương...

hắn kéo Kiều Gia đang đứng bên cạnh, "Sao ngươi không khuyên nhủ Nhị gia! Ngươi định cứ nhìn Nhị gia có ngoại thất như thế hay sao?!"

Kiều Gia đẩy tay hắn ra, lùi mấy bước ra đằng sau.

Trước kia sao không phát hiện ra Lý Xương lại ngu ngốc thế này chứ.

Lúc này, bỗng có tiếng cười khe khẽ từ trong phòng truyền ra.

"Lý đại nhân, đa tạ."

Cửa bị kéo từ bên trong, Lý Xương quay đầu, mắt mở to, nhìn Phó Vân mặc quan bào, đội mũ sa đi từ bên trong đi ra.

hắn kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm.

Phó Vân anh cười với hắn, đi tới trước mặt Hoắc Minh Cẩm, ra hiệu cho chàng cúi đầu.

Hoắc Minh Cẩm nhìn nàng, nghe lời nàng, cong lưng xuống.

Nàng đẩy người về phía chàng, hôn nhẹ lên môi chàng ngay trước mặt Lý Xương và Kiều Gia.

Mồm miệng Lý Xương há hốc, hai mắt tròn mắt như sắp rơi ra ngoài tới nơi.

...

Lúc Lý Xương ra về, hồn phách đã lên mây, đầu óc choáng váng.

Kiều Gia tiễn hắn ra ngoài, quay về nội viện, hỏi Hoắc Minh Cẩm, "Nhị gia, có cần phải nhắc nhở Lý Xương để hắn không tiết lộ thân phận của đại nhân không?"

Hoắc Minh Cẩm cầm một đóa hoa lụa màu xanh nhạt trong tay, ngẫm nghĩa, đây là đóa hoa nàng gỡ xuống từ trên đầu nàng tối hôm qua, trên đó vẫn có mùi hương của nàng.

"không cần."

Chàng mỉm cười, cúi đầu ngửi bông hoa lụa, cảm giác mềm mịn đem qua vẫn còn vương vấn trên tay.

...

Chu Hòa Sưởng triệu kiến các vị đại thần.

Vương các lão, Diêu Văn Đạt, Phạm Duy Bình, Uông Mân, Thôi Nam Hiên lần lượt tới nơi.

Địa điểm triệu kiến không phải là ở cung Càn Thanh mà là ở Tây Uyển.

Binh Bộ thượng thư Chu Quốc công vì tuổi già nên đã dâng sớ từ quan cũng tới. Lúc kinh thành bị bao vây, tuy đã từ quan nhưng Chu Quốc công vẫn dứt khoát mặc áo giáp lên người, dẫn mấy ngàn binh mã, tử thủ ở cửa thành với mấy người Từ Đình, hăng hái chiến đấu, suýt nữa đã chết dưới lưỡi đao của Vệ Nô, may nhờ có giáp trụ vừa dày vừa nặng nên mới giữ được tính mạng trong chốn hiểm nguy. Sau đó, nhờ có công nên ông ta được phong Quốc công.

Chẳng bao lâu sau, mấy người Phật Lang Cơ gồm Bạch Trường Nhạc và vài người khác cũng tới. Lần này bọn họ cũng có công lớn, hiện giờ đang tạm thời giữ chức ở Công Bộ, vừa làm việc cho triều đình, vừa truyền bá tôn giáo của bọn họ khắp nơi. sự dí dỏm hài hước và kiến thức uyên bác đã khiến cho bọn họ nhanh chóng được những người quyền quý ở kinh sư yêu thích. Chu Hòa Sưởng thường xuyên triệu bọn họ tới hỏi chuyện ở hải ngoại.

Đám nội quan mời các vị đại nhân vào chỗ ngồi, noãn các được xây bên bờ hồ, bên trong bày yến tiệc thịnh soạn. Tuyết đọng đã tan, cỏ

mùa xuân còn chưa lên, hoa mai trong vườn nở rộ, hương hoa thanh thanh.

Mấy vị các lão nhìn nhau, không biểu hiện cảm xúc.

Hoàng thượng chưa tới, đương nhiên bọn họ không dám vào ngồi, đứng chờ dưới hành lang.

Chỉ chốc lát sau, dưới mặt nước truyền tới tiếng cười ha hả, mấy chiếc thuyền hoa chậm chậm đi tới, Chu Hòa Sưởng mặc thường phục bó tay màu xanh ngọc được đám nội quan vây quanh rời thuyền bước lên nhà thủy tạ.

Mọi người vội chấp tay.

Chu Hòa Sưởng xua tay, mời mọi người vào chỗ ngồi.

Noãn các rất rộng, mọi người từ chối một phen cho phải phép rồi về chỗ ngồi.

Bữa tiệc hôm nay là để chúc mừng Liêu Đông đại thắng, mọi người thể nào cũng phải nịnh bợ Chu Hòa Sưởng một phen trước, tiếng ca tụng công đức vang lên rào rào.

Chu Hòa Sưởng mỉm cười lắng nghe.

Bạch Trường Nhạc là người có nhã hứng, nói hoa mai bên ngoài đang nở đẹp, ý nghĩa cũng tốt, kiến nghị Chu Hòa Sưởng bẻ mai ban thưởng cho công thần.

Chu Hòa Sưởng cười to, nói: "Thường!"

Rồi hấn sai người lấy danh sách các vị tổng binh tới, chuẩn bị phong thưởng.

Nội quan nhanh chóng đưa danh sách tới, hấn lật ra xem một hồi, bỗng nhiên phát hiện một cái tên kỳ quái trong danh sách, quay sang

hỏi Vương các lão, "Cái người tên là Dương Ngọc Nương này là người ở đâu?"

Wương các lão đặt đũa xuống, đáp: "Hoàng thượng, Dương Ngọc Nương vốn là con gái cả của tổng binh tiền nhiệm Dương Thái, tuy là nữ giới nhưng lại nối nghiệp cha, biết võ nghệ, hiểu binh pháp, có thể lãnh binh xuất chinh. Dương Thái bị bệnh, không thể chinh chiến, vốn phải để con trai kế nhiệm chức vị tổng binh nhưng người con trai này lại ốm yếu mà Dương Ngọc Nương lại biết điều binh khiển tướng, quản lý nghiêm minh. Lần này nàng ấy tiếp quản vị trí của cha mình, lãnh binh tới bảo vệ cho kinh thành, tự tay chém được mấy chục tên lính Vệ Nô, can đảm hơn người."

Chu Hòa Sừng vỗ tay cười, "Cân quắc không nhường tu mi!" [1]

[1] Ý chỉ người phụ nữ có khí phách không kém gì đàn ông.

Rồi hần nhìn về phía Thôi Nam Hiên, "Thôi các lão năm xưa từng thi đỗ thám Hoa, văn thơ hơn người, liệu có thể làm một bài thơ về Dương tổng binh hay không?"

Nội quan nhanh chóng bưng giấy bút tới trước bàn Thôi Nam Hiên.

Thôi Nam Hiên suy tư một lát rồi vung bút đề thơ.

hần viết một câu, Phạm Duy Bình ở bên cạnh liền đọc một câu:

Học ở Tây Xuyên các trận đồ, uyên ương tay nắm chắc binh phù.

Bấy nay khăn yếm cam tâm chịu, đâu chỉ tướng quân ắt trượng phu!
[2]

[2] Bài thơ "Tứ Tàn Lương Ngọc thi kỳ 1" của Chu Do Kiểm. Bản dịch trên thivien.net.

Đọc xong câu cuối cùng, mọi người trong bữa tiệc đều trầm trồ khen ngợi.

Sau đó, Vương các lão, Diêu Văn Đạt, Uông Mân, Phạm Duy Bình cũng lần lượt làm thơ khen ngợi Dương Ngọc Nương.

Đến cả Bạch Trường Nhạc cũng làm một bài, ông ta đã nghiên cứu kỹ càng về Nho học, cũng có thể viết được một bài thơ hoàn chỉnh.

Chu Hòa Sương đọc hết những bài thơ của mọi người, càng hứng khởi hơn, cất cao giọng nói: "một người là thần tử có năng lực, một người là tướng quân dũng mãnh, một văn một võ, đều không bởi là nữ giới mà thua kém người khác, đây chính là cái phúc của xã tắc!"

Mọi người cười phụ họa.

Chỉ có mình Thôi Nam Hiên nhú mày.

một văn một võ, chữ "võ" này đương nhiên là chỉ Dương Ngọc Nương.

Vậy chữ "văn" kia chỉ ai đây?

Rất nhanh sau đó, những người khác cũng hiểu ra.

Mọi người trao đổi ánh mắt "thì ra là thế" với nhau.

Hôm nay Hoàng thượng mở tiệc mời bọn họ tới đây đúng là có mục đích!

Thấy mọi người im lặng, Chu Hòa Sương cũng không hề sốt ruột, vỗ tay, lệnh cho Giáo Phường Tư biểu diễn ca múa.

Ca múa nổi lên, mọi người tạm thời không có biểu hiện gì, vừa uống rượu vừa lén quan sát biểu cảm trên khuôn mặt của Chu Hòa Sương.

Đế vương trẻ tuổi cầm chén rượu, cười xem ca múa, tựa như câu nói vừa rồi chỉ là thuận miệng mà thôi.

Hoàng thượng nhìn thì ôn hòa nhưng thực ra là người có chủ kiến, các đại thần khó có thể nhìn mặt mà đoán ra suy nghĩ trong lòng ngài ấy.

Mỗi người có một suy nghĩ khác nhau.

Ca múa kết thúc, tiếp theo là các điệu hát dân gian.

Trong đó có một loại gọi là dân gian tiểu điệu được truyền từ phương nam lên, thường kể về những câu chuyện lưu truyền trong dân gian.

Mặt mày Thôi Nam Hiên bỗng nhiên biến sắc, tay áo phất qua bàn, làm đổ chén rượu.

Phạm Duy Bình chẳng mấy khi thấy hấn lữ tay như thế, quay sang nhìn hấn, cười hỏi: "Thôi đại nhân say rồi à?"

Khóe miệng Thôi Nam Hiên mím chặt, đôi tay trong tay áo run rẩy.

Dân gian tiểu điệu theo kiểu Hồ Quảng, hấn nghe đoạn đầu đã hiểu được câu chuyện mà bọn họ đang hát là gì. Bọn họ hát câu chuyện về Hoa Mộc Lan thay cha tòng quân.

Dương Ngọc Nương, Hoa Mộc Lan, một văn một võ...

Đôi tay Thôi Nam Hiên càng lúc càng run lẩy bẩy, chẳng còn bình tĩnh, thân nhiên như bình thường được nữa, ngẩng đầu, hai mắt đỏ lên, đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm.

Nàng nhất định đang ở đây!

...

Những vị đại thần trong bữa tiệc đều có địa vị cao nên cũng là những người thông minh.

Bọn họ cũng từ từ nhận ra.

Vương các lão đột nhiên hiểu ra Hoàng thượng đã biết Dương Ngọc Nương là ai từ trước rồi!

Cha Dương Ngọc Nương bị bệnh, lúc nàng ta thay cha giữ chức vị này, thuộc hạ của Dương tổng binh không chịu nghe lệnh một người phụ nữ, hai bên xung đột với nhau, ầm ĩ lên tận triều đình. Khi đó Phó Vân kiến nghị kiểm tra binh pháp và võ nghệ của Dương Ngọc Nương, nếu nàng ta có thể thắng thì có gì lại không phá lệ một lần. Kết quả là Dương Ngọc Nương thắng thật, một đám binh lính tâm phục khẩu phục. Từ đó về sau, Dương Ngọc Nương mới có thể tiếp quản quân đội.

Nếu như Hoàng thượng đã biết Dương Ngọc Nương thì vì sao khi này lại giả vờ như không biết, còn hỏi ông ta?

Tất cả những thứ này đều là để dẫn ra cái câu "một văn một võ" kia đúng không?

Trong triều còn một Dương Ngọc Nương nữa, người đó là ai?

Bọn họ đã nghe nói có người phụ nữ nào đảm nhiệm chức quan ở địa phương đâu?

Mọi người nhìn nhau, dùng ánh mắt để dò hỏi lẫn nhau.

Tất cả đều nhẹ nhàng lắc đầu, bọn họ thật sự không đoán nổi người kia là ai.

Mọi người suy nghĩ miên man, trong một thời gian ngắn, trong đầu xuất hiện ít nhất bảy tám chục cái tên, đều là quan địa phương ở những miền xa xôi.

Dưới đài đã bắt đầu hát tới đoạn kịch Hoa Mộc Lan về nhà.

Mọi người không nén nổi tò mò, chỉ hận không thể bật lên hỏi thẳng Hoàng thượng xem văn thần kia rốt cuộc là ai nhưng vẫn phải kìm

nén, ngồi yên nghe diễn.

Mãi mới chờ vở diễn Hoa Mộc Lan này kết thúc, tiếng trống lại vang lên, những nghệ sĩ dân gian đó lại bắt đầu hát Dương gia tướng.

Tiếng hát vang lên kể lại câu chuyện dài dằng dặc, các vị đại thần càng lúc càng sốt ruột.

Mãi tới buổi chiều, mặt trời ngả về tây, vở diễn này mới kết thúc.

Rượu và thức ăn đã nguội ngắt từ lâu.

Đương nhiên, người trong bữa tiệc căn bản cũng chẳng có tâm trạng nào để mà ăn với uống.

Thấy cũng đã đến lúc, Chu Hòa Sưởng nhìn quanh một lượt.

Các đại thần đều đang ngẩng đầu nhìn hắn.

hắn mỉm cười, "Đưa bọn họ vào đây."

Cát Tường thừa vâng, đi ra ngoài noãn các, cao giọng truyền lệnh.

...

Bên ngoài noãn các.

Phó Vân anh đứng chấp tay sau lưng dưới hàng lang, bên cạnh là cửa sổ ngắm hoa, người cao dong dỏng. Qua cửa sổ, nàng nhìn về phía những cây mai già trong sân.

một cô gái vấn tóc bằng khăn đỏ, mặc áo giáo đi tới cạnh nàng.

cô gái tìm mò quan sát nàng hồi lâu: "Đại nhân chính là tuần phủ Kinh Tương Phó Vân sao?"

Phó Vân anh quay sang chào hỏi Dương Ngọc Nương.

Lúc Chu Hòa Sưởng mới đăng cơ chưa lâu, cha của Dương Ngọc Nương bị bệnh. Từ nhỏ nàng ta đã tập võ, nguyện tiếp quản Dương gia quân thay cho cha mình nhưng lại bị phản đối. Sau đó, chuyện này âm ỉ lên tận kinh sư, Phó Vân anh nghe nói Dương Ngọc Nương văn võ song toàn, kiến nghị phá lệ cho nàng ta một lần. Dương Ngọc Nương cũng rất biết phấn đấu, lúc luận võ đã chiến thắng những kẻ khác, thành công đoạt được vị trí tổng binh.

Dương Ngọc Nương ôm quyền đáp lễ, cười nói: "Cha ta bị bệnh, không thể lên chiến trường, ta thay cha nhận chức vị này, đại thần trong triều đều kiên quyết phản đối, lúc ấy đại nhân đi ngược lại quan điểm của số đông, ủng hộ ta, ta vẫn còn chưa cảm ơn đại nhân đâu."

Phó Vân anh cười, "Dương tổng binh tài trí hơn người nên mới có thể khiến người bên dưới phục tùng."

Bởi vì chuyện lần trước, Dương Ngọc Nương vốn đã có ấn tượng tốt với Phó Vân anh, nay cảm thấy thái độ của nàng rất ôn hòa, không giống những quan văn khác, vừa thấy nàng ta là nữ giới đã nhìn nàng ta bằng ánh mắt lạ lùng nên lại càng thích nàng hơn, cười nói: "Lần này ta tới bảo vệ kinh sư, Hoàng thượng hạ chiếu ban thưởng, không phụ sự giúp đỡ của đại nhân."

Lúc hai người đang nói cười, nội quan đi tới gọi hai người đi vào.

Dương Ngọc Nương sửa lại vạt áo.

Phó Vân anh thở ra một hơi dài, nhắm mắt lại. Đến lúc mở ra, ánh mắt bình tĩnh mà kiên nghị, nàng bước từng bước một vào noãn các.

Hai người sóng vai đi vào.

...

Có tiếng bước chân vang lên ngoài cửa.

Mọi người bên trong noãn các lập tức quay đầu ra, vô số ánh mắt tập trung vào hai người vừa đi vào.

Noãn các dần chìm vào yên lặng.

Tiếng nhạc ngừng lại, tiếng cười nói ngừng lại, đến cả tiếng hít thở cũng ngừng lại.

không khí đông cứng, im phăng phắc, đến cả tiếng cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy được rõ ràng.

Trong sự yên lặng nặng nề, Phó Vân anh và Dương Ngọc Nương cùng bước qua ngạch cửa.

Tiếng kêu kinh ngạc nổi lên khắp nơi.

Mọi người nghẹn họng nhìn trân trối, mắt trợn trừng trừng.

Mặt cứng đờ như vừa bị sét đánh.

Tiếng chén, bát, đĩa trên bàn rơi xuống đất lần lượt vang lên.

Diêu Văn Đạt thậm chí kích động đến mức bật dậy, chỉ thẳng vào Phó Vân anh, những nếp nhăn trên mặt dính hết vào nhau, mắt như tóe ra tia lửa!

Nội quan vội vàng đi tới, ấn Diêu Văn Đạt đang tức sùi bọt mép về lại chỗ ngồi.

Cuối cùng mọi người đã hiểu.

một văn một võ.

Võ là Dương Ngọc Nương.

Văn, hóa ra lại là Phó Vân!

Phó Vân, viên quan ở Đại Lý Tự có tiếng là xử án nghiêm minh, vị tuần phủ Kinh Tương đã thuyết phục lưu dân đầu hàng, dẹp loạn, được vạn dân tôn sùng, người đã nâng đỡ Hoàng thượng đăng cơ, nỗ lực thúc đẩy giải trừ lệnh cấm biển, theo Hoàng thượng bước lên tường thành quan sát lúc quân đội Vệ Nô công thành, được tất cả quan lại ca ngợi là vị thần tử có năng lực, hóa ra lại là nữ giới!

không thể nào như thế được!

Lúc nhìn thấy Phó Vân đi vào, suy nghĩ này đồng loạt hiện lên trong lòng mọi người.

Nhưng sự ám chỉ của Hoàng thượng đã rõ ràng lắm rồi, Phó Vân là nữ!

Nội Các đại thần Uông Mân neho mắt lại.

Khi này Hoàng thượng muốn ban thưởng cho công thần, lệnh cho từng người trong sổ họ viết thư về Dương Ngọc Nương, bọn họ đương nhiên sẽ không từ chối, tìm mọi cách để khen Dương Ngọc Nương dũng cảm hơn người, tỷ như câu "Đâu chỉ tướng quân ắt trượng phu" kia của Thôi Nam Hiên.

Những câu thơ khen ngợi Dương Ngọc Nương đó là do bọn họ tự tay viết, tương đương với việc bọn họ ủng hộ Dương Ngọc Nương lấy thân phận nữ tử lãnh binh đánh giặc.

Bọn họ không thể làm khác được, văn nhân coi trọng thanh danh, hướng hồ bọn họ lại là những đại thần quyền cao chức trọng.

Nhưng nếu bọn họ ủng hộ Dương Ngọc Nương thì chẳng phải có nghĩa là bọn họ cũng ủng hộ Phó Vân lấy thân phận nữ tử ra làm quan hay sao?

Đây chính là mục đích của Hoàng thượng lúc bảo bọn họ làm thơ!

Uông Mân trao đổi ánh mắt với Vương các lão.

Hoàng thượng làm như vậy rõ ràng là đang muốn che chở cho Phó Vân.

Bọn họ không đồng ý.

Phụ nữ phải giữ gìn khuôn phép, ở yên trong nội trạch giúp chồng dạy con, sao có thể vào triều làm quan được?

Nhưng Hoàng thượng đã thể hiện thái độ như thế, nếu bọn họ đi đầu phản đối thì nhất định sẽ khiến Hoàng thượng tức giận, khó mà giữ được chức quan này.

không một ai dám lên tiếng.

Có một số người kinh ngạc quá đỗi còn chưa kịp hoàn hồn, có một số người lại đang toan tính, không muốn nói bừa.

Trong ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người, Phó Vân anh và Dương Ngọc Nương đi tới trước bàn của Chu Hòa Sưởng, hành lễ.

Chu Hòa Sưởng nâng chén rượu lên cao, cười nói: "Tuy Dương tổng binh và Phó tuần phủ là nữ giới nhưng một người đã có thể lãnh binh đẩy lùi quân địch, một người quản lý một vùng, cần quốc không nhường tu mi! Trầm kính các khanh một ly!"

Những người trong bữa tiệc nghiêng răng nghiêng lợi, môi cũng run lên. Thế mà Hoàng thượng cũng chính miệng nói ra được!

Nội quan cầm hai chén rượu đưa tới tận tay Phó Vân anh và Dương Ngọc Nương.

Dương Ngọc Nương ngẩn ra, nhìn sang Phó Vân anh ở bên cạnh, "Đại nhân cũng là nữ sao?"

Phó Vân anh mỉm cười đáp lời.

"Hoang đường! Hoang đường!"

Trong sự im lặng, Diêu Văn Đạt cuối cùng cũng gạt được mấy nội quan, nhảy ra khỏi ghế, quỳ rạp xuống trước mặt Chu Hòa Sưởng.

"Hoang đường lắm, Hoàng thượng!"

Sắc mặt Chu Hòa Sưởng trầm xuống.

Những vị đại thần khác đều thở phào, may quá còn có lão Diêu không sợ chết, nhảy ra kiên quyết phản đối.

"Nữ tử làm sao có thể làm quan được?!"

Diêu Văn Đạt lẩm bẩm.

Chu Hòa Sưởng không nói gì.

Phó Vân anh cũng không nói gì, đứng trước bệ, cúi đầu yên lặng.

Đại thần bên dưới cũng không dám nhìn nàng, đồng loạt quỳ xuống với Diêu Văn Đạt.

Trong số đó, chỉ có mình Thôi Nam Hiên từ đầu đến cuối vẫn không nói một lời, mặt xanh mét, đôi mắt không biết phải miêu tả thế nào, đôi tay vẫn hơi run rẩy.

Các vị đại thần đã quỳ xuống can gián, nội quan đứng hầu trong bữa tiệc sợ tới mức run bần bật.

Bên ngoài noãn các, hoa mai rờ rộ nhưng cũng chẳng có ai thưởng thức.

Chu Hòa Sưởng đứng dậy, ném chén rượu trong tay xuống đất.

Mặt các đại thần vẫn không đổi sắc, quỳ đó không nhúc nhích.

"Giỏi! Các người giỏi lắm!"

Mặt Chu Hòa Sưởng sa sầm, hãnh cười lạnh.

Các đại thần khóc lóc, tỏ thái độ phản đối trong yên lặng.

Sau một hồi giằng co, Chu Hòa Sưởng thờ dài.

hãnh nhìn Phó Vân anh, nhấn mạnh từng chữ, nói: "Người đâu, nhốt Phó Vân anh vào tử lao!"

Đám nội quan sững sờ.

Các đại thần cũng sững sờ.

Trong sự yên lặng, có tiếng chén rượu rơi xuống đất loảng xoảng.

Đồng tử trong mắt Thôi Nam Hiên giãn ra, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như chớp giật, nhìn thẳng về phía Phó Vân anh.

Nàng đúng là nàng thật!

Theo lệnh của Chu Hòa Sưởng, Kim Ngô Vệ đi vào, đưa Phó Vân anh đi.

Nàng không hề giãy giụa, mỉm cười chấp tay với mọi người, đi theo Kim Ngô Vệ ra khỏi đó.

Trong mắt các vị đại thần hiện lên vẻ kinh ngạc, nhìn theo hình bóng ung dung của nàng, không nói nên lời.

Tác giả có lời muốn nói:

"Học tỵ Tây Xuyên bát trận đồ, Uyên ương tỵ lý ác binh phù. Cổ lai cân quốc cam tâm thụ, Hà tất tướng quân thị trượng phu."

Đây là bài thơ nói về Tần Lương Ngọc, nữ tướng quân được ghi lại trong chính sử của triều Minh.

Chương 166-1: Kết cục (năm) (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 166-2: Kết cục (năm) (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 166-3: Kết cục (năm) (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhưng mà y biết Viên Tam sẽ hiểu ra sớm thôi.

Giống như khi Phó Dung cho y biết anh tử nhi không phải em họ của y vậy.

Y từng nghĩ bản thân mình là kẻ không màng đạo đức, luân lý, dâm đầu vào ngõ cụt, không ngờ lại có lúc liễu ám hoa minh [1].

[1] Thành ngữ này nghĩa là tình huống không còn lối thoát nữa bỗng đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng. Thành ngữ này xuất hiện trong bài "Du Sơn Tây thôn" của Lục Du, trong đó có hai câu "Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn". Nghĩa là: Núi lại núi khe lại khe ngỡ là không có đường, Liễu rậm hoa tươi lại có làng. (Bản dịch từ thivien.net). Ý là núi non trùng điệp, sông ngòi chằng chịt, cứ ngỡ là không còn đường đi nữa thì lại thấy trước mắt có rặng liễu xanh, khóm hoa thắm, gặp được một thôn làng.

Nhưng mà hoa cũng đã hết mùa rồi.

Hãy cứ đi về phía trước đi, làm khó nàng cũng là làm khó chính mình mà thôi.

Chẳng thà lui một bước, trời cao biển rộng.

Y mỉm cười, nhắc chân bước qua hành lang bơi bóng hoa và bóng nắng giao hòa với nhau, gió thổi phồng tay áo, tự do phóng khoáng, nhẹ nhàng, chẳng vướng bụi trần.

...

Diêu gia.

Diêu Văn Đạt tuổi đã cao, trời còn chưa sáng đã tỉnh ngủ, trần trọc, không thể nào ngủ tiếp được.

Ông ta khoác áo lên người, cất cao giọng gọi tên lão bộc, lão bộc mãi không trả lời.

Ông ta đành phải tự mò mẫn ra sau tấm bình phong, châm đèn đọc sách.

Dưới ánh đèn dầu nhạt nhòa, ông ta đọc sách nửa canh giờ, trời cũng sáng dần.

"Trà."

Diêu Văn Đạt đứng dậy, mở cửa phòng ra, nói.

không ai trả lời.

"Nước!"

Vẫn không ai lên tiếng.

Diêu Văn Đạt nghèo khó, bao nhiêu năm nay cũng chỉ có mấy lão bộc hầu hạ bên người.

Ông ta nén giận, tự xuống bếp lấy nước rửa mặt.

Tuy nghèo khổ nửa đời người nhưng ông ta lại chưa từng phải động tay làm việc nhà bao giờ. Trước kia, lúc lão bà tử còn sống, chuyện gì cũng đến tay lão bà tử, lão bà tử thương ông ta, nói ông ta là

người đọc sách, sợ tay ông ta bị thương, không cho ông ta làm gì cả.
Sau này lão bà tử đi rồi, lại đến lượt lão bộc hầu hạ ông ta.

Chương 166-4: Kết cục (năm) (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 166-5: Kết cục (năm) (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 166-6: Kết cục (năm) (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 167: Kết cục (sáu) (Thôi) (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 167-2: Kết cục (sáu) (Thôi) (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 167-3: Kết cục (sáu) (Thôi) (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 167-4: Kết cục (sáu) (Thôi) (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 168: Đại kết cục (Hoàn)

Miêu Bát Cân hộ tống Phó Vân anh về thành.

Nàng thay quần áo, ngồi trên xe ngựa, vén rèm ra nhìn những lưu dân Kinh Tương mặc áo tang bên ngoài cổng thành.

Nhìn quanh một lượt đã thấy vô cùng đông đúc.

Ngày nào nàng còn chưa công khai xuất hiện, lưu dân vẫn còn quanh quẩn ở ngoài thành, không chịu đi. Dân chúng trong thành lo lưu dân bị đói, chủ động tặng quần áo, thức ăn cho bọn họ.

Tuy họ đông người nhưng vẫn có trật tự. Cẩm Y Vệ chỉ phái vài người trông coi bên cạnh, không dùng vũ lực xua đuổi họ.

Có người nhận ra Miêu Bát Cân, vây quanh hấn, hỏi hấn về chuyện Phó đại nhân.

Phó Vân anh nhanh chóng buông màn xe xuống để tránh bị người khác nhận ra.

Miêu Bát Cân siết chặt dây cương, cao giọng cười to, trấn an mọi người, "Bà con yên tâm, Phó đại nhân bình an vô sự."

Lưu dân rất tin tưởng hấn, lục tục tản đi.

Vào thành, Miêu Bát Cân nói với Phó Vân anh người từ bên Kinh Tương chạy tới càng ngày càng nhiều, hiện giờ các tỉnh bên đường không cho lưu dân Kinh Tương đi qua, quan phủ cũng không dám cấp phép đi lại cho họ nữa, sợ xảy ra chuyện gì.

Đối với những người lưu dân đó mà nói, quan lão gia là nam hay nữ thì quan trọng gì, quan trọng là quan lão gia thật sự quan tâm tới bọn họ, thật lòng giúp họ vượt qua khó khăn.

Ai có thể khiến họ ăn no bụng, có cuộc sống tốt đẹp, họ sẽ đi theo người ấy.

Phó Vân anh không nhìn về phía họ nữa. Dầu vẫn biết tất cả những chuyện này đều đã được sắp xếp từ trước nên mới không có sai sót gì nhưng nhìn thấy những gương mặt đầy vẻ mong chờ của những lưu dân kia, mắt nàng vẫn hơi nóng lên.

Nàng dặn dò Miêu Bát Cân: "Người tới quá nhiều, đừng thiếu cảnh giác, nhất định không được để những người này xung đột với Cẩm Y Vệ."

Miêu Bát Cân đặt tay lên chuôi đao, khoe miệng cong lên, "Ta đích thân ra trận, không ai dám nhân cơ hội này làm loạn đâu!"

Trở lại Phó trách, mấy người Phó Vân Chương, Viên Tam, Đỗ Gia Trinh, Triệu Kỳ đều ra đón nàng.

Miêu Bát Cân không xuống ngựa, vừa vào trong ngõ đã cẩn thận rón rén, nói chuyện cũng không dám nói to.

Sau khi đưa Phó Vân anh về tới nhà, hấn mau chóng quay đầu ngựa, giục ngựa đi thẳng, cứ như thể có gì đó đang đuổi đằng sau.

Phó Vân anh quay đầu lại, thấy hấn không dám ở thêm một khắc nào, chẳng khác gì chạy trốn, hỏi Phó Vân Chương bên cạnh: "Nhị ca, hấn làm sao thế?"

Phó Vân Chương nhìn bóng Miêu Bát Cân hốt hàng rời đi, nhưn mày rồi cười nói: "không sao đâu... Hôm trước Hoắc đốc sự mới luận bàn với hấn một chút thôi mà."

Hoắc Minh Cẩm biết cái gã Miêu Bát Cân này bởi đêm đó hắn đã làm Phó Vân anh bị thương.

Miêu Bát Cân cũng biết Hoắc Minh Cẩm, lại còn cực kỳ sùng bái, kính trọng, ngưỡng mộ chàng. Sau khi vào kinh, biết Hoắc đốc sư nổi tiếng muốn gặp mình, lại còn muốn luận bàn võ nghệ với mình, hắn kích động tới mức không nói thành câu, xách rượu ngon, chủ động tới nhà.

không ai biết hôm đó đã có chuyện gì xảy ra, dù sao thì sau đó Miêu Bát Cân cũng bị mấy người Lý Xương khiêng ra, dưỡng thương mấy ngày trời mới dám ra ngoài gặp người khác.

Phó Vân Chương nói xong, Kiều Gia đứng bên cạnh còn nhấn mạnh thêm một câu, "Nhị gia không lừa gạt gì hắn, cũng không lấy nhiều ép ít, chỉ ra vài đường đao pháp với hắn, biết thắng thua là được."

Phó Vân anh mỉm cười, lắc đầu.

Miêu Bát Cân võ nghệ cao cường, nhưng Hoắc Minh Cẩm mới là người thực sự bước ra từ núi thây biển máu, có lẽ sẽ không ra chiêu thức đẹp đẽ gì nhưng nếu chàng muốn giết người thì chỉ cần mấy đao là xong, chiêu nào chiêu nấy mang theo sát khí lạnh thấu xương. Miêu Bát Cân thua chàng cũng chẳng oan.

Nàng vẫn mặc nam trang, đi vào nhà chính.

Sau khi nhìn thấy nàng, mấy người Đỗ Gia Trinh, Triệu Kỳ nhìn nàng đăm đăm, ngơ ngác hồi lâu, lắc đầu, nhắc nhở chính mình không được ngậy người.

nói chuyện chính sự một lúc, mấy người họ mới nói lời cáo từ rồi ra về.

Rồi bọn họ sẽ quen thôi.

Phó Vân anh về viện của mình, Viên Tam cũng đi theo, đứng ngoài hành lang, đi đi lại lại một lúc.

Phó Vân anh cho rằng hấn có chuyện muốn nói với mình nhưng đợi mãi vẫn không thấy hấn vào phòng, đẩy cửa ra ngoài, thấy hấn đang ngồi xỏm trước hành lang xoa mặt, điệu bộ trông đến là đáng thương, mỉm cười, "Còn giận ta hả?"

Viên Tam ngẩng đầu, đôi mắt trừng lên tròn xoe, quan sát nàng thật nghiêm túc.

Biểu cảm trên khuôn mặt hấn thay đổi liên tục, lúc thì bàng hoàng, lúc lại rầu rĩ, lúc lại phiền muộn.

Nàng vẫn đứng yên không nhúc nhích, để mặc hấn nhìn.

một lúc lâu sau, Viên Tam gãi đầu đứng dậy, "không... Ta không giận ngài đâu, chỉ là lúc này ta chưa quen thôi."

Gọi "ngài" rồi còn nói là không giận?

Phó Vân anh lắc đầu bật cười, "Lúc trước ngươi chẳng đồng ý rồi còn gì, dù ta là người như thế nào cũng sẽ nghe lời ta."

Viên Tam cúi đầu.

Còn nhớ năm đó, trên đường lên núi, hấn lén lút đi theo Phó Vân, nàng nhìn từ trên cao xuống, cúi đầu hỏi hấn: "Viên Tam, nếu việc ta muốn làm thực sự rất nguy hiểm, ngươi đi theo ta thì rất có thể sẽ bị liên lụy, thậm chí có một ngày có thể bị rơi đầu, ngươi vẫn muốn đi theo ta sao?"

hấn chẳng cần nghĩ ngợi, ưỡn ngực, "đi theo chứ!"

Nhiều năm như thế qua đi, hấn chưa từng hối hận.

Lão đại liên tục dẫn đường, đốc thúc, trợ giúp hấn tiến về phía trước, khiến hấn từ một thằng ăn mày hai bàn tay trắng trở thành quan lão

gia như bây giờ, cho hắn một mái nhà, một chốn dung thân.

Nếu như được quay lại một lần nữa, lúc Phó Vân anh hỏi hắn có muốn đi theo nàng không, hắn vẫn sẽ vui vẻ hồ hởi, không hề do dự mà nói thật to: "đi theo chứ!"

Viên Tam quay mặt đi chỗ khác, giơ mu bàn tay lên lau khóe mắt, nói đồng dục: "Lão đại muốn ta làm gì nào? Ta nghe lão đại hết."

Phó Vân anh giờ vờ như không nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của hắn, mỉm cười vỗ nhẹ lên vai hắn.

...

Phó Vân anh sửa soạn xong xuôi, vào thư phòng sắp xếp lại thư từ công văn của mình, bàn bạc với Phó Vân Chương mấy chuyện rồi ăn cơm, quay về phòng đi tắm.

Phía sau bình phong có tiếng bước chân truyền lại.

Phó Vân anh tưởng đó là thị nữ, bảo nàng ta cầm quần áo vào.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, hết sức quen thuộc.

Nàng nhận ra, còn chưa kịp đứng dậy, một đôi tay đã nhẹ nhàng ấn trên vai nàng, có tiếng cưỡi khe khẽ truyền lại bên tai, "Cầm cho nàng rồi đây."

Chàng cúi đầu dụi vào mặt nàng, râu chàng cọ lên má nàng hơi ran rát.

Nàng quay đầu, dùng đôi tay ướt đẫm quàng lên cổ chàng, nhẹ nhàng hôn chàng.

Hoắc Minh Cẩm ôm lấy nàng.

Cách một màn hơi nước ướt đẫm, hai người hôn nhau một lúc, chàng hít một hơi thật sâu, giũ áo ra khoác lên người nàng.

Nàng bước ra khỏi thùng tắm, đặt chân trần trên thảm lông, để chàng hầu hạ.

Hoắc Minh Cẩm vén mái tóc dài của nàng, buộc lại rồi mặc cho nàng từng chiếc áo quần một.

Nàng ngồi trên sập, đầy vẻ biếng nhác, đến chân cũng được chàng lau khô.

Hoắc Minh Cẩm vô cùng chăm chú, giúp nàng lau người mặc quần áo, đôi mắt càng lúc càng tối lại, ngồi xổm xuống, tự tay đi giày cho nàng, hơi thở càng lúc càng nặng nề, chàng ngẩng đầu nhìn nàng.

Nàng cười khanh khách.

Đáy mắt Hoắc Minh Cẩm hiện lên vẻ hiểu rõ, giọng khàn khàn, "Nhớ ta không?"

Chàng vẫn luôn ở Kinh Sư, âm thầm khống chế toàn bộ cục diện. Lưu dân bên Kinh Tương chính là do chàng phái người đưa tới đây, nếu không bọn họ chẳng thể nào lặn lội đường xa mà đi nhanh như thế đã tới kinh sư.

Bởi không muốn phát sinh ra những chuyện dư thừa khác, từ đầu đến cuối chàng vẫn chưa xuất hiện, tuy vậy vẫn thường xuyên lén tới thăm nàng. Mấy hôm trước chàng vừa đi ngoại thành một chuyến, đã tới năm sáu ngày chưa gặp nàng.

"Nhớ."

Phó Vân anh gật đầu cười nói.

Hoắc Minh Cẩm biết nàng sẽ không phủ nhận nhưng nghe chữ "nhớ" này thoát ra từ đôi môi nàng, chàng vẫn chẳng thể nào kiềm chế nổi nụ cười.

Chàng đứng dậy, đặt hai tay bên người nàng, cúi xuống hôn nàng,
"Đêm nay sẽ yêu thương nàng."

Phó Vân anh đập nhẹ vào người chàng.

Chàng bật cười.

Nàng đứng dậy đi tới trước cửa sổ, đứng trước gương chỉnh lại mũ
sa trên đầu mình, quay sang nhìn chàng.

"Minh Cẩm ca, chàng thật tốt với ta."

Hoắc Minh Cẩm nhưn mày, mặt có vẻ hơi nghi hoặc, tựa như nàng
vừa nói một câu rất buồn cười, ôm lấy nàng từ phía sau, gác cằm lên
vai nàng, rồi cười nói:

"Thích nàng, đương nhiên phải tốt với nàng rồi."

Nhất là vào tuổi chàng bây giờ, chàng càng muốn đối xử tốt với nàng
gấp bội.

Cả cuộc đời này, chàng đã làm nhiều việc tốt, cũng đã làm việc xấu,
giết rất nhiều kẻ xấu, cũng từng giết người tốt... Từ trước đến nay
chàng không quan tâm tới thanh danh để làm gì cả. Trước kia chàng
trung thành với đế vương, trung thành với gia tộc, hiếu để trung tín,
gia quốc thiên hạ [1], sau này chàng lại gạt bỏ mọi băn khoăn, chỉ
sống sao cho xứng đáng với bản thân là được rồi.

*[1] Hiếu để trung tín là bốn phẩm chất của người quân tử. Hiếu,
trung, tín thì mọi người biết rồi, để là tôn trọng anh trai. Gia quốc
thiên hạ là các nền tảng của "vật" theo Nho giáo, theo thứ tự từ gốc
đến ngọn là nhà - đất nước - thiên hạ.*

Nhờ có nàng, chàng mới phát hiện ra chàng vẫn cứ lưu luyến cái thế
giới từng làm chàng thất vọng này.

Thích nàng, đương nhiên phải tốt với nàng, yêu thương nàng.

Phó Vân anh nhìn Hoắc Minh Cẩm trong gương.

Chàng cũng nhìn bóng nàng trong gương đồng.

Tầm mắt hai người gặp nhau trong gương.

"Chàng chưa từng giận ta."

Phó Vân anh xoay người, đối diện với chàng, đưa tay áp tay lên mặt chàng, dịu dàng nói,

Dù có đôi khi chàng không hiểu cách làm của nàng, chàng cũng sẽ dùng hết khả năng của mình để ủng hộ nàng, trợ giúp nàng.

Hoắc Minh Cẩm cúi người, áp trán mình vào trán nàng.

"không nổi giận nàng."

Nàng không nói gì, đưa tay vuốt ve gương mặt chàng.

Hoắc Minh Cẩm giơ tay véo nhẹ lên mặt nàng, ý cười lấp lánh trong mắt, chậm rãi nói: "Vân anh, ta thế nào cũng sẽ đi sớm hơn nàng một bước... nên ta trân trọng mỗi ngày được ở bên cạnh nàng, sống hết một ngày lại bớt đi một ngày, làm sao ta nổi lãng phí thời gian để giận nàng cơ chứ?"

nói xong, khoe miệng chàng cong lên, bế nàng, để nàng cảm nhận nơi nóng bỏng căng cứng của mình.

"yêu thương nàng còn không kịp nữa là."

Hai mắt Phó Vân anh đỏ hồng, mãi không nói gì, từ từ đẩy ngã chàng lên giường La Hán.

Hoắc Minh Cẩm tiện đà nằm xuống, mỉm cười nhìn nàng.

Nàng cúi xuống hôn, vuốt ve mặt chàng.

Hoắc Minh Cẩm im lặng nhìn nàng.

Trong phòng yên tĩnh, nằm tựa vào nhau, người này có thể nghe được tiếng tim đập của người kia.

Bốn mắt nhìn nhau, nhìn nhau thật lâu.

Cảm xúc trào dâng, kích động.

Chàng đột nhiên xoay người, đè nàng xuống, những nụ hôn nóng bỏng rơi xuống như mưa, liên tục đập xuống cổ nàng.

Đôi tay nàng bị chàng nắm chặt, thở hổn hển, hoàn toàn mở rộng bản thân mình.

Căn phòng ngập tràn hơi thở kiêu diễm.

...

Thôi trạch.

Trong sân vẫn có mấy cây hồng y như trước đây.

Thời tiết càng ngày càng ấm áp, xuân về hoa nở, tơ liễu phát phơ, cây hồng vẫn còn chưa lên lá non, cành khô trụi lụi.

Thôi Nam Hiên đứng dưới tán cây, nhìn lên cây hồng. trên lớp vỏ cây xanh đậm có một vết sẹo tròn. Phải chờ tới mùa hạ, tán hồng mới rậm rì xanh tốt.

Năm nào cây hồng cũng ra quả, lúc chín, những quả hồng đỏ tươi, chín mọng, lúc liu lợt như những chiếc đèn lồng đỏ nhỏ nhỏ xinh xinh.

Nàng không còn ở đây nữa, sẽ không còn ai cầm giỏ tre, đứng dưới tán cây, đưa mắt trông mong nhìn lên trên, chờ hắt gác thang lên hái hồng.

Cũng sẽ không còn ai thấy hấn ho khan mấy tiếng ban đêm bèn ngồi canh trước bếp lò nhỏ, nấu lê chưng đường phèn, biết hấn không thích ăn chua nên cho thêm rất nhiều đường trắng như tuyết.

Càng sẽ không còn ai lén lưu trữ văn chương của hấn, ngay cả những bài thơ hấn tùy ý viết cho những người khác trên bàn tiệc xã giao cũng chép lại theo thứ tự thời gian rồi viết lời bình một cách thật nghiêm túc...

Thôi Nam Hiên cúi đầu, mở một cuốn sách viết tay ra.

Cuốn sách này đã giữ mười mấy năm, cho dù được bảo quản cẩn thận nhưng trang giấy cũng đã ố vàng.

Mắt hấn dừng lại trên một trang giấy trong đó, đưa ngón tay khẽ vuốt ve mấy chữ thanh tú: Ngô phu tài cao bát đấu [2].

[2] Nghĩa là chồng ta tài cao bát đấu. "Tài cao bát đấu" là thành ngữ dùng để miêu tả Tào Thực, người đi bảy bước làm được một bài thơ, ý nói tài hoa, học thức uyên bác. Đấu (hay đấu) là đơn vị đi lường cổ đại, 1 thạch bằng 10 đấu. Tạ Linh An viết: "Tài trong thiên hạ có 1 thạch. Riêng Tào Tử Kiến chiếm lấy 8 đấu, ta được 1 đấu, thiên hạ cùng chia nhau 1 đấu".

Lời bình chỉ gồm sáu chữ ngắn ngủi.

hấn có thể tưởng tượng ra cảnh khi nàng ngồi bên bàn trước cửa sổ, viết câu này, khóe miệng nhất định sẽ hơi nhếch lên, mắt cong cong, khuôn mặt đầy vẻ tự hào và kiêu hãnh, còn có một chút vui sướng, một chút kính nể.

Có người đi tới phía sau Thôi Nam Hiên, "Các lão, người trong cung tới."

hấn dường như không nghe thấy, xuất thần hồi lâu.

Người vừa tới nín thở không dám thúc giục.

một lúc sau, Thôi Nam Hiên gấp cuốn sách lại, cất vào trong tay áo.

Ngồi kiệu vào cung, lúc đi qua ngõ, hắn có thể nghe thấy dân chúng trên phố cao giọng bàn tán về Phó Vân anh.

Lúc kiệu đi tới chỗ rẽ, hắn bảo kiệu phu dừng lại, vén một góc màn ra, nghiêng tai lắng nghe.

Gần đây cả bản sách và bản kịch của "Nữ khâm sai" đã thịnh hành từ bắc chí nam, bởi ai cũng biết vở diễn này viết về chính Phó Vân anh, đại thần trong triều cũng lén sai người hầu trong nhà đi mua sách về. Đương nhiên Thôi Nam Hiên cũng đã đọc, hắn đọc nhanh như gió, chỉ cần xem một lượt là đã có thể thuật lại cơ bản đại bộ phận lời kịch và lời hát.

Người bên ngoài cười nói hỉ hả, so sánh Phó Vân anh và Hoa Mộc Lan, khen nàng có hiếu, nữ giả nam trang để hoàn thành di nguyện của cha mình.

Đây chắc chắn là tin tức Phó Vân Chương tung ra, để Phó Vân anh trở thành một người con gái có hiếu, như thế sẽ có nhiều người chấp nhận thân phận của nàng hơn.

Cho đến giờ, vẫn chưa có ai dám dùng những ngôn từ ô uế để thóa mạ nàng trước mặt mọi người, đây nhất định cũng là công lao của bọn họ.

Thôi Nam Hiên không mấy quan tâm đến thanh danh nhưng hắn biết Phó Vân anh thì khác, nàng là phụ nữ, sau khi bại lộ thân phận thì đầu tiên phải có được thanh danh tốt.

Vất vả một lần nhưng về sau lại không cần phải lo lắng nữa, nàng sẽ thực sự có được chỗ đứng vững chắc với thân phận nữ tử của mình.

Sau cơn sóng gió, nàng có thể làm một nữ tuyền phủ mà không cần phải lo lắng gì nữa.

Thôi Nam Hiên bồng nheo mắt lại.

Thảo nào sau khi bình định Liêu Đông, Hoắc Minh Cẩm lại dường như đã biến mất vào không khí... hiện giờ Phó Vân anh đang là mục tiêu chú ý của tất cả mọi người, người này ẩn mình phía sau mới là tốt nhất đối với nàng.

Người này có thể mạnh mẽ thể hiện ham muốn của mình đối với nàng một cách rõ ràng, cũng có thể giấu đi gai nhọn của bản thân một cách dứt khoát, nhanh chóng.

Cố ý hóa vô ý, đại tượng hóa vô hình. [3]

[3] Ý chỉ sự linh hoạt, tùy cơ ứng biến, không bị gò bó trong khuôn mẫu nhất định.

Đầu đường bên kia dường như nổi lên một cuộc bàn cãi xôn xao gì đó. Trong tiếng ồn ào, giọng nói cao vút của phụ nữ vọng tới bên này.

Thôi Nam Hiên đưa mắt nhìn về hướng tiếng tranh cãi truyền lại.

Mười mấy người phụ nữ đứng trước cổng vòm, đang chống hông cãi vã với một đám phụ nữ khác.

Hai đám người hùng hùm hổ hổ, tranh cãi tới mức mặt đỏ tía tai.

Những người đứng xem xung quanh khuyển bên này, can bên kia, ồn ã vô cùng.

Tùy tùng thấy Thôi Nam Hiên nhìn đám người cãi nhau, vội bước tới mấy bước, khe khẽ giải thích với hắn: "Mấy ngày nay có rất nhiều phụ nữ tới kêu oan cho Phó đại nhân, người nhà bọn họ không muốn bọn họ xuất đầu lộ diện, chạy tới khuyển họ về nhà, những người

phụ nữ đó không chịu, ngày nào cũng có người cãi nhau vì chuyện này."

Trong đám phụ nữ có những người mắng Phó Vân anh không biết giữ phụ đạo, cũng có người thật lòng khâm phục nàng, sùng bái nàng, vượt qua mọi sự ngăn cản để ủng hộ nàng.

Tuy rằng những người như vậy hiện giờ rất ít nhưng càng về sau sẽ càng nhiều hơn.

Nàng mà nhìn thấy cảnh tượng này, nhất định sẽ rất vui mừng đúng không?

Thôi Nam Hiên nhắm mắt lại, thả màn kiêu xuống.

hắn tới chỗ bình thường Nội Các vẫn bàn bạc công việc, mấy người Vương các lão, Ôn Mân, Diêu Văn Đạt, Phạm Duy Bình cũng lục tục tới nơi.

Wương các lão nhìn mọi người một lượt rồi nói: "không thể đợi thêm nữa, cung Vạn An đã dọn dẹp, sửa sang xong cả rồi, đến tiêu phòng [4] cũng đã được sắp xếp xong. Dân chúng cũng đang chú ý tới việc này... Hôm nay chúng ta phải cùng nhau ký tên xin Hoàng thượng đặc xá cho Phó Vân anh."

[4] Từ dùng để chỉ nơi ở của phi tử của Hoàng đế.

Ông ta vừa dứt lời, Ôn Mân đã lấy ra một tấu chương đưa cho mọi người xem.

Những người khác còn chưa kịp phản ứng, Thôi Nam Hiên đã là người đi đầu, cầm bút, ký tên lên bản tấu.

Mấy vị các lão khác kinh ngạc.

Từ trước đến nay hắn chỉ quan tâm đến kinh tế dân sinh, theo sát việc cải cách, kiên quyết không để mình bị lẫn vào những vụ tranh

đấu giữa các đảng phái. Dù gió có thổi hướng nào, đông tây nam bắc, hấn vẫn lù lù bất động, không gì lay chuyển được, sao hôm nay tự dưng đổi tính thế này?

Thôi Nam Hiên viết tên mình, từng nét từng nét một, trước mắt dường như hiện lên nụ cười trên khuôn mặt nàng khi viết mấy chữ "Ngô phu tài cao bát đầu".

Viết xong nét cuối cùng, hấn xoay người bỏ đi mà không nói một lời.

Mọi người nhìn nhau khó hiểu một lúc.

Ký tên chỉ là hình thức mà thôi, tấu chương thỉnh cầu đặc xá Phó Vân anh đã được chuẩn bị từ lâu, quan viên ký tên theo chức vụ, Vương các lão ở vị trí đầu tiên.

Tấu chương này nhanh chóng được đưa tới bàn của Chu Hòa Sưởng.

...

Cung Càn Thanh, điện phía đông.

Sau khi đọc xong tấu chương, Chu Hòa Sưởng mỉm cười, đưa cho Phó Vân anh. Khi nãy nàng vừa bí mật vào cung.

Nàng đọc tấu chương rồi cũng cười.

Dưới sự dẫn đầu của Vương các lão, quần thần cùng nhau ký tên cầu xin cho nàng.

Về sau, những người cầu xin cho nàng này không thể không tiếp tục che chở cho nàng bởi từ phương diện nào đó, bọn họ đã tiến cử nàng, nếu như nàng có gì đó không ổn, Vương các lão và những người khác cũng sẽ bị liên lụy.

"Đầu tiên là phục hồi chức quan cũ, chờ cho mọi chuyện êm xuôi, mấy năm sau sẽ không còn ai ngăn cản được muội nữa."

Chu Hòa Sưởng cười nói, nháy mắt với Phó Vân anh.

"Trẫm đã sai người ghi lại mấy bài thơ mà Vương các lão và mấy người kia làm rồi, không chỉ định in thành tập thơ mà còn phải khắc lên bia đá, đến lúc đó sẽ đặt tấm bia đá ở chỗ đông đúc nhất trên phố. Thứ nhất có thể khiến người đời biết được công lao bảo vệ kinh thành của Dương Ngọc Nương và công lao vất vả, ổn định dân chúng của muội. Thứ hai, sau này ai dám lảm miệng thì cho chúng đi xem mấy bài thơ đó."

Tấm bia đá đứng sừng sững trên phố, ai dám lấy thân phận nữ tử của Dương Ngọc Nương và Phó Vân anh ra châm chọc mỉa mai thì phạt bọn họ đứng trước bia hối lỗi!

Phó Vân anh bật cười, cái ý tưởng này của Chu Hòa Sưởng thật xảo quyệt, thế này chẳng phải buộc Vương các lão và những người khác cẩn rằng làm chỗ dựa cho nàng hay sao?

Thơ là do bọn họ viết, cứ công khai khắc lên bia đá như thế thì không chỉ để người đời đều biết mà rất có thể còn truyền lưu tới những đời sau, bọn họ muốn không thừa nhận cũng phải thừa nhận, chỉ có thể cẩn rằng ca tụng nàng và Dương Ngọc Nương.

Chu Hòa Sưởng vẫy tay bảo Cát Tường mang một cuộn thánh chỉ đã viết xong tới, "Ngoài ra còn phải sắc phong muội là Công chúa, không có thực phong, chỉ có danh hào thôi." [5]

[5] Công chúa có thực phong là sẽ có đất phong, bổng lộc. Công chúa thời Minh không có đất phong. Đại loại là PVA được phong công chúa nhưng mang tính hình thức.

Phó Vân anh vội vàng chấp tay, định chối từ.

Chu Hòa Sưởng xua tay, cười nói: "Thực ra cũng chẳng còn cách nào khác, dù sao muội cũng là con gái. Vì Trẫm, muội đồng ý đi."

Có danh hào công chúa, dân chúng mới sẽ không nghĩ ngại linh tinh, họ sẽ coi nàng là người của hoàng thất, là đại biểu của hoàng tộc, không nghĩ tới những thứ khác.

Chu Hòa Sưởng làm như vậy là nghĩ cho bản thân mình và cũng nghĩ cho Phó Vân anh.

Nàng nghĩ ngại một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Chu Hòa Sưởng bỗng đập lên bàn đánh bộp một cái, tìm kiếm một chiếu thư khác, "Còn có một công văn bổ nhiệm muội làm tổng đốc Lữ Tống, muội cầm hết đi."

Tổng đốc Lữ Tống là chức vụ chỉ đạo từ xa, sẽ có quan viên địa phương quản lý việc buôn bán giữa phương đông và phương tây. Sau này Miêu Bát Cân xuôi nam, sẽ đại diện cho Phó Vân anh để thực hiện chức trách tổng đốc.

"Vân ca nhi, muội là công chúa, thế thì Hoắc đốc sư về sau là phò mã rồi."

Đợi Phó Vân anh cất chiếu thư đi, Chu Hòa Sưởng bỗng nhiên nói.

Nàng ngẩng đầu.

Chu Hòa Sưởng buông một tay xuống, "Chuyện thay đổi chế độ Vệ Sở sẽ gây ảnh hưởng rất rộng, không thể một sớm một chiều là xong được, có lẽ cần mười năm hoặc thậm chí là lâu hơn nữa... Hoắc đốc sư lãnh binh chinh chiến nhiều năm, chỉ khi hấn ra mặt mới có thể xử lý được mấy ông già trong quân đội kia, chuyện thay đổi chế độ Vệ Sở không thể không có hấn. Trẫm còn nhiều chỗ cần dựa vào hấn lắm, muội làm công chúa, Hoắc đốc sư thành em rể Trẫm rồi."

hấn cười hề hề.

"anh vợ sai khiến em rể là chuyện thường tình ở đời, Trẫm thật quá thông minh mà!"

nói năng đùa cợt, nghe thế nào cũng thấy không đàng hoàng.

Nhưng Phó Vân anh lại nghe ra ẩn ý phía sau của hấn trong những lời nói đùa này của hấn.

không phải thăm dò, cũng không phải cảnh cáo.

Chỉ có sự thẳng thắn, thật lòng và mong đợi.

Lúc hấn đang cơ, thời thế rối ren, loạn trong giặc ngoài.

hiện giờ giặc ngoài xâm đã bị diệt trừ, quốc triều phồn vinh, tiếp tục hướng về phía trước, các đại thần trong Nội Các không đấu đá lẫn nhau, đây là thời điểm giải quyết những vấn đề ngấm của hệ thống.

Hoàn thiện Nội Các, cải cách những khuyết điểm trong khoa cử, tiếp tục chinh đồn thuế hóa và lao dịch, cải cách quân đội, thúc đẩy kinh tế mậu dịch Giang Nam...

Bọn họ không mơ ước viễn vông về cả một thời đại phồn thịnh huy hoàng nhưng chắc chắn sẽ để lại cho đời sau sự thái bình yên ổn.

Vua tôi hai người nhìn nhau một lát rồi cùng cười.

...

Chu Hòa Sưởng nhìn theo bóng Phó Vân anh lui ra ngoài.

Cung nhân đứng hầu bên cạnh cũng khom người lui ra, Lão Sở Vương mặc đồ đạo sĩ, tay cầm phất trần, lắc lư đi vào noãn các, neho mắt nhìn con trai, "Tiếc à?"

Chu Hòa Sưởng lờm ông ta một cái, cúi đầu phê duyệt tấu chương.

Lão Sở Vương cười đi tới bên cạnh hắn, kiểm chuyện để nói, "Vì sao nhất định phải trao cho anh tử nhi chức vị tổng đốc Lữ Tống chỉ đạo từ xa kia thế?"

Lữ Tống xa như thế, đi tàu cũng phải mấy mấy tháng, Phó Vân anh sẽ không đi Lữ Tống.

Chu Hòa Sưởng đặt bút viết châu phê, khẽ đáp, "Về sau nếu con lú lẫn sai lầm gì, Vân ca nhi có thể chạy trốn tới Lữ Tống."

Hiện giờ hắn và Vân ca nhi thân thiết như anh em nhưng sự đời luôn thay đổi, nhớ đâu về sau hắn tin lời mấy vu khống kia thì làm sao bây giờ?

trên tay Vân ca nhi có thánh chỉ miễn tử mà hắn tự tay viết nhưng thánh chỉ miễn tử cũng chẳng khác gì thiết khoán miễn tử được ban cho công thần trước kia, chưa chắc đã có tác dụng.

Hoặc là có thể hắn vẫn sẽ luôn tin tưởng Vân ca nhi, ủng hộ Vân ca nhi nhưng đột nhiên một ngày nào đó, có cái gì ngoài ý muốn xảy ra, con hắn lên ngôi, vua nào triều thần ấy, con hắn chưa chắc đã có thể chấp nhận Vân ca nhi.

Đến lúc đó, chiếu chỉ bổ nhiệm tổng đốc Lữ Tống này có thể có tác dụng.

Vân ca nhi có thể đưa người nhà chạy trốn tới Lữ Tống, trời cao Hoàng đế xa, triều đình không thể phái người đi Lữ Tống làm khó mọii ấy, dù có phái người đi thật thì cũng chẳng làm gì được mọii ấy.

Nghe hắn nói ra suy xét của bản thân, lòng Lão Sở Vương chua loét, hừ lạnh một tiếng, cay cú nói: "thật ra con cũng suy nghĩ cho con bé ấy kỹ càng thật đấy, nhưng mà nếu như con cái của nó và Hoắc Minh Cẩm sau này không tử tế thì làm sao bây giờ?"

Chu Hòa Sưởng thản nhiên cười, cực kỳ phóng khoáng.

"Chuyện đời con đời cháu thì làm sao mà con biết được? Con cháu có phúc của con cháu, con chẳng lo được nhiều thế. Con sẽ làm hết sức để mở đường cho Thái tử. Về sau này thế nào đó là chuyện của nó."

hắn đã tính đến tất cả những biến cố có thể phát sinh, chuẩn bị cách xử lý.

Lúc hắn còn sống, hắn sẽ làm tốt tất cả những việc thuộc về bổn phận của mình, không để bạn mình phải thất vọng, không để con mình phải thất vọng, không làm dân chúng trong thiên hạ phải thất vọng.

Đương nhiên, hắn cũng sẽ không khiến bản thân mình phải thất vọng.

Còn về sau này, khi mà hắn và Vân ca nhi đều không còn nữa, con cháu của bọn họ có mâu thuẫn gì với nhau hay không thì đó là chuyện của đời con đời cháu.

hắn sẽ không lo lắng chuyện đó.

Lão Sở Vương ngẩn người, không biết nên khen con trai phóng khoáng hay nên buồn vì mình đã sinh ra được một đứa con trai ngốc nghếch chẳng biết để ý gì như thế.

...

Tin Phó Vân anh được phục hồi chức vụ cũ mau chóng truyền ra khắp kinh sư.

Dân chúng mừng rỡ ủng hộ, vui vẻ ra mặt.

Đúng lúc này, hiệu sách đầy cuốn cuối cùng của bộ "Nữ khâm sai" ra bán, kết cục trong sách đương nhiên là một cái kết có hậu.

Dân chúng đua nhau mua tiểu thuyết. Cùng với việc Phó Vân anh đột nhiên bị nhốt vào tù rồi cuối cùng lại được phục hồi chức vụ cũ, sĩ tử Giang Nam đã cử hành một số buổi tranh luận về việc này, gánh hát đi khắp nơi diễn xuất, trên phố xuất hiện mấy tấm bia đá khắc thơ, câu chuyện về nữ khâm sai đã đi sâu vào lòng người, ai cũng biết đến.

Tuy sự việc này không thể tạo ra thay rõ rệt nhưng ít nhất hiện giờ trong lòng dân chúng cũng có một khái niệm, đó là: Phụ nữ cũng có thể dẫn quân đi đánh giặc, quản lý một vùng.

Ba ngày sau, Chu Hòa Sưởng cử hành lễ bần cung ở Tây Uyển.

Văn võ quá quan đầu đội mũ sa, thân mặc quan bào, tề tựu trong sân lớn trước điện Chiêu Dương ở Tây Uyển.

Cờ xí đón gió bay phấp phới.

Trời cao mây nhạt, ánh nắng ấm áp, những tia nắng vàng chiếu vào khoảng không phía trên cũng điện nguy nga đồ sộ. Góc mái nhọn, ngói lưu ly hắt ra ánh sáng chói mắt.

không khí trang trọng, uy nghiêm.

Hoàng đế đích thân tới, quan viên Lục Bộ đứng xếp hàng nghiêm chỉnh.

Lễ quan bước ra khỏi hàng hô vang truyền lệnh, đủ loại quan lại quỳ xuống.

Chu Hòa Sưởng ngồi ngay ngắn trên ghế đặt trên đài cao, bảo mọi người đứng dậy.

Đủ loại quan lại lại đứng dậy chấp tay.

Phó Vân anh và Dương Ngọc Nương đứng bên cạnh nhau.

Hai người đều mặc mẫn phục do Hoàng thượng ban cho, tham gia lễ bắn cung với các quan viên Lục Bộ khác.

Nghi thức rườm rà, quan viên Quang Lộc tự đọc thứ tự.

Dương Ngọc Nương nháy mắt với Phó Vân anh, thì thầm: "Ta cưỡi ngựa bắn cung cũng khá, Phó đại nhân là quan văn, cô có biết bắn không?"

Phó Vân anh gật đầu.

Dương Ngọc Nương biểu lộ vẻ mặt kinh ngạc, "cô học rồi à? Ai dạy thế?"

Phó Vân anh mỉm cười, ngược mắt nhìn về nơi xa.

Dưới bậc thềm, Hoắc Minh Cẩm mặc một bộ triều phục màu đỏ, đội mũ quan, đứng ở hàng thứ nhất, thuộc hàng đầu trong các quan võ, mặt mày bình tĩnh, nghiêm túc, kín đáo.

Tựa như cảm giác được ánh nhìn chăm chú của nàng, chàng quay đầu lại, mỉm cười liếc nhìn nàng.

Cách nhau một khoảng toàn đầu là đầu của bá quan văn võ, cái nhìn này vừa nhẹ nhàng vừa ôn hòa.

Tính cách Dương Ngọc Nương sang sảng, vẫn đang thì thầm nói chuyện với Phó Vân anh, "Thế là tốt rồi, trước đây mỗi lần tham gia lễ bắn cung, chẳng ai để ý tới ta hết. Có cô ở đây, hai ta có thể làm bạn, tiếp thêm can đảm cho nhau."

Nàng mỉm cười, "Dương tướng quân có thể xông pha nơi trận mạc để giết địch mà cũng cần tiếp thêm can đảm sao?"

Dương Ngọc Nương bật cười khe khẽ, "Đương nhiên là cần rồi, tuy ta biết đánh trận nhưng lần đầu vào triều yết kiến Hoàng thượng, ta cũng sợ."

Có thêm một người bạn, trong lòng nàng ta thấy vui hẳn lên, tuy trước đây bọn họ chưa từng quen biết nhau, nhưng sau này có thể giúp đỡ nhau.

Hai người đang nói chuyện, quan viên Quang Lộc Tự đã đi tới nhắc nhở hai người rằng đã tới phiên họ.

Hai người hít sâu một hơi, đi theo quan viên tới trước sân rộng.

Cờ xí bay phàn phật, trên sân tràn ngập một loại không khí kì lạ mà áp lực.

Văn võ bá quan nhìn hai vị quan nữ mặc mấn phục ngẩng đầu ưỡn ngực, đi từ từ từng bước vững vàng thong dong tới giữa sân, mỗi người có một suy nghĩ khác.

Vô số ánh mắt tập trung trên người bọn họ, có rất nhiều người đơn giản là ghen tỵ, có rất nhiều người chán ghét, có rất nhiều người kính nể, có rất nhiều người tôn trọng, có rất nhiều người ngờ ngác không hiểu ra sao...

Phó Vân anh biết tất cả mọi người đều đang nhìn mình, nàng không quay đầu lại, đi từng bước về chỗ đã được lễ quan đánh dấu.

trên đài, Chu Hòa Sướng mỉm cười nhìn bọn họ.

Dưới đài, văn võ bá quan đứng yên im lặng.

Phó Vân anh và Dương Ngọc Nương mỗi người cầm lấy một cây cung, giương cung cài tên, đầu mũi tên hướng thẳng về phía bia bắn.

Tiếng trống dồn dập vang lên tựa tiếng sấm.

Nội quan cầm cờ ngũ sắc trong tay, lắng nghe tiết tấu của tiếng trống, giơ tay múa cờ.

Trong tiếng trống đầy kích động, Phó Vân anh buông nhẹ dây cung, vùn vụt, mũi tên phá tan không trung, bay theo hình cầu vồng.

Bên cạnh nàng, Dương Ngọc Nương cũng nhả một mũi tên ra.

Mấy tiếng thịch thịch vang lên, hai mũi tên đồng thời cắm vào bia.

Tiếng trống ngừng lại.

Nội quan chạy tới bia bắn xem xét, rồi đứng thẳng dậy, ra hiệu cho lễ quan phát cờ phía xa xa.

Lễ quan hô vang: "Trúng hết!"

Cả hai mũi tên đều bắn trúng.

Sân rộng an tĩnh, lặng ngắt như tờ.

trên đài cao, Chu Hòa Sưởng vui mừng đứng dậy, vỗ tay nói: "Cân quắc không nhường tu mi!"

Văn võ bá quan nhìn nhau, vội vàng phụ họa theo, tiếng hoan hô như sấm dậy.

Trong tiếng khen ngợi như sấm, mặt mày Phó Vân anh cùng Dương Ngọc Nương vẫn bình tĩnh, trở lại hàng đứng nghiêm túc.

Bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi.

Bọn họ đã có chỗ đứng vững chắc. Sau này, bọn họ sẽ còn tiến xa hơn nữa.

...

Sau buổi lễ bắn cung, Chu Hòa Sưởng mở tiệc chiêu đãi quần thần.

Trong bữa tiệc, hần tuyên bố ban cho Phó Vân anh danh hào công chúa.

Mấy người Vương các lão không lên tiếng ngăn cản, danh hào công chúa của triều đại này không có tác dụng gì, cùng lắm chỉ là một thứ đồ trang sức mà thôi. Phó Vân anh được dân chúng tin yêu, sắc phong cho nàng là công chúa không những có thể khống chế được sự rối loạn trong dân đọt trước mà còn có thể củng cố uy tín trong dân của Hoàng thượng.

nói cho cùng cũng có lợi cho Hoàng thượng.

Bữa tiệc có đồ ăn phong phú, tiếng cười nói rộn rã.

Chu Hòa Sưởng và mấy vị các lão đi đầu kính rượu Phó Vân anh, những đồng liêu thân thiết với nàng trước kia cũng từ từ gỡ bỏ khúc mắc trong lòng, đi tới nói chuyện với nàng.

Quan viên trong triều ai chẳng phải cực khổ muôn phần mới lên được vị trí hiện giờ, bọn họ rất sáng suốt, là nam hay nữ không quan trọng, quan trọng là có thể đem lại lợi ích cho bọn họ hay không. Trước kia còn từng có nữ hoàng đế, hiện giờ cùng lắm chỉ là nữ tuần phủ mà thôi.

đã có quan hệ lợi ích với nhau mấy năm trời, là người cùng hội cùng thuyền với Phó Vân anh, bọn họ quan tâm nàng là nam hay nữ mà làm gì, cứ tiếp tục làm việc chung như trước đây là được.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân để không ai phản đối quyết liệt việc Phó Vân anh được khôi phục chức quan cũ: Bọn họ có chung lợi ích.

Trong bữa tiệc, không khí hài hòa.

Phó Vân anh đích thân rót rượu cho Diên Văn Đạt, "Mời lão tiên sinh uống rượu."

Diên Văn Đạt hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn nàng, ra vẻ rất ghét bỏ.

Nàng mỉm cười, nhìn ông ta chăm chú, chờ ông ta nâng chén.

Mí mắt Diêu Văn Đạt giật giật mấy cái, đột nhiên quay mặt đi chỗ khác, biểu cảm cứng đờ.

một lát sau, ông ta thở dài ngao ngán, nhận chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

"Đấy, ta uống rồi đấy, tránh xa ta một chút! Cứ nhìn thấy người là lại bực mình."

Phó Vân anh mỉm cười lui ra phía sau.

Phó Vân Chương ngồi bên cạnh cười mà không nói.

Y đang định trêu chọc thầy mình mấy câu, Phó Vân anh đã đi tới bên cạnh y, kiễng chân ngó vào chén rượu của y.

Nụ cười của y bỗng tắt ngấm.

Phó Vân anh rót một chén trà nóng đưa về phía y, nói: "Nhị ca, huynh đừng quên là huynh không được uống rượu đâu đấy."

Bạch Trường Nhạc và mấy người truyền giáo vùi đầu vào nghiên cứu rất lâu. Mấy hôm trước ông ta chạy tới tìm nàng nói có thể chữa được căn bệnh lâu năm của Phó Vân Chương. Y uống thuốc dựa theo phương pháp của họ, gần đây mặt mày rõ ràng đã hồng hào hơn trước kia một chút. Trương đạo trưởng đọc cách trị liệu của mấy người Bạch Trường Nhạc xong cũng bị ảnh hưởng, tỏ ý muốn luyện ra loại đan dược tốt hơn nữa. Hai bên ganh đua với nhau, nàng thấy vậy nên rất vui.

Phó Vân Chương thở dài thườn thượt, úp chén rượu xuống mặt bàn, "Biết rồi."

Dường như cũng ghét bỏ y như Diêu Văn Đạt lúc nãy nhưng khóe miệng lại cong lên.

Phó Vân anh dặn dò nội quan bên cạnh canh chừng, không cho ai rót rượu cho y rồi mới xoay người đi chỗ khác.

...

Sau ba tuần rượu, Giáo Phường Tư hát múa, Chu Hòa Sưởng trò chuyện với mấy vị các lão. Ngoài điện, đám quan viên trẻ tuổi bắt đầu ồn ào.

Thám hoa Tô Thừa Dụ lại bị người khác chuốc rượu thêm lần nữa, mặt mày đỏ như máu, mọi người xung quanh vẫn đang bàn tán.

Chu Thiên Lộc ở Lễ Bộ tới bên cạnh Phó Vân anh, cười hề hề, chỉ vào Tô Thừa Dụ, "hắn vẫn luôn được biết đến với vẻ ngoài đẹp đẽ, vừa nãy người của Lễ Bộ và Lại Bộ lén đánh cuộc với nhau xem Tô Thừa Dụ là nam hay nữ, đờn chút nữa đáp án sẽ được công bố."

Phó Vân anh nhất thời nín lặng.

Chu Thiên Lộc ngửa đầu uống sạch chén rượu, liếc nhìn nàng một cái, thờ dài thườn thượt.

"Về sau sẽ không thích người như thế nữa." hắn bỗng nhiên sụt sịt, khóc lóc như thể một cô gái bị đàn ông phụ bạc, "Ta thích đàn ông, thế mà người lại là nữ, ai da, có duyên mà không có phận rồi!"

Phó Vân anh lại càng chẳng còn gì để nói.

Bỗng nhiên lại nhận ra có mấy ánh mắt vẫn luôn dừng lại trên người mình, nàng ngẩng đầu nhìn về phía đó.

trên đài cao trong điện, màn che đã được cuốn lên, xung quanh tràn ngập hoa tương, Chu Hòa Sưởng và Hoắc Minh Cẩm đang nhìn về phía nàng, khe khẽ nói cười.

không biết hai người họ đang nói gì, ánh mắt vẫn luôn lờn vờn quay người nàng, thi thoảng còn bật cười mấy tiếng.

...

Mãi đến khi nắng chiều tỏa rộng trên bầu trời, đình đài lầu các đều được phủ một lớp ánh sáng đỏ, bữa tiệc mới tàn.

Mọi người ra khỏi cung, chào tạm biệt nhau trước cửa cung rồi ngồi lên xe ngựa của nhà mình tới đón quay về.

Phó Vân anh cúi người ngồi vào khoang xe, xe chạy được một đoạn đường dài rồi dừng lại ở rất sâu trong ngõ.

Màn xe được vén lên, nàng nhìn sang, đối diện với một đôi mắt mang ý cười.

Giống như nhiều năm về trước, chàng cố tình chặn xe ngựa của nàng lại rồi đi với nàng một đoạn đường.

Nàng mỉm cười, "Tướng công."

Trong bữa tiệc, Hoắc Minh Cẩm bị các quan viên ngưỡng mộ chàng rót cho rất nhiều rượu, trên người vẫn còn mùi rượu nhàn nhạt, nhưng vừa nghe một câu tướng công dịu dàng như thế, thoải mái đến run cả người.

Lên xe ngựa, chàng nắm ngựa người trên đầu gối nàng, ôm nàng, ngửi mùi hương trên người nàng.

"Thơm quá."

Chàng khẽ cười nói.

Xe ngựa lại bắt đầu lắc lư lần nữa.

Từ bên ngoài màn xe vọng vào tiếng người ồn ào trên đường phố, đương buổi chiều hôm, mọi người đang trên đường trở về nhà, bước đi vội vã, dù bên ngoài có mệt mỏi đến mức độ nào, nhà luôn là nơi bình yên thoải mái nhất.

Phó Vân anh cúi đầu, đưa tay day nhẹ huyết thái dương cho Hoắc Minh Cẩm.

Nàng nhẹ nhàng nói chuyện phiếm với chàng, "Cửu ca và những người khác sắp về rồi."

Trước đây Phó Vân Khải đi Quảng Đông, tới hè hẩn và mấy người Trần Quý sẽ về kinh báo cáo công việc, Phó tứ lão gia đang ở Sơn Đông, đến lúc đó mọi người sẽ về kinh với nhau.

Chờ gặp được bọn họ xong, nàng sẽ khởi hành đi Kinh Tương.

Hoắc Minh Cẩm cũng sẽ đi, chàng muốn dẹp yên hoàn toàn giặc cỏ trên núi.

trên đường đi, bọn họ sẽ đi qua Hà Nam, lần này nàng định dành riêng mấy ngày để đi thăm mẹ và em trai, em gái, không biết cái răng bị gãy của em trai nàng đã mọc ra chưa.

Nhớ tới cảnh Hoắc Minh Cẩm và Chu Hòa Sưởng trò chuyện vui vẻ trong bữa tiệc, nàng tò mò hỏi: "Minh Cẩm ca, khi nãy trong bữa tiệc chàng nói chuyện gì với Hoàng thượng thế?"

Hoắc Minh Cẩm giữ chặt lấy một bàn tay nàng, đan tay vào tay nàng, "không có gì, Hoàng thượng sợ ta bắt nạt nàng, muốn ta chăm sóc nàng cho tốt."

Chu Hòa Sưởng hơi sợ chàng, không dám gọi thẳng chàng là em rể nhưng luôn tự coi mình là anh vợ, vô cùng tự hào.

Phó Vân anh bật cười, Hoắc Minh Cẩm làm sao mà bắt nạt nàng được.

"Chàng vẫn luôn nhường nhịn ta, là ta bắt nạt chàng thì có."

Hoắc Minh Cẩm cầm lấy một bàn tay khác của nàng, đưa lên môi, nhẹ nhàng cắn ngón tay nàng.

"Nàng là công chúa mà, ta là phò mã, phò mã chính là để cho công chúa bắt nạt."

Nàng bật cười khe khẽ, cúi người hôn lên môi chàng.

không biết có phải do hai người đều uống rượu hay không, nụ hôn say đắm.

Tới nơi, xe ngựa dừng lại.

Kiều Gia vén màn xe lên, thoáng nhìn thấy hai bóng hình đang cuốn vào nhau, cả người hấn cứng đờ, nhanh chóng thả màn xe lại như cũ.

một lúc lâu sau, Hoắc Minh Cẩm mới vén màn xuống xe, sau đó xoay người lại đỡ Phó Vân anh đi xuống.

Lần này, nàng không về Phó Trạch mà đi thẳng sang nhà chàng.

Trước cửa là mấy bậc thang cao cao, ráng chiều hắt xuống phiến đá sáng bóng, ánh sáng lấp lánh, hắt lên rạng ngời.

Phó Vân anh giữ chặt tay Hoắc Minh Cẩm.

Chàng cúi đầu nhìn nàng.

Nàng mỉm cười, nắm lấy tay chàng, mười ngón tay đan vào nhau, bước lên bậc thang.

"Minh Cẩm ca, chàng còn nhớ không, năm ấy tuyết rơi, chàng và ta cùng đi trên nền tuyết... Chàng nói ta có thể đi chậm một chút, cũng có thể đi nhanh một chút, chàng vẫn sẽ luôn ở bên cạnh ta."

Khi đó tuyết trắng đầy trên vai, ánh mắt chàng vừa kiên định lại vừa ôn hòa, bàn tay nắm lấy tay nàng vừa ấm áp vừa vững chắc.

Nàng dường như nhìn thấy cảnh mấy chục năm sau, lúc bọn họ đã già, cầm tay nhau cả cuộc đời này, vẫn cứ yêu thương, trân trọng nhau như thế.

Đương nhiên Hoắc Minh Cẩm nhớ rõ đêm hôm ấy, thậm chí còn nhớ rõ lúc nàng ôm lấy chàng, hàng mi dày cong vút rung rung thế nào, nàng từ từ yêu chàng.

Chàng nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Nàng ngẩng mặt lên, "Chúng ta sẽ tiếp tục đi cùng nhau... một ngày nào đó không đi nổi nữa, sẽ dìu nhau đi nhé."

Hoắc Minh Cẩm bật cười khe khẽ, "Ta già hơn nàng nhiều."

Phó Vân anh mỉm cười, nắm chặt tay chàng, "Chàng không đi nổi nữa, ta có thể cõng chàng đi."

Trước kia hầu như lúc nào cũng là chàng chăm sóc cho nàng, hiện giờ nàng công khai thân phận, chẳng bao lâu nữa sẽ công khai việc hôn nhân với chàng.

Phải chăm lo cho sự nghiệp, cũng phải chăm lo cho gia đình nhỏ.

Bọn họ sẽ ở bên nhau, sóng vai đi từng bước một, dẫn nhau đi, nâng đỡ lúc hoạn nạn.

Ánh nắng hắt xuống người họ.

Họ nhìn nhau cười, tay nắm tay, đi trong ráng chiều, bước lên bậc thang.

Nàng sẽ hướng tới những mục tiêu lớn hơn, tiếp tục đi về phía trước.

Còn chàng sẽ luôn luôn ở bên nàng như trước nay vẫn vậy.

Quãng đời còn lại, họ sẽ không bao giờ xa nhau nữa.

TOÀN VĂN HOÀN